Chú À! Đừng Nên Thế!

Contents

Chú À! Đừng Nên Thế! **7**

1. Chương 1: Tôi Đã Có Chồng . . . 8
2. Chương 2: Hôn Nhân Lừa Gạt Không Bằng Cầm Thú . . . 10
3. Chương 3: Cứu Tôi . . . 12
4. Chương 4: Hay Dùng Chính Cô Bồi Thường . . . 14
5. Chương 5: Đối Với Cô Cảm Thấy Hứng Thú . . . 16
6. Chương 6: Cô Gái, Lá Gan Của Cô Cũng Thật Lớn . . . 19
7. Chương 7: Không Cho Phép Ly Hôn . . . 21
8. Chương 8: Có Cách Nào Để Ly Hôn . . . 23
9. Chương 9: Gật Bừa . . . 25
10. Chương 10: Tranh Nhau Làm Kẻ Thứ Ba . . . 28
11. Chương 11: Muốn Ly Hôn, Nhưng Phải . . . 31
12. Chương 12: Anh Sao Lại Đến Đây . . . 33
13. Chương 13: Cách Chúc Mừng Tự Do . . . 35
14. Chương 14: Kết Hôn . . . 38
15. Chương 15: Bùi Tiên Sinh Thích . . . 41
16. Chương 16: Cái Gọi Là Người Thân . . . 43
17. Chương 17: Chú Trẻ . . . 45
18. Chương 18: Bùi Điên Khùng . . . 47
19. Chương 19: Té Lầu . . . 48
20. Chương 20: Chúng Ta Đi Đăng Ký . . . 51
21. Chương 21: Đầu Óc Anh Bị Kẹp Cửa Rồi . . . 53
22. Chương 22: Người Đàn Bà Chanh Chua Chửi Bậy . . . 55
23. Chương 23: Con Rể Của Tôi…. . . . 58
24. Chương 24: Cô Có Còn Là Người Không . . . 61
25. Chương 25: Ăn Chết Em… . . . 65
26. Chương 26: Thím Trẻ . . . 68
27. Chương 27: Anh Trai Không Phải… . . . 70
28. Chương 28: Người Phỏng Vấn Thật Là Khủng Khiếp . . . 73
29. Chương 29: Cô Thật Tốt Như Vậy Sao . . . 77
30. Chương 30: Cô Gái Lưu Manh . . . 80
31. Chương 31: Tần Thiếu Mời Cô Ăn Cơm . . . 83
32. Chương 32: Anh Lại Cầu Hôn? . . . 86
33. Chương 33: Lễ Vật Kết Hôn . . . 89
34. Chương 34: Tức Giận Đến Run Cầm Cập . . . 92
35. Chương 35: Bị Ôm . . . 95
36. Chương 36: Anh Đột Nhiên Không Thấy Nữa . . . 98
37. Chương 37: Anh Lại Tức Giận Cái Gì? . . . 101
38. Chương 38: Mày Có Phần Hơi Quá Rồi . . . 104
39. Chương 39: Các Người Cứ Đấu Đi . . . 107
40. Chương 40: Chấn Động Toàn Trường . . . 109
41. Chương 41: Anh Nằm Mơ Đi…. . . . 112

42. Chương 42: Chính Em Thổ Lộ . . . 115
43. Chương 43: Phu Nhân Té Xỉu . . . 118
44. Chương 44: Phạt Roi . . . 121
45. Chương 45: Anh Như Vị Anh Hùng . . . 124
46. Chương 46: Anh Lại Rời Nhà Trốn Đi . . . 127
47. Chương 47: Đá Anh Trên Mặt Đất . . . 130
48. Chương 48: Vạch Trần . . . 133
49. Chương 49: Thỉnh An . . . 136
50. Chương 50: Xây Dựng Tiệp Khắc . . . 139
51. Chương 51: Nhiệt Tình Tương Mời . . . 142
52. Chương 52: Chó Điên . . . 145
53. Chương 53: Cứu Mạng . . . 148
54. Chương 54: Nữ Nhân Ngươi Chán Sống . . . 151
55. Chương 55: Tại Sao Gặp Nạn Luôn Là Tôi . . . 154
56. Chương 56: Uống Nhầm Thuốc . . . 157
57. Chương 57: Xảy Ra Chuyện Lớn . . . 160
58. Chương 58: Con Chó Gây Hoạ . . . 164
59. Chương 59: Sóng Gió Đến . . . 166
60. Chương 60: Cô Ta Cố Ý Đi . . . 169
61. Chương 61: Oan Gia Ngõ Hẹp . . . 172
62. Chương 62: Yêu Thương Cô . . . 175
63. Chương 63: Về Nhà Sớm Một Chút . . . 178
64. Chương 64: Tức Chết Rồi . . . 181
65. Chương 65: Ủy Khuất Cho Cô . . . 184
66. Chương 66: Nhà Cửa Sụp . . . 187
67. Chương 67: Con Trai Của Bọn Họ . . . 191
68. Chương 68: Thật Sự Có Vấn Đề . . . 194
69. Chương 69: Đó Là Một Con Ngựa . . . 197
70. Chương 70: Bị Đá Ngả Lăn . . . 200
71. Chương 71: Tại Sao Tôi Phải Chọn? . . . 203
72. Chương 72: Nhiệm Vụ Bị Cướp . . . 206
73. Chương 73: Mặt Của Cô Đáng Giá Sao . . . 209
74. Chương 74: Bắt Gà Của Người Khác Để Làm Chi . . . 212
75. Chương 75: Anh Muốn Cùng Tôi Đi Hẹn Hò Sao? . . . 215
76. Chương 76: Bị Cướp Đi Rồi . . . 218
77. Chương 77: Chột Dạ Cái Gì . . . 221
78. Chương 78: Vậy Mà Trong Rạp Chiếu Phim Làm Ra Chuyện Này . . . 224
79. Chương 79: Đả Kích Nhất Chính Là... . . . 227
80. Chương 80: Không Hiểu Sao Lại Cảm Động . . . 230
81. Chương 81: Cô Nghĩ Muốn Gả Cho Anh . . . 233
82. Chương 82: Tôi Chơi Với Các Người . . . 236
83. Chương 83: Tự Làm . . . 239
84. Chương 84: Thì Ra Chỉ Là Bao Cỏ . . . 242
85. Chương 85: Khỏa Thân . . . 245
86. Chương 86: Không Để Ý Tới Chó . . . 248
87. Chương 87: Hôn Mê (18+) . . . 251
88. Chương 88: Tổng Giám Đốc Biết Rõ? . . . 255
89. Chương 89: Chức Lớn Đè Chết Người . . . 258
90. Chương 90: Quá Khứ Đen Tối Của Bùi Tiên Sinh . . . 261
91. Chương 91: Một Con Heo . . . 264
92. Chương 92: Đến Chó Cũng Đang Cười Nhạo Cô . . . 267
93. Chương 93: Hạnh Phúc Tới Quá Đột Nhiên . . . 270
94. Chương 94: Kinh Hỉ Liên Tục . . . 273
95. Chương 95: Cọp Mẹ Tiến Vào Nhà . . . 275

96. Chương 96: Đưa Ngươi Đi Chiến Trường . . . 278
97. Chương 97: Đây Là Tính Bắt Kẻ Thông Dâm Sao? . . . 282
98. Chương 98: Xấu Hổ . . . 285
99. Chương 99: Cẩn Thận Thăm Dò . . . 288
100. Chương 100: Trận Đấu Bới Móc . . . 291
101. Chương 101: Tôi Pha Trà Anh Dám Uống Sao? . . . 293
102. Chương 102: Say Trà . . . 296
103. Chương 103: Giống Đi Giết Người . . . 299
104. Chương 104: Cửa Lại Bị Phá Banh . . . 302
105. Chương 105: Anh Không Thèm Để Ý . . . 305
106. Chương 106: Tức Chết Người Không Đền Mạng . . . 308
107. Chương 107: Tức Chết Đi . . . 311
108. Chương 108: Sinh Cho Tôi Đứa Bé . . . 314
109. Chương 109: Anh Phát Cáu Rồi . . . 318
110. Chương 110: Tuyệt Đối Không Thể Vật Lộn . . . 321
111. Chương 111: Táo Bạo Cực Kỳ . . . 324
112. Chương 112: Ướt Sũng . . . 327
113. Chương 113: Chị Em Cũng Không Cần . . . 330
114. Chương 114: Tổng Giám Đốc Đến Đây . . . 334
115. Chương 115: Bà Ngoại Tới Bắc Kinh . . . 337
116. Chương 116: Chúng Tôi Đã Cố Gắng Hét Sức . . . 338
117. Chương 117: Hận Đến Mức Tận Cùng . . . 341
118. Chương 118: Sính Lễ Của Tôi Cho Thi Thi . . . 345
119. Chương 119: Điên Rồi! Thật Sự Điên Rồi . . . 348
120. Chương 120: Mày Là Tên Nghịch Tử . . . 352
121. Chương 121: Là Anh Bỏ Thuốc Tôi? . . . 355
122. Chương 122: Tôi Chính Là Đang Ghen Tị . . . 358
123. Chương 123: Nước Miếng Tiêu Viêm . . . 361
124. Chương 124: Bạn Trai Cũ . . . 365
125. Chương 125: Hù Chết . . . 368
126. Chương 126: Kẻ Điên Lại Phát Bệnh . . . 371
127. Chương 127: Nửa Đêm Cưỡi Ngựa Đi Dạo . . . 374
128. Chương 128: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Trị . . . 378
129. Chương 129: Đằng Sau Chính Là Các Người . . . 381
130. Chương 130: Tìm Vợ Trở Về . . . 384
131. Chương 131: Không Có Vô Cùng Tàn Nhẫn Chỉ Có Ác Hơn . . . 387
132. Chương 132: Kịch Bản Thật Không Tệ . . . 390
133. Chương 133: Tức Giận Đến Phát Cuồng . . . 394
134. Chương 134: Chỉ Biết So Với Các Người Ác Hơn . . . 394
135. Chương 135: Trận Chiến Tiếp Theo . . . 398
136. Chương 136: Tôi Đến Để Đối Chất . . . 401
137. Chương 137: Không Ngừng Tung Đại Chiêu . . . 404
138. Chương 138: Ông Nội, Người Đang Nhìn Đúng Không? . . . 407
139. Chương 139: Ông Ta Muốn Tạo Phản . . . 410
140. Chương 140: Ly Hôn . . . 413
141. Chương 141: Giải Độc Cho Bùi Tiên Sinh . . . 416
142. Chương 142: Tiểu Tam Đến Cửa . . . 419
143. Chương 143: Hạ Hỏa . . . 422
144. Chương 144: Sinh Lộ Tử Lộ . . . 426
145. Chương 145: Người Theo Đuổi Tới Cửa . . . 429
146. Chương 146: Muốn Cùng Chết Chung . . . 432
147. Chương 147: . . . 435
148. Chương 148: Đã Xảy Ra Chuyện . . . 438
149. Chương 149: Bùi Tiên Sinh Bị Mất Mặt . . . 441

150. Chương 150: Cậu Coi Em Ấy Như Cái Gì 444
151. Chương 151: Nổi Giận 447
152. Chương 152: Tôi Phục Rồi 450
153. Chương 153: Tâm Tư 454
154. Chương 154: Ai Trên Cơ Ai 457
155. Chương 155: Kẻ Điên Lại Gọi Đến 460
156. Chương 156: Giúp Tôi Chặn Anh Ta 463
157. Chương 157: Anh Cũng Dám Lừa Gạt 466
158. Chương 158: Thật Sự Không Phải Cố Ý 469
159. Chương 159: Đối Với Em Tôi Là Gì? 471
160. Chương 160: Chừa Chút Khí Lực 474
161. Chương 161: Đều Đã Gặp Mặt 478
162. Chương 162: Quần Đều Đã Cởi 481
163. Chương 163: Là Cọp Dữ Không Phải Mèo Bệnh 485
164. Chương 164: Phụ Nữ Rất Nham Hiểm 488
165. Chương 165: Động Tác Thực Nhanh 491
166. Chương 166: Mặt Bị Đánh Sưng Lên 495
167. Chương 167: Làm Cái Giao Dịch 498
168. Chương 168: Cái Giao Dịch Này Em Nhất Định Thích 501
169. Chương 169: Sụp Hố Sư Huynh 504
170. Chương 170 507
171. Chương 171 510
172. Chương 172 513
173. Chương 173 515
174. Chương 174 517
175. Chương 175 521
176. Chương 176 524
177. Chương 177 527
178. Chương 178 530
179. Chương 179 533
180. Chương 180 536
181. Chương 181 539
182. Chương 182 540
183. Chương 183 541
184. Chương 184 545
185. Chương 185 548
186. Chương 186 551
187. Chương 187 554
188. Chương 188 557
189. Chương 189 561
190. Chương 190 561
191. Chương 191 564
192. Chương 192 567
193. Chương 193 571
194. Chương 194 574
195. Chương 195 577
196. Chương 196 580
197. Chương 197 583
198. Chương 198 586
199. Chương 199 590
200. Chương 200 592
201. Chương 201 595
202. Chương 202 598
203. Chương 203 599

204. Chương 204 602
205. Chương 205 605
206. Chương 206 609
207. Chương 207 612
208. Chương 208 616
209. Chương 209 617
210. Chương 210 620
211. Chương 211 623
212. Chương 212 624
213. Chương 213 628
214. Chương 214 631
215. Chương 215 634
216. Chương 216 637
217. Chương 217 640
218. Chương 218 643
219. Chương 219 646
220. Chương 220 649
221. Chương 221 652
222. Chương 222 655
223. Chương 223 658
224. Chương 224 661
225. Chương 225 665
226. Chương 226 668
227. Chương 227 671
228. Chương 228 674
229. Chương 229 678
230. Chương 230 681
231. Chương 231 683
232. Chương 232 686
233. Chương 233 689
234. Chương 234 692
235. Chương 235 695
236. Chương 236 699
237. Chương 237 701
238. Chương 238 704
239. Chương 239 707
240. Chương 240 708
241. Chương 241 709
242. Chương 242 712
243. Chương 243 715
244. Chương 244 718
245. Chương 245 721
246. Chương 246 724
247. Chương 247 726
248. Chương 248 729
249. Chương 249 732
250. Chương 250 735
251. Chương 251 738
252. Chương 252 742
253. Chương 253 743
254. Chương 254 746
255. Chương 255 749
256. Chương 256 752
257. Chương 257 755

258. Chương 258 758
259. Chương 259 761
260. Chương 260 764
261. Chương 261 767
262. Chương 262 770
263. Chương 263 773
264. Chương 264 776
265. Chương 265 779
266. Chương 266 782
267. Chương 267 785
268. Chương 268 788
269. Chương 269 791
270. Chương 270 794
271. Chương 271 798
272. Chương 272 799
273. Chương 273 801
274. Chương 274 804
275. Chương 275 808
276. Chương 276 811
277. Chương 277 814
278. Chương 278 817
279. Chương 279 820
280. Chương 280 824
281. Chương 281 824
282. Chương 282 827
283. Chương 283 830
284. Chương 284 833
285. Chương 285 834
286. Chương 286 837
287. Chương 287 840
288. Chương 288 843
289. Chương 289 846
290. Chương 290 849
291. Chương 291 852
292. Chương 292 854
293. Chương 293 857
294. Chương 294 860
295. Chương 295 863
296. Chương 296 864
297. Chương 297 867
298. Chương 298 870
299. Chương 299 873
300. Chương 300 877
301. Chương 301 880
302. Chương 302 882
303. Chương 303 885
304. Chương 304 888
305. Chương 305 891
306. Chương 306 894
307. Chương 307 898
308. Chương 308 901
309. Chương 309 904
310. Chương 310 907
311. Chương 311 910

312. Chương 312 . . . 913
313. Chương 313 . . . 916
314. Chương 314 . . . 919
315. Chương 315 . . . 922
316. Chương 316 . . . 925
317. Chương 317 . . . 928
318. Chương 318 . . . 931
319. Chương 319 . . . 932
320. Chương 320 . . . 936
321. Chương 321 . . . 939
322. Chương 322 . . . 939
323. Chương 323 . . . 942
324. Chương 324 . . . 944
325. Chương 325 . . . 947
326. Chương 326 . . . 950
327. Chương 327 . . . 953
328. Chương 328 . . . 956
329. Chương 329 . . . 959
330. Chương 330 . . . 962
331. Chương 331 . . . 966
332. Chương 332 . . . 969
333. Chương 333 . . . 972
334. Chương 334 . . . 975
335. Chương 335 . . . 978
336. Chương 336 . . . 981
337. Chương 337: Lại Háo Sắc . . . 984
338. Chương 338: Quậy Lớn . . . 987
339. Chương 339: Bồi Đền Không Dậy Nổi . . . 991
340. Chương 340: Trước Thu Chút Lợi Ích . . . 994
341. Chương 341: Thu Thập Cục Diện Rối Rắm Chuyên Nghiệp . . . 997
342. Chương 342: Quấy Rối . . . 1000
343. Chương 343: Đây Là, Lỗ Chó? . . . 1003
344. Chương 344: Không Nghĩ Anh Phá Đám Đến Như Vậy . . . 1006
345. Chương 345: Anh Gần Đây Có Phải Quá Dung Túng Em Hay Không . . . 1008
346. Chương 346: Bá Đạo Như Vậy . . . 1012
347. Chương 347: Tôi Có Chứng Cớ . . . 1015
348. Chương 348: Cô Thích Tôi? . . . 1018
349. Chương 349: Trước Mặt Cô Vén Muội . . . 1021
350. Chương 350: Cười Nghiêng Ngã . . . 1024

Chú À! Đừng Nên Thế!

Giới thiệu
Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, ngược, sủng, H+ (cái này do bạn thêm mắm muối cho đặc sắc, chứ nó

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chu-a-dung-nen-the

1. Chương 1: Tôi Đã Có Chồng

Tô Thi Thi bị chấn động làm cho giật mình tỉnh giấc. Cô trợn mắt vừa nhìn thấy, sợ tới mức hét rầm lêm.

"Anh là… Ưm…" Vốn là tiếng thét chói tai lập tức thành âm thanh rên rỉ, người đàn ông che trên người cô động tác nhanh hơn.

Anh cúi đầu ngậm chặt môi của cô, cánh môi xoa xát rồi di chuyển đến bên tai cô nói: "Kêu lên."

"Anh là ai… A!" Anh đột nhiên dùng lực, Tô Thi Thi thét chói tai hóa thành mảnh nhỏ, thân thể cũng giống như không là của chính mình, hoàn toàn không có cách gì suy nghĩ.

Như trận bão, dừng lại khi đó, trên thân của hai người đều là mồ hôi. Tô Thi Thi nằm ở trên giường lớn, đầu óc trống rỗng.

Người đàn ông kia liếc cô một cái, bình tĩnh đứng dậy, đi xuống giường. #_#

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn anh một cái.

Chỉ thấy từng lớp mồ hôi theo cơ ngực rắn chắc của anh chạy xuống thành dòng, vóc dáng như người mẫu, khuôn mặt anh tuấn đến không chân thực, làm cho người ta nhịn không được mặt hồng tim đập.

Không đúng!

"Anh là ai? Chồng tôi đâu?" Tô Thi Thi từ trên giường ngồi dậy, cầm cái chăn bao lấy chính mình, mặt mũi trắng bệch.

Cô tối hôm qua rõ ràng là theo chồng mình ở cùng một chỗ, làm sao có thể biến thành một người đàn ông xa lạ?

Cô cúi đầu nhìn đến trước ngực mình đều là dấu vết hồng hồng, tất cả đều là do người đàn ông này lưu lại, lập tức khóc lớn.

"Anh tới cùng đã làm gì tôi? Tôi là người đã có chồng!"

Người đàn ông sắc mặt rùng mình, ánh mắt liếc đến trên giường kia lau xuống vệt máu đỏ: "Có chồng sao vẫn là xử nữ?"

"Anh!" Tô Thi Thi ngẩng đầu trừng anh, "Tôi sẽ tố cáo anh!"

Người đàn ông kia trong mắt hiện lên tia hứng thú, cười nhạo nói: "Là cô thuận theo còn muốn đi báo án, được thôi, tôi sẽ đợi. Tiền để ở đầu giường, chính mình lấy, cô mau biến đi."

Anh nói xong xoay người vào phòng tắm, không bao lâu bên trong liền truyền đến ào ào tiếng nước.

Tô Thi Thi triệt để ngu ngơ rồi.

Cái gì thuận theo, cái gì tiền bạc? Cô là phụ nữ có chồng, làm sao có thể làm ra cái chuyện này?

Cô tối hôm qua là cùng chồng mình ăn bữa tối, chỉ là về sau cô đột nhiên có phần choáng quáng. Chồng cô liền đưa cô về nhà rồi.

Cô trên đường tỉnh quá một lần, phát hiện chính mình hiện tại ở trong phòng của một cái khách sạn nhỏ, có một người đàn ông rất béo giúp cô cởi y phục.

Cô chạy thoát, trước khi hôn mê ôm lấy chân một người đàn ông cầu xin anh ta đưa cô đi khỏi nơi này.

Liền là người đàn ông này, dẫn cô đến chỗ khách sạn! Cô thậm chí nhớ tới ban đầu là chính mình quấn lấy anh…

"Không…" Trí nhớ hầu như trở về, Tô Thi Thi khẳng định chính mình bị người ta bỏ thuốc, có cái đáp án miêu tả sinh động.

Cô không tin, cô cùng chồng mình yêu nhau như thế. Cô hiện tại phải làm sao bây giờ, cô làm sao có thể cùng người đàn ông khác…

Cô nghiêng ngả lảo đảo bò xuống giường, nhìn đến quần áo của chính mình đều bị xé nát, không còn cách nào, cầm lấy quần áo của người đàn ông kia quăn lung tung trên sofa mặc lên người.

Ánh mắt lướm đến trên tủ đầu giường đang đặt một tờ chi phiếu, cô khẽ cắn môi, cầm lên vừa thấy.

Là năm vạn, phía dưới có một cái viết ngoáy kí tên.

"Bùi Dịch."

Tô Thi Thi oán hận trừng mắt nhìn về phía phòng tắm, năm vạn, hủy đi sự trong sạch của cô, cô sẽ nhớ kỹ khuôn mặt kia, cũng nhớ kỹ tên của anh!

Cô nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!

Hiện tại, cô phải về nhà. Cô muốn trước tiên biết rõ ràng này tới cùng là xảy ra chuyện gì!

Tô Thi Thi cầm chi phiếu lập tức đi xuống chỗ tiếp tân lầu 1, vỗ mạnh đặt tấm chi phiếu trên mặt bàn, mặt trầm xuống nói: "Cho phòng 801 một thanh niên trẻ trung lên hầu hạ, lập tức."

"801, không phải là phòng của Bùi tổng giám đốc…"

Tô Thi Thi cắt ngang lời của nữ tiếp tân kia nói: "Không thấy được trên này có chữ ký của anh ta sao? Khẩn trương, hay không muốn sống nữa, mau cho một thanh niên lên hầu hạ Bùi tiên sinh, nếu chậm trễ anh ta phát hỏa tôi cũng mặc kệ!"

Cô nói xong liền ôm chặt bộ tây trang dài rộng kia đi ra khỏi khách sạn.

Lúc này cô lại sờ lên người, một xu đều không có, cô không có cách gì, đành phải chịu đựng đau nhức thân thể đi bộ trở về.

May mắn nơi này cách nhà cô không xa!

Lúc Bùi Dịch tắm sạch sẽ đi ra, phát hiện cô gái kia đã đi rồi.

Nhìn đến chi phiếu trên tủ đầu giường cũng bị cầm đi.

Trong mắt anh hiện lên tia khinh thường, bất quá lại là một cô gái muốn lên giường cùng anh. Đối với loại người này, anh đều là tiện tay điền vài con số vào rồi đuổi đi cho nhanh.

Chỉ là ánh mắt nhìn qua trên giường kia có vệt máu lưu lại, nhớ tới tối hôm qua bộ dáng yêu tinh của cô, làm bụng dưới của anh căng thẳng.

"Chết tiệt, làm cả đêm, như thế nào lại có phản ứng rồi hả?"

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Một thanh niên ăn mặt thanh tao vô cùng sợ hãi đi đến trước mặt anh: "Bùi tiên sinh, tôi là tới hầu hạ người."

Hầu hạ?

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Người nào bảo cậu tới?"

"Vâng… Là một vị tiểu thư thay người kêu phục vụ. Trên chi phiếu có người kí tên, cho nên tôi…"

"Cút!"

Bùi Dịch mặt triệt để đen. Cô gái kia cũng thật to gan! ^_^

2. Chương 2: Hôn Nhân Lừa Gạt Không Bằng Cầm Thú

Tháng bảy buổi sáng đã bắt đầu se lạnh, Tô Thi Thi đi ra mới phát hiện mới sáu giờ sáng.

Lúc về đến nhà, cô đầu đầy mồ hôi, thêm nữa tối hôm qua vận động quá độ, đã kiệt sức rồi.

Nhìn đến cổng nhà quen thuộc, mũi cô đau xót, may mắn khu nhà xa hoa nơi đây chuyên dùng khóa điện tử, nhập mật mã là có thể đi vào.

Lúc này, chắc là chồng cô cùng mẹ chồng còn đang ngủ, cô cố gắng nhẹ chân.

Nhưng thật là ngoài ý muốn của cô, bình thường mẹ chồng cô mặt trời chưa lên cao thì không dậy nổi giường bà Phú Tuyết Trân, hôm nay vậy mà đã dậy rồi. Lúc này đang ở trong phòng khách gọi điện thoại.

"Cái gì mà tìm không thấy người rồi hả? Cô ta không phải đang vui vẻ hầu hạ Vương lão bản ở khách sạn sao? Vương lão bản tuy hơi béo, nhưng là nghe nói rất có đầu óc làm ăn, nếu lỡ mang thai, đến lúc đó sinh con ra cũng sẽ kiếm được không ít tiền." #_#

Hầu hạ, sinh con?

Tô Thi Thi nhất thời liền lờ mờ, ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Phú Tuyết Trân cũng không phát hiện con dâu trở lại, còn đang bận rộn nghe người bên kia điện thoại.

"Ông khẳng định nghĩ sai rồi, Chí Tường nói nó tận mắt thấy cô ta ăn thức ăn đã bỏ thuốc mà, tuyệt đối chạy không được. Tôi nói cho ông biết, ông đừng bởi vậy quỵt nợ tôi đi! Vương lão bản đáp ứng trả năm vạn, nhà tôi bỏ người, cho tôi bốn vạn! Bằng không tôi không để yên cho ông!"

Vì cái gì phải như vậy?

Tô Thi Thi nhìn thấy trên mặt bà mẹ chồng kia đắc ý tươi cười, cảm giác toàn bộ thế giới xem đều đã sụp dổ rồi.

Tay cô gắt gao nắm bắt quả đấm, phẫn nộ cùng bi ai đan xen, tức giận đến nối đầu óc cô từng đợt choáng váng như bị say xe.

Chuyện này chắc là cô đang nằm mơ rồi, đối cô tốt với mẹ chồng như vậy, vậy mà bà ta thật sự bán cô!

"Vì cái gì? Mẹ, vì cái gì phải làm như vậy!" Cô đột nhiên lao ra, khàn cả giọng quát lớn.

"A!" Phú Tuyết Trân sợ tới mức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, "Là kẻ nào! Thi Thi? Cô như thế nào nhanh như vậy liền trở lại rồi hả?"

"Tôi như thế nào trở lại?" Tô Thi Thi cười lạnh, nước mắt đầm đìa.

Khó trách mẹ chồng cô dám công khai ngồi ở trong phòng khách gọi điện thoại, là không nghĩ tới cô sẽ trở về sớm như thế?

Cô nên cảm tạ người đàn ông kia để cho cô sớm tỉnh như thế sao? Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi, nhìn phản ứng của mẹ chồng cô, bao nhiêu hy vọng chỉ là sự hiểu lầm đều tan thành mây khói!

Cô thật sự bị bán!

“Mẹ, làm sao vậy… vợ, cô như thế nào sớm như vậy…” Cửa phòng ngủ chính mở ra, Chí Tường đi ra, nhìn đến Tô Thi Thi cũng là hoảng sợ.

“Vợ à?” Tô Thi Thi im lặng cười lạnh, lúc trước chỉ là suy đoán, bây giờ nhìn thấy phản ứng của chồng và mẹ chồng mình, cô đã hiểu rõ toàn bộ.

Cô bị chồng cùng mẹ chồng bắt tay nhau đem cô đi bán.

“Tôi từ trước đến giờ chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các người, các người sao lại đối xử với tôi như vậy!” Tô Thi Thi gắt gao trừng mắt nhìn Hà Chí Tường.

Bọn họ làm sao biết lúc cô trên đường trở về có bao nhiêu khó chịu sao? Bị mất đi sự trong trắng…, cô cảm thấy rất có lỗi với chồng mình, thậm chí vừa nghĩ muốn chết.

Nhưng mà toàn bộ chuyện này đều là do chồng cùng mẹ chồng cô bố trí!

“Cô đã đều đã biết rõ, chúng tôi đây cũng không gạt cô nữa. Xem bộ dạng này của cô, đã lên giường với người ta rồi? Cô đây là đi ra ngoài tằng tiện với người khác…, theo lý mà nói, chúng tôi làm sao có thể chấp nhận một người không sạch sẽ như cô. Bất quá tôi cùng Chí Tường thương lượng qua, cô chỉ cần sinh một đứa bé, chúng tôi coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua.”

Tô Thi Thi nhìn Phú Tuyết Trân khi đóng khi mở miệng, mê muội từng đợt đánh úp lại, trong lòng miệng vết thương càng lúc càng lớn, đau đến nỗi cô như chết đi.

“Các người cho người khác cưỡng bức tôi…, bây giờ bảo xem như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua?”

“Người nào ép buộc cô rồi hả? Tối hôm qua không phải là cô cực kỳ hưởng thụ đi?” Hà Chí Tường kỳ quái nói, nhất là khi nhìn đến cô trên người mặc y phục của đàn ông, trên khuôn mặt đầy vẻ ghen tị đến độ soi mói rồi.

“Hưởng thụ?” Tô Thi Thi nước mắt vô thanh rơi xuống, nhớ tới người đàn ông bá đạo kia, nhớ tới buổi sáng người đàn ông đó nhục mạ cô, toàn thân cô liền run rẩy.

“Tôi vì cái này nhà này cố gắng như vậy, cuối cùng lại đạt được một cái kết cục như thế này.” Tô Thi Thi im lặng tự giễu mình, rất nhiều chuyện đều đã hiểu rõ ra.

“Anh không động chạm tôi là vì không có năng lực đúng không? Anh không thể sinh con, cho nên để cho tôi cùng người đàn ông khác sinh, thuận tiện giúp các người kiếm ít tiền bạc sao?”

Mỗi một câu cô nói ra, trái tim như bị phủ thêm một lớp băng lạnh. Ngày hè chói chang, cô lại lạnh run cầm cập!

Sự săn sóc của anh ta, ôn nhu của anh ta tất cả đều là giả.

Bọn họ chỉ là nghĩ muốn lừa gạt cô kết hôn!

“Tô Thi Thi, tôi đều đã không ngại cô bị người đàn ông khác thượng qua, cô làm loạn cái gì?” Hà Chí Tường tiến lên đồng loạt bắt được cánh tay Tô Thi Thi, trên mặt xuất đầy vẻ nham hiểm chưa bao giờ có.

Cái mặt nạ ôn nhu vỡ tan, bọn họ rốt cục lộ ra khuôn mặt đáng ghê tởm.

“Làm loạn?” Tô Thi Thi vừa khóc vừa cười, hất tay hắn ra.

Cô liền làm loạn cho bọn họ xem!

Cô cố gắng chống lại thân thể vô lực, chạy vào phòng ngủ cầm lấy túi, thần tốc sửa soạn lại đẹp đẽ, cầm chứng minh thư cùng chi phiếu đi ra.

Cô muốn đi tố cáo hai mẹ con tán tận lương tâm này!

“Cô muốn làm gì?” Phú Tuyết Trân vừa nhìn liền thấy có gì đó không thích hợp, đẩy một cái vào Hà Chí Tường ở bên cạnh, “Con còn đần độn lại vẫn thất thần đấy làm cái gì? Tuyệt đối không thể để cho cô ta ra ngoài! Nhốt cô ta lại, sau này sẽ cho người đến nhà thượng cô ta, mãi đến khi cô ta mang thai mới thôi!”

“Hà Chí Tường anh là tên súc sinh! Mau buông!” Tô Thi Thi hai mắt đỏ ngầu, lại đá lại đánh.

Đúng là cô bị người đàn ông kia dày vò cả đêm, lại gặp chuyện như vậy, một chút khí lực cũng không có, làm sao chạy trốn được.

Cô bị trói lại tay chân khóa ở trong thư phòng, cho dù cô khóc đánh kêu hô làm loạn cũng chỉ là phí sức.

"Tên khốn nạn!" Tô Thi Thi lui ở trong góc, tức giận không gian trước mặt từ từ biến thành màu đen.

Cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, người đó vô sỉ đến mức này.

"Tôi tuyệt không cam chịu như vậy!" Cô là đang nói với chính mình, cô không thể ngồi chờ chết, tuyệt đối sẽ không để cho thêm bất kỳ người đàn ông nào cường bạo cô rồi mang thai được.

Cô còn có bà nội muốn phụng dưỡng, không thể xảy ra chuyện!

"È è!" Ngay tại lúc cô ra sức vùng vẫy, quần áo mặc trên người bỗng nhiên chấn động lên.

Dọa cô sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cẩn thận xác nhận mới phát hiện, cô bây giờ mới biết bộ quần áo kia trong túi thậm chí có điện thoại!

Cô khẩn trương dùng miệng đem quần áo mở rộng, cố gắng lấy điện thoại từ trong túi ra.

Cái điện thoại này so chi phiếu chỉ dày hơn một chút, khó trách lúc trước cô không phát hiện ra. Chỉ là khi cô vừa muốn nhận cuộc điện thoại, đầu dây bên kia đã cúp rồi.

Tô Thi Thi tâm giống như rơi xuống vực thẳm một dạng, lúc cô tinh thần suy sụp, điện thoại lại gọi tới rồi.

Cô cật lực cố gắng bắt máy.

"Này, tôi…"

"Tôi đang ở dưới lầu của nhà cô, cầm điện thoại đem xuống, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lùng. ^_^

3. Chương 3: Cứu Tôi

"Cứu tôi!"

Tô Thi Thi chỉ kịp kêu hô một tiếng, Hà Chí Tường liền chạy vào.

"Tô Thi Thi cô đúng là con tiện nhân!" Hà Chí Tường dựng thẳng mi mắt giận dữ mắng mỏ, đoạt được di động trong tay cô liền quay lại cấp cho cô một cái tát, "Cô còn dám mật báo cho gian phu sao? Tôi nói cho cô biết, dù là ông trời cũng không thể nào cứu được cô!"

Hắn vừa mới biết, tối hôm qua Tô Thi Thi cùng đi theo một người đàn ông khác! Thì ra cô ở bên ngoài sớm đã có đàn ông!

"Hà Chí Tường, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!" Tô Thi Thi trơ mắt nhìn hắn đem di động giẫm lên bể vỡ nát, một tia hi vọng cuối cùng cũng không còn.

"Chí Tường, mẹ thấy chúng ta đúng là đối với cô ta thật tốt quá rồi. Mẹ đã kêu Vương lão bản đến đây, ông ấy không ngại cô ta có còn trong trắng hay không." Phú Tuyết Trân đẩy cửa tiến vào, lãnh nghiêm mặt đá đá Tô Thi Thi đang ngã dưới đất, hận không thể phum một ngụm nước bọt, "Dù sao lên giường cùng nhiều đàn ông một chút cũng không sao, đến lúc đó đứa bé là của ai đều đã không rõ ràng lắm, đỡ phải có người gây phiền toái." #_#

"Các người - - không chết tử tế được!" Tô Thi Thi nhìn hai người trước mặt bộ dáng thật độc ác, cố nén không cho nước mắt chảy ra, trong lòng chỉ còn lại có tuyệt vọng.

Một ngày trước hai người này lại vẫn đối với cô rất tốt, quay mặt đi liền biến thành ác ma!

Cô cùng Hà Chí Tường là thông qua một đàn chị giới thiệu mới quen biết nhau.

Hà Chí Tường từ diện mạo cho đến học thức đều không tệ, tuy nhiên cha hắn mất sớm, nhưng dựa vào xổ số làm giàu để lại cho hắn không ít gia nghiệp. Hắn cùng Phú Tuyết Trân hai người đối với Tô Thi Thi lại rất tốt, cô cho tới bây giờ chưa từng yêu đương qua, lập tức liền bị hắn mê hoặc, sau khi tốt nghiệp hai người liền kết hôn.

Nào biết đâu rằng, chuyện này toàn bộ đều là âm mưu! Hà Chí Tường cưới cô, từ đầu liền là không thể giao hợp muốn tìm một người lấy về cho có danh mà thôi!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng khổ sở, không biết khí lực từ đâu truyền đến, bỗng nhiên cởi thoát dây thừng trên người ra, nhảy lên chạy đến trên giường, sải bước đến cửa sổ.

"Cô muốn làm gì?"

"Nếu đã không thể ra ngoài! Chẳng thế thì tôi nhảy xuống! Tôi xảy ra chuyện các người cũng thoát không được trách nhiệm, mau cút đi!" Tô Thi Thi hét lớn.

Phú Tuyết Trân ngón trỏ chỉ vào mặt Tô Thi Thi, chỉ mong sao cô nhảy xuống nói: "Cô cho là cảnh sát sẽ tin tưởng? Chúng tôi đã nói cô bị bệnh tâm thần!"

Bà ta nói xong cùng Hà Chí Tường một người một bên hướng tới cửa sổ tiến sát: "Muốn nhảy mau nhảy đi, tôi không tin cô có can đảm này!"

"Đừng tới đây!" Tô Thi Thi một chân vươn tới ngoài cửa sổ, hung tợn trừng mắt nhìn hai mẹ con lòng lang dạ sói kia.

Cô không thể chịu thua, bằng không liền thật sự không có đường ra rồi!

Hà Chí Tường thở dài tóm lấy vai cô, nhưng chưa bắt được Tô Thi Thi, nhíu mày nói: "Cô đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt. Cô yên tâm, tôi về sau vẫn lại là tiếp tục đối tốt với cô…"

"Cút!" Tô Thi Thi ghê tởm nghe xong chỉ muốn ói, làm bộ liền muốn đem cả người đều đã vươn ra.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên "oành"một tiếng, Ngay sau đó truyền đến một trận tiếng bước chân, hai người đàn ông thân hình cao lớn như thiên thần giáng trần, xuất hiện tại cửa phòng.

"Các người là ai?" Hà Chí Tường cùng phú Tuyết Trân biến sắc, theo bản năng liền lui về sau một bước.

Tô Thi Thi chỉ thấy hai người đàn ông kia đứng sang hai bên, ở cửa xuất hiện một người đàn ông anh tuấn.

Toàn thân mặc bộ đồ vest màu đen được cắt may tỉ mỉ, thân cao chừng 1m85, thân hình cao ngất, anh tuấn phi phàm.

Mặt anh trầm xuống, ánh mắt chỉ là nhàn nhạt đảo qua, khiến cho người ta không rét mà run.

Tô Thi Thi nhìn anh đi vào gian phòng, từng bước một đi về phía cô. Chống đỡ kia liền buông lỏng tay, thân thể yếu ớt của cô liền muốn ngã xuống.

Anh thật sự tới cứu cô rồi!

Bùi Dịch.

Chỉ cần để cho cô rời đi khỏi nơi này liền tốt rồi! Cô không thể chờ một đám đàn ông đến lăng nhục chính mình!

Liền là đi chết, cô cũng sẽ không để cho mẹ con Hà gia thực hiện được!

"Các người là ai? Làm sao có thể tự tiện xông vào nhà dân? Ra ngoài!" Hà Chí Tường bị khí thế của người đàn ông trước mặt làm cho sợ tới mức nhất thời không có chủ ý, đứng ở một bên nghĩ tiến lên lại không dám, chỉ có thể lớn tiếng hô.

Bùi Dịch tiến lên ôm lấy thân thể Tô Thi Thi gần như không còn chút khí lực nào, ánh mắt di chuyển, lạnh lùng liếc về phía Hà Chí Tường.

"Buông vợ tôi ra!" Hà Chí Tường đỏ mắt, ở trong lòng nghĩ xem thân phận của người đàn ông này là gì.

Bùi Dịch khóe miệng ngoéo… một cái: "Vợ?"

Anh đánh giá Hà Chí Tường một chút, có điều ngụ ý nói: "Anh cho cô ấy hạnh phúc sao?"

Một giờ trước cô gái này vẫn sinh khí dồi dào, trở về như vậy một hồi hoàn toàn bị hành hạ thành cái dạng này! Bùi Dịch nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi ở trong điện thoại kêu to, tức giận càng lên cao.

Chẳng thế thì, anh hẳn không đi lên!

"Anh!" Hà Chí Tường tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trực giác nói cho hắn biết người đàn ông này không dễ chọc, đúng là lại không cam lòng khiến để cho người khác đem Tô Thi Thi đi như vậy.

"Cô ta là con dâu nhà chúng tôi, cậu không được quyền đem cô ta đi." Vẫn lại là Phú Tuyết Trân phản ứng nhanh, nói.

"Vạy thì đã sao?." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Đây là chuyện riêng nhà chúng tôi, cậu quản được sao?" mẹ con Hà gia vừa nghe, nhất thời tức giận vô cùng.

Tô Thi Thi trước mắt dần biến thành một mảng màu đen, đã nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì. Chỉ thì thào nói: "Mang tôi rời khỏi nơi này, cầu xin anh…"

Cô nhất định phải rời khỏi nơi này!

Lập tức, cô triệt để lâm vào hôn mê.

Bùi Dịch ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt lườm đến mảnh vụn di động trên mặt đất, vẻ mặt triệt để trầm tiếp xuống.

"Đập bể." Anh nhàn nhạt nói xong, ôm Tô Thi Thi đi nhanh đi ra ngoài. ^_^

4. Chương 4: Hay Dùng Chính Cô Bồi Thường

Tô Thi Thi tỉnh lại khi đó toàn thân đau nhức. Cô giật giật tay chân, trong lòng trầm xuống.

Trên tay cô vẫn như cũ bị trói bằng dây thừng!

Người đàn ông kia không có mang cô đi sao?

Không được, cô tất phải khẩn trương rời khỏi Hà gia, bằng không… Cô thật không dám tưởng tượng hậu quả.

Cô vọt lên muốn ngồi dậy, hai tay không cách nào chống đỡ lập tức mất đi trọng tâm, thẳng tắp hướng bên giường nệm ngã xuống.

"Đông!" Một tiếng trầm đục, cô thất bại té ở trên mặt đất, đau đến nỗi cô nhe răng trợn mắt, chỉ cảm thấy thân thể gân cốt đều đã muốn rời ra từng mảnh. #_#

"Nơi này là…" Tô Thi Thi cơ hồ là nhảy dựng lên, cô như thế nào lại về căn phòng trước cùng kia cùng người đàn ông đó trầm luân một đêm trong khách sạn rồi hả?

"Xem ra cô không có việc gì rồi." Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lành lạnh.

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, hoảng sợ.

Bùi Dịch ngồi ở trên sofa bằng da, trên tay cầm một cái di động rất mỏng, nhưng mà mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi sẽ không quên tối hôm qua người đàn ông này đối chính mình đã làm cái gì!

Cô cúi đầu nhìn xem chính mình vẫn như cũ bị dây thừng cột lấy hai tay, lạnh mặt xuống hỏi: "Anh có ý tứ gì?"

Cô cảm kích anh cứu cô khỏi đó, nhưng không có nghĩa là cô còn muốn cùng anh có cái gì liên quan!

Bùi Dịch ôn hoà nhìn cô: "Mang cô rời khỏi đó đã hết lòng rồi, Tô tiểu thư tưởng là tôi còn cần làm như thế nào?"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, thì ra là chính cô đã hiểu sai rồi.

"Cảm ơn." Cô từ trước đến nay ân oán rõ ràng, anh giúp cô, cô đương nhiên nên nói cám ơn.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Lập tức chỉ thấy Bùi Dịch cầm lấy điều khiển từ xa bên cạnh ấn xuống một cái, cửa phòng liền tự động mở.

Hai người phục vụ của khách sạn đem một xe đẩy thức ăn tiến vào: "Tổng giám đốc, đây là thức ăn của Tô tiểu thư."

Tổng giám đốc?

Tô Thi Thi lấy làm kinh hãi, cô không nghĩ tới Bùi Dịch thực ra là tổng giám đốc của khách sạn này.

Cô nhìn thấy một đống đồ ăn kia, không tự giác nuốt một ngụm nước bọt. Lúc này toàn thân vô lực, thật sự đói bụng.

Bùi Dịch vẫn mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi, lãnh đạm nói: "Tô tiểu thư sinh khí dồi dào, nên là không cần ăn đâu, mau đem đi đi."

Tô Thi Thi trừng mắt. Người đàn ông này khẳng định tại vì cô buổi sáng giúp anh kêu đàn ông lên hầu hạ anh nên trả đũa.

"Ọc ọc ọc..." Tô Thi Thi xoa bụng, sắc mặt lúng túng.

Cô cắn răng một cái, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến chỗ phục vụ, duỗi tay đến trước mặt hai cái người phục vụ kia, "Các vị có thể giúp tôi cởi bỏ dây thừng được không?"

Hai người phục vụ không biết nên làm thế nào bây giờ, đồng thời nhìn Bùi Dịch, gặp tổng giám đốc không có phản đối, đánh bạo gan giúp Tô Thi Thi cởi dây thừng.

"Cảm ơn. Thức ăn này tôi sẽ ăn rồi thanh toán, các vị đi trước đi." Tô Thi Thi hai tay vừa được tự do, liền bưng lên một tô mỳ Ý bắt đầu ăn.

Cô bây giờ trước tiên cần lấp đầy bụng, mới có khí lực nghĩ đến chuyện kế tiếp.

Chỉ là ăn, hốc mắt cô liền đỏ lên, ủy khuất nhịn không được tỏa ra ngoài. Bên nhau nửa năm, đều là dối trá lừa gạt, cô liền là quá ngu ngốc rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ ngồi ở trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi. Chỉ là lúc nhìn thấy bộ dạng Tô Thi Thi khi đó một bên chảy nước mắt một bên liều mạng nhét thức ăn vào trong miệng, anh liền nhíu hạ mi.

Tô Thi Thi ăn thật sự nhanh, cuối cùng thể lực khôi phục một chút, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo muốn làm sao bây giờ.

"Nếu ăn xong rồi, liền đến tính toán nợ nần đi." Bùi Dịch tùy ý tựa vào ở trên ghế sofa, mâu quang trong veo mà lạnh lùng.

Tô Thi Thi nhìn di động trong tay anh, cảnh giác nói: "Điện thoại anh cũng lấy được rồi, tôi cực kỳ cảm tạ anh đã cứu tôi ra khỏi đó, có cơ hội tôi sẽ báo đáp của anh. Trừ lần đó ra, tôi không hề nợ anh cái gì đi?"

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhếch một bên môi lên bàn tay lật chuyển một phen, đem màn hình điện thoại di động kia đối mặt Tô Thi Thi. "Nhưng mà, nó hư rồi. Bên trong này có tư liệu quý giá của tôi, cô đã làm hỏng nó, vậy thì lấy cô ra bồi thường đi."

Anh vừa nói vừa đứng lên, giống như là một con báo tao nhã, từng bước một hướng con mồi đi tới.

Tô Thi Thi lui về sau đi: "Điện thoại này không phải tôi ném vụn, anh đừng lại thượng tôi!"

“Lại thượng cô?” Bùi Dịch khóe môi hơi vạch, dễ dàng bắt được cánh tay của cô, đem cô hướng trên giường quăng lên. “Tô tiểu thư nói ngược rồi?”

“Không phải cô lấy nó đi, nó sẽ bị ném vụn sao? Này có phải hay không lại là cô cố ý lại dùng thủ đoạn để tôi thượng cô?” Bùi Dịch đánh giá trên người cô mặc tây trang, mâu sắc càng ngày càng trầm.

Anh không thể phủ nhận, cô gái này thân thể cực kỳ hấp dẫn anh. Nhất là dáng vẻ cô mặc bộ đồ tây trang này của anh, để cho anh rất muốn ăn cô ở trên giường.

Nếu trong di động có gì đó bị hủy đi, anh lấy cô tới bổ sung vào, cũng không phải không chấp nhận được!

“Anh tránh ra!” Tô Thi Thi liều mạng vùng vẫy, nhưng mà khí lực của đàn ông so với cô lớn hơn nhiều, cô từ đầu không có khả năng chống cự được anh.

Đột nhiên, cô lại nghĩ ra dùng chân đá vào bộ vị của anh.

Bùi Dịch kêu lên một tiếng đau đớn: “Đàn bà chết tiệt, cô thật muốn chết!”

“Tôi nói cho anh biết, chuyện ngày hôm qua là việc ngoài ý muốn, không là do tôi muốn như vậy. Về sau, chúng ta không còn có quan hệ rồi!” Tô Thi Thi không biết lấy đâu ra khí lực, thừa dịp anh ngây người, dùng lực đẩy anh ra, co cẳng chạy.

Bùi Dịch đứng lên, nhìn hướng Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên tia hứng thú.

”Lần thứ hai, Tô Thi Thi, tôi xem thử cô có thể chạy được bao nhiêu lần!

5. Chương 5: Đối Với Cô Cảm Thấy Hứng Thú

Một giờ sau, thư ký của Bùi Dịch đi vào phòng Tổng Thống, đem một phần văn kiện đưa cho Bùi Dịch.

“Tổng giám đốc, đây là tư liệu về bối cảnh của Tô tiểu thư.”

Bùi Dịch tiếp nhận, thần tốc nhìn lướt vài lần, ánh mắt từ từ u ám trở lại: “Thật có chút thú vị rồi.”

Tối hôm qua anh cũng là nhất thời nảy ra ý muốn đi đến xem thử cái khách sạn mà mình sắp thu mua, lại gặp phải cô bị người ta bỏ thuốc.

Khi anh nhìn đến dáng vẻ cô cắn cắn đôi môi anh đào của mình cố gắng tỉnh táo thỉnh cầu anh cứu cô, tim của anh bỗng dưng đập một cách rối loạn.

Cho nên, anh liền đem cô vào phòng riêng ở khách sạn của anh. #_#

“Quả thật cực kỳ thú vị.” Bùi Dịch ánh mắt híp híp, đã thật lâu không ai có thể làm cho anh cảm thấy hứng thú rồi.

“Đi thăm dò xem cô ấy đi nơi nào, phái người đi theo cô ấy.” Bùi Dịch phân phó nói.

Dựa theo tính cách không chịu thiệt thòi của cô, nhất định sẽ phải đi lấy lại những thứ thuộc về mình mới đúng.

Bùi Dịch thật sự là phán đoán như thần.

Tô Thi Thi ra khỏi chỗ khách sạn ngày hôm qua, mới phát hiện đã hai giờ chiều. Trên người cô không một xu, cũng không có tiền trả bữa cơm trưa lúc nãy, vụng trộm chạy ra ngoài.

“Bọn họ hẳn không từ bỏ ý đồ!” Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, dựa theo tính cách của hai mẹ con Hà gia kia, nếu cô không nhanh chóng thoát khỏi Hà gia, về sau chuyện như vậy khẳng định lại vẫn sẽ phát sinh!

Cô thật sự rất sợ.

Bây giờ cô may mắn gặp được Bùi Dịch cứu, nhưng lần sau ai có thể cứu được cô chứ?

"Qe…" Tô Thi Thi nhớ tới tối hôm qua bị người đàn ông to béo kia cởi quần của cô, nhất thời nghĩ muốn nôn.

"Báo án… Phải, báo án!" Một mình Tô Thi Thi cô một không đối phó được bọn họ, nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp đi cục cảnh sát báo án.

Nhưng cảnh sát tiếp nhận hồ sơ của cô lại nói chứng cớ không đủ, không thể giải quyết, chuyện tranh cãi trong gia đình để cho chính bọn họ giải quyết.

"Tôi tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ qua được! Tôi nhất định phải ly hôn!" Tô Thi Thi nhớ tới trước đây Phú Tuyết Trân nói sẽ tìm đàn ông đến nhà cho an toàn, toàn thân cô lập tức run rẩy mồ hôi toát ra đầm đìa.

Hiện tại với cô ly hôn chính là biện pháp tốt nhất rồi.

Cô cúi đầu nhìn đến trên người mình đang mặc bộ đồ tây của người đàn ông kia, nhướng mày, đầu tiên phải đi mượn một bộ quần áo mới, sau đó quyết định trở về Hà gia một chuyến.

Nếu cô không quay về, cô sợ bọn họ sẽ trực tiếp đi tìm bà nội của cô. Bà nội của cô đã lớn tuổi như vậy, sẽ không chịu không nổi đã kích này!

Một giờ sau, Tô Thi Thi lại đi tới Hà gia. Thật sự là ngoài ý muốn, đi đến trước của nhà.

"Cô còn dám trở về!" Hà Chí Tường đang cho người đem TV bị đập hư mang đi, nhìn thấy Tô Thi Thi, đi lên liền muốn đẩy cô ra.

Tô Thi Thi theo bản năng trốn sang một bên, trong mắt đều là không thể tin nổi.

"Đây mới là vẻ mặt thật sự của anh sao?" Tô Thi Thi trái tim đã triệt để đóng băng rồi.

Trước kia ôn nhu của hắn, là thật giả bộ tới mê hoặc cô.

Cô lườm mắt thấy đến một phòng bừa bãi, ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy được vui sướng!

Ác giả ác báo, xem tình thế này, người yêu tiền hơn yêu mạng mẹ con nhà họ Hà phỏng chừng tâm đều đã đang nhỏ máu rồi.

"Đây đều là gian phu của cô làm, cô muốn bồi thường…"

"Hà Chí Tường anh đừng quên, là anh từng bước một đưa tôi đến trên giường của ta anh."

Cô hít sâu một hơi nói: "Tôi tới là thông báo với anh một tiếng, tôi muốn ly hôn với anh. Chuyện này do anh ta gây ra, không liên quan gì tới tôi. Mặt khác, tài sản sau khi kết hôn tôi cũng có một nửa, anh đừng nghĩ muốn độc chiếm."

Ở chung đã hơn một năm, cô đối với mẹ con Hà gia cũng xem như hiểu rõ. Đối với bọn họ nên dụng trực tiếp, bởi vì không biết họ lại muốn giở thủ đoạn gì!

Phải dò la trước khi hành động, cô trước nói chuyện ngụ ý với hắn trước.

Quả nhiên, mẹ con Hà gia tức liền tức điên rồi.

"Cô nằm mơ! Muốn ly hôn không có cửa đâu, tiền bạc cô càng đừng nghĩ!" Trong phòng Phú Tuyết Trân vội vội vàng vàng đi tới, tức giận đến nỗi quên việc giả vờ giả vịt trước mặt người khác.

Hai người giúp việc đang dọn dẹp cứ cúi đầu, giả vờ không có nghe đến, khẩn trương đem bàn ăn bị đập hư đem ra ngoài.

Tô Thi Thi sớm liền biết bọn họ sẽ như vậy nói: "Tôi sẽ đến tòa án khởi tố. Ly hôn hay không, không phải do các người."

Cô nói xong liền hướng phòng ngủ đi tới, muốn lấy giấy tờ tùy thân của mình.

Trước khi đến cô đã nghĩ đến, nếu không có người ngoài ở đây cô hẳn không trực tiếp nói ra chuyện ly hôn. Nhưng hiện tại lại có người ngoài ở đây, cô đương nhiên phải bắt lấy cơ hội.

Có người ngoài ở đây, hai mẹ con nhà này sẽ sĩ diện, ít nhất sẽ không giống như buổi sáng đối xử với cô như vậy!

Chỉ là cô tìm hồi lâu, đều đã không tìm được giấy tờ tùy thân của mình, đi ra khi đó phát hiện cửa lớn đã bị đóng lại, hai người giúp việc đã rời đi.

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống: "Trước khi tôi tới đã nói với bạn của tôi rồi, nếu nửa giờ sau tôi không có trở về, cô ấy sẽ thay tôi báo cảnh sát."

"Cô thật đúng là tưởng là tôi sợ người của cô sao?" Hà Chí Tường phát hỏa, làm bộ liền muốn đánh người.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến "oành" một tiếng, lập tức hai người đàn ông mặc tây trang mặt không chút thay đổi đi đến.

Phía sau bọn họ là một người đàn ông thân hình cao ngất.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi ngẩn ngơ, anh lại tới làm cái gì?

"Cửa nhà chúng tôi lại bị các người phá hủy!" Phú Tuyết Trân vừa thấy Bùi Dịch, liền bổ nhào nhảy dựng lên lên như gà mắc tóc, "Chúng tôi đang muốn tìm cậu đây, thật chính mình tự đi đến cửa. Các người đem đồ đạc trong nhà tôi đập bể thành cái dạng này, định làm như thế nào?"

Lúc họ đến cảnh sát báo án, đúng là cảnh sát điều tra theo dõi nói sẽ giải quyết. Hà gia tại vùng này cũng là có chút danh tiếng, lập tức liền cảm thấy được sự tình không đơn giản.

Không nghĩ tới bây giờ bọn họ tự động đưa lên cửa rồi! Tổn thất tiền tài, Phú Tuyết Trân muốn đòi lại đủ!

Bùi Dịch nhìn cũng chưa nhìn đến bà ta, hướng tới Tô Thi Thi giơ ngón tay ngoắc ngoắc: "Lại đây."

Tô Thi Thi do dự một giây, ánh mắt thoáng nhìn Bùi Dịch trong mắt anh đầy cảnh cáo, quay đầu nhìn đến Hà Chí Tường tức đến méo mặt, ý muốn trả thù dâng lên, cô liền thẳng tắp hướng Bùi Dịch đi đến.

Nhưng vừa mới vừa tiếp cận, Bùi Dịch liền kéo cô vào trong lòng.

Tô Thi Thi thân thể đột nhiên liền là cứng đờ.

Bùi Dịch ôm cánh tay cô nắm thật chặt, sau đó nhàn nhạt nhìn lướt qua mẹ con Hà gia, quay đầu nhìn về mấy thủ hạ của mình liếc mắt ra hiệu.

Người đàn ông mặc đồ đen liền đem một phần văn kiện đưa cho Phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân nghi hoặc mở ra, ánh mắt lập tức trừng thẳng: "Thư bồi thường? Các người đập phá nhà tôi tanh bành thế này, vậy mà còn bắt chúng tôi bồi thường?"

Bùi Dịch cười lạnh: "Các người đập hư cái điện thoại của tôi nó là đồ vô giá, đập phá nhà của các người cũng không bồi thường đủ. Luật sư tôi sau đó liền tới tìm các người, không bồi thường liền chờ ngồi tù đi."

Bùi Dịch nói xong bỗng nhiên cúi đầu xoa xoa đỉnh đầuTô Thi Thi, ôn nhu nói: "Tôi đã đặt bàn ăn rồi, đi thôi."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, anh tại giúp cô?

Có lẽ đó là một cơ hội tốt. Cô nói: "Đồ đạc của tôi còn không có lấy."

Bùi Dịch liếc mắt nhìn hai người thủ hạ ra hiệu, bọn họ lập tức đi vào phòng ngủ, lục tung đồ đạc lên.

"Các người muốn làm cái gì? Dừng tay! Chết tiệt, đồ đạc của cô ta tôi đang giữ!" Hà Chí Tường thấy bọn họ thấy cái gì đập bể cái đấy, y hết bọn cướp, vội vàng đem tất cả đồ đạc của Tô Thi Thi đưa ra.

Tô Thi Thi nhìn thấy quần áo của mình bị ném xuống đất, liền giống như chó con bị vứt bỏ ngoài đường, trái tim vẫn lại là hung hăng đau đớn một phen.

Cô cúi đầu, nhặt lên tất cả, ném tất cả vào trong thùng rác ở cửa, chỉ lấy chi phiếu cùng mấy thứ trọng yếu và giấy tờ tùy thân.

Cái khác, cô không muốn mang đi nữa.

Lúc cô ra đến cửa, cô nghe Phú Tuyết Trân ở trong phòng hét toán lên "Cái gì, bồi thường đến 30 vạn?"

Tô Thi Thi bỗng nhiên nở nụ cười.

"Cảm ơn anh." Trong thang máy, Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh Bùi Dịch nói.

Thang máy vừa mở ra, cô co cẳng chạy.

Cô cũng không muốn cùng người đàn ông nguy hiểm này có liên quan, có thể tránh càng xa thì nên tránh xa.

Bùi Dịch bây giờ là thật không có phản ứng kịp.

"Cô được lắm, lần thứ ba, cô có dũng khí!"

6. Chương 6: Cô Gái, Lá Gan Của Cô Cũng Thật Lớn

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi lấy tốc độ nhanh nhất thuê một căn hộ gần công ty, tiện cho việc tiếp tục đi làm.

Cô vốn là một kiến trúc sư có năng lực, ở công ty rất được ông chủ coi trọng.

Công việc của cô rất thận lợi, vẫn như cũ cần kiếm tiền. Cô không thể để cho bà nội lo lắng, muốn sống so với trước kia càng phải thật tốt.

Nhớ tới bà nội, Tô Thi Thi trên mặt thêm vài phần tươi cười. Khi cô lên ba tuổi lúc đó cha mẹ liền ly hôn, cô đi theo mẹ, mà mẹ lúc cô lên mười tuổi bệnh nặng rồi qua đời.

Là bà nội sống một mình đem cô về nuôi dưỡng, trên đời này người quan trọng nhất với cô liền là bà nội rồi.

"Brừm.." Tô Thi Thi mới vừa cởi áo khoác mỏng ra, điện thoại liền vang lên. #_#

Cô vừa thấy, là bà nội Phương Ngọc Hoa hiện lên di động, trên mặt hiện lên quét xuống ý cười.

"Bà nội…"

"Tô Thi Thi cô kẻ tiện nhân!" Điện thoại mới được kết nối, liền truyền đến tiếng mắng chửi.

Tô Thi Thi tâm tình nhất thời trầm xuống: "Bà đi tìm bà nội tôi rồi hả?"

Đầu bên kia điện thoại, Phú Tuyết Trân hổn hển nói: "Cô làm ra chuyện như thế còn không biết xấu hổ, tôi không tìm bà nội của cô thì tìm ai? Bà già kia hiện tại ở trong bệnh viện nhân dân, cô khẩn trương tới nhặt xác bà ta đi!"

Tô Thi Thi trong đầu ông lên một tiếng, triệt để lờ mờ rồi. Đến áo khoác cũng không kịp mặc, cầm lấy chạy vội đi.

Bệnh viện!

Bọn họ tới cùng đã nói gì với bà nội rồi!

Bên ngoài trời càng ngày oi bức, công ty ở trên đoạn đường cực đông đúc, Tô Thi Thi đứng ở trên đường đợi hồi lâu, vẫn như cũ không bắt được xe, cấp bách đến muốn khóc.

Cô đi tới đi lui, cuối cùng hạ quyết tâm, hướng về phía một chiếc xe Buick màu bạc có vẻ thong thả nhất đang chạy tới, vươn tay ra ngăn đón ở phía trước: "Làm phiền xuống xe một chút!"

Chỉ nghe "két" một tiếng, lái xe một cái dừng ngay, truyền ra tiếng chửi rủa: "Gấp muốn chết a - - ôi a, mỹ nữ, cô có chuyện gì sao?"

Người lái xe đầu bị hói, nhìn đến dung mạo Tô Thi Thi khi đó, thái độ thay đổi chóng mặt.

Hắn nheo nheo ánh mắt lưu luyến nhìn bộ ngực Tô Thi Thi lấp ló sao cái áo ba lỗ nói: "Muốn đi nhờ xe sao?"

Tô Thi Thi này mới phát hiện chính mình chỉ mặc áo ba lỗ liền chạy ra, đúng là lúc này trở về đã không còn kịp rồi. Cô nhìn lại phía xa, liền là không có một chiếc xe taxi, khẽ cắn môi, kéo ra cửa ra ngồi xuống.

"Phiền toái đưa tôi đi bệnh viện nhân dân, cám ơn."

Hắn ta huýt sáo, khởi động xe, nghiêng đầu nhìn Tô Thi Thi: "Mỹ nữ, cô thân thể không thoải mái a?"

Tô Thi Thi cố gắng chịu đựng ánh mắt không an phận của hắn, trầm giọng nói: "Xin làm ơn chú ý an toàn, tôi sẽ trả cho anh tiền xe."

"Tôi không cần chút tiền ấy."

Tô Thi Thi ngậm miệng lại, tính toán đến chỗ nào đó đông đúc liền đi xuống xe.

Ở một góc đường sáng sủa, một chiếc Cayenne màu đen chậm rãi dừng lại.

"Bùi tiên sinh?" ngồi trên ghế lái phụ nam thư ký quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi ở phía sau.

Bùi Dịch mày nhíu lại, nâng nâng tay.

Vị thư kia gật đầu, nói với lái xe chỉ chỉ phía trước, "Đuổi theo."

Xe một lần nữa khởi động, mau chóng theo chiếc xe Buick phía trước mà đi.

Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chiếc xe Buick càng ngày càng gần, trên người tản mát ra một cỗ tức giận.

"Cô gái, lá gan của cô cũng thật lớn!"

Ăn mặc hở hang như vậy không nói, còn dám tùy tiện ngồi lên xe của một người đàn ông xa lạ! Anh thật sự là xem thường cô rồi!

Mâu quang băng lãnh nhìn chiếc xe Buick phía trước, dám có ý đồ tơ tưởng đến người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Mấy phút đồng hồ sau.

"két - -" trên đường cái vang lên một trận chói tai tiếng xe phanh lại, lập tức hỗn loạn lên.

Tô Thi Thi theo quán tính chuối nhũi về phía trước, mặt đụng vào lưng ghế dựa, lập tức liền đã tê rần.

"Con bà nó, lái xe như thế nào vậy?" Cái đầu hói người đàn ông kia va vào vô lăng, đau đến nhe răng trợn mắt, cởi giây an toàn ra mở cửa xe liền đi tiếp xuống.

"Đâm xe rồi sao?" Tô Thi Thi nhíu mày lau trán, vốn là sốt ruột, lúc này lại càng gấp đến độ muốn bốc khói rồi.

Nhưng cô ngẩng đầu vừa thấy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trước mặt là một chiếc xe màu đen sang trọng, rất rõ ràng là chiếc xe kia cố tình chặn đầu xe của bọn cô.

Chặn xe giữa đường sao, tới cùng cái gì tình huống?

Đúng là cô mới vừa mở cửa xe, một chân vừa mới bước xuống, rõ ràng nhìn đến trên chiếc xe kia một người đàn ông thân mặc tây trang đang bước xuống.

Người nọ lập tức đi tới trước mặt cô, túm chặt cánh tay của cô liền lôi cô xuống xe.

"Anh muốn làm gì?"

7. Chương 7: Không Cho Phép Ly Hôn

Người đàn ông túm Tô Thi Thi đi tới chiếc xe màu đen kia, mở cửa xe, đẩy cô đi vào.

"Này!"

"Quả nhiên là anh!" Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến người ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch, sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống, "Bùi tiên sinh, mặc kệ giữa chúng ta có cái ân oán gì, tôi đều hi vọng anh có thể bỏ qua cho tôi lần nay, tôi hiện tại muốn đi bệnh viện, bà nội tôi…"

Lúc cô nói hốc mắt liền đỏ lên. Bà nội nếu lỡ xảy ra chuyện gì, cô có chết cũng sẽ không tha thứ chính mình!

Bùi Dịch mâu sắc trầm xuống: "Bệnh viện nào?"

Tô Thi Thi sửng sốt, rồi sau đó khẩn trương nói: "Bệnh viện nhân dân." #_#

"Lái xe." Bùi Dịch nói xong tựa vào ở trên ghế, cũng không nói thêm gì.

Tô Thi Thi một lòng lo lắng cho bà nội, cũng không tâm tư nói chuyện. Đợi cho đến bệnh viện nhân dân, cô nói một tiếng cám ơn, mở cửa xe liền xông ra ngoài.

Bùi Dịch nhìn thấy túi cô còn để quên trên xe đã chạy mất, ánh mắt hơi trầm xuống, cầm lấy túi xách mở cửa xe đi xuống.

Tô Thi Thi chạy đến trước quầy đăng ký hỏi thăm một chút tình hình, sau đó một hơi chạy tới phòng cấp cứu.

"Tiểu tiện nhân, trễ như thế mới đến, tôi còn tưởng rằng cô không tới chứ." Phú Tuyết Trân nhìn đến Tô Thi Thi mặt liền biến sắc.

Tô Thi Thi chẳng muốn cùng bà ta so đo: "Bà nội tôi sao rồi?"

"Ở bên trong chờ cấp cứu, cô không đến chúng tôi cũng không dám tùy tiện quyết định. Cô yên tâm, tôi đã thương lượng cùng bác sĩ, nhất định đợi cô đến rồi mới có thể cứu, bằng không xảy ra chuyện gì đều do cho bọn họ chịu trách nhiệm!"

"Bà!" Tô Thi Thi ánh mắt đều đã đỏ, "Các người còn phải là con người không!"

Trời ạ, thời gian đã qua bao lâu như thế còn không có cứu giúp bà nội của cô…

"Cút ngay! Nếu bà nội tôi xảy ra chuyện gì, tôi nhất định với các người chết chung một chỗ!" Tô Thi Thi trừng mắt, xông lên đẩy Phú Tuyết Trân ra.

Cô chưa tức giận như thế bao giờ!

Cô trước kia tôn trọng bà ta như thế, coi bà ta như mẹ ruột của mình luôn đối tốt với bà ta, không nghĩ tới lại đổi lấy một cái kết quả như vậy!

"Cô muốn làm gì?" Hà Chí Tường lập tức nhảy lên trên, che ở trước mặt Tô Thi Thi.

"Các người tránh ra! Tôi muốn gặp bà nội tôi!" Tô Thi Thi nước mắt lã chã rơi xuống, "Tránh ra, tôi trước cứu bà nội!"

"Tô Thi Thi, cô chỉ cần ký vào hợp đồng này, tôi liền để cho cô đi vào gặp bà nội. Mà còn con bà nó tiền thuốc men tôi cũng sẽ phụ trách." Hà Chí Tường đưa ra một phần văn kiện tới trước mặt Tô Thi Thi.

"Cút!" Tô Thi Thi dơ tay liền muốn đẩy Hà Chí Tường ra.

Hà Chí Tường bắt lấy tay cô nâng lên một chút, sắc mặt cũng lạnh xuống: "Cô đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, mau ký vào giấy cam đoan không li hôn này, tôi liền cho cô đi vào cứu bà nội cô!"

"Anh là đồ đốn mạt!" Tô Thi Thi tức giận đến run cầm cập, cô lúc trước thật là có mắt như mù, mới có thể cảm thấy được người đàn ông này thật tốt!

"Hừ, muốn gặp bà nội cô thì liền ngoan ngoãn ký thỏa thuận này. Hiện tại tất cả mọi người đều biết Chí Tường không thể sinh con, nhất định là cô giở trò quỷ, Hà gia chúng tôi đều bị cô làm mất hết mặt mũi rồi,

cô muốn ly hôn, nghĩ cũng đừng nghĩ!" Phú Tuyết Trân túm lấy hợp đồng kia nhét vào trong tay Tô Thi Thi.

"Bà già đó không chống đỡ được bao lâu nữa đâu, không ký đừng hối hận!"

"Các người! Được, được lắm! Muốn tôi ký phải không? Đến lúc đó muốn hối hận chính là các người!" Tô Thi Thi lau hạ nước mắt, oán hận nhìn hai mẹ con ghê tởm này, liếc mắt một cái, cầm lấy bút, ở trên hợp đồng chải quét viết xuống tên mình.

Hợp đồng có hai bản, cô đem trong đó một phần thu vào trong túi. Loại văn kiện không công bằng này, ký rồi cô sẽ như thế nào đây? Hiện tại trước cứu bà nội quan trọng hơn!

"Hừ, sớm như vậy thì tốt rồi." Phú Tuyết Trân liếc nhìn Tô Thi Thi một cái, xông lên cướp đi hợp đồng.

Tô Thi Thi cười lạnh: "Các người đã như thế nghĩ muốn đội nón xanh, tôi nhất định giúp cho các người từ đầu đến cuối!"

Cô nói xong đi lên đẩy Hà Chí Tường đang đứng chặn đường ra, hướng phòng cấp cứu chạy tới.

"Tiện nhân!" Phú Tuyết Trân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nơi xa, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười. Cô gái này quả nhiên rất thú vị.

Anh cho rằng cô sẽ trực tiếp động thủ, không nghĩ tới còn sẽ có thỏa hiệp một mặt.

Anh nhìn xem hai mẹ con kia đang đắc ý, trong mắt hiện lên quét xuống tia ngoan độc. Dám như vậy khi dễ người phụ nữ của anh, anh nhất định làm cho bọn họ phải trả giá thật nhiều!

"Bùi tiên sinh, đã tìm hiểu rõ ràng. Bà nội của Tô tiểu thư là bị kích động nên té xỉu, không có gì trở ngại." thư ký của Bùi Dịch đi tới, nhẹ giọng nói.

Bùi Dịch nhìn phía trước phòng cấp cứu, Tô Thi Thi chính là đang lo lắng ghé vào cửa nhìn vào trong. Anh gật gật đầu: "Sắp xếp cho bà ấy một căn phòng riêng."

Anh dừng một chút, liếc mắt hai mẹ con họ Hà kia, "Đừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy."

Vâng ạ thư ký lập tức lui xuống.

Tô Thi Thi rất nhanh liền biết bà nội không có trở ngại, cô nhẹ nhàng thở ra, mới giựt mình cảm giác toàn thân mồ hôi lạnh.

Tình hình của bà đã ổn định, đưa đến trong phòng bệnh, bác sĩ nói còn cần ở lại bệng viện quan sát một ngày.

"Đứa bé này, lại làm cho con lo lắng rồi." Trong phòng bệnh, Phương Ngọc Hoa suy yếu tựa ở trên giường bệnh, thương tiếc nhìn cháu gái.

"Bà nội…" Tô Thi Thi giọng nói đầy nghẹn ngào, kìm nén hai ngày ủy khuất vừa qua nhịn không được muốn òa khóc.

Cô cuống quít cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng nói, "Mọi chuyện không giống như là bọn họ nói như vậy, con không có…"

"Bà nội tin tưởng con." Phương Ngọc Hoa đau lòng cầm tay cháu gái mình, chính mình nuôi lớn cháu gái, trong lòng đương nhiên rõ ràng.

Bà chỉ là đau lòng.

"Cháu ngoan, ly hôn đi." Phương Ngọc Hoa thở dài một tiếng, cháu gái của bà, không nên chịu cái loại ủy khuất này.

"Bà nội." Tô Thi Thi rốt cuộc nhịn không được, nằm úp sấp ở bên giường, khổ sở khóc lên.

Tất cả toàn bộ, cái gì cũng không nói chỉ bảo cô "Ly hôn" để cho cô càng khổ sở.

Cô vẫn muốn để cho bà nội biết chính mình cực kỳ hạnh phúc, mà lúc này, chẳng những không có bảo vệ tốt cho bà, lại vẫn để cho những người đó chạy tới nhục nhã bà nội.

Bên ngoài phòng bệnh, Bùi Dịch muốn đẩy cửa phòng bệnh ra động tác dừng một chút, mắt nhìn thấy, Tô Thi Thi nằm úp sấp ở trên giường chính là đang khóc đến thương tâm.

Anh mi phong nhíu lại, đẩy cửa ra.

"Anh… Anh… Anh tới làm cái gì?" Tô Thi Thi nghe được thanh âm ngẩng đầu vừa thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Bùi Dịch nhìn cô gái này dáng vẻ trong lòng hận chính mình không thể đem anh đuổi ra ngoài, khóe miệng cong cong, hướng tới giường bệnh đi đến. ^_^

8. Chương 8: Có Cách Nào Để Ly Hôn

Ngắn ngủi chỉ cách nhau hai mét, nhưng sao cảm thấy dài dằng dặc giống như là đi tới một vạn năm ánh sáng.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đang đến gần, khẩn trương đến nỗi toàn thân tóc gáy đều đã thẳng đứng lên.

"Vị này chính là?" Phương Ngọc Hoa híp đôi mắt già nua của mình, nghĩ muốn thấy rõ ràng người trước mắt là ai.

Bùi Dịch nhếch môi cười, thái độ cực kỳ khiêm tốn: "Bà nội, con là…"

"Anh ấy là anh Trọng Hạo!" Tô Thi Thi cuống quít xoa xoa nước mắt, mang theo dày đặc giọng mũi nói, "Bà nội người còn nhớ rõ Tống Trọng Hạo không? Là người bạn tốt nhất của con, trước đây từng đến nhà chúng ta thăm bà."

"Trọng Hạo sao, bà nhớ rõ. Anh Trọng Hạo đó của con không phải nói…" Phương Ngọc Hoa xem Bùi Dịch khi đó trong mắt chứa đầy tia thương hại, đối với anh nói, "Con à, dám yêu dám hận là chuyện tốt." #_#

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, ánh mắt của bà lão này là có ý gì?

Anh âm thầm đưa mắt nhìn Tô Thi Thi, chỉ thấy cô gái nhỏ kia mặt quay sang một bên, từ đầu không dám nhìn anh.

Nhất định có vấn đề!

Bùi Dịch chỉ trong nháy mắt liền khôi phục tự nhiên, đối với Phương Ngọc Hoa cười cười: "Bà cứ an tâm tĩnh dưỡng, chuyện khác không cần lo lắng, con sẽ giúp đỡ Thi Thi xử lý tốt."

Anh nói xong tăng thêm ngữ khí, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn Tô Thi Thi: "Dù sao con là anh Trọng Hạo, người nhà của cô ấy, liền là người nhà của con."

Anh vừa dứt lời, thư ký của anh liền đem theo một đống lớn quà tặng đi đến.

"Chuyện này không được." Phương Ngọc Hoa khẩn trương nói.

Tô Thi Thi cũng lờ mờ, tổng giám đốc đại nhân ra tay cũng quá đại lượng rồi.

Bùi Dịch không chấp nhận được bọn cô cự tuyệt, để cho thư ký đem các thứ đặt xuống rồi liền tính toán rời đi.

"Thi Thi con mau đi tiễn khách, bà nội nơi này không có việc gì, con đi về trước đi làm đi."

"Không được…"

“Tô tiểu thư, tôi đã giúp bà nội mời một y tá riêng, cô muốn đi làm mà nói, tôi tiễn cô một đoạn đường?” Bùi Dịch nhìn như không nhìn Tô Thi Thi, tuy ngữ khí là hỏi, lại không chấp nhận được người ta sẽ cự tuyệt.

Tô Thi Thi âm thầm trợn mắt nhìn anh, sợ anh ở trong này nói lung tung, đành phải gật gật đầu, đợi y tá đến liền cùng đi theo rồi.

Trên xe, Tô Thi Thi trừng mắt ngồi ở bên cạnh anh: “Anh tại sao phải đi gặp bà nội tôi?”

Bùi Dịch nhíu mày: “Như thế nào, cô không muốn?”

“Anh sao lại đi đến gặp người thân của tôi làm gì? Chỉ là chúng ta không thân chẳng quen, anh đi gặp bà nội tôi làm cái gì?” Tô Thi Thi càng nói càng tức giận, cô vừa rồi thật sự bị anh dọa sợ muốn chết.

“Cô sợ cái gì?” Bùi Dịch vươn tay đem cô ôm vào lòng, bá đạo nói, “Cô đừng quên, cô đã là người của tôi.”

Anh nói xong ngữ khí trầm ấm thêm vài phần, “Nếu tôi nhớ không lầm, tôi là của người đàn ông đầu tiên của cô đi.”

“Tôi còn chưa ly hôn!” Tô Thi Thi mạnh đẩy anh ra, hốc mắt đã đỏ.

Bất luận sự tình nguyên nhân gây ra như thế nào, cô lúc còn có chồng lại cùng người đàn ông khác có quan hệ da thịt thân thiết là sự thật.

Cô từ nhỏ nhìn thấy cha mình ở bên ngoài lăng nhăng tổn thương mẹ của cô, đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng. Đối với loại chuyện này, cô thật rất xấu hổ.

Bùi Dịch không nghĩ tới cô sẽ phản ứng lớn như vậy, nhíu mày suy nghĩ, nói: “Ly hôn đi.”

“Anh nói nghe nhẹ nhàng quá.” Tô Thi Thi từ trong túi lấy ra hợp đồng vừa rồi tại bệnh viện ký đó là giấy cam đoan không li hôn. “Anh vừa rồi khẳng định cũng thấy được rồi? Bọn họ sẽ đồng ý ly hôn sao?”

“Không cần lo lắng, có tôi ở đây, chuyện ly hôn này đã định.” Bùi Dịch ánh mắt trầm trầm nhìn cô, “Cái hợp đồng này cô trước tiên cất kỹ, có lẽ dùng được.”

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười. Vừa nói nhất định có thể để cho cô ly hôn, một bên lại bảo cô giữ lại giấy chứng nhận không ly hôn này, anh tại đùa cô sao?

“Tôi không cần anh giúp, tôi…”

“Nói nữa, tôi liền đem cô ăn!” Bùi Dịch ánh mắt trầm trầm, ánh mắt ở trên người Tô Thi Thi đánh giá.

Tô Thi Thi nhìn đến trong mắt anh nổi lên dục vọng, lập tức đem lời nuốt trở vào, trong lòng chỉ có thể tự mình tức giận.

Cô muốn ly hôn thì anh cũng có liên quan gì? Hiện tại muốn nói cũng không để cho cô nói, thật sự là quá bá đạo rồi!

Tô Thi Thi chờ xe vừa dừng lại, đã đi xuống xe.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô đã đi xa, hơi cong môi một cái.

Cô gái nhỏ này lại dám hoài nghi năng lực của anh?

Anh cầm ra điện thoại bấm số người bạn chí cốt của mình Tần Phong.

Điện thoại vang vài tiếng mới có người bắt máy. Bùi Dịch nhíu hạ mi: “Hàng lần trước của cậu còn không?”

“Cái gì?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một đạo âm thanh lười biếng, cực kỳ hiển nhiên Tần Phong còn chưa ngủ tỉnh.

Bùi Dịch mày nhíu lại được càng sâu một chút, không nghĩ muốn châm chọc người anh em có thói sinh hoạt thối nát, đi thẳng vào chính đề: “Cậu lần trước có thuốc trị được bệnh bất lực có còn không?”

Tần Phong trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên giật nảy mình tỉnh táo lại: “Cậu nói cái gì? Cậu không được sao? Lúc này vẫn còn trẻ mà!”

"Cút!" Bùi Dịch mặt đen, "Cậu mới không được. Tôi tại "Ám Nhữ" chờ cậu, mang theo thuốc của cậu lập tức quay lại đây!"

Bùi Dịch sau khi cúp điện thoại, liền nói với lái xe: "Trực tiếp đi Ám Nhữ."

Ám Nhữ là kinh đô đỉnh cao để các VIP gặp mặt, là nơi những kẻ có tiền tiêu xài. Có rất ít người biết, nơi này phía sau màn tối một trong những Đại Cổ Đông đó là Bùi Dịch.

Lúc Bùi Dịch đến nơi này, hoàng hôn trầm trầm, Ám Nhữ rất nhanh liền muốn nghênh đón nó một tối của Trung Hoa phồn thịnh.

"Bùi tiên sinh." Quản lý Hội sở vừa nghe nói ông chủ lớn đến đây, lập tức mang theo đám lính của mình đến đón chào.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ liếc mắt một cái: "Tần thiếu đến, để cho cậu ta trực tiếp đi đến phòng nghỉ của tôi."

Vâng ạ quản lí xoa mồ hôi lạnh, vội vàng trả lời. Bình thường một năm không thấy được Bùi Dịch một lần, hôm nay không biết là có cái chuyện gì sắp phát sinh nữa.

Nửa giờ sau, Tần Phong mệt mỏi chạy tới Ám Nhữ.

Anh vừa vào phòng nghỉ của Bùi Dịch liền cười trên nỗi đau của người khác nói: "Cậu thực không được? Đừng nói tôi không phải anh em tốt của cậu, cậu xem tôi đem cho cậu hơn mười loại thuốc này, đảm bảo cậu..."

"Tôi muốn dược tính cực mạnh." Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang lời anh.

Tần Phong ngẩn ra, khuôn mặt như trăng sáng nhưng xinh đẹp đến để cho con gái đều ghen tị, trên mặt anh đều là kinh ngạc, ánh mắt đào hoa của anh híp hẹp dài vui vẻ chạy đến trước mặt Bùi Dịch, nhìn trái nhìn phải một chút lại xem xét xung quanh.

Bùi Dịch trực tiếp một cước đạp tới: "Nhìn nữa tôi liền móc mắt cậu quăng cho chó ăn."

Tần Phong trừng mắt nhìn anh: "Cậu muốn làm cái quỷ gì? Thuốc của tôi quả thật tân tiến uống một cái rất lợi hại nha, nhưng nó cũng có tác dụng phụ. Cậu hẳn là biết hậu quả."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, trong mắt đều là ngoan độc: "Tôi tự nhiên biết. Giúp tôi tìm hai người đến đây."

"Người nào?" Tần Phong cảnh giác nói.

"Đoàn gia Nhị Tiểu Thư Đoàn Ngọc Lộ, Hà thị Hà Chí Tường." Bùi Dịch lời nói ra không mang theo chút cảm tình.

Dám lặp đi lặp lại nhiều lần thương tổn người phụ nữ của Bùi Dịch, anh nhất định phải làm cho bọn họ sống không bằng chết!

9. Chương 9: Gật Bừa

Đèn rực rỡ mới lên, thành phố dần dần an tĩnh lại, nhưng ở Ám Nhữ lại là thời gian bắt đầu tối phồn hoa.

Nơi này xa hoa truỵ lạc, lãng phí phồn hoa, người đứng đắn vào ban ngày đến nơi này, đều đã thay đổi mặt khác hoàn toàn.

Hà Chí Tường xả buông cà- vạt, cởi bỏ hai nút áo sơmi, ở trên quầy bar hung hăng rót rượu vào ly.

Vị rượu cay của XO xâm nhập vào cuống họng, ở trong dạ dày nóng rát như muốn bốc cháy lên, lại vẫn như cũ không tiêu tan phiền não ở trong lòng hắn.

“Đàn bà chết tiệt!” Hà Chí Tường nghĩ tới Tô Thi Thi cùng gian phu của cô, trong lòng hắn liền giống như bị ngàn vạn con kiến tại cắn nuốt.

“Nói tôi không thể cho cô hạnh phúc? Thứ ”tiểu bạch kiểm” kia, có gì đặc biệt hơn người! Cô ấy vĩnh viễn là vợ của tôi, các người mãi chỉ là đôi gian phu dâm phụ!” Hà Chí Tường càng nghĩ càng giận, không biết có phải hay không bởi vì tác dụng của cồn, khí lực cũng so với bình thường lớn hơn rất nhiều, bóp nát chén rượu trong tay. #_#

“Tôi nhất định hẳn không cho các người dễ chịu!” Tuy rằng ép buộc Tô Thi Thi ký thỏa thuận không li hôn, trong lòng hắn vẫn như cũ không thoải mái.

“Thêm một ly nữa!” Hà Chí Tường hất tất cả mảnh vở ném đến trên quầy bar, căm giận hô.

Nơi này động tĩnh hấp dẫn rất nhiều người, một cô gái trang điểm tinh xảo liền đi đến gần Hà Chí Tường cô ta vừa rồi nhìn thấy anh bóp nát ly rượu kia, trong mắt sáng long lanh, giống như gặp được con mồi một dạng.

Cô ta thích nhất liền là loại đàn ông thích dùng vũ lực này!

“Tiên sinh, sao lại một mình uống rượu giải sầu, có chuyện gì không vui sao?” Hà Chí Tường chính đang uống đến choáng váng, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm quyến rũ.

Hắn mê mang ngẩng đầu, đang nhìn đến bộ dáng cô gái khi đó, theo bản năng hô một tiếng: “Tô Thi Thi?”

Cô ta trên mặt tươi cười bỗng dưng cứng ngắc.

“Làm sao có thể gọi cái tên của kẻ tiện nhân kia! Thực xui xẻo!” Cô ta mất hứng khơi gợi kéo cằm Hà Chí Tường, bỉu môi nói, “Người ta tên là Đoàn Ngọc Lộ, nhớ kỹ?”

“Đoàn Ngọc Lộ?” Hà Chí Tường choáng váng đến mơ hồ, lá gan cũng so với bình thường lớn hơn rất nhiều, nắm ở thắt lưng của cô ta nói, “Là người của Đoàn gia?”

Đoàn Ngọc Lộ tự hào nói: “Ở thành phố này có thể đến Ám Nhữ người của Đoàn gia có thể có mấy người? Anh nói thử xem?”

Hà Chí Tường trong lòng rùng mình, rượu cũng tỉnh táo lên rất nhiều. Đây là người của gia tộc Đoàn thị? Đoàn gia đúng là gia tộc giàu có nhất thành phố này, đứng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất!

Bất quá cô gái này cùng Tô Thi Thi bộ dáng thật là rất giống nhau.

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ ràng, Đọan Ngọc Lộ đã khiến cho hắn uống thêm rượu.

Phục vụ rót cho hai người ly mới, mới xuống chưa hết, hai người uống vào sau đó càng mơ màng, xem đối phương ánh mắt cũng càng ngày càng nóng bỏng, trong cơ thể giống như có mấy con rồng lửa khí huyết dâng trào.

Người biết chút ít về y thuật liền biết, đây là ăn phải thuốc kích tình rồi.

Lúc này, bên cạnh xuất hiện hai người phục vụ, nâng đỡ hai người không còn tỉnh táo, đưa lên trên lầu vào một phòng nghỉ dành cho khách.

Chỗ tối, mắt Tần Phong nhìn qua Bùi Dịch ngồi uống rượu, lòng còn sợ hãi nói: “Đắc tội cậu thật sự là quá thảm rồi.”

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt đang nhìn hai người Hà Chí Tường bọn họ, cười lạnh nói: “Tôi hỗ trợ hắn một đêm xuân phong, chẳng lẽ không nên là cảm tạ tôi?”

Tần Phong giật giật khóe miệng, nếu để cho Hà Chí Tường biết một đêm này đắt giá, phỏng chừng tự sát cũng đều có thôi?

Đối với Hà Chí Tường mà nói, một đêm này là hắn vui vẻ nhất, thỏa mãn nhất trong 26 năm cuộc đời mình, tự hào làm cả một đêm.

Hắn rốt cục cũng giống một người đàn ông rồi! Lại vẫn đem tiểu yêu tinh Nhị Tiểu Thư của Đoàn thị triệt để chinh phục rồi. Chuyện này đối với hắn mà nói, so với năm đó biết ba hắn trúng số mừng rỡ lại còn có phần hưng phấn hơn!

Chỉ là giữa trưa ngày thứ hai, Đòan Ngọc Lộ vừa tỉnh dậy liền tát hắn một cái.

Đọan Ngọc Lộ mặt trầm xuống nhìn Hà Chí Tường: "Tô Thi Thi là vợ anh?"

Tối hôm qua hai người hưng phấn nhất, cái này người đàn ông chết tiệt này vậy mà một cái lại kêu cô ta là Tô Thi Thi!

Nếu không phải hắn làm rất tốt, cô ta nhất định đạp hắn xuống giường rồi.

Hà Chí Tường bị đánh đến mơ hồ ngu muội, hắn hoàn toàn không nhớ rõ chính mình tối hôm qua nói qua cái gì. Đúng lúc này, đi động của Hà Chí Tường vang lên.

Đòan Ngọc Lộ hai mắt nhíu lại, giành lấy điện thoại trong tay Hà Chí Tường, vừa thấy màn hình bảo vệ là ảnh chụp của Tô Thi Thi, mặt triệt để trầm tiếp xuống: "Thật đúng là kẻ tiện nhân này!"

"Tôi… Tôi còn chưa kịp đổi đi. Tôi đối với cô ấy không có tình cảm, đang ở giai đoạn sắp ly hôn. Cô ấy vẫn quấn lấy tôi không chịu buông…" Hà Chí Tường cho rằng Đọan Ngọc Lộ biết hắn có vợ nên tức giận, cuống quít giải thích nói.

So với việc giữ lại Tô Thi Thi bên mình, hắn tự nhiên muốn lựa chọn Đọan Ngọc Lộ.

"Vậy sao?" Đòan Ngọc Lộ khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, ngón tay nhất điểm liền muốn nhận cuộc điện thoại này.

Hà Chí Tường trong lòng rùng mình, nhào lên liền đoạt được điện thoại di động, rất nhanh tắt máy, miệng khẩn cấp hoang mang rối loạn nói: "Không thể để cho cô ấy biết, cô ấy đặc biệt yêu tôi, nếu để cho cô ấy biết… Cô ấy nhất định sẽ tự sát!"

"Hừ, anh cho là bản tiểu thư là người tùy tiện sao? Anh hiện tại là người đàn ông của tôi, còn muốn vợ của anh sao?" Đọan Ngọc Lộ lạnh giọng nói.

Cô ta lại vẫn thật không nghĩ tới, chính mình tìm đàn ông chơi đùa có một ngày chơi đến chồng của chị gái cùng cha khác mẹ!

Cô ta cực kỳ hận Tô Thi Thi, cho dù cô đã cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ nhiều năm, cô ta vẫn lại là hận cô!

Suy nghĩ đến có thể để cho Tô Thi Thi thống khổ, cô ta liền cao hứng!

"Anh, lập tức cùng cô ấy ly hôn!" Đọan Ngọc Lộ vênh váo tự đắc.

"Cái này…" Hà Chí Tường trong lòng đánh tính toán, nếu hắn có thể cùng Đọan Ngọc Lộ cùng một chỗ, đương nhiên hẳn không muốn dây dưa với Tô Thi Thi nữa.

Nhưng trèo cao Đoàn gia, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hắn nào biết đâu rằng, người vợ hiện tại của hắn Tô Thi Thi cũng là con gái của Đoàn gia.

"Như thế nào, anh không muốn?" Đọan Ngọc Lộ mặt mày tối sầm lại tức giận.

Hà Chí Tường nghĩ nghĩ, nổi lên tiểu tâm tư: "Đoàn tiểu thư, kỳ thật… Tôi thành thật nói cho cô, tôi cùng Tô Thi Thi kết hôn nửa năm lại chuyện gì cũng chưa phát sinh qua. Nếu để cho Thi Thi biết tôi không đụng đến cô ấy lại ra ngoài tìm phụ nữ, cô ấy nhất định rất thống khổ."

"Ý anh là anh không được?" Đọan Ngọc Lộ trừng lớn mắt, Hà Chí Tường là người đàn ông lợi hại nhất trong đám người cô từng lên giường qua, vậy mà nói không được?

"Tôi nghĩ chắc là, cô ấy đối tôi thật sự không lực hấp dẫn rồi. Đúng là dù sao cũng là vợ của tôi, tôi…"

"Anh lập tức cùng cô ấy ly hôn đi! Sau đó - -" Đọan Ngọc Lộ nhãn cầu xoay một vòng, bổ nhào vào người Hà Chí Tường, " Kết hôn với tôi!"

Cô ta chính là muốn cướp đoạt hết tất cả mọi thứ của Tô Thi Thi! Nhà cô, cha của cô, còn có chồng của cô!

Có thể để cho Tô Thi Thi thống khổ, Đọan Ngọc Lộ cô liền vui vẻ!

Hà Chí Tường ở trên giường dũng mãnh như thế, gả cho hắn cũng không tệ. Dù sao cô ta đến lúc đó nghĩ muốn ly hôn, Hà gia còn dám nói một chữ không? Chỉ cần hiện tại có thể khiến Tô Thi Thi thống khổ, cô ta liền cao hứng!

Bên này, Tô Thi Thi nhìn thấy di động màn hình báo từ chối cuộc gọi, tâm liền trầm trầm.

"Tên khốn nạn này, rốt cuộc hắn đang muốn làm gì đây?" Tô Thi Thi cắn răng, cô hiện tại không dám tùy tiện trở về Hà gia, chỉ nghĩ muốn mau chóng cắt đứt với Hà gia, nhắm mắt làm ngơ!

Ngay tại lúc cô đang vắt óc nghĩ biện pháp giải quyết, Phú Tuyết Trân gọi điện thoại đến.

"Tô Thi Thi, nếu cô còn nghĩ muốn ly hôn mà nói, hiện tại liền đến đây một chuyến. Cho cô nửa giờ, không đến mà nói đời này đều đừng nghĩ đến việc ly hôn nữa!"

10. Chương 10: Tranh Nhau Làm Kẻ Thứ Ba

"Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư đi Hà gia. Mặt khác, Đòan gia Nhị Tiểu Thư cũng đang ở Hà gia, cô ta muốn để cho Hà tiên sinh cùng Tô tiểu thư ly hôn, để cho Hà tiên sinh cưới cô ta." Thư ký của Bùi Dịch hoàn tất báo cáo, đứng im ở một bên lẳng lặng chờ.

Bùi Dịch trên mặt biểu tình thần bí khó lường, ngón tay gõ gõ cái bàn, nhìn thư ký rồi nói: "Phái người bảo vệ tốt Tô tiểu thư. Cái khác, do bọn họ."

Vâng ạ thư ký được nhận lệnh rất nhanh lui xuống.

Mà Tô Thi Thi bên này, sau khi nhận được điện thoại càng nghĩ, vẫn lại là quyết định nghĩ kỹ đã.

Phú Tuyết Trân như vậy kêu cô trở về, nhất định là có chuyện gì xảy ra. Bằng không sẽ không dùng chuyện ly hôn lấy cớ.

"Tôi ngược lại là muốn nhìn các người có thể là ra trò xiếc gì!" Tô Thi Thi trước tiên nói cho đồng nghiệp một tiếng, bảo đảm vạn nhất xảy ra chuyện còn có người đến cứu mới đi về Hà gia. #_#

Đến chỗ Hà gia, ngay ở cổng Hà gia đi vào.

"Thiếu… Tô tiểu thư." Dì giúp việ nhìn đến Tô Thi Thi theo quán tính định kêu thiếu phu nhân, nhưng mà nghĩ tới trước đó Phú Tuyết Trân ra lệnh, lại vội vàng sửa miệng, chỉ thương tiếc nhìn Tô Thi Thi.

Bà chỉ là người giúp việc theo giờ, cũng không rõ lắm tới cùng chuyện gì xảy ra. Chỉ biết là, đôi son vợ chồng này đang ở giai đoạn sắp ly hôn.

Tô Thi Thi đối vị dì giúp việc này ấn tượng vẫn không tệ, đối với và cười cười, liền đi vào trong nhà.

"Tô tiểu thư…" Dì giúp việc bỗng nhiên gọi cô lại, muốn nói lại thôi nhìn một chút phòng trong.

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, trên mặt nhưng không có biểu lộ ra, tầm mắt hướng trong phòng khách ló ra.

Ngay sau đó, mặt cô liền trầm tiếp xuống.

Chỉ thấy trong phòng khách có một cô gái tuổi xấp xỉ cô đang ngồi. Người nọ mặc trang phục mới nhất của hè năm nay nhãn hiệu Chanel, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, mà khuôn mặt cô đời này đều sẽ không thể quên!

"Đòan Ngọc Lộ! Cô ta như thế nào lại ở chỗ này?"

Đòan Ngọc Lộ cũng vừa lúc ở nhìn về ngưỡng cửa, ánh mắt hai người đụng chạm đụng cùng một nơi.

Đòan Ngọc Lộ vừa nhìn thấy đến Tô Thi Thi, liền giống con gà đá thấy đối thủ mà xù lông, đứng lên ngạo nghễ nhìn Tô Thi Thi.

"Tiểu tiện nhân, chúng ta lại gặp mặt. Có năm năm rồi nhỉ? Lúc trước cô lời thề son sắt nói không gặp lại, lần này vừa muốn nói như thế nào?"

Tô Thi Thi thờ ơ nhìn cô ta, lúc ban đầu phẫn nộ bây giờ chỉ là cực độ bình tĩnh.

Sớm liền biết lại có một ngày gặp lại, bọn họ cho rằng cô lại vẫn giống năm năm trước yếu đuối như vậy sao?

"Như thế nào, biến thành câm điếc rồi hả?" Đòan Ngọc Lộ khóe môi nhếch lên cười lạnh, hận không thể coi cô như con kiến dẫm trên đất.

Tô Thi Thi không thèm mở miệng. Cô chả dư hơi đôi co với cô ta, chỉ tổ mỏi miệng!

Tô Thi Thi cười lạnh, nhìn cũng không nhìn cô ta một cái, lập tức hướng tới phòng bếp chỗ Phú Tuyết Trân đang đứng đi đến.

"Nếu đến đây, liền đi phòng bếp hỗ trợ. Bên trong đang loạn hết cả lên rồi, khẩn trương vào dọn dẹp sạch sẽ." Phú Tuyết Trân tức giận trừng mắt liếc nhìn Tô Thi Thi một cái, quay đầu nhìn lại Đòan Ngọc Lộ khi đó, nhưng là đầy mặt tươi cười.

"Nhị Tiểu Thư, trước tiên ăn cháo tổ yến lót bụng, lập tức là có thể ăn cơm rồi."

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đây là người đã từng nói qua muốn coi cô như con gái đối đãi là mẹ chồng tốt của cô!

Chỉ là không biết Hà gia làm sao có thể cùng Đoàn Ngọc Lộ có quan hệ?

Cô im lặng không nói gì đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát cầm một đôi bát đũa lập tức đi đến bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống mà bắt đầu đem mỗi món đồ ăn hướng trong chén mình gắp vào.

"Tô Thi Thi cô từ khi nào không lễ phép như vậy? Đứng lên cho tôi!" Hà Chí Tường mang theo một túi hoa quả tiến vào nhìn đến nhà ăn một màn này, mặt nhất thời trầm tiếp xuống.

"Người nào cho cô ngồi đây ăn cơm rồi? Bỏ xuống cho tôi!" Phú Tuyết Trân nói như vậy, cũng khiến cô bực mình rồi.

Hà Chí Tường lại còn đem hoa quả đưa tới trước mặt Tô Thi Thi: "Đem ô mai đi rửa sạch cho tôi. Nhanh chóng làm, Ngọc Lộ không có ăn sẽ không vui cô chịu trách nhiệm được sao?"

Tô Thi Thi hít sâu một hơi.

Cô không được tức giận!

Một chút cũng không tức giận!

Cô lành lạnh liếc mắt nhìn bọn họ một cái: "Tôi ở trong nhà mình ăn cơm thì làm sao? Tôi nói anh như thế nào đột nhiên đồng ý ly hôn, thì ra là quen được nhà giàu có."

Tô Thi Thi đối với cô em gái cùng cha khác mẹ này hiểu rất rõ tính ngoan độc của cô ta. Phàm là thứ gì cô càng thích, cô em gái cùng cha khác mẹ này liền muốn cướp đoạt.

Phỏng chừng lúc này là muốn cướp đoạt chồng của cô nên đến đây chơi đùa.

"Tô Thi Thi, là cô ở bên ngoài… Trước đây, còn có gian phu. Tôi nói cho cô biết, khẩn trương cùng Chí Tường ly hôn, không cần ngáng đường nó đi tìm hạnh phúc!" Phú Tuyết Trân xông lên cướp đi đôi đũa trong tay Tô Thi Thi, thở hồng hộc nói.

"Tôi ở bên ngoài…?" Tô Thi Thi đứng lên, trong mắt đau xót chớp lóe rồi biến mất. Những cái này là do bọn họ dùng thụ đoạn ép cô lên giường cùng người khác, ở trước mặt người ngoài cô không mặt mũi nói ra miệng.

"Được thôi, tôi không có dựa theo kịch bản của các người lên giường của người mà các người chọn là tôi sai. Tôi phá hủy tính toán các người kiếm tiền cũng là tôi sai. Các người vừa ý rồi chứ?"

Tô Thi Thi càng nói càng thương tâm, ly hôn đi, khẩn trương ly hôn! Cô còn không chịu li hôn mới đúng là con ngốc!

Cô chỉ vào Hà Chí Tường nói: "Yên tâm đi, tôi hẳn không ngáng đường anh với Tiểu Tam của anh ở cùng một chỗ, không phá hoại anh hạnh phúc!"

"Cô nói người nào là tiểu tam?" Đoàn Ngọc Lộ bị gọi là Tiểu Tam cái tên gọi này càng làm cô ta nổi điên lên.

Năm đó mẹ cô ta liền là tiểu tam, cô ta trước đây thường xuyên bị người ta mắng, vừa nghe đến cái này từ liền muốn mất đi lý trí!

"Ngọc Lộ, đùng cùng cô ấy so đo. Em xem cô ấy đã khổ sở đến nói năng lung tung rồi, không cần lại tiếp tục đả kích cô ấy nữa rồi." Hà Chí Tường sợ để cho Đoàn Ngọc Lộ biết Tô Thi Thi chỉ mong sao sớm được ly hôn, lập tức nắm bả vai của Đoàn Ngọc Lộ dỗ dành nói.

Hắn tuy nhiên không biết Đoàn Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi có quan hệ gì, nhưng là có thể nhân cơ hội cùng Đoàn Nhị Tiểu Thư kết hôn, đồng ý trợ giúp Hà gia làm cho nhà hắn càng phát triển là được!

Thương tâm quá độ? Tô Thi Thi hít một hơi thật sau, cưỡng chế ở tại đây lòng càng thêm bi thương.

Cô sẽ không còn vì Hà Chí Tường kia mà thương tâm nữa!

Cô rốt cục hiểu rõ, mẹ con Hà gia tìm cô trở về, chẳng qua là muốn diễn trò cho Đoàn Ngọc Lộ xem!

Được lắm! Cô không giúp bọn hắn chẳng phải là vừa muốn tha thứ cho họ sao?

Tô Thi Thi trong lòng băng lãnh, cúi thấp đầu xuống, giống như cực kỳ thương tâm, trầm thấp nói: "Tôi có một điều kiện, nếu các người có thể đáp ứng mà nói, tôi sẽ lấp tức đáp ứng ly hôn."

"Đòi điều kiện?" Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến Tô Thi Thi khổ sở như vậy, lập tức vui vẻ thêm vài phần.

"Tô Thi Thi, cô cực kỳ yêu Chí Tường đúng không? Đúng là Chí Tường lại chưa từng động đến cô sao? Cô có biết tối hôm qua hắn ở trên giường tôi rất lợi hại không?"

Tô Thi Thi móng tay hung hăng nắm chặt ở mép bàn, trong mắt nổi lên một cỗ khí đau lòng, trong lòng không biết là cái gì hứng thú.

"Tôi nói cho cô biết, Chí Tường chính là vì đối với cô không có cảm giác cho nên mới không được. Chỉ có bản tiểu thư thích hợp hắn, cô hiểu không? Tôi nói cô cũng không soi gương đi, nhìn dáng vẻ này của cô thật giống như người trong nhà có người chết vậy, người nào đối với cô có hứng thú được!"

Đoàn Ngọc Lộ nói từng câu xỉa xói chui vào trong lỗ tai Tô Thi Thi, miệng đầy chua ngoa.

Đối với cô không có hứng thú? Vậy trước đây Hà Chí Tường đối cô giở trò lại vào thời điểm mấu chốt phanh lại nên giải thích như thế nào?

Cho dù là cô bị nhà chồng sắp đặt kế hoạch, nhưng cô lúc đang có chồng nhưng cùng người đàn ông khác ở bên ngoài đã xảy ra quan hệ, đạo làm vợ ở trong lòng cô xấu hổ liền không qua được.

Hiện tại hắn cũng cùng nữ nhân khác…

"Ha ha…" Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, như vậy cũng được, huề nhau.

"Như thế nào, thương tâm đến không nói nên lời sao? Tô Thi Thi, cô nếu là cầu xin tôi, tôi có thể suy xét cho cô kéo dài hôn nhân này duy trì thêm vài ngày." Đoàn Ngọc Lộ hưng phấn mà nhìn Tô Thi Thi đang cúi đầu không nói gì.

Thương tâm sao! Tô Thi Thi một chút cũng không có thống khổ, cô kỳ thực đang cực kỳ vui vẻ!

Muốn cô duy trì thêm vài ngày? Tô Thi Thi trào phúng nhếch môi cười, để cô ta chế nhạo cô vài ngày sao?

Lại vẫn xem cô như con ngốc phải không?

Tô Thi Thi thân thể nghiêng tới trước, đem chén bát trên bàn hất xuống.

"Xoảng" một tiếng, dọa những người khác ở đây sợ hãi.

11. Chương 11: Muốn Ly Hôn, Nhưng Phải

Tô Thi Thi lau nước mắt, đem tất cả ủy khuất đều đã nuốt vào bụng.

Những thứ chén đĩa này đều là cô dùng tiền bạc của chính mình mua, tuyệt đối sẽ không để cho hai mẹ con Hà gia được lợi!

"Cô làm gì thế?" Phú Tuyết Trân thịt đau không thôi.

Tô Thi Thi ánh mắt đảo qua người mẹ con Hà gia, không cần diễn, cô quả thật cực kỳ thương tâm.

Nhưng cho dù cô có thương tâm, cũng sẽ không để cho Đòan Ngọc Lộ có cơ hội chế ngạo chính mình!

Cô nhìn chằm chằm Hà Chí Tường giật mình cười: "Chí Tường, vợ chồng đã lâu rồi, tôi nghĩ muốn với anh đơn độc nói chuyện một chút." #_#

"Cô mơ đi!" Phú Tuyết Trân trầm mặt xuống. Đoàn tiểu thư lại vẫn đứng ở chỗ này, nếu lỡ hiểu lầm làm sao đây?

"Nếu không được, tôi chết cũng không li hôn!" Tô Thi Thi tay lướt qua lưng ghế dựa, u ám nói.

"Tô Thi Thi cô!" Hà Chí Tường bực mình, nhưng sợ Tô Thi Thi sẽ làm hỏng chuyện tốt của hắn, đành phải khuyên Phú Tuyết Trân, "Mẹ, người trước cùng Ngọc Lộ đi ăn một chút gì đi."

"Hà Chí Tường, anh là có ý tứ gì?" Đoàn Ngọc Lộ mặt mày rạng rỡ liền trầm xuống. Cô ta liền là muốn ở lại xem Tô Thi Thi thống khổ, đi như vậy thật quá đáng tiếc rồi.

Hà Chí Tường vội vàng kéo tay cô ta, thuận miệng bịa chuyện nói: "Cô ấy trước đây đã tự sát qua một lần, nếu lỡ thực gây ra chuyện gì, chúng ta buổi chiều cũng không thể đi đăng ký rồi. Dù sao chuyện này chỉ cần một chút thời gian đối phó với cô ấy."

Hắn nói xong dụng thân thể ôm lấy Đoàn Ngọc Lộ: "Anh buổi tối bồi thường cho em?"

"Anh thật là xấu!" Đoàn Ngọc Lộ trợn mắt nhìn hắn, miễn cưỡng đáp ứng.

"Tô Thi Thi, cô hãy hưởng thụ thật tốt khoảng thời gian là vợ lần cuối cùng này đi. Muốn đấu với tôi sao, cũng không nhìn xem chính mình mấy cân mấy lượng!" Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái, đi theo Phú Tuyết Trân ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Hà Chí Tường lập tức liền thay đổi sắc mặt, chỉ vào Tô Thi Thi mắng: "Tôi nói cho cô biết, nếu cô không li hôn, tôi liền khiến cho cô mỗi ngày phải đi hầu hạ một người đàn ông khác nhau!"

"Anh thật không biết xấu hổ!" Tô Thi Thi tức giận đến dơ tay liền muốn đánh người, người này có thật là người trước đây cô từng biết không?

Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua người ghê tởm như thế!

Hà Chí Tường dùng lực hất tay cô ra đi qua một bên. Tô Thi Thi bị hắn quăng phất một cái liền lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hà Chí Tường lạnh lùng nói: "Cô đừng quên, cô không li hôn liền vĩnh viễn là vợ của tôi, tôi muốn đối xử với cô như thế nào đều là dựa vào tâm trạng của tôi có tốt hay không!"

"Anh như vậy là phạm tội, anh biết không?" Tô Thi Thi thầm hít một hơi thật sâu.

Cô không thể tức giận! Cô muốn bình tĩnh! Cùng người như thế cần gì phải tức giận!

"Phạm tội? Tôi có tiền bạc sợ cái gì? Tô Thi Thi, cô cảm thấy được dựa vào chút tiền cô kiếm được có thể đấu với tôi sao? Cô đừng quên, trong nhà cô còn có bà nội cần phụng dưỡng! Nếu trêu chọc tôi nóng giận, tôi cho các người đi đoàn tự tổ tông cùng đi gặp Diêm Vương!"

Hà Chí Tường mắt đỏ lên như máu, vì ép Tô Thi Thi ly hôn, đã sớm lộ ra bộ mặt thật! Chờ hắn thành người của Đoàn gia, còn sợ cái gì?

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến toàn thân phát run.

Muốn ly hôn phải không?

Được, cô nhất định tác thành cho hắn!

Cô vốn là tới ly hôn!

Cô mặt trầm xuống đến chổ túi xách của mình, từ trong túi xách lấy ra một phần văn kiện quăng vào mắt Hà Chí Tường một cái

"Đây là ngày hôm qua ký thỏa thuận không li hôn, anh hẳn là chưa quên đi?"

Hà Chí Tường biến sắc: "Ý cô là sao?"

Tô Thi Thi theo dõi ánh mắt của hắn: "Muốn ly hôn được thôi, tài sản tôi muốn một chia một nửa."

"Cô lúc gả cho nhà chúng tôi có được đồ cưới gì, vậy mà vẫn còn đòi chia gia sản?" Vừa nói tới tiền bạc, Hà Chí Tường liền phát hỏa.

"Lúc anh lừa gạt tôi kết hôn sao không nghĩ đến những thứ này? Tôi ít nhất không có đồ cưới, vậy anh đến tiền biếu cũng chưa cho tôi không. Sau khi kết hôn tôi cũng vì cái gia sdifnh này mà ra sức cống hiến, tôi tiền kiếm được có một phần mua sắm đồ đạc trong nhà, chẳng lẽ tôi không nên lấy lại?"

Tô Thi Thi cười lạnh, cô dù là cầm tài sản đi quyên cho trại trẻ mồ côi, cũng sẽ không để cho bọn họ có được tiện nghi!

"Muốn ly hôn, liền ký cái này đi." Tô Thi Thi từ trong túi lại bày xuất một phần hợp đồng về viwmeejc phân chia tài sản ly hôn.

Sớm đã có quyết định ly hôn ngày đó, cô liền nghĩ soạn hợp đồng, hiện giờ thật đúng là dùng được rồi.

"Tô Thi Thi, cô thật không biết xấu hổ..." Hà Chí Tường tức giận đến bộ mặt đầy vẻ hung dữ, nhìn cô.

"Tôi chỉ là tranh thủ dùng quyền lợi hợp pháp của tôi có gì sai sao? Đoàn Ngọc Lộ thực rất thích hợp với anh, cô ta còn không biết anh không có khả năng sinh đẻ đi?"

Bằng không mẹ con họ cũng không cần hao tổn tâm cơ muốn cô cùng người đàn ông khác gieo trồng. Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, có cái gọi là thụ tinh trong ống nghiệm có thể sinh con được.

"Cô dám!" Hà Chí Tường nghe ra Tô Thi Thi trong lời nói cảnh cáo, tức giận đến dơ tay liền muốn đánh người.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lên, khinh thường nhìn hắn: "Anh dám đánh tôi thử xem?"

Cô nhìn xem một phen bốn phía, âm thanh lạnh lùng nói: "Như thế khoái còn chưa mua đồ dùng mới rồi hả? Bồi thường cho người đàn ông của tôi không ít tiền bạc đi?"

Cô nói "người đàn ông của tôi" khi đó chỉ cảm thấy chính mình toàn thân nổi cả da gà, nhưng là có thể để cho Hà Chí Tường nổi trận lôi đình, cũng rất đáng giá.

Hà Chí Tường mặt trương thành màu gan heo, tức giận đến trán gân xanh nổi lên giật giật. Lúc nghĩ tới Bùi Dịch khủng bố, của hắn quả đấm đang muốn tung ra vậy cũng không dám đánh tiếp.

"Các người đúng là đôi gian phu dâm phụ, nhất định sẽ gặp báo ứng!" Hà Chí Tường nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn đã sớm hỏi thăm quá người đàn ông kia liền là Bùi Dịch! Là ở thành phố này dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng là nhân vật rất nổi tiếng! Hẳn Hà gia không thể trêu vào!

"Nếu muốn gặp báo ứng, trước tiên cũng là mẹ con các người trước hết gặp báo ứng!" Tô Thi Thi đem hợp đồng phân chia tài sản kia tát quăng phất đến trên người Hà Chí Tường: "Anh trước giữ được hạnh phúc của mình rồi nói sau. Nếu không ký, nếu để cho Đoàn tiểu thư biết anh không thể sinh…"

"Xem như cô lợi hại!" Hà Chí Tường túm lấy bản thỏa thuận, lấy bút dùng lực ký hạ tên tự mình, căm giận quăng phất trả lại cho Tô Thi Thi, "Hiện tại lập tức đi dân chính cục."

Tô Thi Thi nắm chặt thỏa thuận li hôn tay căng thẳng, trong lòng tràn ra một tầng chua sót.,

Hắn thật đúng là khẩn cấp!

"Được…" Cô hít sâu một hơi, xoay người ra khỏi Hà gia.

Cùng thời khắc đó, ở một Cao ốc trong phòng tổng giám đốc, thư ký cung kính ở trước bàn làm việc, báo cáo tình huống mới.

"Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư đã cùng Hà tiên sinh đi dân chính cục làm thủ tục li hôn. Đồng hành còn có Đoàn Nhị Tiểu Thư cùng Hà phu nhân."

Bùi Dịch xem văn kiện tay ngừng một chút, khóe miệng nhếch lên… một cái.

Không biết "mèo hoang nhỏ" của anh dùng điều kiện gì mới đồng ý li hôn? Hi vọng đừng cho anh thất vọng.

Ang đứng lên, cầm lấy áo khoác tây trang đang đặt ở một bên: "Chuẩn bị xe, đi dân chính cục.

12. Chương 12: Anh Sao Lại Đến Đây

Lấy giấy chứng nhận kết hôn chỉ cần vài phút, công việc ly hôn càng đơn giản thuận tiện.

Một cuốn sổ mỏng manh, về sau liền đem hai người quan hệ chặt chẽ trở thành không còn có quan hệ, hoàn toàn là người xa lạ.

Tô Thi Thi nhìn giấy chứng nhận ly hôn trên còn có dán ảnh chụpchính mình, mũi lại vẫn là có chút cay cay.

Cố gắng như vậy lâu, một lòng vì cái nhà này, kết quả lại nhận lấy một cái kết cục như vậy. Trong lòng hận, giống như tờ giấy chứng nhận ly hôn này, phai nhạt rất nhiều.

Ngày, lại vẫn dài.

Cô đi ra khỏi phòng làm thủ tục li hôn thì phòng kế bên khi đó, nhìn đến Hà Chí Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ tay dắt tay vào lấy giấy chứng nhận kết hôn phòng bên cạnh. #_#

"Thật đúng là đoạn tuyệt!" Ly hôn, có một số việc cũng buông xuống, lúc này Tô Thi Thi nhìn thấy Hà Chí Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ cùng một chỗ, trong mắt hiện lên vài tia vui sướng khi người gặp họa.

Cô nhớ không lầm mà nói, cô em gái cùng cha khác mẹ này đúng là từng tuyên bố muốn lên giường ngủ đủ 1000 người soái ca, hiện tại phỏng chừng không có gần ngàn người cũng có vài trăm người thôi?

"Tô Thi Thi, sau này đừng có mà làm trò quấn lấy con tôi!" Phía trước bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh lùng.

Tô Thi Thi nhướng mày, đều đã ly hôn vậy mà Phú Tuyết Trân lại vẫn không buông tha cô.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Cô vừa rồi cùng Chí Tường nói cái gì rồi hả? Tôi nói cho cô biết…"

"Tôi đồng ý ly hôn, tài sản chia cho tôi phân nửa. Hà phu nhân hình như còn không biết?" Tô Thi Thi ngắt lời bà ta, khóe miệng cong lên cười châm biếm.

Lần này có trò hay để xem rồi.

“Cô nói cái gì?” Phú Tuyết Trân lập tức sắc mặt biến đổi lớn, hận không thể đi lên bóp cổ Tô Thi Thi, ” Con tiện nhân kia cô nói cái gì?”

“Hà phu nhân, bà cũng là người có thân phận nhân, xin tự trọng.” Tô Thi Thi lui một bước, hiện giờ đã ly hôn, ân oán trước kia cũng phai nhạt rất nhiều.

Cô chỉ là bình tĩnh nói: “Tôi sẽ mời luật sư giải quyết các thủ tục phân chia tài sản. Hi vọng các vị cho chính mình một chút mặt mũi, không phải trở thành truyện cười ở thành phố Bắc Kinh này.”

Hiện giờ truyền thông internet phát triển, ly hôn chiếm đoạt sản, chiến tranh ầm ĩ náo loạn ở Bắc kinh ày có rất nhiều mà.

“Cô! Cô!” Phú Tuyết Trân tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhưng xem đến bên cạnh đã có rất nhiều người đứng lại nhìn bà ta mà chỉ trỏ, tức giận liền xoay người hướng đến chỗ lấy giấy chứng nhận kết hôn chạy tới.

Bà ta muốn tự đi hỏi con trai của mình, sao lại hồ đồnhư vậy!

Lúc này, Hà Chí Tường đã cùng Đoàn Ngọc Lộ lấy xong giấy chứng nhận kết hôn đi ra, nhìn thấy Phú Tuyết Trân bộ dángnổi giận đùng đùng, vội hỏi: “Mẹ, xảy ra chuyện gì?”

“Chí Tường, con có phải hay không đem tài sản chúng ta…”

“Mẹ!” Hà Chí Tường trong lòng căng thẳng, vội vàng cắt ngang lời Phú Tuyết Trân đang nói, kéo bà ta sang một bên nhỏ giọng nói, “Loại sự tình này vẫn lại là đừng cho Ngọc Lộ biết đến thì tốt hơn, mẹ có biết phụ nữ đều keo kiệt. Chúng ta sau này đã có Đoàn gia chiếu cố, còn để ý chút tiền ấy sao?”

“Cái này…” Phú Tuyết Trân tuy nhiên đau lòng, nhưng cảm giác được con trai nói lời cũng có đạo lý, chỉ căm giận nói, “Liền là để cho tiểu tiện nhân kia hưởng lợi rồi, mẹ thật không cam lòng mà!”

“Mẹ, các người đang nói chuyện gì vậy?” Đoàn Ngọc Lộ gặp hai người to nhỏ nói chuyện, vội vàng đi tới.

“A…, không có việc gì. Liền là mắng Tô Thi Thi kẻ tiện nhân kia. Sớm đáp ứng ly hôn thì tốt rồi.”

…

Tô Thi Thi ở phía trước đi tới, bước chântừ từ nhanh hơn.

Cô lại vẫn vì cái gì mà thương tâm? Coi như là bị chó sủa, chẳng lẽ cô lại vẫn gào lên trở về?

Cô nhớ đi nhớ lại, bỗng nhiên cảm giác như là có cái gì đang nhìn cô chằm chằm, mạnh ngẩng đầu, lập tức thất thần ngay tại chỗ.

“Anh sao lại đến đây?” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịchđứng ở đại sảnh, yên lặng hướng bên cạnh né tránh.

“Em nghĩ rằng tôi bị mù sao?” Bùi Dịch nâng bước đi về phía cô.

Tô Thi Thi tránh né không kịp, bị anh kéo lại cánh tay.

“Này, anh buông ra!” Tô Thi Thi cố gắng kìm chế, khé quát.

“Như vậy đi liền muốn đi, muốn tôi hay người khác ôm ấp em, chính mình lựa chọn.” Bùi Dịch hí mắt, hữu ý đùa cô.

Vừa rồi những lời này anh đều đã nghe được, có thể lấy một nửa tài sản của mẹ con Hà gia, Tô Thi Thi sức chiến đấu thật sự không thể khinh thường.

“Anh!” Tô Thi Thi bực mình, người đàn ông này sao lại bá đạo như vậy!

“Hừ, đã sớm cùng gian phu thông đồng, lại vẫn ở bên kia tỏ ra bộ dạng rất vô tội.” Phú Tuyết Trân vừa nhìn thấyTô Thi Thi cùng với Bùi Dịch, mi mắt liền giật giậtrồi.

Bà ta nhất định sẽ không quên, chính là người đàn ông này, đã làm cho bà ta tổn thất nhiều tiền bạcnhư vậy!

Tô Thi Thi nhướng mày, theo bản năng muốn tránh thoát khỏi cánh tay của Bùi Dịch.

Bên cạnh, đã có người đối với cô chỉ trỏ. Phỏng chừng vừa rồi cô ở bên trong làm thủ tục li hôn, bà mẹ chồng cũ này liền ở ngoài bố trí người nói xấu cô.

"Hà phu nhân, hi vọng bà tự trọng. Công đạo tự tại lòng người, dù sao chân trước cùng vợ cả ly hôn, chân sau liền cùng Tiểu Tam kết hôn, Thi Thi nhà tôi dù có tốt tính cũng nhịn không được." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi ngẩn ra, anh vậy mà tại giúp bản thân cô nói chuyện? Cô còn tưởng rằng người đàn ông này cũng giống hai mẹ con Hà giakia, chỉ mong sao cô càng khổ sở càng tốt.

"Cậu làm sao lại nói như vậy? Rõ ràng là các người…"

Phú Tuyết Trân đang muốn nói chuyện, lườm mắt thấy đến Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường đã đi tới. bà ta sợ chuyện bị sẽ phiền phức, liền đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Đoàn ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn đến Tô Thi Thi vậy mà còn ở nơi này, lập tức con gà đá thấy đối thủ mà hưng phấn, nhưng ánh mắt của cô ta liếc đến người đàn ông đang đứng bên cạnh Tô Thi Thi khi đó, sắc mặt lập tức biến đổi: "Tiểu…"

Bùi Dịch ánh mắt nghiêm nghị, trong mắt hiện lên tia cảnh cáo chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Ngọc Lộ thân thể khẽ run rẩy, vội vàng đem lời muốn nói nuốt trở vào.

"Ngọc Lộ con tới vừa lúc, để mẹ nói cho con biết, chính là người đàn ông này đã cho người đập bể hết đồ đạc nhà chúng ta, lại còn bắt chúng ta như vậy bồi thường nhiều tiền bạc!" Phú Tuyết Trân lôi kéo Đoàn Ngọc Lộ, chỉ vào Bùi Dịch nói.

Nếu so sánh với Đoàn gia, một người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như Bùi Dịch có là cái gì? Hà gia của bà ta hiện tại đúng là có chỗ dựa rồi!

"Người mẹ nói là hắn… Hắn?" Đoàn Ngọc Lộ mi mắt mở to, không thể tin nhìn Phú Tuyết Trân.

Cô hình như rất sợ Bùi Dịch, đến nhìn cũng không dám nhìn anh, đã thế Phú Tuyết Trân vẫn nói, cô lập tức kéo bà ta đi sang một bên, nhỏ giọng nói: "Đừng nói nữa, khẩn trương rời khỏi nơi này!"

"Ngọc Lộ, sao em lại đi gấp như vậy?" Hà Chí Tường thấy thế vội đuổi theo.

Tô Thi Thi nhìn thấy cảnh này trong lòng cực khó hiểu, quay đầu đánh giá Bùi Dịch một phen, cảm thấy được anh cùng Đoàn Ngọc Lộ trong lúc đó có chút kỳ quái.

Nhưng ngẫm lại, chuyện này lại không mắc mớ tới cô. Cô đối với Bùi Dịch vẽ lên một nụ cười tươi tắn: "Vừa rồi cám ơn anh đã giúp tôi nói chuyện."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

So với hai mẹ con Hà gia kia, người đàn ông này tựa hồ càng đáng sợ hơn. Cô vẫn lại là tránh xa anh ra mới tốt.

"Tô Thi Thi, cám ơn không phải chỉ dựa vào lời nói miệng." Bùi Dịch nhíu mày, nâng bước đuổi theo.

Bước lên phía trước, anh hướng mẹ con Hà gia nhìn thoáng qua, mâu trung lãnh ý chớp lóe mà thôi.

Dám mắng nữ nhân của anh là tiện nhân, anh sẽ làm cho bọn họ biết tiện nhân hai chữ này viết làm sao

13. Chương 13: Cách Chúc Mừng Tự Do

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi đi tới chưa được hai bước, chỉ thấy Bùi Dịch đã đi đến bên cạnh

Cô biến sắc, vội vã chạy trốn.

Bùi Dịch hai bước liền đuổi theo cô, khom lưng liền ôm lấy cô.

“Anh mau buông!”

“Nếu em còn kêu hô một câu, em sẽ hối hận.” Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Nhìn biểu tình kia, làm Tô Thi Thi sợ tới mức trong lòng run lên, sợ tới mức tạm thời cũng không dám nói thêm lời nào. #_#

Người đàn ông này tuyệt đối so với mẹ con Hà gia khủng bố hơn!

Bên ngoài Dân chính cục, một chiếc xe Cayennekhiêm tốn xa hoa đang đậu. Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi lên xe.

“Ưm…” Tô Thi Thi kêu lên một tiếng đau đớn.

Cái người đàn ông đáng giận này cứ như vậy mà ném cô! Đau chết cô rồi!

Cô liền tìm chỗ ngồi, ngồi sát trong cùng, cảnh giác đánh giá cái người đàn ông bá đạo này.

“Tô Thi Thi, em không cần như vậy nhìn một người đàn ông.” Bùi Dịch chậm rãi quay đầu, khi nói chuyện nheo lại mắt, nguy hiểm giống như một con báo đang rình mồi.

Tô Thi Thi giật mình, cảm giác dời đi ánh mắt.

Biết trốn không thoát, cô chỉ đơn giản thả lỏng xuống, cô nghĩ nghĩ, hỏi: “Chuyện của Hà Chí Tường, là do anh làm sao?”

Người đàn ông này trước đây từng có lời thề son sắt nói nhất định làm cho cô ly hôn, sau đó Hà Chí Tường đột nhiên có thể giao hợp mà lại còn cùng với người cô ghét nhất Đoàn Ngọc Lộ ở một chỗ, chuyện này toàn bộ đều đã quá mức trùng hợp rồi.

“Hư…” Bùi Dịch đem ngón trỏ điểm tại môi cô, thân thể chậm rãi tiếp sát, một bàn tay bắt đầu cởi quần áo của cô, “Chúng ta có phải hay không nên là trước tiên nên chúc mừng một chút?”

“Chúc mừng em, đạt được tự do!”

“Đồ lưu manh!” Tô Thi Thi nổi giận, người đàn ông này vậy mà lại vẫn muốn cùng cô…

“Tôi nói cho anh biết tôi không phải loại phụ nữ giống như anh nghĩ!” Cô liều mạng vùng vẫy, cô mới vừa li hôn, làm gì có cái loại tâm tư này! (ờ ý chị là bình thường có loại tâm tư đó đấy anh:)))

Nhưng mà người đàn ông này khí lực quá lớn, cô bị đè đến sít sao, từ đầu đã không thể chuyển động được.

“Tô Thi Thi, em đã là người tự do. Mà còn, em có phải hay không đã quên? Em đã đem thứ quý giá đó của tôi làm hư rồi, đem chính mình bồi thường cho tôi rồi.”

Bùi Dịch nửa áp chế Tô Thi Thi, nhẹ nhàng ngậm chặt vành tai của cô, ở bên tai côthì thào, “Không phải sợ, tôi sẽ không làm em bị thương.”

“Bùi Dịch!” Tô Thi Thi thét chói tai, lỗ tai là cô chỗ mẫn cảm nhất, giờ phút này chỉ cảm thấy toàn thân đều đã đang run run, thân thể mềm xuống giống như không còn là của mình nữa.

“Ngoan.” Bùi Dịch ôm cô, để cho cô xoay người ngồi ở trên thân anh, bá đạo giam cầm, không cho cô trốn thoát.

Bùi Dịch muốn phụ nữ, cho tới bây giờ liền không có chuyện không chiếm được! Tô Thi Thi từ đầu không phải là đối thủ của anh.

Anh từng bước một hướng dẫn Tô Thi Thi, anh muốn cho Tô Thi Thi hiểu rõ, hiện tại, cô chính là người phụ nữ của anh, cùng chồng trước của cô đã không còn có bất luận quan hệ nào rồi!

“Tô Thi Thi, nếu em đã quên qua đi toàn bộ, chúng ta lần nữa bắt đầu.” Bùi Dịchkề sát vào bên tai cô thì thầm, lập tức thân thể đột nhiên trầm xuống.

Tô Thi Thi thét chói tai, đầu óc đã hoàn toàn không còn cách nào có thể tiếp tục suy nghĩ.

Bên trong xe nhiệt độ không khí cấp tốc bay lên, không tới một hồi cũng chỉ còn lại có tiếng thở dốc.

Một đêm kia, Tô Thi Thi có hơn nửa thời gian là nửa hôn mê, nhớ rõ không phải rất rõ ràng. Giờ phút này cô hoàn toàn tỉnh táo thanh tĩnh, cảm giác rất rõ ràng, kích thích làm cho cô một trận thét chói tai.

Lúc dừng lại tạm nghỉ, Tô Thi Thi não đại vẫn lại là trống rỗng, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa.

Bùi Dịch thoả mãn vô cùng, người phụ nữ anh gặp được này là cực kỳ phù hợp của anh. Mà còn Tô Thi Thi quanh năm luyện tập, thân thể tố chất cũng rất tốti.

Bùi Dịch nhớ lại, ánh mắt lại u ám trở lại.

"Mau nhìn qua chỗ khác!" Tô Thi Thi khóe mắt lại vẫn còn vương lại giọt nước mắt, trong lòng không thể không khó chịu. Giờ phút này bị anh thấy vừa - xấu hổ, cầm lấy y phục loạn xạ mặc vào trên người trở lại.

"Mèo con nhỏ." Bùi Dịch cong khóe miệng, cầm lấy quần áo rơi rụng ở dưới chỗ ngồi, làm bộ phải giúp cô mặc vào.

"Anhđừng động!" Tô Thi Thi nóng nảy, trời biết người đàn ong này có thể hay không lại nổi điên.

Cô khẩn trương mặc quần áo tử tế, nhìn thấy đến bên ngoàiđang đi qua một tiệm thuốc, hô: "Dừng xe!"

Vài giây sau, xe vẫn như cũ trầm ổn tiến lên trước, lái xe từ đầu không nghe lời của cô.

Tô Thi Thi quay đầu nói với Bùi Dịch: "Anh có thể hay không giúp tôi xuống mua thuốc?"

Bùi Dịch sửng sốt: "Mua thuốc gì? Tôi mới vừa làm đau em rồi hả?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, có chút không được tự nhiên nói: "Thuốc tránh thai. Anh biết chứ?"

Bùi Dịch sắc mặt bị kiềm chế, trong lòng một cỗ tức giận tăng cao: "Không được uống!

Người phụ nữ này không nghĩ muốn sinh con cho anh sao?

Tô Thi Thi mặt lập tức trầm tiếp xuống: "Không uống nếu lỡ mang thai thì làm sao đây? Xin hỏi Bùi tiên sinh, anh muốn kết hôn với tôi sao? CHo dù anh thật sự muốn kết hôn, tôi cũng sẽ không gả cho anh. Tôi không có khả năng để cho con của tôi trở thành con riêng, còn có sinh ra liền nhận hết ánh mắt phán xét của người đời!"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch thần sắc cứng lại, anh quả thật không nghĩ tới vấn đề này, những người phụ nữ trước kia của anh đều đã chính mình xử lý tốt.

Nhưng là kết hôn?

Nghe qua tựa hồ cũng không tệ.

"Nếu có thai, liền sinh ra, tôi…"

"Không có khả năng!" Tô Thi Thi cắt ngang anh, nhìn thấy Bùi Dịch sắc mặt rất khó xem, chỉ nói: "Tôi mới 24 tuổi, không nghĩ sớm như vậy phải sinh con. Mà còn trẻ con cần phải có một gia đình ổn định, bằng không đối với sự phát triển của chúng ảnh hưởng cũng rất lớn. Người lớn không thể chỉ nghĩ muốn chính mình hưởng lạc, không để ý tương lai của con cái sau này."

Cô nói xong cực kỳ chăm chú nhìn Bùi Dịch: "Bùi tiên sinh, anh phải là người hiểu rất rõ những chuyện này chứ?"

Bùi Dịch bỗng nhiên có chút hoảng hốt, nhớ tới những chuyện trước đây ký ức cứ hiện lên ngay trước mắt, hiện lên tia thương cảm chớp lóe rồi biến mất.

Anh cho rằng chính mình đã quên, nhưng những cái này ngấm vào trong tận xương cốt, sao vậy khả năng quên.

"Thực xin lỗi, tôi… Tôi không phải nói anh." Tô Thi Thi thấy anh biểu tình bất thường, đột nhiên nhớ tới trước đây từng nghe được tin tức về anh.

Bùi Dịch là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng chưa từng nghe nhắc qua đến cha của anh…

“Em nói rất đúng.” Bùi Dịch yên lặng nhìn cô, lần đầu tiên không có bởi vì cô nói năng lỗ mãng mà tức giận.

Anh dơ tay gõ hạ tấm ngăn.

Chỉ có chưa đầy nữa giây, tấm ngăn liền hạ xuống. Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tay với lấy cái vali từ phía trướclấy ra một cái túi giấy đưa cho cô.

“Đây là cái…” Tô Thi Thi mở ra vừa thấy, tim đột nhảy một phen. Chỉ thấy bên trong là một túi chưa rất nhiều áo mưa, các loại thuốc tránh thai, tất cả cũng hơn chục loại.

Những thứ này đều là anh cùng những người phụ nữ khác sử dụng à? Nhớ tới bọn họ vừa rồi nằm trên chỗ ngồi, không biết bị bao nhiêu người phụ nữ nằm quá, Tô Thi Thi trong lòng khổ sở chớp lóe rồi biến mất, lập tức là ghê tởm.

Cô nhíu mày ở trong túi lục lọi một hồi, tính toán tìm một hộp uống. Nhưng ngay sau đó, cô nhìn chằm chằm trong đó một hộp làm cô ngây ngẩn cả người.

“Chuyên trì bất lực,?”

Cái này không phải thuốc tăng lực của đàn ông sao?

Tô Thi Thi thật sự bị chấn động đến chỗ, ánh mắt tại hộp thuốc cuối cùng duy chuyển lên người Bùi Dịch nhì nhìn: “Thì ra Bùi tiên sinh lợi hại như vậy, là dựa vào thứ này?”

“Cái gì?” Bùi Dịch quay đầu vừa thấy, mặt đen, “Tô tiểu thư, em là đang khen ngợi tôi sung sức duy trì sao?”

Anh đem “duy trì” hai chữ được đặc biệt trọng, rồi sau đó túm lấy hộp thuốc trong tay Tô Thi Thi, hạ xuống cửa kính xe liền quăng ra ngoài.

Chết tiệt Tần Phong, bảo cậu cho Hà Chí Tường hạ thuốc, lại còn dám đem thứ này để ở trong xe của anh làm cái gì!

Tô Thi Thi đối với hành vi ngây thơ của anh mà trợn mắt há hốc mồm, tóm lấy một hộp thuốc, nhìn thấy xe gặp đèn đỏ ngừng lại, mở cửa xe liền chạy xuống, lại còn quay đầu hướng Bùi Dịch ra động tác “không gặp lại” Thủ thế.

Bùi Dịch mặt triệt để đen.

CHỗ ghế lái, lái xe xoa trán đầy mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: “Bùi tiên sinh, tôi lần sau nhất định khóa cửa xe thật chặt.”

Cái cô Tô tiểu thư này thể lực cũng thật tốt quá, lăn qua lăn lại gần một giờ, lại vẫn tràn đầy sinh khí!

14. Chương 14: Kết Hôn

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường sau khi nhận được giấy chứng nhận kết hôn, nhớ tới ánh mắt của Bùi Dịch lúc nãy, cảm thấy được trong lòng có phần sợ hãi, tiện về nhà trước một chuyến.

Cô ta mới vừa bước vào cửa phòng khách của biệt thự, vẫn đi chưa được mấy bước, phía trước liền truyền đến tiếng một người phụ nữ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cô bây giờ còn biết trở về? Đi cả đêm không về nhà, mẹ nói qua cho con bao nhiêu lần, bị cha con biết nhất định đánh chết con!”

“Mẹ, ba ba ômg ấy hẳn là không biết?” Đoàn Ngọc Lộ lui cổ bốn phía nhìn quanh, xác định không thấy được Đoàn cha mới nhẹ nhàng thở ra.

"Thật sự là hết cách với con!" Đoàn mẹ lườm cô ta một cái, nhưng lại không nỡ thực đánh chửi đứa con gái của mình.

"Mẹ, con vừa rồi gặp Tô Thi Thi rồi. khà khà, mẹ con nói cho người một tin tức tốt, con kết hôn rồi! Chồng con hai tiếng trước vẫn lại là chồng của Tô Thi Thi!" #_#

"Cái gì?" Đoàn mẹ Phương Thanh Hoa sợ ngây người, "Con nói con kết hôn rồi hả?"

"Vâng. Mẹ không phải nói con mau bắt đầu xem xét đối tượng kết hôn sao? Mẹ xem con rất nghe lời phải không?" Đoàn Ngọc Lộ ôm lấy thân cánh tay của mẹ mình, cười nói.

Chỉ cần nghĩ tới tối hôm qua Hà Chí Tường lợi hại, cô ta phải cầu xin tha. Tô Thi Thi lại không hấp dẫn được đàn ông, Đoàn Ngọc Lộ cô thì lại dễ dàng liền thu phục được rồi rồi.

"Hôn nhân đại sự, con sao lại như vậy tùy tiện liền quyết định rồi hả? Mẹ nói con buổi sáng nhìn thấy người giống con thoáng qua ở nhà nhưng kiếm mãi không thấy, thì ra là con trở về trộm hộ khẩu đi đăng ký?" Phương Thanh Hoa bị cô ta chọc giận đến nỗi muốn hôn mê, đứa con gái này sao lại ngang ngược như vậy, làm bà không thể nào ngừng lo lắng cho tương lai sau này.

"Mẹ, không phải nói chỉ cần con hạnh phúc là có thể sao? Con nói cho mẹ…" Cô nói xong ghé vào tai Phương Thanh Hoa hi hi ha ha nói vài câu bí ngữ.

"Con, đứa nhỏ này!" Phương Thanh Hoa nghe được mặt đỏ lên, đứa con này thật sự là cả gan làm loạn.

"Nói con không cần đi uống rượu, con luôn luôn không nghe."

"Không uống rượu, liền không gặp được hắn rồi?" Đoàn Ngọc Lộ đắc ý nói.

Tuy nhiên cô ta cũng kỳ quái, chính mình bình thường tửu lượng không kém, ngày hôm qua sao lại như vậy uống vài chén liền say.

"Ngọc Lộ, chuyện con kết hôn tạm thời trước không nên nói cho cha con biết. May mắn ông nội con thời gian này không có ở trong nước, nếu như bị ông ấy biết, xem lột da của con ra!"

"Mẹ, chuyện này mẹ phải giúp con. Cha cùng ông nội biết rõ, khẳng định đánh chết con!"

"Hiện tại biết sợ?" Phương Thanh Hoa nhéo tay cô ta một cái, thở dài, bắt đầu hỏi rõ tình huống.

Đoàn Ngọc Lộ bị bà ta làm cho giật mình, cũng quên nói chuyện của Bùi Dịch rồi.

Chỉ là buổi tối cô ở Hà gia qua đêm, lúc muốn cùng Hà Chí Tường ân ái, phát hiện Hà Chí Tường làm sao cũng không được!

"Chuyện này là sao đây?" Đoàn Ngọc Lộ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Hà Chí Tường bộ vị vẫn yểu xìu không ngốc lên nổi.

"Cái này… Khả năng… Có thể là ngày hôm qua tiêu hao quá độ. Nghỉ ngơi một hồi là có thể rồi." Hà Chí Tường trán thấm mồ hôi lạnh, không biết là đang an ủi Đoàn Ngọc Lộ hay vẫn lại là đang an ủi chính mình.

Huynh đệ của hắn đột nhiên sao vậy lại không được nữa rồi!

"Xảy ra chuyện gì? Hơn nửa đêm, sao lại như thế ầm ĩ?" Cách vách Phú Tuyết Trân cũng bị hai người đánh thức, khoác lên bộ y phục đi tới.

"Mẹ, con trai của người không được!" Đoàn Ngọc Lộ chống nạnh, tức giận mắng.

"Cái gì?" Phú Tuyết Trân giật mình, triệt để tỉnh táo, vào phòng vừa thấy con trai không mặc quần áo, vội vàng xoay người nói, "Chuện này tới cùng sao vậy?"

"Con cũng không biết! Ngày hôm qua rõ ràng còn rất tốt." Hà Chí Tường vẻ mặt cầu xin, trong lòng thình thịch đột nhiên nhảy lên.

Hắn không chỉ có bây giờ đi, nếu vậy hắn sau này muốn thì phải làm sao đây? Đoàn Ngọc Lộ biết nhất định sẽ cùng hắn ly hôn!

Phú Tuyết Trân xem tình huống không đúng, cảm thấy so đo một hồi cũng không xong, vội vàng kéo Đoàn Ngọc Lộ qua an ủi: "Ngọc Lộ à, con trước đừng có gấp. Có thể là Chí Tường thân thể có phần không thoải mái, ngày mai đi bệnh viện xem gặp bác sĩ khám thử, được không?"

Đoàn Ngọc Lộ mặt lạnh lẽo, nhớ tới tối hôm qua Hà Chí Tường như vậy lợi hại lại không giống như là giả, đành phải trước nhịn xuống, đáp ứng ngày mai cùng Hà Chí Tường đi bệnh viện.

Chỉ là đến chỗ bệnh viện, làm xong một đống kiểm tra, kết quả lại là ngược lại mong đợi.

Trong văn phòng của bác sĩ chuyêm Nam khoa, cả sau con mắt hiện đầy vẻ không tin: "Bác sĩ, ông không chẩn đoán bệnh sai đi?"

Bác sĩ kia nhìn ba vị người bệnh cùng người nhà người bệnh hoàn toàn bị đả kích, kiên nhẫn giải thích nói: "Kết quả chuẩn đoán chắc chắc không có sai. Hà tiên sinh là uống phải thuốc kích thích nước ngoài mới nghiên cứu chế tạo ra. Loại thuốc này làm cho nam tính "mạnh lên" chung quanh thần kinh bởi vì hưng phấn quá độ mà hoại tử. Sau này, Hà tiên sinh lại không thể..."

"Sao vậy có chuyện như vậy? Tôi từ trứic đến giờ liền không nếm qua cái loại thuốc này! Bác sĩ, ông có hay không tính sai rồi, tôi khuya ngày hôm trước rõ ràng rất lợi hại, không tin ông cứ hỏi vợ của tôi!"

"Tôi không phải vợ của anh!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến run cầm cập, chỉ vào Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân mắng, "Các người một tên lừa gạt, uống thuốc gạt tôi phải không?"

"Ngọc Lộ, em nghe anh giải thích. Anh thật sự không quá..."

"Cái kia... Mặt khác Hà tiên sinh là người mắc chứng bệnh vô tinh, sau này cũng không thể sinh hoạt tình dục..." Bác sĩ còn chưa nói xong, Đoàn Ngọc Lộ liền dơ tay cấp cho Hà Chí Tường một cái tát.

"Kẻ lừa đảo!" Đoàn Ngọc Lộ bị chọc giận điên muốn rồi. Cô ta đắc chí cướp đoạt chồng chị mình, chẳng những là cái không có năng lực, vẫn lại là cái thứ không phải đàn ông!

Cô đời này liền chưa bị như thế qua!

"Cô để làm sao lại đánh con ta! Chuyện này toàn bộ khẳng định đều là Tô Thi Thi cùng gã gian phu của cô ta giở trò quỷ! Ngọc Lộ, trước đừng có gấp, Chí Tường bệnh nhất định có thể trị..." ,

"Như thế này phu nhân, sợ là phải làm các vị thất vọng rồi. Nếu trước khi uống thuốc Hà tiên sinh sớm một chút tới bệnh viện trị liệu, chứng bệnh bất lực vẫn lại là có thể khôi phục. Nhưng hiện giờ... Trừ phi một lần nữa đầu thai rồi." Bác sĩ thật có lỗi nói.

"Các người đi chết đi! Tôi sẽ không bỏ qua cho các người! Còn có Tô Thi Thi, cô khẳng định sớm liền biết, các người là tập đoàn kẻ lừa đảo!" Đoàn Ngọc Lộ đẩy Hà Chí Tường bỏ chạy ra ngoài.

"Ngọc Lộ!" Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân biến sắc, vội vàng đuổi theo.

"Không được đi theo tôi, nếu không thì tôi liền để cho Đoàn gia diệt các người!" Đoàn Ngọc Lộ quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, dẫm xuống giày cao gót đi tới.

"Sao vậy lại như vậy!" Phú Tuyết Trân cũng là không có vách gì, toàn bộ chuyện này phát sinh quá nhanh, mộng muốn trở thành người của Đoàn gia mới một ngày liền phải tỉnh dậy?

"Đều là Tô Thi Thi!" Hà Chí Tường có thể nghĩ đến người hạ thuốc hắn cũng chỉ có Tô Thi Thi, tức giận đến nỗi cầm lấy điện thoại liền gọi cho Tô Thi Thi.

Trong văn phòng bác sĩ chuyên môn nam khoa xoa trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn theo người đàn ông phòng trong kiểm tra đi tới, cung kính nói: "Thư ký Vương, tôi đã dựa theo phân phó của cậu nói."

15. Chương 15: Bùi Tiên Sinh Thích

Thư ký Vương gật gật đầu, đưa ra một tờ chi phiếu: "Vất vả cho bác sĩ Mao rồi. Đây là Bùi tiên sinh trả thù lao cho ông. Mặt khác…"

"Cậu yên tâm, chuyện này không có người thứ ba biết." Bác sĩ Mao vội vàng hồi đáp

Ông nói vốn là là sự thật, Hà Chí Tường đời này đều khó có khả năng giao hợp rồi. Mà ông vừa rồi chẳng qua đem toàn bộ chuyện không tốt kia đều đã nói cho Đoàn Ngọc Lộ biết mà thôi.

Bên kia, Tô Thi Thi ở công ty ăn xong cơm trưa đang định nghỉ ngơi một chút, điện thoại đột nhiên vang lên.

"Hà Chí Tường?" Tô Thi Thi nhìn dãy sốquen thuộc, nhíu mày ngắt máy.

Điện thoại vừa bị ngắt kết nối, Hà Chí Tường dùng hết sức gọi lại. #_#

Tô Thi Thi không kiên nhẫn "Anh tới cùng muốn làm chi?"

"Tô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân, cô hại tôi!" Điện thoại liền thông, Hà Chí Tường liền gầm thét ầm lên.

Tô Thi Thi cho dù tốt tính tình cũng nhịn không được, không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại.

Hà Chí Tường càng không ngừng gọi lại, Tô Thi Thi sợ hắn đi tìm bà nội cô gây phiền toái, đành phải bắt máy.

"Tô Thi Thi, cô thật có năng lực! Cô đem đời này của tôi đều đã hại, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!" Hà Chí Tường bởi vì hét quá lớn tiếng, đều đã hét đến lạc âm rồi.

Tô Thi Thi nhíu mày hỏi: "Nói rõ ràng đi, tôi đã với tôi không có quan hệ gì, sao lại hại đến anh cái gì được?"

Cô còn muốn nói sạo? Không phải vì cô hại, tôi sẽ thật sự thành người bất lực?" Hà Chí Tường nói xong liền cảm thấy được chính mình nói lộ ra gì, tức giận một phen liền ném điện thoại di động quăng đi rồi.

"Anh vốn là là… Này?" Tô Thi Thi xem di động bị ngắt giữa chừng không hiểu chuyện gì. Hà Chí Tường không phải có thể được rồi sao? Sao bây giờ đột nhiên lại làm sao lại như cũ rồi?

Cô đang buồn bực, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng chửi rủa, lập tức một cái bóng dáng hồng sắc phi tới trước mặt co, dơ tay liền cấp cho cô một cái tát.

"Bốp…" Vang dội đem văn phòng yên tĩnh phi thường vang dội tiếng vỗ tay, Tô Thi Thi trực tiếp bị đánh đến xém chút hôn mê rồi

Định chửi lại vừa thấy, thực ra là Đoàn Ngọc Lộ!

Tô Thi Thi sắc mặt biến đổi, chống tay đứng dậy: "Cô nổi ddien cái gì vậy?"

"Tô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân! Tôi muốn giết cô!" Đoàn Ngọc Lộ trên mặt trang điểm kỹ lưỡng, vẻ mặt hung dữ, liền giống như chó cái đến mùa động dục, nói xong lại hướng Tô Thi Thi đánh tới, "Cô chính là kẻ tiện nhân, với mẹ cô một dạng ti tiện!"

"Cô muốn chết rồi!" Tô Thi Thi nổi giận, đồng loạt túm được tóc Đoàn Ngọc Lộ hướng bên ngoài mà kéo

Mắng cô, cô cũng nhịn, phỉ báng mẹ cô thì thật là chán sống rồi!

"Cô mau buông! Tô Thi Thi, tôisẽ không bỏ qua cho cô! A, cô mau buông!" Đoàn Ngọc Lộ từ nhỏ luôn được nuông chiều, khí lực đâu nào so được với Tô Thi Thi.

Giờ phút này bị Tô Thi Thi bức tóc, một chút sức lực phản kháng đều không có.

Nơi này một màn đánh nhau của hai cô gái rơi vào trong mắt Bùi Dịch.

Trước cao ốc công ty của Tô Thi Thi bên ngoài có một bãi đất trống, một chiếc xe Credit khiêm tốn đậu ở trong góc.

Trong xe, thư ký Vương chính là đang xem CCTV của Cao ốc thông qua Laptop đưa đến trước mặt Bùi Dịch, thật cẩn thận nói: "Tổng giám đốc, có hình ảnh rồi. Tô tiểu thư mới vừa rồi bị Đoàn tiểu thư đánh một cái tát."

Người ngồi sau lưng truyền đến một đạo rét lạnh khí tức, Bùi Dịch mặt trầm xuống, lành lạnh quét mắt nhìn một cái, dơ tay tiếp nhận máy tính.

Chỉ là khi thấy video clip bên trong là hình ảnh Tô Thi Thi kéo Đoàn Ngọc Lộ đi ra bên ngoài hình ảnh khi đó, khóe miệng của anh co rút mạnh.

CÔ gái này, thật sự là một chút cũng không muốn chịu thiệt a!

Anh vui vẻ mà đặt máy tính qua một bên, tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay chậm rãi gõ bên cạnh chỗ ngồi, khép hờ mắt nhìn Tô Thi Thi bên kia: "Mèo hoang nhỏ, lần sau em sẽ cho tôi ngạc nhiên thêm chuyện gì nữa đây?"

Vài phút trước nhận được điện thoại của thủ hạ, nói Đoàn Ngọc Lộ tìm đến Tô Thi Thi rồi. Anh trái lại cực kỳ có hứng thú đến xem kịch vui.

Đột nhiên, ánh mắt anh liền ngưng lại. Cao ốc đang có người đi tới rồi.

Tô Thi Thi túm cổ tay Đoàn Ngọc Lộ, tựa như đang lôi cổ một con chó điên, tay liền dùng lực, đem cô ta hướng ra cổng công ty ném đi như ném rác.

Đoàn Ngọc Lộ không đứng vững, trực tiếp ngã ngồi ở trên mặt đất. Tóc của cô ta rối tung mở ra, trang điểm tinh xảo giờ thật quỷ dị, hình tượng hủy hết.

Tô Thi Thi nhíu mày, cô cũng không nghĩ muốn ở nơi này bị người vây xem, xoay người muốn đi.

Đoàn Ngọc Lộ ngồi dưới đất, oa địa một tiếng liền khóc: "Các người nhất định là cố ý. Các người cho Hà Chí Tường kia cái đồ vô dụng đó uống thuốc kích dục mới có thể như vậy lợi hại. Hiện tại bác sĩ nói hắn đời này cũng không thể được rồi. Tôi vừa mới kết hôn liền kết thúc thật rồi! Vương bát đản!"

Vừa rồi những lời bác sĩ nói là cô đời này nghe qua sỉ nhục nhất! Lần này lật thuyền trong mương, thật sự muốn giết người!

Tô Thi Thi cước bộ ngừng một chút, không biết nên cười hay không Này có tính tự mình tạo nghiệt không thể sống?

Cô nhớ tới ngày hôm qua ở trên xe Bùi Dịch nhìn đến cái kia bị anh ném xuống dược, mơ hồ như là hiểu ra chuyện gì. Đúng là cái loại này thuốc này thật sự có khủng bố như vậy?

"Tô Thi Thi, nhất định là cô muốn cùng Hà Chí Tường ly hôn, cho nên mới kéo tôi xuống nước. Tô Thi Thi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!" Đoàn Ngọc Lộ khóc chạy đi.

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nhìn cô ta, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh. Cô đây là trêu ai chọc ai rồi.

Cách đó không xa, Bùi Dịch nhìn chằm chằm bộ dángTô Thi Thi nhíu mày, khóe miệng không tự giác lại cong lêni.

"Xem ra sau này không cần quá lo lắng cô sẽ bị người ta khi dễ." Vừa gặp phải những chuyện như thế, dù là hai người đàn bà chanh chua, phỏng chừng đều đã không phải là đối thủ của cô.

Anh nhớ tới đã cho người điều tra cái người tên Tống Trọng Hạo kia, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

"Thích đàn ông?" Anh ghé mắt đánh giá bóng lưng Tô Thi Thi, "Tôi sẽ để cho em có biết, tôi chỉ thích phụ nữ!"

Quả thật, ngày hôm qua lúc thư ký nói cho anh Tống Trọng Hạo kia thích đàn ông, anh rất tức giận.

Khó trách ngày đó bà nội cô dùng ánh mắt kỳ quáikia nhìn anh như vậy!

"Lái xe, đi công ty." Bùi Dịch tựa vào ở trên chỗ, nhàn nhạt mở miệng.

Vốn định đi tìm cô, hiện tại đột nhiên quyết định bỏ rơi cô vài ngày.

Mới vừa trở lại văn phòng ngồi vào trên vị trí Tô Thi Thi đột nhiên rùng mình một cái.

Cô nhìn sang bốn phía, điều hòa vẫn đang mở, nên là không lạnh mới đúng. Trong lòng cô có phần chộn rộn, cảm thấy được sắp gặp chuyện không may.

Quả nhiên, lúc tan làm, người của Đoàn gia tìm lên đây

16. Chương 16: Cái Gọi Là Người Thân

"Tô tiểu thư, Đoàn tiên sinh gọi cô đến nhà một chuyến." Một vị vệ sĩ của Đoàn gia ngăn ở trước mặtTô Thi Thi, mặt không chút thay đổi nói.

Tô Thi Thi ngầm bóp chặt tay, cô đấu không lại Đoàn gia, cũng chẳng muốn vùng vẫy, không rên một tiếng lên xe.

Mỗi một lần Đoàn Ngọc Lộ ăn vạ chỗ cô xong, sẽ về nhà cáo trạng. Rồi người cha bạc tình kia không cần nghe cô giảu thích sẽ kêu cô về không ngừng đánh chửi một trận.

Năm năm trước cô cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, thề không bao giờ chủ động bước vào Đoàn gia. Không nghĩ tới năm năm sau, vận mệnh lại làm cho bọn họ dây dưa cùng một chỗ.

Bây giờ, ông lại muốn dùng quyền làm cha đối phó cô?

Lúc Tô Thi Thi đến Đoàn gia, cha của cô Đoàn Chấn Ba đang ngồi ở trong phòng khách chờ cô. #_#

Đoàn Chấn Ba nhìn thấy Tô Thi Thi, sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống, quát mắng: "Quỳ xuống cho ta!"

Tô Thi Thi vặn mi, ngẩng đầu thẳng tắp địa nhìn ông: "Đoàn tiên sinh, xin hỏi ông có cái gì quyền gì mà bắt tôi quỳ xuống?"

Lời này vừa nói ra, mẹ Đoàn còn có Đoàn Ngọc Lộ đang ngooffi trong phòng khách đều cả kinh.

Tô Thi Thi bây giờ lớn gan như vậy sao??

"Cô làm phản sao?" Đoàn Chấn Ba trừng to hai mắt, từ trên chỗ ngồi đứng mạnh lên, đối với quản gia đang đứng một bên nói, "Lấy roi tới!"

Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, lại dùng chiêu này phải không?

Đáng tiếc - -

"Ông đã quên, tôi không họ Đoàn, năm năm trước tôi liền theo mẹ tôi đổi thành họ Tô rồi. Tôi cùng Đoàn gia đã đoạn tuyệt quan hệ, ông dùng gia pháp Đoàn gia dụng tại trên người tôi thật không thích hợp." Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Ông lại vẫn xem cô giống như năm năm trước là một tiểu cô nương nhu nhược sao?

Khi ông cùng ông nội cầm roi đánh cô bà nội đều đã chạy tới đỡ cho cô, cô liền dưới đáy lòng nói cho chính mình, từ bây giờ đến mãi sau này, cô cùng họ Đoàn không còn có một chút quan hệ!

"Cô cho là đoạn tuyệt quan hệ tôi liền trừng phạt không được cô rồi hả? Tôi vẫn như cũ là cha của cô!" Đoàn Chấn Ba tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trong nhà trừ bỏ cha ông ra, đều là do ông định đoạt, bây giờ tiểu nha đầu này cũng dám phản kháng rồi hả?

"Nếu không có việc, tôi liền đi trở về. Tôi hôm nay tới, liền là nói cho ông một tiếng, sau này đừng tùy tiện cho người đến bắt tôi đưa về đây, như vậy là trái pháp luật." Tô Thi Thi ánh mắt xẹt qua người dang ngồi ở trên ghế sofa Phương Thanh Hoa, xoay người rời đi.

"Cha, người xem cô ta có thái độ gì! Cướp bạn trai con không nói, bây giờ một chút ý tứ hối cải đều không có! Cha, người nhất định phải phân xử cho con!" Đoàn Ngọc Lộ nói xong liền khóc lên.

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn cô ta, thì ra lại đặt điều viết thêm một cái tội danh mới cho cô. Cướp đoạt bạn trai? Đoàn Chấn Ba còn không biết con gái mình đã kết hôn rồi?

Thật là, mẹ con Đoàn Ngọc Lộ nào dám nói!

"Cô mau giải thích cho rõ chuyện của Ngọc Lộ, bằng không tôi hôm nay liền đánh chết cô!" Đoàn Chấn Ba nói xong đem roi hướng trên mặt đất hung hăng căng lên, "Quỳ xuống nói xin lỗi!"

"Để cho tôi giải thích, nằm mơ đi! Bảo tôi tự mình chà đạp mình sao, tôi không làm được!"

"Cô dám lặp lại lần nữa? Tôi đánh chết…" Đoàn Chấn Ba tức giận đến dương lên roi liền muốn đánh Tô Thi Thi.

Đúng lúc này, cửa truyền đến một đạo lành lạnh thanh âm: "Là ai muốn đánh người phụ nữ của tôi?"

Thình lình xảy ra thanh âm, giống như đêm khuya vang lên tiếng kêu la, dọa chết người.

Trong phòng mấy người thân thể đều là một trận, không hẹn mà cùng nhìn về phía ngoài cửa.

Cửa, một người dàn ông thân hình cao lớn sáng chói, từng bước một đi vào trong nhà. Đôi giày da màu đên của anh dẫm trên đất, trầm ổn, hữu lực, coi như gõ ở trong nhà làm trái tim ngoài khác loạn lên

Trong lúc này, trong phòng người nào cũng không nói gì.

Đoàn Chấn Ba dương roi, dừng tại chỗ, có phần không tin vào mắt chính mình.

Tại trong ấn tượng của ông, người này chưa từng bước vào tòa biệt thự này.

"Nữ nhân của anh?" Tô Thi Thi trái tim, không biết tại sao, ở một khắc này nhảy lên đặc biệt lợi hại.

Thực ra là anh!

Không nghĩ tới anh thật sự lại xuất hiện!

"Chú trẻ?" Đoàn Ngọc Lộ trước hết phản ứng kịp, kinh hô một tiếng, nhìn Bùi Dịch lại nhìn đến Tô Thi Thi, bỗng nhiên hiểu rõ chuyện gì, cuống quít trốn ra sau lưng mẹ mình.

Chú trẻ?

Tô Thi Thi muốn tới nghênh tiếp bước chân liền dừng ngay tại chỗ, triệt để ngu ngơ rồi.

Anh là chú trẻ của Đoàn Ngọc Lộ, vậy là gì của cô?,

Buồn cười, cô vậy mà cho rằng anh là vì cô xông Đoàn gia!

Cha Đoàn nhìn thấy Bùi Dịch hiển nhiên cũng cực kỳ ngoài ý muốn, ông phóng hạ roi, có chút kiêng kị nhìn Bùi Dịch: "Tiểu Dịch, cạu sao vậy đến đây?"

Bùi Dịch ánh mắt nhàn nhạt nhìn trên người Tô Thi Thimột chút rồi dừng lại, xác định cô không có việc gì, mới nhìn về hướng Đoàn Chấn Ba: "Không biết người phụ nữ của tôiđã làm gì trêu chọc đại ca mất hứng, để cho đại ca đến gia pháp cũng đã dùng tới rồi."

"Đại ca?"

"Người phụ nữ của cậu?"

Tô Thi Thi cùng Đoàn Chấn Ba mấy người đều đã ngây ngẩn cả người.

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, ông nội cô từ lúc nào có con trai lớn như vậy?

17. Chương 17: Chú Trẻ

Lời Bùi Dịch vừa nói ra đã làm cho mấy người ở đây đều đã chấn kinh không thôi.

"Các người, cậu…" Đoàn Chấn Ba chỉ vào chỉ Bùi Dịch, lại chỉ chỉ Tô Thi Thi, tức giận tăng lên lên cao, nhưng lại không thể phát tác.

Anh là con riêng của mẹ kế "em trai" này tính tình cổ quái thủ đoạn độc ác tàn bạo, hiện tại liền ngay cả cha của ông cũng không dám hướng anh tùy tiện phát hỏa.

Lúc trước cha của ông cố ý muốn kết hôn với vợ nhỏ là mẹ Bùikém hai mươi mấy tuổi, bọn ông liền không vừa ý.

Hiện tại tốt thật rồi, năm đó bà mang đến con riêng đã trưởng thành, biến thành uy hiếp lớn nhất với ông! Bây giờ lại cùng con gái của ông ở cùng một chỗ!

Quả thực là câu chuyện cười! #_#

Bên kia, Đoàn phu nhân nhẹ nhàng lôi kéo tay con gái mình, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện này là thế nào?"

Đoàn Ngọc Lộ rụt cổ nói: "Trước đây con chỉ là nhìn thấy chú cùng với Tô Thi Thi qua lại, không nghĩ tới bọn họ thật sự…"

Chết tiệt, nếu là sớm biết chuyện này, cô ta liền không đem Tô Thi Thi dẫn về nhà rồi!

Chỉ có Tô Thi Thi bình tĩnh nhất, chỉ là trong lòng như chạm vào khối băng, băng lãnh một mảnh.

Chú trẻ? Cô ở trong lòng cười lạnh, này lại là do Đoàn gia bọn họ trêu đùa cô sao? Khó trách anh đem toàn bộ mọi chuyện tính kế không sai một li, là từ sớm đã để mắt đến cô rồi hả?

Cô có tài gì đức gì, làm cho bọn họ hao tổn tâm cơnhư vậy!

Bùi Dịch vừa thấybiểu tình trên mặt Tô Thi Thi liền biết cô gái này khẳng định nghĩ nghĩ lệch lạc rồi, sắc mặt anh càng thêm đáng sợ, chống lại Đòan Chấn Ba, nhàn nhạt nói:

"Nếu anh trai không có chuyện khác, tôi trước hết mang Thi Thi đi trở về, chúng tôi buổi tối còn có việc." Anh đem mấy chữ cuối cùngnói đến phi thường ái muội.

Đoàn Chấn Ba mí mắt run lên, vội vàng nói: "Cậu có biết con bé là ai không? Cậu vốn dĩ…"

"Cô ấy là ai?" Bùi Dịch nhẹ cười, "Là ai đâu có cái gì quan hệ? Hiện tại các vị chỉ cần biết rằng, cô là người của tôi là được rồi."

Anh nói xong nhìn về phía Đoàn Ngọc Lộ, thanh âm lạnh một chút: "Sau này phải luôn tôn kính dì trẻ biết không? Nếu còn có lần sau, tôi không tha cho cô."

Bùi Dịch nói xong, lôi kéo Tô Thi Thi đang đứng im lặng ở đó, bước ra hướng ngoài cửa đi tới.

"Ba, mẹ, hai người nhìn…"

"Ngậm miệng!" Đoàn Chấn Ba gầm lên, "Tới cùng chuyện này là sao?"

Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức trốn ở phía sau mẹ Đoàn, đánh chết cũng không dám nói: "Con thật sự không biết!"

Mẹ Đoàn hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, may mắn con gái bà ta còn có điểm đúng mực, nếu là nói hết ra chuyện kia, đứa con này liền không tránh khỏi bị trách phạt.

Ra khỏi biệt thự, Tô Thi Thi vừa đến của, liền bỏ tay Bùi Dịch ra.

Bùi Dịch cười nhìn cô: "Lợi dụng xong liền vứt, Tô tiểu thư cũng thật vô tình."

Tô Thi Thi lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, nhấc chân liền đi.

Chú trẻ? A, cô nghĩ tới hàng ngàn loại khả năng, cũng tuyệt đối không nghĩ tới anh chính là chú trẻ của cô!

Cô cho tới bây giờ không cảm thấy được mình ngu xuẩnnhư vậy, bị Hà gia lường gạt xong, hiện tại lại bị anh đùa giỡn!

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nhíu mày, đi lên liền ôm lấy cô, đi đến một tòa biệt thự bên cạnh.

"Anh mau buông!" Tô Thi Thi tức giận đến nỗi cắn lấy bả vai anh.

Bùi Dịch mày cũng không nhăn chút nào, chỉ lành lạnh nói: "Thì ra là em bị đả kích."

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn anh đem cô ôm vào biệt thự lớn kia.

Đoàn gia có được một trang viênrất lớn, mà nhà thờ tổ của Đoàn gia cùng biệt thự của các thành viên trong gia tộc đều ở trong trang viên này.

Trừ bỏ nhà thờ tổ nằm ở chỗ sâu nhất của trang viên, biệt thự của Bùi Dịch cùng Đoàn Chấn Ba nằm ở vị trí trung tâm trang viên, hai căn là liền kề cùng một chỗ.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn biệt thự theo phong cách châu Âu này, vẻ mặt có chút mê mang.

"Vào xem." Bùi Dịch đặt cô đến trên đất, ôm eo của cô đi vào.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, theo bản năng liền nghĩ muốn chạy trốn.

"Đừng sợ." Bùi Dịch hiếm khi có được kiên nhẫnnhư vậy, như dỗ dành con mình vậy, ôm cô vào lòng chậm rãi đi vào trong.

Tô Thi Thi không biết là bản thân bị anh mê hoặc, hay là chính mình trong lòng cũng muốn vào xem.

Sau 21 năm, ấn tượngđối với tòa biệt thự nàycơ hồ không tồn tại. Cô duy nhất nhớ rõ mẹ có chụp một bức ảnh tại nơi này.

Đã từng, cô cùng mẹ sống tại nơi này.

Khi đó, cha cô ở Đại Biệt Thự bên cạnh, cô cùng mẹ ở nơi này.

Toàn bộ, đều giống như trong tấm ảnh đó, nơi này một chút cũng chưa thay đổi. Đèn chùm bằng thủy tinh từ trên mái nhà buông xuống rơi xuống, vẫn như cũ tản ra ánh sáng ngọc quang mang, thật biết làm người nhìn cảm thấy choáng quáng mắt.

"Anh có phải từ đầu đã biết tôi là con gái của Đoàn Chấn Ba?" Tô Thi Thi mạnh cuối đầu xuống, thấp giọng hỏi.

Cô rất muốn hỏi, bọn họ gặp nhau, có phải hay không do anh cố ý an bài.

"Tô Thi Thi, cô có tin vào duyên phận không?" Bùi Dịch bỗng nhiên nâng cằm Tô Thi Thi lên, thật sự chăm chú nhìn vào mắt cô, "Quen biết được em, liền là do duyên phận."

Tô Thi Thi đôi mắt trong suốt nhìn Bùi Dịch, đáy mắt có tia sáng lên nhấp nháy, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền khôi phục yên lặng.

Cô quay đầu, cười nhạo nói: "Chú à người lớn rồi, lại vẫn nói những lời này lừa gạt cháu mình sao?"

Bùi Dịch trên mặt đen lại, cô gái này thật không thú vị!

"Chú tiếp cận tôi, tới cùng có mục đích gì?" Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn anh. Cô không thể nào tin toàn bộ đều là vô duyên vô cớ.

Bùi Dịch mi mắt híp nhíu lại, bắt lấy cô ôm vào trong lòng: "Cô đừng quên, ban đầu là cô câu dẫn của tôi!"

Anh nói xong liền liếm liếm vành tai của cô, làm cô một trận run run.

Bùi Dịch đắc ý nói: "Tôi chỉ biết thân phận của cô sau khi cho người điều tra cô, Đoàn Ngọc Lộ cùng với Hà Chí Tường cũng là tôi làm cho người ta làm, cho hắn chút thuốc đối với loại người bất lực như hắn, một lần có thể để cho hắn triệt để phế đi, cô vừa ý rồi chứ?"

"Nếu tôi vì cô làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại nên cô báo đáp tôi rồi." Bùi Dịch nói xong liền ôm lấy Tô Thi Thi, đi lên lầu đi.

18. Chương 18: Bùi Điên Khùng

"Bùi Dịch!"

"Anh là người điên!"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, đem Thi Thi ném đến trên giường, một bên kéo cà- vạt một bên đi tới gần cô: "Kẻ điên? Được được, tôi sẽ cho cô kêu lên như người điên!"

Anh vươn người liền chiếm lấy chân của Tô Thi Thi, thân thể che đi lên, dễ dàng khống chế được cô. Môi mỏng lướt qua vành tai cua cô, anh cảm giác được trong tay nắm non mềm túc co rúm lại một phen.

"Thực mẫn cảm." Bùi Dịch nhẹ cười, cúi đầu hôn môi cô.

Trong phòng ngủ, tiếng thét chói tai rất nhanh biến thành làm cho người ta mặt hồng tim đập " tiếng rên rỉ . #_#

Đối mặt với người đàn ông tình trường lão luyện, Tô Thi Thi từ đầu không phải đối thủ, đến cuối cùng đã sớm quên mình ở chỗ nào, thân thể khoái cảm chi phối tất cả suy nghĩ của cô.

Lúc Tô Thi Thi chìm vào giấc ngủ, cổ họng đã khàn đặc kêu hô không thốt nên lời rồi.

Ngày hôm sau, cô ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh, phát hiện bên cạnh đã không ai.

"Uí..." Cô mới động hạ thân, phía dưới liền truyền đến một trận đau đớn, không khỏi mắng một tiếng.

Cô thực hoài nghi Bùi Dịch có phải là người hay không, thể năng quả thực so với uống thuốc rồi còn lợi hại hơn, tối hôm qua cô từ đầu liền không ngủ được!

Nhớ tới tối hôm qua anh cẩn thận giúp cô bôi thuốc, Tô Thi Thi xấu hổ đến đỏ mặt.

"Ai nha, Tô Thi Thi, mày mau tỉnh lại đi! Đang nghĩ lung tung cái gì chứ!" Tô Thi Thi gõ gõ vào đầu mìh, bò xuống giường.

Tuy nhiên tối hôm qua đã hỏi rõ bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn cùng người của Đoàn gia có liên quan gì nữa.

Rửa mặt thay đổi y phục, Tô Thi Thi đi ra cửa phòng khi đó liền hoảng sợ.

"Tô tiểu thư." Ở của đang đứng có một nữ giúp việc hơn ba mươi tuổi, nhìn thấy Tô Thi Thi chào, nói, "Tiên sinh đi đến công ty, ngài ấy căn dặn để cho cô chờ ngài ấy trở về cùng nhau dùng cơm. Mặt khác, dưới lầu Đòan Nhị Tiểu Thư tìm cô."

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi lông mày cau lại, cũng không rảnh đi nghĩ lại chuyện Bùi Dịch và cô.

Đoàn Ngọc Lộ tìm cô luôn là không có chuyện gì tốt, cô vẫn lại là sớm đi khỏi.

Lúc cô còn chưa đi ra, hành lang kia liền truyền đếntiếng của Đoàn Ngọc Lộ: "Tô tiểu thư, ngủ thẳng mặt trời lên cao mới rời giường, gia giáo cũng thật tốt."

Tô Thi Thi sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống, lạnh lùng nhì cô ta liếc mắt một cái, nhìn không chớp mắt đi qua.

Người bị chó cắn, tổng thể không thể đi cắn ngược lại.

"Này, nói chuyện với cô đấy, cô điếc sao? Cô cho rằng ở lại bên cạnh chú trẻ là có thể vô tư rồi hả?" Đoàn Ngọc Lộ vươn người kéo tay Tô Thi Thi lại, oán hận nói.

Tô Thi Thi liếc xéo: "Chú trẻ? Anh ấy họ Bùi, cô họ Đoàn, các người có bao nhiêu quan hệ? Cô muốn ghen tị với tôi cứ việc nói thẳng, không cần tìm quan hệ để nói."

"Cô! Chú là con riêng của ông nội, liền là chú trẻ của tôi!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận nói.

"Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, Bùi Dịch chưa từng có tuyên bố mình là người Đoàn gia?" Tô Thi Thi dùng lực rút tay về, cười lạnh, "Các người thật đúng là tự dán vàng lên mặt mình!"

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đi theo, "Được, tôi với cô là Hà Chí Tường mà ghi nợ! Cô đem tôi hại thành cái dạng này, chẳng lẽ liền quên hết rồi hả?"

Cô muốn ly hôn, chắc chắc Hà gia sẽ chết sống không đồng ý, cô lại không dám cùng cha mình nói, chỉ có thể âm thầm chịu đựng chẳng lẽ liền bỏ qua sao?

"Cô phá hoại hôn nhân của tôi, bắt tôi ly hôn lúc đó không phải rất thích thú sao?" Tô Thi Thi quay đầu liếc cô ta một cái, "Xem bộ dáng ngày hôm qua, Đoàn Chấn Ba còn không biết đứa con gái của ông ta theo người ta cưới chui thôi?"

"Cô dám uy hiếp tôi?" Đoàn Ngọc Lộ biến sắc, nghiến răng nghiến lợi nhìn cô.

Tô Thi Thi lười phản ứng lại cô ta: "Nơi này không phải nhà của cô, xin khuyên cô khẩn trương rời khỏi."

"Nơi này cũng không phải nhà cô, cô dựa vào cái gì để bắt tôi đi?" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến vừa muốn tới bắt Tô Thi Thi., o

Cô ta liền là nhìn Tô Thi Thi không vừa mắt. Nhớ tới trước đây cô cùng mẹ đến Đoàn gia, cha cô ta để cho cô ta cùng Tô Thi Thi đi học cùng nhau đến trường. Các học sinh đều đã ngầm nói mẹ cô ta là tiểu tam, bà là tiểu tam sinh ra tiểu tiện nhân. Khi đó cô liền hận chết Tô Thi Thi!

"Vợ trước sinh con gái liền khá lắm sao? Người mẹ đoản mệnh của cô còn không phải ngoan ngoãn đem vị trí Đoàn phu nhân tặng cho mẹ tôi?" Đoàn Ngọc Lộ nheo lại mắt, trong lòng như là biến thành ma quỷ, tay liền dùng lực đẩy Tô Thi Thi.

Hai người chính đang đứng ngay bên cạnh tay vịn của lang can trên lầu, Tô Thi Thi một cái không chú ý, cả người mất đi trọng tâm, hướng lang can ngã xuống.

"A!"

"Tô tiểu thư!"

Toàn bộ mọi chuyện phát sinh nhanh như vậy, Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, cả người liền té rào chắn bên ngoài, cấp tốc sắp rơi xuốngdưới lầu.

"Tô Thi Thi!" Cửa truyền đến tiếng gầm thét của người đàn ông, cả người nhanh chóng hướng bên trong xông tới.

19. Chương 19: Té Lầu

Trong nháy mắt thời gian, giống như qua một thế kỷ vậy. Tô Thi Thi tình thế cấp bách trong lúc hoảng loạn bắt được đèn chùm thủy tinh.

"Tô Thi Thi, bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh!" Tô Thi Thi từ từ nhắm hai mắt, giống như là đang nói cho chính mình, cô không thể loạn, đèn thủy tinh này đều đã treo hai mươi mấy năm, nhất định chống đỡ không được lâu lắm!

"Tô Thi Thi, đừng loạn." Bùi Dịch bước nhanh chạy đến phía dưới đèn thủy tinh, sắc mặt đáng sợ dọa người. Nhưng sợ dọa đến Tô Thi Thi, thanh âm của anh đều đã nhẹ rất nhiều.

Chết tiệt, tại sao ở trong nhà anh lại phát sinh loại sự tình này!

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi nghe được thanh âm của anh, mở mắt ra, trong lòng không biết sao, bỗng nhiên kiên định rất nhiều.

"Ngoan, tiếp tục duy trì thân thể không cần lắc lư, từ từ buông tay, tôi ở phía dưới tiếp đón em." Bùi Dịch đi đến phía dưới Tô Thi Thi, vươn tay nhẹ giọng nói. #_#

"Không được." Tô Thi Thi nhìn thoáng qua phía dưới, chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng.

Nơi này cách mặt đất ít nhất cao ba thước, nhảy xuống kiểu gì cũng bị thương.

Chỉ là cô mới vừa động, đèn thủy tinh bỗng nhiên phát ra một trận "Rắc rắc vụn vỡ" thanh âm.

Đèn muốn rơi xuống rồi!

Tô Thi Thi sợ tới mức động cũng không dám động, ngay cả như vậy, đèn vẫn lại là kịch liệt lắc lư trở lại, bất cứ lúc nào đều có thể rơi xuống.

"Tô Thi Thi, buông tay, tôi sẽ tiếp được em. Ngoan." Bùi Dịch nhìn nóc nhà đang bóc ra càng ngày càng lớn đèn thủy tinh sắp chống đỡ không nổi, sắc mặt trầm trầm, kiên nhẫn hét.

"Tin tưởng tôi."

Tô Thi Thi nhìn hai tay anh dang ra, hốc mắt có chút nóng lên. Cô không nghĩ tới người đàn ông này sẽ tới cứu mình.

Đúng là - -

Bùi Dịch mắt thấy đèn muốn rơi xuống, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Tô Thi Thi, đừng thất thần nữa!"

Tô Thi Thi bị như thế liền giật mình, tay mềm nhũn liền buông lỏng ra. Chỉ nghe rầm một tiếng, đèn thủy tinh hợp với người cô đồng thời rơi xuống.

"A!" Tô Thi Thi vội vàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một trận ngắn ngủi mất trọng lực, một giây sau, cô liền rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Bùi Dịch tiếp được cô!

Lúc cô lại vẫn chưa kịp thở ra, liền nghe bên cạnh lại truyền đến một tiếng thét chói tai.

Chỉ thấy đèn thủy tinh vĩ đại kia lúc cô rơi xuống khi đó vung ra, mà lại hướng tới hành lang rào chắn đánh tới, hướng thẳng tắp địa nện vào trên người Đoàn Ngọc Lộ.

"Á!" Đoàn Ngọc Lộ nửa người bị áp ở dưới đèn thủy tinh, thiếu chút nữa ngay tại chỗ liền ngất đi.

"Cứu tôi! Mau đưa đến lấy nó ra!" Đoàn Ngọc Lộ khóc hô.

Này thật sự là - -

Quá sung sướng!

Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu nhào vào trong lòng Bùi Dịch, vui vẻ cười rộ lên.

Tự tác nghiệt không thể sống, những lời này hiện tại ở trên người Đoàn Ngọc Lộ triệt để phát huy được vô cùng nhuần nhuyễn.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, người phụ nữ trong lòng thật quá là không nắm bắt được rồi, vừa rồi còn sợ được muốn chết, bây giờ lại lại vẫn có tâm tình cười người khác.

Thật là thú vị!

Anh ôm tay cô cũng nắm thật chặt, trong lòng vẫn đang còn có chút sợ hãi. Vừa rồi nếu anh đúng lúc đó không đuổi tới kịp, hậu quả thực nghĩ cũng không chịu đựng nổi.

Tô Thi Thi lúc này mới phát hiện chính mình còn bị Bùi Dịch ôm, vội vàng động đậy thân thể: "Mau buông tôi xuống."

Bùi Dịch mặt lập tức đen.

"Chú trẻ, cứu tôi!" Đoàn Ngọc Lộ khóc hồi lâu, lại không một người tới cứu mình, nhất thời luống cuống.

Nhón người hầu nghe tin liền chạy tới rồi nhưng cả đám đều lo lắng đề phòng nhìn anh, không có Bùi Dịch lên tiếng, ai dám động?

Bùi Dịch ngẩng đầu lành lạnh lườm một cái nhìn hai nữa giúp việc đứng ở lầu hai ra lệnh: "Đi xem Đòan Nhị Tiểu Thư thế nào rồi."

Vâng dạ nữ giúp việclieefn nhanh chân bước tiếp đến, đi sát vào Đoàn Ngọc Lộ cẩn thận kiểm tra rồi một lần, đứng lên hướng xuống dưới lầu nói, "Tiên sinh, Nhị Tiểu Thư bị đè lên chân, nên là không có nguy hiểm đến tánh mạng."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Nếu Nhị Tiểu Thư thích lầu hai nhà ta như vậy, vậy thì để cô ta ngồi đó chơi một hồi đi."

Anh nói xong kéo Tô Thi Thi hướng phòng khách đi đến.

Đoàn Ngọc Lộ thiếu chút nữa ngất đi, sốt ruột hô: "Chân của tôi đau quá, sẽ chết, nhanh lên cứu tôi! Chết tiệt, cứu tôi! Nhanh đi giúp tôi bảo tôi mẹ đến, cứu tôi!"

Trong phòng khách, Tô Thi Thi ngồi vào ghế sofa bằng da thiết kế theo phong cách Châu Âu, nhăn mặt, nhíu mày nói: "Cực kỳ ầm ĩ à."

Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh, nhíu mày nhìn cô: "Em chẳng lẽ không muốn hưởng thụ cô ta thét chói tai?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này liền đem những suy nghĩ ở trong lòng cô nói ra hết.

Hai người đang nói chuyện, từ cửa liền có người hầu tiến vào thông báo, nói Đoàn phu nhân đã tới.

Đoàn gia có hai vị phu nhân. Đoàn phu nhân là vợ hiện tại của Đoàn Chấn Song phu nhân Phương Thanh Hoa, cũng là mẹ của Đoàn Ngọc Lộ. Một vị khác liền là mẹ của Bùi Dịch, mẹ kế của Đòan Chấn Song, Nhậm Tiểu Vi, Đoàn gia mọi người gọi bà Vi phu nhân.

Bùi Dịch nghiêng người tựa vào trên ghế sofa, một bàn tay tai to đặt lên cạnh thành ghế sofa, tùy ý gõ gõ ngón tay: "Để cho bà ta tiến vào."

Tô Thi Thi ngồi thẳng người dậy, mang trà trà hoa hồng trà thượng hạng đưa lên uống một ngụm, lại đem điểm tâm đặt trên bàn ăn ngon lành.

Bị Bùi Dịch hành hạ cả đêm cộng thêm cho tới trưa không ăn cái gì, đã sớm đói dẹp bụng rồi.

Phương Thanh Hoa tiến vào liền nhìn đến Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh anh chính đang nồng nhiệt địa ăn uống, mà con gái của bà ta lại ở trên lầu hai khóc rống thét chói tai.

Bà ta tức giận đến sắc mặt trắng bệch, mới vừa nghe được hạ nhân báo lại nói Nhị Tiểu Thư ở trong này cầu bà qua, liền biết sự tình không tốt rồi.

Nhưng bà ta vẫn lại là treo nụ cười trên mặt, nói với Bùi Dịch: "Tiểu Dịch, Ngọc Lộ có phải hay không chọc giận gì làm cho cậu mất hứng rồi hả? Con bé còn nhỏ không hiểu chuyện, cậu không nên cùng nó so đo. Hiện tại có thể hay không trước để cho tôi đưa nó đi bệnh viện?"

Bùi Dịch cười châm biếm nhìn bà ta: "Đây là cách chị dâu giáo dục con mình sao? Thiếu chút nữa gây ra chuyện hại chết người, bởi vì tuổi còn nhỏ liền tính cho qua sao? 23 tuổi không nhỏ, nếu chị dâu dạy không được, ta đây chú trẻ hôm nay liền tốt bụng dạy dỗ đứa cháu này một chút."

Bùi Dịch nói xong liền hất tay: "Thỉnh Đoàn phu nhân ra ngoài."

Bên cạnh lập tức đi tới một vị vệ sĩ, kéo Phương Thanh Hoa không nói hai lời liền đi ra cửa.

"Khụ khụ…" Tô Thi Thi bị sặc lên.

Cô hôm nay xem như biết cái gì kêu bá đạo rồi!

20. Chương 20: Chúng Ta Đi Đăng Ký

"Bùi Dịch, cậu không nên quá đáng như vậy!" Phương Thanh Hoa biến sắc, quay đầu lại trừng mắt với vệ sĩ, "Ngươi dám đụng chạm ta thử xem?"

Vệ sĩ sắc mặt không chút thay đổi, khom lưng liền vươn tay khiêng bà ta lên.

Ngươi ở nơi này, đều chỉ nghe theo mệnh lệnh mà Bùi Dịch phân phó.

"A!" Phương Thanh Hoa choáng váng, từ khi bà ta gả vào Đoàn gia tới nay chưa bao giờ phải chịu qua loại đối đãi này, thật xấu hổ, thiếu chút nữa liền sợ đánh mất hình tượng hiền lành, cô không chửi ầm lên.

"Mẹ! Người đừng đi, mau cứu con, con không muốn chết!" Đoàn Ngọc Lộ ở trên lầu nghe được tiếng của mẹ mình, lúc này liền quát to lên.

Chân của cô ta đã hoàn toàn đã tê rần lên, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trên người đèn thủy tinh mặc dù có một nửa lúc rơi xuống vỡ nát, nhưng cô ta vẫn như cũ đẩy không ra nó. #_#

Phương Thanh Hoa nghe được lòng đều đã run lên một cái, quay đầu hướng Bùi Dịch nói: "Tiểu Dịch, chuyện này là Ngọc Lộ không đúng, nhưng nó làm gì sai cũng là nên để anh của cậu tự mình dạy dỗ."

Cô nói xong lại hướng về phía Tô Thi Thi hô: "Tô tiểu thư, Ngọc Lộ dù sao cũng là cháu gái của bà nội cô, nếu là nó gặp chuyện không may, bà nội cô cũng sẽ đau lòng vậy, cô nói phải hay không?"

Tô Thi Thi đang ăn động tác liền dừng lại, trong mắt tàn độc chớp lóe rồi biến mất.

Bà ta lại uy hiếp cô! Cô tuyệt đối tin tưởng, nếu Đoàn Ngọc Lộ nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, người của Đoàn gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà nội của của cô!

Bùi Dịch sắc mặt cũng trầm tiếp xuống.

Dám ở trước mặt anh uy hiếp người nhà của cô, những người này lá gan là càng lúc càng lớn rồi!

Anh vừa muốn nói chuyện, đã thấy Tô Thi Thi bỗng nhiên kéo tay áo anh một phen.

"Bùi tiên sinh." Tô Thi Thi cắn chặt răng, gằn từng chữ nói, "Phiền toái, giơ cao đánh khẽ."

Cô gái này!

Bùi Dịch trong mắt hiện lên tia tức giận, anh giúp cô hả giận, mà cô ngốc này…

Mà khi anh nhìn đến Tô Thi Thi tay đang nắm chén trà ngón tay xiết chặt đến trắng bệch lại run nhè nhẹ khi đó, ánh mắt anh cong lên, vậy mà thật sự thỏa hiệp rồi.

"Để cho Đoàn phu nhân qua đi."

Anh nói xong vươn tay ôm lấy Tô Thi Thi: "Tôi đi lên giúp em kiểm tra một chút vừa rồi có bị thương hay không."

"Anh!" Tô Thi Thi ngượng ngùng lại vừa tức giận, anh đâu nào muốn kiểm tra, từ đầu lại là nghĩ muốn giở trò lưu manh!

"Sao vậy? Nghĩ muốn ở phía dưới kiểm tra?" Bùi Dịch cúi đầu thì thầm vào bên tai cô, nhẹ giọng nói, "EM chắc không?"

"Lưu manh!" Tô Thi Thi quay mặt, mặc kệ anh.

Ở bên kia, Phương Thanh Hoa bước nhanh chạy đến lầu hai, nghĩ muốn muốn tìm người hỗ trợ, chắc chắn bên này người hầu của Bùi Dịchtừ đầu không nghe bà ta chỉ huy. Bà ta phải đi về kêu người đến thì mất thời gian, chỉ là bản thân phải tự động thủ.

"Mẹ, người nhanh lên. A, nhẹ chút, đau chết con rồi!" Đoàn Ngọc Lộ liền thét chói tai khí lực đều không có, nằm trên mặt đất ỉu xìu hô.

Phương Thanh Hoa vừa thấy trên đùi con gái mình đều là máu, hốc mắt lập tức liền đỏ, hạ giọng mắng: "Không cho con tới, con càng muốn đến gây chuyện!"

“Con…”

“Đừng nói nữa.” Phương Thanh Hoa nhìn thấy Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi đi tới, ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu động tácnhanh hơn

“Đoàn phu nhân trước khi rời đi, phiền toái thu dọn nơi này sạch sẽ.” Bùi Dịch nhìn thấy trên đất bừa bãi mày nhíu lại một phen, đối với người hầu bên cạnh nói, “Các ngươi canh chừng ta, bọn họ không quét sạch sẽ không được rời khỏi!”

Đây là nhà của Bùi Dịch anh, bọn họ làm sao có thể tùy tiện tới? Đến anh còn làm thương tổn người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Phương Thanh Hoa xiết chặt quả đấm, gặp Đoàn Ngọc Lộ muốn nói gì đó, vội vàng bịt kín miệng của cô ta lại.

“Nếu như để cho Chấn Ba biết chúng ta chọc tiểu hồ li này, phỏng chừng sẽ bị quở trách.” Phương Thanh Hoa âm thầm cắn răng, hôm nay bà ta sẽ âm thầm chịu đựng là được rồi!

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm vào phòng ngủ, bây giờ động tác trái lại cực kỳ ôn nhu, chẳng qua Tô Thi Thi vẫn lại là cảm thấy được cực kỳ sợ hãi.

“Anh đừng làm càn, tôi hiện tại cái kia… Nơi đó… Lại vẫn đau nhứt.” Tô Thi Thi đỏ bừng cả khuôn mặt nói.

“Tô tiểu thư suy nghĩ cái gì? Tôi chỉ là muốn thay em kiểm tra một phen có bị thương hay không thôi.” Bùi Dịch nói xong liền vươn người ôm cô vào trong lòng, trên dưới đánh giá cô một vòng, “Nếu em nghĩ muốn như vậy, tôi liền phối hợp với em.”

“Không cần!” Tô Thi Thi vội vàng nhảy ra thật xa, xấu hổ đỏ mặt đến độ có thể rỉ máu rồi.

Sao mà gặp phải anh,cô ngay cả nói chuyện cũng nói không lại anh!

Bùi Dịch nhìn cô khuôn mặt đỏ bừng bộ dáng đáng yêu, con ngươi sắc bén càng ngày càng mờ.

Tô Thi Thi ngũ quan cũng không phải cực kỳ tinh xảo, nhưng này một đôi mắt to đen nhánh đồng tử đặc biệt linh động, nhất là những lúc cô thẹn thùng.

Nhớ tới tối hôm qua lúc cô ở dưới thân anh dùng này hai mắt mê ly nhìn anh…

“Anh! Anh!” Tô Thi Thi hoảng sợ nhìn anh dưới thân bộ phận kia đã nổi cộm lên hùng vĩ, “Anh hẳn không phải lại uống thuốc đi đi?”

“Uống thuốc?”

“Lại?”

Bùi Dịch mặt đen tối vô cùng: “Tô Thi Thi, em thật sự là cần tôi giáo huấn rồi!”

“Không cần!”

“Không cần? Thân thể của em so với em thành thực hơn nhiều!” Bùi Dịch đè nặng Tô Thi Thi hung hăng muốn một lần, mới thoả mãn.

Cô gái này, so với thuốc lợi hại hơn!

Tô Thi Thi nằm ở trên giường, đến khí lực chuyển động đầu ngón tay đều không có rồi.

Bùi Dịch mặc quần áo tử tế, cúi đầu nhìn thấy cô ủy khuất vểnh môi, thầm cảm thấy buồn cười.

Mấy ngày nay cô gái nhỏ này được anh chăm sóc làn da càng ngày càng tốt, non mềm đến độ có thể nhéo ra nước.

Có một người phụ nữ như vậy mỗi ngày ở nhà chờ anh trở về, hình như cũng rất tốt.

Nghĩ tới đây, Bùi Dịch ngồi đến bên giường, ánh mắt ôn nhu rất nhiều: “Tô Thi Thi, chúng ta ngày mai đi đăng ký kết hôn. Sau này em liền ở nơi này.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

21. Chương 21: Đầu Óc Anh Bị Kẹp Cửa Rồi

"Đàu óc anh bị kẹp cửa rồi!" Tô Thi Thi kìm nén hồi lâu, chỉ nói như thế một câu.

Đi đăng ký kết hôn? Ở lại Đoàn gia? Anh làm sao vậy? Quả thực điên rồi!

"EM lặp lại lần nữa?" Bùi Dịch nguy hiểm tiếp sát, cô cũng dám cự tuyệt anh!

"Anh… Anh đừng luôn luôn cũng chỉ dùng duy nhất chiêu này!" Tô Thi Thi lui chân từ nay về sau rút lui, "Chú ý đến sức khỏe đi!"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, rồi sau đó mi mắt nheo lại, nguy hiểm nhìn cô: "Thì ra là em thích kiểu mới, được được, tôi còn có một trăm lẻ các loại tư thế chư thử qua! Em yên tâm, tôi tuổi trẻ thể lực rất khỏe mạnh, tuyệt đối có thể thỏa mãn em!"

Bùi Dịch nói xong bắt được chân của Tô Thi Thi, một tay liền lấy cô kéo trở lại. #_#

"Anh!" Tô Thi Thi bực bội khóc, "Tôi không phải là đồ chơi của anh! Anh mau buông! Muốn kết hôn có rất nhiều cô gái sẽ nguyện ý gả cho anh, anh sao cứ phải tìm tôi làm chi? Anh có xấu hổ hay không!"

"Em lặp lại lần nữa?" Bùi Dịch tính tình hoàn toàn bị chọc tức rồi. Nhiều năm như vậy, anh lần đầu tiên có ý định muốn kết hôn, lại bị cô như vậy ghét bỏ!

"Em nói không sai, có rất nhiều cô gái sẽ nguyện ý lên giường của tôi! Tôi không phải không có em thì không được!" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn cô một cái, đứng dậy cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

"Xem chừng Tô tiểu thư, không cho cô ấy rời khỏi biệt thự." Ngoài cửa truyền đến tiếng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi vừa nghe, quay đầu lại nhìn, mặc quần áo tử tế vội vàng đuổi theo. Không cho cô rời khỏi biệt thự, công việc của cô phải làm sao đây? Bà nội của cô ở nơi đó làm sao đây?

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi bởi vì lao đi quá mau, trước mặt bỗng tối sầm, một trận mê muội truyền đến, một cái lảo đảo liền bổ nhào ra phía trước.

"A!" Trọng vật rơi xuống phát ra âm thanh vang dội trầm đục, nghe cũng rất đau.

"Thật là ngu dốt!" Bùi Dịch nhíu mày, bước nhanh đi trở về tới kéo cô, thờ ơ liếc cô, "Này lại là em dùng thủ đoạn câu dẫn tôi sao?"

Tô Thi Thi đau đến nhe răng trợn mắt, tức giận liếc anh một cái: "Nếu tôi vừa rồi ngã chết, nhất định là làm quỷ cũng đi theo ám anh cho anh xui xẻo đến chết!"

Bùi Dịch thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Cô gái này này rõ là…

Tô Thi Thi vụng trộm xem biểu tình của Bùi Dịch, thấy anh như vậy không tức giận, hạ giọng mềm mỏng nói "Tôi… Vừa rồi tôi nói chuyện quả thật có chút lỡ lời."

Muốn nói ra, hai người lần đầu tiên gặp nhau vẫn lại là cô chủ động bò lên người anh, sau này anh lại một mực giúp cô, anh muốn cùng cô kết hôn, cô như vậy nói anh quả thật cực kỳ không đúng rồi.

Bùi Dịch ngẩn ra, không nghĩ tới cô sẽ giải thích.

Anh phụng phịu nói: "Em đuổi theo tôi ra tới đây chính là vì nói cái này?"

Tô Thi Thi sắc mặt cũng nghiêm túc lên, chỉ chỉ sô pha dưới lầu: "Nói chuyện đi."

Bùi Dịch trong mắt hiện tia sáng, đối với người hầu khoát tay, làm cho bọn họ lui xuống, chính mình ôm lấy Tô Thi Thi đi xuống dưới lầu.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người nầy sao lại thích ôm ấp cônhư vậy!

Đến chỗ dưới lầu, Tô Thi Thi ngồi xuống chỗ cách anh rất xa, điểu chỉnh lại suy nghĩ, nói: "Bùi tiên sinh, tôi cực kỳ cảm kích anh đã giúp tôi. Nhưng anh cũng biết tôi cùng Đoàn gia có ân oán, tôi không nghĩ muốn cùng người của Đoàn gia có chút quan hệ."

Bùi Dịch nhàn nhạt địa nhìn cô: "Tôi họ Bùi."

"Dù vậy, anh hiện giờ cũng coi như là người của Đoàn gia." Tô Thi Thi trong thanh âm chứa nhiều hơn một phần đau thương.

Cô cho rằng chính mình đã né tránh Đoàn gia, không nghĩ tới bởi vì một hồi ngoài ý muốn lại dây dưa vào lần nữa.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch bỗng nhiên xoay mặt cô qua bắt cô nhìn anh, ngón tay vuốt ve gương mặt cô, híp mắt nói, "Tôi là tôi, Đoàn gia là Đoàn gia, Bùi Dịch tôi có được như hôm nay là dựa vào chính mình. Tôi nói rồi, cô đã làm hư thứ trân quý đó của tôi, chỉ có thể đem chính mình bồi thường cho tôi!"

"Anh!" Tô Thi Thi bực mình không thôi, người này có thể hay không hảo hảo nói chuyện phiếm?

Cô lạnh mặt xuống nói: "Cái điện thoại kia của anh giá trị bao nhiêu tiền, tôi sẽ bồi thường cho anh."

Người này để cho Hà gia thường tiền không nói, lại còn bắt cô bồi thường, cũng thật quá tham lam rồi.

Bùi Dịch thần sắc lạnh xuống: "Hồi ức. Em bồi thường được sao?"

Tô Thi Thi sửng sốt. Hồi ức? Là người yêu cũ của anh sao? Chỉ là cô còn không có suy nghĩ cẩn thận, đã bị Bùi Dịch nhốt chặt ở trên miệng cắn một ngụm.

Bùi Dịch ở trên cánh môi của cô, trầm giọng nói "Tô Thi Thi, cho nên em chỉ có thể giúp tôi tạo nên hồi ức mới, dùng quãng đời còn lại của em để hoàn lại."

Trong lời nói của anh chứa đựng đầy tia ưu thương, Tô Thi Thi chợt ngẩn ra.

Chỉ là - -

Cô đẩy ra anh nói: "Tôi không đồng ý! Anh không thể coi thường ý kiến của tôi mà tự ý quyết định, tôi là người không phải đồ chơi của anh! Bồi đền cái gì bồi đền…"

Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng khó coi, tiếng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, rụt rụt cổ, đành phải nói: "Cha anh, cũng là ông nội của tôi chắc chắn sẽ không đồng ý!"

Ông nội hai chữ cô nói ra thjât không luu loát, nếu có thể, cô đời này cũng không nghĩ muốn nhắc đến cái từ này.

Thượng bất chính hạ tắc loạn, cha của cô là sản sao của ông nội. Mà bọn họ ngay cả người vợ kết tóc còn có thể đối xử cực kỳ tàn nhẫn!

Nhớ tới những chuyện mà bà nội cô từng trải qua, trong lòng cô liền khổ sở.

Bùi Dịch con ngươi càng ngày càng tối sầm lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi muốn kết hôn, cưới người nào, có cần ông ta đồng ý không?

Tô Thi Thi cuối cùng không phản đối, người này hoàn toàn không thể nào nói chuyện phiếm.

Cô nghĩ nghĩ, nói: "Bây giờ không đề cập tới cái này, tôi hiện tại muốn đi làm! Anh không thể giam cầm tự do của tôi, bằng không tôi nhất định phản kháng tới cùng! Anh cũng biết, tôi cái gì đều đã làm được…"

Bùi Dịch nhìn cô gái đang nói không ngừng trước mặt, trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt.

Đi làm?

"Có thể." Anh gật đầu.

"Hả?" Tô Thi Thi hồ nghi nhìn anh, anh sao tự dưng tốt như vậy?

Nhưng một giây sau, cô liền từ trên ghế sofa đứng lên, trong thân thể coi như đột nhiên đột nhiên tràn đầy năng lượng, đi lên cầm lấy túi xách bỏ chạy.

Cơ hội tốt như vậy không bắt lấy mới là lạ!

Chỉ là lúc cô trở lại công ty, lại ngoài ý muốn phát hiện công ty nhìn cực kỳ quỷ dị.

"Chú lý, xảy ra chuyện gì? Hôm nay sao lại như vậy không thấy hai đi làm?" Tô Thi Thi nhìn thấy văn phòngtrống không, hỏi bảo an trước đại sảnh.

"Tô tiểu thư còn không biết? Ông chủ ôm tiền bỏ trốn rồi, mọi người tiền lương cũng chưa lấy, rất nhiều người đã tự nhận mình xui xẻo rời đi, còn vài người ở lại nhìn xem tình hình." Bảo an vừa nói vừa lắc đầu, "Tôi thấy chúng ta chắc là không lấy lại được tiền lương rồi, tôi cũng cần phải đi tìm việc khác thôi."

"Sao đột nhiên lại như thế?" Tô Thi Thi triệt để lờ mờ, chuyện này một chút dấu hiệu cũng không có.

Hai ngày trước, ông chủ còn nói với cô làm tốt dự án lần này, đến tết sẽ tăng tiền thưởng cho cô. Chỉ chớp mắt, người bỏ chạy rồi sao?

Cô không tin lắm, đúng là lúc đi vào bên trong sau khi nghe ngóng, phát hiện ông chủ quả thật chạy mất rồi. Nơi này lập tức cũng sẽ bị chính phủ nghành niêm phong.

"Lòng dạ quá hiểm độc rồi!" Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi, công trình cô đang phụ trách đã gần hoàn thiện rồi, vốn đang trông cậy vào đấy đến trích phần trăm giúp bà nội cô mua một căn nhà mới tốt một chút, bằng không cùng Hà gia phân chia tài sản lại không biết muốn đợi bao lâu.

Hiện tại, đều đã xong rồi.

Nóc nhà bị thủng còn gặp mưa suốt đêm, lúc này, Tô Thi Thi nhận được cuộc điện thoại của hàng xóm nhà bà nội cô gọi tới.

"Thi Thi, mẹ chồng và chồng cô đến đây náo loạn! Cô mau tới nhanh, bà nội cô tình hình nhìn không tốt lắm." Bác gác hàng xóm còn không biết chuyện Tô Thi Thi đã ly hôn, chỉ nghĩ rằng vợ chồng cô gây gỗ làm phiền đến bà nội ở nhà.

Tô Thi Thi sắc mặt trắng nhợt, quay đầu lại, co cẳng chạy.

Cô vừa chạy vừa gọi 110. Bây giờ, cô tuyệt đối sẽ không như vậy mà chịu bỏ qua!

22. Chương 22: Người Đàn Bà Chanh Chua Chửi Bậy

Chỗ ở của Phương Ngọc Hoa, nằm trong một con hẻm cũ nát nhỏ đang phát ra một hai câu chanh chua tiếng chửi bậy.

Bỗng nhiên, một còi cảnh sát chói tai phá tan tiếng chửi bậy.

"Mẹ, cảnh sát đến đấy." Hà Chí Tường chạy đến sân cửa nhìn một phen, vội vàng chạy về nói với phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân thu hồi cánh tay đang chỉ vào Phương Ngọc Hoa, hướng bên ngoài nhìn lại: "Sao lại có chuyện như vậy? Ai dám nhiều chuyện, xen vào việc nhà người khác mà dám báo cảnh sát? Không đem Hà gia chúng tađể vào mắt đúng không?"

"Là tôi báo cảnh sát đấy." Từ ngoài sân, cửa truyền đến một âm thanh lạnh như băng, Tô Thi Thi cùng một vị cảnh sát cùng nhau đi đến.

Tô Thi Thi không nghĩ tới lần này báo cảnh cảnh sát lại là vị mà mấy ngày hôm trước cô đi báo án tiếp nhận hồ sơ cáo trạng của cô, vì thế hai người liền cùng nhau đi đến. #_#

"Tiểu tiện nhân, cô rốt cục đến đây!" Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường vừa thấy Tô Thi Thi đếb, mắt liền đỏ lên, nếu không có cảnh sát ở đây, nhất định xông lên trước đánh cho cô một cái tát.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ, ba chân bốn cẳng đi đến bên cạnh Phương Ngọc Hoa: "Bà nội người không sao chứ?"

"Bà nội không có việc gì. Cháu ngoan, con đi trước đi, bà nội có thể ứng phó..."

"Bà nội, chúng ta không sợ!" Tô Thi Thi nâng bà nội của mình dạy, hốc mắt ướt át.

Từ nhỏ đến lớn, cô bà nội vẫn luôn như vậy che chở cô, vì cô đã chịu quá nhiều thiếu ủy khuất rồi.

Bây giờ, cô tuyệt đối hẳn không lại làm cho người ta khi dễ!

"Cảnh sát Vương, cô vừa rồi cũng nghe được, bọn họ mắng có bao nhiêu khó nghe. Bà nội tôi đã hơn 70 tuổi, mấy ngày hôm trước vừa mới bị bọn họ làm cho tức giận đến ngất xỉu phải đưa đi bệnh viện. Hiện tại bọn họ rõ ràng là muốn đem người bức tới chết, tôi tố cáo bọn họ cái gì cố ý đả thương người đã đủ bằng chứng chưa?" Tô Thi Thi nói với vị cảnh sách tiếp nhận hồ sơ.

"Thối tha đáng chết, cô nói bậy cái gì?" Hà Chí Tường làm bộ liền muốn tiến lên đánh Tô Thi Thi.

Cảnh sát Vương không nói hai lời liền lấy còng tay khảo trụ cổ tay hắn: "Trước mặt cảnh sát còn dám đánh người, cái này là tội cố ý đả thương người là chứng cứ xác thực rồi."

"Ngươi làm cái gì? Mau thả con trai ta ra! Biết chúng ta là ai không?" Phú Tuyết Trân biến sắc, cấp bước lên phía trước bắt lấy còng tay, la lớn.

Cảnh sát Vương mặt không chút thay đổi nhìn bà ta: "Tôi mặc kệ các người là ai, cũng chỉ là người sống trên đất nước này phải tuân theo luật pháp. Chẳng lẽ các người còn muốn đánh luôn cảnh sát hay sao?"

Một đám tội danh chụp xuống, pPhú Tuyết Trân cũng u mê.

Bà ta lập tức phản ứng kịp, chỉ vào cảnh sát Vương cùng Tô Thi Thi mắng: "Các người là cùng một phe sao?"

Cảnh sát Vương triệt để phát hỏa, nói với mấy cảnh sát phía sau: "Đem hai người này mang về sở cảnh sát cho tôi!"

Vị này cùng Tô Thi Thi mới gặp mặt đây là lần thứ hai mà thôi. Mấy ngày hôm trước Tô Thi Thi báo án với cô, nói cô ấy bị chồng mình hạ thuốc tuy đồng tình nhưng là cô không có biện pháp giúp gì được, hiện tại nhìn thấy chồng và mẹ chồng của cô đối xửa với cô như vậy, trong lòng cảnh sát Vương liền càng thêm phẫn nộ thay!

"Mang đi!" Loại mẹ chồng và chồng ác độc như thế này không tạm giam trước 48 giờ thực thấy có lỗi với quần chúng nhân dân!

"Tô tiểu thư, lão nhân gia, phiền toái hai vị theo chúng tôi cùng đi cục cảnh sát lấy lời khai." Cảnh sát Vương đối Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi, liền cùng đồng nghiệp đè ép cưỡng chế mẹ con Hà thị đi tới.

"Ngươi có biết chúng ta là ai không? Chúng ta là người của Đoàn gia, các người dám bắt chúng ta sao? Buông chúng ta ra!" Phú Tuyết Trân mắng to.

Con trai của bà ta bị biến thành tàn phế không nói, Đoàn Ngọc Lộ vẫn còn đòi ly hôn, chuyện này bà ta thật sự nuốt không trôi. Vốn định trút ra cơn giận lên người Hoa lão bà, không nghĩ lại bị đưa tới cảnh sát.

"Tô Thi Thi, cô là kẻ tiện nhân! Cô thông đồng gian phu thì thôi, lại vẫn hại con ta..." Liền ngay sau đó, Phú Tuyết Trân trên đầu đã bị chụp vào một cái túi vải đen, sợ tới mức lập tức im lặng.

Hà Chí Tường thấy thế, ngay cả rắm cũng không dám đánh một cái, im lặng bị mang đi rồi.

"Ai!" Phương Ngọc Hoa thấy bọn họ rời khỏi, nặng nề mà thở dài, "Thật sự là nhìn nhầm, trước kia lại vẫn cảm thấy được mẹ con bọn họ thật tốt. Cháu gái ngoan, làm khổ con rồi."

"Bà nội, đều đã qua rồi. Người thân thể có chỗ nào không thoải mái không?" Tô Thi Thi muốn đỡ Phương Ngọc Hoa vào nhà, Phương Ngọc Hoa khoát tay.

"Đi trước cục cảnh sát lấy lời khai. Lấy xong lời, giúp ta trở về quê một chuyến, thuận tiện nhìn xem bà ngoại con. Bà nội ở trong này, chỉ biết cho ngươi thêm phiền toái."

“Bà nội…” Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, “Đều là con hại người.”

“Cháu ngốc, nói lung tung cái gì. Bà nội biết, nếu không phải vì bà nội, con cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuấtnhư vậy.”

Phương Ngọc Hoa sóng to gió lớn đều đã trải qua, đối với rất nhiều chuyện đã đã xem nhạt, hiện giờ không yên lòng, cũng chỉ có mongTô Thi Thi hạnh phúc.

Nhưng bà biết chính mình nếu còn ở lại nơi này, đối cô không giúp được gì, vẫn lại là trở về quê là tốt.

Lúc hai người đến cục cảnh sát, thật xa liền nghe đến Phú Tuyết Trân lên tiếng chửi bậy.

“Thật khó cho bà ta trước đây luôn phải đóng kịch làm người nhã nhặn trước mặt người khác, lần này là giận dữ đến quên phải giả vờ luôn rồi.” Phương Ngọc Hoa thở dài.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Cô thật muốn để cho Phú Tuyết Trân nghe một chút lời này, phỏng chừng thật sự quá giận dữ quên giú mình, xỉu vì tức.

“Tô tiểu thư, khẩu cung đã lấy tốt rồi. Hai vị chỉ cần ở mặt trên ký tên là được.” Vị cảnh sát Vương cảnh vừa rồiquan cầm một phần văn kiện đi tới, đối với hai người Tô Thi Thi khách khí nói.

Tô Thi Thi sửng sốt: “Chúng tôi cái gì cũng chưa nói mà?”

Cảnh sát Vương nháy mắt mấy cái: “Có người giúp các vị nói. Yên tâm đi, hẳn không hại các vị. Ký tên là có thể đi.”

Tô Thi Thi trong đầu bỗng nhiên hiện lên một người.

Là Bùi Dịch sao?

Trong tất cả những người mà cô quen biết, có năng lực giúp cô giải quyết việc này cũng liền chỉ có anh thôi.

Bà cháu hai người ký tên xong, Tô Thi Thi hỏi: “Vậy mẹ con Hà gia…”

“Yên tâm đi, khẳng định chiếu cố bọn họ vài ngày!” Cảnh sát Vương hung tợn nói.

Loại chuyện này muốn xử phạt lại vẫn không đủ chứng cứ, nhưng là tạm giam vài ngày là có thể làm được.

Tô Thi Thi nhoẻn miệng cười, cảm ơn cảnh sát Vương, mang theo bà nội rời khỏi cục cảnh sát.

Phương Ngọc Hoa sớm đã có ý định rời đi, thu dọn đồ vốn là không cần àm nhiều lắm, hai người về nhà qua loa thu dọn một chút, tiện cầm rương hành lí chuẩn bị chạy tới nhà ga.

“Không được, con thuê chiếc xe đưa người trở về. Bằng không con thực lo lắng.” Tô Thi Thi dẫn theo hành lý, đỡ Phương Ngọc Hoa một bên đi ra bên ngoài vừa nói.

“Bà nội cũng không phải đi không luôn, xuống ôtô đường dài liền gọi biểu ca của con ra đón ta, không có việc gì…” Phương Ngọc Hoa nói đến một nửa ngừng lại, nhìn về phía trước đi tới một người.

“Tô tiểu thư, lão phu nhân, tiên sinh phái tôi tới đưa lão phu nhân đi Dương thành.” Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đi đến trước mặt hai người nói.

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi kinh ngạc không thôi, người nọ là lái xe của Bùi Dịch. Nhưng là anh sao vậy liền biết bà nội cô muốn đi Dương thành?

“Đó là?” Phương Ngọc Hoa nghi hoặc nhìn Tô Thi Thi.

“A…, đó là… lái xe của anh Trọng Hạo. Anh Trọng Hạo rất lợi hại.” Tô Thi Thi kiên trì nói.

Phương Ngọc Hoa cười nói: “A…, là người đó sao. Vậy làm phiền cậu rồi.”

“Bà nội…” Tô Thi Thi cực kỳ ngoài ý muốn, bà nội cô vậy mà không phản đối, cũng chỉ hảo do cô.

Tiễn bà nội xong, cô vừa muốn về phòng thuê của mình, điện thoại liền vang lên.

“Người nào đây là - - Vâng?”

“Chơi đã rồi, nên trở về nhà ăn cơm.”

Bùi Dịch?

Tô Thi Thi theo bản năng nhăn mày lại, anh tới cùng muốn như thế nào mới có thể buông tha cô?

“Tôi không quay về nữa.” Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi đã nói ra.

Nói đùa, đều đã chạy đi cô sao lại muốn quay lại, cô lại không ngốc.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch lạnh lùng: “Em cảm thấy được chính mình chạy khỏi tôi sao?”

“Anh!”

“Hôm nay muốn cùng anh trai tôi, cha của em cùng nhau ăn cơm. Em xác định không nghĩ muốn đến xem trò vui?”

“Cùng ông ta ăn cơm tôi sẽ thổ ra… Từ từ, xem diễn trò?” Tô Thi Thi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên. Nội tâm giãy dụa một hồi, cuối cùng vẫn lại là thỏa hiệp rồi.

“Tôi lập tức quay lại!”

Nếu là xem kịch hay như vậy, cô không có ở đó xem liền quá đáng tiếc rồi! Dù sao cô không quay về, Bùi Dịch có khi cũng có biện pháp tóm cô trở về!

23. Chương 23: Con Rể Của Tôi….

Đây là lần đầu tiên sau năm năm, Tô Thi Thi lần thứ hai bước vào dinh thự của Đoàn Chấn Ba. Cô chưa vào nhà, chỉ nhìn trong sân cả một vườn hoa màu hồng nhạt nở đầy đẹp đến ngẩn người.

“Biết đây là hoa gì sao?” Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi theo bản năng quay đầu lại, nào biết anh tựa vào người cô quá gần, môi xoa xát đến chỗ mặt anh.

Mặt cô đỏ ửng lên, vội vàng lui về sau một bước dài.

Bùi Dịch nheo lại mắt, lấy tay lướt qua chỗ bị cánh môi như hoa đào của cô chạm qua: “Cô gái, đây là em lại dùng thủ đoạn câu dẫn tôi sao?”

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh một cái: “Lưu manh!” #_#

Xoay người rời đi.

Bùi Dịch đuổi theo, dường như là đang nhìn cô: “Nếu em thích loại hoa đoàn viên này như vậy, tôi liền bảo người trồng thật nhiều trong sân nhà của chúng ta.”

Anh là cố ý đem hai chữ “đoàn viên” đưa vào trong câu nhấn mạnh.

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, người đàn ông này quả nhiên không biết xấu hổ rồi!

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, trên người hơi thở lập tức thấp hơn rất nhiều: “Tô Thi Thi, em lại tại vụng trộm mắng tôi?”

Tô Thi Thi ngẩn ra. Người đàng ông này vẫn còn đang vì cô buổi sáng chọc anh nên vẫn còn túc giận sao?

“Thật nhỏ mọn!” Cô thì thầm một tiếng, đã di đến của biệt thự Đoàn gia.

“Cô tới làm cái gì?” Đoàn Ngọc Lộ ngồi ở trên xe lăn, vừa thấy Tô Thi Thi đến, mi mắt liền trừng lại.

“Tôi mang dì trẻ của cô đến đây ăn cơm, sao vậy, không chào đón?” Bùi Dịch phía sau theo kịp tới, lành lạnh nói.

“Chú trẻ…” Đoàn Ngọc Lộ trong lòng run lên, đánh chết cũng không dám nói không, âm thầm oán hận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, để cho người hầu đẩy cô ta đi vào.

Cô ta vừa mới từ bệnh viện trở về, may mắn đều là bị thương ngoài da, chỉ là nghĩ tới những cái vết sẹonàytrên chân mình, cô ta liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Tô Thi Thi, tôi sẽ để cho cô có biết, nhà tôi cơm không phải ăn ngon như vậy!”

“Hắt xì!” Tô Thi Thi kìm lòng không đậu hắt hơi một cái.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, thầm nghĩ tối hôm qua là có hay không do mở điều hòa quá thấp.

“Tiểu Dịch đến đây, tới, có thể ăn cơm rồi.” Đoàn Chấn Ba nhìn thấy Bùi Dịch, cười đón chào.

Chỉ là tại lúc nhìn thấy Tô Thi Thi, mày theo bản năng nhíu một phen, rất muốn đem nghiệt chủngnày đuổi đi ra.

“Tạ đại ca khoản đãi.” Bùi Dịch gật gật đầu, ôm cả người Tô Thi Thi theo hướng nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, bình tĩnh ngồi xuống, trong lòng cũng hiểu rõ ra vài phần.

Bữa cơm này, sợ là Đoàn Chấn Ba vì chuyện ngày hôm qua hướng Bùi Dịch nhận lỗi.

Lúc này, người hầu phụ giúp Đoàn Ngọc Lộ đi đến.

Đoàn Chấn Ba vừa thấy đến con gái mình như vậy, sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống: “Con thế này là sao?”

“Cha, đều là…” Đoàn Ngọc Lộ nói đến một nửa, chú ý tới mẹ mình nhìn chính mình lắc đầu, cường bạo đem nửa câu sau mà nuốt xuống, bực tức nói, “Con không cẩn thận vấp ngã.”

Nếu để cho cha cô ta biết là cô ta ở trong nhà Bùi Dịch bị thương, phỏng chừng cô ta liền ăn roi.

Đoàn Chấn Ba nhướng mày, mắng: “Thật sự là cái đồ vô dụng!”

Tô Thi Thi ánh mắt chợt tắt.

Đây là cha của các cô. Người mà cô không bao giờ có thể yêu quý được!

Nếu không phải mẹ của Đoàn Ngọc Lộ Phương Thanh Hoa biết lấy lòng ông ta, Đoàn Ngọc Lộ kết cục hẳn không so với cô cũng chả tốt hơn.

“Em yêu, ăn cái gì.” Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi sắc mặt không tốt lắm, thay cô gắp một ít đồ ăn.

Ba người đang ngồi ở trước mặt đều đã trừng lớn mắt, ánh mắt đều đã thay đổi.

Đoàn Chấn Ba trong mắt hiện lên quét xuống thâm ý. Bọn họ trước kia tại nhà tổ mỗi tháng đều phải ăn cơm một lần, liền cho tới bây giờ chưa thấy qua Bùi Dịch đối người nào ân cầnnhư vậy.

“Nếu Tô Thi Thi có thể ở lại bên cạnh Bùi Dịch, tựa hồ cũng không sai. Dù sao thế nào cũng là con gái của Đoàn Chấn Ba, nước phù sa không để chảy ra ruộng người ngoài.” Đoàn Chấn Ba âm thầm suy nghĩ.

Chỉ là thấy Tô Thi Thi bộ dáng ôn hoà, mày của ông lại nhíu lại.

Đứa con gái này, sợ là không thể khống chế.

“Mẹ, con muốn ăn móng heo. Té bị thương, ăn gì bổ cái đấy.” Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi muốn đi gắp móng heo, lập tức nói.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, chiếc đũa một cong, bỗng nhiên nhắm ngay một miếng gan heo, gắp đưa đến trên bát Đoàn Ngọc Lộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Giữa trưa tôi thấy trên đùi cô chảy quá nhiều máu, nên bồi bổ.”

“Cô!” Đoàn Ngọc Lộ đột nhiên xiết chặt chiếc đũa, cô ta ghét nhất ăn gan heo, nếu không phải cha cô ta đặc biệt thích, cô ta tuyệt không để cho loại thức ăn này xuất hiện trên bàn cơm của nhà cô ta!

“Sao vậy? Cô không thích sao?” Tô Thi Thi cười hỏi.

Trong mắt ánh sáng lóe ra vài tia lạnh, ý uy hiếp không cần nói cũng biết. Đoàn Ngọc Lộ dám nói một chữ không, cô sẽ đem chuyệngiữa trưa đã xảy ra nói ra hết.

“Tôi… Thích!” Đoàn Ngọc Lộ cắn răng, gắp miếng gan heo lên oán hận cắn một miếng, giống như cắn Tô Thi Thi một dạng.

Cô biết rất rõ cô ta không thích ăn loại này, bảo là ghê tởm gì đó, rõ ràng liền là cố ý!

Cô ta đang muốn ói ra, điện thoại bỗng nhiên vang lên, lấy ra vừa thấy, cô sắc mặt khẽ biến đổi, không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại.

Nhưng cô ta vừa mới để điện thoại vào trong túi, người kia lại gọi tới rồi.

Đoàn Ngọc Lộ trộm chăm chú nhìn sắc mặtcha mẹ mình, vội vàng đem di động tắt máy.

“Một chút quy củ đều không có, để cho Tiểu Dịch chú chê cười.” Phương Thanh Hoa xấu hổ nói.

Nhưng bà ta lời nói vừa ra khỏi miệng, Đoàn Chấn Ba di động cũng vang lên.

Phương Thanh Hoa mặt liền đỏ lên, không dám nhìn sắc mặt chồng mình.

Đòan Chấn Ba bị vợ mình vừa rồi nói câu kia không quy củ biến thành thật mất mặt, cầm ra điện thoại đứng lên đi đến phòng khách nghe điện thoại.

Bàn ăn bên này, Tô Thi Thi hơi hơi đưa mắt nhìn Bùi Dịch.

Không phải nói có trò hay để nhìn sao, cơm đều sắp ăn xong rồi, mà một chút động tĩnh gì đều không có.

Bùi Dịch khóe miệng cong lên, ra hiệu ý bảo cô nhìn xem phòng khách.

Tô Thi Thi vừa mới quay đầu, liền nghe trong phòng khách truyền đến tiếng Đọan Chấn Ba gầm gừ.

“Nói cái gì lặp lại lần nữa! Con rể của tôi? Con dâu? Bà có biết chính mình đang nói cái gì?”

“Mẹ!” Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức từ trên xe lăn đứng lên, mặt mũi trắng bệch, lo lắng nhìn mẹ Đoàn, “Làm sao đây? Bà già kia làm sao lại có số điện thoại của cha?”

Là cô ta sơ suất rồi. Cô ta vừa rồi khoing nhận điện thoại của Hà Chí Tường, không nghĩ tới tên kia liền cả gan gọi đến di động của cha cô!

Cục cảnh sát làm sao vậy, cô xem thường bọn họ rồi!

“Con… Rõ là…” Phương Thanh Hoa cả kinh sắc mặt đại biến, lại có Bùi Dịch ở đây bà ta khó mà nói được gì, chỉ hy vọng chồng bà coi trọng sĩ diện, có người ngoài ở đây, có thể ít nhiều nể mặt một tí.

Nơi xa tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Chấn Ba sắc mặt đen xì, liền so với địa ngục Diêm Vương một dạng, thẳng tắp hướng tới Đoàn Ngọc Lộ đã đi tới.

“Cha…” Đoàn Ngọc Lộ hai tay sợ hãi vịnh vào xe lăn muốn lùi ra, nhưng càng rối tay chân càng luốn cuốn, xe lăn không nhúc nhích tí nào, chạy đều đã chạy không được.

“Nghiệp chướng!” Đòan Chấn Ba đi lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, “Ai nào cho mày lá gan một mình kết hôn?”

“Chấn Ba!” Phương Thanh Hoa vội vàng đi ngăn cản.

Đoàn Chấn Ba trở tay liền cấp cho Phương Thanh Hoa một cái tát: “Bà dạy con như thế sao? Con của Đòan Chấn Ba ta vậy mà gả cho một nhà không quyền không thế Tiểu Tạp Chủng, các người chán sống rồi!”

Đây là Đoàn gia, cho tới bây giờ chỉ coi trọng ích lợi của Đoàn gia.

Tô Thi Thi trong lòng lạnh thấu rõ càng như băng, âm thầm lườm Bùi Dịch một cái, cúi đầu uống một ngụm nước canh, sâu xa nói: “Không những không có năng lực hay quyền thế, còn là loại không khả năng sinh đẻ, bị bất lực.”

"Nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba sắt lạnh nhìn về phía Tô Thi Thi, hình như nghe rõ ràng.

"Cô đừng nói lung tung thêm dầu vào lửa! Chấn Ba, chuyện này là Ngọc Lộ làm sai, tôi đã mắng quá nó rồi. Nhưng ván đã đóng thuyền, ông dù có tức giận cũng vô dụng. Chúng ta trước yên tĩnh nhìn xem làm sao giải quyết có được hay không?"

Phương Thanh Hoa nói xong vội vàng đẩy Đoàn Ngọc Lộ một cái "Vẫn còn không mau cùng cha con giải thích?"

"Cha, là con sai lầm rồi. Con là bị lừa gạt, là Tô Thi Thi, là cô hại con…"

"Cháu gái, ngươi lời này là thật sao?" Bùi Dịch lành lạnh nhìn xem Đoàn Ngọc Lộ, lúc nói chuyện lại gắp một đũa cá đến trong bát của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hơi cúi thấp đầu, tao nhã nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhàn nhạt nói: "Hẳn là thật sự đi, dù sao người cô lấy là…"

"Tiểu Dịch, Ngọc Lộ nói lung tung. Việc này sao có khả năng cùng Thi Thi có quan hệ. Phải không, Thi Thi?" Phương Thanh Hoa cười gượng, phía sau mồ hôi lạnh đều đã chảy ra đầm đìa rồi.

Nếu để cho Tô Thi Thi nói ra người đàn ông kia là chồng trước của cô, lại là cái không có năng lực, Đoàn Chấn Ba nhất định đánh chết con gái bà ta!

Đường đường con gái Đoàn gia gả cho kẻ đã có một đời vợ, còn là chồng trước của chị gái, truyền ra ngoài còn không bị chê cười sao?

"Mẹ, con đâu nào có nói bậy, rõ ràng là…"

"Bốp!" Phương Thanh Hoa gấp đến độ quăng Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, "Con lập tức cam miệng lại cho mẹ, cha con tức giận đến thành ra như vậy rồi, con lại vẫn nói lung tung nữa!"

Bà ta nói xong ra sức nháy mắt ra hiệu cho con gái mình.

Đứa con ngu ngốc này, nếu là chọc giận Tô Thi Thi nói ra toàn bộ, nghĩ tới hậu quả sẽ ra sao?

"Mẹ, con…" Đoàn Ngọc Lộ oa lên một tiếng khóc, cô ta lớn như thế này, mẹ cô ta cho tới bây giờ chưa từng đánh cô ta lần nào.

Tô Thi Thi buông đũa xuống lau miệng ba, quay đầu nhìn về phía Đoàn Ngọc Lộ đắc ý cười.

Bị khi dễ như vậy lâu, rốt cục có cơ hội báo thù, cô cần gì phải khách khí?

24. Chương 24: Cô Có Còn Là Người Không

Tô Thi Thi liếc Đoàn Ngọc Lộ, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh: "Đoàn Ngọc Lộ, cô vừa rồi nói tôi hãm hại cô? Tôi đây nhớ rất rõ, cô tại dân chính cục chờ lúc tôi vừa hoàn thành xong thủ tục ly hôn, thật cao hứng nha?"

"Cái gì ly hôn?" Đoàn Chấn Ba ánh mắt lợi hại vèo bắn về phía Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn thẳng vào ánh mắt của ông ta, tiểu nha đầu năm đó luôn bấm bụng chịu đựng sớm đã trưởng thành.

Hiện tại, cô sẽ không còn sợ ông nữa!

Tô Thi Thi nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái, cười nhạt: "Chuyện này, muốn biết rõ ràng liền hỏi Đoàn phu nhân đi? Không biết Đoàn phu nhân đối với chuyện này có cảm tưởng gì?"

Phương Thanh Hoa trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, Tô Thi Thi đây là tại uy hiếp bà ta! #_#

Bà ta có thể nói cái gì?

Bà ta chỉ có thể phục thấp nhận sai!

"Là tôi không quản giáo tốt con gái." Phương Thanh Hoa chịu đựng tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói, "Tôi không nên buông thả Ngọc Lộ."

"A..., là như vậy sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt nghi hoặc, "Xem Nhị Tiểu Thư vừa rồi tức giận đến như vậy, chuyện này không có đơn giản như vậy đi?"

"Là tôi quản giáo bất nghiêm, chính mình là tiểu tam là tấm gương xấu cho con gái." Phương Thanh Hoa trong mắt nén lệ, quay đầu nhìn Đoàn Ngọc Lộ nói, "Con à, con ngàn vạn lần đừng giống như mẹ."

"Đoàn phu nhân nghiêm trọng rồi, dù sao hiện tại bà cũng là phu nhân Đoàn gia. Những chuyện đáng xấu hổ này không cần nói trắng ra như vậy, nếu không bị hạ nhân truyền ra đi, đúng là mặt mũi Đoàn gia còn biết vứt đi đâu."

Tô Thi Thi đứng lên, ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Chấn Ba: "Tôi dù sao cũng chảy trong người dòng máu Đoàn gia, nói thế nào cũng không muốn nhìn thấy Đoàn gia bị người ta nói ra nói vào."

"Cô..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến muốn chửi ầm lên, nhưng vừa mới muốn mở miệng đã bị Phương Thanh Hoa bụm miệng lại.

Phương Thanh Hoa sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay thoáng động, giống như tùy thời đều có thể ngã quỵ một dạng.

Tô Thi Thi lời nói này thật sự là quá độc ác! Bà ta khổ tâm ở bên Đoàn gia hai mươi mấy năm, vẫn không dễ dàng ngồi yên vị trí Đoàn phu nhân, hiện tại cũng bởi vì Tô Thi Thi ám chỉ bà ta làm ô uế Đoàn gia, rất có khả năng công sức của bà ta đều phải đổ sông đổ biển!

Lại nhìn sắc mặt Đoàn Chấn, đã tối sầm lại, càng ngày càng xấu.

"Tô Thi Thi, nơi này không đến lượt cô nói chuyện!" Đoàn Chấn Ba phát hiện mình đang bị nha đầu này nắm mũi dẫn đi, trong lòng càng thêm tức giận.

Anh thấy không cần phải tiếp tục nói, Bùi Dịch liền đứng lên ôm eo Tô Thi Thi, đưa mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ đang khóc, như là lương tâm trỗi dậy, nói: "Đừng khóc nữa. Có một số việc cha ngươi không tiện ra mặt, chú trẻ đây sẽ giúp ngươi."

"Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi cứu ngươi cứu chồng và mẹ chồng ngươi ra ngoài, cho các người một nhà đoàn tụ."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, một cỗ tức giận vọt lên càng ngày càng lớn.

Anh vậy mà lại giúp hai mẹ con Hà thị sao?

Đoàn Ngọc Lộ nghe xong sắc mặt cũng là biến đổi, cô ta chỉ mong sao mẹ con Hà Chí Tường vẫn bị giam giữ, từ đầu không nghĩ tới muốn cứu người!

Sau đó Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi cáo từ, một chút cơ hội phản đối cũng không cho cô ta nói.

Ra khỏi của biệt thự, còn có thể nghe đến bên trong tiếng Đoàn Chấn Ba mắng chửi, cùng tiếng khóc Đoàn Ngọc Lộ.

Tô Thi Thi cố nén, rốt cục đến chỗ vách ngăn giữa hai biệt thự, đẩy mạnh tay Bùi Dịch ra, lập tức hướng sô pha đi đến.

Bùi Dịch nhẹ cười: "So lần trước có tiến bộ, bây giờ đến chỗ biệt thự mới phát giận."

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhíu mày hỏi: " Anh sao lại muốn cứu Hà Chí Tường bọn họ? Còn nói phải giúp tôi trút giận, tôi xem anh từ đầu liền là lợi dụng tôi tiếp cận Đoàn Chấn Ba!"

Bùi Dịch trên mặt ý cười vừa thu lại, nhìn chằm chằm cô: "Em nghĩ tôi là người như thế sao?"

Tô Thi Thi sợ tới mức vội lui người về phía sau: "Chẳng lẽ không đúng sao? Chẳng thế thì anh sao lại muốn cứu bọn họ ra ngoài?"

Bùi Dịch lạnh lùng nói: "Tô Thi Thi, em có phải hay không không có đầu óc? Nếu tôi không phải vì giúp em, tôi sẽ làm cho người ta đi cục cảnh sát dặn dò họ làm cho bọn người kia bị giam?"

"Anh suy nghĩ Logic quá thành ra hỗn loạn rối tinh rối mù. Lúc đầu muốn bắt giam bọn họ, hiện tại lại muốn cứu bọn họ, tới cùng người nào có bệnh?" Tô Thi Thi thở phì phì nói.

"Em!" Bùi Dịch bị cô nói lại đến á khẩu không trả lời được.

Cô gái này càng ngày thông minh hơn rồi!

Anh hít sâu một hơi, không cùng cô so đo, nói: "Em lúc trước không trực tiếp nói cho Đoàn Chấn Ba chân tướng, lúc đó chẳng phải có ý định muốn đánh từ từ hành hạ mẹ con Đoàn Ngọc Lộ sao?"

Tô Thi Thi trong lòng chấn động.

Cô quả thật là hảo hảo muốn hành hạ mẹ con Đoàn Ngọc Lộ, liền như vậy đánh cho bọn họ một trận rồi bỏ qua, quả thực lợi cho họ quá!

Cô tin tưởng, chuyện này giấu diếm được càng lâu, đến lúc để cha con Đoàn gia biết được, nổi điên lên liền càng lợi hại! Ông nội lúc trở về biết chuyện này, nộ khí chắc chắn so với Đoàn Chấn Ba còn lớn hơn nữa!

Bùi Dịch vươn tay nắm lấy cằm cô, hung tợn nói: "Đoàn Ngọc Lộ nghĩ muốn ly hôn, mẹ con Hà thị kia hẳn không ly hôn, thả bọn họ ra ngoài, em không biết là sẽ càng phấn khích sao?"

Tô Thi Thi sửng sốt, cô trái lại không nghĩ tới điểm này.

Chỉ là bị bẽ mặt, miệng cô cứng rắn nói: "Vậy… Vậy cũng không cần anh đi cứu? Bùi tiên sinh, anh dầu gì cũng là người có phẩm giá, sao luôn luôn thích làm loại này, hành động lén lút như chó mèo rình đồ ăn!"

"Tô Thi Thi, em lặp lại lần nữa!"

"A!" Tô Thi Thi vội vàng nhảy xuống sô pha, chạy đi mất.

Cô một hơi leo đến lầu hai, chui vào phòng ngủ tối hôm qua, lập tức khóa cửa lại.

Phòng rất lớn, bố trí được rộng rãi thoáng đãng, đây chắc hẳn là phòng ngủ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi trước tiên gọi điện thoại cho bà nội, xác định bà đã bình an tới Dương thành quê nhà mới yên lòng.

Rồi sau đó, cô xem qua một lượt phòng ngủ xa hoa này, lúng túng trở lại.

"Nếu lỡ anh dùng cái chìa khóa, cô không phải bị anh chơi đùa đến chết sao?" Tô Thi Thi trong lòng suy tính, vội vàng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cạnh tường chỗ một cái tủ màu trắng thiết kế theo phong cách Châu Âu.

Đồ vật của Bùi Dịch gì đó tự nhiên đều là vô cùng tốt. Cái tủ này vật liệu gỗ đều là thật, cộng lại nặng đến mấy trăm cân.

Tô Thi Thi cởi áo khoác, khởi động thân thể một chút, sau đó bắt đầu di chuyển ngăn tủ đến cửa.

"Để tôi xem thử anh làm sao tiến vào được!" Tô Thi Thi ngầm nói trong lòng, đừng tưởng rằng ở trong nhà anh, thì anh có thể muốn làm gì thì làm, cái này **!

Một cái ngăn tủ, hai cái ngăn tủ, ba cái…

Tô Thi Thi di chuyển đến đầu đầy mồ hôi, nghiêng tai nghe xong tình hình bên ngoài một chút, không có nghe được một chút động tĩnh não, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

"Một cái cuối cùng nữa là xong!" Tô Thi Thi trở về kéo một cái ngăn tủ, thở hổn hển, đã có chút kiệt lực.

Thật sự là quá nặng rồi!

Cô bỏ đi sức của chín trâu hai hổ, di chuyển ngăn tủ gần tiếp sát đến cửa phòng, mắt thấy liền muốn di chuyển tới cửa, chợt nghe từ cửa sổ trong phòng rầm một tiếng, nát.

“A - -” Tô Thi Thi nhất thời hít một ngụm khí lạnh. Cô nhìn đến cửa sổ đang có bóng người, như là muốn bò tiến vào!

Đoàn gia nhiều bảo vệ như vậy, hắn là sao vậy leo lên?

“Rầm - -” lại là một tiếng, người đàn ông kia đụng nát một cánh cửa sổ thủy tinh, nửa ngồi, ánh mắt sâu thẳm địa nhìn Tô Thi Thi.

Hai người ánh mắt vừa tiếp xúc, Tô Thi Thi giật nảy mình liền run lẩy bẩy.

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi lờ mờ, nhìn Bùi Dịch tao nhã nhảy đến mặt đất, từng bước một đi về phía cô.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, từ từ hướng cửa tựa vào: “Anh… Anh đừng tới đây. Có chuyện, có chuyện gì từ từ nói.”

“A…? Chủ ý này không sai. Vừa rồi ở trong lòng em không thiếu mắng tôi đi? Tôi cho em cơ hội, chúng ta công bằng, hảo hảo trao đổi!”

Bùi Dịch cười nhạt, dáng đi vững vàng, giống như là một con mãnh hổ nhìn đến con mồi, giữ sức chờ phát động.

“Tôi mới không nghĩ muốn với anh công bằng!” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này rất dẻo miệng đều đã dùng từ nói đến xuyên tạc việc này rồi!

“A…? Vậy em thích đơn giản thô bạo?” Bùi Dịch nhìn chằm chằm ở trên ngăn tủ trên tay Tô Thi Thi, tươi cười nhiều hơn một phần cuồng nhiệt, “Bảo bối, biết cái gì gọi là mua dây buộc mình không?”

“Anh!” Tô Thi Thi bị chọc giận muốn khóc.

Cô khổ cực di chuyển ngăn tủ để chặn cửa, kết quả hiện tại chính mình trốn đều đã không có biện pháp trốn, cũng không phải là mua dây buộc mình sao.

“Tôi hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp không?” Tô Thi Thi hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, nhỏ bé hỏi.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, tiểu nữ nhân khó có được cầu xin tha thứ, dáng vẻ đáng thương tội nghiệp biểu tình quả thật làm anh sung sướng.

Anh vẫy tay: “Đến đây.”

Xem cô như là mèo con sao? Tô Thi Thi trong lòng căm giận, trên mặt lại không biểu lộ một phần, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Bùi Dịch, rồi sau đó thừa dịp anh không chú ý, ở trên eo anh hung hăng ngắt một phát.

Trốn không thoát, cũng không để anh có thể quá tiện nghi!

“Hí! Tô Thi Thi em!” Bùi Dịch trong khoảnh khắc mặt liền đen, cô gái này tay thật có sức lực, trên eo anh nóng bỏng vô cùng, so với bị mào cào lại vẫn đau!

“A, không nên đụng tay của tôi! Móng tay gãy rồi!” Tô Thi Thi thét chói tai.

Trời ơi, không phải cấu anh mọt cái, vậy mà đem móng tay cô mới vừa làm bẻ gẫy rồi!

Bùi Dịch sửng sốt, mặt càng thêm đen, đi lên nhất bả khiêng lên cô liền hướng cửa sổ đi.

“Tô Thi Thi em thật sự là rất bản lĩnh! Cấu tôi có thể đem ngón tay chính mình cấu tôi sao, toàn bộ sức mạnh đều đã dùng tới đúng không? Tôi để cho em biết, cái gì gọi là tự tác nghiệt không thể sống!”

25. Chương 25: Ăn Chết Em...

Tô Thi Thi nhìn thấy mình càng ngày càng gần đến bên bệ cửa sổ, triệt để lờ mờ, hét lớn: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch nhất bả quăng cô sát đến bên cạnh cửa sổ, đem cô giữ chặt lại, nhìn chằm chằm ánh mắt cô, gằn từng chữ địa nói: "Ăn - - em!"

"Anh... hỗn đản!" Tô Thi Thi không sợ chết trừng mắt nhìn anh, "Trong đầu anh trừ bỏ cái này còn có cái khác sao?"

Bùi Dịch híp mắt, cúi đầu khẽ cắn vành tai cô, trầm trầm nói: "Rất nhanh, trong đầu em cũng chỉ có chuyện này rồi."

"A!" Tô Thi Thi toàn thân khẽ run rẩy, xuất khẩu thét chói liền muốn chạy trốn

Cô vừa - xấu hổ, vừa không ngừng vùng vẫy.

Bùi Dịch bỗng nhiên đẩy ra một cánh cửa sổ, bế cô đến trên cửa sổ ngồi, chính mình ngay sau đó đi lên: "Ôm chặt tôi, nếu không sẽ ngã xuống."

"Anh! Anh đừng quá đáng!" Tô Thi Thi nhìn ra bên ngoài một chút, liền nhắm nghiền mắt.

Cô sợ độ cao a!

"Nếu nhảy xuống, phỏng chừng sẽ tàn phế, lại còn không mặc quần áo..." Bùi Dịch nói xong tay liền lột sạch quần áo của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hét lên một tiếng, sợ tới mức ôm lấy cổ Bùi Dịch.

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, hôn lên cánh môi cô.

Bây giờ, anh hết sức ôn nhu. Từng chút giày vò Tô Thi Thi, lại thì thầm bên tai cô nói: "Cầu tôi."

"Mơ tưởng!" Tô Thi Thi cô còn lâu mới cầu xin anh!

"Được được." Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, anh có thừa biện pháp để cho cô khuất phục!

"Cầu tôi."

"Không!"

"Cầu tôi, Tô Thi Thi, thân thể của em, tâm em, đều đã tại khát vọng tôi."

"Không cần!" Tô Thi Thi thét chói tai, trong cơ thể từng đợt hư không, đã khoái cảm đến mức không thể suy nghĩ rồi.

"Cầu tôi." Bùi Dịch vậy mà lôi kéo cô từ trên cửa sổ đứng lên.

Tô Thi Thi nhanh chóng ôm lấy anh, nhắm mắt lại, đầu óc hỗn độn, không biết chính mình tới tới cùng có hay không cầu xin tha thứ.

Chỉ nhớ rõ cô bị anh làm cho đều đã sắp điên rồi.

Cô mệt đến nỗi ngủ thiếp đi, chỉ nghe Bùi Dịch bên tai cô nói: "Tô Thi Thi, về sau đừng chọc tôi sinh khí."

Người đàn ông này thật dụng tâm!

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, bên cạnh trước sau như một đã không còn ai bên cạnh. Bùi Dịch thể lực tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh bằng được, bận rộn cả đêm, ngày hôm sau như cũ sáng sớm đến công ty đi làm.

Lúc Tô Thi Thi đau nhức xoa xoa lên thân thể, đã có người hầu ở bên ngoài hầu hạ.

"Oa? Như thế nào thay đổi người rồi hả?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn gương mặt xa lạ này, nữ giúp việcngày hôm qua giống như không phải người này.

“Hồi Tô tiểu thư, về sau liền do Tiểu Ưu hầu hạ người rồi.” Nữ giúp việc này so với vị kia nhỏ hơn vài tuổi, nhìn qua cùng Tô Thi Thi cũng cỡ tuổi nhau

Tô Thi Thi trong lòng lạnh lẽo. Rõ ràng, vị nữ giúp việc kia hẳn là bị đuổi đi rồi.

Rồi sau đó, cô phát hiện người hầu trong biệt thự vậy mà đều đã thay đổi.

“Thực xin lỗi, hình như là tôi làm liên lụy các người rồi.” Tô Thi Thi có chút khổ sở nói.

Nhất định là ngày hôm qua chuyện cô bị ngã xuống đã liên lụy đến bọn họ.

“Không có, người hầu trong biệt thự Bùi tiên sinh qua một khoảng thời gian đều đã đổi hết, người đừng nghĩ nhiều.” Tiểu Ưu vội vàng nói.

Tô Thi Thi biết cô ấy là đang an ủi cô, cũng không tiếp tục nói đến cái này đề tài, chỉ nóii: “Không nên gọi tôi như vậy, nghe nhiều không được tự nhiên. Cô gọi tôi là Thi Thi là được rồi.”

“Cái này không được, Bùi tiên sinh biết nhất định sẽ tức giận.” Tiểu Ưu vội lắc đầu.

“Độc tài bá đạo!” Tô Thi Thi buồn bực mắng một tiếng, bất đắc dĩ nói, “Vậy thì kêu Tô tiểu thư đi. Bất quá không được gọi tôi là ”người” nữa.”

“Vâng. Tô tiểu thư, cô có muốn ăn chút điểm tâm trước không? Tiên sinh nói, ngày ấy giữa trưa sẽ trở về cùng cô ăn cơm.” Tiểu Ưu nói.

“Cùng tôi ăn cơm?” Tô Thi Thi sửng sốt, cảm thấy được cái này nói có chút kỳ quái.

Tiểu Ưu nghiêm mặt nói: “Tôi nghe lão quản gia nói, Bùi tiên sinh trước không hề thường về nơi này, là từ khi Tô tiểu thư đến nên ngài ấy mới thường xuyên trở về. Mà còn trước đây cũng chưa từng có chuyện về nhà ăn cơm trưa.”

“Hả?” Tô Thi Thi sửng sốt, trong lòng không biết như thế nào, mà lại cảm thấy được có phần ấm áp.

“Tô Thi Thi, cô đầu óc cũng bị cửa kẹp rồi hả?” Tô Thi Thi mạnh lắc đầu.

Cô hẳn chưa từng quên tối hôm qua tên hỗn đản kia hành hạ mình như thế nào.

Cô đơn giản ăn chút gì, liền suy nghĩ ra ngoài tìm công việc mới.

Cô cùng Bùi Dịch hiện tại quan hệ không rõ ràng, nhất thời cũng không có cách nàotrốn khỏi anh. Nhưng là chuyện đi làm cô tuyệt đối không thể thỏa hiệp, phụ nữ chính là nên tự lập, cô vẫn còn dựa vào bản lĩnh của chính mình để cho bà nội sống những tháng hạnh phúc!

Chỉ là cô vừa mới ăn xong một miếng bánh ngọt nhỏ, liền nghe đến bên ngoài xa xa truyền tới một trận tiếng chửi bậy.

Mà còn thanh âm này đặc biệt quen thuộc.

“Tô Thi Thi, cô chính là kẻ tiện nhân! Cô trốn ở bên trong không chính là rùa rút đầu! Cô lăn ra đây cho tôi! Cùng tôi đối chất nhau, liền là cô hại tôi! Tôi không có đổ oan cho cô!”

Là Đoàn Ngọc Lộ! Tô Thi Thi đặt mạnh cái chénxuống, cơn thịnh nộ càng ngày càng bộc phát.

Cô ta dám như vậy mắng cô, phỏng chừng là Đoàn Chấn Ba không ở nhà, bằng không có cho cô ta mười lá gan cô ta cũng không dám.

“Tô tiểu thư, cô đừng đi. Nhị Tiểu Thư mắng một hồi thì chán thôi.” Tiểu Ưu ngăn ở trước mặtTô Thi Thi, sốt ruột nói.

Cô vẫn lại là rất thích Tô Thi Thi, nhưng là đối phương dù sao cũng là Đoàn gia Nhị Tiểu Thư, không thể trêu vào.

Tô Thi Thi quay đầu, nhìn đến trong mắt Tiểu Ưu rõ ràng quan tâm, trong lòng cô càng thêm ấm áp.

Thân làm người hầu cũng không dễ dàng, đều lo lắng cho chính mình. Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn phiền toái, cường bạo đem sự tức giận trong lòng nuốt xuống.

Bên ngoài cửa sắt của biệt thự, Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi vẫn không chịu đi ra, càng mắng chửi càng độc địa.

"Tô Thi Thi, cô đúng là rùa đen rút đầu quả thực giống với tính cách của mẹ cô. Mẹ cô năm đó liền là con rùa đen, đánh rắm cũng không dám phóng một cái! Các người đều là tiện nhân, đại tiện nhân!"

"Tô Thi Thi, mẹ ngươi liền là một con gà! Cô đừng quên, tôi so với cô còn lớn hơn. Cha từ lúc trước khi kết hơn với mẹ cô, liền cùng mẹ tôi cùng một chỗ rồi! Cô liền là gà! Là kỹ nữ!"

"Đúng là chán sống rồi" Tô Thi Thi roạt một phen từ trên ghế sofa đứng lên, mặt tức giận đến trắng bệch.

Mắng cô, cô còn có thể nhịn, còn dám vũ nhục mẹ cô nữa!

Bệnh thích làm tiểu tam phá hoại nhà người ta còn chưa sửa phải không? Mẹ cô khi đó từ đầu không biết có Phương Thanh Hoa tồn tại, bằng không làm sao có thể đáp ứng Đoàn Chấn Ba cầu hôn?

"Tô tiểu thư, cô đừng đi!" Tiểu Ưu sốt ruột lôi kéo Tô Thi Thi. Cô tuy nhiên mới vừa điều qua công tác tại biệt thự của Bùi Dịch, nhưng từ lâu trước đây liền ở trong trang viên, biết Đoàn gia Nhị Tiểu Thư tính tình khó ưa. Chỉ sợ Tô Thi Thi ra ngoài sẽ chịu thiệt.

Tô Thi Thi bỏ tay cô ra, hít sâu một hơi nói: "Tiểu Ưu, các ngươi đều ở yên bên trong không cho phép ra ngoài, chuyện này bản thân tôi tư có cách giải quyết."

"Nhưng mà…"

"Không có nhưng là. Đoàn Ngọc Lộ mắng mẹ tôi mắng đến khó nghe như thế, cơn giận này tôi nuốt không trôi!" Tô Thi Thi lửa giận bừng bừng đi ra ngoài.

Nhưng cô còn không có đi ra đến cửa, trước mặt bóng người chớp lóe.

Ngay sau đó, chỉ thấy một cái thân ảnh lớn cao khoảng chừng 1m9 chặn đường đi của cô. Người này mặt lạnh như tiền, mặt ngàn năm không đổi, đứng như tượng sắt ngán đường cô.

Tô Thi Thi nhận ra hắn. Người này liền là vệ sĩ riêng chuyên trong coi biệt thự này.

"Tránh ra!" Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Anh ta vẫn mặt lạnh đứng trơ ra tại cửa, không nhúc nhích.

Tô Thi Thi đẩy anh ta sang một bên, lại phát hiện từ đầu người này một chút cũng không động. Anh ta so với cái cột chắc cũng không khác là bao.

Bên ngoài, Đoàn Ngọc Lộ càng mắng càng hăng, liền ngay cả bà nội cô đều đã lôi ra mắng chửi.

Tô Thi Thi tròng mắt hơi híp, ngón tay chỉ ra bên ngoài, đối với vệ sĩ nói: "Đi đem đoạn Nhị Tiểu Thư lôi vào đây cho tôi tiến."

Vệ sĩ kia lập tức phản ứng, xoay người rời đi.

Nghe lời như vậy? Tô Thi Thi sửng sốt.

Cô nghĩ nghĩ, hướng về phía cửa chính nơi vệ sĩ kia đang đi hô một câu: "Từ từ đi!"

Cô nói xong thần tốc chạy tới phòng bếp.

"Tô tiểu thư, cô chậm một chút." Tiểu Ưu vội vàng đi theo.

3 phút sau, Tô Thi Thi dù bận xong, ung dung ngồi ở trên ghế sofa, thưởng thức trà, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra cửa.

Tiểu Ưu chính đang trong lòng run sợ đứng ở cửa, ánh mắt chút chút lại hướng trên khung cửa nhìn xem.

"Tiểu Ưu, đừng khẩn trương như thế." Tô Thi Thi hướng cô vẫy tay.

Tiểu Ưu muốn nói lại thôi, hướng bên cạnh xê dịch một chút, trốn ở sau cánh cửa.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lên vừa thấy, thiếu chút nữa phun trà hết ra ngoài. Vị này vệ sĩ này quả thực quá nghe lời, quả nhiên đích thực là đem Đoàn Ngọc Lộ lôi vào cho cô.

Hơn nữa còn là nắm bắt mắt cá chân của cô ta, lôi đến!

26. Chương 26: Thím Trẻ

"Để cô ta ở cửa đi. Anh đi được rồi." Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa, chậm rì rì đặt Cốc trà xuống.

"Tô Thi Thi, cô chính là kẻ tiện nhân!" Đoàn Ngọc Lộ giận đến ác miệng mắng to, đứng ở cửa hất tóc chửi bậy.

Cô lớn lên từng này tuổi. Chưa từng chịu mất mặt đến như thế!

"Sao vậy, Đòan Nhị Tiểu Thư chân không đau rồi hả?" Tô Thi Thi liếc Đoàn Ngọc Lộ chân mặc quần dài, âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Ưu đứng ở phía sau cửa.

Tiểu Ưu liền gật đầu, tay liền đưa đến trên khung cửa có 1 sợi dây dang buông xuống, mạnh mẽ lôi kéo.

"Tô Thi Thi, tôi sẽ không bỏ qua cô, tôi…"

"ào…"

Một chậu nước từ trên trời giáng xuống, đỏ lên người Đoàn Ngọc Lộ đang mải mê nói kia.

Đoàn Ngọc Lộ đứng yên tại chỗ, cả người nước chảy xuống ướt nhẹp, mắt mở ra không nổi, ngốc nghếch đơ ra đó.

"Ai nha, cô hiện tại cũng biến thành một con gà rồi." Tô Thi Thi đứng lên chậm rãi hướng cửa đi tới, khinh thường đánh giá Đoàn Ngọc Lộ, gằn từng chữ nói, "Ướt sũng!"

Dám vũ nhục mẹ cô, cô hất cho cô ta một chậu nước là quá nhẹ tay rồi!

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ lúc phản ứng kịp, nhất thời thét chói tai muốn bổ nhào qua, "Tô Thi Thi, tôi muốn giết cô!"

Nhưng cô ta còn chưa đi được một bước, đã bị vệ sĩ ở một bên giữ chặt cổ áo, vươn tay lôi trở ra.

Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không dám thở mạnh một phen.

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc cô ta một cái: "Đoạn Nhị Tiểu Thư này bộ dáng nhếch nhát, đi vào sẽ làm nhà chúng tôi ô uế, có chuyện liền đứng ở cửa nói đi."

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến toàn thân phát run, ra sức hít thở không khí, cố kìm nén để cho chính mình không bạo phát ra.

Cô ta hôm nay tìm đến Tô Thi Thi là có chuyện muốn thương lượng!

"Tô Thi Thi, tôi tới liền là nói cho cô, tôi đem Hà Chí Tường trả lại cho cô. Cô bảo hắn theo tôi ly hôn!" Đoàn Ngọc Lộ trầm giọng nói.

Nghe nói mẹ con Hà Chí Tường hôm nay sẽ được thả ra, đến lúc đó nếu lỡ tìm đến Đoàn gia, cô liền tiêu rồi.

"Trả lại cho tôi?" Tô Thi Thi giống như nghe được truyện cười hay nhất tưc trước đến nay, "Đoàn Ngọc Lộ, cô đang nói đùa sao?"

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ hít sâu, "Cô không phải vì hắn muốn chết muốn sống à? Tôi bây giờ còn cho cô, cô còn không mau cảm ơn tôi đi? Đừng ở chỗ này khiến cho tôi bực mình, tôi thừa biết cô đi theo bên cạnh chú trẻ chỉ là diễn trò, cô từ đầu liền không phải là người phụ nữ của chú ấy!"

Xem vẻ mặt cô ta chắc chắn như vậy, Tô Thi Thi quả thực muốn nở nụ cười.

"Đoàn Ngọc Lộ, mẹ con Hà Chí Tường không nói cho cô, ly hôn là tôi nói ra sao? Ly hôn tôi cùng Hà gia chia một nửa tài sản, cô dầu gì cũng là con dâu Hà gia, những thứ này bọn họ cũng chưa nói cho cô biết sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt ra vẻ đáng tiếc nhìn cô ta nói.

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ trong đầu ông lên một tiếng, thân thể lung lay muốn ngã.

Cô ta lắc đầu, thì thào nói: "Không đúng. Hà Chí Tường nói cô cực kỳ yêu hắn."

Cô ta nói xong hét rầm lêm: "Tô Thi Thi cô là cái đồ không biết xấu hổ giả tạo, tôi đem Hà Chí Tường trả lại cho cô, cô mau để cho hắn theo tôi ly hôn!"

"Là người nào đang dạy người phụ nữ của ta đào chân tường?" Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nam sâu xa. Ý anh là ai dám dạy bảo bối nhà anh đi theo trai

Đoàn Ngọc Lộ cả kinh thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cũng không dám nhìn ra sau lưng.

Chú trẻ không phải đi công ty sao? Sao lại đột nhiên trở về!

"Đoạn Nhị Tiểu Thư, cô cũng gan quá rồi, dám xúi dục người phụ nữa của tôi quay lại với chồng trước sao?" Bùi Dịch từng bước một đến gần, trên mặt nhìn không ra cảm xúc.

"Chú trẻ, không phải. Tôi… Là Tô Thi Thi, chính cô ấy nói cô cực kỳ yêu Hà Chí Tường, tôi hiện tại chỉ là nghĩ muốn nhường hắn cho cô ấy." Đoàn Ngọc Lộ vội nói ra.

"À…?" Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, "Cô cực kỳ yêu chồng trước của cô sao?"

Tô Thi Thi mắt trợn trắn, lành lạnh nói: "Ai nói, tôi hiện tại yêu nhất chỉ có Bùi tiên sinh anh."

Tuy biết cô là nói dối, nhưng Bùi Dịch tâm tình không hiểu lí do gì lại cao hứng lên rất nhiều.

Anh tiến lên vươn tay ra ôm lấy eo của Tô Thi Thi, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Nhớ kỹ, cô ấy là thím trẻ của cô. Vẫn còn không mau gọi người?"

"Thím trẻ?" Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt liền trắng bệch.

Bùi Dịch không phải đang cùng Tô Thi Thi diễn trò sao? Hẳn không phải là thật sự muốn kết hôn với cô ấy đi?

Tô Thi Thi cũng bị cái xưng hô "thím trẻ" này làm cho ngơ ra luôn rồi. Muốn tránh thoát ra ngoài, nhưng thấy Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt không tốt, cô cũng vui vẻ như đang được xem kịch vui.

Bùi Dịch gặp Đoàn Ngọc Lộ không chịu goi, sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống: "Sao vậy, muốn tôi dạy cho cô lễ nghi đối với trưởng bối sao?"

"Tôi…" Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức khẽ run rẩy, đánh chết cô cũng không dám trêu chọc Bùi Dịch.

Cô căm giận nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, chịu tức giận, nghiến răng nghiến lợi gọi cô một tiếng: "Thím trẻ."

"Chưa ăn cơm sao? Nghe nói cô vừa rồi lúc mắng chửi người rất lớn tiếng mà, một lần nữa gọi lại m." Bùi Dịch âm thanh lạnh lùng nói.

Đoàn Ngọc Lộ hốc mắt phiếm hồng, hướng về phía Tô Thi Thi hô một tiếng "Thím trẻ", xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng cô ta rời khỏi, bỗng nhiên đẩy ra Bùi Dịch, khó chịu nói: "Sao anh như vậy liền đuổi cô ta đi?"

Cô còn chưa có chơi đã a!

Bùi Dịch liếc nhìn cô một cái: "Tôi giữa trưa không có nhiều thời gian, chẳng lẽ muốn tôi cho người khác thời gian để quấy rầy tôi sủng ái em sao?"

"Anh!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, căm giận mắng, "Đồ lưu manh!"

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ khóc chạy về trong nhà mình. Phương Thanh Hoa thấy xô ta lâu như vậy vẫn không trở lại, chính đang đứng ở trong sân chờ.

"Ngọc Lộ, con đây là sao vậy, mau nói mẹ nghe?" Phương Thanh Hoa vừa thấy con gái của mình toàn thân ướt chèm nhẹp trở về, trong lòng căng thẳng.

Đoàn Ngọc Lộ liền vươn tay ra ôm mẹ mình, rồi khóc chạy vào trong nhà.

"Ngọc Lộ!" Phương Thanh Hoa quýnh lên, nhìn người hầu hỏi, "Nhị Tiểu Thư xảy ra chuyện gì?"

"Phu nhân, chúng ta cũng không phải rất rõ ràng rồi sao. Giống như tiểu thư bị cái cô Tô tiểu thư kia khi dễ rồi." Người hầu thật cẩn thận nói.

Phương Thanh Hoa tay liền nắm chặt thành quả đấm, căng thẳng hít một hơi thật sâu, đối với người hầu khoát tay: "Các người đi xuống trước đi."

Bà ta nói xong xoay người vào phòng, đi tới Đoàn Ngọc Lộ phòng, lại phát hiện môn bị khóa, chỉ nghe đến chính mình tiểu nữ nhi ở bên trong khóc.

Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm trầm, trở về phòng của mình, nghĩ nghĩ, cầm điện thoại ra gọi cho von gái bà ta đang ở nước ngoài. Đem chuyện đã xảy ra nơi này đều nói một lần, để cho con gái lớn của bà ta mau trở lại.

"Hắt xì!" Đang ở trong biệt thự, lúc ăn cơm trưa Tô Thi Thi liền nhảy mũi hai cái liên tục.

Cô xoa cái mũi, buồn bực nói thầm: "Nhất định là mẹ con nhà họ Đoàn đang mắng tôi."

Bên cạnh bỗng nhiên duỗi qua một bàn tay. Bùi Dịch lấy mu bàn tay thăm dò một chút cái trán của cô, cau mày nói; "Không phải bì chuyện tối hôm qua mà bị cảm lạnh rồi chứ?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, buồn bực nói: "Người nào ở bên cạnh cửa sổ làm cả đêm mà không cảm lạnh?",

Sơn Trang Đoàn gia lại ở lưng chừng núi, nhiệt độ không khí so với trong thành phố thấp hơn rất nhiều. Hơn nữa buổi tối ngày hôm qua, không mở điều hòa cũng thật lạnh khoái. Ngày hôm qua lăn qua lăn lại cả đêm, Tô Thi Thi thật đúng là cảm giác có phần bị cảm.

"Khụ khụ..." Bùi Dịch xấu hổ ho khan một tiếng, cô gái này thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Anh cùng cô ăn cơm không mất nhiều thời gian lắm, đứng dậy từ trong cặo công văn cửa mình đưa ra một chồng văn kiện đưa cho Tô Thi Thi: "Chính mình chọn một công ty đi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi lướt mắt qua nhìn thử liền thấy, mi mắt mạnh trừng lên, "Phỏng vấn tuyển chọn?"

Anb vậy mà sẽ giúp cô tham gia phỏng vấn tuyển chọn?

Không đúng - -

"Anh có âm mưu gì?" Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, "Trước đó nói qua, tôi sẽ không tới công ty anh làm việc rồi!"

27. Chương 27: Anh Trai Không Phải...

Bùi Dịch trên cao cúi xuống nhìn Tô Thi Thi, thẳng thấy mặt cô càng ngày càng đỏ có dấu hiệu sắp nổi giận, mới nhàn nhạt địa nói: "Nơi này tổng cộng có 10 công ty để phỏng vấn, chỉ có 1 cái là của tôi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi bùng nổ rồi.

Bùi Dịch một tay kéo cô ấn trở về ghế tựa, đưa mắt nhìn trên tay cô thông báo phỏng vấn: "Một phần mười xác suất mà thôi, sao vậy, không dám đánh cược một lần?"

Tô Thi Thi đem một xấp tài liệu thông báo phỏng vấn nghĩ muốn ném đi, nhưng nghĩ lại, hỏi: "Có phải hay không tôi không thể phản đối chuyện đi phỏng vấn này?"

Bùi Dịch nhếch môi: "Thông minh."

Cô không tuân theo anh, anh tự nhiên là có biện pháp khác. Cho phép chính cô lựa chọn.

Tô Thi Thi nhíu mày: "Nếu tôi chọn trúng là công ty của anh?"

"Không có nếu."

"Nhưng là…"

"Cô quá chỉ biết suy bụng ta ra bụng người."

"Anh!" Tô Thi Thi thở không ra hơi, cúi đầu nhìn xem thông báo phỏng vấn trong tay, tựa hồ như đã cam chịu số phận.

Trước đây Bùi Dịch đã nói qua không cho cô đi ra ngoài làm việc, hiện tại rất không dễ dàng anh mới chịu thỏa hiệp, cô không đồng ý cũng phải đồng ý.

"Có tiền liền giỏi lắm!" Tô Thi Thi nói thầm vài tiếng, bắt đầu xem thử mấy cái thông báo phỏng vấn.

Để cho cô ngoài ý muốn chính là, 10 thông báo phỏng vấn 10 cái, thì có 9 đều là xí nghiệp hạng ba, so với công ty trước đây của cô không sai biệt lắm về quy mô. Nhưng có một công ty là - -

"Xây dựng Tiệp Khắc?" Tô Thi Thi chấn kinh không thôi.

Đây là một công ty kiến trúc và thiết kế, được trong nước thậm chí là thế giới đánh giá rất cao về đội ngũ xây dựng và thiết kế. Bên trong đều là những Thiết Kế Sư đầy năng lực, nghĩ muốn vào công ty này là điều không thể nào.

"Tại sao lại có "xây dựng Tiệp Khắc"?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong, cô quả thật rất muốn vào làm việc ở công ty này, nhưng cô không có khả năng hơn nữa lại không có người chống lưng.

"Là công ty của Bùi Dịch sao?" Tô Thi Thi rất nhanh liền phủ quyết ý nghĩ này.

Cô biết rõ, Tổng giám đốc của "xây dựng Tiệp Khắc" hình như không phải họ Bùi, cũng không phải họ Đoàn. Mà còn Bùi Dịch dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đích là kinh doanh khách sạn, lần đầu họ gặp nhau chính là khách sạn của Bùi Dịch.

"Công ty này rõ ràng như vậy, mà anh là người mưu mô như thế, hẳn sẽ không làm chuyện để cô có thể phát hiện ra?" Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được một công ty khác chuyên môn trang hoàng khách sạn càng giống là công ty con của Bùi Dịch

"Chắc chắn là công ty này rồi!" Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu.

Có cơ hội tốt cơ thể tiến vào "xây dựng Tiệp Khắc", không bắt lấy mới là lạ!

Một lúc lâu sau, Bùi Dịch từ thư phòng cầm văn kiện đi ra, thấy Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa, trên đùi đặt một máy tính, tại tra tư liệu.

Anh đi qua, hỏi: "Đã chọn xong?"

"Uh"m." Tô Thi Thi đem thư mời phỏng vấn của "xây dựng Tiệp Khắc" rút ra đưa cho anh, cẩn thận quan sát đến biểu tình của Bùi Dịch.

Lúc Bùi Dịch thấy là Tô Thi Thi chọn công ty đó, rõ ràng sửng sốt một phen. Rồi sau đó đưa mắt nhìn Tô Thi Thi, có thâm ý khác nói: "Ánh mắt không tệ."

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ. Xem vẻ mặt của anh bây giờ hẳn không phải là công ty của anh rồi, cô chọn đúng rồi!

"Tôi buổi chiều có thể đi phỏng vấn sao?" Tô Thi Thi cố ghi nhớ thật kỹ những tư liệu của "xây dựng Tiệp Khắc" mà mình vừa tra được, cũng không ngẩng đầu lên hỏi han.

Bùi Dịch cười nhạt, rất nhanh đến chính mình cũng chưa phát hiện nói: "Nơi này 10 công ty, em tùy ý lúc nào cũng có thể đi phỏng vấn."

"Vậy là tốt rồi." Tô Thi Thi khép lại Computer đứng lên, nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông trước mặt, do dự một phen, có chút không được tự nhiên địa nói, "Cái kia… Cám ơn anh, giúp tôi tranh thủ cơ hội."

Bùi Dịch sửng sốt, không nghĩ tới cô như vậy nghiêm trang nói cảm ơn anh.

Anh liền vươn tay ôm lấy cô: "Tôi đây liền làm người tốt làm đến cùng, đưa em đi phỏng vấn."

Tô Thi Thi mặt đen.

Cô cũng không thể được cự tuyệt hảo ý anh sao?

Kết quả tự nhiên không được. Tô Thi Thi bị ép ngồi trên xe Bùi Dịch.

Nhìn chiếc xe mới rộng rãi, Tô Thi Thi khóe miệng giật giật. Kẻ có tiền liền là tùy hứng, ba ngày hai bữa đổi xe.

Giống nhìn thấu Tô Thi Thi nghĩ gì, Bùi Dịch quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi: "Rộng rãi không?"

Tô Thi Thi gật đầu.

Bùi Dịch quỷ dị cười: "Rộng rãi là được rồi. Làm chuyện kia cũng thuận tiện hơn."

"Cái gì làm chuyện kia… Này, anh là kẻ lưu manh!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ bừng, người đàn ông này thật sự là một ngày 24 giờ đều đã suy nghĩ đến việc kia!

"Sao vậy, em không nghĩ muốn. Không biết tối hôm qua là người nào cầu tôi…"

"Đừng nói nữa! Chú ý dưỡng sức tốt đi không được sao?" Tô Thi Thi cuống quít che miệng Bùi Dịch lại, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Bùi Dịch cảm thụ được ngoài miệng truyền đến xúc cảm ôn nhu, ánh mắt vèo một phen liền u ám trở lại.

Tô Thi Thi cả kinh, đang muốn chạy, điện thoaik vang lên, cứu cô một hồi.

Cô lập tức ngồi trở lại trên chỗ của mình, từ trong túi xách lấy đuện thoại ra. Nhìn đến điện báo biểu hiện khi đó, khóe miệng không tự giác địa cong lên.

"Trọng Hạo, muốn trở về sao?" Tô Thi Thi cười nói.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam đầy hưng phấn: "Thi Thi, anh giữa trưa ngày mai sẽ xuống máy bay, em ngày mai ra đón anh nhé…!"

"Đó là nhất định, anh nhắn thời gian và số hiệu chuyến bay cho em đi."

"Được. Anh còn muốn ăn mì vịt tiềm ở trước cửa trường học của chúng ta, thèm muốn chết rồi!"

"Được được được, ngày mai liền đưa anh đi ăn."

…

Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo tán gẫu bên này, hoàn toàn quên bên cạnh có một vị tổng giám đốc bá đạo vẫn đang ngồi.

Di động của cô âm lượng thoát ra ngoài thật rất lớn, trong xe khong gian lại rất yên tĩnh, âm thanh trong di động đều nghe được rõ ràng.

Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng kém, quả đấm nắm lại càng chặt, trong lòng tràn đầy kích thích muốn cướp lấy cái điện thoại kia.

Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm giác được có chút lạnh gáy, liền quay đầu lại, nhìn đến Bùi Dịch mặt không chút thay đổi đang nhìn chính mình, sợ tới mức cùng Tống Trọng Hạo đơn giản nói một câu liền cúp điện thoại.

“Tán gẫu thật vui quá nhỉ?” Bùi Dịch như có như không nhìn cô.

Cô gái này nói chuyện với anh chưa từng có vẻ mặt ôn hoà như thế, cùng một người đàn ông khác nói chuyện lại có thái độ tốt như vâky!

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, không biết trong lòng sơ hãi cái gì, theo bản năng giải thích nói: “Anh là bạn khuê phòng tốt nhất của tôi. Khuê phòng, anh biết ý tứ này là gì phải không?”

Bùi Dịch khóe miệng giật giật. Hiện tại giữa nam và nữ cũng tồn tại cái gọi là bạn khuê phòng sao? Anh có phải hay không quá lạc hậu rồi hả?

Anh bỗng nhiên nói: “Ngày mai tôi với em cùng đi đón cậu ta.”

Tô Thi Thi lông mao lập tức dựng đứng cả lên: “Không cần! Bùi tổng anh khí thế quá cường đại, sợ sẽ dọa đến anh ấy…” Gặp Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng khó coi, cô buồn bực hỏi: “Thật là, anh tại sao muốn đi cùng tộ? Anh lại không quen biết anh ấy.”

Bùi Dịch hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: “Là ”Ca ca” của em, tôi không nên đi đón cậu ta sao?”

Anh đem hai chữ ca ca nói ra được đặc biệt trọng.

Tô Thi Thi một càng thêm khó hiểu. Anh hẳn không là biết Tống Trọng Hạo ca ca kia thích đàn ông đi?

Hẳn là, Bùi Dịch này là người đàn ông tâm cơ như vậy, nhất định đã sớm cho người ta điều tra qua.

Tô Thi Thi cầu nguyện, ngày mai Bùi Dịch nhìn thấy Tống Trọng Hạo, có thể thủ hạ lưu tình.

10 phút sau, xe đến chỗ góc rẽ của cao ốc “xây dựng Tiệp Khắc”.

Tô Thi Thi khẩn trương nhìn ra bên ngoài, vừa hướng lái xe nói: “Liền ở trong này, đừng nên làm cho người ta để ý. Thế nên, dừng lại đi, tôi xuống đây được rồi.”

Cô nói xong, liền gióng như phía sau đang bị sói truy đuổi, nhảy xuống xe bỏ chạy rồi.

Bùi Dịch nhìn bóng dáng Tô Thi Thi đi xa, khóe miệng không tự giác lại cong lên.

“Không biết cô bây giờ lại sẽ cho tôi bất ngờ gì đây?”

Bùi Dịch cực kỳ chờ mong.

Anh chỉ là làm cho người ta gửi thư mời phỏng vấn cho Tô Thi Thi, nhưng không có làm cái gì khác. ,

“Xây dựng Tiệp Khắc” lựa chọn nhân viên cực kỳ nghiêm khắc và vô cùng đáng sợ, cả nước nổi danh.

“Cô gái ngốc không chịu nghe lời, lần này nên cho cô chút giáo huấn rồi.”

Anh tựa vào ở trên ghế, nhớ tới cái gì đó, bấm điện thoại gọi cho thư ký.

“Mẹ con Hà thị được thả ra rồi sao? Uh”m, tạm thời không cần đi quản bọn họ. Để cho Dương Dũng âm thầm đi theo bảo vệ Tô tiểu thư.”

Bùi Dịch cúp điện thoại, nhìn bên ngoài xe cộ qua lại, ánh mắt càng ngày càng mờ.

“Đoạn Kế Hùng, chờ ông trở về, tôi sẽ đưa ông một phần đại lễ.”

Vị “cha kế” này của anh, là nên trao nhận kích thích rồi.

28. Chương 28: Người Phỏng Vấn Thật Là Khủng Khiếp

Hà gia.

Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân mới từ cục cảnh sát trở về nhà, mệt đến mức tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa.

“Thật sự là buồn cười, con nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Thi Thi cái con tiện nhân kia!” Hà Chí Tường nghiến răng nghiến lợi nói.

“Bây giờ thật sự là thuyền lật trong mương rồi. Chí Tường, Đòan Ngọc Lộ bên kia con cũng không thể nhả ra. Hiện tại chúng ta chỉ có thể dựa vào Đoàn gia thôii.” Phú Tuyết Trân sau khi tính toán trong đầu liền nói.

Tại cục cảnh sát bị hành hạ hỏi cung cả một ngày một đêm không chợp mắt, đã sớm mệt mỏi không thôi.

Hà Chí Tường cau mày nói: “Nếu như Đòan Ngọc Lộ nhất định phải ly hôn thì sao? Là Đoàn gia đó mẹ, Hà gia chúng ta làm sao mà chọc được.”

Hà gia chỉ là nhà giàu mới nổi, mở được cái công ty hạng ba mà thôi, đâu nào so được với Đoàn gia.

“Con trai ngốc, con đừng quên, Đoàn gia bọn họ rất coi trọng sĩ diện. Mẹ cũng không tin bọn họ dám buộc con ly hôn! Con yên tâm, mẹ đã có biện pháp đối phó bọn họ! Bất quá tạm thời vẫn lại là không cần trở mặt, chúng ta liền cùng Ngọc Lộ thương lượng một chút, có thể lừa liền lừa.”

Trong mắt Phú Tuyết Trân, Đoàn Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi đều giống nhau, đều là người không đầu óc. Trước kia bà ta có thể đem Tô Thi Thi lừa đến xoay quanh, hiện tại làm theo cách đó vẫn có thể đem Đoàn Ngọc Lộ lừa ở lại.

Hà Chí Tường đang muốn hỏi mẹ hắn có biện pháp gì, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hắn nhíu mày bắt máy, không nghe được hai câu liền tức giận ném luôn điện thoại di động đi.

“Xảy ra chuyệnn gì?” Phú Tuyết Trân hỏi.

Hà Chí Tường sắc mặt khó coi nói: “Là luật sư của Tô Thi Thi mời gọi đến, nói muốn phân chia tài sản. Chết tiệt, cô ấy đã sớm tính kế rồi!”

Hà Chí Tường nghĩ tới liền bực bội. Hắn hiện tại là tiền mất tật mang.

“Đúng là con tiện nhân! Con điều tra được không, cái người họ Bùi kia thế lực tới cùng có bao lớn?”

Hà Chí Tường biến sắc, mới nhớ tới này đã cho người điều tra, cầm lấy điện thoại bàn gọi cho bạn thân của mình. Sau khi cúp điện thoại xuống, hắn sắc mặt có hơi trắng bệch.

“Sao vậy nói mau?” Phú Tuyết Trân sốt ruột nói.

“Cái tên Bùi Dịch này quả nhiên không đơn thuần là chủ của khách sạn lớn mà thôi, bạn của con điều tra được, anh ta cùng Đoàn gia cũng có quan hệ dây mơ rể má.”

“Cái này coi bộ khó làm rồi. Tô Thi Thi đang ở nơi đó chúng ta trước tiên yên lặng xem xét, dù sao đến lúc người đàn ông kia chơi ngán rồi, chúng ta có cũng sẽ có biện pháp dày vò nó thôi. Mẹ nghĩ, hiện tại chúng ta vẫn lại là mau chóng đến tìm gặp Ngọc Lộ một lần, để ngừa đêm dài lắm mộng.”

Phú Tuyết Trân nói xong liền đi đến nhà bếp làm qua loa vài món, tính toán cơm nước xong nghỉ ngơi một chút liền đi Đoàn gia.

- - - - - - - -

Cao ốc của công ty Xây dựng Tiệp Khắc tọa lạc tại kinh đô Bắc Kinh nằm ngay trung tâm khu vực phồn hoa nhất của thành phố này. Công ty này còn có trung tâm tập thể hình, giải trí nghỉ ngơi cho nhân viên được xem là thánh địa phúc lợi danh tiếng nhất.

Tô Thi Thi đầu tiên nhìn thấy liền thích màu sắc ánh lên hào quang sáng ngời của tòa Cao ốc này.

Mỗi người ra vào nơi này, đều là quần áo ngăn nắp, nam thì bộ dáng tinh anh, nữ thì dung mạo tinh xảo.

“Mỹ nữ thật nhiều.” Từ đại sảnh đi đến trước quầy lễ tân khá ngắn khoảng cách chưa đầy 6 mét, Tô Thi Thi liền gặp được ba vị mỹ nữ, không khỏi có chút bắt đầu ghen tỵ.

“Tiểu thư, xin hỏi cô là…” Trước quầy lễ tân một vị tiểu thư mang theo khuôn mặt ngọt ngào mỉm cười nhìn chăm chú vào Tô Thi Thi.

"Vâng xin chào, tôi gọi là Tô Thi Thi, là đến để phỏng vấn." Tô Thi Thi đem theo thư mời phỏng vấn đưa ra.

Mỹ nữ trước quầy lễ tân liền hai tay tiếp nhận, dùng máy móc quét mã kiểm tra sau lưng thư mời một hồi, xác định thư mời là thật, mới lấy ra một tờ khai đưa cho Tô Thi Thi, mỉm cười nói:

"Phiền cô điền thông tin vào bảng tờ khai này, rồi mới đến lầu hai khu vực phỏng vấn chờ đợi. Đến lúc đó lại có chủ quản sẽ thông báo cô vào phỏng vấn."

"Cảm ơn." Tô Thi Thi tiếp nhận bảng tờ khai, trong lòng tim cứ đập thình thịch.

Còn cần quét mã, nơi đây cũng quá nghiêm khắc rồi!

Cô điền bảng tờ khai xong liền đi lên lầu hai, mới ra thang máy liền sửng sốt một hồi.

"Vượt qua cả số lượng được mời phỏng vấn sao?" Tô Thi Thi phát hiện nơi này thậm chí có hơn 50 người đang đợi tham gia phỏng vấn.

Mỗi một người đều là khí chất xuất chúng hơn người, người không biết còn tưởng công ty Xây dựng Tiệp Khắc này là tuyển chọn mỹ nữ chứ không phải đang tuyển chọn Thiết Kế Sư.

Cô hỏi thăm một chút, thế mới biết chính mình may mắn gặp đúng lúc công ty Xây dựng Tiệp Khắc ba năm một lần thông báo tuyển dụng nhân tài.

Tới tham gia phỏng vấn có rất nhiều chức vụ khác nhau, có người tham gia phỏng vấn ở vị trí quản lý, vị trí kế toán, có người phỏng vấn làm lễ tân, thậm chí có cả lao công….

Tô Thi Thi nhận lời mời tham gia phỏng vấn vị trí Thiết Kế Sư cương vị, đợi một giờ mới đến phiên cô.

Vừa vào văn phòngphỏng vấn, cô đã bị trận địa trong phòng làm cho hoảng sợ.

Chỉ thấy hai mươi mấy cái bình trong phòng, bốn phía đều có hình cung ngồi đầy hơn mười người giám sát phỏng vấn.

"Bắt đầu đi." Ngồi ở tối trung tâm một người phụ nữ dáng vẻ chuyên nhàn nhạt mở miệng.

Tô Thi Thi đem bảng đăng ký thông tin lúc nãy chuyển đi lên, trước giới thiệu một chsut về danh tính của mình.

Cô mới vừa nói xong, người phụ nữ ngồi ở trung tâm lúc nãy lên tiếng nói: "Đem bảng lý lịch tóm tắt của cô đến đây, nếu có lý lịch tóm tắc bằng điện tử càng tốt."

Cô ta nói xong chỉ chỉ bên cạnh đặt một bàn hình chiếu. Đây là máy chuyên dụng cho người sử dụng lý lịch tóm tắt bằng điện tử, nhận lời mời triển lãm lý lịch của chính mình dùng.

Tô Thi Thi lập tức liền lờ mờ rồi. Cô là đột nhiên lấy thư mời phỏng vấn đi đến đây, đâu nào có rảnh chuẩn bị lý lịch sơ lược?

"Thật ngại quá, tôi không có mang lý lịch sơ lược." Tô Thi Thi xấu hổ nói.

Trong đó một vị đang là giám sát phỏng vấn mặt nhất thời trầm tiếp xuống, nhìn thẳng Tô Thi Thi nói: "Cô cứ như vậy liền đi tới. Tiệp Khắc chúng tôi không chào đón những người không có chuẩn bị tốt liền đến phỏng vấn. Việc này chỉ có thể giải thích thái độcủa cô đối với công ty chúng tôi là không hề coi trọng rồi."

"Tôi…" Tô Thi Thi á khẩu không trả lời được, đứng ở nơi đó trơ ra không biết làm gì

Bên cạnh vài vị giám khảo phỏng vấn tựa hồ cảm thấy được có hay không lý lịch sơ lược cũng không phải vấn đề rất trọng yếu, còn không mở miệng, đã bị người phụ nữ ở trung tâm kia lạnh lùng liếc qua vài lần.

Vị giám khảo ở trung tâm kia vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi: "Tôi biết cô nhất định cảm thấy được tôi yêu cầu quá nghiêm khắc, nhưng đây là tác phong làm việc của Xây dựng Tiệp Khắc chúng tôi. Tôi cũng cho phép cô thêm một cơ hội, tuyển dụng còn có hai ngày, cô ngày mai và ngày mốt mỗi ngày đều có thể tới phỏng vấn. Chỉ cần cô có thế để cho tôi chấp nhận cô, cô liền là một thành viên của công ty Xây dựng Tiệp Khắc chúng tôi."

Cô ta nói xong nhìn quét xung quanh một lần, đối với mấy vị giám khảo đang ngồi cái khác hỏi "Mọi người có ý kiến gì không?"

"Không có, không có." Các vị giám khảo phỏng vấn khác đều cùng nhau ra động tác nhất trí.

Một người ngồi ở bên cạnh cô ta nói: "Chúng tôi tin tưởng ánh mắt của Diêu phó tổng."

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, tâm đang nhỏ máu.

Cô - - cũng không ý kiến!

Là chính mình có lỗi, chính mình nhận thức! Cô từ biệt, nói một tiếng ngày mai gặp, liề ra khỏi phòng phỏng vấn.

Sau khi đi ra ngoài, cô dài thở phào nhẹ nhõm, lòng còn sợ hãi.

Quá khủng bố rồi!

Bất quá Tô Thi Thi tinh thần chiến đấu bị kích thích cũng tăng thêm vài phần rồi.

"Ngày mai gặp!" Cô sẽ không thua.

Chỉ là vừa ra khỏi Cao ốc của Khắc Tiệp nghĩ muốn về căn nhà thuê của mình, di động của Tô Thi Thi liền có tin nhắn đến.

"Đừng nghĩ chạy, ngoan ngoãn cùng lái xe trở về."

Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Người đàn ông này có phải hay không ở trên người cô gắn thiết bị định vị rồi hả?

Cô hướng bốn phía nhìn quanh, phát hiện chiếc Cayenne kia của Bùi Dịch còn đứng ở chỗ lúc nãy cô xuống xe.

Tô Thi Thi trên đường đi vẫn quyết định về căn nhà thuê của mình thu dọn ít đồ đạc rồi mới trở về.

Trong văn phòng tổng giám đốc, một người đàn ông anh tuấn phóng khoáng ngồi ở trên ghế sofa, bắt chéo hai chân, đang cúi đầu trộm cười.

"Có lời cứ nói. Đừng phát ra những âm thâm ghê tởm như thế, nếu không tôi liền ném cậu ra ngoài." Trên bàn làm việc bên kia truyền đến âm thanh lạnh lùng.

"Bùi Dịch, qua cầu rút ván, không ngờ cậu lại là người như vậy." Tần Phong ngồi thẳng thân thể, thật sựất sợ bị đá văng ra ngoài.

Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chằm chằm laptop trên bàn làm việc vủa mình. Computer chính là đang truyền phát một đoạn video theo dõi, rõ ràng liền là cảnh tưởng của Tô Thi Thi đi vào phỏng vấn.

Anh cong cong khóe miệng, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tô Thi Thi kinh ngạcnhư vậy.

"Tôi nói này, bộ phận quản lí nhân sự của cậu vẫn là còn có người như thế này sao? Cũng là do cậu cố ý gây khó dễ cho Tô Thi Thi đúng không?"

Bùi Dịch nhíu mày: "Tôi không được làm khó cô ấy sao?"

Tần Phong cười xấu xa nói: "Cô ấy còn không biết nơi này là công ty của cậu đi?"

Bùi Dịch lạnh nhạt nói: "Trên đời này người biết chuyện này không vượt qua năm người. Sao vậy, cậu muốn đi nói cho cô ấy?"

"Không dám, không dám!" Tần Phong toàn thân da căng thẳng, anh ta cũng không dám quấy rầy nhã hứng mèo vờn chuột của Bùi Dịch.

Chỉ là suy nghĩ đến biểu tình của Tô Thi Thi sau biết chân tướng sẽ thế nào, anh ta liền hưng phấn.

Bùi Dịch sờ sờ cái mũi, khóe miệng kìm lòng không đậu lại cong lên.

Đây là Tô Thi Thi chính mình lựa chọn, anh cũng không có ép buộc cô!

10 công ty kia trong đó quả thật chỉ có 1 cái là công ty của anh, chẳng qua 9 công ty kia đều phải cho Xây dựng Tiệp Khắc mặt mũi, anh cũng đã sớm đoán chắc Tô Thi Thi sẽ chọn công ty này.

Bên này, Tô Thi Thi còn không biết chính mình bị anh bày mưu tính kế. Lúc ngồi xe về đến trang viên Đoàn gia, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng ồn ào.

Cô ló đầu ra vừa thấy, con ngươi đã trỏ nên căng thẳng.

Chỉ thấy cửa lớntrang viên bị một già một trẻ hai người vây quanh, đang ở cùng bảo vệ tranh cãi ầm ĩ.

Là mẹ con Hà gia.

Rốt cục đến đây!

29. Chương 29: Cô Thật Tốt Như Vậy Sao

"Tô tiểu thư" lái xe nghiêng người hỏi ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế, nhàn nhạt nói: "Lái vào đi."

Lái xe lập tức nhấn ga, xe gia tốc hướng đến cửa lớn đang từ từ mở ra.

Ở cửa, mẹ con Hà thị còn đang cùng bảo vệ tranh luận.

"Vị Tiểu ca này, chúng tôi thật là người của Đoàn gia. Tôi là mẹ chồng của là Đòan Ngọc Lộ tiểu thư, vị này chính là chồng của cô ta. Chúng tôi đã đem giấy chứng nhận kết hôn cho cậu xem qua, cậu như thế nào lại không tin. "

Phú Tuyết Trân lời ngon tiếng ngọt nói.

Tô Thi Thi ghé mắt, khóe miệng thâm thúy nhếch lên. Đây chính là Phú Tuyết Trân, giỏi nhất ở trước mặt người khác giả vờ giả vịt.

Nếu không phải từng nhìn thấy bộ dáng của bà ta lúc trở mặt, Tô Thi Thi cũng sẽ không tin người đàn bà trước mặt quần áo lộng lẫy, mặt mũi hiền lành nhưng cùng lòng dạ rắn rết không ai bằng.

Tô Thi Thi hạ kính cửa xe xuống. Xe chạy sát bên chỗ mẹ con Hà thị đang đứng.

"Mẹ, mau nhìn xem xem cô gái kia, có phải Tô Thi Thi hay không " Hà Chí Tường bỗng nhiên giữ chặt mẽ mình, chỉ vào chiếc xe đang chạy qua nói.

"Người nào" Phú Tuyết Trân sửng sốt, lập tức lắc đầu, hạ giọng nói, "Không có khả năng, cái con tiểu tiện nhân kia làm sao có thể xuất hiện tại nơi này "

Xe mới vừa chạy qua được nửa cánh cửa sắt, Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, đối với lái xe nói: "Phiền toái anh lúc đi vào, tốc độ chậm một chút."

Lái xe không nói hai lời, giảm tốc độ từ từ hướng cửa chính.

Xe cách mẹ con Hà thị càng ngày càng gần, từ hai thước đến một thước, rồi đến nửa thước, hai mẹ con kia nhìn đến muốn rớt mắt ra ngoài, bên trong chiếu ra chính là Tô Thi Thi đang ngồi.

Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế, quay mặt tùy ý ngắm nhìn cảnh bên ngoài, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chỗ mẹ con Hà thị.

"Tô Thi Thi" Hà Chí Tường nhìn đến quả nhiên đích thực là Tô Thi Thi, đứng ngay tại chỗ thiếu chút nữa giận dữ xông đi tới.

Vẫn lại là Phú Tuyết Trân phản ứng nhanh, liền đưa tay túm chặt con trai mình lại, nhíu mày đánh giá Tô Thi Thi đang ngồi trong xe.

“Tiểu tiện nhân như thế nào lại ở trong này” Phú Tuyết Trân trong lòng thần tốc suy nghĩ, Tô Thi Thi có thể tự do tiến vào Đoàn gia, nhất định không đơn giản như vậy.

“Nghe nói cái người họ Bùi kia cùng Đoàn gia do thiên ti vạn lũ quan hệ gì gì đó” Phú Tuyết Trân suy nghĩ đến lời con trai mình lúc chiều nói, trong lòng rùng mình, lập tức nảy ra chủ ý.

“Thi Thi à, ở trong này gặp được con thật sự là quá trùng hợp rồi. Con muốn đang muốn vào bên trong sao đưa chúng tôi vào cùng được chứ?” Phú Tuyết Trân đi đến cạnh cửa xe, thân thiết nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn Phú Tuyết Trân kia trên mặt bảo dưỡng một vẻ tràn ra tươi cười, ánh mắt thân thiết.

Đối với việc cô trước đây bị bà ta lừa gạt bằng vẻ mặt này, cô bỗng nhiên có chút bình thường trở lại.

Nhìn Phú Tuyết Trân này ra vẻ thân thiết, người không biết thạt sự sẽ cho rằng bà ta là người tốt.

“Hà phu nhân, các vị nghĩ muốn đi vào” Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, như có như không nhìn bà ta.

Phú Tuyết Trân liền gật gật đầu, vội vàng nói: “Là vầy. Chúng tôi đến tìm phu nhân Đoàn gia có chút việc.”

Phú Tuyết Trân biết Đòan Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi từng có xích mít, không dám nói thẳng ra tên của Đoàn Ngọc Lộ, chỉ nói tìm phu nhân Đoàn gia.

Tô Thi Thi như là thờ ơ rồi vô tình gật gật đầu: “Như vậy sao, vậy các người như thế nào đứng ở cửa.”

Cô nói xong đánh giá một phen bảo vệ ở cửa, cười nói: “Bọn họ là người rất rốt, các người là khách của Đoàn gia, nhất định sẽ cho các người đi vào.”

Phú Tuyết Trân trên mặt tươi cười cứng đờ, trong lòng kìm nén nóng giận dang lên tận cổ thiếu chút nữa để cho bà ta chửi ầm lên.

“Bảo vệ cửa nói, là Đoàn gia bọn họ từ chối không tiếp khách, là chúng ta mà khách mới là lạ, nói như vậy thật mất mặt lắm, con nói xem đúng không?”

Phú Tuyết Trân nắm chặt quả đấm ở dưới cửa kính xe cố gắng nhẫn nhịn. Trên mặt còn phải treo lên một nụ cười thân thiện, lấy lòng nói:

“Trong này chắc là có hiểu lầm gì đó bọn họ chết sống không cho chúng ta đi vào. Thi Thi à, con xem có thể hay không giúp chúng ta giải thích một chút, làm cho bọn họ để ta đi vào ”

“Như vậy sao.” Tô Thi Thi nhíu mày, như là cực kỳ khó xử, nghĩ nghĩ nói, “Tôi đây mang các người vào, đi thôi.”

“Thật sao” Phú Tuyết Trân mừng rỡ không thôi. Đứng ở bên cạnh Hà Chí Tường vốn không ôm hi vọng cũng bu lại.

Lúc này Tô Thi Thi trên mặt hiện tươi cười, ôn nhu ngoan hiền, giống như là lúc trước kia vẫn là con dâu tốt của bà ta một dạng.

Hà Chí Tường nhìn thấy bộ dáng này của Tô Thi Thi lúc ngồi ở xe khi đó, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Tô Thi Thi tuy rằng dáng vẻ không cõinh đẹp tinh xảo như Đòan Ngọc Lộ, nhưng là ánh mắt của cô đặc biệt rất đẹp, khí chất cũng không chút nào thua Đoàn Ngọc Lộ, thậm chí so với Đọan Ngọc Lộ càng cao hơn một bậc.

Tô Thi Thi chú ý tới Hà Chí Tường nhìn mình đến ngẩn người, trong mắt cô chớp lóe tia lạnh lẽo rồi biến mất.

Nhưng trên mặt cô như cũ vẫn duy trì khéo tươi cười, cực kỳ thật lòng nhìn hắn: “Các người đi theo xe của tôi chạy vào đi, tôi sẽ để cho lái xe lái xe chậm một chút. Chú ý không được chạy lung tung bị bỏ lại…, trang viên này của Đoàn gia rất lớn, nếu chạy theo không kịp bị bảo vệ đuổi đi ra, tôi cũng không có cách gì nha.”

“Cô” Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường trên mặt tươi cười liền thu lại, không thể tin được nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vẻ mặt như khó xử nhìn bọn hắn: "Làm sao vậy các người muốn ngồi xe sao, nhưng là này chiếc xe không là của tôi, tôi không có quyền cho các người ngồi chung."

Cô nói xong liền đối với lái xe nói: "Bác tài, phiền toái lái xe đi."

Vâng ạ lái xe lập tức khởi động xe.

Một trận ngắn ngủi nổ vang qua đi, Cayenne chậm rãi hướng phía trước đi đến.

"Mẹ, chúng ta làm sao bây giờ" Hà Chí Tường tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Phú Tuyết Trân trên mặt cũng là thoắt xanh thoắt trắng, nhìn đến xe Tô Thi Thi đang lập tức muốn đi vào cửa lớn, bà ta cắn răng một cái, nói: "Đi "

Lập tức, liền mang theo túi xách, lạch bạch chạy đuổi theo xe chạy.

"Tiện nhân, cô đừng để cho tôi tìm được sơ hở" Hà Chí Tường rủa thầm một tiếng, cũng đi theo.

Nhóm người bảo vệ ở cửa tự nhiên cũng nghe được lời Tô Thi Thi nói mới vừa rồi. Nhưng cô hiện tại là người phụ nữ của Bùi Dịch, ai dám để cho cô mất hứng đành phải do mẹ con Hà gia kia vào trang viên.

Trong xe, Tô Thi Thi thích ý tựa lưng vào ghế, cao hứng đến nổi thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Thực tưởng là tôi là đứa ngốc phải không" Tô Thi Thi khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Nghĩ tới vừa rồi Phú Tuyết Trân coi cô như con ngốc một dạng mà lừa cô, cô liền cảm thấy được là mình đang bị sỉ nhục chỉ số thông minh.

Cô tiện tay từ trong túi xách, lấy ra điện thoại bắt đầu quay video clip thu hình, đem mẹ con Hà gia kia chạy theo phía sau nhìn y hệt mấy con chó Nhật chạy theo chủ xin thức ăn.

Cán chuôi vĩnh viễn chê ít, cô đã sớm thấy rõ ràng nhìn thấy rõ tính tình của hai mẹ con Hà gia kia, về sau sẽ không tránh khỏi chuyện dây dưa. Trên tay nắm nhiều điểm bất lợi của họ, tránh hậu hoạn sau này.

Nơi xa xa kia trong trang viên trên bang công tầng cao nhất của một ngôi biệt thự, Đòan Ngọc Lộ đang dùng Ống Nhòm quan sát đến tình hình xảy ra ở cửa lớn bên này.

Lúc cô ta nhìn đến mẹ con Hà gia kia vậy mà đi theo xe Bùi Dịch chạy tiến vào, giận đến ác miệng mắng to.

"Chết tiệt, mẹ, người nói thử xem amh ta tới cùng muốn thế nào đây, vì cái gì muốn thả mẹ con Hà gia kia rồi để bọn họ tiến vào nếu để cho cha nhìn đến bọn họ, nhất định sẽ đánh chết con "

"Con hiện tại biết sợ rồi sao" Phương Thanh Hoa trừng mắt nhìn con gái mình liếc mắt một cái, đi tới tiếp nhận Ống Nhòm nhìn một phen, phát hiện hai mẹ con Hà gia kia đã gần tiếp sát biệt thự rồi.

Bà ta nhíu mày nghĩ một chút, nói: "Trong xe hẳn không phải là Bùi Dịch mẹ nghe hạ nhân nói, cậu ta một giờ trước cũng đã trở lại."

"Trong xe kia chính là con nhỏ đáng ghét Tô Thi Thi. Chết tiệt, nhất định là nó rồi, con còn đang nghĩ ai dám để cho hai mẹ con Hà gia tiến vào, cô ta nhất định là muốn xem kịch hay nhà chúng ta, mẹ nói con phải làm sao bây giờ "

Đoàn Ngọc Lộ cầm lấy tay mẹ mình, gấp đến độ sắp khíc đến nơi rồi.

Phương Thanh Hoa nhìn thoáng qua nơi xa, vỗ vỗ tay Đòan Ngọc Lộ an ủi, nói: "Mẹ đã có biện pháp. Nhưng là sau này con làm bất cứ chuyện gì trước tiên phải nghe mẹ nói, nhớ kỹ không "

"Con nhớ kỹ mẹ, người bây giờ nhất định phải cứu con" Đoàn Ngọc Lộ vội vàng gật đầu.

Chỉ cần có thể giấu diếm chuyện này, không chỉ nói để cho cô ta nghe lời, liền là không cho cô ta ra khỏi cửa, cô ta cũng nguyện ý

Ông nội cô ta cũng sắp muốn trở về, chuyện này đến lúc đó nếu là còn không có giải quyết xong, cô ta cũng đừng mong tiếp tục sống những ngày tháng thoải mái.

30. Chương 30: Cô Gái Lưu Manh

Chiếc Cayenne tốc độ rất chậm từ từ đi vào.

Tô Thi Thi cảm thấy được vị lái xe này của Bùi Dịchthật sự rất biết làm việc, lái không nhanh không chậm, cũng không phải quá nhanh để cho mẹ con Hà gia kia theo không kịp, cũng sẽ không lái quá chậm làm cho bọn họ đuổi đến quá thoải mái.

Vốn dĩ cô còn đang rất cao hứng một hồi, bỗng nhiên thấy bên cạnh lao tới bốn năm vệ sĩ, đồng loạt bắt được cánh taymẹ con Hà gia, không nói hai lời liền đem bọn họ hướng của lớn kéo ra.

"Các ngươi muốn làm gì? Thả ra… Buông chúng tôi ra!" Phú Tuyết Trân vội vàng hô to.

Bọn họ chạy theo đến đầu đầy mồ hôi, rất không dễ dàng nhìn thấy biệt thự, vậy mà cứ như vậy bị kéo đi trở về!

"Buông ra! Tôi muốn gặp Đoàn Ngọc Lộ! Tôi là chồng cô… Hu hu hu…" Hà Chí Tường còn chưa hô xong, đã bị một vệ sĩ thân hình cường tráng bụm miệng.

Hắn ra sức vùng vẫy, một giây sau đã bị vệ sĩ kia đưa tay lên đánh một cái sau gáy ngất xỉu rồi.

"Các ngươi! Các ngươi…" Phú Tuyết Trân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đang muốn chửi ầm lên, một vệ sĩ đột nhiên chặn trước mặt bà ta.

Bà ta hai mắt trợn ngược, liền hôn mê bất tỉnh.

"Thật đáng thương." Tô Thi Thi lắc đầu, đem thu video clip lưu lại rồi thu hồi điện thoại cất vào túi xách, ngồi thẳng thân thể.

"Chuyện này nhất định là thủ đoạn của Phương Thanh Hoa." Vệ sĩ tới nhanh chóngnhư vậy, vừa thấy liền là Phương Thanh Hoa gọi người tới, Đoàn Ngọc Lộ không có cái đầu óc kia.

"Đáng tiếc lại không xem được trò hay rồi." Tô Thi Thi yên lặng nghĩ đến.

Xe tại cửa biệt thự ngừng lại.

Tô Thi Thi kỳ quái nhìn nhìn ra bên ngoài, không rõ tại sao lại không trực tiếp lái vào đi.

Đang nghĩ ngợi hướng từ cửa trang viên đột nhiên truyền đến Phú Tuyết Trân tiếng chửi bậy.

"Các người đây là cố ý giết người hiểu không? Tôi có thể đi tố cáo các ngươi! Mau thả con tôi ra!"

Tô Thi Thi xoay người lại xem, phát hiện Phú Tuyết Trân đã tỉnh lại, đang bị hai vệ sĩ lôi cái cánh tay dắt ra ngoài. Bên kia Hà Chí Tường bị một vệ sĩ khiêng đi, còn chưa có tỉnh lại.

Lúc này, bên cạnh vừa đi tới một người sáu mươi tuổi, mặc áo vest nhỏ, lão nhântinh thần hưng phấn. Tô Thi Thi vừa thấy đến người kia, mi mắt nhíu lại.

Lần này có trò hay xem rồi.

Ông ta đi đến trước mặt đám vệ sĩ kia, lạnh lùng nghiêm mặt khoát tay. Ngay sau đó chỉ nghe "bịch bịch" hai tiếng trầm đục, Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường đều bị ném đến trên mặt đất.

"Ai ôi! Các người thật tán tận lương tâm!" Phú Tuyết Trân tức giận đến sắc mặt trắng bệch, một bên xoa xoa cái mông bị ngã đau điếng, một bên bò qua đi đỡ con mình.

Hà Chí Tường vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự, nhất điểm phản ứng đều không có.

"Con ta nếu là có xảy ra chuyện không hay…"

"Con trai của ngươi nếu là có xảy ra chuyện gì không hay, Nhị Tiểu ThưĐoàn gia chúng tôi sẽ tiến hành thủ tục thừa kế tài sản." Ông ta từ trên cao cuối xuống nhìn mẹ con Phú Tuyết Trân.

“Đến như con trai của ngươi chết, phiền toái không cần lại đến Đoàn gia giương oai, nếu không hậu quả các ngươi chỉ là hạng vô danh tiểu tốt gánh vác không nổi đâu.”

“Ông là ai? Dám như vậy nói chuyện với tôi? Ông biết tôi là ai không? Tôi nói cho ông biết…”

“Hà phu nhân, tôi là quản gia trang viênĐoàn thị. Nơi này toàn bộ đều là tôi phụ trách. Hiện tại, tôi muốn thực hiện chức trách của mình, muốn mời các người đi ra ngoài.” Đoàn quản gia nói xong, liền liếc mắt ra hiệu cho vệ sĩ.

Một vệ sĩ dán người cao nhất đi đến trước mặtHà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân, cúi đầu một cái liền xách Hà Chí Tường lên.

Một vị vệ sĩ khác đi đến lôi cánh tay của Phú Tuyết Trân, đem cả người bà ta từ trên mặt đất dẫn ra ngoài.

“Hà phu nhân, Đoàn gia không phải là nơi mà các người có thể vào. Nếu còn có lần sau, không phải tôi tới mời các người ra ngoài. Mà là…”

Hắn nói xong xoay người nhìn nhìn mặt sau, nơi đó thình lình xảy ra một tiếng chó sủa, thanh âm lớn đến nỗi khiến nửa cái trang viên đều đã nghe được.

Chỉ thấy một đầu của con tê giác màu đen cùng cỡ với chó ngao Tây Tạng, bị ba người vệ sĩ cao lớn giữ chặt lại, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân má ơi một tiếng, trên mặt sợ đến cắt không còn giọt máu.

Nhìn đến bộ dángĐoàn quản gia không coi ai ra gì, lại nhìn thấy cảnh ngộ của chính mình giờ phút này, bà ta tức giận đến toàn thân phát run.

“Các người… Được lắm, các người chờ đi! Hãy đợi đấy!” Phú Tuyết Trân tức điên rồi.

Bọn họ là đường đường chính chính là thông gia của Đoàn gia, sao lại phải chịu nhục nhãnhư vậy! Quả thực tức quá mà!

“Thật sự là đáng thương nhưng tất có chỗ đáng hận.” Tô Thi Thi xem xong lắc đầu.

Ánh mắt của cô xẹt qua trên người Đoàn quản gia khi đó, hơi hơi dừng một chút, có khí phách hơn người làm cho có cảm giáckhông thoải mái.

Vị này là Đoàn Hòa Dự đi theo ông nội làm quản gia, hiện tại là Đại Quản Gia củatrang viên. Kỳ thật ở trong trang viên này mỗi tòa biệt thự đều có quản gia riêng.

Chỉ là không có người nào quyền lợi như vị Đoạn Hòa Dự này.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lùng. Lúc trước liền là vị Đoàn quản gia này, thay Đoàn Chấn Ba đem thỏa thuận li hôn giao cho mẹ cô, làm hại mẹ cô thổ huyết tại chỗ.

“Đại tiểu thư.” Đoạn Hòa Dự cũng thấy được Tô Thi Thi, ngoài ý muốn đi tới, đối với Tô Thi Thi cúi chào.

Tô Thi Thi sửng sốt, không biết ông ta sao lại đột nhiên khách khí đến vậy, nhưng vẫn lại là xem như không thấy, xoay người hướng biệt thự đi đến.

Đoạn Hòa Dự nhìn Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú. Trước đây biết được Hà Chí Tường cùng Đòan Nhị Tiểu Thư kết hôn đã nghĩ nói cho lão ia nghe, nhưng là Bùi Dịch vậy mà ngăn cản ông.

Ông tự nhiên muốn cho Bùi Dịch mặt mũi, tạm thời đem chuyện này coi như không biết. Xem ra nể mặt Bùi Dịch nhiều, đối Tô Thi Thi tự nhiên cũng không dám giống như trước như vậy tùy ý.

“Hi vọng các người đừng quậy lớn chuyện.” Đoạn Hòa Dự ở trong lòng yên lặng nói.

Bên này, Tô Thi Thi còn chưa đi hai bước, phía trước từ phía sau cây bạch quả trăm năm tuổi, bỗng nhiên chui đi ra một người đàn ông, chặn Tô Thi Thi đường đi.

Tô Thi Thi bởi vì nhìn đến quản gia trong lòng có chút loạn, nhất thời không chú ý, liền đụng phải người đó.

"Mỹ nữ, cô chủ động như vậy không tốt…" Người nọ nhìn đến Tô Thi Thi khi đómi mắt vụt sáng lên, hai mắt nhất thời phát sáng lên, thay đổi tư thế sang ôm ấp Tô Thi Thi nói, "Chủ động cũng rất tốt, tôi thích."

"… Lưu manh!" Tô Thi Thi biến sắc, liền muốn đẩy hắn ra!

"Mỹ nữ, rõ ràng là chính cô nhào lên ôm tôi." Người đàn ông này có một đôi xinh đẹp đào hoa, làn da trắng nõn, ngũ quan đứng thẳng, tinh xảo giống như tranh vẻ đẹp như một suất ca.

Chỉ là này nói chuyện ngữ khí cùng thái độ, thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.

Tô Thi Thi liền dùng sức cô gắng đẩy tay hắn ra, cúi đầu rồi chạy lấy người.

Người đàn ông kia liền bắt lấy tay Tô Thi Thi, cười nói: "Tôi gọi là Tần Phong, mỹ nữ cô tên là gì? Là người của Đoàn gia sao? Trước kia sao chauw từng nhìn thấy cô?"

Tô Thi Thi nhướng mày: "Tần Phong? Thật ngại, không biết. Phiền toái buông tay."

"Này không phải là đã quen biết rồi rồi hả? Mỹ nữ, nhìn cô gầy gầy nho nhỏ, vóc người đẹp hoàn mỹ thôi." Tần Phong nói xong dùng lực đem Tô Thi Thi kéo vào trong lòng, nghĩ muốn tìm lại xúc cảm vừa rồi.

Tô Thi Thi mặt trầm xuống, bày ra móng tay hướng tới mặt hắn bắt ngay đi lên.

"Hí… Cô!" Tần Phong không thể tin nhìn Tô Thi Thi, tay liền đưa lên sờ soạng trên mặt, đưa tay đến chỗ đó.

Chậc, đều đã chảy máu rồi!

"Mỹ nữ, cô… Cô quả thực là Nữ Lưu Manh!"

Tô Thi Thi tức giận đến nghĩ muốn lại cho hắn tới một cước, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

"Tô Thi Thi, lại đây."

Bùi Dịch?

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, phát hiện Bùi Dịch không biết từ khi nào đứng ở cách đó năm thước chỗ một cây bạch quả nhỏ khác.

Cô không hề nghĩ ngợi, liền muốn chạy tới.

Còn chưa chạy được một bước, tay cô lại bị bắt được.

"Cô tới cùng muốn làm gì?"

"Cô là Tô Thi Thi?" Tần Phong nhìn Tô Thi Thi bằng ánh mắt so với vừa rồi đã bất đồng, lúc này giống nhìn Tô Thi Thi như nhìn một con quái vật, "Cũng từ chỗ nào chui ra? Bùi Dịch tên kia sao vậy liền nhìn tới cô rồi hả?"

Tô Thi Thi mặt đen.

Người này miệng thật đáng ghét!

Cô ánh mắt lườm đến nơi xa có bóng dáng một cô gái đang chạy tới, cũng không cần biết là ai, dùng lực đem Tần Phong hướng người nọ đẩy đi.

Tần Phong một cái không chú ý, thật đúng là bị cô thuận lợi thoát ra rồi.

"A!" Cô gái kia vừa chạy đến hiển nhiên không nghĩ tới nguwofi trước mặt đột nhiên bổ nhào tới mình, lập tức kêu to lên.

Tô Thi Thi sửng sốt, thấy rõ ràng người nọ là ai khi đó, nhất thời vui vẻ.

31. Chương 31: Tần Thiếu Mời Cô Ăn Cơm

Edit: Linh Thái

Beta: Gấu

"Anh là cái đồ lưu manh, anh muốn làm gì hả? Mau thả tôi ra! Chết tiệt, tay anh đang sờ vào đâu thế!"

Đoàn Ngọc Lộ hổn hển đang cố đẩy cái này người đàn ông chết tiệc này ra khỏi người mình.

Nhưng khi cô ta ngẩng đầu, lúc nhìn đến người đàn ông này bộ dáng khi đó, mi mắt lúc này liền biến thành mắt lấp lánh.

"Tần ca ca!" Đoàn Ngọc Lộ ôm liền vòng cánh tay qua cổ Tần Phong, hận không thể cả thân thể đều dính đến trên người hắn ta.

Tần Phong mới vừa còn muốn nhân cơ hội mò mẫn vài cái, vừa nghe là tuếng của Đoàn Ngọc Lộ, lập tức hận không thể ngay tại chỗ bỏ chạy.

"Cô đợi đấy!" Hắn ta oán hận đang trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, người phụ nữ này là đang cố ý!

"Tần ca ca, mặt của là sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Sao bị chảy máu rồi hả?" Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến Tần Phong trên mặt trái có mấy vết máu, lúc này đau lòng đang muốn giúp hắn ta lau lau.

Tần Phong liêgn cố gắng tránh né tay cô ta, cố nặn ra một nụ cười tươi tắn nói: "Ngọc Lộ, cô trước tiên bỏ tay…"

"Tần ca ca, anh để cho em xem xem, này nếu lỡ để lại sẹo thì làm sao đây a?"

Đoàn Ngọc Lộ mới không nỡ buông tay. Cô từ trước đến nay chỉ thích bộ dạng đẹp trai hoặc là đàn ông ở trên giường công phu lợi hại.

Mà Tần Phong chẳng những bộ dạng soái ca, nghe nói kia phương diện cũng rất lợi hại, là trong cảm nhận của cô ta là đệ nhất tuyệt phẩm hiếm có.

Chỉ tiếc trước kia không cơ hội, hiện tại rất không dễ dàng ôm ấp như thế này, cô ta làm sao có thể dễ dàng buông tay.

Tô Thi Thi trái lại thấy có chút trợn mắt há hốc mồm.

Đoàn Ngọc Lộ này, tác phong cũng quá phóng đãng, nhất điểm đều không có chút đức hạnh của người vợ.

Cô ho khan một tiếng, như có như không cười nhìn thoáng qua Tần Phong, nói: "Nhị Tiểu Thư nói không sai, Tần tiên sinh đi trước rửa sạch một phen miệng vết thương. Nếu lỡ bị uốn ván cái gì, liền không được."

"Đúng đúng, Tần ca ca, chúng ta đi thôi." Đoàn Ngọc Lộ không khỏi phân trần đang kéo tay Tần Phong, lôi kéo hướng biệt thự nhà mình đi đến.

"Được." Tần Phong bỗng nhiên thay đổi chủ ý, hướng Tô Thi Thi đá lông nheo, theo Đoàn Ngọc Lộ đi tới.

Tô Thi Thi bị hắn ta nhìn một cái toàn thân tóc gáy đều đã thiếu chút nữa dựng thẳng lên tới, đang muốn tiến vào biệt thự, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng Bùi Dịch ôn hoà.

"Còn chưa có xem đủ?"

"Anh làm sao mà đi không có chút tiếng động nào vậy?" Tô Thi Thi bị dọa sợ đến nỗi cả người nhảy dựng. Người đàn ông này vừa mới rõ ràng còn đang đứng cách cô hơn 5m, bằng không Đoàn Ngọc Lộ mà nhìn thấy anh sẽ không chạy tới rồi.

Bùi Dịch nhàn nhạt đang nhìn hai mắt Tô Thi Thi, bỗng nhiên khom lưng đem cô bế lên.

"Ang muốn làm gì?" Tô Thi Thi thét chói tai.

Bùi Dịch cúi đầu xem cô, khóe môi nhíu lại, nhàn nhạt nói: "Em không phải mới vừa bị kẻ lưu manh kia dọa sợ tới mức chân mềm nhũng sao? Tôi ôm em đi vào."

“Tôi đâu nào…” Tô Thi Thi còn chưa nói xong, liền nhìn thấy tia cảnh cáo trong mắt Bùi Dịch, yên lặng đem những lời còn lại nuốt trở vào.

Cô có thể cho rằng anh đang ghen hay không đây?

Mà cái tên Tần Phong kia không biết từ đâu chạy đến!

“Anh biết người kia sao?” Tô Thi Thi nhịn không được hỏi.

Bùi Dịch khóe môi bĩu một cái, có vẻ vẫn lại là không rất cao hứng: “Em không cần để ý đến hắn ta.”

“Không được! Tôi muốn báo thù!” Tô Thi Thi cắn răng nói.

Người đàn ông kia vừa rồi sờ soạng cô, không thể cứ như vậy thôi!

“Tô Thi Thi, em nếu còn lại gần người đàn ông khác, có tin tôi hay không ném em trên mặt đất?” Bùi Dịch bạo phát.

Cái người phụ nữ chết tiệtnày, không sợ anh à?

Vừa rồi anh gọi cô đi đến chỗ anh, vậy màcô vẫn ở lại bên kia cùng Tần Phong lôi lôi kéo kéo, bây giờ còn nói cái không để yên!

“Này, anh sao không nói đạo lý vậy! Buông ra, bản thân tôi đi!” Tô Thi Thi nổi giận.

Bùi Dịch ôm tay cô chặt chẽ, bước chân nhanh hơn.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình bên tai gió lạnh vù vèo không ngừng, sợ tới mức tâm can phù phù phù phù đang nhảy.

“Anh đi chậm một chút đi!” Tô Thi Thi kìm lòng không đậu đang ôm lấy Bùi Dịch cổ, người này tốc độ cũng quá khủng bố rồi!

Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái, hừ lạnh: ”Hiện tại biết sợ?

“Ấu trĩ!” Tô Thi Thi chẳng muốn nói chuyện với anh.

Bùi Dịch kìm nén tức giận trong lòng, hận không thể đem cô vứt trên mặt đất!

Người phụ nữ này thật biết cách chọc giận anh!

Bởi vì đi quá nhanh, không quá một phút đồng hồ liền đến phòng khách. Bùi Dịch nhíu mày, đem Tô Thi Thi vứt đến trên ghế sofa.

“Anh…” Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị ném choáng quáng, tức giận đến nỗi cầm lấy một cái gối ôm liền muốn hướng Bùi Dịch ném tới.

Bùi Dịch đang muốn ngồi xuống, một cái không chú ý, bị gối ôm vừa vặn nem trúng vào người, bịch một tiếng liền ngã ở trên ghế sofa.

” A…” Tiểu Ưu bưng trà đi ra sợ tới mức thân thể mềm nhũn, gì đó trong tay toàn bộ quẳng ngã ở trên mặt đất.

“Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Tiểu Ưu vội vàng ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ, sợ tới mức tay đều đã run lên.

“Cút!” Bùi Dịch đen mặt phẫn nộ quát.

“Tôi… Là!” Tiểu Ưu hốc mắt nhất thời đỏ, cúi đầu đứng lên.

Tô Thi Thi còn không có ứng kịp trước thái độ của Bùi Dịch quát mắng người hầu, nhìn Tiểu Ưu mắt đỏ lên nước mắt sắp trào ra luôn rồi, còn có trên đất nhặt các mảnh vỡ, lúng ta lúng túng nói một câu cũng không xong.

“Bùi tiên sinh, anh hẳn không là nghĩ muốn giết người diệt khẩu đi?”

“Em…” Bùi Dịch bị chọc giận đến nở nụ cười, người phụ nữ này luôn luôn có thể để cho anh vừa tức lại không làm được gì.

“Tiểu Ưu, cô đi pha một bình trà khác đi. Dụng cây chổi tới quét, đừng để bị đứt tay.” Tô Thi Thi đối với Tiểu Ưu thật có lỗi nói.

Đều do cô vừa rồi ném quá chuẩn, bằng không cũng sẽ không đem Tiểu Ưu dọa đến như vậy.

Tiểu Ưu cảm kích nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, nhưng Bùi Dịchkhông có cho phép, đứng ở chỗ đấy vẫn lại là không dám động.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lại nhìn đến nữ giúp việccúi đầu đáng thương tội nghiệp, thật lâu sau, không kiên nhẫn xua xua tay “Đi xuống đi.”

“Cảm ơn tiên sinh, cảm ơn Tô tiểu thư!” Tiểu Ưu gấo rút vội vàng lui xuống, dùng tốc độ cực nhanh cầmcông cụ dọn dẹp, thu dọn nơi này sạch sẽ lại lui xuống.

Chờ cô sau khi đi rồi, Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế sofa, nhìn Bùi Dịch: “Anh mỗi lần đều là như vậy tùy tiện sa thải người sao?”

Nếu vừa rồi cô không nói chuyện, hiện tại Tiểu Ưu sợ là đã bị sa thải rồi.

“Sao vậy, Tô tiểu thư muốn quản chuyện trong nhà tôi sao?”

Tô Thi Thi nghẹn lời, bị ngữ khí của anh làm cho cô có chút không thoải mái.

Anh nói không sai, cô cũng không phải là gì của anh, dựa vào cái gì quản những thứ này?

Cô lạnh lùng nghiêm mặt, cúi đầu chơi với mấy ngón tay của mình.

Bùi Dịch nhìn đến tiểu nữ nhân trên mặt biểu tình cô đơn, sửng sốt một phen.

Anh vừa rồi có phải hay không nói bậy rồi hả?

“Tô Thi Thi.” Bùi Dịch nghĩ nghĩ, đổi đề tài, “Em hôm nay đi phỏng vấn, có phải hay không bị bẽ mặt rồi hả?”

“Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.” Tô Thi Thi sắc mặt càng kém rồi.

Bùi Dịch mặt cũng đen.

Người phụ nữ này tính khí càng ngày càng lớn rồi?

Thật sự là làm hư rồi!

Hai người chính đang còn đang chiến tranh, bên ngoài tiểu biệt thự quản gia đi đến, đối với Bùi Dịch nói: “Tiên sinh, Tần tiên sinh tới mời Tô tiểu thư qua đi ăn cơm chung.”

“Mời tôi?” Tô Thi Thi nhíu mày, “Đi nhà bên cạnh?”

Quản gia cung kính nói: “Đúng.”

Bùi Dịch lông mày nhíu lại, đối với quản gia khoát tay: “Biết rõ, nói cho hắn ta, chúng ta lập tức đi qua.”

“Tôi không cần đi qua ăn cơm!” Tô Thi Thi lập tức phản bác.

Tòa biệt thự bên cạnh kia, cô đi vào một lần liền ghê tởm một lần! Vậy mà vẫn còn phải điqua ăn cơm? Cô ngốc sao?

“Tô Thi Thi.” Bùi Dịch bỗng nhiên yên lặng nhìn Tô Thi Thi.

“Anh… Anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, tôi nhìn thấy bọn họ sẽ tiêu hóa không nổi, anh đừng có mà dụ dỗ tôi…”

“Tô Thi Thi.” Bùi Dịch lại gọi cô một lần, bây giờ, anh cực kỳ thành thật nói, “Tôi nghe nói, mẹ em có một cái lắc đeo tay, hiện tại đang ở trên tay mẹ kế của em.”

“Sao vậy? Em không nghĩ muốn đi lấy trở về?”

32. Chương 32: Anh Lại Cầu Hôn?

Edit: Thanh Tuệ An

Beta: Gấu

Nhìn trong vườn nhìn thấy cây đại thụ đoàn viên, Tô Thi Thi ảo não nghĩ về chính mình.

Cũng bởi vì một câu nói của Bùi Dịch "Em không nghĩ muốn đi lấy nó trở về", vậy mà cô thật sự đi quá xa rồi

"Mẹ, con nhất định sẽ giúp người cầm lại cái lắc tay. Kẻ bạc tình kia vậy mà đem lắc tay cho bà ta, con nhất định phải lấy lại!"

Tô Thi Thi ở trong lòng tự nói với chính mình

Bùi Dịch nhìn thấy Tô Thi Thi nhìn chằm chằm vào cây đại thụ đoàn viên đến ngẩn người, ghét sát vào, thấp giọng hỏi: "Em thật sự thích cây này?"

Tô Thi Thi không chú ý tới ý tứ trong lời nói của anh, theo bản năng nói: "Đây là cái cây mẹ tôi năm đó đã tự tay trồng, hiện giờ đã lớn lên thế này rồi."

"Ừ" Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, có vẻ đăm chiêu nhìn thoáng qua thấy một người thành niên đang ôm ấp cái cây này, anh vươn tay ôm ở thắt lưng Tô Thi Thi nói "Vào thôi."

Tô Thi Thi cảm thấy được có chút không rõ, đi theo anh vào trong biệt thự.

Còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng của Đoàn Ngọc Lộ

"Tần ca ca, bị vậy có đau không?"

Tô Thi Thi một trận lạnh sống lưng

Tần Phong cái này họ lại vẫn thật không sai, Tần ca ca trực tiếp trở thành tình ca ca. Nhất là lúc Đoàn Ngọc Lộ nói ra càng không có thiện cảm.

Hai người đi vào, vừa hay nhìn thấy Đoàn Ngọc Lộ chính đang ngồi sát bên Tần Phong ở trên ghế sofa giúp Tần Phong xử lý miệng vết thương.

Từ góc độ của Tô Thi Thi cảm nhận được, Tần Phong chính đang vẻ mặt hưởng thụ.

Nhưng là Tần Phong đang nhìn ngó xung quanh, liếc thấy Tô Thi Thi, nhất thời từ trên ghế sofa đứng lên.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ không chú ý, đã bị Tần Phong hất ngã ở trên mặt đất, té xuống một bên hòm thuốc, thuốc và băng gạc rơi trên đất.

Tần Phong giống như Đoàn Ngọc Lộ không tồi tại,nhìn vào Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư, cô đã đến rồi? Đói bụng chưa? Tôi nghe nói Đoàn gia bảo vịt ở đây rất ngon, cô đợi nhất định phải nếm thử."

Tô Thi Thi nhìnthấy cảnh tượng này liền trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên có phần đồng tình với Đoàn Ngọc Lộ.

Đúng là một giây sau cô cảm thấy mình thật lực cười

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe đến "Tô tiểu thư" ba chữ, tức giận nhảy lên, từ trên mặt đất đứng lên nhìn đến Tô Thi Thi liền mắng: "Cô là kẻ tiện nhândến nhà tôi làm gì?"

"Đoàn Ngọc Lộ!" Bùi Dịch mặt lập tức trầm tiếp xuống, ánh mắt băng lãnh địa nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

"Chú… Chú trẻ…" Đoàn Ngọc Lộ mặt trắng bệch. Cô ta vừa rồi cũng không để ý lần có Bùi Dịch ơ ở đây, lần này làm sao đây?

“Tiện nhân?” Bùi Dịch cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đoàn Ngọc Lộ, lại như vạn tấn hỏa dược muốn nổ mạnh, lợi hại, khủng bố.

“Tiểu Dịch, các cậu đến rồi à” đó là mẹ Đoàn Phương Thanh Hoa nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức chạy ra, đồng thời quát lớn, “còn không mau xin lỗi thím trẻ”

“Mẹ!” Đoàn Ngọc Lộ vẻnh môi khó chịu nói.

So với việc bắt cô ta xin lỗi và gọi bằng thím trẻ thì bắt cô chết còn hơn

Lần trước là vì tại Bùi Dịch không có ở đây, hiện tại là đang đứng đây…

“Thì ra cách dạy dỗ con cái của đại ca vẫn như cũ như vậy.” Bùi Dịch lạnh lùng nói.

“Tiểu Dịch, cậu hiểu lầm rồi. Ngọc Lộ nó hôm nay tâm tình…” Phương Thanh Hoa nói đến một nửa lại sợ giống lần trước Bùi Dịch nói bà ta thay con gái mình giải vây, vội vàng trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt một cái.

“Lại vẫn không xin lỗi đi?”

“Mẹ…” Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến mắt đều đã đỏ, cắn răng, hướng Tô Thi Thi kêu một tiếng, “Thím trẻ.”

Tô Thi Thi còn chưa biết làm sao, Bùi Dịch không coi ai ra gì đi hướng trong phòng ăn.

Đoàn Ngọc Lộ biểu tình cương ở trên mặt, tức giận đến sắp ngất đi, vừa định để cho Tần Phong an ủi một phen, nào biết Tần Phong đuổi theo Tô Thi Thi rồi.

“Tô tiểu thư, chờ ta với. Chúng ta tới tiếp tục thảo luận về vịt?”

“Mẹ, người xem bọn họ! Hơi quá đáng, nơi này là nhà chúng ta… Hu hu hu…”

Phương Thanh Hoa liền vội vã bịch kín miệng con gái mình lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Con nói ít vài câuđi, bằng không đừng chọc giận Tô Thi Thi, cô ta không vui lại hướng chỗ cha con đâm thọt, lúc đó con làm sao đây?”

“Chẳng lẽ con phải chịu cho họ khi dễ?” Đoàn Ngọc Lộ không phục nói.

“Nhẫn nại một phen đi, chị con đến bọn họ lập tức liền muốn trở về rồi.” Phương Thanh Hoa nói.

Đoàn Ngọc Lộ lập tức im tiếng.

Chị cô ta trở về, không phải là ông nội cũng sẽ trở về sao? Đến lúc đó cô ta chưa biết chừng còn thảm hại hơn?

Bên chỗ phòng ăn, Đoàn Chấn Ba chẳng biết lúc nào cũng đến ngồi rồi, này đang cùngTần Phong ở đó nói chuyện phiếm.

Tô Thi Thi liền yên lặng ngồi giữa Bùi Dịch và Tần Phong, trong lòng chỉ toànnghĩ đến đây vì chuyện cái lắc tay mẹ cô, đối mấy chuyện khác cô không có hứng thú

“Thi Thi à, cô có phải cảm thấy không thoả mái? Sao không nói lời nào vậy?” Tần Phong hoàn toàn giống như là rất quen thuộc, liền gọi tên cô một cách thân mật như vậy.

Ngồi ở đối diện Đoàn Chấn Ba sắc mặt cứng đờ, không biết tên nhóc Tần Phong này làm sao vậy, sao cũng đối nha đầu Tô Thi Thi bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Tô Thi Thi mặc kệ Tần Phong, tiếp tục lặng im không tiếng động.

Tần Phong kia không chút để ý, cùng Đoàn Chấn Ba không nói được hai ba câu, lại bỗng nhiên lôi kéo Tô Thi Thi: Cô thích ăn cái gì? Để cho phòng bếp đi làm. Đoàn bá phụ rất hiếu khách.

Đoàn Chấn Ba nghe xong, đành phải theo nói đạo theo: “Tiểu Phong nói không sai. Các người thích ăn cái gì, ta cho phòng bếp đi làm.”

Tô Thi Thi vẫn như cũ ôn hoà ngồi ở chỗ kia, một chút phản ứng đều không có.

Đoàn Chấn Ba sắc mặt nhất thời liền trầm tiếp xuống. Ngồi xuống không bao lâu Đoàn Ngọc Lộ quả thực muốn chọc giận bùng nổ rồi.

"Mẹ, người xem, con nhỏ đó là có thái độ gì? Cha nói chuyện với nó, vậy mà một chút đều không để ý?"

"Đoạn Nhị Tiểu Thư tựa hồ có ý kiến?" Bùi Dịch bỗng nhiên lành lạnh nói đến đây một câu, anh đồng thời âm thầm cảnh cáo Tần Phong một vừa hai phải.

Ở trước mặt anh quyến rũ người phụ nữ của anh, xem anh là người chết sao?

Bất quá Tô Thi Thi hôm nay biểu hiện anh cực kỳ vừa lòng.

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe Bùi Dịch tràn đầy lời cảnh cáo, lúc này một câu cũng không dám nói, chỉ biết lắc đầu.

"Tốt, mọi người ăn cơm đi." Đoàn Chấn Ba giảm bớt lúng túng nói.

Giúp việc bưng đồ ăn lên, cảm thấy không khí nơi đây thật quỉ dị.

Tô Thi Thi một mực nhớ rất kỹ lý do đến đây để lấy lại vòng trang sức, cũng không để ý gì đến việc ăn cơm.

Chờ đến lúc cô lấy lại tinh thần, liền phát hiện một bàn đồ ăn đều đã ở trước mặt mình rồi!

"Thi Thi, mời ăn thử"

"Thi Thi, cái này vịt quả nhiên tuyệt vị, cô thử xem."

"Thi Thi, cái này hùng chưởng không phải thật sự hùng chưởng, cô xem làm lại vẫn rất giống. Có muốn ăn hay không?"

Tô Thi Thi trơ mắt nhìn một chén đầy đồ ăn chất đống chỗ trước mặt mình, cả người cũng không vui.

Vị Tần thiếu gia này là muốn cô cả đời không ăn cơm xong sao? Nhiều đồ ăn như thế, cô dù là một con heo cũng ăn không hết.

Tô Thi Thi nghiêng đầu liếc liếc Bùi Dịch, amh vậy mà không ngăn cản?

"Tần ca ca, anh cũng ăn đi, đừng chỉ cố gắp cho người ta như vậy!" Đoàn Ngọc Lộ rốt cục nhịn không được, thanh âm như là tốn hơi thừa lời.

Tần Phong gắp cho Tô Thi Thi một món ăn, Đoàn Ngọc Lộ liền ân cần mà đem món đồ ăn đó gắp cho Tần Phong ăn.

Nhìn bộ dáng buồn nôn kia, người xem đến da gà đều phải dâng lên.

Tô Thi Thi lặng lẽ cầm ra điện thoại, mở lại video clip quay được lúc nãy.

Dù sao cũng là một đoạn phim hay, cô liền gửi cho Đoàn Ngọc Lộ xem thử.

Vờ chồngĐoàn Chấn Ba nhìn trước mặt mình trống không, lại nhìn thấy con gái mình hoàn toàn không để ý đến thể diện cha mẹ, chỉ biết là lấy lòng Tần Phong, sắc mặt đều đã càng ngày càng kém.

"Nào, ăn một chút rau dưa, dễ dàng tiêu hóa." Bùi Dịch không có đụng đến chén của mình, chỉ là gắp một chút đồ ăn đến trong bát của Tô Thi Thi.

Đoàn Chấn Ba cũng đang muốn gắp ít rau xào, bỗng nhiên nghe Bùi Dịch lại nói thêm một câu.

"Bên này còn có."

Đoàn Chấn Ba theo bản năng liền thu hồi chiếc đũa, chỉnh gương mặt già triệt để đen.

Bị mấy tiểu bối như vậy nắm mũi dẫn đi, thật sự là tức chết ông ta rồi!

"Chấn Ba, uống chút canh đi." Phương Thanh Hoa nhìn thấy sắc mặt khó chịu của chồng mình, vội vàng múc một chén nước canh cho ông, trong mắt đều là thân thiết.

Đoàn Chấn Ba cố gắng đè nén cơn giận.

Bùi Dịch cùng Tần Phong vừa nhìn liền biết là cố ý, ông chỉ là không biết hai người này đang có cái chủ ý gì.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Bùi Dịch chậm rì rì địa buông đũa xuống, nhìn nhìn mấy người đang ngồi, không nhanh không chậm nói: "Đại ca, em. Muốn cùng Anh nói chuyện

Tô Thi Thi lỗ tai lập tức thẳng đứng lên, tính ra anh vẫn còn có lương tâm, còn nhớ rõ giúp cô lấy lại vòng trang sức.

Nhưng Bùi Dịch lại nói: "Tôi tính toán cùng Thi Thi kết hôn."

"Phụt…" Tô Thi Thi nhất thời nước trong miệng phun ra

Kết thúc cuộc trò chuyện

33. Chương 33: Lễ Vật Kết Hôn

Ở đây mọi người toàn bộ đều đã lờ mờ, thậm chí đều không có người chú ý đến Tô Thi Thi một cái phun nước canh ra tới, làm cả bàn đồ ăn đều đã ô nhiễm rồi.

"Tiểu Dịch, cậu nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba không thể tin nhìn Bùi Dịch, trong lòng nổi lên lửa giận, "Cậu cưới người nha đầu này làm cái gì? Cậu có biết hay không nó là đứa con gái bị Đoàn gia ta đuổi đi!"

Đoàn Chấn Ba thật sự phát hỏa.

Nếu lão già ở nhà biết Bùi Dịch muốn kết hôn với Tô Thi Thi, không chừng tưởng rằng ông đang âm thầm xui khiến con gái mình câu dẫn Bùi Dịch!

Nói ra những lời này, Đòan Chấn Ba trong lòng liền khó chịu.

Lão già kia cũng không biết làm sao vậy, đối Bùi Dịch đặc biệt coi trọng, liên quan đến việc kết hôn của anh thật sự cũng rất trọng.

Đòan Chấn Ba có một lần nghĩ muốn tác hợp một người bạn của mình cho anh, lại bị cha ông ta vừa mắng một trận.

"Tiểu Dịch, chuyện này vẫn còn càn suy nghĩ kĩ…"

"Tôi muốn cưới người nào, còn cần phải đợi người khác đồng ý sao?" Bùi Dịch cười nhạt, ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Chấn Ba, lại nhìn thấy ông ta đang mở miệng khi đó, trong thanh âm nghe không ra bao nhiêu cảm xúc chân thật.

Anh lại nói: "Tôi nói cho đại ca anh một tiếng, là vì anh dù sao cũng là cha ruột của cô anh, đại ca, anh nói đúng không?"

Đoàn Chấn Ba sửng sốt một giây, lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói củaBùi Dịch, lập tức gật đầu, vẻ mặt tươi cười nói: "Đúng vậy, đây là chuyện tốt, chuyện tốt."

Tô Thi Thi nói sao cũng là con gái của ông, nếu thật sự có thể gả cho Bùi Dịch, chuyện này với ông mà nói chỉ là chuyện tốt.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp khi Bùi Dịch bỗng nhiên tuyên bố chuyện kết hôn, lúc nghe được những lời Đoàn Chấn Ba mà nói, trong mắt hiện lên quét xuống tia châm biếm.

Ông ta quả nhiên luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, đây chính là tác phong của hai cha con Đoàn gia. Chỉ cần có thể có lợi, Đoàn Chấn Ba liền không cần biết ông với cô đã đoạn tuyệt quan hệ hay không, bảo ông nhận lại cô, ông phỏng chừng liền đồng ý.

Chỉ tiếc, Tô Thi Thi cô đời này cũng không nghĩ muốn mang họ Đoàn rồi.

“Tôi không…” Tô Thi Thi nghĩ muốn cự tuyệt, Bùi Dịch khiếm nhã như vậy chưa được sự đồng ý của cô đã nói hôn sự, có phải hay không quá không tôn trọng cô rồi hả?

Ngay lúc cô vừa mới mở miệng, liền nghe Đoàn Ngọc Lộ đã trước cô một bước phản đối rồi.

“Cha, người già rồi hồ đồ! Tô Thi Thi trong người nói sao cũng là đang chảy dòng máu của Doàn gia, như vậy sao có thể gả cho chú nhỏ…”

“Bốp!” Đoàn Chấn Ba trở tay liền cấp cho con gái mình một cái tát, phẫn nộ quát, “Nơi này nói chuyện đến lượt ày tham gia sao? Không ăn cơm thì khẩn trương cút cho ta!”

“Chấn Ba?” Phương Thanh Hoa cũng lờ mờ, vội vàng đứng dậy nhìn con gái mình.

“Cha, người lại đánh con?” Đoàn Ngọc Lộ trong mắt nén lệ, oán hận nhìn Đoàn Chấn Ba, lại nhìn thoáng qua Tần Phong, chỉ cảm thấy chính mình không có chút mặt mũi nào nữa, bụm mặt, khóc bỏ chạy rồi.

“Ngọc Lộ!” Phương Thanh Hoa đưa tay muốn đi kéo cô ta lại, nhưng là Đoàn Ngọc Lộ đã chạy trốn mất, bà ta từ đầu ngăn không được.

Bàn tay bà ta dài, ống tay áo hướng lên trên tuột xuống, lộ ra một mảng lớn cổ tay. Liền bỗng dưng xuất hiện tại tầm mắt của mọi người một cái lắc tay bằng thủy tinh lưu ly màu mật ong hòa cùng Bồ Đề kết lại.

Tô Thi Thi tâm đột nhiên căng thẳng, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Đây là cái lắc tay của mẹ cô!

Bọn họ thật sự là không biết xấu hổ rồi! Đây là tín vật định tình của mẹ cô đưa cho cha cô! Vật mà người đàn bà Tiểu Tam này thực có can đảm không biết xấu hổ lấy đlấy đeo lên người mình!

“Được, ngồi xuống!” Đoàn Chấn Ba nhìn vợ của mình liếc mắt một cái, đem chuyện vừa rồi con gái không hiểu chuyện âm thầm đổ hết lên trên đầu vợ mình.

Tô Thi Thi nhìn Phương Thanh Hoa che hạ tay áo tao nhã ngồi xuống, trong lòng liền giống như bị móng vuốt của 100 con mèo cào lên người mình một dạng, hận không thể đi đem vòng trang sức cướp về!

Đó là di vật duy nhất của mẹ cô còn lưu tại trên đời, là mẹ cô năm đó một lòng một dạ chung tình. Bọn họ thương tổn mẹ cô, vậy mà vẫn còn dám lấy đeo sao!

Thật sự là hơi quá đáng!

Bỗng nhiên, trên tay cô nóng lên. Bùi Dịch cầm tay cô.

Nhiệt độ ấm áp, giống như lập tức xua tan khói mù trong đáy lòng cô. Lòng của Tô Thi Thi, ở một khắc này bỗng nhiên an tĩnh rất nhiều.

Chỉ thấy Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua cổ tay Phương Thanh Hoa, nhàn nhạt nói: “Nếu tôi cùng Thi Thi muốn kết hôn, chị dâu khẳng định muốn tặng lễ vật. Chúng tôi không cần cái khác, chị dâu liền cầm cái vòng tay đang đeo trên tay kia đưa cho Thi Thi là tốt rồi.”

Tô Thi Thi im lặng rồi.

Trên đời lại có người như vậy sao đòi hỏi chọn lễ vật kết hôn?

Cô thật sự là mở rộng tầm mắt rồi!

Đúng là tại sao cô lại cảm giác như vậy sảng khoái? Nhất là nhìn đến Phương Thanh Hoa trợn mắt há hốc mồm vẻ mặt không tình nguyện, nghĩ muốn chửi ầm lên mà lại không thể dáng vẻ như chỉ có thể cố gắng nhẫn nại, kiềm chế, thật sự là quá vui sướng rồi!

“Tiểu Dịch, cái lắc tay kia rẻ tiền, không có gì đáng giá, sao lại có thể làm lễ vật.” Đoàn Chấn Ba nhìn thoáng qua cái lắc tay trên tay vợ mình, lập tức nhíu mày nói.

Để cho người ngòai biết hắn Đoàn Chấn Ba đưa con gái mình lễ vật kết hôn chỉ là một cái lắc tay, không phải cũng bị người ta cười chê đến chết sao.

Rẻ tiền? Tô Thi Thi trong lòng phẫn nộ thiếu chút nữa liền bạo phát ra.

Ông ta nói như vậy là nói mẹ cô rẻ tiên gì đó sao? Những thứ này Bồ Đề pha sáp ong đều là mẹ cô dùng mọi cách mới có thể làm ra được, có tiền cũng không mua được.

Là mẹ cô suốt cả một năm gọt gọt dũa dũa mới làm ra được.

Đoàn Chấn Ba vậy mà dám nói đồ mẹ cô bỏ tâm sức làm ra rẻ tiền sao?

Mẹ, người năm đó thật sự không đáng giá! Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, hận chết Đoàn Chấn Ba!

" Tiểu Dịch, vòng trang sức này làm sao được." Phương Thanh Hoa cười cười nói.

Trong lòng bà ta lại hối hận muốn chết.

Xem ra Tô Thi Thi nha đầu này đã sớm để ý đến cái lắc này rồi

Phương Thanh Hoa biết cái này là lắc tay của mẹ Tô Thi Thi, bà ta chính là muốn cướp đoạt tất cả mọi thứ của mẹ cô, cho nên mới cố ý đem cái lắc tay này mỗi ngày mang ở trên người.

Huống chi, bà ta là biết giá trị của cái lắc tay này. Tuy nhiên so ra không bằng những cái trân bảo hiếm có, nhưng hiện ở bên ngoài giá của 1 món đồ làm từ sáp ong pha Bồ Đề như vậy cao, nên cái lắc tay này đúng là giá cả xa xỉ.

"Nhưng tôi lại rất thích cái lắc tay kia." Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể, ánh mắt nhìn thẳng Phương Thanh Hoa.

Đáy mắt cô hiện lên lửa giận bừng bừng.

Đối với cô mà nói, Đoàn gia bất luận cái gì đông tây cô đều không cần, cô chỉ cần cái lắc tay quý giá của mẹ mình thôi!

"Thi Thi, này vòng trang sức này tôi đã đeo rồi. Nếu là cầm cái này đưa cô, bị người đời biết không là để cho người ta chê cười sao?" Phương Thanh Hoa cười, quay đầu nhìn Bùi Dịch, "Tiểu Dịch, cậu nói đúng không?"

"Vậy sao?" Bùi Dịch khóe môi hơi nhếch lên, tầm mắt không biết là vô tình hay cố ý đảo qua cổ tay Phương Thanh Hoa, cười nói, "Anh, chị dâu, chẳng lẽ thật sự không biết chúng tôi tại sao thích cái lắc tay này?"

"Cái gì?" Đoàn Chấn Ba này mới phát giác sự tình tựa hồ có phần không thích hợp, không để ý phương Thanh Hoa tránh né, liền bắt được cổ tay bà ta, đem quần áo của bà ta vén lên tới, cẩn thận nhìn một phen vòng trang sức.

"Này không phải…" Đoàn Chấn Ba sắc mặt hơi đổi, nhất thời hiểu rõ ra, đây làtín vật định tình vợ trước tặng cho ông ta!

Mắt như ngàn mũi dao đâm phóng tới liếc Phương Thanh Hoa một cái, lạnh lùng nói, "Đem vòng trang sức tháo xuống."

Khó trách Tô Thi Thi lại thích cái lắc tay này, là di vật của mẹ cô, nha đầu kia khẳng định nghĩ muốn lấy đi về!

"Chấn Ba, tôi…" Phương Thanh Hoa sắc mặt trắng nhợt.

Hiện tại đã không phải chuyện đưa hay không vòng trang sức là vấn đề, mà là vấn đề mặt mũi!

Đúng là Đoàn Chấn Ba đâu nào cho bà ta mặt mũi, thấy bà ta không tháo ra, mặt lúc này liền đen.

Phương Thanh Hoa tim liền đập mạnh, biết chồng mình thật sự sinh khí, khẩn trương đem vòng trang sức tháo ra, đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thẳng tắp địa nhìn chằm chằm cái vòng kia, đưa hai tay vươn ra, dùng rất lớn khí lực mới không có run rẩy, tiếp nhận xong thật cẩn thận che đậy ở trong lòng bàn tay.

"Mẹ, con rốt cục lấy trở lại." Tô Thi Thi mũi lên men, cô rốt cục cầm lại thứ thuộc về mẹ mình rồi!

Bùi Dịch thấy thế, lôi kéo Tô Thi Thi liền đứng lên, đối với Đoàn Chấn Ba nói "Chúng tôi nên cáo từ rồi."

Nói xong, liền lôi kéo Tô Thi Thi đi ra phía ngoài.

“Chấn Ba, tôi thân thể có phần không thoải mái…”

“Bác gái, người có phải hay không bởi vì không có thích ăn? Này, đồ ăn đều phải lạnh rồi.” Vừa rồi vẫn không nói chuyện Tần Phong bỗng nhiên gắp một cái rất lớn vịt chân đến trong bátPhương Thanh Hoa.

Bùi Dịch bọn họ vừa đi, hắn không thể nào giúp bọn họ gì, giúp giải quyêat hậu quả vậy?

Phương Thanh Hoa ăn không được cũng phải ăn!

34. Chương 34: Tức Giận Đến Run Cầm Cập

Edit: Linh Thái

Beta: Gấu

Trong lúc này, ở nhà ăn cũng chỉ còn lại có Tần Phong cùng Đoàn Chấn Ba vui sướng nói chuyện phiếm.

Phương Thanh Hoa nhìn trong chén kia của mình chân vịt đầy ngấy mỡ, ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

Nhìn lại chồng của mình ở bên kia theo người ta nói chuyện phiếm, nhất thời cũng không bận tâm, chịu nhiều ủy khuất nên hốc mắt đều đã đỏ.

“Đoàn Chấn Ba, tôi đau khổ đắng cay vì ông, ông lại đối xử với tôi như vậy!”

Phương Thanh Hoa trong mắt đều là hận ý.

Đoàn gia cực độ trọng nam khinh nữ. Đoàn Chấn Ba không có con trai, nếu không có bà ta hỗ trợ mọi chuyện trong ngoài, đã sớm bị lão già ở nhà cắt hế quyền lực, đâu nào còn sẽ có như bây giờ oai phong?

“Bác gái, người sao vậy không ăn đi?” Tần Phong đem quan tâmvừa rồi đối với Tô Thi Thi lập tức chuyển dời đến trên người Phương Thanh Hoa, một cái vẻ đang phụ giúp bà ta đĩa rau.

Phương Thanh Hoa chịu đựng bực bội, không muốn ăn, lại bị Đoàn Chấn Ba phát ra ánh mắt uy hiếp nhìn tới.

“Thật sự là tức chết tôi rồi!” Phương Thanh Hoa bị bức muốn khóc.

Tần thị thực lực không thua Đoàn gia, tuy nhiên Tần Phong là cháu học hàng xa của Tần gia , lại được Tần gia lão gia tử yêu thích, tương lai rất có khả năng kế thừa Tần thị.

Cho nên, Đoàn Chấn Ba mới không muốn đắc tội Tần Phong, nên bà ta uất ức cũng ráng chịu thôi.

Một bữa cơm này, là Phương Thanh Hoa đời này khó nuốt trọn nhhất!

Bên kia, Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trở về biệt thự. Tô Thi Thi dọc theo đường đi đều đã nắm chặc cái lắc kia, một hồi đến biệt thự, còn không có người ngồi trên ghế sofa, nước mắt liền lã chả rơi.

“Được, đã lấy trở lại rồi, khóc cái gì?” Bùi Dịch khó có được không có đùa cợt cô, mà là ôn nhu đang ôm cô.

“Bùi Dịch, tôi thật sự muốn giết ông ta! Nếu ông ta không lừa gạt mẹ tôi, mẹ tôi đời này đều không thảm như vậy!” Tô Thi Thi đang cầm vòng trang sức, thương tâm khóc ròng nói.

Nhà bà ngoại cô tuy không phải danh môn vọng tộc, nhưng hiện tại cũng coi như là có chút danh tiếng. Năm đó Đoàn gia đang lâm vào suy tàn, gặp phải tình hình sắp phá sản.

Là Đoàn Chấn Ba theo đuổi mẹ cô, lời ngon tiếng ngọt lừa gạt mẹ cô gả cho ông ta.

Ông Bà Ngoại cô chỉ có mẹ cô là con, đương nhiên tận lực trợ giúp con gái và con rể. Chỉ là sau khi tận lức giúp Đoàn gia, đạt được nhưng là một tờ thỏa thuận li hôn.

Mẹ cô xấu hổ với nhà mẹ đẻ, buồn bực không vui, không quá vài năm liền qua đời.

"Ông ta tại sao có thể ngoan độc đến nước này?" Tô Thi Thi nhào vào trong lòng Bùi Dịch, càng khóc thiệt thương tâm.

Cô cho rằng chính mình đã thành thóiquen rồi, đúng là ngày hôm nay nhìn đến Đoàn Chấn Ba ngay từ đầu không nhớ rõ cái lắc tay này khi đó, đáy lòng triệt căm hận bị đã kích phát ra rồi.

"Thi Thi, nếu có thể, lấy cái lắc tay đó về cho mẹ." Đây là mẹ cô trước khi lâm chung nói với Tô Thi Thi một câu cuối cùng.

Tô Thi Thi gắt gao đang nắm vòng trang sức, những cái này bén nhọn góc cạnh đâm vào lòng bàn tay cô, đau đớn từng tấc đang lan tràn nhưng cũng không đau bằng nỗi đau trong lòng cô.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, ánh mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất, "Em cùng mẹ em chịu quá nhiều ủy khuất, tôi sẽ giúp các người đòi lại toàn bộ!"

Nếu là người phụ nữ của anh, anh đều không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ! Tô Thi Thi trước kia chịu quá nhiều đau khổ, anh sẽ giúp cô đòi lại toàn bộ!

Tô Thi Thi nghe được những lời Bùi Dịch, nức nở nói: "Không, tôi muốn chính mình đi đòi lại! Tôi muốn để cho người của Đoàn gia phải hối hận!"

Bùi Dịch ôm cô, nhẹ nhàng mà vỗ, không có nói nữa.

Lúc biết Tô Thi Thi là con gái của Đoàn gia lại bị đuổi đi khoảnh khắc đó trong lòng anh liền nhói một tia thương tiếc.

Nhớ tới hai người lần đầu gặp mặt, cô từ trong phòng một cái khách nhỏ cũ nát lao tới, quỳ trước mặt anh cầu xin anh mang cô rời khỏi, khi đó tâm của anh quả thật chấn động một cái.

Bùi Dịch cúi đầu vuốt ve mặt Tô Thi Th, trong mắt hiện lên quét xuống thương tiếc.

"Cô gái ngốc này, em không biết đêm đó em khóc có biết bao nhiêu thương tâm." Nếu không phải một đêm kia Tô Thi Thi ngây ngô biểu hiện, nếu không phải nước mắt cô, anh hẳn không thương tiếc như vậy.

Ngày hôm sau càng sẽ không đi vào trong nhà cô cứu cô.

Cô cùng anh, đều đã một dạng bất lực quá.

"Cô bé, chuẩn bị một chút, chúng ta đi." Bùi Dịch nho nhỏ nói.

Nhưng là đợi thật lâu, đều không có nghe thấy tiếng Tô Thi Thi đáp lại. Anh cúi đầu vừa thấy, mặt nhất thời đen.

Cái này tiểu bạch nhãn lang vậy mà ngủ thiếp đi!

Khóc xong liền có thể ngủ, anh thật sự là phục cô rồi!

Ngày hôm sau, thời điểmTô Thi Thi đã tỉnh lại, bên cạnh trước sau như một không có ai, Bùi Dịch đã sớm đi đến công ty rồi.

"Thật sự là kỳ quái, có ông chủ nào mỗi ngày buổi sáng 6h liền tới đi công ty?" Tô Thi Thi buồn bực đang nói thầm.

Cô thực thay nhân viên của công tyBùi Dịch cảm thấy bi ai. Ông chủ đi sớm công ty như vậy, thuộc hạ chẳng phải là buổi tối đều cũng không ngủ?

Đang ngồi ở Xây dựng Tiệp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc Bùi Dịch hắt hơi mạnh một cái, không biết là kẻ nào đui mù ở sau lưng mắng anh.

"Tô tiểu thư cô thức dậy rồi?" Tiểu Ưu nghe được động tĩnh đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Tô Thi Thi, mi mắt có ý cười.

"Có chuyện gì vui sao?" Tô Thi Thi nhìn một cái, hỏi.

Tiểu Ưu cười nói: "Đoàn gia có đại sự rồi. Cô xem tin tức đi."

Tiểu Ưu nói xong đem di động đưa Tô Thi Thi.

"Tin tức?" Tô Thi Thi sửng sốt, "Là người nào?"

Cô vừa nói, một bên mở trang web xem tin tức, ngay sau đó, cô ngây dại.

Lại nhìn một hồi, một đầu chui vào trong chăn, cười lên ha hả.

"Hai mẹ con Hà gia bây giờ thật sự là không làm cho người ta thất vọng!" Tô Thi Thi cười nói.

Khẳng định là ngày hôm qua cách làm của Đoàn gia triệt để chọc giận mẹ con Hà gia rồi, bọn họ chó cùng rứt giậu, vậy mà trực tiếp hướng truyền thông bộc phát tin tức Hà Chí Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ kết hôn.

Tiểu Ưu không dám nói lung tung, chỉ đứng ở một bên cười.

Tô Thi Thi lại lật chuyển một trang tin tức, sau đó vẻ mặt đáng tiếc đang nói: "Thực đáng tiếc, không có nói ra chuyện Hà Chí Tường là lần thứ hai kết hôn."

Bất quá truyền thông là rất nhanh sẽ đem chuyện này đào ra.

"Như vậy rất mau làm sáng tỏ, thật sự là ít đi rất nhiều lạc thú rồi." Tô Thi Thi có chút chưa hết giận nói.

Nhưng là cô lại xem xét một trang tin tức, nhạy cảm phát hiện Hà Chí Tường kia mấy cái tin tức này đã bị người áp chế rồi.

Đợi cho cô ăn xong điểm tâm lại nhìn, phát hiện kia mấy cái tin tức lúc nãy đã mất tích. Nếu vậy chuyện kết hôn lần thứ hai, lại càng bóng dáng đều không có bị đào ra một cái.

"Xem ra Đoàn Chấn Ba quan hệ xã hội lớn nhỏ gì vẫn lại là rất lợi hại." Tô Thi Thi cố bĩu môi.

Bất quá như vậy liền chơi vui hơn!

Chuyện kết hôn lần hai liền như là một quả bom từ từ bành trướng to hơn, thời gian càng lâu, khả năng phát nổ lại càng khủng bố.

Tô Thi Thi cơm nước xong, mở laptop đem lý lịch trích ngang của mình sửa chữa lại, làm thành một phần lý lịch sơ lược mới, tính toán tiếp tục đi Xây dựng Tiệp Khắc phỏng vấn.

Lúc nay thoảng thoảng bên biệt thự bên cạnh, rõ ràng nghe được mơ hồ có thanh âm tiếng roi quất, còn có tiếng khóc Đoàn Ngọc Lộ tê tâm liệt phế.

Tô Thi Thi nhìn xem đồng hồ, phát hiện mới hơn bảy giờ. Đoàn Chấn Ba thức dậy cũng thật là sớm.

Cô không tâm tình đi nghe Đoàn Chấn Ba giáo dục nữ nhân, tiến đến công ty phỏng vấn.

Chỉ là cô đang đi tới Xây dựng Tiệp Khắc, mới vừa tiến vào phòng phỏng vấn, chỉ thấy người phụ nữ ngồi ở vị trí trung tâm giám khảo phỏng vấn quét nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, hỏi một câu nói.

"Cô ngày hôm qua đã tới?"

Vâng ạ Tô Thi Thi vội vàng nói.

"Ngày hôm qua đã tới, hôm nay tại sao trễ như vậy mới quá tới? Hôm nay cô không tư cách phỏng vấn, ngày mai trở lại."

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm, còn không có phản ứng kịp, đã bị người ta đuổi ra ngoài.

Mãi đến đến chỗ dưới lầu, cô còn không có phản ứng kịp, mình rốt cuộc làm gì đến muộn!

"Thi Thi a, cô không phải lại phỏng vấn sao? Oa? Xem bộ dạng này của cô, có phải hay không phỏng vấn không thành công?" Tô Thi Thi đang buồn bực khi đó, bên cạnh truyền đến một đạo tà tà tiếng cười.

Tô Thi Thi vừa nghe này thanh âm, cũng không ngẩng đầu lên liền đi.

Tần Phong lập tức đuổi theo, ngăn ở Tô Thi Thi trước mặt, cười nói: "Muốn hay không đi cửa sau? Tôi cùng tổng giám đốc Tiệt Khắc quan hệ cũng vô cùng…"

Tô Thi Thi liền vươn tay bưng kín miệngTần Phong, lôi anh ta đến một góc khuất trốn

Chết tiệt, nếu như bị người của "Xây dựng Tiệp Khắc" nhìn thấy cô đi cửa sau, có thể hay không trực tiếp bị liệt vào sổ đen?

Bọn họ không phát hiện, lúc Tô Thi Thi bịt miệng Tần Phong lại lôi anh ta đến góc khuất, một chiếc xe màu đen đậu ở một góc, một ánh mắt lạnh thấu xương coi như muốn xuyên thấu cửa kính xe thủy tinh bắn thẳng đến tiến vào thân thể Tô Thi Thi.

35. Chương 35: Bị Ôm

Edit: Thanh Tâm

Beta: Gấu

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Tần Phong.

Người đàn ông này ong bướm đào hoa, lúc này lại ở trước mặt nhân viên công ty lôi lôi kéo kéo ra vẻ thân mật với cô, nếu lỡ bị người khác nhìn thấy, lần phỏng vấn này, cô vĩnh viễn khó có thể được nhận vào làm.

"Tôi đang giúp cô." Tần Phong nháy mắt, bộ dáng kiểu như "Tô Thi Thi cô biết mà".

Tô Thi Thi muốn thổ huyết, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi không cần!"

"Xây dựng Tiệp Khắc tuyển cô sao? Kỳ thật chỉ cần có tôi nói vài câu…"

"Tần tiên sinh, cảm ơn anh! Tôi thật sự không cần hỗ trợ!" Tô Thi Thi bịt miệng anh ta lại, cắt ngang lời anh ta, buồn bực nói.

Trên mặt cô chẳng lẽ viết cô cần phải trợ giúp sao?

Đúng là Tô Thi Thi xem nhẹ năng lực của Tần Phong, vô luận cô nói sao, Tần Phong cũng quấn lấy cô không rời.

Cuối cùng, Tô Thi Thi nổi giận, một cước hướng tới chân anh ta mà đá tới.

"Tôi đi, cô thật quá độc ác!" Tần Phong ôm lấy chân bị đá, đau đớn đến mức mặt tái mét.

Cô gái này đúng là dám động thủ!

Anhn ngẩng đầu lên, nhìn ra phía sau Tô Thi Thi, vẻ mặt bỗng cứng đờ, buồn bực đứng thẳng dậy.

Tô Thi Thi nhìn thấy vẻ mặt của anh, trong lòng chột dạ, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, quay đầu lại thì phát hiện Bùi Dịch đang ở phía sau mình.

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, chạy thẳng tới bên cạnh Bùi Dịch: "Anh tới vừa đúng lúc. Tôi cho anh biết, người bạn này của anh quả thực có tật xấu, chúng ta nhanh lên đi."

"À mà, anh sao vậy đến chỗ này, nếu bị người khác nhìn thấy thì làm sao đây?" Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch có danh tiếng, nhất định cũng sẽ làm cho người ta hiểu lầm, trực tiếp bỏ Bùi Dịch ra hướng tới chiếc xe đậu ở một góc, đề phòng mà chạy đến.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, hận không thể lập tức tan biến ở trong bộ dáng này, ngực kìm nén tức giận bỗng thở ra.

Anh thừa nhận, mới vừa nhìn đến Tô Thi Thi bịt miệng Tần Phong lại, anh thật muốn giết người!

"Thật đúng là trọng sắc khinh bạn! Chân của tôi bị người phụ nữ của cậu đá sưng lên rồi." Tần Phong nhìn Bùi Dịch, không để ý chính mình, buồn bực nói.

Bùi Dịch quay đầu, trên dưới đánh giá anh ta một lúc, khóe miệng nhếch lên: "Rất đáng!"

“Cậu! Bùi Dịch cậu không có tính người.”Tần Phong nổi giận.

Bùi Dịch tâm tình tốt theo sát Tô Thi Thi vào trong xe, đối với lái xe nói: “Lái xe.”

Tô Thi Thi bỗng nhiên giật mình, ngồi thẳng người nói: “Sau khi ra đến đường lớn thì cho tôi xuống, có chút việc.”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, sắc mặt bỗng nhiên cũng có chút khó coi rồi.

Tô Thi Thi đang buồn bực, người này mặt biến sắc cũng nhanh quá đi?

Lúc này, chỉ nghe Bùi Dịch đối với lái xe nhàn nhạt nói một tiếng:“Đi sân bay.”

Tô Thi Thi ngẩn ra, mi mắt từ từ trợn to, trong lòng là có vài phần vui sướng.

Cô ngày hôm qua ở trong xe gọi cho Tống Trọng Hạo, nói cô trưa mai phải ra sân bay đón anh ta. Bùi Dịch nói anh cũng phải đi. Cô chỉ tưởng anh là nói đùa, không nghĩ tới thực ra là thật sự!

Bùi Dịch quay đầu nhìn bộ dạng mỉm cười của cô gái bên cạnh, sắc mặt mạnh trầm xuống.

Gặp được người đàn ông khuê phòng, cô liền như vậy cao hứng?

Ánh mắt anh dừng lại trên bàn tay thon dài trắng nõn, mắt tối sầm lại. Vừa rồi đôi tay này còn sờ qua miệng của tên tiểu tử Tần Phong kia.

“A!” Tô Thi Thi dựa vào lưng ghế dựa bỗng nhiên ngã ra phía sau, không để ý, cả người cũng đi theo ngã xuống.

Cô ngẩng đầu, chỉ thấy Bùi Dịch đang đè cô xuống.Anh không biết đã nhấn cái nút nào khiến cái ghế rộng rãi lại trở thành ghế sô pha giản dị.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn người đàn ông trên người mình, chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

“Anh…Anh muốn gì?” Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, người đàn ông này sao lại trở nên như vậy?

Bọn họ không phải lần đầu tiên như vậy, cô tự nhiên biết trong mắt anh biểu hiện như vậy là có ý gì.

“Tô Thi Thi, sau này không được tùy tiện sờ mó người đàn ông khác, biết không?” Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, nói xong hung tợn cắn bàn tay lúc nãy đã sờ qua Tần Phong.

Tô Thi Thi đột nhiên cả kinh, sợ tới mức run lên, lắp bắp giải thích nói: “Anh mới vừa mới nhìn thấy rồi hả? Tôi không muốn sờ anh ta, là anh ta nói chuyện quá chán ghét, tôi chỉ là muốn che cái miệng của anh ta…”

“Ưm… Bùi Dịch…” Tô Thi Thi thét chói tai nhưng đều bị Bùi Dịch nuốt hết.

Bùi Dịch hung hăng hôn cô. Không cho cô nói chuyện nữa.

Anh phát hiện, mỗi lần cô nói tới người đàn ông khác, anh đều cảm giác rất khó chịu.

Thi Thi bị hôn, trong nháy mắt không có khí lựcphản kháng. Người đàn ông này luôn luôn chọn chỗ cô mẫn cảm nhất, mỗi một lần đều để cho cô vô lực chống đỡ.

Dịch nhìn Tô Thi Thi trên mặt đỏ ửng, ánh mắt càng ngày càng mờ, tay từ từ xoa quần áo của cô.

Tô Thi Thi bỗng nhiên giựt mình tỉnh lại, tay cô nắm chắc tay anh, mang theo sự cầu khẩn nói:” Tôi còn phải đi đón bạn.”

Cô không nghĩ muốn mang theo toàn thân toàn vết hôn đi gặp Tống Trọng Hạo. Tống Trọng Hạo biết cô ly hôn, cô còn không có nói cho anh ta sự tồn tại của Bùi Dịch, như thế này đi gặp bạn cũ, anh ta sẽ nghĩ gì đây?

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi trong mắt chớp lóenỗi thống khổ rồi biến mất, tim nhói đau.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trên người bỗng nhẹ hẳn, Bùi Dịch vậy mà thật sự buông ra cô.

Cô khẩn trương ngồi dậy, nhìn xem dưới chiếc ghế mình ngồi, hiểu ra vì sao Bùi Dịch có thể dễ dàng thay đổi kiểu dáng của cái ghế.

"Em còn muốn?" Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi mặt càng ngày càng hồng, ghé sát vào cô nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi vội vàng hướng sang bên cạnh né tránh, ra sức lắc đầu: "Không có không có. Tôi chỉ là nghĩ muốn… suy nghĩ… Bùi Dịch, anh hôm nay rất đẹp trai a!"

Tô Thi Thi vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn thuận miệng một câu khen ngợi anh, nào biết Bùi Dịch nghe được, lại bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Bùi Dịch ngơ ngác nhìn Tô Thi Thi. Mắt của cô là rất đẹp, lúc này mi mắt của cô lại sáng long lanh, giống như chứa đựng ánh sáng.

Nhất lúc là cô nói anh rất đẹp trai, ánh mắt cô giống như chiếu sáng bốn phía.

Giờ khắc này, Bùi Dịch cảm giác cả thế giới của anh lúc này chính là cô.

"Tô Thi Thi, nhắm mắt lại mau! Em nếu là tiếp tục câu dẫn tôi, tôi không ngại để cho lái xe đi tiếp bạn em!" Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi nói.

Chết tiệt, anh giống như đối cô lực khống chế càng ngày càng yếu rồi. Chỉ là cứ nhìnnhư vậy, thì anh sẽ không khống chế nổi!

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng ngậm miệng lại, trong lòng nói thầm: "Người này hẳn đã đến thời kỳ mãn kinh? Tính tình còn thay dổi nhanh hơn cả thời tiết tháng Sáu."

Điều tốt đẹp là vào hôm nay đường đi sân bay cực kỳ thông thuận, không có bao lâu liền đến sân bay.

"Anh…anh muốn cùng đi sao?" Tô Thi Thi lúc xuống xe, như là nhớ tới cái gì, hồi đầu có chút xấu hổ nhìn Bùi Dịch.

Cảm giác để cho anh như vậy một cái nhân vật lớn lưu lại ở trong xe chờ cô, có phần quá không có nhân đạo?

Bùi Dịch nhìn bộ dáng Tô Thi Thi cẩn thận, cho rằng cô là đang mời mình, ánh mắt ngoài ý muốn bắt đầu nhu hòa.

Lúc anh đang muốn xuống xe, bỗng nhiên nhận ra cách đó không xa một chiếc xe quen thuộc đang đậu. Mặt anh đen lại, đối với Tô Thi Thi nói: "Em vào đi, tôi ở chỗ này chờ em."

"A…." Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra, nhưng cảm thấy có chút mất mát, rồi quay đi, chính mình đi tới.

Chờ cô sau khi đi, Bùi Dịch quay đầu nhìn phía xa chiếc xe quen thuộc Cadillac kia, trên mặt nhìn không ra biểu tình.

Không quá một phút đồng hồ, cửa xe Cadillac mở ra, đi xuống là một người trẻ tuổi cách ăn mặc thời thượng.

"Sao không cùng vào theo?" Tần Phong đi đến trước xe Bùi Dịch, cười cười đánh giá anh.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh một cái, ngồi trở lại trong xe.Tần Phong khóe miệng nhếch lên, đi đến bên kia rồi chui vào xe.

Sau khi cửa xe đóng lại một giây, vẻ mặt của Tần Phong lập tức thay đổi. Anh nhìn theo hướng Tô Thi Thi mới đi đến rồi quay sang nói với Bùi Dịch: "Cậu thực sự sẽ kết hôn với cô ấy?"

36. Chương 36: Anh Đột Nhiên Không Thấy Nữa

Nhàn nhạt thanh âm, lộ ra nồng đậm lo lắng. Tần Phong cực kỳ thật sự nhìn Bùi Dịch, trong giọng nói là chưa từng có quá nghiem túc.

"Bùi Dịch, cậu nghĩ rõ ràng không? Cô ấy thật sự thích hợp kết hôn sao? Cậu cũng không phải không biết, cô ấy là con gái của Đoàn gia. Mặc kệ như thế nào, trong thân thể cô ấy cũng đang chảy dòng máu Đoàn gia."

Bùi Dịch nhíu mày, nói: "Điểm ấy không cần hoài nghi. Cô ấy so với tôi càng hận Đoàn gia."

"Cho dù như vậy. Chẳng lẽ cô ấy thật là người cậu muốn kết hôn duy nhất? Bùi Dịch, cậu cũng không phải không biết, cậu nếu thật sự quyết định chọn cô ấy làm vợ, đời này liền là cô ấy, đúng là cậu thật sự hỏi qua chính mình, cậu thật sự thích cô ấy?"

Tần Phong mải miết nói.

Mấy năm nay,nữ nhân bên người Bùi Dịch không ít, nhưng đều đã chỉ là gặp dịp thì chơi. Từ khi sau chuyện kia, Bùi Dịch bất luậnliền không có để tâm quáđối cái gì một nữ nhân.

"Cậu để cho cô ấy ở lại bên cạnh cậu, là thật bởi vì cô ấy làm hư cái di động kia sao, muốn để cho cô ấy thay cậu bổ khuyết đoạn trí nhớ kia, hay lại vẫn là vì cô ấy có phần giống Dẫn Lan?"

Dẫn Lan…

Đã bao nhiêu năm không có nghe nói qua tên này. Giờ phút này, lại lần một lần hai đột nhiên xuất hiện bên tai, giống như một quả bom nổ vang trong đầu Bùi Dịch.

Bùi Dịch vốn dĩ cho rằng chính mình đã quên, nhưng mãi đến khi cái tên này bị nhắc tới, anh mới phát hiện cái tên này đã sớm khắc vào nội tâm, vừa nhắc tới sẽ dẫn tới hiệu ứngbươm bướm.

Bùi Dịch nắm tay lại thành quả đấm, mày cũng nhíu chặt lại: "Cô ấy cùng Dẫn Lan tuyệt không giống."

"Hai người họ bộ dáng quả thật không giống. Nhưng là tính cách? Cảnh ngộ? Trước kia Dẫn Lan không phải là giống Tô Thi Thi hiện tại một dạng, thích một người, khả dĩ trả giá toàn bộ! Tô Thi Thi đối với chồng trước của mình lúc đó chẳng phải…"

"Tôi nói, Tô Thi Thi cùng Dẫn Lan bất đồng! Hai người họ tính cách một chút cũng không giống!" Bùi Dịch quát khẽ nói.

Lý do này không biết là nói Tần Phong nghe hay vẫn lại là nói cho chính mình nghe.

Anh một cái vẻ như nói cho chính mình, Tô Thi Thi cùng Trạm Dẫn Lan là hoàn toàn khác nhau.

Trạm Dẫn Lan kia đã chết! Tô Thi Thi là hoàn toàn là một người khác.

"Bùi Dịch, tôi không phản đối cậu thích Tô Thi Thi, trái lại, làm bằng hữu, tôi rất mong muốn nhìn thấy cậu có thể lần nữa bắt đầu một đoạn cảm tình. Nhưng là nếu thật sự chỉ là coi Tô Thi Thi bổ khuyết chỗ trống trong lòng kia, tôi hi vọng cậu suy nghĩ kĩ."

Tần Phong nói xong, trong mắt hơn một chút mê mang: "Thi Thi là đứa bé ngoan, từ nhỏ cũng rất khổ. Cậu không biết cô ấy trước đây chịu quá nhiều thiếu ủy khuất, cô ấy nên là đạt được hạnh phúc."

Tuy nhiên Tô Thi Thi không nhớ rõ Tần Phong, nhưng là Tần Phong lại vẫn nhớ rất rõ vị muội muội Đoàn gianày.

Nếu khi đó không phải Tô Thi Thi cha mẹ ly dị, như vậy anh ta hiện tại có khả năng đã cùng Tô Thi Thi đám hỏi rồi.

Trong trí nhớ cô có chút nhút nhát, là một tiểu cô nương hiểu chuyện luôn có gắng chịu đựng, bây gời đã trưởng thành trở thành một cô nương dũng cảm rồi.

Bùi Dịch sau khi cùng Tần Phong nói chuyện liền chìm vào một suy nghĩ, anh tựa vào trên ghế, nhíu mày đóng chặt mắt.

“Bùi Dịch, không cần vì chính mình mất cảm giác mà thương tổn chính mình cùng người khác.” Đây là Tần Phong cuối cùng mà nói ra trước khi xuống xe.

Bùi Dịch một quyền đánh xuống chiếc ghế, trong lòng bực bội càng dâng lên.

Anh thật sự chỉ coi Tô Thi Thi là vật thay thế sao?

Ngay cả chính anh cũng không biết.

“Lái xe.” Bùi Dịch bỗng nhiên đối với lái xe nói.

Lái xe sửng sốt, nhưng vẫn lại là thần tốc khởi động xe.

Ngay sau đó, chiếc xe màu đen kia nghênh ngang chạy di mất.

Bên trong sân bay, Tô Thi Thi đứng ở cửa đón khách kiển chân cố gắn tìm kiếm, rốt cục nhìn thấy Tống Trọng Hạo.

“Thi Thi!” Là Tống Trọng Hạo nhìn thấy được trước Tô Thi Thi, chạy vội thẳng đến chỗ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi liền quay đầu, nhìn đến một người đàn ông mặc đồ tông màu xám giống một đầu gấu ngựa một dạng, thẳng tắp hướng chính mình xông đi tới.

Cô theo bản năng tránh sang bên cạnh, Tống Trọng Hạo không nghĩ tới cô sẽ né tránh, nhất thời hãm không được xe, hướng tới phía sau người Tô Thi Thi vọt tới.

“A!”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi!” Tống Trọng Hạo nhìn người trong lòng bị anh ta ôm ấp được thiếu chút nữa sợ đến nỗi rơi làm rớt con đang bế trên tay, là ra một cái vẻ vô cùng không phải.

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm.

“Tống… Tống Trọng Hạo, chỉ là thời gian 2 năm, anh làm sao liền trưởng thành như vậy rồi hả?” Tô Thi Thi nói xong làm một cái động tác hình.vòng tròn

Hai năm trước, Tống Trọng Hạo đi ra nước ngoài vẫn là một người dáng gầy gầy như mấy cậu thiếu niên trong truyện tranh. Nhưng là hai năm sau, vậy mà biến thành - - ông chú to béo?

Lúc này Tống Trọng Hạo, quả thực liền là giống như một con gấu xám khổng lồ. Coi dáng người căng phồng của anh ta, sợ là nặng hơn 200kg rồi.

Không hiểu sao anh ta vừa rồi có thể chạy như vậy!

Tống Trọng Hạo rất không dễ dàng xin lỗi cô gái kia, nghe được Tô Thi Thi nói như vậy, rõ ràng sửng sốt một phen, lập tức “A…” một tiếng.

“Hình như là có phần nóng.” Tống Trọng Hạo thì thầm một tiếng, rồi mới ở tại chỗ, bắt đầu - - cởi quần áo!

Hết áo khoác này đến áo khoác khác, y phục trên người từng cái cởi ra, Tô Thi Thi trực tiếp xem đến choáng váng.

“Anh… Mau để cho tôi nhìn xem, có phải hay không đầu bị choáng váng rồi?” Tô Thi Thi khóe miệng giật giật đi mò mẫn đầu Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo buồn bực né tránh: “Để làm chi, đầu óc anh lại không bệnh.”

“Đầu óc không bệnh, anh mặc qua gần 10 bộ y phục đi máy bay?” Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi.

Khó trách nhìn anh ta sao lại béo như vậy, vậy mà mặc qua nhiều y phụcnhư vậy!

Cô nói béo như vậy làm sao còn có thể chạy nhưthế chứ, còn có thể thiếu chút nữa đem tiểu cô nương nhà người ta ôm ấp sợ đến suýt ngất, hóa ra là bởi vì mặc quá nhiều y phục.

Tống Trọng Hạo ôm lại một đống lớn y phục, đi tới hai bước, chânrun lẩy bẩy, cầm trên tay y phục hướng trên tay Tô Thi Thi nhét: “Em chờ anh một chút. Mặc quần nhiều khó chịulắm, anh đi buồng vệ sinh cởi mấy cái.”

Mấy cái…

Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo chân béo to, khóe miệng rút gân lấy ra.

Anh ta mặc nhiều quần như vậy mà có thể chạy nhanh thật làm không dễ dàng mà!

Nhìn thấy những người bên cạnh đều đã đang nhìn chính mình cười trộm, Tô Thi Thi vội vàng lấy y phục chặn mặt.

Thật sự quá dọa người rồi!

Nếu để cho người khác biết người mặc hơn 10 bộ quần áo đi máy bay quốc tế lại là khoang thượng lưu, chính là kiến trúc sư gần đây danh tiếng cực kỳ cực kỳ nổi tiếng trong giới Thiết Kế Sư, phỏng chừng sẽ ngất xỉuđi?

Tống Trọng Hạo cao hơn Tô Thi Thi 2 lớp, cũng là thiết kế chuyên nghiệp. Năm đó lúc Tống Trọng Hạo xuất ngoại là muốn mời Tô Thi Thi cùng đi, nhưng Tô Thi Thi vì Hà Chí Tường…

"Nghĩ tới cái này làm gì nữa chứ." Tô Thi Thi cấp vội vã lắc lắc đầu, đem vẻ u sầu trong đầu đuổi đi hết.

Lúc Tống Trọng Hạo đi ra, chỉ thấy Tô Thi Thi đã cực kỳ thân thiết mà đem quần áo của anh ta xếp gọn gàng ngăn nắp lại.

Chỉ là như vậy một chồng lớn y phục nhưng không có chỗ chứa.

Tô Thi Thi không nói gì nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh hẳn lại không lấy hành lý đi?"

Tống Trọng Hạo vô tội chỉ chỉ y phục trên tay Tô Thi Thi: "Cái này không phải sao?"

Tô Thi Thi triệt để bái phục: "Sư huynh, anh là đang thực hành chủ nghĩa tiết kiệm đi, nhưng cũng không cần tiết kiệm đến nước này đi?"

Tống Trọng Hạo càng thêm vô tội: "Trợ lý của anh muốn ngày mai mới đến, những cái này không thể giúp anh được"

Tô Thi Thi nghĩ muốn mắt trợn trắng: "Vậy anh để làm chi không cho cô ta đem y phục của anh đóng gói ngài mai đem đến?"

Tống Trọng Hạo chu mỏ: "Còn không phải con gái các người quá phiền toái. Cô ta mua một đống lớn đồ vật, này không, 10 bộ y phục của ta không có chỗ chứa."

Lúc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, tinh tế lật lại những bộ y phục kia xem thử.

Quả nhiên, cô ở trên quần áo thấy được các loại kí tên, mi mắt lập tức liền phát sáng lên, ôm y phục không chịu buông tay: "Những thứ này thuộc về tôi rồi!"

Cô nói Tống Trọng Hạo sao lại phí công như vậy muốn mặc quần áo trở về, những thứ này đều có chữ ký của các minh tinh kí trên y phục.

Mỗi cô gái đều thích sưu tập đồ vật của minh tinh, Tô Thi Thi thích nhất liền là loại này kí tên lên y phục.

Tống Trọng Hạo buồn bực nhìn cô: "Em đây là cướp cạn giữa ban ngày đấy!" 8 8 . $.

Tô Thi Thi ôm y phục lui về sau một bước: "Vừa rồi cùng anh đứng đó cởi y phục thật mất hết mặt mũi rồi, anh dù sao cũng phải bồi thường cho em đi?"

"Càng ngày càng dọa người được rồi?" Tống trọng hạo nói thầm. Nhưng lại không có tiếp tục muốn đem y phục cầm lại tới.

Những thứ này y phục vốn là là vì Tô Thi Thi mới mang về, anh vừa rồi cũng bất quá là trêu chọc nha đầu kia.

Tay anh vươn qua khoát lên vai Tô Thi Thi, một bộ dáng đói đến choáng váng: "Đi, mời anh đi ăn mì vịt. Anh vì ăn cái này, đã đói bụng cả ngày rồi."

Tô Thi Thi thật sự hết chỗ nói rồi, hai người đi trước mua một cái vali nhỏ để y phục, rồi mới đi bên ngoài tìm Bùi Dịch.

Tô Thi Thi lúc này mới nhớ tới, cô muốn giới thiệu Bùi Dịchcùng Tống Trọng hạo như thế nào đây?

Chỉ là đến bên ngoài, lại phát hiện, xe Bùi Dịch không thấy nữa.

37. Chương 37: Anh Lại Tức Giận Cái Gì?

Người đến người đi sân bay đón người, muôn hình muôn vẻ mấy chiếc xe chạy qua chạy lai, nhưng không có một chiếc quen thuộc màu đen dáng vẻ khí phách oai phong.

"Thi Thi, xảy ra chuyện gì?" Tống Trọng Hạo nhìn thấy Tô Thi Thi đang nhìn chằm chằm đến khoảng trống ở mặt đường ngẩn người, đi tới đẩy một phen bờ vai cô, cười hỏi.

Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, quay đầu cười cười với anh ta: "Không có việc gì, chúng ta đi bên kia đón xe."

Không biết trong lòng là nhẹ nhàng thở ra, hay vẫn lại là thất vọng càng nhiều một chút, Tô Thi Thi không biết Bùi Dịch tại sao đột nhiên biến mất.

Đợi cho lúc cô lên taxi, trong di động mới có tin nhắn tiến vào, là Bùi Dịch gửi đến.

"Có việc đi trước rồi."

Chỉ có ngắn ngủn năm chữ, không có cái giải thích gì khác. Tô Thi Thi trong lòng ít nhiều lại vẫn là có chút phiền muộn, nhưng là thấy người bên cạnh líu ríu, hết sức hưng phấn - Tống Trọng Hạo, trong lòng có chút phiền muộn gì đó rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

"Hai năm không trở về, nơi này lại vẫn không thay đổi gì nhiều." Tống Trọng Hạo ghé vào cửa sổ nhìn bên ngoài cảnh vật đường phố quen thuộc, nhịn không được cảm thán nói.

Tô Thi Thi mắt trợn trắng, dở khóc dở cười nói: "Mới 2 năm mà thôi, cũng không phải 20 năm, anh cho là có thể thay đổi được bao nhiêu chứ? Bất quá không biết những khu vực xung quanh trường học có hay không thay đổi, lần trước nghe các học sinh nói, nơi đó tựa hồ so với trước kia càng phồn hoa hơn rồi."

"Chỉ cần cửa tiệm bán mì vịt kia còn là được." Tống Trọng Hạo vừa nói tới mì vịt, liền nhịn không được nuốt nước miếng.

Nơi đó là quán ăn rất nổi tiếng, có rất nhiều đồng học mỗi lần trở về đều ghé đến cửa tiệm kia ăn một trận cho thỏa thích.

"Ở nước ngoài chẳng lẽ cũng chưa cơm ăn sao?" Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh ta: "Lần này trở về lại vẫn tính toán ra ngoài sao?"

Tống Trọng Hạo nhíu mày nói: "Bên đó đều là cơm Tây, làm sao có đồ ăn Trung Quốc chúng ta, mà có cũng ăn ngon sao? Bất quá trái lại không định dfi nữa, tính toán tìm một công ty trước làm ổn định, hoặc là chính mình gây dựng sự nghiệp đi."

"Gây dựng sự nghiệp thật tốt." Tô Thi Thi trong mắt sáng lên, cô vẫn đã nghĩ chính mình gây dựng sự nghiệp, chỉ là không có cơ hội, nghĩ nghĩ nói: "Em đang định đi Xây dựng Tiệp Khắc nhận lời mời phỏng vấn, chỉ tiếc cái kia người phỏng vấn quá khủng bố, đã bị đuổi ra tới hai lần, ngày mai nếu là lại không thành công, phỏng chừng đời này đều đã cùng Xây dựng Tiệp Khắc vô duyên rồi."

Tống Trọng Hạo như là đột nhiên nhớ tới cái gì, khóe miệng nhếch lên nói: "Người kia hẳn không là Diêu Thanh Uyển đi?"

Tô Thi Thi nghĩ một chút nói: "Hình như là họ Diêu, mặc quần áo công sở nghiêm túc bộ dáng, giống như bà cô già khó tính." Cô nói xong làm một cái mặt quỷ, đối vị nữ khảo phỏng vấn kia ấn tượng khắc sâu.

Đây là cô lần đầu tiên nhìn thấy có người phụ nữ nghiêm khắc như vậy.

Tống Trọng Hạo ném cho cô một bộ dáng an ủi như có như không: "Nén bi thương đi, người ta đều gọi cô ấy là quản lí ma quỉ, em sau này liệu mà sống."

Tô Thi Thi vẻ mặt đau khổ nói: "Có thể hay không được nhận vào vẫn lại là một vấn đề!"

"Chưa gì đã nản rồi sao?" Tống Trọng Hạo đẩy đẩy cô, "Tiểu sư muội luôn được mọi người khen là thiên tài của tôi ơi, nếu phỏng vấn lần sau không muốn đi nữa cũng tốt, chúng ta cùng nhau gây dựng sự nghiệp."

Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Tống Trọng Hạo, mỗi lần cùng với anh, cô liền cảm thấy được đặc biệt thoải mái.

Hai người rất nhanh liền đến quán mì vịt bên ngoài trường học. Tống Trọng Hạo cảm động hai tay tạo thành chữ thập, thâm sâu nói: "Không tồi quán ăn này vẫn còn mở cửa, bằng không anh cảm giác anb trong vòng 3 ngày đều đã không muốn ăn cơm rồi."

"Xem đem anh kích động rồi." Tô Thi Thi lời tuy như thế nói, nhưng là miệng vẫn lại là nhịn không được nuốt nước miếng.

Trong quán vẫn như trước kia náo nhiệt, không còn chỗ ngồi, Tô Thi Thi bọn họ đợi hơn nửa giờ mới có chỗ ngồi.

Tống Trọng Hạo lấy tay quạt gió, sau đó tay cầm thực đơn bắt đầu chọn món nào là đùi vịt, gan vịt, mì trộn… gọi một tràn đã 4. 5 món

"Sư huynh, anh kiềm chế chút đi, bằng không như thế này sẽ bị người ta đuổi giết mất." Tô Thi Thi nhất bả túm lấy thực đơn trong tay Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng nói.

Không thấy được bên ngoài cửa học sinh đang đứng đợi đều dùng ánh mắt muốn giết người nhìn bọn họ bày một bàn đầy đồ ăn sao?

Mà quán ăn bày, mỗi ngày cung ứng thức ăn là có hạn, nếu ai gọi quá nhiều ăn không hết, sau này đừng mong quay lại chỗ này, phỏng chừng sẽ bị cự tuyệt tiếp đãi.

Tống Trọng Hạo vỗ vỗ bao tử: "Ang hiện tại có thể nuốt trôi đầu một con trâu."

"Phốc…"Bên cạnh mấy bàn truyền đến tiếng cười, có người trực tiếp xóa liễu khí, gục xuống bàn ho khan khởi lai.

Tô Thi Thi bụm mặt, hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

Hai năm không gắp, Tống Trọng Hạo cái con người quái đản này, càng ngày độ điên càng nặng rồi

May mắn sau khi mì vịt được đưa lên, Tống Trọng Hạo không nói chuyện linh tinh nữa, cuối đầu ra sức ăn.

Tô Thi Thi múc một chén nhỏ, nếm một chút, nháy mắt nheo lại mi mắt. Cái này vừa vào miệng là tan ra, mang theo 10 phần hương vị nước canh vịt cực ngon, mới nếm thử khiến cho đầu lưỡi nhịn không được cuốn lại.

Tư vị kia thật sự là quá mỹ diệu rồi.

"Thi Thi, sau khi ăn xong chúng ta đi trường học tản bộ đi, anh gần đây có ý nghĩ, muốn làm ra một công trình vĩ đại trong sự nghiệp thiết kế của mình, nhưng vẫn chưa có linh cảm gì cả, có lẽ về trường học đi dạo, có thể kích phát điểm linh cảm."

Lúc ăn Tống Trọng Hạo đột nhiên ngẩng đầu, đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi gật đầu cười nói: "Được ạ, dù sao em hôm nay cũng không có việc gì làm."

Ngay lúc cô còn đang nói mobile phone đột nhiên vang lên, cô lấy ra vừa thấy, tâm mạnh nhảy một phen.

Là Bùi Dịch.

"Vâng?"

"Cho em nửa giờ, về nhà, nếu không hậu quả tự chịu." Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh Bùi Dịch lạnh như băng.

Tô Thi Thi nhướng mày, ngữ khí liền có chút không vui trở lại: "Ngại quá, tôi bây giờ còn có việc."

"Tô Thi Thi, tôi có phải hay không cho em quá nhiều tự do, cho nên em đã quên chính mình là ai? Người nào đưa cho em cái quyền được phép cự tuyệt tôi?" Lời Bùi Dịch nói ra toàn là băng lãnh ngoan độc, giống như một cây đao cắm thẳng vào trong thân thể Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắc mặt liền trắng đi vài phần, quả đấm hung hăng nắm chặt. Trong lòng có càn thêm tức giận, không biết là vì thương tâm vẫn lại là tức giận.

Anh chưa từng có dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô. Lúc đưa cô tới sân bay còn rất tốt mà, sao bây giờ đột nhiên như vậy, rốt cục trong lúc đó là xảy ra chuyện gì?

Ủy khuất, phẫn nộ, Tô Thi Thi thiếu chút nữa liền chửi ầm lên. Nhưng là nhìn đến một bên vẻ mặt quan tâm nhìn cô của Tống Trọng Hạo, cô yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào, đối với điện thoại lãnh đạm nói một tiếng "Tôi biết rõ."

Sau đó liền cúp điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì?" Tống Trọng Hạo tuy nhiên không nghe rõ nội dung của cuộc điện thoại, nhưng là xem sắc mặt Tô Thi Thi sau khi tiếp điện thoại xong liền rất xấu, nhịn không được có chút lo lắng.

Tô Thi Thi lắc đầu nói: "Một người bệnh thần kinh đột nhiên lên cơn. Sư huynh, thật ngại quá..., hôm nay không thể cùng anh đi dạo trường học, chúng ta hôm nào hẹn lại cùng đi được không?"

"Bệnh thần kinh?" Tống Trọng Hạo nghi hoặc nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra cái nguyên cớ, điểm gật đầu nói, "Được hôm nào gắp lại, anh mới về vẫn chưa quen múi giờ ở đây, vừa lúc cũng mệt nhọc."

Tô Thi Thi cùng anh tách ra sau đó hướng thẳng đến trang viên Đoàn gia trở về.

Lúctrở lại biệt thự, ngoài ý muốn nhìn đến Bùi Dịch đanv ở trong biệt thự.

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, sau đó liền kéo tiểu rương hành lí, cầm lấy laptop ở trên bàn trà, xoay người hướng lên lầu di tới.

Bùi Dịch nhìn bộ dáng Tô Thi Thi xoay người rời đi, trong đầu không biết sao vậy, bỗng nhiên hiện ra một nữ nhân khác kéo hành lý quyết liệt tuyệt tình rời đi.

Nữ nhân kia sau khi rời khỏi, không còn có xuất hiện nữa. Đến bây giờ, Bùi Dịch lại vẫn hoài nghi Trạm Dẫn Lan có phải hay không thật sự đã chết.

"Ầm!"

Cái chén hung hăng bị đập bể trên mặt đất, nháy mắt bể thành nhiều mảnh nhỏ.

Bùi Dịch đứng lên, lạnh lùng nhìn thoáng qua cái chén trên mặt đất bị anh đập nát, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi đang muốn vào đi vào cửa phòng, đột nhiên nghe đến dưới lầu truyền đến âm thanh cái chén vỡ tan, trong lòng chấn động mạnh một cái.

Cô theo bản năng xiết chặt quả đấm, hốc mắt có chút cay cay, trong lòng là vô tận ủy khuất.

Cô rõ ràng cái gì đều không có làm, người đàn ông này sao lại đột nhiên phát giận.

Cô căm giận mở cửa phòng, đi vào trong phòng, đang định đi tắm rửa một cái, đột nhiên nghe đến dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô khởi động.

Cô nhíu mày suy nghĩ một chút, vẫn lại là đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện chiếc xe Cayenne của Bùi Dịch đậu lúc nãy, bây giờ liền tự mình lái xe rời khỏi biệt thự.

"Hỗn đản!" Tô Thi Thi oán hận đập cửa sổ một cái, nước mắt không kìm chế được cứ thế chảy ra

38. Chương 38: Mày Có Phần Hơi Quá Rồi

Đêm chậm rãi đến, Tô Thi Thi nhốt mình ở trong phòng, đến cơm chiều đều không có ăn, trong lòng kìm nén cổ khí cảm giác phát không được, lại nuối không trôi, khó chịu trong lòng miệng buồn bực.

Mãi đến lúc cô ngủ quên, Bùi Dịch đều không có trở về. Tô Thi Thi cảm giác chính mình mơ gặc ác mộng, ở trong mộng khóc đến cực kỳ thương tâm.

Đến lúc cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy cảm xúc giảm sút, đúng là không biết trong lòng cái loại cảm giác vắng vẻ này là tại sao.

"Tô Thi Thi, mày có phần hơi quá rồi!" Tô Thi Thi gõ gõ đầuchính mình, hít sâu một hơi, một lần nữa làm mới tâm tình.

Cô mới hẳn không vì cái người đàn ông kia mà tâm tình bất định, vì anh mà thương tâm!

Lúc xuống lầu, Tiểu Ưu đã giúp cô chuẩn bị tốt bữa sáng, thấy cô đi xuống, lập tức đã chạy tới nói:

"Tô tiểu thư, tiên sinh buổi sáng gọi điện thoại về, đặc biệt cho bảo tôi vì cô chuẩn bị cháo tổ yến, cô thừa dịp nhiệt nếm thử."

Tô Thi Thi tim đập rối loạn một hồi, nhưng là quay đầu nhìn đến Tiểu Ưu cúi đầu, bộ dángkhông dám nhìn cô của cô ấy, tâm lại là mạnh trầm xuống.

Cô buồn bực nói: "Kỳ thật anh ta từ đầu liền không có gọi điện thoại trở về đsung không?"

"Tôi…" Tiểu Ưu cúi đầu không dám nói lời nào.

Cô ấy chỉ là nhìn đến ngày hôm qua Tô Thi Thi cơm chiều cũng chưa ăn, biết cô cùng Bùi Dịch cãi nhau, nhớ lại nên muốn làm cô vui một chút.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bờ vai Tiểu Ưu, cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, nói: "Tôi lại không có việc gì, đi, ăn cháo tổ yến đi."

Cô mới hẳn không ngược đã dạ dàyi chính mình. Tối hôm qua không ăn cơm chẳng qua là lúc giữa trưa mì vịt ăn quá nhiều không muốn ăn tối thôi!

Chaso tổ yến óng ánh trong suốt, vào miệng là tan, mùi vị phi thường đậm đặc cực ngon. Tô Thi Thi ăn, tâm tình không tự giác là tốt rất nhiều.

Cô quay đầu đánh giá một phen bốn phía, trong phòng im ắng, hôm nay có vẻ đặc biệt an tĩnh.

Nội tâm cô đấu tranh một hồi, vờ như không lắm để ý hỏi Tiểu Ưu đạo: "Tiên sinh tối hôm qua không trở về sao?"

Tiểu Ưu sắc mặt khốn khổ, thật cẩn thận nói: "Tôi tối hôm qua ngủ thiếp đi, không biết."

"A…, không có việc gì." Tô Thi Thi khoát tay, "Cô đi làm việc của mình đi."

Chỉ là phía bên này cô mới vừa hỏi xong, bên kia Bùi Dịch liền nhận được tình báo nói cô hỏi tin túc của mình.

Bùi Dịch thu hồi điện thoại, khóe miệng nhịn không được cong cong.

Bên cạnh, Tần Phong vẻ mặt xem thường nhìn anh: "Nghĩ muốn cô ấy liền đi xuống nhìn cô ấy đi, trốn ở chỗ này, cậu không biết là cực kỳ ấu trĩ sao?"

Bùi Dịch mắt như dao găm phóng tới nhìn Tần Phong kia, môi mỏng nhấp nhẹ, xuất khẩu mà nói như lưỡi kiếm bén nhọn một dạng: "Tần Phong, cậu có phải hay không thầm yêu tôi? Đến nỗi tôi lên sân thượng hóng gió cậu cũng cần phải đi theo?"

“Hóng gió?” Tần Phong khóe miệng giật giật, không nói gì nói, “Tôi là sợ cậu nghĩ không thông không phải sao? Người nào hóng gió hết một buổi tối?”

“Cút!” Bùi Dịch mặt đen.

Hai người đang nói chuyện, liền xem đến dưới lầu Tô Thi Thi đang ra khỏi cửa rồi.

Tần Phong đẩy đẩy tay Bùi Dịch, để cho anh nhìn xuống: “Tôi thấy nha đầu kia tâm tình vô cùng tốt nha, không phải nói ngày hôm qua cãi nhau sao? Cậu lại rời nhà đi ra ngoài? Cô ấy bộ dạng này sao có vẻ hoàn toàn không thèm để ý vậy nhỉ?”

Bùi Dịch sắc mặt lại trầm vài phần, rất muốn đem cái miệng của người này vá lại.

Tô Thi Thi cũng không biết trên lầu có hai người đàn ông nhàm chán đang nhìn phong cảnhphía dưới. Cô đi ra vườn hoa đang muốn đón xe ra ngoài, chợt nghe cách vách truyền đến một chút thanh âm quen thuộc.

“Chí Tường, con mau đến xem, cái cây đoàn viên này rất đẹp nha!”

Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường đến đây?

Tô Thi Thi kinh ngạc một hồi, lập tức hiểu ra.

Xem ra việc để lộ tin tức Đoàn Ngọc Lộ đã hết hôn, thắng lợi là mẹ con Hà gia. Không có mẹ con Đoạn Ngọc Lộ mời, mẹ con Hà gia kia làm sao có khả năng tiến vào đến Đoàn gia này?

“Tô Thi Thi?”

Hai nhà biệt thự bên cạnh nhau, chỉ dùng hàng rào ngăn cách, cực kỳ dễ dàng liền xem tới được tình huống bên sân vườn bên cách vách. Mẹ con Hà gia vừa thấy đến Tô Thi Thi, mi mắt lập tức liền tái lại rồi.

Hà Chí Tường thậm chí hận không thể nhảy quá lai đánh Tô Thi Thi.

“Cô quả nhiên là ở nơi này. Ngọc Lộ nói cô lên giường với chú trẻ của nó xem ra không giả. Coi cô trước kia lúc nào cũng ra vẻ thanh thuần, vô tội, thì ra đã sớm thông đồng gian phu!” Hà Chí Tường vừa thấy đến Tô Thi Thi liền hận không thể đến cắn xé cô thành trăm mảnh.

Nếu không vì người phụ nữ này, anh ngày đó cũng sẽ không bị người ta làm mình nhục nhã như vậy. Nghĩ đến chính mình giống con chó chết bị những cái vệ sĩ này kéo ra ngoài, hắn liền nghiến răng nghiến lợi.

Tuy nhiên đã sớm thấy rõ ràng bộ mặt thật của bọn họ, nhưng là mỗi một lần nghe được bọn họ ngoan độc như vậy mắng chính mình, Tô Thi Thi trong lòng lại vẫn là có chút đau đớn.

Đã từng đối với cô tốt như vậy, trong nháy mắt liền biến thành kẻ thù, nói ra thật đúng là mỉa mai.

Cô hôm nay vội vàng đi Xây dựng Tiệp Khắc phỏng vấn, cũng mặc kệ bọn họ, lập tức đi ra phía ngoài.

Nhưng Hà gia mẫu tử đâu nào sẽ bỏ qua cho cô dễ dàng?

Phú Tuyết Trân trực tiếp ở hàng rào ngăn cách mắng lên: “Tô Thi Thi, cô đứng lại đó cho tôi! Sao vậy, chính mình làm chuyện tốt không dám thừa nhận? Ngày đó cô bảo chúng tôi đi theo xe tiến vào, là cố ý muốn nhục nhã chúng tôi đi?”

“Cô là con đàn bà lòng dạ rắn rết ngoan độc! May mắn con dâu của tôi có học thức mời chúng tôi đến đây. Cô mau đến đây cầu xin tôi cùng Chí Tường tha thứ, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!”

Tô Thi Thi nở nụ cười. Để cho cô theo chân bọn họ xin tha lỗi?

Cô dừng lại chân, xoay người nhàn nhạt nhìn bọn họ, cười lạnh nói: “Thỉnh hỏi các người có cái tư cách gì để cho tôi cầu xin tha thứ? Nơi này là Đoàn gia, không là Hà gia của các người.”

“Nơi này là nhà thông gia của tôi.” Phú Tuyết Trân nghênh nganh hóng hách một phen. Cho dù nói chuyện cực kỳ chướng tai, nhưng là vẫn như cũ ở trước mặt người khác nhất quán dáng vẻ làm bộ làm tịch làm cô càng nhìn càng muốn ói.

Bà ta cũng không thể cho thông gia lưu lại ấn tượng xấu.

Tô Thi Thi nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ từ phía sau chạy đến, ánh mắt tối sầm lại, như có như không nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

Đoàn Ngọc Lộ vừa tiếp xúc với ánh mắtTô Thi Thi, trong lòng mạnh rùng mình.

"Cô nhìn cái gì mà nhìn?" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, này cô là ở đây xem truyện cười của cô ta sao?

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng chọc giận muốn bùng nổ, nếu phải không trên tay mẹ con Hà thị có cán chuôi, cô ta mới hẳn không làm cho bọn họ bắt buộc phải cho đi vào trong biệt thự. Vì việc này, cô ta cùng mẹ mình rất không dễ dàng mới vỗ yên cha cô ta.

Mẹ cô ta còn bị cha mình tát một cái.

"Hảo, các người nhanh lên vào đi thôi, ở nơi này mất mặt xấu hổ." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đối với mẹ con Hà thị kia nói.

"Này con sao dám nói chuyện với mẹ như thế?" Phú Tuyết Trân biến sắc, thân làm con dâu mà cũng dámnói chuyện như vậy với mẹ chồng?

Hà Chí Tường sắc mặt cũng là mạnh trầm xuống, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Cô còn không mau xin lỗi mẹ tôi đi."

"Bảo tôi xin lỗi?" Đoàn Ngọc Lộ mặt mày rạng rỡ lập tức kéo xuống, giống chế giễu một dạng nhìn Hà Chí Tường, "Tôi nghe lầm sao? Tôi có thể cho các người tiến vào đã cực kỳ không dễ dàng, các người còn muốn như thế nào nữa?"

"Cô đừng quên..." Hà Chí Tường đang muốn nói chuyện, Đoạn Ngọc Lộ trực tiếp ngăn lại lời của hắn nói:

"Chẳng qua các người tiếp tục đi loan tin tức thôi, các người thực tưởng là người Đoàn gia chúng tôi sợ các người sao? Tôi nói cho các người, chẳng qua cá chết lưới rách, nhưng là các người tuyệt đối sẽ so với tôi thảm hại hơn!"

Dù sao ở đây mọi người đều biết nội tình, Đòan Ngọc Lộ cũng chẳng muốn giả vờ nữa, trực tiếp nói toạc ra hết, tức giận nhìn mẹ con Hà gia kia đến run cầm cập.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy quái lạ, thật không rõ chính bọn họ sao vậy, cứ thế gây gổ rồi. Cô cảm thấy được không thú vị, đang định đi, bị mẹ con Hà gia kia thấy được.

Phú Tuyết Trân lôi kéo Đòan Ngọc Lộ, chỉ chỉ Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu cho cô ta, nhỏ giọng nói: "Con nhỏ đó mới là kẻ thù hiện tại của chúng ta, con làm sao vậy quên rồi hả? Chẳng lẽ mẹ còn có thể hại con hay sao?"

Đoàn Ngọc Lộ vốn dĩ thực không nghĩ muốn kêu bà ta là mẹ. Chỉ là nhìn đến bộ dángTô Thi Thi vẻ mặt ung dung, trong lòng cô ta càng thêm tức giận, nháy mắt liền chuyển hoán phe cánh, chỉ vào Tô Thi Thi nói:

"Tiểu tiện nhân, vừa rồi mẹ tôi kêu cô đến xin mẹ tôi tha thứ, cô chẳng lẽ không có nghe đến? Tôi nói cho cô biết, ông nội của tôi, bọn họ lập tức liền muốn trở về, cô thực tưởng là chú tôi sẽ lấy cô sao, cô nằm mơ đi!"

Đoạn Kế Hùng muốn trở về rồi hả?

Tô Thi Thi trong lòng chấn động, trên mặt không có biểu lộ gì, chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua Đoàn Ngọc Lộ, giống như đang nhìn mấy thằng hề một dạng.

Cô nhìn thấy Hà Chí Tường vẻ mặt ân cần ôm Đoàn Ngọc Lộ, trào phúng hơi cong môi một cái, cầm ra điện thoại, cúi đầu gảy vài cái.

Không quá vài giây, di độngHà Chí Tường truyền đến hai tiếng thông báo, có tin nhắn đến.

Hà Chí Tường mở ra xem thử, sắc mặt đại biến, qua tay liền cấp cho Đoàn Ngọc lộ một cái tát.

39. Chương 39: Các Người Cứ Đấu Đi

Editor: Hương Cyndi

"Hà Chí Tường, anh dám đánh tôi!" Mắt Đoàn Ngọc Lộ đỏ lên vì tức giận, động tay là có thể đánh đến Hà Chí Tường.

Phú Tuyết Trân phản ứng nhanh hơn, đã chặn cổ tay Ngọc Lộ lại, muốn nổi giận.

Nhưng đây là Đoàn gia nên vẫn không dám, bà ta chỉ có thể cố chịu, nói: "Ngọc Lộ có chuyện gì thì từ từ nói."

"Từ từ nói? Sao bà không đi kéo con trai bà về đi?" Đoàn Ngọc Lộ giận đến nỗi hất tay bà ta ra, bụm mặt, giận dữ nhìn Hà Chí Tường: "Anh dám đánh tôi? Anh chờ đó! Quản gia, đuổi bọn họ ra ngoài!"

"Cô còn đuổi chúng tôi ra ngoài sao?" Hà Chí Tường đưa điện thoại di động cho mẹ mình, nói: "Mẹ xem đi, bây giờ cô ta là vợ con, mà còn dám câu dẫn người đàn ông khác!"

Phú Tuyết Trân liếc nhìn điện thoại di động một cái, sắc mặt cũng biến đổi.

Đoạn video này chính là ngày đó, lúc Tô Thi Thi ăn cơm tại Đoàn gia đã quay lại cảnh Ngọc Lộ lấy lòng Tần Phong.

Chẳng qua khi đó là Tô Thi Thi nhất thời nổi hứng, không nghĩ tới phải cần dùng nhanh như thế.

"Ngọc Lộ, chuyện này là con không đúng rồi, dù sao thì bây giờ con cũng là con dâu của Hà gia chúng ta."

"Ai là con dâu Hà gia của bà? Con trai vô dụng này của bà mà cũng đòi làm chồng của tôi, các người còn có mặt mũi nói sao? Tôi nói cho bà biết, các người không ly hôn phải không? Tôi sẽ có cách để cho các người ly hôn, bà cho là tôi sợ các người sao?!" Đoàn Ngọc Lộ thật muốn giận điên lên.

Từ nhỏ đến lớn cha mẹ còn không nỡ đánh cô ta, bây giờ tùy tiện bị mấy người không bằng chó mèo này đánh, cô ta sống cũng thật mất mặt quá đi.

Hà Chí Tường bị Đoàn Ngọc Lộ nói nên rất tức giận, tiến lên bóp chặt lấy cổ tay cô ta, nói: "Cô vẫn còn lý sự? Muốn đuổi chúng tôi rời đi phải không? Được, cô chính là con dâu của Hà gia, phải đi về cùng tôi!"

"Anh dám động vào một cọng lông của tôi thử xem!" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt.

Thấy quản gia biệt thự đã tới, đám vệ sĩ đều đã chờ ở ngay cạnh, chỉ cần cô ta ra lệnh một tiếng, thì sẽ đến ném mẹ con Hà gia ra ngoài.

Phú Tuyết Trân tất nhiên cũng nhìn thấy, nháy mắt với con trai, tiến lên nhỏ giọng nói với Đoàn Ngọc Lộ: "Ngọc Lộ, cha cô chắc chưa biết đây là cuộc hôn nhân thứ hai của Hà Chí Tường nhà chúng tôi nhỉ?"

Mặt Đoàn Ngọc Lộ liền biến sắc, lạnh giọng hỏi: "Bà có ý gì?"

Phú Tuyết Trân cười ha hả, tựa như vẫn là bà già hiền lành kia, chẳng qua là lời nói làm cho người ta nghiến răng nghiến lợi.

Bà ta nói: "Chỉ cần cô ngoan ngoãn cùng chúng tôi trở về, thì bí mật này, chúng tôi cũng chẳng ai nói ra cả."

"Bà dám uy hiếp tôi?" Đoàn Ngọc Lộ nghiến răng.

"Ở đây mà uy hiếp sao? Nhưng dù sao thì cô cũng là con dâu của Hà gia chúng tôi, vẫn nên trở về nhà chứ?" Phú Tuyết Trân nói toàn những lời hay ý đẹp.

Hà Chí Tường nhận được ám chỉ từ mẹ, cũng nói với Đoàn Ngọc Lộ: "Ngọc Lộ, vừa nãy anh đánh em là anh không đúng, nhưng là em cũng thấy đấy, anh cũng là một người đàn ông bình thường, là chồng em. Thấy loại video này dĩ nhiên sẽ tức giận. Tất cả mọi chuyện này đều là Tô Thi Thi có ý xấu mà khích bác,

bây giờ em cùng anh về trước, chúng ta đều dễ bàn bạc mọi chuyện, nói sao thì em là con gái của Đoàn gia, anh với mẹ có thể làm gì được đây?"

"Buông tôi ra, tôi mới không muốn cùng các người trở về!" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghĩ tới Hà Chí Tường là một tên đàn ông vô dụng, nào muốn về cùng anh ta chứ?

Phú Tuyết Trân thấy dỗ dành không được, buộc phải hạ nhẫn tâm nói: "Cô mà không về, chúng tôi cũng không dám đảm bảo cha cô có thể sẽ biết một số chuyện không nên biết đâu."

"Các người… Các người chờ tôi chút!" Đoàn Ngọc Lộ tức đến nỗi cả người run lẩy bẩy.

Nhưng lại sợ bọn họ đi rêu rao ra ngoài thật, để cha cô ta biết Hà Chí Tường chẳng những tái hôn mà còn là một tên vô năng, nhất định sẽ đánh chết cô ta, đành phải để cho Hà Chí Tường nửa ôm mình đi ra ngoài.

Quản gia biệt thự nhỏ đi tới thấy sắc mặt Đoàn Ngọc Lộ có gì đó không đúng, vội hỏi: "Nhị tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hà Chí Tường đang ôm ngang hông Đoàn Ngọc Lộ liền căng thẳng, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Đoàn Ngọc Lộ đè nén, cắn răng nói: "Tôi không sao, lát nữa ông nói lại với mẹ tôi một tiếng, tôi trở về Hà gia rồi, để bà không phải lo lắng."

"Chuyện này… thì" Mới ban nãy quản gia thấy bên này còn đang thấy ồn ào, không biết tại sao Đoàn Ngọc Lộ lại đột nhiên trở về với mẹ con Hà gia, nhưng là người làm cũng không dám quản chuyện của chủ nhân, không thể làm gì khác ngoài cúi thấp đầu lui xuống.

Đoàn Ngọc Lộ nhìn quản gia rời đi, trong lòng càng tuyệt vọng, thấp giọng nói: "Các người chờ đấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người."

Tô Thi Thi nhìn bọn họ rời đi, bỗng nhiên lại có cảm giác dở khóc dở cười.

Cô vốn chỉ muốn xả giận cho Hà Chí Tường, không ngờ kết quả lại như vậy.

Thật là càng ngày càng thú vị.

Tô Thi Thi nhún nhún vai, thấy thời gian đã không còn sớm, vội vàng lên xe, để cho tài xế bắt đầu đưa đến công ty Tiệp Khắc, hôm nay mà còn đến muộn thì cô sợ rằng cả đời này sẽ chẳng có tư cách bước vào cửa công ty Tiệp Khắc nữa.

Cô ta rời khỏi đó chưa đến một phút sau thì Phương Thanh Hoa từ trong nhà chạy ra.

Bà thấy trong sân đến một bóng người cũng không có, lập tức tìm quản gia hỏi: "Nhị tiểu thư đâu rồi?"

"Khi nãy dường như tôi nghe thấy tiếng con bé nói chuyện, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Quản gia thành thật nói: "Nhị tiểu thư cùng mẹ con Hà gia về rồi."

"Cái gì?" Phương Thanh Hoa nghe xong đã túa đầy mồ hôi lạnh: "Ngọc Lộ sao có thể đi cùng bọn họ chứ? Nhất định là bọn họ đang uy hiếp con bé. Ai nha, ông thật là đần chết! Sao ông có thể nhìn Nhị tiểu thư cứ thế bị người ta mang đi chứ!"

Quản gia vừa nghe xong mặt mũi liền trắng bệch, vội vàng hỏi: "Làm sao bây giờ? Nếu không để tôi gọi điện thoại cho tiên sinh, để ngài kêu người đưa Nhị tiểu thư về?"

"Ngàn vạn lần đừng!" Phương Thanh Hoa lập tức ngăn cản.

Sau đó phát hiện bản thân phản ứng có phần thái quá, giọng điệu của bà chậm lại một chút, nói với quản gia: "Được rồi, chuyện này tôi sẽ xử lý, ông lui xuống đi. Nhớ rằng chuyện xảy ra hôm nay không được nói cho bất cứ ai biết, hiểu không?"

Quản gia gật đầu. Ông đã ở Đoàn gia qua hơn nửa đời người, còn chuyện gì chưa thấy qua, chuyện nên nói hay không nên nói ông đều hiểu.

Phương Thanh Hoa thấy quản gia đã đi, nghĩ đi nghĩ lại rồi quay về phòng, gọi điện thoại cho con gái lớn.

"Tường Tường, bao giờ con mới trở về đây? Sợ chuyện của em gái con không giấu được nữa rồi. Mẹ cũng không biết nếu bây giờ bố con biết chuyện này thì sẽ ra sao nữa."

Đầu điện thoại bên kia thoáng trầm mặc, ngay sau đó truyền tới một giọng nói dịu dàng: "Mẹ, con với ông nội đang chuẩn bị lên máy bay rồi, không đến vài tiếng nữa là về đến nhà, mẹ cứ yên tâm đi."

"Vậy thì tốt." Phương Thanh Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói thêm mấy câu nữa rồi mới cúp mấy.

"Tô Thi Thi, Hà Thị, tôi cũng muốn xem xem rốt cuộc các người có bao nhiêu bản lĩnh đấu với Đoàn gia tôi. Phương Thanh Hoa tôi cố gắng cả đời, tuyệt đối sẽ không bị các người dễ dàng huỷ hoại như vậy!"

Vị trí Đoàn phu nhân này là do bà ta phấn đấu cả đời, thật vất vả mới ngồi vững được, bà ta sao có thể để cho người ta phá hỏng hình tượng của mình dễ như trở bàn tay thế? Thật may là bà ta còn có một đứa con gái lớn thông minh, khôn khéo.

Trong sân dần dần yên tĩnh lại, cũng không ai phát hiện ra toàn bộ một màn này đều rơi vào mắt hai người đàn ông trên sân thượng của biệt thự.

"Thi Thi của chúng ta thật đúng là không chịu thua thiệt nha." Tần Phong cười nói.

"Người phụ nữ của tôi lúc nào đã thành của cậu vậy?" Ánh mắt Bùi Dịch có phần lạnh lẽo như phi đao, sắc mặt hơi đen lại.

Tần Phong nhảy về sau một bước dài, bĩu môi nói: "Không phải là cậu mặc kệ cô ấy sao? Vừa nãy cô ấy bị người khác ức hiếp cũng không ra mặt, thế nào bây giờ đem mã, hậu, pháo tới quan tâm à?"

"Tần Phong, cậu rốt cuộc là có ý gì?" Bùi Dịch buồn bực nhìn Tần Phong.

Hôm qua tên tiểu tử này vẫn còn ở bên cạnh hết sức khuyên anh mghix kỹ mối quan hệ với Tô Thi Thi, bây giờ lại mang bộ dạng bênh vực kẻ yếu cho Tô Thi Thi.

Tần Phong nhún nhún vai nói: "Cậu nhìn lại bản thân mình một chút đi, chỉ là chiến tranh lạnh với cô ấy cả một buổi tối, mà cả người cậu liền như mất hồn vậy. Hôm qua là tôi nói sai rồi được chưa? Thật ra thì tôi trở về đã suy nghĩ một chút, làm thế thân thì sao? Cậu đối xử với cô ấy tốt là được, dù sao…"

Dù sao Trạm Dẫn Lan đã chết, người còn sống cần gì phải gây khó dễ với một người đã chết.

Câu nói đó, Tần Phong không nói ra.

Bùi Dịch nghe anh nói vậy trong lòng lại phiền não, miễn cưỡng nói: "Cậu rất rảnh rỗi sao, còn không trở về đi?"

Tần Phong cười nói: "Tớ cách công ty cậu gần như thế, còn đang chuẩn bị đi nhờ xe cậu tới đó. Sao vậy, hôm nay cậu muốn đình công hả? Chỉ là hôm nay là ngày phỏng vấn cuối cùng rồi, chúng ta cùng đánh cược đi, xem Thi Thi của chúng ta có thuận lợi thông qua phỏng vấn lần này không?"

Sắc mặt Bùi Dịch đột nhiên có chút quỷ dị, lạnh nhạt quay đầu nhìn thoáng qua Tần Phong, nói: "Cậu nhất định phải đánh cược sao?"

40. Chương 40: Chấn Động Toàn Trường

Edit: Thủy Tiên

Beta: Gấu

Tô Thi Thi cũng không biết chính mình trở thành người bị Bùi Dịch và Tần Phong đem ra đánh cược.

Cô đến Xây dựng Tiệp Khắc thời gian vừa lúc. Lúc này đây rốt cuộc không có đến muộn, đợi nửa giờ đến phiên cô đi vào phỏng vấn, như cũ là phía trước giám khảo.

Ngồi ở chính giữa vẫn là Diêu Thanh Uyển, người kia trông rất giống một bà cô, nghiêm khắc mà làm người khác cảm thấy trưởng phòng nhân sự này rất khủng bố.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đơn giản giới thiệu một chút tên họ chính mình, đem lý lịch sơ lược và bảng biểu đẩy tới.

Sau đó đi đến một bên của máy chiếu, cắm USB vào, bắt đầu giới thiệu lý lịch sơ lược của chính mình bằng Power Point (ppt).

Khi hình ảnh trang đầu PPT xuất hiện, cả phòng vang lên một trận đảo khí thanh âm rì rào bàn tán, tròng mắt mọi người đều bị màn hình hấp dẫn.

Chỉ thấy phần lý lịch sơ lược trang đầu này là một căn phòng lập thể 3D. Phòng ốc màu sắc tuần hoàn một cái góc độ chậm rãi xoay tròn, hướng mọi người nhìn ra được là một căn nhà kết cấu tạo hình độc đáo hai tầng.

Phòng ở chính giữa nhất là một hàng chữ cái từ nhỏ biến thành lớn, chậm rãi xuất hiện ở giữa tầm mắt mọi người.

"Tô Thi Thi" ba chữ, như không khímùa hè oi bức thình lình xảy ra một tia chớp, lập tức yên lặngcắt qua, phảng phất có một không khí mới khí rót nhập vào đó, làm cả căn nhà phòng ốc lập tức sống động lên.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng nhấp chuột, ngay lập tức, bốn phía phòng ốc từng khối vật liệu trút xuống, và cuối cùng chỉ còn lại có một tầng.

Đại sảnh lầu một, lộ ra thiết kế nội thất đơn giản cùng trang hoàng hiện đại.

Tô Thi Thi dùng con chuột chỉ chỉ đến trung tâm của lầu một ngay đại sảnh nói: "Đây là một thiết kế tôi làm lúc học năm thứ 3 đại học, trường học tổ chức cuộc thi thiết kế."

Cô nói xong lại rê một chút con chuột, chỉ thấy cái phòng khách kia trong giây lát biến thành một bản vẽ thiết kế của ngôi nhà ba phòng.

Tô Thi Thi nhanh chóng mở ra bản thiết kế này, đến cuối cùng hình thành một bản vẽ hoàn mỹ.

Tuy rằng cũng không phải đặc biệt tinh xảo, nhưng là đối với một sinh viên năm ba mà nói này đã là phi thường hiếm thấy tác phẩm xuất sắc.

Lúc sau Tô Thi Thi lại nhấp con chuột, hình ảnh tan ra, nháy mắt lại hội tụ thành kia một phòng ốc 3D. Con chuột hoạt động theo từng cái click chuột của cô, phòng ốc lại lần nữa chậm rãi giải thể, hình ảnh dừng lại một phòng ở lầu hai.

Đây là một bản thiết kế khác của Tô Thi Thi.

Bản thiết kế này so với lần trước càng tinh xảo hơn rất nhiều, thiết kế được trời ưu ái. Lúc sau còn có một bản thiết kế đặc biệt hơn, tất cả hòa hợp lại bên trong một tòa nhà, cô hướng về mọi người triển lãm thành tựu mấy năm gần đây của chính mình.

Đơn giản thành thạo, ngắn gọn rõ ràng, bất quá ngắn ngủn ba phút mà thôi, cô đã chứng minh tài hoa của mình với mọi người.

Cô ra trường ba năm, tác phẩm lần sau so với lần trước càng tinh xảo, thiết kế càng đa dạng hơn, ngay cả ở đây vài vị là nhà thiết kế chuyên nghiệp đều khen không dứt miệng.

"Đó là tất cả những gì của tôi, Tô Thi Thi. Cám ơn mọi người." Tô Thi Thi hướng tới nhóm giám khảo phỏng vấn cúi đầu, lẳng lặng mà đứng ở một bên.

Cô trên mặt ẩn dấu thanh sắc, kỳ thật tim đang không ngừng đập mạnh, lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Cô lặng lẽ quan sát Diêu Thanh Uyển đang ngồi ở chính giữa một chút, phát hiện thần sắc của cô ta so với lúc trước hòa hoãn hơn rất nhiều, trong mắt có tán thưởng, tức khắc nhẹ nhàng thở ra.

Như vậy hẳn là qua được rồi đi?

"Tô tiểu thư, cô lý lịch cực kỳ đặc sắc. Chúng tôi trong vòng 3 ngày sẽ cho cô câu trả lừoi." Diêu Thanh Uyển đi đầu đứng lên vỗ tay, những người khác cũng đều lộ ra tươi cười.

Tô Thi Thi cười một chút, đối với bọn họ lại lần nữa cúi đầu, xoay người rời khỏi phòng phỏng vấn.

Ra bên ngoài, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Vừa rồi ở bên trong cô thật sự sắp khẩn trương muốn chết, may mắn lúc trước rèn luyện đủ nhiều, còn không đến mức luống cuống.

Cùng thời khắc đó, tầng 20 của phòng chủ tịch, Bùi Dịch chính là mắt không rời chỉ nhìn chằm chằm máy tính. Bên trong là hình ảnh vừa rồi Tô Thi Thi ở trong phòng phỏng vấn kia giới thiệu một cái lý lịch sơ lược bằng ppt.

Tần Phong không biết khi nào cũng bu lại xem, trong miệng tấm tắc khen ngợi: "Nha đầu này thật là nhìn không ra nha, tiền đồ không thể đo lường."

Anh lại nhìn nhìn thấy khóe miệng Bùi Dịch cong cong lên, trong lòng nhịn không được nói thầm: "Tiểu tử này sao mà vận khí lại tốt như vậy."

Anh thấy Bùi Dịch nhìn ppt đến mê mẩn, nhìn nhìn bốn phía, lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Bùi Dịch xem cái ppt đến 2, 3 lần, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút tự hào.

Anh vốn dĩ không nghĩ tới Tô Thi Thi thật sự có năng lực xuất sắc như vậy. Tuy rằng hiện tại còn tương đối non nớt, nhưng là sau một thời gian, tuyệt đối là kỳ tài trong giới thiết kế.

Khó trách cô lại dám chọn Xây dựng Tiệp Khắc. Bùi Dịch khen ngợi gật gật đầu.

Ngay từ đầu anh quả thật đoán trúng Tô Thi Thi sẽ chọn xây dựng Tiệp Khắc, bởi vì ở trong mắt Tô Thi Thi, công ty này sẽ không có khả năng cùng Bùi Dịch anh có chút quan hệ.

Chỉ là anh không nghĩ tới, trong lòng Tô Thi Thi cũng có dã tâm riêng của mình.

"Bảo bối à, em quả nhiên không làm tôi thất vọng." Bùi Dịch đứng lên, đang muốn tìm Tần phong, bỗng nhiên phát hiện trong phòng nào có bóng dáng Tần phong.

Anh đang buồn bực, vừa lúc nhận được điện thoại thư ký nói Tô Thi Thi chuẩn bị đi rồi.

Anh đột nhiên nghĩ tới cái gì, rủa thầm một tiếng, cầm lấy áo khoác, xoay người đi ra khỏi văn phòng, vào thang máy chuyên dụng của mình, thẳng đến dưới lầu.

Đối với hiểu biết của anh nhiều năm về Tần Phong, tiểu tử này hiện tại sẽ không có làm chuyện tốt.

Bùi Dịch thật đúng là hiểu Tần Phong, giờ phút này anh ta đang ở dưới lầu xây dựng Tiệp Khắc. Anh ta vừa nhìn thấy Tô Thi Thi từ cao ốc đi ra, lập tức tươi cười đuổi theo.

"Thi Thi à, chúng ta lại gặp mặt, thật là quá có duyên."

Tô Thi Thi vừa nghe thấy giọng nói này liền nhịn không được nhíu mày trừng mắt nhìn anh ta liếc mắt một cái, xoay người liền đi.

Tần Phong chạy đi lên ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi, vẻ mặt bi thương: "Thi Thi à, cô sao lại đối xử với tôi quá lạnh nhạt, làm tôi thật đau lòng mà. Không được, cô đến an ủi tôi đi, đưa tôi cùng đi ăn một bữa cơm?"

Tô Thi Thi vẻ mặt không nói nên lời mà nhìn anh ta: "Tần tiên sinh, xin hỏi anh thực không bị gì sao? Ngại quá, tôi còn có việc."

"Cô có việc sao, thật đúng lúc, tôi đưa cô đi làm việc nhé. Cô yên tâm, tôi thực có khả năng, tuyệt đối so với Bùi Dịch có khả năng." Tần Phong gắt gao mà dính ở bên người Tô Thi Thi, ân cần mà nói.

Tô Thi Thi nghe được tên Bùi Dịch, biểu tình hoảng hốt một chút, trong lòng cái loại cảm giác rầu rĩ này lại nổi lên.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, cái tên gia hỏa kia một chút tin tức đều không có, nghĩ đến anh ngày hôm qua đối với chính mình không hiểu sao lại phát giận, trong lòng cô sự khó chịu lại bốc lên.

"Tránh ra." Tô Thi Thi một phen đẩy Tần Phong ra, tên này là bạn của Bùi Dịch cũng không có gì tốt đẹp.

Tần Phong sờ sờ mặt chính mình, có điểm bất đắc dĩ. Anh ta vừa rồi có phải hay không nói lời sai rồi?

Thấy Tô Thi Thi thật sự phải đi, anh ta vội vàng lại đuổi theo nói: "Chúng ta thương lượng một chút, cô muốn hay không đến công ty tôi làm? Xây dựng Bác Nghệ? Tôi cho cô gấp mười lần tiền lương xây dựng Tiệp Khắc như thế nào?"

"Xây dựng Bác Nghệ?" Tô thi thi sửng sốt một hồi, quay đầu cẩn thận đánh giá Tần Phong một chút, "Anh…… Xây dựng Bác Nghệ là của anh sao?"

Tần Phong gật mạnh đầu: "Đúng vậy, tôi là giám đốc của nó. Cô yên tâm, tiền lương tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô."

Tần Phong tràn đầy tự tin.

Bác Nghệ tuy rằng so ra kém hơn xây dựng Tiệp Khắc, nhưng cũng là một trong số hai công ty lớn, không biết có bao nhiêu thiết kế sư tài giỏi muốn tiến vào. Hiện tại anh nguyện ý trả lương gấp mười lần mời Tô Thi Thi về công ty mình, nghĩ cô hẳn là sẽ không phản đối rồi?

"Ngại quá, tôi đã đồng ý với Bùi Dịch rồi, chỉ có thể chọn đi làm tại những công ty mà anh ấy đưa ra. Hiện tại tôi lựa chọn xây dựng Tiệp Khắc, nếu bọn họ cho tôi trúng tuyển, tôi sẽ không đi công ty khác." Tô Thi Thi nghiêm mặt nói.

Tần Phong xua xua tay, bịa chuyện nói: "Tôi nói với cô, cậu ta cùng các lãnh đạo cấp cao của xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ không thể cho ai biết. Cô nếu đến làm việc cho xây dựng Tiệp Khắc, kỳ thật là làm việc cho cậu ta, biết không? Cho nên cô nên đến công ty tôi làm, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô."

Anh ta vốn dĩ chỉ là muốn cho Tô Thi Thi biết, Bùi Dịch cố ý gạt cô. Nhưng là không nghĩ tới Tô Thi Thi vừa nghe lời này, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, vung túi xách lên liền hướng tới chỗ anh ta đánh tới tấp.

41. Chương 41: Anh Nằm Mơ Đi....

"Tôi đi, cô sao vậy luôn luôn thích nói chuyện bằng nắm đấm?" Tần Phong né tránh, sợ bị cô đánh trúng.

Cô gái kia lực tay có phải quá lớn hay không?

Trên mặt anh ta bị thương còn không chưa có lành, hiện tại nếu lại bị cô lao tới tặng cho vài đường vết rách trên mặt nữa, anh ta hẳn không muốn ra ngoài gặp người rồi?!

Đúng là ngẩng đầu, đã thấy Tô Thi Thi trừng mắt lửa giận đùng đùng nhìn anh ta.

Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa thấy qua ai đáng giét như thế, chỉ vào Tần Phong mắng: "Anh không phải bạn tốt của Bùi Dịch sao? Sao vậy sao lại đi nói xấu anh ấy trước mặt tôi? Nếu thật như anh nói, xây dựng Tiệp Khắc này thật sự có quan hệ cùng anh ấy, anh ấy sao lại còn có thể để cho tôi tới đây chịu phỏng vấn địa ngục của công ty này, anh hơi quá đáng rồi đấy!"

Tần Phong sửng sốt, lập tức nở nụ cười: "Tôi nói mắt nhìn người của cô có phải hay không sai lầm rồi?"

Tô Thi Thi trừng mắt nhìn anh ta: "Đừng nói sang chuyện khác!"

Tần Phong sắc mặt nghiêm chỉnh nói: "Một khi đã như vậy, tôi đây liền thành thật nói. Không sai, tôi chính là muốn giành giật nhân tài. Không riêng gì tài năng của cô, liền là cả cô tôi cũng muốn. Cô đưa ra giá tiền đi."

"Anh… anh… anh kể ti tiện!" Tô Thi Thi tức giận đến nỗi cầm lấy túi xách dùng hết sức đánh lên người Tần Phong, chỉ vào mũi anh ta mắng, "Anh nghe kỹ cho tôi, tôi là người phụ nữ của Bùi Dịch!"

Cô nói xong câu đó, trong lòng bỗng nhiên có chút không nắm chắc, dừng một chút nói: "Cho dù anh không là cho là như vậy, nhưng tôi đã là người của anh ấy, tôi cũng sẽ không đi tìm những người khác, sau này đừng cho tôi lại nghe được những lời nói như vậy lần nào nữa. Nếu không thì tôi thật sự sẽ coi thường anh, Tần thiếu gia!"

Tô Thi Thi nói xong, ngồi xổm người xuống nhặt đồ của mình vẩy rơi trên mặt đất. Vừa rồi tức giận, đem trong tất cả đồ trong túi xách đều đã tung ra hết rồi.

Tần Phong vô tội dùng tay xoa mặt mình, tay cảm nhận được hình như mặt đã bị đánh sưng lên, nhịn không được nhe răng hít một tiếng. Ngẩng đầu vẻ mặt buồn bực nhìn người đàn ông đứng phía sau Tô Thi Thi.

Người đàn ông kia đến nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta liếc mắt một cái, chỉ cúi đầu nhìn cái người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất bên này nhặt đồ của mình,Tô Thi Thi.

Người đàn ông lòng mạnh tê rần, tiến lên vươn tay kéo Tô Thi Thi đứng lên, nhàn nhạt nói: "Mấy thứ này bỏ đi, tôi mua cho en cái mới."

"Bùi… Bùi Dịch?" Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hoảng sợ địa trừng mắt nhìn anh, "Anh giờ này sao lại ở đây?"

Xong rồi, cô vừa rồi nói những lời này, hẳn anh không nghe được đi? Trời ơi, cô cũng không thể như vậy trực tiếp chết ở chỗ này?

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống mềm mại.

"Tôi là người phụ nữ của Bùi Dịch." Anh thừa nhận những lời này làm anh rất sung sướng.

Anh chưa từng có cảm thấy được trên thế giới có thứ gì so với những lời này dễ nghe hơn, nhưng lại là nhìn thấy cô sau đó không xác định chắc chắn, ủy khuất cùng mang theo nhàn nhạt tuyệt vọng, ang lại có chút đau lòng.

Có phải hay không biểu hiện chính mình ngày hôm qua đã làm cho cô thương tâm, cho nên cô hôm nay mới có thể như vậy không có lo lắng, cho rằng anh thật không cần cô?

"Đi theo tôi." Bùi Dịch kéo tay Tô Thi Thi, xoay người liền hướng tới chiếc xe đang đậu bên ngoài của mình đi đến.

Tô Thi Thi kinh hãi, quay đầu nhìn trên mặt đất còn không có nhặt đồ xong: "Anh từ từ, để cho tôi nhặt hết đồ đã."

"Tần Phong, đem mấy thứ đó đều đã cất kỹ." Bùi Dịch nhàn nhạt bỏ lại một câu, xoay người liền ôm lấy Tô Thi Thi, nhét cô vào trong xe.

Xe rất nhanh nghênh ngang mà đi.

Tần Phong vẻ mặt buồn bực nhìn xe rời đi, lại nhìn xem trên mặt đất tán loạn nơi nơi đều là giấy ăn, son môi cái gì, lại nhìn xem trên cổ tay mình từng sợi hồng ngân, mặt nhất thời đen.

Anh tới nơi này cuối cùng là vì người nào?

Bất quá may mắn anh ta trong cái khó ló cái khôn bức Tô Thi Thi nói ra những lời này, bằng không để cho Bùi Dịch nhìn thấy được anh ta phá hoại nền tảng nhất định sẽ không tha cho anh ta.

Nhớ tới lần trước anh ta nghĩ muốn giành lấy một vị Thiết Kế Sư của Bùi Dịch, sau khi bị Bùi Dịch biết, trực tiếp đem ba vị Thiết Kế Sư cao nhất của công ty anh ta đều cướp đi, anh ta liền đau xé lòng.

An tọa trong xe, Tô Thi Thi qua một hồi lâu mới phản ứng kịp, chính mình sao vậy cứ như vậy cùng anh đi?

Cô rõ ràng vẫn còn đang tức giận! Cô ngồi ở một bên nhìn ra ngoài của sổ xe, vẻ mặt lạnh lùng không nói lời nào.

Bùi Dịch nhìn đến thân thể người phụ nữ này, đang ngồi đó sinh hờn dỗi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Thời điểm người phụ nữ này có chút tức giận cũng rất đẹp.

"Tô Thi Thi, lại đây." Bùi Dịch tựa lưng vào ghế ngồi, quay đầu nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi hừ một tiếng, động cũng không động.

Tính tình vẫn không còn không đổi. Bùi Dịch có chút đau đầu thu hồi ánh mắt mày nhiếu lại, đột nhiên hối hận xem Tần Phong kia có phần coi thường, tiểu tử kia dụ dỗ phụ nữ rất giỏi nha.

Bùi Dịch quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, gặp tiểu nữ nhân vẫn như cũ thở phì phì, yên lặng vươn tay ra, gửi cái tin nhắn cho Tần Phong.

"Chỉ chiêu."

Tin nhắn chỉ có ngắn ngủn hai chữ.

Nhưng là Tần Phong nhìn thấy liền biết.

Rất nhanh, tin nhắn Tần Phong trở lại. Bùi Dịch vừa thấy, mặt lập tức liền đen.

"Để cho Thi Thi tới công ty tôi làm."

Cực kỳ hiển nhiên, Bùi Dịch để cho Tần Phong chỉ chiêu giúp anh dỗ phụ nữ, Tần Phong liền mở miệng đòi điều kiện.

Bùi Dịch trầm mặt xuống, lại gửi tin nhắn hai chữ đi.

"Mơ tưởng."

Đầu kia rất nhanh lại có tin nhắn quá lai: "Đem ba Thiết Kế Sư lần trước trả lại cho tôi."

Bây giờ, Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức trả lại hai chữ qua đi: "Thành giao."

Tần Phong tin nhắn cơ hồ là lập tức đến nội dung tin ngắn chỉ có một chữ: "Tốt."

Bùi Dịch nhìn kia ngắn ngủn một chữ, ánh mắt lại càng thêm u ám. Chỉ là trong lòng có chút tổn thương, chẳng lẽ lại còn cần Tần Phong dạy anh dỗ cô?

Bên cạnh Tô Thi Thi tuy bộ dạng nhìn bên ngoài, nhưng là ánh mắt vẫn ở lại bên trong quan sát đến hành động của Bùi Dịch.

Khóe mắt dư quang lườm đến anh cúi đầu cùng người ta nhắn tin nói chuyện phiếm, tán gẫu giống như cực kỳ vui vẻ, Tô Thi Thi trong lòng càng thêm bực mình trở lại.

"Dừng xe, tôi muốn xuống xe." Tô Thi Thi tức giận nói.

Bùi Dịch liền ngẩng đầu lên, để điện thoại ở một bên, quay đầu ý tứ hàm xúc không rõ nhìn cô.

Tô Thi Thi bị anh nhìn như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ đều phải dựng thẳng lên, thân thể liền hướng góc sáng sủa trốn, khẩn trương nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, tay dài chụp tới, lập tức liền kéo cô vào trong lòng, xoay người liền đè cô xuống ghế

Tay anh ấn đến một cái nút bên cạng, ngay sau đó, vốn là lưng ghế dựa đang dựng đứng lập tức liền ngã nằm xuống. Ghế dựa rất nhanh tựu thành một cái ghế sofa giản dị.

"Anh buông." Tô Thi Thi hốc mắt lập tức liền đỏ, người đàn ông này mỗi lần đều chỉ biết dùng duy nhất chiêu này.

Bùi Dịch đè ở trên người cô, liền nắm lấy cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Tô Thi Thi, em vừa rồi mới nói em là người phụ nữ của tôi, như thế liền quên rồi hả?"

"Anh…" Tô Thi Thi tức giận đến mi mắt càng đỏ, miệng không đắn đo liền nói: "Anh không biết xấu hổ!"

"Em!" Bùi Dịch hiện tại vừa nghe đến những lời này đã muốn phát hỏa.

Anh ta hít sâu một hơi, kiềm chế tức giận nói: "Không cần chọc tôi mất hứng."

"Vậy anh buông." Tô Thi Thi vừa nói vừa đẩy anh, đúng là Bùi Dịch xem ra không đô con, nhưng là trên người anh đều là bắp thịt, Tô Thi Thi không thể nào đẩy anh ra được, không hai lần tay liền không còn khí lực rồi.

Bùi Dịch giữ chặt tay cô, vậy mà phóng tới bên môi khinh khẽ hôn một cái, ánh mắt cũng không tự giác mềm mại rất nhiều.

Anh phả hơi nóng đến cạnh tai cô nói nho nhỏ đạo: "Ngày hôm qua là tôi không tốt, thực xin lỗi."

Tô Thi Thi triệt để ngây dại.

Anh vậy mà cùng cô xin lỗi?

Tô Thi Thi miệng nhanh hơn não nói: "Anh có phải hay không có chỗ nào không thoải mái? Uống nhầm thuốc rồi hả?"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn cô, mặt triệt để đen.

Anh sao laih cùng cô nói nhảm nhiều như vậy? Trực tiếp phủ trên môi của cô.

Người phụ này vẫn lại là không nói lời nào là tốt đẹp, lời vừa nói ra có thể để cho anh tức giận đến phát điên.

"Ưm…" Tô Thi Thi vừa muốn phản kháng, Bùi Dịch đột nhiên ngậm chặt vành tai của cô.

Thân thể cô khẽ run rẩy, giống như khí lực cả người đều bị rút đi một dạng, ánh mắt mê ly, một đôi mắt ướt sũng nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch thấy cô như vậy, tâm lập tức mềm xuống rất nhiều, động tác cũng ôn nhu trở lại.

Trong lúc này bên trong xe nhiệt độ càng lên càng cao, không lâu cũng chỉ còn lại có tiếng thở dốc quen thuộc.

Đợi cho mưa rào ra đi, Tô Thi Thi vô lực tựa vào trên người Bùi Dịch, trong lòng ảo não không thôi.

Cô rõ ràng vẫn còn đang tức giận!

Cô quay đầu nhìn bên ngoài một chút, phát hiện phương hướng xe đang chạy không phải trang viên nhà họ Đoàn, hỏi: "Chúng ta là muốn đi đâu?"

Bùi Dịch nhìn xem bên ngoài, khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt địa phun ra ba chữ: "Dân chính cục."

42. Chương 42: Chính Em Thổ Lộ

"Dân chính cục?" Tô Thi Thi trực tiếp từ trên chỗ ngồi bất dậy, một bộ dạng như thấy kẻ bị bệnh thần kinh nhìn Bùi Dịch, "Anh không lầm đi!"

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời đen thêm, gằn từng chữ nói: "Tô Thi Thi, em còn dám dùng loại vẻ mặt này nhìn tôi thử xem?"

Tô Thi Thi giật mình, lập tức lấy tay che mày, ôm má, để cho cảm xúc chính mình không đến mức phát hỏa lên như vậy, ngữ khí cố gắng hoà hoãn thương lượng nói: "Anh không phải thật đi đến đó chứ, chúng ta không phải là muốn đi đăng ký kết hôn đúng không?"

Bùi Dịch liếc cô một cái, ngữ khí vẫn như cũ nhàn nhạt: "Em không phải mới vừa hướng tôi thổ lộ sao? Nếu đều đã nói ra như vậy, tôi không cưới em có phải hay không hơi quá đáng?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người: "Tôi thổ lộ lúc nào rồi hả? Tôi sao lại không biết? Bùi Dịch, anh thật sự là đùa với tôi sao? Tôi tại sao nghe không hiểu lời anh nói?"

"Ngậm miệng." Bùi Dịch ngắt lời cô, để cho cô gái này nói thêm gì đi nữa, ang phỏng chừng lại muốn muốn ném cô xuống xe rồi.

"Ang không phải đi tới đó thật đúng không?" Tô Thi Thi nhìn đến thái độ này của anh, thật sự bị dọa cho sợ run rồi.

Quay đầu vừa thấy, phát hiện bọn họ đã đến chỗ cửa dân chính cục, xe đã dừng lại, lái xe đang muốn xuống xe tới cho bọn họ mở cửa.

"Tôi không đi." Tô Thi Thi nắm chặt thành ghế, chết sống không chịu buông tay.

Bùi Dịch mặt triệt để đen, trên cao cúi xuống nhìn Tô Thi Thi, lạnh lùng nói: "Buông tay."

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Tôi không muốn cùng anh đi đăng ký kết hôn."

Nói đùa, cô cùng Bùi Dịch tình cảm nền tảng nhất đều không có, hai người quen biết chưa được một tháng cái gì cũng không có, liền muốn kết hôn sao?

Cô đã có bóng ma tâm lý, hiện tại vừa nói đến kết hôn liền phản xạ có điều kiện. Vốn dĩ còn tưởng rằng trước kia lời Bùi Dịch chỉ là nói đùa, không nghĩ tới anh sẽ thật sự nói là làm.

"Tô Thi Thi, em có muốn tôi lên xe ăn em đến em không còn khí lực, rồi mới ôm ấp em đi vào đăng ký kết hôn không. Hay muốn tự mình hiện tại ngoan ngoãn xuống xe." Bùi Dịch có chút tức giận, này người phụ nữ này càng ngày càng to gan, dám chống đối anh.

"Tôi… Anh…" Tô Thi Thi tức giận đến nỗi mặt đỏ bừng, người đàn ông nay sao vậy nói biến sắc, mặt liền biến sắc mặt?

Vừa rồi trải qua một hồi kịch liệt vận động, Tô Thi Thi hiện tại đôi má vẫn còn phiếm hồng, lúc này vẻ mặt ủy khuất nhìn Bùi Dịch, như vậy nói không hấp dẫn thật lừa người.

Bùi Dịch nhìn cô, ánh mắt không ngừng u ám trở lại.

Tô Thi Thi vừa thấy anh thành cái dạng này, thân thể theo bản năng run run một phen, khẽ cắn môi, từ trong xe chui ra ngoài.

Cô tuyệt đối tin tưởng chính mình nếu là nếu còn không đi ra, người đàn ông này khẳng định sẽ lại đè cô ra làm một lần, quả thực là cầm thú!

Bùi Dịch thấy cô đi ra, thật là có chút thất vọng, đứng thẳng người, đưa tay ra ý bảo cô ôm cánh tay chính mình.

Tô Thi Thi chu mỏ, cực kỳ không tình nguyện ôm lấy cánh tay của anh, hai người cùng nhau hướng đại sảnh của dân chính cục đi đến.

Không biết có phải hay không Bùi Dịch trước đó đã thông báo trước, lãnh đạo dân chính cục sáng sớm liền chờ ở trong đại sảnh chờ, vừa thấy đến bọn họ tiến vào khuôn mặt tươi cười đón chào.

Tô Thi Thi hạ giọng, nho nhỏ nói thầm: "Thì ra anh đã sớm mưu đồ từ trước."

Bùi Dịch cong cong khóe miệng, không nói gì, kỳ thật chuyện này thật đúng là nhất thời nảy lòng tham.

Trước bởi vì những lời nói kia của Tần Phong để cho chính anh cũng mơ hồ không xác định rõ. Mà hôm nay khi nghe được Tô Thi Thi chính miệng nói cô là người phụ nữ của Bùi Dịch anh, trong một khắc kia, Bùi Dịch đột nhiên cảm thấy được cứ như vậy cùng Tô Thi Thi cả đời cũng không tệ.

Lãnh đạoDân chính cục đem hai người đưa đến chỗ trong phòng của khách quý.

Tô Thi Thi không được tự nhiên ngồi ở trên ghế, nhìn nhìn bốn phía, lập tức nhỏ giọng bên cạnh Bùi Dịch nói: "Anh có mang bản sao hộ khẩu đến không?"

Bùi Dịch nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Thi Thi đầy ẩn ý liếc mắt một cái.

Người phụ nữ này vừa rồi vẫn còn phản đối, như thế nào bây giờ lại liền khẩn cấp như vậy, phụ nữ quả nhiên thiên biến vạn hóa.

Tô Thi Thi vừa thấy vẻ mặt của anh liền biết ang hiểu sai rồi.

Anh nhỏ giọng đề nghị nói: "Nếu không có mang hộ khẩu, chúng ta đây hôm nào trở lại đi!"

Cô nói xong đã nghĩ muốn trốn rồi, dù sao hiện tại có thể kéo dài thêm một ngày liền kéo thên một ngày.

Bùi Dịch mặt nhất thời đen, giữ chặt cô, âm thanh cảnh cáo: "Đừng có tiếp tục làm loạn, hậu quả em tự chịu."

"Bá đạo!" Tô Thi Thi đen mặt, ngồi trở lại đến trên ghế dựa, không nói gì nữa

Các lãnh đạo ngồi ở một bên, nhìn đến hai người bọn họ ngồi ở chỗ này bất động, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuối cùng trong đó có một vị nữ lãnh đạo thật cẩn thận đề nghị: "Nếu không nhị vị tiên đi chụp ảnh trước đi?"

Bùi Dịch gật gật đầu, kéo Tô Thi Thi, đi nhanh ra phía ngoài.

Tô Thi Thi khuôn mặt khốn khổ, đầu ngón tay thẳng bấu vào lòng bàn tay Bùi Dịch đang nắm cô.

Bùi Dịch nhướng mày, liền xiết chặt quả đấm, Tô Thi Thi "A" địa một tiếng thiếu chút nữa kêu lên.

Đau chết cô rồi!

"Tiếp tục làm loạn?" Bùi Dịch quay đầu lạnh lẽo nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi tức giận đến nỗi trợn mắt nhìn anh, quay đầu, không thèm để ý anh nữa.

Hai người rất nhanh liền đến chỗ chụp ảnh, những người khác đều thối lui ra ngoài, chỉ còn lại có nhiếp ảnh gia ở lại canh ảnh chụp vợ chồng cho họ.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sóng vai ngồi ở trên ghế, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy thân thể chính mình đều đã cứng ngắc rồi.

Cô rốt cục muốn làm sao đây? Cô hiện tại bỏ trốn tỷ lệ thành công có bao lớn?

"Nhị vị, vui lòng ngồi sát lại một chút, mỉm cười. Cô dâu hãy mỉm cười." Nhiếp ảnh gia phóng hạ màn ảnh, đối với Tô Thi Thi làm một cái động tác mỉm cười.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, cố gắng muốn cười, đúng là thân thể cứng ngắc đến nỗi mỉm cười đều đã không có biện pháp.

Cô hiện tại chỉ cần nghĩ tới chính mình cùng Bùi Dịch sắp trở thành vợ chồng, liền cảm giác muốn chết rồi.

Cô không nghĩ muốn cứ như vậy u mê hồ đồ kết hôn, rồi giống cái vợ của mấy ông đại gia ngày ngày ai oán ở nhà, ăn không ngồi rồi, mỗi ngày liền chờ anh trở về.

Loại cuộc sống mà mẹ cô khi đó trải qua rất nhiều năm, khổ sở chờ cha cô trở về, nhưng là cùng tới cùng được cái gì, chỉ là cô đơn uất ức. Đến cuối cùng Tiểu Tam tới cửa, bà nhận được chỉ là một tờ giấy chứng nhận ly hôn.

Tô Thi Thi càng nghĩ thân thể càng cứng ngắc, hốc mắt có chút ướt át. Trong lòng tràn ra vô tận ủy khuất.

Cô tại sao nhất định phải sống những ngày như vậy? Đúng là bên người đàn ông này, cô ngay cả cơ hội phản kháng đều không có.

"Cô dâu à vui lòng mỉm cười, thân thể thả lỏng." Nhiếp ảnh gia sắp khóc đến nơi.

Chưa từng chứng kiến chụp hình đám cưới chụp thành cái dạng này? Cái cô dâu kia giống như là bị người bắt cóc tới một dạng.

Bùi Dịch quay đầu nhìn đến bộ dáng Tô Thi Thi, tâm mạnh trầm xuống. Để cho cô gả cho anh, chẳng lẽ liền thật sự ủy khuất như vậy sao?

Tô Thi Thi, em trốn không thoát, nên là chấp nhận đi!

Bùi Dịch bỗng nhiên bẻ quá Tô Thi Thi thân thể, cúi đầu hôn lên môi của cô. Cái cô bé ngốc này chỉ có làm cách này mới biết được cái gì gọi là ôn nhu.

Cô không muốn anh liền hôn đến khi nào cô nguyện ý mới thôi!

"Ưm…"

Tô Thi Thi kêu lên một tiếng đau đớn, còn chưa phản ứng kịp, trên môi liền là nóng lên. Nháy mắt tiếp theo, từ hơi thở đều là mùi hương của Bùi Dịch.

Cô muốn phản kháng, đúng là Bùi Dịch ôm cô, từ đầu không cho cô cơ hội phản kháng, cô chỉ có thể bị động thừa nhận, từng bước một theo anh trầm luân.

Thương cảm nhất vẫn là nhiếp ảnh gia kia còn thiếu mỗi việc quỳ trên mặt đất rồi. Đúng là Bùi Dịch ở trong này, ông ta lại không dám đi, liền hô hấp đều đã thở ra thật sự nhẹ, sợ quấy rầy bọn họ.

Ước chừng quá năm phút đồng hồ, Bùi Dịch mới buông Tô Thi Thi ra.

Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, não đại thiếu dưỡng khí, giống như ngay sau đó liền muốn ngất đi.

Bùi Dịch nhìn đến cô thành ra cái dạng này, lúc này mới mãn ý, đỡ cô ngồi lại đàng hoàng, cùng chính mình sóng vai ngồi xuống. Ngẩng đầu đối với nhiếp ảnh gia nói: "Bắt đầu đi!"

Nhiếp ảnh gia lập tức lấy camera, đối với hai người nói: "Mỉm cười.",

"Cô dâu, miệng cong lên cười một cái."

Tô Thi Thi lại vẫn còn đang đắm chìm trong mê muội vừa rồi, não đại mơ mơ màng màng nghe được có người muốn cô cười, phản xạ có điều kiện cong lên khóe miệng. Trong một khắc kia, nhiếp ảnh gia khẩn trương đè xuống chụp lại được khoảnh khắc đó

Chỉ nghe tách một tiếng, một màn này bị vĩnh viễn như phim nhựa bị ngừng lại.

"Tốt, chụp xong rồi." Nhiếp ảnh gia nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa trán thấm mồ hôi lạnh, đối với bọn họ nói một tiếng chúc mừng, rồi mới liền đi một bên rửa ảnh chụp rồi.

Hiện tại đều là chụp ảnh kỹ thuật số, đóng dấu ảnh chụp thuận tiện cực kỳ.

Tô Thi Thi vẫn còn trong trạng thái hồ đồ bị Bùi Dịch mang ra khỏi phòng, mới quá không bao lâu, nhiếp ảnh gia liền đem ảnh chụp đi tới, cung kính đem ảnh chụp đưa cho anh: "Nhị vị, vui lòng cất kỹ, sau đó đến bên kia phòng chứng nhận là thủ tục."

Bùi Dịch nắm ở vai Tô Thi Thi, mang theo cô đi đến phòng đăng ký kia, nơi đó cũng sớm đã có thư ký Vương cầm hộ khẩu gốc đem đến.

43. Chương 43: Phu Nhân Té Xỉu

Khách quý của Dân chính cục đang ngồi trên ghế lô, bốn phía im ắng, chỉ có nhân viên công tác nơm nớp lo sợ ngồi ở trước máy tính chờ này đôi vợ chồng mới này đi đến làm các thủ tục lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Tô Thi Thi không tình nguyện đi đến bên trong, cùng Bùi Dịch ngồi cùng một chỗ.

Bên cạnh bày chứng minh thư của hai người, còn có sổ hộ khẩu.

“Tại sao giấy chứng nhận gì của tôi đều ở chỗ của anh?” Tô Thi Thi nhìn đến chính mình trừ bỏ cái chứng minh thư các giấy chứng nhận khác đều đang ở trên tay Bùi Dịch, nhất thời buồn bực không thôi.

Bùi Dịch nhàn nhạt lườm cô một cái: “Đồ ở trong nhà tôi, em sao lại hỏi tôi tại sao tại trên tay tôi?”

Tô Thi Thi nghẹn lời.

Được rồi, cô nói không lại anh.

“Nhị vị vui lòng điền thông tin vào bảng này.” Nhân viên công tác thừa dịp hai người không nói chuyện, khẩn trương đem hai bản kê khai đưa cho bọn họ, để cho bọn họ điền.

Tô Thi Thi lúc này cũng không dám phát cáu, dù sao đều đã đi đến mức này, đến lúc đó vứt bỏ không đơn thuần chỉ là mặt mũi của cô, còn làm mất mặt Bùi Dịch.

Chỉ là lúc hai tay tiếp nhận tờ giấy mỏng kia, lòng của cô vẫn là hơi run rẩy một phen.

Có phải hay không điền xong cái này, sau này, vận mệnh của bọn họ liền mãi bên nhau sao?

Cô không nhìn Bùi Dịch, tiếp nhận giấy liền cúi đầu cầm bút yên lặng viết, có vẻ quá mức an tĩnh.

Bùi Dịch nghiêng đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nhìn thấy cô an tĩnh ngoan ngoãn quay mặt ngồi viết, trong lòng coi như có cái gì đó tại từ từ nẩy mầm.

Anh cầm lấy bút, nhìn lướt qua nội dung trên giấy, bắt đầu điền vào.

Tô Thi Thi viết cực kỳ chậm,như đang suy tư vẽ tranh, giống là như thế này có thể kéo dài thêm một chút thời gian. Sau khi Bùi Dịch viết xong, Tô Thi Thi còn chưa xong.

Lúc này bên ngoài mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, nghe ra có chút dồn dập, ngay sau đó thư ký Vương xuất hiện tại cửa, bước nhanh đi đến bên người Bùi Dịch, ở tại bên tai anh thấp giọng nói:

“Bùi tiên sinh, phu nhân té xỉu, hiện tại đã đưa đi bệnh viện.”

Bùi Dịch tay đang cầm bút ngừng lại nắm chặt, trong tay cán bút thiếu chút nữa bị anh bẻ cong, ngẩng đầu ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm thư ký Vương: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Thi Thi động tác đang viết chữ cũng là ngừng lại. Phu nhân? Đó không phải là mẹ của Bùi Dịch sao?

Bà ấy bây giờ trở về rồi?

Thư ký Vương nhìn Tô Thi Thi bên cạnh, lại nhìn nhân viên công tác bên trong, muốn nói lại thôi, không biết có nên hay không nói ra mọi chuyện.

Bùi Dịch nhất thời hiểu rõ ra, sắc mặt mạnh trầm xuống, buông xuống bút, mặt không chút thay đổi đứng lên.

Tô Thi Thi cũng phóng hạ bút, dáng vẻ tò mò nhìn anh.

“Chính em về trước đi.” Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lưu lại như thế một câu, sau đó xoay người liền đi theo thư ký Vương đi tới.

Tô Thi Thi sững sờ ngồi ở tại chỗ, một chốc không phản ứng kịp.

Chuyện này có phải hay không nói không cần đăng ký kết hôn nữa rồi hả? Cô theo bản năng nhẹ nhàng thở ra. Đúng là nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy bóng lưngBùi Dịch xoay người rời đi, trong lòng bỗng nhiên có chút hụt hẫng trở lại.

Mất mác?

Tô Thi Thi đè xuống cảm giác khó chịu kia trong ngực của mình, trong đầu bỗng dưng nỗi lên cái ý nghĩ này, mạnh lắc lắc đầu.

Cô sao vậy, sao lại có khả năng cảm thấy mất mác? Cô chỉ mong sao không cần đăng ký kết hôn nữa, không cần cùng Bùi Dịch vĩnh viễn buộc cùng một chỗ, người đàn ông như anh từ đầu không thích hợp với cô.

Tô Thi Thi đứng lên, cúi đầu đem giấy chứng minh thư cùng bảng thông tin đều đã thu lại, đối với biểu hiện trợn mắt há hốc mồm nhân viên công tác kia nói một tiếng thật có lỗi, đem tất cả giấy tờ liên quan bỏ lại vàp trong túi xách, xoay người rời đi ra ngoài.

Giống như bị thú dữ khát máu đuổi theo một dạng, Tô Thi Thi mãi đến khi ra khỏi dân chính cục bước chân mới chậm dần, chống tay vào một thân cây lớn ven đường thở ra.

Cô cầm ra điện thoại nhìn nhìn, không có thông báo tin nhắn hay gì cả, Bùi Dịch thật sự như vậy liền rời đi, chỉ để lại một câu: Chính em về trước đi.

"Người nào yêu thích!" Tô Thi Thi bực mình đá một cước vào thân cây, đứng thẳng người lại, hướng tới trạm xe buýt đi đến.

Trong phòng nghỉ của bệnh việnThành phố, một ngườiphụ nữ trung niên mặc bộ sườn xám màu hồng cánh sen lẳng lặng tựa vào trên ghế, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Làn da bà trắng nõn, thời gian dường như không chừa một ai, ở trên người bà lưu lại ít nhiều dấu vết của tuổi tác. Người hơn năm mươi tuổi, nhìn qua lại giống chỉ hơn bốn mươi tuổi một dạng, dáng người cân xứng, làn da bóng loáng, chắc sóc cực kỳ tốt.

Bên cạnh bà là một người hầu cũng hơn năm mươi tuổi, đang ở giúp bà xoa mồ hôi lạnhtrêntrán, không ngừng nói lảm nhảm: "Phu nhân, nếu để cho thiếu gia nhìn thấy bộ dạng này của người, khẳng định sẽ rất đau lòng."

"Hồng Cầm, ta không sao, chỉ là đầu có phần choáng quáng mà thôi, nhìn xem các người lo lắng quá rồi." Nhận Tiếu Vi mở mắt ra, lấy tay nâng trán, chậm rãi ngồi thẳng người.

Hồng Cầm vội vàng đỡ bà ngồi xong, ở phía sau lưng bà lót cái đệm, nhìn nhìn bên ngoài nói: "Thiếu gia cũng sắp tới rồi."

Nhậm Tiếu Vi lườm bà một cái: "Cô sao lại là nói cho nó biết, ta đã không có việc gì rồi."

"Không nói cho cậu ấy biết có được không? Cũng không ngẫm lại ai sinh khí vậy? Nếu không thiếu gia cậu ấy..."

"Hư, đừng nói nữa." Nhậm Tiếu Vi nghe đến bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, vội vàng ngăn cái người bên cạnh đang lải nhải này không cho tiếp tục nói hết.

Ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại cửa.

"Mẹ." Bùi Dịch đi nhanh tới chỗ Nhậm Tiếu Vii, bởi vì đi quá mau, trên trán mơ hồ có chút mồ hôi.

Nhậm Tiếu Vi nhìn thấy con trai tiến vào, không tự giác lộ ra tươi cười, oán trách trừng mắt nhìn thư ký Vương ở sau lưng Bùi Dịch một cái: "Không phải nói các người không được báo cho nó, sao lại vẫn để cho nó vô cùng lo lắng chạy tới?"

"Mẹ, người không sao chứ?" Bùi Dịch lập tức đi tới trước mặtNhậm Tiếu Vi, hỏi bác sĩ bên cạnh, "Bà ấy bị làm sao?"

Bác sĩ vội vàng nói: "Phu nhân là vì cảm xúc quá kích động mới dẫn đến đột nhiên ngất, hiện tại đã không trở ngại, chỉ cần sau này không cần chịu đã kích lớn là được."

Bùi Dịch nghe xong cúi người, ôn nhu nhìn Nhậm Tiếu Vinói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hồng Cầm cùng Nhậm Tiếu Vi tình cảm như chị em ruột thịt, hầu hạ bà nhiều năm như vậy, thấy vậy nhịn không được nói: "Còn không phải bởi vì phu nhân nghe được thiếu gia người muốn cùng Tô tiểu thư kết hôn, long lắng khẩn trương đến nỗi hôn mê bất tỉnh."

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm ám, đối với kết quả này, anh sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhậm Tiếu Vi tự biết tính tình con trai của mình, Bùi Dịch đã quyết định chuyện gì là không thể nào thay đổi.

Bà cười vỗ vỗ bả vai Bùi Dịch, nói: "Đỡ ta đứng lên đi. Lão gia đã đi về trang viên trước, chúng ta cũng nhanh đi về đi!"

"Ông ta đã về trang viên rồi hả?" Bùi Dịch nghe xong sắc mặt mạnh trầm xuống, lập tức đỡ Nhậm Tiếu Vi đứng lên, xoay người đối với thư ký Vương nói, "Anh mau đi làm thủ tục."

"Vâng, tôi lập tức đi." thư ký Vương bí thư gật đầu, lập tức đi ra phòng nghỉ.

"Mẹ, người chậm một chút." Bùi Dịch đỡ Nhậm Tiếu Vi, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Nhậm Tiếu Vi sắc mặt vẫn như cũ có chút tái nhợt, vừa đứng lên liền cảm thấy choáng quáng, bà hướng Bùi Dịch khoát tay nói: "Coni đi về trước đi, Tô tiểu thư phỏng chừng đã trở về trang viên, con cũng biết tính tình của lão gia…"

Nhậm Tiếu Vi cũng không nói gì khác, bọn họ mới vừa xuống phi cơ, Đại Quản Gia của trang viên Đoàn Hòa Dự liền đem chuyện mấy ngày gần đây xảy ra ở trong trang viên đều đã bẩm báo bọn họ, ông già kia lập tức tức giận đến mặt đều đã tái rồi.

Rồi sau đó ông ta sau khi nghe được tin Bùi Dịch đang ở dân chính cục cùng Tô Thi Thi đăng ký kết hôn. Ông ta còn không có tức giận, Nhậm Tiếu Vi lúc này liền hôn mê bất tỉnh., o

"Mau trở về đi thôi." Nhậm Tiếu Vi thúc giục nói.

Bùi Dịch đỡ Nhậm Tiếu Vi đến ngồi nghỉ ở ghế bên trong, cau mày nói: "Thời gian còn sớm, mẹ trước nghỉ ngơi một chút, khỏe hơn một chút chúng ta cùng trở về."

Lời tuy nói như thế, anh vẫn lại là đi ra ngoài trước gọi cho quản giatrong biệt thự của mình, để cho ông tùy thời báo cáo tình hình của Tô Thi Thi ở nhà.

Mà Tô Thi Thi cũng không biết ở nhà đang có chuyện gì sắp đến với mình, lúc cô về đến trang viên, chỉ cảm thấy bốn phía không khí có chút lạ lùng.

Trở về đến biệt thự của Bùi Dịch, vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy ông nội Đoàn Kế Hùng của cô đang ngồi ở ghế tựa trong phòng khách, đối diện trợn mắt nhìn cô.

"Chết tiệt." Tô Thi Thi rủa thầm một tiếng, xoay người muốn đi.

Đúng là cô vẫn chưa kịp bước ra cửa lớn, bên cạnh bỗng nhiên vung roi đến, "vút" một tiếng ở trên lưng cô.

44. Chương 44: Phạt Roi

Vút" một tiếng, là thanh âmda tróc thịt bong. Trong phòng khách yên tĩnh càng thêm nữa vang dội.

Mấy người hầulá gan nhỏ sợ hãi trực tiếp lui ra đứng ở bên cạnh động cũng không dám động.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm khí lạnh, trực tiếp bị đánh đến nỗi nằm úp sấp ở trên mặt đất. Cô chỉ cảm thấy sau lưng đều đã co giật, nóng rát đau buốt, vừa rồi một roi kia thiếu chút nữa đánh cô đến thở không nổi rồi.

"Ông dựa vào cái gì đánh tôi?" Tô Thi Thi ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Đoàn Kế Hùngngồi ở bên trong.

Nhiều năm như vậy, ông ta lại vẫn chỉ biết dùng duy nhất chiêu này, bọn họ thật đúng là xem cô vẫn giống như năm đó là một cô bé nhát gan không nơi nương tựa Tô Thi Thi sao?

Nơi này không có bà nội cô cũng không cần lo lắng do dự nữa, cô sớm đã không còn sợ ông ta rồi!

"Mày gan to quá rồi đúng không?" Đoàn Kế Hùng gầm thét, tức giận đến lông mi đều phải dựng thẳng ên, "Ầm" vỗ một cái ghế dựa, đứng lên chỉ vào mặt Tô Thi Thi.

“Vài năm không gặp, nha đầu mày không biết chính mình là ai phải không?”

Nha đầu, nha đầu! Là, nói cô chỉ là một đứa con gái, vĩnh viễn đều chỉ là nha đầu. Tại trong mắt bọn ngườiĐoàn gia kia, con gái từ đầu không là cái gì cả, ngay cả chó Ngao Tây Tạng canh giữ trang viên cũng không bằng!

“Đoàn lão tiên sinh, phiền toái mời ông làm rõ ràng, tôi đã không phải người của Đoàn gia nữa, ông như vậy đánh tôi là phải trách nhiệmpháp luật.” Tô Thi Thi chịu đựng đau nhứctrên lưng, đứng thẳng thân thể, mặt không chút thay đổi nhìn Đòan Kế Hùng.

“Mày…” Đoàn Kế Hùng tức giận, đối với vệ sĩ bên cạnh cửa nói, “Tiếp tục đánh cho ta! Tại Đoàn gia chưa từng có người dám nói chuyệnnhư vậy với ta! Tiểu nha đầu mày bây giờ gan lớn rồi! Không muốn sống nữa đúng không?”

Ông ta vừa dứt lời, bên cạnh liền có một vệ sĩ mặc quầ áo màu đen thân hình cao lớn hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn đến người này khi đó, trong lòng mạnh cả kinh. Khó trách vừa cô đau nhức như vậy, hóa ra là người luyện võ, không đánh cô chết, thật đúng là mạng lớn rồi.

Tô Thi Thi biết chính mình trốn không thoát, đơn giản cũng chẳng muốn vùng vẫy, thẳng tắp địa đứng ở nơi đó, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tại Đoàn gia vĩnh viễn đều là như thế này, mặc kệ người nào cầu xin tha thứ cũng không có cách nào thoát được, ở nơi này vĩnh viễn lại không phân rõ phải trái.

Cô có thể làm chỉ là làm cho người của Đoàn gia tức chết thôi! Cô không dễ chịu, bọn họ cũng đừng nghĩ muốn quá thoải mái!

Tên vệ sĩ mặc đồ đen kia vững vàng bước đến, làm như là cố ý hành hạ Tô Thi Thi, đi đến không nhanh không chậm.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng lớn truyền đến bên tai Tô Thi Thi, như là dao găm sắc bén đâm xuyên lên người cô, mỗi một cái đều đã cảm thấy được kinh hồn bạt vía.

Ngay lúc tên vệ sĩ kia đến khoảng cách vừa đủ chuẩn bị vung roi lên muốn hướng trên người Tô Thi Thi, bên cạnh bỗng nhiên có một bóng đen chớp lóe, một người vững vàng bắt được roi da ra sức vung đến kia, đem roi da trực tiếp từ trong tay vệ sĩ kia lấy ra, dùng lực ném đến trên mặt đất.

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, phát hiện bóng đen kia chính là vệ sĩ Dương Dũng, trong lòng một trận cảm kích.

Cô còn tưởng rằng Bùi Dịch hoàn toàn không quan tâm cô, không nghĩ tới là anh âm thầm để cho Dương Dũng đi theo cô.

“Ngươi muốn tạo phản?” Đoạn Kế Hùng nhìn đến có vệ sĩ bảo vệ Tô Thi Thi, sắc mặt triệt để đen, lạnh lùng nhìn chằm chằm vệ sĩ kia, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho người bên cạnh, “Trói lại cho ta.”

Dương Dũng một tay kéo lấy Tô Thi Thi ra phía sau lưng mình, lập tức đón đầu xông tới, trong nháy mắt liền cùng tên vệ sĩ vừa rồi đánh Tô Thi Thi đánh nhau ở một chỗ.

Nơi xa lại có vài tên vệ sĩ xông đi tới, cùng vài vệ sĩ bên trong biệt thự của Bùi Dịch đã an bài từ trước nháy mắt loạn lên ở một chỗ.

Quản gia của tiểu biệt thự này thấy như vậy một màn, gấp đến độ trên đầu mồ hôi lạnh chảy ra ầm ầm, xem xét bốn phía không ai phát hiện, khẩn trương chạy ra ngoài, gọi điện thoại cho Bùi Dịch nói cho anh tình huống nơi này.

Bùi Dịch quan tâm Tô Thi Thi như vậy, trước kia Đoàn Ngọc Lộ chạy đến khiêu khích, thiếu chút nữa ở trong biệt thự gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng. Hiện tại Tô Thi Thi bị người ta đánh thành cái dạng này, ông không biết bây giờ hạ nhân trong biệt thự sẽ phải chịu trừng phạt gì dù sao kết cục khẳng định hẳn không tốt chút nào.

"Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may." Tiểu quản gia thiếu chút nữa liền quỳ xuống trên đất. Tuy nhiên làm việc lâu năm ở đây, nhưng là trước đây trong biệt thự từ đầu liền không có địa vị, cùng Đại Quản Gia Đoàn Hòa Dự lại càng không thể so được.

Bên trong không ngừng truyền đến tiếng đánh nhau, còn có tiếng rống giận dữ. Không biết là ai thông báo tin, cơ hồ đem tất cả vệ sĩ trong trang viên đều đã dẫn đến hết cả đây.

Trong biệt thự bên cạnh, Phương Thanh Hoa cùng con gái Đoàn Ngọc Lộ và con gái lớn Đoàn Ngọc Tường âm thầm xem xét tình hình biệt thự bên cạnh, trên mặt bày ra một bộ dáng quan tâm, hỏi: "Đoán thử xem, Tô Thi Thi có thể hay không gặp chuyện không may?"

Đoàn Ngọc Tường thăm dò nhìn sang bên cạnh, nói: "Nếu không đi xem thử?"

"Cái này..." Phương Thanh Hoa không dám chắc, hiện tại lão gia tử đang ở nổi nóng, giờ phút này qua đi nói không chừng tự mình chuốt lấy họa.

Đoàn Ngọc Tường an ủi: "Mẹ, hiện tại cha còn chưa có trở lại, cô ấy dù sao cũng là con ruột của cha, vạn nhất thực xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng khôngthể nói ra. Mà còn người không phải mới vừa nói chú trẻ kia đặc biệt để ý cô ấy sao? Nếu chúng ta thật sự có thể giúp một chút, coi như là một cái ân tình."

"Như vậy... Vậy được rồi, con khẩn trương đi đi." Phương Thanh Hoa nghe xong, lập tức gật đầu đáp ứng rồi.

Đoàn Ngọc Tường gật gật đầu, đi qua sân, đi vào bên trong biệt thự bên cạnh.

Tô Thi Thi nhìn bốn phía người đánh nhau túi bụi, mày càng nhíu thật chặt. Bọn họ ít người từ đầu không phải đối thủ, nếu cứ như vậy tiếp tục chống đỡ không được bao lâu nữa.

Ông ta càng thấy lại càng bốc hỏa, mười mấy người đánh tam bốn người, lại vẫn không chế ngự được những người này, đều là nuôi tốn cơm!

Ông ta trực tiếp chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Đem nha đầu đó bắt lấycho ta, đánh cho chết!"

Đều là con nhócnày, dám cùng Bùi Dịch đi đăng ký kết hôn. Đoàn Kế Hùng ông cũng chưa đồng ý, bọn họ lá gan cũng to quá rồi?

Tô Thi Thi nghe được lời của ông ta nói, trong lòng giống như bị đóng băng, lòng lạnh lại, thong thả vô cảm.

Cô cười lạnh, đây là ông nội cô, cho tới bây giờ đều chỉ muốn cho cô chết.

Đoàn Ngọc Ttường đến vừa lúc gặp được có hai vệ sĩ đã bắt được Tô Thi Thi, ánh mắt cô ta tối sầm lại, bước nhanh đến tiến vào.

"Ông nội, người đừng nổi giận, có chuyện từ từ nói thôi." Đoàn Ngọc Tường đi đến bên người Đoàn Kế Hùng, vội vàng bưng chén trà bên cạnh lên đưa tới, cười nói.

"Ông nội hà tất vì một tiểu nha đầu mà tức giận, người xem đều kinh động tất cả người trong nhà rồi, người ngoài không biết còn tưởng rằng chúng ta tại sao vậy khi dễ người khác!"

"Khi dễ người khác? Ta là đang giáo huấn đứa cháu bất hiếu này!" Đoàn Kế Hùng tức giận nói. Nhưng là nhìn đến Đoàn Ngọc Tường, tính tình rõ ràng so với vừa rồi dịu đi một chút.

Đoàn Ngọc Tường khẩn trương đem ly hứng bã trà, đáng thương tội nghiệp đưa tới bên miệngĐoàn Kế Hùng nói: "Mọi người biết ông nội là ở đây giáo huấn đứa cháu bất hiếu, nhưng là người ngoài không biết. Người nói trong trang viên củachúng ta nhiều ngườinhư vậy, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, cuối cùng truyền ra ngoài nói có thành không, nếu để cho người khác nghe được một chút tin đòn không tốt, đối ông càng không tốt rồi!"

Cô ta nói xong lại nhìn thoáng qua ở bên kia Tô Thi Thiđã bị bắt quỳ trên mặt đất, quay đầu tiến đếnbên tai Đoàn Kế Hùng nhỏ giọng nói:

"Hiện tại chú trẻ đối cô ấy để tâm như vậy, nếu là trở về nhìn đến cô ấy bị đả thương, khẳng định sẽ nổi giận phải hay không? Ông nội, chúng ta đều biết ông là vì muốn tốt cho chú trẻ, nhưng là ông cũng biết tính tình của chú ấy, nếu là chú ấy trở về thấy được, có thể tán thành không?"

"Chuyện này chúng ta vẫn lại là từ từ bàn tới, không gấp được."

Đoàn Kế Hùng nghe xong nhíu mày, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tô Thi Thi nơi xa kia, tựa như thấy được một con ruồi ghê tởmmột dạng.

Ông lại nhìn thoáng qua đứa cháu gái lớn nhu thuận này, đưa tay tiếp nhận Cốc trà, nói: "Theo ý con, trước thả nó."

Đòan Ngọc Tường nghe xong, lập tức cao hứng đứng thẳng thân thể, đối với bọn vệ sĩ vẫy vẫy tay nói: "Thả người."

Rồi mới đi đến trước mặtTô Thi Thi, đỡ cô đứng dậy, nói: "Tô tiểu thư, chuyện vừa rồi thực xin lỗi, tôi nghĩ lúc nãy khả năng có phần hiểu lầm, nhưng là những lời cô vừa rồi nói lời cũng quả thật làm người ta giận. Như vậy đi, nếu không cô đi đến chỗ của ông xin lỗi một tiếng, chuyện này coi như đi qua được không?"

Tô Thi Thi cười lạnh. Để cho cô đi nhận lỗi? Chuyện này bọn họ nói bỏ qua, cô cũng không đồng ý bỏ qua đi.

Cô cùng Đoàn gia cho tới bây giờ liền không có hiểu lầm, có, chỉ là nghiêng về một mình cô chịu ủy khuất.

"Để cho tôi đi nhận lỗi, thật có lỗi, làm không được." Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, lạnh lùng nói.

"Ầm!" Đoạn Kế Hùng đem chén trà hướng trên mặt đất quăng đi bể tan nát, đứng lên gầm thét, "Đồ bất hiếu, đánh, đánh cho ta, đánh cho chết! Ai dám cầu xin, liền đánh luôn không tha!"

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một âm thanh ôn hoà: "Không biết Thi Thi là làm sai chỗ nào, để cho lão gia tử lại tức giận lớn như vậy? Nếu là lỗi ở người của ta, ta thì sẽ giáo huấn, liền không phiền toái lão gia tử rồi."

45. Chương 45: Anh Như Vị Anh Hùng

Edit: Vi Vũ

Beta: Gấu

Tô Thi Thi chưa từng hi vọng Bùi Dịch xuất hiện như vậy, không phải là vì cô sợ hãi, mà là ở giờ phút này cô thật sự rất nhớ anh.

Cô ở nơi này tứ cố vô thân, mỗi một lần đều không có người đến cứu cô, hiện tại, rốt cục có một người vì cô mà xuất hiện.

Cô quay đầu lại nhìn, phát hiện Bùi Dịch được bao phủ ở dưới ánh mặt trời, giống như toàn thân che kín kim quan, ở một khắc này vậy mà chói mắt làm cho người ta không mở ra được mắt.

Bùi Dịch đi tới, tầm mắt tiếp xúc đến mặt Tô Thi Thi, thấy cô không có trở ngại mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đi được hai bước, nhìn đến phía sau cô có một vết lằng roi đánh thật dài, quần áo đều bị rách, da tróc thịt bong.

Toàn thân anh tức giận tím người, mắt lạnh thấu xương nhìn bốn phía.

Dương Dũng còn bị bốn vệ sĩ áp chế, trên mặt cũng bị thương. Bên cạnh mấy tên thuộc hạ của anh đều bị bọn họ lấy nhiều người ức hiếp ít người chế ngự.

"Được lắm!" Bùi Dịch trong mắt đều là tức giận, quay đầu lạnh giọng hỏi, "Roi là ai đánh?"

“Người kia!” Tô Thi Thi lúc này liền chỉ vào một người vệ sĩ đang kiềm ép Dương Dũng đằng kia nói.

Cô sẽ không chịu thiệt thòi trước mắt, vào thời điểm này, không báo thù mới đúng là đồ ngốc.

Cô vừa mới nói xong, chỉ thấy người trước mắt thân ảnh chớp lóe. Bùi Dịch đột nhiên vọt tới trước mặtvệ sĩ kia, nhấc chân liền đá một cước, đem người nọ trực tiếp đá bay ra ngoài.

Người nọ chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, liền ôm mặt đất lăn ra đi hơn một thước, ôm ngực quỳ rạp trên mặt đất kêu rên, khí lực đứng lên đều không có.

“Tiểu Dịch, con đây là có ý tứ gì?” Đoàn Kế Hùng đứng lên, sắc mặt khó coi nhìn Bùi Dịch.

Tiểu tử này đem người của ông đá ngã lănnhư vậy, không phải là không nể mặt ông sao?

Bùi Dịch nghe nói, ngẩng đầu ánh mắt nhàn nhạt nhìn thẳng Đoàn Kế Hùng, cười nhạt nói: “Lão gia, tôi nhớ rõ ông đã nói, trong căn biệt thự này mọi chuyện đều do tôi quyết định.”

Anh nói xong xoay người chỉ vào Tô Thi Thi, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm Đoàn Kế Hùng nói: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, chuyện của cô ấy do tôi quyết định, lại vẫn không tới phiền một vệ sĩ giáo huấn cô ấy.”

“Con…” Lúc trước câu nói kia liền là do Đoàn Kế Hùng nói, ông ta khinh thường nhìn thoáng qua Tô Thi Thi nói, “Ta là ông nội nó, ta giáo huấn cháu gái ta chẳng lẽ cũng không được sao? Ta cho người động thủ, hay con lại muốn để cho ta lão già sắp gần đất xa trời tự mình động thủ hay sao?”

Tô Thi Thi lập tức nói: “Tôi cùng Đoàn gia đã đoạn tuyệt quan hệ, phiền ông không cần lấy của thân phận người nhà của tôi ra rồi tự cho mình có cái quyền đó.”

“Mày lặp lại lần nữa?” Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cô, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Bùi Dịch, lớn tiếng nói, “Con muốn kết hôn với người này? Nó bị Đoàn gia chúng ta đuổi đi, con vẫn còn muốn cưới? Ta nói cho con biết, ta không đồng ý hôn sự của con!”

“Lão gia, ông hình như quên, tôi họ Bùi, không họ Đoàn. Hôn sự của tôi lại vẫn không phải do…”

“Bùi Dịch!” Từ phía sau Nhậm Tiểu Vi chạy tới bên cạnh cười tươi vừa lúc nghe được đoạn đối thoại bọn họ, chau mày, vội vàng đi tới bên ngườiBùi Dịch, nhỏ giọng nói: “Con điên rồi phải không? Sao có thể nói chuyện với lão gia như vậy?”

Bùi Dịch nhíu mày, muốn nói cái gì đó, quay đầu nhìn ánh mắt lo lắng của mẹ mình, trong lòng như có một trận đau đớn, lời muốn nói nuốt trở vào.

Tô Thi Thi một bên nhìn thấy đột nhiên Nhậm Tiểu Vixuất hiện, hơi sửng sốt một chút. Vị này nói vậy liền là mẹ của Bùi Dịch, không nghĩ tới còn trẻ như vậy.

Có thể hiểu tại sao lúc trước người phụ nữ trẻ tuổi này gả cho Đoàn Kế Hùng, lại có nhiều người phản đối như vậy rồi.

“Tiểu Vi, bà tới thật vừa lúc, bà xem con của bà đi, hiện tại đã thành cái bộ dáng gì rồi hả? Bà mau nói cho nó, hôn sự của nó tôi sớm có tính toán, không phải do nó định đoạt!” Đoàn Kế Hùng nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi tiến vào, tức giận nói.

Bùi Dịch hừ lạnh, toàn thân tản ra hơi lạnh thấu xương.

Anh chỉ là nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, nhưng vẫn như cũ để cho Đoạn Kế Hùng cảm giác như là bị một con báo săn theo dõi, toàn thân không khỏi rét run.

Trong lòng ông ta không khỏi run run một phen, ông nhớ lúc trước cưới Nhậm Tiểu Vi về, chẳng bao lâu sau bà mang đến con riêng đã lớn về ở, hiện giờ anh giống như con sói ngang tàn không thể khống chế, hơi vô ý cũng sẽ bị anh cắn thương tổn.

Đều là con nhóc Tô Thi Thi này, trước giữa bọn họ tuy quan hệ cũng không tốt, nhưng là hẳn không trở mặt như bây giờ.

“Đem Tô Thi Thi trói lại đuổi đi ra cho ta, không được để cho cô ta bước vào Đoàn gia một bước nữa!” Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

Bùi Dịch che chở con nhóc này, ông hiện tại không thể động được cô, nhưng là cũng tuyệt đối sẽ không cho phép cô ở lại chỗ này.

Bùi Dịch lại vươn tay ôm bả vai Tô Thi Thi, quay đầu lạnh lùng quét một vòng bốn phía.

Các vệ sĩ muốn xông lên nhìn thấy anh như vậy, sợ tới mức động cũng không dám động.

“Các người đây là muốn tạo phản sao?” Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt đều đã thay đổi.

Bên cạnh Đoàn Ngọc Tường lập tức trợ giúp Đoàn Kế Hùng, trên mặt đều là lo lắng.

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi đang muốn đi, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến “A nha” một tiếng, Nhậm Tiểu Vi ngã về phía sau khiến mọi người đều sợ hãi.

“Mẹ!” Bùi Dịch biến sắc, bước nhanh xông tới, đỡ Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trắng bệch, là chứng choáng váng đầu lại tái phát.

Bà thở dài có lỗi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn lại là yên lặng đem lời nuốt xuống.

Bùi Dịch âm thầm xiết chặt quả đấm, đành phải đem tất cả tức giận tạm thời đều đã đè ép tiếp xuống. Anh khom lưng ôm lấy Nhậm Tiểu Vi, quay đầu lạnh lùng nhìn người xung quanh nói: “Chuyện này dừng ở đây.”

Anh nói xong, quay đầu nhìn Tô Thi Thi: “Em đi lên nghỉ ngơi trước đi.”

Tô Thi Thi vốn định nói chính mình muốn rời khỏi đây, nhưng khi nhìn đến Bùi Dịch cau mày, tâm bỗng nhiên đau xót, đem lời muốn nói nuốt trở vào, gật đầu, lập tức hướng tới lầu hai đi tới.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến nỗi còn muốn muốn cho người tóm lấy Tô Thi Thi đuổi đi ra, Đoàn Ngọc Tường thấy thế vội vàng can ngăn.

Tô Thi Thi tiến vào phòng ngủ không bao lâu, truyền đến tiếng đập cửanhẹ nhàng: “Tô tiểu thư, xin mở cửa một chút, tôi giúp cô rửa sạch miệng vết thương.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói yếu ớt của Tiểu Ưu.

Tô Thi Thi đã cởi một nửa quần áo một lần nữa mặc lại, đứng dậy đi đến cạnh cửa, mở cửa.

Tiểu Ưu vừa thấy Tô Thi Thi, hốc mắt lập tức liền đỏ, cúi đầu, bưng cái hòm thuốc đi đến, khẩn trương đóng cửa lại.

Tô Thi Thi vốn toàn thân đều đau nhức, nhìn đến bộ dạng này của Tiểu Ưu, trong lòng ấm áp, đau đớn trên người tựa hồ cũng giảm bớt không ít.

“Tô tiểu thư, cô nằm úp sấp ở trên giường đi, tôi trước giúp cô đem y phục cắt bỏ rồi mới băng bó vết thương, khả năng có chút đau, cô cố chịu đau một phen.” Tiểu Ưu ánh mắt đỏ ửng, giọng có chút nghẹn ngào.

Tô Thi Thi tuy tới này tòa biệt thự này mới vài ngày, nhưng là đối những hạ nhân như bọn họ cũng rất tốt. Cô cùng Tô Thi Thi tuổi tác lại xấp xỉ, Tô Thi Thi đối cô giống như là bằng hữu một dạng. Mới vừa mới nhìn đến Tô Thi Thi bị đánh, cô chỉ hận chính mình không có năng lực đi cứu người.

Lúc nhìn đến vết roi trên lưng Tô Thi Thicơ hồ đang rỉ máu, Tiểu Ưu cuối cùng không nhịn được nước mắt thi nhau chảy ra.

“Hít…” Tô Thi Thi há miệng hít một ngụm khí lạnh, nước mắt của Tiểu Ưu nhỏ giọt chạy xuống trên miệng vết thương, cũng thật không phải nói đùa, đau chết rồi.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Tiểu Ưu vội vàng áy náynói, muốn thay cô lau nhưng lại sợ làm đau cô. Sau khi dùng kéo nhẹ nhàng đem quần áo phía sau Tô Thi Thi cắt sạch, nhanh tay nhanh chân cầm rượu sát trùng giúp cô chậm rãi rửa sạch miệng vết thương.

Đợi cho băng bó xong, toàn thân Tô Thi Thi giống như là mới vừa tắm ra chưa kịp lau người, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, đau đến môi đều đã trắng bệch

"Tô tiểu thư, cô nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì cứ bảo tôi, tôi đi chuẩn bị điểm tâm cho cô ăn."

Tiểu Ưu nói xong thật cẩn thận nhìn xem bên ngoài, hạ giọng nói: "Lão gia, ông ấy đã về nhà, cô yên tâm."

Tô Thi Thi gật đầu, cảm kích nở nụ cười một phen, nằm úp sấp ở trên giường, yên lặng chờ miệng vết thương đỡ đau đớn hơn một chút.

Chờ chờ một hồi, không biết cái gì liền ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại khi đó, bên ngoài trời đã tối rồi. Cô quay lại vừa thấy, phát hiện trên tủ đầu giường đặt đầy đồ ăn, chắc là vừa rồi Tiểu Ưu để ở đó.

Cô nhìn thời gian, đã là buổi tối nhưng bốn phía không có bóng dáng Bùi Dịch.

Anh vẫn không trở về.

Không biết sao vậy, trong lòng Tô Thi Thi có chút mất mác.

46. Chương 46: Anh Lại Rời Nhà Trốn Đi

Edit: Vi Vũ

Đêm đã khuya, cả tòa biệt thự đều đã im ắng, đã hơn một giờ, Tô Thi Thi vẫn đợi nhưng mà Bùi Dịch không có trở về.

Cô xem trên tủ đầu giường đồ ăn đã nguội lạnh, một chút khẩu vị đều không có.

Ngủ lại ngủ không được, phía sau còn đang tại một trận một trận đau đớn, cô chống thân thể đứng lên, trong lòng có chút bất an.

Cũng không biết mẹ anh thế nào rồi. Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn lại là quyết định ra đi xem.

"Tô tiểu thư ngươi thức dậy?" Tiểu Ưu đang canh giữ ở cửa, vừa thấy Tô Thi Thi xuất hiện, lập tức nhỏ giọng hỏi, "Đói bụng sao? Bên trong đồ ăn lạnh, tôi hâm lại cho cô"

Tô Thi Thi khoát tay: "Tôi không có khẩu vị, cô đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Nhưng mà cô không có ăn cơm, nếu lỡ thấy đói thì làm sao đây?" Tiểu Ưu lo lắng nói.

Tô Thi Thi hạ khóe miệng, cười nói: "Tôi đói bụng thì sẽ tự mình sẽ đi làm đồ ăn, được rồi, cô đi xuống nghỉ ngơi đi."

Tiểu Ưu không có cách gì, đành phải nói: "Tôi đây trước hết đi nghỉ ngơi, cô có chỗ nào không thoải mái liền gọi tôi."

Trong lòng Tô Thi Thi dâng lên một cỗ ấm áp, đối với Tiểu Ưu mỉm cười ôn nhu, rồi mới xoay người đi đến các phòng khác.

Cũng không biết Bùi Dịch đi nơi nào, cô cũng không biết anh có còn ở trong biệt thự hay không.

Chỉ là đi tới vài thước, phát hiện ở lầu hai của biệt thự có một phòng của đang khép hờ, bên trong có âm thanh truyền ra.

“Tiểu Dịch, con nghe mẹ một câu, lão gia hiện tại đang nổi nóng, không đồng ý con cưới Tô tiểu thư. Con nghe lời mẹ miễn cưỡng chịu đựng không tốt sao? Tất cả mọi người là người một nhà, mà cãi nhau ồn ào như vậy thì thật không thoải mái.” Trong phòng, Nhậm Tiếu Vi tận tình khuyên bảo.

Bùi Dịch nhíu mi, giọng nói so với bình thường nghe ra muốn ôn hòa rất nhiều, anh nói: “Con đã quyết định cưới Tô Thi Thi. Mẹ, chuyện này bản thân con tự giải quyết, người không cần tham gia, người chỉ cần chú ý thân thể của chính mình là được rồi.”

“Mẹ sao có thể yên tâm được!” Nhậm Tiếu Vi thở dài, trong giọng nói chứa một tia phiền muộn, “Mẹ biết năm đó, con đối với chuyện mẹ tái hôn con luôn canh cánh trong lòng, nhưng là khi đó mẹ…”

“Mẹ, ” Bùi Dịch ngăn Nhậm Tiếu Vi nói: “Chuyện quá khứ không cần nói ra.”

Nhậm Tiếu Vi vừa thấy con trai có thái độ này, trong lòng cũng chỉ có thở dài.

Mỗi lần nói lên chuyện này, Bùi Dịch cũng rất mâu thuẫn. Những năm gần đây, bà vẫn muốn giải thích cho anh, nhưng Bùi Dịch cho tới bây giờ đều không muốn nghe.

Nhậm Tiếu Vi đành phải nói: “Con không vì mẹ suy nghĩ một chút, cũng phải vì em trai suy nghĩ một chút. Tuy hiện tại nó luôn ở nước ngoài, đúng là cuối cùng có một ngày sẽ là muốn trở lại Đoàn gia. Đồng ý với mẹ không cùng Đoàn gia quan hệ căng thẳng nữa, được không?”

Ở ngoài cửa Tô Thi Thi nghe đến đó, giật mình bụm miệng.

Bùi Dịch còn có em trai?

Cô chỉ nghe người giúp việc nói, Nhậm Tiếu Vi gả vào cũng chỉ có Bùi Dịch là con trai một. Đứa em trai kia chẳng phải là của Nhậm Tiếu Vi và Đoạn Kế Hùng? Nói cách khác anh chân chính là chú trẻ của cô?

Đúng là cô vẫn không hiểu rõ, tại sao Đoạn Kế Hùng còn có con trai mà bên ngoài lại không ai biết.

Trong phòng, Bùi Dịch mặt trầm xuống, không nói gì.

Mẹ anh không rõ, anh sớm liền không cần xem sắc mặt Đoàn gia. Nếu không bận tâm mẹ cùng em trai, hiện tại anh đã sớm rời khỏi Đoàn gia.

Nhậm Tiếu Vi thấy con trai không nói lời nào, đầu tựa hồ càng choáng váng, than thở nói: “Con nghe mẹ một câu. Hôn sự tạm thời gác qua một bên, chờ lão gia hết giận sẽ tìm cách giảu quyết tiếp chẳng phải sẽ tốt sao?”

Tô Thi Thi nghe xong, tâm roạt roạt càng trầm xuống.

Kỳ thật bọn họ người nào cũng không chắc chắn, lão gia kia không có khả năng nuốt trôi cơn giận này. Tô Thi Thi cô cùng Đoàn gia trong lúc đó là bế tắc, vĩnh viễn cũng không hoá giải được.

Cho nên - -

“Không cần phiền toái như vậy, tôi không muốn gả cho Bùi Dịch.” Tô Thi Thi đẩy cửa ra, thẳng tắp tiến vào.

Bùi Dịch không nghĩ tới Tô Thi Thi đột nhiên xông tới, mày thâm sâu nhíu lại, có chút không kiên nhẫn nhìn cô: “Người nào cho em đi lại? Trở về phòng đi.”

Tô Thi Thi vốn không thích anh luôn nói chuyện với khí như vậy, giờ phút này trước mặt mẹ anh, đơn giản đem lời muốn nói ra: “Bác gái, thật xin lỗi để cho người hiểu lầm, tôi không hề muốn gả cho Bùi Dịch. Cho nên các người không cần băn khoăn nhiều như vậy, quan hệ của tôi với Đoàn gia cũng không có khả năng dịu đi.”

Cô nói xong, xoay người đối mặt Bùi Dịch, nhàn nhạt nói: “Nếu có thể, xin cho tôi rời khỏi nơi này, như vậy tôi sẽ càng thêm cảm kích anh.”

Bùi Dịch xiết chặt quả đấm, giữa trán tất cả đều là tức giận. Anh nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, gằn từng chữ hỏi han: “Tô Thi Thi, đây là điều em muốn nói với tôi?”

Được lắm, quả nhiên là cô xem thường anh, anh vì cô nén giận, nhưng lại đổi lấy chỉ là cô một câu "tôi càng thêm cảm kích anh".

Nói anh để cho cô đi, ở cùng với anh khiến cho cô không thể chịu được như vậy sao?

Bùi Dịch tức giận đến nỗi hận không thể bóp chết người phụ nữ này, nếu không phải vì cô, anh vừa rồi đã sớm trực tiếp đem tất cả toàn bộ vệ sĩ đều đã đá văng ra ngoài. Nếu không là vì Tô Thi Thi cô trong người đang chảy dòng máu của Đoàn gia, anh sẽ chịu đựng Đòan Kế Hùng kia đối chính mình khoa tay múa chân sao?

Anh sẽ như vậy ở trước mặt mẹ mình làm bà khó xử sao?

"Tô Thi Thi, tôi muốn bóp chết trước em, lập tức cút cho tôi!" Bùi Dịch gắt gao nắm quả đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Thi Thi trong lòng đau xót, gắt gao cắn môi, xoay người liền muốn đi tới ngưỡng cửa.

Nhưng là cô còn chưa đi được hai bước, phía sau lại truyền đến âm thanh Bùi Dịch lạnh lùng nói: "Lập tức trở về phòng, dám rời khỏi biệt thự, tôi sẽ làm cho em đời này đều sẽ không có biện pháp bước ra khỏi tòa biệt thự này nửa bước!"

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến nỗi mạnh xoay người lại, không nghĩ qua là làm động đến miệng vết thươngphía sau lưng, đau đến cô nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Bùi Dịch vẻ mặt chấn động, nhìn thấy bộ dạng anfy của cô, lại có chút đau lòng, chịu đựng tức giận nói: "Còn không đi?"

Tô Thi Thi hung hăng trợn mắt nhìn anh, kìm nén một bụng khí xoay người rời đi.

Một bên khác, Nhậm Tiếu Vi nhìn đến con trai của mình thiếu chút nữa khống chế không nổi tính tình, kinh ngạc trừng lớn mắt, tâm tình so với vừa rồi càng trầm trọng một chút.

Con của bà từ sau khi Trạm Dẫn Lan kia rời đi, chưa từng có chuyện kích động mà nổi giận quá như thế? Xem ra chuyện này so với bà tưởng tượng còn phức tạp hơn rất nhiều rồi.

"Mẹ, con đưa người trở về." Bùi Dịch hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, xoay người khi đó đã như không có chuyện gì khôi phục lại bình tĩnh.

Khả năng kiềm chế tính khí của anh từ trước đến nay dều rất tối, chẳng qua mỗi lần Tô Thi Thi chống lại anh khi đó, luôn luôn khống chế không nổi tính tình của mình.

Nhậm Tiếu Vi đứng lên, yên lặng gật gật đầu, đến mức này, bà cũng không nói nhiều lời nữa, con trai bà trong lòng tự có chừng mực.

Tô Thi Thi thở phì phì trở về phòng, "ầm" một tiếng đóng cửa vang trời. Chỉ là cô ở trên giường nằm úp sấp không tới một phút đồng hồ, liền nghe đến dưới lầu truyền đến tiếng khởi động ô tô.

Trong lòng cô không hiểu sao có chút hoảng hốt, nhịn đau bò lên, lặng lẽ đi tới cửa sổ bên cạnh, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch ngồi vào trong xe. Lập tức xe hướng cửa biệt thự chạy đi mất.

"Hỗn đản! Không cho phép tôi đi, chính mình lại không ở lại! Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, đồ dối trá!" Tô Thi Thi tức giận đánh một quyền đến trên cửa sổ, lập tức "A" một tiếng, khẽ động đến miệng vết thương ởphía sau, lưng đau, tim cũng đau đớm.

"Bại hoại, chỉ biết ức hiếp tôi..." Tô Thi Thi chịu đựng nước mắt, hữu khí vô lực nằm úp sấp đến trên giường.

Có thể là bởi vì quá đau, đem tất cả khí lực của cô đều đã tiêu hao hết. Bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cô cảm giác phía sau có chút khác thường, tay theo quán tính đưa ra phía sau vừa sờ, rõ ràng phát hiện quần áo trên người ình không thấy nữa.

Ngay sau đó, cô cảm giác phía sau có chút ngứa, nóng nóng, như là có cái gì đó đang liếm chính mình.

Thân thể cô cứng đờ, triệt để thanh tỉnh lại.

Lúc vừa muốn xoay người, liền phát hiện trên có một cánh tay bò lên trên lưng mình, bị người nào đó ôm cổ rồi. Tô Thi Thi một cái giật mình, không hề nghĩ ngợi, xoay người một cước liền đá qua đi.

Chỉ nghe "Đông" một tiếng, có âm thanh vật gì đó rơi xuống đất, sau đó nghe thấy một tiếng kêu đau đớn.

Tô Thi Thi lúc nghe được âm thanh người nọ phát khi đó, sợ tới mức trực tiếp từ trên giường ngồi bật dậy, đến đau đớn trên lưng đều đã quên rồi.

"Bùi Dịch?!"

47. Chương 47: Đá Anh Trên Mặt Đất

Edit: Di Du Du

Beta: Gấu

"Hít - - em chán sống rồi." trên mặt đất truyền đến tiếng gầm nhẹ đầy phẫn nộ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi hoảng sợ từ trên giường bật dậy, khẽ động miệng vết thương, vì đau nên cô nhe răng trợn mắt.

Trong phòng kéo màn che, cực kỳ mờ ám, cô trừng mắt nhìn nửa ngày, nhỏ giọng lên tiếng: "Bùi Dịch?"

Không ai nói chuyện.

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng. Cô vừa rồi có phải hay không đá trúng chỗ nào của anh rồi? Nghe âm thanh của anh hình như rất thống khổ.

"Anh không sao chứ?" Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch vẫn như cũ không có lên tiếng.

Tô Thi Thi nhất thời có chút bối rối, trong phòng bốn phía đều tối đen, cô từ đầu đã không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cố gắng di chuyển thân thể, muốn mò mẫm tìm đèn trên đầu tủ cạnh giường.

Đúng là vừa rồi gập lại vọt lên, cô không biết chính mình đã đến kế bên cạnh giường, tay không đỡ được, thân thể liền hướng bên cạnh ngã xuống.

"Ưm…"

"Đáng chết!"

Tiếng kêu rên cùng với âm thanh nguyền rủa của anh.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi…" Tô Thi Thi lờ mờ, cô vậy mà bất cẩn bổ nhào trên người Bùi Dịch.

Cô luống cuống tay chân muốn rời khỏi, trong lúc vô tình lại khẽ động miệng vết thương phía sau, thống khổ kêu "A" một tiếng, rịn ra cả mồ hôi lạnh.

Cô vốn muốn đẩy thân thể cứng đờ của Bùi Dịch ra, ở trong một mảnh tối đen anh lạnh giọng nói: "Không được động đậy."

"Anh không sao chứ?" Tô Thi Thi biết mình vừa rồi ngã xuống không nhẹ, cũng không biết đụng vào đâu của anh, hai tay thật cẩn thận bắt đầu sờ trên người anh.

"Chết tiệt, kêu em không nên cử động rồi." Bùi Dịch hiện tại như cố đè nén cái gì, âm thanh nghe có mùi cực kỳ giận dữ.

Tô Thi Thi vừa định hỏi anh có hay không bị thương chỗ nào, trên mu bàn tay bỗng nhiên nóng lên, có cái gì như là chất lỏng nhỏ giọt xuống.

Trong lòng cô nhất thời cả kinh, vội hỏi lại: "Anh xảy ra chuyện gì? Khóc sao?"

Hẳn không phải chỉ là va chạm nên đau thôi?

"Em câm miệng cho tôi!" Bùi Dịch tức giận, cô vậy mà cho rằng anh khóc sao?

Anh từ nhỏ đến lớn, cho đến bây giờ chưa từng rơi quá một giọt nước mắt, trong đầu cô tới cùng suy nghĩ cái gì?

"Đứng dậy nhanh lên!" Bùi Dịch cảm giác thân thể của chính mình đã bắt đầu phát sinh biến hóa. Cô không biết buổi tối không thể tùy tiện sờ soạng thân thể đàn ông sao?

Tô Thi Thi sửng sốt, nhất thời có chút không vi trở lại: "Một lúc thì bảo tôi không nên cử động, một lúc lại kêu tôi khẩn trương đứng dậy, anh tới cùng muốn như thế nào?"

Tầm mắt mờ mịt, cô lại nhìn không rõ bốn phía, hai tay tùy ý chụp lung tung, chỉ nghe bốp một tiếng, tay cô không biết đánh trúng chỗ nào.

Lập tức nghe Bùi Dịch phát ra một tiếng kêu đau đớn, ngay sau đó anh nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ: "Em còn dám lộn xộn thử xem?"

"Anh tới cùng muốn như thế nào a?" Tô Thi Thi nói lời giải thích để ở trong cổ họng, bị tính tình ngang ngược của anh làm cho cơn tức lại trào lên.

"Đi xuống, mở đèn." Trong bóng đêm, Bùi Dịch yên lặng ngửa mặt ngước lên, thanh âm nghe ra có chút buồn bực.

Hẳn là không chỉ bị thương rồi?

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, không dám nói nhiều nữa, chịu đựng đau đớn phía sau. Cắn răng từ từ leo qua một bên, xác định không đụng tới Bùi Dịch mới đứng lên, đỡ eo, từng bước một chậm rãi bắt đầu tìm kiếm.

"Ầm!"

"A!" Tô Thi Thi không cẩn thận đá trúng cái ghế cuối giường, đau đến sắp khóc.

Do không hề phòng bị tình huống đá đến ghế gỗ, thật sự có thể đau chết người.

"Em còn có thể ngốc hơn nữa không?" Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Còn không phải là anh cho đem bức màn đó treo trong đây, tối đến nỗi không thấy được năm ngón tay, tôi từ đầu nhìn không rõ đường..." Tô Thi Thi âm thầm nói nhỏ.

Tuy nói như thế, nhưng vẫn tiếp tục trong phòng tìm kiếm.

"Em ở yên đó, không được cử động." Bùi Dịch nhíu mày nói, chính mình ở trong phòng bắt đầu di chuyển.

Không quá vài giây, chỉ nghe truyền đến "Cạch" một tiếng vang nhỏ, phòng nháy mắt phát sáng lên.

"Anh làm sao có thể tìm được?" Tô Thi Thi chấn động không thôi, thị lực cô xem như vô cùng tốt, đúng là vừa rồi dưới loại tình huống kia cô từ đầu không thể thấy mọi vật. Nhưng Bùi Dịch lại có thể ở trong phòng hành động tự nhiên, đây cũng quá đáng sợ rồi?

Trên người cô không có mặc quần áo, vội vàng chạy đến bên giường khoác áo ngủ lên.

Bùi Dịch mặc kệ cô, nhíu mày đi đến một cái ghế trong phòng ngồi xuống, lạnh giọng nói: "Đi lấy khăn mặt lại đây."

"Khăn mặt?" Tô Thi Thi đỡ eo, thật cẩn thận đi lại vài bước, kỳ quái đánh giá Bùi Dịch.

Ngay sau đó, cô đột nhiên cả kinh, mi mắt giật một hồi liền trừng lớn, chỉ vào cái mũi Bùi Dịch: "Cái mũi anh bị sao vậy?"

Chỉ thấy Bùi Dịch hơi hơi ngẩng đầu, một tay đỡ cái mũi, trên tay tất cả đều là máu đỏ tươi.

"Chảy máu mũi rồi hả?" Tô Thi Thi hoảng sợ đứng yên tại chỗ, thật sự không nghĩ đến Bùi Dịch chảy máu mũi.

“Vẫn còn không đi?” con ngươi Bùi Dịch trừng lớn, hận không thể trên người cô đánh hai cái.

“Không phải là bị tôi đá chứ?” Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến vừa rồi cô hình như đá vào chỗ nào của Bùi Dịch, không lẽ đá trúng vào mũi anh sao?

Nhìn mũi Bùi Dịch máu không ngừng chảy ra ngoài, cô khẩn trương chạy đến toilet, cầm khăn lông ướt trở lại, thật cẩn thận bước đến bên cạnh anh, dùng giọng điệu nhẹ nhàng dỗ dành anh như dỗ một đứa trẻ nói: “Tôi trước tiên lau sạch cho anh. Sẽ không đau.”

Khóe miệng Bùi Dịch không thể nhận ra có chút co rút, nhưng không phản đối.

Tô Thi Thi thấy thế, chạy nhanh qua giúp anh đem máu trên cằm cùng tay lau sạch sẽ, chỉ là mũi anh xuất huyết vẫn cực kỳ nghiêm trọng.

“Muốn hay không gọi bác sĩ đến?” Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch liếc mắt nhìn cô: “Em dám?”

Tô Thi Thi rụt cổ lại, thật cẩn thận nói: “Để chảy máu như thế này cũng không phải biện pháp tốt, hình như rất nghiêm trọng.”

“Đi lấy một ít bông băng tới, không cần kinh động bất luận người nào.” Bùi Dịch đầu tựa vào lưng ghế ngồi, ngửa mặt nhìn trần nhà, cảm xúc so với vừa rồi bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi gật đầu, lập tức ra ngoài. Chẳng qua bao lâu, trên tay cầm một hộp bông băng cùng túi chườm nước đá quay lại, thật cẩn thận thay anh đắp lên.

Cô nhìn chiếc mũi đẹp, cao thẳng của anh, muốn đi lại kiểm tra nhưng không dám, trong đầu nhớ tới sáng nay nhìn thấy một tin tức, nói thầm: “Cái mũi của anh hẳn không là giả đi? Tôi hôm nay đọc được một tin tức, một nữ nghệ sĩ khi đang phỏng vấn bởi vì cảm xúc quá kích động khóc đến không kiềm chế được, dẫn đến mũi của cô ta đột nhiên gãy…”

“Tô Thi Thi, em còn dám phát ra âm thanh, tôi liền đem em cởi hết buộc ở cạnh cửa sổ!”

Bùi Dịch rốt cuộc bạo phát, tức giận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Nếu không phải cái này tiểu bạch nhãn lang, anh cũng đâu biến thành bộ dạng này? Vậy mà vẫn hoài nghi anh phẫu thuật thẩm mỹ!

Tô Thi Thi lập tức đứng thẳng người, không dám nói thêm câu nào nữa.

Chẳng qua giờ phút này đứng thẳng, liền cảm thấy được phía sau rất đau, nhưng so với lúc nãy chuyển biến hình như đã tốt hơn rất nhiều.

Cô đột nhiên nhớ tới vừa rồi chính mình là vì cảm giác được có gì liếm đông liếm tây trên lưng nên cô mới tỉnh lại.

“Anh… Anh hẳn không là…” Tô Thi Thi hoảng sợ chỉ vào miệng Bùi Dịch, bộ dạng giống như gặp phải ma.

“Trong đầu em suy nghĩ cái gì?” Bùi Dịch sắc mặt tối sầm, không cần nghĩ cũng biết giờ phút này cô đang nghĩ gì.

“Chẳng lẽ không đúng?” Tô Thi Thi khi nói chuyện vẫn nhìn chằm chằm vào miệng Bùi Dịch, giống như muốn đem đầu lưỡi anh móc ra xem xét một phen.

Bùi Dịch mặt tối đen vô cùng, từ trên ghế đứng lên, bước đi đến trước mặt Tô Thi Thi nói: “Trêu đùa tôi lâu như thế, cũng nên nguôi giận rồi? Sao vậy, vẫn còn muốn tiếp tục?”

Tô Thi Thi sắc mặt bị kiềm hãm, biểu tình lúc nãy thu lại, ngược lại thay dáng vẻ lạnh như băng.

Ánh mắt anh không khỏi quá sắc bén rồi hả? Không sai, cô ngay từ đầu đá ra một cước kia, quả thật là vì kinh hoảng. Đúng là cô lập tức liền bình tĩnh suy nghĩ lại.

Đã trễ như thế này, có thể vào trong phòng cô trừ Bùi Dịch thì còn ai vào đây? Một mặt cô chẳng qua là muốn trêu đùa anh, cố ý diễn xuất tới cùng, đúng là không nghĩ đến nhanh như vậy đã bị anh vạch trần rồi.

Tô Thi Thi đỡ eo, chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, nghiêng người ngẩn đầu lên nhìn anh: "Không phải lái xe đi rồi sao? Trở lại để làm gì?"

Bùi Dịch khóe miệng cong lên, tay vịn túi chườm nước đá, chậm rãi hướng đến Tô Thi Thi đi tới, trong mắt quang mang lúc sáng lúc tối.

"Sao vậy? Tôi không trở lại, em ghen tị?"

48. Chương 48: Vạch Trần

Edit: Nguyễn Thị Hải Anh"ss + Gấu

Beta: Gấu

Tô Thi Thi biến sắc, có chút xấu hổ nghiêng đầu, mím môi nói: "Người nào ghen tị? Chẳng qua là cảm thấy được có chút tức giận mà thôi."

"Dựa vào cái gì để cho tôi đợi ở chỗ này, anh lại ở bên ngoài thong dong hưởng lạc."

"Tôi thong dong hưởng lạc?" Bùi Dịch đi đến trước mặtTô Thi Thi, dơ tay xoa xoa cằm cô, nhìn chằm chằm mắt cô nói, "Còn nói không có ghen?"

"Buông." Tô Thi Thi hất tay anh ra, thân thể hướng bên cạnh di chuyển.

Vừa khẽ động, cô cảm nhận phía sau miệng vết thương liền vô cùng đau đớn, đau đến mặt cô đều nhanh vặn vẹo rồi.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trầm thấp phát ra âm thanh mắng: "Ngu dốt liền chết." Sau đó anh khom lưng ở trên giường tìm tìm, ngay sau đó, trên tay cầm một tuýp thuốc mỡ.

Tô Thi Thi âm thầm đánh giá một phen, trong lòng hiểu rõ.

Vừa rồi cô cảm giác phía sau ướt át giống như là có cái gì liếm đông liêm tây trên lưng cô, phỏng chừng là do anh giúp cô thay thuốc cao.

"Thật sự là làm khó Bùi tiên sinh, như vậy tối như vậy mà vẫn thấy rõ vết sẹotrên người tôi." Tô Thi Thi mờ ám nói

"Trên thân em có chỗ nào tôi chưa chạm qua, tôi cho dù nhắm hai mắt đều có thể biết rõ" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, chỉ chỉ vị trítrước mặt mình: "Đến đây ngồi xuống."

"Không cần." Tô Thi Thi quay đầu, vẫn như cũ có chút thở phì phì.

Bùi Dịch trực tiếp bắt được tay cô lôi kéo, đè cô đến trên giường.

Tô Thi Thi đau đớn "A" địa một tiếng, nước mắt đều trào cả ra.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn cô, lạnh giọng nói: "Cho dù muốn chịu khổ, em cũng không tất yếu cùng thân thể của chính mình kra chịu khổ."

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ lạnh, nằm úp sấp ở trên giường, vùi đầu ở trong chăn, không nghĩ để ý anh.

Bùi Dịch nhìn một phen túi chườm nước đá, phát hiện cái mũi đã cầm máu, liền đem túi chườm nước đá ném, sau đó liền vặn mở thuốc mỡ đặt cái nắp đến trên giường, nhẹ nhàng vén áo ngủ của cô lên.

"Hí…" Tô Thi Thi há miệng hít một ngụm khí lạnh. Vừa rồi lôi kéo một hồi, miệng vết thương tựa hồ lại rách ra rồi.

Bùi Dịch nhìn đến phía sau lưng cô miệng vết thươngthấm tơ máu, ánh mắt càng thêm tối sầm ám, có chút tự trách.

“Còn đang tại vì chuyện buổi tối mà tức giận sao?” Bùi Dịch đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi sửng sốt một phen, hơn nữa ngày mới phản ứng kịp, anh nói là chuyện vừa rồi mẹ con bọn họ đàm luận việc kết hôn.

Cô chậm rãi lắc đầu một cái, cô mới không phải vì vậy mà tức giận.

Tuy nhiên không nghĩ muốn thừa nhận, nhưng là để cho cô càng tức giận thật sự chính là, đợi một buổi tối, anh đều không có trở về xem cô thế nào, rồi sau đó lại nhìn đến anh lái xe rời khỏi biệt thự…

Bùi Dịch ngón tay ở trên lưng cô nhẹ nhàng thoa thuốc mở lên miệng vết thương.

Lành lạnh thuốc mỡ va chạm vào miệng vết thương bôi lên, chậm rãi lại có cảm giác nhột nhột.

Khó trách vừa rồi Tô Thi Thi luôn cảm giác giống như là có người đang liếm mình.

“Anh…” Tô Thi Thi trên mặt có chút nóng lên, không được tự nhiên xoay người vặn động thân thểmột phát.

Bùi Dịch lập tức đè lại lưng của cô, trầm giọng nói: “Không được nhúc nhích. Thuốc này rất tốt, ngày mai miệng vết thương có thể đóng vảy rồi, em nhẫn nại một phen.”

Tô Thi Thi sửng sốt, cô không nghi ngờ lời Bùi Dịch nói. Kẻ có tiền dùng bất cứ thứ gì đều là vô cùng tốt, như loại thuốc này cũng vậy, trước kia bà nội cô cũng vụng trộm đưa cho cô dùng qua.

Nhớ lại lúc trước, cô còn không có thoát ly Đoàn gia, cô mỗi tháng đều phải trở về nơi này. Nhiều lần khi trở về, cô liền là ăn một trận đòn roi, mặc kệ cô làm cái gì, ông nội cô đều đã xem không vừa mắt.

Có một lần cô bị đánh thật sự là quá nghiêm trọng, bà nội cô tới đón cô, đau lòng vô cùng, lặng lẽ đi đến nhà thờ tổ trộm một loại thuốc mỡ của ông nội, loại này thuốc mỡ bôi xuống miệng vết thương đặc biệt mau lành.

Nhưng là, ông nội phát hiện rồi…

Tô Thi Thi nhắm mắt hồi tưởng lại, trước mắt tựa hồ chính là hình ảnh bà nội cô ôm cô bị ông nội dụng roi đánh.

Vì chuyện lần đó, cô triệt để đoạn tuyệt với Đoàn gia.

“Em thật ngốc.” Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, động tác bôi thuốc liên dừng lại, tâm hơi hơi đau đớn một phen.

Anh đã cho người điều tra cẩn thận lý lịch của Tô Thi Thi lúc ở Đoàn gia, biết cô trước kia đã xảy ra những chuyện gì.

Anh nghiêng người nằm ở trên giường, đưa tay từ phía sau nhẹ nhàng mà ôm Tô Thi Thi, thấp giọng nói: “Tôi nói rồi, em chịu quá nhiều ủy khuất tôi đều sẽ thay em đòi lại tất cả.”

“Em là người phụ nữ của tôi, do chính tôi chọn, đời này chỉ có thể gả cho tôi, nhớ kỹ chưa?”

Tô Thi Thi nước mắt càng tuôn trào, cô không biết chính mình vì cái gì mà đang khóc, có lẽ là câu nói đầu tiên của anh - - em chịu quá nhiều ủy khuất tôi sẽ thay em đòi lại tất cả.

Trên cái này thế giới, trừ bỏ mẹ cô cùng bà nội, chưa từng có người nghĩ tới cô có phải hay không chịu ủy khuất. Ông nội cùng ba cô cảm thấy được cô không nên đến trên thế giới này, mẹ và chồng trước đối tốt với cô cũng chỉ là muốn lợi dụng cô thôi.

Nhưng người bá đạo như Bùi Dịch, vậy mà ôn nhu nói với cô: “Ủy khuất của em tôi sẽ thay em đòi lại”.

“Nếu anh không nói tiếp câu nói kia, tôi nhất định sẽ thích anh.” Tô Thi Thi ấp úng nói.

Cô thật sự không muốn đi đăng kí kết hôn. Cô đã từng hi sinh quá nhiều cho gia đình cùng với chồng trước, cho rằng cuộc sống và tình yêu của cô đã hoàn hảo, vậy mà giờ đây cô lại cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Cô hiện tại suy nghĩ đến việc phải kết hôn liền cảm giác sợ hãi, nhất là cùng Bùi Dịch như vậy kết hôn.

“Thực xin lỗi, tôi thật sự không có cái dũng khí đó rồi.” Tô Thi Thi chậm rãi nói.

Bùi Dịch yên lặng nhìn cô, bây giờ anh không có ép buộc cô: "Tôi sẽ cho em thêm thời gian suy nghĩ."

"Nhưng phải nhớ kỹ, em đời này chỉ có thể gả cho tôi, chỉ có thể là người phụ nữ của tôi, tuyệt đối không cho phép người khác động vào."

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, đây mới là Bùi Dịch, vừa rồi cái ôn nhu kia của anh, cũng chẳng qua chỉ là ảo giác thôi.

Bá đạo mới đúng tính cách của anh. Người phụ nữ của anh, cho dù là anh không chiếm được, cũng không có khả năng để cho những người khác đạt được.

"Dù sao tôi cũng không nghĩ tới tìm người khác." Tô Thi Thi ở trong lòng không phục nói.

Bùi Dịch đứng dậy đi toilet rửa tay, khi trở về nhìn đến Tô Thi Thi cực kỳ ngoan ngoãn ngủ ở trên giường.

Dưới tầm mắt anh dời đi, nhìn đến tấm thảm màu xám trên mặt đất có mấy chỗ dính vết máu.

Nhớ tới Tô Thi Thi vừa rồi cho chính mình một cái đạp, còn cố tình trêu đùa anh, sắc mặt của anh trầm xuống, vài bước đi đến bên giường, lạnh giọng nói: "Xuống dưới, em đêm nay không được ngủ trên giường."

Dám trêu chọc anh, lại vẫn ngủ yên lành như vậy? Bùi Dịch nhìn sao vẫn thấy chướng mắt.

"Anh có phải quá ngây thơ rồi hả?" Tô Thi Thi đứng lên trừng anh.

Lập tức hai mắt cô nhíu lại, để cho cô ngủ trên mặt đất đúng không?

Tô Thi Thi đứng lên, kéo tay áo, đem trên giường chăn gối toàn bộ đều đã kéo xuống mặt đất, rồi mới chính mình ngồi trên chăn, chỉ chỉ chỗ trống trên giường nói: "Bùi tiên sinh đi ngủ đi, ngũ ngon."

Cô nói xong xoay người nằm xuống, dùng chăn đem chính mình bao quấn lại thật chặt.

Bùi Dịch sững sờ nhìn cô, anh có phải hay không quá cưng chiều cô, thế cho nên để cho cô vô pháp vô thiên rồi hả?

"A! Bùi Dịch, anh muốn làm gì? Thả tôi xuống!" Tô Thi Thi còn đang đắc chí, bỗng nhiên cảm giác chính mình bay lên trời, người này vậy mà đem cô cả người và chăn đều đã bế lên.

"Đau! Anh chạm tới vết thương của tôi rồi! Chết tiệt, nhanh thả tôi xuống!"

Bùi Dịch cắn răng nói: "Em còn dám nói tôi liền đánh em cho hôn mê trói ở trên giường!"

"Anh la tên vô lại!" Tô Thi Thi tức điên, cô cứ như vậy bị Bùi Dịch quấn ở trong chăn, giống con nhộng, khốn khổ ở trên giường ngủ một đêm.

Đợi cho ngày hôm sau thức dậy, Bùi Dịch đã rời giường đi làm rồi.

Thân thể cô giãn ra chút ít, phát hiện miệng vết thương đã tốt hơn phân nửa, không còn chạm vào mà đau rồi., o

"Tô tiểu thư, cô đã thức dậy?" Tô Thi Thi mới ra cửa, canh giữ ở cửa Tiểu Ưu lập tức hướng tới cô chào một tiếng, quan tâm hỏi, "Miệng vết thương còn đau không ạ? Tiên sinh buổi sáng dậy nói cô vẫn còn đau, khiến cho tôi lo quá phải đi mua thuốc về cho cô."

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cười nói: "Đã không có việc gì rồi. Đi thôi, tôi đói bụng, đi ăn bữa sáng."

"Cái này… Nếu không tôi đem bữa sáng lên phòng cho cô?" Tiểu Ưu thật cẩn thận nói.

Tô Thi Thi sửng sốt: "Có phải có việc gì không?"

"Cái này…" Tiểu Ưu có chút lo lắng nhìn một chút dưới lầu, nhỏ giọng nói, "Đại tiểu thư dưới lầu."

"Đoàn Ngọc Tường?" Tô Thi Thi theo bản năng nhíu mày, hỏi: "Cô ta tới tìm tôi làm cái gì?"

"Cô… "Tiểu Ưu vội vàng dậm dậm chân nói. "Nếu ko để tôi đi gọi quản giả nói tiên sinh 1 tiếng, đại tiểu thư cô ta mà nói sẽ lôi cô đi qua nhà lớn thỉnh an lão gia."

49. Chương 49: Thỉnh An

Edit: Hương Cyndi

Thỉnh an Đoàn Kế Hùng sao?

Tô Thi Thi áp chế lửa giận trong lòng, khoát tay một cái, nói với Tiểu Ưu: "Tôi biết rồi, cô xuống trước đi."

Đoàn gia thật đúng là trăm năm như một, ngày trước còn để lại tập tục, bây giờ vẫn theo thế mà làm.

Con cháu ở trong trang viên, buổi sáng hàng ngày đều phải đến thỉnh an lão gia. Chẳng qua trước kia buổi tối ngủ không ngon, bây giờ buổi sáng còn phải đi thỉnh an nên không thể tỉnh táo, thường vẫn khoảng tầm bảy giờ.

Tô Thi Thi nhìn đồng hồ đeo tay, còn 10 phút nữa là đến bảy giờ rồi.

Đoàn Ngọc Tường…

Tô Thi Thi thoáng suy nghĩ một chút, ngày hôm qua, ngay từ đầu Đoàn Ngọc Tường đã giúp cô.

Năm năm không gặp, cô ta trở nên tốt bụng vậy sao?

Tô Thi Thi nhíu mày, có thể cô chưa quên Đoàn Ngọc Tường của trước kia, tuy không giúp Đoàn Ngọc Lộ ức hiếp cô, nhưng cũng vì từ trước tới nay cô ta không xuất hiện, càng không cần phải nói tốt giúp cô.

Vẫn cẩn thận thì tốt hơn.

Lúc Tô Thi Thi đi xuống, Đoàn Ngọc Tường đang ngồi trên ghế sofa.

Đoàn Ngọc Tường vừa thấy cô, lập tức từ trên ghế sofa đứng lên, bước nhanh tới, ân cần hỏi han cô: "Vết thương đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Tô Thi Thi bình tĩnh gật đầu: "Chuyện hôm qua cám ơn cô."

Đoàn Ngọc Tường cười, lắc đầu: "Không có gì, cô không bị thương nặng là được rồi. Hôm qua ông nội rất tức giận, hôm nay tôi tới… là muốn cô cùng đi đến nhà chính thỉnh an. Nói thế nào thì cô cũng là con cháu của Đoàn gia, hổ dữ không ăn thịt con, hôm qua chỉ là ông nội đang bực bội, thật ra sẽ không đối xử với cô như vậy đâu."

Hổ dữ không ăn thịt con? Tô Thi Thi rất muốn cười.

Nếu không phải mạng cô lớn thì cô đã sớm chết trong trang viên của Đoàn gia không biết bao nhiêu lần rồi? Cô tin rằng ai cũng có lúc hổ dữ không ăn thịt con, nhưng loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra với ông nội và cha cô!

Bọn họ đều hận không thể để cô chết!

Từ khi còn nhỏ, cô đã được ông bà ngoại yêu quý, mà thời gian Đoàn gia gặp nguy cơ lúc trước, cũng là do mẹ cô và gia đình bên ngoại đã giúp đỡ Đoàn gia vượt qua khó khăn.

Cha con Đoàn gia không biết ơn lòng tốt của người khác, bọn họ chỉ chịu khuất phục trong quãng thời gian đó, còn hận lúc trước không thể tiêu diệt hết tất cả mọi người.

"Thi Thi, cô với tôi cùng đi thỉnh an, được không?" Đoàn Ngọc Tường dịu dàng nói.

Tô Thi Thi lui về sau một bước, nhàn nhạt nói: "Tôi không đi đâu, tránh để Đoàn lão gia lại nổi cáu."

"Sao vậy? Tôi đã thuyết phục ông nội rồi, bây giờ ông nội đang chờ cô đó." Đoàn Ngọc Tường an ủi: "Cô yên tâm đi, có tôi ở đây nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện gì đâu."

Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt nắm đấm. Đoàn Ngọc Tường đến đã có chuẩn bị từ đầu, cũng sớm đã thông báo cho người bên kia rồi mới đến nói với cô, sợ cô không đến sao?

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Tô Thi Thi, Đoàn Ngọc Tường thành thật khuyên nhủ: "Cô không cần nghĩ nhiều, tất cả cũng là vì tôi muốn giúp cô. Dù sao đây cũng là Đoàn gia, cô muốn sống được ở đây, trước hết phải qua cửa của ông nội đã, không phải sao? Cô cần gì phải tự mình gây khó dễ chứ?"

"Không cần, việc tôi ở đây cũng không phải chủ ý của bản thân tôi, nếu như Bùi Dịch đồng ý, tôi sẽ lập tức rời khỏi nơi này." Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Để cô đi thỉnh an Đoàn Kế Hùng, cô còn có thể sống mà trở về sao?

"Thôi, được rồi, tôi sẽ giúp cô nói với ông nội một tiếng, cô cũng đừng tức giận." Đoàn Ngọc Tường tựa như cực kỳ bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn chăm chú vào hướng cô ta rời khỏi, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót.

Các cô đều là con cháu của Đoàn gia, lại phân biệt đối xử như vậy. Chắc rằng Đoàn Ngọc Tường là cháu gái được Đoàn gia cưng chiều nhất.

Nhưng tất cả đều đã không còn liên quan gì đến cô.

Tô Thi Thi đi đến phòng ăn bắt đầu ăn sáng, người là sắt cơm là thép, ăn no mới có sức.

Mới ăn được nửa bữa sáng, cô nhận được điện thoại của công ty Tiệp Khắc, nói rằng cô đã thông qua phỏng vấn, hôm nay cô có thể đi làm luôn.

Nhiều ngày như thế, cuối cùng đã có tin tốt rồi. Tô Thi Thi liền kích động, ngay cả bữa sáng còn chưa ăn xong, đã vội vàng đi thu xếp, lựa chọn quần áo chuẩn bị đi làm.

Bên kia, Đoàn Ngọc Tường đang chuẩn bị rời khỏi biệt thự, lại gặp Phương Thanh Hoa đứng sẵn ngoài cửa.

"Tường Tường, sao con lại đến tìm cô ta vậy? Ông nội con đã không thích cô ta như thế, con cần gì phải tiếp xúc với cô ta. Mẹ cũng đã nói với con, cô ta hại em gái con thảm vậy, người phụ nữ này tuyệt đối không hề đơn giản." Phương Thanh Hoa vừa thấy Đoàn Ngọc Tường đến liền sốt ruột nói.

Đoàn Ngọc Tường vỗ vỗ vào tay Phương Thanh Hoa, cười nói: "Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con tự biết chừng mực. Mẹ cũng thấy đấy, bây giờ quan hệ giữa cô ta và ông nội căng thẳng như vậy, tâm tình của ông nội không được tốt, mọi người cũng đều không dễ chịu."

"Nói sao thì bây giờ cô ta cũng là người của Bùi Dịch, trên danh nghĩa mà nói, con còn phải kêu cô ta một tiếng thím nhỏ, quan hệ với cô ta cũng cần phải tốt một chút."

"Bây giờ cô ta còn chưa gả cho Bùi Dịch đâu!" Sắc mặt Phương Thanh Hoa trầm xuống. Bà không hiểu con gái lớn thông minh như vậy, bây giờ sao lại cứ muốn cùng ôn thần Tô Thi Thi kia ở chung một chỗ.

Nhưng thấy dáng vẻ tự tin của con gái, bà cũng không biết nói sao, đành phải nhắc nhở cô chú ý một điểm, rồi mới chuyển đề tài nói:

"Hôm qua em gái con bị mẹ con Hà gia mang về, cũng không biết tình hình sao rồi. Tối qua đợi ở nhà chính con không về, mẹ cũng không muốn quấy rầy con. Bây giờ nói gì cũng vô ích, nhìn tình hình này xem."

"Ngọc Lộ về Hà gia ư?" Đoàn Ngọc Tường hơi nhíu đôi lông mày thanh tú, khó trách hôm qua cô không thấy em gái đâu.

"Không gọi điện thoại cho con bé sao? Kêu nó trở về."

Phương Thanh Hoa thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mẹ đã sớm gọi rồi, nhưng nha đầu kia nói rằng không muốn về, gọi lại thì con bé đã tắt máy. Mẹ cũng rất hi vọng thế, vẫn cảm thấy không yên tâm, con nhất định phải mau chạy qua đó xem, lỡ như cha bọn con biết…"

"Con biết rồi, hôm nay con muốn đến công ty một chuyến, tan tầm lúc chạng vạng sẽ qua xem một chút." Đoàn Ngọc Tường cắt ngang lời Phương Thanh Hoa.

Nơi này nhiều người lắm miệng, có một số chuyện tự mình biết là được rồi, không cần phải nói ra.

Phương Thanh Hoa hiểu ý, lại dặn dò cô một lần nữa, rồi mới xoay người trở về biệt thự.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng mẹ mình xoay người về nhà, âm thầm nhíu nhíu mày.

"Ngọc Lộ ngu ngốc này, thật biết gây chuyện cho mình mà." Cô căm giận mắng một câu trong lòng.

Sao cô ta không nghĩ tới em gái sẽ dại dột đi cướp chồng của Tô Thi Thi chứ, hơn nữa chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Nếu để lão gia biết chuyện, Đoàn gia có thể sẽ rung chuyển đất trời.

Đến lúc đó địa vị của ba mẹ con cô ở Đoàn gia chắc chắn sẽ sụp đổ!

Lúc Tô Thi Thi ra ngoài cửa, phát hiện ra Đoàn Ngọc Tường vậy mà vẫn còn đứng ở cửa biệt thự. Ánh mắt cô tối sầm, xoay người ngồi vào trong xe.

Trước đây người tài xế này lái xe riêng của Bùi Dịch, bây giờ Tô Thi Thi ở đây, liền đem tài xế này giao cho cô.

Đợi cho Tô Thi Thi ngồi vào trong xe, tài xế hơi nghiêng đầu, nói với Tô Thi Thi ngồi sau: "Xin Tô tiểu thư thắt chặt dây an toàn."

Ánh mắt Tô Thi Thi lộ ra tia kinh ngạc, trong đầu như có hào quang chợt lóe, nhanh đến nỗi cô cũng không kịp bắt lấy. Nhưng cô vẫn rất nhanh thắt dây an toàn vào người.

Ngay sau đó, tài xế liền khởi động xe, lập tức đạp mạnh xuống chân ga. Mới bắt đầu thôi mà xe đã chạy rất nhanh, chẳng tới vài giây đã vèo một cái chạy thẳng ra ngoài.

"Két- -" chỉ nghe thấy một tiếng phanh xe chói tai, cùng với tiếng thét chói tai của Đoàn Ngọc Tường.

Người Tô Thi Thi văng mạnh về phía trước, may mà có dây an toàn giữ lại, không đến mức bay thẳng ra ngoài.

Mà chiếc xe có tốc độ kỳ lạ này đang dừng lại ngay trước mặt Đoàn Ngọc Tường, đầu xe khoảng cách người cô ta chưa tới 20 centimeter.

Đoàn Ngọc Tường bị doạ đến ngây người, sắc mặt trắng bệch nhìn chiếc xe đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, ngón tay run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Người tài xế này cũng thật đáng yêu đi!

Đoán rằng đời này Đoàn Ngọc Tường cũng chưa bao giờ phải hoảng sợ như vậy.

"Ông… Ông là…" Vài giây sau Đoàn Ngọc Tường mới kịp phản ứng lại, người tài xế này không phải là tài xế riêng của Bùi Dịch sao?

Theo bản năng cô ta nhìn về chỗ ngồi phía sau xe, rõ ràng vừa rồi nghe nói Bùi Dịch đã rời khỏi biệt thự, sao vẫn còn ở trong biệt thự chứ?

Nhưng ngay sau đó, cô nhìn thấy người ngồi ghế sau là Tô Thi Thi, khuôn mặt hờ hững thiếu chút nữa thì nứt nẻ.

"A, tài xế, xảy ra chuyện gì rồi ư? Sao vậy đột nhiên dừng lại vậy?" Tô Thi Thi ngồi phía sau rất phối hợp mà hỏi han.

Tài xế nhàn nhạt nói: "Xảy ra chút ngoài ý muốn ạ, Tô tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Không sao không sao, mau đi thôi, tôi bị muộn làm rồi đấy." Tô Thi Thi lập tức nói, sau đó cúi đầu bắt đầu lấy điện thoại ra chơi.

Tài xế lập tức khởi động xe.

Nghe thấy tiếng gầm rú, Đoàn Ngọc Tường sợ tới mức nhanh chóng lui qua một bên.

Thời điểm xe lướt qua người, Đoàn Ngọc Tường cố ý nhìn về phía sau một chút. Chỉ thấy Tô Thi Thi đang cúi đầu, hoàn toàn không phát hiện ra bộ dạng của cô.

"Chẳng lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều sao?" Đoàn Ngọc Tường nhíu mày, vừa rồi thiếu chút nữa là cô bị xe đâm vào rồi.

Nhưng nghĩ lại, tài xế của Bùi Dịch lái xe dường như đều ngang ngược như vậy. Trước kia có người nhìn thấy xe Bùi Dịch tiến vào mà không tránh ra, suýt nữa đã bị vị tài xế này đâm phải.

"Nhất định là do mình nghĩ nhiều rồi." Đoàn Ngọc Tường lắc đầu, thấy thời gian cũng sắp tới, xoay người vào biệt thự nhà mình, định thay quần áo rồi mới tới công ty.

50. Chương 50: Xây Dựng Tiệp Khắc

Edit: Hương Cyndi

Công ty xây dựng Tiệp Khắc là một công ty xây dựng đứng đầu toàn quốc. Bầu không khí làm việc ở đây khác hẳn so với những công ty khác, vừa căng thẳng hơn nhưng cũng rất hài hòa.

Tô Thi Thi do trợ lý nhân sự tiếp nhận, theo chương trình là đi tham quan cơ quan trước rồi mới làm việc.

Chẳng trách nhiều người lại vắt óc cũng muốn đến đây làm việc như vậy, trước mắt Tô Thi Thi là hệ thống trang thiết bị làm việc của khách sạn cấp độ năm sao, thật không khỏi khen ngợi.

Nơi này quản lý cực kỳ có nhân tính, nhân viên được tuyển vào đều là nhân viên tinh anh, trả công cho bọn họ càng cao thì càng tích cực làm việc, càng nhận được thêm nhiều quyền lợi.

Phòng trà, phòng nghỉ, thư viện, phòng tập thể thao, tòa cao ốc này có hai mươi tầng làm việc đều rất hiện đại, đầy đủ tiện nghi.

"Tô tiểu thư, sau này đây sẽ là nơi làm việc của cô ở bộ phận thiết kế. Bây giờ tôi sẽ đưa cô đi gặp cấp trên Ôn Ngọc của cô. Cô ấy là nhà thiết kế số một của chúng tôi, sau này cô sẽ là trợ lý của cô ấy." Trợ lý nhân sự nói xong liền đẩy một cánh cửa thủy tinh ra.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên.

Đây là một gian phòng làm việc rộng hơn trăm m^2 được thủy tinh bao quanh, bên trong tổng cộng có mười gian làm việc, mỗi gian đều được ngăn cách bởi thủy tinh, trong suốt mà rộng rãi, gọn gàng mà sạch sẽ.

Trợ lý nhân sự chỉ vào chỗ trống gần cửa sổ nhất, nói với cô: "Kia là chỗ làm việc của cô."

Tô Thi Thi gật đầu một cái, rồi theo cô ta vào trong.

Đây là một căn phòng dùng ba tấm thuỷ tinh mờ quây lại thành một phòng làm việc khép kín, nơi mà sau này Tô Thi Thi sẽ cùng cấp trên làm việc với nhau.

"Ôn tiểu thư, vị này chính là Tô tiểu thư, vì cô mà công ty mới tuyển trợ lý. Tô tiểu thư, vị này là Ôn tiểu thư, các cô làm quen với nhau một chút, tôi về trước đây." Trợ lý nhân sự dẫn người tới rồi rời đi.

"Cô chính là Tô Thi Thi sao?" Ôn Ngọc mở to đôi mắt, tò mò đánh giá Tô Thi Thi.

Đôi mắt của cô ấy thật trong suốt, giống như một đứa trẻ chưa hiểu sự đời.

Lần đầu tiên Tô Thi Thi nhìn thấy cô ấy, liền thích vị sếp không lớn hơn cô đến vài tuổi này.

"Xin chào, tôi tên là Tô Thi Thi, rất vui khi được làm trợ lý của cô." Tô Thi Thi duỗi tay ra nói.

Ôn Ngọc thật không ngờ Tô Thi Thi sẽ bắt tay với mình, liền đỏ mặt, có chút xấu hổ vội vàng vươn tay ra, nắm lấy tay cô.

Lần này đến lượt Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, phản ứng của Ôn Ngọc cũng thật đáng yêu đi.

"Thật ra thì tôi là một người không giỏi nói chuyện, dù sao ở đây cô nghe lời là tốt rồi, có yêu cầu sinh hoạt gì, tôi sẽ nói với cô." Ôn Ngọc có chút xấu hổ nói.

Tô Thi Thi gật đầu, trong lòng cảm thấy may mắn không thôi, cấp trên của cô có tính tình không tệ.

"Đây là những văn kiện trong thời gian gần đây của bộ phận chúng ta, trước hết cô làm quen một chút, không hiểu gì có thể đến hỏi tôi." Ôn Ngọc đem một xấp tài liệu giao cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhận lấy xấp tài liệu nặng nề, sửng sốt một chút. Cô nhìn một tài liệu trên cùng, thời gian soạn là ngay ngày hôm qua, chắc hẳn vẫn là tài liệu cần bàn bạc.

Vị Ôn tiểu thư này thật đúng là không có so đo tính toán gì, cứ vậy mà giao hết tất cả tài liệu cho cô.

Đối với sự tín nhiệm của cô ấy, Tô Thi Thi mỉm cười đáp lại, gật đầu rồi nói: "Được, tôi sẽ cố gắng xem hết, Ôn tiểu thư có chuyện gì thì cứ kêu tôi."

"Cô kêu tôi là Ngọc là được rồi." Ôn Ngọc ngại ngùng cười cười, đáng yêu mà khoát tay với Tô Thi Thi, chờ cô đi rồi mới trở về chỗ ngồi của mình.

Tô Thi Thi đóng cửa lại, khóe miệng nhịn không được cong lên. Xem ra vận may bây giờ thật không tồi, Ôn Ngọc là người rất dễ gần gũi.

Cô tình nguyện cùng người đơn thuần ở chung một chỗ, cũng không muốn gặp phải một cấp trên thông minh, khôn khéo.

Dự định sau khi xem xong cũng sẽ mệt chết đi, Tô Thi Thi nghĩ vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy cô làm việc tại chức chỉ có một năm ngắn ngủi, nhưng cũng hiểu rằng nhiều người thì lắm chuyện, cô cực kỳ quen thuộc.

Ngày đầu tiên cũng không có quá nhiều công việc, Tô Thi Thi chỉ cần làm quen với tài liệu là được, nhưng lúc ăn cơm trưa, Tô Thi Thi lại nghe được một tin tức làm cô cực kỳ đau đầu.

"Cô nói là tổng giám đốc bộ phận thiết kế của chúng ta kêu Đoàn Ngọc Tường sao, Đoàn Ngọc Tường đó chính là người của Đoàn gia à?"

Tô Thi Thi cho rằng bản thân mình nghe lầm rồi.

Ôn Ngọc vô tội liền gật đầu, lần nữa khẳng định nói: "Đúng vậy, thì sao chứ?"

Tô Thi Thi yên lặng lắc đầu, trong lòng lại ai oán.

Phụ nữ của Đoàn gia không đến Đoàn thị làm, chạy đến công ty Tiệp Khắc làm gì?

Hơn nữa còn là lãnh đạo trực tiếp của cô, Tô Thi Thi có dự cảm cuộc sống của cô sau này ở đây sẽ cực kỳ đặc sắc.

Mà lúc này, trong văn phòng của tổng giám đốc trên tầng 20, Bùi Dịch đang xem báo cáo tài vụ.

"Cốc cốc cốc." Cửa bị gõ nhẹ ba tiếng.

Bùi Dịch dừng động tác lại một chút, nhàn nhạt mở miệng: "Vào đi."

Thư ký Vương đẩy cửa đi vào, cẩn thận quan sát Bùi Dịch, nhẹ giọng nói: "Bùi tiên sinh, tổng giám đốc bộ phận thiết kế yêu cầu được trực tiếp gặp mặt nói chuyện với ngài."

"A…?" Bùi Dịch buông báo cáo tài vụ xuống, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua thư ký Vương, giọng nói lạnh lùng: "Đoàn Ngọc Tường sao?"

Thư ký Vương chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên đầu đang chảy ròng ròng, kiên trì gật đầu: "Là Đoàn tiểu thư ạ."

"Phải không?"

Bùi Dịch nói xong một câu, rồi tiếp tục cúi đầu cầm báo cáo tài vụ lên xem, dường như đã quên mất chuyện này.

Thư ký Vương kinh hồn bạt vía đứng im tại chỗ, đi cũng không được, nói chuyện cũng không xong, trong lòng cảm thấy vị đại tiểu thư của Đoàn gia có chút kỳ lạ.

Cũng không biết cô ta nghĩ sao nữa, luôn viện đủ mọi lý do để gặp được tổng giám đốc.

"Hôm nay cô ta lại lấy cớ gì?" Bùi Dịch đột nhiên hỏi.

Thư ký Vương lập tức trả lời: "Muốn cùng ngài thảo luận một chút về dự án xây dựng hồ sâu."

"Xây dựng hồ sao?" Bùi Dịch cong khóe miệng, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Lý do không tồi."

Ngay lập tức, giọng nói của anh lạnh lùng hẳn, mặt không đổi sắc nói: "Nói với cô ta, nếu việc này cũng không giải quyết được, thì để cô ta rời đi, công ty Tiệp Khắc không nuôi người vô dụng."

"Vâng!" Thư ký Vương lau mồ hôi lạnh, lập tức lui ra ngoài.

Từ khi công ty Tiệp Khắc thành lập đến nay thư ký Vương đã đi theo Bùi Dịch, ngoài mấy người thân cận, chẳng ai biết tổng giám đốc công ty Tiệp Khắc này là Bùi Dịch.

Bên ngoài cũng không biết Bùi Dịch có quan hệ chính xác gì với Đoàn gia, chỉ biết rằng Bùi Dịch có quan hệ với Đoàn gia.

Hiện giờ Bùi Dịch chẳng những là trùm khách sạn, Bắc Kinh có hai khách sạn lớn nhất cũng là của Bùi Dịch.

Người này dựa vào thực lực của bản thân mà xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, quả là một người trẻ tuổi đầy tài năng, từ trước đến nay xã hội thượng lưu đều thích lôi kéo những người trẻ tuổi như thế.

Thật không biết lúc trước Đoàn đại tiểu thư tới xin việc, sao Bùi tiên sinh lại nhận cô ta nữa. Thư ký Vương bất đắc dĩ lắc đầu, từ trước đến nay tâm tư Bùi Dịch vẫn luôn kỳ quái, cho tới bây giờ anh ta vẫn không thể hiểu nổi anh.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch bỏ báo cáo tài vụ qua một bên, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn. Thoáng suy nghĩ, bấm điện thoại nội bộ, gọi một trợ lý thư ký vào.

"Báo cáo tình hình của Tô tiểu thư." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Trợ lý thư ký thoáng sửng sốt, sự kinh ngạc trong mắt không hề che dấu chút nào. Lúc trước, cô có nhận được thông báo rằng sau này nhiệm vụ duy nhất của cô là âm thầm theo dõi hành động của vị Tô tiểu thư mới tới ở bộ phận thiết kế.

Cô còn tưởng là tổng giám đốc nói đùa, không nghĩ lại là thật.

May là cô cũng không lười biếng, lập tức báo cáo sơ qua tình hình của Tô Thi Thi.

Bùi Dịch nhíu mày: "Rất nhiều công việc nhiệm vụ?"

Trợ lý thư ký lập tức gật đầu: "Đúng vậy, buổi sáng Tô tiểu thư gần như là không rảnh, chỉ cần xem bản tài liệu là được. Nhưng đến chiều, hai bộ phận đều biết một bộ phận có trợ lý mới tới, đều đem công việc chưa hoàn thành của mình nhét hết vào tay cô ấy. Một bộ phận… Bộ phận của Ôn tiểu thư tán dóc tương đối nhiều…"

Giọng nói của trợ lý thư ký càng ngày càng nhỏ, cô cảm thấy Bùi Dịch đã trầm mặt xuống.

Cũng không biết vị kia Tô tiểu thư kia là người như thế nào, mà để tổng giám đốc phải quan tâm như vậy. Cô là trợ lý của thư ký Vương, là một trong số rất ít người ở công ty biết tổng giám đốc là ai.

"Tốt, cô có thể ra ngoài rồi, tiếp tục âm thầm theo dõi, đừng để cô ấy biết." Bùi Dịch sắc mặt âm trầm nói.

Trợ lý thư ký vội vàng lui ra ngoài.

"Tự rèn luyện bản thân cũng tốt." Bùi Dịch nhíu mày suy nghĩ, vẫn là không nhúng tay can thiệp. 8.8. $.

Anh biết tính tình của Tô Thi Thi, con mèo hoang nhỏ có móng vuốt cực kỳ sắc bén, động một tí là đùa giỡn với tính tình của anh, cho nên Tô Thi Thi vào công ty có xảy ra chuyện gì anh cũng đều không nhúng tay vào. Chức vụ này cũng là do bộ phận quản lý nhân sự sắp xếp, chỉ là không nghĩ tới, vậy mà lại sắp xếp cho cô một cấp trên vô dụng.

Nghĩ tới đây, Bùi Dịch liền cầm lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại của Tô Thi Thi.

Tầng 15, trong bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang bận rộn đến nỗi sứt đầu mẻ trán, điện thoại di động đột nhiên rung lên.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi nhíu mày, cô bận rộn như vậy, nào có rảnh mà nhận điện thoại của anh ta chứ? Không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại luôn.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ dám cúp điện thoại của anh, đen mặt lại, lặng lẽ gõ một hàng chữ rồi gửi đi.

"Buổi tối tôi chờ đấy."

Tô Thi Thi nhìn qua nội dung tin nhắn, mặt liền đỏ lên.

51. Chương 51: Nhiệt Tình Tương Mời

Edit: Tiểu Mãn

Beta:

"Rốt cục cũng tan ca rồi."

Tô Thi Thi thu gom phần văn kiện cuối cùng, cẩn thận kiểm tra lại một lần, xác định hôm nay mọi việc đều đã làm xong mới đỡ thắt lưng từ trên chỗ ngồi mà đứng lên.

Cả một buổi chiều bận rộn đến cả một ngụm nước cũng chưa uống được, tốc độ của công việc này quả thật có điểm làm cho người ta mệt mỏi.

"Thi Thi, tôi có thể thương lượng một chuyện với cô hay không?" Phó trợ lí tổ thiết kế Khúc Hồng Mai chắp tay sau lưng đi tới, trên mặt mang đầy ý cười.

Tô Thi Thi không biểu hiện gì, trên tay vẫn luôn tay dọn dẹp văn kiện như cũ.

Khúc Hồng Mai nói: "Tôi tan ca còn có việc muốn đi làm một chút, phần tư liệu trên tay tôi còn chưa có chỉnh lý xong, cô có thể hay không…"

"Hồng Mai, cô còn chưa có xong việc à? Vậy cô nên cố lên…. Tôi còn có chuyện phải đi trước rồi." Tô Thi Thi nói xong liền xách túi ở trên ghế lên, nở một nụ cười ngọt ngào với Khúc Hồng Mai, thoải mái hướng về phía cửa văn phòng mà đi đến.

Khúc Hồng Mai trừng mắt đứng tại chỗ, một hồi lâu mới phản ứng kịp, chỉ vào bóng lưng Tô Thi Thi, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Chết tiệt, cô gái này dám đem lời của cô ta đổ ngoài tai! Cô thật sự còn muốn cho Tô Thi Thi một bài học, để cho cô thêm một việc, không nghĩ tới chuyện cô có thể trốn đi như vậy.

" Cô nghĩ phòng thiết kế sẽ đẽ cho cô sống yên ổn như vậy sao, chờ coi!" Khúc Hồng Mai trừng mắt liếc nhìn Tô Thi Thi rồi chuyển sang hướng khác, xoay người đi trở về chỗ ngồi của mình, ném văn kiện xuống, xách túi lên rồi cũng đi theo ra ngoài.

Tư liệu không sửa lại cũng không sao, chẳng qua là lấy một cái cớ mà thôi, mỗi lần có người mới đến, những thứ này bọn họ đều làm như vậy.

Tô Thi Thi bên này đang đứng chờ thang máy, vừa nghĩ sau khi trở về sẽ tránh Bùi Dịch như thế nào, vừa tiến vào thang máy.

Cô còn không có ngẩng đầu, phía trước đột nhiên truyền tới một thanh âm vui vẻ.

"Thi Thi?"

Tô Thi Thi nghe thanh âm như thế, trong lòng nặng nề trầm xuống, cho rằng chính mình nghe lầm rồi. Đúng là ngẩng đầu, phát hiện người đứng phía trước không phải là Đoàn Ngọc Tường sao?

"Thật đúng là cô." Tô Thi Thi yên lặng thở dài, không biết cùng Đoàn Ngọc Tường làm chung công ty là chuyện tốt hay chuyện xấu.

"Thi Thi cũng đã tan ca sao?" Đoàn Ngọc Tường cực kỳ thân thiết khi đã ngoài ý muốn nhìn thấy Tô Thi Thi, thậm chí đi đến gần Tô Thi Thi đặt tay lên vai cô, trên mặt cười khanh khách.

Bên cạnh cô ta còn có vài người làm chung công ty đứng đó, nhìn thấy hai người thân mật như vậy, cả đám đều tò mò đánh giá Tô Thi Thi, không biết người này địa vị như thế nào đây.

Tô Thi Thi cực kỳ không thích cô ta đụng chạm, giả vờ cầm điện thoại trong túi, nhân cơ hội một bước đã tránh được Đoàn Ngọc Tường chạm vào tay mình.

Làm chung một công ty, cô cũng không muốn làm mất mặt vị tổng giám đốc thiết kế này, gật đầu nói: "Mới vừa tan ca, thật khéo lại gặp tổng giám đốc."

"Kêu tên của tôi là được." Đoàn Ngọc Tường hoàn toàn coi Tô Thi Thi là chị em một nhà, làm cho Tô Thi Thi thoáng nhíu mày.

Cô tuy cùng Đoàn Ngọc Tường không có mâu thuẫn gì, nhưng do từ trước tới giờ cũng không có thân mật như vậy, bất thình lình nhiệt tình làm cho cô có chút không tiêu hóa được.

Vừa lúc này thang máy đến chỗ, Tô Thi Thi nhìn Đoàn Ngọc Tường gật đầu sau đó bước nhanh đi ra khỏi thang máy.

Nào biết được Đoàn Ngọc Tường đuổi theo phía sau: "Thi Thi, chờ một chút, kiếm một chỗ nói chuyện có được hay không?"

Tô Thi Thi nhíu mày, trong lòng không nghĩ là muốn nhưng lại không thể không đi chậm lại, suy nghĩ một lúc liền nhìn cô ta nói: "Có chuyện gì sao?"

Đoàn Ngọc Tường muốn nói gì đó lại thôi, nán lại nhìn xung quanh thì các đồng nghiệp đều đã đi hết, cô ta mới đi đến gần Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Cô có biết Hà bá mẫu thích cái gì không?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi cho rằng chính mình nghe lầm, "Phú Tuyết Trân?"

Đoàn Ngọc Tường gật gật đầu, có chút xấu hổ nói: "Ngọc Lộ đến nhà họ Hà hai ngày, đến bây giờ còn không có trở về. Mẹ tôi vẫn rất lo lắng, đã nghĩ sẽ để cho tôi qua đó xem một chút. Đúng là tôi cũng không biết Hà bá mẫu kia thích gì, nên nghĩ sẽ đánh cược một phen."

Cô ta nói xong nhìn Tô Thi Thi, có chút xấu hổ nói: "Tôi biết cô với bọn họ rất rõ"

"Ha ha, phải không?" Tô Thi Thi cười nhàn nhạt.

Đoàn Ngọc Tường sao không nói thẳng dù sao cô cũng là con dâu của nhà họ Hà nửa năm nay, cô đối với sở thích của bọn họ có chút hiểu rõ.

Xem ra Đoàn Ngọc Tường đã biết lúc trước cô cùng với nhà họ Hà và Đoàn Ngọc Lộ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Phú Tuyết Trân thích cái gì? Tô Thi Thi khóe miệng ngoéo… một chút, trên thế giới này Hà bá mẫu thích nhất, ngoại trừ tiền bạc thì còn có cái gì?

Ánh mắt cô chăm chú đánh giá Đoàn Ngọc Tường một chút, thấy cô ta thật giống như là nhìn cô học hỏi.

Đúng là con gái nhà họ Đoàn đều đơn giản như vậy? Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, cô tròn mắt xoay xoay, nói với Đoàn Ngọc Tường: "Thật ra thì tôi cũng không biết nhiều nhưng trước đây nghe Hà phu nhân có khen ngợi một cái củi chó nhà hàng xóm."

"Vậy sao?" Đoàn Ngọc Tường gật đầu nói, "Tôi biết rõ, cám ơn cô."

Cô ta nói xong lại nhíu mày, có chút khó xử nhìn Thi Thi: "Tôi có làm phiền cô hay không, xin cô theo tôi cùng đi đến đó một chuyến?"

“Cái gì?” Tô Thi Thi lại trừng mắt.

Để cho người vợ trước này cùng cô ta về nhà mẹ chồng, Đoàn Ngọc Tường này suy nghĩ cái gì? Hiềm khích chưa đủ nhiều sao?

Đoàn Ngọc Tường như là hoàn toàn không biết Tô Thi Thi cùng nhà họ Hà gia mâu thuẫn, thân thiết đứng cạnh Tô Thi Thi mà nói: “Tôi đối với nơi đó không quá quen thuộc, cô giúp tôi cùng nhau đi qua đó một chuyến thôi. Tôi nghe Ngọc Lộ nói cô cùng với nhà họ Hà lúc trước cũng có chút hiểu lầm, hay nhân cơ hội tốt này mà giải thích một phen. Cô yên tâm, có tôi ở đây nhất định sẽ giúp cho cô.”

Đoàn Ngọc Tường nói xong, không phân vân kéo Tô Thi Thi đi ra ngoài.

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, lời này của Đoàn Ngọc Tường chính là làm cho cô không tin, xem cô như đứa trẻ ba tuổi sao?

“Để cho tôi đi phải không?” Trong mắt Tô Thi Thi hiện lên sự châm chọc.

Đi thì đi, hiện tại cô cùng Hà Chí Tường đã ly hôn, chẳng lẽ còn sợ bọn họ sao? Chỉ sợ đến lúc đó người hối hận chính là Đoàn Ngọc Tường.

Lúc hai người đến bên ngoài, tài xế đã để Đoàn Ngọc Tường rời xe.

Đoàn Ngọc Tường nói Tô Thi Thi: “Lên xe đi, chúng ta đi đến nhà họ Hà rồi trở về biệt thự, hẳn không chậm trễ bao nhiêu.”

Tô Thi Thi chỉ cười nhạt không nói gì, khom lưng ngồi vào trong xe.

Xe rất nhanh chóng rời xa cao ốc Tiệp Khắc, đến một chỗ rẽ, Tô Thi Thi thông minh theo bản năng hướng nhìn lại một ngóc ngách của đường phố bên cạnh, rõ ràng phát hiện chiếc xe màu đen của Bùi Dịch đậu ở xa chỗ này.

Tô Thi Thi ánh mắt loe lóe, hai mắt không khỏi nhìn nhiều.

Cô không nghĩ tới Bùi Dịch lại đây đón cô. Cúi đầu mở điện thoại ra, quả nhiên phát hiện có tin nhắn của Bùi Dịch.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có hai chữ: “Xuống đây.”

Chỉ tiếc, vừa rồi cô bị Đoàn Ngọc Tường lôi kéo không chú ý tới điện thoại có tin nhắn.

“Sao vậy?” Đoàn Ngọc Tường dựa qua, tầm mắt vô tình hay có tình liếc ra ngoài cửa sổ xe liền sửng sốt.

Kia không phải… Cô nhận ra chiếc xe màu đen kia, không khỏi cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Xem ra Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi thật đúng là vô cùng tốt, trước kia cô ta nghe được tin tức bọn họ muốn kết hôn là ngoài ý muốn, hiện tại xem ra Bùi Dịch rất có khả năng là thật sự.

“Không có gì.” Tô Thi Thi cất điện thoại di động vào, ngồi ở trên ghế dựa, nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Đoàn Ngọc Tường tối sầm, giống như không thấy được xe của Bùi Dịch, cầm lấy máy tính xách tay, bắt đầu xử lý văn kiện.

Xong chiếc xe màu đen, Bùi Dịch chậm rãi thu hồi tầm mắt, sắc mặt có phần đen tối, ngầm mắng một tiếng: “Ngu dốt đáng chết.”

Tô Thi Thi là cô gái ngốc nghếch, cô thật là não bồ câu mà!

“Thư ký Vương, mau cho Dương Dũng bảo vệ tốt Tô tiểu thư.” Bùi Dịch lấy điện thoại ra gọi cho thư ký Vương dừng một chút, lại nói thêm một câu, “Không có việc gì đừng cho Dương Dũng xuất hiện.”

Rồi mới “Bốp” ném điện thoại lên chỗ ngồi.

Cô gái kia ngốc nếu như vậy muốn đi đến nhà họ Hà? Như thế anh cũng phải dạy dỗ cô một chút, xem sau này cô còn có dám đến hay không.

"Đúng là không biết sợ!" Bùi Dịch nghĩ đến vừa rồi Tô Thi Thi nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, rõ ràng thấy được xe mình vậy mà lại lướt qua, sắc mặt càng ngày càng đen.

Anh nhặt điện thoại lên gọi gấp đến cho Tần Phong, hỏi cậu ta: "Cậu đang ở đâu?"

"Ở trong Ám Nhữ, cậu muốn đến không?"

"Chờ." Bùi Dịch nói xong liền cúp điện thoại.

Đầu dây điện thoại bên kia, Tần Phong sững sờ chăm chú nhìn di động, mí mắt mở to, lẩm bẩm nói: "Thời tiết thay đổi sao? Cậu ấy tháng này đã tới hai lần rồi!"

52. Chương 52: Chó Điên

Lúc Tô Thi Thi các cô đến Hà gia, người của Đoàn Ngọc Tường đã chọn một cái chuồng chó đưa đến.

Này chó đặc biệt hoạt bát, một người thanh niên thân hình cao lớn lôi kéo nó, vậy mà cũng đều bị nó kéo tới sắp ngã sấp xuống một dạng, khí lực thực không phải một dạng vừa.

Bên cạnh trên mặt đất còn chất đầy một đống lễ vật, dù gì người Đoàn gia đến chơi nhà người ta, cấp bậc lễ nghĩa vẫn là muốn làm đủ.

"Hộc hộc hộc hộc..." Cái chuồng chó vừa đưa đến chỗ Tô Thi Thi các cô, con chó kia liền chồm cái mũi của mình chạm vào người các cô.

Đoàn Ngọc Tường "A" một tiếng khẽ gọi, khẩn trương hướng bên cạnh tránh đi, nhíu mày nhìn cái chuồng chó kia.

Cô ta không thích chó, nhất là loại chó này vừa thấy người đến liền muốn nhào đến.

Tô Thi Thi thì lại ngẩn người, trong mắt hơn chút ý cười. Cô không chán ghét chó, nhất là loại chó nghịch ngợm này.

Cô nhìn nhìn cửa cổng Hà gia đsong chặt, khóe miệng nhịn không được cong lên.

Lần này chơi vui rồi.

"Nhanh lên bắt nó khiên đến một bên đi." Đoàn Ngọc Tường bịt cái mũi miệng, có chút chịu không nổi nói.

Người đàn ông dắt cho kia lập tức kéo thẳng xích chó, mang con chó hướng bên cạnh giữ chặt lại

Đúng là cái chuồng chó lẫn con chó kia tựa hồ đặc biệt thích các cô gái xinh đẹp, một cái vẻ muốn hướng trên người Tô Thi Thi cùng Đoàn Ngọc Tường bổ nhào đến. Nó bốn chân chấm đất, chống đỡ trên mặt đất chết sống cũng không chịu đi, cuối cùng bị người đàn ông kia cắn răng lôi qua một bên.

Tô Thi Thi nhìn thấy càng vui vẻ, cúi đầu yên lặng đứng ở một bên không nói lời nào.

Đoàn Ngọc Tường nhìn cô một cái, cũng không nghĩ nhiều, tiến lên ấn vang chuông cửa.

Lúc này người giúp việc theo giờ của Hà gia còn không có tới cửa, là Phú Tuyết Trân đi ra mở cửa. Bà ta từ trong khe cửa xem đến bên ngoài đích thị một vị tiểu thư xinh đẹptinh xảo, lập tức mở cửa.

"Xin hỏi cô là?" Phú Tuyết Trân âm thầm đánh giá Đoàn Ngọc Tường, vừa thấy cô ta khí chất liền không tệ, không biết là con gái gia đình danh giá nào.

Đoàn Ngọc Tường cười nói:"Hà bá mẫu người khỏe, tôi là Đoàn Ngọc Tường, là chị gái của Ngọc Lộ."

"Đại tiểu thư Đoàn gia?" Phú Tuyết Trân vừa nghe, mi mắt lập tức phát sáng lên, vội vàng thối lui đến một bên, để cho Đoàn Ngọc Tường đi vào, "Mau vào, không nghĩ tới là chị gái của Ngọc Lộ bên nhà thông gia, thất lễ thất lễ."

Tô Thi Thi thấy vậy lúng ta lúng túng chép miệng.

Nếu không phải biết rõ bộ mặt thjât của Phú Tuyết Trân mà nói, chỉ sợ cực kỳ dễ dàng đã bị bà ta này ra bộ dáng mê hoặc lừa gạt rồi.

Tô Thi Thi cố ý bước lên phía trước một bước dài, động tĩnh không nhỏ, lập tức dẫn tới sự chú ý của Phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân vừa thấy đến Tô Thi Thi, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cô cái này tiểu…"

Bà ta mắng đến một nửa, đột nhiên nhớ tới Đoàn Ngọc Tường ở trong này, không thể cho con gái bên nhà thông gia lại có ấn tượng xấu, lập tức đối với Tô Thi Thi cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, ôn nhu hỏi: "Thi Thi à, cô sao cũng đến đây vậy?"

Tô Thi Thi toàn thân không khỏi nổi lên da gà gồ ghề, tốc độ thay đổi sắc mặc cũng quá nhanh đi.

Nhưng bà ta đã nguyện ý giả tạo như vậy, cô không phối hợp với bà ta, chẳng phải là cô không hiểu tình người rồi sao?

Tô Thi Thi ôn nhu cười cười, săn sóc nói:"Tôi là theo Đoàn tiểu thư cùng đi đến."

"A? A…, vậy sao?" Phú Tuyết Trân sắc mặt hơi đổi, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ Tô Thi Thi sao lại cùng Đòan đại tiểu thư quan hệ tốt như vậy, còn cùng cô ta cùng nhau đến đây?

Vừa lúc lúc này, bên ngoài kia người soái ca đang dẫn chó, ôm một đống lớn lễ vật đi đến.

Phú Tuyết Trân nhìn đến kia một đống lớn tổ yến nhân sâm, trong lòng lập tức đều đã nở hoa, cười nói với Đoàn Ngọc Tường: "Đoàn đại tiểu thư, cô thật sự là quá khách khí."

Đúng là bà ta nói vừa xong, đột nhiên nhìn thấy theo phía sau người đàn ông kia xuất hiện một cái đầu chó lông lá xù xì.

"Oẳng oẳng!" Con chó nhìn thấy Phú Tuyết Trân, không biết sao vậy, đột nhiên hướng bà to sủa ầm lên.

"Má ơi!" Phú Tuyết Trân giật nảy mình hoảng sợ, chân mềm nhũn, phù phù một tiếng liền té ngã trên mặt đất.

Bà ta trừng mắt lớn, miệng há to, ngón tay co quắp lại, hồi lâu cũng chưa có thể nói ra một câu nguyên vẹn.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt hơi đổi, vội vàng qua đi nâng bà ta đứng dạy hỏi han: "Bá mẫu, người đây là xảy ra chuyện gì?"

"Chó… Tại sao lại có chó? Mau để cho nó ra ngoài!" Phú Tuyết Trân kích động kêu to, giống như người nhìn thấy quỷ một dạng.

Con chó kia tựa hồ cảm giác được chủ nhân không tốt, uỗn con thân thể, uông uông uông càng sủa to lên.

"A! Nhanh lên đem thứ quỷ quái này đem ra ngoài!" Phú Tuyết Trân bất chấp phong độ, chỉ vào con chó kêu to, thiếu chút nữa liền dọa sợ đến khóc.

Khiến ngay cả Tô Thi Thi cũng ngây ngẩn cả người.

Cô không biết bà mẹ chồng cũ này không biết từ khi nào lại sợ chó như thế rồi hả? Cô vốn biết là Phú Tuyết Trân không thích cho, cho nên mới cố ý chỉ bậy cho Đoàn Ngọc Tường.

Đúng là, lần trước bà ta là thật sự đã khen ngợi nhà hàng xóm nuôi con chó kia vừa lớn vừa đẹp, hiện tại sao lại phản ứng lớn như vậy?

"Mẹ, xảy ra chuyện gì?" cửa Thư phòng mở ra, Hà Chí Tường nghe được thanh âm vọt ra. Vừa thấy tình huốngtrong phòng khách, thực sự cũng sửng sốt một phen, nhất là đang nhìn đến Đoàn Ngọc Tường, ánh mắt lập tức liền thẳng rồi.

"Chí tường, con nhanh lên đem con chó kia dẫn ra đi!" Phú Tuyết Trân nhìn thấy con trai mình đi ra, lập tức kêu khóc.

Hà Chí Tường lúc này mới phản ứng kịp, cuống quít đem tầm mắt từ trên người Đoàn Ngọc Tường dời, đi về phía trước một bước, rõ ràng phát hiện Tô Thi Thi vậy mà cũng đến đây.

Sắc mặt của hắn lúc này liền là biến đổi, chỉ vào Tô Thi Thi lạnh giọng nói: "Cô sao lại đến đây? Nơi này không chào đón cô, khẩn trương mau cút khỏi đây cho tôi."

"Cô ấy là đi tới cùng tôi." Đoàn Ngọc Tường vội vàng nói.

Tô Thi Thi khóe miệng cong lên, yên lặng đứng yên tại chỗ nhìn bọn hắn diễn trò.

"Chị?" Phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh kinh ngạc. Đoàn Ngọc Lộ nghe đến bên ngoài có tiếng ồnào, từ trong phòng ngủ đi ra, liếc thấy Đoàn Ngọc Tường đang đứng trong phòng khách.

"Cô ta là chị của cô?" Hà Chí Tường ngẩn ngơ, cẩn thận lại nhìn nhìn, phát hiện hai người bộ dáng quả thật có chút giống.

Không nghĩ tới vị mỹ nữ này vậy mà chính là đại tiểu thưĐoàn gia, Hà Chí Tường trong lòng âm thầm cẩn thận, người của Đoàn gia, cũng không dám đắc tội.

"Cứu mẹ!" Phú Tuyết Trân lại ngã ngồi dưới đất, đợi hồi lâu đều không có người đến cứu bà ta, nhất thời sốt ruột không thôi.

Hà Chí Tường lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng muốn đi đến dẫn con chó kia đi ra. Trên thực tế một vị suất ca dáng người cao lớn đã liều mạng muốn đem con chó dẫn ra, đúng là con chó kia giống như là cùng Phú Tuyết Trân yêu thương thắm thiết một dạng, chết sống không chịu đi.

"Ầm ĩ muốn chết." Đoàn Ngọc Lộ ngáp ngắng ngáp dài, không kiên nhẫn nhìn thoáng qua tình hình lộn xộn trong phòng khách, dương tầm mắt tiếp xúc đến Tô Thi Thi, mi mắt của cô ta nhất thời tái rồi.

Cô ta chỉ vào Tô Thi Thi mắng: "Cô tới nơi này làm cái gì? Đừng quên, cô đã bị đuổi ra khỏi nhà, vậy mà còn có mặt mũi tới nơi này?"

Đoàn Ngọc Tường tiến lên cầm tay cô ta, lườm cô ta một cái: "Thi Thi là tới với chị, sao lại không lễ phép như vậy?"

"Chị!" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt, đúng là bị Đoàn Ngọc Tường trừng mắt ngược lại, cô ta một câu cũng không dám nói lung tung.

Đoàn Ngọc Tường lôi kéo cô ta nói: "Mẹ nhớ em, theo chị trở về một chuyến đi."

"Em không cần!" Đoàn Ngọc Lộ vội vàng nói, lập tức phát hiện chính mình cự tuyệt quá nhanh, có chút xấu hổ bĩu môi nói, "Em ở trong này vô cùng tốt, chị về nói với mẹ một tiếng, em qua vài ngày nữa sẽ trở về."

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường mặt trầm xuống, ánh mắt lườm đến áo ngủ hở hang mặc như không mặc, rõ ràng phát hiện cổ cùng xương quai xanh của cô ta có dấu hồng hồng, vừa thấy liền biết là hôn ngân!

Đoàn Ngọc Tường trong lòng căng thẳng, Hà Chí Tường không phải nói không thể giao hợp sao? Mà cô ta biết rõ tính tình em gái mình, để cho nó cam tâm tình nguyện ở lại nơi này, chẳng lẽ…

Đứng ở chỗ không xa Tô Thi Thi cũng thấy được Đoàn Ngọc Lộtrên người lộ ra dấu vết xanh đỏ trên người, ánh mắt tối sầm ám.

Hà gia thật đúng là không bỏ qua bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, phỏng chừng dùng thủ đoạnlúc trước đối phó với cô, giờ lại dụng ở trên người Đoàn Ngọc Lộ., o

Xem bộ dángĐoàn Ngọc Lộ thỏa mãn như vậy, nghĩ đến là Hà gia tìm đượcđàn ông hầu hạ cho cô rất khá.

Đoàn Ngọc Tường hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, sắc mặt mạnh trầm trầm xuống, ngữ khí cũng có chút nghiêm khắc trở lại: "Ngọc lộ, theo chị trở về."

"Chị, em…" Đoàn Ngọc Lộ đang muốn nói chuyện, bên kia người đàn ông cố gắng muốn mang con chó dẫn đi ra trong lúc này không có bắt lấy xích chó, để cho con chó kia lập tức chạy ra.

"Gâu gâu!" con chó kia như là ngửi được cái hương vị gì, lập tức liền hưng phấn, vung chân liền hướng tới Đoàn Ngọc Lộquần áo hở hang bổ nhào qua. Răng nanh sắc nhọn cắn, trực tiếp đem áo ngủ Đoàn Ngọc Lộ xé chonát, lập tức le đầu lưỡi ở trên người cô ta liều mạng liếm láp.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai không thôi, một màn này phát sinh quá nhanh, tất cả mọi người không phản ứng kịp.

Chỉ nghe xẹt xẹt vài tiếng, công phuchỉ chớp mắt, áo ngủ trên người Đoàn Ngọc Lội đã bị con chó kia cắn xé nát bươm

53. Chương 53: Cứu Mạng

"Cứu mạng!" Trong nhà phát ra tiếng kêuthê thảm, giống như nữa đêm gặp ma một dạng.

"Mau, nhanh lên!" Đoàn Ngọc Tường cũng bị dọa đến choáng váng, khẩn trương cho người ta mau đem con chó kia kéo ra, mà bọn hắn còn không có đến gần, con chó kia đầu liền là vừa sửa hú, răng nanh sắc nhọn hướng về phía mọi người, giống như người nào dám đến gần một bước, sẽ cắn người.

"Làm sao đây?" Hà Chí Tường bọn họ cũng lờ mờ rồi.

Con chó này sức chiến đấu quá mạnh mẻ, bọn họ vậy mà một chốc không có người nào dám lại gần, chỉ có thể trơ mắt nhìn con chó kia đem Đoàn Ngọc Lộ trần truồng ** từ đầu tới đuôi liếm mấy lần.

"Con chó kia sao lại xuất hiện ở đây? Chuyện này rốt cuộc là sao?" Hà Chí Tường mi mắt đều đã tái rồi, người này tốt xấu cũng là vợ hắn, còn lại là trước mặt chị vợ xảy ra chuyện này, mặt ngoài mặt trong đều đã mất hết rồi.

Bên kia Phú Tuyết Trân sắc mặt cũng không khá hơn, vịnh sô pha, ngồi dưới đất tức giận đến run cầm cập, hận không thể một đao làm thịt này con chó điên kia.

Tô Thi Thi cũng là trợn mắt há hốc mồm, con chó này quả thực là thiên binh lên trời phái tới quậy phá bọ người Đoàn Ngọc Lộ kia. Nhưng là ngay sau đó, càng kình bạo một màn đã xảy ra.

Con chó kia liếm xong Đoàn Ngọc Lộ tựa hồ lại vẫn không đã ghiền, bỗng nhiên ở trong phòng ngửi ngửi một phen, sau đó đem ánh mắt nhắm ngay Hà Chí Tường.

"Mày mày muốn làm cái gì? Súc sinh, cút ngay cho ta!" Hà Chí Tường sắc mặt một phen liền trắng, không ổn từ lùi về sau rút lui.

Đúng là phía sau thân hắn liền là sô pha, một cái không chú ý chân đụng vào sô pha, hắn ngã ngồi ở trên ghế sofa.

Nháy mắt tiếp theo, con chó kia liền hướng tới hắn bổ nhào đi lên.

Bây giờ, con chó kia không có xé quần áo của hắn, mà là trực tiếp đem túi quần cắn xé, chỉ thấy rầm một tiếng, chỉ thấy trong túi quần Hà Chí Tường liền rơi ra tới bảy bình thuốc nhỏ.

Ở đây mọi người nhìn thấy thuốc này khi đó, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Nhất là Đoàn Ngọc Tường, sắc mặt triệt để trầm tiếp xuống, quả đấm gắt gao nắm chặt, không thể tin vào mắt mình.

"Cái này… Là… Là bản thân tôi dùng!" Hà Chí Tường vội vàng giải thích, khom lưng muốn đi nhặt.

Nhưng là một tiếng chó sủa, trực tiếp làm hắn sợ tới mức thu tay rụt trở về.

Con chó kia giống che chở bảo bối một dạng, miệng ngậm lên vài cái bình, hai cái chân trước cũng đem mấy cái bình giữ ở trên mặt đất, làm ra vẻ chớ động vào đồ của tôi.

Tô Thi Thi nhu lại tầm mắt của mình. Cô không nhìn lầm đi? Trên cái bình nhỏ kia "thuốc kích tình" ba chữ phi thường rõ ràng, dù là đứa đần cũng biết trên đó viết là cái gì.

Cô không nghĩ tới, Hà Chí Tường vậy mà vô sỉ đến độ là đi bỏ thuốc người khác!

"Cái này, đại tiểu thư, cô nghe chúng tôi giải thích, đây là... Chí Tường nó dùng để chữa bệnh của mình... Thật sự..." Phú Tuyết Trân vừa thấy sự tình không ổn, vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, lấy lòng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường cơ bản duy trì vẻ mặt bình ổn như mặt hồ, nhưng là trong mắt lửa giận không chút nào che dấu được.

Cô ta quay đầu lạnh lùng đưa mắt nhìn em gái mình, Đoàn Ngọc Lộ bị cô ta nhìn sợ đến rụt rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Em ngay từ đầu không biết hắn cho em dùng thuốc..."

"Còn không ngậm miệng!" Đoàn Ngọc Tường hận không thể tát cho đứa em này một cái, nha đầu quả nhiên còn dám nói ngay từ đầu không biết, sau lại nói bây giờ mới biết rõ, nhưng lại vẫn không muốn đi?

Chuyện này nếu để cho người trong nhà biết, không đánh chết nó mới là lạ!

"Lập tức mặc quần áo tử tế theo chị đi về, bằng không chuyện sau này em tự biết hậu quả." Đoàn Ngọc Tường thấp giọng nói.

Đòan Ngọc Lộ sợ tới mức khẽ run rẩy, khẩn trương đem quần áo trên mặt đất bị xé rách lung tung nhặt lấy, che khuất bộ phận nhạy cảm, chạy vào phòng ngủ.

"Đoàn đại tiểu thư, cô nghe chúng tôi giải thích, chuyện này thật chỉ là hiểu lầm..." Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường còn muốn giải thích.

Đoàn Ngọc Tường hướng bọn hắn bài trừ một nụ cười tươi tắn, nhàn nhạt nói: "Tôi biết, quấy rầy bá mẫu, hôm nay tôi trước đem Ngọc Lộ mang về, những cái khác chúng ta hôm nào gặp lại nói sau."

"Cái này..." mẹ con Phú Tuyết Trân hai mắt nhìn nhau ra hiệu, không biết phải làm sao?

Vị Đoàn đại tiểu thư này tuyệt đối không giống Đoàn Ngọc Lộ có dễ dàng dắt mũi như vậy, khí thế nghiêm nghị, bọn hắn đến một chữ "không" cũng không dám nói.

Đoàn Ngọc Lộ rất nhanh liền mặc quần áo xong đi ra, Đoàn Ngọc Tường cùng mẹ con Hà gia kia lên tiếng chào hỏi, tiện đà kéo Đoàn Ngọc Lộ đi tới.

"Bà xã..." Hà Chí Tường đưa tay nghĩ muốn kéo Đoàn Ngọc Lộ lại.

"Ông xã..." Đoàn Ngọc Lộ yểu điệu nhìn Hà Chí Tường, trong lòng tức giận đến muốn chết.

Chết tiệt, chị cô sao lại đột nhiên đến đây? Nhất định là Tô Thi Thi cái nữ tiện nhân này xui khiến.

Cô ta hiện tại một chút cũng không nghĩ muốn trở về Đoàn gia, ở tại Hà gia thật tốt, Hà Chí Tường sẽ giúp cô ta tìm đàn ông, như vậy cô lại cũng không phải lo lắng đề phòng, sợ bị người trong nhà biết. Đúng là một hồi đến Đoàn gia cô liền không tự do, muốn đi ra ngoài cũng phải lén lút.

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trầm trầm, trong mắt ngầm có ý cảnh cáo.

Đòan Ngọc Lộ rụt rụt cổ, không dám nói nữa, đi theo phía sau chị mình, không tình nguyện đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua chỗ Tô Thi Thi đang đứng, Đoàn Ngọc Lộ hung tợn lườm cô một cái, nhỏ giọng nói: "Hãy đợi đấy."

Tô Thi Thi khóe miệng kéo kéo, lạnh lùng trừng mắt lại cô ta một cái, nhỏ giọng nói: "Cô trước tiên nên lo cho bản thân mình đi."

Lúc cô nói chuyện khi đó, tầm mắt như không rõ vô tình hay cố ý nhìn lướt qua những cái bình nhỏ hướng trên mặt đất khi đó, ý tứ không cần nói cũng biết, cô biết rõ Đòan Ngọc Lộ cùng Hà gia đang làm những trò mèo gì.

"Chết tiệt, cô…" Đòan Ngọc Lộ biến sắc, Tô Thi Thi cũng dám uy hiếp cô ta sao. Nếu để cho Tô Thi Thi đem sự tình hôm nay nói cho cha cô ta biết, coi ta nhất định sẽ bị đánh chết.

"Ngọc Lộ, còn không đi?" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy em gái mình không có theo tới, quay đầu lạnh lùng lườm cô ta một cái.

"Lập tức liền đến." Đòan Ngọc Lộ khẽ cắn môi, khinh thường liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái, sau đó vội vàng đuổi theo.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ, trong mắt hiện lên quét xuống tia châm chọc.

Đoàn Ngọc Tường quả nhiên không nhớ lại mang cô cùng trở về. Cũng thật là, lợi dụng xong rồi ai còn nhớ lại cô chứ?

"Dựa theo chỉ số thông minh của cô ta mà nói, nên là không khó phát hiện tôi là lừa gạt cô ta Phú Tuyết Trân thích chó." Tô Thi Thi bĩu bĩu môi.

Đoàn Ngọc Tường bất quá là muốn lợi dụng cô tới làm loạn Hà gia, rồi mới tìm cơ hội đem Đoàn Ngọc Lộ mang về.

Nhìn tuồng vui cũng không sai. Tô Thi Thi xem đến trên đất con chó kia vẫn còn đang liếm bình, trong mắt đều là ý cười, hướng chỗ con chó đi tới.

"Ưm ư…" Con chó kia nhìn thấy Tô Thi Thi tựa hồ không hề bài xích, ngược lại cực kỳ thân mật.

Tô Thi Thi thăm dò tính vươn tay, con chó kia vậy mà lại duỗi đầu vươn đến để cho cô mò mẫn.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, đưa tay kéo lại dây xích chó.

"Cô muốn làm gì?" Phú Tuyết Trân vừa nhìn thấy hành động của Tô Thi Thi, toàn thân lông tơ đều đã thẳng đứng lên.

Bên cạnh Hà Chí Tường cũng không dám xông tới, đúng là chuyện xảy ra với vừa rồi với con chó kia quá đáng sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tô Thi Thi giống như nghe không được bọn hắn nói một dạng, trái lại đem xích chó quấn ở trên cổ tay, chỉ là cúi đầu nhìn đến có mấy cái bình đã bị con chó này mở được nắp, bên trong bột phấn bị nó liếm được không còn một mảnh.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, những thứ thuốc này hữu dụng voiqs con người, đối chó có hữu dụng hay không?

Ăn nhiều như vậy, hẳn sẽ không gặp chuyện không may đi?

Tô Thi Thi lo lắng nhìn con chó kia một phen, đúng là con chó tròng mắt xoay vòng di chuyển, xem ánh mắt của nó như mấy kẻ háo sắc nheo nheo laih.

"Sắc cẩu!" Tô Thi Thi gặp nó không bị làm sao cả, vỗ vỗ một cái vào đầu của nó, yên lặng đem trong đó một cái lọ không có bể vỡ thu vào trong tay, đứng lên.

"Tô Thi Thi, chuyện hôm nay này toàn bộ đều là cô giở trò quỷ đi? Cô sao lại ti tiện vậy như vậy, chúng ta đều đã đã ly hôn, cô còn quấn tôi không rời!" Hà Chí Tường vừa thấy đến Tô Thi Thi cùng con chó đứng lên, lập tức lui về sau một bước, nhưng là ngoài miệng vẫn đang nghĩ không muốn như vậy dễ dàng buông tha Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, tay tùy ý quăng phất một phát xích chó một chút, con chó kia lập tức bước tới phía trước một bước, rất phối hợp đi hướng về phía Hà Chí Tường đang run lẩy bẩy thân thể, giống như toàn thân lông mao đều muốn dựng thẳng lên.

Đang muốn xông lên giáo huấn Tô Thi Thi, Phú Tuyết Trân sợ tới mức vội vàng hướng bên cạnh một lui, xoay người liền đi tìm cây chổi, quăng cây chổi liền muốn hướng Tô Thi Thi đánh tới.

Nhưng bà ta còn không có tiếp sát Tô Thi Thi, trước mắt một bóng đen chớp lóe, một người vệ sĩ toàn thân mặc đồ đen không biết từ nơi nào xuất hiện, liền bắt được tay bà ta, lập tức đem bà ta nhấc lên, ném đến trên ghế sofa.

"Cứu mạng!" Phú Tuyết Trân hét thảm một tiếng, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

"Anh là ai? Nói cho mà biết, các người đây là tư xông vào nhà dân, tôi phải đi tố cáo các người!" Hà Chí Tường nhìn đến người đàn ông này trên trán có một vết sẹo dài, bộ dáng này vừa thấy liền biết là không phải người tốt, sợ tới mức nói năng loạn xạ.

"Dương Dũng, anh đã đến rồi à?" Tô Thi Thi nhìn thấy là Dương Dũng đến đây, cao hứng híp mắt, cầm trên tay dây xích đưa cho anh ta, "Giúp tôi nắm, có khí lực quá lớn."

Dương Dũng gật gật đầu, cực kỳ thuận theo tiếp nhận dây xích chó.

Hà Chí Tường chỉ vào Tô Thi Thi, người như bị cô chọc giận muốn điên rồi: "Cô… Các người! Tiện…"

Dương Dũng ánh mắt híp lại, tiến lên một bước, trực tiếp cấp cho Hà Chí Tường một quyền.

Hà Chí Tường chữ "Nhân" kia lại vẫn mắc kẹt ở trong cổ họng, trực tiếp liền hôn mê.

54. Chương 54: Nữ Nhân Ngươi Chán Sống

Hà Chí Tường bị đánh ngất xỉu, Phú Tuyết Trân là bị dọa ngất.

Dương Dũng nắm con chó kia đi ở phía trước, Tô Thi Thi cúi đầu đi theo mặt sau, trong lòng cô chưa từng có vui sướng đến như vậy.

Chỉ là còn đang cao hứng một hồi, liền nghe Dương Dũng nói: "Tô tiểu thư, tiên sinh ở trong câu lạc bộ Ám Nhữ chờ cô."

Câu lạc bộ Ám Nhữ? Cái chỗ biến thái kia…

Tô Thi Thi vừa nghe, mặt liền đen. Cô cực kỳ không thích những nơi như thế, nhất là Ám Nhữ, nghe nói bên trong rất loạn.

"Bùi Dịch sao lại ở nơi đấy?" Tô Thi Thi nhíu mày hỏi.

Dương Dũng phun ra mấy chữ: "Tiên sinh tâm tình không tốt."

"Gì?" Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Bất quá cái tên Bùi Dịch kia, anh có bao giờ tâm tình dễ chịu? Tựa hồ mỗi ngày đều là bộ mặc hầm hầm, giống như người khác nợ anh mấy trăm vạn không trả.

"Tôi không đi có được không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Dương Dũng giật giật dây xích chó, đứng thẳng người, giống như miệng đột nhiên bị trúng độc không nói chuyện được.

Tô Thi Thi giựt giựt khóe miệng, buồn bực hỏi han: "Tôi chạy mà nói, anh sẽ bắt tôi lại sao?"

"Tô tiểu thư đừng nói đùa."

"Thật đáng buồn." Tô Thi Thi nói thầm một câu, cực kỳ không tình nguyện vào thang máy.

Dương Dũng không hổ là người được Bùi Dịch đào tạo, tính tình bất thường y như anh vậy.

Trải qua trận làm ầm ĩ vừa rồi, lúc Tô Thi Thi đi ra mới phát hiện bên ngoài trời đã tối rồi, cuộc sống tốt đẹp về đêm liền muốn bắt đầu.

Lúc bọn họ đến câu lạc bộ Ám Nhữ, nơi này đã chuẩn bị mở cửa, nhưng là không có người khách nào tới.

Tô Thi Thi vừa tiến vào đến nơi đây, trái lại hơi hơi kinh ngạc một hồi.

Nơi này rất sang trọng, bốn phía phát ra tiếng nhạc nhẹnhàng chậm chạp, hoàn cảnh có vẻ thanh tĩnh, nhưng cũng ẩn ẩn cảm giác như nơi trốn tránh thực tại, so với trước kia cô tưởng tượng những nơi như thế này quán bar chướng khí mù mịt hoàn toàn khác.

"Mời." Người phục vụ đưa Tô Thi Thi mang tới một căn phòng được đặt trước sau đó lui xuống. Dương Dũng đứng ở cửa, đem dây xích chó giao cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sửng sốt, lập tức trong mắt hiện lên quét xuống ý cười. Mang theo chó đi vào vừa lúc.

"Chó yêu, đứng sau ta nhé." Tô Thi Thi vỗ vỗ đầu con chó, nó vừa thấy cô vỗ đầu liền nhướng đầu lên ra vẻ hưởng ứng.

"Không biết trọng nhân tài", cô nhớ không lầm mà nói, Đoàn gia trang trong vườn cũng có nuôi một con một chó ngao Tây Tạng to lớn như con trâu gọi là Tiểu Vịnh.

Tô Thi Thi đẩy cửa ra, người còn chưa tiến vào, liền nghe đến ghế lô bên trong truyền đến một trận tiếng cười của phụ nữ.

"Tần thiếu, anh thật biết trêu đùa người ta." Âm thanh yểu điệu kia làm Tô Thi Thi cả kinh da gà đều đã dâng lên.

Tần thiếu? Tô Thi Thi sửng sốt, chẳng lẽ Tần Phong cũng ở trong này?

Cô đẩy cửa ra, một chân vừa muốn bước vào đi, lại nghe bên trong truyền tới tiếng nói của một người phụ nữ khác: "Bùi tiên sinh, anh nể mặt cùng người ta uống một chén thôi."

Bùi tiên sinh… Tô Thi Thi mặt trầm trầm, thông suốt đẩy cửa ra, nắm con chó cùng tiến vào.

Con chó kia cực kỳ ngoan, thành thành thật thật đi theo phía sauTô Thi Thi, giống một đứa em nhỏ đi theo chị mình.

Tô Thi Thi giương mắt nhìn qua, chỉ thấy trong ghế lôto như vậy, thật đúng là có không ít người. Chẳng qua chỉ có hai người đàn ông, một người là Bùi Dịch, một người khác liền là Tần Phong, tại bên cạnh bọn họ mỗi người ngồi bốn năm người phụ nữ vây quanh.

Lúc này có một mỹ nữ hở ngực lộ lưng, cơ hồ cả thân thể đều dán trên người Bùi Dịch rồi. Cô ta cầm một ly rượu, chu môi, đang cùng Bùi Dịch làm nũng.

Tô Thi Thi lòng ở một khắc này mạnh trầm xuống. Chua xót không hiểu sao cứ như vậy dang lên, ngay cả chính cô cũng chưa phản ứng kịp.

Cơ hồ là lập tức đã nghĩ quay đầu rời đi.

Người ngồi trong ghế lô hiển nhiên cũng phát hiện ra cô, những người phụ nữ kia nhìn đến Tô Thi Thixuất hiện tại cửa, có trong mắt hiện lên quét xuống châm biếm.

Có khi là ghen tị, càng còn nhiều mà xem kịch vui. Cô là ai mà cũng dám đến căn phòng được bao trọn này chứ, không muốn sống nữa sao?

Đúng là ngay sau đó, chỉ thấy Tần Phong đứng lên, hướng về phía Tô Thi Thi vẫy vẫy tay, thật nhiệt tình nói: "Thi Thi, em đến rồi sao, mau tới đây, chúng ta uống rượu. Tôi cùng Bùi Dịch chờ em đã lâu rồi!"

Tần Phong nói xong mắt đầy khiêu khích nhìn Bùi Dịch kia ngồi ở trên ghế sofa không nói được một lời: "Đúng không, Bùi tiên sinh?"

Bùi Dịch cũng không ngẩng đầu một phen, thân thủ tiếp nhận ly rượu trong tay của người phụ nữ kia, ngửa đầu uống một ngụm.

"Bùi tiên sinh, tôi lại rót thêm cho người một ly." Vị mỹ nữ bên cạnh anh quả thực mừng rỡ như điên, cao hứng lấy chai rượu mở ra lại rót một chén cho Bùi Dịch, trong lòng quả thực muốn kích động điên rồi.

Ai chẳng biết người này trong giới thương trường rất tài giỏi? Bình thường cao lãnh cực kỳ. Bọn họ đến nơi đây ngồi gần một giờ, Bùi Dịch một câu cũng chưa nói qua, càng không cần phải nói gì các cô rồi.

Đúng là bây giờ lại uống rượu của cô ta rót, cô ta có phải hay không sẽ được đổi vận rồi hả?

Tô Thi Thi nhìn thấy một màn này, cảm giáckhông hiểutrong lòng kia càng thêm nghiêm trọng rồi.

"Để cho tôi tới nhìn anh cùng người phụ nữ khác ** sao?" Tô Thi Thi nghiến răng, cô vốn biết Bùi Dịch không hảo tâm như vậy, kêu cô tới khẳng định không có chuyện gì tốt.

Cô âm thầm hít vào một hơi, ngẩng đầu mỉm cười nhìn các cô, đồng thời nhẹ tay đung đưa sợi dây xích chó trong tay.

Cùng thời khắc đó, theo phía sau cô xuất hiện một cái đầu chó, mở to một đôi quay tròn mi mắt, tò mò nhìn người ngồi trong ghế lô kia. Lúc nó đang nhìn đến phía trước rất nhiều mỹ nữ ngồi đó, mi mắt sáng rực lên một phen.

"Đây là cái gì vậy?" Tần Phong đang nhìn đến đột nhiên xuất hiện con chó khi đó, sợ tới mức lập tức nhảy đến trên ghế sofa.

Tô Thi Thi mi mắt nhíu lại, nắm đại cẩu kia cười cười đi qua: "Không nghĩ tới Tần thiếu sợ chó nha? Anh yên tâm, tiểu cẩu cẩu này của tôi cực kỳ ngoan, nó sẽ không theo công kích con người đâu. Đương nhiên, không phải người mà nói, liền khó nói rồi."

Tô Thi Thi vừa nói, một bên nắm con chó hướng sô pha bên kia đi đến, những mỹ nữ kia nhìn thấy con chó kia nheo nheo mắt nhìn chằm chằm mình khi đó, sợ tới mức lập tức hướng bên cạnh chạy tới.

"Bùi tiên sinh, cô ta là ai vậy? Sao lại không lễ phép như vậy, lá gan thật sự là quá lớn, cũng dám mang chó đến Ám Nhữ!"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn nhìn con chó trong tay Tô Thi Thi, sau đó mở miệng nói câu đầu tiên từ khi đến nơi đây: "Lá gan quả thật rất lớn."

Mấy người phụ nữ kia vừa nghe được như vậy, lập tức hưng phấn lên. Bùi tiên sinh vậy mà đồng ý lời của cô ta nói, có phải hay không thật sự nhìn tới cô ta rồi hả? Cô ta sắp được đổi vận rồi!

Cô ta lúc này liền chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Khẩn trương mang đi, cô nghe không hiểu tiếng người sao? Khẩn trương mang theo con chó kia rời khỏi nơi này!"

Tô Thi Thi nhìn cô ta từ trên xuống dưới, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, bỗng nhiên lôi kéo dây xích chó đem nó đưa lên trước.

Ngay sau đó, con chó kia rất hiểu ý liền hướng tới vị mỹ nữ này phóng tới, mỹ nữ kia hét lên một tiếng, sợ tới mức trực tiếp từ trên ghế sofa ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi đi qua, xoay người liền ngồi xuống vị trí vừa rồi cô ta ngồi, dù bận vẫn ung dung nhìn cô ta: "Tiếng người nói tôi đương nhiên nghe hiểu được."

Các mỹ nữ khác nghe xong, cả đám đều muộn cười rộ lên.

Vừa rồi lúc cô tiến vào đã nói, chó của cô không theo công kích người ta, nhưng không phải người mà nói liền khó nói rồi. Mà cô vừa rồi liên cho con chó kia trực tiếp công kích vị mỹ nữ này, không phải là nói cô ta không phải người sao?

"Cô… cô thật quá đáng! Bùi tiên sinh người xem cô…" Vị mỹ nữ kia hiển nhiên cũng phát hiện chính mình bị trêu đùa, đứng lên liền hướng tới Bùi Dịch cáo trạng.

Muốn dùng chiêu này?

Cô cũng sẽ!

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, liền buông dây xích chó ra, xoay người mềm mại nương đến trên người Bùi Dịch.

"Bùi tiên sinh, anh xem cô ta…" Tô Thi Thi học lời của cô ta, mặt mày nhu thuận, bộ dạng yểu điệu kia làm cho người ta xương cốt đều phải rụng rời.

Cô lại vẫn không sợ chết mà đem tay từ từ xoa xoa thân thể Bùi Dịch, hết sức khiêu khích

Ánh mắtBùi Dịch lập tức liền tối sầm.

"Cô..." Mọi người trợn mắt há hốc mồm, cô gái này cũng dám đụng vào Bùi tiên sinh, mà Bùi tiên sinh vậy mà không có tức giận.

Chỉ là tất cả mọi người không có phát hiện, lúc Tô Thi Thi lần mò Bùi Dịch trong tay ẩn dấu một cái bình thuốc nhỏ, cô mò qua mò lại trên tay trang Bùi Dịch để lại nhỏ vụn bột phấn màu trắng.

"Oa hu..." Một bên thưởng thức mỹ nữ đại cẩu kia cái mũi đột nhiên động một phát, ngửi được hương vị nó thích, cọ một phen từ trên mặt đất đứng lên.

Ngay sau đó, còn nhanh hơn sét đánh, bổ nhào vào trên người Bùi Dịch trên.

"Tô Thi Thi, em muốn chết!"

"Đem con chó ngu xuẩn này đuổi đi ra!"

55. Chương 55: Tại Sao Gặp Nạn Luôn Là Tôi

Cơ hồ là trong lúc đó như ánh sáng chớp nhoáng, Bùi Dịch rất nhanh bỏ đi áo khoác, đưa tay liền ném lên trên người Tần Phong.

"A, Bùi Dịch, cậu quá độc ác!" Tần Phong cả kinh từ vị trí của mình đứng lên.

Đúng là đại cẩu kia động tác nhanh hơn anh ta, thân thể nó liền xoay chuyển, quay đầu liền hướng Tần Phong xông tới.

Tần Phong vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa lúc nãy nhất thời thành hoảng sợ, còn không có phản ứng kịp, đã bị đại cẩu kia chồm lên bổ nhào ở trên ghế sofa.

"Tô Thi Thi, Bùi Dịch, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu!" Tần Phong muốn chọc giận điên rồi. Anh ta sợ nhất là chó, hiện tại con chó ngu xuẩn này vậy mà nhào vào trên người anh ta, một cái le liếm anh ta.

"A! Tần thiếu!" Các mỹ nữ kia nhìn thấy cảnh tưởng đó tất cả sợ tới mức mặt mày biến sắc, nhưng là ai cũng không dám tiến lên.

Con chó này thật là điên rồi, một cái le liếm quần áo Tần Phong.

Bùi Dịch nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, sau đó mặt không chút thay đổi hướng tới Tô Thi Thi nhìn qua, Tô Thi Thi rụt rụt cổ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Người này thật sự là quá âm hiểm, may mắn vừa rồi anh đem y phục không có ném tới trên người cô, bằng không hiện tại bị đại cẩu kia đè lên người liếm láp liền là cô rồi.

Nghĩ vậy cái tình cảnh đó, Tô Thi Thi trong lòng không khỏi một trận buồn nôn.

"Tần Phong, uất ức cho anh rồi." Tô Thi Thi yếu kém nhỏ giọng nói.

"Thi Thi à, tôi đối đãi cô không tệ mà!" Tần Phong đã muốn khóc, chết tiệt, khí lực của con chó này sao lại lớn như vậy, anh ta vậy mà đẩy đều đã đẩy không xong.

Mà còn con chó khổng lồ này tựa hồ kinh nghiệm lão luyện, anh ta hất chân nghĩ muốn đá nó rơi xuống, đúng là mỗi lần đều bị nó tránh được, Tần Phong quả thực bị bức đến sắp điên rồi.

"Cầm cái gì đó?" Bùi Dịch đột nhiên ghé sát vào Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi khó khăn liếc anh một cái, thật cẩn thận đem trong lòng bàn tay nắm gì đó bày ra, đưa ở trước mặt anh.

"Thứ này ở đâu ra?" Bùi Dịch vừa thấy đến trên bình nhỏ kia ba chữ "thuốc kích dục", mặt chải quét một phen liền đen.

Tô Thi Thi vội vàng nói: "Đây là của Hà Chí Tường."

Nào biết cô nhắc tới Hà Chí Tường, Bùi Dịch sắc mặt càng khó nhìn.

"Làm lơ tôi, chính là vì đi gặp chồng trước của mình sao?" Bùi Dịch cả đêm kiềm chế tức giận có phần muốn khống chế không nổi.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, nho nhỏ nói thầm: "Biết rõ còn cố hỏi."

Gặp Bùi Dịch một bộ dạng muốn bạo phát, Tô Thi Thi lập tức nói: "Tôi là bị Đoàn Ngọc Tường mang qua đi, anh nghĩ rằng tôi nguyện ý đi vào trong đó sao?"

"Bất quá chuyện xảy rất thú vị." Tô Thi Thi nhìn nhìn con chó to lớn kia đang nhào vào trên người Tần Phong nói.

Bùi Dịch quay đầu nhìn một phen Tần Phong bị liếm đến toàn thân đầy nước miếng, nhíu nhíu mày: "Trong nhà không được nuôi chó."

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng người, trừng mắt nhìn anh nói: "Vậy không được, tôi cùng nó rất có duyên, anh sao lại không thể để cho tôi nuôi nó cứ như vậy ném đi?"

"Có duyên?" Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi, cô gái này, làm lơ anh đi gặp chồng trước, vậy mà lúc trở về còn dẫn theo một con đực nữa, coi anh như chết rồi à?

"Bùi tiên sinh, anh vừa rồi trái ôm phải ấp cực kỳ vui vẻ nha…?" Tô Thi Thi nhìn lướt qua ở bên cạnh mấy mỹ nữa kia đang vụng trộm nhìn bọn họ, trên mặt tức giận lên cao.

Anh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, yên lặng nhìn Tô Thi Thi, thanh âm như là nghiến răng: "Em - - "

"Ai, anh nhìn xem, con chó đó từ trong túi quần của Tần Phong cắn xé lôi ra thứ gì kìa!" Tô Thi Thi gặp tình có gì không đúng, bỗng nhiên chỉ vào Tần Phong nói.

Bùi Dịch mày thâm sâu vừa nhíu, quay đầu chưa kịp nhìn, chỉ nghe rầm một tiếng, con chó khổng lồ kia từ trong túi quần của Tần Phong lôi ra một đống lớn đồ vật.

Có bình nhỏ chứa, cũng có thứ nhìn như mấy viên thuốc tùm lum thứ.

"Con chó điên này, tao muốn giết mày!" Tần Phong nhìn đến bảo bối của mình lôi hết ra ngoài, mặt tức giận đến nỗi đều đã tái lại rồi, cũng không quản có việc mình có sợ chó hay không nữa, nhào thẳng đến chỗ con chó.

Đúng là con chó kia thân thể so với anh ta linh hoạt hơn, lách người qua một bên, mông xoay chuyển liền nhảy đến trên mặt đất, bảo bối của anh ta những loại thuốc viên, rồi chai lọ kia va đều bị nó gom hết ôm vào người như lúc ở nhà Hà Chí Tường.

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm nhìn con chó, lại nhìn Tần Phong, giống như thấy được một cái seqin cuồng.

Tần Phong lần này là thật muốn khóc.

Anh ta lần này thật sự rất oan uổng, những thứ thuốc này là một người bằng hữu hay đi chơi chung vừa cho anh ta. Anh ta liền theo quán tính nhét hết vào trong túi quần, không nghĩ tới bị một con chó chết này lôi hết ra ngoài.

Anh ta sau này làm sao còn mặt mũi ra ngoài lăn lộn?

May mắn những mỹ nữ bên cạnh này đã cực kỳ thức thời thối lui đến một bên, cũng chưa dám nhìn xem nơi này.

"Tần thiếu thuốc mê của anh cục thật độc đáo nha."Tô Thi Thi đôi má rút rút, triệt để hết chỗ nói rồi.

Lại nhìn trên mặt đất con chó kia vừa muốn bắt đầu ăn những thứ thuốc bột này, Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, lôi kéo Bùi Dịch nói: "Nó vừa rồi đã ăn rất nhiều rồi, bây giờ ăn nữa có thể hay không gặp chuyện không may?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, một bộ dáng không thèm quan tâm, đứng lên trực tiếp liền đi ra ngoài.

Tô Thi Thi vội vàng đi theo đứng lên, đi qua giữ chặt xích chó, muốn đem nó kéo đi.

"ử ử - -" con chó kia tựa hồ cực kỳ thích những thứ thuốc bột này, ngã trên mặt đất chết sống không chịu đi. Tô Thi Thi kéo nó không nhúc nhích tí nào, may mắn lúc này Dương Dũng đi đến, giúp cô dắt nó đi ra.

Tần Phong thấy bọn họ cả đám đều đi tới, buồn bực nói: "Mặc kệ tôi rồi hả?"

Tô Thi Thi cố bĩu môi, hướng đến chỗ anh ta làm ra cái mặt quỷ, xoay người bỏ chạy.

Tần Phong nở nụ cười lạnh, anh đây là trêu ai chọc ai rồi chứ?

Lúc Tô Thi Thi cùng Dương Dũng lôi được con chó ra ngoài, phát hiện Bùi Dịch đã đi xa.

Cô không tự giác mà bước chậm lại một chút, cảm thấy được đêm nay Bùi Dịch cực kỳ khủng bố.

"Muốn tôi tới ôm ấp em đi sao?" Phía trước truyền đến thanh âm lạnh lùng, Bùi Dịch quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi trong lòng giật mình, vội vàng chạy đi lên, nhu thuận đứng ở bên cạnh anh.

Ở chung mấy ngày này với anh, cô đối tính tình Bùi Dịch cũng hiểu được ít nhiều, người này chỉ có thể thuận theo, không thể nghịch, bằng không chịu thiệt vẫn lại là chính cô

Bùi Dịch thấy cô nghe lời như thế, sắc mặt mới giãn ra một chút. Nhưng là nghe được phía sau truyền đến tiếng chó sủa, mặt anh liền đen trở lại, đi nhanh ra bên ngoài.

Tô Thi Thi quay đầu vụng trộm đối với Dương Dũng vẫy vẫy tay, đi theo Bùi Dịch chạy ra ngoài.

Lúc lên xe, Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch chưa mở miệng, một tay kéo con chó đến bên trong xe.

Bùi Dịch mặt triệt để tối đen vô cùng, ở trên chỗ ngồi mím môi, không nói được một lời.

ANh không nói lời nào, Tô Thi Thi cũng không dám nói, chỉ yên lặng ngồi yên.

Trong lúc này bên trong xe chỉ còn lại có tiếng con chó kia thở hổn hển hà hơi thanh.

"Chó ngoan, có phải hay không có chỗ nào không thoải mái rồi?" Tô Thi Thi dần dần phát hiện con chó có biểu hiện lạ, nó như là rất khẩn cấp, không ngừng mà ở trong xe đổi tới đổi lui.

Tô Thi Thi sợ nó thật sự có vấn đề, khom lưng muốn đi xem xét một phen, nhưng là tay cô còn không có đụng tới nó, bỗng nhiên bị Bùi Dịch nhất bả túm trở về.

"Yên lặng ngồi xuống đi." Bùi Dịch lạnh mặt nói.

"Đúng là con chó xem ra bị gì rồi." Tô Thi Thi có chút sốt ruột, nhưng là ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt Bùi Dịch nhìn mình, trong lòng cô giật mình, mạnh quay đầu nhìn con chó kia, đột nhiên hiểu rõ ra.

Nó ăn như vậy nhiều "thứ thuốc kia , hiện tại hẳn là dược tính phát tác đi?

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, hiện tại muốn làm sao đây? Cho nó tìm con chó cái sao?

"Chúng ta phải làm sao đây, đi nó đi bệnh viện được không? Nó có thể hay không gặp chuyện không may?"Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch một cước đá văng nó đang hướng chân anh cọ cọ ra, lạnh mặt nói: "Ra bên ngoài."

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng lại, chỉ có thể thương tiếc nhìn con chó, hi vọng nó kiên trì được lâu một chút.

"Ử ử..." COn chó kia càng ngày càng nôn nóng, nhìn đến cái gì cũng đều muốn cọ một phen, không nghĩ qua là lại cọ đến trên người Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhấc chân liền muốn đá, Tô Thi Thi vội vàng bổ nhào vào trên đùi của anh, đè nặng chân của anh nói: "Anh nhẫn nại một hồi, đừng đá nó bị thương như vậy."

Bùi Dịch nhìn đến cô đang vươn người nằm trên đùi mình, ánh mắt mạnh u ám vô cùng, đáy mắt sáng lên tuyệt đối so với con chó kia hiện tại trong mắt cũng đang sáng lên không khác là bao.

Tô Thi Thi mặt liền đỏ ửng lên, tay không biết nên để vào đâu, luống cuống tay chân muốn đứng lên. Đúng là ngay sau đó, cô đã bị Bùi Dịch nhấn một cái, miệng trực tiếp đụng đến chỗ đó trên đùi của anh.

Tô Thi Thi mặt đỏ đều nhanh muốn rỉ máu, động cũng không phải, bất động cũng không phải, dưới tình thế cấp bách, há mồm liền cắn một cái.

"Hí..." Bùi Dịch thiếu chút nữa đưa tay bóp chết cô rồi, cô gái này thật là có biện pháp để cho anh tức giận đến điên cuồng mà.

ANh nghiến răng nghiến lợi quát: "Em còn dám cắn luôn chỗ đó hả?!"

"A?" Tô Thi Thi cả kinh, cúi đầu vừa thấy, sợ tới mức liền từ trên chân anh bật lên, mặt đỏ như quả gấcrồi.

Cô hiện tại siêu cấp nghĩ muốn cùng con chó kia cùng nhau chạy đi khỏi chiếc xe này!

56. Chương 56: Uống Nhầm Thuốc

Edit: Hương Cyndi

Beta: Gấu

Chuyến xe này tuyệt đối là chuyến đi khó chịu nhất mà Tô Thi Thi từng ngồi trong cuộc đời, thật vất vả mới về đến trang viên của Đoàn gia, vừa vào cổng chính của trang viên, Tô Thi Thi liền mở cửa xe muốn trốn.

Nhưng cô vừa mới mở cửa xe, con chó đã nhanh như chớp chạy xuống. Tô Thi Thi kinh hãi, vội vàng muốn đuổi theo.

"Người phụ nữ kia, em còn dám chạy thử xem?" Bùi Dịch gọi cô lại, lạnh mặt đóng cửa xe.

Ngay sau đó, tài xế lập tức tăng tốc độ xe.

Trên đầu tài xế đã xuất hiện mồ hôi lạnh, anh ta lại quên khóa cửa xe, có phải sẽ bị Bùi tiên sinh trực tiếp đuổi đi không?

May mắn là bây giờ Tô tiểu thư không chạy mất, nếu không đoán rằng đêm nay anh ta cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

"Con chó kia ăn thứ thuốc kia, mà cứ thế chạy đi, lỡ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?" Tô Thi Thi đẩy Bùi Dịch ra, buồn bực nói.

"Tô Thi Thi, bây giờ em nên lo lắng cho chính mình đi, chứ không phải là cho con chó kia." Bùi Dịch lạnh giọng nói, trong lời nói mang theo sự lạnh lẽo khiến Tô Thi Thi không nhịn được mà thoáng run rẩy.

Trong khi nói chuyện, xe đã tới cửa biệt thự.

Tài xế dừng xe lại xuống xe, giúp bọn họ mở cửa xe.

Tô Thi Thi ngồi sau cửa xe, ngẩng đầu làm bộ tội nghiệp nhìn Bùi Dịch nói: "Anh vào trước đi."

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, không nói hai lời, trực tiếp khom lưng bế cô lên.

"Tôi tự đi được." Tô Thi Thi nóng nảy, nhưng lời cô vừa mới nói ra, chỉ thấy trời đất quay cuồng một trận, ngay sau đó cô đã nằm trên vai của Bùi Dịch, bị anh vác lên vai.

"Bùi Dịch, có chuyện gì thì từ từ nói..." Tô Thi Thi không dám thở mạnh.

Tiêu đời rồi, Bùi Dịch dường như rất tức giận, có phải cô sẽ chết cực kỳ thảm không?

Bùi Dịch lạnh mặt, một cước đá văng cửa chính của biệt thự ra.

Người làm trong biệt thự nhìn thấy, tất cả đều cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn lung tung, Tô Thi Thi muốn tìm người giúp mà cũng chẳng thấy.

Bùi Dịch ôm cô lập tức đi tới phòng ngủ trên tầng hai, một mạch vào trong phòng tắm.

"Anh muốn làm gì.. Ưm…" Tô Thi Thi còn chưa nói xong, đã bị Bùi Dịch ném vào trong bồn tắm lớn, cô đau đến nỗi chảy cả nước mắt ra.

"Anh thật quá đáng!" Tô Thi Thi chống vào bồn tắm đứng lên.

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhếch khóe miệng lên, vừa cởi cúc áo sơ mi ra, vừa vào trong bồn tắm.

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, không kìm được lùi về sau một bước. Nhưng trong bồn tắm rất trơn, cô không chú ý liền trượt chân, trực tiếp ngã xuống bồn tắm lớn.

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, thuận tay giữ chặt cô, Tô Thi Thi còn chưa kịp thở phào, đã bị Bùi Dịch áp ở dưới thân.

Bùi Dịch giơ tay lên vặn vòi nước, lập tức nước chảy ra làm cơ thể Tô Thi Thi ẩm ướt.

"Lạnh!" Tô Thi Thi bỗng chốc run rẩy.

Bùi Dịch ôm lấy cô, cúi đầu phủ lên môi của cô, thì thầm nói: "Lát nữa sẽ không lạnh."

"Ưm…" Mặt Tô Thi Thi đỏ lên, vội vàng đẩy anh ra, người đàn ông này không phải muốn ở trong bồn tắm mà…

"Anh tránh ra…"

"Đợi lát nữa xem tôi cầu xin tôi tiến vào thêá nào." Bùi Dịch đứng thẳng dậy, kéo áo sơ mi một cái, cúc áo liền lạch cạch rơi xuống đất, có một chiếc vừa vặn rơi trên ngực Tô Thi Thi.

Lập tức ánh mắt Bùi Dịch cực kỳ u ám, cởi áo sơ mi ra, cúi đầu phủ lên cơ thể của Tô Thi Thi, dùng miệng nhẹ nhàng ngậm lấy cúc áo, đặt nó lên trên cổ Tô Thi Thi. Sau đó, môi theo quần áo cô trượt xuống, bắt đầu cởi cúc trên áo cô.

"A!" Tô Thi Thi đỏ mặt, muốn đẩy anh ra, lại bị anh bắt lấy cả hai tay, căn bản là không thể nhúc nhích được.

Trong bồn tắm lớn nước càng ngày càng nhiều, không bao lâu đã tràn qua cơ thể Tô Thi Thi.

Bỗng nhiên tay Bùi Dịch xuyên qua cô, nâng đỡ lưng cô, lập tức chính mình gắt gao kéo cô lên

Cơ thể Tô Thi Thi lạnh như băng, lại cảm giác trong thâm tâm như có một cây đuốc, trong cơ thể càng ngày càng nóng lên.

Dường như cô đã trúng phải một loại độc, mà loại độc này chỉ có Bùi Dịch mới có thể giải được.

Bùi Dịch cảm giác được cơ thể Tô Thi Thi không tiếp tục cứng ngắc nữa, dục vọng trong mắt càng ngày càng đậm, hai tay dùng lực một cái đã xé nát quần áo của cô.

"A!" Tô Thi Thi giật mình tỉnh lại, vội vàng lấy tay che trước ngực.

"Vẫn còn xấu hổ ư? Còn chỗ nào của em mà tôi chưa thấy qua chứ?" Bùi Dịch nhếch khóe miệng lên, kéo tay cô, cúi đầu hôn xuống.

Trong phòng tắm, nhiệt độ càng ngày càng cao, dần dần, chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Tô Thi Thi lơ lửng ở trong nước, suy nghĩ dần trở nên hỗn loạn, cuối cùng chỉ muốn điên cuồng thét chói tai.

Trước khi Tô Thi Thi quá mệt mà mất đi ý thức, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hôm nay hình như còn chuyện gì đó chưa làm. Nhưng ngay sau đó, cô liền mệt mỏi rồi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai sau khi tỉnh lại, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Thể lực của Bùi Dịch cũng thật tốt quá đi, tối qua hai người không biết đã làm đến bao nhiêu lần. Cuối cùng cô mê man thiếp đi, nửa chừng tỉnh lại một lần phát hiện ra Bùi Dịch vẫn còn đang làm chuyện ấy.

"A!" Tô Thi Thi nghĩ tới chuyện tối hôm qua, mặt chịu không được liền phát sốt.

Người đàn ông này thật quá khủng khiếp đi!

Cô ở trên giường dịch chuyển cơ thể một chút, làm giảm bớt đau nhức trên người. Duỗi tay ra bỗng dưng đụng phải một thứ cứng rắn nào đó, cẩn thận sờ lại, còn có chút mềm, cùng nhiệt độ ấm áp.

Miệng cô thở ra khí lạnh, sợ tới mức lập tức từ trên giường ngồi dậy, thấy trên giường mình vậy mà còn có người nữa, không hề nghĩ ngợi liền một cước đá văng xuống giường.

"Chết tiệt, Tô Thi Thi em chán sống rồi!" Dưới sàn truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi hoảng sợ mở to miệng, sao hôm nay anh không đi làm chứ?

Chuyện này thật sự không trách cô được, ngày trước mỗi khi tỉnh dậy, trên giường cũng chỉ có một mình cô thôi, cô đâu nghĩ đến hôm nay Bùi Dịch vẫn còn đang ở đây.

"Đi làm… Xong rồi xong rồi, phương án thiết kế tôi còn làm chưa xong!" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới trước khi đi ngủ tối qua, vẫn chưa làm xong chuyện gì đó.

Cô sợ tới mức lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, cũng không thèm nhìn Bùi Dịch bị cô đá xuống giường đang ở trên mặt đất, thân thể trần truồng cứ thế mà chạy vào phòng thay đồ.

"Tô Thi Thi, em được lắm!" Bùi Dịch đen mặt lại, nhìn đến thân thể nhẵn bóng của Tô Thi Thi, bụng dưới liền căng thẳng mạnh mẽ.

"Chết tiệt." Anh khẽ nguyền rủa một tiếng, đứng dậy vào phòng tắm, không lâu sau, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Nếu không phải tối qua cô quá mệt mỏi, nhất định vừa nãy anh sẽ đem người phụ nữ đáng giận này ném lên giường, hung hăng giáo huấn một trận.

Tô Thi Thi thay quần áo xong rồi đi ra, phát hiện Bùi Dịch đang tắm trong phòng tắm, liền đi đến phòng vệ sinh khác trong phòng khách rửa mặt, sau đó mang máy tính vào thư phòng của Bùi Dịch.

Bây giờ mọi người ở các tổ thiết kế trong công ty đều muốn thấy cô phạm lỗi, cô tuyệt đối không thể lơ là chuyện này, trước khi tới công ty nhất định phải hoàn thành phương án thiết kế này. May là hôm qua ở công ty cô đã hoàn thành được hơn nửa, chỉ cần thêm một số nội dung là có thể hoàn thành rồi.

"Tô tiểu thư."

Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi đẩy cửa thư phòng của Bùi Dịch ra, trên mặt thoáng chút bối rối rồi biến mất.

Tô Thi Thi ngoảnh đầu lại, kỳ quái nhìn cô ấy một cái: "Có chuyện gì sao?"

Tiểu Ưu hơi há mồm, muốn nói cái gì, nhưng lại không dám.

Tô Thi Thi đang vội cũng không suy nghĩ nhiều, thoáng cười với cô ấy, xoay người rồi đẩy cửa ra tiến vào.

Tiểu Ưu gấp đến nỗi quay vòng vòng tại chỗ, thật vất vả mới nghe thấy âm thanh từ trong phòng ngủ truyền tới, chỉ chốc lát sau Bùi Dịch đã ăn mặc chỉnh tề bước ra. Tiểu Ưu vội vàng nói: "Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư vừa mới vào thư phòng."

Sắc mặt Bùi Dịch chợt trầm xuống, nhấc bước đi tới thư phòng.

Chết tiệt, lần sau anh nên khóa cửa lại! Nếu để Tô Thi Thi nhìn thấy mấy thứ kia, phỏng chừng là phải ầm ĩ thật lâu đây!

Không biết sao lại thế này, từ trước đến nay Bùi đại tổng tài anh nguy hiểm không chùn bước, mà vào giờ khắc này lại có chút hốt hoảng.

Bùi Dịch bước nhanh tới phía trước cửa thư phòng, đẩy mạnh cửa ra.

57. Chương 57: Xảy Ra Chuyện Lớn

Nhưng là lúc anh đi vào phòng ngẩng đầu lại phát hiện Tô Thi Thi chỉ là ngồi ở bàn công tác của anh, chính đang tập trung nhìn chằm chằm laptop của cô.

Bùi Dịch im lặng như tờ đi qua, nhìn đến ở trên bàn mình còn một phần văn kiện chưa kịp xử lý xong của Xây dựng Tiệp Khắc đang đặt ở một góc bàn, xem ra Tô Thi Thi vẫn là không phát hiện.

Bùi Dịch lặng không tiếng động mà đem văn kiện thu gom lại, đi tới bên cạnh người Tô Thi Thi.

Anh lại vẫn muốn nhìn một chút tiềm lực của người phụ nữ của anh thế nào, nếu cứ như vậy để cho cô phát hiện anh là tổng giám đốc của Xây dựng Tiệp Khắc, sẽ ít đi rất nhiều lạc thú.

Bùi Dịch đi đến bên cạnh ngườiTô Thi Thi, nhìn đến màn hình laptop của Tô Thi Thi khi đó sửng sốt một phen.

Cô gái nhỏ này đang làm phương án thiết kế sao?

Tô Thi Thi lúc làm việc đặc biệt tập trung, chân mày cau lại, ngón tay rất nhanh gõ gõ bàn phím, giống như toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có không gian sáng tạo trong đầu cô một dạng.

Bùi Dịch nhìn nhìn, ánh mắt từ từ nhu hòa hơn.

Trước kia lúc nhìn thấy lý lịch trích ngang bằng PPT của Tô Thi Thi đã để cho anh kinh ngạc một lần, bây giờ nhìn đến cô chăm chỉ làm việc như vậy, tựa hồ càng thêm đặc biệt cảm giác cô thật sự rất có khả năng.

Bốn phía an tĩnh lại, trong lúc này trong thư phòng chỉ còn lại có tiếng gõ bàn phím của Tô Thi Thi, yên tĩnh đến hoàn hảo.

Động tác Tô Thi Thi rất nhanh, chỉ tốn 15 phút liền đem phương án sửa chữa thật tốt.

Cô duỗi thắt lưng, chậm rãi thở ra một hơi, chỉ là ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch vậy mà ngồi ở bàn làm việc đối diện, sợ tới mức thiếu chút nữa kinh ngạc hét lên.

“Anh giờ này sao còn ở đây?” Tô Thi Thi buồn bực hỏi.

Lặng lẽ như vậy xuất hiện tại nơi này, không sợ hù chết người sao?

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: “Chiếm dụng thư phòngcủa tôi, thái độ của em như vậy là sao đây?”

Tô Thi Thi đuối lý, lấy lòng địa hướng đến anh cười cười, nói thầm: “Không cần keo kiệt như vậy chứ, chỉ là mượn bàn làm việc của anh một phen mà thôi.”

Bùi Dịch từ trên vị trí đứng lên, từng bước một đi đến bên ngườ iTô Thi Thi, hai tay chống đỡ ở trên bàn, đem cô vây ở giữa người anh với cái bàn kia.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, ra sức muốn thu nhỏ cảm giác tồn tại của chính mình, chăm chú hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Em nói xem?” Bùi Dịch nhìn chằm chằm mi mắt Tô Thi Thi, chậm rãi hướng tới tiếp sátmặt cô.

“Anh…” Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống bối rối, cô không phải chỉ l à mượn cái bàn của anh dùng một chút thôi sao, không tất yếu như vậy đi? Cô còn phải đi làm mà..@

Lúc Bùi Dịch muốn cúi xuống hôn lên mặt cô khi đó, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Tiểu Ưu thất kinh chạy tiến vào: “Tô tiểu thư, chó đã xảy ra chuyện!”

“Chó? Đại Cẩu tử?” Tô Thi Thi mạnh vỗ đầu mình một cái. (thiệt ra tui cũng chả biết con chó đó tên gì, nên kêu đại cẩu tử đi, nghe có vẻ hay *cười*)

Không xong, cô sao vậy đem chuyện này quên mất.

Bùi Dịch đã đứng thẳng người, sắc mặt có chút đen, tầm mắt lành lạnh đảo qua trên người Tiểu Ưu.

Giúp việc trong nhà anh, từ khi nào mà không đạt anh ở trong mắt rồi hả? Tùy tùy tiện tiện liền vào cửa, vì một con chó, cũng dám phá hỏng chuyện tốt của anh.

Đúng là Tô Thi Thi đã vội vàng chạy ra ngoài, đuổi theo Tiểu Ưu hỏi: "Đại cậu tử của tôi đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại ở nơi nào?"

Thanh âm dần dần đi xa, Bùi Dịch mặt càng ngày càng đen, nâng bước đi ra ngoài.

Dưới lầu Tô Thi Thi mới vừa chạy đến cửa thang lầu, liền nhìn đến Đại cẩu tử kia êm đẹp ngồi chồm hổm ở trong phòng khách, nhìn thấy cô thở hổn hển hướng tới cửa thang lầu đã chạy tới.

Tô Thi Thi có chút buồn bực, quay đầu nhìn Tiểu Ưu một phen hỏi: "Này không phải là rất tốt sao?" (σ sao bùn bực, ko bị anh ăn nên bùn bực sao =)) *cười gian*)

Tiểu Ưu muốn nói lại thôi, không biết nên nói sao.

Tô Thi Thi buồn bực không thôi, đi đến dưới lầu sờ sờ đầu đại cẩu tử, cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện không có vấn đề, ngược lại so với ngày hôm qua tinh ranh hơn rất nhiều rồi.

Lúc này, tiểu quản gia của biệt thự từ ngoài cửa vội vã đi đến, nhìn thấy Tô Thi Thi đang ở cùng đại cẩu tử kia chơi đùa, trong mắt lo lắng càng sâu hơn.

"Tô tiểu thư, nó thật là chó của người?" Quản gia muốn nói lại thôi.

Tô Thi Thi đứng lên, nghi hoặc liền gật gật đầu: "Quản gia, có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Cái này…" Quản gia nhìn xem Tô Thi Thi, lại nhìn xem đại cẩu tử kia.

Nói thật là có điểm khó mở miệng, ông nhìn thấy Tô Thi Thi thật sự bắt đầu nôn nóng, vội nói đạo: "Chuyện là, con chó này tối hôm qua không biết xảy ra chuyện gì, đi trêu chọc chó ngao Tây Tạng của lão gia nuôi."

"A?" Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng đi thăm dò xem đại cẩu tử của mình.

Cái con chó ngao Tây Tạng kia thân hình to lớn như trâu, lại hung lại hãn, không biết cắn chếtbao nhiêu con chó rồi. Đại cẩu tử của cô còn có thể còn sống trở về, thật không dễ dàng.

Đúng là cô kiểm tra rồi hồi lâu, phát hiện trên người đại cẩu tử một chút vết thương đều không có, nghi hoặc ngẩng đầu nói: "Đại cẩu tử của tôi đâu có việc gì đâu?"

Quản gia trán tại nhỏ giọt mồ hôi lạnh, ông lúc nào nói qua đại cẩu tử kia xảy ra chuyện vậy, xảy ra chuyện đích thị là cái chó ngao Tây Tạng kia!

"Xảy ra chuyện gì?" Bùi Dịch đi xuống, nhìn đến quản gia thần sắc lo lắng, nhíu mày hỏi.

Quản gia nhìn đến anh, mồ hôi trên trán càng thêm một chút, nói lắp bắp: "Vâng, Tô tiểu thư tối hôm qua đem con chó này đến… Đem chó ngao Tây Tạng lão gia nuôi cho… Cho…"

Ông ta khó nói nên lời bèn dùng tay làm cái động tác động chạm ám mụi để giải thích.

"Cái gì?" Tô Thi Thi nhìn ông ta quơ tay chân loạn xạ cuối cùng hiểu ra, cả kinh cằm đều muốn rơi xuống, không thể tin nhìn đại cẩu tử, lại nhìn sang quản gia kia, "Ông không nói dai chứ?"

Quản gia muốn khóc, ông cũng muốn nghĩ sai rồi, nhưng sự thật đúng liền là như vậy.

Con chó này không biết từ đâu chạy tới, là con chó đực dũng mãnh phi thường vô địch, tối hôm qua đột nhiên vọt tới chuồng chó ngao Tây Tạng kia, trực tiếp thượng chó ngao Tây Tạng của lão gia rồi.

Tối hôm qua chó ngao Tây Tạng gào rú cả đêm, tất cả mọi người đều tưởng là nó đến kỳ động dục.

Nhưng là sáng nay người chăm sóc cho nó đi qua vừa thấy, phát hiện chó ngao Tây Tạng vậy mà cùng con chó vài Đại cẩu tử kia nằm cùng một chỗ.

Mà con chó này như trêu ngươi, thấy có người tới, nhất điểm cũng không sợ người lạ, trực tiếp vây quanh người chăm sóc chó kia ngửi hồi lâu, làm người nọ sợ tới mức không dám tiếp sát chuồng chó.

Mà còn… Đại cẩu tử kia cũng rất ghê gớm, sau khi dò xét nhìn vẻ mặt của người chăm sóc chó kia, lại cùng chó ngao Tây Tạng gào rú hồi lâu.

Người chăm sóc chó sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lập tức đi nói cho lão gia biết.

Cho nên nói hiện tại trang viên trên dưới toàn bộ đều đã biết rõ.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, triệt để hết chỗ nói rồi.

Nó thật không biết sợ ai chút nào sao? Trêu chọc ai không được, lại đi trêu chọc cái con chó ngao Tây Tạng kia, là Đoàn Kế Hùng nuôi dưỡng còn yêu nó hơn con mình.

Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn nhìn Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Tôi hiện tại dẫn nó đi, bây giờ còn kịp không?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, mím môi không nói ra tiếng.

Tô Thi Thi chán nản gục đầu xuống, vỗ vỗ đầu Đại cẩu tử.

Nó vậy mà lại vẫn híp mắt lại, một bộ dạng cực kỳ hưởng thụ, không biết chính mình vừa gây ra chuyện động trời gì sao?

"Hiện tại lão gia đang ở trong trang viên tìm con chó này, nếu không chúng ta trước đem nó giấu đi?" Quản gia thật cẩn thận đề nghị nói.

Tô Thi Thi không nói gì địa chọc chọc đầu Đại cẩu tử: "Ông cảm thấy được trốn được sao?"

Con chó này có thể đem chó ngao Tây Tạng thể hình lớn gấp đôi nó đều đã cho thượng, trốn được mới là lạ.

"Vậy phải làm sao đây?" Quản gia cũng sốt ruột không thôi, chuyện này không đơn thuần chỉ là vấn đề về con chó kia, mà có khả năng sẽ liên lụy đến Tô Thi Thi.

Ông biết Bùi Dịch rất sủng nịnh Tô Thi Thi, ông mấy ngày nay cũng coi cô như nữ chủ nhân của tòa biệt thự này rồi, thật sự là không nghĩ muốn nhìn thấy cô xảy ra việc gì.

Tô Thi Thi cũng đang nghĩ biện pháp, nhưng là biện pháp cô còn không chưa nghĩ ra được, bên ngoài người hầu thất kinh chạy tiến vào.

"Tiên sinh, lhoong hay rồi, Đoàn quản gia nghe nói chó ở trong này, muốn tới đây bắt chó!"

Tới thật là nhanh quá rồi!

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi mặt đều là trầm xuống.

Tô Thi Thi đứng lên, thẳng thắn lưng, chuẩn bị tốt tư thế chiến đấu.

Đòan Hòa Dự là người của lão gia, ông ta dám đến chỗ này bắt cho, chuyện này chỉ có thể giải thích là lão gia kia bày mưu đặt kế.

Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, lẳng lặng chờ.

Không quá 2 phút, Đòan Hòa Dự liền mang theo hai người hạ nhân đi đến, nhìn đến Bùi Dịch cực kỳ khách khí lên tiếng chào hỏi: "Bùi thiếu gia."

Bùi Dịch nhàn nhạt gật gật đầu, làm bộ như cái gì cũng không biết hỏi han: "Không biết Đoàn quản gia mới sáng sớm đến biệt thự của ta làm cái gì?"

Đoàn Hòa Dự nhìn vào trong một phen, nhìn đến Đại cẩu tử khi đó, ánh mắt mạnh run sợ một phen, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch cười nói: "Tối hôm qua có một con chó đem chó ngao Tây Tạng mà lão gia nuôi cho khi dễ, lão gia cực kỳ tức giận. Không muốn cho qua chuyện này, nên để cho tôi đi tìm con chó kia bắt về trị tội"

"A…, vậy sao?" Bùi Dịch gật gật đầu, hỏi, "Vậy bây giờ cái con chó kia đang ở nơi nào? Tìm được chưa?"

Đoàn Hòa Dự trong lòng mạnh trầm xuống, con chó kia rõ ràng liền ở trong này, Bùi Dịch lại giả không biết. Anh đây là muốn bao che.

Đoàn Hòa Dự sắc mặt không đổi, chỉ chỉ con chó đang ngồi xổm xuống bên chân Tô Thi Thi nói: "Nó liền ở trong này, lại vẫn nhờ Bùi thiếu gia giúp đỡ, để cho tôi dẫn nó đi, như vậy lão gia bên kia cũng đòi được công dsajo cho chó của mình."

Chỉ là một con chó mà thôi, Đoàn Hòa Dự nghĩ rằng Bùi Dịch không đến mức chỉ vì một con chó mà cùng lão gia gây chiến.

Đúng là ông ta hiển nhiên là nghĩ sự tình quá đơn giản rồi.

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạt nói: "Đoàn quản gia nói chó của ta khi dễ chó ngao Tây Tạng kia, không biết có cái chứng cớ gì không?"

Đòan Hòa Dự cả kinh: "Con chó vàng này là Bùi thiếu gia nuôi?"

Bùi Dịch gật gật đầu: "Không sai, tối hôm qua mới vừa nuôi."

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng cúi đầu lắng nghe, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Không nghĩ tới Bùi Dịch tỏ ra không liên quan mà lại lợi hại như vật. Người sáng suốt vừa thấy liền biết là con chó vàng kia khi dễ chó ngao Tây Tạng, nhưng là Bùi Dịch lại bắt đối phương lấy ra chứng cứ mới chịu.

Đòan Hòa Dự sắc mặt lập tức khó coi, ông ta biết tìm đâu ra chứng cớ.

Tối hôm qua mọi người chỉ nghĩ chó ngao Tây Tạng đến mùa động dục, người nào sẽ đi chụp tấm hình lại làm chứng cớ. Sáng nay người chăm sóc chó kia cũng đã sớm bị dọa đến u mê, càng không cần phải nói đi tìm cái gì chứng cớ.

Chẳng lẽ còn muốn đem chó ngao Tây Tạng mang tới bệnh viện đi kiểm tra xé nghiệm? Rồi mới chứng minh là bị con chó kia cường gian rồi hả?

Mà cho dù bọn họ nghĩ muốn như vậy, cũng không có bác sĩ nào đồng ý tiếp cận cái con chó ngao Tây Tạng hung bạo kia à kiểm tra.

"Bùi thiếu gia, đừng nên đùa như thế, lão gia nếu tức giận, hậu quả đã có thể nghiêm trọng rồi." Đoàn Hòa Dự tận tình khuyên bảo nói.

Tại tất cả người ở trong trang viên Đoàn gia đều biết, Đoàn Kế Hùng cho tới bây giờ đều là nói một không hai. Ômg mà phát hỏa, tất cả mọi người trong trang viên hẳn sẽ gắp tai ương.

Đúng là hiển nhiên Bùi Dịch một chút đều đã không thèm để ý, anh nhàn nhạt nói: "Đoàn quản gia, ông nhìn tôi giống đang nói đùa sao? Tôi ngược lại là cảm thấy được, Đoàn quản gia là đang nói đùa với tôi. Đại cẩu tử của ta với cái thân thể như vầy, ông cảm thấy được nó có thể khi dễ được chó ngao Tây Tạng sao?"

"Cái này..." Đoàn Hòa Dự trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, muốn nói ông ta cũng đang buồn bực, không biết con chó vàng này làm sao tới đây được.

Nhưng là sự tình rõ ràng đã xảy ra, mà hiện tại Bùi Dịch lại ở trong này chết cũng không thừa nhận.

Đang ở giằng co hết sức, ngoài cửa truyền đến gầm lên giận dữ "Con chó kia sao còn không có bắt được!"

Tô Thi Thi trong lòng rùng mình, không nghĩ tới Đoàn Kế Hùng vậy mà tự mình đến đây, ông ta thật đúng là coi trọng cái con chó ngao Tây Tạng kia.

Cũng là, trước đây vì cái con chó ngao Tây Tạng kia bị đánh không ít hạ nhân, ông ta quả là xem con chó kia quan trọng hơn so với mạng người mà.

Hiện tại cái con chó kia bị khi dễ, ông ta đương nhiên là không muốn để yên rồi.

"Đòan Hòa Dự, ngươi lại vẫn đứng ở chỗ này làm cái gì? Vẫn còn không khẩn trương cho người làm đi đem cái con chó đáng chết kia đến đây, lập tức bắn, đánh chết cho ta!" Đoàn Kế Hùng tiến vào, nhìn đến cái con chó kia lại vẫn êm đẹp ngồi chồm hổm trên mặt đất, tức giận đến đỉnh đầu đều muốn bốc hỏa rồi.

Chó ngao Tây Tạng ông ta nuôi nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ lại bị một con chó không biết từ đâu chạy đến vũ nhục như vậy, thật sự là khiến cho ông ta tức điên rồi!

"Ông dựa vào cái gì đánh chết chó của tôi?" Tô Thi Thi vừa nghe, lập tức tiến lên che ở trước mặt Đại cẩu tử, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đoàn Kế Hùng.

"Thì ra nó là chó của nghiệt chủng mày." Đoàn Kế Hùng vừa thấy đến Tô Thi Thi, trong mắt trực tiếp liền muốn bốc hỏa rồi.

58. Chương 58: Con Chó Gây Hoạ

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Nghiệt chủng! Ta hôm nay liền đem mày cùng con chó đó đi xử lí! Người đâu, trói chúng lại đánh chết cho ta!"Đoàn Kế Hùng chỉ vào Tô Thi Thi cùng con chó, thẹn quá hoá giận nói.

"Lão gia, cô ấy hiện tại là người của ta, lại vẫn hi vọng người nể mặt ta, không cùng cô ấy so đo." Bùi Dịch một tay ôm Tô Thi Thi vào lòng, không nhanh không chậm nói.

Giọng điệu bình thản, giống như đang nói chuyện phiếm.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa chửi ầm lên. Tiểu tử này thật đúng là cho rằng chính mình sợ nó hay sao? Ba lần bốn lượt ngăn cản ông giáo huấn đứa cháu gái bất hiếu này.

"Bùi Dịch, bây giờ con không cần nhúng tay. Nó dung túng chó của mình gây chuyện, chẳng lẽ ta còn không được giáo huấn nó sao?" Đoàn Kế Hùng lạnh mặt nói.

Bùi Dịch cười nhạt: "Lão gia nghĩ sai rồi, chó là do ta nuôi. Mà hiện tại không có chứng cớ chứng minh con chó đã làm sai chuyện, lão gia như vậy vô duyên vô vớ muốn đem nó đi đánh chết, chỉ sợ kẻ dưới khó phục tùng?"

"Con… Chẳng lẽ ta nói oan cho nó?" Đoàn Kế Hùng trên mặt thoắt xanh thoắt trắng.

Bùi Dịch này thật đúng là lời gì cũng dám nói, đổi trắng thay đen, năng lực quả thực so với ông còn muốn lợi hại hơn.

"Gâu Gâu!" Không biết có phải hay không phá phách còn chưa đủ, chú chó lúc này đột nhiên đứng lên, hướng về phía Đoàn Kế Hùng điên cuồng sủa một tiếng, sau đó vung chân liền chạy tới ngưỡng cửa đi mất.

"Đại Cẩu tử?" Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng đuổi theo.

Những người khác cũng lập tức đi theo chạy ra ngoài. Đoàn Kế Hùng trợn mắt: "Bắt lấy nó cho ta!"

Bùi Dịch lãnh đạm nghiêm mặt nhìn Dương Dũng ra hiệu bằng mắt, Dương Dũng lập tức đuổi theo.

Bên này Đòan Hòa Dự cũng đỡ Đoàn Kế Hùng, thở phì phì đuổi theo con chó kia.Đại Cẩu tử tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát liền biến mất.

Tô Thi Thi chạy đến bên ngoài nhìn bóng lưng Đại cẩu tử rời đi, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Sắc cẩu, hẳn không lại đi tìm chó ngao Tây Tạng kia nữa chứ?

"Dương Dũng, nhanh lên đi dẫn nó trở về!" Tô Thi Thi nhìn Dương Dũng đuổi theo, vội vàng nói.

Dương Dũng gật đầu, lập tức chạy vội đi.

Thời điểm Tô Thi Thi bọn họ đuổi đến, rõ ràng phát hiện Đại Cẩu tử kia đang ở chuồng chó, chó ngao Tây Tạng Tiểu Vịnh vô cùng thân thiết thay nó liếm lông mao.

Dương Dũng liền đứng ở bên ngoài chuồng chó, thoáng muốn đến gần, chó ngao Tây Tạng liền nhe răng trợn mắt, chỉ cần manh động liền cắn chết anh. Dương Dũng cũng không dám động.

Giống như nghe được tiếng bước chân, Đại Cẩu tử đầu dựng lên, hướng tới Tô Thi Thi lè lưỡi, cực kỳ chân chó gầm lên hai tiếng, lập tức lại nằm úp sấp trở về trên mặt đất, để cho chó ngao Tây Tạng giúp nó liếm lông mao.

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, lần này thật sự là nhảy vào Hoàng Hà đều không rửa sạch rồi.

Thở hổn hển đuổi theo, Đoàn Kế Hùng thấy một màn như vậy, tức giận thiếu chút nữa thở không nổi đi.

"Lần này các người còn có cái gì giải thích? Đem con chó kia bắt lại, đánh chết!"

"Lão gia, Tiểu Vịnh giống như che chở nó, chúng tôi từ đầu tiếp cận không được nó!"

"Ngươi… Buồn cười, buồn cười!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến thật sự muốn bốc khói, muốn nói thẳng đem chó ngao Tây Tạng cũng đánh chết, đúng là lại không nỡ.

Nhưng có chó ngao Tây Tạng thủ thế, người ngoài từ đầu tiếp cận không được chuồng chó, càng không thể mang Đại Cẩu tử kéo ra.

"Đều là do tiểu tiện nhânmày, nhất định là mày xúi bậy!" Đoàn Kế Hùng quay đầu nhìn Tô Thi Thi đang đứng ở một bên, mi mắt nhất thời liền nhắm lại, thở phì dơ tay liền muốn đánh tới.

Tô Thi Thi đang nhìn Đại Cẩu tử, nhất thời không phát hiện, chờ cô phản ứng kịp, liền nhìn đến Đoàn Kế Hùng đã dơ tay hướng mình đánh tới.Chỉ cảm thấy một trận gió truyền đến, cô theo bản năng nhắm nghiền mắt.

Nhưng mà không như cô dự liệu sẽ có đau đớn, cô hơi hơi mở mắt ra, phát hiện trước mặt có một bàn tay tiếp được bàn tay Đoàn Kế Hùng.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện là Bùi Dịch bảo vệ mình, trong lòng nhất thời ấm áp, hốc mắt hơi có chút ướt át.

Cô không phải lần đầu tiên bị Đoàn Kế Hùng đánh, nhưng người Đoàn gia chưa từng có giống anh bảo vệ cô như vậy.

"Bùi Dịch, trong mắt con còn có phụ thân là ta không?" Đoàn Kế Hùng mặt triệt để trầm tiếp xuống.

Đứa con riêng này của ông tuy không có chính thức cho làm con thừa kế hợp pháp đến Đoàn gia, nhưng từ trên danh nghĩa, ông liền là phụ thân của anh.

"Lại vẫn xin lão gia bớt giận." Bùi Dịch buông tay ông ra, không mặn không nhạt nói.

"Con…" Đoàn Kế Hùng tức giận đến mặt đều đỏ, đang muốn phát hỏa, mặt sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Nhậm Tiểu Vi.

"Tiểu Dịch, con sao có thể đối phụ thân con không lễ phép như vậy?" Nhậm Tiểu Vi vội vội vàng vàng đi tới, oán trách trừng mắt nhìn con trai một cái.

Bùi Dịch ánh mắt âm u, đối với mẹ mình, anh vẫn cực kỳ tôn trọng. Lập tức hơi hơi thấp hơn đầu, không có nói nữa.

"Bà tới vừa đúng lúc, bà xem con trai của bà, hiện tại hoàn toàn không đem ta để vào mắt, ta ngay cả con chó cũng không có thể xử lí! Còn có cái Tiểu Tiện nhân này…"

"Phiền toái Đoàn lão tiên sinh nói chuyện tôn trọng một chút, người tôn trọng người khác, người khác mới sẽ tôn trọng người." Tô Thi Thi nhịn không được nói.

Toàn bộ nguyên nhân gây ra chuyện này đều là cô, cô không nghĩ vì cô mà để cho Bùi Dịch bị gây khó dễ, lại càng không muốn để cho mẹ của Bùi Dịch ckhó xử.

"Nơi này tới phiên cô nói sao?" Nhậm Tiểu Vi thần tốc nói.

Đoàn Kế Hùng vốn dĩ còn muốn chửi ầm lên, gặp vợ đã mở miệng giáo huấn, liền đem lời nói nuốt trở vào.

Tô Thi Thi tuy nhiên trong lòng có chút không thoải mái, nhưng là biết Nhậm Tiểu Vi là giúp mình, vì thế cúi đầu, cũng không nói thêm gì.

Không khí dịu đi một chút, Nhậm Tiếu Vi âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt ra hiệu, rồi mới xoay người đối với Đoàn Kế Hùng nói: "Sự tình đều đã đã xảy ra, ông nên bớt giận. Mới sáng sớm cả trang viên đều loạn cả lên, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta chê cười."

Đoàn Kế Hùng lông mi dựng lên, lạnh giọng nói: "Còn không phải con trai của bà cùng tiểu tiện nhân kia làm ra sao."

Nhậm Tiếu Vi đỡ cánh tay Đoàn Kế Hùng, thở dài: "Ông cũng không phải không biết tính tình Tiểu Dịch, nó làm sao lại cố ý để con chó làm càng? Chuyện này tôi nghĩ chỉ là hiểu lầm."

"Hừ!" Đoàn Kế Hùng hừ lạnh một tiếng, nhưng không có tiếp tục thăm dò vấn đề này.

Bùi Dịch tính tình cổ quái cực kỳ, mà còn hiện giờ anh bên ngoài là thương nhânkiệt xuất tài năng, lại càng để cho ông kinh hãi không thôi.

Đợi một thời gian, tất cả Đoàn gia phỏng chừng không ai có thể đầy đủ năng lực ngăn chặn anh. Cho nên ông để cho con trai của mình cùng những người khác trong Đoàn gia đều không được trêu chọc đứa con riêng này.

Bùi Dịch ôm bả vai Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: "Thi Thi còn phải đi đi làm, chúng tôi đi về trước."

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm ám, do Bùi Dịch ôm mình hướng biệt thự đi đến.

Nhìn đến Nhậm Tiếu Vi cùng Đoàn Kế Hùng, cô không khỏi nghĩ tới bà nội cô, năm đó bà nội cô vì Đoàn Kế Hùng trả giá tất cả, nhưng cuối cùng vẫn lại rơi vào kết cục ly hôn.

Người Đoàn gia cho tới bây giờ đều vô tình, mà đi theo Đoàn Kế Hùng lâu nhất, liền là vị phu nhân nhỏ hơn hơn ông ta hai mươi mấy tuổi này Nhậm Tiếu Vi. Mẹ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi có chút ảo não vỗ phía dưới, quan hệ này cũng thật loạn.

"Em không cần suy xét những thứ này, em chỉ cần biết rằng, em là người phụ nữ của tôi, lập tức sẽ trở thành vợ của tôi là được."

Bùi Dịch như là con giun trong bụng Tô Thi Thi, liền biết cô đang nghĩ cái gì..

Tô Thi Thi buồn bực ngẩng đầu nhìn anh: "Anh cảm thấy bọn họ sẽ đồng ý sao?"

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi: "Tôi có cần bọn họ đồng ý không?"Chuyện của anh cho tới bây giờ đều là chính anh quyết định.

Anh nhìn Tô Thi Thi ngẩn người, khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Cô gái ngốc, em đi làm muộn rồi kìa."

"A!" Tô Thi Thi hét lên một tiếng, co cẳng chạy.

59. Chương 59: Sóng Gió Đến

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

Thời điểmTô Thi Thi đến công ty, còn năm phút liền đến thời gian làm rồi.

Cô chạy đến đầu đầy mồ hôi, lúc xuống xe còn quên luôn cả việc chào hỏi Bùi Dịch, mang theo Laptop liền hướng công ty Cao ốc chạy đi.

"A, tới cũng thật sớm ha." Khúc Hồng Mai nhìn thấy Tô Thi Thi hốt hoảng chạy vào, châm biếm cười nói.

Tô Thi Thi sắc mặt hơi đổi, hẳn không phải là ngày hôm qua không cô có giúp cô ta, người phụ nữ này liền ghi hận?

Cô nở nụ cười tươi tắn, vòng qua cô ta lập tức đi đến bàn làm việc của mình.

"Đây là thái độ của cô đối tiền bối sao?" Khúc Hồng Mai nhìn thấy bộ dạng này của Tô Thi Thi, mặt troẹn trắng, lắc mông đuổi theo.

Tô Thi Thi đặt máy tính ở trên bàn, nhàn nhạt nói: "Xin hỏi tôi nên dùng dạng thái độ nào để đối mặt sự châm chọc khiêu khích của người khác?"

"Cô..." Khúc Hồng Mai bực bội, hít một hơi thật sâu, nói, "Tôi bất quá là muốn nhắc nhở cô sau này tới sớm một chút, không làm trễ tiến độ của mọi người, chẳng thế thì bị lãnh đạo công ty thấy được, đối với bộ phận thiết kế chúng ta ảnh hưởng nhiều"

"A..., vậy sao? Được, tôi nhớ kỹ, như vậy cũng mời cô không nên ở chỗ này hô to gọi nhỏ, nếu lỡ bị lãnh đạo thấy được, ảnh hưởng không tốt." Tô Thi Thi cười nhạt nói.

"Cô!" Khúc Hồng Mai bị chọc giận bùng nổ, cô không nghĩ tới Tô Thi Thi nhìn nhu nhu nhược nhược, miệng lợi hại như thế.

Bên cạnh nhóm trợ lý tổ Thiết Kế cùng nhìn thấy, vội vàng đến hoà giải.

Có người nói: "Thời gian không trễ lắm, lập tức liền họp, mà còn nghe nói hôm nay tổng giám đốc thiết kế cũng có khả năng tham gia, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

"Tô Thi Thi vẻ mặt nghiêm túc, hôm nay là cô đầu tiênđi tham gia lần hội nghị của công ty, hơn nữa còn là mời giám đốc chuyên môn đến dự họp ở bộ phận thiết kế, cô buổi sáng đã sửa chữa phương án thiết kế ổn thỏa rồi như thế này liền có thể dùng.

Chỉ là Đoàn Ngọc Tường cũng có xuất hiện.. Tô Thi Thi theo bản năng nhíu mày.

Ngày hôm qua bị Đoàn Ngọc Tường âm thầm sắp xếp vào bẫy, không biết hôm nay lại sẽ phát sinh cái gì.

Tô Thi Thi biết cùng với Đoàn Ngọc Tường, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Phòng họp bộ phận thiết kế trang hoàng có vẻ thanh nhã, chính giữa là một cái bàn tròn, bộ phận thiết kế đến họp gồm nhà Thiết Kế cùng trợ lý cộng lại tổng cộng phân 3 tổ, mỗi tổ bốn người.

Tô Thi Thi làm việc ở tổ một, tổ trưởng là Ôn Ngọc. Tổ hai tổ trưởng tên là Tương Tinh Oánh, trợ lý là Khúc Hồng Mai. Tổ trưởng tổ ba là nam, tên Tôn Hiểu Minh, trợ lý là một cô gái, tên Phương Viện Viện.

Những người này trong đó, tính cách ôn nhu nhất, tốt nhất đó là tổ trưởng Ôn Ngọc. Còn lại vài vị vừa thấy đều là người thông minh lanh lợi, ngày hôm qua Tô Thi Thi đã ở trong tay bọn họ nếm qua không ít thiệt thòi.

"Nghe nói Tô tiểu thư đối với thiết kế dự án rất biết nhận xét, hôm nay cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt xem thực lực của cô nha."

Tổ trưởng tổ Hai Tương Tinh Ánh cười tít mắt nhìn Tô Thi Thi, trong mắt ánh sáng lạnh chớp lóe rồi biến mất.

Dám khi dễ người của cô ta, cô ta nhất định để cho cô biết rằng trong bộ phận thiết kế này, người nào nói một không ai dám nói hai.

Trợ lý của cô ta Khúc Hồng Mai nghe được, trong mắt hơn một tia vui sướng khi người gặp họa.

Ba tổ trong lúc đó tranh đấu gay gắt đã sớm không phải chuyện lạ, chỉ có tổ trưởng Ôn Ngọc bấm bụng chịu đựng, chịu các tổ khác khi dễ. Bằng không trợ lý của cô tại sao không thể kiên trì, hết người này đến người khác đều rời đi rồi.

Bây giờ đến phiên vị Tô Thi Thi này, cũng là cô xui xẻo.

Tô Thi Thi nghe xong cũng không thèm để ý, cầm Computer đi đến bục diễn thuyết.

Dưới đài Ôn Ngọc thật có lỗi nhìn cô, cô ta biết những người đó là vì nhằm vào mình, cho nên liên lụy Tô Thi Thi. Chỉ vì cô ta tính tình xưa nay đã như vậy, giận mà không dám nói gì, chỉ hy vọng Tô Thi Thi có thể sống sót.

Tô Thi Thi đối cô ta âm thầm gật đầu, sau đó mở ra máy tính, tính toán thuyết trình phương án thiết kế của mình.

"A?" Tô Thi Thi buổi sáng đã chỉnh sửa lại văn kiện, nhưng nhìn đến màn hình máy tính kia cho lòng cô trầm xuống.

Này không phải ngày hôm qua trước khi tan sở cô lưu lại sao? Cô buổi sáng rõ ràng đã sửa chữa, sao vẫn còn nguyên như cũ?

Cô thần tốc nhấp chuột, đem ppt từ đầu tới đuôi nhanh chóng xem một lần, tâm thật lạnh thật lạnh.

Cô vậy mà quên lưu rồi!

Chết tiệt, buổi sáng bởi vì Đại ấu tử, cô từ đầu quên lưu lại, trở về tắt máy tính liền đi làm rồi.

Lần này xong đời rồi.

"Tô tiểu thư, còn đang suy nghĩ cái gì? Nhanh lên đi?" Khúc Hồng Mai nhìn Tô Thi Thi ở trên bục một câu cũng không nói, mi mắt sáng lên.

Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, rồi mới nói: "Thật xin lỗi, phương án thiết kế của tôi có vấn đề, không thể dùng máy, tôi có thể giảng giải bằng miệng."

Phương án kia ngay tại trong đầu cô, cô thuận miệng có thể nói ra.

Có người lại không buông tha cô, Khúc Hồng Mai cười nói: "Có vấn đề? Tôi thấy cô từ đầu không có làm, thuật laại? Cô xác định chúng tôi muốn nghe cô nói những cái đạo lý trống rỗng kia sao? Không có biểu đồ, không có đồ án, cô đây là muốn kiểm tra năng lực tưởng tượng của chúng tôi sao?"

Tô Thi Thi nhíu hạ mi, nói: "Trọng yếu biểu đồ trong máy tính đều có, có thể mở cho mọi người xem. Không ngại lý giải cho mọi người."

"Các người nhìn xem, đây là cô ta không hoàn thành nhiệm vụ, bộ dáng cãi lại cứng rắn. Tô tiểu thư, cô đừng tưởng rằng cô quen biết rộng liền không đem ai để vào mắt, cô thật không biết xấu hổ mà." Khúc Hồng Mai cười lạnh nói."

"Tôi… Tôi không sao, tôi nghĩ Thi Thi nhất định không phải cố ý, đừng làm khó cô ấy." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói, trong lòng cực kì sốt ruột.

Tổ trưởng tổ Hai Tương Tinh Oánh bốp một phen, cầm bút trong tay đập xuống bàn, quay đầu đối với Ôn Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngọc, là vì cô h0ền như thế, cấp dưới quen thói cho nên mới vô pháp vô thiên, khi dễ cô."

"Nói với cô bao nhiêu lần, cô sao như thế không thay đổi? Cô dung túng bọn họnhư vậy, cũng không có lợi gì, chỉ biết kéo chân bộ thiết kế chúng tôi vào."

"Tôi…" Ôn Ngọc cúi đầu, sắc mặt đỏ lên, một câu cũng không dám nói.

Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, những người này toàn là cố ý.

Cô biết bọn họ vẫn âm thầm khi dễ Ôn Ngọc, nhưng không nghĩ tới trong cuộc họp, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho cô ấy.

Mà tổ trưởng tổ ba cùng trợ lý của anh ta ngồi ở một bên nhìn không nói lời nào. Phụ nữ cãi nhau, bọn anh chưa bao giờ nhúng tay.

"Sự tình hôm nay là tôi sai, tôi sẽ đem phương án thiết kế làm lại một lần nữa,thời gian còn lại để các tổ khác lên giới thiệu phương án thiết kế của mình đi." Tô Thi Thi đem tất cả tức giận đều nuốt trở vào.

Nhưng lời của cô vừa nói, Khúc Hồng Mai liền theo lời của cô nói: "Sớm nhận sai thì tốt rồi? Chúng tôi nơi này có cái quy tắc, làm chuyện sai, liền bị trừng phạt. phạt cô đem tư liệu thiết kế của hai tổ còn lại đều chỉnh lý tốt."

Tô Thi Thi nắm quả đấm mạnh căng thẳng, trong lòng tức giận nhảy lên cao.

Cô nhịn nhẫn, nhưng sao nhịn được đi? Cô tới nơi này cũng không phải tới bị khinh bỉ.

Cô đi làm đã hơn một năm, cho tới bây giờ cũng không là dựa vào nén giận để được mọi người tôn trọng.

Cô cười lạnh nói: "Để cho tôi giúp các người chỉnh lý tư liệu, như vậy xin hỏi các người, công ty cho các người tìm người khác giúp các người hoàn thành công việc sao?"

"Cô đừng xem vào nói." Tô Thi Thi nhìn đến Khúc Hồng Mai muốn nói, chỉ vào mặt cô, lập tức đem lời của cô ngăn ở miệng.

"Cô ngày hôm qua, đem bản kế hoạch quý trước về thiết kế nội thất nhờ tôi giúp cô làm. Không biết cô trở về có hay không xem qua, tôi đem tất cả lỗi trong báo cáo trước của cô đều đã chỉnh sửa lại. Hi vọng cô trở về sau khi hảo hảo nhìn một cái, sau này cái loại này sai lệch sẽ không cần tái phạm rồi."

"Còn có tổ trưởngTương, phiền toái lần sau không cần đem thiết kế vứt xó xỉnh của cô cho nhóm chúng tôi, tổ trưởng của tôi tuy rất tốt tính, nhưng cũng không vì như vậy mà lấn tới. Cô nếu là làm không đến xin mời cô thành thật thừa nhận, sớm từ chức."

"Còn có tổ trưởng tổ ba, tôi cực kỳ cảm kích anh không ở sau lưng nói người nói bậy, nhưng phiền mời anh không cần đem việc của tất cả mọi người người trong tổ anh tất cả chuyện đều vứt qua cho tôi làm, tôi chỉ là một trợ lí nho nhỏ, làm không nổi công việc của tổ trưởng."

Tô Thi Thi nói đến đây, tốc độ nhạt nhẽo, giống như làm diễn thuyết, nhưng khí thế giữa trán bứt người, ở đây không một ai dám nói lại.

60. Chương 60: Cô Ta Cố Ý Đi

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

Không khí thanh lịch tao nhã trong phòng hội nghị lập tức giống như tràn ngập dày đặc khói thuốc súng, áp lực làm cho người ta hít thở không thông, tất cả mọi người chấn kinh không thôi, nhìn Tô Thi Thi đột nhiên bạo phát.

Rõ ràng là một con cừu nhỏ, sao đột nhiên trong một lúc liền biến thành một pháo đài phun lửa?

Tô Thi Thi lần lượt điểm mặt từng người bắt nạt cô, liều mạng đem công việc của mình giao cho cô làm, yêu cầu cho mọi người coi lại lần nữa, tổng kết nói: "Tôi đến công ty chỉ hai ngày, lại giúp các người làm xong việc cả quý. Tôi cực kỳ muốn biết, nếu cái gì cũng do tôi làm, vậy các người tới đây làm gì?"

"Tô Thi Thi, cô nói như vậy có phần hơi quá đáng?" Người trong các tổ bắt đầu có phản ứng kịp, nhao nhao nhíu mày.

Cô gái này đầu óc có phải hay không có vấn đề, không nên trêu chọc nhiều người tức giận, đạo lý này không hiểu sao? Cô lại đi đắc tội tất cả người trong bộ phận thiết kế rồi.

Tô Thi Thi chỉ là nhàn nhạt cười: "Tôi quá đáng, xin hỏi các người không quá đáng sao? Chẳng lẽ tôi nén giận, các người sẽ để cho tôi dễ chịu?"

"Tôi chỉ là muốn cho các người biết điểm mấu chốt ở nơi nào, mà tôi hôm qua đã giải quyết tốt việc của các người giao cho. Tôi tin những người được tôi giúp hỗ trợ, nên là đều đã hiểu biết thực lực của tôi rồi."

Cô nói xong đi về phía trước một bước, nhìn Ôn Ngọc một phen cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn quét mọi người ở đây nói: "Tôi tin tưởng người được chọn làm tổ trưởng của tôi là người dùng thực lực của mình mới đạt được vị trí này, mà cô ấy hẳn không mang cho mọi người bất kì phiền toái gì, tôi nghĩ người ở đây thông minh. Mọi người hợp tác tốt, chẳng phải nhận được càng thêm lợi ích, nếu xích mích thương tổn nhau, người nào cũng không có lợi."

Cô nói đến cuối cùng một câu, trong mắt ánh sáng lạnh chớp lóe rồi biến mất. Khí thế kia, để cho tất cả mọi người thật hít một hơi.

Tất cả mọi người thầm cảm thấy nhìn sai rồi, cái này nhìn giống một cô gái nhu nhu nhược nhược, từ đầu bọn họ không ngờ rằng đầu tôm là mình.

Tô Thi Thi nhìn đến một đám người bị cô hù sợ, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bi ai.

Người hiền hay bị bắt nạt. Cô nén giận chỉ đổi lấy thua thiệt thôi. Nơi đây cá lớn nuốt cá bé, cô không thể không trở nên ngoan độc.

Dụng thực lực của chính mình đi đánh bại một đám đối thủ, làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện cùng hợp tác với mình.

Cho nên từ đầu cô không sợ bọn họ. Bọn họ dù có người chống lưng, chẳng lẽ cô liền sợ sao? Cho dù cố gắng làm việc im lặng mà sống, cũng sẽ bị người ta tìm cách ám hại, vậy thì sao không đem mọi chuyện từ đầu nói cho rõ ràng, rồi thoải mái làm việc.

"Cô..." Khúc Hồng Mai không nghĩ tới Tô Thi Thi dám nói như thế, hoàn toàn là một cái Liều Mạng Tam Lang.

Hai người ngầm khẽ cắn môi, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Mọi người chính đang giằng co hết sức, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một thanh âm ôn nhu: "Hôm nay sao náo nhiệt thế?"

Lập tức cửa bị đẩy ra, Đoàn Ngọc Tường mang theo trợ lý đi đến.

Mọi người vừa thấy đến cô, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, khuôn mặt tươi cười đón chào: "Đoàn tổng giám đến đây, hoan nghênh hoan nghênh."

Ở đây, không ai không biết vị Đòan tổng giám này liền là người của Đoàn gia. Cô không làm công ty nhà mình, mà là bằng năng lực của mình cố gắng vào Xây dựng Tiệp Khắc, lại ngồi vào vị trí tổng giám thiết kế, có thể thấy được thực lực cường đại.

Cho nên bộ phận thiết kế đối cô đều là vừa kính vừa sợ.

Tô Thi Thi nhìn đến Đoàn Ngọc Tường, trong lòng không khỏi nhảy một phen.

Tới thật đúng lúc!

"Tôi chỉ là đến xem, các người tiếp tục." Đoàn Ngọc Tường chọn vị trí ngồi xuống, đối với mọi người khoát tay, làm cho bọn họ quay lại chỗ ngồi.

Tương Tinh Oánh âm thầm ra hiệu cho Khúc Hồng Mai, Khúc Hồng Mai gật gật đầu, theo sau đi đến trước mặt Đoàn Ngọc Tường nói: "Đoàn tổng giám, cô tới thật vừa lúc, cô tới phân xử, vừa rồi Tô Thi Thi không có hoàn thành phương án thiết kế ngày hôm qua, cô ấy không những không nhận sai, ngược lại đem tất cả các tiền bối bộ phận thiết kế toàn bộ đều mắng một lần. Một nhân viên mới như vậy, cô nói xem, sau này làm sao chúng tôi ở trong này làm việc?"

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Tường kinh ngạc đứng lên, nhìn Tô Thi Thi một phen, lại nhìn xem mọi người ở đây, nghi hoặc nói, "Có phải hay không có hiểu lầm? Thi Thi nhất định hẳn không làm mấy chuyện này."

"Tất cả mọi người đều nghe, chẳng lẽ còn có thể bịa đặt sao?" Khúc Hồng Mai nói. Cô ta cũng không tin, mọi người chẳng lẽ không bằng một trợ lí thiết kế mới, mà tất cả người bên trong bộ phận thiết kế chống lại cô, không tin cô qua được?

Đoàn Ngọc Tường nhíu mày nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói: "Tôi cùng Thi Thi cũng không phải ngày một ngày hai quen biết, tôi tin tưởng tính tình của cô ấy, trong này nhất định là có cái gì hiểu lầm, mọi người nói rõ liền tốt rồi."

"Đoàn tổng giám..." Khúc Hồng Mai sửng sốt, không nghĩ tới Đoàn tổng giám đốc vậy mà cũng sẽ giúp đỡ một trợ lý nho nhỏ.

Tô Thi Thi nghe đến đó nhíu mày, dự cảm của cô quả nhiên không sai.

Đoàn Ngọc Tường này không phải giúp cô, rõ ràng là tạt nước bẩn lên người cô.

Cô vừa rồi đâu có thừa nhận sai? Mà còn, nói những lời này cũng đều những câu có lý, không có một câu bịa đặt giả tạo. Cô vốn là đúng, nhưng bị Đoàn Ngọc Tường "Bao che" như vậy, ngược lại như là cô đuối lý một dạng.

Mà bên cạnh những đồng nghiệp này vừa rồi bị cô vạch mặt, giờ phút này trên mặt cả đám đều lộ ra biểu tình khinh thường.

Quả là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tô Thi Thi cắn răng, cô biết Đoàn Ngọc Tường hẳn không tốt bụng như vậy.

Bên kia Khúc Hồng Mai vẫn còn nói chuyện, đột nhiên bị Thiết Kế Sư bên cạnh lôi kéo cánh tay. Người nọ nhỏ giọng nói: "Tôi ngày hôm qua nhìn thấy Tô Thi Thi lên xe giám đốc, các cô ấy có quan hệ khá tốt, cô không nên nói nữa."

"Chết tiệt, khó trách Tô Thi Thi lại như vậy." Khúc Hồng Mai ngầm cắn răng, đem lời nói đều nuốt trở vào.

Có chỗ dựa, cô ta tự nhiên không dám ra mặt trách cứ cô rồi.

"Được, chuyện này liền đến đây kết thúc đi. Mọi người sau này đều phải bắt tay cộng sự, hòa hợp ở chung, Thi Thi cũng cần phải cố lên." Đoàn Ngọc Tường hướng về phía Tô Thi Thi cười cười, sau đó mang theo trợ lý rời đi.

Chờ cô ta vừa đi, hiện trường không khí lập tức liền thay đổi, có người đi tới hỏi Tô Thi Thi.

"Thì ra cô cùng Đoàn tổng giám đốc biết nhau sao?"

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, không có phủ nhận cũng không có thừa nhận. Cô phủ nhận, họ sẽ lại nói rằng cô đạo đức giả, để cho cô thừa nhận, cô càng không muốn.

Cô càng muốn nói cô cùng Đoàn Ngọc Tường có thù oán! Nhưng là, người nào sẽ tin?

Hội nghị kết thúc không vui, Tô Thi Thi sắp xếp lại giấy tờ rồi đi ra ngoài. Vừa tới cửa, Ôn Ngọc nhỏ giọng kêu cô một tiếng.

Tô Thi Thi thấy những người khác đều đi ra ngoài, cô quay trở vào trong phòng hội nghị.

Ôn Ngọc thật có lỗi nhìn cô nói: "Thực thực xin lỗi, chẳng thể giúp được gì, lại làm hại cô bị mọi người khi dễ."

Tô Thi Thi kinh ngạc, nói: "Chuyện này lại không dính dáng tới cô, chính là hôm nay tôi làm phiền hà cô."

"Cô không cần nói như thế, tôi biết là tôi vô dụng, cho nên mọi người mới bắt nạt người của tổ chúng ta. Trợ lý trước…"

Ôn ngọc nói tới đây, bỗng nhiên cảm thấy được việc này giống như không nên nói với Tô Thi Thi, yên lặng đem lời nói nuốt trở vào.

Kỳ thật cô không nói Tô Thi Thi cũng biết vì cái gì, trước mấy người trợ lý đều là bị xa lánh mà xin nghỉ rồi.

Có một người sếp như vậy, ở tại chỗ này, chỉ có thể bị khi dễ.

Tô Thi Thi nhìn đến Ôn Ngọc vẻ mặt khó xử, trong lòng mềm mại vài phần, cười nói: "Được, không có việc gì, sau này có tôi ở đây, hai người chúng ta sẽ không còn bị bọn họ khi dễ, cô yên tâm đi."

"Uh"m. Như vậy đi, giữa trưa tôi mời cô ăn cơm có được hay không? Dù sao bọn họ cũng sẽ không nguyện ý theo chúng ta cùng đi ăn." Ôn Ngọc le lưỡi, có chút nghịch ngợm nói.

Tô Thi Thi nghĩ ngợi, gật đầu.

Lúc này ở lầu 20, trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch đã thu được tin tức vừa rồi Tô Thi Thi lực chiến quần hùng. Lúc này anh đang xem hình ảnh theo dõi bên trong hội nghị của bộ phận thiết kế.

Khi thấy Tô Thi Thi mặt trầm xuống đem tất cả việc các tổ thiết kế bắt cô làm ngày hôm qua nói qua một lần, Bùi Dịch ánh mắt lập tức đen lại.

"Mèo hoang nhỏ, em thật đúng là mỗi ngày đều có thể mang đến cho tôi một bất ngơ khác." Bùi Dịch khóe miệng nhịn không được cong lên.

Anh chọn người, quả nhiên không sai, khí thế vừa rồi của Tô Thi Thi, tuyệt đối không thua gì mấy người lão luyện trênthương trường rồi.

Anh suy nghĩ, cầm lấy điện thoại, nhắn tin cho Tô Thi Thi.

"Giữa trưa cùng ăn cơm."

Tin nhắn cực kỳ mau trở về: "Xin lỗi, giữa trưa đã có hẹn."

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, nghiêm mặt nhắn đi một nhóm chữ: "Ở nơi nào? Với ai?"

Bên kia Tô Thi Thi cảm thấy được có chút không thể hiểu được, người đàn ông này quản cũng quá nhiều chuyện rồi, nhưng cuối cùng cô vẫn đem địa điểm cùng người đi cùng đều thông báo qua cho anh.

Bùi Dịch nhìn nội dung tin ngắn, trên mặt không chút thay đổi, nhìn không ra là cái cảm xúc gì.

Lúc này Tần Phong đẩy cửa đi đến.

61. Chương 61: Oan Gia Ngõ Hẹp

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Khi nào văn phòng của tôi biến thành nhà cậu rồi hả?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Tần Phong không mời tự vào, sắc mặt vẫn lại là thật không tốt.

Tần Phong xoay xoay cánh tay, vẻ mặt cẩn thận nhìn anh: "Sao vậy, tâm tình không tốt? Thi Thi nhà tôi chọc gì cậu?"

Cùng Bùi Dịch làm bằng hữu nhiều năm như vậy, tâm tư của anh tự nhiên hiểu biết. Nếu là chuyện công việc, Bùi Dịch sẽ không lộ ra bộ mặt ai oán này.

Bị anh nhìn thấu tâm sự, Bùi Dịch mặt đen lại, lạnh giọng nói: "Cậu cực kỳ rảnh rỗi? Không có ở công ty mình, mỗi ngày chạy tới nơi này của tôi làm cái gì?"

Tần Phong ngồi vào chiếc ghế tựa đối diện bàn công tác bắt chéo hai chân, nhìn anh nói: "Công ty tôi ở bên cạnh, đi vài bước là đến rồi. Tôi đi dạo nghỉ ngơi một chút không được sao? Dáng vẻ không giống như cậu, làm việc điên cuồng, một ngày hận không thể 24 giờ đều mang ra làm việc."

Thấy anh ta lại sắp dong dài nữa, Bùi Dịch không thể chịu đựng, trán nhăn lại, anh nhìn Tần Phong từ trên xuống dưới nói: "Cơ thể toàn nước bọt chó có rửa sạch chưa?"

"Chết tiệt, cậu còn dám nhắc lại?" Tần Phong mặt trầm tiếp xuống, người này thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Trước mắt anh lại hiện ra cảnh tượng tối hôm qua bị con chó điên kia áp ở dưới thân cuồng liếm, tức giận đến mặt đều tái, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Đừng để tôi gặp lại con cho kia, nếu để cho tôi nhìn thấy, tôi nhất định bắt nó lột da, làm thành áo khoác da chó!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Tôi ủng hộ cậu."

Con chó điên chết tiệt kia, xuất hiện không đến 24 giờ liền làm cho anh rước lấy một đống phiền toái, anh sớm đã xem không vừa mắt rồi.

Tần Phong nghi hoặc nhìn anh: "Sao vậy, con cho kia cả cậu cũng liếm rồi hả?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Tôi cũng không giống người nào đó, có thuốc kích dục trong người."

" Bùi Dịch, cậu có phải huynh đệ của tôi không? Cậu có cần nhắc tới nó không!" Tần Phong tức điên.

Ngày hôm qua rõ ràng liền là ngoài ý muốn, không nghĩ tới là đúng lúc như vậy. Anh nhất định phải giết con chó điên kia.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cầm lấy một phần văn kiện trên bàn mở xem ra, thuận miệng nói: "Giữa trưa muốn ăn cơm không?"

Tần Phong lập tức ngồi thẳng thân thể, cảnh giác nhìn Bùi Dịch: "Cậu lại có ý đồ gì?"

Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức trộm cắp. Anh mới không tin tưởng Bùi Dịch vô duyên vô cớ mời mình ăn cơm.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh một cái, cười như không cười nói: "Sao vậy, không muốn?"

Tần Phong lập tức lắc đầu, anh dám từ chối sao?

Đến giữa trưa, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc tay dắt tay cùng đi quán cà phê bên cạnh Công ty.

Quán cà phê trang trí cực kỳ rất khác biệt, khung cảnh tao nhã, thành phần tri thức thời gian nghỉ ngơi đều thích tới nơi này.

"Nơi này món cá chuối rất rất ngon, cô muốn thử một lần không?" Ôn Ngọc điềm đạm nói.

Tô Thi Thi gật đầu, cô ăn cái gì không kén chọn, trên cơ bản ăn ngon là được.

"Chọn vị trí ngồi gần cửa sổ, có thể nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ." Tô Thi Thi chỉ vào vị trí bên cửa sổ nói. Ôn Ngọc gật đầu, hai người cùng đi đến bên kia.

"Tô Thi Thi?" Phía trước vang lên một thanh âm bén nhọ.

Tô Thi Thi vừa nghe đến thanh âm này, nhướng mày. Chết tiệt, ăn một bữa cơm cũng lại gặp phải cô ta.

"Thật sự là cô!" Phía trước Đoàn Ngọc Lộ đã đứng lên, nhìn đến Tô Thi Thi máu lập tức sôi lên, lập tức kích động lên.

"Ngọc Lộ, ngồi xuống." Đoàn Ngọc Tường vừa thấy biểu tình này của em gái liền biết sẽ xảy ra chuyện xấu, đây là nơi công cộng, muốn ồn ào cũng không có thể ở trong này.

"Chị!" Đoàn Ngọc Lộ cắn răng, liền quay đầu lại nhìn đến Đoàn Ngọc Tường mặt đã trầm xuống.

Trong lòng cô ta khẽ run rẩy, sợ chị mình mất hứng, chịu đựng tức giận ngồi trở lại vào vị trí, quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Ngày hôm qua nếu không phải Tô Thi Thi mang theo chị cô ta đi đến Hà gia, cô ta cũng không đến mức bị chị mình hung hăng mang về Đoàn gia.

Còn có con chó của Tô Thi Thi, ngày hôm qua làm hại cô ta thiếu chút nữa không còn mặt mũi nhìn người khác. Lại còn nghe nói dám đem chó ngao Tây Tạng ông nội cô ta nuôi dưỡng cho khi dễ rồi.

"Thật sự là tiện nhân nuôi chó hoang!" Đoàn Ngọc Lộ ở trong lòng mắng thầm.

"Thi Thi, có muốn hay không đổi một nhà hàng khác?" Ôn Ngọc nhìn Đoàn đại tiểu thư cùng một chỗ với vị tiểu thư kia giống như đối Tô Thi Thi có ý thù địch, sợ Tô Thi Thi chịu thiệt, nhỏ giọng đề nghị.

Cô nói chuyện thanh âm rất nhỏ, cũng chỉ có Tô Thi Thi nghe được.

Nhưng không biết sao, bên cạnh Đoàn Ngọc Tường lại như Thuận Phong Nhĩ, đứng lên đối với Ôn Ngọc nói: "Xin lỗi, em gái tôi từ nhỏ bị chiều hư, mong hai người không để ở trong lòng."

“Không có không có…” Ôn Ngọc mặt một phen liền đỏ. Lần này đi cũng không được, không đi cũng không được, cô khó xử nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn cô cười cười, lôi kéo cô đi đến vị trí bên cạnh gần cửa sổ: “Ở trong này chịu đựng một chút cũng không sao, vẫn phải đi về đi làm mà.”

Đến nơi nào gặp người không hợp ý, chẳng lẽ cô liền cơm cũng không ăn? Tô Thi Thi chưa bao giờ ngược đãi chính mình.

Ăn không ngon, phỏng chừng vẫn là chị em Đoàn gia.

Ôn Ngọc thấy thế cũng không nói gì, hai người gọi người phục vụ chọn món, bắt đầu nhỏ giọng tán gẫu.

“Chị xem bọn họ!” Đoàn Ngọc Lộ quay đầu nhìn Tô Thi Thi bọn họ nói chuyện vui vẻ như vậy, trong lòng càng thêm tức giận.

Dựa vào cái gì cô ta ở trong này như vậy sinh khí, mà Tô Thi Thi kia lại thoải mái yên ổn như vậy.

“Chị, chị phát hiện không vừa rồi cô ta nhìn cũng chưa từng nhìn chị liếc mắt một cái, chị để làm sao mỗi lần đều giúp cô ta nói chuyện.” Đoàn Ngọc Lộ buồn bực nói.

Đừng tưởng rằng cô ta không biết, chị cô âm thầm một mực bên ông nội thay Tô Thi Thi nói chuyện, bằng không Tô Thi Thi kia kia phỏng chừng đã sớm bị ông nội đuổi đi rồi.

Đoàn Ngọc Tường chỉ là nhàn nhạt cười cười, chỉ cà phê trước mặt cô ta nói: “Ngoan, uống coffee của em đi.”

Đoàn Ngọc Lộ chu mỏ, nghĩ đến bởi vì Tô Thi Thi làm hại cô ta hiện tại trong nhà vẫn còn bị canh chừng căng thẳng, trừ tìm chị mình, không còn chỗ nào chứa cô ta. Trong lòng cô ta càng nghĩ càng sinh khí.

Lúc này, bên cạnh người phục vụ đang bưng đồ ăn đến cho Tô Thi Thi.

Đoàn Ngọc Lộ nhãn cầu xoay một vòng, thân thể yên lặng hướng lối đi nhỏ bên kia ngồi xuống. Đợi cho thời điểm người phục vụ đi đến, chân cô đột nhiên duỗi ra ngoài.

“Cẩn thận!” Tô Thi Thi âm thầm nhìn Đoàn Ngọc Lộ chuẩn bị vươn chân ra, roạt một phen liền từ chỗ ngồi đứng lên.

Người phục vụ hoàn toàn không chú ý tới, vấp phải chân Đoàn Ngọc Lộ, thân thể mất đi trọng tâm, người cấp tốc hướng mặt trước ngã, trên tay món ăn liền hướng tới Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tay mắt lanh lẹ, đem món ăn chụp lại, thẳng tắp hướng tới Đoàn Ngọc Lộ bay tới.

“A!”

“A!”

Liên tiếp hai tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi đỡ người phục vụ muốn ngã kia. Mà Đoàn Ngọc Lộ vừa vặn bị tất cả đồ ăn đổ lên người, thức ăn rơi ra, bắn tung tóe, cả người đều là nước canh.

“Tô Thi Thi cô điên rồi!” Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Người phục vụ thấy thế sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng giải thích.

“Người nào cho ngươi giải thích, cút cho ta!” Đòan Ngọc Lộ dơ tay, một cái tát liền đánh qua.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, theo bản năng chắn trước người phục vụ, chỉ nghe tát một tiếng, một cái tát nặng nề rơi trên mặt cô.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy đầu óc ông một tiếng, lập tức mặt nóng rát i.

“Ngọc Lộ!” Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cũng là hơi đổi, ngẩng đầu đột nhiên thoáng nhìn ra cửa bíng dáng hai người đàn ông quen thuộc vô cùng đang đứng, bọn họ chính là đang mặt không chút thay đổi nhìn các cô ở nơi này.

Trong lòng cô ta căng thẳng, không hề nghĩ ngợi, trở tay liền cho em gái mình một cái tát, lạnh lùng quát: "Ngọc Lộ, em hơi quá đáng rồi!"

Tô Thi Thi đang muốn giáo huấn Đoàn Ngọc Lộ, không nghĩ tới bị Đoàn Ngọc Tường giành trước rồi. Cô có chút kinh ngạc, lại là muóin diễn tuồng náo nhiệt?

Ở cửa, Bùi Dịch cùng Tần Phong mặt trầm xuống đi nhanh tới.

Tô Thi Thi chú ý tới động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên, cơ thể liền đóng băng.

Anh sao có thể ở nơi này?

"Chị, chị sao lại đánh em!" Đoàn Ngọc Lộ lúc này mới phản ứng kịp, bụm mặt, nước mắt lưng tròng nhìn chị mình.

Gần đây tới cùng là xảy ra chuyện gì? Cô ta thường xuyên bị người trong nhà đánh, mẹ đánh cô ta, cha đánh cô ta, hiện tại ngay cả chị cũng đánh cô ta.:,

Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp liền òa khóc, ủy khuất vô cùng.

Đoàn Ngọc Tường lườm cô ta một cái, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho cô ta. Đứa đần độn này không thấy được Bùi Dịch bọn họ đến đây sao?

Vừa rồi Bùi Dịch nhất định thấy được Đoàn Ngọc Lộ đánh Tô Thi Thi, theo như tính tình của anh không dễ dàng tha các cô?

"Chú trẻ." Đoàn Ngọc Tường cũng không nói gì, chỉ là quay đầu đối với Bùi Dịch lên tiếng chào hỏi.

"Chú trẻ?" Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn đến thật là Bùi Dịch, sợ tới mức mặt đều trắng, cũng không dám nói một câu.

"Chú trẻ, Ngọc Lộ em ấy không phải cố ý, vừa rồi thật là hiểu lầm, con cũng đã giáo huấn em ấy rồi." Đoàn Ngọc Tường vội vàng giải thích.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái, lập tức hướng Tô Thi Thi đi tới. Đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nâng cằm của cô, lấy tay vuốt ve mặt cô, ôn nhu hỏi: "Đau không?"

62. Chương 62: Yêu Thương Cô

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

Đau không?

Chỉ là một câu hỏi bình thường, lại để cho Tô Thi Thi mũi cay cay.

Cô cuống quít quay đi mặt, yên lặng gật đầu.

Đương nhiên đau, phỏng chừng mặt bị đánh sưng lên.

Chỉ là cô không phải loại người đạo đức giả, gặp đàn ông là khóc lên?

Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi trên mặt in năm ngón tay, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất, quay đầu đưa mắt nhìn Tần Phong: "Tôi nhớ rõ, nhà hàng này là của cậu?"

Tần Phong hiểu ý, gật đầu nói: "Không sai, nhà hàng này là tôi nhàm chán mở chơi."

Anh đối với người phục vụ bên cạnh nói: "Nhận dạng rõ hai người phụ nữ này, rồi đi thông báo quản lí, sau này hai người kia không được đến nhà hàng này nữa."

“Tần thiếu…” Đoàn Ngọc Tường cắn cắn môi, âm thầm xiết chặt quả đấm, trong mắt có tức giận nhảy lên cao.

Cô lớn lên đến từng này, vẫn chưa từng mất mặt như vậy.

“Chị, bọn họ quá khi dễ người…” Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe đã tức điên.

“Em câm miệng cho chị” Đoàn Ngọc Tường thấp giọng mắng, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch cùng Tần Phong bọn họ nói, “Thực xin lỗi, hôm nay là chúng tôi không tốt, quấy rầy rồi.”

Sau đó cô kéo Đoàn Ngọc Lộ đi tới ngưỡng cửa, cúi đầu nhìn trên thân mình bị đồ ăn bắn vào vết bẩn, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống ở trong này.

Lần này thật sự là mất hết cả mặt mũi, thế nhưng cô em gái đáng giận của cô ta vẫn còn không biết, cứ muốn tìm Tô Thi Thi tranh luận.

“Bọn họ dựa vào cái gì không cho chúng ta tới? Chúng ta là khách, có quyền đến chỗ này!”

“Em còn dám nói, chẳng lẽ muốn cho chú trẻ phát hỏa?” Đoàn Ngọc Tường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lườm cô ta một cái, lập tức bỏ tay cô ta ra, lập tức hướng xe mình đi đến.

“Chị muốn đi đâu?” Đoàn Ngọc Lộ suy nghĩ đến Bùi Dịch phát hỏa, vội vàng đuổi theo.

Đoàn Ngọc Tường bước nhanh hơn, lạnh giọng nói: “Về nhà thay quần áo.”

Quần áo của cô ta đều đã ô uế, chẳng lẽ còn có thể về công ty sao?

May mắn vừa rồi chỉ có các cô, nếu bị nhiều người nhìn thấy, thật là không biết mặt mũi giấu đi đâu.

Mà trong quán cà phê, lúc này không khí có chút quỷ dị.

Tô Thi Thi cúi đầu, chậm rãi xoa mặt mình.

Mà bên cạnh cô, Bùi Dịch lãnh đạm nghiêm mặt một câu cũng không nói, không biết là lại tức giận cái gì.

(Người ta thấy chị bị đánh nên xót chứ sao. Thế cũng thắc mắc >”<>

Ôn Ngọc đứng đối diện Tô Thi Thi, khẩn trương nhìn cô, cực kỳ muốn hỏi một chút cô thế nào rồi. Nhưng nhìn đến người đàn ông đang đứng bên cạnh cô, Ôn Ngọc sợ tới mức một câu cũng không dám nói.

Cuối cùng vẫn lại là Tần Phong phá trầm mặc.

“Mỹ nữ, cô là nhân viên Xây dựng Tiệp Khắc à?” Tần Phong ngồi vào bên cạnh Ôn Ngọc hỏi.

Ôn Ngọc mặt liền đỏ, khó xử gật gật đầu

Tần Phong bị dáng bộ yêu bộ của cô mê hoặc, cao hứng, cười hì hì nói: “Mỹ nữ, số điện thoại là gì?”

“Này! Anh đừng trêu ghẹo cô ấy!” Tô Thi Thi nghe không nổi nữa, trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Cái dạng công tử đào hoa này nhìn thấy mỹ nữ liền hận không thể nhào đi lên, Ôn Ngọc đơn thuần như vậy, chẳng phải là cừu mắc lừa sói?

“Thi Thi à, em ghen sao?” Tần Phong vừa nghe, mi mắt lập tức phát sáng lên, chớp chớp nhìn Tô Thi Thi, “Nếu em nguyện ý đến công ty của anh làm, anh đảm bảo chỉ chung tình với mình em.”

“Tần Phong, cậu ngứa mình phải không?” Bùi Dịch đôi mắt lạnh lùng bắn qua.

Tần Phong giật mình, một cái quay đầu nhìn Ôn Ngọc, cười tít mắt nói: “Mỹ nữ, những thứ kia nhất điểm không dễ ăn, anh mời em đi nơi khác ăn cơm, em xem hai người bọn họ cũng có chuyện muốn thương lượng, chúng ta không cần quấy rầy bọn họ.”

Tô Thi Thi khóe miệng nhịn không được rút rút. Tần Phong vì theo đuổi mỹ nữ, thật đúng là cái gì đều nói được.

Cô là lần đầu tiên gặp được ông chủ bảo khách món quán mình không dễ ăn, thật sự là bí tay với anh ta rồi.

Bên kia Ôn Ngọc ngây thơ đâu phải đối thủ của Tần Phong, hai ba câu đã bị anh lừa gạt mà dẫn đi quán cà phê.

"Không được, tôi muốn đi đem Ôn Ngọc trở về, chẳng thế thì cô ấy sẽ bị Tần Phong bắt nạt chết!" Tô Thi Thi đứng lên liền muốn đuổi theo.

Nhưng là cô còn chưa đi một bước, đã bị Bùi Dịch nhất bả kéo trên chỗ ngồi, Bùi Dịch quay đầu nhốt chặn cô, mâu quang lạnh lùng: " Hiện tại là hoàn toàn không đem tôi để vào mắt phải không?"

Tô Thi Thi trong lòng khẽ run rẩy, gặp Bùi Dịch hôm nay thái độ có gì đó không thích hợp, lập tức lấy lòng nói: "Sao dám chứ? Bùi tiên sinh người khí thế lợi hại như vậy, sao có khả năng không coi anh ra gì chứ?"

Tuy nhiên biết rõ là cô nói dối, nhưng Bùi Dịch vẫn lại là cực kỳ hưởng thụ bộ dạng cún con này của Tô Thi Thi.

Lôi kéo cô đứng lên, xoay người hướng bên cạnh đi đến, Tô Thi Thi khẩn trương hỏi: "Muốn đi đâu?"

Bùi Dịch hồi đầu nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, phun ra hai chữ: "Ghế lô."

Tô Thi Thi ha ha cười gượng một phen nói: "Liền ở trong này đi, vị trí gần cửa sổ, tầm mắt tốt."

Bùi Dịch nhàn nhạt thoáng nhìn: "Bí ẩn, dễ làm."

Tô Thi Thi mặt liền đỏ, người nầy trong đầu trừ bỏ chuyện này còn có cái khác sao?

Bùi Dịch hồi đầu nhìn đến tiểu nữ nhân đỏ bừng mặt, trong mắt hiện lên ý cười, lôi kéo cô đi đến một căn phòng được bao, đóng cửa lại, sau đó nhất bả ấn cô ở tại ghế lô, nâng cằm cô, thấp giọng hỏi: "Em suy nghĩ cái gì?"

"Không… Không cái gì nha…" Tô Thi Thi vội vàng nói.

"Không cái gì, vậy em mặt đỏ là sao?" Bùi Dịch nhìn chằm chằm mi mắt cô, gằn từng chữ hỏi.

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đẩy ra, đi vào bên trong, nói: "Tôi đói bụng, tôi muốn ăn cơm."

Buổi sáng bị đại cẩu tử kia làm náo loạn gà bay chó sủa, cô cả điểm tâm cũng không kịp ăn. Buổi sáng lại vội vàng với công việc, một chút cơ hội được nghỉ đều không có, lúc này đã sắp đói đến hôn mê.

Bùi Dịch thấy sắc mặt cô có hơi trắng bệch, ánh mắt tối sầm, hơi có chút đau lòng, lập tức rung chuông gọi người phục vụ tới, gọi chút điểm tâm gì đó.

Các loại vừa lên tới, Tô Thi Thi vừa thấy đến đồ ăn, mặt lập tức liền khổ: "Bùi tiên sinh, anh hẳn không keo kiệt như vậy đi, tôi muốn ăn thịt!"

Này rau xanh cây cải củ, xem cô như con thỏ sao?

Bùi Dịch thay cô múc một chén bánh nước canh, nói: "Em đã qua 10 tiếng đồng hồ không có ăn qua cái gì, lập tức ăn quá đầy mỡ không tốt lắm, uống trước chút canh."

Tô Thi Thi sửng sốt, trong lòng coi như được rót vào một dòng nước ấm, mà dòng nước ấm này nháy mắt lan tràn đến toàn thân cô, để cho cả thân thể cô đều ấm lên.

Miệng cô bất giác nhịn không được nhoẻn cười… một cái, cũng không muốn ăn thịt cá, cúi đầu lẳng lặng uống nước canh anh đưa tới.

Bùi Dịch nhìn thấy bộ dạng cô nhu thuận, ánh mắt cũng mềm mại rất nhiều.

Nha đầu kia không cùng anh cáu kỉnh thật sự là nhu thuận cực kỳ, chỉ là bị trêu chọc, tính tình kia thật không phải người bình thường chịu được, giống như một con nhím.

"Anh không ăn sao?" Tô Thi Thi uống vài bát canh, phát hiện Bùi Dịch ngồi ở chỗ kia đũa cũng chưa động, nhịn không được hỏi.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Giúp tôu múc."

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, để bát xuống, cầm lấy bát bên cạnh thay anh múc thêm một chén, đoan đoan chính chính để tới trước mặt anh: "Mời uống, chú Bùi!"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch... một cái, bỗng nhiên cảm giác cách xưng hô không tệ.

Đợi cho hai người uống canh xong, người phục vụ lại lục tục đem một chút đồ ăn, là Tô Thi Thi vừa rồi la hét muốn ăn thịt cá.

"Không nghĩ tới trong quán cà phê thức ăn cũng phong phú như vậy." Tô Thi Thi vừa ăn vừa thở dài, "Tần Phong thật rất biết kinh doanh."

"Là sao?" Nghe được cô khen ngợi người đàn ông khác, Bùi Dịch cũng có chút mất hứng rồi.

Tô Thi Thi lập tức cảnh giác, vội vàng nói: "Đương nhiên không sánh bằng anh rồi, anh mở cả chuỗi khách sạn, một quán cà phê tính là cái gì chứ!"

Bùi Dịch liền thích xem bộ dạng cún con của cô, nhàn nhạt "Uh"m" một tiếng, môi mỏng nhẹ thở ra mấy chữ: "Thật tinh mắt."

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, người nầy, thật đúng là quá tự kiêu rồi.

Thấy cô ăn ít, Bùi Dịch buông đũa xuống, quay đầu nói: "Tô Thi Thi, lần sau để cho tôi thấy em bị người khác khi dễ, em chờ xem."

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi: "Tôi không thích ngược đãi bản thân, chẳng lẽ thích bị người ta khi dễ? Mà còn vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, Đoàn Ngọc Lộ vốn là muốn đánh người phục vụ kia, tôi chỉ nhịn không được thôi."

Bùi Dịch mâu sắc trầm trầm, một màn kia anh thấy rõ ràng, tuy biết Tô Thi Thi là vì người phục vụ kia mới bị đánh một tát, nhưng làm người đàn ông của cô, anh nhìn đến vẫn lại là rất tức giận.

"Tô Thi Thi em nhớ kỹ, sau này người khác khi dễ em, em liền hung hăng đáp trả lại cho tôi, xảy ra gì đều có tôi rồi."

Xảy ra gì đều có tôi.

Những lời này một mực Tô Thi Thi trong đầu phóng đại, không ngừng phóng đại, Tô Thi Thi sững sờ nhìn Bùi Dịch, hốc mắt chậm rãi ươn ướt.

63. Chương 63: Về Nhà Sớm Một Chút

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Buổi tối về nhà sớm một chút."

Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, tay vuốt ve cánh môi, sắc mặt hơi chút đỏ lên.

Vừa rồi Bùi Dịch trước khi rời đi hôn cô một phen, một câu nói như thế.

Nhà...

Cái này đối với cô mà nói rất xa lạ, nhưng mới vừa rồi, người đàn ông kia nói - - về nhà.

"A!" Tô Thi Thi che mặt, "Tô Thi Thi, ngươi nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể bị viên đạn bọc đường kia phá thành lũy được!"

Tô Thi Thi không ngừng nhắc nhở chính mình.

Cô cùng Bùi Dịch khoảng cách quá xa, Đoàn gia là chướng ngại lớn nhất giữa hai người bọn họ, càng không cần phải nói cái khác.

Cô nhìn tổ trưởng của mình, nhìn Ôn Ngọc đã trở lại, yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Cũng không biết Tần Phong vừa rồi mang Ôn Ngọc đi nơi nào.

Ngày hôm nay thật bận rộn, Tô Thi Thi vừa tan tầm liền rất nhanh đi về, chỉ sợ Bùi Dịch đến đón cô.

"Hừ, cô xem cô ta tan tầm liền đi vội vả, tâm tư từ đầu liền không ở trong công ty. Tôi xem cô ta đến chỗ này, liền là câu dẫn đàn ông." Khúc Hồng Mai khinh thường nhìn lướt qua vị trí Tô Thi Thi, đi tới tổ trưởng Tương Tinh Oánh nói.

"Cô vừa rồi nói, cô ấy giữa trưa tại nhà hàng bên cạnh công ty cùng Đoàn Nhị Tiểu Thư nổi lên xung đột?" Tương Tinh Oánh hỏi.

Khúc Hồng Mai gật đầu: " Bởi vì cô ấy, Đoàn Nhị Tiểu Thư còn bị Đoàn tổng giám đốc tát một cái, khóc chạy ra ngoài. Mà còn Đoàn tổng giám đốc tựa hồ cũng gặp tai họa. Mà còn có người dường như nhìn thấy bên cạnh cô ấy có hai người đàn ông, cũng không biết cô ấy thông đồng người nào."

"Lần này tốt rồi." Tương Tinh Oánh mi mắt híp híp, cô ta đúng là nghe nói Đoàn Nhị Tiểu Thư kia tuyệt đối không phải dễ chọc.

Cô ta nhìn trợ lí thiết kế của mình, trong lòng suy xét.

"Tô Thi Thi này không đơn giản, có thể để cho Đoàn tổng giám bởi vì cô ấy mà đánh em gái mình, phía sau cô ấy khẳng định có người chống lưng."

"Hồng Mai, sau này cô chú ý động tĩnh Tô Thi Thi một chút, biết không?" Tương Tinh Oánh đối với Khúc Hồng Mai nhỏ giọng nói.

Khúc Hồng Mai hướng cô ta chớp mắt vài cái: "Tôi biết, quy cũ."

Tương Tinh Oánh ánh mắt âm thầm, không nói gì.

Quy cũ, đơn giản là xa lánh người mới. Mấy người trợ lý trước của Ôn Ngọc là bị bọn họ chèn ép.

"Ngu ngốc, để cô giúp tôi giải quyết những rắc rối, dù sao xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến tôi."

Tương Tinh Oánh mắt hiện lên tia khinh thường.

Ở trong mắt cô ta, thủ hạ của mình chỉ để lợi dụng. Nếu như có thể nhân cơ hội xa lánh Ôn Ngọc, sau này bộ phận thiết kế là thế giới của cô ta rồi.

Khúc Hồng Mai nào biết rằng cô ta bị tổ trưởng của mình tính kế, lại vẫn ở bên kia đắc chí, lên kế hoạch phải như thế nào để chỉnh Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hoàn toàn không biết mình trở thành cái gai trong mắt người khác, cô lên xe trực tiếp trở về Đoàn trang viên.

"Tô tiểu thư." Còn chưa tới biệt thự, phía xa đã nhìn thấy tiểu quản gia đứng ở cửa biệt thự, như là đang chờ cô.

"Quản gia, xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi bước chân nhanh hơn đi tới, nghi hoặc hỏi han.

"Cái này…"

"Thật ra..!" Quản gia còn chưa nói xong, liền nghe trong biệt thự truyền đến thanh âm vang dội tiếng chó sủa.

"Đại Cẩu tử?" Tô Thi Thi cả kinh, tiếng kêu Đại Cẩu tử sao hoảng sợ như thế? Cô vội vàng hướng biệt thự chạy tới, quản gia thở dài, đuổi theo.

Nhưng khi Tô Thi Thi đẩy cửa biệt thự, còn chưa đi vào, chỉ thấy trước mặt hình ảnh chớp lóe, sau đó Đại Cẩu tử liền bổ nhào trên người cô.

Tô Thi Thi ôm Đại Cẩu tử lui về sau hai bước mới dừng lại, thiếu chút nữa đã bị nó bổ nhào đến ngã trên mặt đất.

"Ư ư ư…" Đại Cẩu tử núp ở trong lòng Tô Thi Thi kêu, ủy khuất giống như bị người ta kéo ra ngoài làm thịt.

"Đây là sao?" Tô Thi Thi ngẩn ngơ, cẩn thận kiểm tra Đại Cẩu tử. Phát hiện trên thân nó không có vết thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Đem con chó ngốc này dắt đi." Phía trước truyền đến một lành lạnh thanh âm.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, lập tức trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Bùi Dịch cầm roi trên tay, mà ở trên mặt đất, trước mặt cô lag một cái lồng sắt.

"Huấn luyện chó?" Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch đem roi ném trên mặt đất, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào tay ôn chó của Tô Thi Thi: "Qua đây"

Đại cẩu tử "ư" một tiếng, đầu hướng vào lòng Tô Thi Thi.

Bùi Dịch ánh mắt lập tức liền tối sầm, tiến lên lôi nó, bắt nó ra khỏi lòng Tô Thi Thi.

"Oẳng…" Đại Củi kêu thảm một tiếng, vung chân ra liền hướng biệt thự bên ngoài chạy.

"Anh xem anh bắt nó sợ đến đã chạy đi rồi." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, vội vàng đuổi theo.

"Tô tiểu thư!" Bên cạnh Tiểu Ưu nhìn thấy cũng vội vàng đuổi theo.

Bùi Dịch mặt liền đen.

Cô gái này thật không đem anh để vào mắt, vừa về đến, trong mắt cũng chỉ có con chó ngốc này.

Dạy nó cái gì đều không biết, nhảy qua vòng lửa cũng không dám, quỳ trên mặt đất động không chịu động, lười như heo!

"Nữ nhân chết tiệt!" Bùi Dịch đứng tại chỗ một hồi, phát hiện Tô Thi Thi không có trở về, mặt càng ngày càng đen rồi.

Lúc này đuổi theo phía sau, Tiểu Ưu chạy về tới, sốt ruột nói: "Bùi tiên sinh, không ổn rồi, Tô tiểu thư cùng Đại Cẩu tử ở chuồng chó bên kia đi."

"Thật phiền!" Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, nâng bước đuổi theo. Còn chưa tới chuồng chó bên kia, thật xa liền nghe đến tiếng chó sủa, có Đại Cẩu tử, còn có chó ngao Tây Tạng.

Mơ hồ còn có thanh âm Tô Thi Thi: "Tiểu Vịnh, ngươi đừng kích động, chúng ta đưa ngươi ra…"

Cái cô gái ngốc này.

Bùi Dịch nhíu hạ mi, đi nhanh tới, rất nhanh nhìn đến chó ngao Tây Tạng bị nhốt trong lồng sắt. Lúc này Tô Thi Thi ngồi xổm bên cạnh lồng sắt, nghĩ biện pháp mở khóa.

Đại Cẩu tử liền ngồi xổm bên cạnh Tô Thi Thi, sốt ruột di chuyển, trong lồng chó ngao Tây Tạng tựa hồ cực kỳ kích động, thỉnh thoảng lại đụng phải lồng sắt, muốn đi ra bên ngoài.

Bùi Dịch nhìn, cô gái ngốc này nghĩ đến cô không sợ bị chó cắn à.

Anh đi lên một tay kéo Tô Thi Thi trở về, ánh mắt sắc bén bắn về phía chó ngao Tây Tạng, nguyên bản chó ngao Tây Tạng đang bất an bị anh nhìn vậy mà sợ tới mức "ư" một tiếng, nằm úp ở trong lồng.

"Gâu gâu!" Đại Câvừa thấy, nhất thời vây quanh Tô Thi Thi đảo quanh.

"Anh có thể giúp một chút? Đại Củi giống như cực kỳ thích Tiểu Vịnh." Tô Thi Thi lôi kéo tay áo Bùi Dịch, đáng thương tội nghiệp nói.

Bùi Dịch trong lòng không kiên nhẫn bị ngữ khí mềm của cô lập tức biến mất, anh âm thầm lườm cô một cái, không nói một lời đi đến lồng sắt. Cầm lấy ổ khóa nhìn một phen, sau đó đối tiểu quản gia nói "Đi lấy công cụ."

"Bùi tiên sinh?" Quản gia không thể tin nhìn anh, lồng sắt này là lão gia đặc biệt sai người làm, chính là sợ Đại Củi tới quấy rầy Tiểu Vịnh. Hiện tại muốn đem Tiểu Vịnh thả ra, chẳng phải là muốn lộn xộn sao?

"Quản gia?" Bùi Dịch ghé mắt, lạnh lùng nhìn qua, quản gia khẽ run rẩy, khẩn trương chạy đi tìm công cụ.

Không mất nhiều thời gian đã tìm được công cụ, trực tiếp cắt ổ khóa.

"Oa!" Chó ngao Tây Tạng được tự do liền chạy ra khỏi lồng sắt, cùng Đại Củi cọ xát, hai con chó cực kỳ hăng hái nhanh chân bỏ chạy.

"Hẳn không xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi nhìn hai con chó chạy như điên, bất giác phát hiện cô giống như làm sai rồi.

Hai con chó ngốc chạy trốn nơi đâu không chạy, lại hướng nhà chính chạy tới.

"Em còn nói a?" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, hướng biệt thự đi, Tô Thi Thi thật cẩn thận đuổi kịp, thấp giọng nói "Vậy anh làm sao còn giúp tôi?"

"Trang viên này nhàm chán lắm, là thời điểm nên náo nhiệt náo nhiệt." Bùi Dịch nói xong, xoay người yên lặng nhìn Tô Thi Thi, "Nếu để cho ta nhìn thấy cô quan tâm chó hơn tôi, sau này đừng hồng gặp lại nó rồi."

Tô Thi Thi không nói gì.

64. Chương 64: Tức Chết Rồi

Edit:

Beta: Gấu

Nhà chính của Đoàn gia là một tòa có hơn hai trăm năm lịch sử kiến trúcTứ Hợp Viện.

Bên ngoài cùng của phòng thờ tổ tiên được xây dựng bằng nhiều cọc gỗ, đầy khí chất lịch sử.

Đoàn Chấn Ba mới vừa cùng cha mình bàn xong việc, còn chưa đi đến sân, liền nghe đến phía trước truyền đến hai tiếng tiếng chó sủa. Lập tức một bóng đen khổng lồ thẳng tắp hướng tới ông vọt tới.

"A!" Ông chỉ kịp phát một tiếng thét chói tai, đã bị đụng phải người ngã chổng vó.

May mắn bên cạnh là bồn hoa, trồng rất nhiều hoa cỏ, bằng không ngã trên nền đất xi măng, phỏng chừng trực tiếp có thể đem xương cốt trên người ông vỡ tan.

"Tiểu Vịnh?" Đoàn Chấn Ba thấy rõ là chó ngao Tây Tạng, sắc mặt càng thay đổi, đem lời nói thô tục nén trở về.

Đây chính là bảo bối của cha ông, cho dù là ông là con cũng không dám mắng, bằng không nhất định bị cha giáo huấn.

Nhưng khi ông đứng lên, liền gặp được chó ngao Tây Tạng hướng về phía sân ngoài "Oẳng" kêu một tiếng, lập tức cửa liền có một cái bóng thần tốc vọt qua.

"Là con chó điên này!" Đoàn Chấn Ba vừa thấy xông tới là Đại Cẩu tử mi mắt lập tức liền tái rồi, vội vội vàng vàng đứng lên, hướng về phía trong phòng hô, "Người đâu nhanh lên, đem con chó điên này bắt lấy cho ta!"

Bên trong lập tức chạy đến mấy người hạ nhân, nhìn đến Đại Cẩu tử cũng đều là cùng đánh máu gà một dạng, vội vàng muốn bắt chó.

Nhưng chó chạy, người có thể đuổi kịp sao? Trong lúc này, cả khu vườn như gà bay chó sủa.

Hai con chó ở trong sân chạy tán loạn, đem bồn hoa trân quý toàn bộ đều giẫm lên nát bươm.

Nghe được động tĩnh Đoàn Kế Hùng đi tới vừa thấy tình hình, tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

"Đóng cửa lại cho ta, hôm nay nhất định phải đem con chó điên này bắt lấy!" Đoàn Kế Hùng là thật tức giận rồi.

Buổi sáng ông nể mặt mũi Bùi Dịch không có hạ lệnh giết chết con chó này, mà chỉ đem chó ngao Tây Tạng nhốt lại. Nhưng không nghĩ tới con chó điên này lại thả chó ngao Tây Tạng ra.

"Chết tiệt, không phải nhốt ở trong lồng sao? Sao lại sổng được?" Đoàn Kế Hùng tức đỏ mặt, phẫn nộ trừng mắt Đoàn Hòa Dự.

Đoàn Hòa Dự ở một bên nơm nớp lo sợ cúi đầu, trong lòng cũng buồn bực không thôi.

Lồng sắt chắc như vậy, còn cả ổ khóa lớn, theo lý mà nói chó ngao Tây Tạng có lợi hại cũng không có khả năng thoát ra…

"Hẳn không là Bùi thiếu gia bọn họ…" Đoàn Hòa Dự ngẩng đầu nhìn Đoàn Kế Hùng, không dám nói rõ là Bùi Dịch bọn họ đem chó cho thả ra.

"Kêu họ đến cho ta!" Đoàn Kế Hùng quát.

Quản gia lập tức sai người đi tiểu biệt thự mời Bùi Dịch qua, sau đó gia nhập đội bắt chó.

Tô Thi Thi bọn họ nhận được tin là lúc đang muốn ăn cơm, Tô Thi Thi cầm đũa, trong miệng mới vừa nuốt xuống miếng cơm, thiếu chút nữa không bị nghẹn chết.

"Đại Cẩu tử chúng nó làm hỏng hoa viên?" Tô Thi Thi nhìn quản gia.

Quản gia gật đầu: "Lão gia rất tức giận, mời tiên sinh cùng Tô tiểu thư qua xem."

Tô Thi Thi quay đầu yên lặng nhìn thoáng qua Bùi Dịch, chờ anh nói chuyện.

Bùi Dịch buông đũa xuống đứng lên, không nói một lời đi tới ngưỡng cửa, Tô Thi Thi đành phải đi theo.

Đã rất nhiều năm không có trở lại nơi này, hiện giờ lại đi vào nhà tổ, Tô Thi Thi đáy lòng nhịn không được cảm thấy lạnh cả người.

Đối với chỗ này, cô tất cả ấn tượng trong trí nhớ đều là băng lạnh còn có đau rét buốt xương, mỗi một lần cô tới nơi này không phải bị mắng liền là bị đánh.

"Không cần sợ." Một bàn tay ấm áp bỗng nhiên nắm lấy cô, Bùi Dịch nắm tay cô, nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cuống quít cúi đầu, không muốn để cho anh nhìn đến chính mình mi mắt ửng đỏ.

Người đàn ông này luôn luôn chu đáo như thế, mỗi lần đều có thể phát hiện suy nghĩ trong lòng cô, có đôi khi cảm giác thực đáng sợ.

Chỉ là loại thương cảm này rất nhanh đã bị tình cảnh trong trang viên nhà thờ tổ đuổi đi không thấy tăm hơi, Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hoa viên hoàn toàn thay đổi.

"Con chó này thật giỏi phá hoại." Tô Thi Thi nhìn những cây thược dược Mẫu Đan bị giẫm hư, còn có các loại hoa cỏ quý hiếm, âm thầm hít vào một hơi.

Thật là có chút đau lòng cho hoa cỏ vô tội.

Cả khu vườn, chỉ còn lại có hai cây bạch quả đoàn viên hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhìn đến hai cây bạch quả, Tô Thi Thi kìm lòng không được thở dài, trong mắt hiện lên tia ảm đạm.

Kia một trắng một vàng chạy tán loạn, một đám hạ nhân ở phía sau, đều không có biện pháp bắt được chúng nó.

Cô thậm chí nhìn đến trên đầu Đại Cẩu tử vẫn dính một cánh hoa, như vậy miễn bàn có bao nhiêu buồn cười.

"Thật giống một kẻ lăng nhăng?" Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm.

Bùi Dịch cước bộ ngừng lại, trong mắt hiện ý cười. Đã lúc này, cô gái này lại có tâm tình quản những thứ này.

Anh ngẩng đầu nhìn qua, thấy bên kia cha con Đoàn Kế Hùng tức giận đến mặt đều đã bốc khói rồi.

"Các người tới vừa lúc, các người nhìn đi?" Đoàn Kế Hùng nhìn thấy hai người, chỉ vào trong viện một mảnh bừa bãi, phẫn nộ mắng.

"Thật có lỗi." Bùi Dịch đứng ở trong sân, lời nói nghe ra cực kỳ thành thật, nhưng vẫn lộ ra một cỗ lạnh nhạt: "Là tôi sơ sót, cha cùng đại ca hà tất cùng hai con chó tranh chấp."

"Tiểu Dịch, cậu..." Đoàn Chấn Ba nghe được Bùi Dịch nói, tức giận đến mặt trắng rồi lại xanh.

Anh đây là cái gì ý tứ? Liền như thế nhẹ nhàng bâng quơ một câu, đã nghĩ đem sự tình bỏ qua? Bọn họ so đo cùng súc sinh không được, có phải hay không so với súc sinh còn không bằng?

"Chấn Ba, con câm mồm cho ta!" Đoàn Kế Hùng hét con trai, yên lặng đem khí trong lòng nuốt xuống.

Ông sớm biết Bùi Dịch sẽ có thái độ này, đứa con riêng so với ông tưởng tượng vẫn còn trầm ổn rất nhiều.

Con trai lớn của ông so với Bùi Dịch lớn hai mươi mấy tuổi, nhưng so với anh, quả thực một điểm lại không bằng.

"Cùng dùng cơm đi." Đoàn Kế Hùng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, nói xong xoay người đi vào trong nhà.

"Cha?" Đoàn Chấn Ba không thể tin nhìn cha mình, lão gia vậy mà không truy cứu?

Ông vẫn định nói chuyện, chỉ thấy Đoàn Kế Hùng quay đầu lành lạnh trợn mắt nhìn ông. Đoàn Chấn Ba lập tức cảnh giác, đột nhiên nhớ tới vừa rồi giữa bọn họ nói chuyện.

Hiện tại Đoàn thị muốn khai phá bất động sản, nhưng đối thủ cạnh tranh theo chân bọn họ quá sát, xuất hiện nhất điểm vấn đề. Đoàn Chấn Ba giải quyết không được, rất có khả năng muốn nhờ Bùi Dịch hỗ trợ, phỏng chừng cha cũng bởi vì điểm này, mới không muốn cùng Bùi Dịch gây nhau.

"Chết tiệt! Tôi liền nhẫn cậu mấy ngày!" Đoàn Chấn Ba âm thầm nắm quả đấm, đành phải đem tức giận đều giấu ở trong lòng.

"Ăn cơm?" Tô Thi Thi nhướng mày, ở nhà chính Đoàn gia, cháu gái như cô không cho phép ngồi vào bàn.

Cô vừa định kiếm cớ trở về, đã bị Bùi Dịch kéo lên.

"Không cần..." Tô Thi Thi ở trong lòng kêu rên, cô không muốn đi vào ăn cơm, sẽ tiêu hóa không được.

Đúng lúc này, Đoàn Ngọc Lộ bên cạnh xem kịch hay hồi lâu từ trong nhà chạy ra, chạy đến trước mặt Bùi Dịch nói: "Chú trẻ, chú mau vào đi, nữ nhi không thể đến nhà tổ ăn cơm, con cùng Tô Thi Thi đi về trước."

Cô nói xong kéo Tô Thi Thi từ trong tay Bùi Dịch, lôi kéo Tô Thi Thi hướng bên cạnh đi.

Đồng thời hạ giọng nói: "Tô Thi Thi, cô nghĩ chú trẻ vẫn che chở cô sao? Cô dung túng chó cô dụ dỗ bảo bối tâm can của ông nội, bây giờ còn đem hoa viên khiến cho loạn hết, cô cho là ông nội sẽ bỏ qua cô sao? Chờ coi đi!"

Người này đầu óc không bệnh đi? Tô Thi Thi cảm thấy được Đoàn Ngọc Lộ chỉ số thông minh quả thực là rớt thành con số âm. Vậy mà chạy tới cùng cô giả thân thiết, ngầm châm chọc cô, xem người khác là kẻ điếc người mù sao?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện sắc mặt Bùi Dịch đã trầm xuống.

"Qua đây." Bùi Dịch hướng cô vươn tay. Tô Thi Thi bĩu môi, cực kỳ ăn ý đi tới anh.

"Chú trẻ, nữ nhi không thể đi vào bên trong ăn cơm..." Đoàn Ngọc Lộ một lòng chỉ nghĩ đem Tô Thi Thi ra xa nơi này, không nghĩ Bùi Dịch che chở cho cô, cô ta nghĩ biện pháp hành hạ cô.

Ngờ đâu Bùi Dịch không quan tâm quy cũ Đoàn gia.

"Tới phiên cô nói chuyện sao?" Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn Đoàn Ngọc Lộ, "Nếu cô nguyện ý, cũng có thể vào trong cùng ăn."

Nói xong đưa Tô Thi Thi đi vào bên trong, Tô Thi Thi bị anh ôm người cứng đờ, mày hơi nhíu lại.

Người đàn ông này lại chê chuyện không đủ phiền toái sao? Vậy mà mời Đoàn Ngọc Lộ vào ăn cơm.

"Thật không?" Đoàn Ngọc Lộ nghe được Bùi Dịch nói, cao hứng quên cả chính mình là ai, vội vàng chạy vào bên cạnh Bùi Dịch thật cẩn thận nhìn anh, "Chú trẻ, chú nói thật không?"

Bùi Dịch không hề để ý cô ta, chỉ là bình tĩnh ôm Tô Thi Thi đi vào trong.

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, như là bỗng nhiên minh bạch cái gì, khóe miệng chậm rãi cong lên.

65. Chương 65: Ủy Khuất Cho Cô

Edit:

Beta: Gấu

Phòng ăn Đoàn gia phong cách cổ xưa thanh lịch, đi vào liền có hương vị gỗ nhàn nhạt, xông vào mũi, làm cho người ta nhất thời sảng khoái tinh thần.

Tô Thi Thi dừng bước hít sâu một hơi, phiền toái trong lòng tựa hồ cũng tiêu giảm rất nhiều.

"Qua ngồi bên này." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi đi đến vị trí bên cạnh.

"Tiểu Dịch?" Phía trước truyền đến thanh âm kinh ngạc, Nhậm Tiểu Vi ánh mắt đảo qua Bùi Dịch đang ôm Tô Thi Thi, mày nhíu lại.

Nhưng nháy mắt liền khôi phục bình thường, hướng về phía Tô Thi Thi ảm đạm cười: "Tô tiểu thư cũng đến đây."

"Bá mẫu người khỏe." Tô Thi Thi không khác Nhậm Tiểu Vi vừa rồi trong mắt chớp lóe rồi biến mất tia kinh ngạc.

Tất cả người Đoàn cơ hồ đều biết cháu gái không thể đến chỗ này ăn cơm. Ngay cả con dâu trưởng Phương Thanh Hoa, cũng không tư cách đến chỗ này ăn cơm, trừ phi là lão gia cho phép.

"Mẹ." Bùi Dịch lên tiếng chào hỏi, không coi ai ra gì ôm Tô Thi Thi ngồi xuống vị trí tay phải mình, Nhậm Tiểu Vi ngồi vào vị trí bên trái, bên cạnh Nhậm Tiểu Vi là chủ vị, là chỗ của Đoàn Kế Hùng.

Cùng đi theo vào Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy màn này, trong lòng ghen tị muốn chết.

Đoàn gia quy cũ, có nhiều chỗ không phải mỗi người đều có thể đụng chạm, mỗi chỗ ăn cơm đều có thứ bậc.

Hiện giờ Tô Thi Thi ngồi vị trí này, bình thường chỉ có chú bác mới có tư cách ngồi, bây giờ Bùi Dịch lại mang cô công khai ngồi.

"Cô chết chắc rồi." Đoàn Ngọc Lộ ở trong lòng thầm nói.

Lúc này, nơi xa có tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Kế Hùng cùng Đoàn Chấn Ba hướng tới nhà ăn đi tới.

Đoàn Kế Hùng nhìn thấy Tô Thi Thi ngồi đó, sắc mặt trầm xuống, nhưng đem lửa giận đè ép xuống.

Ông biết đây là Bùi Dịch cố ý, hiện tại có việc nhờ tiểu tử này, anh lại nóng tính, không nên giáp mặt gây chuyện.

Bên kia Nhậm Tiểu Vi xem tình huống có chút không quá xấu, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Đoàn Kế Hùng liếc mắt ra hiệu cho bà.

Nhậm Tiểu Vi hiểu ý, yên lặng đem lời nói nuốt trở vào, đi qua đỡ Đoàn Kế Hùng ngồi xuống.

"Ngọc Lộ? Em không phải đi trở về sao?" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy em gái đi ở nơi này, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Chị, em cũng tới ăn cơm." Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy chị mình, lập tức cao hứng đi qua ôm cánh tay của cô ta.

Các cô vừa rồi cùng đến tìm Nhậm Tiểu Vi nói chuyện phiếm, sau biết chuyện Đoàn Kế Hùng, tiện để Đoàn Ngọc Tường cùng ăn cơm, nhưng không có kêu cô ta ở lại. Lúc ấy Đoàn Ngọc Lộ trong lòng cũng rất không thoải mái.

Cùng là cháu gái, ông nội cô ta lại rất thích chị cô ta, ra nước ngoài đều mang theo chị cô ta, nhưng lại luôn luôn không muốn gặp cô ta.

Cô ta tuy cũng biết chính mình không thể cùng chị so sánh, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có chút ủy khuất.

"Chú trẻ, tôi vậy…"

"Người nào cho con đến chỗ này? Vẫn còn không nhanh cút ra ngoài cho ta!" Đoàn Kế Hùng quay đầu lại, nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ, sắc mặt một phen liền lạnh giống như hồ sâu lý xuất hiện một dạng, lạnh lùng quát.

"Ông nội?" Đoàn Ngọc Lộ bị dọa người nhảy dựng, ủy khuất nhìn ông ta.

Vừa định nói là Bùi Dịch để cho cô ta vào, bên kia Đoàn Chấn Ba cũng đã dẫn đầu đi tới tát cô ta một cái: "Con thật không biết quy củ, ông nội nói con vẫn không nghe lời? Muốn bi đánh phải không?"

"Cha! Rõ ràng là chú trẻ…"

"Con còn dám nói sạo?" Đoàn Chấn Ba nói xong vừa muốn vung tay, bàn tay đã bị Đoàn Ngọc Tường ngăn lại, Đoàn Ngọc Tường đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Ngọc Lộ, em nhanh trở về đi."

"Em…" Đoàn Ngọc Lộ nhìn chị mình, lại nhìn cha. Cuối cùng ánh mắt lạc ở trên người Bùi Dịch đang ngồi thờ ơ với cô ta, nhất thời hiểu rõ ra.

Bùi Dịch là cố ý, nhất định là nghe được vừa rồi cô ta nói Tô Thi Thi vài câu, muốn báo thù cho cô.

"Còn không đi!" Đoàn Chấn Ba gặp tiểu nữ nhi vẫn đứng lỳ ở đây, giơ tay lên vừa muốn đánh.

Đoàn Ngọc Tường khẩn trương đẩy đẩy Đoàn Ngọc Lộ ra ngoài: "Ngọc Lộ nghe lời, nhanh trở về."

"Em…" Đoàn Ngọc Lộ che miệng lại, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, vừa - xấu hổ.

Dựa vào cái gì Tô Thi Thi có thể ngồi ở chỗ này ăn cơm, mà cô ta lại không được!

Cả người nhà cũng không giúp cô ta, thật đúng là bi ai. Tô Thi Thi nhìn đến người hầu bưng lên một cái đĩa gan heo, tròng mắt xoay xoay. Nhìn Đoàn Ngọc Lộ nhiều thương cảm, cô không ngại giúp cô ấy một tay.

Nếu cô ta muốn ngồi bàn ăn cơm nh vậy, cô không có gì ghen tị để không giúp cô ta, chẳng phải là chính mình keo kiệt?

"Để Ngọc Lộ tới dùng cơm đi, dù sao Đoàn gia cũng không kém một đôi đũa." Tô Thi Thi quay đầu cười tít mắt nhìn Bùi Dịch, "Đúng không?"

"Em nói đúng." Bùi Dịch sủng nịch xoa đầu của cô, lập tức rót một chén trà cho cô, "Trước làm thông cuốn họng, nơi này vịt rất mềm, như thế này ăn nhiều nhất điểm."

"Được." Tô Thi Thi cười tiếp nhận chén trà, nhẹ nhàng nhâm nhi.

Hai người cái dạng này hoàn toàn coi nơi này là khách sạn.

“Để nó qua đây!” Đoàn Kế Hùng tức giận nắm chặt tay thành quả đấm, cắn răng nói.

Bên cạnh Nhậm Tiếu Vi khẩn trương thay ông rót một chén trà, để cho ông ta nguôi giận, đồng thời trong lòng yên lặng thở dài.

Bùi Dịch vẫn đối với việc năm đó bà gả cho Đoàn Kế Hùng khó chịu trong lòng, nhiều năm quanhư thế, tuy không đến mức cùng Đoàn Kế Hùng trở mặt, nhưng là bà biết con trai một mực âm thầm cùng Đoàn gia làm trái lại.

Bà kẹt ở giữa, giúp ai cũng không được, đành phải như nhìn không thấy.

Bên kia Đoàn Ngọc Lộ nghe được mình có thể ăn cơm, lập tức nín khóc mỉm cười, ôm tay Đoàn Ngọc Tường, cao hứng đi tới: “Chị, em nói rồi, rõ ràng là chú trẻ để cho em đến ăn cơm, các người còn la em.”

“Được rồi, em ít nói chút đi.” Đoàn Ngọc Tường nhỏ giọng nói, tên đần độn này bị người lấy ra đùa giỡn mà còn không biết.

Ánh mắt Đoàn Ngọc Tường hơi hơi đảo qua Tô Thi Thi. Nói thật, nhìn đến Tô Thi Thi ở trong này, cô quả thật khá kinh ngạc, mà còn Tô Thi Thi kêu Ngọc Lộ ở lại ăn cơm, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Đừng để tôi thấy cô làm gì xấu.” Đoàn Ngọc Tường ngầm cắn răng.

Bọn họ một nhà rất không dễ dàng mới khiến cho lão gia coi trọng như vậy, cũng không thể bởi vì một lỗi không đáng của em gái mà hủy đi đại cục.

Lúc này, người hầu đã đem đồ ăn toàn bộ dọn trên bàn, Đoàn Kế Hùng ngồi ngay lại, tuyên bố ăn cơm.

Bùi Dịch gắp cho Tô Thi Thi một khối vịt mềm, ôn nhu nói: “Mấy ngày nay mệt mỏi, ăn nhiều chút.”

Mệt mỏi… Tô Thi Thi không biết sao, mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu, im lặng ăn cơm.

Những người khác yên lặng nhìn bọn họ một cái, cũng đều bắt đầu ăn cơm.

Trong lúc này, cả nhà đều im ắng, không phát ra bất kì âm hưởng nào.

Thực không nói ngủ không nói, nhai kĩ nuốt chậm, là quy củĐoàn gia.

Nhưng hôm nay có người quá mức hưng phấn, lại có ý muốn để cho Tô Thi Thi mất mặt, ăn một chốc liền nhịn không được.

“Tô Thi Thi, tôi nghe nói thịt chó ăn rất ngon, đem Đại Cẩu tử của cô làm thịt đi. Xem nó cường tráng như vậy, thịt nhất định rất thơm.” Đoàn Ngọc Lộ uống một ngụm canh, trào phúng nói.

Hiện tại ông nội cô nhất định cực kỳ chán ghét con chó kia, khẳng định cũng càng thêm ghét Tô Thi Thi, cô chính là muốn kích khởi ông nội cô tức giận.

Cô nào biết đâu rằng cô đây là tự vạch áo cho người xem lưng?

Đoàn Kế Hùng e ngại mặt mũi Bùi Dịch, tạm thời vẫn không nghĩ muốn động thủ với con chó kia cùng Tô Thi Thi, hiện tại bị đứa cháu nhắc tới, ông lửa giận trong lòng liền bốc lên.

“Uống chút nước canh đi.” Nhậm Tiếu Vi khẩn trương thay lão gia mời chén canh, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói.

Lão gia không lên tiếng nhận nước canh, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt một cái: “Ai cho con ăn cơm nói chuyện?”

“Con…” Đoàn Ngọc Lộ khẽ cắn môi, sợ tới mức không dám nói nữa.

Tô Thi Thi thấy thế, khẩn trương gắp một khối gan heo bỏ vào trong bát Đoàn Ngọc Lộ, cười nói: “Vẫn lại là ăn nhiều một chút đi, nhìn cô cũng chưa động đũa.”

“Cô…” Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến gan heo, mặt lập tức liền tái đi!

Nữ nhân kia là cố tình chơi mình, cô ta vốn biết cô tuyệt đối không có hảo tâm giúp mình!

Cô ta đang muốn đem gan heo lấy ra, trước mặt lại xuất hiện thêm một đôi đũa.

Bùi Dịch cũng gắp một khối gan heo bỏ vào trong chén cô ta, thái độ là chưa từng có ôn hòa: "Thích ăn cái này?"

"Con… Không phải con…"

"Ngọc Lộ, chú trẻ gắp thức ăn cho em, em còn không mau nói cám ơn?" Đoàn Ngọc Tường sợ em gái nói ra những lời không xuôi tai, khẩn trương hướng cô ta liếc mắt ra hiệu.

"Con… Cám ơn chú trẻ." Đoàn Ngọc Lộ cắn răng nói.

"Uh"m." Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, "Nếu thích, ăn nhiều chút."

"Vẫn còn không ăn?" Đoàn Chấn Ba nhìn đến con gái cầm đũa ra sức vít vít gan heo trong chén, sắc mặt lập tức liền trầm xuống.

Khó có được Bùi Dịch để ý, con bé ngu xuẩn này vậy mà không cảm kích. Hiện tại bọn họ đều có việc nhờ Bùi Dịch, không thể đắc tội anh.

"Con…" Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt lập tức liền khổ, vậy mà để cho cô ăn gan heo, cô ghét nhất ăn cái này.

"Ngọc Lộ…" Đoàn Ngọc Tường ở dưới bàn lặng lẽ lôi kéo tay áo Đoàn Ngọc Lộ, liếc mắt ra hiệu cho cô ta, để cho cô ta cố gắn nhẫn nhịn một phen.

"Em…" Đoàn Ngọc Lộ lặng lẽ nhìn nhìn, phát hiện sắc mặt cha cùng ông nội đã rất khó xem, trong lòng có chút bối rối. Đành phải hé miệng, đem gan heo nhét vào trong miệng.

Cô ta sắp khóc, cô ta thật không biết thứ này tới cùng có cái gì ngon. ông nội cùng cha cô là bệnh thần kinh rồi, liền thích ăn thứ này, mà còn mỗi bữa ăn đều ăn.

Ghê tởm như thế, ăn không ngấy sao?

"Nôn…" Cô càng nghĩ càng ghê tởm, "Ụa" một phen, rốt cục nhịn không được phun ra.

"Chết tiệt!" Đoàn Chấn Ba roạt một phen đứng lên, tức giận đến mặt đều đen, đi tới liền cấp cho cô một cái tát: "Đồ ngu xuẩn mặt mũi của ta bị con làm mất hết rồi?"

"Con… Con vốn là không thích ăn cái này, là cha không nên ép con ăn!" Đoàn Ngọc Lộ cãi lại.

Cô ta thật sự chịu đủ rồi, suy nghĩ đến hương vị trong miệng, ghê tởm lại đỡ ghế dựa nôn mửa liên tục.

"Lố lăng, quả thực vô pháp vô thiên rồi!" Đoàn Kế Hùng ném đũa xuống, mặt trầm xuống từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Một bữa cơm đều đã bị con bé này làm hỏng.

Tô Thi Thi cũng yên lặng buông đũa xuống, kết cuộc này không phải thật tốt sao? Chẳng qua thực ghê tởm.

"Ăn no rồi hả?" Bùi Dịch cực kỳ săn sóc hỏi han, Tô Thi Thi gật gật đầu.

"Vậy thì đi thôi." Bùi Dịch đứng lên chỉnh lý y phục, nắm tay Tô Thi Thi đi.

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu run run một phen, anh hôm nay đột nhiên ôn nhu như thế, thật sự là không quen rồi.

66. Chương 66: Nhà Cửa Sụp

"Bùi Dịch, theo giúp ta đánh ván cờ." Đoàn Kế Hùng gặp Bùi Dịch muốn đi, lập tức nói.

Việc cần nói còn chưa có nói được, làm sao có thể cứ như vậy để cho anh trở về.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trong lòng rốt cục xác định rõ ràng.

Anh vừa rồi làm toàn bộ những chuyện này, bất quá là thăm dò thái độ của lão già kia mà thôi.

Xem ra tin tức anh nhận được là thật, công trình cạnh tranh đấu thầu của Đoàn gia xảy ra vấn đề.

Là muốn để cho anh hỗ trợ sao? Bùi Dịch khóe miệng cong cong, đối với Tô Thi Thi nói: "Em đi về trước đi, tôi lập tức liền trở về."

Tô Thi Thi gật gật đầu, lúc này cũng có chút hiểu được mọi chuyện rồi.

Xem ra Đoàn Kế Hùng cùng Đoàn Chấn Ba hôm nay nhiều phen dễ dàng tha thứ, sợ là còn có ý đồ khác đi.

Cô đối những thứ này không có hứng thú lắm, xoay người liền đi ra ngoài.

Bên kia Đoàn Ngọc Tường sợ em gái mình đợi ở chỗ này không biết sẽ xảy ra thêm chuyện gì, liền đi đến đỡ cô ta đi trở về.

Tô Thi Thi lúc đi ra khỏi nhà, liền lấy tay xoa xoa bụng, ăn được một ít coi như chống đỡ bao tử, không khỏi rất lớn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng không biết Bùi Dịch đang nghĩ cái gì trong đầu, một cái iliền gắp cho cô hết thứ này đến thứ khác, làm hại cô ăn no rồi.

Bất quá nhà thờ tổ này, đầu bếp đều là đạt tiêu chuẩn nhà hàng bảy sao, thực lực thật đúng là không tồi, hương vị thật không tệ.

"Gâu gâu…" Tô Thi Thi đi vào trong viện, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng chó sủa.

"Đại cẩu tử, các ngươi sao còn ở nơi này?" Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, phát hiện hai con chó hướng tới cô chạy đến,

Đang nhìn đến cái kia bóng đen của đại Cẩu tử cùng chó ngao Tây Tạng Tiểu Vịnh to lớn như trâu khi đó, cô vẫn lại là kìm lòng không đậu lui về sau một bước.

Không biết có phải hay không bởi vì quan hệ với đại cẩu tử nhà cô, chó ngao Tây Tạng Tiểu Vịnh đối Tô Thi Thi cũng thân mật rất nhiều. Không giống khi nhìn đến người khác hung dữ như vậy, dáng vẻ hận không thể đi lên liền cắn người một cái.

"Gâu gâu…" Đại cẩu tử lấy lòng cọ xát tay Tô Thi Thi, dựa vào bên người cô không chịu đi.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng nở nụ cười, nói: "Ngươi có phải là đói bụng đúng không? Đi, trở về ăn cơm đi."

"Ư ư…" Đại cẩu tử kia vừa nghe có ăn, lập tức liền đến bạn tình cũng đều đã quên, chậc chậc theo sátbên cạnh Tô Thi Thi liền đi theo phía sau.

"Gâu gâu!" Bị bỏ rơi chó ngao Tây Tạng tựa hồ cực kỳ mất hứng, xông lên liền cắn lông đuôi đại cẩu tử một cái.

"Oẳng!" Đại cẩu tử "Gâu " sủa một tiếng, lập tức giận, quay đầu liền cắn lại.

"Không được?" Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm nhìn, sao vậy trong nháy mắt lại ầm ĩ rồi hả?

Cô sợ bị đánh ngã, thật cẩn thận trốn ở sau một gốc cây bạch quả.

Ngón tay khinh khẽ xoa chạm vào vỏ cây thô ráp, Tô Thi Thi hốc mắt bỗng nhiên có chút cay cay

"Bà nội, người không biết, con lại trở lại." Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn tán cây to lớn này ở trong lòng yên lặng nói.

Cái cây này cũng đã trồng hơn năm sáu chục năm rồi, dáng vẻ hai cây đã to lớn như vậy. Bà nội cô hay nhắc với cô, này hai cây này là lúc trước bà mới vừa gả vào Đoàn gia khi đó, tự tay bà trồng xuống.

"Khi đó, ông nội con mỗi ngày ở bên ngoài xã giao, bà cũng chỉ có hai cây bạch quả làm bạn, mỗi ngày ngồi dưới tàng cây chờ ông, mỗi một năm qua đi, thân cây cứ như vậy chậm rãi lớn lên."

“Sau này tới lúc cha con lớn lên Thành Gia Lập Nghiệp, bà cũng liền không có giới trị lợi dụng, vì thế muốn bỏ đi. Nhưng mà ở Đoàn gia bà chỉ luyến tiếc nhất vẫn lại là luyến tiếc nhất hai cái cây này, cũng là hai cái cây này, để cho bà triệt để cắt đứt đoạn tình cảm này.”

Bên tai nhớ tới lời bà nội cô năm đó đã nói.

Tô Thi Thi yên lặng nhắm mắt lại, tim từng đợt đau đớn đếb co rút.

Cô chưa từng có nghĩ tới, thời đại văn minh, còn có cái loại tư tưởng phong kiến mê tín này.

“Bà nội cô làm sao có khả năng sẽ gây điềm xấu?” Tô Thi Thi vuốt ve thân cây bạch quả, thì thào nói.

Nếu bà thật sự điềm xấu, tại sao sau khi bà rời khỏi Đoàn gia, thân cây bạch quả vẫn lại là mỗi một ngày khô héo hơn?

Thân cây bạch quả này so với bên cạnh kia muốn khô vàng hơn rất nhiều, tuy nhiên tán cây vẫn lại là um tùm rậm rạp, nhưng là luôn luôn một loại cảm giác suy tàn chết chóc.

Năm đó, cây bạch quả này không biết vì sao đang phát triển tươi tốt đột nhiên càng ngày càng khô vàng lên. Đoàn Kế Hùng không biết từ nơi nào nghe tin tức này, thỉnh thầy Phong Thủy đến xem. Cuối cùng cho ra kết luận là, bà nội cô đối Đoàn gia là điềm xấu, kiềm hãm sự phát triển.

Sau đó ép bà nội cô lập tức ly hôn, đem bà nội đuổi ra khỏi Đoàn gia.

“Bà nội, người đã từng chịu quá ủy khuất, con nhất định sẽ thay người trả lại tất cả.” Tô Thi Thi móng tay ghim chặt vào thân cây, trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Nếu cô không có trở về Đoàn gia thì không nói làm gì, nhưng là hiện giờ nếu cô đã trở lại, như vậy liền không thể để cho những người này tiếp tục khi dễ bà cháu cô thêm nữa.

“Gâu gâu…” Tiếng chó sủa kéo Tô Thi Thi từ trong hồi ức trở lại. Cô quay đầu vừa thấy, mi mắt mạnh trừng lớn.

Đại cẩu tưt bị chó ngao Tây Tạng đuổi theo đến sợ hãi, nhìn đến Tô Thi Thi, chạy trối chết tựa như hướng tới cô vọt đến.

“Đừng tới đây!” Tô Thi Thi nhìn đến theo sát phía sau đại cẩu tử chó ngao Tây Tạng đuổi theo, mặt mũi trắng bệch, theo bản năng tránh sang bên cạnh.

Đại cẩu tử cũng đi theo tránh sang bên cạnh, đúng là chó ngao Tây Tạng không phát hiện, thẳng tắp địa hướng tới cây bạch quả đâm đầu vào.

“Ầm - - ”

Một tiếng vang thật lớn, chó ngao Tây Tạng kêu rên một tiếng, lạch cạch một phen ngã trên mặt đất, bốn chân khẽ đạp liền liền không có âm hưởng. Không biết là đã chết vẫn lại là hôn mê.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, lại nghe đến rất nhỏ âm thanh ngã đỗ.

Mi mắt của cô không ngừng mở to, không thể tin nhìn cây bạch quả nằm sát bức tường chậm rãi hướng tới nghiêng về một phía đi.

“Của tôi thiên…” Tô Thi Thi bụm miệng, hoảng sợ nhìn cây bạch quả đảo đi phương hướng.

“Ầm vang…”

“Rầm…”

Giống như động đất một dạng, chỉ nghe “Ầm vang” một tiếng, cây bạch quả nện ở gian phòng thờ, chấn đắc mặt đất đều đã chấn động một phen.

“Xảy ra chuyện gì?” Trong phòng truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng gầm thét, lập tức một đám người vọt ra.

Nhà cửa áp sụp? Mọi người vừa thấy tình hình bên ngoài tình hình đều đã đơ ra.

Tô Thi Thi đã sớm đứng đơ ra như người mất hồn

Chẳng lẽ trùng hợp đến vậy? Nhà thờ hơn hai trăm năm tuổi vốn là chịu không được chấn động này, lần này trực tiếp bị cây bạch quả ngã đè sụp bên trái góc phòng,

Lại vẫn may không phải trong đó nện xuống đi, bằng không hiện tại cả tòa gian phòng phỏng chừng đều đã sụp.

"Có bị thương hay không?" Bùi Dịch bước nhanh đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, nhíu mày hỏi.

"Tôi nói không liên quan tới tôi, anh tin sao?" Tô Thi Thi nhếch khóe miệng nhỏ giọng hỏi.

"Người không có việc gì liền tốt rồi." Bùi Dịch nắm ở bờ vai cô, nhàn nhạt nói.

"Một cái nhà cửa cùng một thân cây mà thôi, sụp đổ thì thôi."

Tô Thi Thi im lặng rồi.

"Tiểu Vịnh! Nó cùng là sao vậy?" Đoàn Kế Hùng nhìn đến phòng thờ Tổ bị hủy, còn không có chấn kinh, phản ứng mạnh khi nhìn đến chó ngao Tây Tạng nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Ông ta lúc này tức giận đến đầu óc choáng váng như người say xe, thân thể lảo đảo, thiếu chút nữa trực tiếp ngất đi.

"Lão gia, là Tiểu Vịnh đụng phải cây bạch quả, rồi cây bạch quả bị ngã mới nện vào gian phòng." Người hầu thấy hết mọi chuyện vừa rồi trải qua chi tiết nói.

Tại Đoàn gia, Đoàn lão gia tử khủng bố, nhưng Bùi Dịch làm sao không khủng bố? Hai cái người này đều đắc tội không nổi, đánh chết bọn hắn cũng không dám nói lung tung.

Lão gia tử thở phì phì nói: "Đang yên lành, Tiểu Vịnh sao lại đi va chạm cây bạch quả? Chết tiệt, các ngươi vẫn còn không mau đi xem một chút nó có sao không? Nếu là nó đã chết, các ngươi cũng đừng muốn sống!"

Đây là ông ta cùng những lão bạn đánh đố dùng thời gian năm năm nuôi chó, người nào dưỡng tốt nhất, thù người đó có thể đạt được thành đông kia, quyền cạnh tranh mảnh đất đấu thầu.

Thoáng chốc kỳ hạn năm năm sắp đến, hiện tại chó lại xảy ra chuyện.

Này quả thực liền giống như kề giao cắt cổ ông ta!

Ông ta còn đang nói vừa dứt lời, chó ngao tây tạng nằm trên mặt đất bị đại cẩu tử loạn ngửi đột nhiên run rẩy động một phát lỗ tai, lập tức mạnh từ trên mặt đất bò lên.

Tiểu Vịnh có chút loạn choạng lảo đảo hai bước, rất nhanh liền thanh tỉnh lại, "oẳng oẳng" kêu hai tiếng, liền chồm qua cắn trên cổ đại cẩu tử, kéo bỏ chạy

Thôi xong!

Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi, yên lặng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, hướng anh khoát tay áo. Rồi mới thừa dịp mọi người không chú ý, co cẳng chạy.

Cô cũng không nghĩ muốn đứng ở chỗ này bị Đoàn Kế Hùng mắng, lại không muốn tự ngược mình.

Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng tiểu nữ nhân đang chạy trốn, trong mắt hứng thú càng ngày càng đậm, cô gái này quả nhiên là càng ngày càng thú vị rồi.

"Không chết! Không chết liền tốt!" Đoàn Kế Hùng nhẹ nhàng thở ra, cái khác xảy ra đều đã đành phải chịu vậy, chỉ cần chó không có việc gì liền tốt

Lúc này ông ta nhất chuyển đầu nhìn đến nơi ở bị hủy, mặt lập tức lại tái rồi: "Vẫn còn không khẩn trương tìm người đến sửa chữa!"

Chết tiệt, nếu để cho người ngoài biết nhà thờ tổ của Đoàn gia bị sập chẳng phải là muốn bị người chê cười đến chết!

67. Chương 67: Con Trai Của Bọn Họ

Một trường náo kịch tan rã trong không vui, tất cả người trong vườn Đoàn gia trang đều đã nhiễm lên một tầng ngưng trọng không khí.

Đoàn Kế Hùng cũng không có tiếp tục cùng Bùi Dịch thương lượng hay tâm sự gì nữa, cùng Nhậm Tiếu Vi đi trở về mặt sau của nhà chính đến bên trong một tòa biệt thự.

Một đến trong nhà, Đoàn Kế Hùng liền tức giận hất tay Nhậm Tiếu Vi ra, lạnh giọng nói: "Bà xem, đây là con trai tốt của bà, thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi!"

Nhậm Tiếu Vi cúi thấp đầu, đi đến đỡ lấy ông ta, để cho ông ta ngồi đến trên ghế dựa, ôn nhu nói: "Nó như thế nào, cũng là con tôi, mà tôi là vợ của ông, không phải sao?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt lúc này mới dịu đi một chút.

Nhậm Tiếu Vi nói rất đúng, ông ta cùng Nhậm Tiếu Vi đã đăng ký kết hôn. Cho dù Bùi Dịch không thíchngười cha này, nhưng anh cũng là con trai của Nhậm Tiếu Vi.

Nói sao cũng coi như là người của Đoàn gia bọn họ.

"Chỉ hy vọng nó không cần ăn cây táo, rào cây sung." Đoàn Kế Hùng thật sự nói, "Tĩnh Đồng của chúng ta mau lớn thì tốt rồi, có thể cho nó tới Đoàn gia làm chủ."

Nói đến đứa con nhỏ Đoàn Tĩnh Đồng, Nhậm Tiếu Vi trên mặt đều là ý cười, nhạt cười nói: "Tĩnh Đồng mới mười tuổi mà thôi, chờ nó lớn một chút, tự nhiên sẽ thay ông chia sẻ cực khổ. Ông đừng nóng giận, ảnh hưởng sức khỏe, không ai đau lòng ông đâu."

"Bà lại là vẫn chỉ mong sao tôchết phải không?" Đoàn Kế Hùng giận tái mặt nói.

Nhậm Tiếu Vi oán trách trợn mắt nhìn ông ta: "Nói bậy cái gì. Được rồi, sự tình hôm nay kỳ thật vẫn lại là ngoài ý muốn, ông cũng đừng cùng bọn nhỏ tính toán nữa. Tôi thấy Tiểu Dịch đối vị Tô tiểu thư kia trái lại rất để tâm, tôi cảm thấy được vẫn lại là không nên ép được quá mau, bằng không đến lúc đó nó trong cơn tức giận mang theo Tô tiểu thư rời khỏi Đoàn gia, chúng ta ngược lại lại càng không thể biết tin tức gì của bọn nó."

Vừa nhắc tới chuyện này, Đoàn Kế Hùng sắc mặt tất cả liền trầm tiếp xuống, tức giận nói: "Tôi sẽ không đồng ý hôn sự này. Bà có rảnh đi nhắc nhở Tiểu Dịch một phen, miễn cho nó tương lai hối hận chuyện mình đã làm."

Nhậm Tiếu Vi sắc mặt cứng đờ, lão gia tử đây là hạ quyết tâm rồi hả?

Bà vội vàng khuyên nhủ: "Ông đừng kích động, chuyện này chúng ta từ từ sẽ bàn đến. Trước đây lúc chúng nó đi đăng ký kế thôn chúng ta cũng cản qua một lần rồi sao? Tôi hiện tại chỉ hy vọng, Tĩnh Đồng của chúng ta có thể bình an lớn lên."

"Tôi biết ý tứ của bà." Đoàn Đoàn Kế Hùng nhíu mày nói.

Trừ bỏ mẹ con Nhậm Tiếu Vi cùng số rất ít thân tín, những người khác cũng không biết Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiếu Vi có sinh một đứa con trai.

Hiện tại đứa bé này đã mười tuổi, bị bọn họ bắt ở nước ngoài sống và học tập ở một trường quý tộc tư nhân.

Hai người thường hay xuất ngoại, trên danh nghĩa phải đi khảo sát công ty ở nước ngoài, trên thực tế đó là đi thăm con trai nhỏ của mình.

Vì không để cho người ngoài hoài nghi, Đoàn Kế Hùng lại vẫn đặc biệt dẫn theo cháu gái Đoàn Ngọc Tường cùng nhau đi.

"Tôi chỉ sợ lại có người gây bất lợi cho Tĩnh Đồng. Dù sao tiểu Dịch cũng là anh trai của TĨnh Đồng, tương lai còn có thể giúp một tay nó. Coi như là nể mặt Tĩnh Đồng, ông cũng không muốn tạo quan hệ tost đệp với nó sao." Nhậm Tiếu Vi vừa nói một bên thay Đoàn Kế Hùng xao bóp bả vai.

“Mặc kệ như thế nào, tôi tuyệt đối không đồng ý nó cưới nha đầuTô Thi Thi kia. Bà là mẹ nó cũng phải chú ý một chút, tìm một cơ hội để cho Tô Thi Thi rời khỏi Đoàn gia.”

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt hơi đổi, nhưng vẫn lại là yên lặng nói: “Được, tôi biết rõ.”

Bên kia, Tô Thi Thi còn chưa đi đến biệt thự, Bùi Dịch liền đuổi theo.

Cô chột dạ cúi đầu, mím môi, một câu cũng không dám nói.

Đêm nay gây ra động tĩnh lớn như vậy, không biết có mang đến phiền toái cho anh hay không. Nhìn sắc mặt vừa rồi của nah, phỏng chừng tức giận đùng đùng rồi.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, thấy cô thành thậtnhư thế, cũng không nói nữa.

Hai người trở lại biệt thự khi đó, mới tiến vào sân liền gặp được hai cái đầu sỏ gây nên chuyện kia. Lúc này chính là đang cúi đầu mỗi con chó một cái bát cơm, nằm úp sấp ở dưới hành lang ăn cơm.

“Quản gia.” Bùi Dịch lạnh giọng hô.

“Tiên sinh.” Quản gia lập tức chạy đi lên.

“Tạihậu viện biệt thự tìm một chỗcho chúng nó,đừng để chúng nó chạy đến chướng mắt ta.” Bùi Dịch nói xong liền lập tức vào biệt thự.

Tô Thi Thi trong lòng chấn động.

Cô còn tưởng rằng Bùi Dịch sẽ đem đại cẩu tử bọn nó đuổi đi, không nghĩ tới vậy mà giữ chúng lại.

Cô nghĩ nghĩ, đuổi theo.

Chỉ là đến chỗ trước mặtBùi Dịch, cô bỗng nhiên liền có chút không dám nói chuyện, vẫn như cũ cúi đầu. Nhưng là nghĩ tới sự tình vừa rồi, khóe miệng nhịn không được cong lên, ngẫm lại liền vui vẻ.

“Nơi này không có người ngoài, nem có thể nở nụ cười.” Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ này đang nén cười kìm nén bộ dánghết sức vất vả, nhíu mày nói.

“Ha ha ha…” Tô Thi Thi bị anh vừa nóinhư vậy, rốt cuộc không nín được cười lên ha hả, “Anh không thấy được Tiểu Vịnh vừa rồi bộ dáng dũng mãnh phi thường, chải quét một phen, một đầu liền đem một gốc cây bạch quả cho đụng ngã. Lão gia tử hiện tại phỏng chừng đều phải tức điên, thực đáng tiếc, tôi không quay video clip… Ách… Tôi cười xong rồi.”

Tô Thi Thi chợt phát hiện chính mình có phần đắc ý vênh váo, vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng lại bỗng nhiên nhớ tới chuyện quan trọng hơn, nhíu mày hỏi: “Anh nói cây bạch quả to lớn như vậy sao dễ dàng như thếđã bị chó ngao Tây Tạng cho đụng ngã trong một lần?”

Bùi Dịch ánh mắt âm u, nhàn nhạt nói: “Đã làm cho người ta đi thăm dò rồi.”

“Anh là nói cái cây kia có vấn đề?” Tô Thi Thi mở to mắt hỏi anh.

Bùi Dịch đột nhiên yên lặng nhìn mi mắtTô Thi Thi, giống là muốn từ trong mắt cô nhìn ra cái gì sự tình một dạng.

Tô Thi Thi bị anh nhìn có chút bối rối, không tự giác dời đi ánh mắt.

“Tô Thi Thi, sau này có chuyện gì nói thẳng ra, không cần thăm dò tôi.” Bùi Dịch nhíu mày nói.

“Tôi… Tôi đâu nào thăm dò anh…” Tô Thi Thi trong lòng thất kinh, người đàn ông này trực giác có phải hay không quá nhạy cảm rồi hả? Cô bất quá mới nói hai câu nói, đã bị anh nhìn thấu không cách nào che giấu.

Bùi Dịch không cùng cô vướng mắc vấn đề này, nói thẳng: “Hoài nghi của em không có sai, chắc hơn phân nửa là cây kia có vấn đề, chậm nhất ngày mai liền có thể biết được đáp án.”

Tô Thi Thi chấn kinh nhìn anh: “Anh làm sao biết…”

"Bà nội em năm đó liền là vì cái cây này mới bị ép rời khỏi Đoàn gia, chuyện này cũng không khó đoán." Bùi Dịch nói xong đi tới cái tủ bên cạnh, từ bên trong lấy ra một máy tính, vừa đi vừa nói chuyện, "Lại đây."

Anh đặt máy tính ở trên bàn trà, chính mình ngồi ở trên ghế sofa, mở ra Computer.

Tô Thi Thi buồn bực không thôi, đi qua ngồi đến cạnh anh.

2 phút sau, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Computer.

Lúc này trong máy tính bày đặt một đoạn video clip, đúng là cảnh vừa rồi con chó đụng gẫy cây bạch quả ngã sập kia.

Còn có trước đó con hai con chó ở trong hoa viên, đem nhà thờ tổ của Đoàn gia khiến cho gà bay chó sủa một màn kia.

"Anh… Anh quá âm hiểm rồi!" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch thẳng nuốt nước miếng.

Cô không nghĩ tới người nầy vậy mà vụng trộm tại Đoàn gia trang trong vườn gắn cameras. Mà còn từ hình ảnh trong videoclip này có thể thấy, hình ảnh rõ ràng, vừa thấy liền là gắn rất gần, nhưng lại thật không biết anh tới cùng đem cameras giấu ở nơi nào rồi.

"Tôi âm hiểm?" Bùi Dịch mi mắt nheo lại, tầm mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi yết hầu mạnh nuốt nước miếng, ánh mắt chậm rãi u ám thêm.

Tô Thi Thi roạt một phen từ trên ghế sofa đứng lên, khẩn trương theo dõi anh: "Muốn làm gì?"

"Ăn - - em!" Bùi Dịch đứng lên, chặn ngang ôm lấy cô.

Tô Thi Thi vẻ mặt đau khổ hô: "Vết thương sau lưng tôi còn chưa có lành!"

"Vậy sao?" Bùi Dịch cắn răng, "Tôi thấy em hôm nay chạy tới chạy lui, làm gì giống người bị thương chưa khỏi."

"Tôi dì cả mẹ…"

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô gái này tốt nhất vẫn không nên để cho cô nói chuyện!

"Ưm…" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, kỳ thật cô là muốn nói cô tới tháng, đúng là người đàn ông này từ đầu không cho cô cơ hộinói chuyện.

"Chết tiệt!" Bùi Dịch đột nhiên khẽ nguyền rủa một tiếng, bất quá mới hai ngày không đụng chạm cô, thậm chí có điểm khống chế không nổi rồi.

Anh ánh mắt tối sầm lại, bỗng nhiên đem Tô Thi Thi ném đến trên mặt đất, nhất bả hướng trên tường đè.

Không phải đâu? Tô Thi Thi khoái khóc, nơi này là hành lang!

"Phòng ngủ liền ở bên cạnh…"

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch cúi đầu phủ trên cô, hai bàn tay to dùng lực, Tô Thi Thi trên người y phục rầm một phen tựu thành hai nửa.

"Hí…" Tô Thi Thi phần lưng va chạm tại trên mặt tường, đụng phải miệng vết thương của mình, đau đến cô hít vào miệng lãnh khí.

Cho dù cái thuốc mỡ kia đặc biệt tốt, nhưng vết sẹo còn đang làm mày, đụng tới vẫn lại là đau xót muốn chết?

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đem cô xoay người lại, để cho cô đối mặt vách tường, chính mình gắt gao thay đổi tư thế từ phía sau.

Tô Thi Thi mặt đỏ đến rỉ máu rồi.

Cô hiện tại siêu cấp hiểu được tâm trạng của tiểu vịnh tối hôm qua bị chó điên tập kích!

68. Chương 68: Thật Sự Có Vấn Đề

Edit:

Beta: Gấu

Đêm nay Tô Thi Thi ngủ cực không an ổn, một hồi bị chó rượt, một hồi từ trên cây ngã xuống, rồi lại động đất.

Sau đó, một lần nữa, cô lại bị một con chó đè trên mặt đất.

Thời điểm tỉnh lại, Tô Thi Thi toàn thân mồ hôi lạnh.

Cô hướng bên cạnh vừa thấy, phát hiện trên giường đã không có ai, Bùi Dịch đã thức dậy rồi.

"Cầm thú!" Tô Thi Thi rủa thầm một tiếng, chua xót thân thể đau đớn từ trên giường đứng lên, từng bước một gian nan hướng phòng tắm di chuyển.

Lúc này trong thư phòng, quản gia đang cung kính đứng ở bàn công tác bên cạnh, báo cáo khảo sát.

"Cây bạch quả bên trong đã mốc meo, tạm thời còn chưa tra ra cụ thể nguyên nhân. Nhưng mà đã mời chuyên gia đến xem qua, nói này không phải ngày một ngày hai là có thể hình thành, nên là gặp chuyện không may có chút tuổi đời rồi."

"Tôi biết rồi." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt gật đầu nói, "Tiếp tục điều tra, đồng thời giúp tôi điều tra việc năm đó Phương lão phu nhân rời khỏi Đoàn gia."

Phương lão phu nhân? Đó không phải là vợ của Đoàn Kế Hùng, bà nội của Tô Thi Thi?

Quản gia lập tức gật đầu nó "Tôi biết rõ, lập cho người đi thăm dò."

"Chuyện này không được để người khác biết." Bùi Dịch nói xong khoát tay, để cho ông đi ra ngoài.

Chờ sau khi ông rời đi, Bùi Dịch đứng lên gọi điện thoại cho Tần Phong.

"Sự kiện kia có thể bắt đầu chuẩn bị rồi." Bùi Dịch nói xong liền cúp điện thoại, hoàn toàn không cho Tần Phong có cơ hội nói chuyện.

Nói đùa, tên kia gần đây giống hệt như Đường Tăng, vẫn lải nhải không để yên. Nghe anh dong dài, chi bằng anh đi ăn sáng cùng Tô Thi Thi.

Chỉ là anh trở lại phòng vừa thấy, phát hiện Tô Thi Thi đã thức dậy, trong phòng không người. Đến dưới lầu, lại hay Tô Thi Thi đã đi làm rồi.

Lá gan càng ngày càng to rồi! Bùi Dịch sắc mặt lập tức tối đen.

Dám trốn!

Khóe miệng anh cong lên… một cái, vươn tay đến túi áo lấy điện thoại.

Bên này Tô Thi Thi vừa đi tới cửa, mắt thấy cửa trang viên mở ra, vừa muốn bước ra, nhưng cửa chậm rãi đóng lại.

"Sao lại đóng? Tôi còn chưa ra ngoài mà." Tô Thi Thi quay đầu nhìn phòng an ninh.

"Tô tiểu thư, Bùi tiên sinh mời người trở về." Đội trưởng Bảo an đi tới, cung kính nói Tô Thi Thi.

"Tôi…" Tô Thi Thi tức giận xiết chặt quả đấm, rất không dễ dàng thừa dịp Bùi Dịch không chú ý chạy đi, không nghĩ tới như thế liền bị phát hiện rồi. Cô thở dài quay đầu hướng biệt thự đi.

Thời điểm trở vào, phát hiện Bùi Dịch đang ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy anh đứng lên, hướng cô đi tới.

"Anh, anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi không tự giác lui về sau một bước, hẳn không là vì cô buổi sáng không đợi anh mà đi trước, người đàn ông này lòng dạ hẹp hòi muốn trả thù cô?

Nhớ tới chuyện tối hôm qua ở hành lang, Tô Thi Thi kìm lòng không đậu mặt đỏ lên.

Chết tiệt, cô hiện tại thắt lưng vẫn còn đau…

"Em suy nghĩ cái gì?" Bùi Dịch để mặt sát vào Tô Thi Thi, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, mi mắt nheo lại.

"Tôi chỉ là muốn gọi em quay lại ăn bữa sáng mà thôi." Bùi Dịch nói xong kéo Tô Thi Thi đi, xoay người hướng nhà ăn đi đến.

"Tôi…" Tô Thi Thi á khẩu không trả lời được, là cô suy nghĩ nhiều sao? Rõ ràng ánh mắt vừa rồi làm cho người ta hiểu lầm!

"Kỳ thật bản thân tôi có thể đi, mua bữa sáng gần công ty ăn là được." Tô Thi Thi nho nhỏ nói thì thầm.

"Bên ngoài không an toàn bằng ở nhà." Bùi Dịch nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, "Hay em muốn tôi cho người đưa đến công ty cho em?"

"Không cần không cần, trong nhà ăn là được rồi." Tô Thi Thi vội vàng chạy tới ngồi vào bàn ăn, cúi đầu bắt đầu ăn.

Cô tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch nói được, làm được.

Cùng lúc đó, bên biệt thự Đoàn gia, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sáng sớm ngồi ở trong phòng khách, hai người thần sắc đều không tốt lắm.

"Tôi đã nói chuyện này điềm xấu." Phương Thanh Hoa nói.

"Ngậm miệng!" Đoàn Chấn Ba nhíu mày nói, "Nếu như để cho cha nghe được, nhất định liền giáo huấn bà."

"Tôi không phải nói cây bạch quả áp đảo nhà cửa, điềm xấu, mà là nói…" Phương Thanh Hoa nói xong nhìn bốn phía, đè thấp thanh âm nói, "Ông chẳng lẽ quên năm đó lời thầy Phong Thủy nói rồi hả?"

"Bà là nói…" Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống.

Năm đó mẹ ông 60 tuổi thời điểm cùng cha ông ly hôn, nguyên nhân liền là vì cây bạch quả từ từ héo úa, nói Phương lão thái thái cùng Đoàn gia phong thuỷ không hợp, cho nên mới bị buộc ly hôn.

Tuy nhiên khi đó lão gia tử ở bên ngoài vẫn có phụ nữ, nhưng là dù sao trong nhà lại vẫn có một người vợ hợp pháp. Nhưng từ khi cây bạch quả càng ngày càng khô vàng, lão gia tử mới thật sự nổi lên ý nghĩ muốn ly hôn.

Hơn sáu mươi tuổi ly hôn, tại Thượng Lưu Xã Hội lý cũng dẫn tới không nhỏ xôn xao, nhưng là vì tài vận Đoàn gia, lão gia vẫn cứ quyết đuổi vợ mình.

"Chuyện này đã qua, bà nhắc lại làm gì?" Đoàn Chấn Ba nhíu mày nói.

Ông không quá tin tưởng mấy chuyện tâm linh này, mà còn ông cũng tin tưởng năm đó lão gia chủ yếu là nghĩ muốn ly hôn, cho nên mới tìm một cái cớ như vậy.

Phương Thanh Hoa có chút sốt ruột nói "Loại chuyện này thà rằng tin là có, không thể tin là không. Ông xem vốn trong nhà cũng chưa xảy ra chuyện gì, từ khi Tô Thi Thi đến đây, gây ra ít nhiều nhiễu loạn? Cây bạch quả vốn đang rất tốt, nó vừa trở về chưa đầy vài ngày gục rồi. Tôi là suy nghĩ Tô Thi Thi là lão thái thái nuôi lớn, có thể hay không vậy…"

"Ý của bà là nói…" Đoàn Chấn Ba mi mắt nheo lại.

Ông mặc kệ chuyện này thực giả ra sao, nhưng là nếu có thể đẩy chuyện này cho Tô Thi Thi, khiến nha đầu kia rời khỏi nơi này, đối với ông mà nói không phải một chuyện tốt sao.

"Chấn Ba, tôi cảm thấy được chúng ta vẫn lại là đi nói cho cha một tiếng, đến lúc đó quyết định sao, là chuyện của cha. Chúng ta cũng tận hiếu tận tâm rồi, ông nói có phải hay không?" Phương Thanh Hoa dừng một chút, lại thật cẩn thận nói.

"Ngày hôm qua Hà gia lại gọi điện thoại để cho Ngọc Lộ trở về, cha còn không biết chuyện của Ngọc Lộ, tôi chỉ sợ Tô Thi Thi cùng chúng ta không có quan hệ tốt, lại ở cùng một khuôn viên, đến lúc đó lắm miệng…"

"Được, bà theo tôi cùng đi." Đoàn Chấn Ba nghĩ nghĩ nói. Mặc kệ như thế nào, dù sao chuyện này đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi, không có hại, cớ sao mà không làm?

Phương Thanh Hoa trong lòng vui vẻ. Hừ, Tô Thi Thi vậy mà còn muốn cùng bà đấu!

Đều nhờ cây bạch quả!

Phương Thanh Hoa trong mắt ánh sáng lạnh chớp lóe, nhưng lập tức liền điều chỉnh tốt tâm trạng, không cho tâm tư của bản thân tiết lộ nửa phần.

Nếu để Đoàn Chấn Ba biết chuyện kia, đối với bà ta cũng không có lợi.

"Cha…" Mới vừa xuống lầu Đoàn Ngọc Tường nghe được cha mẹ vừa rồi đối thoại, thấy bọn họ muốn đi tìm lão gia tử, há to mồm, nghĩ muốn ngăn cản bọn họ.

Nhưng mới mở miệng, cô đột nhiên lại đổi chủ ý. Chờ bọn họ rời đi, nghĩ nghĩ đi sang biệt thự kế bên.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang ăn cơm, quản gia đi đến, thông báo "Tiên sinh, Đoàn đại tiểu thư nói có việc tìm ngài."

Bùi Dịch bỏ thìa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi rụt cổ "Anh đừng nhìn tôi, tôi cùng cô không quen, cô ấy là tới tìm anh."

Không biết có phải hay không cô ảo giác, cô cảm thấy được ánh mắt Đoàn Ngọc Tường nhìn Bùi Dịch có chút kỳ quái.

Bùi Dịch nhìn đến dáng điệu tiểu nữ nhân không được tự nhiên, ánh mắt tối sầm, đối với quản gia nói "Để cho cô ta vào."

Bên ngoài rất nhanh liền có tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Ngọc Tường tiến vào phát hiện Tô Thi Thi cũng ở đây, sửng sốt một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục.

"Chú trẻ." Cô đi tới mở miệng có chút không được tự nhiên, Bùi Dịch so cô lớn hơn vài tuổi mà thôi, gọi anh là chủ trẻ thật sự rất không quen.

Nhất là kêunhư thế, cảm giác cùng anh cách rất xa rất xa.

"Có lời cứ nói." Bùi Dịch nhàn nhạt nói, đến nhìn cũng không nhìn cô ta liếc mắt một cái.

Đoàn Ngọc Tường cắn môi, trong giọng nói có chút sốt ruột "Chú trẻ, con tới liền là nghĩ muốn nói cho chú một tiếng, hôm nay trang viên thảo luận nổi lên một chút lời đồn ác ý, nói cây bạch quả đột nhiên ngã vào phòng ốc là điềm xấu. Chú cũng biết ông nội tín những thứ này, khả năng có thể gây bất lợi cho Tô tiểu thư."

Tô Thi Thi tay nắm thìa căng thẳng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô không tìm phiền toái, phiền toái trái lại chính mình đã tìm tới cửa.

Đang nói, bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền đến, quản gia chào đón đưa người hầu Hồng Cầm của Nhậm TIếu Vi đi tới.

"Bùi thiếu gia, phu nhân mời Tô tiểu thư đi gặp mặt."

Tô Thi Thi cầm lấy khăn ăn chùi miệng, nghiêng đầu rất nhanh lườm Bùi Dịch một cái.

Chỉ thấy Bùi Dịch nhàn nhạt nhíu mày, đứng lên, đối với Hồng Cầm gật gật đầu.

Hồng Cầm có chút khó xử nhìn Bùi Dịch: "Phu nhân nói Tô tiểu thư một mình đi qua."

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói nhưng là chân thật đáng tin, "Người phụ nữ của tôi sao có thể để người khác dẫn đi, bà trở về đi, tôi sẽ đưa cô ấy qua đó."

"Tôi có thể từ chối không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi, sớm biết rằng cô vừa rồi chết sống không trở lại rồi.

"Từ chối không có hiệu quả." Bùi Dịch lôi kéo Tô Thi Thi, trực tiếp đi ra phía ngoài

Đoàn Ngọc Tường nhìn hai người cùng cô nhìn thoáng qua, trên mặt nụ cười gượng.

Bùi Dịch lôi kéo Tô Thi Thi đến bên ngoài, tiện buông lỏng tay cô ra "Chờ tôi một chút."

"Này..." Tô Thi Thi lại vẫn chưa kịp nói chuyện, Bùi Dịch liền hướng phía ngoài đi tới.

Đoàn Ngọc Tường đi tới, nhìn thấy Tô Thi Thi một người ở bên ngoài, sắc mặt trầm trầm, hướng tới cô đi qua.

69. Chương 69: Đó Là Một Con Ngựa

Edit:

Beta: Gấu

"Tô tiểu thư." Đoàn Ngọc Tường đi đến trước mặt Tô Thi Thi, lo lắng nhìn cô.

Tô Thi Thi nhướng mày, nếu là trước đây, Đoàn Ngọc Tường đặc biệt chạy tới báo tin cho bọn cô như vậy, cô có lẽ sẽ hết lòng cảm kích. Nhưng từ khi xảy ra vài chuyện, cô hiểu rõ Đoàn Ngọc Tường tuyệt đối không có ý tốt.

Cô bất động thanh sắc đối với cô ta gật đầu "Đoàn tiểu thư, có chuyện gì sao?"

"Tô tiểu thư..." Đoàn Ngọc Tường khó xử nhìn chung quanh một chút, há miệng thở dốc, cuối cùng yên lặng thở dài nói: "Cô là thật tâm thích Bùi Dịch sao?"

Tô Thi Thi nhíu mày nhìn cô ta, chờ cô ta tiếp tục nói tiếp.

Đoàn Ngọc Tường nói: "Cô có thể không biết Bùi Dịch ở Đoàn gia là không dễ dàng, nếu cô thật sự thích anh ấy, nên thay anh ấy suy nghĩ một chút, chứ không để cho anh ấy gặp phiền toái."

Tô Thi Thi nở nụ cười, nhàn nhạt nhìn cô nói: "Xin hỏi cô với anh ấy có quan hệ gì? Cô tựa hồ cực kỳ quan tâm chú trẻ của cô?"

Mãi đến lúc này, Tô Thi Thi cơ bản đã có thể xác định, Đoàn Ngọc Tường thích Bùi Dịch.

Đoàn Ngọc Tường biểu tình cứng đờ, như là tâm tình bị người khác vạch trần một dạng, nhưng biểu tình của cô ta theo Tô Thi Thi lại quá mức nông cạn.

"Rõ ràng là muốn để cho tôi biết, lại vẫn còn làm bộ như không lưu tâm, Đoàn Ngọc Tường cô diễn cũng thật vất vả rồi!" Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Cực kỳ rõ ràng, Đoàn Ngọc Tường là cố ý muốn để cho cô biết cảm tình cô ta đối với Bùi Dịch.

Nhưng mà toàn bộ suy cho cùng, có liền quan gì đến cô?

Tô Thi Thi nhìn xa xăm, ôn hoà nói: "Đoàn đại tiểu thư muốn làm cái gì là do cô tự quyết định, nhưng miễn sao đừng dính dáng đến tôi, chẳng thế thì, tôi không cam đoan tôi sẽ làm ra cái gì đâu."

Tô Thi Thi nói xong, quay đầu nhìn mắt Đoàn Ngọc Tường, gằn từng chữ nói: "Ví dụ như, để cho Bùi Dịch triệt để chán ghét cô, xa lánh cô."

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường biến sắc. Người em gái cùng cha khác mẹ này, luôn luôn không biết quy tắc

Tiếp xúc nhiều lần như thế, cô ta vậy mà một chút đều không nắm bắt được tâm tư của Tô Thi Thi.

“Cô thật sự không cần anh ấy sao?” Đoàn Ngọc Tường nhìn Tô Thi Thi hỏi.

Tô Thi Thi cười nói: “Xin hỏi cô với anh ấy có quan hệ sao? Cô có tư cách gì để hỏi?”

Cô nói xong đi về phía trước.

Đoàn gia hỏi han ân cần đều là giả, bọn họ chỉ quan tâm lợi ích chính mình mà thôi.

Nếu trước đây, Tô Thi Thi phỏng chừng sẽ bị lừa, nhưng hiện tại cô kinh nghiệm nhiều như vậy, cũng sớm đã đem tâm cơ những người này nhìn thấu.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, âm thầm xiết chặt quả đấm.

“Bùi Dịch tới cùng thích gì ở cô? Tôi không tin tôi không bằng cô!” Đoàn Ngọc Tường ở trong lòng yên lặng nói, cô ta nhất định phải làm cho Bùi Dịch chú ý tới mình!

Bên này, Tô Thi Thi mới vừa đi vào trong viện, chợt nghe từ cửa biệt thự truyền đến một trận thanh âm hí lạ.

“Ngựa?” Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, nháy mắt tiếp theo cấp tốc hướng cửa chạy tới.

Cô mới vừa mới nghe được tiếng hí, chẳng lẽ là…

Cô dừng bước, mở to mắt nhìn vào bên trong, si ngốc nhìn thấy được, tự nhiên xuất hiện tại cửa biệt thự tuấn mã màu đen.

Người đàn ông giống như kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, điều khiển ngựa từng bước một hướng cô đi tới.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trái tim mình đột nhiên đập lỡ một nhịp, đáy lòng như là có cảm giác rất lạ, rầm một tiếng chui từ dưới đất lên mà ra, chậm rãi nảy mầm.

Anh tựa như vương tử cưỡi hắc mã, hướng tới cô vươn tay “Leo lên.”

Tô Thi Thi hít mũi, không có vươn tay, mà là ngây ngốc đi đến bên cạnh tuấn mã, nâng tay, muốn đụng vào nó, nhưng lại không dám, càng giống không nỡ.

Đây là ngựa do bà nội cô nuôi lớn, mới trước đây cùng cô đặc biệt thân mật, có một lần cô bị lão gia tử cho một trận đòn roi, là con ngựa này mang cô lao ra khỏi trang viên.

Tô Thi Thi không biết con ngựa này về sau như thế nào, về sau này, cô không còn gặp nó.

Cô cho rằng đời này cũng không gặp lại, nhưng Bùi Dịch lại cưỡi nó.

Bùi Dịch nhìn đến biểu tình Tô Thi Thi, vẻ mặt kiềm chế, từ trên ngựa nhảy xuống, cầm tay cô, hướng tới đầu ngựa chậm rãi duỗi qua.

“Nó không đá em.” Bùi Dịch phía sau ôm Tô Thi Thi, nhẹ giọng nói.

“Nó…” Tô Thi Thi mới phát hiện không thích hợp, đầu con ngựa này, mi mắt có một đường vân trắng, mà trong trí nhớ của cô Tiểu Hắc không có dấu vết đường.

“Nó là con của Tiểu Hắc.” Bùi Dịch giải thích.

Tô Thi Thi nước mắt chảy xuống, trong tim gắt gao đau một cái.

“Nó dao rồi?” Cô cúi đầu hỏi.

“Đã chết, ” Bùi Dịch ôm lấy cô, đặt cô trên lưng ngựa, lại bỏ thêm hai chữ, “Chết già.”

Tô Thi Thi trái tim lơ lửng rơi xuống lại thăng lên, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn lại là có chút an ủi.

Dù sao dòng đời của ngựa là có hạn.

“Ngồi yên.” Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, hai chân gắp một phen vào hông ngựa, ngựa lập tức chạy lên phía trước.

Bên tai gió lạnh vi vu, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

"Anh sao lại dẫn nó ra đến đây?" Tô Thi Thi khó hiểu hỏi.

Trong vườn Đoàn gia trang có chuồng ngựa, nuôi một số con, nhưng đều là bảo bối tâm huyết của hai cha con Đoàn gia, có chuyên gia chăm sóc riêng, bọn họ đối với những thứ này, hậu bối muốn chạm đều không cho chạm vào.

Bùi Dịch ôm chặt cô, cười nhẹ nói: "Không như vậy sao vậy giúp em qua ải này?"

Tô Thi Thi ngẩn ra, chỉ là không nghĩ ra kỵ mã giúp cô qua cửa ải khó khăn có cái gì quan hệ.

Chỉ là Bùi Dịch cũng không nói thêm gì, hai chân một kẹp, ngựa lập tức tăng tốc chạy, Tô Thi Thi vội vàng ngồi thẳng thân thể, không dám lộn xộn.

Cưỡi ngựa tận hưởng sự an tĩnh sáng sớm. Chỉ là Tô Thi Thi còn chưa có hưởng thụ, thì đã đi đến nhà tổ rồi.

Trong nhà tổ, Đoàn Kế Hùng đang cùng con trai, con dâu đàm luận chuyện cây bạch quả, truyền vào trong viện tiếng ngựa hí, mọi người cả kinh lập tức đi ra.

"Sao con ngựa này lại tới đây? Tiểu Dịch?" Đoàn Kế Hùng bước ra vừa thấy, nhất thời trừng lớn mắt, nhưng mà khi ông thấy rõ trên lưng ngựa lại còn có Tô Thi Thi, mặt lập tức trầm tiếp xuống, quát: "Người nào cho nha đầu ngươi cưỡi ngựa? Còn không mau xuống đây cho ta!"

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, sớm biết kết quả này. Cô hơi hơi nghiêng đầu, trực tiếp bỏ qua lời Đoàn Kế Hùng nói.

Ngồi ở phía sau Bùi Dịch ôm cô, nhàn nhạt nói: "Con ngựa này là lão gia tặng cho ta, ta nghĩ ta có quyền sử dụng?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt kiềm chế, lúng ta lúng túng nói: "Đây là đương nhiên."

Bùi Dịch khóe môi hơi vạch, nói: "Ta đã tặng nó cho Thi Thi rồi."

"Con..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không thể trực tiếp cùng đứa con riêng này trở mặt.

Bên cạnh xem kịch vui, Đoàn Ngọc Lộ thấy thế, lập tức chạy ra, chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Tô Thi Thi, chú trẻ chiếu cố cô như thế, nhưng cô cũng không có thể da mặt dày như vậy đi? Con ngựa này là bảo bối Đoàn gia, huyết thống thuần lương thật sự, cô cảm thấy cô có thể quản được nó sao?"

Đoàn Ngọc Lộ càng nói càng đắc ý, đi đến trước mặt con ngựa, ngẩng đầu vẻ mặt khinh thường nhìn Tô Thi Thi nói: "Tôi biết khẳng định là cô quấn lấy chú trẻ nói muốn con ngựa này. Ứng xử như thế không biết xấu hổ, cô như vậy không ai sẽ thích cô!"

"Ngọc Lộ..." Đi theo ra ngoài, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa nhìn đến con gái mình nói những lời này, trong lòng đều trầm xuống.

Nhưng khi nghe được lời của cô ta, hai người đều cảm thấy được cực kỳ hết giận, liền đứng ở một bên yên lặng nhìn, hoàn toàn không có ý muốn ngăn cản.

Trên lưng ngựa, Tô Thi Thi bình thản nhìn Đoàn Ngọc Lộ, xem cô ta như tôm tép nhãi nhép.

Nhưng phía sau cô, Bùi Dịch đột nhiên nắm chặt dây cương, giữa chặt cánh tay cô lại một chút, bị đè nén lại làn tay cô có chút đau.

Tô Thi Thi nhíu mày, vừa định nói để cho anh buông ra một chút, ngay sau đó, cô đột nhiên phát hiện đầu ngựa hướng một bên chuyển đổi qua đi.

Cô vẫn không biết gì, ánh mắt lập tức đen lại, ngay sau đó chỉ thấy dưới thân con ngựa đen này đột nhiên dương chân lên, hướng tới Đoàn Ngọc Lộ đá.

"A!"

Đoàn Ngọc Lộ hét thảm một tiếng.

Sự việc phát sinh quá nhanh, mọi người hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ thấy Đoàn Ngọc Lộ thân thể giống như đường parabol một dạng, thẳng hướng mặt cỏ bay tới. Một tiếng trống vang lên, nện trên mặt cỏ.

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường thấy thế vội chạy đến, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bên kia Phương Thanh Hoa cũng vọt tới, vội vội vàng vàng nhìn Đoàn Ngọc Lộ nằm trên mặt cỏ.

70. Chương 70: Bị Đá Ngả Lăn

Edit:

Beta: Gấu

Đoàn Ngọc Lộ bị đá chổng mông, nằm úp sấp ở trên bãi cỏ hơn nữa không thể đứng lên.

"Ngọc Lộ, có sao không?" Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa chạy tới đỡ cô ta dậy, cẩn thận xem xét thân thể của cô ta.

"Không biết đá trúng chỗ nào, mau để cho mẹ nhìn xem có sao không?" Phương Thanh Hoa đau lòng nói.

"Đau quá…" Đoàn Ngọc Lộ chống đứng lên, sắc mặt trắng bệch, không biết là tức giận hay là đau.

Cô ta đột nhiên đẩy mẹ cùng chị mình ra, hướng chỗ con ngựa chạy tới, chỉ vào trên lưng ngựa Tô Thi Thi quát "A! Tô Thi Thi, cô là tiện nhân!"

Cô ta nói xong quay đầu nhìn Đoàn Kế Hùng, khóc hô "Ông nội, người xem cô ta khi dễ con? Con vừa rồi thiếu chút nữa bị đá chết rồi, người nhất định phải làm chủ cho con, đem tiện nhân này đuổi đi!"

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường kéo Đoàn Ngọc Lộ, ám chỉ côta không cần nói nữa, không thấy được sắc mặtBùi Dịch đã khó coi sao?

Bên kia, Đoàn Kế Hùng đứng ở bên cạnh, sắc mặt cũng rất khó xem, lạnh giọng nói "Một đứa con gái điên cường làm loạn, còn thể thống gì? Chấn Ba, con giáo dục con cáinhư thế này sao?"

"Cha… con…" Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống, quay đầu lập tức đối với Phương Thanh Hoa liếc mắt ra hiệu, "Còn không mau đi kéo nó trở về?"

"Các người…" Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp khóc, la lớn, "Rõ ràng là con bị ngựa đá trúng, thiếu chút nữa bị đá chết, tại sao các người không đi mắng Tô Thi Thi, ngược lại tới mắng con? Con biết các người sợ Bùi Dịch đúng không? Hiện tại chú trẻ che chở Tô Thi Thi, các người không dám động chú trẻ đúng không?"

"Các người liền là hèn nhát, bắt nạt kẻ yếu, liền khi dễ tôi!"

Cô ta thật sự chịu đủ rồi, dựa vào cái gì mỗi một lần chịu thiệt đều là cô ta, chịu khổ cũng là cô ta? Cô ta rõ ràng là muốn thay mọi người trút giận, nhưng cuối cùng bị mắng vẫn lại là cô ta.

"Tạp chủng mày còn nói bậy cái gì?" Đoàn Chấn Ba đi lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, tức giận đến toàn thân run cầm cập.

Đứ con ngu ngốc này có biết chính mình đang làm cái gìhay không! Bọn họ cũng không dám trêu chọc Bùi Dịch, đứa con ngu ngốc này vậy mà cái gì nói cũng dám nói.

Bên kia Đoàn Kế Hùng mặt đã tối đen vô cùng, ngón tay run run chỉ vào Đoàn Ngọc Lộ mắng "Kéo ra ngoài đánh cho ta, đánh chết mới thôi!"

"Ba!" Phương Thanh Hoa biến sắc, chạy tới giữ chặt con gái.

Nhưng Đoàn Ngọc Lộ cũng sớm đã mất đi lý trí, vừa rồi cô ta thiếu chút nữa chết, nhưng cha mẹ cô ta cùng ông nội thờ ơ, vậy mà vẫn còn mắng cô ta.

Cô ta thật sự chịu đủ rồi.

"Các người sợ Bùi Dịch, tôi mới không sợ, tôi lại không cần anh ta, để cho anh ta giúp cái gì cả! Tôi biết các người chính mình làm không được chuyện công ty, muốn mời anh ta hỗ trợ, cho nên mới chiếu cố anh ta như vậy…"

"Bốp!" Một tiếng cực kỳ vang dội từ bàn tay, trực tiếp đem Đoàn Ngọc Lộ quăng ngã ở trên mặt đất.

Cô ta bụm mặt, não đại choáng quáng, hồi lâu mới định thần.

"Mày mau cút cho tao, sao lúc trước tao không đánh chết mày đi, mau cút khỏi Đoàn gia, từ bây giờ sau này mày cùng Đoàn gia không có quan hệ, cút cho tao!" Đoàn Chấn Ba tức giận đến nỗi đi lên đá chân cô ta, giống như là đuổi chó một dạng, đem cô ta hướng viện cửa đuổi đi.

Đoàn Ngọc Tường gặp tình huống không ổn, vội vàng đi lên giữ chặt cha mình "Cha, người đừng kích động. Ngọc Lộ em ấy biết sai rồi."

Bên cạnh Phương Thanh Hoa cũng kéo chồng mình.

Nhưng Đoàn Chấn Ba đã tức điên, đi lên đối diện Đoàn Ngọc Lộ hung hăng đá một cước, mắng "Còn chưa cút? Nếu không tao liền dụng roi đánh chết mày!"

"Cha…" Đoàn Ngọc Lộ bụm mặt, nước mắt không ngừng rơi, cô ta cắn răng một cái, từ trên mặt đất bò lên, xoay người chạy ra bên ngoài.

"Ngọc Lộ…" Phương Thanh Hoa muốn đuổi theo ra ngoài, bị Đoàn Chấn Ba kéo cánh tay giữ lại.

"Ai dám đi ngăn nó, liền cùng nó cút đi!" Đoàn Chấn Ba căm hận nhìn vợ mình, "Bà xem bà dạy con thế nào! Dạy thành cái bộ dạng này!"

"Tôi…" Phương Thanh Hoa trong lòng trầm xuống, cũng không dám nói thêm một lời. Bà ta cố gắng như vậy lâu, cũng không thể bị một đứa con gái không hiểu chuyện làm hỏng.

Bên cạnh Đoàn Ngọc Tường nhìn hướng em gái rời đi, trong mắt lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn lại là không có đuổi theo ra ngoài.

Đoàn Ngọc Lộ chạy một hồi, dừng bước, quay đầu hướng phía sau nhìn một phen, nhưng phía sau một người đều không có đuổi theo, cô ta òa khóc lớn, trong kìm nén bực bội đến chỗ cực hạn.

Đây là người nhà của cô ta, cô ta bị đuổi đi, mẹ cùng chị gái của cô ta, vậy mà đều không có đuổi theo.

"Ta sẽ cho các người hối hận!" Đoàn Ngọc Lộ cắn răng, xoay người chạy ra bên ngoài, về cái nhà mà cô ta sớm đã không nghĩ muốn về.

Mọi chuyện có phần ngoài dự đoán mọi người, Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn mấy người ở dưới thẹn quá thành giận, trong lòng nổi lên một cỗ rét lạnh.

Nếu có thể, cô thật sự hi vọng không chảy cùng dòng máu với họ, người Đoàn gia nhẫn tâm. Mà chuyện này lại một lần giúp cô hiểu hơn về bọn họ.

"Tiểu Dịch, các con trước nên leo xuống." Đoàn Kế Hùng nhẫn nhịn tức giận trong lòng, hướng hai người trên lưng ngựa nói.

Bùi Dịch chân động một phát, hắc mã lập tức bước lên phía trước hai bước, Đoàn Kế Hùng bọn họ thấy thế, lập tức khẩn trương lui lại phía sau.

Bùi Dịch ghìm chặt dây cương, ngồi ở trên lưng ngựa, nhàn nhạt nhìn mọi người nói: "Thi Thi đi làm bị muộn rồi, chúng tôi liền phải đi."

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, nói: "Tìm các người là có chuyện muốn nói."

Bùi Dịch ảm đạm cười: "Tôi biết lão gia muốn nói cái gì, nhưng mà vừa rồi cái người mang điềm xấu không phải đã rời đi rồi sao? Tôi nghĩ sau này trang viên hẳn không xảy ra chuyện tình kì quái nữa."

Anh nói xong quay đầu nhìn Phương Thanh Hoa, tay xoa lấy khóe môi nói: "Phải không, chị dâu?"

Phương Thanh Hoa rùng mình, sắc mặt trực tiếp liền trắng.

Bùi Dịch đây là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ anh phát hiện rồi hả?

"Chị dâu?" Bùi Dịch gặp Phương Thanh Hoa không nói lời nào, lại gọi bà một tiếng, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng nói: "Đúng, người mang điềm xấu đã đi, sau này hẳn không xảy ra sự tình gì."

"Các người..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến hận không thể lấy đứa con dâu ngu ngốc này tát một cái.

Ông thật sự là nhìn lầm rồi, trước kia lại vẫn cảm thấy được nó cực kỳ thông minh, có thể nhờ việc, lúc này mà lại hồ đồ như vậy.

Mọi người trong lòng đều đã minh bạch, cây bạch quả chẳng qua là một cái cớ, Đoàn Kế Hùng nguyên bản nghĩ muốn thừa cơ hội này đem Tô Thi Thi đuổi đi, nhưng hiện tại con dâu mình lại thay đổi kế hoạch.

"Toàn bộ cút cho ta!" Đoàn Kế Hùng tức giận mắng.

"Đồ đàn bà ngu ngốc!" Đoàn Chấn Ba cũng tức giận đến hận không thể tát vợ mình.

"Cha, chúng ta trở về nói." Đoàn Ngọc Tường thấy thế, lập tức bước đến đỡ lấy cánh tay cha mình, hướng ông âm thầm liếc mắt ra hiệu.

Đoàn Chấn Ba hít một hơi thật sâu, cũng không muốn để cho Bùi Dịch bọn họ tiếp tục chế giễu, mặt trầm xuống nâng bước hướng sân bên ngoài đi đến.

Phương Thanh Hoa gần như khóc, kìm nén ôm ngực, theo sát, Đoàn Ngọc Tường trước khi rời đi muốn nói lại thôi, nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, cũng theo ra ngoài.

Tô Thi Thi nhìn theo bọn họ rời đi, đưa tay lôi kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Anh có hay không cảm thấy được bọn họ diễn trò khá tốt?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Diễn xuất tồi. Kém em."

Tô Thi Thi nổi giận: "Tôi sao? Tôi một chút đều không có diễn?"

Bùi Dịch ôm cô, thúc hông ngựa, xua ngựa đi về phía trước, cười nhạt nói: "Em từ đầu đều là diễn."

Tô Thi Thi buồn bực, anh đây là khen ngợi cô hay là chế nhạo cô?

Lúc bọn họ còn chưa đi ra ngoài, Đoàn Kế Hùng gọi bọn người anh lại.

"Tiểu Dịch, vừa rồi có anh chị con ở đây, ta nể mặt con, nhưng hiện tại chỉ có chúng ta vài người, nói chút, ta hôm nay cùng con nói rõ ràng." Đoàn Kế Hùng mặt trầm xuống nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, phía sau từ trên lưng ngựa nhảy xuống, xoay người ôm cô xuống ngựa.

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, không buồn không thích. Đối với thủ đoạn của người Đoàn gia, cô cũng sớm đã thành thói quen, cô trái lại muốn nghe Đoàn Kế Hùng lần này tính toán làm gì cô đây.

Nhưng Đoàn Kế Hùng ngoan độc, lại nảy sinh ra cái chiêu thức mới.

"Tô tiểu thư, cô đã không phải người Đoàn gia, như vậy, liền không có lý do gì ở lại Đoàn gia. Tôi đã phái người đi thông báo bà nội cô, bà ấy lập tức đến đón cô."

"Ông!" Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm, hung hăng trừng mắt nhìn Đoàn Kế Hùng, "Không được đi quấy rầy bà nội tôi, ông lần nào đều dùng chiêu này, không biết chán sao?"

Lại như thế này! Mỗi một lần, bọn họ không đối phó được với cô, liền đi tìm cô bà nội gây phiền toái. Bà nội cô đã già cả, lại vẫn luôn lo lắng cho cô!

Đoàn Kế Hùng mặt không chút thay đổi nói: "Kì quái cũng chỉ trách ta có đứa cháu gái không nghe lời," ông nói xong, nhìn Bùi Dịch nói: "Tiểu Dịch, chuyện này con không cần nhúng tay, để nó tự lựa chọn."

Ông nói xong, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Tô Thi Thi: "Cô hiện tại có hai lực chọn, một là rời khỏi nơi này, về sau ta hẳn không quấy rầy bà nội cô, thứ hai ở lại chỗ này, hậu quả tự nhận."

Ha ha… Đoàn Kế Hùng vĩnh viễn cũng chỉ duy nhất một chiêu. Uy hiếp, uy hiếp, vẫn lại là uy hiếp.

71. Chương 71: Tại Sao Tôi Phải Chọn?

Edit: Hương Cyndi

Tô Thi Thi cuộn nắm đấm càng lúc càng chặt, móng tay cắm vào da thịt, đâm mạnh vào đến khi làm cô đau. Cô cắn chặt răng, bất chấp nhìn Đoàn Kế Hùng.

Cô rất muốn hỏi ông ta một câu, rốt cuộc có tim hay không. Bà nội cô vì ông ta mà trả giá nhiều như vậy, giúp Đoàn gia của ông ta vượt qua những năm tháng khó khăn nhất, rốt cuộc ông ta có lương tâm không?

Cô tiến lên một bước, nhìn Đoàn Kế Hùng, trong mắt đều sự xa xăm hoang vu: "Tôi luôn muốn thay bà nội tôi hỏi ôngmột câu, lương tâm của ông có phải bị chó ăn mất rồi không?"

"Mày!" Sắc mặt Đoàn Kế Hùng trầm xuống, giận đến nỗi giơ tay phải lên định đánh cô. Ông ta hít sâu một hơi, kìm nén tức giận nói: "Có hai con đường, tự lựa chọn đi."

Tô Thi Thi cười nhạt: "Lựa chọn ư? Ông cho rằng là mình là ai chứ? Trang viên Đoàn gia là của một mình ông chắc? Ông đừng quên, ở nơi này tôi cũng có phần! Toàn bộ Đoàn gia của ngày hôm nay cũng có phần của tôi! Các người có thể thất tín bội nghĩa, có thể ép mẹ tôi với bà nội bỏ qua toàn bộ những thứ này của Đoàn gia, nhưng là không có nghĩa là có thể chiếm đoạt tất cả!"

"Đoàn Kế Hùng, ông nghe kỹ cho tôi, tôi có một phần ba cổ phần của công ty Đoàn gia, đây là ban đầu các người đã ký trên giấy trắng mực đen cho ông bà ngoại tôi vì đã giúp Đoàn gia các người. Không sai, tôi nghĩ là thấy thật khinh thường. Nhưng bây giờ tôi đột nhiên đổi ý rồi, tôi quyết định muốn lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về tôi!"

"Để cho tôi đi ư, sao tôi lại phải đi, ở đây có một phần ba cổ phần thuộc về tôi, sao tôi lại phải đi chứ?" Tô Thi Thi càng nói, giọng lại càng lạnh.

Bọn họ thật cho rằng trước kia bọn họ ép mẹ cô ký thỏa thuận từ bỏ tài sản, cô thực sự không biết sao?

Cô nhẫn nhịn né tránh mọi lúc, nhưng nhận được thứ gì? Tô Thi Thi tin tưởng cô lần này đi, cô với bà nội cô có thể an toàn, người Đoàn gia không từ thủ đoạn nào trình độ của cô vĩnh viễn không theo kịp.

Nói không chừng chân trước cô rời khỏi nơi này, chân sau cô với bà nội cô liền xảy ra chuyện, sao cô không dũng cảm theo chân bọn họ đấu tới cùng chứ!

"Mày đang nói bậy cái gì đấy?" Sắc mặt Đoàn Kế Hùng liền lập tức thay đổi, Tô Thi Thi dứt khoát vạch trần vết sẹo trong lòng mà ông ta không dám đối mặt nhất.

"Tôi nói cái gì ông hiểu rất rõ, tôi chỉ muốn để cho ông biết rằng, tôi muốn ở chung một chỗ với Bùi Dịch, ai cũng không thể ngăn cản." Tô Thi Thi nói xong rồi nắm lấy tay Bùi Dịch.

Nếu như không có người đàn ông này, thì bây giờ cô cũng chẳng có dũng khí lớn như vậy.

Ôi mẹ ơi, chị nhà phản công (

Là những lời trước kia của Bùi Dịch đã nói với cô, để cuối cùng cô mới hoàn toàn dám đứng lên. Người hiền hay bị bắt nạt, đạo lý này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cô để bản thân mình mạnh mẽ hơn, quyết không lùi bước nữa.

Bùi Dịch nghe thấy lời của cô, trong con ngươi thoáng qua vẻ ấm áp, nắm tay cô, nói với Đoàn Kế Hùng: "Lão già chắc cũng đã nghe thấy rồi chứ, Thi Thi đã lựa chọn rồi."

"Em mau đi làm thôi, sắp trễ rồi đấy, chúng tôi cáo từ trước." Bùi Dịch nói xong, khom người ôm lấy Tô Thi Thi, đặt cô lên lưng ngựa, sau đó tung người nhảy một cái, cũng ngồi lên.

Chân dài kẹp một cái, ngựa đen liền tăng tốc, vọng lại một tràng tiếng vó ngựa.

"Các người..." Đoàn Kế Hùng thiếu chút nữa thì xỉu vì tức.

"Phản rồi, tất cả đều phản rồi! Các người vẫn cho là ta không trị được các người chắc!" Đoàn Kế Hùng chỉ ngón tay vào Đoàn Hoà Dự nói: "Mang người đàn bà Phương Ngọc Hoa kia tới đây cho tôi! Tôi muốn hỏi xem rốt cuộc bà ta đã dạy dỗ cháu gái thế nào!"

"Đáng chết, tôi sẽ không tha cho các người." Đoàn Kế Hùng nói xong, tức giận xoay người đi vào trong phòng.

Đoàn Hòa Dự nghe xong lập tức lui xuống.

Bên ngoài viện, Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi ngồi trên ngựa, tâm tình có vẻ rất tốt: "Biểu hiện vừa rồi của em anh rất hài lòng."

Tô Thi Thi mím môi: "Lại muốn khen tôi sao? Đó là tài năng diễn bẩm sinh rồi."

Trong mắt Bùi Dịch lóe lên một nụ cười, chỉ là rất nhanh đến ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra. Anh thấy cô gái nhỏ rõ ràng rất lo lắng nhưng cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, xoa xoa tóc cô nói: "Bà nội em ở nơi đó anh đã phái người đến bảo vệ rồi, không cần lo lắng."

Người Tô Thi Thi cứng đờ, chợt quay đầu nhìn anh, thật lòng nói: "Cám ơn anh."

Tại sao người đàn ông này luôn để cho cô cảm động như vậy chứ.

"Cô bé, em sắp đi làm muộn rồi đó" Bùi Dịch ghé vào bên tai Tô Thi Thi, thấp giọng nói.

Tô Thi Thi "A" lên một tiếng thét chói tai, cảm động lập tức chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vội vàng thúc giục: "Nhanh lên một chút đi!"

Bây giờ cô cũng không dám đến muộn, nếu không lại bị Khúc Hồng Mai kia với mấy kẻ tiểu nhân khác gây khó dễ nữa.

Ngựa đột nhiên tăng tốc độ lên, tiếng vó ngựa vang lên, tựa hồ như muốn xuyên suốt cả tòa trang viên.

Ba người Đoàn Chấn Ba trơ mắt nhìn Bùi Dịch hai người bọn họ ở bên cạnh cưỡi ngựa phóng nhanh như tên bay qua, phổi bị đè nén cũng sắp nổ tung.

Lúc này Đoàn Chấn Ba mới kịp phản ứng lại, vừa rồi mình quýnh lên nên đã dứt khoát đuổi con gái nhỏ ra ngoài, để cho Bùi Dịch bọn họ nhìn thấy chuyện cười nhà mình, đây là mặt mũi cũng bị mất hết rồi.

Chờ sau khi bọn họ đều đã đi, ở một góc sân trong vườn, Hồng Cầm đỡ Nhậm Tiểu Vi, từ từ bước ra.

"Vừa rồi sao phu nhân tại sao không khuyên thiếu gia ạ?" Hồng Cầm buồn bực hỏi.

Nhâm Tiểu Vi thở dài nói: "Cô cũng không phải không biết tính cách của Tiểu Dịch, vừa rồi nếu tôi đi ra ngoài cũng không thể ngăn cản chuyện gì."

Từ lúc mới thấy Bùi Dịch cưỡi ngựa tới, bà cũng biết sẽ có chuyện xấu xảy ra, nhưng mà cuối cùng người gặp họa lại là Đoàn Ngọc Lộ.

"Đáng thương cho cái tâm tư đơn thuần của đứa trẻ đó." Nhâm Tiểu Vi lắc đầu một cái.

"Tâm tư của nhị tiểu thư có lúc nào là đơn thuần chứ? Đơn giản là ngu xuẩn." Hồng Cầm cũng lắc đầu thở dài nói: "Bây giờ lão gia bực bội như vậy, gặp nạn còn chưa phải là người sao."

"Tôi không sao." Nhâm Tiểu Vi ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời xa xăm, sâu xa nói: "Sớm đã thành thói quen."

Từ cái ngày bà quyết định gả cho Đoàn Kế Hùng, bà cũng biết sau này mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Hồng Cầm đau lòng đỡ bà, thấp giọng nói: "Cố gắng chịu đựng một chút, chỉ cần chờ Tĩnh Đồng đi học, lớn một chút thì tốt rồi."

Nhắc tới con trai nhỏ, trên mặt Nhâm Tiếu Vi thoáng qua vẻ ấm áp, nói với bà: "Đi nấu cho lão gia một bát canh, tức giận như vậy, giúp ông ấy an ủi một chút."

"Vâng." Hồng Cầm nói rồi, liền lập tức đi về hướng phòng bếp.

Sau khi bà rời đi, sự ấm áp trên mặt Nhâm Tiếu Vi từ từ biến thành lạnh như băng. Sắc mặt bà không đổi đứng tại chỗ một lúc, mới lần nữa bày ra một dáng vẻ nhu nhược, hướng nội thất đi tới.

Chồng bà tức giận như vậy, bà làm vợ, theo lý cũng phải đi an ủi một chút.

"Vừa rồi bà đi đâu thế? Bà không thấy dáng vẻ của con trai bà đâu? Nó là muốn tạo phản rồi!" Đoàn Kế Hùng thấy Nhâm Tiếu Vi đi vào, lập tức nghiêm mặt nói.

Nhâm Tiếu Vi nhẹ nhàng nói: "Vừa rồi tôi ở một bên xem."

"Bà…" Đoàn Kế Hùng giận đến nỗi từ trên ghế đứng lên, Nhâm Tiếu Vi lập tức tiến lên đỡ ông ta, an ủi: "Trước hết ông đừng nóng giận, ông không suy nghĩ một chút tới tính tình của Tiểu Dịch đi, nếu như vừa rồi tôi cũng ở đó, đoán chừng nó lại càng gây chuyện hơn."

"Nói sao thì từ đầu tới cuối nó cũng chưa nói cái gì, tất cả những chuyện này còn không phải là Tô tiểu thư cùng Đoàn Ngọc Lộ gây ra sao? Nhắc tới Ngọc Lộ cũng thật là, nói chuyện cũng không nhìn hoàn cảnh một chút. Tôi đoán là bởi vì chính cô ta nói những lời đó, mới để trong lòng Tiểu Dịch có vướng mắc, cho nên vừa rồi nó mới…"

Nghe bà ta nói thế, Đoàn Kế Hùng cũng bình tĩnh lại.

"Thằng Chấn Ba vô dụng kia, dạy con gái không tốt, công ty cũng quản không xong, còn không bằng lúc đầu tôi thẳng tay bóp chết nó." Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

Nhâm Tiếu Vi thu lại ánh mắt, đi tới xoa ngực cho ông ta, dịu dàng nói: "Ông chớ bị nó chọc tức, con cháu tự có phúc của con cháu, mặc dù con cả không quản lý công ty tốt, nhưng là cũng không phạm sai lầm gì quá lớn, ông hãy cố gắng chờ thêm vài năm nữa, thêm mấy năm nữa, chờ Tĩnh Đồng của chúng ta trưởng thành thì tốt rồi."

"Ai, cũng chỉ có thể như vậy." Đoàn Kế Hùng thở dài, trong lòng lại suy nghĩ tới nhiều chuyện khác.

Ông ta vỗ vỗ tay Nhâm Tiếu Vi nói: "Thân thể của bà không tốt, về nghỉ ngơi đi, tôi vào thư phòng."

Nhâm Tiếu Vi gật đầu một cái, đỡ ông ta.

Đoàn Kế Hùng đến thư phòng liền gọi điện thoại cho con trai lớn là Đoàn Chấn Ba, để cho ông ta tới một chuyến.

Đoàn Chấn Ba vốn còn đang phiền não muốn xin tội với cha thế nào, nhận được điện thoại lập tức liền chạy tới.

"Cha…"

"Đừng gọi tao là cha, chuyện hôm sau này sẽ tìm mày tính sổ." Đoàn Kế Hùng lạnh giọng cắt đứt nói: "Kêu mày tới, là muốn cho mày mau chóng kết duyên Ngọc Tường với Bùi Dịch, phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, đạo lý này hẳn là mày hiểu chứ."

"Ngọc Tường?" Đoàn Chấn Ba cả kinh trợn to mắt, mặc dù trước kia cũng có nghĩ tới chuyện này, nhưng nhìn dáng vẻ kia của Bùi Dịch, ông cũng đã sớm từ bỏ nghĩ ấy trở về.

Đoàn Kế Hùng thấy dáng vẻ ngạc nhiên của con trai, càng tức giận, mắng: "Ngay cả chuyện này cũng làm không xong sao?"

"Không phải đâu, cha, con biết, con nhất định sẽ cố gắng hoàn thành" Đoàn Chấn Ba trong lòng cực kỳ đắc ý, nếu quả thật có thể làm cho Bùi Dịch cưới con gái lớn của ông, đối với ông ta mà nói như hổ thêm cánh,

sau này địa vị ở Đoàn gia so với bây giờ nhất định sẽ cao hơn rất nhiều, không giống như bây giờ, động một tí là bị cha ông cắt chức thật nguy hiểm.

"Ngoài ra thì chuyện của công ty điều ra đến đâu rồi?" Đoàn Kế Hùng hỏi. Mặc dù không thích đứa con trai này, nhưng bây giờ người có thể tin tưởng, cũng chỉ có con trai ruột này.

Sắc mặt Đoàn Chấn Ba nghiêm lại, lập tức nói: "Cha, cha nói không sai, quả nhiên có người âm thầm đối nghịch với chúng ta."

Đoàn Kế Hùng một quyền đập lên mặt bàn, lạnh giọng nói: "Điều tra cho ta!"

"Đừng để ta biết là ai, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó!"

72. Chương 72: Nhiệm Vụ Bị Cướp

Edit: Hương Cyndi

"Mau dừng xe lại, tôi sắp trễ rồi!" Ở một góc cạnh tòa cao ốc công ty Tiệp Khắc, Tô Thi Thi thúc giục tài xế dừng xe, sau đó từ chiếc xe bảo mẫu* của Bùi Dịch đi xuống, cầm túi rồi chạy về phía tòa nhà cũng không quay đầu lại.

*Xe bảo mẫu [ ]: Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.

Còn còn năm phút nữa là muộn rồi, cô còn phải leo lên tầng mười lăm nữa!

Bùi Dịch thấy dáng vẻ vô cùng lo lắng của cô, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Người phụ nữ này lúc trước còn một bộ dáng đau khổ tột cùng, bây giờ liền khôi phục lại sức sống. Anh chính là thích một điểm này ở cô.

Xa xa, Khúc Hồng Mai ra ngoài mua đồ ăn sáng, đang muốn về công ty, vừa hay thấy một màn Tô Thi Thi từ một chiếc xe bảo mẫu đi xuống.

"Bị tôi bắt được rồi nhé, quả nhiên là ở bên đại gia." Khúc Hồng Mai thấy chiếc xe bảo mẫu màu đen kia, trong mắt đều là ghen tị, dáng dấp Tô Thi Thi cũng không xinh đẹp gì, chỉ là có một đôi mắt to hơn một chút, sao lại may mắn như vậy!

Nhớ tới trước kia Tô Thi Thi ở trong công ty làm khó mình, Khúc Hồng Mai tức đến nghiến răng, nện giày cao gót đi về phía tòa nhà, cô ta nhất định phải làm mất mặt Tô Thi Thi.

Lúc này Tô Thi Thi vừa quẹt thẻ xong, liền thở hắt ra. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là muộn rồi.

Nhưng cô vừa mới ngồi vào chỗ, còn chưa ngồi nóng đít, Khúc Hồng Mai đã đi vào.

Khúc Hồng Mai thấy Tô Thi Thi, không nóng không lạnh cười một tiếng, nói: "Không nghĩ tới Tô tiểu thư ngồi xe đến mà cũng tới trễ, nhất định tối qua đã rất vất vả đi?"

Động tác sửa sang lại văn kiện của Tô Thi Thi ngừng một lát, mím môi không định cùng cô ta nói nhảm.

Khúc Hồng Mai chỉ cảm thấy mình giống như một quyền đánh vào vải bông, trong lòng khó chịu, quay đầu nhìn các đồng nghiệp đang tò mò, lập tức theo chân bọn họ vểnh lỗ tai lên, trắng trợn tuyên truyền một màn sáng nay nhìn thấy Tô Thi Thi bước xuống từ xe sang.

Không tới mười phút sau, tất cả trong bộ phận thiết kế đều biết Tô Thi Thi được người ta bao nuôi, sự việc đang được lan tràn theo tất cả mọi hướng của công ty.

Tô Thi Thi ngồi tại chỗ, giống như không có chuyện vậy, vẫn chuyên tâm nhìn văn kiện của mình, làm phương án thiết kế của bản thân.

"Chỉ cần đừng làm phiền đến tôi là được." Tô Thi Thi nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay, các đồng nghiệp của cô đang mải chú ý đến bói quẻ, cũng quên tới gây khó dễ với cô, cô thật vui vẻ, thoải mái.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, trợ lý thư ký trong lòng run sợ đứng ở bên cạnh bàn làm việc, báo cáo tin tức liên quan tới Tô Thi Thi của hôm nay.

"Bao nuôi ư?" Bùi Dịch khóe miệng cười nhẹ, ý lạnh trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

"Vâng... Tổng giám đốc có muốn đi bác bỏ tin đồn không ạ?" Trợ lý thư ký dè dặt hỏi.

Bùi Dịch gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, lạnh nhạt nói: "Không cần." Sau đó lại hỏi: "Là ai loan truyền tin tức này?"

"Là Khúc Hồng Mai ở tổ hai của bộ phận thiết kế." Trợ lý thư ký thành thật nói, nếu như ngay cả chút chuyện này cũng không tra được, vậy cô cũng chẳng cần phải ở đây làm việc nữa.

"Khúc Hồng Mai sao?" Bùi Dịch dựa vào ghế hỏi: "Năng lực thế nào?"

Trợ lý thư ký lập tức nói: "Công ty chúng ta tuyển vào đều là tinh anh, năng lực của cô ta ở bộ bộ phận thiết kế mà nói cũng thuộc loại tốt."

Điều trợ lý thư ký là nói thật, công ty Tiệp Khắc không nhận người tầm thường, có thể tới nơi này đều là người có thực lực xuất chúng.

Chỉ là Khúc Hồng Mai tương đối xui xẻo, gặp được Tô Thi Thi có năng lực hơn người, vì vậy ngày ấy khi Tô Thi Thi chỉ ra những khuyết điểm nhỏ nhặt của Khúc Hồng Mai trong công tác, cô ta mới tức giận như vậy.

Thiên chi kiêu tử* bị người khác nghi ngờ, chắc chắn trong lòng không được thoải mái.

*Thiên chi kiêu tử [ ]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.

Bùi Dịch trầm mặc một chút nói: "Người tài nhiều vất vả, cô đi thu xếp đi."

Mồ hôi lạnh của trợ lý thư ký sắp đổ xuống đến nơi, tổng tài đại nhân cũng quá độc ác đi, người tài nhiều vất vả, nhưng người cũng có thể sẽ bị đè chết. Cô yên lặng thay vị Khúc tiểu thư kia lau mồ hôi lạnh.

Thời gian nghỉ trưa kết thúc, đang muốn tiến hành công việc, tổng giám đốc thiết kế đột nhiên xuống bộ phận thiết kế.

"Sao Đoàn tổng giám bây giờ lại xuống đây vậy?" Tất cả mọi người nhỏ giọng bàn luận, Tô Thi Thi cúi thấp đầu ngồi tại chỗ, rất muốn bản thân không tồn tại.

Sáng nay bọn cô ở Đoàn gia huyên náo không vui vẻ như vậy, lúc này Đoàn Ngọc Tường lại tới, Tô Thi Thi cũng không biết sao, trong lòng đột nhiên có chút chột dạ, hy vọng là đừng tới gây sự.

Nhưng hiển nhiên lời cầu nguyện của cô là vô ích.

Trợ lý của Đoàn Ngọc Tường đứng ở một ô trong gian làm việc vỗ tay với mọi người một cái, cười nói: "Mọi người dừng một chút, tôi tuyên bố một chuyện."

Mọi người lập tức buông công việc trong tay xuống, từng người một từ chỗ ngồi đứng lên, cung kính nghe.

Tô Thi Thi gặp những người này trên cùng một chiến trận, nhất thời có chút im lặng, nhưng cũng không cùng đứng lên.

Đoàn Ngọc Tường quét một vòng tứ phía, cười nói: "Ở đây tôi có một phần tài liệu phải giao cho mọi người trong tổ hai của bộ phận thiết kế, sau này nhiệm vụ này sẽ do mọi người phụ trách."

Đoàn Ngọc Tường nói xong, trợ lý của cô ta liền đem một phần văn kiện đưa cho hai tổ trưởng.

Tương Tinh Oánh trong lòng giật mình, khóe miệng kìm không được câu lên, để tổng giám đốc thiết kế tự mình chạy tới giao nhiệm vụ, thể diện của cô ta thật là lớn. Nhưng là cô ta còn chưa kịp vui vẻ, một lúc sau liền nghe Đoàn Ngọc Tường nói: "Tương tiểu thư, tôi nghe nói trợ lý Khúc tiểu thư của cô rất có năng lực, cực kỳ nắm chắc công trình này, hy vọng cô biết dùng người tài, cho người dưới mình cơ hội được thể hiện."

Đoàn Ngọc Tường nhàn nhạt nói.

"Khụ khụ…" Bên cạnh lập tức vang lên tiếng lúng túng ho khan, Tô Thi Thi cũng đứng ở một bên cúi thấp đầu cười.

Lần này đoán chừng Tương Tinh Oánh muốn hận chết Khúc Hồng Mai rồi. Bị tổng giám đốc thiết kế nói rõ ra tổ trưởng như cô chèn ép người dưới như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng Khúc Hồng Mai âm thầm đi cáo trạng.

"Đoàn tổng giám nói gì vậy, tôi với Khúc tiểu thư tình như chị em, đối với năng lực của cô ấy một mực khen không dứt miệng, chuyện này bên trong bộ phận thiết kế mọi người quá rõ rồi." Tương Tinh Oánh cười, hơi rũ tay nắm quả đấm thật chặt, trong lòng đã sớm tức chết.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu với cô ta một cái, lại nói mấy câu khách sáo, Tô Thi Thi yên lặng đứng tại chỗ ngồi của mình mặc niệm, đừng để cho cô ta chú ý đến mình.

Nhưng rất rõ ràng là thần chú của cô niệm lại phản tác dụng, Đoàn Ngọc Tường với Tương Tinh Oánh nói chuyện xong, liền một mạch đi về phía cô bên này.

"Thi Thi?" Đoàn Ngọc Tường cười hì hì nhìn Tô Thi Thi nói: "Thi Thi cũng phải cố gắng lên nha, nghe nói gần đây cô rất bận, nhiệm vụ lần này cho tổ hai, coi như là giảm chút áp lực cho cô."

Tô Thi Thi trong lòng rùng mình, nhiệm vụ này vốn là của tổ bọn cô sao?

Những người khác nhìn biểu cảm của Tô Thi Thi nhất thời trở nên khéo léo đứng dậy. Đoàn Ngọc Tường đi rồi, tất cả mọi người đều chạy đến bên cạnh Tương Tinh Oánh hỏi cô ta: "Tổ trưởng Tương, là nhiệm vụ gì vậy?"

Tương Tinh Oánh vốn là còn có chút hơi đắc ý, dù sao cũng là đem nhiệm vụ của tổ một cho bọn cô, nhưng khi cô ta mở văn kiện ra vừa thấy tên hạng mục, mặt lập tức liền tái đi.

"Tổ trưởng?" Khúc Hồng Mai kỳ quái nhìn Tương Tinh Oánh, không biết tự nhiên cô ta làm sao nữa.

"Tự cô xem đi."

Tương Tinh Oánh quẳng văn kiện đến ngực của Khúc Hồng Mai, mặt trầm xuống đi về phía phòng làm việc của mình.

Khúc Hồng Mai mặt đầy khó hiểu, nghi hoặc mở ra văn kiện nhìn một cái, mặt liền trắng bệch, công trình gian khách? Sao lại là cái này…

Cô ta quay đầu thoáng quét mắt nhìn về phía Tô Thi Thi, khó trách vừa rồi Đoàn tổng giám lại nói như vậy, rõ ràng chính là giúp Tô Thi Thi mà!

Tô Thi Thi sớm đã ngồi tại chỗ thấp đầu xem văn kiện, không phát hiện ra ánh mắt của cô ta.

Nhiệm vụ của tổ các cô vì cô ta mà bị đoạt đi, trong lòng cô cũng không chịu nổi, suy nghĩ một lát rồi đi tới phòng làm việc của Ôn Ngọc, nhưng khi cô vừa nhắc tới chuyện này, Ôn Ngọc lại cười khanh khách nhìn cô, một chút cũng không để tâm.

"Rốt cuộc thì đó là nhiệm vụ gì vậy?" Tô Thi Thi trong lòng cũng kinh ngạc đứng lên.

"Đó là một sân vận động cấp quốc gia, có mấy công ty tranh giành, phần thắng của chúng ta rất nhỏ. Cho nên…"

Tô Thi Thi cười khanh khách, khó trách vừa rồi sắc mặt Tương Tinh Oánh lại khó coi như vậy.

Đoàn Ngọc Tường đều tính kế với tất cả bộ phận thiết kế phải không?

Mới vừa rồi Đoàn Ngọc Tường kia một tràng, chẳng những để Tương Tinh Oánh ghi hận trợ lý của cô ta, càng làm cho Tô Thi Thi thành đối tượng đả kích của bộ phận thiết kế.

Nhưng là tệ hơn là cái đằng sau, Tô Thi Thi thế nào cũng không nghĩ đến, Khúc Hồng Mai lại có thể nhường cho cô nhận nhiệm vụ lần này

73. Chương 73: Mặt Của Cô Đáng Giá Sao

Edit:

Beta: Gấu

"Thi Thi a, cô sắp tan tầm sao?" Khúc Hồng Mai tiến lên ngăn Tô Thi Thi muốn mang túi ra ngoài, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt nhìn cô.

Tô Thi Thi nhíu mày, dừng lại thân thể, nhàn nhạt nhìn cô ta: "Khúc tiền bối có việc gì sao?"

Khúc Hồng Mai lập tức lắc đầu, nhưng lập tức lại gật đầu, bộ dáng xoắn xuýt kia, nhìn đều làm người ta thương tiếc.

Nhưng chuyện này đương nhiên không liên quan Tô Thi Thi, thấy cô ta không nói lời nào, cô lại tiếp tục muốn đi.

Khúc Hồng Mai vừa thấy liền nóng vội, lập tức ngăn cô lại, cười nói: "Thi Thi, cô có thể hay không cho tôi chút thời gian?"

Tô Thi Thi nhẫn cầu xoay một vòng, có vẻ đăm chiêu gật đầu, rồi mới chỉ ngoài cửa: "Chúng ta tìm chỗ yên lặng nói chuyện đi!"

"Thật tốt quá! Tôi biết lầu 15 có chỗ cực kỳ an tĩnh, chúng ta vào trong đó đi." Khúc Hồng Mai nói xong liền ôm tay Tô Thi Thi đi, bộ dạng thân mật này khiến cho Tô Thi Thi nổi da gà.

Tô Thi Thi yên lặng hít vào một hơi, nhịn!

Khúc Hồng Mai nói lầu 15 chính là vào một góc rẽ cầu thang, nơi này bình thường đều không có người đến, quả thật rất an tĩnh.

Tô Thi Thi đứng lại thân thể, nhìn cô ta hỏi: "Khúc tiền bối có cái gì nói cứ nói đi."

Khúc Hồng Mai chà xát hay tay, có chút xấu hổ, sợ hãi nhìn Tô Thi Thi: "Thi Thi à, lúc trước đều là tôi không đúng, cô đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, hi vọng chớ để ở trong lòng. Cô cũng biết có đôi khi tôi làm trợ lý cũng không có biện pháp phải hay không? Dù sao phía trên còn có người?"

Tô Thi Thi mi mắt nhíu lại, ánh mắt hiện lên quét xuống hứng thú. Như thế rất tốt nhìn, cô ta đây là muốn tới nói với cô là cấp trên của cô ta nói bậy sao?

Tô Thi Thi làm bộ như đồng tình, gật gật đầu: "Cô nói không sai, chúng ta đều là trợ lý, rất đồng cảm."

"Đúng phải không." Khúc Hồng Mai lập tức hưng phấn lên, lôi kéo tay Tô Thi Thi như gặp tri âm: "Thi Thi à, cô là không biết, kỳ thật tôi vẫn cũng không nghĩ muốn làm khó dễ cô. Vì tôi có chỗ không tiện như vậy, cho nên…"

Cô ta nói xong nhìn Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu, lộ ra một cái ngươi biết ánh mắt này đúng không.

Tô Thi Thi gật đầu, chờ cô ta tiếp tục nói.

Khúc Hồng Mai vừa thấy có hy vọng, cắn chặt răng, đơn giản bắt đầu nói xấu về người lãnh đạo là Tương Tinh Oánh.

Nguyên bản cô ta đối Tương Tinh Oánh là toàn tâm toàn ý, nhưng không nghĩ tới vừa rồi Đoàn tổng giám đem nhiệm vụ giao cho tổ hai, cấp trên cô ta vậy mà đem hết trách nhiệm đổ lên trên người cô ta, để cho cô ta đi phụ trách cái hạng mục này.

Hừ, cô để cho tôi không dễ chịu, tôi chẳng lẽ lại để cho cô dễ chịu sao? Khúc Hồng Mai trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý, đối với Tô Thi Thi khi đó lộ ra một đống tươi cười.

Cô lại lôi kéo tay Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Thi Thi, hi vọng cô đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, chúng ta cùng nuôi dưỡng tình cảm?"

Tô Thi Thi gật đầu, không chút để ý nói:"Khúc tiền bối chỉ muốn nói với tôi những thứ này?"

Khúc Hồng Mai lập tức lắc đầu: "Cũng không tất cả đều là, cái này không phải là… Cô có biết đạo lý "người tài nhiều vất vả" không?"

Tô Thi Thi gật đầu, lặng không tiếng động nhìn cô ta.

Khúc Hồng Mai nói tiếp: "Hiện tại chúng ta bên trong bộ phận thiết kế người nào cũng biết năng lực của cô, nhưng mà cô tới nơi này như vậy lâu, cũng không trực tiếp, tiếp xúc qua một dự án nào, như vậy đối với cô cũng không phải tốt. Cho nên tôi suy nghĩ, vì tốt cho cô, đem cái dự án vừa rồi Đoàn tổng giám cho tôi chuyển giao lại cho cô, như vậy cô cũng được có cơ hội biểu hiện không phải sao?"

"À……" Tô Thi Thi kéo dài âm, vẻ mặt vô tội nói, "Nói như vậy chẳng bảo tôi phải là giúp cô à? Chuyện này rõ ràng là nhiệm vụ của cô."

"Chúng ta đều đã là đồng sự, vốn là nên giúp đỡ tương trợ thôi. Kỳ thật chuyện này cũng là tôi muốn giúp cô, không phải sao?" Khúc Hồng Mai lấy lòng nói.

Cô ta nhìn Tô Thi Thi sắc mặt có chút biến hóa, lại vội vàng thay đổi ngữ khí mềm: "Thi Thi à, coi như nể mặt tôi, cô nhận nhiệm vụ này đi!"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, Khúc Hồng Mai xem cô là đồ ngốc sao? Chẳng lẽ trên mặt cô viết hai chữ nhu nhược sao?

Cô vẫn như cũ cười tít mắt nhìn Khúc Hồng Mai: "Tôi có thể nể mặt cô, nhưng, mặt mũi cô đáng giá sao?"

Cô nói xong không đợi Khúc Hồng Mai phản ứng, sửa sang lại y phục, nói: "Tiền bối, tôi còn có việc phải đi, đi trước một bước."

Bỏ lại phía sau Khúc Hồng Mai ngơ ngác, ung dung lượn lờ đi tới.

"Cô…" Khúc Hồng Mai trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, tức điên rồi.

"Chết tiệt Tô Thi Thi, cô đùa giỡn tôi?" Cô ta tức giận đến muốn thét chói tai. Cô ta còn tưởng rằng, Tô Thi Thi bị cô ta thuyết phục, không nghĩ tới cô gái này lại tạt nước lạnh vào mình!

Tô Thi Thi mới mặc kệ cô ta, sỉ nhục cô sao, cô không để cô ta dễ chịu? Không có cửa đâu!

Cô tâm tình tốt hài lòng đi đến dưới sảnh công ty, nhưng vừa thấy nơi xa kia, ngay góc phố sáng sủa kia chiếc xe bảo mẫu màu đen đang đậu, tâm tình lập tức liền trầm xuống.

Cô chưa từng phát hiện Bùi Dịch kiên nhẫn như vậy, mỗi ngày đều tới đón cô. Cô có thể hay không cần loại phúc lợi này?

Nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không ai chú ý, nhanh như chớp hướng xe cô đến trước xe, rất nhanh mở cửa xe chui vào, vội vàng nói "Lái xe, mau đi!"

Bùi Dịch nhìn dáng vẻ cô như trộm, khóe miệng cong lên… một cái, xoa tóc của cô như xoa đầu con chó nhỏ, thanh âm đã có chút lãnh: "Tôi làm em mất mặt sao?"

Anh không đề cập tới việc này thì thôi, nhắc tới Tô Thi Thi mặt liền suy sụp xuống.

Cô buồn bực nói: "Anh còn nói! Tôi hiện tại bị người ta tưởng lầm là tình nhân được người ta bao dưỡng, chẳng lẽ không mất mặt?"

"Tình nhân?" Bùi Dịch nhíu mày, nắm cằm Tô Thi Thi, chăm chú nhìn cô, "Chẳng lẽ không phải em?"

"Anh…" Tô Thi Thi mặt lập tức trầm xuống, trong lòng khó chịu, mắt thấy liền muốn sinh khí.

Bùi Dịch đột nhiên kéo cô lại cuối đầu hôn lên môi cô.

"Ưm…"Nụ hôn tới không hề dấu hiệu báo trước, Tô Thi Thi lập tức không phản ứng kịp, đã bị anh cướp lấy quyền chủ động.

Đáy lòng cô tất cả bực tực đều dồn lại, trong tai không ngừng phóng đại hai chữ "tình nhân", gấp đến độ hung hăng cắn.

"Hí…" Bùi Dịch đau buông lỏng cô ra, hung tợn trừng mắt với Tô Thi Thi: "Lá gan em to rồi dám cắn tôi?"

"Tôi chỉ là muốn cho anh minh bạch, tình nhân này không có lá gan!"

Dám nói cô là tình nhân, cắn là nhẹ rồi!

Bùi Dịch sửng sốt, lập tức trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Cô gái này thật đúng là ghim hận trong lòng.

Anh tựa vào ở trên ghế nhàn nhạt liếc cô một cái: "Tôi đã cho em cơ hội làm vợ chính thức của tôi, là chính em không muốn."

"Rõ ràng là anh lâm trận bỏ chạy…" Tô Thi Thi nói đến một nửa liền bụm miệng, rất muốn đánh chính mình một tát.

Nhưng đã chậm quá, Bùi Dịch đã sớm nghe được hết.

Lúc này anh đang nghiêng đầu vẻ mặt hứng thú nhìn cô: "Thì ra em sốt ruột như vậy muốn làm vợ tôi? Vốn dĩ, sau đó tôi định chọn ngày tốt, chúng ta lại đi một lần nữa."

"Tôi mới không cần!" Tô Thi Thi nghiêm mặt nói.

"Không cần cũng được." Bùi Dịch xoa cằm, vẻ mặt chân thật nói, "Dù sao chúng ta đều đã ký tên, trực tiếp cho người ta đem giấy chứng nhận đến nhà là được."

Tô Thi Thi im lặng.

Cùng người đàn ông này nói chuyện một ngày có thể bị tức chết!

Cô hít một hơi thật sâu, nói sang chuyện khác: "Cần thảo luận với anh một vấn đề."

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em tốt nhất đừng nói chuyện gì để cho tôi mất hứng."

Tô Thi Thi lập tức hưng phấn mà nói: "Tuyệt đối sẽ làm cho anh cao hứng, mà còn đối với anh có trăm lợi mà không có một hại."

Cô nói xong không đợi Bùi Dịch nói chuyện, cực kỳ chân chó nói: "Anh sau này không đến đón tôi, anh xem anh mỗi ngày kiếm cả tỷ bạc vẫn còn tới đón tôi, lãng phí nhiều thời gian chi bằng đi kiếm tiền."

Bùi Dịch mặt đã đen như than, nhíu mày lạnh lùng nhìn cô: "Tô tiểu thư, hoài nghi tôi nuôi không nổi em?"

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, cô mới phát hiện không thể nói chuyện với người đàn ông này được!

Cô tức giận muốn đánh anh, đúng là thật trùng hợp, chụp đến bộ vị trọng điểm của anh.

Bùi Dịch sắc mặt lập tức liền trầm tiếp xuống, mi mắt u ám nhìn Tô Thi Thi: "Bảo bối, em đây là câu dẫn tôi sao?"

Tô Thi Thi sợ tới mức co rụt lại, dán lưng vào ghế dựa khẩn trương nói: "Anh đừng làm càng, sẽ bị người khác nhìn thấy."

"Em không cần lo lắng điểm ấy." Bùi Dịch nhìn một phen bốn phía đều được che chắn bằng màng cửa kính xe màu đen, chậm rãi hướng tới Tô Thi Thi tiếp sát lại.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, quả thực nghĩ muốn chặt tay mình. Chụp nơi nào không chụp, lại cứ chụp ngay chỗ kia làm gì.

"Bùi tiên sinh, chúng ta thương lượng một phen, đổi chỗ khác đi?" Tô Thi Thi tính toán kéo dài thời gian trước.

"Em muốn đi lên ghế trước? Tôi có thể để cho lái xe xuống xe." Bùi Dịch cực kỳ chân thật suy nghĩ một phen.

"Tôi đi, anh hôm nay chỉ số thông minh bỏ ở nhà rồi à, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!" Tô Thi Thi muốn tức chết rồi, người đàn ông này khẳng định là cố ý!

Nhưng khi Bùi Dịch bắt được Tô Thi Thi, phía trước bỗng nhiên truyền tới thanh âm một người vô cùng buồn bực.

"Tôi thấy cả hai người chỉ số thông minh cũng không có, nghẹn chết tôi rồi!"

Sau đó, một cái đầu từ ghế ngồi trước quay xuống, hướng về phía Tô Thi Thi ngây ngô cười.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên.

Người này là người nào a!

74. Chương 74: Bắt Gà Của Người Khác Để Làm Chi

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Thi Thi à, chúng ta lại gặp mặt, thật có duyên phận rồi!" Đột nhiên xuất hiện người đàn ông kia hướng về phía Tô Thi Thi lộ ra tươi cười, vươn ra một bàn tay, như là muốn bắt tay cô.

"Tần Phong?" Tô Thi Thi vừa nhìn thấy anh, bên tai trực tiếp hồng đến chỗ cổ, xấu hổ hận không thể đào hố chui vào.

Vừa rồi… Vừa rồi cô nói với Bùi Dịch những lời này, anh ta chẳng phải là đều đã nghe được?

Trời ạ, cô không muốn sống nữa.

Bị Bùi Dịch trêu đùa đã đủ thương tâm, bây giờ còn bị anh ta nghe được cô bị người ta gọi là tình nhân của Bùi Dịch, thật là không còn tí mặt mũi nào rồi.

"Thi Thi a, em không cần bối rối. Em xem dáng em xinh đẹp như vậy, bị người khác đồn là tình nhân là vinh hạnh của em rồi. Dù sao cũng không phải ai cũng có tư cách làm tình nhân của Bùi Dịch." Tần Phong quả thực là tự vạch áo cho người xem lưng, không biết anh ta là cố ý hay không, tóm lại lời này nói ra làm hai người phía sau sắc mặt đều đã trầm rồi.

Tô Thi Thi ghé mắt nhìn Bùi Dịch, nghiến răng hỏi: "Anh nghĩ xem có nên diệt khẩu không?"

Cười lăn lộn rồi, Thi Thi học tính anh rồi Dịch à, còn đòi diệt khẩu kìa =))

Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái, trong phút chốc, chỉ cảm thấy bên trong xe nhiệt độ giống như đến dưới 0 độ.

Tần Phong thân thể kìm lòng không đậu run run một phen, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an: "Bùi Dịch, chúng ta là bạn thân, cậu hẳn không…"

"Dừng xe!" Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Chỉ nghe két một tiếng, siêu lái xe kỹ thuật cao đã sớm đang chờ nghe lệnh lệnh, chỉ có hai giây liền dừng lại xe.

"Ném cậu ta xuống." Bùi Dịch tựa vào ghế, lạnh giọng nói.

"Không phải chứ? Đừng có đùa, đây là ở giữa đường cái. Bùi Dịch, cậu đây là trái với quy tắc giao thông hiểu không? Ùn tắc giao thông là tại cậu! Này, buông! Bùi Dịch, lái xe của cậu khí lực sao lại lớn như vậy? Người này tìm ở đâu ra, cho tôi, tôi cũng muốn… Này, khi nào hai người đi đăng ký kết hôn nhớ mang tôi theo, tôi là người nhà của Thi Thi, muốn cho Thi Thi bao lì xì…"

"…" Cửa xe vô tình đóng.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Tần Phong lẻ loi giữa đường chính, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Bùi tiên sinh quả nhiên hành động dứt khoát, trước sau chưa tới 30 giây liền giải quyết xong toàn bộ vấn đề.

Cô lại âm thầm đưa mắt nhìn vị lái xe kia. Vị lái xe bí ẩn nàythực ra là cao thủ. Vừa rồi ông cầm lấy cánh tay Tần Phong, ngay cả người cao 1m8 như anhkhí lực phản kháng đều không có.

"Cô gái, em thử nhìn chằm chằm người đàn ông khác tiếp tục xem?" Bên cạnh truyền đến một thanh âm đầy đe dọa.

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng thân thể, nhìn không chớp mắt, nhưng chính là không muốn nói chuyện với anh.

Lúc này Bùi Dịch đột nhiên nói: "Tần Phong làm việc ở công ty bên cạnh. Tôi đón cả cậu ấy." Anh nói xong quay đầu nhìn Tô Thi Thi, thanh âm lại phai nhạt vài phần, "Cho nên đón em chỉ là thuận tiện."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, rất muốn nói cô không muốn loại thuận tiện này. Chẳng qua trong lòng không biết sao, đột nhiên có chút rầu rĩ.

Thì rra đến đón cô chẳng qua là thuận tiện.

"Sao vậy mất hứng rồi hả?"

Tô Thi Thi kinh ngạc. Bùi tiên sinh vậy mà quan tâm thế giới nội tâm của cô sao?

"Hiện tại tôi muốn về biệt thự, thuận tiện đón em cùng trở về."

Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi. Quả nhiên quan tâm đều là mây trôi.

=.= đừng như vậy, anh mà như vậy người ta đi mất đó, thích thì nói thích, quan tâm thì quan tâm, mắc gì cứ thuận tiện rồi sẵn tiền vậy chài

Nửa giờ sau, hai người về tới biệt thự. cách không xa khi xe chưa đi vào, đột nhiên nghe đến bên trong truyền đến một trận kêu khóc.

"Tiểu Ưu? Quản gia?" Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, còn tưởng rằng là Đoàn lão gia đến gây chuyện, vội vàng mở cửa xe nhảy xuống.

"Chết tiệt!" Bùi Dịch một cái không chú ý, chỉ thấy Tô Thi Thi trong xe nhanh như chớp liền nhảy xuống, tâm rút mạnh một phen, mở cửa khác bước ra, cũng nhanh chóng xuống xe.

Lái xe ngồi ở trên ghế lái âm thầm lau mồ hôi lạnh. Xem ra kỹ năng dừng xe của ông còn phải luyện nữa, vừa rồi may mắn Tô tiểu thư không té ngã, bằng không, chức vị của ông sợ là khó giữ được rồi.

"Tô tiểu thư, tiên sinh, các người đã trở về?" Tiểu Ưu cùng quản gia vừa thấy đến Tô Thi Thi trở về, ánh mắt cứu mạng rơm rạ, hướng hai người đã chạy tới.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tô Thi Thi vội vàng đỡ lấy Tiểu Tu, lo lắng nóng nảy.

Cô sớm nên nghĩ đến, cô có Bùi Dịch che chở, Đoàn Kế Hùng không dám làm gì cô, chỉ có thể đối với bọn người làm trong biệt thự của họ…

Nhưng cô suy nghĩ nhiều.

Tiểu Ưu chỉ chỉ trong viện, khóc không ra nước mắt nói: "Tô tiểu thư, cô mau đi xem một chút, Đại Cẩu tử cùng Tiểu Vịnh chúng nó…"

"Sao vậy…" Tô Thi Thi nói còn chưa nói xong, liền nhìn đến trong sân chạy đến hai bóng dángmột cái màu đen, một cái hoàng mao. Kia không phải là chó ngao Tây Tạng cùng chú chó cô nhặt về.

Ngay sau đó, lại nghe phía trước truyền đến thanh âm rầu rĩ.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, hiện lên ý nghĩ cực kì không tốt. Ngay sau đó, cô thấy phía trước cả một đội hình, quả thực nghĩ muốn đem tròng mắt mình móc ra làm bi để ném.

Chính là thấy phía trước chạy thẳng đến một đám ngựa, có cao có thấp, trắng có đen có, thô sơ giản lược vừa thấy, ít nhất cũng hơn mười con.

"Xèo xèo…" Ở trong đó một cái trên lưng ngựa, có hai con sóc, chính đang dùng vẻ mặt tò mò nhìn các cô.

Sau lưng là ngựa đầu đàn, theo sát là hai con ngựa vằn, còn có một con chim đà điểu, con mèo tam thể hiếm quý, còn có bốn con thỏ tai dài, năm con thiên nga…

"Khách khách lộc cộc…" Đến cuối cùng Tô Thi Thi nhìn đến bầy gà sợ tới mức chạy loạn khi đó, đã triệt để vô cảm rồi.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Anh xem có giống vườn bách thú không?"

Bùi Dịch sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung. Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua quản gia.

Quản gia sợ tới mức run cầm cập, lắp bắp nói: "Không phải chúng tôi, là này hai… hai con chó làm!"

"Chúng nó đem động vật trong trang viên đều đuổi chạy tới trong biệt thự chúng ta, không chịu thả về, có thể làm sao đây?" Quản gia muốn khóc đến nơi rồi. Ông cho tới bây giờ chưa thấy qua cặp chó nào như thế, nói chúng nó thích gà vịt cùng chơi cũng được, nhưng đem cả một đoàn ngựa cùng đà điểu chạy tới là ý tứ gì?

"Những thứ này đều là của trang viên này?" Tô Thi Thi kinh ngạc. Cô không nghĩ tới trang viên vậy mà nuôi động vật hoang dại như vậy nhiều.

Tiểu Ưu tiến lên nói: "Tôi nghĩ đại cẩu tử có thể biết được Tô tiểu thư thích ngựa, cho nên đem ngựa chạy tới rồi. Rồi nhất thời không khống chế được, động vật tới hơi nhiều…"

Tô Thi Thi xấu hổ cười cười, cô nuôi chó, nó như vậy săn sóc cô?

Mới là lạ!

Tiểu Ưu mới vừa nói xong, chỉ thấy đại cẩu tử cực kỳ chân chó nhào sang bên cạnh, miệng ngậm con gà trở về, phóng tới trước mặt Tô Thi Thi, hướng cô le lưỡi.

Trông bộ dáng rõ ràng đang nói, để cho Tô Thi Thi giúp đem gà nấu cho nó ăn.

Tô Thi Thi không nói gì trừng mắt nhìn nó một cái: "Chưa cho ngươi ăn cơm sao? Bắt gà của người khác làm chi, thả chúng nó trở về!"

Đại cẩu tử nghiêng đầu, nghe không hiểu.

Tô Thi Thi thở sâu, đang muốn giáo huấn một phen, đột nhiên nhìn Tiểu Vịnh đến đứng bên cạnh đại cẩu tử động một phát.

Tô Thi Thi sợ tới mức lập tức lùi về sau, cùng thời khắc đó, Bùi Dịch đã che ở trước mặt cô, trong mắt lãnh ý bạo phát, hiển nhiên đã nhẫn nại đến cực hạn.

Anh còn không có lên tiếng, chỉ thấy Tiểu Vịnh bỗng nhiên một móng vuốt chụp đến con gà trước mặt Tô Thi Thi, nửa chết nửa sống dưới đất.

Con gà đáng thương kêu rên cũng không kịp, trực tiếp liền tắt thở. Tiểu Vịnh cúi đầu đem gà ngậm trong miệng, co cẳng chạy.

"Gâu gâu!" Đại cẩu tử đuổi theo, hai con chó đảo mắt lại lộn xộn ở chỗ khác.

Nhìn cặp chó nô đùa, Tô Thi Thi thật muốn bắt bọn nó ra bên ngoài. Nhưng hai vị tổ tông của cô bây giờ không thể bắt chỉ có thể mời bọn chúng ra ngoài.

"Làm sao đây?" Tô Thi Thi nhìn cả sân động vật, lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

"Em cầu tôi?" Bùi Dịch nhíu mày, mi mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, quay đầu liền hướng trong biệt thự đi đến. Dù sao bẩn cũng không phải sân của cô, cô nhiều chuyệnnhư vậy để làm chi?

Bùi Dịch mặt lập tức trầm, đối với quản gia lạnh giọng nói: "Đem tất cả mọi thứ đều đuổi tới hậu viện đi, cho người suốt đêm làm một bức tường chặn lại. Hai con chó điên chạy đến, các ngươi bắn thuốc ngủ cho ta!"

Quản gia xoa mồ hôi lạnh, cảm kích nhìn Bùi Dịch, dẫn một đám hạ nhân đi làm việc.

Bọn họ vốn cho là hôm nay khẳng định cũng bị đuổi việc, nhưng không nghĩ tới Bùi tiên sinh vậy mà đều giữ lại bọn họ. Xem ra sau khi vị Tô tiểu thư này đến đây, chủ nhân của bọn họ thật sự thay đổi rất nhiều.

Bên này Bùi Dịch đi vào trong nhà, nghe thấy Tô Thi Thi đang gọi điện thoại

"Được, vậy thì 7h gặp tại cửa rạp chiếu phim." Tô Thi Thi cười tít mắt nói xong, để điện thoại vào trong túi. Quay đầu, nhìn đến Bùi Dịch chính là đang vẻ mặt âm trầm nhìn chính mình.

"Ai gọi tới?"

Tô Thi Thi mặt mày nhíu lại: "Đàn ông."

Bùi Dịch mặt lập tức giống như giông bão sắp tới: "Em lặp lại lần nữa!"

75. Chương 75: Anh Muốn Cùng Tôi Đi Hẹn Hò Sao?

"Tô Thi Thi lá gan của em càng ngày càng lớn rồi nhỉ, quên em là ai rồi hả?" Bùi Dịch trong giọng nói tràn đầy tức giận, giống như cuồng phong mưa rào muốn tới một dạng.

Cái cô gái chết tiệt này thực xem anh là đồ trang trí sao? Còn dám ở trước mặt anh cùng người đàn ông khác đi hẹn hò!

"Anh sao lại biểu tình như vậy, giống như tôi cho anh đội nón xanh một dạng." Tô Thi Thi sợ tới mức rụt rụt cổ, có chút ủy khuất nói: "Chẳng lẽ tôi cùng nam khuê mật cùng đi xem phim cũng không được, bằng không anh đi cùng với tôi đi?"

Lúc cô nói ra lời cuối cùng này, trong lòng vậy mà ẩn ẩn có chút chờ mong.

Tuy nhiên trong lòng vẫn lại là cảm thấy được cùng Bùi Dịch không có khả năng đồng ý, nhưng là cô cũng không nghĩ tới cùng người đàn ông khác, người đàn ông này khả năng liền là duy nhất của cuộc đời cô. Cô có chút mong chờ muốn giới thiệu cho bằng hữu tốt nhất của mình gặp nhau một lần.

Đúng là Bùi Dịch chỉ là lạnh lùng nói: "Tôi sẽ cùng em đi làm loại này chuyện nhàm chán sao?"

"Anh! Được, tôi nhàm chán, có bản lĩnh anh đừng ngăn cản tôi! Chẳng thế thì có vẻ anh càng nhàm chán!" Tô Thi Thi nói xong xoay người liền hướng trên lầu chạy tới, ủy khuấttrong lòng đều tỏa ra ngoài, liên chính cô đều đã cảm thấy được có chút khác thường.

"Ngu ngốc, có cái gì mà khó chịu chứ, ngươi sớm nên nhìn thấu rồi, lại chờ mong cái gì?" Tô Thi Thi ở trong lòng thầm mắng mình. Là cô quá ngây thơ rồi, hi vọng càng nhiều, thất vọng lại càng lớn, cô sớm nên làm tốt bổn phận của mình, không nên chìm đắm trong vô vọng ảo tưởng.

10 phút sau, cô thay đổi một bộ quần áo xuống lầu, gặp trong phòng khách đã không có bóng dángBùi Dịch.

Cô chu mỏ, nói thầm: “Không có ở đây cũng tốt.”

Nói xong khẩn trương chạy ra ngoài, miễn cho Bùi Dịch nhìn đếnnhư thế này, lại không cho cô đi.

Tống Trọng Hạo về nước sau khi, cô đến đón anh một phen sau khi đó không thời gian gặp mặt. Đêm nay Tống Trọng Hạo khó có được rảnh rỗi mời cô đi rạp chiếu phim, cô đương nhiên không nghĩ muốn để cho bằng hữu thất vọng. Đúng là phản ứngvừa rồi của Bùi Dịch, quả thật để cho cô rất đau lòng.

Tô Thi Thi gõ gõ đầu mình, cô lại làm sao vậy lại nghĩ tới người đàn ông đáng ghét kia rồi!

“Không muốn đi theo tôi đến nơi nhàm chán! Không có anh đi choi càng vui vẻ!” Tô Thi Thi một bên nói thầm một bên đi ra ngoài, chỉ là lúc đi tới cửa, đột nhiên phát hiện xe Bùi Dịch đã chờ ở đây.

Trong lòng cô vui vẻ, vội vàng chạy đi lên.

Đúng là vừa mở cửa ra, phát hiện bên trong xe trừ mình ra không có người khác.

“Tô tiểu thư đi nơi nào?” Lái xe hỏi.

Tô Thi Thi lập tức điều chỉnh biểu tình bộ mặt một phen, nói: “Phiền toái đưa tôi đi rạp chiếu phim Tinh Quang, cám ơn!”

Cô nói xong ngồi xuống, đóng cửa xe, cái loại cảm giáctrong lòng này rầu rĩ lại tới nữa.

Cô ngồi xuống ổn định, lái xe liền khởi động xe. Chỉ là Tô Thi Thi không phát hiện, lái xe một tay lái xe, một cánh tay kia lại tại gửi tin nhắn.

“Tô tiểu thư ngay từ đầu lên xe thật cao hứng, không thấy được tiên sinh cực kỳ thất vọng.” Gửi đi đến: Bùi tiên sinh.

Hai giây sau, người nào đó đang ở sân thượng biệt thự ngắm phong cảnh, nhận được cái tin nhắnnày.

Anh cúi đầu nhìn hai giây, bộ mặt hình dáng tựa hồ xem ra nhu hòa đi rất nhiều.

Ngón tay thon dài đặt trên màn hình bấm bấm một phen, truyền ra một cái dãy số.

“Ở đâu?”

Đầu bên kia điện thoại truyền tới thanh âm Tần Phong hổn hển: “Cậu vậy mà còn dám gọi điện thoại cho tôi, tôi chính là đang ở trên đường cái đi tới đây!”

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, như là không có nghe đến lời của cậu ta, nói: “Mời cậu xem phim,đến đây đón tôi.”

Đang ngồi ở bên trong Ám Nhữ để cho mỹ nữ hầu hạ Tần đại thiếu gia, thân thể mạnh khẽ run rẩy, cất cao thanh âm hỏi: “Cậu mời tôi xem phim, cậu chắc không?”

Bùi Dịch thản nhiên nói: “Cậu nếu không đến, bất quá ngày mai phỏng chừng cậu không có tài xế rồi.”

“Tôi đi, Bùi Dịch cậu quá âm hiểm rồi. Tôi không phải là hỏi cậu lái xe của cậu tìm ở đâu, giúp tôi tìm một người như thế, cậu thậm chí ngay cả lái xecủa tôi đều đã không buông tha rồi hả? Không đúng, cậu không phải có tài xế sao? Tại sao lại bắt tôi đến đón cậu? Cậu có phải hay không có cái âm mưugì?”

“Tút tút…”

Trả lời của anh là một chuỗi busy tone.

Tần Phong tức điên, hônmột cái mỹ nữ trái ôm phải ấp, cầm lấy áom khoác liền đi ra ngoài, lưu lại ánh mắt thất vọng của nhóm người mỹ nữ ở bên kia thầm than hôm nay vận khí bất hảo.

Tần Phong vị này đúng là người các cô thích tiếp nhất ở đây, xuất ra tay rất rộng rãi, mỗi lần tới tiền buộc-boa đều đã đủ các nàng làm một tháng, người nào cũng muốn tới hầu hạ.

Bên này, lúc Tô Thi Thi đến của rạp chiếu phim, phát hiện Tống Trọng Hạo đã đến chỗ.

“Anh.. Đây là tới xem phim sao lại còn mang theo bản thiết kế?” Tô Thi Thi nhìn đến Tống Trọng Hạo lưng một cái giá vẽ, giống như nhìn thấy quái vật một dạng. Đừng nói cho cô là vị sư huynh này hiện tại có lưng giá vẽ đi đến đây để thiết kế bản vẻ nha.

Đúng là vị sư huynh của cô này luôn luôn không giây phút nào nghỉ ra bản thiết kế mới.

“Phim có cái gì hay, ta đương nhiên là tới vẽ bản thiết kế.” Tống Trọng Hạo nói xong liền muốn tới kéo Tô Thi Thi.

“Rạp chiếu phim, vẽ bản thiết kế…” Tô Thi Thi đôi má đều phải rút, giống không hiểu gì cả nhìn Tống Trọng Hạo: “Sư huynh, anh không sao chứ? Anh xác định tối như mực có thể vẽ?”

“Sao không thể vẽ?” Tống Trọng Hạo nói xong từ trong túi lấy ra hai cây đèn pin ống, một cái đưa cho Tô Thi Thi, “Có cái này.”

Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi. Cẩn thận nhìn anh hồi lâu, một bộ dạng nghĩ muốn đem não anh tách ra xem bên trong chứa cái gì, “Sư huynh, sở thích của anh cũng càng ngày càng quái đản rồi!”

Tuy rằng Nghệ Thuật Gia tính tình đều có điểm quái dị, đúng là chạy đến rạp chiếu phim tối như mực vừa xem phim vừa vẽ bản thiết kế thì thật là…?

“Thi Thi biểu tình này của em là có y gì?” Tống Trọng Hạo sờ sờ cái mũi của mình, vẻ mặt buồn bực nói, “Anh là nghe nói rạp chiếu phim này trang hoàng phong cách rất đẹp, nghĩ đến tham khảo một chút, em là đang nghĩ muốn đi nơi nào?”

“Tham khảo? Vậy ngày mai tới không được sao?” Tô Thi Thi nghĩ muốn mắt trợn trắng rồi.

“Anh đợi không được ngày mai, rối loan ám ảnh cưỡng chế, em cũng biết mà. Không xem được rõ ràng, anh đêm nay khẳng định không cần ngủ.” Tống Trọng Hạo siêu cấp vô tội nói.

Tô Thi Thi triệt để cạn lời, ôm lấy cánh tay anh ta, hai người cùng nhau hướng rạp chiếu phim đi đến.

Nơi xa, tại một góc âm u nào đấy, có một đôi mi chính đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằmhai người đang đi vào trong kia.

“Thì ra cậu là đến đây bắt gian?” Tần Phong ở một bên vui sướng khi người gặp họa nói.

“Cậu có thể đi rồi.” Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, mở cửa xe lập tức xuống xe.

Tần Phong trên mặt vui sướng khi người gặp họa tươi cười khoảnh khắc liền cứng đờ, chỉ vào Bùi Dịch rời đi bóng lưng, khí ngón tay run cầm cập: “Dùng xong rồi liền vứt bỏ, cậu thật không có lương tâm!”

Chỉ là lúc này một tiếng anh ta kêu hô được có phần lớn, bên cạnh vừa lúc hai cô gái đi qua, nghe vậy đều đã hiện lên vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh ta, sau đó quay đầu che miệng cười.

“Hình như là cái ” tiểu bạch kiểm ” bị người ta bỏ rơi.”

“Một người đàn ông mà lại thành cái dang này, thật đáng thương.”

“Ta…” Tần Phong tức đến trào máu họng, thiếu chút nữa phun ra tới, anh ta đây là trêu ai chọc ai rồi hả? Mỗi lần Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi có chuyện, người chịu thiệt thòi luôn là anh ta!

Tức chết anh ta rồi!

Anh ta mở cửa xe, muốn bước vào.Nảo anh trở về, sao anh có thể nghe lời như vậy chứ? Anh ta đang muốn xem thử Bùi Dịch này rốt cục là đang muốn làm gì đây!

“Vớ vẩn, tôi không trị được cậu, tự nhiên có người trị được cậu.” Tần Phong mặc lại áo khoác chỉnh chu, lại khôi phục dáng vẻ đạo mạo vốn có, mặt trầm xuống, cước bộ trầm ổn hướng bên trong rạp chiếu phim đi đến.

Bên cạnh, hai cô gái lúc nãy liền hướng anh ta nhìn lại.

“A, rất đẹp trai a!”

“Thật sự rất đẹp trai, anh ấy nhìn tôi kìa! Tôi thật muốn bị điện hôn mê.”

“Thật sự quá đẹp trai rồi! Làm đàn ông phải có cái dáng vẻ này, nhìn một cái vừa rồi cái kia ” tiểu bạch kiểm “, thật sự là mất hết mặt mũi đàn ông.”

Tần Phong cước bộ một lảo đảo, thiếu chút nữa không ngã sấp xuống, quả đấm âm thầm xiết chặt, anh ta hiện tại muốn giết người!

Bên trong rạp chiếu phim, Tô Thi Thi còn không biết chính mình cũng sớm đã bị hai người đàn ông mở miệng kêu “Nhàm chán” kia theo dõi.

Cô cùng Tống Trọng Hạo đứng ở quầy bán vé tính tiền.

“Xem cái gì đây?” Tô Thi Thi hỏi.

Tống Trọng hạo không hề nghĩ ngợi, từ trong ví lấy ra hai tờ 100 đồng đặt ở trên quầy; “Cho tôi hai vé suất phim tiếp theo.”

“Cổng số 5, 7:50 chuẩn bị vào.” Tiểu thư bán vé đem 2 cái vé cùng tiền lẻ đưa cho Tống Trọng Hạo.

Đúng là Tống Trọng Hạo vừa nghe còn phải chờ 10 phút, trong lòng liền như bị mèo cào một dạng, hận không thể lập tức bay vào xem.

“Tiểu thư bán vé, tôi muốn thương lượng một chút, có thể để cho chúng tôi đi vào trước không. Cô xem chúng tôi đều đã mua vé…”

“Ngại quá, cô đừng để ý đến lời anh ấy nói.” Tô Thi Thi tiến lên lôi kéo Tống Trọng Hạo liền đi, cô thật sự là cạn lời với vị sư huynh này rồi. Chỉ sống ở nước ngoài một thời gian, liền bị nhiễm thói xấu rồi!

76. Chương 76: Bị Cướp Đi Rồi

“Sư muội, thời gian liền là tiền bạc! Em đừng xem thường 10 phútnày, có thể làm rất nhiều chuyện!”Tống Trọng Hạo tránh thoát cánh tay Tô Thi Thi, ra vẻ anh đây không tình nguyện nói.

Tô Thi Thi hướng anh ta bài trừ một nụ cười tươi tắn: “Sư huynh, vậy anh tại sao ban ngày không tới rạp chiếu phim? Anh cũng không lãng phí nhiều thời gian, lại nói chúng ta còn có 10 phút có thể đi thăm một chút xem thiết kế bên ngoài, sử dụng thời gian hợp lý không phải sao?”

“Anh là vừa mới nghĩ đến, rồi mớilập tức liền gọi điện thoại cho em, đã dụng thời gian nhanh nhất chạy đến đây rồi..”

”Được được, anh nhìn xem đại sảnh này trang hoàng cũng không tệ. Tô Thi Thi lập tức dời đi lực chú ý. Vị đàn anh này của cô cái gì cũng tốt, liền là vừa nói tới loại này liền nói không dứt.

Nơi xa, Bùi Dịch đi theo đến lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi.

“Thì ra em cũng có thể nhiệt tìnhnhư vậy.” Bùi Dịch sắc mặt băng lãnh, cả chính mình cũng chưa phát hiện anh lúc này quả đấm đã nắm chặt.

Người phụ nữ này ở trước mặt anh chưa từng có dịu dàng đáng yêu như vậy quá, càng sẽ không giống như vậy thiệt tình lôi kéo anh vẻ mặt lấy lòng. Tuy Tô Thi Thi ở trước mặt anh cũng từng làm ra vẻ lấy lòng qua, nhưng là anh biết kia không phải bản thân cô thật tâm.

Bùi Dịch trong lòng giống như bị chèn ép chặt lại, rầu rĩ để cho anh thở không nổi.

“Oa…” Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu nghi hoặc nhìn xem bốn phía.

Tống Trọng Hạo hỏi: “Sao vậy?”

Tô Thi Thi nhìn xem phía sau, cũng không có phát hiện ra người nào khả nghi, lắc lắc đầu: "Không biết, có cảm giác như là có ai đang nhìn em vậy."

"Thật sao?" Tống Trọng Hạo lập tức tò mò nhìn quanh bốn phía quan sát.

"Anh Trọng Hạo, không có ai. Chúng ta vẫn lại là trước tiên đi vào bên trong thôi, bộ phim sắp chiếu rồi." Tô Thi Thi lôi kéo Tống Trọng Hạo liền đi, vị đàn anh này của côn bộ dáng nhìn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy!

Tống Trọng Hạo không nghi ngờ, lập tức đi theo cô cùng đến cổng số 5.

Đợi các cô sau khi đi khỏi, từ góc tối một người đàn ông thân hình cao lớn đi tới, bên cạnh đang có một đám lãnh đạo vừa mới thần tốc đã chạy tới, đến chỗ người đàn ông trước mặt, cung kính nói: "Bùi tiên sinh không biết người đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón."

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạtnhìn về hướng vừa rồi Tô Thi Thi lôi kéo người đàn ông kia rời khỏi, môi mỏng nhấp nhẹ, lạnh lùng nói: "Đi tra rõ ràng vị trí của cô gái đó ngồi cho tôi, cho ta một vé."

Lãnh đạo rạp chiếu phim chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều phải xuất hiện, gọi bọn họ đến đây liền vì cho vị đại tổng giám đốcnày mua một vé xem phim sao?

"Vâng, xin hỏi người có chỉ thịđặc biệt gì?"

Bùi Dịch nhìn chằm chằm phương hướng Tô Thi Thi biến mất, khóe miệng nhếch lên: "Cổng số 5"

Vâng ạ những người lãnh đạo lập tức xoa mồ hôi lạnh hướng quầy bán vé chạy tới.

Chỉ là thời điểm mua vé xuất hiện một vấn đề, bộ phim đang bắt đầu chiếu, vé đã bán xong rồi.

Lãnh đạo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nghĩ nghĩ cuối cùng cho người ta đi vào bên trong mời hai vị khách hàng ra xin lỗi đền bù cho họ xem một bộ phim khác, lúc này mới cầm vé đến

"Làm phiền." Bùi Dịch cầm vé, lập tức hướng tới cổng số 5 đi đến.

Sau khi anh đi không lâu, lập tức liền có một vị bộ dángvệ sĩ đi tới, đưa cho lãnh đạo rạp chiếu phim một chồng tiền bạc.

Những người lãnh đạo xoa mồ hôi lạnh, nhận cũng không phải, không nhận cũng không phải, cuối cùng vẫn lại là bị vị vệ sĩ kia nghiêng hai mắt, mới sợ tới nỗi không thể không đưa tay ra tiếp nhận.

"Thi Thi, em có cảm giác phía sau giống như có cái gì nhìn chằm chằm chúng ta hay không?" Tống Trọng Hạo vừa mới ngồi xuống không bao lâu, liền có cảm giác phía sau có ai đó đang nhìn chính mình, cảm giácsợ đến sởn gai ốc.

Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn đến đông nghịt người, dứt bỏ cái loại cảm giác khó hiểu này, lôi kéo tay Tống Trọng Hạo nói: "Thừa dịp bây giờ còn không tắt đèn, khẩn trương nhìn đi."

"Đúng vậy, anh sao lại quên việc chính rồi chứ?" Tống Trọng Hạo vẻ mặtlập tức nghiêm túc, rồi mới thần bí từ trong túi đựng giá vẽ lôi ra một cuốn tập cùng một chi bút máy, nhìn quét một phen phong cáchtrang hoàng bốn phía, rồi mới cúi đầu thần tốc viết viết.

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Cô đã chẳng muốn nói nữa rồi.

Cô thấy Tống Trọng Hạo mang theo giá vẽ tới là muốn gia tăng linh cảm, bằng không cô thật sự không nghĩ ra anh tại sao muốn mang cái giá vẻ vô dụng tới!

Trang trí sao?

LÀm cảnh!

"Thi Thi, em mau giúp anh xem coi mặt trên, đó là vẽ cái gì?"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ: "Anh Trọng Hạo, anh không phải đeo mắt kính sao?"

Tống Trọng Hạo vẻ mặt đau khổ nói: "Anh buổi tối mắt nhìn rất kém! Em mau giúp anh nhìn xem!"

“Cho nên, đây mới là nguyên nhân anh gọi em tới, đúng không?” Tô Thi Thi chịu thua anh ta rồi.

“Nhanh lên, sắp tắt đèn rồi.” Tống Trọng Hạo thúc giục nói.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, đành phải đảm đương vai trò làm mắt cho anh ta, một bên xem một bên nhỏ giọng giúp anh ta giải thích. May mắn kiến thức cơ bản của cô vững chắc, đối với những cái hình vẽ thần kỳ này đều đã khá quen thuộc.

“Anh Trọng Hạo, này mặt trên thực ra trang trí theo phong cách Hy Lạp Cổ đại hòa lẫn với phong cách cổ đại của nước ta tạo nên.” Tô Thi Thi càng xem càng ngạc nhiên, chỉ vào trên trần nhà, có một cái hình vẽ khác nói, “Anh xem, đó là Ngọc đế, còn có Satan, đây là bóng tối và ánh sáng gặp mặt sao? Bọn họ vậy mà còn đang tại nâng chén uống rượu, này kết cấu này cũng quá táo bạo rồi.”

Cô lời tuy nóinhư thế, trong mắt đều là thưởng thức. Không thể không thừa nhận những thứ này vẽ tuy xem ra không hợp nhau, nhưng lại dung hợp được vừa đúng, một chút đều không có dư thừa.

“Satan bên cạnh đích thị nữ thần Hách Lạp, bên phải là Vương Mẫu, các nàng trong tay đều đã ôm một cái thiên sứ, như là đang nói lặng lẽ nói. Bên trái phía trước 30 độ, là Long Vương, bộ dáng uy phong, đem khoảng cách giữa người với người lấp đầy.” Tô Thi Thi nhẹ nhàng giải thích, đem những cái hình vẽ này mô ta vị trí rõ ràng.

Tống Trọng Hạo trên giấy hưng phấn mà ghi lại, anh ta liền biết tìm cô đến giúp tới tuyệt đối sẽ không sai. Cô đối với những thứ khác thì không giỏi, nhưng là đối với loại bố trí cảm nhận đặc biệt tốt, có thể mô tả hoàn hảo/

Chỉ là Tống Trọng Hạo cao hứng chưa được bao lâu, chỉ thấy bốn phía ngọn đèn đột nhiên tối sầm lại, phim bắt đầu chiếu rồi.

“Nhanh lên, đèn pin”. Tống Trọng Hạo khẩn trương vặn sáng đèn pin, không nói hai lời liền hướng đèn phim chiếu lên trần nhà.

Tô Thi Thi vội vàng ngăn tay anh ta lại: “Anh Trọng Hạo, chuyện này có phần không nên, sẽ ảnh hưởng người khác xem phim.”

“Vụng trộm, bọn họ hẳn không nhìn xem trên đỉnh đầu đâu.” Tống Trọng Hạo nhỏ giọng nói.

Đúng là anh mới vừa rồi bị Tô Thi Thi lôi kéo tay, đèn pin trong tay nhoáng lên một cái, ngọn đèn chói chang đến mắt nhiều người, lúc này liền có người bất mãn.

Tống Trọng Hạo khẩn trương cầm đèn pin hướng thẳng nhắm ngay đỉnh đầu chiếu vào, thúc giục Tô Thi Thi: “Khẩn trương xem, xem xong chúng ta bỏ chạy.”

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, sớm biết rằng như vậy, cô vừa rồi trước hết xem bên cạnh rồi. Sẽ sớm đã ghi lại xong rồi, bên cạnh tối như vậy từ đầu chiếu không tới.

Hiển nhiên Tống Trọng Hạo cũng phát hiện vấn đề này, anh ta lặng lẽ cầm đèn pin hướng bên cạnh nghiêng nghiêng, hướng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu: “Khẩn trương.”

Tô Thi Thi che miệng, kiên trì ngẩng đầu, tiếp tục đảm đương làm mắt cho anh ta. Sớm biết rằng như vậy, đánh chết cô cũng không đi.

Đúng là không quá bao lâu, ngọn đèn xiêu vẹo đã vô không thể nào giúp cô quan sát tối. Tống Trọng Hạo cầm đèn pin càng ngày càng lắc lư, không biết có phải hay không có chút khẩn trương, tay anh ta vừa lệch, lại chiếu thẳng vào mắt của người ta.

“Nơi này là rạp chiếu phim, các ngươi muốn yêu đương có thể hay không đi bên ngoài?” Có người bất mãn nói.

Tô Thi Thi xấu hổ nghĩ muốn tìm cái hố chui vào.

Tống Trọng Hạo cười theo, yên lặng xoay người, hướng tới bên kia chiếu đi.

“Thi Thi, nhanh lên.”

“Trọng Hạo, anh dừng lại đi” Tô Thi Thi mồ hôi lạnh ứa ra.

Bọn họ có thể hay không bị người ta đuổi ra bên ngoài? Nếu không phải rạp chiếu phim không cho phép người vụng trộm chụp ảnh, cô đã sớm cầm ra điện thoại điên cuồng chụp!

“Các người có yên hay không? Không nghĩ muốn xem mà nói khẩn trương ra ngoài, bằng không chúng tôi gọi bảo an đến đây!”

“Các vị đại ca, chúng ta thương lượng một phen…”

“Anh, chúng ta ngày mai trở lại! Anh nghe lời! Các vị thật ngại quá, quấy rầy rồi.”Tô Thi Thi vội vàng che miệng Tống Trọng Hạo, kéo anh ta liền đi ra bên ngoài.

“Hu hu…” Tống Trọng Hạo đau lòng vùng vẫy. Phải đi như vậy, anh ta thật không cam lòng!

“Anh Trọng Hạo, anh muốn ngày mai anh trở thành nhân vật trên trang đầu tạp chí chứ? Thiết kế sư từ nước ngoài trở về ở trong rạp chiếu phim giở trò lưu manh, nghe qua tựa hồ không tệ.”

“Thi Thi, nhưng như vậy trở về anh sẽ ngủ không được a!” Tống Trọng Hạo sắp khóc. Anh cũng đã chuẩn bị tiền bạc bồi thường rồi, có thể thương lượng, cần liền giải quyết.

Tô Thi Thi đau đầu không thôi, đứng ở phía sau lưng anh ta, ra sức phụ giúp anh ta, rất không dễ dàng đẩy anh ta ra cửa, chính mình đang muốn đi, bên cạnh bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, một tay kéo cô trở về ngay sau đó.

Ngay góc cửa sảnh số 5, giam cô tại bên trong.

“Cô bé, em đi hẹn hò, cực kỳ vui vẻ, đúng không?” Thanh âm quen thuộc mang theo quen thuộc khí tức. Am thanh chữ cuối cùng của người đàn ông đó nhấn mạnh “đúng không”, để cho Tô Thi Thi kìm lòng không đậu run run một phen.

77. Chương 77: Chột Dạ Cái Gì

Hơi thởquen thuộc phả vào mặt, Tô Thi Thi tim ở một khắc này đập mạnh liên hồi, hai tay kìm lòng không đậu nắm vào vạt áo của người đàn ông kia.

“Anh… anh sao lại đến đây?” Tô Thi Thi mở miệng mới phát hiện chính mình thanh âm thậm chí có chút run rẩy, trong lòng run lên, nhất thời đứng thẳng người.

Cô cũng không có làm việc gì trái với lương tâm, chột dạ cái gì?

“Chơi đùa thật sự vui vẻ?” Bùi Dịch lấy tay vuốt ve khuôn mặt Tô Thi Thi, thanh âm đè nén lại còn rất nhỏ, nhưng từng chữ một rõ ràng liền truyền vào trong tai Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi kiên cường cứng rắn ổn định lại nhịp tim, nhưng lúc bàn tay anh chạm vào da thịt cô vuốt ve lại run rẩy một cái.

Cô quay mặt đi tránh né, từ màn hình lớn phản chiếu ánh sáng, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Đương nhiên rồi!”

“Ngứa mình rồi đúng không?” Bùi Dịch cúi đầu, trên môi Tô Thi Thi nặng nề mà cắn một cái, thanh âm mang theo nghiến răng nghiến lợi, “Tô Thi Thi, tôi có phải quá nuông chiều em rồi phải không?”

Tô Thi Thi lòng tràn đầy ủy khuất.

Người đàn ông này sao lại lúc nóng lúc lúc lạnh như thế? Rõ ràng là chính ang nghĩ không muốn tới, hiện tại lại đang chỉ trích cô?

“Bùi tiên sinh, anh không phải cho rằng đến chỗ này cực kỳ nhàm chán sao? Vậy anh hiện tại chính mình lại tại làm cái… Ưm…” Nụ hôn điên cuồng rơi xuống, nuốt hết những lời Tô Thi Thi muốn nói.

Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, lấy tay đẩy anh ra.

Nơi này là nơi công cộng rất đông người, nà người đàn ông này…

"Buông ra!" Tô Thi Thi đỏ mắt, anh thật không tôn trọng cô chút nào rồi!

"Tại trong mắt anh, tôi tới cùng là cái gì?" Tô Thi Thi gầm nhẹ nói.

"Em muốn là cái gì?" Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, xoay người một cái vững vàng rơi vào trên chỗ ngồi bên cạnh, "Đó là cái gì."

Anh ở bên tai Tô Thi Thi, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: "Tô Thi Thi, em nghĩ muốn thành cái gì?"

"Tôi…" Bùi Dịch từ đầu liền không cho Tô Thi Thi cơ hội nói nữa, đem cô áp ở trên ghế, nụ hôn lạnh lẽo buông xuống.

"Buông ra…" Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, ánh mắt bối rối liếc xung quanh.

May mắn vị trí của bọn họ ở ngay tại cuối cùng tiếp sát hành lang, không hề khiến cho nhiều người chú ý, bằng không cô quả thực không cách nào tưởng tượng là có bao nhiêu xấu hổ.

"Thi Thi!" Lúc này, bên ngoài phòng chỗ cổng số 5 mơ hồ truyền đến tiếng gọi của Tống Trọng Hạo.

Bên ngoài phòng, Tống Trọng Hạo ra sức vỗ cửa. Con bé này đi tới đi lui, mới đó đã không thấy tăm hơi, cửa cũng bị đóng lại. Rạp chiếu phim tại đây bên trong tối như mực, cảm thấy được có chút khủng bố.

"Anh mau buông ra, anh Trọng Hạo đang gọi tôi… A!" Tô Thi Thi nói còn chưa nói xong, liền thành kêu lên sợ hãi.

Cô lập tức che miệng, mi mắt mở to phẫn nộ trừng mắt nhìn Bùi Dịch.

Người này vậy mà mò mẫm nơi đó của cô!

"Vừa rồi tên đó đụng chạm chỗ nào của em rồi hả?" Bùi Dịch ánh mắt so với vừa rồi càng đáng sợ, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi kìm nén tất cả tức giận thiếu chút nữa liền bạo phát ra, móng tay bày ra tới, không hề nghĩ ngợi nhất bả vặn chặt quai hàmBùi Dịch.

"Bùi tiên sinh, tôi cảm thấy được anh nên là đi tẩy não, đem những thứ đen tối bên trong đầu anh đều đi tẩy sạch đi!"

"Tô Thi Thi!" Rồi đột nhiên một tiếng gầm nhẹ, tản ra mười phần tức giận.

Mấy khán giả ngồi gần đó sợ tới mức mạnh khẽ run rẩy, theo bản năng quay đầu nhìn bên này xem thử.

Mà là bọn họ còn không có kịp nhìn xem thử, chỗ người đàn ông phát ra cái âm thanh kia bên người bỗng nhiên vài cái người đàn ông mặc đồ đen thân hình cao lớn đứng lên, toàn bộ đều đã lạnh lùng nhìn bọn họ.

Mọi người lập tức ngồi thẳng thân thể, không dám nhìn phía bên này nữa.

Nhưng mà Tô Thi Thi không phát hiện một màn này, cô bị Bùi Dịch giữ chặt cổ, đang lườm mắt, một bộ dạng như muốn ăn thịt người.

"Buông tay." Bùi Dịch gầm nhẹ, ngữ khí đột nhiên khôi phục một mảnh băng lãnh.

"Mơ tưởng, có bản lĩnh anh bóp chết tôi đi." Tô Thi Thi tăng thêm lực đạo trên tay.

Chỉ cảm thấy tình hình này có gì không đúng lắm, cô đã sớm dịch chuyển vị trí. Thật không may, người đàn ông này, cơ bắp thực sự là rất cứng rắn, bị cô bấu véo một thời gian dài, mà mặt anh vẫn không biến sắc.

"Cô gái, nếu em còn không buông tay em sẽ hối hận." Bùi Dịch ánh mắt chẳng biết lúc nào đã sâu thẳm một mảnh.

“Anh…” Tô Thi Thi đối với loại ánh mắt này của anh đã quá quen thuộc cực kỳ, theo bản năng liền muốn buông tay cho xong chuyện, nhưng cô lại hoảng sợ trừng mắt nhìn anh, “Không thể nào…”

“Tô Thi Thi, em nhớ kỹ.” Bùi Dịch buông tay, một tay kéo Tô Thi Thi gần chính mìnhhơn, nắm lên tay cô, thâm sâu nói, “Vị trí này của đàn ông, mẫn cảm nhất.”

“Tôi…”

“Chính em khiêu khích tôi, thì chính mình dập lửa!” Bùi Dịch nói xong, đem tay Tô Thi Thi hướng tới phần chânchính mình từ từ đưa lại gần, “Em vừa rồi chạm vào hấn ta chỗ nào, hiện tại liền chạm vào chỗ đó lấy lòng ta.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi từ chấn kinh biến thành xấu hổ, ngơ ngác nhìn anh, nửa ngày mới phản ứng kịp.

Người đàn ông này tối nay là không phải uống nhầm thuốc rồi chứ?

Vụng trộm theo tới rạp chiếu phim không nói, bây giờ lại còn muốn cô giúp anh…

Tô Thi Thi ánh mắt không khỏi hướng đến vật ở giữa hai chân anh nhìn lại. Ngọn đèn mờ ảo trong rạp phim, tựa hồ có nhiều chỗ nhấp nhô cùng thái độ bình thường thật khác nhau.

Cô mới vừa nãy lấy tay lôi kéo tay Tống Trọng Hạo thủ, cổ tay cô cũng bị anh ta đụng tới quá, còn có bả vai, lúc hai người vừa rồi đi tìm chỗ ngồi, tựa hồ dựa lưng vào nhau.

Tô Thi Thi nhịn không được run run một phen, trong lòng một trận khí lạnh, đứng lên liền muốn chạy. Còn không có chạy một bước, tay đã bị giữ chặt, sau đó một lực mạnh mẽ đem cô đi phía trước ngã về.

Cô không đứng vững thân thể, cả người nhào đến.

“Ưm…” Một tiếng kêu đau đớn, mang theo vô tận ngại ngùng.

Tô Thi Thi bụm mặt, vẻ mặt ấm ức nhìn cảnh tượng trước mắt. Đầu vừa mới muốn nâng lên tới, đã bị Bùi Dịch một tay đè ép trở về.

“Cởi ra.” Thanh âm lãnh đạm thanh âm từ đỉnh đầu chậm rãi phiêu hạ.

“Anh…” Tô Thi Thi mặt đỏ đến nổi muốn rỉ máu một dạng.

Tức giận sinh ra sức mạnh, cô không biết khí lực từ đâu tới, hất tay Bùi Dịch ra, phủi đất một phen đứng lên, ngồi xuống ghế trống bên cạnh, nghiêm trang nhìn phía trước, thanh âm lãnh đạm nói: “Anh mò mẫn cũng sờ qua, hôn cũng hôn quá, hiện tại liền xem phim thôi.”

Cô nói xong, thanh âm lại trầm thấp xuống, mang theo một tia ủy khuất: “Hai chúng ta từ lúc quen biết đến hiện tại, thậm chí còn sắp đi đăng ký kết hôn, nhưng là còn không có cùng nhau đi xem phim lần nào.”

Bùi Dịch vốn là còn đang nổi giận đang lúc nghe đến cô cuối cùng nói một câu như thế, đột nhiên trầm tĩnh trở lại.

Anh nghiêng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái. Cô gái này rất ít khi biểu hiện cô đơnra như vậy, tâm của anh không biết làm sao, vậy mà mềm xuống, ngồi ở trên vị trí, ngẩng đầu nhìn về phía trước màn hình.

Trên màn hình đang chiếu bộ phim chúng ta mười năm sau .

Mười năm, không biết bọn họ trong mười năm là như thế nào, mười năm sau lại là như thế nào.

**oss vậy mà lại đi xem loại phim này? Tô Thi Thi ghé mắt nhìn đến bộ dángBùi Dịch thật sự đang xem phim, trong lòng lại là run lên.

Cô cho rằng loại người giống như Bùi Dịch như vậy, chỉ đối với phim đấu tranh kinh doanh trong thương trường các loại sẽ cảm thấy hứng thú.

Cô trừng mắt nhìn xung quanh, lén lút đem thân thể hướng một bên chuyển đổi một chút, trong lòng yên lặng cầu nguyện: để cho Bùi tiên sinh thấy mê mẩn nhất điểm!

Lúc này, cô ngồi ở cuối cùng trong gốc, xem thấy tất cả mọi người rạp chiếu phim so với cô cảm giác lại bất đồng.

Cô ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, rõ ràng phát hiện vậy mà lờ mờ có thể nhìn ra cảnh tượng trên nóc nhà, mà còn từ góc độ này nhìn, có một loại khác cảm giác.

Bùi Dịch xem phim một hồi, đột nhiên phát hiện cô gái bên cạnh không thích hợp.

Anh quay đầu vừa thấy, nhất thời mặt đen lại. Cô gái này luôn miệng nói nghĩ muốn cùng anh xem phim, đúng là cô hiện tại đang làm gì chứ?

Vậy mà xem trần nhà!

"Đẹp lắm sao?" Bùi Dịch ngầm bi thương hỏi han.

Tô Thi Thi lập tức gật đầu, theo đó cô hưng phấn mà lôi kéo tay anh, nhỏ giọng cùng anh nói về cảm thụ của cô đối với cách trang trí ở đây.

"Ầm - -" một tiếng tim đập bỗng nhiên tiết tấurối loạn, Bùi Dịch không biết chính mình là bị tính chuyên nghiệp của cô làm cho hấp dẫn, hay vẫn lại là bị ánh sángtrong mắt cô khiêu khích.

Giờ khắc này, anh vậy mà không nghĩ muốn quấy rầy cảm hứng của cô.

Chẳng biết lúc nào, bộ phim đã kết thúc, bốn phía ngọn đèn phát sáng lên, Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch hưng phấn mà đứng lên, mi mắt vẫn như cũ chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm nóc nhà.

Chỉ là nhìn nhìn, cô chợt phát hiện có chút không thích hợp.

"Kỳ quái, lâunhư vậy, sao người xem của suất phim sao vẫn còn không tiến vào? Suất phim tiếp theo nên sớm mở màn rồi chứ?"

Cô còn đang thấy mơ hồ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Tống Trọng Hạo đáng thương tội nghiệp: "Thi Thi à, anh đang ở bên ngoài, cầu xin em cho anh vào với!"

78. Chương 78: Vậy Mà Trong Rạp Chiếu Phim Làm Ra Chuyện Này

Edit:

Beta: Gấu

"Anh Trọng Hạo?" Tô Thi Thi vỗ đầu một cái.

Sao cô lại quên mất đàn anh của mình được chứ? Cô vội vàng muốn tiến ra phía cửa, nhưng nháy mắt đã bị Bùi Dịch kéo lại, ôm lấy.

" Tốt nhất là em đừng để anh ta vào đây." Bùi Dịch nheo mắt, ánh mắt nhìn xuống ngực Tô Thi Thi lưu luyến: " Tôi không ngại để anh ta bị đau mắt hột đâu."

" Anh...lưu manh!" Nội tâm Tô Thi Thi kêu gào. Bùi Dịch đêm nay hành động vô cùng bí ẩn, thật sự cảm thấy quá quỷ dị.

Sắc mặt Bùi Dịch lập tức trầm xuống, âm thầm liếc Tô Thi Thi một cái: " Không phải em muốn xem nơi này trang trí như thế nào sao? Còn không mau đi xem đi."

" A, suýt nữa tôi quên mất! " Tô Thi Thi cười cười, nhưng ngay lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu nghi hoặc hỏi Bùi Dịch: " Sao anh biết được tôi muốn xem thiết kế của nơi này? "

Là anh không cho người xem vào sao? Tô Thi Thi thừa nhận, đáy lòng cô giống như đang có một dòng nước ấm mãnh liệt chảy qua.

“Còn không mau đi xem đi.” Bùi Dịch đã mất kiên nhẫn rồi.

Tô Thi Thi tươi cười quay người lại, ngẩng đầu chăm chú nhìn không rời, trực tiếp quên mất bên ngoài Tống Trọng Hạo đang khổ sở cầu xin.

Nhưng không lâu sau, ngoài cửa đã không còn nghe thấy tiếng của Tống Trọng Hạo. Không biết là tự mình rời đi, hay vẫn là bị bảo vệ giữ cửa đuổi đi.

Toàn bộ rạp chiếu phim chỉ còn lại hai người bọn họ. Tô Thi Thi ngẩng đầu, quan sát vô cùng cẩn thận.

Cô càng nhìn càng kinh ngạc, những hình này chỉ đơn giản như tranh vẽ, nhưng lại ẩn chứa vô cùng nhiều nguyên tắc hội họa phức tạp. Nếu cô không phải làm bên thiết kế, có kiến thức chuyên sâu về phương diện này, sẽ không thể nhìn ra trường phái.

Nếu là người ngoài nghề nhìn vào, sẽ đơn giản chỉ cảm thấy chúng xinh đẹp và thoải mái.

Đúng vậy, quả thật rất thoải mái.

Rạp chiếu phim to như vậy, ngọn đèn hơi tối làm thay đổi màu sắc ban đầu. Đúng là người thiết kế vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ, tạo nên những thứ hình phản chiếu ánh đèn rất kích thích thị giác. Cô ngồi xem họa tiết, đến cuối cùng lại sinh ra cảm giác bồng bềnh kì ảo.

” Thật sự quá kì diệu rồi. ” Tô Thi Thi trong lòng tấm tắc khen ngợi.

Cuối cùng, cô thật sự không kìm lòng được nữa, nhìn quanh bốn phía không thấy ai, lại ỷ vào Bùi Dịch ở trong này, lén lút cầm điện thoại ra giơ lên nóc nhà chụp ảnh.

” Này, anh không được nói chuyện này ra ngoài. ” Tô Thi Thi hướng về phía Bùi Dịch làm một động tác rất nhẹ, vẻ mặt vô cùng đáng thương và tội nghiệp.

Bùi Dịch lạnh mặt, mím môi không nói gì.

Tô Thi Thi cười tươi với anh một cái, quay lại phía sau tranh thủ thời gian chụp ảnh, mỗi một ngõ ngách đều không bỏ qua.

Cô đang bấm máy, chợt nghe trong đại sảnh truyền đến âm thanh kỳ quái.

Cô quay đầu định hỏi Bùi Dịch ở phía sau, nhưng anh cũng đang nhíu mi, nhìn về phía góc tường đang phát ra chút ánh sáng, đi đến.

” Ưm… Anh giỏi quá! ”

Phía trước phát ra những tiếng kêu rên, hại Tô Thi Thi thiếu chút nữa nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

Bùi Dịch không thay đổi sắc mặt, chỉ có đáy mắt lạnh lẽo hơn một chút.

Tô Thi Thi hết nhìn anh, lại nhìn cảnh tượng trước mặt, lúng túng tới nỗi há to miệng.

Bọn họ không may mắn đến mức đó đi?

Quả thật rất may mắn.

Đến nỗi chắc chắn sẽ bị đau mắt hột!

Phía trước chính là có hai người đang hoan ái kịch liệt, thật không hiểu sao lúc nãy Tô Thi Thi và Bùi Dịch có thể nhịn được, lúc này nhìn cặp đôi trước mặt sắp lên đỉnh. Cô gái kia cuối cùng cũng không đè nén được nữa, tiếng kêu ngày một to hơn, dâm đãng hơn.

” Ngọc Lộ, em quả là một tiểu yêu tinh! ” Đột nhiên, người đàn ông hưng phấn thốt lên thành tiếng vang trong đại sảnh yên tĩnh.

Tròng mắt Tô Thi Thi suýt nữa thì rớt xuống, kinh ngạc trong chốc lát, sau đó tràn ngập ý cười.

Không phải chứ?

Cô cảm thấy tim đập nhanh hơn. Ngón tay không kìm được chuẩn bị nhấn nút chụp ảnh. Không chỉ chụp ảnh, mà chỉ cần một thao tác nhỏ còn có thể biến thành quay phim. Tô Thi Thi rộn rạo trong lòng.

Cô yên lặng đưa mắt nhìn Bùi Dịch ở bên cạnh với nét mặt không chút thay đổi, cuối cùng vẫn cố gắng dồn ý định kia xuống.

Nhẫn nhịn! Cô nhất định phải nhẫn nhịn!

" A, đồ tiện nhân Tô Thi Thi, tôi sẽ không tha cho cô! Anh, anh giỏi quá! So với tên Hà Chí Cường vô dụng dũng mãnh hơn gấp nhiều lần! " Đoàn Ngọc Lộ đột nhiên thét lớn.

Âm thanh cao vút, vang vọng cả rạp chiếu phim.

Tô Thi Thi xiết chặt di động trong tay, trong một khắc cảm thấy nhẫn nhịn, đều là nên bỏ đi!

Cô hít sâu một hơi, nhẫn nhịn!

Bỗng nhiên, một bàn tay thon dài vươn ra bên cạnh cô. Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, rút điện thoại trong tay cô, mở ra, nhấm ngay hình ảnh hai người đang chiến đấu kịch liệt ở trong góc thu vào màn ảnh.

Tô Thi Thi hóa đá trong nháy mắt.

Nhưng tuy lòng hóa đá, bên ngoài vẫn điên cuồng nhảy dựng lên.

" Đoàn Chấn Ba là đồ vô dụng, không phải vì tôi là con gái, cho nên liền không muộn gặp tôi. Làm tôi thành ra như thế, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta! Còn có cả Đoàn Kế Hùng, đều là đồ trứng thối! Một lão con trứng thối thêm một ông bố trứng thối! " Đoàn Ngọc Lộ phẫn nộ gào thét, tận lực phát tiết tức giận trong lòng.

Tô Thi Thi nghe được liền vui vẻ.

Ngày hôm qua, Đoàn Ngọc Lộ bị đuổi ra khỏi Đoàn gia. Cô nghe nói Phương Thanh Hoa vụng trộm phái người đi tìm cô ta, nhưng không tìm được. Không biết cô ta đã trở lại Hà gia, hay đã đi nơi nào.

" Thực là thú vị." Tô Thi Thi trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, mặc kệ Đoàn Ngọc Lộ có trở về Hà gia hay không, chuyện này đã vô cùng thú vị.

Đoàn Ngọc Lộ từ đầu tới cuối đều không chú ý tới họ đã bị chụp ảnh rồi.

Cũng phải, hai người đang trong cơn say tình, đâu sẽ nghĩ tới những chuyện này? Bằng không, vừa rồi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nói chuyện, hai người bọn họ đã sớm nghe được.

Tô Thi Thi có chút nghe không vào tai những lời dâm đãng xấu xa kia nữa, xoay người yên lặng đi ra cửa.

Phía sau, Bùi Dịch cất điện thoại vào túi áo, mím môi, không nói một lời theo sát cô.

Đến chỗ cửa, Tô Thi Thi ghé mắt nhìn thoáng qua Bùi Dịch, làm một động tác mời.

Ánh mắt Bùi Dịch hiện lên một tia ôn nhu, dường như cực kỳ hài lòng với hành động này, tiến lên hai bước, tự mình đẩy cửa ra.

Tô Thi Thi khẩn trương đi theo. Sau khi ra ngoài, cô nghĩ nghĩ một chút, quyết định đóng chặt cửa lại.

Dù sao cũng là cháu gái của Bùi Dịch trên danh nghĩa, để bị truyền đi cũng không được hay.

Không ngoài suy nghĩ của cô, ngoài cửa quả nhiên thấy có bảo vệ, đều là gương mặt quen. Trong đó có một người là Dương Dũng, trên trán có một vết sẹo dài như tia chớp.

Tô Thi Thi nở một nụ cười tươi tắn với anh ta, nhưng không được đáp lại, chỉ thấy Dương Dũng phản xạ có điều kiện đứng thẳng người dậy, vẻ mặt nghiêm túc, tránh cô như tránh bọ cạp.

Tô Thi Thi liền buồn bực, cô khủng bố như vậy sao?

Vừa lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó không xa có một người quen thuộc, cô cảm thấy đêm nay phải huy động toàn bộ đại não, giống như có phần không đủ dùng.

Hà Chí Tường?

Cô không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt hắn mất kiên nhẫn đứng ngoài cửa!

Đây là đang đứng đợi vợ hắn sao? Nói đúng ra, là đang đợi người đàn ông khác " thưởng thức " vợ hắn.

Tô Thi Thi yên lặng lùi về sau hai bước, đóng cửa lại, nhẹ nhàng dùng lực, lại một lần nữa đẩy cửa ra.

" Hà Chí Tường, anh không phải rất muốn thấy rùa xanh rút đầu sao? Nếu không dám đi vào xem, tôi đây sẽ giúp anh! "

" Ừm… Anh giỏi quá!" Cửa vừa mở, tiếng kêu của Đoàn Ngọc Lộ ở bên trong lập tức truyền ra.

" So với tên Hà Chí Tường vô dụng quả lớn hơn! "

Ngoài cửa, sắc mặt Hà Chí Tường đã khó coi đến cực điểm.

Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch đã đi đến bên cạnh Hà Chí Tường, lập tức đi theo.

Ngay khi cô vừa đi đến bên cạnh, Bùi Dịch trực tiếp dẫm lên chân Hà Chí Tường bước qua.

" Thật ngại quá, tôi tưởng là tường. " Bùi Dịch không thèm liếc mắt qua Hà Chí Tường một cái, giải thích thật sự có không ít thành ý.

Hà Chí Tường hiện tại đều một lòng nhìn vào người bên trong, theo bản năng quay đầu, nhìn thấy mặt tường xanh mượt, mặt triệt để tối đen vô cùng.

" Phụt…" Tô Thi Thi muốn cười văng lên. Bùi Dịch này, miệng lưỡi quả thực quá độc địa.

Tường xanh, Rùa xanh. Một cước này, giẫm lên được thật tốt!

79. Chương 79: Đả Kích Nhất Chính Là...

Edit: Trang Đặng

Beta: Gấu

"Anh…" Hà Chí Tường quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Dịch, nhưng là tầm mắt khi đó lại hướng đến cô gái bên cạnh, theo bản năng sửng sốt một phen, lập tức trừng mắt lớn: "Tô Thi Thi, lại là cô!"

Tô Thi Thi khóe miệng co rút, trên mặtthu lại vui sướng khi nhìn người gặp họa, mặt nhất thời biến thành không chút thay đổi.

Cô nhìn cũng không nhìn Hà Chí Tường liếc mắt một cái, lập tức hướng Bùi Dịch đuổi theo.

Đối với một người, bị coi như không khí mới là đả kích vô cùng tàn nhẫn.

Hắn kìm nén cơn giận

"Cô… Cô đứng lại, tôi nói chuyện nói với cô, lỗ tai cô điếc à?" Quả nhiên, Hà Chí Tường hổn hên đuổi theo sau.

Bùi Dịch đi phía trước đột nhiên dừng bước, quay đầu, ánh mắt lành lạnh đảo qua, vô hình nhưng khiến Hà Chí Tường giống như là bị ép vào bụi rậm một dạng.

"Là anh?" Hà Chí Tường lúc này mới nhìn rõ bộ dạng Bùi Dịch. Trong lòng trầm mạnh xuống

Chết tiệt, người đàn ông này sao lại cùng Tô Thi Thi kia ở rạp chiếu phim? Bọn họ đã tốt đến mức này sao? Vậy mà cùng nhau tới xem phim.

Trong lòng có một chút gì đó vừa ghen tị vừa tức giận cọ xát bút rứt cữ kỳ khó chịu, gần như đốt đi lý trý của hắn.

"Hà tiên sinh, không vào xem vợ của mình đi chứ? Cô ấy kêu gào như là rất thống khổ."Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Khụ khụ…”Tô Thi Thi che miệng lại, xoay đầu sang một bên kìm nén không bật cười thật khổ cực.

Cô rốt cuộc biết chính mình tại sao trước đây trước mặt Bùi Dịch luôn luôn không thắng được, độc miệng như thế, có mấy ai là đối thủ của anh?

“Anh… Các người..” Hà Chí Tường tức giận đến trên mặt lúc xanh lúc đỏ.

Nhưng Bùi Dịch có cái thân phận gì, thân phận Hà gia hắn là cái gì chứ, kiến càng nào dám cùng đại thụ đối kháng.

Lúc này, Bùi Dịch hướng phía sau nhàn nhạt đảo qua.

Ngay sau đó, đứng ở của hai người vệ sĩ thẳng tắp hướng Hà Chí Tường đi tới.

“Các người làm cái gì vậy? Tôi nói cho các người nghe, nơi này nơi nơi đều có camera, các người làm cái gì đối với tôi đều đã bị ghi lại hết.”

Hà Chí Tường quá sợ hãi, hoang mang đến rối loạn hô lên.

Nhưng là hai người vệ sĩ chỉ mang hắn ra đến cửa, mở cửa ra, từ bên trong vẫn chỉ nghe tiếng Đoàn Ngọc Lộ hưng phấn quát tháo, còn có âm thanh rên rỉ

Nhưng hắn không thể vào được lại không thể rời đi được, chỉ có thể ở ngoài cửa bị hai tên vệ sĩ giữ lại, bị động nghe tiếng kêu hô ngày một to, một lần lại một lần kích thích thần kinh của hắn.

Sắc mặt của hắn từ xanh đến hồng, từ hồng đến đen rồi từ đen lại trở thành một mảng trắng bệch.

Tô Thi Thi đang đi dừng lại, nhưng cuối cùng rời đi mà không nhìn lại.

Cô không nghĩ muốn biết tại sao Hà Chí Tường lại ở chỗ này, Đoàn Ngọc Lộ cùng tên đàn ông nào không rõ tại sao lại vào rạp chiếu phim.

Cô chỉ cảm thấy từng đợt rét lạnh.

Nếu lúc trước cô không có trốn đi, thì hiện tại người phụ nữ trong kia chính là cô?

Trên vai bỗng nhiên thấy ấm áp, ngay sau đó thân thể của cô rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bùi Dịch ôm cô, ánh mắt lại nhìn lên phía trước, nhàn nhạt nói: “Em không phải cô ta.”

Tô Thi Thi trong lòng có chút chấn động, hốc mắt bắt đầu có chút cay cay.

Đúng vậy, cho dù cô không trốn đi, người trong kia cũng nhất định không phải là cô. Cô cho dù có chết cũng nhất định không cho người ta chà đạp chính mình.

Cô nắm tay Bùi Dịch, ánh mắt chân thành nhìn anh tươi cười: “Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã hiểu, còn có cảm ơn anh vì việc vừa rồi.”

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi tươi cười trong mát lóe lên một cái.

Trước đó không lâu, thời điểm anh nhìn cô lôi kéo một người đàn ông khác, cũng là tươi cười vui vẻ như vậy. Tuy trong lòng có chút không thoải mái nhưng anh tin tưởng cô, người kia chỉ là bằng hữu của cô.

Mà hiện tại, cô như vậy nở nụ cười với anh.

“Bùi Dịch, anh…”

“Đi thôi!” Bùi Dịch lập tức di chuyển đầu, ôm cô tiến về phía trước.

“Lối ra hình như không phải bên này.”Tô Thi Thi nhìn hướng đi của anh, có chút buồn bực nói.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn cô một cái, con ngươi hiện lên quét xuống thâm ý, ôm cô tiếp tục đi về phía trước.

“Không phải muốn xem nơi này phong cách trang hoàngnhư thế nào sao?”

Tim Tô Thi Thi nhảy lỡ một nhịp, không thể tin nhìn anh: “Anh có thể mang tôi đi thăm quan nơi này sao? Thật không? Tốt quá rồi!”

Tô Thi Thi vui vẻ nghĩ muốn nhảy dựng lên. Cô không biết ai nhà đầu tư của rạp chiếu phim này, tuy chỉ có ba tầng nhưng là mỗi một tầng thiết kế xa hoa không giống nhau.

Tầng cao nhất là dành riêng cho hội viên VIP, nghe nói bên trong thiết kế đặc biệt tinh xảo, không phải có tiền bạc là có thể đi vào.

Cô sớm đã nghĩ muốn đến xem, mà sư huynh của cô chắc chắn cũng muốn đến xem. Chính là thực lực của bọn họ chưa đủ để có thể tới nơi này, hiện tại có co hội…

"Bùi Dịch, thực sự cảm ơn anh!"Tô Thi Thi kìm lòng không được ôm Bùi Dịch một phen.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ nhưng trong lòng đã có chỗ sụp đổ "Rầm" một cái, trong lòng một cỗ mật ngọt dâng lên.

Nhưng mà anh vừa quay đầu lại liền nhìn thấy cô gái nhỏ kia đang chạy tới phía trước, hoàn toàn không để ý bộ dạng này của anh. Người nào đó tâm tình bắt đầu không tốt.

Tô Thi Thi phấn khởi một lòng chạy đến tầng 3 khu VIP, một lòng nhào vào phòng được bao trước, nào có để ý chuyện gì đang xảy ra. Chỉ chớp mắt đã biến mất khỏi hành lang.

Bùi Dịch đã sớm thông báo trước, Tô Thi Thi một đường không chút trở ngại, mở rộng tầm mắt.

Chờ bọn họ đi ra khỏi, Tô Thi Thi sực nhớ đã quên mất vị đàn anh kia của mình.

"Kỳ quái, di động của mình đâu rồi?" Tô Thi Thi lục khắp túi xách không thấy, cẩn thận ngồi nghĩ lại, quay đầu ra sau ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc một cái, ánh mắt hướng về phía xe ô tô đang đỗ ở cửa rạp chiếu phim đi tới. Bị lãng quên lâu như vậy, hiện tại mới nhớ tới anh ta.

"Ngây thơ." Tô Thi Thi chu mỏ đi theo anh, tính toán trên xe cầu xin anh, để anh trả điện thoại lại cho cô.

Bên trong có nhiều ảnh chụp như vậy, néu lỡ bị cái người đàn ông lòng dạ hẹp hòi kia trong lúc tức giận xóa sạch, cô không phải khóc đến chết sao.

Cô vừa lên xe, cực kì chân chó bỏ nhào vào người Bùi Dịch, nhằm gương mặt anh mà tiến đến. "Chụt" liền là nhất khẩu, lấy lòng nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Sau đó thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch, nói: "Cái kia, anh có thể đem điện thoại trả lại cho tôi không?"

Bùi Dịch ngẩng đầu, cô hoảng sợ.

Người đàn ông sao lại dùng ánh mắt kia nhìn cô? Ánh mắt kia làm cô cảm giác trong mắt anh chính mình không mặc quần áo là cùng một dạng.

"Anh… Anh đừng hiểu lầm, tôi…"

"Hiểu lầm?" Bùi Dịch nhấc khóe miệng, chậm rãi hướng cô nói: "Tôi hiểu lầm cái gì? Em vừa rồi chẳng lẽ không phari là khiêu khích tôi hay sao?"

"Đương nhiên không phải." Tô Thi Thi lập tức lắc đầu, cô điên rồi hay sao mà đi khiêu khích anh?

"Tôi biết." Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, đem cô áp vào ghế ngồi, tay hướng bên cạnh nhấn một cái, lưng ghế lập tức chuyển từ tthẳng đứng bật ra sau một chiếc giường sofa.

"Tôi biết em là mời gọi tôi." Bùi Dịch nói xong hôn lên môi Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

"Bùi Dịch, anh…anh chờ một chút, cái kia tôi…tôi…"Tô Thi Thi nuốt nước miếng, không biết muốn sao nói vậy.

Cô chỉ cảm thấy cái ghế kia nằm thật thoải mái, ý thức từ từ mất dần, hỗn loạn, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng.

"Tô Thi Thi!"

Một âm thanh nặng nề vang lên trong xe. Chết tiệt, cô gái này dám nằm ngủ ngon lành.

Bùi Dịch sắc mặt âm trầm, nhưng đang nhìn đến đáy mắt Tô Thi Thi có một vệt đen nồng đậm, tâm căng lên.

Anh biết thời gian này cô làm việc cực kỳ vất vả, tất cả mọi người bên trong bộ phận thiết kế đều có thể sai bảo cô. Cho dù cô gái nhỏ này đã phản công, nhưng không chịu nổi nhiều người.

Ngón tay thon dài xoa xoa đôi má bóng loáng của Tô Thi Thi, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tia đau lòng: "Làm người phụ nữ của tôi, qua thực không dễ dàng."

"Thi Thi, đừng làm tôi thất vọng."

80. Chương 80: Không Hiểu Sao Lại Cảm Động

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, và trong phòng ngủ máy điều hòa phả hơi lạnh hòa cùng một chỗ, làm cho người ta có cảm giác không rõ ràng nhưng lại rất an tâm.

"Ôi, ngày hôm qua sao mình ngủ thiếp đi vậy?" Tô Thi Thi mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, khẩn trương kiểm tra thân thể của mình, xác định không có gì kỳ lạ mới nhẹ nhàng thở ra.

"Anh vậy mà không có giết mình?" Tô Thi Thi lầm bầm lầu bầu, bỗng nhiên bật cười khúc khích.

Bùi Dịch tối hôm qua nhất định tức chết rồi!

"Oa?" Cô quay đầu, thấy trên tủ đầu giường bày một xấp giấy tờ gì đó, tò mò cầm lấy nhìn một chút, lúc này thật là đang hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây không phải là… Đây không phải là thiết kế bên trong rạp chiếu phim Tinh Quang sao?" Tô Thi Thi hoảng sợ vô cùng.

Lúc nay trong tay cô cầm một xấp ảnh chụp, nhưng không phải là ảnh tối hôm qua cô lại trong rạp chiếu phim kia, đặc biệt là trong đó là ảnh chụp của phòng chiếu số 5 kia, đánh chết cô cũng sẽ không quên!

Cô hưng phấn mà lật lật xem những tài liệu kia, rồi lại rất nhanh lật ảnh chụp. Lật chuyển lật chuyển, tay bỗng nhiên dừng lại.

"Đây là - - bản thiết kế?" Tô Thi Thi ngây ngốc mở ra một tấm bản vẽ, miệng từ từ há to, đến triệt để đờ đẫn.

Đây là bản thiết kế bên trong rạp chiếu phim Tinh Quang?

Không đúng, không phải một tấm, là một bộ đầy đủ! Mỗi một góc thiết kế rạp chiếu phim Tinh Quang đều có!

"Bùi Dịch…" sóng mũi Tô Thi Thi có chút cay cay, không cần nghĩ cũng biết, chỉ có người này mới có thể làm được.

Anh lại giúp cô đem tất cả bản thiết kế của rạpchiếu phim Tinh Quang kia đem về đây!

Tô Thi Thi hít vào một hơi, thật cẩn thận cất kỹ đồ vật, sau đó nhảy xuống giường, ngay cả rửa mặt cũng không kịp, đi chân trần chạy đi tìm Bùi Dịch.

Nhưng Tiểu Ưu đứng ở cửa lại nói cho Tô Thi Thi biết, Bùi Dịch từ sáng sớm đã đi đếm công ty rồi!

“Được rồi.” Tô Thi Thi vẻ mặt chán nản trở lại phòng của mình.

Ngoài cửa, Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi nghe được tiên sinh không có ở đây biểu tình buồn bã, trong mắt hiện lên ý cười.

Tuy Tô tiểu thư ngoài miệng không thừa nhận, nhưng là bọn họ đều đã nhìn ra được, cô kỳ thật vẫn là cực kỳ để ý Bùi tiên sinh.

Chỉ là cô đâu nào nghĩ đến, Tô Thi Thi vừa vào đến trong phòng, đảo mắt liền đem Bùi Dịch quên mất.

Lúc này, cô hưng phấn gọi điện thoại cho Tống Trọng Hạo, mời anh sang đây xem bản thiết kế.

“Thật sao?” Đầu bên kia điện thoại Tống Trọng Hạo gần như là gào to, “Thi Thi, em chờ anh, anh lập tức đến!”

Tô Thi Thi nói không nên lời. Cô vốn là muốn để cho anh sau tan tầm mới tới, người nào sáng sớm như vậy đi đến nhà người ta!

Cô không thể làm gì khác hơn là nói trước với bảo vệ cửa, miễn cho vị đàn kia của cô vào không được.

20 phút sau, Tống Trọng Hạo chạy không ngừng nghỉ tới trang viênĐoàn gia.

Đối với nơi này anh ta trước kia nghe Tô Thi Thi nói tới, nhưng lại là lần đầu tiên tới.

“A!” Tống trọng hạo còn chưa có tiến vào biệt thự, bỗng nhiên thấy trước mặt nhào tới một bóng đen to lớn, lúc này sợ tới mức hồn phách đều không có.

“Anh Trọng Hạo?” Tô Thi Thi ở trong phòng khách nghe được tiếng Tống Trọng Hạo kêu thảm thiết, lập tức buông xuống bữa sáng chạy ra.

Vừa chạy tới cửa liền thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức vui vẻ.

“Em còn cười! Cứu mạng!” Tống Trọng Hạo một người đàn ông hơn một thước, giờ phút này vậy mà lui ở trong sân bám trên pho tượng nhỏ cao nửa thước, dường như mấy con khỉ đang đu cây không khác mấy.

Trên đất trước mặt anh ta, Tiểu Vịnh ngồi chồm hổm như hổ rình mồi. Nơi xa, đại cẩu tử đang vội vàng đuổi một con ngựa đen.

May mắn những động vật khác đã cho ngườilàm đuổi chạy trở về, nếu không bây giờ không biết là cái tình cảnh gì.

“Anh Trọng Hạo, chúng nó không cắn người, anh đừng sợ, xuống đây đi.” Tô Thi Thi cười nói.

“Em chắc chắn?” Tống Trọng Hạo chỉ chỉ chó ngao Tây Tạng màu đen trước mặt, “Em thấy nó giống như không cắn người sao?”

“Gâu gâu!” Giống như là xác minh lời của anh ta nói, Tiểu Vịnh rất phối hợp sủa một tiếng.

Tống Trọng Hạo hét lên một tiếng, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên pho tượng rơi xuống.

“Anh Trọng Hạo, cái kia, kỳ thật anh ngồi chồm hổm ở chỗ đó cũng không…” Tô Thi Thi lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tiểu Vịnh chân trước đứng thẳng lên.

Tống Trọng Hạo cảm thấy trước mặt một bóng đen càng lên càng cao, chỉ chốc lát đem mình bao phủ toàn bộ.

Anh muốn khóc: “Cứu mạng! Tô Thi Thi, mau đưa nó đuổi đi, nếu không thì anh với em tuyệt giao!”

“Anh Trọng Hạo, em không ra lệnh nó được!” Tô Thi Thi cũng muốn khóc.

Cô vốn nghĩ là thời gian cô ở tại biệt thự, cho Tiểu Vịnh chúng nó ra ngoài hoạt động một phen, nhất thời quên Tống Trọng Hạo sợ chó.

Cô ở thế khó xử nhìn, cuối cùng lựa chọn đi tìm Đại cẩu tử cứu nguy.

“Ngao…” Đại Cẩu tử đuổi theo ngựa dạo quanh vườn đang vui vẻ, lập tức bị níu lấy vòng cổ, tự nhiên không chịu. Bốn chân ra sức lay trên mặt đất, nhất định không chịu đi.

Xa xa, quản gia cùng người huấn luyện chó đang vội vã chạy tới.

"Gâu gâu!" Tiểu Vịnh vừa thấy chó nhà mình bị người ta khi dễ, ngay lập tức buông tha cho Tống Trọng Hạo, chạy tới chỗ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vội vàng buông tay, co cẳng chạy: "Anh Trọng Hạo, anh mau vào!"

"Nằm xuống, mặc kệ tôi!" Tống Trọng Hạo đang nhảy xuống khỏi pho tượng, đang muốn chạy, chợt nghe cách vách truyền đến một âm thanh ngạc nhiên.

"Tống tiên sinh?" Đoàn Ngọc Tường nghe tiếng ồn ào từ chỗ này đi đến, không nghĩ người trước mắt thấy đúng là nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế mới nổi lên trong giới Thiết Kế!

Tống Trọng Hạo quay đầu, nhìn thấy từ bên cạnh đi qua là một vị mỹ nữ tóc đen dài, nâng nâng gọng kính trên sống mũi, nhướng mày.

Không biết.

Chạy thoát thân quan trọng hơn.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng chạy trốn của Tống Trọng Hạo, trong lòng mơ hồ có chút tức giận.

Lại có đàn ông nhìn thấy cô ta có thể hoàn toàn coi như không khí! Trên cái thế giới này trừ Bùi Dịch ra, cô ta là lần thứ hai nhìn thấy!

"Đoàn Ngọc Tường, con đang nhìn cái gì?" Nghe ồn ào mà đến Đoàn Chấn Ba nhìn thấy con gái lớn nhìn chằm chằm bóng lưng một người đàn ông, ngay lập tức trầm mặt xuống.

"Cha." Đoàn Ngọc Tường lập tức điều chỉnh tâm trạng, đối với Đoàn Chấn Ba lộ ra một cái nụ cười ngọt ngào.

Đoàn Chấn Ba đưa mắt nhìn phương hướng rời đi của Tống Trọng Hạo, vẻ mặt lạnh hơn một chút: "Thu hồi những tâm tư này của con, hôn nhân của con không phải do con quyết định."

"Cha, con…" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, cha cô ta là đang hiểu lầm, nhưng những lời này lại như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm một dao trong lòng cô ta, trước mắt hiện lên bộ dáng của một người khác.

Cô ta đối với Bùi Dịch có chút tâm tư đó, cha cô ta có phải đã sớm phát hiện rồi không?

"Sao vậy? Bản lĩnh lớn rồi muốn tạo phản sao?" Đoàn Chấn Ba thấy con gái cắn môi một bộ dáng ủy khuất, nhất thời trầm mặt xuống.

Đoàn Ngọc Tường lập tức lắc đầu, lộ ra tươi cườihoàn mỹ. Không cần giải thích, bởi vì cha cô từ đầu đều không nghe.

Cô ta phải làm, cũng chỉ có bộ dạng hiểu chuyện, giống mẹ cô ta vậy. Như vậy, mới có thể đứng yên ở Đoàn gia.

"Con nhớ kỹ, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại của con là tận lực hấp dẫn Bùi Dịch, biết không? Nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài đạo lý phải biết, đây cũng là ý của ông nội con." Đoàn Chấn Ba đưa mắt nhìn biệt thự bên cạnh, cùng so với Tô Thi Thi, ông ta đương nhiên hi vọng đứa con gái hiểu chuyện này của mình cùng Bùi Dịch kết hôn.

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Tường lờ mờ.

Cô cho rằng đối với Bùi Dịch không thể hy vọng rồi!

Đoàn Ngọc Tường thiếu chút nữa thì thất thố rồi. Cô hít sâu một hơi, tận lực làm bộ như giật mình hỏi han: "Ông nội cùng cha nghĩ như vậy sao…"

"Bảo con làm liền làm, phí lời làm gì? Không nên như em gái con không đầu óc như vậy, nếu không thì Đoàn gia chứa không nổi các người!" Đoàn Chấn Ba nhắc tới con gái nhỏ của mình thì tức lên.

Hiện tại bọn họ một nhà bởi vì chuyện của Đoạn Ngọc Lộ, trước mặt lão gia tử đó đã không ngẩng đầu lên được, muôn ngàn lần không thể lại xảy ra chuyện.

Ông ta nghĩ nghĩ, lại nói thêm: "Qua vài ngày, con từ chức đến công ty mình đi làm."

"Cái gì?" Đoạn Ngọc Lộ lần này là thật thất thố, trong mắt kinh hãi không chút nào che dấu.

Đoàn thị không phải con gái không được nhúng tay à? Cha cô ta lại để cho cô ta đi làm ở Đoàn thị?

81. Chương 81: Cô Nghĩ Muốn Gả Cho Anh

"Đây là ý của ông nội sao?" Đoàn Ngọc Tường thật cẩn thận hỏi han.

"Không sai. Con sau này gả cho Bùi Dịch, đương nhiên không thể làm cho người ngoài. Cho con đến công ty trước làm quen công việc." Đoàn Chấn Ba nói lên cái này, cảm xúc mới tốt trở lại.

Đoàn Ngọc Tường trong tai bị câu "Con sau này gả cho Bùi Dịch" những lời này mừng đến thiếu chút nữa không tìm được Đông Nam Tây Bắc, nhưng là nghĩ lại, cảm thấy được chuyện này có phần không thích hợp.

Đoàn gia sao lại có khả năng để cho con gấi nhúng tay vào Đoàn thị?

"Cha." Đoàn Ngọc Tường đôi mi thanh tú hơi nhíu, "Cho con chút thời gian suy nghĩ được không?"

Cô ta nhìn thấy Đoàn Chấn Ba muốn sinh khí, lập tức nói, "Con là sợ ông nội đến lúc đó đổi ý, con lại nghỉ việc ở Xây dựng Tiệp Khắc, đến lúc đó chúng ta hai đầu chịu thiệt."

Đoàn Chấn Ba suy nghĩ, con gái mình nói những lời này không sai, tiện đem lời muốn nói nuốt trở vào, lườm cô ta một cái: "Khẩn trương đi nhà chính thỉnh an, đừng làm cho ông nội con không vui."

Ông ta nói xong dẫn đầu hướng tới nơi xa đi đến.

Đoàn Ngọc Tường nhìn ông ta rời đi, tâm nhưng là càng ngày càng trầm. Cô ta là thật cao hứng chính mình có cơ hội có thể cùng với Bùi Dịch, nhưng là ông nội cô ta đột nhiên đồng ý để cho cô ta tiến vào Đoàn thị, thật để cho cô ta có phần bất an.

Có đôi khi, quá nhiều tiếp xúc gì đó, thực không phải chuyện tốt.

Ngay tại lúc cô ta vẫn còn đang trầm tư hết sức, mobile phone vang lên.

Cô ta cầm lên vừa thấy, sắc mặt nhất thời liền trầm tiếp xuống.

"Ngọc Lộ, em sao tới giờ mới gọi điện thoại cho chị, không thấy được chị đều đã cho em rát nhiều cuộc điện thoại rồi hả?"

"Chị, trong nhà có khỏe không?" Đoàn Ngọc Lộ cấp hoang mang rối loạn ngắt lời Đoàn Ngọc Tường nói.

Đoàn Ngọc Tường nhướng mày: "Trong nhà đều rất tốt. Có thể có cái chuyện gì chứ? Em…"

"Vậy cha có nói cái gì sao?"

"Không có, Ngọc Lộ em nói cho chị biết, em hiện tại ở đâu…"

"Chị, các người có cùng Tô Thi Thi cãi nhau không?" Đoàn Ngọc Lộ lại cắt ngang lời nói Đoàn Ngọc Tường, giống như từ đầu liền cùng cô ta không hiểu nhau, ra sức hỏi chuyện mình muốn biết.

Đoàn Ngọc Tường có chút tức giận lạnh giọng nói: "Trong mắt em còn có người chị này không?"

"Ai nha, chị, em là có việc gấp. Cái kia, chú trẻ có khỏe không?"

"Hắn rất tốt!"

"Vậy là tốt rồi." Đoàn Ngọc Lộ ở bên kia đích thì thầm một tiếng, cuối cùng mạc danh kỳ diệu địa đến đây một câu, "Chú trẻ giống như thật sự cực kỳ sủng Tô Thi Thi cái kia tiện nữ nhân!"

Rồi mới, liền cúp điện thoại.

Đoàn Ngọc Tường nghe từ trong di động truyền đến âm thanh đô đô, tâm càng ngày càng trầm.

"Cái con nhỏ ngu ngốc này, nhất định lại không làm ra cái chuyện gì tốt rồi." Đoàn Ngọc Tường nghiến răng nghiến lợi, nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định tìm cách đi đem con nhỏ đần độn này lôi trở về.

"Hi vọng em đừng tiếp tục phá hỏng chuyện tốt của chị!" Đoàn Ngọc Tường ánh mắt băng lãnh.

Hiện tại cô ta có cơ hội gả cho Bùi Dịch, nhất định không thể xảy ra bất cứ sai sót gì!

Nghĩ tới Bùi Dịch, Đoàn Ngọc Tường tim đập liền không tự giác gia tốc. Từ khi mười tuổi, năm ấy lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dịch, cô ta liền thích cái người đàn ông đẹp trai đầy khí chất đó.

Lúc này Hà gia, Đoàn Ngọc Lộ vừa để điện thoại xuống, hai mẹ conHà giabên cạnh tiện lập tức bu lại.

"Thế nào? Chị con nói sao? Tô Thi Thi có đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho cha con biết không?" Phú Tuyết Trân sốt ruột hỏi han.

"Không có!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận nói.

Tối hôm qua lúc cô ta ra khỏi phòng chiếu phim số 5 mới biết được, trước đó Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vậy mà cũng ở bên trong! Mà lúc cô ta vừa đi ra, Hà Chí Tường không nói hai lời liền cấp cho cô ta một cái tát, quả thực tức chết cô ta rồi!

Bọn họ hôm nay vậy mà lại vẫn để cho cô ta gọi điện thoại về nhà đi tìm hiểu tình huống! Cô ta hiện tại đã sớm bị Đoàn gia đuổi ra ngoài, còn để ý những cái này làm cái gì?

"Ngọc Lộ, chuyện này con cũng không thể qua loa. Nếu như bị người trong nhà con biết, đến lúc đó nhà của chúng ta cũng sẽ đi theo khó trách gặp họa, vậy đến lúc đó con nói xem con còn có thể nơi này sinh hoạt sao?" Phú Tuyết Trân lấy lòng nói.

Đoàn Ngọc Lộ đôi mi thanh tú nhếch lên một cái, trong mắt hiện lên một tia khinh thường. Nhưng là nghĩ lại, Hà gia hiện tại còn không biết cô ta đã bị Đoàn gia đuổi ra tới, không phải vậy…

"Tôi biết rõ. Không đã gọi điện thoại về hỏi chị của tôi rồi sao? Tô Thi Thi vẫn chưa nói chuyện tối ngày hôm qua ra."

"Này có phải hay không cô ấy đang dùng cách lạt mềm buộc chặt? Nói không chừng, cô ấy đang tìm thời cơ." Hà Chí Tường nhíu mày nói.

"Có đạo lý." Phú Tuyết Trân lập tức phụ họa, nghĩ nghĩ, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói, "Ngọc Lộ, mẹ cảm thấy được chúng ta vẫn lại là được trước chú ý đến Tô Thi Thi một chút, nhất định không thể cho cô ấy cơ hội cáo trạng."

"Được rồi, chúng ta cộng lại số tiền kiếm được."

…

"Hắt xì!" bên trong biệt thự của trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi lại hắt xì.

"Nhất định là có người ở phía sau mắng mình." Tô Thi Thi xoa cái mũi, buồn bực nói.

Đúng là đợi hồi lâu, bên cạnh không ai trả lời.

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, một trận tức cười.

Chỉ thấy Tống Trọng Hạo tay cầm một tấm hình, còn thiếu mỗi chuyện dán tấm ảnh đó vào trong mặt nhìn rồi.

"Đẹp không?" Tô Thi Thi cười tít mắt hỏi.

Cô cảm thấy được chính mình buổi sáng nhìn đến những thứ này ảnh chụp khi đó biểu hiện, thật sự vẫn tốt hơn vị đàn anh này nhiều lắm!

"Hừ, không cần làm phiền anh." Tống trọng hạo nhíu mày, thật cẩn thận cầm ảnh chụp, đem thân thể hướng một bên, giống như sợ bị người ta cướp mất một dạng.

Tô Thi Thi cạn lời rồi, cũng chẳng muốn hỏi anh ta có ăn điểm tâmhay không nữa.

Nhìn anh ta như vậy, làm gì còn có tâm tư ăn cái gì!

"A!" Tống Trọng Hạo bỗng nhiên hét to một tiếng.

"Chuyện gì?" Tô Thi Thi bị dọa đến từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe Tống Trọng Hạo nói.

"Bản thiết kế! Thi Thi, anh không nhìn lầm chứ? Đây là bản thiết kế của rạp chiếu phim Tinh QUang kia? khà khà trách, quá hoàn mỹ rồi!" Tống Trọng Hạo cầm một bản thiết kế lên xem, y hệt mấy kẻ điên vậy.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, lựa chọn trầm mặc.

Ngay lúc Tống Trọng Hạo ôm bản thiết kế mừng rỡ như điên, cửa bỗng nhiên đi tới một người.

Trầm ổn tiếng bước chân, mang theo dày đặc khí thế. Tô Thi Thi vừa nghe thanh âmnày, tâm theo bản năng nhảy một phen, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Người đàn ông kia toàn thân mặc bộ tây trang được cắt may tỉ mỉ, một bàn tay bỏ ở trong túi quần, rõ ràng chỉ là tùy ý đứng, lại để cho toàn bộ cảnh vật quanh mình toàn bộ lu mờ.

"Anh… Anh không phải đi đến công ty rồi sao?" Tô Thi Thi có chút khẩn trương ngồi yên ở cạnh ghế sofa, anh sao lại trở lại!

"Còn chưa đi." Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người của Tống Trọng Hạo kia.

"Cái kia…" Tô Thi Thi biết Bùi Dịch không quá thích người xa lạ, nhất là đàn ông, liền đưa tay lặng lẽ lôi kéo tay áoTống Trọng Hạo, muốn gọi anh ta nhân cơ hội rời đi.

Tống Trọng Hạo nghi hoặc quay đầu, vẻ mặt không vừa ý: "Anh đang bận xem rồi, không cần quấy rầy anh."

Nhưng anh ta vừa ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện trong phòng khách vừa nhiều thêm một người đàn ông, mi mắt trừng mắt, lập tức ném mấy thứ đang cầm trên tay xuống liền đứng lên.

"Anh Trọng Hạo, anh ấy là…" Tô Thi Thi kéo tay áo Tống Trọng Hạo, bỗng nhiên trong lúc đó, cô không biết nên giải thích như thế nào về quan hệ của chính mình cùng Bùi Dịch.

Tống Trọng Hạo không có đáp lại, chỉ là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Bùi Dịch. Ánh mắt kia, như là đang nhìn bức tượng David của Michelangel, hoặc như là đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật hoafn mỹ nào đó.

Trong mắt anh ta tỏa sáng, tràn đầy thưởng thức, còn thiếu mỗi việc vây quanh Bùi Dịch một vòng, hoặc là lột hết quần áo anh ra nhìn kỹ một chút.

"Tôi… Có phải từng gặp anh ở chỗ nàohay không?" Tống Trọng Hạo vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta nhìn Bùi Dịch, bỗng nhiên phát ra như thế một câu.

"Phụt…" Tô Thi Thi trực tiếp liền giật bắn lên.

Tống Trọng Hạoanh đủ rồi đó! Mỗi lần nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, anh đều phải đối với chủ nhân của nó nóimột câu như thế! Hiện tại tốt rồi, chủ nhân và tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trực tiếp hòa hợp làm một thể phải không?

Gặp qua? Bùi Dịch sắc mặt có phần đen lại, ánh mắt rơi vào người con gái đang đứng bên cạnh Tống Trọng Hạo lôi lôi kéo kéo tay áo khi đó, đột nhiên tối sầm lại.

Cũng dám ở trước mặt anh do dự, được lắm!

82. Chương 82: Tôi Chơi Với Các Người

Edit: Hương Cyndi

"Vị tiên sinh này, ngài cao bao nhiêu? Ngài nặng bao nhiêu? Cao như thế, chắc phải hơn một mét tám nhỉ?" Tống Trọng Hạo si mê nhìn Bùi Dịch, ánh mắt trần trụi, hận không thể cởi quần áo anh ra.

Dáng dấp của người đàn ông này cũng quá hoàn hảo đi!

"Á, anh Trọng Hạo, thời gian không còn sớm, em phải đi làm đây." Tô Thi Thi vội vàng tới kéo Tống Trọng Hạo, người này không muốn sống nữa sao, không thấy sắc mặt của Bùi Dịch đã rất khó coi rồi hả?

Mưa tiếp tục như trút nước. Giờ phút này, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng mình gió rét thổi từng cơn, sợ hãi không thôi.

"Thi Thi, anh mượn những thứ này trước nhé!" Tống Trọng Hạo thấy sắc mặt của người đàn ông mới xuất hiện không tốt lắm, cũng không dám tiếp tục nhìn, quay đầu đi rồi ôm đống đồ đặt trên ghế salon và bàn uống trà.

"Chuyện này…" Tô Thi Thi khó xử, lén nhìn biểu cảm của Bùi Dịch, thấy anh không phản đối, yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không, chuyện những bản vẽ này quả thật cô cũng không làm chủ được.

Bùi Dịch chú ý đến ánh mắt mong đợi kia của Tô Thi Thi, khóe miệng cong lên một cái, đi về phía ghế salon.

Tô Thi Thi lập tức như con mèo đi ăn vụn bị bắt gặp vậy, tóc gáy đều dựng hết lên, theo bản năng muốn tiến lên trước người Tống Trọng Hạo ngăn cản.

Không phải Bùi Dịch muốn động tay động chân chứ?

Chẳng qua là cô vừa mới tiến lên một bước, mắt Bùi Dịch liền như lưỡi dao phóng tới.

Lúc này Tô Thi Thi không dám cử động dù là một cử chỉ nhỏ.

"Anh Trọng Hạo à, là anh tự chuốc phiền phức nha" Tô Thi Thi yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Khi cô thấy Bùi Dịch vừa đi vừa cởi áo khoác âu phục, yên lặng nuốt nước miếng một cái.

Tình cảnh bây giờ, cô có phải cần tránh đi một chút không nhỉ?

"Phi…" Một ánh mắt phóng dao tới. Bùi Dịch híp mắt nhìn Tô Thi Thi.

Vừa rồi người phụ nữ này có biểu cảm kia là có ý gì chứ?

Ách… Tô Thi Thi mạnh mẽ nuốt nước miếng. Cô cũng không biết nói gì cho thích hợp nữa.

Bùi Dịch cởi áo khoác ra, ánh mắt đảo qua ghế salon, thấy mấy tờ bản vẽ để ở trong góc kia, không nhanh không chậm bước tới.

Áo khoác nhẹ nhàng trượt xuống, lặng lẽ không một tiếng động trùm lên trên mấy tờ bản vẽ kia.

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh như băng. Dám cùng người phụ nữ của anh thân mật như vậy, còn dám ở ngay tại nhà anh sao?

Anh ta chiếm tiện nghi của anh ư?

"Thi Thi, anh đi trước!" Tống Trọng Hạo dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc trên ghế salon và bàn uống trà, đứng lên nháy nháy mắt về phía Tô Thi Thi, rồi lại quay sang gật đầu với Bùi Dịch: "Vị tiên sinh này, chúng ta hẹn gặp lại lần tới."

Sau đó, lúc Tô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã nhấc chân chạy đi.

"Người đàn ông này quá khủng khiếp đi! Hù chết mình rồi!" Tống Trọng Hạo vừa chạy vừa kêu trong lòng.

Vừa rồi nếu không phải anh ta phản ứng nhanh, đoán chừng sẽ bị người đàn ông này ném ra ngoài ngay tại chỗ ấy chứ? Vậy thì thật đáng tiếc cho những bảo bối trong ngực anh ta quá!

Nếu như Bùi Dịch biết người đàn ông này lúc trước là giả heo thịt ăn hổ[1], nhất định sẽ ném anh ta ra khỏi Bắc Kinh!

[1]Giả heo ăn thịt hổ

Vì trong tự nhiên hổ là chúa sơn lâm. Vì thế so sánh con vật có khả năng ăn thịt được hổ thì không ổn lắm. Có ý khác thế này.

Một con lợn sắp đến ngày phải nộp mạng cho hổ. Nó buồn lắm. Bỗng nhiên nó thấy trên mõm con sóc có vươn mấy sợi lông hổ trên người. Thế là nó nảy ra ý tưởng.

Đến ngày nộp mạng nó tìm đến bên cạnh một con hổ đã chết bị kềnh kềnh ăn gần hết chỉ còn lại khúc đuôi. Đến bên khúc đuôi hổ, lợn làm ra vẻ đang ăn thịt con hổ xấu số. Giờ nộp mạng đã đến con hổ nghênh ngang bước đến. Nó bỗng thấy con lợn đang ăn thịt con gì đấy thì bỗng chột dạ hỏi:

- Con lợn kia mày đang ăn gì đấy?

Lợn ta nhỏ nhẹ:

- Chú cứ đây khắc rõ.

Chạy tới thì Hổ ta thấy lợn ta đang ngoạm nhai ngon lành khúc đuôi hổ còn lại bên một vũng máu.

Hổ ta lại hỏi tiếp:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lợn lại nhỏ nhẹ đáp:

- Con hổ này nó định ăn thịt tôi ấy mà!

Nghe xong con hổ 3 chân 4 cẳng chạy thẳng vô rừng!

Trong kinh doanh ta có thể hiểu như trên! Với tư thế là một kẻ yếu làm ra vẻ như ta có đủ khả năng hạ gục kẻ bề trên. Để khiến họ rối loạn và lúc đó tình hình sẽ có lợi cho ta.

Trong phòng khách, Tô Thi Thi lặng lẽ quan sát Bùi Dịch mấy lần, thấy anh đang nhìn qua mình, lập tức chạy ra ngoài đi: "Tôi đi làm đây!"

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh nhạt, trong phút chốc biến thành tĩnh mịch.

Người phụ nữ này không muốn ở lại giải thích với anh sao?

Người phụ nữ đáng chết!

"Hắt xì!" Tô Thi Thi vừa chạy vừa hắt xì, nghi ngờ liệu bản thân mình có phải bị cảm rồi hay không!

Cô ngồi vào trong xe, không tới mấy phút sau, điện thoại di động reo lên, là Tống Trọng Hạo gọi tới.

"Thi Thi, bản vẽ, bản vẽ của anh! A, bản vẽ của anh rơi ở nhà em rồi! Làm sao đây? Bây giờ anh quay lại lấy liệu có kịp không?"

Tô Thi Thi cười nhẹ.

Cô cũng biết vừa rồi Bùi Dịch tức giận! Anh tức giận vậy, sao lại để Tống Trọng Hạo được như ý chứ?

"Anh Trọng Hạo à, em thấy hay là anh đừng nghĩ nữa, bỏ đi." Tô Thi Thi dè dặt đề nghị.

Quay lại lấy sao? Đúng là đùa!

"Không được, không lấy về anh sẽ ăn không ngon ngủ không yên…"

"Dừng!" Tô Thi Thi vội vàng cúp điện thoại, nếu không lỗ tai cô nhất định sẽ bị giục chết mất.

Nửa giờ sau, chiếc xe bảo mẫu màu đen theo lệ dừng ở góc đường cạnh tòa cao ốc công ty Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi bước xuống xe, lên tiếng chào hỏi tài xế xong, liền vội vàng chạy về phía công ty.

Mỗi ngày gần đây trước khi đi làm đều xảy ra một đống chuyện lớn, mỗi ngày cô đi làm cũng như đi đánh giặc vậy, trong lòng cũng mệt mỏi.

"Không biết hôm qua Khúc Hồng Mai có tức hộc máu không?" Tô Thi Thi nghĩ lại dáng vẻ ngày hôm qua của Khúc Hồng Mai lừa mình nhận nhiệm vụ công trình gian khách đó, liền không nhịn được bật cười.

Tô Thi Thi bước vào trong bộ phận thiết kế, nhất thời cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng lắm.

Cô nghi ngờ đi tới chỗ của mình, không đến hai bước, bỗng nhiên liền dừng lại.

"Tô Thi Thi, chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại nhau rồi!" Vốn là chỗ ngồi thuộc về Tô Thi Thi, ngồi đó là một người đẹp trang điểm tinh tế.

Khí thế phách lối kia, cùng với kiểu tự cho mình là đúng độc nhất vô nhị đó, không phải Đoàn Ngọc Lộ thì là ai?

Trong lòng Tô Thi Thi lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

"Nhìn tôi như vậy làm gì? Sau này chúng ta là đồng nghiệp, chỗ của cô từ nay là của tôi." Đoàn Ngọc Lộ ngẩng nhẹ đầu lên, ra vẻ cực kỳ đắc ý.

Đoàn Ngọc Tường!

Trong đầu Tô Thi Thi hiện lên chính là người này đầu tiên. Có thể để Đoàn Ngọc Lộ tới đây làm việc, cũng chỉ có tổng giám đốc thiết kế Đoàn Ngọc Tường!

Thật đúng là biết cách tính toán nha, Đoàn Ngọc Lộ kia làm sao có năng lực lọt vào công ty Tiệp Khắc này chứ!

"Sao nào, câm hả?" Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, càng đắc ý.

Cô ta đứng dậy, kiêu căng nhìn Tô Thi Thi: "Vậy, chỗ ngồi của cô ở..."

"Thi Thi." Bên cạnh truyền tới một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, Ôn Ngọc bắt đầu chạy lại, kéo Tô Thi Thi nói: "Chỗ ngồi của cô nhường cho Đoàn tiểu thư đi, cô đến phòng làm việc của tôi ở bên trong nhé."

"Ở đây có chuyện của cô sao?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, liền trầm mặt xuống.

Cô ta đang định chỉ cho Tô Thi Thi chỗ làm việc ở góc tối kia, thì con nhỏ tổ trưởng ngu ngốc này liền chạy ra, muốn gây khó dễ với cô sao?

Chị cô nói với cô rằng, năng lực của Ôn Ngọc rất tốt, nhưng rất hay bị người bắt nạt, cô ta mới không sợ cô ấy.

"Đoàn tiểu thư, trong bộ phận thiết kế này, phải biết tôn trọng tiền bối, hiểu không?" Tô Thi Thi cười cười với Ôn Ngọc, sau đó liếc Đoàn Ngọc Lộ một cái, xoay người đi về phía vừa rồi ngón tay Đoàn Ngọc Lộ chỉ.

Quả nhiên, đồ đạc đều bị cô ta chuyển sang đây.

Cô không để ý cầm đồ lên rồi đi, tới phòng làm việc của tổ trưởng, có thể thoải mái hơn so với ở bên ngoài.

"Tô Thi Thi, cô..." Đoàn Ngọc Lộ tức đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Sáng nay cô ta đã bàn bạc với mẹ con Hà gia làm sao đối phó với Tô Thi Thi, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định đến công ty Tiệp Khắc. Cô ta tốn rất nhiều thời gian thuyết phục chị cô ta mới đồng ý, nhất định không thể bỏ qua cơ hội chỉnh Tô Thi Thi!

Đoàn Ngọc Lộ thấy một phần văn kiện trên mặt bàn, khóe miệng thoáng qua vẻ giễu cợt.

"Tô Thi Thi." Cô ta gọi Tô Thi Thi lại: "Nhiệm vụ lần này tôi cảm thấy không tệ, nhưng tôi là người mới cái gì cũng không biết, hay là vị tiền bối như cô tới xử lý đi."

Tô Thi Thi giật mình trong lòng, thoáng qua một ý nghĩ không tốt.

Khi bốn chữ "Công trình gian khách" trên văn kiện xuất hiện ngay trước mắt, Tô Thi Thi rất muốn mắng mẹ nó!

Cô cũng biết Đoàn Ngọc Lộ xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải chuyện tốt! Chẳng qua là không nghĩ tới cô ta đến công ty không mấy phút nữa, dựa vào Khúc Hồng Mai tiến lên?

Hiển nhiên không thể nào! Vậy đã nói rõ, phía sau chắc chắn có người giúp Đoàn Ngọc Lộ nghĩ kế!

Hết thảy những chuyện này, cũng chỉ có Đoàn Ngọc Tường!

"Rất tốt, các người muốn chơi phải không? Tôi chơi cùng các người!" Tô Thi Thi rút văn kiện trong tay Đoàn Ngọc Tường ra, cười nói: "Tôi đang muốn luyện tập một chút, cảm ơn cô giúp tôi giành lại, nếu không tôi thật phải xin lỗi rồi."

"Cô!" Sắc mặt Đoàn Ngọc Lộ cứng đờ. Tô Thi Thi nên khóc mới đúng chứ? Sao lại vui vẻ vậy!

Tô Thi Thi trong lòng cười nhạt. Để cho người đáng ghét khổ sở, biện pháp tốt nhất chính là cười vui vẻ hơn cô ta!

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng 20.

Trợ lý thư ký đang nơm nớp lo sợ đứng trước bàn làm việc, bộ dạng như đại nạn ập đầu đến nơi.

Lời tác giả: Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ! Bây giờ thấy thành tích rất vui vẻ, hy vọng "Chú à, không nên thế!" mang lại cho các bạn trải nghiệm thú vị. Sắp tới hy vọng có thể mang lại cho mọi người thêm nhiều điều bất ngờ!

83. Chương 83: Tự Làm

Tại tầng 20 của Xây dựng Tiệp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc, yên tĩnh, ngưng trọng. Không khí không hiểu khẩn trương.

Trợ lý thư ký đứng ở góc tường, cúi đầu một câu cũng không dám nói lung tung.

Ngay tại vừa rồi, sau khi cô nói chuyện Đòan Nhị Tiểu Thư đến công ty hơn nữa còn kiếm chuyện gây khó dễ cho Tô tiểu thư, tổng giám đốc vẫn là một bộ mặt không chút thay đổi như thế này.

Yên tĩnh trước cơn bão.

Thật lâu sau, Bùi Dịch khoát tay.

Trợ lý thư ký lập tức gật đầu thóai lui ra ngoài, tựa như phía sau có quỷ dữ đuổi theo một dạng.

"Cậu xem cậu đem cấp dưới của mình dọa thành cái bộ dáng gì rồi hả?" Trong văn phòng to như vậy bỗng nhiên truyền ra một đạo âm thanh trêu tức.

Tần Phong nghiêng người tựa vào ở trên ghế sofa, cười như không cười nhìn Bùi Dịch ngồi ở trên ghế làm việc.

"Cậu ý kiến gì?" Bùi Dịch nghiêng đầu, trực tiếp bỏ qua người trước anh nói.

Tần Phong không đứng dậy, ngồi thẳng lên nói: "Xem ra Đoàn gia đã có hành động rồi. Đoàn Ngọc Tường không sợ phạm qui định công ty, đem Đòan Ngọc Lộ đưa đến đây, đã nói lên cô ta đối với chức vụ của chính mình không hề giống như trước coi trọng nó. Chuyện này chỉ có thể giải thích, Đoàn thị đang cho cô ta lợi ích lớn hơn rồi."

Bùi Dịch gật gật đầu, cách nghĩ của anh cùng Tần Phong không hẹn mà hợp.

Đoàn Ngọc Tường trước ở Xây dựng Tiệp Khắc biểu hiện khôn khéo, luôn nhìn sắc mặt người khác. Nhưng hôm nay cô ta dùng chiêu này, mà xét đến chỉ số thông minh của cô ta, khẳng định hẳn sẽ không phạm sai lầm như vậy, nên chuyện này chỉ có thể giải thích, cô ta đã có ý định rời khỏi đây.

Mà Đoàn thị sở dĩ tiếp nhận Đoàn Ngọc Tường, là muốn tranh thủ những mối quan hệ của cô ta giành lấy mảnh đất kia cho Đoàn thị.

"Xem ra, bọn hắn đây là nghĩ muốn vì cậu chọn con dâu à nha." Tần Phong vui sướng khi người gặp họa nói.

Bùi Dịch ánh mắt lạnh lẽi vèo một phen liền bắn qua: "Tôi cảm thấy được cậu gả vào Đoàn gia càng thích hợp."

Tần Phong lập tức ngồi nghiêm chỉnh, tránh không kịp nói: "cậu cũng đừng hại tôi."

Anh ta tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch làm được!

Bùi Dịch từ chối cho ý kiến: "Mảnh đất kia tôi quyết định lấy bằng được. Lấy danh nghĩa Xây dựng Tiệp Khắc tranh giành."

"Cậu như vậy là muốn quyết định tiết lộ thân phận rồi hả?" Tần Phong nhướng mày, có chút khó hiểu.

Bùi Dịch lộ ra một nụ cười quỷ dị, ánh mắt lạnh buốt, nói: "Thời cơ không sai lệch lắm."

Chuẩn bị nhiều năm như vậy, đây là thời điểm nên làm cho bọn họ biết mấy năm nay anh tới cùng làm cái gì.

"Nhưng là cậu đã từ nghĩ qua chưa, một khi cùng Đoàn gia chính diện bắt đầu xung đột, Thi Thi đến lúc đó phải làm sao đây? Cậu có từ nghĩ tới cô ấy sẽ như thế nào không?" Tần Phong dị thường nghiêm túc nói.

Chuyện này cũng không phải là việc nhỏ, những người khác anh không quan tâm, nhưng mà cái cô bé có đôi mắt sáng ngời kia, luôn luôn ở trong lòng anh có một chỗ mềm mại.

Bùi Dịch hiếm có được lộ ra tia nhu tình, có trong nháy mắt hoảng hốt: "Tiểu Phong, cậu…"

"Cậu đừng hiểu lầm." Tần Phong lấy lại tinh thần, lập tức bài trừ một nụ cười tươi tắn.

Bùi Dịch chỉ có lúc cực kỳ thật sự nghiêm túc mới có thể gọi anh ta Tiểu Phong. Hai người họ quen biết đến bây giờ mười mấy năm qua đi, quan hệ đến giờ đã cực kỳ thiết, có một số việc vẫn lại là cần giải thích cho rõ ràng.

"Tôi chỉ coi cô ấy như một đứa em gái, một đứa em gái đáng yêu. Cậu ắt hẳn không biết em ấy phải chịu biết bao nhiêu là cái này khổ. Nhưng em ấy vẫn đều đã cực kỳ kiên cường, có đôi khi kiên cường được để cho một người đàn ông như tôi cũng thấy xấu hổ. Tại Đoàn gia dưới hoàn cảnh như vậy, em ấy có thể lớn lên trở thành một cô gái như bây giờ, câu phải biết là em ấy có bao nhiêu thông minh."

Tần Phong nói xong, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười: "Có lẽ mọi người nhìn đến chỉ là một cô gái có chút xù lông nhím. Có đôi khi, tiểu nha đầu kia lại giả bộ dạng heo xơi tái cọp già, thật sự là làm cho người ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, đồng ý với cách nói của Tần Phong. Trong lòng lại mềm mại thêm một chút, tựa hồ cũng dao động trở lại.

Cô gái kia khi thì hồ đồ khi thì ôn nhu, khi thì xù lông lên, luôn luôn cho anh mang đến vô tận hứng thú.

Nhớ đi nhớ lại, ánh mắt Bùi Dịch chậm rãi cứng rắn trở lại, đáy mắt hiện lên quét xuống quyết tâm.

Việc cần phải làm anh hẳn không muốn dừng lại, nhưng Tô Thi Thi thì - -

Anh cảm giác đáy lòng có một chỗ nào đó đột nhiên nhảy lên một cái, có một số việc cũng không cần nói ra.

"A Dịch, mặc kệ như thế nào, trên người cô ấy dù sao cũng chảy fofng máu của Đoàn gia."

"Tôi biết." Bùi Dịch trầm giọng đáp.

Không ai biết, chính là vì trên người Tô Thi Thi đang chảy dòng máu cùa Đoàn gia, cho nên từ sau khi quen biết cô, hành động của anh đã dừng gác lại quá lâu rồi.

Chẳng thế thì - -

Bùi Dịch đứng lên: "Theo tôi đi một chuyến."

Tần Phong lập tức cảnh giác nhìn anh: "Muốn để làm chi?"

"Báo thù!"

Bùi Dịch nói xong đi nhanh hướng bên ngoài văn phòng đi đến.

Mà lúc này lầu 15 bên trong bộ phân thiết kế, Tô Thi Thi đang dọn dẹp di chuyển đồ làm việc dùng chính mình.

Bởi vì cô có thể cùng tổ trưởng Ôn Ngọc làm chung trong phòng, đối với Tô Thi Thi có vẻ phi thường cao hứng. Nếu không trở ngại sợ Đòan Ngọc Lộ kia mặt mày rạng rỡ biến thành không vui, mọi người trong tổ đã nghĩ tới tới giúp cô cùng nhau di chuyển đồ rồi.

"Cô đứng lại đó cho tô!" Đòan Ngọc Lộ càng nhìn càng tức giận, chặn ở trước mặt Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn cô.

Tô Thi Thi nhíu mày đứng thẳng thân thể, mặt không chút thay đổi liếc hai mắt nhìn cô ta: "Xin hỏi Đoàn tiểu thư còn có chuyện gì?"

"Cô đến công ty là tới di chuyển đồ đạc à? Vẫn còn không lo đi làm việc?" Đoàn Ngọc Lộ thở phì phì nói.

Tô Thi Thi cúi đầu nhìn lướt qua, ngẩng đầu yên lặng nhìn Đoàn Ngọc Lộ: "Công ty mời cô tới, là cho cô ở trong này giở quẻ? Vẫn còn không đi làm việc đi?"

"Cô...."

"Năng suất làm việc của tôi cao hơn cô, việc làm so với cô nhiều, cho nên Đoàn tiểu thư xin yên tâm, tôi nhất định so với cô có thừa khả năng. Cô không cần lo lắng." Tô Thi Thi nói xong vượt qua Đoàn Ngọc Lộ đang tức giận đến mặt đỏ tai hồng, thẳng tắp địa hướng tới bên trong văn phòng tổ một đi đến.

"Cô, cô hơi quá đáng, cô nói người nào vô dụng?" Đoàn Ngọc Lộ lớn tiếng hô xong, chợt phát hiện bị lừa.

Lúc nhìn đến mọi người đều đã đang nhìn chính mình cười trộm, cô ta tức giận đến sắp nổ mạnh rồi.

Cô ta đuổi theo, chặn ở cửa: "Too muốn cùng cô cùng nhau phụ trách dự án công trình gian khách kia."

"Cô chắc chứ?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến cô nhíu mày, nhất thời liền cao hứng trở lại, ngẩng đầu nói: "Đương nhiên, tôi muốn để cho cô biết, cô đừng có tự cho là mình đúng, người khác là vô dụng. Cô thật đúng là nghĩ rằng ở bộ phận thiết kế này cô là người lợi hại nhất? Người khác đều không làm được dự án này, nhưng đến cô là được?"

"Tôi không được, chẳng lẽ cô hoàn thành được?" Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, thật không biết này con nhỏ ngu ngốc này đang suy nghĩ Logic kiểu gì.

Đoàn Ngọc Lộ kiêu ngạo nói: "Tôi đương nhiên so với cô làm được, cho nên tôi muốn cùng cô cùng nhau phụ trách."

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, bỗng nhiên cười gật đầu: "Được thôi, bất quá đến lúc đó cô cũng đừng hối hận."

Đoàn Ngọc Lộ khinh thường cười lạnh: "Tôi sợ người hối hận chính là cô."

Tô Thi Thi phóng đại thanh âm đối với trong văn phòng để tất cả đồng sự nghe được: "Mọi người đều nghe rõ?"

Trong mấy ngày nay cùng Tô Thi Thi ở chung cũng không tệ lắm vài vị đồng sự lập tức phụ họa.

"Hừm!" Đoàn Ngọc Lộ chỉ là tập trung muốn làm Tô Thi Thi mất mặt, kéo cô xuống, nên cũng không để ý nhiều.

Nhưng không lâu sau, sau khi Tô Thi Thi di chuyển đồ đạc đến trong văn phòng xong, liền cầm tài liệu đi ra ngoài rồi.

Cô đem một xấp tài liệu lớn quăng tới trước mặt Đoàn Ngọc Lộ nói: "Trước giờ nghỉ trưa, phiền toái đem những thứ tư liệu này đều đã chỉnh lý lại thật tốt."

"Cô dựa vào cái gì chỉ huy tôi làm những thứ này?" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt giận dữ mắng mỏ. Cô ta từ lúc sinh ra còn chưa từng phải làm việc, đâu nào làm được việc này?

Tô Thi Thi cười nói: "Như thế nào, mới liền hối hận rồi hả? Mọi người đều là nghe được."

"Cô… Ai nói tôi hối hận rồi!"

Tô Thi Thi gật đầu: "Vậy là tốt rồi, bất quá cô làm dược không? Làm không được thì đừng nói cứng, nếu là trước giữa trưa không chỉnh lý tốt, đến lúc đó trách nhiệm cô tự gánh chịu."

"Cô… Cô…" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến run cầm cập, đúng là cô ta thật sự cái gì đều sẽ không làm được.

Nhìn chung quanh một chút tất cả mọi người mỗi cái vội vàng từng người, một bộ dáng việc này không liên quan đến mình, cô ta tức giận đến cắn răng một cái, lạnh giọng quát "Hắn không."

Tô Thi Thi lập tức đem tư liệu ôm lại trở về, khinh thường nhìn cô ta một cái: "Tôi là nói trước cho cô biết thôi, làm vui vẻ."

Sau đó tao nhã xoay người, thướt tha duyên dáng đi tới.

"Cô…" Đoạn Ngọc Lộ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, tức giận đến nghĩ muốn thét chói tai.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý.

Cô nghĩ chỉ vậy thôi sao?

Không!

Lúc này mới vừa mới bắt đầu! Cô đã nói qua sẽ cùng cô ta chơi đùa vui vẻ!

84. Chương 84: Thì Ra Chỉ Là Bao Cỏ

"Đoàn tiểu thư, phiền cô rót ly nước giúp tôi."

"Đoàn tiểu thư, phiền cô đi đóng dấu tư liệu."

"Đoàn tiểu thư, phiền cô đem những thứ này đưa vào văn kiện, cần phải kiểm tra lỗi chính tả, nếu không thì trách nhiệm cô tự chịu"

"Đoàn tiểu thư…"

Đòan Ngọc Lộ sắp tức điên rồi!

Cô ta đến chỗ này không phải để làm việc lặt vặt!

Đúng là Tô Thi Thi kẻ tiện nhân này vậy mà coi cô ta như người hầu một dạng sai bảo, thế cho nên lát sau các đồng nghiệp khác giao việc vặt cho Tô Thi Thi, cô liền bắt cô ta tới làm.

Nếu không phải vì tức giận Tô Thi Thi, bị cô khích tướng. Hơn nữa muốn ở đây coi chừng cô, nếu không cô ta cũng không phải ở lại chỗ này chịu đựng người ta coi thường.

"Các người, người nào còn dám đem việc của mình giao cho Tô Thi Thi, tôi liền không tha cho các người!" Đến cuối cùng Đòan Ngọc Lộ không thể nhịn được nữa quát lớn.

Trong phút chốc, bên trong bộ phận thiết kế liền trở nên yên tĩnh vô thanh. Mọi người ái ngại mặt mũi Đoàn gia cùng Đoàn Ngọc Tường không dám đối với cô ta tùy tiện, nhưng là trong lòng càng có nhiều khinh thường hơn.

"Đoàn gia đại tiểu thư thông minh có khả năng, không nghĩ tới Nhị Tiểu Thư thực ra là cái bao cỏ…"

"Phụt…" Trong văn phòng làm việc của tổ trưởng tổ một, Ôn Ngọc lén nhìn đến tình huống bên ngoài đang diễn ra, nhịn không được cười lên tiếng, sau đó thè lưỡi làm như là nói chuyện sai lầm một dạng, vẻ mặt thẹn thùng.

Tô Thi Thi bị cô làm nhịn không được bật cười. Đối với vị sếp này, cô thật sự cực kỳ thích.

"Thi Thi, cô đối với cô ta như vậy, cô ta có thể gây bất lợi cho cô hay không?" Ôn Ngọc lo lắng hỏi han.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ chỉ chỉ văn kiện về dự án thiết kế gian khách đặt ở trên bàn kia: "Tôu không đối với cô ta như vậy, chẳng lẽ có thể tránh được việc cô ta không gây bất lợi cho tôi?"

Ôn Ngọc mặt lộ vẻ khó xử: "Nếu không tôi giúp cô chia sẻ công việc được không?"

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Không cần, trên tay cô còn có ba dự án cần lập tức bàn giao, bận đến không thỏe nổi rồi. Dù sao dự án này bị mọi người cho là không có khả năng hoàn thành, bắt tôi làm càng tốt, làm không được, cũng không thể bởi vì chuyện này khai trừ tôi thôi?"

"Nhưng là như vậy mọi người có thể sẽ nói cô…"

"Mấy người bọn họ bình thường nói còn chưa ít sao?" Tô Thi Thi cười tít mắt nói.

Ôn Ngọc "Xì" một tiếng vừa cười, nhìn Tô Thi Thi càng nhìn càng thích.

Hai người hàn huyên một hồi, Tô Thi Thi tiện cầm một phần tư liệu lại đi ra văn phòng.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy cô đi ra, trên người tóc gáy phản xạ có điều kiện dựng thẳng đứng lên, nhíu mày nhìn cô: "Cô muốn gì?"

Tô Thi Thi đến gần bên người cô ta, một tay chống lên vách chống bàn làm việc, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: "Mang cô đi nhìn soái ca."

"Soái ca?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe đến soái ca mi mắt lập tức liền phát sáng lên. Đang lúc muốn bảo Tô Thi Thi đưa cô ta đến văn phòng tổ trưởng tổ ba, cô ta lập tức hưng phấn lên: "Đi, tôi đi theo cô!"

Tô Thi Thi không nói gì. Con nhỏ em gái cùng cha khác mẹ này trình độ mê trai quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt. Cho nên cô cũng không sợ cô ta không cùng đi theo.

Đối với khắp cả bên trong bộ phận thiết kế mà nói, tổ ba Tôn Hiểu Minh được xem là khuôn mặt anh tuấn ngất, đương nhiên sẽ lọt vào mắt xanh của Đoàn Ngọc Lộ.

Tô Thi Thi ôm tư liệu bước nhanh hướng tới văn phòng tổ ba đi đến. Đoàn Ngọc Kộ thấy thế, vội vàng đi theo.

Xa xa nhìn, giống như là cô ta mặt dày mày muốn lẽo đẽo theo sau một dạng.

Sau đó, tất cả người bên trong bộ phận thiết kế tỏa ra một bầu không khí rất kỳ quái

Từng tiếng một hờn dỗi thỉnh thoảng lại từ văn phòng tổ trưởng tổ ba truyền ra tới.

"Ôi, anh Tôn, thật hư hỏng nha, không cần như vậy nhìn người ta không thôi."

"Cô rất lợi hại, cái này vẽ đẹp như cậy, đều là cô làm sao?"

"Tôi có một phòng nhỏ bỏ không đang muốn thay đổi cách trang hoàng, cô có thể giúp tôi thiết kế một chút không?"

Từng âm thanh, từng tiếng một mật ngọt được phát ra đến người nghe còn chết ngán vì ớn lạnh, một khắc không ngừng mà kích thích người bên ngoài.

"Đoạn Nhị Tiểu Thư thật biết câu dẫn đàn ông nha." Ngồi ở bên cạnh Khúc Hồng Mai một vị nữ Thiết Kế Sư nhỏ giọng nói.

Cô nói chưa dứt lời, Khúc Hồng Mai nguyên bản sắc mặt không tốt lắm lúc này liền đen lại.

Tất cả bộ phận thiết kế ai chẳng biết đạo cô ta thầm mến Tôn Hiểu Minh? Bây giờ lại có người công khai câu dẫn người trong mộng của cô ta, cô ta không thể tức chết sao?

"Chết tiệt, đều là Tô Thi Thi mang cô ta đi vào, cô ta nhất định là cố ý!" Khúc Hồng Mai nghiến răng nghiến lợi nói.

Vị nữ Thiết Kế Sư bên cạnh nhìn thoáng qua cửa phòng tổ ba đang mở kia, khách quan nói: "Nhưng là chúng ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy là Đoàn Nhị Tiểu Thư chính mình theo sau."

"Đều là tiện nhân!" Khúc Hồng Mai đem tờ giấy trước mặt vò thành một cục, cho hả giận rồi ném vào trong thùng rác.

Vốn dĩ Đoàn Ngọc Lộ giúp đỡ cô ta đem công trình gian khách, cái củ khoai lang phỏng tay này ném cho Tô Thi Thi, cô ta đối với vị Đoàn tiểu thư này ấn tượng cũng không tệ lắm, đúng là giờ phút này cô ta hận không thể đem người kia từ trong phòng của bộ phận thiết kế đuổi đi ra.

Đoàn Ngọc Lộ còn không biết chính mình trong khoảng khắc biến thành cái bia cho mọi người chỉ trích, lại vẫn lại ở trong phòng làm việc không chịu đi.

Cách vách trong văn phòng tổ một, Tô Thi Thi đứng cửa sổ nghe xong chép miệng một hồi, ấp úng cười lạnh.

Cô vừa rồi lúc đi ra ngoài cố ý không đóng cửa, hiện tại phỏng chừng tất cả bên người bên trong bộ phận thiết kế đều đã nghe được rồi?

Cô xem nhìn thời gian không sai biệt lắm, cực kỳ có tâm đem Đoàn Ngọc Lộ kêu về.

Thế cho nên lúc tan việc, Đoàn Ngọc Lộ muốn đi tìm Tôn Hiểu Minh, Tô Thi Thi cực kỳ thuận theo tự nhiên lôi kéo cô ta cùng nhau tan làm.

"Cô xem con hồ ly tinh kia, cũng thật mặt dày rồi!" Tiểu trợ lý ngồi ở bên cạnh Khúc Hồng Mai nói.

Khúc Hồng Mai sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, quả thực là bị chọc giận muốn bùng nổ, lạnh lùng nói: "Chờ coi!"

Bên ngoài, Đoàn Ngọc Lộ bị Tô Thi Thi kéo vào thang máy, tất cả lông mi đều đã chớp chớp đến sắp rụng hết: "Cô lôi kéo tôi làm cái gì?"

"Cô không phải là muốn đòi đi theo giám sát tôi sao? Hiện tại cho cô cơ hội, hay cô không sợ tôi trở về nói linh tinh chuyện gì?" Trải qua cả ngày quan sát, Tô Thi Thi thừa biết Đoàn Ngọc Lộ đang nghĩ cái gì.

Khẳng định là sợ cô đem chuyện ngày hôm qua của cô ta làm ở rạp chiếu phim nói cho Đoàn Chấn Ba bọn hắn nghe.

"Cô..." Đoàn Ngọc Lộ bị nói trúng tâm tư, lập tức không dám tiếp tục nói lung tung, chỉ căm giận trừng hai mắt nhìn cô rồi yên lặng đứng ở một bên.

Tô Thi Thi cũng không thèm quan tâm cô ta, cửa thang máy vừa mở ra, cô cùng Đoàn Ngọc Lộ đi ra.

Xa xa chiếc bảo mẫu nàu đen quen thuộc đã đứng ở góc phố đối diện nổi bật một góc đường.

"Sao vậy, không dám đi?" Tô Thi Thi gặp Đoàn Ngọc Lộ đứng yên không nhúc nhích, cô lộ ra một ánh mắt khiêu khích.

"Người nào không dám đi chứ!" Đoàn Ngọc Lộ bị khích tướng, dẫm gót xuống nền đi về phía trước.

Tô Thi Thi nhíu mày bắt kịp phía sau.

Nhưng là đến chỗ xe trước mặt, Đoàn Ngọc Lộ cũng không dám mở cửa xe, trái lại Tô Thi Thi đi lên mở cửa xe.

Cửa xe vừa mở ra, Đoàn Ngọc Lộ theo bản năng đi vào trong nhìn xem, muốn nhìn một chút Bùi Dịch có còn ở đây hay không. Đúng là ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện Tần Phong vậy mà ở bên trong.

"Anh Tần Phong!" Đoàn Ngọc Lộ mi mắt lập tức thành mắt lấp lánh, cái gì đều đã đã quên sạch, vội vàng chui vào trong xe.

"Ngọc Lộ?" Tần Phong đang muốn chào hỏi cùng Tô Thi Thi, bị Đoàn Ngọc Lộ này kêu một tiếng to đến giật mình thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, cực kỳ buồn bực.

"Anh Tần Phong, anh sao lại ở trong này vậy? Anh á, thiệt là đáng ghét nha, người ta gọi điện thoại cho anh cũng không chịu bắt máy…" Đoàn Ngọc Lộ vừa lên xe liền tiến đến nắm lấy cánh tay Tần Phong, bộ váy Dior màu bạc mới nhất mềm mại khoát ở trên người, che không hết được dáng người nóng bỏng của cô ta

Tần Phong khóe miệng giật giật, ánh mắt thẳng tắp nhìn người đang ngồi ở phía sau

Đoàn Ngọc Lộ cho rằng anh đang nhìn Tô Thi Thi, đang muốn muốn trừng mắt nhìn anh, đúng là hướng theo tầm mắt của Tần Phong đang nhìn khi đó, lướt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên.

"Chú, chú trẻ…" Đoàn Ngọc Lộ như mèo gặp được con chuột một dạng, lập tức ngừng thở, ngồi yên không động đậy.

Bùi Dịch sao lại ở trên xe? Nếu cô ta lúc nãy biết được Bùi Dịch ở trong xe, đánh chết cô ta cũng không dám đi lên.

Xong rồi, Bùi Dịch ánh mắt thật đáng sợ!

Trước khi cô ta tới Xây dựng Tiệp Khắc, chị cô ta đã cố ý dặn dò cô ta, không cần trêu chọc cái người đàn ông đáng sợ này.

"Tôi, tôi đi trước!" Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức chạy mất dép.

Đã có thể cảm giác bản thân xuống xe kia một khắc, chân vừa mới dính đến trên đất, Bùi Dịch đột nhiên thân thủ, một phen đóng cửa xe lại.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, lái xe nổ máy bão táp mà chạy đi.

Chỉ nghe "roẹt" một tiếng, váy ở trên người Đoàn Ngọc Lộ bị cửa kẹp lại xé rách.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ sợ ngây người.

… váy của cô ta?

85. Chương 85: Khỏa Thân

Toàn bộ mọi chuyện xay ra quá bất ngờ.

Đoàn Ngọc Lộ nhìn cái váy của mình bị kẹp cửa xe bảo mẫu kia càng ngày càng xa, trực tiếp lờ mờ rồi.

Chung quanh người qua đường đối với cô ta chỉ trỏ, cô mới giật mình tỉnh ra."A" một tiếng, cuống quít ôm thân thể ngồi chồm hổm ở trên mặt đất.

Sao lại như vậy chứ? Cô ta hiện tại cũng chỉ có áo ngực trên người, đúng là phía dưới…

Phơi bày ra hết rồi!

"A!" Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai!

Đường đường là con nhà danh giá lại ở nơi đường phố đông người trần nửa người dưới, còn có chuyện nào so với việc này mất mặt hơn? Mà không những vậy, cô ta còn thấy đã có người vụng trộm chụp ảnh.

Giờ khắc này, Đoàn Ngọc Lộ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

"Chết tiệt Tô Thi Thi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, sẽ không bỏ qua cho cô!" Đoàn Ngọc Lộ muốn điên rồi.

"Ha ha ha..." Bên trong xe bảo mẫu, Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn cửa sau phía xa xa bóng ngườingồi chồm hổm trên mặt đất càng ngày càng nhỏ, cười đến thiếu chút nữa bị đau sốc hông.

"Bùi Dịch, tôi phát hiện anh thật sự quá độc ác, sau này đắc tội người nào cũng không có thể đắc tội anh." Tô Thi Thi một bên vừa cười vừa nói.

"Đúng rồi, Thi Thi à, cậu ta quá nguy hiểm, em vẫn lại là theo anh đi đi." Tần Phong ở bên cạnh phụ họa.

Chỉ là anh còn đang nói vừa dứt lời, ngay sau đó, nhanh nhơ chớp xe bảo mẫu màu đen liền thắng gấp mà dừng lại.

Chỉ nghe cửa xe mở ra lại đóng, sau đó xe một lần nữa khởi động, nhanh như bay mà đi mất.

"Fuck!" Tần Phong lẻ loi đứng ở ngã tư đường, tức giận đến muốn chửi bậy.

Lần thứ hai, anh ta lần thứ hai bị cái tên Bùi Dịch không lương tâm này bỏ lại giữa đường!

"Anh Tần Phong!" Nơi xa, Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến Tần Phong cũng xuống xe, còn tưởng rằng là anh ta tới cứu mình, lập tức hướng tới anh vẫy tay.

Tần Phong khóe miệng rụt rụt, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho lái xe, để cho người tới đón anh.

"Anh Tần Phong, em ở chỗ này!" Đoàn Ngọc Lộ nửa ngồi trên mặt đất, hai tay ôm ấp đầu gối, gian nan hướng phía trước di chuyển đi.

Ngàn vạn lần đừng để cho người quen biết cô ta nhìn thấy, thật sự xấu hổ chết đi được.

Cô ta nhìn phía xa xa nơi này Tần Phong đang đi tới, trong lòng dấy lên hi vọng.

Tần gia cùng Đoàn gia là giao hảo nhiều đời, hai người cũng coi như là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô ta tin tưởng Tần Phong hẳn không thấy chết mà không cứu.

Anh đi đường sao lại chậm như thế?

Đoàn Ngọc Lộ gian nan di chuyển một hồi, thấy cô ta cùng Tần Phong trong lúc đó còn khoảng cách rất dài, trong lòng không khỏi càng thêm gấp gáp.

Cô ta đành phải gia tăng tốc độ, lại tận lực không phơi bày dưới hướng phía trước di chuyển đén. Mắt thấy khoảng cách với Tần Phong càng ngày càng gần, đột nhiên, một chiếc Bentley màu bạc đứng ở trước mặtTần Phong.

Đoàn Ngọc Lộ mi mắt sáng lên. Cô ta nhận ra đó là xe của Tần Phong, đúng là không biết sao vậy, trong lòng lại dâng lên một cảm giác không tốt.

Chỉ thấy Tần Phong mở cửa xe, ngồi vào bên trong xe. Chớp mắt thấy xe liền rời khỏi, một chút đều không có quay đầu lại nhìn đến cô ta, Đoàn Ngọc Lộ nóng nảy.

Cô ta không nghĩ được nhiều như vậy, đứng lên liền đuổi theo.

Bị người ta xem hết cảnh quang bên dưới một hồi, chung qui so với việc ngồi chồm hổm ở trong này bị người ta nhìn càng nhiều. Mà còn chết tiệt, túi xách của cô ta đâu rồi?

Nhất định là rơi vào trong xe Bùi Dịch rồi!

Nhưng là tốc độ của cô ta đâu nào đuổi kịp chiếc xe bốn bánh kia? Rất nhanh, chiếc Bentley màu bạc kia liền biến mất ở trên đường phố.

Nơi xa, một chiếc Cadillac màu đen đang định đi đến hướng Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, người lái xe vừa lúc nhìn thấy Đoàn Ngọc Lộ trần truồng ở trên đường cái như đi biểu diễn.

“Kẻ tiện nhân!” Ngồi ngay ghế lái Hà Chí Tường khẽ nguyền rủa một tiếng, thần tốc xoay tay lái hướng tới Đoàn Ngọc Lộ mở ra.

“Két…” Một tiếng, xe dừng ở bên cạnhĐoàn Ngọc Lộ, dọa cô ta sợ đến nhảy dựng.

“Người nào lái xe, bị đuôi hay sao mà… Chí tường, anh tới đón tôi sao?” Đoàn Ngọc Lộ thấy rõ là Hà Chí Tường, lập tức hưng phấn mà thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cuối cùng được cứu rồi!

Hà Chí Tường lạnh lùng liếc cô ta một cái, mở cửa xe ra, túm chặt cổ tay cô ta, không nói hai lời liền kéo cô ta hướng một bên khác của chiếc xe, mở cửa ghế bên cạnh vị trí lái, đẩy cô ta đi vào.

“Anh sao lại dùng lực? Làm đau tôi rồi.” Đoàn Ngọc Lộ ôm lấy cổ tay nhíu mày nói.

“Ầm!” Trả lời của cô ta là một tiếng đóng cửavang dội.

Hà Chí Tường mặt lạnh như tiền, xoay người trở lại ghế lái, cửa mới vừa đóng lại, hắn xoay người, “Bốp” một cái tát liền hướng đến.

“Tiện nhân, cô thật sự là càng ngày càng làm tôi mất mặt rồi!”

“Bốp” một tiếng giòn vang, tại không gian nhỏ hẹp bên trong xe có vẻ vang dội.

Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp bị đánh lờ mờ đến, phẫn nộ nhìn Hà Chí Tường: “Anh cũng dám đánh tôi?”

“Đánh cô vẫn lại là quá nhẹ tay rồi!” Hà Chí Tường suy nghĩ đến việc vợ của mình thân thể trần truồng chạy nhong nhong trên đường lớn thật là mất mặt, xấu hổ đến chết đi, trong lòng còn có ý định bóp chết cô ta luôn rồi.

Nơi xa, từ trong cao ốc của Xây dựng Tiệp Khắc Đoàn Ngọc Tườngvội vã đuổi theo ra tới, liền thấy được cảnh Hà Chí Tường đánh em gái mình.

Đôi mi thanh tú của cô ta vừa nhíu, trong mắt hiện lên quét xuống chán ghét, nâng bước đã nghĩ muốn qua đó.

Người của Đoàn gia có thể để người khác đối xử như vậy sao?

Đúng là đi tới chưa được hai bước, cô ta đã dừng chân lại.

Như vậy đi qua phỏng chừng cô ta sẽ bị người em rể kia cuốn lấy. Thời gian này, người của Hà gia vẫn sáng tối đến tìm cô ta, nhưng cô ta không phản ứng.

“Ngu xuẩn.” Đoàn Ngọc Tường nhìn em gái mình liếc mắt một cái, trong lòng phiền toái bỗng nhiên lên.

“Hi vọng em không cần tiếp tục gây chuyện phiền phức cho chị.” Đoàn Ngọc Tường lại nhìn thoáng qua, xoay người hướng tới bãi đỗ xe đi đến.

Vừa rồi cô ta là nghe nói Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi đi tới, sợ cô ta ở bên ngoài làm ra cái chuyện gì không hay bị Bùi Dịch biết, cho nên mới chạy theo.

Nếu để cho cô ta biết, vừa rồi Đoàn Ngọc Lộ trên đường làm ra cái chuyện gì, phỏng chừng có thể tức giận đến thổ huyết.

Mà lúc này bên trong chiếc Cadillac, Đoàn Ngọc Lộ chính là đang dùng vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Hà Chí Tường: “Anh phải nói xin lỗi tôi, chẳng thế thì tôi là sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Vậy cô trước tiên là nói về cô, cô vừa rồi không mặc quần áo ở trên đường cái làm cái gì? Mất mặt còn không đủ sao?”

Hà Chí Tường lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua tại rạp chiếu phim, trong lòng liền từng đợt ghê tởm, càng nhìn Đoàn Ngọc Lộ càng cảm thấy chán ghét.

Hắn thật không biết chính mình trước kia sao lại coi trọng người phụ nữ này!

Nếu là Tô Thi Thi, tuyệt đối sẽ không giống như cô ta bây giờ, làm chuyện gì cũng bị coi thường…

Hà Chí Tường không khỏi so sánh người vợ hiện tại với người vợ trước đây của mình.

"Tôi đang nói chuyện, anh tới cùng có nghe thấyhay không?" Đoàn Ngọc Lộ giải thích xong, bắt gặp Hà Chí Tường nhìn chằm chằm phía trước đến ngẩn người, trực tiếp một cái tát đánh đến.

Hà Chí Tường nhất thời không chú ý, mặt vừa vặn bị cô ta đánh, tức giận đến lúc này dương tay liền muốn đánh cô ta thêm một cái.

Đoàn Ngọc Lộ mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Anh dám đánh tôi? Đừng quên ta họ Đòan."

"Cô.." Hà Chí Tường tức giận đến nghiến răng nghiện lợi, nhưng là không có biện pháp.

Đoàn Ngọc Lộ nói đúng, Hà giabọn hắn từ đầu đấu không lại Đoàn gia. Nhất là trong khoảng thời gian này, không biết chuyện gì xảy ra, sự nghiệp Hà gia luôn bị người ta phá hoại.

Hắn hỏi thămchung quanh, mới nghe nói có thể là Đoàn gia ra lệnh như vậy rồi.

Nghĩ tới đây, hắn nhíu mày nói: "Cô trong khoảng thời gian này không cần ra người ăn chơi trác tán, khẩn trương sinh đứa bé."

Hắn nghĩ muốn có con, Đoàn gia tổng không thể không thừa nhận đi? Đến lúc đó có lẽ tình huống lại có chuyển biến tốt đẹp.

"Sinh con?" Đoàn Ngọc Lộ trên mặt kinh hoảng chớp lóe rồi biến mất, khẩn trương ngồi thẳng thân thể, coi như không có nghe thấy, cũng không có tiếp tục tra hỏi.

Hà Chí Tường biết cô ta đã nghe rõ, liền khởi động máy xe. Cho dù đối với cô ta đã sinh lòng chán ghét, nhưng là hắn lại vẫn trông cậy vào cô ta sinh cho Hà gia một đứa bé, đành phải nhẫn nhịn.

Bên kia, xe bảo mẫu màu đen chạy tiến vàotrang viên Đoàn gia, vững vàng đứng ở cửa biệt thự.

Xe vừa mới dừng lại ổn định, Tô Thi Thi liền mở cửa xe nhảy xuống, mang theo túi xách hướngthẳng vào trong biệt thự.

"Uông uông uông!" Hai con chó chính là đang ở trong sân phơi nắng đồng loạt đứng lên, hướng về phía Tô Thi Thi hưng phấn mà kêu.

Nhưng Tô Thi Thi hình không có nghe đến, một hơi chạy vào biệt thự, thẳng đến lầu hai.

Nghe tin chủ nhân trở về quản gia liền đi ra nghênh đón, khó hiểu nhìn bóng lưngTô Thi Thi, lại nhìn xem từ trong xe Bùi Dịch đang bước xuống mặt mày hầm hầm đi vào trong, trong lòng rung sợ.

Cái này lại là xảy ra chuyện gì?

86. Chương 86: Không Để Ý Tới Chó

Edit: Phạm Hải Yến

Beta: Ryeo

"Tiên sinh." Quản gia đi đến bên cạnh người Bùi Dịch, khẽ cúi đầu, chờ đợi chỉ thị.

"Sáu giờ ăn cơm." Bùi Dịch nghiêm mặt lạnh nhạt lưu lại một câu này, xoay người mặt không chút thay đổi nhìn hai con chó một đen một vàngtrong vườn.

"Gâu gâu!" Đại Cẩu tử dường như rất sợ Bùi Dịch, vừa thấy anh nhìn qua, lập tức cụp xuống cái đuôi, cảnh giác nhìn anh.

Bên cạnh Tiểu Vịnh cũng đứng lên, nhưng mà biểu hiện so với Đại cẩu tử thì bình tĩnh hơn.

"Quản gia." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Quản gia bên cạnh còn chưa đi xa lập tức chạy trở về: "Tiên sinh có gì dặn dò?"

"Đem công cụ huấn luyện chó ra đây." Bùi Dịch nói.

Quản gia sửng sốt, sau đó lập tức gật đầu lui xuống.

Sau năm phút, trong vườn của biệt thự truyền ra tiếng kêu thống khổ của Đại cẩu tử.

Bùi Dịch đứng ở một bên, bốn chuyên gia huấn luyện chó mỗi người cầm roi da cùng các loại công cụ đứng ở bốn hướng, chỉ huy đào tạo hai con chó một đen một vàng.

"oẳng oẳng oẳng!"

Đại cẩu tử bị vòng lửa thiêu đốt cháy xém đến da lông, đau đến mức kêu gào một tiếng. Nhưng mà vừa mới muốn lui về, roi da "vút" một cái liền quất tới.

Nó lại oẳng một tiếng, co cẳng hướng về phía trước.

Bên cạnh con chó ngao Tây Tạng màu đen kia vẻ mặt lờ mờ đến gần nhìn.

Không biết bọn họ đang chơi cái gì, giống như bộ dáng chơi rất vui.

Sau đó - -

"Gâu!"

"Ăng ẳng!"

"Oẳng oẳng!"

"Gâu gâu gâu!"

Bốn chuyên gia huấn luyện chó đưa mắt nhìn nhau. Có chó ngao Tây Tạng lấy đà lùi ra phía sau rồi chạy đến, con chó này từ đầu liền không cần đến bọn họ, nó hiện tại nhảy qua vòng lửa rất hoàn hảo. Như đã được học từ trước.

Trong sân lập tức náo nhiệt lên, tiếng chó sủa to nửa cái trang viên đều nghe được.

Nhưng mà vẫn như cũ không có dẫn tới sự chú ý của người nào đó.

Bùi Dịch nhàn nhạt đưa mắt nhìn phòng khách biệt thự, bên trong trống không, ngay cả bóng người cũng không có.

Anh không khỏi nhíu mày. Người phụ nữ kia mới vừa rồi cười Đoạn Ngọc Lộ xong sau đó liền đi đến chỗ ngồi ở trong xe lấy ra tài liệu trong túi xách xem, toàn bộ quảng đường trở về nhà coi anh như không khí, sau khi về đến nhà lại trực tiếp đi vào trong phòng.

Hiện tại Đại cẩu tử kêu thành cái dạng này cô cũng không đi ra, chẳng lẽ thật sự nổi giận?

Bùi Dịch nhíu mày.

Nhưng mà cho đến giờ ăn cơm, Tô Thi Thi cũng chưa xuống lầu. Bùi Dịch mày nhíu càng ngày càng sâu, sắc mặt càng ngày càng đen, cuối cùng căng chân hướng tới trên lầu đi đến.

Trong phòng ngủ không có người, trong khách phòng cũng không có người, bang công hóng gió càng không ai, cuối cùng là ở trong thư phòng tìm được Tô Thi Thi.

Đầu tháng sau sáu giờ, trời đã có chút tối. Trong thư phòng bật đèn, ấm áp chiếu xuống một vòng vầng sáng.

Tô Thi Thi ngồi ở trước bàn làm việc, cúi đầu viết cái gì trên giấy.

An tĩnh như vậy, nghiêm túc như vậy, giống như toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có một mình cô.

Khó trách trong vườn náo loạn như vậy cô không có nghe được.

Bùi Dịch không biết sao nữa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, anh cho rằng buổi sáng hôm nay làm cho bạn của cô dọa chạy, chọc cô tức giận.

Anh biết Tô Thi Thi rất ít bạn, người gọi là Tống Trọng Hạo kia, là bạn tốt nhất của cô.

Có một lần anh nghe Tô Thi Thi nói qua, lúc còn học đại học Tống Trọng Hạo đã giúp cô rất nhiều, thậm chí cô có chút năng lực chuyện môn cũng là Tống Trọng Hạo giúp đỡ cô cùng nhau tích lũy lên.

Anh cố gắng nhẹ bước chân, chậm rãi hướng tới bàn đọc sách.

Tô Thi Thi không biết là gặp cái vấn đề khó khăn gì, mày bỗng nhiên sít chặt một phen. Viết hai chữ lại dùng lực gách bỏ, sau đó nhìn chằm chằm vào tờ giấy một hồi, hãy còn lắc lắc đầu, dùng bút trên giấy phủi đi một phen.

Cô nhìn nhìn cảm thấy được vẫn là không được, dứt khoát đem nguyên tờ giấy đã vò thành một cục ném tới một bên trong thùng rác, cầm ra một tờ mới lại tiếp tục viết.

Bùi Dịch chọn cái ghế ngồi xuống, liền như thế ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn cô.

Nhìn nhìn, thưởng thức trong mắt Bùi Dịch chậm rãi biến thành một loại tình cảm không rõ. Như là si mê, hoặc như là ẩn nhẫn, còn có một tia đau lòng.

Bên tai anh không khỏi nhớ tới đoạn hội thoại của Tần Phong hồi sáng ở trong phòng làm việc kia.

"Luôn luôn trải qua cực kỳ vất vả sao?" Bùi Dịch ở trong lòng thì thào hỏi.

Tô Thi Thi liên tục vẽ mấy tờ bản thảo đều cảm thấy được không được, phiền não vò thành một cục, toàn bộ ném vào trong thùng rác.

Cô xoa xoa cổ đau nhức, muốn uống miếng nước, nhưng mà ngẩng đầu, bất ngờ không kịp đề phòng chạm vào một đạo ánh mắt nóng bỏng.

"A..." Tô Thi Thi không khỏi lảo đảo một cái, có phần bị hù dọa, "Anh tới lúc nào?"

Bùi Dịch thu lại ánh mắt, ngồi thẳng người, lại làm ra một bộ mặt không chút thay đổi.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy anh như vậy, thần kinh lập tức khẩn trương: "Anh muốn làm gì?"

"Em nói xem?" Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô.

Tô Thi Thi không dám nhìn vào mắt của anh, mắt nhìn lung tung, tầm mắt bỗng nhiên ngưng lại.

Cô đứng lên đi đến giá sách bên cạnh, cầm lấy một chồng giấy nhìn có chút quen mắt đặt ở tầng thứ ba nhìn một hồi.

Đây không phải là bản thiết kế rạp chiếu phim Tinh Quang mà buổi sáng sư huynh của cô kêu không mang đi sao?

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía Bùi Dịch trong ánh mắt có một chút ngại ngùng, nhưng ánh mắt chân thành tha thiết.

Cô đi đến trước mặt Bùi Dịch, rất nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh vì tôi và bạn của tôi làm những thứ này." Cô nói xong giơ giơ lên bản vẽ trong tay.

"Anh biết không? Tôi thực sự cảm động anh giúp tôi như vậy, thật sự cám ơn anh." Tô Thi Thi còn nói một tiếng, "Cảm ơn."

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì Đoàn gia gây khó dễ, người tốt đối với cô, thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bùi Dịch tâm mạnh mẽ nhảy một phen, dưới đáy lòng kia vốn là đang bình ổn trở lại, tựa hồ có cái gì thật sự muốn nảy mầm đâm chồi.

"Cảm ơn tôi?" Anh đứng lên, một tay kéo Tô Thi Thi qua, một cánh tay kia nâng cằm của cô.

Lần này, Tô Thi Thi không có né tránh, nhìn thẳng mắt của anh, lần nữa nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh."

Trước kia trong quan niệm của cô, Bùi Dịch từ trước cho tới bây giờ đều là lạnh lùng. Nhưng mà cô không nghĩ tới Bùi Dịch có thể một lần lại một lần giúp mình.

Hồi tưởng lại trong đầu cô khoảng thời gian hai người ở chung từng ly từng tí, mặc dù có thời điểm người đàn ông này bá đạo làm cho người ta tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng anh đã làm rất nhiều chuyện khiến cho cô cảm động.

Đem cô từ gia đình chồng đáng sợ kia cứu ra ngoài, nơi mà cô đã từng bị tổn thương không thôi, trong trang viên này khắp nơi bảo vệ cô, mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa đưa đón cô…

Cô biết người đàn ông này vì cô thay đổi rất nhiều, thậm chí là nguyên tắc, tính cách gì đó.

Cô không chỉ một lần nghe quản gia nói, trước kia trong căn biệt thự này chưa bao giờ xuất hiện động vật, trước kia trong căn biệt thự này người làm chỉ cần phạm lỗi cũng sẽ bị đuổi việc… Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện trước kia cũng chưa cho phép qua, hiện tại đã biến thành luyện thành thói quen.

"Bùi Dịch, thật sự rất cám ơn anh." Tô Thi Thi ngửa đầu, ánh mắt chân thành tha thiết.

Ánh sáng trong mắt kia, sáng có chút làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bùi Dịch tim bỗng nhiên nhảy lỡ một nhịp, có chút bối rối.

Đã bao nhiêu năm chưa từng có loại cảm giác này?

Anh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ dễ dàngthỏa mãn như thế, đây chẳng qua là anh dùng một cái nhấc tay, có thể làm cho cô cao hứng như vậy.

Đơn thuần như vậy, giống như là cùng với người nào đó trong trí nhớ hợp lại.

Bùi Dịch nhìn xem người trước mắt, không biết sao, hiện ra một gương mặt xinh đẹp khác.

Cũng có một người đã từng giống cô đơn thuần như vậy, dễ dàng thỏa mãn.

"Dịch, chờ chúng ta già rồi liền tìm một nơi an tĩnh để sinh sống có được hay không? Như vậy chúng ta có thể mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, làm một đôi vợ chồng vô cùng đơn giản…"

Trạm Dẫn Lan…

Cái tên này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, giống như cùng khuôn mặt trước mắt này trùng khớp. Nhưng các cô rõ ràng là hai người khác nhau.

Nhưng Bùi Dịch giờ phút này như là không cách nào suy nghĩ, trong lòng có cổ cảm xúc đang không ngừng dâng trào.

"Cô bé, khi làm vợ của anh sẽ cực kỳ vất vả, em chuẩn bị xong chưa?" Bùi Dịch vuốt ve khuôn mặt Tô Thi Thi, ôn nhu hỏi.

Đôi mắt Tô Thi Thi cả kinh, trong lòng trong phút chốc giống như là tràn vào vô tận dòng nước ấm, không khỏi cảm động. Nhưng mà lại có chút nghi hoặc, anh cho tới bây giờ không kêu qua cô là cô bé.

Đang nghĩ ngợi, thân thể liền bị Bùi Dịch ôm lấy, anh ghé vào bên tai cô, nặng nề mà nói: "Anh sẽ không buông tay."

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy thân thể chuyển một cái, đã bị Bùi Dịch mang theo tựa vào trên bàn làm việc.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, đồ trên bàn toàn bộ đều bị quét ngã trên đất.

Ngay sau đó, cô bị đặt ở trên bàn làm việc.

87. Chương 87: Hôn Mê (18+)

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Cảnh báo có H, chỉ dành cho sắc nữ, các bé ko nên xem, cười gian.

ai ko đọc nên ngủ sớm. G9 mọi người

"Máy tính của tôi! " Trong thư phòng yên tĩnh đột nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi.

Tô Thi Thi đau lòng nhìn máy tính bị ném trên mặt đất, trong đó có rất nhiều tư liệu!

"Em nói lại lần nữa xem?" Tình ý kia trong phút chốc đã biến thành nghiến răng nghiến lợi, Bùi Dịch cảm thấy không nên để cho cô gái này nói chuyện vẫn tốt hơn.

Bởi Tô Thi Thi mỗi lần nói ra đều có thể làm anh tức giận đến nổi đầy gân xanh.

"Tại sao anh lại làm như vậy?" Sự cảm động vừa mới dâng lên trong lòng Tô Thi Thi lập tức tan thành mây khói. Đối với Bùi Dịch mà nói, ôn nhu hay dịu dàng cái gì cũng đều là giả dối.

"Tô Thi Thi, em có phải hay không nên bồi thường cho tôi?" Bùi Dịch đè lên người Tô Thi Thi, bắt đầu cởi quần áo trên người cô.

Tô Thi Thi đáy lòng khẩn trương, vội vã bắt được tay anh: "Bồi thường cái gì cơ?"

"Roạt" một tiếng, Bùi Dịch mạnh mẽ xé nát áo của cô, bộ ngực tuyết trắng lập tức phơi bày trong không khí, theo mỗi nhịp thở đều nâng lên hạ xuống, xinh đẹp động lòng người. Bùi Dịch cúi thấp người, cắn nhẹ vành tai cô, ánh mắt tối sầm nhìn Tô Thi Thi chằm chằm: "Bồi thường tối hôm qua!"

Đang lúc cao trào lại có thể ngủ được, anh có thể dễ dàng buông tha cho cô sao?

" Anh… ấu trĩ!" Tô Thi Thi tức giận đẩy Bùi Dịch ra xa, nhưng cô đâu phải đối thủ của anh?

Bùi Dịch nhanh chóng kìm được cô, những ngón tay thon dài mạnh mẽ phủ lên một quả anh đào, day nhẹ nụ hoa đỏ tươi phía trên khiến nó nhanh chóng vểnh cao. Bàn tay còn lại xấu xa luồn xuống nơi tư mật giữa hai chân Tô Thi Thi, cách một lớp vải mà chà xát, quen thuộc tìm được hoa hạch nhạy cảm, ngón tay đảo thành một vòng tròn, sau đó đều chụm lại ấn nhẹ.

Khoái cảm tê dại xộc thẳng lên đại não khiến Tô Thi Thi thét lên một tiếng đến chói tai, rồi sợ hãi vội vàng bụm miệng lại.

Cửa sổ vẫn còn chưa đóng, rèm cũng chưa buông, cô có muốn cũng không dám kêu!

Ngón tay thon dài của Bùi Dịch liên tục càn quấy có tiết tấu, lại muốn xuyên qua quần lót mà đâm vào hoa huyệt Tô Thi Thi. Tiếng rên bị đè nén hóa thành tức giận, Tô Thi Thi há miệng cắn lên bả vai Bùi Dịch một miếng. Áo sơ mi lập tức ướt át một mảng.

Con ngươi Bùi Dịch trầm hẳn xuống, nhưng lại lóe lên ánh sáng gian xảo như tia chớp, lan tỏa ý cười sâu đậm.

Tô Thi Thi ngốc nghếch, không biết cắn như thế này chỉ kích thích đau đớn sẽ chỉ càng làm cho đàn ông thêm hưng phấn mà thôi.

"Roẹt –" một tiếng tiếp theo, váy của cô tan thành từng mảnh vụn, rơi lả tả trên mặt đất, tình cảnh vô cùng thảm thương.

Tô Thi Thi lõa thể trước mặt Bùi Dịch, xấu hổ buông lỏng miệng đang cắn vai anh, hai gò má nóng đỏ bừng, cơ thể tỏa ra mùi thơm hấp dẫn chỉ thuộc về cô.

Đáy mắt Bùi Dịch quét qua cơ thể kiều diễm, bùng cháy thành lửa nóng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô.

Môi lưỡi dây dưa không dứt, Bùi Dịch ở trong miệng cô hút hết mật ngọt. Nhiệt độ trong thư phòng lên cao cực điểm, nháy mắt biến thành chiến trường rực lửa.

" Á!" Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, cửa phòng chẳng biết từ lúc nào đã bị mở ra. Tiểu Ưu vẻ mặt ngây ngốc đang nhìn hai người trong thư phòng.

Cô rõ ràng đã gõ cửa, tại sao lại còn bắt gặp cảnh tượng này?

Tô Thi Thi quay đầu liền nhìn thấy Tiểu Ưu vì quá sợ hãi mà quên cả chạy, hận không có cái hố nào để chui xuống.

"Tôi thật không muốn sống nữa!"

Tô Thi Thi ở trong lòng kêu rên, thời điểm này thực sự là dọa người. Sau này bảo cô làm sao đối mặt với người trong biệt thự đây?

Cuối cùng, vẫn là Bùi Dịch phóng ánh mắt rét lạnh đến, Tiểu Ưu đang hóa đá lập tức tỉnh lại. Cô chỉ kịp nói một câu thực xin lỗi, sau đó co cẳng bỏ chạy.

Nhưng sau khi chạy ra ngoài, lại cảm thấy có gì đó không được, lại nhắm chặt hai mắt quay lại…đóng cửa phòng!

Cô đợi mãi mà không thấy Tô Thi Thi ra ăn cơm, Bùi tiên sinh lại tức giận không biết bỏ đi đâu, nghĩ nghĩ một chút liền muốn đến xem, không ngờ hai người lại cùng nhau ở trong thư phòng.

Thư phòng này có hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, nếu không mở cửa, người ở ngoài chắc chắn sẽ không nghe được động tĩnh gì bên trong.

Tiểu Ưu sắc mặt từ đỏ biến thành một mảnh trắng bệch, cô có phải hay không sắp chết chắc rồi?

Hiện tại ở bên trong, Tô Thi Thi thật sự xấu hổ muốn chết, tức giận lại cắn Bùi Dịch. Nhưng không ngờ lại cắn trúng vành tai anh.

Thân thể Bùi Dịch vì hành động đó mà không nhịn được run lên, lửa nóng trong mắt lập tức bùng cháy hừng hực.

Bùi Dịch ôm chặt eo Tô Thi Thi, đưa tay kéo khóa quần tây, giải phóng cự long đã cương cứng, nổi đầy gân xanh tím. Quy đầu mạnh mẽ chà xát ngoài cửa huyệt, Tô Thi Thi run rẩy muốn khép hai chân, nhưng Bùi Dịch nhanh chóng giữ lại, dồn toàn lực động thắt lưng, côn thịt lập tức đi sâu vào cơ thể cô mà va chạm, hận không thể xuyên qua phía sau thân thể cô.

" A…á!" Tô Thi Thi nhất thời không chú ý, kêu lên một tiếng chói tai, trực tiếp rơi vào hôn mê bất tỉnh.

" Tô Thi Thi em!" Bùi Dịch tức giận đến tái mặt, động tác dưới thân càng nhanh hơn…

Tô Thi Thi cảm thấy chính mình dường như đã chết đi một lần, từ từ tỉnh lại. Vậy mà thời điểm này, người đàn ông phía bên trên vẫn điên cuồng luật động, điên cuồng đâm vào rút ra, chỉ là chiến trường đã được đổi thành giường ngủ trong phòng. Thủy dịch nhầy nhụa trong cơ thể ào ạt tiết ra để thích ứng với côn thịt thô cứng, theo từng cú va chạm phát ra âm thanh ọp ẹp dâm mỹ.

"Bùi Dịch, một ngày nào đó tôi sẽ trói anh lại, đè anh ăn một trăm lần!" Tô Thi Thi uất ức không cần giữ ý tứ gì nữa, trực tiếp nói ra những lời thô tục.

Tên ác ma háo sắc này!

" A!" Bùi Dịch đột ngột tăng tốc chạy nước rút, một lần đâm lút cán vào tận sâu trong tử cung cô. Tô Thi Thi lại thét lên, một lần nữa ngất đi.

Đêm nay, Tô Thi Thi cảm thấy chính mình đã chết đi một trăm lần…

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi đeo kính râm, tay đỡ eo lưng đau nhức như muốn rời ra thành từng mảnh, mặt mũi tái xám đi vào công ty Xây dựng Tiệp Khắc.

Thời điểm đứng trước phòng thiết kế trên tầng mười lăm, Tô Thi Thi đột nhiên có một loại dũng khí kích thích muốn quay về.

Hiện tại cô mang bộ dạng này đi vào…

Tô Thi Thi lắc đầu, xoa xoa huyệt thái dương, hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ tinh thần, mới chậm rãi đi vào phòng.

"Ôi, ai đây? Mới từ "thiên đường" trên giường đứng lên sao?"

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy Tô Thi Thi đến, lập tức đánh giá một lượt, rời khỏi chỗ ngồi, lượn qua chỗ Tô Thi Thi một vòng.

Lúc trước cô đã sớm nghe nói, trong công ty đã truyền tin Tô Thi Thi bị người ta bao nuôi rồi. Cô biết chắc chắn người đàn ông kia là ai. Hiện tại đúng là một cái cớ tốt để chế giễu Tô Thi Thi, lí nào cô ta lại bỏ qua được.

Ánh mắt Tô Thi Thi chớp lóe, người phụ nữ này dường như chưa biết sợ là gì.

Tô Thi Thi kìm nén cảm xúc, đứng thẳng người dậy, trên mặt lộ ra cảm xúc thán phục: " Đoàn tiểu thư, về phương diện này tôi còn đang muốn thỉnh giáo cô, cô không phải rất thích đàn ông công phu trên giường lợi hại sao?"

Cô nói xong, còn cố ý cúi nhìn chân mình, vạn phần thương tâm nói: "Hôm qua tôi không cẩn thận vấp ngã, nhưng vừa rồi may có cô nhắc nhở tôi, nếu có một ngày tôi không còn việc làm, có thể tìm đàn ông bao nuôi đúng không?"

"Tôi còn nghe nói cô đang cùng tổ trưởng Tôn có quan hệ phải không? Cô cũng biết anh ta có tiếng là lạnh lùng thích làm giá sao, nếu không phải chuyện liên quan đến việc, anh ta sẽ không nói với cô một lời."

Đoàn Ngọc Lộ nghe vậy, quả nhiên dương dương tự đắc nói: "Đó là đương nhiên, sáng nay tôi còn cùng tổ trưởng Tôn ăn sáng, anh ta đối với tôi vô cùng ôn nhu chăm sóc."

Cô ta vừa dứt lời, Khúc Hồng Mai đang muốn đi lấy nước, sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt hiện lên một tia tức giận, rồi nhanh chóng biến mất.

Tô Thi Thi vừa rồi đối thoại với Đoàn Ngọc Lộ, thanh âm cũng không lớn lắm, chỉ vừa đủ để hai người nghe được.

Nhưng Đoàn Ngọc Lộ dường như từ đầu đã cố tình không hạ giọng, mong sao cả phòng thiết kế đều biết hết.

Tô Thi Thi âm thầm quan sát biểu tình của Khúc Hồng Mai, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, dường như cô đã một mũi tên trúng hai đích.

"Cô thật lợi hại." Tô Thi Thi giơ ngón cái với Đoàn Ngọc Lộ, sau đó tiếp tục đỡ eo, chậm chạp bước vào phòng làm việc.

Bùi Dịch đáng chết, thù này cô nhất định phải báo!

Tô Thi Thi đi vào không bao lâu, Khúc Hồng Mai đột nhiên lấy ra một chồng tư liệu lớn, đi đến đặt lên bàn làm việc của Đoàn Ngọc Lộ: "Làm cái này đi."

Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn Khúc Hồng Mai, nhíu hỏi: "Dựa vào cái gì tôi phải làm? "

"Đây là quy tắc ở đây. Hiện tại các đồng nghiệp khác đều đã bộn bề công việc, chỉ có cô nhàn rỗi, cho cô làm chút chuyện đã ra sức từ chối, không thì đừng nên ở lại nơi này!"

Khúc Hồng Mai không đợi Đoàn Ngọc Lộ kịp đáp lại, tiếp tục lạnh lùng nói: "Cho dù là Đoàn tổng giám đốc, thấy mọi người bận tối mày tối mặt cũng phải giúp đỡ, huống gì là cô!"

Khúc Hồng Mai nghĩ đến lúc Đoàn Ngọc Lộ nói ra từ "thiên đường" kia, lại nghĩ đến việc khác.

Cho dù vị Đoàn tổng giám đốc có vì em gái ngực to não nhỏ này ra mặt, cũng phải nghĩ đến nguyên tắc của công ty. Vốn đưa cái đồ vô dụng này đã là điều tối kỵ, cô để xem Đoàn tổng giám đốc có hạ thấp mình đến trách cứ cô hay không!

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe thấy tên chị mình, khẽ cắn môi, không nói gì. Từ trước tới giờ chị cô ta đã dặn dò, ở công ty này trừ Tô Thi Thi, ai cũng không nên đắc tội.

"Hừ! Chờ xem!"

Đoàn Ngọc Lộ hừ lạnh một tiếng. Đối mặt với chuyện này, cô ta không làm được gì.

Đang buồn bực, chợt điện thoại vang lên. Cô ta vừa thấy tên Phú Tuyết Trân, lông mày không nhịn được nhíu lại.

"Ngọc Lộ, mẹ đang ở dưới công ty con, mau ra gặp mẹ một chút. "

Phú Tuyết Trân thấy cô ta vừa bắt máy đã nói nhanh.

"Bà tới công ty làm… " Đoàn Ngọc Lộ đang định kêu bà trở về, đột nhiên nhớ ra, mẹ chồng cô ta không phải nói Tô Thi Thi rất nghe lời bà sao?

Trong mắt cô ta quét qua một tia khí lạnh, đứng lên, không hề nghĩ ngợi đi ra ngoài cửa.

88. Chương 88: Tổng Giám Đốc Biết Rõ?

Edit:

Beta: Ryeo

"Tổng giám đốc, Hà phu nhân đã tới, hiện tại đã đến bên trong bộ phận thiết kế." Trợ lý ở trước bàn làm việc, cẩn thận báo cáo.

Bùi Dịch động tác ký tên ngừng lại, nhưng lập tức trên văn kiện rất nhanh ký hoàn danh, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trợ lý, phun ra mấy chữ

"Toàn lực phối hợp."

Trợ lý ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, toàn lực phối hợp? Là ý gì?

Vị Tô tiểu thư kia tới cùng là ai, vậy mà để cho tổng giám đốc như vậy…

"Đem văn kiện giao cho thư kí Vương."

Trợ lý thư ký còn chưa nghĩ xong, Bùi Dịch liền đem văn kiện vừa kí đưa tới.

Vâng ạ cô tiếp nhận, gặp Bùi Dịch không có nói thêm gì khác, liền đi ra ngoài.

Dù sao cũng là lầu 20, ánh mắt đó là người phi thường không có thể so sánh. Trợ lý thư ký trong lòng đã có chủ ý, ra ngoài đem văn kiện giao cho văn phòng của thư ký Vương, sau đó trở về bộ phận nhân sự gọi điện thoại.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn thành phố phồn hoa phía dưới, trong mắt cảm xúc nhàn nhạt từ từ biến đổi, hiện lên hơn một tia hứng thú.

"Bây giờ em lại sẽ mang đến cho tôi thêm cái bất ngờ gì đây?" Bùi Dịch thì thào tự nói.

Anh cực kỳ chờ mong cô gái nhỏ của anh sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Lầu 15 bên trong bộ phận thiết kế.

Tô Thi Thi đang ngồi ở vị trí của mình làm việc, nhíu mày nhìn chăm chú tư liệu hạng mục trang trí nhà khách sân vận động quốc gia trước mặt.

"Xây dựng Minh Đỉnh." Tô Thi Thi nhìn chằm chằm đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Xây dựng Tiệp Khắc, mặt nhăn càng sâu.

Xây dựng Minh Đỉnh cũng là mấy năm nay cùng Xây dựng Tiệp Khắc lớn mạnh. Đội thiết kế thực lực phi phàm, mà còn nghe nói nó người sáng lập cũng rất thần bí, thực lực hùng hậu, hắc bạch lưỡng đạo đều có lực ảnh hưởng.

"Quả thật khó làm."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quả nhiên là một củ khoai lang phỏng tay, khó trách giống như trái bóng bị mọi người đá tới đá lui, ai cũng không dám tiếp.

Xây dựng Tiệp Khắc trước mắt phải đối đầu với cuộc chiến về sức mạnh kỹ thuật, mà các công ty kia lại mạnh thế lực. Lần này đích thị hạng mục kiến trúc quốc gia…

Tô Thi Thi xoa xoa trán, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng.

Chưa đến cuối cùng thì không biết ai thắng ai thua!

Ngay lúc cô nghiên cứu đối thủ cạnh tranh, cửa văn phòng bỗng nhiên bị người mở tung ra, hai người phụ nữ không coi ai ra gì đi đến.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, trong mắt kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất.

Phú Tuyết Trân? Cô có nhìn lầmhay không, sao bà mẹ chồng trước đây của cô lại muốn tới nơi này?

Nhưng nhìn phía sau là Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng cô nhất thời hiểu rõ.

"Các người có chuyện gì sao?"

Bên kia Ôn Ngọcc đang làm việc bị quấy rầy, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hai người đột nhiên xông tới.

Đi ở phía trước một người phụ nữ dáng vẻ phu nhân, cô thậm chí chưa từng nhìn thấy qua. Chẳng lẽ là khách hàng sao?

"Nơi này không có chuyện của cô, cô ngồi ở chỗ kia làm chuyện của mình tốt hơn."

Đoàn Ngọc Lộ khinh thường trừng mắt nhìn Ôn Ngọc liếc mắt, lập tức quay đầu khiêu khích nhìn Tô Thi Thi bên kia.

Phú Tuyết Trân cũng sớm đã thẳng tắp đi tới trước mặt Tô Thi Thi, trên cao nhìn xuống suy tính đánh giá cô một hồi, trên mặt mang theo tươi cười, liền giống như lần đầu Tô Thi Thi gặp bà ta, cũng là bộ dạng hiền lành kia.

Bà ta làm bộ ôn nhu nhìn Tô Thi Thi: "Nghe Ngọc Lộ nói con đến chỗ này làm việc, ta còn không tin. Không phải nói đi theo người có tiền sao? Sao còn phải đi làm?"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Lời nói khó nghe như xỉa xói người khác nhưng bộ dáng lại ra vẻ hiền lành, bà ta là bị tâm thần phân liệt sao?

Cô đứng lên lùi lại một bước, nhàn nhạt nhìn Phú Tuyết Trân: "Ngọc Lộ cũng không phải đang đi làm sao? Tôi dù sao còn chưa có gả cho người ta, cũng phải tay làm hàm nhai tự sống bằng sức của mình."

"Cô…" Phú Tuyết Trân nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, bà ta vừa mới châm chọc Tô Thi Thi đi làm thật mất mặt, cô bây giờ vừa nói, không phải là nói Đoàn Ngọc Lộ gả cho Hà gia còn ủy khuất hơn rồi hả?

Phú Tuyết Trân bất giác xiết chặt nắm tay, âm thầm hít vào một hơi. Gặp trong phòng có người ngoài ở đây, quay đầu hướng Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt ra hiệu.

Đoàn Ngọc Lộ hiểu ý, đi đến đối diện Ôn Ngọc, gõ gõ cái bàn:"Cô ra ngoài một chút."

Ôn Ngọc thất kinh đứng lên, hai mi mắt ướt sũng cẩn thận nhìn Đoàn Ngọc Lộ một chút, lại nhìn xem người lạ đột nhiên xông tới kia, nhỏ giọng nói: "Nơi này là văn phòng làm việc của tôi, người nên ra ngoài là các người mới phải."

"Cô lặp lại lần nữa xem?"

Đoàn Ngọc Lộ mặt mày rạng rỡ lập tức trầm xuống, chỉ là một con nhỏ vô dụng cũng dám kêu cô ta ra ngoài, thật sự là buồn cười.

"Tôi…" Ôn Ngọc mặt lập tức đỏ bừng.

"Các người quá đáng rồi đó, lập tức ra ngoài, chúng tôi vẫn còn làm việc." Tô Thi Thi đi tới, chỉ vào cửa, kìm chế tức giận.

"Thi Thi, cô sao có thể như vậy, ta nhớ rõ cô trước kia lúc sống cùng Chí Tường nhà chúng ta không phải cái dạng này." Phú Tuyết Trân cũng đi tới, vẻ mặt đau lòng nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thật hết nói nổi. Bà mẹ chồng cũ này cua cô muốn ở chỗ này diễn trò sao, cô hiện tại không có tâm tình cùng chơi với bọn họ.

Cô trực tiếp đối với Phú Tuyết Trân nói: "Hà phu nhân bà là loại người gì, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, không cần vất vả diễn trò như vậy? Tôi xem bà mặt đã cười đến cứng ngắt rồi, không mệt sao?"

"Nơi này không phải Hà gia, cũng không phải Đoàn gia, đây là chỗ làm việc của người khác. Tôi khuyên các người vẫn lại là khẩn trương ra ngoài, tránh đến lúc đó xấu hổ trướctất cả mọi người."

"Cô dám nói chuyện với mẹ chồng tôi như thế sao?" Đoàn Ngọc Lộ chỉ vào Tô Thi Thi mắng, đồng thời trong lòng có chút bực mình.

Bà mẹ chồng này không phải nói Tô Thi Thi cực kỳ nghe lời của bà ta sao? Nhưng ở tình huống hiện tại, Tô Thi Thi một chút cũng không đem bà ta để vào mắt.

Phú Tuyết Trân hiển nhiên cũng tức giận đến nơi, nhưng e ngại có người ngoài ở đây, nghĩ không muốn mất phong thái cao quý của mình, chỉ làm ra vẻ mặt đau lòng nhìn Tô Thi Thi. Giống như Tô Thi Thi đã phạm vào "mười tội ác" khó thể nào tha thứ một dạng.

Ôn Ngọc trong lòng thấp thỏm, cô tuy nhát gan, nhưng cũng không ngu ngốc, lập tức liền minh bạch mọi chuyện.

Cô không biết từ đâu có dũng khí, cắn răng, từ chỗ ngồi đi tới, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Đoàn tiểu thư, tôi nói lại tôi là trưởng phòng ở đây, hiện tại cô như vậy xông vào văn phòng của tôi làm loạn, tôi khuyên cô vẫn lại là…"

"Cô là cái thá gì? Dám nói chuyện như vậy với tôi?" Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp cầm cái ly trên bàn hướng Ôn Ngọc hất qua.

"Ngọc cẩn thận!"

Tô Thi Thi tay mắt lanh lẹ kéo Ôn Ngọc ra, chỉ nghe "Choang" một tiếng, cà phê trong cái ly toàn bộ đều đã hắt đến chỗ cái bàn cùng ghế tựa, bắn tung tóe rối tinh rối mù.

Sắc mặt Ôn Ngọc trắng bệch, không thể tin nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

Quả thực không thể nói lý!

Tô Thi Thi tức điên, đi trở về chỗ ngồi của mình, cầm điện thoại lạnh lùng liếc Phú Tuyết Trân cùng Đoàn Ngọc Lộ một cái, lập tức bấm gọi bộ phận nhân sự

"Bên trong bộ phận thiết kế, văn phòng tổ trưởng tổ một có nhân viên dẫn theo người nhà đến quấy rối, mau cho bảo an tới!"

"Bốp" một tiếng, Tô Thi Thi nói chuyện điện thoại xong đầy căm phẫn liền ném điện thoại di động trên bàn, quay đầu lạnh lùng nhìn Phú Tuyết Trân cùng Đoàn Ngọc Lộ: "Có bản lĩnh thì đừng đi."

"Người nào sợ cô nha, có bản lĩnh thì cô kêu người đến, xem đến lúc đó thật mất mặt là người nào."

Đoàn Ngọc Lộ nghênh cổ nói, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ.

Chị cô ta luôn mãi dặn dò cô ta trừ Tô Thi Thi ra ai cũng không được trêu chọc, chuyện bây giờ giống như có phần không khống chế được rồi.

Nhưng Phú Tuyết Trân đã có chút hưng phấn lên, bà ta lại thích làm lớn chuyện, đến lúc đó, thật mất mặt khẳng định hẳn không là bà ta.

Bộ phận nhân sự đến thật sự nhanh, chỉ là để cho tất cả mọi người không nghĩ tới, người đến là trưởng phòng bộ phận nhân sự Diêu Thanh Uyển, còn có - -

Người của lầu 20?

Đó không phải là tổng giám đốc cũng biết chuyện này rồi sao?!

Đoàn Ngọc Lộ không biết người của lầu 20, nhưng vừa thấy đến Diêu Thanh Uyển, mặt cô chải quét một phen liền trắng vài phần

89. Chương 89: Chức Lớn Đè Chết Người

Edit: Mít

Beta: Ryeo

"Vừa rồi có chuyện gì vậy?"

Diêu Thanh Uyển trầm mặt đi tới, ánh mắt lạ lùng rơi trên người Phú Tuyết Trân, khẽ cau mày:

"Không biết vị phu nhân này tới công ty chúng tôi có việc gì ạ? Chúng tôi có nhân viên chuyên nghiệp tiếp đón, mời đến bộ phận khách hàng."

"Không cần không cần, tôi là mẹ chồng của Ngọc Lộ, người nhà của Đoàn tổng chỗ mọi người. Hôm nay đến đây tham quan một chuyến… "

"Thật ngại quá, Xây dựng Tiệp Khắc không phải viện bảo tàng, không cho phép người khác tự ý vào thăm. Nếu không có việc gì khác, làm phiền bà ra ngoài." Diêu Thanh Uyển cắt lời Phú Tuyết Trân, giọng nói so với lúc trước đã lạnh hơn vài phần.

Tô Thi Thi hơi hơi quay đầu, liếc mắt ra hiệu với Ôn Ngọc bên cạnh, hai người đều muốn bật cười.

Cô gọi điện thoại trực tiếp cho bộ phận nhân sự chính là muốn thử vận may. Nếu để cho Diêu Thanh Uyển nữ ma đầu kia biết chuyện này, khẳng định là sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Không ngờ, cô ta thật sự đã đến đây.

Tô Thi Thi nhìn đến phía sau Diệu Thanh Uyển, có một cô gái trẻ tuổi đoan trang. Không biết cô gái này là ai?

Đúng lúc đó, cô gái xinh đẹp kia cũng đang nhìn xung quanh, ánh mắt hai người chạm nhau, cô gái liền cười với Tô Thi Thi một cách thân thiện.

Tô Thi Thi trong lòng run lên, đây là đang cười với cô sao?

Bên này, Phú Tuyết Trân bị Diêu Thanh Uyển nói ý đến sượng mặt, kéo tay áo Đoàn Ngọc Lộ, nháy nháy mắt với cô ta.

Đoàn Ngọc Lộ nhíu đôi mi thanh tú, ánh mắt lộ vẻ không kiên nhẫn. Bà mẹ chồng này thật biết gây chuyện cho cô ta. Cả công ty đều biết, vị này là chủ quản nhân sự khó tính nhất, chị cô ta đã dặn dò kĩ càng, không được đắc tội với người phụ nữ này!

"Mẹ cứ về trước đi." Đoàn Ngọc Lộ đột nhiên nói.

"Con nói cái gì?" Phú Tuyết Trân nghi ngờ tai mình có vấn đề, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

Lúc này bảo bà ta quay về, thì còn gì là mặt mũi?

"Tôi bảo bà về thì hãy về đi, sao lại nhiều chuyện như vậy?" Đoàn Ngọc Lộ liếc bà ta một cái, đẩy bà ta ra ngoài.

Phú Tuyết Trân lập tức trầm mặt, ánh mắt như phi đao về phía Tô Thi Thi, cảm thấy cả mặt trong mặt ngoài đều đã mất hết rồi.

Bà ta gạt tay Đoàn Ngọc Lộ ra, tự mình chuyển ánh mắt chống lại Diêu Thanh Uyển: "Cô làm ở bộ phận nào? Cô có quyền gì mà lên tiếng ở đây? Tôi nói cho cô biết, cô tốt nhất nên cẩn thận một chút, bằng không giám đốc Đoàn mà biết, cô sẽ gánh lấy hậu quả."

"Gíam đốc Đoàn?"

Cô gái đứng sau Diêu Thanh Uyển đi lên phía trước, đánh giá Phú Tuyết Trân và Đoàn Ngọc Lộ một lượt, cười nhạt nói: "Các người là người nhà của giám đốc Đoàn?"

"Không sai, tôi là em gái, vị này là mẹ chồng tôi, chúng tôi chính là người nhà."

Đoàn Ngọc Lộ bị ánh mắt cô gái kia đánh giá, vô cùng khó chịu nói.

Nói sao thì bọn họ cũng là người của Đoàn gia, cô ta không tin cái công ty Xây dựng Tiệp Khắc này dám đối đầu với Đoàn gia.

"Là vậy sao?" Người phụ nữ xinh đẹp có vẻ đăm chiêu gật gật đầu.

Diêu Thanh Uyển ở bên cạnh nhướng mày: "Trợ lý Tiêu, chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng."

"Không cần." Trợ lý Tiêu cười nhạt nói: "Nếu là lúc trước thì không có quan hệ gì, nhưng bây giờ giải quyết một thể cũng tốt."

Đang nói, mỹ nữ ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Diêu Thanh Uyển: "Tôi nghĩ loại chuyện nhỏ nhặt này không nhất thiết phải cho tổng giám đốc biết, trưởng phòng Diêu nói có đúng không? "

"Vâng ạ" Diêu Thanh Uyển gật đầu, thái độ vô cùng cung kính.

Đoàn Ngọc Lộ nhất thời đã hiểu ra, người này chính là người của tổng giám đốc.

Nhớ đến vị tổng giám đốc đến chết cũng không dám lộ mặt, trong lòng cô ta có một tia khinh thường: "Không biết các người muốn giải quyết việc chung như thế nào? Không sai, người là tôi đưa vào, tôi muốn đưa người tới thăm, các người ai dám đuổi tôi ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, các người không biết vị trí mình ở đâu!" Phú Tuyết Trân cao giọng nói.

Bà ta hướng về Tô Thi Thi, gặp sự tình này cũng đều do cô, thật là bị làm cho tức chết.

Lời thốt ra xong, mặt Diêu Thanh Uyển lập tức trầm xuống, cầm điện thoại ra, trực tiếp gọi tới phòng bảo an, gọi hai bảo an đến bộ phận thiết kế.

"Cô làm vậy là có ý gì?" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt lớn.

"Ý của tôi rất đơn giản, để cho các người biết đây là đâu." Diêu Thanh Uyển lạnh lùng nói, ánh mắt dừng lại một chút trên người Tô Thi Thi đang đứng một bên lặng lẽ không lên tiếng.

Cô có ấn tượng rất sâu sắc với Tô Thi Thi, cũng nghe nói một chút đến chuyện xảy ra của cô bên trong phòng thiết kế này.

"Tô tiểu thư, hi vọng cô không bởi vì một chút chuyện vô vị này mà ảnh hưởng đến nhiệt tình làm việc. Cứ coi đây là nhà mình, tôi mong chờ biểu hiện tiếp theo của cô." Diêu Thanh Uyển nghiêm túc nói.

Tô Thi Thi vẻ mặt nghiêm trang, đứng thẳng người, mỉm cười nói: " Tôi hiểu, cảm ơn trưởng phòng Diêu."

"Cô, các người…."

Đoàn Ngọc Lộ thấy mình bị coi như không khí, tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch. Ở bên cạnh cô ta, Phú Tuyết Trân cũng biết tình hình không thích hợp, sắc mặt ngày càng khó coi.

Ngay lúc bà ta chuẩn bị phát tiết, trợ lý Tiêu đột nhiên âm u nói: "Không biết tại sao giám đốc Đoàn vẫn chưa đến nhỉ, tôi muốn tìm cô ta nói chuyện một chút."

Tô Thi Thi nghe đến đó, khóe miệng không tự giác cong lên.

Vị trợ lý này cũng rất lợi hại, cô tò mò không biết tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc là người như thế nào.

Lại nghĩ đến Đoàn Ngọc Tường là giám đốc của bộ phận thiết kế hẳn là có nhiều tai mắt ở đây, không có khả năng không biết ở đây đang xảy ra chuyện gì, đáng lẽ phải đến che chở cho em gái mình như dến giờ vẫn không thấy tăm hơi.

Điều này chứng tỏ cô ta không dám đến, hoặc đang đề phòng điều gì đó.

Đoàn Ngọc Lộ nào có nghĩ được thâm ý này? Bị nhục nhã như vậy, cô ta liền muốn phát tiết.

"Các người thật quá đáng, tôi sẽ nói với chị tôi, chị ấy sẽ không bỏ qua cho các người!"

Cô ta nói xong, quay đầu lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi: "Chắc chắn là kẻ tiện nhân cô đang đứng sau gây sự, cô cho là cô cực kỳ có năng lực sao? Cô bất quá cũng chỉ là con đàn bà hầu hạ đàn ông trên giường thôi…"

"Đoàn tiểu thư, cô đang nghi ngờ mắt nhìn người của tôi sao?"

Diêu Thanh Uyển mặt sắc lạnh lùng hơn, Tô Thi Thi là cô tuyển vào, lại dám nghi khả năng chọn người của cô!

Tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai người bảo an rất nhanh đi vào.

Diêu Thanh Uyển chỉ tay vào Phú Tuyết Trân: "Đưa người phụ nữ không rõ lai lịch này tới phòng bảo an tra hỏi, bà ta đến đây nhằm mục đích gì!"

"Các người dám!"

Phú Tuyết Trân mặt triệt để đen, nhìn hai vị bảo an to cao đang bước đến chỗ mình, lo sợ bám chặt lấy Đoàn Ngọc Lộ: " Ngọc Lộ…."

"Đoàn tiểu thư." Diêu Thanh Uyển ngắt lời bà ta, nhìn thẳng vào Đoàn Ngọc Lộ nói: "Cô công tư không phân minh, bỏ bê nhiệm vụ, vi phạm công tác. Tôi sẽ cho thông báo đến toàn bộ công ty công khai phê bình, hơn nữa sẽ ghi vào hồ sơ! Nếu cô không phục, có thể đi nói cho giám đốc Đoàn chị cô mà cáo trạng."

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, lập tức điên lên, "Cô dựa vào đâu mà làm như vậy…"

"Đoàn tiểu thư tâm trạng không tốt, tôi nghĩ hôm nay cô không cần làm việc, nghỉ một ngày đi." Trợ lý Tiêu đột nhiên nói.

"Đúng vậy. Thủ tục tôi sẽ giúp Đoàn tiểu thư đây làm!" Diêu Thanh Uyển nói xong, ra hiệu cho một bảo an khác đi đến.

Vị bảo an lập tức đi đến bên Đoàn Ngọc Lộ, bắt lấy hai tay cô ta kéo ra ngoài.

Bên kia, Phú Tuyết Trân cũng sớm bị bảo an lôi ra ngoài, hai người giống như tội phạm bị áp giải ra.

"Các người… Ngọc Lộ chuyện này rốt cuộc là sao vậy?" Phú Tuyết Trân tức giận đến nỗi mặt hết đỏ lại trắng. Tại sao sự việc lại thành ra thế này!

"Bà đừng nói nữa!" Đoàn Ngọc Lộ che mặt, vừa xấu hổ vừa giận dữ, hận không có cái lỗ để chui xuống.

Hôm qua cô ta bị trần truồng trước đồng nghiệp ở đường quốc lộ, đã bị cười chết rồi, bây giờ lại thêm chuyện này.

Nhìn ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh đang nhìn cô ta, mặt mũi đều đã mất hết rồi!

"Con, thái độ của con là sao?"

Sắc mặt Phú Tuyết Trân trầm xuống, hai người lập tức cãi nhau.

Nghe tiếng cãi vã bên ngoài dần xa, Tô Thi Thi ho khan một tiếng, nén cười vô cùng khổ sở.

"Tô tiểu thư, Ôn tiểu thư, làm phiền rồi." Trợ lý Tiêu nở nụ cười, cùng Diêu Thanh Uyển bước đi, nhìn Tô Thi Thi một cái.

Giờ cô đã hiểu tổng giám đốc nói hết sức phối hợp là có ý gì.

Cô ấy có quan hệ gì với tổng giám đốc? Hai người thật đáng ngờ!

Đợi hai người đi khỏi, Tô Thi Thi và Ôn Ngọc nhìn nhau, " Phutj " một tiếng, không nhịn được cùng nhau cười ha hả

90. Chương 90: Quá Khứ Đen Tối Của Bùi Tiên Sinh

Edit: Kaly Vương

Beta: Ryeo

Trên cao, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, phủ kín căn phòng yên lặng.

Trong văn phòng chủ tịch to như vậy, chỉ nghe tiếng đánh máy ở trên bàn làm việc phát ra thanh âm nhẹ nhàng, nghe ra tựa hồ có chút ồn ào, đều là giọng nói của các cô gái.

Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình vi tính, Tô Thi Thi gục xuống bàn cười, trong mắt đầy sự dịu dàng.

Quét mắt đến điện thoại đặt ở một góc bàn, Bùi Dịch mâu sắc trầm trầm, ngón tay thon dài duỗi qua cầm điện thoại lên, nghĩ nghĩ, nhắn tin đi.

Một lúc sau, trong video thấy Tô Thi Thi cầm lấy điện thoại ở trên bàn làm việc.

"Biểu hiện không tồi." Nội dung tin ngắn chỉ có bốn chữ, lời ít mà ý nhiều.

Tô Thi Thi ánh mắt kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào người gửi hồi lâu, nghi hoặc hiện rõ lên miệng.

Sao đột nhiên lại nhắn một câu như vậy?

Đột nhiên, cô nhớ tới những gì vừa xảy ra, chẳng lẽ Bùi Dịch là khen ngợi cô?

Nhưng làm sao anh biết nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng nghi hoặc, ánh mắt cảnh giác đảo quanh gian phòng, cuối cùng hướng trần nhà tìm kiếm, nhưng chẳng thấy gì.

Bùi Dịch trong lòng bối rối, đột nhiên phát hiện chính mình vừa rồi làm chuyện ngu ngốc.

"Ha ha ha!"

Sau lưng anh vang lên tiếng cười điên cuồng, không biết Tần Phong vào khi nào và đứng ở phía sau anh, chứng kiến toàn bộ.

Bùi Dịch mặt lập tức đen, quay đầu lành lạnh nhìn anh một cái: "Đem chuyện vừa rồi quên đi."

Tần Phong cười đánh giá anh: "Mấu chốt là không thể quên được nha. Bùi tổng giám đốc đại tài là lần đầu tiên phạm sai lầm như vậy? Cái này gọi là cái gì, đắc ý vênh váo? Vậy mà bí hiểm khen ngợi Thi Thi, kết quả tự chuốc hoạ thôi…"

"Tần Phong!" Bùi Dịch roạt một phen từ chỗ ngồi đứng lên, có ý nghĩ muốn giết người diệt khẩu.

Tần Phong thân thể khẽ run rẩy, nhảy về sau một bước dài, hai tay ôm ngực, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh: "Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng xằng bậy!"

Bùi Dịch lành lạnh liếc mắt nhìn anh, sau đó ngồi trở lại vị trí, đem video clip hình ảnh đóng lại, hai tay ở trên bàn phím gõ rất nhanh.

Tần Phong sửng sốt, đi tới đứng ở một bên nhìn: "Cậu… Không phải chứ? Đây cũng quá đê tiện, vạn nhất dọa đến cô ấy thì làm sao đây?"

"Cậu yên tâm, lá gan cô ấy rất lớn."

Bùi Dịch ôn hoà nói, động tác một chút cũng không chậm lại, rất nhanh, trên màn hình hiện lên các dãy số đang chạy qua lại.

Không có ai biết vị này dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thiếu niên anh hùng lại là một vị cao thủ máy tính.

Bên trong Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, tùy ý có thể lấy được hình ảnh cameras được lắp ẩn khắp mọi nơi, cùng với chương trình kiểm soát nghiêm mật, cả tòa Cao ốc nhìn vậy chứ không đơn giản như vậy, không phải công ty nào đều có thể làm được.

Chẳng được bao lâu, ở lầu 15 bên trong văn phòng bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi nhìn đến điện thoại mình hiện tin nhắn của Bùi Dịch gửi từng chữ từng chữ biến mất, cho đến cuối cùng hoàn toàn không thấy.

Tô Thi Thi xoa xoa mi mắt, tưởng rằng điện thoại xảy ra vấn đề. Tắt máy khởi động lại, kiểm tra hộp thư, vẫn như cũ không tung tích tin nhắn kia.

Giống như là nó chưa từng xuất hiện.

"Đây cũng quá kỳ quái rồi?" Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, muốn nhắn đi hỏit Bùi Dịch một chú, nhưng cảm thấy được không ý nghĩa.

Chẳng lẽ thật là người khác nhắn nhầm sao?

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, giống như cũng chỉ có lời giải thích này hợp lý nhất, bằng không cô thật đúng là nghĩ Bùi Dịch gắn thiết bị theo dõi trên người cô rồi.

Cô để điện thoại đặt ở một bên, vùi đầu vào công việc bận rộn.

Dự án công trình thiết kế phòng nghỉ cho chính khách đã đăng lên báo, những người khác đều không dám đụng vào. Tô Thi Thi không có cách nào, do cô cùng một vị Thiết Kế Sư cùng tổ toàn lực gánh vác.

Sau vài ngày cô bận mù mịt trời đất, mỗi ngày mặc kệ là ở trong công ty hay tại biệt thự, trừ ăn cơm đi ngủ, toàn bộ đều đang làm việc.

Nhưng mà chuyện không ngờ nhất, Bùi Dịch vậy mà không có tới quấy rầy cô.

Ngày hôm đó, Tô Thi Thi sau khi làm xong một cái thiết kế mẫu về gian nhà khách, đứng lên duỗi thắt lưng.

Buổi sáng đi làm đến bây giờ, cơm trưa cũng chỉ là ăn vài miếng, vội vàng đến bây giờ đã buổi chiều tan tầm.

"Làm xong rồi hả?" Ôn Ngọc thấy cô đứng lên, lập tức chạy tới, vui vẻ nói, "Cho tôi xem."

Tô Thi Thi cười đem trên bản thiết kế bàn đưa cho cô: "Chỉ là vẽ phát thảo."

"Oa… thật tuyệt vời!"

Ôn Ngọc hướng cô đưa thẳng ngón tay cái lên, từ đáy lòng tán thưởng.

Tuy Tô Thi Thi kinh nghiệm hành nghề không đủ, về nhiều phương diện lại vẫn có vẻ non nớt. Nhưng thiết kế của cô rất táo bạo, nguồn cảm hứng phong phú, thiết kế làm cho người ta thấy được điểm nổi bật.

"Nhưng tôi cảm thấy còn thiếu thiếu cái gì đó." Tô Thi Thi cau mày nói.

"Đã rất tốt rồi. Từ từ sẽ ổn, chuyện này không gấp được, tôi tin tưởng cô!" Ôn Ngọc cổ vũ nói.

Bởi vì tính cách yếu đuối, cô cũng không biết an ủi người khác như thế nào. Nhưng Tô Thi Thi nghe được những lời này của cô, trong lòng lại ấm áp lạ thường.

Cô cười nói "Tôi ra ngoài hít thở không khí."

"Trở về giúp tôi mua một ly coffee." Ôn Ngọc hướng cô le lưỡi, nghịch ngợm cười nói.

"Ok." Tô Thi Thi gật đầu, cầm lấy điện thoại đi ra văn phòng.

Cô rẽ vào toilet, cuối cùng đi tới khu nghỉ ngơi của tầng 15.

Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, mỗi một tầng đều có khu nghỉ ngơi, để công nhân nghỉ ngơi. Tô Thi Thi chọn một cái sofa ngồi xuống, bấm số gọi điện cho bà nội.

Lúc trước, cách một ngày cô sẽ gọi điện thoại về, mấy ngày hôm nay bận rộn quên trời đất, đã có ba bốn ngày không gọi về.

"Bà nội." Điện thoại liền kết nối, Tô Thi Thi kêu lên, mang theo dáng điệu làm nũng, giống như là một cô bé nhỏ.

Cũng chỉ có trước mặt bà nội, cô mới lộ ra bộ dạng như vậy.

"Thi Thi, xong việc rồi hả?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Phương Ngọc Hoa.

"Dạ, giọng bà nội rất lạ. Bà nội có chuyện gì vui sao? Nghe được bà rất vui." Tô Thi Thi trên mặt không tự giác lộ ra tia cười, cũng bị bà nội cô làm vui lây rồi.

"Ừ. Anh họ con có bạn gái, hôm nay mang về ra mắt bà ngoại con."

"Thật sao?" Tô Thi Thi hưng phấn mà hỏi, "Bạn gái anh họ con thế nào?"

"Tốt lắm, bà ngoại con cũng cực kỳ thích." Phương Ngọc Hoa cười nói.

"Bà ngoại..." Tô Thi Thi thanh âm có chút hạ xuống, lại có chút chờ mong.

Kia đầu Phương Ngọc Hoa cũng cảm nhận được, chỉ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng nói chuyện của bà: "Thanh Hà, Thi Thi điện thoại, bà muốn nói với con bé nói mấy câuhay không?"

Tô Thi Thi cầm chặt điện thoại, lòng cũng bắt đầu hồi hộp. Chỉ là đợi một hồi lâu, trong điện thoại cũng chưa đáp lại.

Khá lâu sau, Phương Ngọc Hoa thở dài, nói với Tô Thi Thi: "Cháu ngoan, đừng để trong lòng, hôm trước bà ngoại con vẫn nói với bà về con..."

"Bà nội, con biết, con không sao."

Tô Thi Thi theo quán tính cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, sau đó mới phát giác bà nội cô không thể nào nhìn thấy được.

Cô làm bộ như không có việc gì nói: "Con có bà nội đối tốt như thế là đủ rồi, phải không bà nội?"

"Ừ, bà nội hiểu rõ con nhất." Phương Ngọc Hoa cười nói. Hai người còn nói vài câu, Tô Thi Thi mới lưu luyến không nỡ cúp điện thoại.

Chỉ là sau khi cúp điện thoại xong, cả người cô dựa ghế sofa, nhìn bất lực lại cô đơn.

Bà ngoại cô vẫn không thích cô, nhưng cũng không giống như người Đoàn gia không thích cô. Cô vẫn nói với mình, bà ngoại cô kỳ thật là thích cô.

Năm đó mẹ cô quyết định gả cho Đoàn Chấn Ba, hậu quả bị ông ta ly hôn. Nhưng vì con gái tuổi nhỏ nên không chịu tái giá, cũng không chịu về nhà mẹ đẻ, cuối cùng vì lao lục mà mất sớm.

Bà ngoại Tô Thi Thi rất đau lòng, đem cái chết của mẹ cô đổ lên đầu cô.

"Không có việc gì, bà ngoại cũng sẽ thích mình."

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói. Cô thay thế mẹ chăm sóc bà ngoại, bảo vệ người nhà của cô.

Tô Thi Thi rời đi không lâu sau, ở sô pha khác đứng lên một người và âm trầm nhìn cô bằng ánh mắt căm thù.

Đoàn Ngọc Lộ ngầm bi thương nhìn Tô Thi Thi rời đi, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, móng tay gâm vào da thịt, từng đợt đau đớn kích thích thần kinh của cô ta.

"Tại sao cái bà già kia chỉ thích cô? Tôi chẳng lẽ không phải cháu gái bà ấy sao?"

91. Chương 91: Một Con Heo

"Cũng là cháu gái, tại sao không thích tôi? Tô Thi Thi tới cùng có chỗ nào tốt? Bùi Dịch thích cô, đến cả bà nội cũng đều thích cô!"

Đoàn Ngọc Lộ càng nghĩ càng giận, nhất là khi nghĩ đến việc cô ta hiện tại bị Đoàn gia đuổi đi, cha không lo lắng cô ta không có chỗ ở, không người quan tâm, đến cả chị của cô ta hiện tại cũng không nghĩ muốn quản cô ta nữa rồi!

Tan làm, Đoàn Ngọc Lộ nghĩ khôngmuốn sớm như vậy về Hà gia, liền nghĩ đến việc tính toán gọi vị soái ca mấy ngày hôm trước mới làm quen được ra ngoài chơi.

Cô ta vừa mới ra khỏi Cao ốc của Xây dựng Tiệp Khắc, điện thoại liền rung è è, thông báo có tin nhắn đến.

Cô ta mở tin nhắn ra vừa thấy, mặt tái xanh một hồi liền chuyển sang đen.

"Chết tiệt, cha thật sự mặc kệ con rồi sao?"

Đoàn Ngọc Lộ nhìn vào thông báo thanh toán trên thẻ tín dụng, lông mày nhíu chặt lại.

Từ sau khi bị đuổi ra Đoàn gia, Đoàn Chấn Ba liền cắt hết mọi nguồn kinh tế của cô ta. Cô ta chỉ có thể dựa vào việc quẹt thẻ tín dụng, đúng là hiện tại, ngay cả thẻ tín dụng cũng đang nợ một khoản nợ rất lớn.

Cô ta cắn răng một cái, gọi điện thoại cho mẹ mình.

"Còn dám gọi điện thoại cho mẹ? Con nói xem, hai ngày này con đã đi đâu làm cái gì, đem chị của con chộc giận thành cái dạng này! Bây giờ một số tin đồn lan truyền gần như đến tai của cha của con rồi, mẹ xem con đến lúc đó làm sao giải quyết đây!" Điện thoại vừa kết nối, Phương Thanh Hoa liền trực tiếp mắng.

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng lòng tràn đầy ủy khuất, yểu điệu kêu một tiếng: "Mẹ, con gọi cho mẹ là muốn..."

"Cha con đang đến đây, mẹ không nói chuyện được rồi."

Phương Thanh Hoa bên kia vội vàng nói một tiếng, lập tức liền cúp điện thoại.

Đoàn Ngọc Lộ nghe từ trong di động truyền tiếng tút tút, tức giận đến đem di động hung hăng ném trên mặt đất bể tan tành.

"Đều là một đám trứng thối!" Đoàn Ngọc Lộ cắn môi, tức giận đến muốn khóc.

Cô ta vốn đang nghĩ để cho mẹ mình giúp giải quyết chuyện thẻ tín dụng, nhưng mà thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện đều không có. Trước giờ mẹ cô ta chưa từng như vậy, lúc nào cũng chiều theo ý cô ta!

"Đều là do kẻ tiện nhânTô Thi Thi kia, từ sau khi cô một lần nữa trở về, tôi liền càng ngày càng xui xẻo!" Đoàn Ngọc Lộ một cước đá văng màn hình di độngvỡ vụn khi nãy, căm giận đi ra bên ngoài.

Mobile phone đập bể, soái ca cũng hẹn không được. Cô ta đứng ở bên đường, đợi một hồi, không thấy Hà Chí Tường tới đón mình, mặt lãnh nghiêm kêu xe taxi chạy tới Hà gia.

Hà gia mật mã khóa bị đổi nhiều lần, Đoàn Ngọc Lộ không nhớ được, liên phải nhập vài lần, để cho tâm tình của cô ta càng thêm cáu kỉnh hơn.

Rất không dễ dàng mở cửa, chỉ thấy Hà Chí Tường lạnh lùng đứng ở cổng vòm.

"Gọi điện thoại tại sao không bắt máy?"

Đoàn Ngọc Lộ mắt trợn trắng: "Điện thoại bị rớt hỏng rồi."

"Không phải vừa mới mua sao? Cô sao có thể lãng phí tiền bạc như vậy?" Từ phía sau nghe ồn ào Phú Tuyết Trân đi đến bên cạnh, lập tức quát lớn nói.

Hà gia không thiếu tiền bạc, nhưng mẹ con Hà gia kia đối tiền bạc thấy đặc biệt coi trọng, đừng nói mấy ngàn đồng, dù là mấy chục đồng đối với bọn họ cũng sẽ giống như mấy chục triệu, đặt biệt tiếc rẻ!

Vốn dĩ bà ta cho rằng cưới con gái nhà giàu có thể đi theo hưởng phúc, đúng là không nghĩ tới từ sau khi Đoàn Ngọc Lộ đến nhà bà ta, ăn nhà bất, ở nhà bà ta, một phân tiền cũng không bỏ ra, bà ta đã sớm nhìn không vừa mắt rồi.

Nhất là khi gặp phải chuyện của mấy ngày hôm trước, Phú Tuyết Trân hiện tại thấy Đoàn Ngọc Lộ là càng nhìn càng chán ghét.

"Tôi là vợ của Chí Tường, hắn kiếm tiền không phải để tôi tiêu xài sao?" Đoàn Ngọc Lộ khinh thường nói, "Lại không bao nhiêu tiền, ở bên cạnh lên mặt làm cái gì?"

"Cô sao dám nói chuyện với mẹ tôi như vậy?" Hà Chí Tường lập tức trầm mặt.

"Là Hà phu nhân trở lại sao?" Đúng lúc này, trong phòng khách truyền tới thanh âm của một người đàn ông

Đoàn Ngọc Lộ mi mắt sáng lên, này thanh âm nghe thật có từ tính, nhất định là một soái ca!

Cô ta thân thể hướng bên cạnh nghiêng qua, chen lách chỗ Hà Chí Tường đang đứng liền đi vào bên trong đi, trong lòng khó kìm nén kích động.

Mỗi ngày sớm tối nhìn Hà Chí Tường đã sớm nhìn chán, cô ta hiện tại cần mới mẻ nha.

Nhưng là đi tới không vài bước, ngẩng đầu, mặt cô ta từ trắng chuyển sang xanh rồi biến thành tái.

Sao ở đây kại xuất hiện tên mập mạp chết bầm? Béo ú y như một con heo vậy, thật uổng phí hắn có giọng nói nghe êm tai như vậy!

"Chu tiên sinh, vị này chính là con dâu tôi. Phòng đã chuẩn bị cho các người xong rồi. Bên trong có đầy đủ, các người liền trực tiếp đến bên trong làm đi." Phú Tuyết Trân cũng theo đi đến, đối với vị Chu tiên sinh này cười tít mắt nói.

"Cái gì, người để cho tôi cùng hắn?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, trực tiếp xù lông rồi.

Bọn họ đâfu óc có vấn đề rồi sao? Vậy mà để cho cô cùng một con heo lên giường? Coi cô ta như cái gì!

"Ngọc Lộ, vị Chu tiên sinh này đã sinh bốn con trai, gien đặc biệt tốt. Mẹ đảm bảo với con, con chỉ cùng hắn ngủ một giấc, liền nhất định có thể mang thai con trai!" Phú Tuyết Trân quên chuyện không vui lúc trước, kiên nhẫn dụ dỗ Đoàn Ngọc Lộ.

"Sinh con trai?"

Đoàn Ngọc Lộ biến sắc, không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu nói: "Để cho hắn đi, tôi không sinh… Không phải, tôi sẽ không lên giường cùng hắn!"

Để cho một con heo leo lên trên thân mình, cô ta không chết mới là lạ. Thật không biết hai mẹ con Hà gia này suy nghĩ cái gì nữa.

"Ý cô là sao đây?" Hà Chí Tường nghe được Đoàn Ngọc Lộ nói, lập tức đi tới đây túm chặt tay Đoàn Ngọc Lộ hướng trong phòng kéo đi.

"Tôi nói cho cô biết, cô nên mau chóng sinh đứa bé ra cho tôi! Bằng không Hà gia không chứa được cô! Đừng tưởng rằng cô là con gái của Đoàn gia, tôi liền thật sự không dám làm gì cô!"

"Buông ra! Tôi không muốn lên giường với con heo kia! Anh nếu dám ép tôi, tôi thề toi nhất định sẽ không bỏ qua anh!" Đoàn Ngọc Lộ trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất, thật sự có chút sợ.

"Không bỏ qua cho tôi, cô có cái này năng lực này sao? Đoàn Ngọc Lộ cô đừng cho là tôi không biết, cô nhất định là cùng Đoàn gia cãi nhau, cho nên bọn họ hiện tại mới có thể cho cô ở nhà chúng tôi." Hà Chí Tường lạnh giọng nói.

"Tôi… Đây là tạm thời, đừng quên, tôi với họ là gia đình, họ không thể nào mặc kệ tôi." Đoàn Ngọc Lộ vắt hết óc nói, "Mà còn tôi đã nghĩ ra biện pháp để cho ông nội của tôi thích tôi."

"Thật sự?" Hà Chí Tường dừng bước.

Hắn là biết lão già họ Đoàn kia không thích phụ nữ, cho nên đối với cháu gái cũng không quan tâm. Nếu như có thể làm cho lão già họ Đoàn kia yêu thích, tương lai không phải là có thể kế thừa Đoàn gia sao?

"Chu tiên sinh, ngại quá, hôm nay cho ngài đi một chuyến uổng công rồi." Đứng ở một bên Phú Tuyết Trân đã sớm phản ứng kịp, lập tức đuổi người.

"Hừ!" Đoàn Ngọc Lộ thu lại tầm mắt, xoa xoa cổ tay vừa bị bóp chặt của mình

Đợi con heo kia đi rồim cô ta mới nói tiếp: "Tô Thi Thi hiện tại sống ở trong trang viên, làm cho ông nội tôi cực kỳ không vui. Nếu tôi có thể đuổi cô ta đi, ông nội nhất định đối với tôi nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Vậy cô có biện pháp gì?" Hà Chí Tường nhíu mày nói, "Cô ấy có Bùi Dịch che chở, đâu nào có dễ dàngnhư vậy?"

Đoàn Ngọc Lộ trong mắt hiện lên quét xuống u ám: "Đuổi cô ấy đi đương nhiên không được, đúng là nếu để cho cô ấychủ động đi thì lại khác? Tô Thi Thi trên thế giới này quan tâm lo lắng nhất chỉ có một người, đó chính là bà nội của mình."

"Cô là nói…" mẹ Hà Chí Tường nhìn thoáng qua, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Đoàn Ngọc Lộ.

Đoàn Ngọc Lộ gật đầu.

Không sai, cô ta chính là muốn đối phó với bà nội. Là do bà nội không thích cô ta, vậy cũng đừng trách cô ta bất hiếu!

Cuối tuần, Tô Thi Thi khó khăn hiếm có ở trong nhà nghỉ ngơi. Xong một phần bản thiết kế đã là buổi tối, cô ở ban công ngắm phong cảnh.

Phía sau Tô Thi Thi truyền đến tiếng một người đàn ông nghiến răng nghiến lợi: "Bên ngoài đẹp lắm sao?"

Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói: "Rất đẹp."

"Tốt hơn nhìn tôi?" người đàn ông đã đi tới phía sau cô, ngầm bi thương hỏi.

Tô Thi Thi run run một phen, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh, quay đầu hướng về phía anh nheo lại mắt, nịnh nọt cười nói: "Chú à, người đẹp trai nhất rồi! Cái gì phong cảnh đều không có bằng nhìn chú đâu!"

Cô vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn trêu đùa anh một chút, đúng là không nghĩ tới Bùi Dịch vừa nghe lời của cô nói, ánh mắt đột nhiên sâu thẳm lại.

"Không phải ý đó? Tôi không phải khen anh theo ý đó."

Tô Thi Thi sợ tới mức từ trên ghế nằm nhảy dựng lên, thân thể tựa vào ở trên lan canban công, xấu hổ cười nói: "Anh đừung làm càn.."

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch từng bước ép sát, "Chilou" ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá cô, "Tôi không muốn làm tu sĩ."

"Cái gì?" Tô Thi Thi cảm giác theo không kịp lối suy nghĩ của anh.

"Cho nên…" Bùi Dịch lại tiến đến bồng cô lên, xoay người liền hướng trong phòng ngủ đi tới, "Mười ngày đã là cực hạn."

"A! Anh tùy thời tùy chỗ đều có động dục - - y như con ngữa!" Tô Thi Thi sợ tới mức thét chói tai.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng nmột người đàn ông đang vô cùng phẫn nộ: "Ngựa giống? Được lắm, chúng ta đi đến chuồng ngựa!"

Anh nói xong ôm lấy Tô Thi Thi liền đi ra bên ngoài.

Không phải chứ? Tô Thi Thi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cô có thể hay không đem câu nói vừa rồi nuốt trở về?

92. Chương 92: Đến Chó Cũng Đang Cười Nhạo Cô

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Gió đêm hiu hiu, thổi vào người đã có một chút lạnh.

Khu vườn yên lặng bỗng truyền đến tiếng nức nở của một cô gái.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, vừa đi vừa thì thào nói: " Tôi không ngại để em kêu to đâu."

"Đê tiện!" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn anh.

Dưới ánh trăng, có thể thấy tròng mắt đen trắng lóe sáng rõ ràng.

Bùi Dịch thoáng chốc nheo mắt, nhếch môi cười nói: "Em yên tâm, dù em có kêu to, thì cũng không có ai dám đến đây."

Anh nói xong, liền xiết chặt hai tay, ôm cô chặt hơn một chút: "Tôi thích em kêu lên đến cực điểm."

"Anh! Anh! Lưu manh!" Tô Thi Thi vô cùng xấu hổ, may là bốn phía đều tối đen, bằng không mặt cô đã đỏ tới mức không dám gặp người khác rồi.

"Uông uông!" Phía trước truyền đến một tràng tiếng chó sủa.

Tô Thi Thi kéo vạt áo Bùi Dịch, khẩn trương hỏi: "Anh không phải đến đây thật chứ? "

Người này thật sự muốn mang cô đến chuồng ngựa!

Trước kia hai người giữ lại con ngựa đen kia, những thứ khác đều đem về trang viên. Vì để yên tâm về con ngựa này cùng hai con chó, Bùi Dịch đã làm thêm một cái sân nhỏ ở hậu viện, xây chuồng ngựa cùng chuồng chó.

Đại cẩu tử nghe tiếng bước chân, hưng phấn kêu lên. Tiểu Vịnh trái lại không phản ứng. Tai chó rất thính, tất nhiên biết là bước chân của ai.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy hai con chó này đang cười nhạo cô. =^=

"Bùi Dịch, tôi biết sai rồi. Chúng ta trở về, được không? "

Nghe Tô Thi Thi cầu xin, Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái: "Muộn rồi."

"Rốt cuộc ang muốn làm gì?" Tô Thi Thi trầm mặt, muốn nổi nóng.

"Em nói xem?" Bùi Dịch bước nhanh hơn, hai ba bước đã đến trước cửa chuồng.

"Hí...." Tiểu Hắc nhìn thấy chủ nhân, hí lên hai tiếng, rồi nhanh chóng im lặng.

Tô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, đã bị Bùi Dịch bế lên lưng ngựa.

Cô sững sờ nhìn Bùi Dịch như nhìn thấy quái vật: "Đêm hôm khuya khoắt, anh không phải là muốn tôi cưỡi ngựa chứ?"

"Em sai rồi." Bùi Dịch nắm dây cương, vươn người nhảy lên, ngồi trên lưng ngựa, từ phía sau ôm lấy cô. Cằm Bùi Dịch đè lên vai cô, trầm giọng nói: "Không phải em cưỡi, là tôi."

Dừng lại một chút, anh tăng thêm lực đạo nói: "Cưỡi em!"

Là tôi cưỡi em - -

Tô Thi Thi trong đầu nổ tung một tiếng, vừa thẹn vừa tức, mắng: "Anh bệnh thần kinh."

"Bệnh thần kinh? Không sai, đổi mới rồi!" Bùi Dịch nhẹ nhàng giơ chân thúc, Tiểu Hắc lập tức đi ra ngoài.

"Tô Thi Thi, tôi sẽ để em biết nói tôi bệnh thần kinh là quá coi thường tôi rồi!"

“Không cần!” Mắt thấy ngựa muốn ra khỏi chuồng, tình thế nguy cấp, Tô Thi Thi sống chết ôm lấy cây cột, không chịu buông tay.

“Tôi không muốn đi!” Lúc này tâm trí cô tất cả đều cố gắng vận dụng những thuyết âm mưu để nghĩ cách.

Trời ạ, quá khủng bố rồi! Người đàn ông điên khùng này hẳn không phải muốn cưỡi ngựa trên đường lớn đi - -

Cô khóc lóc: “Tôi không đi!”

“Không đi?” Bùi Dịch ánh mắt u ám, nhìn bốn phía.

Chuồng ngựa mới được dọn dẹp qua, bây giờ còn rất sạch sẽ, bốn phía còn có hoa cỏ, nếu không nói, không ai nghĩ đây là chuồng ngựa.

Có thể miễn cưỡng chấp nhận.

“Vậy thì không đi.” Bùi Dịch đột nhiên nói.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, quay đầu nịnh nọt anh: “Chúng ta… ”

“Chúng ta làm ở trong này.” Bùi Dịch tiếp lời cô, phá tan ảo tưởng của Tô Thi Thi.

Anh ôm lấy Tô Thi Thi, ôm cô lên xoay lại trên lưng ngựa.

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lập tức cứng đơ, nháy mắt tiếp theo người đã bị lật hẳn lại, ngồi đối diện với Bùi Dịch.

“Thích chỗ này, thì em nên nói sớm một chút, lãng phí thời gian.” Bùi Dịch cười nham hiểm nhìn Tô Thi Thi, thân thể liền áp lên phía trước.

Tô Thi Thi hoàn toàn không có lực phản kháng, lập tức bị đè trên lưng ngựa.

“Anh…Anh…Chúng ta không nên ở chỗ này!” Tô Thi Thi thét to.

“Được, vậy ra bên ngoài.” Bùi Dịch ra vẻ muốn kéo cô dậy.

Tô Thi Thi trong lòng run lên, hai tay níu chặt dây cương, sống chết không chịu dậy.

Ánh mắt Bùi Dịch ngày càng mờ, bỗng nhiên đổi ý, dùng sức kéo cô ngồi dậy.

“Lấy lòng tôi.”

” Anh…”

Em gái nhà anh!

Tô Thi Thi hoàn toàn không nhớ rõ chuyện gì xảy ra sau đó, những thứ này hẳn là rất điên cuồng.

Thời điểm cô tỉnh lại người đang ở trên giường, bên ngoài nắng chiếu rực rỡ.

” Hí….” Cô vừa động đậy, đã cảm thấy lưng đau đớn vô cùng.

Cô thề ở trên ngựa tuyệt đối là cực kỳ cuồng dã, hiện tại toàn thân cô xương cốt như vỡ vụn không còn lành lặn!

“Tỉnh rồi?” Bên cạnh truyền đến một âm thanh trầm thấp, Tô Thi Thi toàn thân run lên, đau đớn đều quên sạch, vèo một cái ngồi dậy, tránh xa Bùi Dịch một thước

” Anh, sao anh lại ở trong này? Anh lại còn ở đây? Tôi nói cho anh, anh mà còn như vậy… Còn như vậy sẽ sớm bị trọc!” Tô Thi Thi trừng mắt, thở phì phì nói.

Khóe miệng Bùi Dịch giật giật, sắc mặt xấu như vừa ăn phải phân. Cô gái này vừa mở miệng đã muốn chọc anh nổi giận rồi.

Anh ngồi dậy, chăn theo ngực chảy xuống, lộ ra cơ bụng mê người.

“Nếu như vậy, tôi sẽ cạo sạch tóc trước, rồi mới cạo bóng đầu em, vừa hay cùng nhau - -” Anh áp sát vào Tô Thi Thi, nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ:“Xuất gia!”

Thật sự là bó tay rồi, khi làm hòa thường cũng phải lôi kéo cô làm ni cô, đây là có bao nhiêu yêu nhau giết nhau!

Tô Thi Thi không nói gì, ánh mắt nhìn cơ bụng rắn chắc kia của anh, kìm lòng không được nuốt nuốt nước miếng.

Dáng người anh không những đẹp, mà còn vô cùng gợi cảm - -

“Khụ khụ…” Mặt Tô Thi Thi thoáng chốc đỏ lên.

May mắn là Bùi Dịch đã xoay người xuống giường, Tô Thi Thi vẫn còn chăm chú nhìn.

Trơ mắt nhìn chăn chảy xuống, lộ ra góc nghiêng hoàn mỹ của anh. Ngay sau đó cả cơ thể anh đều lộ ra trước mắt cô, thậm chí trên lưng còn có dấu móng tay của cô tối hôm qua.

“Ưm…” Tô Thi Thi vội vàng che mũi, máu cam muốn chảy ra rồi.

Cô thấy Bùi Dịch muốn đi toilet, hạ quyết tâm, một tay vén chăn, tiện tay lấy áo ngủ ở cái ghế cuối giường khoác lên người, hướng nhà vệ sinh chạy tới.

Cô chạy lên trước Bùi Dịch, vọt vào toilet, hung hăng đóng cửa ” Ầm” một tiếng

Bùi Dịch sửng sốt, khóe miệng nhếch lên.

Ấu trĩ!

Tô Thi Thi ở trong rửa tay rất lâu mới đi ra, không ngờ Bùi Dịch vẫn ở trong phòng.

“Hôm nay anh không đi làm sao?” Tô Thi Thi đứng cách anh hai thước, cảnh giác nhìn anh, sợ thú tính lại bộc phát.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: “Hôm nay là chủ nhật.”

Tô Thi Thi nhíu mày: “Chủ nhật tuần trước cũng không thấy anh nghỉ ngơi.”

Giọng Bùi Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ: “Tối hôm qua mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.”

Tô Thi Thi:….

Cô vẫn là không nói gì nữa thì tốt hơn, yên lặng đi đến phòng thay đồ.

Đi đến bên cạnh Bùi Dịch, anh đột nhiên duỗi tay về phía cô.

“Muốn làm gì? ” Tô Thi Thi cảnh giác lùi lại một bước.

Bùi Dịch giơ di động trong tay lên: “Bà nội em gọi đến. ”

“Cái gì? Sao anh không nói sớm?” Tô Thi Thi khẩn cấp đoạt lấy di động, quả nhiên là bà nội cô gọi tới, mà còn là gọi nhỡ.

Trong lòng cô cả kinh, cho rằng xảy ra chuyện gì, lập tức nhấn nút, vừa nói vừa đi ra ban công:” Bà nội, có chuyện gì vậy ạ?”

“Thi Thi, con đang bận sao?” Giọng Phương Ngọc Hoa trong điện thoại có chút trầm khàn.

Tô Thi Thi vừa nghe, tâm tình dậy sóng: “Bà nội, giọng bà sao vậy, bà bị cảm sao?”

“Không sao, bà khỏe.” Tuy Phương Ngọc Hoa nói như vậy, nhưng giọng mũi phát ra vẫn khàn như cũ, như bị nhét một vật vào trong mũi.

“Giọng bà đã như thế này, có phải đã bị cảm không? Bà đã đi bệnh viện chưa? Đã uống thuốc chưa?” Tô Thi Thi sốt ruột hỏi han.

“Thi Thi, con đừng cuống, bà không sao thật mà. Là như này, bà ngoại con có chút chuyện muốn nói.” Phương Ngọc Hoa trấn an.

"Bà ngoại có chuyện muốn nói với con?" Tô Thi Thi dậy sóng trong lòng.

Từ khi mẹ cô qua đời, tuy hàng năm cô đều đi thăm bà ngoại, nhưng cho đến giờ bà ngoại không nói với cô một câu, đột nhiên lại muốn nói, hẳn đã xảy ra chuyện gì?

93. Chương 93: Hạnh Phúc Tới Quá Đột Nhiên

"Bà nội, có phải hay không phát sinh chuyện gì rồi hả?" Tô Thi Thi không tự giác xiết chặt điện thoại di động, trong lòng có chút bối rối, "Bà ngoại…"

"Ngốc quá, bà ngoại con là vì nhớ con, muốn nói chuyện với con. Đã nhiều ngày bà cùng bà ấy hàn huyên rất nhiều, người lớn tuổi, có một số việc từ từ cũng đã hiểu ra, liền là làm khổ con rồi." Phương Ngọc Hoa thở dài một tiếng, "Bà đem di động cho bà ngoại con, nói chuyện với bà ấy nhé?"

"Dạ, được ạ." Tô Thi Thi nắm chặt lan can ban công, trong lòng có chút phức tạp.

Nhiều năm như vậy, tuy cô vẫn luôn miệng nói chính mình không để ý, nhưng dù sao vẫn lại là để ý, cô vẫn muốn cùng bà ngoại trò chuyện.

Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, cô cùng bà ngoại lần đầu tiên nói chuyện là trong điện thoại.

"Cháu à…" Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng già nua, nghe ra có chút suy yếu.

Chỉ là vô cùng đơn giản một tiếng, lại giống như một đạo thiểm điện xuyên qua di động, lập tức thấm vào trong tai Tô Thi Thi trong tai.

"Bà ngoại…" Lời vừa ra miệng, nước mắt liền nhịn không được chảy xuống. Tô Thi Thi che miệng, không nghĩ muốn để cho đầu bên kia điện thoại bà mình lo lắng.

"Cháu ngoan, mấy năm nay làm khó con rồi." Lương Thanh Hà thanh âm cực kỳ tang thương, cực kỳ trầm trọng.

Tô Thi Thi nước mắt lã chã rơi xuống đất, vừa vặn chỉ là vì một tiếng này, những cái ủy khuất trong lòng giống như lập tức liền bình thường trở lại.

"Bà ngoại, con không sao." Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

"Cháu ngoan, bà ngoại có lỗi với con, cũng có lỗi với mẹ con, để cho con chịu ủy khuất rồi…" Lương Thanh Hà nói xong, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Tô Thi Thi tâm lập tức liền đau xót trở lại: "Bà ngoại, người đừng nói như thế, đều là lỗi của con, nếu không là vì con, mẹ sẽ không phải chết…"

Cảm xúc vẫn không thể nào khống chế được, Tô Thi Thi thất thanh khóc rống.

Trước giờ cô chưa bao giờ dám nói, cho dù cô muốn đi giải thích, đúng là cô cho tới bây giờ đều biết nói chính mình không có tư cách.

Hiện giờ những thứ cảm xúc mãnh liệt này ở trong ngực, phun trào ra.

Tô Thi Thi theo bồn hoa từ từ ngồi xổm xuống, một tay cầm điện thoại áp ở bên tai, một tay ôm lấy hai đầu gối chính mình, tựa đầu nhẹ nhàng mà đặt ở giữa đùi.

"Cháu ngoan, để cho con chịu ủy khuất rồi." Lương Thanh Hà thanh âm có vẻ cực kỳ mỏi mệt, "Không cần học bà ngoại, không cần ghi hận, như vậy quá mệt mỏi, nhớ kỹ chưa?"

"Con nhớ kỹ." Tô Thi Thi liều mạng gật đầu, cho dù bà ngoại cô nhìn không tới.

"Đứa bé ngoan, chăm sóc tốt bản thân, đừng để cho chính mình chịu ủy khuất nữa…" Lương Thanh Hà nói đến cuối cùng, cũng nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng, trong giọng nói đều là đau lòng.

"Bà ngoại, người cũng chăm sóc tốt bản thân, con tháng sau liền về thăm bà." Tô Thi Thi vội vàng nói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, Lương Thanh Hà nhẹ nhàng mà đáp: "Được."

Tô Thi Thi lau nước mắt động tác đột nhiên ngừng một trận, không thể tin được lời chính mình nghe được.

Bà ngoại cô vậy mà không từ chối. Nhiều năm qua như thế, cô mỗi lần nói muốn đi về thăm bà ngoại, bà ngoại cô chưa từng có đồng ý một lần, bây mà giờ vậy không từ chối.

Tô Thi Thi vừa khóc vừa cười. Cho dù đầu bên kia điện thoại đã ngắt từ lâu, cô cũng không nỡ thu tay cúp máy, tựa hồ muốn đem giờ khắc này vĩnh viễn giữ lại.

Cửa sổ bên cạnh, Bùi Dịch lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ của mình cuộn mình lại ở ban công.

Coi khóc đến bất lực như vậy yếu ớt như vậy, khóc đến nỗi làm tim của anh giống như cũng vỡ nát.

Cước bộ đã không nghe theo lý trí, Bùi Dịch kìm lòng không đậu đi đến bên cạnh cô, khom lưng ôm cô vào trong ngực: "Không được khóc."

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi bỗng nhiên xoay người, hung hăng ôm lấy Bùi Dịch, vừa khóc vừa cười, "Bà ngoại tôi giống như tha thứ cho tôi, tôi nói muốn đi thăm bà, bà vậy mà không từ chối. Anh nói cho tôi biết có phải tôi đang nằm mơ hay không? Tôi sợ tôi tỉnh lại toàn bộ đều đã trở về như trước đây…"

Bùi Dịch trong mắt thương tiếc chớp lóe rồi biến mất, nhìn cô không nói gì, dơ tay nhẹ nhàng thay cô mà lau nước mắt.

Tô Thi Thi mi mắt đang cười, đúng là nước mắt vẫn lại là dừng không được thi nhau rơi xuống.

"Anh biết không? Tôi nằm mơ cũng nghĩ đến bà ngoại tha thứ cho tôi, như vậy mẹ tôi cũng an tâm, hiện tại bà tha thứ cho tôi rồi! Tôi thật sự thật là rất hạnh phúc!"

Tô Thi Thi y như một đứa bé được kẹo, cực kỳ vui sướng. Cho dù là trước đây về mặt sự nghiệp cô lấy được thành tích như thế nào, đều không có vui sướng giống như hiện tại.

Hòa thuận với người nhà, không có cảm xúc vui mừng nào sánh bằng.

Tô Thi Thi khóc đến cả khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi, đến cuối cùng toàn bộ đều đã cọ ở trên người Bùi Dịch.

Nhưng là ngoài ý muốn, Bùi Dịch vậy mà không có tức giận, cũng không có đẩy cô ra, để cho cô ôm.

Đợi cho Tô Thi Thi hoàn toàn tỉnh táo lại, đã là 10 phút sau rồi.

Cô hít hít cái mũi, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của chính mình, mặt lại đỏ lên.

"Để cho anh chê cười rồi." Cô cúi đầu nói.

Bùi Dịch kinh ngạc nhìn cô một cái, cô gái nhỏ này có đôi khi làm bộ dáng nghiêm trang thật đúng là làm cho người ta có chút thích ứng không được.

Anh vẫn lại là thích cô bộ dáng xù lông, hay tức giận hơn.

"A…" Tô Thi Thi muốn đứng lên, mặt đột nhiên nhíu lại.

Ngồi chồm hổm như vậy lâu, chân đã sớm đã tê rần, lúc này vừa động, liền cảm giác toàn bộ chân muốn bể vỡ rớt một dạng, tê mỏi không cảm giác

"Đỡ tôi đi." Tô Thi Thi bắt lấy tay Bùi Dịch, có chút ăn không tiêu.

Ngay tại lúc thân thể của cô tựa vào hướng Bùi Dịch kia chớp mắt một cái, Bùi Dịch đột nhiên đưa tay, đồng loạt bắt được rào chắn, "Ầm" một tiếng, khí lực có chút lớn.

Tô Thi Thi sửng sốt, trong mắt từ từ tụ tập ý cười, ngửa đầu nhìn anh: "Thì ra anh cũng sẽ tê chân sao?"

Bùi Dịch mặt đen lại. Anh là người, chân đương nhiên sẽ tê dại.

Hai người lại nghỉ ngơi một hồi, tê dại từ từ mới qua đi.

Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, co cẳng chạy, nếu như bị người đàn ông này phản ứng kịp, lại muốn tìm phiền toái cho cô thì làm sao đây?

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ mới vừa bên người mình chạy mất dép, mặt triệt để đen.

Cho tới trưa, đây là lần thứ hai rồi!

Tô Thi Thi ở phòng thay quần áo, suy nghĩ trên khi dự án lần này kết thúc, sẽ bớt chút thời gian nghỉ phép đi Dương thành bà.

Trong đầu cô không tự giác nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi kia, khóe miệng không tự giác gợi lên, trong lòng vừa ấm lại ngọt.

Đúng là nhớ đi nhớ lại, cô bỗng nhiên cảm thấy được vừa rồi bà nội cùng bà ngoại cô trong giọng nói tựa hồ có chút không thích hợp.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi chân vội vã chạy ra đi, Bùi Dịch đã không trong phòng ngủ, lại chạy đến bên ngoài, ở trong thư phòng tìm được anh.

"Uh"m, mau chóng đi thăm dò, một chút có tin tức liền nói cho tôi biết." Trong thư phòng Bùi Dịch đang gọi điện thoại, nhìn thấy Tô Thi Thi tiến vào, ngắn gọn nói một câu liền cúp máy.

Tô Thi Thi nhìn đến vẻ mặt của anh, đột nhiên sửng sốt, cước bộ kìm lòng không đậu thả chậm, như là không dám đến gần.

"Anh… anh có phải hay không biết chuyện gì?" Tô Thi Thi khẩn trương nhìn anh.

Cô nói xong tiến lên đi tới một bước, ngữ khí có chút lo lắng: "Có phải hay không bà ngoại cùng bà nội tôi xảy ra chuyện gì rồi? Không phải nói anh đã phái người bảo vệ sao?"

"Em trước đừng có gấp, tôi đã cho người ta đi thăm dò, người của tôi bên kia tạm thời không phát hiện ra chuyện gì lạ " Bùi Dịch đi tới kéo tay Tô Thi Thi, thanh âm có chút ngưng trọng.

"Tôi… Thực xin lỗi, vừa rồi là tôi quá khẩn trương rồi." Tô Thi Thi cuống quít cúi đầu, tự trách mình vừa rồi cảm xúc quá mức kích động. Anh giúp cô nhiều như vậy, cô sao lại không biết xấu hổ đi trách cứ anh được chứ.

"Cô gái ngốc, tôi sau này không nghĩ muốn nghe được "thực xin lỗi" ba chữ này." Bùi Dịch nhíu mày nói.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, lôi kéo cánh tay Bùi Dịch, ngẩng đầu thẳng tắp địa nhìn mi mắt của anh: "Nếu thật sự có xảy ra chuyện gì, cầu xin anh trước tiên nói cho tôi biết được không?"

Bùi Dịch nhìn đến trong mắt cô sáng long lanh quang, chậm rãi gật đầu: "Được."

Anh nói xong, bỗng nhiên lôi kéo cô đi ra phía ngoài.

Tô Thi Thi nóng nảy hỏi: "Đi nơi nào chứ? Tôi đến giày còn chưa mang mà."

Vừa dứt lời, thân thể liền bay lên trời, Bùi Dịch ôm lấy cô, đi nhanh ra ngoài.

Bùi Dịch ôm cô xuống lầu, trực tiếp lên xe, sau bên cạnh xe Tiểu Ưu đã cầm giày của Tô Thi Thi đuổi theo ra tới.

"Này, anh.."

"Không cho nói." Bùi Dịch liếc nhìn cô một cái, "Không được chọc tôi tức giận."

Tô Thi Thi chán nản.

Bùi Dịch thấy cô như vậy, khóe miệng nhếch lên một cái, thanh âm ôn nhu hơn một chút: "Mang em đi đến một nơi."

94. Chương 94: Kinh Hỉ Liên Tục

Bắc Kinh là một thành phố của cả lịch sử và tầng lớp kinh tế hiện đại. Kinh tế bậc nhất, văn hóa bậc nhất. Xe cô luu thông trong thành phố này so với các thành phố khác là hoàn toàn khác nhau

Tô Thi Thi không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà lại đưa cô đi thăm quan các công trình kiến trúc nổi tiếng ở đây

"Công trình sân vận động?" Tô Thi Thi nhìn về phía trước tòa nhà khổng lồ này như ấm trà bằng phẳng, quay đầu kỳ quái nhìn Bùi Dịch, "Đến chỗ này làm gì? Tập thể dục?"

"Xuống xe." Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, chính mình mở cửa đi xuống xe.

Tô Thi Thi lại nhìn thoáng qua phía trước sân vận động, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu. Cô sửng sốt một phen, vội vàng đẩy cửa xe mở ra nhảy xuống.

"Anh dẫn tôi tới đi thăm quan sao?" Tô Thi Thi tiến lên, vui mừng ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, giống cô bé nhỏ được đưa đi chơi một dạng vui sướng nói: "Tôi nghe nói nơi này có nhiều chỗ không thể đi vào, anh có thể giúp tôi vào xem sao?"

Bùi Dịch nhíu mày, chẳng thế thì anh mang cô đến chỗ này làm cái gì?

Tô Thi Thi cực kỳ vui vẻ, cô lúc trước sao lại không nghĩ tới biện pháp này chứ. Công trình thiết kế nhà khách kia vẽ như thế nào cũng thấy không hoàn mỹ, mà ngày nộp thiết kế ngày càng ngày càng gần, trong lòng cô cũng không tránh có chút lo lắng.

Đã sớm nên đến xem những công trình kiến trúc khác tìm kiếm linh cảm.

Lúc bọn họ đi vào, đã có nhân viên công tác đứng ở nơi đó, bọn họ vừa đến, nhân viên công tác lập tức ân cần mà dẫn dắt bọn họ đi thăm quan chung quanh.

Công trình sân vận động này bên ngoài nhìn giống ấm trà, bên trong nhưng là cảnh tượnglại có vẻ khác.

Rộng mở sáng ngời, kết cấu phức tạp, có thể dụng đồ sộ vĩ đại để hình dung.

Bùi Dịch đi đến phòng dành cho thượng khách, Tô Thi Thi cũng không thèm để ý, hoàn toàn dung nhập đến thiết kế trang trọng bốn phía ở nơi này.

Sân điền kinh, sân bóng rỗ trong nhà, hồ bơi..., cô đi xem cách trang trí nơi đây trọn vẹn một buổi sáng mới có thể xem hết.

Chờ lúc cô thở hồng hộc đi đến phòng khách, liền nhìn thấy Bùi Dịch đang ngồi ở trên ghế kia cúi đầu xem văn kiện, bên cạnh đứng một vị mỹ nữ thân mặt sườn xám dáng người nóng bỏng.

"Bùi tổng, tôi lấy cho anh một ly tra khác nha." Mỹ nữ thẹn thùng nói.

Bùi Dịch dáng vẻ như là không có nghe thấy, vẫn như cũ lật lật xem văn kiện trong tay.

Mỹ nữ tự nhiên bưng ấm tử sa, lại vì anh rót một ly đầy.

"Dáng người rất không tệ." Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, trực tiếp thẳng hướng bên trong đi đến, đi tới bên người vịmỹ nữ kia, cầm lấy ly trà cô ta mới vừa rót kia, liền uống vào.

"Cô..." Mỹ nữ cả kinh, từ đâu xuất hiện một cô gái trong phòng này? Lá gan cũng quá lớn, không thấy được ngồi bên này là ai chăng?

Tô Thi Thi hướng về phía cô ta lộ ra một cái cực kỳ tươi cười: "Cảm ơn."

Cô nói xong, lời nói xoay chuyển, có chút đáng tiếc nói: "Liền là lần sau nhớ rõ châm trà đừng rót đầy như vậy, cầm thật khó. Phiền toái đem khăn tay đưa cho tôi một phen, cô xem tay tôi đều đã ẩm ướt hết rồi."

Cô nói xong cũng không chờ mỹ nữ sườn xám kia, chính mình đi về phía trước một bước, từ trên bàn rút ra một tờ khăn giấy, một bên xoa xát tay vừa nói: "Vừa rồi may mắn là tôi lấy cốc tràtày, nếu là Bùi tổng uống mà nói, trà không cẩn thận vẩy ẩm ướt y phục thì không tốt rồi, đúng không, Bùi tổng?"

Tô Thi Thi nói đến cuối cùng, ngầm bi thương nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng là ngẩng đầu khi đó đã mặt không chút thay đổi: "Một giờ sau ăn cơm."

Tô Thi Thi chu mỏ, người đàn ông này không nên nói câu này, phải không?

Nhưng lúc cô quay đầu nhìn đến ở một bên trên bàn trà đang đặt cái gì khi đó, mi mắt nhất thời phát sáng lên, đâu nào lại vẫn so đo như vậy nhiều, như con sói đang rình chụp được con mồi một dạng hướng tới bàn trà xông đến.

Bùi Dịch vậy mà giúp cô đem bản thiết kế sân vận động này đều đã cho đem đến đây rồi!

Tô Thi Thi giống thấy bảo bối một dạng đem những bản thiết kế thứ này nâng niu trong tay, thâm sâu ngửi một hồi, mới thật cẩn thận đem chúng nó bày ra ở trên bàn trà, lấy laptop ghi chép những thứ vừa rồi đi theo nhân viên công tác nơi đó cẩn thận ra bổ sung thêm.

"Bùi tổng..." mỹ nữ sườn xám nhìn thấy bộ dánghai người, trên mặt giống là bị người ta đánh một cái tát một dạng, nóng rát.

Cô ta là con gái của người phụ trách sân vận động này, lúc trước nghe nói Bùi Dịch muốn đến chỗ này, đặc biệt thay đổi cách ăn mặc này để đón khách, nghĩ muốn nhân cơ hội tiếp cận Bùi Dịch.

Khó trách cô ta vừa rồi ở trong này, dù có tìm mọi cách câu dẫn khiêu khích, Bùi Dịch một chút phản ứng đều không có.

Mỹ nữ sườn xám nhìn người phía xa bên kia cúi đầu cắn cán bút, nhíu mày chống má, không hề có chút hình tượng gì Tô Thi Thi, cắn cắn môi, trong lòng ghen tị vô cùng.

"Cô gái này tới cùng có chỗ nào hấp dẫn Bùi tổng được chứ?" Cô thật không nghĩ ra.

Đúng là liền như thế đi cũng không cam lòng, cô ta cứ thế ngồi ở một bên, liền như vậy lẳng lặng quan sát đến hai người.

Một giờ sau, Tô Thi Thi đem bản thiết kế thu vào, nhìn trên laptop tràn đầy chữ ghi chép lại, hài lòng duỗi thắt lưng.

Thời gian thấm thoát qua mau, nghỉ ngơi tới mới phát hiện đói cực kỳ. Cô đứng lên muốn kêu Bùi Dịch đi ăn cơm, ngẩng đầu lại lạnh một phen.

Chỉ thấy Bùi Dịch bên người trên bàn đặt tập văn kiện dày 15 centimeter.

Lúc này, anh lại vẫn cầm một phần văn kiện trong đó phê duyệt.

"Anh hôm nay không phải nghỉ ngơi sao? Sao lại vẫn đang làm việc chứ?" Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen.

Anh là đặt biệt vì cùng cô tới sao?

Tuy nhiên muốn để cho chính mình biểu hiện được bình tĩnh một chút, đúng là Tô Thi Thi khóe miệng vẫn lại là kìm lòng không đậu cong cong lên, trong lòng ngọt ngào lan tràn ra ngoài, thâm nhập đến toàn thân.

"Đổi chỗ khác đi." Tô Thi Thi đi đến bên cạnhBùi Dịch nhỏ giọng nói.

Vị mỹ nữ sườn xám bên cạnh kia tầm mắt quá nóng bỏng, cô cho dù là người mù, phỏng chừng cũng cảm nhận được rồi. Thật khó cho Bùi Dịch ngồi ở chỗ này như mấy vị sư thầy ngồi thiền một dạng.

Bùi Dịch nghe được tiếng của Tô Thi Thi, đem văn kiện thu vào, ngẩng đầu nhìn cô: "Xem xong rồi hả?"

Tô Thi Thi gật đầu, ôm bụng, đáng thương tội nghiệp nói: "Chết đói."

Bùi Dịch đứng lên, lôi kéo tay cô đi ra ngoài, trong lúc đó vị mỹ nữ sườn xám kia cũng đi theo đứng lên.

Đúng là Bùi đại tổng giám đốc liền cùng không đặt cô ta vào mắt, nhìn không chớp mắt đi ra phía ngoài.

Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút thông cảm thương tiếc cho cô ta

"Bùi…" Mỹ nữ sườn xám nhìn thấy Bùi Dịch bọn họ muốn đi, muốn đuổi theo, mới vừa hô một tiếng, cửa đột nhiên xuất hiện một vị vệ sĩ toàn thân mặc đồ đen.

Người vệ sĩ này trán có một vết sẹo, vóc dáng lại cao, nhìn liền không giống như là người tốt, trực tiếp dọa cô ta xém té xỉu rồi.

Dương Dũng ánh mắt nhàn nhạt đảo qua, giống như xem cô ta như trong suốt, lập tức hướng tới phòng trong đi đến, không bao lâu ôm chồng văn kiện kia đi ra ngoài.

Nơi xa, Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áoBùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Cô ta giống như tức đến phát khóc rồi."

"Cho nên?" Bùi Dịch nhíu mày nhìn cô.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại: "Cho nên anh vừa rồi làm được thật sự thật rất tuyệt!"

Bùi Dịch tức cười. Muốn nói nội tâm của cô gái này, giả heo xơi tái cọp già anh tuyệt đối không thể nào sánh bằng!

Hai người đi ăn cơm, sau đó Bùi Dịch lại mang theo Tô Thi Thi đi đến nơi cócông trình kiến trúc đặc sắc khác.

Sân khấu kịch, viện bảo tàng, thậm chí đến cả vườn bách thú đều đã đi.

Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch ánh mắt vẫn hướng bên trong vườn bách thú nhìn bộ lông sáng bóng của con sói kia, kìm lòng không đậu run run một phen.

"Anh hẳn không là muốn mua con sói kia trở về nhà đi?" Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng.

"Có gì không được?" Bùi Dịch ánh mắt lạnh lùng, "Hai con vật ở nhà kia cần có người trị rồi."

Tô Thi Thi không nói gì giựt giựt khóe miệng.

Không phải là một ngày nào đó quản gia không ngăn lại Đại cẩu tử để cho nó chạy vào trong biệt thự, Tiểu Vịnh sốt ruột, cũng chạy vọt vào thư phòng, không cẩn thận đã làm hỏng vài quyển sách của anh…

Tuy nhiên là rất đau lòng.

Nhưng là…

"Nhưng con sói này quá nguy hiểm, đầu tiên chỉ nói đến cái tên đều không tốt rồi, mỗi lần nói đến sói, đều là sắc lang, sói đói… Đúng không?" Tô Thi Thi vắt óc tìm mưu kế nói.

Bùi Dịch vừa nghe mặt lập tức trầm: "Vậy thì đem một con hổ trở về."

Tô Thi Thi rút rút đôi má, thuận miệng nói: "Anh dứt khoát đem con hổ ném đến trang viên trong vườn cho tan hoang đi…"

Nói xong chính cô cũng ngây ngẩn cả người, cùng Bùi Dịch liếc nhau một cái.

Chủ ý này tựa hồ không sai.

95. Chương 95: Cọp Mẹ Tiến Vào Nhà

"Chết tiệt! Đem con hổ này bắt đi!" Đoàn gia trang trong vườn truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng phẫn nộ gào thét.

Từ sau khi hai ngày trước Bùi Dịch đem một con hổ đến nuôi trong trang viên, liền đem trang viên quấy đến long trời lở đất.

Đoàn Kế Hùng quay đầu trừng mắtnhìn người bên cạnh: "Bà xem con trai bà đi, thật sự là càng ngày càng kỳ cục rồi. Bà nói nó đem một con hổ tới là có gì ý chứ? Nhìn xem đem trang viên đều đã đạp hư thành cái gì bộ dáng rồi!"

"Tiểu Dịch nó… Tôi nghĩ nó hẳn cũng là có ý tốt." Nhậm Tiếu Vi có chút lo lắng giải thích.

"Nó có ý tốt? Đem những thứ động vậthoang dại này vào trong trang viên làm cho toàn bộ đều đã sợ tới mức không có biện pháp ở trong này, là ý tốt sao? Tôi xem nó liền là ý định phá tôi mà!" Đoàn Kế Hùng càng nói càng tức giận

Con hổ này vừa tới, đem mấy đọng vật quý hiếm của ông ta dọa sợ, nhiều con đều đã sinh bệnh, hiện tại không thể không đưa chúng nó đi nơi khác để tịnh dưỡng.

"Tức chết ta mà! Bà nên quản nó cho tốt đi!" Đoàn Kế Hùng trừng mắt nhìn Nhậm Tiếu Vi liếc mắt một cái, tức giận hướng tới trong phòng đi đến.

Ông ta trừ bỏ tiền tài quyền thế, thích nhất liền là nuôi động vật quý hiếm. Trong đám bạn của ông ta, làm gì có người nào nuôi chim quý hiếm hay mãnh thú bằng ông ta, trước kia ông ta luôn tự hào vì điều này.

Hiện tại lập tức đem mấy thứ này đều đã cho bắt đi, liền giống như đâm mấy nhát dao vào người ông ta vậy.

Đoàn Kế Hùng đi mau vào trong phòng thời điểm, khóe mắt dư quang lườm đến con trai của chính mình đang ở trong này chỗ nhìn xung quanh, ông ta lúc này mặt trầm xuống nói: "Ở bên ngoài lén lút làm cái gì? Mau tiến vào."

Đoàn Chấn Ba trong lòng rùng mình, vội vàng đi tới.

"Cha, chuyện con cọp kia…"

"Câm miệng cho ta!" Đoàn Kế Hùng trợn mắt nhìn con trai mình, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, đứa con trai này cho tới bây giờ liền không vừa lòng ông ta!

"Theo ta đến thư phòng." Đoàn Kế Hùng nói xong tiện hướng tới thư phòng đi đến.

Đoàn Chấn Ba vẻ mặt lập tức nghiêm túc lên. Cha ông vừa nói tiến vào thư phòng, vậy khẳng định là có chính sự muốn nói.

Kéo rèm che lại, Đoàn Kế Hùng đi thẳng vào vấn đề nói: "Qua hai ngày nữa là kỳ đấu thầu, mọi chuyện chuẩn bị thế nào rồi hả?"

Đoàn Chấn Ba lập tức nói: "Đã chuẩn bị tốt, người yên tâm, chắc chắn không có sơ hở nào."

"Bốp!"

Trên bàn học bày đặt một cái ly trà chải quét một phen hướng tới Đoàn Chấn Ba bay qua.

Đoàn Chấn Ba không dám trốn, may mắn cái chén sượt của thân thể của ông ta bay qua, rớt xuống đất, "Rầm" một phen vỡ thành mảnh nhỏ.

Đoàn Kế Hùng chỉ vào ông ta tức giận mắng: " Chắc chắn không có sơ hở nào, khồn có cái gì là không có sơ hở cả? Mày hiện tại người đứng phía sau là ai cũng không biết, còn dám nói với tao là không sơ hở sao?"

Đoàn Chấn Ba cúi đầu, thưa dạ giải thích nói: "Đối thủ hành sự quá bí ẩn, người của chúng ta từ đầu không thể tìm được thông tin gì…"

"Không tìm được thông tin thì phải nghĩ biện pháp, còn cần tao dạy cho mày sao?" Đoàn Kế Hùng lạnh giọng nói.

Đoàn gia hai mươi mấy năm trước gặp nguy cơ, đều đã là cha con bọn họ hai người dụng các loại thủ đoạn mới vực dậy hùng mạnh nhưu bây giờ, có chút quy tắc đã sớm quen thuộc vô cùng. Đoàn Kế Hùng đã nói ra Đoàn Chấn Ba tự nhiên minh bạch.

"Đúng là muốn sử thủ đoạn cũng phải biết đối phương là ai, bây giờ ngay cả phương là ai cũng không biết…"

Đoàn Chấn Ba còn chưa nói xong, Đoàn Kế Hùng quơ lấy trên bàn một quyển sách liền ném tới: "Ngay cả đối phương là ai đều còn không có tra rõ ràng, Đoàn Chấn Ba tao nuôi mày quá tốn cơm rồi!"

"Cha, chuyện này thật sự không trách con được, trước nay ngươi này chưa từng xuất hiện quá…"

Đoàn Chấn Ba vẫn còn giải thích, Đoàn Hòa Dự đột nhiên vội vã chạy tiến vào, sắc mặt sốt ruột, vừa thấy đến Đoàn Chấn Ba cũng ở trong thư phòng, sửng sốt một phen.

"Có chuyện gì?" Đoàn Kế Hùng thấy hắn sắc mặt không tốt, lập tức hỏi.

Đòan Hòa Dự nhìn Đoàn Chấn Ba liếc mắt một cái, sau đó quay sang Đoàn Kế Hùng, sắc mặt trầm trọng nói: "Đã xảy ra chuyện, mới vừa nhận được thông tin nói, mảnh đất kia bị người ta giành mất rồi!"

"Cái gì?" Đoàn Chấn Ba còn phát hỏa trước Đoàn Kế Hùng, "Ông nói bậy cái gì? Tôi còn chưa nhận được thông tin gì!"

Đoàn Hòa Dự sốt ruột nói: "Thư ký Trương gọi điện cho đại thiếu gia không được, cho nên liền gọi đến chỗ tôi, để cho tôi tới thông báo cho lão gia một tiếng."

"Mày quả đồ ngu ngốc mà…" Đoàn Kế Hùng chỉ vào Đoàn Chấn Ba, tức giận đến run cầm cập.

"Lão gia, người đừng kích động…"

"Cha, người trước đừng có gấp…"

Đoàn Chấn Ba cùng Đoàn Hòa Dự vội vàng hướng Đoàn Kế Hùng chạy tới.

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, trực tiếp đem trên bàn gì đó toàn bộ đều đã quét đến trên mặt đất, rống lớn nói: "Còn không mau khẩn trương đi tra rõ ràng cho ta tới cùng việc này là sao!"

"Con lập tức đi!" Đoàn Chấn Ba xoa mồ hôi lạnh, vội vàng chạy ra ngoài.

"Rõ ràng còn chưa tới ngày tổ chức đấu thầu, vậy mà mảnh đất liền bị người ta cướp đi, bên trong này nhất định có vấn đề!"

Đoàn Chấn Ba vừa chạy vừa cầm ra điện thoại, phát hiện di động của mình vậy mà một chút tín hiệu đều không có, khó trách thư ký của ông ta không gọi điện thoại cho ông ta được. (Cái màu ko có tín hiệu này chắc là trò của anh Dịch nhà ta rồi. Anh thật đáng sợ mà *cười gian*)

Trên sân thượng biệt thự của Bùi Dịch, Tô Thi Thi dời Ống Nhòm, đứng thẳng thân thể, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh ngắm nhìn phương xa: "ANh làm sao biết hôm nay lại phát sinh chuyện vậy?"

Lúc này, trên mặt đất Đoàn Chấn Ba chính là đang vội vã hướng tới cửa trang viên chạy tới, nơi xa lái xe của ông ta chính là đang lái xe đến.

Có thể để thấy ông ta gấp đến độ chờ xe đều đã chờ không kịp cứ như vậy chạy đến, nhất định là đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

Bùi Dịch ánh mắt nhàn nhạt quét xuống phía dưới kia, nghe vậy nhếch miệng lên một cái: "Đoán xem."

"Bỏ đi, không thành ý."

Tô Thi Thi biết anh không nghĩ muốn nói, cũng không tiếp tục vướng mắc, xem kịch vui dưới lầu một đám người*tựa như nhìn gà bay chó sủa.

Đoàn Chấn Ba rất nhanh liền điều khiển xe đi tới, sau khi trong biệt thự Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường hẳn là nghe được tin tức, cũng vội vã chạy ra.

Sắc trời dần dần tối xuống, phỏng chừng đêm nay này Đoàn gia trang trong vườn không bao nhiêu người có tâm tình ăn cơm chiều.

Bùi Dịch nhìn xe Đoàn Chấn Ba chạy ra khỏi trang viên, mâu trung lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Toàn bộ đều đã như anh dự liệu từ trước, Đoàn Chấn Ba hiện tại hẳn là biết rõ tin tức mảnh đất kia đã bị cướp mất.

Bọn họ chỉ lo nghĩ muốn làm sao phá đầu đều sẽ không nghĩ đến, lấy đi mảnh đất kia lại là Bùi Dịch anh!

Dù là Đoàn Chấn Ba nghĩ muốn dùng tất cả biện pháp, cũng đã không cách nào thay đổi rồi. Cha con Đoàn gia thèm khát mảnh đất đó lâu như vậy, cứ như vậy bị người ta cướp đi rồi. Bọn họ thậm chí đến đối phương là ai cũng không biết.

Trong thư phòng của nhà chính, Đoàn Kế Hùng đã tức đến nói không ra lời. Đoàn Chấn Ba ngồi ở một bên, cũng là ủ rũ.

Thật lâu sau, Đoàn Kế Hùng mới lạnh giọng nói: "Con mau đi an bài một phen, để cho Ngọc Tường nắm chặt thời gian, nhất định phải giữ được Bùi Dịch, chuyện này ta không cho phép có bất luận cái sơ xuất gì nữa. Còn có, xem chừng con bé ngóc Ngọc Lộ kia, đừng để cho nó lại gây thêm chuyện gì nữa, để cho Đoàn gia mất mặt, đừng trách ta vô tình!"

"Vâng, con biết rõ." Đoàn Chấn Ba gật đầu, nghĩ tới đứa con gái vô dụng kia của chính mình, cũng là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mấy ngày nay Đoàn Ngọc Lộ vẫn nghĩ muốn muốn trở về, ông ta đã không kiên nhẫn đến muốn sử thủ đoạn rồi.

"Nếu muốn cho Bùi Dịch cưới Ngọc Tường, như vậy Tô Thi Thi nhất định phải đi. Chuyện này con cũng phải nắm chắt đừng để sơ sót."

Nghe Đoàn Kế Hùng nói lên cái này, Đoàn Chấn Ba đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nói: "Lúc trước, Ngọc Lộ nói con bé có biện pháp để cho Tô Thi Thi cái con bé kia rời khỏi nơi này."

"Thật sự?" Đoàn Kế Hùng lập tức tinh thần tỉnh táo, ý bảo ông ta tiếp tục nói hết.

Đoàn Chấn Ba để sát vào bên người cha mình, nhỏ giọng nói nhỏ nói.

Mà Tô Thi Thi còn không biết chính mình đã bị người ta theo dõi, thời gian này cô vẫn bận rộn với công trình thiết kế nhà khách kia.

Nhờ phúc Bùi Dịch, ngày đó đưa cô đi tham quan các công trình kiến trúc nổi tiếng ở Bắc Kinh, anh lại tìm đến ch cô rất nhiều tư liệu về kiến trúcđặc sắc nước ngoài, để cho cô tìm được rất nhiều linh cảm.

Một tuần sau, Tô Thi Thi rốt cục cũng làm xong bản thiết kế kia, đủ thời gian nộp.

Lại hết mọt tuần. Thứ hai lúc đi làm, tất cả bên trongbộ phận thiết kế tràn ngập một cỗ không khícực kỳ quỷ dị, như là thoải mái, hoặc như là có chút ngưng trọng.

Đoàn Ngọc Lộ đi đến bên cạnhmột vị tiểu trợ lý, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Cô còn không biết sao? dự án Tô trợ lý đã thành công trúng cử, ngày mốt liền muốn đi tiến hành đàm phángcuối cùng."

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ mi mắt lập tức trừng lên, cả khuôn mặt đều nhanh vặn vẹo rồi.

Dễ dàng như vậy liền tiến vào đàm phán cuối cùng rồi hả? Không được, chuyện này tuyệt đối không được!

Nếu để cho Tô Thi Thi như vậy dễ dàng thắng được cái công trình này, cô ta không phải toi công bận rộn rồi sao!

96. Chương 96: Đưa Ngươi Đi Chiến Trường

Trời chiều dần dần nhuộm đỏ nữa bầu trời ranh rới, hoàng hôn tiến đến. Bên trong cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, chậm rãi yên lặng tiếp xuống.

Đoàn Ngọc Lộ trốn ở trong toilet, không kiên nhẫn đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn xem đồng hồ.

“Chết tiệt, chị sao còn chưa đến vậy!”

Cô nói xong không tự giác nhìn nhìn bốn phía, lại xác định nơi này không ai, cầm ra điện thoại nghĩ muốn gọi điện thoại cho Đoàn Ngọc Tường.

“Đô đô… Đô đô đô…” Điện thoại vừa mới chuyển được đã bị cắt đứt, Đoàn Ngọc Lộ nghe trong điện thoại truyền đến âm báo máy bận, mặt chải quét địa một phen liền đen.

“Muốn làm cái gì?” Cô ta xiết chặt di động, đang muốn mắng chửi người, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

“Xoạch, xoạch…” âm thanh giày cao gót khẽ chạm mặt đất, tại đây bê trong cao ốc an tĩnh tự dưng phát ra âm thanh này ít nhiều chứa một tia quỷ dị.

Đoàn Ngọc Lộ run run vuốt ve trên cánh tay da gà lên nổi, căng thẳng bước ra ngoài.

“Tìm chị có chuyện gì?” Đằng trước truyền đến nhàn nhạt thanh âm của Đoàn Ngọc Tường.

“Chị, rốt cục chị cũng đến đây.”

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy là Đoàn Ngọc Tường, lập tức vui mừng chạy đi lên.

“Đều đã tan tầm, em sao còn chưa về?” Đoàn Ngọc Tường sắc mặt khẽ biến thành trầm, trong giọng nói hơn một tia không kiên nhẫn.

“Chị, Tô Thi Thi bản thiết kế đã tiến vào vòng đàm phán cuối cùng, chị có biết không?” Đoàn Ngọc Lộ kéo tay Đoàn Ngọc Tường, thở phì phì nói.

Đoàn Ngọc Tường nhướng mày, cảnh giác nhìn cô ta: “Em hỏi cái này làm cái gì?”

“Chị, sao lại trơ mắt nhìn cô ấy giành được cái dự án này sao?” Đoàn Ngọc Lộ ngữ khí mang theo vẻ cấp bách.

Chị cô ta nếu ngầm đồng ý để cô ta gậy khó dễ cho Tô Thi Thi, mà hiện tại Tô Thi Thi lập tức sắp thành công, cô ta sao một chút đều đã không nóng nảy được?

Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt cứng đờ, trong lòng rất nhanh suy xét một phen, nói: “Công ty cực kỳ coi trọng cái hạng mụcnày, cô ấy vào vòng đàm phángcuối cùng, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao? Vả lại, cuối cùng có thể giành thắng lợi hay không vẫn lại là một chuyện khác.”

“Nhưng lỡ như trúng thì sao? Chị, chị không phát hiện con nhỏ cứt chó đó vận may đặc biệt tốt sao?” Đoàn Ngọc Lộ bỉu môi, trong giọng nói tràn đầy oán niệm.

“Nếu không phải Tô Thi Thi vận khí quá tốt, cô ấy sao có khả năng gặp phải Bùi Dịch? Lại vẫn ở lỳ Đoàn gia không chịu đi.”

Đoàn Ngọc Tường cẩn thận đánh giá một phen em gái chính mình, sắc mặt từ từ trầm tiếp xuống: “Ngọc Lộ, chị cảnh cáo em không cần lại gây chuyện cho chị. Hiện tại đã tan tầm, trong công ty cũng không còn ai, em nhanh đi về đi.”

Đoàn Ngọc Tường nói xong nhìn Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt một cái, chỉnh lý y phục một chút, nâng bước đi ra ngoài.

“Chị!”

Đoàn Ngọc Lộ ánh mắt có chút đờ đẫn, chị cô ta cứ như vậy đi tới?

“Muốn làm cái quỷ gì?” Đoàn Ngọc Lộ buồn bực không thôi, rơi vào đường cùng, cũng không thể không rời đi trước, mặt khác không ngừng tính toán.

Đúng là cô ta đi tới chưa được hai bước, chân bỗng nhiên giẫm lên đến chỗ cái gì đó. Cô ta cúi đầu vừa thấy, nghi hoặc “Oa” một tiếng.

Trên mặt đất nằm một tấm thẻ màu vàng, cô ta khom lưng nhặt lên tới, sau đó mi mắt chải quét địa một phen liền sáng.

“Thẻ Gác cổng!”

Đoàn Ngọc Lộ kinh ngạc che miệng lại, ánh mắt xem bên ngoài đi, chị cô ta vậy mà làm rơi thẻ ra cổng!

“Thật tốt quá!” Đoàn Ngọc Lộ mừng rỡ như điên, lấy thẻ ra cổng thu lại trong túi xách, sau đó tiện hướng tới bên trong thiết kế bộ phận đi đến.

“Tổng giám của bộ phận Thiết kế nên là có thể tiến vào tất cả văn phòng của bộ phận thiết kế đi?”

Đoàn Ngọc Lộ nghi hoặc nhớ lại, đi đến bên trong thiết kế bộ phận, quét thẻ một cái, chỉ nghe “Đinh” một tiếng, cửa tự động liền mở ra.

“Thật sự là trời cũng giúp ta!” Đoàn Ngọc Lộ nhìn chung quanh một chút, thật cẩn thận hướng tới văn phòng tổ một đi đến.

Lúc này, tất cả mọi người tầng 15 đều đã về, trong văn phòng im ắng. Đoàn Ngọc Lộ khẩn trương tay đổ đổ mồ hôi.

Tuy nhiên bình thường vô pháp vô thiên, đúng là làm ra loại chuyện trộm cắp này vẫn lại là lần đầu tiên làm.

Cô dùng tấm thẻ kia tiếp tục mở cửa văn phòng tổ một, thẳng tắp địa hướng tới bàn làm việc của Tô Thi Thi đi đến.

“Công trình gian khách… Công trình gian khách…”

Đoàn Ngọc Lộ lật chuyển văn kiệntrên bàn làm việc, trong miệng thì thào nhớ kỹ, khẩn trương tới tay đổ đầy mồ hôi.

“A, tìm được!”

Đoàn Ngọc Lộ rút ra một phần viết gian văn kiện công trình gian khách, mở ra xem một phen, phát hiện bên trong đều là một chút tư liệu cùng bản thiết kế, mừng đến nỗi cô ta ôm vào trong ngực hung hăng hôn một cái.

“Tô Thi Thi, tôi xem cô lần này có chết hay không!”

Đoàn Ngọc Lộ đem văn kiện hướng trong lòng giấu đi, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi văn phòng.

Ba ngày sau, đấu thầu công trình thiết kế gian khách sân vận động quốc gia tiến vào vòng đàm phángcuối cùng, tổng cộng có ba công ty tiến được vào vòng này.

Trong đó hai công ty đều là nơi qui tụ nhân tài kiệt xuất, dựng TIệp Khắc và Xây trúc Minh Đỉnh, mặt khác còn có một công ty là công ty thiết kế của nước ngoài thương hiệu lâu đời.

Cả 3 công ty thực lực tương đương, có thể nói cạnh tranh phi thường kịch liệt.

Trong văn phòng Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi chỉnh lý tư liệu, từ trên chỗ ngồi đứng lên, thâm sâu hít vào một hơi.

“Thi Thi, không cần khẩn trương.” Ôn Ngọc đi tới, đưa cho Tô Thi Thi một ly coffee, nghĩ nghĩ nói: “Muốn tôi đưa cô đi không?”

Tô Thi Thi tiếp nhận cà phê uống một ngụm, cười nói: “Cô buổi chiều còn phải đi tham gia một công trình khác, thời gian sẽ không kịp. Cô yên tâm đi, kỳ thật tôi liền là xem ra có chút khẩn trương, đến chỗ nơi đó nói không chừng vượt xa người thường phát huy.”

“Tôi không phải lo lắng cô không thể phát huy, chỉ là…” Ôn Ngọc có chút đau lòng nhìn Tô Thi Thi, “Tôi cùng người phụ trách công trình này có chút giao tình, có lẽ còn có thể đến giúp cô một chút.”

Cô nói xong nhìn xem bên ngoài, trong giọng nói đều là tự trách: “Là tôi làm phiền hà cô, nếu tôi không vô dụngnhư vậy, mọi người cũng sẽ không nhằm vào cô kiếm chuyện…”

“Này, cô hiện tại là ở đây giội nước lã vào tôi sao?” Tô Thi Thi nói đùa nhìn Ôn Ngọc, “Hơn nữa, cô cũng thấy đấy tất cả mọi người không muốn gặp tôi, lại vẫn là không ai muốn liên lụy thôi.”

“Cô… tội thân cô rồi.” Ôn Ngọc mím môi cười nói.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bờ vai cô, cười nói: “Quả thật so với cô hơi chút cực khổ.”

“này!” Ôn Ngọc sắc đỏ lên, thẹn thùng vô cùng.

“Được rồi, không đùa cô nữa, tôi đi đây.” Tô Thi Thi xách cặp đựng công văn lên, sắc mặt nghiêm túc.

“Chúc cô thắng ngay trận đầu!” Ôn Ngọc vươn tay.

“Thắng ngay trận đầu.” Tô Thi Thi cười cùng cô bắt tay, sau đó đi nhanh đi ra ngoài.

Bên ngoài văn phòng, Thiết Kế Sư cùng cô hợp tác cũng đã chuẩn bị tốt, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Chỉ là đến bên ngoài, Tô Thi Thi đồng tử mạnh co rụt lại.

Anh sao lại đến đây?

Tô Thi Thi nhìn đến đối diện góc đường kia chiếc xe bảo mẫu màu đen quen thuộc đang đậu kia, tâm đột nhiên nhảy một phen.

Anh hẳn không là…

“Thi Thi, xảy ra chuyện gì?” Đồng sự Tiểu Nhu thấy Tô Thi Thi không đi, quay đầu nghi hoặc nhìn cô.

Tô Thi Thi xấu hổ giựt giựt khóe miệng, xấu hổ nói: “Tiểu Nhu, cái kia tôi có chút việc, cô đi trước đi, tôi lập tức liền đến.”

“Được, vậy cô nhanh lên, đừng đến muộn.” Tiểu Nhu gật đầu, hướng tới ở một bên xe đi đến.

Chờ chiếc xe kia đi rồi, Tô Thi Thi mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chăm chú nhìn bốn phía, bước nhanh hướng tới gốc phố kia chạy tới.

Mở cửa xe, quả nhiên thấy Bùi Dịch dù bận vẫn ung dung ngồi ở phía sau.

Tô Thi Thi mặt tỏ se sụp đỗ: “Anh sao lại đến đây?”

Bùi Dịch yên lặng nhìn cô: “Đưa em đi chiến trường.”

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt.

Thật vinh hạnh đặc biệt, cô cũng không thể không cần được sao?

“Sao vậy? Không vừa ý?” Bùi Dịch nói xong, dài tay đưa qua lôi cô vào trong lòng, cúi đầu liền là một nụ hôn nóng bỏng.

“Ưm…” Tô Thi Thi móng tay sáng lên, không khỏi phân trần liền hướng tới thắt lưng của anh chộp tới.

Bùi Dịch đã sớm đề phòng cô, một cái liền nắm chắc cổ tay cô, đem tay cô hướng đến chỗ giữa hai chân mình nhấn một cái: “Tôi không ngại cùng em nhiệt tình một chút.”

“Anh, lưu manh!”

Tô Thi Thi bị anh khuấy đảonhư vậy, trong lòng một chút cảm giác khẩn trương gì đó cũng chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đẩy anh ra ngồi thẳng người.

Ngoài ý muốn, Bùi Dịch bây giờ không có tiếp tục quấy phá cô nữa, mà là bày xuất văn kiện tiếp tục lật xem.

Bên trong xe lập tức an tĩnh lại, chỉ nghe đến lẩm nhẩm thanh âmngẫu nhiên lật trang giấy.

Nửa giờ sau, xe đứng ở Cao ốc Phương Minh, là địa điểm lần này Tô Thi Thi đàm phán.

“Tô Thi Thi.” Lúc Tô Thi Thi muốn xuống xe, Bùi Dịch đột nhiên giữ chặt tay cô, tại trên trán cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, yên lặng nói: “Một hồi gặp.”

Tô Thi Thi mi mắt chải quét một phen trợn thật lớn.

Một hồi gặp? Đây là cái ý tứ gì?

97. Chương 97: Đây Là Tính Bắt Kẻ Thông Dâm Sao?

Một tiếng ngắn ngủi nổ vang, chiếc xe bảo mẫu màu đen nghênh ngang chạy đi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn bóng dáng chiếc xe càng ngày càng xa, nghi hoặc sờ sờ cái mũi.

"Cái người này rốt cục là sao vậy? Nói một hồi gặp, vậy mà hiện tại lại đi mất."

Bất quá cô vẫn lại là rất lớn nhẹ nhàng thở ra.

May là đi tới!

"Thi Thi!"

Tô Thi Thi đi vào Cao ốc Phương Minh, Tiểu Nhu liền chạy ra đón.

"Đi thôi." Tô Thi Thi đối với cô cười cười, hai ngườicùng nhau đi vào Cao ốc Phương Minh chỗ nhân viên hướng dẫn, hướng tới phòng tiếp khách đi đến.

Đây là một tòa nhà hành chính tổng hợp, bình thường cái dự án liên quan đến công chúng liền tới nơi này đàm phán.

Hai người vừa đi Tiểu Nhu bên cạnh nhỏ giọng nói: "Nghe nói, đại diện lần này của xây dựng Minh Đỉnh là phó tổng, vị tổng giám đốc thần bí kia vẫn như cũ thần long kiến thủ bất kiến vĩ."

"Phó tổng?" Tô Thi Thi mâu trung hiện lên quét xuống kinh ngạc, cấp bậc có phần lớn rồi.

Ngẫm lại hai người bọn họ, một người là trợ lí thiết kế, một cái chỉ là một vị thiết kế nhỏ bé đến tổ trưởng còn không phải. Như thế suy nghĩ, Xây dựng Tiệp Khắc dùng người phương diện lại vẫn thật lớn mật.

Các cô cũng không phải là người đầu tiên, trước đây trong công ty cũng có một nhà thiết kế nhỏ trong công ty trực tiếp đơn độc đi giành một dự án quan trọng, mà còn một lần đã thắng.

Thế cho nên bây giờ ở Xây dựng Tiệp Khắc giá trị của Thiết Kế Sư đều đã đặc biệt cao so với giá trị con người, bởi vì đều là tựa vào thực lực nói chuyện.

"Tôi nghe nói là vị phó tổng này không có thực quyền, phỏng chừng là người nhàn rỗi không chuyện làm, cho nên đi đến đàn áp khí thế của đối thủ. Mặt khác cái công ty nước ngoài kia tới là hai vị Thiết Kế Sư có danh tiếng." Tiểu Nhu nói xong, có chút bất đắc dĩ nói, "nhìn đi nhìn lại, lại vẫn là chúng ta tệ nhất."

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay cô, cười nói: "Những thứ này cũng không quan trọng lắm, quan trọng là, bọn họ nhất định sẽ phải đầu hàng trước chúng ta thôi, lúc đó chưa biết ai xấu hổ hơn."

Tiểu Nhu "Xì" một tiếng liền nở nụ cười, đối Tô Thi Thi dựng thẳng lên một cái ngón tay cái.

Bây giờ bên trong bộ phận thiết kế chủ yếu đều là Tô Thi Thi làm, Tiểu Nhu nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi.

Cô cũng không nghĩ tới Tô Thi Thi tuổi còn trẻ, lại có tài nghệ như thế. Bây giờ dự án lần này chưa biết về tay ai chưa đến cuối cùng thì không thể nói gì cả, các cô nói không chừng thật có thể trở thành một con ngựa đen.

"Tôi đi toilet đã."

Đến chỗ phòng khách, Tô Thi Thi đem cặp công văn đưa cho Tiểu Nhu, xoay người đi ra ngoài.

Tuy nói không khẩn trương, nhưng là sinh lý phản ứng tựa hồ vẫn lại là phản bội cô, lúc này lại muốn đi toilet.

Cao ốc Quang Minh này thiết kế theo khuôn mẫu cũ, toilet liền thiết kế ở cuối hành lang

Tô Thi Thi đối với cảm giác phương hướng bên trong đặc biệt tốt, hoàn toàn là dựa vào cảm giác mà đi, vậy mà không có tìm lầm.

“Ưm… Hỗ tổng, không cần…” Phía trước truyền tới một giọng phụ nữ cực kỳ thống khổ.

Tô Thi Thi sửng sốt, theo bản năng bước chân dafn chậm lại.

“Ngoan…” Một tiếng nói mang theo từ tính đột ngột truyền ra, kích thích làm lỗ tai Tô Thi Thi đỏ lên.

Thanh âm này lại vẫn thật là dễ nghe!

Đúng là…

“Không cần, Hỗ tổng, cầu người không cần…” Thanh âm người phụ nữ kia khóc nức nở, giống như ngay sau đó liền muốn khóc

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm, mặt trầm xuống đi vào trong.

Giữa ban ngày ban mặt, này người đàn ông này cũng quá lớn mật, cũng không nhìn xem nơi này là nơi nào, quả thực vô pháp vô thiên!

Cô đi tới vài bước, xem đến cảnh tượng bên trong khi đó, nhướng mày.

Hai người vậy mà liền ở bên ngoài bồn rửa tay thượng!

Một người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen đem một mỹ nữ bán áp ở trên bồn rửa tay, hắn cúi đầu ở trên cổ cô ta hôn môi, một bàn tay tại trên người cô ta dao động.

Thủ pháp thuần thục, vừa thấy liền là lão luyện. Dựa theo bóng dáng nhìn được, người đàn ông vai rộng mông hẹp, thân hình cao ngất, dáng người xem ra không tệ.

Tô Thi Thi tầm mắt dời lên trên, nhìn đến từ trong gương lộ khuôn mặt của người đàn ông kia.

Thật đúng là dạng chó hình người.

Cô không thể không thừa nhận này người đàn ông này bộ dáng cực chuẩn nha, hình dáng lập thể, giống như là Hỗn Huyết Nhi.

Tuy nhiên không có như Bùi Dịch đẹp trai người người oán trách, nhưng là nhìn cũng được xem là hiếm có anh tuấn.

“Hỗ tổng, không cần…”

Người phụ nữ khoái khóc, hai cái tay không lực phụ giúp người đàn ông kia.

Buồn cười! Tô Thi Thi nhìn đến người phụ nữ gấp đến độ đỏ bừng mặt, trong lòng tức giận nhảy lên cao.

Những loại đàn ông này liền biết khi dễ phụ nữ! Mà người phụ nữ này gọi hắn Hỗ tổng, không cần nghĩ cũng biết, những thứ này chính là cái gọi quy tắc ngầm.

Đã vậy mà còn làm ngay tại nơi công cộng, vẫn lại là ban ngày ban mặt, hắn không sợ bị người ta nhìn đến sao?

“Hỗn đản!”

Tô Thi Thi nhìn đến người phụ nữ kia đã ở khóc, không hề nghĩ ngợi, quơ lấy một cây chổi ở bên cạnh liền xông tới.

“Cặn bã, đi chết đi!” Tô Thi Thi đảo qua chổi đánh vào trên đùi người đàn ông kia.

“Hí…” Người đàn ông không chú ý, vừa vặn bị đánh, hừ lạnh một tiếng buông lỏng tay ra, quay đầu lạnh lùng nhìn qua.

Ánh mắt quét ra lạnh lẽo khiến người ta như bị băng xuyên ngàn năm bao phủ, trong phút chốc liền muốn đem không khí bốn phía đóng băng.

Tô Thi Thi theo bản năng run run một phen, đúng là hiện tại cô đâu thể quản được nhiều như vậy? Cô liền nhanh chóng kéo tay vị mỹ nữ kia qua, đồng thời trừng mắt nhìn người đàn ông liếc mắt một cái.

“Cặn bã, chính ngươi từ từ kiểm điểm đi đi!”

Tô Thi Thi lôi kéo người phụ nữ kia co cẳng chạy.

"Hỗ tổng..." Người phụ nữ kia còn không có phản ứng kịp, kêu sợ hãi đã bị Tô Thi Thi lôi kéo, thân bất do kỷ hướng phía ngoài chạy đi.

Toàn bộ chuyện này phát sinh quá nhanh, người đàn ông vẻ mặt có chút lạnh lùng, đợi lúc hắn phản ứng kịp, người đã sớm chạy.

Hắn nhìn cửa toilet, ánh mắt chậm rãi càng thêm sâu thẳm, cúi đầu lườm một cái cái chổi bị ném xuống đất, sửa sang lại tây trang, khóe miệng cong lên.

"Cặn bã?"

Dám từ trên tay hắn cướp người, này cô gái này thật to gan, đừng cho hắn tìm được!

Bên này Tô Thi Thi lôi kéo mỹ nữ một hơi chạy ra đi rất xa, mới thở hồng hộc dừng lại.

Mỹ nữ toàn bộ hành trình đều là lờ mờ, đến bây giờ còn không có phản ứng kịp, sững sờ nhìn Tô Thi Thi lôi kéo tay mình, khẽ nhếch miệng: "Cô là ai?"

Tô Thi Thi buông ra tay cô ta, đỡ vách tường, bên cạnh vừa thở vừa hỏi: "Cô không sao chứ? Hắn hẳn là không đuổi theo, cô yên tâm đi."

"Tôi yên tâm?" Mỹ nữ thở hổn hển, sắc mặt đã tối đen một mảnh, nhấc chân liền cấp cho Tô Thi Thi một đá, "Cô đầu óc có vấn đề sao, ai cho cô xen vào việc của người khác!"

"Hí..." Tô Thi Thi mạnh khom lưng ôm lấy cẳng chân, không thể tin nhìn cô ta.

Này cái gì tình huống? Nàng cứu nàng, lại bị nàng cho đánh?

"Tự dưng lại có một con nhỏ điên chạy đến?" Mỹ nữ oán hận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người hướng toilet chạy tới.

"Shit!" Tô Thi Thi mặt tái rồi, tức giận quả thực nghĩ muốn bùng nổ.

Thì ra cô vừa rồi thấy việc nghĩa hăng hái làm, ngược lại phá hỏng chuyện của người phụ nữ kia rồi. Người ta từ đầu liền là dục vọng bùng nổ. =,=

Cô nào biết đâu rằng vị mỹ nữ kia rất không dễ dàng mới có cơ hội này, là kích động mới khóc, hiện tại lại bị Tô Thi Thi cho phá hỏng chuyện tốt, đương nhiên tức giận rồi.

Tô Thi Thi chán nản, "Hí" một tiếng, đau lòng nhìn chân chính mình.

Người phụ nữ kia phỏng chừng đem toàn bộ sức mạnh đều đã sử dụng hết, đau chết cô rồi.

Cô vén ống quần màu trắng của mình lên vừa thấy, mặt càng tái rồi.

Đều đã đá sưng lên, da cũng phá!

"Tô Thi Thi, cô lần sau còn xen vào việc của người khác, cô liền là heo!"

Tô Thi Thi phẫn hận mắng chính mình một tiếng, sáng sớm, cô quả thật dẫm phải phân chó rồi!

Cô khập khiễng trở về phòng khách, Tiểu Nhu nhìn thấy cô, lập tức sốt ruột đã đi tới: "Thi Thi, cô đây là xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: "Đụng phải một phen. Thời gian không còn sớm lắm, chúng ta đi phòng họp thôi."

"Cô còn có thể đi sao?" Tiểu Nhu đỡ Tô Thi Thi.

"Không có việc gì, chỉ là bị tróc tí da thôi." Cô nói xong đứng thẳng người, thần sắc liền trở nên nghiêm trang, trong nháy mắt giống như là thay đổi thành một người khác vậy.

Hai người liếc nhau, mười phần khí thế hướng tới phòng họp đi đến.

Tô Thi Thi các cô là công ty thứ hai đến trình diện, công ty ngoại quốc kia đã đến, Thiết Kế Sư của xây dựng Minh Đỉnh còn chưa tới.

Đang nghĩ ngợi, từ cửa có động tĩnh truyền đến, Tô Thi Thi không chút để ý ngẩng đầu trông đi qua, một giây sau, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Cô gặp quỷ sao?

98. Chương 98: Xấu Hổ

Người đàn ông toàn thân mặc tây trang màu đen cắt may thủ cộng với thân hình phụ trợ càng thêm dị thường cao ngất, mặt mày tuấn lãng, bộ mặt hình dáng mang theo người phương Tây lập thể cảm, mâu quang thâm thúy như u tuyền.

Chỉ nhìn một cái, liền giống như làm cho người ta kìm lòng không đậu trầm luân.

Hỗn huyết - - cặn bã?

"Hỗ tổng… Hỗ…"

Tô Thi Thi nghĩ muốn uấn mi mắt, vận khí của cô sao lại đen như vậy? Người này hẳn không phải liền là phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh của đi?

Giống như là vì xác minh cô có bao nhiêu xui xẻo, Tiểu Nhu ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Người đó chính là phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh, đại biểu đàm phán lần này."

Cái này thật quá xấu hổ rồi.

Tô Thi Thi hơi hơi nghiêng người, tránh được ánh mắt của hắn.

Người đàn ông kia ánh mắt lợi hại theo quán tính dảo quanh một vòng trong phòng, lúc nhìn thấy Tô Thi Thi khi đó, mâu quang mạnh ngừng một trận, lập tức khóe miệng có ý tứ câu lên.

Không nghĩ tới nhanh như thế lại đụng mặt.

Hắn bước chân trầm ổn đi qua, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi cúi đầu, rất muốn làm chính mình như không tồn tại.

Cô vừa rồi quơ chổi đánh người cũng không nhẹ, phỏng chừng người đàn ông này chân hiện tại cũng bầm xanh rồi. Hắn hẳn không phải là muốn báo thù chứ?

Hai người khoảng cách càng ngày càng gần, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tiếng bước chân trầm ổn kia ở trong tai không ngừng phóng đại, tim đập không biết sao vậy, bùm bùm gia tốc.

Ngay tại lúc người đàn ông kia sắp đi đến trước mặt cô, bên cạnh truyền đến một giọng nói ngọt ngấy: "Hỗ tổng, người ngồi chỗ này."

Một vị mỹ nhân mặc quần áo nhãn hiệu Chanel màu hồng nhạt đi tới, kéo tay hắn đi đến vị trí bên phải, đối với người đàn ông kia ân cần cười nói.

Tô Thi Thi mặt trực tiếp đen.

Đó không phải là người phụ nữ vừa rồi đá cô một cước sao?

Không biết cô ta là ai, xem ra đối vị Hỗ tổng này rất quen thuộc.

Người đàn ông kia lúc đi ngang qua Tô Thi Thi, cước bộ hơi hơi dừng một phen.

Tô Thi Thi cơ hồ là phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người, chính khí nghiêm nghị nhìn về phía trước.

Người đàn ông trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú, như là không biết cô vậy, lập tức đi về phía trước đi.

Lúc này Tiểu Nhu đối với Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Vị mỹ nữ kia là xây dựng Minh Đỉnh Thiết Kế Sư Cao Tĩnh Xu, nghe nói bây giờ chủ đề thiết kế đều là cô ta làm, năng lực không tầm thường."

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi liếc nhìn người phụ nữ kia một cái. Đâu chỉ là năng lực không tầm thường, bản lĩnh câu dẫn người cũng không tầm thường, bản lĩnh đá người càng không tầm thường!

"Hí..."

Chân của cô đến bây giờ lại vẫn đau xót!

"Cô là Thiết Kế Sư Xây dựng Tiệp Khắc?" Cao Tĩnh Xu ngồi bên cạnh Tô Thi Thi cùng vị Tỗ tổng kia ngồi ở giữa, lúc này quay đầu khinh thường nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

"Tôi lại vẫn cho rằng Xây dựng Tiệp Khắc sẽ phái ra một vị nhìn giống Thiết Kế Sư chuyên nghiệp, không nghĩ tới là loại người không có mắt này."

Tô Thi Thi nghe lời cô ta nói điều có ngụ ý, khóe miệng ngoéo... một cái, cười nói: "Tôi quả thật không bằng tiểu thư, cô thật tinh mắt."

Tô Thi Thi nói đến "Tiểu thư" hai chữ khi đó cực kỳ bình thường, đúng là trong tai Cao Tĩnh Xu nghe, đột nhiên cảm giác như là có một loại ý tứ khác.

Mặt cô ta sắc trầm xuống: "Cô là có ý gì?"

Tô Thi Thi như không có chuyện gì, quay đầu không nghĩ muốn cùng cô ta phí lời, miễn ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

"Hi vọng lát nữa cô đừng để cho mọi người thất vọng." Cao Tĩnh Xu rất nhanh cũng phản ứng lại, lấy tốc độ cực nhanh điều chỉnh tốt tâm tư, đối với Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nói.

Tô Thi Thi trong lòng thật là có chút kinh ngạc, người phụ nữ này tốc độ biến sắc cũng thật rất nhanh, tố chất xem ra cũng không tồi.

Xem ra là cô lúc trước khinh thường cô ta.

Rất nhanh, người phụ trách đấu thầu đến phòng họp, tuyên bố vòng đàm phán cuối cùng bắt đầu. Trước để cho 3 công ty giới thiệu một chút về thiết kế của mình.

Dẫn đầu là công ty thiết kế ngoại quốc

Thiết kế Phương tây từ trước đến nay đều là cực kỳ táo bạo, Tô Thi Thi phát hiện trong đó có chút yếu tố cùng thiết kế của cô không hẹn mà hợp.

Thiết kế biết tròn biết méo, nhưng là đối với cách thưởng thức của người trong nước mà nói, ít nhiều lại vẫn là có chút khác biệt.

Tô Thi Thi âm thầm quan sát một phen sắc mặt biểu hiện của đại biểu phụ trách kia, nhìn thấy hắn cũng không phải đặc biệt vừa lòng, trong lòng điểm lo lắng nhiều hơn

"Tiếp theo xin mời đại biểu của Xây dựng Tiệp Khắc lên trình bày, cho chúng tôi xem tác phẩm của các vị." Vị tiểu thư, thư ký chủ trì mỉm cười nhìn các cô.

Tô Thi Thi cùng Tiểu Nhu nhìn thoáng qua, sau đó hít sâu một hơi, đứng lên, cầm văn kiện thiết kế đi lên

Cô hôm nay mặc một quần áo màu trắng, nhìn qua già dặn sạch sẽ, toàn thân tản ra một cỗ khác tự tin.

Tô Thi Thi đem USB cắm vào Computer, mở ra bản thiết kế, rê chuột nhẹ nhàng nhấn một cái, mô hình sân vận động rõ ràng xuất hiện trên màn hình trong đó.

Tô Thi Thi làm thiết kế giảng giải có một cái thói quen, thích theo ladm mô hình chỉnh thể.

Lúc này mô hình không gian ba chiều vừa mở ra tới, chuột lại là nhẹ nhàng nhấn một cái, chỉ thấy nét vẻ nguyên bản trừu tượng trong phút chốc xuất hiện màu sắc giống như là bộ xương người có phủ da lên vậy, cả tòa sân vận động chậm rãi hình thành, hình thành mô hình sinh động.

"Chúng ta lần này chủ đề là văn hóa giữa các nước. Sân vận động tổng cộng chia làm 26 khu vực nhỏ, trong thiết kế của chúng tôi mỗi khu vực đều có một chủ đề riêng.

"Thời đại Nguyên thủy, thời đại đồ đồng, các giai đoạn lịch sử và văn hóa quan trọng trong từng thời kỳ lịch sử. Chúng tôi là thời gian làm mấu chốt, tất cả các yếu tố văn hóa được tích hợp với nhau, tất cả sẽ được hòa hợp tạo nên một chỉnh thể sân vận động cuối cùng."

Tô Thi Thi vừa nói một bên đem 26 cái chủ đề theo khu vực chậm rãi triển lãm ra, sau đó tất cả khu vực nhỏ này nháy mắt tan rả, hòa quyện hình thành một chỉnh thể sân vận động.

Tô Thi Thi nói: "Cuộc sống là chuyển động, thể thao là một nền văn hóa quan trọng của quốc gia. Và lần này chúng tôi thiết kế sân vận động với chủ đề là một nồi nóng chảy, kết hợp tất cả hai mươi sáu của bảo tàng... ""

Trong lúc này, trong phòng hội nghị đều chỉ còn lại có thanh âm Tô Thi Thi.

Vài vị đại biểu mi mắt lóe sáng.

Tô Thi Thi thiết kế lớn mật lại mới mẻ độc đáo, đem văn hóa Trung Đông và Tây phương hoàn mỹ dung hợp ở một chỗ, vừa không mất đi khách nướ ngoài, lại phù hợp với trình độ thưởng thức của người trong nước, quả thật làm cho người trước mắt sáng lên.

"Đây chính là thiết kế của chúng tôi." Tô Thi Thi nói xong liền cúi cúi đầu chào phía dưới kết thúc phần phát biểu của minh, bắt đầu chỉnh lý văn kiện tư liệu.

Dưới đài phát ra tiếng vỗ tay kịch liệt, liền ngay cả tự cho mình siêu phàm Cao Tĩnh Xu trong mắt đều nhiều hơn xuất ra một tia thưởng thức.

Cô gái này thật là có chút tài năng.

Nhưng là lúc cô ta nhìn thấy bên cạnh Hỗ tổng vẻ mặt hứng thú nhìn vị Thiết Kế Sư Tô Thi Thi này, sắc mặt liền đen lại, trong lòng ghen tị không thôi.

Cô ta dùng nhiều khí lực mới đạt được cơ hội lần này, rất không dễ dàng để cho Hỗ tổng đối chính mình có hứng thú, đúng là lại bị người tên Tô Thi Thi này phá hỏng chuyện tốt!

Tô Thi Thi đang muốn từ trên đài đi xuống, bỗng nhiên cảm giác giống là có người đang nhìn chằm chằm chính mình.

Cô dựa vào cảm giác hướng tới đại biểu của xây dựng Minh Đỉnh, đột nhiên bị ánh mắt thâm thúy của người đàn ông kia phóng tới.

Trong lòng cô mạnh cả kinh, loại cảm giác này giống như là bị một con báo săn để mắt một dạng.

"Người đàn ông này thật sự chỉ là một người vô dụng vô cùng nhàn rỗi sao? Đúng là xem ra không giống." Tô Thi Thi hơi hơi nhíu mày, ôm lấy văn kiện bước xuống đài.

Cô mới vừa bước được nửa bước, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, sau đó một người đàn ông xa lạ cầm một bản tạp chí tiến vào, chỉ vào Tô Thi Thi hô: "Tác phẩm của cô là sao chép! Tạp chí nước ngoài sớm đã tuyên bố rồi!"

"Ông..."

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không thể tin nhìn cái người đột nhiên xông tới này.

Chuyện này toàn bộ quá đột nhiên, làm cho người ta trở tay không kịp.

Bên ngoài phòng họp, chạy tới xem náo nhiệt Tần Phong cười như không cười nhìn người đàn ông bên cạnh: "Vợ cậu bị người ta khi dễ, không đi vào sao?"

Bùi Dịch tử cửa sổ nhìn cô gái đứng trên bục kia còn có chút đờ đẫn, khóe miệng ngoéo… một cái: “Tôi rất tò mò cô ấy sẽ mang đến cho tôi thêm chuyện ngạc nhiên nào nữa.”

Tần Phong chịu không nổi run run một phen: “Cậu lại muốn xem kịch hay?”

99. Chương 99: Cẩn Thận Thăm Dò

Tác phẩm của cô đều là sao chép, trong tay tôi có chứng cứ cô sao chép tác phẩm!”

Người đàn ông vẻ mặt đầy căm phẫn, lấy trên tay tạp chí đi đến trước mặtđại biểu đấu thầu, nghiêm túc nói

“Người khỏe, tôi là trong lúc vô ý nhìn đến bản tạp chí này, rồi mới phát hiện vậy mà cùng thiết kế của Tô tiểu thư giống nhau như đúc. Người có thể nhìn xem, rất nhiều chỗ đều là giống nhau.”

Đại biểu nhìn đến người đàn ông đang chỉ Tô Thi Thi sao chép hình ảnh, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi: “Xin hỏi tiên sinh là ai?”

“Tôi là ai không sao cả, quan trọng hơn chính là các người ngàn vạn lần đừng để cho cô gái này qua mặt. Cô ấy trước kia đều có rất nhiều tai tiếng, hiện tại vừa muốn trò cũ làm lại.” Người đàn ông kia lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Nhưng là để cho hắn ngoài ý muốn là, Tô Thi Thi một chút kinh ngạc đều không có.

Tô Thi Thi chú ý tới ánh mắtcủa hắn, ngược lại hướng về phía hắn lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo: “Anh có vẻ cực kỳ hiểu biết về tôi?”

Tô Thi Thi nói xong tiện đường hướng đi tới, lạnh nhạt tự nhiên, giống như đối với lên án của hắn một chút cũng không thèm để ý, toàn thân phát ra chỉ có tự tin.

“Liền bản thân tôi cũng không biết, tôi trước kia còn chưa từng nghe qua. Không biết anh lại là từ đâu lý nghe nói, tôi cũng muốn nghe một chút.”

Tô Thi Thi đi đến trước mặtngười đàn ông kia, đưa mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Tôi giống như không biết anh.”

“Cô… Cô da mặt cũng thật dày!” Người đàn ông kia kìm nén hồi lâu chỉ phun ra này một câu.

Bình thường dưới tình huống như vậy, một cô gái bị chỉ mặt lên án sao chép, chẳng lẽ sẽ không kinh hoảng sao?

Đúng là cô gái này, ngược lại như là đang nói chuyện phiếm một dạng.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn như cũ vẫn duy trì tươi cườikhéo léo.

Ngay từ đầu cô quả thật có chút thất lễ, nhưng càng còn kinh ngạc nhiều hơn, cô không nghĩ tới vậy mà sẽ có người buồn cười đến nỗi xông tới cầm một bản tạp chí nói cô sao chép.

Tô Thi Thi trái lại tiếp tục nói: “Nếu tôi không biết anh, anh cũng càng không có khả năng xem qua tác phẩm của tôi, anh như vậy làm sao vậy biết tác phẩm của tôi là cái gì?”

“Tôi…” Người kia nhất thời nghẹn lời, chỉ vào bìa tạp chí nói, “Thiết kế của cô sớm đã bị đăng lên bìa của bản tạp chí, mà bản tạp chí này là ba tháng trước phát hành, khi đó cô còn không phải nhân viên của Xây dựng Tiệp Khắc, cũng không có tiếp xúc qua cái dự án này, chẳng lẽ chuyện này không phải là chép sao?”

Tô Thi Thi lườm đến bìa của quyển tạp chí kia, trong mắt hiện lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ, cười như không cười nhìn người không hiểu tình hình kia

“Nghe qua có vẻ Logic, mà còn tôi hoàn toàn hiểu được. Nhưng vẫn còn thiếu bằng chứng trực tiếp, anh có bất kỳ bằng chứng khác để chứng minh rằng tôi sao chép không? Chỉ có cái này cũng không thể chứng minh cái gì.”

Tô Thi Thi nói xong nhìn một phen bốn phía, nói: “Không tin anh cứ hỏi mọi người.”

“Cô… Tôi…”

Nguoqfi đàn ông ánh mắt vờn quanh hạ bốn phía, phát hiện mọi người cũng không có như trong tưởng tượng của hắn tức giận. Cúi đầu xem mấy vị đại biểu kia, cũng không có lập tức để cho Tô Thi Thi giải thích toàn bộ, hắn đột nhiên ý thức được có chút không thích hợp.

Nhưng là ngay sau đó hắn liền ưỡn thẳng sống lưng lên, may mắn chuẩn bị từ trước, bằng không liền muốn bị cô gái này lừa dối đi qua.

“Tôi đương nhiên là có cái khác chứng cớ. Tôi quen biết với chủ biên của tòa soạn này, cô ta có thể chứng minh cô đã từng liên hệ quá cô ta, nói cô cực kỳ thích cái thiết kế này, muốn để cho cô ta hỗ trợ giúp cô liên hệ tác giả.”

Hắn khinh miệt cười nói: “Chủ biên cảm thấy được nói chuyện với cô không thành thực liền không có giúp cô, đúng là không nghĩ tới, cô vậy mà trực tiếp lấy trộm thành quả của người khác, cô quả thực là sỉ nhục của giới thiết kế.”

Tô Thi Thi gật gật đầu, như là cực kỳ đồng ý cách nói của hắn:“Vậy anh liền đem bản ghi âm đưa ra cho mọi người nghe một chút đi.”

Người kia trong lòng hiện lên quét xuống kinh ngạc. Đều đã đến lúc này, cô gái này vẫn lại là bình tĩnh như thế, xem ra thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.

Hắn cầm ra điện thoại, truyền phát tin một đoạn ghi âm.

“Anh là nói Tô Thi Thi sao? Tôi nhận ra cô ấy, cô ấy mấy tháng trước hướng tôi hỏi thăm người thiết kế của bìa một kỳ tạp chí. Tôi lúc ấy liền hỏi cô ấy để gì, cô ấy liền ấp úng nói không rõ ràng, tôi cảm thấy được có phần không thích hợp, liền không có nói cho cô ấy. Nhưng là sau này nghe cái tác giả kia nói, cô ấy liên lạc với người ta, lại còn cảnh cáo người ta sau này không được dùng cái thiết kế kia, quả thực là đáng giận rồi.”

Trò chuyện ghi âm đến nơi đây kết thúc.

Tô Thi Thi vừa nghe đến giọng nói của cô gái trong đoạn ghi âm kia liền vui vẻ.

Chủ nhân của giọng nói này mỗi lần vừa thấy cô liền cùng đánh máu gà một dạng, hận không thể đi lên xé miệng cô ra làm hai. Đánh chết cô cũng sẽ không quên.

Cô khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt nói: “Vị chủ biên này giải thích không tệ.”

Người đàn ông ánh mắt chớp lóe, nghẻnh cổ nói: “Thì làm sao? Tòa soạn trong nước ngoài cùng trong nước còn nhiều mà, hiện tại cô còn muốn bảo tôi nói sạo sao!”

Tô Thi Thi cực kỳ vô tội nhìn hắn: “Từ đầu đến cuối tôi đều không có nói anh sạo quá, không phải sao? Chẳng qua là chứng cớ thật sự là tạm được thôi.”

Cô nói xong xoay người một lần nữa đi trở về đến bục phát biểu, đem USB sáp nhập trong máy tính, sau đó nhẹ nhàng mở bản thiết kế, đối với người kia cười nói:

“Thực xấu hổ, tôi lần này tác phẩm thiết kế là cái dạng này. Không biết anh còn có cái chứng cớ khác chứng minh tôi sao chép không? Đương nhiên, là sao chép cái dạng này.”

“Cái gì?”

Người đàn ông chấn kinh nhìn màn hình hiển thị mô hìnhsân vận động chữ “Đoàn”, nhìn nhìn lại ảnh bìa trên tạp chí kia là công trình nhà máy thu gom than bùn, trực tiếp ngu ngơ.

Sao lại như vậy? Hai cái thiết kế này hoàn toàn là cách biệt một trời một vực, một chút chỗ tương đồng đều không có.

Tô Thi Thi trên mặt thủy chung vẫn duy trì khéo tươi cười, đối với người kia nói: "Phiền toái anh trở về nói cho vị chủ biênnày, cô ta bị người ta lừa rồi."

Cô cố ý đem chủ biên hai chữ nói ra được đặc biệt trọng, ở đây mọi người ai còn nghe không ra?

Sợ là tất cả toàn bộ đều là vị chủ biênnày làm, mà còn cũng không có khả năng là tạp chí nước ngoài gì đó.

Chuyện này nhìn vào đã thấy được trăm ngàn chỗ hở.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông còn đang chấn kinh bộ dáng nóikhông ra lời, ánh mắt thay đổi, quát lạnh: "Là người nào bảo anh tới?"

"Đoàn..." Người kia nói đến một nửa, mạnh bụm miệng, sau đó cầm lấy tạp chí, co cẳng chạy.

Khi hắn chạy ra ngoài phòng họp, rõ ràng phát hiện bên ngoài có hai người đàn ông đang đứng.

Người kia chân liền lảo đảo, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, nghiêng ngả lảo đảo chạy.

"Đoàn Ngọc Lộ."

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, nhưng càng còn nhiều mà bi ai.

Cùng một cội sinh ra, đốt nhau sao quá gấp. Bất quá cô đánh giá cao chỉ số thông minhcủaĐoàn Ngọc Lộ, ngu xuẩn đến nỗi lại dụng giọng nói của chính mình để làm chứng, cũng thật sự là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tô Thi Thi lúc trước nghe được thanh âm liền mơ hồ xác định là Đoàn Ngọc Lộ ở sau lưng giở trò quỷ. Vừa rồi hỏi người kia một phen, hắn buộc miệng, hiện tại hoàn toàn có thể khẳng định.

"Để cho mọi người chê cười." Tô Thi Thi đối với mọi người thật có lỗi cúi đầu, sau đó hướng về chỗ ngồi của chính mình đi đến.

Ngồi ở phía dưới, phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh hứng thú nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng chậm rãi gợi lên.

Cô gái này thậtt làm cho người ta thích thú. Năng lực có, trí mưu có, tính tình cũng có.

Không tệ.

Bên ngoài phòng họp, Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, trong mắt tán thưởng không chút nào che dấu.

"Lúc này đi rồi hả?"

Tần Phong nhìn đến Bùi Dịch xoay người muốn rời khỏi, buồn bực hỏi han: "Đàm phán còn không có kết thúc mà, lập tức liền đến phiên xây dựng Minh Đỉnh, cậu không muốn nhìn một chút?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Tôi đối bọn họ không có hứng thú."

"Vậy cậu không muốn biết Thi Thi như thế nào chiến thắng bọn họ?" Tần Phong đuổi theo, một cái vẻ khuyên bảo.

Anh rất muốn lưu lại xem hết mà, đúng là người này vậy mà cứ như vậy đi tới, thực mất hứng.

Bùi Dịch hồi đầu liếc nhìn anh một cái, môi mỏng khẽ nhếch: "Có thể thắng được tôi sao?"

undefined

"Tôi đi, cậu cũng quá tự tin rồi!"

Trong phòng hội nghị, Cao Tĩnh Xu đã đứng ở bục phát biểu.

Tô Thi Thi nhìn bộ dáng người phụ nữ kia lẳng lơ, người đã đá sưng cẳng chân của cô, khóe miệng chậm rãi khai ra một nụ cười quỷ dị.

Cô chưa nói năng lực của cô mới thể hiện được một phần ba mà thôi, kế tiếp, cô sẽ để cho cô ta biết cô mạnh như thế nào!

100. Chương 100: Trận Đấu Bới Móc

Edit: Kaly

Beta: Ryeo

Trong phòng hội nghị to như vậy, tràn ngập không khí căng thẳng.

Cao Tĩnh Xu đứng ở trên bục phát biểu, sắc mặt xanh mét, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi phía dưới: "Là ý gì?"

Tô Thi Thi nói một lần nữa: "Tôi nói, tôi cảm thấy thiết kế có chỗ thiếu."

Lời này vừa nói ra, bốn phía lại rơi vào im lặng.

Vài phút trước, sau khi Tô Thi Thi cùng Cao Tĩnh Xu thuyết minh tác phẩm củaa mình, đột nhiên cô liền nói một câu như vậy, làm mọi người giật nảy mình.

Mọi người còn tưởng rằng cô nói đùa, nhưng không nghĩ tới cô hiện tại lại nghiêm trang nói. Trong lúc này, tất cả mọi người có chút kỳ quái nhìn vị Tô tiểu thư này.

Cố tình bới móc tìm lỗi cũng quá rõ ràng thôi?

Không sai, Tô Thi Thi là tại soi mói bắt lỗi!

"Như vậy phiền cô nói cho tôi biết, tôi thiết kế thiếu ở nơi nào." Cao Tĩnh Xu mặt trầm nói.

Một Thiết Kế Sư, kiêng kị nhất là bị người ta chỉ ra thiết kế của bản thân có vấn đề. Nhất là tại hộii nghị bị bàn luận như vậy, bị đối thủ cạnh tranh vạch mặt. Cao Tĩnh Xu chỉ cảm thấy mặt mũi đều đã mất hết rồi.

Tô Thi Thi vẫn như cũ lạnh nhạt ngồi ở vị trí, nghe vậy cũng chỉ là khẽ cười, ngữ khí bình tĩnh nói:"Tôi chỉ cho cô, cô có trả phí cho tôi sao?"

"Cái gì?"

Cao Tĩnh Xu cho rằng chính mình nghe lầm, cô gái này có phải hay không điên rồi, vậy mà muốn thu phí? Chỉ sợ là cô ta chưa nghe qua truyện cười nào như vậy.

Nhưng ngay sau đó, cô ta lại đột nhiên nghe được cấp trên của mình nói: "Đúng vậy, chỉ cần Tô tiểu thư chỉ ra điểm thích đáng."

Cao Tĩnh Xu trên mặt biểu tình trong nháy mắt cứng đờ, trên mặt ửng đỏ, xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm cái hang chui vào.

Tô Thi Thi gật đầu, sau đó mới chậm rãi nói: "thiết kế của Cao tiểu thư quả thật cực kỳ khác biệt, đem vẻ đẹp nghệ thuật Đông Phương toàn bộ đều dung hợp lại, nhưng là..."

Cô thay đổi chủ đề, "Sân vận động là nơi hoạt động thể thao, cũng không thể một mặt theo đuổi nghệ thuật hoa lệ, mà xem nhẹ tính thực dụng của nó."

Tô Thi Thi nói xong từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi hướng tới bục phát biểu đi đến, đối với Cao Tĩnh Xu cười cười: "Phiền nhường chỗ một chút."

Cao Tĩnh Xu sững sờ nhìn cô, không biết là bị nụ cười của cô làm cho mê hoặc, hay là bị khí thế cô áp đảo, kìm lòng không đậu hướng bên cạnh đi tới hai bước.

Tô Thi Thi thuận thế đi đến vị trí cảa cô ta, click nhẹ chuột, đem bản thiết kế vừa rồi mở ra, chỉ vào hướng Tây Nam nói: "Nơi này là một nhà phân phối điện, theo thiết kế trên, Cao tiểu thư không có toàn diện suy xét đến cái nhà phân phối điện kia."

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Cao Tĩnh Xu.

Cao Tĩnh Xu rùng mình, gật đầu nói: "Nhà phân phối điện kia chẳng qua đây phòng tình huống bất trắch, bình thường không có dùng đến."

Tô Thi Thi cười nói: "Theo tôi được biết, sân vận động bốn phía trong tương lai trong vòng bốn năm tiến hành thi công lâu dài, phát triển toàn diện. Một thời gian trong tương lai, nơi này số lần mất điện cũng sẽ nhiều. Mà hai năm sau, nơi này sẽ được tổ chức sự kiện thể thao, bên cạnh lại thi công sân bãi, đương nhiên không cho phép ngày nào đó liền mất điện, Cao Tiểu Thư cảm thấy được nhà phối điện không dùng đến sao?"

"Đương nhiên cần dùng? Phân phối điện trong phòng trang bị đầy đủ có thể ứng phó cả sân vận động khi cần."

Tô Thi Thi gật đầu: "Cho nên cô đem bên cạnh mấy cái thiết kế triển khai nơi đó sẽ ảnh hưởng đến việc di chuyển lúc mất điện vậy có thiếu thỏa đáng chưa? Nhất là môn bắn súng yêu cầu tương đối tương đối cao về độ sáng cũng như độ yên tĩnh, đến lúc đó hệ thống phân phối điện phát xuất ù ù tiếng gầm rú, đối vận động viên tạo thành nhiều ảnh hưởng, cô có tính qua chưa?"

"Tôi…" Cao tĩnh xu sắc mặt trắng nhợt. Vấn đề này, cô ta từ đầu thật không ngờ.

Tô Thi Thi lại chỉ vào nơi khác nói: "Còn có nơi này, nơi này ngọn đèn cô đánh dấu đích thị màu vàng ấm. Nhưng đại hội thể dục thể thao cử hành vào mùa xuân hoặc thu, nhưng thời điểm xung quanh sương khói mù mịt nghiêm trọng nhất."

Tô Thi Thi cười nói: "Dựa theo dự tính ngọn đèn chiếu sáng không đủ, chỉ làm cho người ta một loại áp lực xấu. Cho nên đề nghị là thiết kế thành khả dĩ khép mở phong bế đồ trang trí trên trần nhà, căn cứ thời tiết tình huống quyết đặt bên trong quán hoặc là bên ngoài."

"Còn có nơi này…"

Tô Thi Thi điểm điểm vạch tới, chỉnh căn phòng hội nghị chỉ còn có tiếng cô nói chuyện.

Cao Tĩnh Xu ngây ngốc, tác phẩm thiết kế hoàn mỹ không chút sai sót, từ miệng Tô Thi Thi mà thành không đúng tý nào.

Không đúng, Tô Thi Thi vẫn lại là khen ngợi cô ta, khẳng định tác phẩm của cô ta. Nhưng mà khích lệ của cô, để cho cô ta càng thêm không chịu nổi.

"Trên là những lời góp ý vụng về của tôi, xin Cao Tiểu Thư bỏ qua cho." Tô Thi Thi nói xong hướng dưới bục đi xuống.

"Cô…" Cao Tĩnh Xu mi mắt đều đã đỏ, nếu không ngại phó tổng còn ở nơi này, cô ta đã sớm động thủ.

Cuộc đàm phán này không hề nghi ngờ, Xây dựng Tiệp Khắc toàn thắng.

Trên vị trí, Tiểu Nhu nhỏ giọng nói: "Thi Thi, cô thật sự là quá lợi hại, cô không thấy được vừa rồi vị Cao Tiểu Thư kia mặt đã tái rồi."

Tô Thi Thi đỡ cẳng chân bị đá sưng, cười nhạt nói: "Thực lực không đủ, trách không được người khác."

Vốn cô không muốn làm như vậy, nhưng cô chưa bao giờ là người chịu thiệt thòi. Lúc trước là chính cô nghĩ sai rồi, cho rằng cô ta bị người khi dễ, cứu cô ta.

Nhưng người phụ nữ này không nói hai lời liền đem chân cô đá sưng lên, Tô Thi Thi cũng phải đáp trả một phen.

101. Chương 101: Tôi Pha Trà Anh Dám Uống Sao?

Edit: banhocminh99

Beta: Twinsyl

“Thi Thi…” Tiểu Nhu khẩn trương cầm tay Tô Thi Thi, không biết đây là tình huống gì.

Tô Thi Thi nhìn cô lắc đầu: “Cô về công ty trước đi.”

“Cô sẽ không sao chứ?” Tiểu Nhu nhìn bảo vệ sát khí như hung thần, trong lòng lo lắng đến nỗi tim đập thình thịch.

“Sẽ không sao.”

Tô Thi Thi mặc dù cũng không tốt, nhưng nhớ đến Bùi Dịch đã nói một lát nữa gặp nhau, không hiểu sao tâm tình bĩnh ổn hơn rất nhiều.

Nửa ngày sau, Tô Thi Thi bị mang tới tầng cao nhất của Cao ốc Phương Minh.

Tòa nhà lớn này nhìn ở bên ngoài cũng chỉ ở mức trung bình, không nghĩ đến tầng cao nhất lại có một không gian riêng, giống như một căn hộ cao cấp.

Mời Tô Thi Thi đang ngồi ở một cái ghế lô xa hoa đứng lên, bảo vệ dẫn cô đến cửa rồi lui xuống.

Tô Thi Thi đứng bên ngoài cánh cửa bằng gỗ lim, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Theo ánh sáng từ nơi tiến vào đến ánh sáng trên mặt đất, tầm mắt rất hạn hẹp.

Chỉ nghe bên trong truyền đến âm thanh, còn có mùi thơm ngát, làm người ta hoài nghi có phải đang ở không gian sông núi hữu tình.

Chỉ là quá tối.

Tô Thi Thi đứng vài giây, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy không rõ ràng lắm, chỉ lờ mờ nhìn thấy phía trước có một cái bóng mơ hồ, còn nghe được tiếng nói chuyện.

Tô Thi Thi cẩn thận đi vào trong, không biết người gọi cô đến là người như thế nào, phong cách này thật không Bùi Dịch.

Cô mới đi vào trong được hai bước, tầm mắt mới từ từ sáng rõ.

Trong phòng cực kỳ tối, cô lờ mờ thấy phía trước hình như có sô pha cùng bàn trà. Còn có vài người ngồi trên sô pha.

Cô đang muốn nhìn kĩ xem, bỗng nhiên tay chợt lạnh. Có người đang giữ tay cô lại.

Như một phản xạ có điều kiện, Tô Thi Thi quay sang nắm cổ tay người kia, chuyển ra phía sau, khom lưng đem người kia vật ngã văng ra ngoài.

Chỉ nghe “ Rầm” một tiếng, cùng với tiếng một người đàn ông kêu rên vang lên, tiếng nói chuyện trong phòng trong phút chốc yên lặng.

Một động tác ném qua vai thành thục, Tô Thi Thi tự mình cảm thấy không chân thực.

“Thành công rồi hả?” Cô đã từng học lâu như vậy mà không thành công, không ngờ vào lúc này lại ném được người kia ra ngoài!

Lúc Bùi Dịch nhìn thấy đã là một màn như thế này.

Người phụ nữ bé nhỏ của anh cực kỳ anh dũng ném được một người đàn ông cao hơn cô cả một cái đầu văng đến tận bàn trà, làm bàn trà suýt nữa bị đổ sập.

“Chết tiệt, không phải người, ngã chết tôi rồi! “

Bị vật ngã một lúc lâu sau, người đàn ông mới gượng dậy được, ngồi trên bàn trà. Cùng lúc đó, không biết người nào đã bật đèn.

Ánh sáng ngọn đèn cũng không quá sáng, nhưng đủ để thấy rõ toàn bộ bên trong.

Tô Thi Thi đảo mắt một lượt, không khỏi kinh ngạc.

Ở đây vậy mà có rất nhiều người đang ngồi. Mà phòng này còn rất lớn, ước chừng cũng phải hơn một trăm mét vuông.

Từ chỗ cô đứng, đặt một bộ sô pha, ngồi trên ghế có sáu người trẻ tuổi, nam nữ đều có.

Mà theo hướng đi vào bên trong, còn có một bộ sô pha khác, có bảy người ngồi.

Trong đó có một ông lão tóc trắng xóa, cực kỳ uy nghiêm. Những người khác lúc này đang cực kỳ chăm chú nhìn ông ta, hẳn là ông ta là ông chủ ở đây.

"Thật ngại quá." Tô Thi Thi cụp đầu xuống, thầm nghĩ bản thân vừa rồi phản ứng quá kích rồi.

"Cô vật tôi ngã một cú không nhẹ nha."

Bị Tô Thi Thi đánh ngã sấp xuống, người đàn ông vẫn ngồi trên bàn trà, buồn bực chỉ tay vào Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nghiêng đầu nhìn hắn một cái, khóe miệng giật giật: " Vẫn thật xin lỗi, thứ lỗi cho tôi không kiềm chế, vật ngã anh."

"Ai, tôi nói, cô thấy tôi dễ bị coi thường vậy sao? Tôi ngốc đến nỗi đứng lại để cô vật ngã sao? Chết tiệt, mấy người phải hứa không được nói chuyện hôm nay ra, bằng không tôi không để yên cho mấy người! "

Người đàn ông bực mình chỉ vào các đồng nghiệp bên cạnh nói.

Hắn lớn như vậy chưa từng bị mất mặt, lại bị một người phụ nữ quật ngã một lúc lâu không bò nổi, nếu để truyền ra ngoài thì còn chỗ nào mà chui xuống, làm sao ra ngoài lăn lộn nữa?

Mấy người trên sô pha đều đã tủm tỉm cười, nhưng biết tính tình người này, không dám quá phận.

Lúc này phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Tô Thi Thi theo bản năng quay đầu, nhìn thấy người đàn ông trước mặt, mi mắt sáng rỡ lên, đi đến nắm chặt tay anh: "Có phải tôi đã vào nhầm chỗ rồi không? "

Ánh mắt Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn qua Tô Thi Thi nắm tay mình, trong mắt ánh lên tia dịu dàng, nhàn nhạt nói: "Không sai, theo tôi đến đây."

Anh nói xong liền nắm tay cô đi vào bên trong. Mười ngón tay đan vào nhau, hơi ấm lan tỏa, lan đến tận trong tim.

(Mít: giết tôi đi, ngọt quá T^T Dịch ca, em yêu anh ^^)

Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút khẩn trương, Bùi Dịch muốn dẫn cô đi gặp vị chủ nhân bên trong kia sao? "

Hoặc là nói người này gọi cô đến, tại sao lại muốn gọi cô? Mà Bùi Dịch lúc trước không hề ở trong này.

Một bụng nghi ngờ khiến đầu óc Tô Thi Thi choáng váng như say xe. Cô còn chưa nghĩ ra, đã bị Bùi Dịch kéo tới trước mặt ông lão tóc trắng xóa kia.

Bùi Dịch khom người: "Hồng gia, kẻ hèn này lại để người phải chê cười."

Kẻ hèn… Khóe miệng Tô Thi Thi giật giật, nhưng vẫn cúi người chào ông lão kia cung kính nói: " Hồng gia."

"Hô hô, Tiểu Dịch cũng đến đây. Con đúng là khách ít đến, không dễ gì đến được đây. Tô tiểu thư tính tình thật thà, vừa rồi đã dọa đến cô, mong đừng trách móc." Hồng gia cười sang sảng, âm thanh hào sảng mười phần.

Nếu nghe giọng ông, nhiều người sẽ cho rằng mới chỉ năm mươi mấy tuổi.

“Đến đây, ngồi xuống đi.” Hồng gia vỗ vỗ vị trí bên cạnh ông.

Bùi Dịch gật đầu, quay đầu thấp giọng nói với Tô Thi Thi: “Em qua bên kia chờ tôi.”

Anh nói xong nhìn về nhóm người trên ghế sô pha, âm thanh chỉ đủ để hai người nghe thấy: “Không cần khách khí”

Khụ khụ…

Tô Thi Thi tức cười, biết Bùi Dịch có chuyện muốn nói cùng vị Hồng gia này, lên tiếng chào hỏi, sau đó đi ra ngoài.

Trong lòng cô có chút nghiêm trọng. Bùi Dịch hình như vì cô mới đến đây. Cô có phải hay không đã mang lại phiền phức cho anh rồi?

“Người đẹp, cô là gì của Bùi Dịch vậy?”

Tô Thi Thi còn chưa đi đến nơi, người đàn ông vừa rồi bị cô quật ngã đã đứng lên ríu rít hỏi han.

Tô Thi Thi có chút đau đầu, nở một nụ cười với hắn, lập tức chọn vị trí ngồi xuống, không nói thêm điều gì.

“Cô sao lại không để ý đến tôi, cô vừa vật tôi ngã rất đau có biết không? Cô phải bồi thường cho tôi!”

Người đàn ông đi đến chen lách vào ngồi xuống cạnh Tô Thi Thi, thân thể dường như muốn dính vào người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lộ vẻ mặt hoảng sợ, người này chưa cai sữa sao? Đàn ông hai mươi mấy tuổi mà còn làm nũng, làm cô nổi hết cả da gà.

Liếc mắt thấy trên bàn có dụng cụ pha trà, cô nhàm chán nói với hắn: “Tôi đi pha trà cho anh.”

Người kia tinh thần lập tức tỉnh táo, nói: “Tôi thích uống trà đậm đà, cô pha được sao?”

Tô Thi Thi vẻ mặt không hiểu nhìn hắn: “Càng đặc càng tốt? “

“Đương nhiên, càng đậm đà càng tốt!”

Lời của hắn vừa dứt, bên cạnh đã truyền đến một trận cười vang.

Có người trêu ghẹo: “Tam thiếu, pha trà làm cái gì? Trực tiếp thưởng thức của mỹ nữ không được sao!”

“Nực cười! Phụ nữ của Bùi Dịch mà dám thưởng thức sao?Ít nói nhảm, hôm nay Hỗ Quân Nhạc tôi vui vẻ, muốn uống trà đặc!” Hỗ Quân Nhạc vui vẻ nói xong khiêu khích nhìn Tô Thi Thi: “Thế nào, cô thấy sao?”

Hỗ? Thì ra hắn là người nhà họ Hỗ, không phải là vừa rồi vị phó tổng kia cũng là người nhà họ Hỗ sao?

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, cô và người của Hỗ gia hôm nay thật có duyên.

Những người này cô không nên tiếp xúc, tránh xa trong cái vòng tròn luẩn quẩn của họ thì hơn.

Nhìn nhóm người con cháu nhà giàu đời thứ hai này, tuổi tác không lớn hơn cô bao nhiêu. Bên cạnh người này lại muốn uống trà, rõ ràng là đang muốn trêu đùa cô mà.

Đối với những người này, có người nào ngu ngốc nhận lời?

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười tươi tắn: “Được thôi, nhưng anh đừng hối hận.”

Hỗ Quân Nhạc vui vẻ nói: “Có gì mà phải hối hận, chỉ cần cô dám pha, tôi dám uống.”

Mắt Tô Thi Thi ánh lên một tia giảo hoạt, yên lặng bưng khay trà tới, nhấc ấm pha trà, mở nắp lên, cầm gói trà, nhìn nhìn - -

Vừa hay, là Thiết Quan Âm!

Cô bắt đầu đổ Thiết Quan Âm vào ấm. Một giây, hai giây, ba giây…

Hỗ Quân Nhạc không tự giác nuốt nước bọt, mắt trợn lớn, đột nhiên có dự cảm không lành.

Tô Thi Thi ước chừng đã đổ đến nửa ấm lá trà mới dừng tay, cầm lấy ấm nước, rót vào ấm trà.

Tốc độ của cô rất nhanh, lắc lắc cái ấm, đem đổ nước đầu tiên đi, lại pha đầy nước vào, chờ một lát, đổ ra một ly, vui vẻ đưa cho Hỗ Quân Nhạc.

Cô khiêu khích nhìn hắn: "Trà ngon mới pha, anh dám uống không?"

Sáng giờ tui sụp hố truyện, giờ tui mới lết lết đi đăng truyện đây

102. Chương 102: Say Trà

Edit: Hải Yến

Beta: Twinsyl

"Lá trà nhiều như thế… Có thể uống?" Hỗ Quân Nhạc mặt đầy xoắn xít nhìn ngón tay thon dài của Tô Thi Thi, mạnh mẽ nuốt nước bọt.

Tô Thi Thi nhíu mày, trực tiếp cầm cốc trà thu tay về, ngửa đầu một hớp, uống cạn trà trong ly.

"Không dám thì nói nhanh đi…" Tô Thi Thi nói thầm.

"Tiểu nha đầu chết tiệt!" Hỗ Quân Nhạc tức giận đến ngồi thẳng người, "Châm trà!"

Tô Thi Thi khẽ cúi đầu, nghe vậy rất nhanh rót một ly đưa cho hắn.

Hỗ Quân Nhạc tùy ý cầm lấy cốc trà, đem đến chóp mũi nhẹ ngửi, thỏa mãn hít vào một hơi.

Thật thơm!

Lập tức đem đến bên môi nhấp một miếng, trà chạy vào miệng, đầu lưỡi cảm nhận được… Mặt nháy mắt đen lại.

Đắng như thế!

Khó trách vừa rồi cô gái này uống nhanh vậy!

Lúc này, Tô Thi Thi ngẩng đầu cười tít mắt nhìn hắn, ôn nhu hỏi "Uống ngon không?"

Hỗ Quân Nhạc khóe mắt rút rút, bực bội nói hai chữ: "Uống ngon."

Cuối cùng, uống một hớp xuống.

Thưởng thức trà như thế sao? Loại trà đắng như vậy không đổ đi mới là lạ!

Tô Thi Thi thấy thế lại rót cho hắn một chén trà.

Hỗ Quân Nhạc lúc trước khoe khoang khoác lác, lầm này đâm lao phải theo lao, mạnh mẽ ngửa đầu uống xuống.

Tiếp theo lại là một ly, tiếp theo một ly. Rất nhanh, một ấm trà rót xong rồi.

Tô Thi Thi cực kỳ ân cần lại pha thêm cho một bình: "Vừa rồi lá trà có thể bỏ vào hơi nhiều, phỏng chừng đến lần thứ ba là uống tốt nhất, Tam thiếu, có muốn thử lại lần nữa không?"

Thấy ánh mắt khinh miệt khiêu khích của cô, Hỗ Quân Nhạc đáy lòng tức giận nổi lên: "Nữa!"

Tô Thi Thi đặc biệt nghe lời, rót cho hắn một ly đầy.

Một ly, lại một ly, rất nhanh một bình lại thấy đáy.

Tô Thi Thi thấy xong hết rồi, liền đem bình trà bỏ qua một bên.

Nhưng Hỗ Quân Nhạc uống đến nghiện rồi, còn muốn rót thêm: "Tiếp tục rót!"

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn ánh mắt mê ly, một bộ dạng sắp ngồi không vững, nhàn nhạt nói: "Anh say rồi."

"Say?" Hỗ Quân Nhạc nở nụ cười, "Uống trà cũng sẽ say, cô đùa với tôi ư?"

Tô Thi Thi tựa vào ghế, dù bận vẫn ung dung nhìn hắn: "Chẳng lẽ đầu anh hiện tại không choáng váng?"

Hỗ Quân Nhạc lấy tay xoa trán một cái. Chuyện này là như thế nào? Đầu hắn thật rất choáng váng?

" Cô… cô… cô bỏ thuốc tôi có phải không?" Hỗ Quân Nhạc càng nói thanh âm càng nhẹ, đầu vừa lệch, lập tức ngã xuống trên ghế salon.Lần này đến phiên Tô Thi Thi kinh ngạc.

Không phải chứ? Người này thưởng thức trà cũng quá kém.

Trên thế giới này có thể làm cho người ta uống say, không chỉ có rượu. Uống trà đậm cũng sẽ say, cảm giác giống như uống rượu vậy.

Vừa rồi Tô Thi Thi bỏ vào quá nhiều Thiết Quan Âm, lại liên tục rót cho Hỗ Quân Nhạc nhiều chén, hắn không choáng váng mới là lạ. Chỉ là như vậy liền trực tiếp say khướt, có phải hay không cũng quá yếu?

"Ha ha… Ngoài ý muốn ngoài ý muốn…"

Tô Thi Thi thấy người xung quanh nhìn mình như nhìn quái vật vậy, cười khan đứng lên, chạy ra ngoài không quay đầu lại. Bộ dáng kia giống như là chạy mất dép.

Bùi Dịch cho phép cô đừng khách khí, cô thật đúng là không muốn không khách khí đến loại trình độ này. Vừa tới liền đem người đánh ngã, hơn nữa còn là hai lần.

Đây có phải là triệt để đắc tội Hỗ gia rồi không?"

Tô Thi Thi sờ sờ cổ tay, mới vừa rồi bị Hỗ Quân Nhạc nắm chính là chỗ này, đến bây giờ còn cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy.

"Ai bảo anh dám làm tôi sợ‘. Tô Thi Thi ở trong lòng hung tợn nói.

Lúc Bùi Dịch đi ra, thấy Tô Thi Thi đang ở trước xe của mình. Anh đi tới, nhàn nhạt quan sát cô gái nhỏ này một chút.

"Sao vậy?" Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, thanh âm có chút rầu rĩ.

"Chạy rất nhanh." Bùi Dịch nói xong mở cửa xe, ý bảo cô lên xe.

"Nếu không thì chờ ở bên kia là cọc gỗ à?" Tô Thi Thi sau đó ngồi xuống.

Bùi Dịch động tác ngừng một chút, ngồi bên cạnh cô, quay đầu như có như không nhìn cô: "Thật biết giả bộ."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt: "Cũng như nhau, tôi vừa rồi có phải giúp anh hay không?"

"Em xác định là em giúp được tôi?" Bùi Dịch nhíu mày.

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh: "Anh đừng nói với tôi anh không muốn gặp vị Hồng gia này, nếu không anh đến chỗ này làm cái gì? Mà ông ta cũng muốn gặp anh, nhưng mà anh cũng không muốn chủ động đi gặp ông ta."

Vừa rồi đứng ở chỗ này, Tô Thi Thi đem toàn bộ chuyện này đều nghĩ rõ ràng rồi.

Nếu Bùi Dịch không muốn để cho cô cũng đi gặp vị Hồng gia này, lúc cô đi hướng căn phòng kia, từ một nơi bí mật gần đó vệ sĩ Dương Dũng chuyên theo bảo vệ cô cũng lập tức đi ra ngăn trở.

Nhưng Dương Dũng không có xuất hiện.

Cô đến căn phòng kia không lâu, Bùi Dịch liền xuất hiện, nhìn qua là vì cô mà đi, trên thực tế cô chẳng qua là một cái sợi dây trung gian mà thôi.

"Ý của em là tôi đang lợi dụng em?" Bùi Dịch nhìn chằm chằm mắt của cô hỏi.

Tô Thi Thi lắc đầu: "Không có, chỉ là suy nghĩ lúc trước đều là anh giúp tôi, hôm nay tôi rốt cục cũng có thể giúp anh một lần, vô cùng tốt."

Bùi Dịch đột nhiên ngây ngẩn cả người, anh không nghĩ tới cô lại nói như vậy.

"Tôi tạo cho em gánh nặng sao?" Bùi Dịch hỏi.

Tô Thi Thi tựa vào ghế, mắt nhìn ngoài cửa sổ xe: "Cũng không hoàn toàn, chẳng qua tôi không thích thiếu người nợ người khác."

"Người khác…" Thanh âm của Bùi Dịch nghiêm túc.

Tô Thi Thi không nói gì nhìn anh. Người đàn ông này toàn hiwweu sai ý của cô, cô và anh luôn luôn không có biện pháp nói chuyện phiếm một cách bình thường.

Cô nói tránh đi: "Nếu tôi giúp anh, anh không phải là nên báo đáp tôi sao? Xem tôi không coi anh là người khác."

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, sâu xa nhìn cô: "Có lẽ, tôi sẽ báo đáp em thật tốt "

"Dùng lực!"

"Ở trên giường!"

"Anh…" Tô Thi Thi cảm thấy được vẫn là ngậm miệng thì tốt hơn.

Xe chạy trên đường cái rộng lớn, Tô Thi Thi nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh lướt qua, nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, lại vẫn cảm thấy được có chút thần kỳ.

"Đi nơi nào?" Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ cười nhạt quay mặt, ánh mắt của anh cũng không biết có bao nhiêu ôn nhu.

Tô Thi Thi nói: "Trước quay về công ty đi, sau đó tôi muốn nghỉ ngơi một chút, thời gian này mệt chết tôi rồi."

"Tốt. Em xin nghỉ, tôi cùng em đi…" Bùi Dịch còn chưa nói xong, điện thoại vang lên.

Anh nhướng mày, lấy ra, nhìn thấy là dãy số biệt thự.

"Có chuyện gì?"

Bùi Dịch tiếp điện thoại, mới nghe xong không quá hai câu, sắc mặt biến đổi: "Tôi biết rõ, chờ tôi trở lại."

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi quay đầu nghi hoặc nhìn anh.

Bùi Dịch sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, nhìn Tô Thi Thi vài giây: "Quản gia nói, lão già kia đem bà nội của em về."

"Cái gì?" Tô Thi Thi biến sắc, vội vàng bắt lấy tay anh, khẩn cấp vô cùng, "Tới cùng là chuyện gì? Bà nội không phải ở Dương Thành sao?"

"Trở về rồi hãy nói."

Khi hai người nói chuyện, lái xe đã quay đầu hướng trang viênĐoàn gia chạy tới.

Bọn họ chỉ tốn 10 phút liền chạy vội đến chỗ trang viênĐoàn gia, xe thẳng đến hướng nhà chính. Tô Thi Thi liền xuống xe lập tức xông vào bên trong.

Lúc Bùi Dịch muốn theo sau, điện thoại lại vang lên, anh vừa thấy là Tần Phong gọi tới, trong lòng có ý nghĩ không tốt.

"Chuyện đó sao rồi?" Bùi Dịch nghe máy, nghe xong một câu, xoay người đi ra phía ngoài.

Bên kia Tô Thi Thi vọt tới bên trong nhà chính, nhìn đến một người làm vội vàng hỏi: "Lão gia ở nơi nào? Có hay không nhìn thấy bà nội tôi?"

"Tô tiểu thư… Cô nhanh lên rời khỏi nơi này, lão gia không cho phép cô đến chỗ này!"

Người làm vừa thấy là Tô Thi Thi, sợ tới mức mặt đều đã thay đổi. Nếu để cho lão gia biết cô đến nơi này, người làm bọn họ nhất định sẽ bị trách phạt.

Nhưng Tô Thi Thi đâu nào nghĩ được những thứ này, gấp đến độ trực tiếp chạy vọt đi vào.

"Tô tiểu thư." Phía trước truyền đến một đạo lãnh đạm thanh âm. Nhậm Tiếu Vi mặt không chút thay đổi đi tới, đi theo sau bà là Hồng Cầm.

Tô Thi Thi vừa thấy bà, tâm không biết sao, đột nhiên trầm xuống.

Chuyện này có khả năng cùng mẹ của Bùi Dịch cũng có quan hệ!

103. Chương 103: Giống Đi Giết Người

Trong nhà mang phong cách cổ kính, ánh mặt trời chiếu vào, còn có chút nóng bỏng.

Nhưng Tô Thi Thi trong lòng lại cảm giác có vô tận ớn lạnh.

Tay chân cô lạnh lẽo, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Vị phụ nhân này nhìn qua chỉ có hơn bốn mươi tuổi xinh đẹp, Tô Thi Thi há miệng thở dốc, lại không biết nên xưng hônhư thế nào.

"Tô tiểu thư, không biết có chuyện gì?" Nhậm Tiếu Vi khách khí hỏi han.

Người kia mang theo ánh mắt xa cáchđể cho Tô Thi Thi trong lòng âm u: "Đoàn phu nhân."

Cô trầm thấp kêu một tiếng: "Tôi là tới tìm bà nội tôi."

"Bà nội cô?" Nhậm Tiếu Vi đôi mi thanh tú nhíu lại, quay đầu nhìn về phía Hồng Cầm bên cạnh, "Đoàn lão phu nhân đã tới sao?"

Hồng Cầm lắc đầu: "Hôm nay không có người ngoài khác tới."

Nàng đặc biệt đem "người ngoài khác" mấy chữ nói ra thật sự nặng.

Tô Thi Thi tâm mạnh rút một phen. Đúng rồi, cô cùng bà nội mình đều là người ngoài.

Cô vậy mà rõ ràng cảm giác được mẹ của Bùi Dịch cùng vị Hồng Cầm này cũng không chào đón cô.

"Đoàn phu nhân, tôi nghe nói bà nội tôi bị đưa đến bên trong trang viên này, tôi nghĩ muốn gặp mặt bà."

Tô Thi Thi tận lực vẫn duy trì phong độ, trời biết cô hiện tại đã sốt ruột đến thế nào rồi.

"Tô tiểu thư, thật xin lỗi, bà nội cô không hề ở trong này." Nhậm Tiếu Vi bình tĩnh nói.

"Không có ở đây?" Tô Thi Thi đôi mắt mở to, có chút không tin, "Tôi rõ ràng nghe nói bà nội bị mang tới trang viên mày."

"Tô tiểu thư, chẳng lẽ phu nhân còn có thể lừa cô hay sao?" Hồng Cầm cau mày nói.

Tô Thi Thi chân mày nhíu lại, bọn họ không có lý dolừa gạt cô. Nhưng là, bà nội cô đi nơi nào rồi chứ?

Cô nghĩ nghĩ lại hỏi: "Lão gia đâu?"

"Lão gia ông ấy có tay có chân, đi nơi nào chúng tôi sao biết được?" Hồng Cầm trong thanh âm đã có chút không kiên nhẫn.

Trái lại Nhậm Tiếu Vi vẫn như cũ lẳng lặng đứng tại chỗ, bất động không giận, bộ dáng như là đối với lại chuyện này toàn bộ cũng không quá quan tâm.

Tô Thi Thi âm thầm đánh giá một phen, nếu ở trong này hỏi không ra cái gì, xoay người muốn đi.

"Tô tiểu thư." Nhậm Tiếu Vi bỗng nhiên gọi cô lại.

Tô Thi Thi dừng bước quay đầu, nghi hoặc nhìn bà.

Nhậm Tiếu Vi đi về phía trước một bước, trong giọng nói có chút mỏi mệt. Bà nói: "Hôm nay cô không nên đến chỗ này."

Tô Thi Thi tâm "Đòang" một phen, như là bị cái gì đó nện vào một dạng.

Cô xoay người đứng thẳng thân thể, không tự tị cũng không hống hách nhìn bà: "Thật xin lỗi mang đến phiền toái đến phu nhân, nhưng là, tôi không thể mặc kệ bà nội mình.""Tôi không phải ý này." Nhậm Tiếu Vi thở dài, không rõ thật hay giả nói, "Trước kia Tiểu Dịch tuy cùng cha kế này quan hệ không hòa hợp, nhưng là chưa từng có giống như hiện tại căng thẳng như vậy."

Bà nói xong thẳng tắp địa nhìn mi mắtTô Thi Thi: "Tô tiểu thư, cô biết ý của tôi là gì chứ?"

Tô Thi Thi đáy lòng một chỗ nào đó "Rầm" một phen, giống là bị người xé rách vậy, bị xát rất nhiều muối, từng đợt đau đớn.

"Đoàn phu nhân cảm thấy được, là vì tôi đến đây mới khiến cho bọn họ mâu thuẫn trở nên gay gắt, phải không?" Tô Thi Thi đồng dạng nhìn thẳng mi mắt của bà, không e dè hỏi han.

"Tôi không nói như thế." Nhậm Tiếu Vi nở nụ cười một phen, ngữ khí vẫn như cũ ôn nhu như lúc ban đầu.

Mà Tô Thi Thi tâm lại chìm vào đáy cốc, đột nhiên cảm thấy được chính mình một chút đều đã không hiểu được vị phu nhân trước mắt này.

Bà là mẹ của Bùi Dịch, cô cực kỳ tôn trọng bà. Đúng là hiện tại, bà rõ ràng lại nói với cô: xin giữ một khoảng cách với con trai tôi, nhưng là những lời này không phải tôi nói, chính cô nên là tự mình hiểu rõ.

Tô Thi Thi há miệng thở dốc, rất muốn hỏi bà phải là người hiểu biết con trai hơn chứ?

Tô Thi Thi tự nhiên nở nụ cười một phen, có lẽ cô là một quả bom chực nổ bất cứ lúc nào, đúng là ai có thể đảm bảo, người kích nổ quả bom này không phải Bùi Dịch?

Tô Thi Thi trong đầu hiện hình ảnh che chở người đàn ông của cô, cuối cùng chỉ là há hốc mồm, đem lời đều đã nuốt trở vào.

"Quấy rầy rồi." Tô Thi Thi cúi đầu, nói xong xoay người rời đi.

"Rừmm..." Mobile phone vào thời điểm này bất ngờ rung lên, Tô Thi Thi tim đập một phen, vội vàng lấy ra, đang nhìn đã đến màn hình biểu hiện khi đó, mày mạnh vừa nhíu.

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi mới vừa bắt máy, đầu bên kia liền truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Lộ hung hãn.

"Cô hiện tại nhất định đang tìm bà nội cô? Không nghĩ tới đúng không, bà nội đang trong tay tôi. Muốn tìm bà nội, liền đến Hà gia đi. Nhớ kỹ một cô đến đây, tôi cũng không hy vọng nhìn thấy người khác đến, nhất là chú trẻ!"

Đoàn Ngọc Lộ hung tợn nói xong, liền cúp điện thoại.

Tô Thi Thi nghe trong điện thoại truyền đến âm tút tút, quả đấm mạnh xiết chặt, trong mắt đều là lửa giận.

Đoàn Ngọc Lộ, Hà gia!

"Thì ra lại là Hà gia các người đụng tay vào, tôi trước kia có phải quá nhân từhay không, để cho các người coi khinh tôinhư vậy!"

Tô Thi Thi bước nhanh hướng tới bên ngoài chạy đi, chỉ chốc lát sau ra khỏi nhà chính.

"Phu nhân, người tại sao không nói nói rõ ràng cho cô ấy? Để cho cô ấy không cần tiếp tục quấn lấy thiếu gia nữa."

Thấy Tô Thi Thi sau khi đã đi, Hồng Cầm khó hiểu nhìn Nhậm Tiếu Vi.

Nhậm Tiếu Vi thở dài: "Bà cũng không phải không biết tính tìnhTiểu Dịch. Tôi có thể làm liền làm cả rồi, toàn bộ vẫn lại là do chính bọn nó tự quyết định thôi."

"Nhưng là cô gái này cùng với thiếu gia, chỉ sẽ liên lụy thiếu gia. Cô ấy liền cùng Trạm Dẫn Lan trước kiamột dạng người, cô…"

"Hồng Cầm, không được nhắc đến cô gái kia nữa." Nhậm Tiếu Vi vừa nghe ba chữ Trạm Dẫn Lan kia, sắc mặt chải quét địa một phen liền trầm tiếp xuống.

Hồng Cầm tự biết mình nói bậy, rụt rụt cổ, không dám tiếp tục nói lung tung.

Nhậm Tiếu Vi nhìn bíng lưng Tô Thi Thi đi xa dần, trong lòng càng ngày càng trầm.

Cô ấy không phải Trạm Dẫn Lan, đúng là so với Trạm Dẫn Lan vẫn còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Bà đau đầu nhíu mi xoa xoa trán, đối với Hồng Cầm nói: "Bà đỡ tôi vào nghỉ ngơi đi."

Vâng ạ Hồng Cầm lập tức đỡ lấy tay bà, trong mắt đều là thương tiếc.

Nhậm Tiếu Vi có bệnh hay choáng váng đầu, nhiều năm qua như thế vẫn không có cải thiện, ngày thường chịu không nổi kích động.

Đúng là từ sau khi vị Tô tiểu thư này đến đây, việc lớn việc nhỏ không ngừng, phu nhân bà không biết đã bao nhiêu lần bị phát bệnh.

Bên này, sau khi Tô Thi Thi cấp tốc chạy đến bên ngoài, mới nhớ tới Bùi Dịch không biết từ lúc nào không thấy nữa, đang muốn tìm anh, xe của Bùi Dịch xe hướng cô chạy đến.

"Lên xe." Bùi Dịch mở cửa xe.

"Bà nội tôi đang ở Hà gia." Tô Thi Thi vừa nói vừa nhảy lên xe.

Ngay sau đó lái xe một cái đột nhiên thay đổi, xe quay đầu hướng tới bên ngoài trang viên chạy tới.

"Tôi biết, đừng có gấp, không có việc gì." Bùi Dịch ôm vai Tô Thi Thi, trầm giọng an ủi.

Ạn lúc trước nhận được điện thoại của Tần Phong, nói chính là chuyện này.

Phương Ngọc Hoa là người của Đoàn gia đưa về thành phố này, nhưng là cũng không có đưa đến trang viên của Đoàn gia, mà là bị Đoàn Ngọc Lộ mang đến Hà gia.

Chuyện này Đoàn gia cùng Hà gia đều có tham dự.

Tô Thi Thi sắc mặt xanh mét.

Một bên là chồng trước của cô, bên là cùng cô có quan hệ huyết thống. Nhưng là bọn họ hiện tại đều là muốn làm cái gì? Bọn họ tới cùng là có ít nhiều hận cô, muốn hướng một bà lão mà xuống tay!

"Xem ra, lão già kia không hề nghĩ muốn trực tiếp liên lụy đến mình, chúng ta yên lặng xem xét." Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới lời vừa rồi Đoàn Ngọc Lộ nói, nhíu mày nói: "Cô ta muốn tôi một mình đi đến."

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, âm trầm nói: "Cô ta không tư cách ra điều kiện."

Anh muốn đi, người nào cũng không thể ngăn được!

Xe rất nhanh liền chạy đến chỗ Hà gia, Tô Thi Thi mới vừa xuống xe, trực tiếp liền ngây ngẩn cả người.

Cô quay đầu sững sờ nhìn Bùi Dịch, nuốt nước miếng, gian nan nói: "Bọn họ bày binh bố trận cũng quá khủng bố rồi."

Cô thấy được cái gì?

Cô nhìn thấy có khoảng xem 50 vệ sĩ, đồng thời đứng ở cửa, đem đường phố đều đã cho chặn lại rồi.

Bùi Dịch nắm tay Tô Thi Thi, hướng vệ sĩ nhàn nhạt liếc mắt ra hiệu. Nháy mắt tiếp theo, 50 vệ sĩ kia nhanh chóng hướng tới trong nhà họ Hà tiến vào.

"Đi thôi." Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nắm ôm cô đi vào phía trong.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi tâm cuồng nhảy dựng lên.

Cô cảm giác cô không phải đi cứu người, ngược lại như là đi giết người!

Đc 3 chương rồi. Còn siêng thì tối thêm chương. Ko thì…..

104. Chương 104: Cửa Lại Bị Phá Banh

"Rầm rập rầm rập rầm rập - - "

Đều nhịp tiếng bước chân đầy rẫy ở trong hành lang.

Thời điểm Tô Thi Thi bọn họ đến, 50 vệ sĩ kia đã đứng ở cửa nhà họ Hà, đem bốn phía bao vây đến con ruồi bay còn không lọt, chỉ chừa ra một lối cho Tô Thi Thi và Bùi Dịch hai người đi vào.

Giờ khắc này, Bùi Dịch liền như đế vương một dạng ôm lấy cô, từng bước một hướng tới cửa đi đến.

"Ầm… - - "

Phía trước truyền đến một tiếng rất nhỏ của thứ gì đó bị phá hủy, cửa theo tiếng mà vỡ ra. Vệ sĩ mặc đồ đen lập tức tuôn vào trong nhà.

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới hai người gặp mặt ngày đó. Cô bị Hà Chí trói trong phòng ngủ, nà người đàn ông này cũng là giống hiện tại cái dạng này từ trên trời giáng xuống.

"Anh liền là như thế này phá banh cổng à?" Tô Thi Thi không khỏi nghĩ đến. Tận đáy lòng có một chỗ nào đó, tim đập càng ngày càng nhanh.

"Các người là ai? Các người đây là xâm phạm gia cư bất hợp pháp hiểu không?" Bên trong truyền đến tiếng thét chói tai của Đoàn Ngọc Lộ.

Ngay sau đó, vang lên tiếng la hét của Phú Tuyết Trân hình như vô cùng đau đớn: "Cửa nhà tôi! Chết tiệt, các người tới cùng là ai? Trong hai tháng, cửa nhà tôi đã bị phá hủy ba lần rồi!"

"Toàn bộ đều là tôi làm." Bùi Dịch ôm láy Tô Thi Thi, cấp cho cô một cái ánh mắt trấn an, đi vào bên trong.

"Các người đi ra ngoài cho too…"

Phú Tuyết Trân còn đang chửi bậy, nhưng khi thấy cửa xuất hiện hai người khi đó, mi mắt mạnh trừng. Không biết là bị dọa sơ, hay vẫn lại là tức giận đến không đứng vững ngã đến trên ghế sofa.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, quả nhiên là các người. Tô Thi Thi, kẻ tiện nhân cô mau bồi đền cửa nhà tôi!" Phú Tuyết Trân tức điên rồi.

Sửa lại cửa phải mất một số tiền lớn, người coi tiền bạc như mạng, tâm bà ta đều đã đang nhỏ máu.

"Tô Thi Thi, tôi không phải kêu một cô tới sao, cô cũng dám…" Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy Bùi Dịch cũng đến đây, tức giận đến muốn điên lên ăn nói lung tung.

"Hiện tại làm sao đây? Có chú trẻ của cô ở đây, chuyện này sợ là không dễ làm như vậy rồi."

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn hai người: "Bà nội của tôi đâu? Nếu bà thiếu mất một cọng lông tơ, tôi nhất định hẳn không cho các người dễ chịu!"

"Lão thái bà ở bên trong, cô muốn gắp bà ấy…"

Bên kia Phú Tuyết Trân lời còn chưa nói xong, chỉ thấy mười mấy vệ sĩ đã ở phòng trong lục soát loạn cả lên.

Rất nhanh, trong phòng ngủ liền truyền đến tiếng gào thét của Hà Chí Tường: "Các người là ai! Đi ra ngoài cho tôi, nếu không thì tôi báo cảnh sát đó!"

Nhưng là phản kháng của hắn không hề có sức uy hiếp, rất nhanh đã bị các vệ sĩ mặc đồ đen bắt lấy. Đi ra còn có một bà lão đầu tóc bạc phơ."Bà nội!"

Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, cẩn thận đem bà nội kiểm tra một chút, xác định bà không có bị thương chỗ nào, mới nhẹ nhàng thở ra: "Bà nội, bà không có việc gì chứ?"

"Thi Thi, bà nội không có việc gì, con đừng lo lắng." Phương Ngọc Hoa nhìn thấy cháu gái, đôi mắt có chút đỏ lên.

Tô Thi Thi ra sức ôm bà nội, toàn thân đều đã đang run run len. Bà không biết lúc không tìm thấy bà cô có bao nhiêu sợ hãi.

"Tốt rồi, cháu ngoan, bà nội thật sự không có việc gì."

Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ lưng Tô Thi Thi, dụng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được, dồn dập nói: "Con khẩn trương rời khỏi nơi này, không cần lo cho bà nội, bọn họ hẳn không làm gì bà."

"Không được." Tô Thi Thi kiên quyết lắc đầu.

Cô sao lại có thể để bà nội ở trong này chịu sự hành hạ của người khác? Cô lôi kéo Phương Ngọc Hoa, hướng Bùi Dịch đi đến.

Trong phòng khách, Hà gia ba người cũng sớm đã bị khống chế được.

Phương Ngọc Hoa ngẩng đầu nhìn đến một phòng toàn vệ sĩ áo đen, liền sửng sốt một phen, nghi hoặc nhìn Tô Thi Thi.

"Trở về con cùng người giải thích."

Tô Thi Thi lôi kéo Phương Ngọc Hoa đi đến bên cạnh Bùi Dịch, lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Lộ bọn họ.

"Nói đi, các người có cái gì mục đích?"

Bọn họ hao tổn tâm cơ như vậy đem bà nội cô bắt đến chỗ này, nhất định không đơn giản như vậy.

"Buông!" Đoàn Ngọc Lộ tránh thoát khỏi tay của vệ sĩ đang đè nặng chính mình, đứng thẳng người, ngửa đầu hất hàn nói.

"Các người đều đã đến đây, tôi cũng không có cái gì phải sợ. Tô Thi Thi, nếu cô không nghĩ muốn sau này laih tiếp tục gặp chuyện không may mà nói, liền lập tức chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia. Nếu không, hậu quả cô không thể tưởng tượng nổi đâu!"

Bùi Dịch đầu lông mày nhíu lại. Ở trước mặt anh dám uy hiếp người phụ nữ của anh, anh không nghĩ tới lá gan của cô ta, trái lại càng lúc càng lớn rồi.

Tô Thi Thi âm thầm túm góc áo của anh một phen, ý bảo anh trước đừng manh động.

Tô Thi Thi đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Cô dựa vào cái gì để cho tôi chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia? Nơi đó tôi cũng có phần, không giống như cô, chỉ là cái thứ con của tiểu tam."

"Cô..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

"Trang viên Đoàn gia cô sao lại cũng có phần? Tô Thi Thi thật đúng là cô nghĩ chính mình là ai? Cô cho là người đàn ông này sẽ phân cho cô tài sản sao? Anh ta cũng bất quá cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu, Đoàn gia toàn bộ anh đều lấy không được!"

Hà Chí Tường nghe Tô Thi Thi như thế nói, khinh thường hừ lạnh nói.

Dù sao chuyện đến nước này, hắn cái gì cũng không còn sợ rồi. Thoắt cái liền trở mặt, có lẽ còn có thể tranh thủ đối với Đoàn gia bọn họ có chút lợi lộc.Tô Thi Thi nhìn xem mẹ con Hà gia, lại nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ, cuối cùng tầm mắt rơi vào Hà Chí Tường: "Đoàn Ngọc Lộ không có nói với anh sao?"

Hà Chí Tường nhướng mày, nhìn về vợ mình đứng ở bên cạnh: "Nói cái gì?"

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, cười nhạt nói: "Tôi đây hiện tại một lần nữa giới thiệu một chút. Tôi là chị cùng cha khác mẹ của Đoàn Ngọc Lộ, là con gái của người vợ hợp pháp của Đoàn Chấn Ba. Tôi là con gái lớn của Đoàn gia, dựa theo quan hệ hiện tại, anh phải gọi tôi một tiếng chị."

"Cái gì? Cô là con gái Đoàn gia?" Hà Chí Tường trực tiếp lờ mờ rồi.

Bên cạnh Phú Tuyết Trân sắc mặt cũng là chải quét địa một phen liền thay đổi.

"Không, cô không phải nói cô không cha không mẹ, chỉ là một học sinh nghèo. Cô sao lại có khả năng chính là con gái của Đoàn gia?" Hà Chí Tường không tin nói.

Hắn cùng Tô Thi Thi là bạn chung trường đại học, chưa từng gặp qua người nhà nào của cô trừ bỏ bà nội cô. Nếu không phải thấy Tô Thi Thi là học trò nghèo không có chỗ dựa, bọn họ lúc trước cũng sẽ không nghĩ ra chuyện lừa gạt kết hôn này.

Hà Chí Tường quay đầu nhìn Đoàn Ngọc Lộ, thấy cô ta sắc mặt trắng bệch, ánh mắt né tránh.

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng tức giận đến muốn chết, Tô Thi Thi hiện tại là chạy tới hưởng thụ cảm giác lên mặt dạy đời cô ta sao?

Cô ta thở phì phì nói: "Cô đã sớm bị Đoàn gia đuổi ra khỏi nhà, cùng Đoàn gia một chút quan hệ đều không có."

"Có hay không có vấn đề này cũng không phải do cô định đoạt, tài sản Đoàn gia thuộc về phần của tôi, tôi đều phải lấy lại. Cho nên, để cho tôi rời trang viên Đoàn gia, không có khả năng." Tô Thi Thi lãnh đạm nói.

"Cô..." Hà Chí Tường chưa từng hối hận qua như vậy, rõ ràng là Phượng Hoàng, lại bị hắn xem trở thành gà mái.

Hắn thậm chí lại vẫn khẩn cấp cùng cô ly hôn, cưới vào một người Nhị Tiểu Thư, mà cả đứa bé đều đã sinh không ra.

"Chí Tường, hiện tại không phải thời điển nghĩ đến việc này."

Phú Tuyết Trân gặp con trai của mình sắc mặt không thích hợp, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Không sai." Hà Chí Tường điều chỉnh sắc mặt, đối với Tô Thi Thi nói, "Cô tất phải chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia, bằng không..."

Hắn khóe môi nhếch lên cười lạnh, cầm ra điện thoại, đem màn hình nhắm ngay cô "Chẳng thế thì tôi liền đem ảnh của cô toàn bộ đều tung lên trên mạng!"

Hắn nói xong đem ảnh chụp rất nhanh lướt qua, triển lãm cho Tô Thi Thi xem.

Tô Thi Thi đồng tử mạnh co rụt lại, sắp tức điên rồi.

Cái tên đê tiện vô sỉ tiểu nhân!

Những thứ ảnh chụp này đều là lúc hai người đã từng yêu đương khi đó cùng với lúc sau khi cô gả đến Hà gia chụp lại. Hai người tuy không có đi đến cuối cùng bên nhau trọn đời, nhưng là lúc trước cũng có lúc nồng tình mật ý.

Chỉ là cô không nghĩ tới, Hà Chí Tường vậy mà lén lút chụp nhiều như vậy, thậm chí ngay cả ảnh cô không mặc quần áo đều có!

"Anh quá đê tiện rồi!" Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi nói.

Khó trách bà nội cô bị bọn họ uy hiếp cũng không nói cho cô biết, nhất định là hắn dùng những thứ ảnh chụp này uy hiếp bà.

"Cháu ngoan, có chuyện gì trước tiên từ từ nói giải quyết."

Phương Ngọc Hoa lo lắng mẹ con Hà gia kia quýnh lên cùng đường thật sự đem ảnh chụp kia tung ra ngoài, lôi kéo tay cháu gái thủ, ý bảo cô an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Nếu không bởi vì sợ những thứ ảnh chụp này truyền bá ra ngoài, bà cũng sẽ không đi theo bọn họ đến chỗ này.

"Bùi tiên sinh, anh còn không biết trước kia tôi cùng cô ấy có bao nhiêu thân mật đi? Tôi nghĩ những thứ ảnh chụp này anh sẽ rất muốn thưởng thức." Hà Chí Tường đắc ý đưa điện thoại di động đến trước mặt Bùi Dịch nhoáng lên một cái.

Bùi Dịch ánh mắt lạnh như băng nhàn nhạt đảo qua mặt hắn, trong phút chốc, bốn phía nhiệt độ đều đã thấp hơn vài phần.

Anh quay đầu về phía sau nhìn thoáng qua, ngay sau đó liền có vệk sĩ đem theo một máy tính tiến vào, đặt đến trên bàn.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, lập tức hướng tới cái bàn đi đến.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng của anh, tâm không kiềm chế được liền trầm xuống đất.

Không ai có thể không để ý người phụ nữ của chính mình cùng người đàn ông khác quá thân mật?

Thêm 1 chương rồi nhé

105. Chương 105: Anh Không Thèm Để Ý

"Tô Thi Thi, cô cảm thấy được cô còn có lựa chọn đường sống khác sao? Hiện tại cô chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia, đi càng xa càng tốt cho tôi, đừng để chúng tôi nhìn thấy, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Cô sống cuộc sống của cô, chúng tôi khô g can dự!"

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến Bùi Dịch vậy mà đều không để ý, lập tức cao hứng trở lại.

Cô ta cũng là mới biết được Hà Chí Tường trên tay vậy mà còn có những thứ ảnh chụp này, bằng không sớm đã có thể lấy ra rồi.

"Tiện nhân, chú trẻ hiện tại nhất định hẳn không muốn cô nữa rồi." Đoàn Ngọc Lộ đắc ý nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi khẩn trương cắn chặt môi, sắc mặt có hơi trắng bệch.

"Thi Thi, con và bà nội cùng trở về Dương thành đi." Phương Ngọc Hoa cầm lấy lòng bàn tay Tô Thi Thi lòng bàn tay đau xót nói.

Bọn họ mấy năm trước đã rõ ràng rồi thật bình yên, không có Đoàn gia, không có xảy ra nhiều chuyện như vậy, cứ như vậy vô cùng đơn giản sống qua ngày.

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, mới vài ngày không gặp, đột nhiên cảm thấy được bà nội cô đã già nua đi rất nhiều. Tim cô từng đợt đau đớn.

"Đúng là cứ như vậy rời đi, cam tâm sao?" Tô Thi Thi ở trong lòng tự hỏi.

Cô khống chế không nổi muốn nhìn người đàn ông đang ngồi ở bên kia nghịch chơi Computer.

Anh đang làm cái gì? Trong lòng anh là đang suy nghĩ cái gì? Tô Thi Thi phát hiện chính mình vậy mà không dám đi kiểm chứng.

“Nói một câu cho rõ ràng, có đi hay không? Đừng lãng phí thời gian của chúng tôi!” Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, trong lòng càng thêm cao hứng trở lại.

Cô ta cao hứng nhất liền là nhìn đến Tô Thi Thi kinh ngạc!

Nghĩ đến chuyện trước đó cô ta tìm người nói Tô Thi Thi sao chép tác phẩm nhưng không thành, ngược lại cô lại thành công giành được công trình gian khách, Đoàn Ngọc Lộ trong lòng càng tức giận.

“Tiện nhân, vận may của cô hết rồi!”

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng cười lạnh, lôi kéo Hà Chí Tường đang đứng ở một bên, hướng hắn liếc mắt ra hiệu.

Hà Chí Tường nhíu mày, mới vừa mới biết được Tô Thi Thi thực ra là con gái của Đoàn gia, trong lòng hắn liền có một loại cảm giác cực kỳ kỳ quái.

Đột nhiên nhớ tới chính mình lần đầu tiên nhìn thấy Đoàn Ngọc Lộ khi đó, tựa hồ coi cô ta như là Tô Thi Thi.

“Thì ra là chị em.” Hà Chí Tường ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Tô Thi Thi.

“Đứng đó làm cái gì?” Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến ánh mắt Hà Chí Tường, mặt mạnh lôi kéo, “Đừng quên, hiện tại tôi mới là vợ của anh.”

“Người vợ suốt ngày cắm sừng tôi sao?” Hà Chí Tường lạnh giọng nói.

“Đây là tôi đòi hỏi sao? Chính anh vô dụng, còn nói tôi?”Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt dị thường khó coi, thời gian này Hà Chí Tường thái độ đối với cô càng ngày càng kém rồi.

“Được rồi, hiện tại là lúc để cãi nhau sao?”

Phú Tuyết Trân trừng mắt nhìn hai người bọn họ, đối với Tô Thi Thi nói: “Khẩn trương tỏ thái độ đi. Chỉ cần cô rời khỏi Đoàn gia, chúng ta sau này hẳn không lại tìm cô gây phiền toái.”

Tô Thi Thi nhìn sắc mặtba người, trong lòng nói không nên lời cái cảm xúc gì. Đang muốn nói chuyện, bên kia Bùi Dịch bỗng nhiên khép lại Computer, đứng lên mặt không chút thay đổi đi tới.

“Trên tay anh có ảnh chụp của cô ấy?” Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Hà Chí Tường hỏi.

Hà Chí Tường vẻ mặt liền nghiêm trang, theo bản năng đứng thẳng người, cho rằng như vậy là có thể không bị khí thế của người đàn ông này áp đảo áp đảo.

Cho dù hắn cố gắng như thế nào đi nữa, ở trước mặt người đàn ông này vẫn như cũ là thấp hơn một cái đầu.

Hà Chí Tường bực bội nói: “Không phải mới vừa cho anh xem sao?”

“Nếu anh nghĩ muốn truyền mấy cái đó lên mạng mà nói, hiện tại liền truyền đi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói, giống như là đang nói chuyện bình thường một dạng.

Lời này vừa nói ra, ở đây mọi người toàn bộ đều kinh hãi nhìn anh.

Tô Thi Thi đầu ngón tay gắt gao xiết chặt đâm vào trong lòng bàn tay, cảm giác đau đớn để cho cô không đến mức mất đi lý trí.

“Tô Thi Thi, không cần nghĩ lung tung, mày phải tin tưởng anh ấy, càng phải tin tưởng chính mình.” Tô Thi Thi ở trong lòng tự nói với chính mình.

Ở chung như vậy lâu, cô không tin Bùi Dịch là người vô tìnhnhư thế này. Nhưng là tại sao chỉ là nghe anh nói như thế, trong lòng cô liền khổ sở được muốn chết?

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, cô từ khi nào lại để ý anh như vậy?

“Tô Thi Thi, cô có nghe hay không? Chú trẻ từ đầu một chút đều đã không thèm để ý cô.”

Đoàn Ngọc Lộ cao hứng chỉ vào Tô Thi Thi đùa cợt.

Phú Tuyết Trân cũng ở một bên vui sướng khi người gặp họa.

Trước kia cái tiểu tiện nhân này có Bùi tiên sinh kia làm chỗ dựa, đối với bà ta cực kỳ xấc xược. Hiện tại bà ta xem cô muốn làm sao đây.

"Sao vậy? Không dám?" Bùi Dịch nhìn về phía Hà Chí Tường trong mắt chứa hơn một tia khinh thường, "Là đàn ông thì làm cho tôi xem, anh cùng người phụ nữ của tôi trước kia có bao nhiêu thân mật!"

Thời điểm anh nói đến hai chữ cuối cùng, vô hình trong đó hơn một tia cảm giác áp bách.

Hà Chí Tường sắc mặt lập tức xanh mét, cầm lấy điện thoại lạnh lùng nhìn anh: "Anh đừng cho là tôi không dám!"

"Ta quả thật nghĩ đến ngươi không dám."

Bùi Dịch nhàn nhạt nói. Khí tthế như muốn bức giết người không đền mạng.

"Anh..." Hà Chí Tường hít sâu một hơi, lấy di động thần tốc quét trên màn hình cảm ứng.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nháy mắt tiếp theo liền cảm giác trên tay ấm áp, Bùi Dịch đang cầm tay cô.Cô nghiêng đầu vừa thấy, phát hiện Bùi Dịch cũng không có nhìn chính mình.

Bùi Dịch mâu quang nhàn nhạt nhìn Hà Chí Tường, nửa ngày sau từ trong túi áo lấy điện thoại cầm tay ra, ngón tay thon dài vuốt vuốt màn hình, đầu ngón tay điểm nhẹ vài cái, sau đó lại đưa điện thoại di động thả trở về.

"Tôi đã đem ảnh chụp tung lên mạng rồi. Tôi cảnh cáo các người, những thứ này chỉ là mới bắt đầu, nơi này của tôi có ảnh của cô ấy đang khỏa thân!"

Hà Chí Tường hổn hển nói xong: "Tô Thi Thi, cô nếu còn không đồng ý rời khỏi trang viênĐoàn gia, liền chờ ảnh nude của cô lan truyền ở trên internet đi!"

"Chí Tường, các người đừng khinh người quá đáng!" Phương Ngọc Hoa nghe không vô, lạnh lùng quát.

Lúc trước bọn họ liền là lấy ảnh chụp này uy hiếp. Bà sợ cháu gái gặp chuyện không may, cho nên mới không có nói ra.

Tại Dương thành mấy ngày nay, bọn họ đã làm cái gì, bà không nói cho cháu gái, đúng là hiện tại bọn họ vậy mà thật sự dám đem ảnh chụp truyền lên mạng.

Bà càng không khỏi nhíu mày nhìn thoáng qua cái người trẻ tuổi tên Bùi Dịch kia, không biết anh là đứng về phía cháu gái bà, hay lại là cái ý tứ gì khác.

"Tô Thi Thi hẳn không rời khỏi trang viên Đoàn gia, mà các người, còn không có tư cách nói điều kiện." Bùi Dịch đột nhiên lạnh giọng nói.

"Hiện tại ảnh chụp trong tay chúng ta..." Hà Chí Tường nói xong, nghĩ muốn đem ảnh Tô Thi Thi đang khỏa thân cho Bùi Dịch xem.

Đúng là khi hắn mở album ảnh trong điện thoại ra, mi mắt từ từ trợn to, không thể tin nhìn di động. Trong điện thoại của hắn ảnh chụp vậy mà không còn một tấm.

Giống như là ma ám vậy, ảnh chụp ở trước mắt hắn từ từ biến mất, đến cuối cùng cái album ảnh trong điện thoại đều bị trống rỗng rồi.

"Anh đã làm gì điện thoại của tôi!"

Hà Chí Tường phản ứng kịp. Bùi Dịch là cái loại người gì chứ? Bên cạnh anh không thiếu thuộc hạ tài giỏi, muốn hack điện thoại của hắn một chút khó khăn đều không có.

"Đừng cho là như vậy liền không sao rồi? Tôi nói cho anh biết, tôi cũng sớm cho người ở nơi khác chuẩn bị. Chỉ cần một cuộc điện thoại, người bên kia lập tức sẽ đem ảnh tung lên mạng!"

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt, như là một chút đều đã không thèm để ý.

"Anh?" Tô Thi Thi ghé mắt nhìn anh một cái, trong lòng tựa hồ minh bạch một chút. Vừa rồi anh không phải đang chơi máy tính, từ đầu là ở đó hack điện thoại của Hà Chí Tường.

Thì ra, anh lại là một cao thủ máy tính!

Đúng lúc này, di động Hà Chí Tường vang lên. Hắn vừa thấy hiển thị người gọi trên màn hình, sắc mặt mạnh trầm xuống, vội vàng nhận cuộc gọi.

"Cái gì? Máy tính của cậu đã bị hack? Làm thế nào có thể như vậy?" Hà Chí Tường mặt mũi trắng bệch!

Hắn cúp điện thoại, lạnh lùng trừng mắt Bùi Dịch: "Anh không thể nào có khả năng biết tôi đem ảnh chụp gửi cho người nào? Nhất định là các người là đang lừa tôi!"

"Anh có tư cách để cho tôi phí công như vậy sao?"

Bùi Dịch nói xong, ôm lấy vai Tô Thi Thi xoay người, đối với Phương Ngọc hoa nói "Để cho bà nội bị sợ hãi, thông cảm."

"Không có việc gì."

Phương Ngọc Hoa lúc này cũng hiểu rõ ra, trong lòng đối vị lần thứ hai gặp mặt Bùi tiên sinh này hơn một tia xem kỹ.

Kỳ thật từ lần gặp mặt đầu tiên, bà liền biết người này cũng không phải anh Tống Trọng Hạo gì già đó, chẳng qua anh không nghĩ muốn giải thích, bà cũng giả bộ hồ đồ.

"Cứ như vậy buông tha hắn?" Tô Thi Thi nhíu mày nhỏ giọng nói.

"Đương nhiên không thể bỏ qua dễ dàng như vậy." Bùi Dịch nhíu mày.

Anh vừa dứt lời, bên kia Đoàn Ngọc Lộ liền hét rầm lên.

"Đây là cái gì chứ? Hà Chí Tường, video clip củachúng ta sao lại ở trên mạng?!" Đoàn Ngọc Lộ chỉ di động, thét to.

Chỉ thấy video clip quay lại cảnh lúc trước cô ta cùng Hà Chí Tường ở trong phòng riêng cho khách của Ám Nhữ chiến đấu kịch liệt, bị đăng lan tràn trên các diễn đàn. Hình ảnh rõ ràng, hai người lộ rõ khuôn mặt!

"Trời ạ! Này không phải thật sự!" Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức tay đều đã run lên.

Có ai như tui ko? Tự sụp hố truyện nhà mình, lúc đầu định trans ra để đọc thôi, mà giờ thấy hay lại muốn dịch ra lun cho mn đọc, cơ mà nó dài quá. Tận 1465 chương lận. Làm sao đây???

Ai cản tui đi, ko là tui lại bỏ bê bộ này mất T.T

106. Chương 106: Tức Chết Người Không Đền Mạng

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

"Đây không phải sự thật!"

Đoàn Ngọc Lộ nghiêng ngả lảo đảo chạy đến bên cạnh Hà Chí Tường: "Anh nói cho tôi biết cái video clip này tại sao bị đưa lên trên mạng? Nếu như bị người nhà tôi biết, bọn họ nhất định sẽ đánh chết tôi!"

"Tôi làm sao biết được?" Hà Chí Tường cũng lờ mờ, nghĩ nghĩ, ánh mắt lợi hại bắn về phía Bùi Dịch một phen: "Là do anh làm?"

Bùi Dịch môi mỏng khẽ mở, phun ra bốn chữ: "Có qua có lại."

*****Lúc trước anh dùng máy tính làm một đường dẫn, cố ý khích Hà Chí Tường thời điểm truyền ảnh chụp, thông qua đường dẫn này, từ đó truy ra trong điện thoại của hắn, đem toàn bộ ảnh chụp xóa bỏ.

Sau đó, căn cứ thông tin trong điện thoại của hắn truy đến lúc trướcảnh chụp Hà Chí Tường gửi cho ai, trực tiếp truy cập vào máy tính đối phương thả virus phá hư, hơn nữa đem đoạn video clip của Hà Chí Tường thay hắn tung lên trên mạng.****

"Anh… Các người…"

Hà Chí Tường tức giận đến run người, bọn họ tỉ mỉ bày binh bố trận cuối cùng thành cái dạng này, hắn làm sao cam tâm?

"A Ha… Không nghĩ tới Hà tiên sinh vậy mà còn có thể dũng mãnh như vậy."

Tô Thi Thi rời khỏi cái diễn đàn hot này, thu tay, ngẩng đầu cười như không cười nhìn Hà tiên sinh.

"Cho anh một lười khuyên, anh hiện tại nên khẩn trương đem video clip đó tải xuống, lưu lại, bằng không như thế này lập tức cũng sẽ bị diễn đàn gở bỏ xóa mất."

Cô nói xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Dù sao đây cũng là một lần duy nhất trong đời của Hà tiên sinh, phải lưu làm kỷ niệm."

"Không sai, anh nên cảm tạ tôi mới đúng." Bùi Dịch nhàn nhạt cho bọn họ một đòn trí mạng.

"Là anh? Đây toàn bộ đều là anh làm?"

Hà Chí Tường lúc này mới phản ứng kịp, ngày đó hắn tại sao bị người ta mời đi hộp đêm, tại sao gặp Đoàn Ngọc Lộ.

"Anh bỏ thuốc tôi!" Hà Chí Tường thanh âm run run, hai mắt màu đỏ tươi, hai tròng mắt đều đã hận không thể trừng rớt ra ngoài, "Là anh bỏ thuốc tôi, làm cho tôi đời này trở thành một phế nhân!"

"Hà tiên sinh nói sai rồi, anh vốn là một phế nhân, là tôi cho anh cơ hội làm đàn ông một lần." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Lúc trước bọn họ vũ nhục Tô Thi Thi, hiện tại anh trả lại nguyên vẹn cho bọn họ!

"Anh… Không, bác sĩ nói tôi vẫn còn có cơ hội chữa khỏi!"

Hà Chí Tường nhớ tới ác mộng khủng bố kia quả thực đều phải điên rồi. Hắn vốn hoài nghi là bên Bùi Dịch giở trò quỷ, không nghĩ tới thật là anh làm.

"Tiện nhân, đôi gian phu dâm phụ các người, không được chết tử tế!" Phú Tuyết Trân cũng hiểu ra, xông lên muốn đánh Tô Thi Thi.

Dương Dũng đột nhiên ở phía sau xuất hiện, trực tiếp chế trụ cổ Phú Tuyết Trân, đem bà ta từ trên mặt đất nhất lên, một cái quăng đến trên ghế sofa."Các người…" Hà Chí Tường khoé mắt muốn nứt ra.

Tô Thi Thi cười nhạt nói: "Hà tiên sinh, sau này ngàn vạn lần đừng nên có bệnh mà không nói, bệnh này của anh, nên sớm chữa trị."

"Cô… Tô Thi Thi kẻ tiện nhân này, tôi giết cô!" Hà Chí Tường chỉ cảm thấy đầu từng đợt mê muội, sắp tức điên rồi!

Hắn rõ ràng có thể làm người đàn ông bình thường, nhưng là vì vẫn không dám đi bệnh viện trị liệu, rốt cuộc không thể nào cứu chữa rồi.

Mà lần duy nhất của hắn, lại cho người phụ nữ vô dụng Đoàn Ngọc Lộ này.

Một lần duy nhất?

Hà Chí Tường nghĩ tới cái gì, nghiêng ngả lảo đảo chạy tới nhặt điện thoại lên, muốn đem cái video clip kia tải xuống.

Nhưng mà hắn vừa mở diễn đàn ra, phát hiện cái video kia sớm đã bị xóa bỏ, video clip không biết tung tích.

Người hắn mềm nhũn, vô lực ngã ngồi ở trên ghế sofa, điện thoại từ trong tay trượt xuống, trong lòng một bộ như là bị vét sạch.

Tô Thi Thi nhìn thấy bộ dạng này của hắn, chỉ cảm thấy hoang vắng.

Một người đàn ông đang tốt lành biến thành cái bộ dáng này, thật không biết nghĩ sao nữa.

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ điện thoại reo liên hồi. Vừa mới bắt đầu, Đoàn gia liền cùng một dạng điên cuồng gọi đến di động của cô ta.

Mẹ cô ta, chị cô ta, cha cô ta, thậm chí điện thoại riêng ở nhà chính đều có gọi đến rồi!

"Tôi chết chắc rồi, bọn họ nhất định sẽ đánh chết tôi!" Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ mắt đều đã đỏ, nước mắt chậc chậc rơi xuống đất.

Đến giờ phút này, cô ta mới thật sự sợ.

Trước kia làm loạn như vậy, kia cũng đều là tin đồn không bằng không chứng. Nhưng hiện tại video clip cô ta và Hà Chí Tường đã truyền trên mạng, đó chính là một chứng cứ thiết thực.

Đoàn gia tuy không coi trọng con gái, nhưng ông nội và cha cô ta lại rất xem trọng nhất mặt mũi, hiện tại loại gièm pha này vừa ra tới, nhất định sẽ đánh chết cô ta!

"Tôi phải làm sao đây? Hà Chí Tường, anh mau nói gì đi! Cha tôi nhất định sẽ đánh chết tôi!" Đoàn Ngọc Lộ nắm tay Hà Chí Tường, sốt ruột nói.

"Cô cút cho tôi!" Hà Chí Tường một cước đạp tới, trực tiếp đem Đoàn Ngọc Lộ giẫm trên mặt đất.

Vốn dĩ hắn vẫn trông cậy thông qua cô ta để Tô Thi Thi rời khỏi trang viênĐoàn gia, lấy lòng lão già kia, nhưng mà hiện tại cái gì đều đã xong rồi.

Hắn cũng coi như hiểu rõ, Đoàn Ngọc Lộ tại Đoàn gia từ đầu không được coi là cái thá gì. Hắn liền là cưới cái của nợ, chỉ biết tiêu tiền trở về!

"Anh dám đánh tôi, tôi liều mạng với anh!" Đoàn Ngọc Lộ một dạng điên khùng hướng tới đánh sau gáy Hà Chí Tường.

Bên kia Phú Tuyết Trân thấy Đoàn Ngọc Lộ đánh con trai của mình, lập tức vọt qua nắm tóc Đoàn Ngọc Lộ.

Trong lúc này, ba người đánh làm một vòng tròn.

Phương Ngọc Hoa khổ sở bỏ đi, không muốn nhìn.

Đoàn Ngọc Lộ có không tốt, tới cùng cũng là cháu gái của bà. Nhưng mà, đứa cháu gái này thật sự là làm cho người ta quá thất vọng rồi.

"Bà nội." Tô Thi Thi ôm Phương Ngọc Hoa, lo lắng nhìn bà.

Phương Ngọc hoa lắc đầu: "Chúng ta đi thôi."

Con cháu đều có phúc của con cháu. Đoàn gia bỏ Tô Thi Thi, từ đầu liền không coi cô như người nhà, mà bà đối bọn họ cũng không cần thiết.

"Tô Thi Thi, cô không được đi!"

Hà Chí Tường mất lý trí thấy Tô Thi Thi đang đi, không biết khí lực ở đâu, đemĐoàn Ngọc Lộ bổ nhào ở trên người trực tiếp đẩy ra, đứng lên chỉ vào Tô Thi Thi mắng

"Đều là cô hại tôi thành cái dạng này, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Cho dù là dùng hết toàn bộ tài sản Hà gia, tôi cũng phải cho cô chịu báo ứng!"

"Báo ứng?" Bùi Dịch dừng lại, quay đầu lành lạnh nhìn hắn, "Gả cho anh đã xem như cô ấy gặp báo ứng. Mà anh hình như không có cơ hội, Hà thị lập tức sẽ bị thu mua."

"Cái gì?" Đồng tử Hà Chí Tường co rụt lại, lập tức nghĩ tới cái gì, chỉ vào Bùi Dịch nói.

"Anh đừng cho là tôi không biết anh là ai, anh bất quá là một cái đồ bỏ đi của Đoàn gia mà thôi. Cứ cho là khách sạn của anh làm ăn cho dù tốt, anh cũng không có cái năng lực thu mua Hà thị của tôi?

Hà thị nói sao cũng có tài sản nghìn vạn, anh nói thu mua liền thu mua? Hà Chí Tường mới không tin.

"Cậu ấy không được, tôi được chứ?" Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt. Một vị mặc tây trang màu trắng, cách ăn mặc phong tao vô cùng người đàn ông cười như không cười đi tới.

"Anh Tần Phong!" Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy người đàn ông, mắt lập tức sáng, không quan tâm vọt lên.

Tần Phong ánh mắt nghiêm lãnh, ngay sau đó một vệ sĩ xông tới, đem Đoàn Ngọc Lộ kéo ra ném đến trên ghế sofa.

"Đồ đàn bà đê tiện!"

Hà Chí Tường đi qua cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, người phụ nữ này vừa thấy người đàn ông anh tuấn liền hận không thể dính lên người đó, hắn đã sớm nhìn không được rồi!

Hắn quay đầu nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, nhíu mày hỏi: "Anh là ai?"

Tần Phong không nhanh không chậm đi đến trước mặt Hà Chí Tường, ngạo mạn nhìn hắn: "Tôi đây bất tài, Tần thị Tần Phong."

"Tần thị? Cùng Đoàn gia là giao hảo nhiều đời Tần gia?"

Hà Chí Tường trên mặt huyết sắc quét một phen tụt xuống, thân thể lảo đảo, ngã ngồi ở tại trên vị trí.

"Không sai, Tần thị thu mua Hà thị, mong rằng đến lúc đó Hà tiên sinh hợp tác để mọi chuyện thuận lợi." Tần Phong cười nhạt, giống như là một bộ dạng đang nói đùa.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi quay đầu muốn cười, cô tuyệt đối tin tưởng Tần Phong là Bùi Dịch gọi tới. Người đàn ông này lòng dạ quá xấu xa rồi.

"Chí Tường, chuyện này là sao nữa? Bọn họ làm sao muốn thu mua Hà thị của chúng ta?"

Phú Tuyết Trân đang muốn hôn mê, đến bây giờ còn không có phản ứng kịp.

"Bác gái, thực xấu hổ, các người lập tức liền muốn biến thành kẻ nghèo hèn rồi."

Tần Phong lộ ra một nụ cười mê người, chọc tức chết người không đền mạng nói: "Đương nhiên, cái nhà này sẽ giữ lại cho các người, tôi đặc biệt dẫn theo đội xây dựng đến."

Đội xây dựng? Anh đây là muốn để làm cái gì!

107. Chương 107: Tức Chết Đi

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

"Nhà cửa chung quanh tôi đều đã ra mua lại hết. Từ giờ trở đi, tại đây 24 giờ 1 ngày liên tục thi công không ngừng."

Bùi Dịch nhìn sắc mặt càng ngày càng trắng mẹ con Hà gia, nhàn nhạt nói.

Tần Phong đứng ở một bên giựt giựt khóe miệng.

Anh liền biết Bùi Dịch để cho anh mang theo đội thi công tới không đơn giản như vậy, anh vốn còn tưởng rằng là tới đem Hà gia khiến cho long trời lở đất.

Không nghĩ tới Bùi Dịch càng đáng sợ hơn. Trước sau trái phải đều đã thi công, đây là để cho Hà gia không thể nào an bình a!

“Anh… Các người…” Mẹ con Hà gia tức giận đến run cầm cập.

Bọn họ nghĩ đến về sau phải ở lại đây các loại ồn ào thi công tạp âm không ngừng nghỉ, khí huyết dâng lên, hai mắt trợn ngược liền tức đến hôn mê bất tỉnh.

“Anh Tần Phong…” Đoàn Ngọc Lộ nhìn cũng không nhìn bọn họ liếc mắt một cái, gặp Tần Phong muốn đi, vội vàng đuổi tới.

Tần Phong quay đầu, hướng về phía cô ta cười nói: “Nhị tiểu thư, hiện tại người trong nhà cô hẳn nên là đều tìm cô? Tôi khuyên cô vẫn lại là không cần ra ngoài. Nể tình quen biết, một hồi tôi sẽ phái người ở bên ngoài thay các canh chừng.”

“Anh… Tôi…”

Đoàn Ngọc Lộ ra ngoài cũng không phải, trở về cũng không phải. Cô ta hiện tại ra ngoài bị người Đoàn gia nhìn đến, khẳng định đã bị bắt trở về đánh một trận, thậm chí khả năng càng nghiêm trọng…

“Bà nội, chúng ta đi thôi.” Tô Thi Thi đỡ Phương Ngọc Hoa, không chút nào lưu luyến rời đi.

Nơi này, cô đã từng ở nửa năm, cô sau nãy là hẳn không trở lại rồi.

Tần Phong đuổi theo, đi đến bên cạnh Bùi Dịch cười nói: ”Cho người của tôi ở ngoài canh chừng giúp bọn họ, làm cho bọn họ không phải ra ngoài gặp tai họa, có phải hay không đối với họ tốt quá rồi?”

“Cậu thật đúng là không chê việc chưa đủ lớn.” Bên kia Tô Thi Thi không nói gì liếc mắt nhìn anh.

Tần Phong lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, nếu không e ngại có người lớn ở đây, phỏng chừng liền chơi đùa bọ họ đến cười rộ lên rồi.

Bùi Dịch nghiêng liếc anh một cái: “Đừng làm cho bọn họ nhanh như vậy đã bị người của Đoàn gia bắt lấy là được.”

Tần Phong rất nhanh phản ứng kịp lời này của anh là ý tứ gì, ôm cánh tay run run một phen: “Cậu thật sự là quá âm hiểm rồi.”

Bùi Dịch nhếch môi, thanh âm có chút lạnh: “Khi dễ người phụ nữ của tôi, như vậy đã là dá nhân từ với bọn họ rồi!”

“Khụ khụ…” Tô Thi Thi xấu hổ ho khan một tiếng.

Bà nội cô vẫn còn ở nơi này, người đàn ông này không biết xấu hổ sao?

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống ôn nhu, giơ tay vén tóc mai của cô, ôn nhu nói: “Khiến cho em và bà nội chịu ủy khuất rồi.””Không có.” Tô Thi Thi xấu hổ cúi đầu. Anh nghiêm trang như vậy, trái lại để cho cô có chút không thích ứng.

“Thi Thi, chúng ta hiện tại đi nơi nào?” Phương Ngọc Hoa đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Trở về Đoàn gia! Bọn họ khinh người quá đáng, cục tức này cháu nuốt không trôi!”

Người Đoàn gia đối với cô làm cái gì cũng được, nhưng cô tuyệt đối không cho phép bọn họ thương tổn bà nội cô!

“Bọn họ không cho chúng ta trở về, chúng ta không như ý bọn họ. Bà nội, công ty Đoàn gia vốn là có cổ phần của bà và mẹ, bọn họ nếu không đem bà về đây, cháu có lẽ không theo chân bọn họ so đo, nhưng mà hiện tại thì tuyệt đối không thể như vậy!”

Tô Thi Thi bị chọc đến phát hỏa rồi, có thù không báo không phải là quân tử.

Cô chưa bao giờ cảm thấy được chính mình có bao nhiêu khoan dung.

Người không đánh ta, ta không đánh người. Người nếu phạm ta, nhất định trăm ngàn bội lần đáp trả lại!

“Cháu, đứa nhỏ này…”

Phương Ngọc hoa thở dài, cũng không có tiếp tục nói cái gì. Bà biết tính tình cháu gái, lúc này sợ là thật sự bị trêu chọc nóng nảy.

Nghĩ đến chồng và con trai ngoan độc của mình, trong lòng Phương Ngọc Hoa trong chỉ còn lại bi ai.

Lúc này, trong thư phòng gian nhà chính của Đoàn gia không ngừng truyền đến âm thanh đập bể đồ đạc, còn có tiếng gầm thét của Đoàn Kế Hùng.

"Mày tới cùng dạy dỗ con gái như thế nào! Vậy mà để cho nó làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này? Mặt mũi Đoàn gia ta đều bị các người làm mất hết rồi!"

Đoàn Kế Hùng tiện tay ném ly trà đến trên đất, chỉ vào Đoàn Chấn Ba mắng.

Đoàn Chấn Ba cúi đầu, một câu cũng không dám nói, trong lòng hận đến muốn chết. Đừng để cho ông ta tìm thấy tiện chủng kia, ông ta nhất định không tha cho nó!

"Đồ vô dụng, đến con gái cũng dạy dỗ không được! Khẩn trương đem nó tìm trở về xử lý cho tao! Hiểu hay không?" Đoàn Kế Hùng giận đến cực hạn.

Loại cháu gái không tốt này, không có giá trị sử dụng, để lại làm gì? Bọn họ có khi là đã có biện pháp để cho cô ta lặng yên không một tiếng động biến mất trên đời.

Đoàn Chấn Ba sửng sốt, có chút hơi do dự, nhưng nhìn đến bộ dáng nổi giận đùng đùng của cha mình, ông ta lập tức hạ quyết tâm, gật đầu nói: "Con lập tức phái người đi."

Ông ta nói xong liền đi ra cửa, đụng ngay mặtĐoàn Hòa Dựcùng đang muốn vào.

"Nôn nôn nóng nóng còn thể thống gì?" Đoàn Kế Hùng thấy thế nhíu mày nói.

"Lão gia!"

Đoàn Hòa Dự nhưng là cái gì đều đã đành phải vậy, xông tới sốt ruột nói: "Vừa rồi thư ký Trương gọi điện thoại qua đây nói, chuyện lúc trước Đoàn thị cạnh tranh đất thất bại bị truyền ra ngoài. Hiện ở trên mạng đều đã truyền năng lực Đoàn thị chúng ta không được, hệ thống quản lý thối nát, đã xuống dốc. Hiện tại video clip của Nhị tiểu thư lại tuôn ra…"

Hắn không cần phải tiếp tục nói, ở đây hai cha con Đoàn gia cũng minh bạch.

Hoạ vô đơn chí!

Hiện tại ấn tượng của công chúng đối với Đoàn thị nhất định kém đến chỗ cực hạn, công dân đối với Đoàn thị không tín nhiệm, trực tiếp nhất kết quả là…

"Đem máy tính mở ra cho ta." Đoàn Kế Hùng vội vàng nói.

Đoàn Chấn Ba cũng đi trở về, khẩn trương bật máy tính mở ra tài khoảncổ phiếu.

"Sao lại như vậy?"

Cha con Đoàn gia nhìn rõ ràng cổ phiếu hạ xuống, mặt mũi cả kinh đến trắng bệch.

"Điều này không có khả năng? Mới thời gian ngắn như vậy, cổ phiếu sao lại có thể dao động lớn như thế?" Đoàn Chấn Ba gấp đến độ tay đều đã run run.

Nếu thị trường chứng khoán xảy ra vấn đề, như vậy trên cơ bản Đoàn thị sẽ ảnh hưởng rất lớn.

"Cha, người làm sao vậy? Cha, người đừng kích động!"

Đoàn Chấn Ba chuyển đầu nhìn đến Đoàn Kế Hùng thống khổ ôm ngực, trong lòng quýnh lên, đối với Đoàn Hòa Dự nói: "Nhanh đi lấy thuốc, không được! Kêu xe cứu thương!"

Cả phòng lập tức liền rối loạn.

Thời điểm mấy người Tô Thi Thi ngồi xe trở về, thật xa liền nghe đến phía trước có âm thanh xe cứu thương.

"Đã xảy ra chuyện?"

Tô Thi Thi nhíu mày, nhìn thoáng qua Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh.

Bùi Dịch mới vừa thu tay, đem tình hình thuộc hạ vừa báo cáo lại nói với Tô Thi Thi: "Chỉ là cổ phiếu phát sinh chấn động, lão già kia bị kích động thôi"

Anh nói xong vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi: "Yên tâm, không có chuyện gì lớn."

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn bà nội cô, nhưng thấy bà nội cô chỉ là bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ, như là một dạng thờ ơ.

Lúc này, phía trước tiếng xe cứu thương kêu càng ngày càng gần, lúc xe bảo mẫu màu đen của Tô Thi Thi bọn họ chạy vàop trang viên, xe cứu thương vừa lúc chạy ra ngoài.

Hai chiếc xe lướt qua nhau, Tô Thi Thi theo bản năng quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉnh nhìn tới được một người mặc áo trắng lái xe.

Chạy theo bên cạnh xe cứu thương là một chiếc xe màu đen chạy băng băng.

Tô Thi Thi ánh mắt lóe lên, cô nhận ra đây là xe của Đoàn Chấn Ba.

Lúc hai chiếc xe lướt qua nhau, rõ ràng nhìn đến người ngồi sau là Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba cũng đang nhìn bên này, nhìn đến ba người Tô Thi Thi, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

Vội vàng như vậy lâu, Tô Thi Thi cái tiểu nghiệt chủng này vậy mà lại trở lại! Lại còn đem theo mẹ ông ta trở về.

Ánh mắt ngoan độc kia giống như là đang nhìn kẻ thù. Lòng Tô Thi Thi đau xót, cuống quít dời mắt đi.

Đây là cha của cô, vĩnh viễn coi cô là cái đinh trong mắt.

Tô Thi Thi lặng lẽ xoa bóp ngực, nơi này có một chỗ nào, vẫn như cũ rất đau.

Một bàn tay đặt ở bờ vai cô, ngay sau đó, Tô Thi Thi rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Bùi Dịch tiến đến bên tai Tô Thi Thi, hạ giọng nói: "Em có cần tôi giúp em giải thích chuyện này không?"

"Giải thích?" Tô Thi Thi sửng sốt, quay đầu nhìn đến bà nội ngồi ở bên kia, mặt nhất thời khổ sở.

Đúng vậy, cô làm sao cùng bà nội giải thích anh Tống Trọng Hạo này sao đột nhiên biến thành con riêng Đoàn gia?

Hừm. Sung nó lại cập nhật phiên bản mới. Càng cập nhật càng tệ. Hay đổi táo xài nhể?

Táo đỏ, táo sâu, tái bị người ta cạp…

Nên hay không đây????

108. Chương 108: Sinh Cho Tôi Đứa Bé

Bên trong biệt thự trang viên Đoàn gia, Bùi Dịch đem Tô Thi Thi cùng bà nội đưa đến bên trong, ăn xong cơm chiều liền viện cớ đi thư phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Phương Ngọc Hoa hai người.

"Bà nội… Cái kia… Anh ấy…"

Tô Thi Thi khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhanh mặt nhăn thành cây quýt, không biết nên giải thích như thế nào.

Phương Ngọc Hoa thở dài, vỗ vỗ mu bàn tay cô nói: "Con không cần phải nói, bà nội kỳ thật sớm liền biết."

Tô Thi Thi cả kinh: "Hẳn không là lần đó tại bệnh viện người liền phát hiện thôi? Hành động của con có phải hay không quá kém rồi hả?"

"Là bà đối Tiểu Dịch có phần ấn tượng." Phương Ngọc Hoa nói.

Ngay từ đầu bà cũng không có nhận ra Bùi Dịch, cho rằng thật là anh em kết nghĩa của cháu gái mình, mà còn nghe nói cậu ta thích đàn ông.

Nhưng là sau này, lúc bà ở Dương thành cùng bà ngoại Tô Thi Thi nhắc đến chuyện này, hai người trong lúc vô ý nói đến con riêng của Đoàn Kế Hùng Bùi Dịch, Phương Ngọc hoa mới hồi tưởng lại.

"Nói như vậy, bà từ đầu đã biết kỳ thật con vẫn sống ở trong trang viên?"

Tô Thi Thi ảo não không thôi, trước giờ cô lại vẫn nói dối bà, nói chính mình là tìm phòng trọ ở, không nghĩ tới bà nội cô đã sớm biết.

"Phải, việc này đều đã qua đi cũng không cần nhắc lại." Phương Ngọc Hoa yêu thương vuốt ve tóc Tô Thi Thi, trong giọng nói đều là đau lòng, "Cho con chịu ủy khuất rồi."

"Không có, bà nội mới ủy khuất rồi."

Tô Thi Thi thanh âm đột nhiên có chút nghẹn ngào trở lại "Đều là con làm hại bà nội bị bọn họ uy hiếp."

"Ài, chỉ cần con không có việc gì liền tốt. Bà nội đã sống cả một đời rồi, rất nhiều chuyện đều đã xem nhẹ. Mà còn, bọn họ cũng sẽ thật sự không đi gây khó dễ cho một bà già đâu."

"Cũng không thể nói vậy được!" Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống. Cô thừa biết cái tính tình của người ông nội kia, chưa có chuyện đê tiện gì làm không được?

"Thi Thi, bà nội nghĩ rồi, nếu không chúng ta vẫn lại là rời khỏi nơi này đi? Liền tìm một một chỗ yên tĩnh thanh thản sống qua ngày. Con nếu là không nghĩ muốn rời khỏi Bắc Kinh, chúng ta tìm một chỗ tránh xa Đoàn gia một chút, có được hay không?"

Phương Ngọc Hoa nói xong, trong thanh âm hơn một tia phiền muộn: "Năm năm qua, chúng ta sống thật bình yên."

"Mà hiện tại, con vừa trở về Đoàn gia liền liên tiếp gặp chuyện không may, bà nội thật sự lo lắng có một ngày con thật sự sẽ xảy ra cái gì sự… Ngày nào đó bà về dưới cửu tuyền, sẽ không còn mặt mũi nào đi gặp mẹ con."

"Bà nội… Người đừung như thế nói. Con…" Tô Thi Thi nhìn đến trong mắt bà nội đầy vẻ lo lắng, vốn dĩ đang rất kiên định tâm bỗng nhiên có chút dao động rồi.

Cô ở lại nơi này khiến cho người khác không vui, đúng là chính cô thật sự hạnh phúc sao sao?

Có đôi khi, ghi hận mới đúng mệt mỏi, buông bỏ thù hận cũng giống như là đang buông tha chính mình.Trong đầu cô đột nhiên nhớ tới lời bà ngoại cô ngày đó nói với cô, bảo cô không cần đi ghi hận nữa.

Nhưng là, nếu cô phải rời khỏi, vậy Bùi Dịch cùng cô…

"Bà nội… Người để cho con thời gian suy nghĩ chuyện này được không? Con…"

Tô Thi Thi cắn cắn môi, co biết Bùi Dịch nhất định không sẽ đồng ý.

Mà cô cũng không xác định cô có thể làm cho anh đồng ý hay không, người đàn ông kia có đôi khi thật sự âm tình bất định.

"Bà nội không ép con."

Phương Ngọc Hoa đau lòng cực kỳ, giống như trước đây một dạng ôm Tô Thi Thi nói: "Chuyện này không vội, con cứ từ từ nghĩ."

Xem bộ dángcháu gái mình, sợ là đối Bùi Dịch đã dao động rồi. Bà cũng không biết chính mình nếu buộc cô rời đi, là tốt cho cô, hay vẫn lại là làm hại cô.

Đứa cháu gái này của bà về mặt nào đó có chút phương diện giống con dâu của bà năm đó, đối với tình cảm đặc biệt cố chấp. Không thích đó là hận.

Năm đó, lúc mẹ Tô Thi Thi biết Đoàn Chấn Ba tiếp cận mình là có mục đích, quyết tuyệt lựa chọn ly hôn, hơn nữa mang theo Tô Thi Thi rời khỏi Đoàn gia, cả nhà mẹ đẻ của mình cảm thấy không mặt mũi trở về.

Bà chỉ sợ Tô Thi Thi ở phương diện này giống người mẹ đã chết của mình, quật cường đến cuối cùng bị thương tổn là chính mình.

"Bà nội, bà ngoại ngày đó nói với con rất nhiều chuyện. Con tính toán qua vài ngày nữa đi gặp bà ngoạimột lần."

Tô Thi Thi nhắc tới cú điện thoạitrước kia, hưng phấn lộ rõ trên mặt, nhưng là vẫn như cũ lại vẫn có chút lo lắng: "Bà nội, bà ngoại sức khỏe còn tốt không? Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?"

"Con đừng nghĩ lung tung, qua vài ngày bà nội cùng con trở về." Phương Ngọc Hoa an ủi.

Bà cúi đầu, Tô Thi Thi không có nhìn thấy trên khuôn mặt bà trung chớp lóe rồi biến mất lo lắng.

"Cốc cốc - - "

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, ngay sau đó "Xoạch" một tiếng, cửa được mở ra, Bùi Dịch đi đến.

Tô Thi Thi vội vàng lau nước mắt, cúi đầu không nghĩ muốn để cho anh nhìn thấy, vừa nói một bên đi ra ngoài: "Con đi lấy cho bà nội một ly sữa."

Phương Ngọc Hoa ngồi trên mép giường, yên lặng nhìn người con trai trẻ tuổi tài cao này, ánh mắt có chút phức tạp.

Trước mặt cháu gái, có chút cảm xúc bà không dám biểu lộ, đúng là lúc này nhìn Bùi Dịch, Phương Ngọc Hoa càng nhìn càng kinh hãi.

Người thanh niên này vừa thấy liền không đơn giản, cháu gái bà ở trước mặt cậu ta sợ là từ đầu không phải đối thủ.

Hiện tại bà lo lắng nhất chính là Bùi Dịch đối cháu gái bà tâm tư có đơn giản như vậy hay không. Rốt cuộc là thật thích con bé, lại vẫn là vì…

Nhưng cuối cùng bà vẫn lại là không có đem lo lắng trong lòng nói ra, chỉ nói: "Năm đó ủy khuất mẹ con, cũng ủy khuất cho con rồi."Năm đó bà tuy cùng Đoàn Kế Hùng ly hôn, nhưng là cũng nghe nói sau đó Đoàn Kế Hùng cưới một người nhỏ hơn so với chính mình hai mươi mấy tuổi Nhậm Tiểu Vi.

Bà biết rõ tính tình của Đoàn Kế Hùng, Nhậm Tiểu Vi khẳng định không phải tự nguyện.

Năm đó phát sinh những chuyện gì, chỉ sợ lúc ấy Bùi Dịchđã mười mấy tuổi so với bất luận kẻ nào đều đã rõ ràng.

Xem người thanh niên này trẻ tuổi mặt mày luôn lộ vẻ thờ ơ cùng tàn nhẫn, Phương Ngọc Hoa liền biết sự tình khẳng định không đơn giảnnhư vậy.

"Thi Thi không liên quan đến chuyện đó." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Nói có chút khó hiểu, đúng là Phương Ngọc Hoa lại nghe hiểu rất rõ.

Bà sợ Bùi Dịch đem Thi Thi làm lá chắn, hiện tại Bùi Dịch nói một câu này, rõ ràng cho thấy rõ thái độ của anh.

"Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Tô Thi Thi bưng sữa tiến vào, thấy hai người đang nói chuyện, nhất thời tò mò không thôi.

"Đang nói em."

Bùi Dịch đưa tay tiếp nhận sữa, đi lên phía trước cung kính đặt lên trên tủ đầu giường.

Tô Thi Thi mi mắt nóng lên, Bùi Dịch ngoại trừ đối với mẹ của mình, là chưa thấy qua anh đối những người khác cung kínhnhư vậy.

"Được rồi, bận rộn cả một ngày, trở về nghỉ ngơi đi." Phương Ngọc Hoa thúc giục hai người đi.

"Bà nội, vậy người cũng nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì cứ gọi con."

Tô Thi Thi lưu luyến không rời. Nếu không phải Bùi Dịch ở bên cạnh như hổ rình mồi, cô thật sự nghĩ muốn ở tại chỗ này cùng bà nội ngủ.

Nhớ tới trước đây nhà của bọn họ rất nhỏ, chỉ có thể kê một cái giường, cô là theo bà nội ngủ.

Cùng trở lại phòng ngủ, Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi, ngữ khí có chút không vui: "EM vừa rồi tựa hồ rất muốn ở lại?"

Tô Thi Thi nhíu mày:"Anh nếu là nguyện ý cũng có thể ở lại, tôi cho phép anh ngủ dưới đất."

"Cô bé, em ngứa mình rồi đúng không?"

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, cô gái nhỏ này lúc trước lại vẫn biểu hiện cực kỳ ủy khuất, vậy mà lúc này lại sinh sinh khí dồi dào rồi đúng không?

"Tôi sai lầm rồi, anh nói cho tôi biết trước đi, chuyện này tới cùng là sao vậy?"

Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác: "Trước tôi cùng bà nội và bà ngoại ở trong điện thoại nói chuyện đã có cảm giác kỳ quái, có phải hay không khi đó đã xảy ra chuyện?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, gật gật đầu: "Đoàn Ngọc Lộ lấy lòng bạn gái của anh họ em, để cho cô ta âm thầm uy hiếp bà nội cùng bà ngoại em, để cho các bà ấy ép em phải rời khỏi nơi này."

"Cái gì?"

Tô Thi Thi nghĩ tới 1000 loại khả năng, nhưng là tuyệt đối không nghĩ tới vấn đề ra tại bạn gái của anh họ mình.

Cô sốt ruột hỏi han: "Như vậy anh họ tôi sao rồi? Anh ấy hiện tại thế nào? Còn có bà ngoại tôi…"

"Cô gái này! Đừng cho tôi từ trong miệng em nghe được cái tên của người đàn ông khác!" Bùi Dịch mặt trầm xuống, khó chịu nói.

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, đều đã lúc này anh còn có thể ghen?

"Anh thử bị bạn gái của mình phản bội, đi đối phó với người nhà mình xem, tâm trạng sẽ thế nào?" Tô Thi Thi trừng anh.

Bùi Dịch mâu sắc trầm trầm, vươn tay ôm lấy lấy, giữ chặt Tô Thi Thi, kéo cô vào trong lòng: "Thực xin lỗi, lần này là tôi lơ là."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, hốc mắt đột nhiên có chút nóng lên, ấm giọng nói: "Anh sao lại giải thích với tôi làm gì? Nếu không có anh, bọn họ không chừng còn muốn tìm nhiều cách khác hành hạ tôi cùng bà nội."

Bùi Dịch nâng cằm của cô lên, ánh mắt nóng rực lên: "Cho nên em muốn báo đáp tôihay không?"

Tô Thi Thi khóe mắt giựt giựt, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Bùi Dịch khom lưng ôm lấy cô, ném cô đến trên giường, sau đó cả người đè ép lên.

"Sinh cho tôi một đứa con đi."

Ko định đăng thêm. Mà thôi thả thính cho mn mất ngủ

109. Chương 109: Anh Phát Cáu Rồi

"Sinh con?"

Tô Thi Thi trên mặt thẹn thùng khoảnh khắc thành khẩn trương.

Cô từ đầu liền không nghĩ tới vấn đề này!

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống: "Tô Thi Thi, em có phải hay không vẫn một mực uống thuốc?"

"Tôi…"

Tô Thi Thi há miệng thở dốc, rõ ràng sức mạnh tràn đầy, ở một khắc này đột nhiên cảm thấy được chột dạ.

Bùi Dịch bước đi thật nhanh, lập tức tới đến bên giường, không chút ôn nhu đem cô ném lên giường, trên cao nhìn xuống nói

"Cho nên em vẫn lại là không nghĩ muốn gả cho tôi, lại càng không nghĩ muốn sinh con cho tôi phải không?"

"Tôi…"

Tô Thi Thi túm lấy ra giường, giờ khắc này trong lòng rất loạn.

Cô không phải không nghĩ muốn chuyện này, chỉ là hai người tình huống trước mắt từ đầu liền không thể nghĩ đến chuyện kia.

"Tại sao không nói lời nào?" Bùi Dịch thấy cô cúi đầu, mày nhăn càng sâu.

Cô gái này bình thường không phải nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, tại sao hiện tại một câu cũng không nói?

Anh thật tình nguyện để cô phản bác lời anh nói, mà không phải cứ như vậy lặng im!

Nhớ tới ngày đó cô ly hôn, cô ở trên xe kiên trì muốn uống thuốc. Lúc ấy anh không ép cô, anh cho rằng cho cô chút thời gian cô sẽ nghĩ rõ ràng.

Nhưng đến bây giờ, cô còn đang né tránh anh!

Bùi Dịch không biết chính mình tức giận từ đâu tới, anh cực kỳ không thích bản thân lùi bước!

"Tô Thi Thi, ở trong mắt em, tôi có phải hay không chỉ là nơi để em tạm thời cảng tránh gió? Đợi cho gió êm sóng lặng, em sẽ rời khỏi tôi?"

Bùi Dịch lửa giận bừng bừng, nắm cằm của cô, đem đầu cô nhấc lên trên, nổi giận đùng đùng nhìn cô.

"Em đừng nói với tôi em mới vừa rồi không có do dự? Em nghĩ muốn muốn cùng bà nội em rời khỏi nơi này, phải không?"

Tuy hai người ở chung không lâu, nhưng là Bùi Dịch đối tâm tư của Tô Thi Thi đã phi thường hiểu biết. Cô chỉ cần nhăn nhíu mi, anh liền biết cô suy nghĩ cái gì.

Vừa rồi lúc anh mở cửa đi vào nhìn đến trong mắt cô bối rối chớp lóe rồi biến mất, liền đại khái hiểu rõ rồi.

"Bùi Dịch, anh có thể hay không không cần lại mọi chuyện rối lên? Tôi… Chúng ta hiện tại ở trong tình cảnh này, anh thật sự cảm thấy được thích hợp sinh con sao?" Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, nhìn vào mắt anh hỏi.

"Tôi làm mọi chuyện rối lên?" Bùi Dịch sắc mặt triệt để trầm tiếp xuống.

Anh chải quét địa một phen buông cô ra, đứng thẳng lên, trên mặt đã mặt không chút thay đổi.

"Tôi muốn em gả cho tôi, em không chuẩn bị sẵn sàng, tôi có thể đợi. Em hiện tại không muốn sinh con, tôi cũng có thể đợi. Nhưng mà em thì sao? Chỉ nghĩ muốn phải rời khỏi, chúng ta đến cùng là cái quan hệ gì? Tôi đối với em là gì?"Bùi Dịch càng nói thanh âm càng lạnh, làm không khí bốn phía tựa hồ cũng thấp hơn mấy độ.

Tô Thi Thi trong lòng nỗi lên một cỗ tức giận, đứng lên nhìn thẳng anh: "Anh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong mắt anh tôi liền là như thế này, không chịu trách nhiệm? Tôi biết anh rất tốt với tôi, tôi cũng một mực cố gắng! Anh sao lại muốn nói với tôi như vậy?"

"Bùi Dịch, anh tới cùng đang sợ cái gì? Tôi tự nhận là tôi không có cho anh loại này không có cảm giác an toàn, vẫn lại là nói anh đã từng…"

"Đủ rồi!"

Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang lời cô, trong mắt phiền toái chớp lóe rồi biến mất.

Anh gắt gao nắm bắt quả đấm, cả chính mình đều bị vừa rồi tức giận làm cho hoảng sợ.

Anh đang làm sao thế này? Tại sao cảm giác được Tô Thi Thi nghĩ muốn phải rời khỏi, lòng của anh liền triệt để rối loạn?

Trước mắt giống như hiện ra bóng lưng một người con gái khác kéo hành lý rời đi. Khi đó cô gái kia còn từng nói 'đời này chết cũng sẽ không buông tay', vậy mà cô ấy cuối cùng cũng đi mất.

Hiện tại Tô Thi Thi ngay cả một câu hứa hẹn đều không có cho anh…

"Tô Thi Thi."

Bùi Dịch đóng chặt mắt lại, hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ nói: "Em thắng rồi."

Rồi không thèm nhìn Tô Thi Thi, xoay người đi ra bên ngoài.

Tô Thi Thi nói không sai, anh không có cảm giác an toàn. Cho dù anh ở bên ngoài lyoon tỏ vẻ hung hăng nguy hiểm thế nào, nhưng là nội tâm luôn luôn vẫn có chỗ nào đó yếu ớt.

Năm đó Trạm Dẫn Lan kia bỏ đi không một lời giải thích, quả thật đối với anh là một đả kích lớn, đã trở thành bóng ma tâm lý.

"Ầm!"

Cửa bị đóng, như là cách trở hai thế giới.

Tô Thi Thi trong mắt dày, khổ sở trực tiếp khóc ầm lên.

"Đồ trứng thối, rõ ràng là chính anh không xác định, còn trách tôi…"

Tô Thi Thi trên mép giường lau nước mắt, trong lòng liền giống như bị lấp đầy đá vụn trong đầu vậy, có một tia khí từ trong kẽ đá chui ra, lại không thoải mái, làm cô thêm khó chịu.

"Coi anh là cảng tránh gió, nếu vậy tôi thật sự chịu ở lại nơi bày sao? Trong lòng anh thế nào? Anh thực tưởng là tôu nhìn không ra sao?"

Tô Thi Thi càng nghĩ càng thương tâm.

Bùi Dịch đối với cô rất tốt, nhưng là có gì đó không rõ ràng, tổng để cho cô cảm thấy được anh như là từ cô nhìn thấy được hình ảnh của người nào đó.

Đúng là có đôi khi, cô rõ ràng nhìn đến chính mình trong mắt hắn. Nhưng là hôm nay Bùi Dịch biểu hiện như vậy để cho trong lòng cô điểm nghi hoặc đó càng ngày càng nặng.

Dựa vào thủ đoạn cùng tính cách của Bùi Dịch, anb đại khái có thể bá đạo không cho cô rời khỏi, mà không phải giống như hiện tại…"A!"

Tô Thi Thi phiền lòng cầm lấy gối đầu, toàn bộ đều đã ném đến trên mặt đất.

Cô đứng lên chạy tới cửa, một cái liền khóa trái cửa lại rồi. Sau đó chạy đến trên giường, xốc chăn lên, liền ngủ.

"Có bản lĩnh thì anh bò cửa sổ vào nữa đi, tôi nhất định chụp lại ảnh đó tung hết lên trên mạng!"

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nghĩ muốn đi ngủ, nhưng lỗ tai vẫn dựng thẳng. Nhưng nghe thật lâu sau, cũng chưa nghe đến ngoài cửa có động tĩnh.

“Hừ! Có bản lĩnh vĩnh viễn đừng trở về!”

Tô Thi Thi vừa tức vừa khóc, khóc khóc, bất tri bất giác đã ngủ.

Ryeo: Hừm. Hai người, rõ ràng có tình cảm với nhau mà còn làm giá. Tui mệt rồi nha

Chờ lúc cô tỉnh lại, bên cạnh vị trí lạnh lẽo. Cô đứng lên nhìn một phen, không có dấu vết có người ngủ qua.

Tối hôm qua Bùi Dịch không có trở về.

Tô Thi Thi mi mắt có chút sưng, hít hít cái mũi, trái tim ở một chỗ nào đó vẫn như cũ cực kỳ khó chịu.

“Tô tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tô Thi Thi mở cửa ra ngoài, Tiểu Ưu theo thường lệ đứng ở cửa. Nhìn thấy cô, hướng về phía cô lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Giống như bị tươi cười của Tiểu Ưu cuốn hút, Tô Thi Thi cũng kìm lòng không đậu mỉm cười một phen, tâm tình nháy mắt tốt lên rất nhiều.

“Bà nội tôi…”

“Lão phu nhân đã ở dưới lầu.” Tiểu Ưu nói.

Tô Thi Thi gật gật đầu, hướng cầu thang đi đến. Cô lúc đi đến cầu thang, nhìn xuống dưới, thân thể cương một phen.

Chỉ thấy trong phòng ăn, bà nội cô cùng Bùi Dịch đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn ăn cơm.

Không khí vậy mà dị thường hài hòa. Bộ dáng giống như là bà cháu hai người cùng nhau ăn cơm một dạng.

Tô Thi Thi trong lòng đột nhiên tràn ngập một cỗ chua xót.

Dựa vào cái gì chứ?

Cô cả đêm hờn dỗi, khóc mi mắt đều đã sưng lên, mà anh lại giống như người không có việc gì.

Lúc Tô Thi Thi đi xuống, đến bên cạnh bàn ăn, vừa lúc nghe được Bùi Dịch tại cùng bà nội cô nói chuyện.

“Cô ấy rất ưa thích cái cây kia, bất quá hiện tại không phải mùa ra hoa.” Bùi Dịch nói.

“Mùa xuân sang năm cùng đi, nhoáng một cái như vậy đã qua nhiều năm, cây đã lớn như vậy.” Phương Ngọc Hoa cười nói.

Tô Thi Thi thả chậm cước bộ, nhẹ nhàng mà đi qua.

Cô còn không có đến gần, Bùi Dịch đột nhiên buông đũa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, đối với Phương Ngọc Hoa nói: “Bà nội, người từ từ mà ăn.”

Sau đó đứng dậy, thân thể cao lớn hơi hơi nhất chuyển, hướng Tô Thi Thi phương hướng đi tới.

Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen, đang lo lắng muốn hay không lên tiếng kêu gọi anh, đã thấy Bùi Dịch vậy mà giống không thấy được cô một dạng, trực tiếp từ bên cạnh cô đi qua.

Gặp thoáng qua một khắc kia, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy sóng mũi cay cay.

Bàn chân của cô phản bội cô, thẳng tắp địa hướng tới chân Bùi Dịch đá tới.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, lập tức là tiếng Tô Thi Thi thét chói tai.

“Tôi… Ngón chân tôi…”

Tô Thi Thi trực tiếp khóc, tên hỗn đản kia ở trong phòng ăn đẩy ghế!

Đầu ngón chân của cô đều đã thiếu chút nữa gãy rồi!

Bùi Dịch quay đầu vừa thấy, mặt triệt để trầm tiếp xuống.

“Tô Thi Thi, em là heo sao?”

“Anh mới đúng heo!” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, nâng lên cái chân không bị thương kia, dùng lực hướng chân anh đá một đá.

Lập tức lại là một tiếng hét thảm thiết, Tô Thi Thi muốn chết tâm đều có rồi.

Ai tới nói cho cô biết tại sao chân của anh so với ghế lại vẫn cứng rắn hơn vậy?

Chân cô có phải hay không tàn phế rồi hả?

Mọi người sớm hảo

110. Chương 110: Tuyệt Đối Không Thể Vật Lộn

Cái gì kêu trộm gà không được còn mất nắm gạo?

Tô Thi Thi là nhìn thấu rồi.

Cô thề sau này giẫm đạp người khác nhất định sử dụng dụng cụ, tuyệt đối không thể vật lộn!

Đau chết cô rồi!

Tô Thi Thi quệt nước mắtnước mũi ngồi ở trên ghế sofa, chân đặt trên đùi, không biết là vì tức giận mà khóc, hay vẫn lại là vì đau mà khóc.

Vừa rồi cái cái tên đàn ông thối kia nhìn thấy cô bị thương, chỉ là trừng hai mắt nhìn cô, vậy mà liền như vậy đi trên lầu!

“Con đó nha, tính khí cứ như vậy, y như trẻ con.” Phương Ngọc Hoa giúp cô xoa ngón chân.

Tô Thi Thi chu mỏ, đi đến bên cạnh bàn ăn chọn một chỗ ngồi xuống. Tiểu Ưu đã cầm bữa sáng của cô đi đến.

Phương Ngọc Hoa nhìn hai mắt của cô sưng lên hỏi: “Cãi nhau rồi hả?”

Tô Thi Thi mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

“Nó bắt nạt con rồi hả?” Phương Ngọc Hoa có chút đau lòng nhìn cháu gái.

Nha đầu này mi mắt đều là sưng, hôm qua khẳng định khóc cả đêm.

“Không có.” Tô Thi Thi vừa ăn vừa nói, “Hình như là con bắt nạt anh ấy rồi.”

Phương Ngọc Hoa cầm đũa động tác ngừng một trận, trong lòng có chút buồn cười.

Cũng phải, đứa cháu gái này của bà tính tìnhkhông bao giờ chịu thiệt thòi, thật đúng là không biết là ai ức hiếp ai.

“Chuyện rời khỏi đây con từ từ suy xét, không nóng vội. Hãy nghe theo trái tim con mách bảo.” Phương Ngọc Hoa có điều ngụ ý nói.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cô hiểu rõ những lời bà mình đang nói

Vốn dĩ là cô có chút dao động, nhưng ánh mắt bi thương kia củaBùi Dịch tối hôm qua nhìn cô một mực hiện lên trong đầu cô không chịu tan.

Tô Thi Thi bực bội xoa xoa tóc. Không nghĩ muốn, thuận theo tự nhiên đi.

“Lại vẫn còn đau hay không?”

Phương Ngọc Hoa nhìn thoáng qua ngón chânTô Thi Thi: “Không sao rồi, không có thương tổn đến xương cốt. Con bé này, sau này cũng đừng lỗ mãngnhư vậy. Cũng không biết Tiểu Dịch bị con đá có bị thương hay không.”

“Anh ấy xương cốt cứng rắnnhư vậy, có thể đá thương tổn mới là lạ.”

Tô Thi Thi cực kỳbuồn bực, lời tuy nóinhư vậy, nhưng trong lòng ít nhiều lại vẫn là có chút lo lắng.

“Được rồi, khẩn trương ăn cơm, không phải là còn phải đi làm sao? Đừng nên đến muộn.” Phương Ngọc Hoa nói.

“Bà nội, con đã không có việc gì rồi.”

Tô Thi Thi thay bà nội múc một bát cháo, nói: “Con xin nghỉ hai ngày ở nhà chơi với bà.”

Dù sao dự án công trình gian khách đã giành được, cô đã lâu như vậy không cùng bà nội vui vẻ ở chung, rất muốn nhân cơ hội này ở bên cạnh bà lâu một chút.“Tiểu Dịch nói nó đã phái vệ sĩ đi theo bảo vệ bà rồi. Con cứ giống như bình thường đi, nên đi làm liền đi làmc. Bà nội đã từng nói với con, muốn con tìm được việc mình thích.”

Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ tay Tô Thi Thi: “Khẩn trương ăn cơm, con xem con đi, gần đây đều đã gầy đến như vậy rồi.”

Anh phái bảo vệ?

Tô Thi Thi sửng sốt, tuy là trong lòng vẫn còn đang tức giận với Bùi Dịch, nhưng là trong lòng vẫn lại là cực kỳ ấm áp.

Tô Thi Thi lườm mắt nhìn thấy chỗ vừa rồi Bùi Dịch ngồi, càng ăn càng cảm thấy không có chút ngon miệng.

Lúc này, trên lầu truyền đến tiếng bước chân. Bùi Dịch đã thay đổi y phục, xem bộ dáng này là muốn đi công ty rồi.

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, đột nhiên bỏ bữa sáng xuống, cầm lấy túi xách đang để ở một bên của mình đối với Phương Ngọc Hoa nói: “Bà nội, con đi làm trước đây.”

Nói xong, nhanh như chớp hướng tới cửa chạy tới.

Nhìn như vậy hoàn toàn không giống người vừa rồi mới vừa thương ở chân. Chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn.

Bùi Dịch chỉ cảm thấy trước mắt một bóng dáng màu hồng nhạt chớp lóe, đã thấy Tô Thi Thi chạy ra cửa.

Anh nhướng mày, cùng Phương Ngọc Hoa lên tiếng chào hỏi, rồi đuổi theo.

Chỉ thấy Tô Thi Thi một hơi chạy vội tới xe bảo mẫu màu đen, mở ra chỗ ghế lái, để cho tài xế xuống xe, chính mình ngồi vào ghế lái.

Ngay sau đó một tiếng nổ vang, nàng nổ máy xe, nghênh ngang mà đi.

“Hừ! Anh muốn đi làm liền đi đi!”

Bùi Dịch sững sờ đứng ở trong sân, nhìn chiếc xe bảo mẫu màu đen của mình ở đằng xa lấy tốc độ cực nhanh biến mất trong tầm mắt, mày thâm sâu nhíu lại, đối với một bên quản gia vừa mới chạy theo ra liếc mắt ra hiệu.

Quản gia lập tức lui xuống đi gọi điện thoại, để cho Dương Dũng đi theo Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lái xe với tốc độ nhanh như vậy, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.

Bên kia, lái xe một lần nữa mở một chiếc xe Cayenne màu đen ra.

Bùi Dịch nhìn thấy xe, nhướng mày: “Lấy chiếc xe vừa đến kia.”

Lái xe sửng sốt, lập tức quay đầu xe, lái xe trở về. Không tới một phút sau, ông ta lái một chiếc siêu xe Ferrari màu đỏ bản giới hạn chạy đến.

Chiếc xe này tuần trước vừa mới ra mắt, trên thế giới không có quá 10 chiếc, dáng vẻ vô cùng phong cách.

Tài xế xuống xe, thay Bùi Dịch mở cửa xe.

"Ông một lát nữa đi đem chiếu xe Tô tiểu thư lái đi đem trở về." Bùi Dịch nhàn nhạt phân phó một câu, tiện ngồi vào xe.

Chỉ nghe một tiếng gầm rú vang lên, chiếc xe như rời khỏi cung lao như bay ra ngoài đi.

Tài xế nhìn chăm chú vào bóng dáng chiếc xe màu đỏ kia đang rời đi, lau mồ hôi lạnh trên trán."Hôm nay là xảy ra chuyện gì chứ? Vốn là Tô tiểu thư cướp đoạt xe, hiện tại Bùi tiên sinh người luôn luôn khiêm tốn vậy mà lái một chiếc xe phong cách thể thao đi làm."

Tài xế không nói gì nhìn trời, chẳng lẽ hôm nay mặt trời là mọc từ hướng tây?

Bên này, Tô Thi Thi đến chỗ trên đường cái tiện giảm tốc độ xe, ánh mắt không thể khống chế nhìn trong kính chiếu hậu xem tình hình ở phóa sau

Đúng là phía sau xe từ đầu liền không cóbóng dáng quen thuộc.

Hẳn không là thảm như vậy, đi bộ đi làm chứ?

Tô Thi Thi nhíu mày, cô biết Bùi Dịch có rất nhiều xe.

Đang nghĩ ngợi, nơi xa truyền đếntiếng gầm rú của xe thể thao.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy hoa mắt, lập tức liền nhìn thấy xượt qua một cái bóng màu đỏ từ sau cấp tốc chạy tới, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng trên đường lớn.

"Người này lá gan cũng quá lớn đi? Đang ban ngày mà dám ở trên đường cái đua xe."

Tô Thi Thi run run một phen, đem tốc độ xe giảm xuống chậm một chút.

Dạo này, sợ nhất liền là người tuân thủ giao thông quy tắc, lại gặp kẻ điên lái xe!

Cô cũng không nghĩ muốn bị mấy kẻ điên như vậy đột nhiên lao tới đụng vào mình.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi lái xe đến cửa Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc.

Cô đang muốn lái xe hướng đến bãi đỗ xe, tầm mắt đột nhiên lạc ở phía trước cách đó không xa một chiếc quen thuộc.

"Cadillac? Đó không phải xe của Hà Chí Tường sao? Bọn họ nhanh như thế là có thể ra ngoài rồi sao?"

Tô Thi Thi trong đầu không tự giác nhớ tới ngày hôm qua Tần Phong cùng Bùi Dịch đối thoại, hai vị tổng giám đốc bá đạo thật đúng là nói được thì làm được.

Phỏng chừng hiện tại bốn phía ẩn rất nhiều vệ sĩ, là vì bảo vệ mỹ nữ tai tiếng Đoàn Ngọc Lộ kia, hay ai biết có phải vì muốn chọc tức chết người của Đoàn gia hay không!

Bằng không hiện tại Đoàn Ngọc Lộ cũng sớm đã bị người của Đoàn gia bắt đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến Hà Chí Tường mở cửa xuống xe. Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ cũng xuống xe.

Không biết Đoàn Ngọc Lộ là làm sao hay thế, hai người đó ngày hôm qua còn đánh nhau đến long trời lở đất, giờ phút này nhìn qua nồng tình mật ý, giống như là tình yêu cuồng nhiệt của hai vợ chồng son vậy.

"Thật đúng là tuyệt phối."

Tô Thi Thi nghĩ đến ngày hôm qua tại Hà gia nhìn đến bà nội mình bộ dángtiều tụy, tâm mạnh thu một phen.

"Bùi Dịch cùng Tần Phong trừng phạt các người, nhưng mà tôi còn không có!"

Tô Thi Thi ánh mắt lóe lên, đột nhiên đạp xuống chân ga.

Xe bảo mẫu màu đen đột nhiên tăng tốc, lấy khí thế sét đánh nhanh như chớp thẳng tắp địa hướng tới chiếc Cadillac kia đâm mạnh

"Ầm!"

Vĩ đại tiếng va đập mang theothanh âm chói tai phanh xe lại, tại khoảng sân trống trải rộng rãi đột nhiên vang lên.

Bên trong xe bảo mẫu, túi khí an toàn bung ra bảo vệ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị va đập mạnh đầu óc choáng váng, nhưng là ngẩng đầu nhìn đến phía trước chiếc Cadillac khi đó, nhếch miệng nở nụ cười.

Chỉ thấy phía sau đuôi xe Cadillac bị va chạm làm mgãy biển số xe, xe lúc này chính là đang bốc khói lên, hư hỏng không nhẹ

"Xảy ra chuyện gì?" Bên cạnh truyền đến Hà Chí Tường thanh âmhoảng sợ.

Tô Thi Thi mở cửa xe nhảy xuống xe, bước đi có chút bất ổn đi đến bên kia, hướng về phía Hà Chí Tường đang hoảng hốt lo sợ kia trưng một cái đại đại tươi cười: "A, ngại quá, xe của anh bị tôi đâm hỏng rồi."

111. Chương 111: Táo Bạo Cực Kỳ

Xảy ra tai nạn xe cộ rồi!

Có người xúm lại quá lai xem tình huống, có người do dự mà muốn hay không gọi điện thoại báo nguy.

"Tô Thi Thi!" Hà Chí Tường từ trong cơn chấn kinh phản ứng kịp, nhìn thấy thực ra là Tô Thi Thi đụng phải của hắn xa, tức giận đến lập tức không ngất đi "Ngươi điên rồi!"

"Tô Thi Thi ngươi này kẻ tiện nhân, ngươi va chạm chúng ta xa làm cái gì?"

Đoàn Ngọc Lộ cũng phản ứng quá lai, tay cầm bao liền muốn đánh.

"Đoàn tiểu thư, phiền toái thỉnh tự trọng."

Dương Dũng không biết theo địa phương nào chui ra, nhất bả túm chặt Đoàn Ngọc Lộ bao, tiện tay một xách, liền đem bao đoạt lấy, ném lên trên đất.

"Của ta Chanel!"

Đoàn Ngọc Lộ đau lòng địa đánh móc sau gáy, liên cùng Tô Thi Thi cãi nhau đều đã quên rồi.

Nàng hiện tại cùng được khoái liên ăn cơm tiền bạc đều nhanh không có, cũng không thể đem bao cũng biết phá hủy!

"Ngươi là Bùi Dịch bảo tiêu?"

Hà Chí Tường nhìn đến này nam nhân trán kia đạo thiểm điện hình vết sẹo, theo bản năng địa lui về sau một bước, trong mắt đều là cảnh giác.

"Tô Thi Thi đụng phải của ta xa, chẳng lẽ cứ như vậy như vậy đi? Đừng tưởng rằng các ngươi nhiều người có thể khi dễ nhân!"

Tô Thi Thi đi về phía trước một bước, có chút không nói gì nói "Các ngươi hai người, chúng ta cũng hai người, sao vậy là ta khi dễ người?"

Nàng nói xong không đợi Hà Chí Tường nói chuyện, xoay người nhìn một phen bị va chạm biến hình Cadillac, có chút tiếc nuối nói "Của ngươi xa cũng quá thối nát, như thế khiếm nhã va chạm."

Bất quá nàng trong lòng cũng là thất kinh không được, Bùi Dịch này chiếc bảo mẫu xa cũng quá ngưu rồi.

Cadillac hậu phòng bị rương trực tiếp bị va chạm biển, đúng là bảo mẫu xa vậy mà chỉ có bảo hiểm giang lõm vào nhất điểm, cái khác một chút việc đều không có.

"Tổng giám đốc cải trang quá." Lúc này Dương Dũng tiếp sát Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi nhíu mày, sớm biết rằng nàng liền đổi một chiếc mở! Để cho Bùi Dịch Đại Xuất Huyết!

"Tô Thi Thi, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Hà Chí Tường tức giận đến run cầm cập, cũng dám nói của hắn xe thối nát?

Này xa hơn một trăm vạn, hắn mua tới vẫn còn không đến một tháng, vậy mà cứ như vậy báo hỏng rồi!

"Ngươi bồi đền ta!" Hà Chí Tường nghiến răng nghiến lợi nói.

Hà gia mẫu tử coi tài như mạng, đừng nói hơn một trăm vạn, liền là hơn mười đồng tiền, bọn hắn đều đã không nỡ.

"Bồi đền?"

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, hướng về phía hắn lộ ra đại đại tươi cười "Khả dĩ nha, đây là Bùi Dịch xa, ngươi đi tìm hắn bồi đền đi."Nàng nói xong liền trực tiếp vòng qua Hà Chí Tường phu thê, hướng tới Xây dựng Tiệp Khắc Cao ốc lý chạy tới.

"Chết tiệt, Tô Thi Thi, ngươi đứng lại đó cho ta! Ngươi bồi đền của ta bao!"

Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu liền nhìn đến Tô Thi Thi chạy, tức giận đến lập tức liền muốn truy vào đi.

"Đứng lại cho ta!" Hà Chí Tường nhất bả túm chặt của nàng cánh tay, lạnh giọng nói, "Tìm ngươi tiểu thúc thúc đi, để cho hắn đem xe bồi đền ta."

"Ngươi có bị bệnh không?" Đoàn Ngọc Lộ tròng mắt trừng mắt, "Tìm ta tiểu thúc thúc, có bản lĩnh chính ngươi đi tìm nha!"

Bùi Dịch kia tính tình, nàng dám trêu sao? Nàng còn muốn sống thêm vài năm a.

"Ngươi là của hắn rất nữ, lão bà của ta. Hiện tại xe bị đụng phải, chẳng lẽ không nên là ngươi ra mặt sao?" Hà Chí Tường hổn hển nói.

Suy nghĩ đến cái kia khí tràng cường đại nam nhân, Hà Chí Tường là đánh chết cũng không dám đi tìm hắn đòi tiền.

Bọn hắn không phát hiện, tại đối phố một chỗ hẻo lánh xó xỉnh lý, một chiếc bắt mắt màu đỏ Ferrari chính đang lén lút đình chỉ ở ven đường.

Bùi Dịch không hề chớp mắt địa nhìn chằm chằm Xây dựng Tiệp Khắc Cao ốc cửa cãi nhau hai người, đem vừa rồi phát sinh toàn bộ thu hết đáy mắt.

Hắn đưa mắt nhìn Cao ốc cửa, nơi đó đã không có Tô Thi Thi bóng dáng.

"Lá gan càng lúc càng lớn rồi." Bùi Dịch trong mắt tức giận chớp lóe rồi biến mất.

Tiểu nữ nhân quả thật khiếm giáo huấn, cũng dám trực tiếp dụng xa đi va chạm. Nếu không chiếc xe kia là cải trang quá, nàng có thể hoàn hảo không tổn hao gì?

Suy nghĩ đến vừa rồi một màn kia, Bùi Dịch liền đổ mồ hôi lạnh!

"Ta nói, ngươi có phải hay không cùng nàng cãi nhau rồi hả?" Bên cạnh đột nhiên truyền đến một đạo trêu tức thanh âm.

Bùi Dịch nhướng mày, lạnh lùng địa lườm một cái đột nhiên xuất hiện tại trên ghế lái phụ nam nhân "Ngươi cũng thật đầy đủ rảnh rỗi."

Tần Phong đáng đánh đòn địa cười cười "Đối với ngươi rảnh rỗi a, vậy mà đứng ở chỗ này rình coi."

Hắn nói thở dài một hơi, ánh mắt từ từ địa nhìn về phía Xây dựng Tiệp Khắc Cao ốc "Ta phát hiện mỗi ngày buổi sáng đến chỗ này chờ, tổng có thể thưởng thức một màn kịch vui."

“Chán sống rồi.” Bùi Dịch sắc mặt trầm tiếp xuống.

Tần Phong lập tức chính đang sắc mặt nói “Ta là quá lai nhìn chằm chằm Hà gia nhân. Thế nào, này vô tích sự làm không sai đi? Nếu không ta làm cho người ta căng chùng có độ theo sát, bọn hắn cũng không có khả năng đến chỗ này, cũng không có biện pháp để cho tâm can ngươi bảo bối trút giận rồi.”

Tự nhiên, vừa rồi Tô Thi Thi chân nhấn ga ngoan độc va chạm Cadillac một màn kia, Tần Phong cũng thấy được.

Bùi Dịch liếc hắn hai mắt, không nói chuyện. Hiển nhiên Tần Phong này lời giải thích cực kỳ hợp của hắn khẩu vị.Đem xe đụng phải, lại thuận tiện bỏ đi một cái phiền toái cho hắn, cái kia tiểu nữ nhân hiện tại khí nên là tiêu thôi? Bùi Dịch yên lặng nhớ lại.

“Ta nói, ngươi hôm nay sao vậy khai như thế táo bạo một chiếc xa xuất lai? Ngươi trước kia không phải không vui sao?”

Tần Phong lúc này đánh giá dưới tọa điều khiển, nhiều hứng thú hỏi han.

Bùi Dịch nhàn nhạt địa nói “Xe chạy lâu, ngẫu nhiên thay đổi cũng được.”

“Ta sao vậy cảm giác là vì người nào đó dẫn ra nữ nhân của hắn mất hứng, muốn lấy lòng nàng a? Mở ra xe thể thao đi hóng gió, quả thật có rất nhiều nữ nhân thích đi.”

“Ngươi cảm thấy được nàng hội như vậy nông cạn?” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Tần Phong nhíu mày “Vậy ngươi khai này chiếc táo bạo xuất lai để làm chi?”

Bùi Dịch nghẹn lời, thẹn quá thành giận “Cút!”

Tần Phong nhảy dựng lên bỏ chạy, hắn rốt cục thắng một hồi rồi.

Từ khi cùng Bùi Dịch nhận thức tới nay, đấu võ mồm hắn liền cho tới bây giờ không thắng quá.

Thật sự là hãnh diện a!

Hắn vừa mới xuống xe không rất xa, lập tức màu đỏ xa ảnh hiện lên, xoa của hắn thân thể thẳng tắp hướng vọt tới trước đi.

“Mẹ kiếp, các ngươi thật đúng là tuyệt phối nha.”

Một cái va chạm nhân gia xe, một cái va chạm nhân.

Tần Phong khẩn trương vọt đến một bên, buồn bực cực kỳ.

Chính đang cân nhắc muốn hay không lái xe sì pọt xuất lai cùng hắn đua xe, hắn mâu quang đột nhiên liền ngưng lại.

Chích thấy phía trước cách đó không xa, Đoàn Ngọc Tường xuống xe.

“Lần này có ý tứ rồi.”

Tần Phong sờ sờ cằm, dừng bước lại, chờ xem kịch vui.

Bên kia Đoàn Ngọc Tường thật xa liền nhìn đến một đám người vây quanh ở Xây dựng Tiệp Khắc cửa, nàng nhíu mày đi qua.

“Xảy ra tai nạn xe cộ rồi hả?”

Đoàn Ngọc Tường trong mắt đều là nghi hoặc, nơi này giao thông quản chế rất tốt, sao vậy khả năng hội xảy ra tai nạn xe cộ?

“Đây là - - Bùi Dịch xe?”

Lúc Đoàn Ngọc Tường nhìn đến chiếc xe bảo mẫu màu đen quen thuộc khi đó, đồng tử mạnh co rụt lại, vội vàng chạy tới.

“Chị, chị tới thật đúng lúc. Tụi em bị xe bị đụng phải, chị giúp tụi em nói với chú trẻ bồi thường đi!”

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến chị mình, lập tức liền lao tới, giống bắt lấy rơm rạ cũng cứu được mình một dạng.

Cô ta thật sự cũng bị Hà Chí Tường phiền chết rồi, cô ta biết nếu chuyện này không giải quyết, hai mẹ con Hà gia kia nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Đoàn Ngọc Lộ nhướng mày, nhìn đến xe Bùi Dịch quả thật đụng vào một chiếc Cadillac.

Trong lòng cô ta cả kinh: "Người có làm sao không?"

"Người không có việc gì. Nhưng mà xe bị va chạm hỏng rồi." Đoàn Ngọc Lộ buồn bực nói.

Đoàn Ngọc Tường vừa nghe nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Cô ta hướng bên trong xe bảo mẫu màu đen nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong không ai.

Anh rời khỏi rồi sao?

Đoàn Ngọc Tường tưởng rằng Bùi Dịch lái xe va chạm người, lại nhìn đến em gái và em rể kia dáng vẻ thề không bỏ qua, nhíu mày nói: "Một chiếc xe mà thôi, em cũng đừng như vậy thật là có biết bẽ mặt hay không?"

"Chị…"

Đoàn Ngọc Lộ chán nản. Trước kia cô ta quả thật không đem một chiếc xe để vào mắt, mà cô ta hiện tại lại thế này!

"Chí Tường, cậu tốt nhất là về quản lý công ty của mình đi. Theo tôi được biết, hiện tại Hà thị sợ là gặp phải không ít khó khăn đi? Cậu vậy mà còn có thời gian ở không ở trong này lo một chiếc xe? Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, có một số người không phải là người có thể trêu chọc, khẩn trương đi đi."

Đoàn Ngọc Tường nói xong liền lôi kéo tay em gái mình nói: "EM theo chị vàocông ty đi làm, nhớ kỹ, đừng gây chuyện cho chị nữa."

"Chị…"

"Trong nhà đều đang tìm em, em thừa biết hậu quả." Đoàn Ngọc Tường hạ giọng nói.

Đoàn Ngọc Lộ lúc này liền không dám nói gì, cúi đầu, không nói được một lời theo sát Đoàn Ngọc Tường hướng tới bên trong Cao ốc đi đến.

"Các người…" Hà Chí Tường bị chọc giận muốn điên rồi.

Hắn vốn dĩ tưởng rằng đi theo Đoàn Ngọc Lộ đến đây, liền là nghĩ muốn nhờ Đoàn Ngọc Tường hỗ trợ. Đúng là, cô ta một chút cũng không để ý hắn.

Hắn nhìn bóng lưng chị em Đoàn gia rời đi, ánh mắt cuối cùng tập trung trên người Đoàn Ngọc Lộ, khóe miệng lộ ra quét xuống nụ cười châm biếm.

"Vợ à, bây giờ cô ngàn vạn lần đừng làm cho tôi thất vọng!"

Ý số 111 nè đẹp qué, hay hôm nay nghỉ sớm đê mn ạ =))

112. Chương 112: Ướt Sũng

"Xem ra Thi Thi nhà chúng ta lại tạo kỳ tích rồi."

Tần Phong nhìn đến đây, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong mắt đều là vui sướng khi người gặp họa.

Vừa rồi Hà Chí Tường trước khi rời đi nói mấy lời kia, anh nghe được rõ ràng.

Anh nghĩ nghĩ, cầm ra điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

“Bảo bối tâm can của cậu lại sắp bị người ta ức hiếp, cậu xác định không đến xem?”

“Nhìn chán rồi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Vậy được, bản thân toi tự mình xem. Cậu gọi điện thoại cho thư ký Vương, đừng để anh ta đến đón tôi.”

“Mơ tưởng.” Bùi Dịch lạnh giọng nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Phong khóe miệng nhếch lên, yên lặng nhìn chăm chú vào hướng vừa rồi chiếc xe Ferrari màu đỏ rời đi, ở trong lòng đếm thầm.

Khi anh đếm tới 100, chỉ nghe nơi xa truyền đến một trận tiếng gầm rú của xe thể thao.

“Khẩu thị tâm phi.” (Ý nói anh miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo ấy)

Tần Phong trong mắt đều là ý cười, xoay người hướng tới công ty chính mình đi đến.

Công ty xây dựng Hỗ Thâm của anh cùng Xây dựng Tiệp Khắc nằm bên cạnh nhau, người nào cũng không biết hai công ty này có mật đạo thông nhau.

Bùi Dịch tạm thời vẫn còn không muốn để cho người ngoài biết anh chính là tổng giám đốc của Xây dựng Tiệp Khắc, cho nên mỗi lần đi đến công ty đều là đi vào công ty của Tần Phong, rồi sau đó theo mật đạo đi vào.

Lúc này, xe của Bùi Dịch hẳn là đã đậu tầng hầm bãi xe của công ty của Tần Phong rồi.

Xây dựng Tiệp Khắc tầng 15, bên trong văn phòng của bộ phận thiết kế. Tô Thi Thi vừa đến văn phòng, các đồng nghiệp liền một đám chạy tới tới chúc mừng cô.

“Thi Thi, nghe nói các cô ngày hôm qua đã giành được dự án công trìnhgian khách, thật sự quá thần kỳ rồi!”

Bình thường cùng Tô Thi Thi ở chung cũng không tệ lắm tiểu Thiết Kế Sư, vẻ mặt chân thành chúc mừng đạo.

Tô Thi Thi cười cười: “Này còn phải cám ơn trước cô đây giúp tôi tìm tư liệu.”

“Không có, tôi cũng chưa giúp đỡ cô được cái gì cả” Vị tiểu Thiết Kế Sư kia ngại ngùng cười nói.

“Hừ, cũng chỉ là ăn nhằm cứt chó gặp may mà thôi. Nghe nói người nào đó tại buổi đàm phán cực kỳ không phong độ chửi bới tác phẩm đối thủ, cũng thật biết hạ thấp Xây dựng Tiệp Khắc chúng ta chỉ biết cách điệu lại thiết kế.”

Bên cạnh truyền đến một đạo thanh âm khinh thường. Khúc Hồng Mai lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi, trong lòng ghen tị vô cùng.

Cô ta cho rằng đem dự án khó như thế đưa cho Tô Thi Thi, nhất định làm cho cô không chịu nổi, đúng là không nghĩ tới cô vậy mà giành được dự án kia rồi!

Giành được rồi!

Cô ta ngày hôm qua đã bị tổ trưởng của mình hung hăng phê bình một trận, nói cô ta không có mắt nhìn. Tô Thi Thi có thể giành đuọc dự án này, đương nhiên các cô chính mình cũng có thể giành được!”Cách điệu?”

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, lành lạnh nhìn Khúc Hồng Mai liếc mắt một cái: “Xin hỏi, của cô cách điệu có thể giành được dự án này sao? Cách điệu của tôi quả thật không bằng Khúc tiểu thư, nhưng ít nhất tôi làm không được giống như Khúc tiểu thư đây, đem nhiệm vụ của mình đẩy cho người khác. Mà khi người khác giúp cô hoàn thành nhiệm vụ khi đó, lại vẫn ở bên cạnh nói như thể đúng rồi.”

“Cô!” Khúc Hồng Mai bị ê mặt giận đến mặt đỏ tai hồng.

Cái này dự án này vốn là Đòan tổng giám giao cho tổ cô ta làm, mà cô ta sau đó lại lợi dụng Đoàn Ngọc Lộ giao cho Tô Thi Thi tổ một làm, cô ta là hoàn toàn đuối lý…

"Cô đừng nói sang chuyện khác, cô có biết hành vi của cô ngày hôm qua đã trở thành trò cười trong giới thiết kế rồi không hả? Vị thiết kỹ sư kia là một số hai Thiết Kế Sư nổi tiếng nhất trong nước, cô vậy mà đi phê bình tác phẩm của cô ấy, thật sự là quá khinh người rồi!" Khúc Hồng Mai tức giận nói.

"Phê bình, người đứng nhất nhì trong nước?"

Tô Thi Thi cười nói: "Tôi trước giờ tự thấy không thẹn với mình, người sao sống vậy, không giả vờ trước mặt ai cả. Nếu đổi thành Khúc tiền bối, phỏng chừng chỉ có thể dựa vào chửi bới tới lấy thắng đi?"

Cô nói xong đứng thẳng thân thể, ngữ khí là chưa bao giờ có nghiêm túc như vậy: "Tô Thi Thi tôi là dựa vào bản lãnh thật sự, không sợ người khác ra mặt dạy đời. Không có năng lực nhân tài với tôi thì đừng ở bên cạnh phán đoán lung tung."

Cô nói xong quay đầu đối với những người khác nói: "Mừng dự án lần này thành công tốt đẹp, mời mọi người liên hoan một bữa!"

"Tuyệt quá!" Những người khác đều hoan hô lên.

Đối với người có thực lực, người nào cũng không nghĩ muốn đắc tội.

Khúc Hồng Mai ghen tị Tô Thi Thi, nhưng những người khác mi mắt là sáng như tuyết. Có thể giành được công trình gian khách kia, đó mới chính liền là thực lực.

Lúc Đoàn Ngọc Lộ đến văn phòng, mọi người đã tản, mỗi người ở trên vị trí của mình bận rộn.

Khúc Hồng Nai nhìn thấy cô ta, ánh mắt tối sầm ám, đi đến bên cạnh cô ta nhỏ giọng nói: "Tô tiểu thư lần này giành được công trình gian khách kia, cái đuôi hồ ly đều phải kiều dâng lên nịnh nọt, vừa rồi ở trước mặt tất cả mọi người nói cô không có năng lực, thật sự là làm tôi tức chết rồi!"

"Cô nói cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ mặt mày méo mó, tức giận nhảy lên cao. Chuyện này, lại thêm chuyện vừa rồi đâm xe, quả thực muốn chọc cô ta tức chết mà!

"Cô ấy đang ở nơi nào?" Đoàn Ngọc Lộ lạnh giọng hỏi.

Khúc Hồng Mai hướng văn phòng bên kia bĩu môi: "Còn có thể đâu chứ? Lấy lòng tổ trưởng của các cô. Ai chẳng biết tổ trưởng Ôn ở trong phòng thiết kế này năng lực là lợi hại nhất? Tôi thấy cái dự án này rất có khả năng liền là tổ trưởng Ôn làm, cô ta chẳng qua là ngồi không hưởng lợi thôi.""Hừ! Con nhỏ đó chỉ là vận may cứt chó mà thôu, giỏi nhất chính là làm loại chuyện này!"

Đoàn Ngọc Lộ càng nghĩ càng giận, thẳng tắp địa hướng tới văn phòng tổ một đi đến.

Khúc Hồng Mai nhìn bộ dáng Đoàn Ngọc Lộ nổi giận đùng đùng, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

"Liền để cho các người khứ chó cắn chó đi."

Dám cướp đoạt người trong lòng cô ta, cô ta hẳn không để cho này con hồ ly tinh kia dễ chịu!

"Tô Thi Thi, cô lăn ra đây cho tôi! Cô đụng phải xe của chồng tôi cứ như vậy liền xong rồi hả?" Đoàn Ngọc Lộ thẳng tắp địa vọt tới cửa văn phòng tổ một, vặn mở then cửa liền xông đi vào.

Nhưng là ngay sau đó, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, một chậu nước từ trên trời giáng xuống, chụp lấy đầu từ trên rót xuống toàn thân.

Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp lờ mờ, ngây ngốc ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nửa ngày vẫn chưa có chút phản ứng.

Tô Thi Thi chống má ngồi ở trên vị trí, ánh mắt rơi vào trên người đang ướt sũng của Đoàn Ngọc Lộ đảo quanh từ trên xuống dưới. Nhìn nước từ trên đầu Đoàn Ngọc Lộ nhỏ giọt rơi xuống, đem khuôn mặt trang điêtm kỹ lưỡng của cô ta từ từ gội rửa…

"Phụt" một tiếng. Coi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa cười ầm lên.

Cô không nghĩ tới Đoàn Ngọc Lộ hiện tại lại thảm hại như vậy, vậy mà bắt đầu dùng loại đồ trang điểm dởm rồi. Hiện tại xem trò vuu cũng thật thích nha!

Cô quay đầu cùng Ôn Ngọc liếc nhau một cái.

Cả hai đều đỏ bừng cả khuôn mặt, nén cười đến mức rất thống khổ.

Nhưng là, thật sự là quá sung sướng!

"Phát sinh cái chuyện gì rồi hả?" Bên ngoài các đồng nghiệp toàn bộ đều đã đứng lên, đồng thời hướng tới nơi này chạy đêzn.

Khi thấy bộ dáng Đoàn Ngọc Lộ khi đó, tất cả mọi người hiểu trong lòng mà không nói đều ngồi trở lại trên chỗ ngồi.

Vị Tô tiểu thư kia vừa thấy liền biết là không dễ chọc, ba lần bốn lượt, mọi người ở chỗ cô đâu nào chiếm được tiện nghi nào?

Cũng chỉ có vị Đoàn tiểu thư này không sợ chết luôn đi trêu chọc, hiện tại trực tiếp thành ướt sũng rồi!

"Tô Thi Thi, tôi giết cô!"

Đoàn Ngọc Lộ phản ứng kịp, lau nước dính trên mặt, hướng Tô Thi Thi liền vọt tới.

"Tôi khuyên cô tốt nhất đừng lộn xộn, bằng không một cái tội dang đánh cắp cơ mật công ty, thêm một cái tội vu cáo hãm hại ngưòu khác, vẫn còn xuất hiện thêm một tội cố ý giết người nữa chứ." Tô Thi Thi ngồi ở trên chỗ nhàn nhạt nói.

Đoàn Ngọc Lộ cước bộ ngừng một trận: "Cô đang nói cái gì?"

Cô ta vừa dứt lời, trong văn phòng đột nhiên xông tới mấy người bảo an, lập tức bắt được tay cô ta.

"Các người đang làm cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai. Cô ta hiện tại nhìn đến những bảo an này, liền tức giận đến phát điên rồi.

Tô Thi Thi đứng lên, nhìn chằm chằm Đoàn Ngọc Lộ nói: "Trước chuyện cô vu khống hãm tôi sao chép tôi đã cho người điều tra rõ ràng, có chuyện gì đi tới phòng an ninh nói đi."

"Các người buông ra! Chuyện đó không liên quan tới tôi!"

Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ sắc mặt trắng bệch.

Cô ta không thể cùng những tên bảo an này đi, cô ta hiện tại không quyền không thế, Đoàn gia lại hận không thể giết chết cô ta. Nếu lỡ bị kết một trong những cái tội danh kia, cô ta khả năng đời này đều đã không có biện pháp từ trong ngục giam đi ra ngoài rồi!

"Là chị của tôi, là chị của tôi để cho tôi làm, không liên quan tới tôi, tôi chỉ là nghe lời của chị mình thôi!" Đoàn Ngọc Lộ không quan tâm gì nữa vội vàng hô lên.

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi trực tiếp nghe xong liền sửng sốt.

Chuyện này quả thực là chị em cũng bất cần. Đoàn Ngọc Tường nghe được có thể tức giận đến thổ huyết hay không?

Mọi người sớm an

113. Chương 113: Chị Em Cũng Không Cần

"Là chị của tôi sai tôi làm! Thẻ ra vào cổng cũng là chị tôi đưa cho tôi! Chẳng liên quan tới tôi, tôi là bị người lợi dụng thôi!"

Đoàn Ngọc Lộ trên tóc vẫn còn đang nhỏ nước, trên mặt đồ trang điểm đều đã trôi đi hết, nhìn qua đáng sợ lại thương cảm.

Nơi xa, nghe tin tới rồi muốn giúp em gái mình Đoàn Ngọc Tường còn chưa đi gần, liền nghe một câu như thế, dưới chân liền lảo đảo, tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết.

Cô ta vừa nghe được cái gì vậy? Cô ta vậy mà nghe được cái con nhỏ ngu xuẩn kia nói toàn bộ chuyện này đều là cô ta sai nó làm!

"Đoàn Ngọc Lộ, em câm mồm cho chị!"

Đoàn Ngọc Tường xông đi vào, dơ tay liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát: "Uổng cô làm em gái của tôi, vậy mà dám như vậy vu cáo hãm hại tôi!"

"Chị, chị tới thật lúc. Chị mau cứu em, em không muốn đi ngồi tù!"

Đoàn Ngọc Lộ đều đã bất chấp xấu hổ, lôi kéo cánh tay Đoàn Ngọc Tường, sợ hãi nói.

"Em…"

Đoàn Ngọc Tường tức giận đến đại não choáng váng như người muốn say xe. Con nhỏ ngu ngốc này! Chuyện này từ đầu liền không có chứng cớ, tối đa là cảnh cáo miệng một phen, cùng lắm là bị Xây dựng Tiệp Khắc đuổi việc. Từ đầu liền đều không ngồi tù.

Nhất định là Tô Thi Thi lừa gạt Đoàn Ngọc Lộ, cho nên để cho Đoàn Ngọc Lộ quýnh lên lâm vào đường cùng, đem cô ta cũng kéo xuống nước.

"Chị, chị nhất định phải giúp em. Em làm như vậy cũng là vì tốt cho chị, em…"

"Em vẫn còn không ngậm miệng?" Đoàn Ngọc Tường ánh mắt lóe lên đầy căm giận, "Em trái lại nói rõ ràng chuyện này cho chịcó phải chị xuối dục em hay không, em đừng hướng lên người chị hắt nước bẩn."

"EM…"

Đoàn Ngọc Lộ oa một phen liền khóc, một bên khóc một bên lau nước trên mặt, đến nỗi trên tay bây giờ cũng dính toàn là phấn trang điểm.

"Em cũng là không có cách nào, em nếu không nói như vậy, bọn họ sẽ đưa em bắt ngồi tù!"

Đoàn Ngọc Tường mâu sắc trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư, nó nói những lời này là thật sao? Là các cô ép buộc nó nói như vậy?"

Tô Thi Thi nhíu mày cười nhạt nói: "Tôi ép cô ta nói? Xin hỏi đoạn Nhị Tiểu Thư lời lúc nãy tôi nói là ý tứ này sao?"

"Không phải không phải, bọn họ không ép em nói như vậy!"

Đoàn Ngọc Lộ hiện tại là sợ Tô Thi Thi, vội vàng giải thích nói.

Đoàn Ngọc Tường tức nghẹn họng, thiếu chút nữa tức nghẹn chết rồi.

Cô ta sao lại có loại em gái ngu xuẩn như thế này! Vừa rồi rõ ràng có thể cắn ngược lại Tô Thi Thi bọn họ một miếng, mà cái con nhỏ ngu ngốc kia vậy mà cứ như vậy bỏ lỡ cơ hội!

Hiện tại ngược lại biến thành cô ta trong ngoài không được lòng người!

"Đoàn tổng giám, tôi nghĩ chuyện này nên là không có quan hệ gì với cô chứ?" Tô Thi Thi cười tít mắt nói."Đó là đương nhiên, bất quá nó là em gái của tôi, tôi ít nhiều có phần trách nhiệm." Đoàn Ngọc Tường lập tức nói.

… bỏ qua cái khác không nói, năng lực làm việc của cô ta là không thể nghi ngờ, xử lý loại chuyện này căn bản không thành vấn đề. Chẳng qua mới vừa rồi bị Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến phát hoả, nhất thời trong lòng rối loạn.

Tô Thi Thi gật đầu: "Nếu đã không quan hệ đến cô, chuyện này Đoàn tổng giám vẫn lại là tránh bị hiềm nghi, không cần xen vào nữa rồi. Tôi nghĩ muốn để các nhân viên an ninh điều tra rõ ràng."

"Chị, chị không thể không giúp em, em là em gái ruột của chị nha!"

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, vội vàng lôi kéo tay Đoàn Ngọc Tường khẩn cầu.

Đoàn Ngọc Tường nhìn đến cô ta tay đang dính cái gì gì đó đen sẫm đều đã vấy bẩn lên cáo áo trắng sang trọng của mình, mày nhíu chạt lại, hất tay cô ta ra nói: "Em đi trước đi đến phòng an ninh đi, chị nghĩ muốn bọn họ sẽ điều tra rõ ràng, hẳn không vu oan cho em."

"Chị, chị sao có thể vô tình như vậy, ngày đó nếu không phải chị cố tình làm rớt thẻ ra vào cửa…"

"Còn dám nói lung tung!"

Đoàn Ngọc Tường trở tay liền cấp cho cô ta một cái tát, ý muốn bảo an lôi cô ta đi: "Cẩn thận điều tra, toàn bộ theo lẽ công bằng xử lý!"

"Chị! Chị, chị không thể làm như vậy! Em không muốn ngồi tù!" Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ hận không thể ngất đi, như vậy có lẽ khi tỉnh lại chuyện này liền đi qua.

Đoàn Ngọc Tường phiền táo khoát tay, một bộ dạng nhắm mắt làm ngơ.

Đợi cho Đoàn Ngọc Lộ bị lôi đi, cô ta quay đầu ánh mắt phức tạp nhìn Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư, cô cũng nên có lòng khoan dung độ lượng, cô đã đem nhà tôi khiến cho long trời lở đất, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn nàng: "Nếu muốn người takhông biết, trừ phi mình đừng làm. Đoàn tổng giám, dù sao trên người chúng ta đang chảy chung một dòng máu, tôi xin khuyên cô tốt nhất vẫn lại là tự giữ lấy thân mình."

Cô nói xong, khóe miệng cong lên, thanh âm nghiêm túc: "Có một số người không phải cô muốn là có thể giành lấy được, mong rằng cô tự biết thân biết phận của mình đừng có trèo cao, thứ không phải của mình có dùng cách gì cuối cùng cũng không giành lấy được."

"Cô…" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng bệch, như cắt không còn giọt máu.

Cô ta cho rằng chính mình che giấu cực kỳ tốt, đúng là những lời này của Tô Thi Thi đã nói lên cô đã sớm nhìn ra được cô ta thích Bùi Dịch?

"Tô Thi Thi, cô cho là Bùi Dịch anh…"

"Đoàn tổng giám, nơi này là công ty, hi vọng cô công và tư rõ ràng. Tôi còn muốn làm việc."

Tô Thi Thi trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, đi trở về đến vị trícính mình, cúi đầu cầm lấy văn kiện liền mở ra xem.

"Cô…" Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, xoay người dẫm xuống giày cao gót, đi ra khỏi văn phòng.Đang nhìn tới cửa khi đó trên mặt đất lênh láng nước, ánh mắt của cô ta mạnh trầm xuống.

Cô gái này có đôi khi lá gan cực lớn quá rồi, cô không phải là ỷ vào Bùi Dịch cưng chiều cô sao?

Chính là Bùi Dịch sao lại có thể cùng Đoàn gia đối kháng!

"Tô Thi Thi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!"

Đoàn Ngọc Tường trong lòng oán hận nói, gia tăng tốc độ, rời khỏi nơi này.

"Thi Thi, cô không sao chứ?" Bên cạnh Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tô Thi Thi, thân thiết hỏi han.

Tô Thi Thi lắc đầu: "Để cho cô phải chê cười rồi."

"Không có. Tôi… Kỳ thật, trong nhà tôi tình hình cũng không khác lắm, bất quá nhà tôi không có như nhà các cô, là gia đình có tiền." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

Hai người xem như mới gặp đã thân, Tô Thi Thi đã sớm coi cô ấy như bạn bè tri kỷ thân thiết, bởi vậy cũng không có gạt cô ấy về thân phận của tự mình. Ôn Ngọc là biết một chút chuyện của cô ở Đoàn gia.

Tô Thi Thi hướng cô cười cười: "Không có việc gì. Nước dâng đất chặn, binh đến tướng chặn. Toàn bộ đều đã qua đi."

Lúc trước cô vẫn luôn cảm thấy Đoàn Ngọc Tường đối với Bùi Dịch luôn nhìn ánh mắt không thích hợp. Sau này trở về Đoàn gia thấy cha con Đoàn gia đối Bùi Dịch ân cần, dùng hết thủ đoạn muốn để cho cô đi, không phải là muốn đem con gái lớn nhu thuận có hiểu biết gã cho Bùi Dịch sao?

Trên lầu 20 trong văn phòng tổng giám đốc, Tần Phong tựa vào ở trên bàn làm việc, nhiều hứng thú nhìn chằm chằm vào máy tính của Bùi Dịch.

"Thi Thi nhà tôi lúc ghen thật sự là quá khủng bố, đúng không? Đây là trực tiếp giết chết tình địch nha."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, khép lại máy tính nói: "Có một số việc là cho dù hâm mộ cũng không có được."

"Ôi, buổi sáng ai còn có bộ dạng của một người chồng đang tức giận vậy ta? Hiện tại nhìn cậu xem như người bắt được vàng vậy. Bất quá, Thi Thi nhà tôi sao lại bị cậu dạy thành cái bộdạng này? Quả thực vô pháp vô thiên."

"Tôi thích thế." Bùi Dịch đứng lên, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Tần Phong lập tức đuổi theo: "Cậu muốn đi đâu? Chúng ta cùng đi ăn cơm?"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, phun ra hai chữ: "Hóng gió."

Anh dừng một chút, lại phun ra một câu: "Cậu nếu muốn đi theo làm bóng đèn, tôi không ngại, bất quá hậu quả tự cậu chịu."

"Tôi đi! Các người đi vung đắp tình cảm thật quá đáng giận mà! Ông chủ như cậu vậy mà mang theo nhân viên đi trốn việc! Không được, tôi cũng phải tìm Ôn mỹ nữ cùng đi!"

Tần Phong chỉ là đang thầm thì một mình, ngẩng đầu lên, phát hiện đâu nào còn có bóng dángBùi Dịch?

"Chết tiệt!" Tần Phong khẽ nguyền rủa một tiếng, đi vào một cái thang máy khác, trực tiếp bấm đi xuống tầng 15.

Tô Thi Thi chính là đang lau dọn nước còn đọng lại trong văn phòng, đột nhiên nghe được một giọng nói để cho cô nổi cả da gà.

"Thi Thi à, anh đến tham em đây!"

Gặp quỷ rồi!

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, không hề nghĩ ngợi, dơ tay khép lại cửa.

Chỉ nghe bịch một tiếng, đặc biệt vang dội.

"Anh đi…" Tần Phong lập tức dùng lại, thiếu chút nữa đụng vào trên ván cửa.

Anh trừng mắt nhìn cửa, buồn bực hô: "Không mang theo em đi chơi vậy! ANh đây không phải tới tìm em, anh tìm đến Ôn mỹ nữ nhà!"

"Cô ấy không có ở đây!"

Tô Thi Thi ở bên trong ấp úng hô.

Nói đùa, tuyệt đối không thể để cho kẻ hảo sắcnày đụng chạm Ôn ngọc! Bằng không sẽ bị ăn thịt đến không còn lại chút gì!

"Thi Thi à, em không mở cửa sẽ hối hận." Tần Phong nhẹ nhàng mà gõ cửa, âm thanh kia giống như là gãi ngứa

Tô Thi Thi nghe được nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lao ra đem anh ta lôi đi.

Nơi này người nào không biết vị này là đại tổng giám đốc? Vậy mà công khai đi đến chỗ này! Cô sau nàylàm sao có thể cùng các đồng nghiệp vui vẻ ở chung mà làm việc được chứ?

Nhưng mà trên đời này chỉ có chuyện càng thêm chuyện, không thể nào chuyện tự biến đi được.

Tần Phong kỳ quái nói: "Em không mở cửa thật sự sẽ hối hận!"

"Anh mau đi đi, tôi tuyệt đối không hối hận!" Tô Thi Thi buồn bực hô.

"Vậy sao?" Cửa truyền đến một đạo thanh âm trầm ổn.

Phía sau cửa, Tô Thi Thi nghe thế thanh âm kia, toàn thân lông tơ đều phải dựng thẳng lên.

Bùi Dịch?

Cô không nghe lầm chứ!

Hơ hơ có mùi ám mụi kìa.

114. Chương 114: Tổng Giám Đốc Đến Đây

Cửa "Cạch…" Một tiếng mở ra, Tô Thi Thi trừng mắt nhìn người đàn ông tỏa ra khí thế đầy vẻ hào quang phát sáng lấp lánh

"Anh anh anh, anh sao lại ở trong này?"

Tô Thi Thi không biết là vì vẫn còn tức giận, hay vẫn lại là vì bị dọa sợ rồi, liền đến việc nói đều nói không hoàn chỉnh.

Bùi Dịch tựa hồ cực kỳ hài lòng nhìn biểu hiện của cô, nhàn nhạt liếc cô một cái: "Đến đây đón em."

"Anh…"

Tô Thi Thi trừng mắt, hai chân không tự chủ được lui về sau, hơi hơi lắc đầu, theo bản năng nói: "Tôi không biết anh, anh là ai chứ?"

Tô Thi Thi muốn tức chết rồi, người đàn ông này vậy mà chạy đến bên trong công ty tìm cô!

"Người tình…" Trong đầu cô không tự giác bắn ra cái chữnày, cảm giác giống như chuyện chính mình bị người ta "Bao dưỡng" là sự thật vậy.

Lần này có phải cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạchhay không?

"Cô bé ngốc, em đang suy nghĩ cái gì?"

Bùi Dịch sắc mặt tối đen một mảnh, anh cứ như vậy để cho cô mất mặt sao? Coi cô hiện tại là cái biểu tình gì đây!

"Cô ấy nghĩ muốn với cậu không có quan hệ." Tần Phong ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa nói.

"Cậu ngậm miệng cho tôi!"

Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, rất muốn đem cái tên gia hỏa kia đá cho văng ra ngoài. Nhất định là Tần Phong kêu anh tới, bằng không Bùi Dịch sao lại không có việc gì chạy đến trong công ty cô làm gì?

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới ánh mắt của các đồng nghiệpbên ngoài.

Một người là Tần Phong đã đủ phiền rồi, hiện tại lại thêm một Bùi Dịch. Cô sau này làm sao ở nơi này an tĩnh sống tiếp đây?

Đúng là bằng hữu mà giống như lợn mãi mãi không chỉ có một.

Bên trong Ôn Ngọc nhìn thấy Bùi Dịch, đi tới lôi kéo tay Tô Thi Thi, cực kỳ ngây hỏi: "Anh ấy chính là người cô thích người đó sao? Hình như đúng rồi nha."

Bạn bè, không nên bán đứng nhau như vậy chứ!

Tô Thi Thi muốn khóc rồi.

Cô lúc trước là hướng Ôn Ngọc tâm sự chuyện trong lòng mình có điểm không rõ tình cảm của bản thân, có đề cập tới cô hình như là thích Bùi Dịch rồi.

(Hơ hơ, Ôn Ngọc ta yêu cô, cô nói hộ lòng Thi rồi, anh chắc vui chết cho coi *liếc liếc*)

Đúng là hiện tại bị cô ấy nói như vậy, ngược lại như là chứng cớ vô cùng xác thực.

Tô Thi Thi đều đã không dám nhìn tới ánh mắtBùi Dịch, chỉ cảm thấy trên mặt càng ngày càng hồng, càng ngày càng nóng, đều sắp bốc cháy rồi.

Bùi Dịch đang nghe đến câu nói cô thích khi đó, ánh mắt chải quét một phen liền mềm mại ôn như, trong lòng kìm nén tức giận trong phút chốc tan thành mây khói.Anh tiến lên giữ chặt tay Tô Thi Thi, thấp giọng nói: "Biểu hiện không tệ, khen thưởng em xin phép nghỉ nửa ngày."

"Không cần, tôi là nhân viên chăm chỉ, phải đi làm. Chẳng thế thì, ông chủ của tôi sẽ rất tức giận." Tô Thi Thi cầm lấy ván cửa chết sống không chịu buông tay.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trầm trầm nói: "Tôi không ngại ôm em ra ngoài."

"Anh…" Tô Thi Thi tức giận đến trừng mắt, "Mỗi lần cũng chỉ dùng một chiêu này!"

"Vậy sao? Tôi có thể dùng các tư thế khác."

Bùi Dịch nói xong xoay người, đưa lưng về phía Tô Thi Thi từ từ ngồi xổm xuống, một tay chống đỡ trên mặt đất, nhàn nhạt nói: "Leo lên."

(Trời ơi ngọt chết tui rồi, tui cũng muốn được cõng…)

Tô Thi Thi trực tiếp bị dọa phát sợ, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không tài nào nhúc nhích.

Đây là cái tình huốnggì? Bùi tiên sinh vậy mà đòi cõng cô, hơn nữa còn là trước mặt nhiều ngườinhư vậy!

Cô chỉ cảm thấy tâm bùm bùm nhảy loạn, trên mặt càng ngày càng nóng, phỏng chừng lúc này mặt đỏ đều đến sắp rỉ máu rồi.

"Thi Thi, cô nhanh đi đi!" Ôn Ngọc vội vàng thúc giục cô.

"Liền là, tư thế này mệt chết đi, chẳng thế thì như thế này bị người ta trộm chụp ảnh truyền đến trên mạng, ảnh hưởng không tốt à nhà." Tần Phong ở bên cạnh không chê việc còn chưa đủ lớn nói.

Tô Thi Thi sững sờ đi về phía trước một bước, thân thể đụng tới lưng Bùi Dịch, mạnh run rẩy.

Nháy mắt tiếp theo, Bùi Dịch hai tay đưa ra sau ôm trụ chân của cô, đè cô ngã đến chỗ trên thân mình.

Tô Thi Thi theo bản năng liền ôm chặt lấy cổ của anh, bình nứt không sợ bể tựa đầu ru rú trong cổ của anh, đánh chết cô cũng không chịu ngẩng đầu.

Cô có lẽ nên suy xét việc từ chức thôi…

Ngày mai phỏng chừng tất cả công ty đều đã truyền tin cô được người giàu có bao nuôi!

"Thi Thi à, em không cần thẹn thùng, các người quang minh chính đại yêu đương, không ai dám nói ra nói vào gì em đâu." Tần Phong ở phía sau cười hì hì nói.

Tô Thi Thi ru rú tại bên taiBùi Dịch, yếu ớt không chút sức lực nói: "Mau để cho anh ta im miệng đi, tôi sợ tôi nhịn không được liền muốn nhảy xuống chém chết anh ta."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, quay đầu cảnh cáo nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Tần Phong buồn bực nhún nhún vai. Người này liền thích qua cầu rút ván!

Anh ta đi đến bên cạnh Ôn Ngọc dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu đang đứng nhìn, cười hì hì dính đi lên: "Ôn Ngọc đáng yêu, nghe nói em gần đây công tác rất bận bịu, anh mang em đi giải tỏa áp lực nhé…"

"Bùi Dịch, tôi cảm thấy được chúng ta vẫn lại là đem Tần Phong mang theo đi."

Tô Thi Thi thấp giọng nói.Cô cảm thấy phải đem Tần Phong tránh xa chỗ này, tránh Ôn Ngọc càng xa càng tốt

Bùi Dịch hai tay xiết chặt, như là hận không thể đem cô cường nén chặt vào trong thân thể, nhàn nhạt nói: "Em thử xem, tôi không ngại cho bọn họ xem tôi ăn em ngay tại chỗ đâu."

"Này!"

Tô Thi Thi mặt càng ngày càng hồng, nóng đến nỗi mồ hôi đều đã đổ rồi.

Người đàn ông này đầu óc nhất định là chứa toàn những thứ đồi trụy! Mỗi ngày liền chỉ biết nghĩ muốn việc này!

May mà Bùi Dịch bước chân rất lớn, chỉ chốc lát sau hai người liền ra khỏi bộ phậnthiết kế, trực tiếp vào thang máy.

Tô Thi Thi lúc này mới nhớ tới, la lớn: "Tôi còn không xin phép!"

"Tôi giúp em xin phép rồi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Anh giúp tôi xin phép rồi hả?"

Tô Thi Thi có chút nghi hoặc, nhưng lập tức nghĩ đến Bùi tiên sinh giúp cô xin nghỉ hẳn không phải là việc khó, nên cũng không có tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Giờ phút này, cô nằm sấp trên lưng của Bùi Dịch, cảm thụ được nhiệt độ trên thân thể của anh truyền đến, trái tim đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Lưng của anh cực kỳ rộng lớn, có phần cổ không hiểu cảm giác an toàn.

Tô Thi Thi không khỏi ôm chặt anh, thấp giọng nói: "Ngày hôm qua thực xin lỗi. Tôi biết tất cả mọi người đều có quá khứ, là tôi quá ích kỷ rồi."

Bùi Dịch biết rõ mọi chuyện của cô, mà trong lòng cô cũng mong có thể biết hết mọi chuyện anh từng trải qua. Nhưng là, cô biết không phải ai cũng đều nguyện ý đem những cái vết thương trong lòng xé mở tới cho người ta xem.

Nhất là người giống như Bùi Dịch tính cách này kiên cường đến ngoan độc tuyệt tình.

Bùi Dịch cước bộ ngừng một trận. Lúc này thang máy đến, anh cõng Tô Thi Thi mỗi một bước đều đã đi được cực kỳ ổn định, nhưng không có đáp lại lời của cô.

Trạm Dẫn Lan ba chữ này, ở trong lòng anh là vùng cấm.

Người đó đã chết, lại vĩnh viễn giam cầm ở trong lòng anh. Mỗi lần chạm đến nó, anh sẽ đau đến nỗi mình đầy thương tích.

Anh không nghĩ muốn Tô Thi Thi cũng chịu những đau đớn giống anh.

(Hừm, anh thật ngốc, vì anh không nói nên, cả hai mới đau khổ, nhất định có một ngày anh sẽ hối hận)

Bốn phía không khí bất tri bất giác có chút ngưng trọng, Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, muốn phá tan cái này cục diện bế tắc này.

Cô ngẩng đầu, đang nhìn đến phía trước một chiếc xe thể thao màu đỏ cực kỳ chói mắt khi đó, trong lòng nhảy một phen.

"Cái kia hẳn không phải là của anh đi?" Tô Thi Thi gian nan nói.

Cô buổi sáng lúc lái xe nhìn thấy một vệt mày đỏ lướt qua, hẳn không phải là chiếc xe này chứ?

Bùi Dịch trực tiếp dụng hành độngthực tế nói cho cô rõ.

Anh đặt cô đến trên đất, mở ra chỗ kế bên tay lái: "Lên xe."

Tô Thi Thi không tự giác lui về sau, liều mạng lắc đầu: "Tôi không lên đâu."

Nói đùa, anh lái xe khủng bốnhư vậy, cô cũng không dám ngồi.

Bùi Dịch mi mắt híp híp: "Hay là em muốn ngồi xe bảo mẫu kia? Không sao, tôi lập tức để cho lái xe lái đến đây, dù sao xe bảo mẫu cũng rất rộng rãi, dễ hành sự."

Anh đemhai chữ "hành sự" nói ra được đặc biệt trọng, ngay cả ánh mắt đều đã biến thành u ám vô cùng.

"Không cần!"

Tô Thi Thi nhảy dựng lên liền hướng xe thể thao tiến lên.

Cô liền biết người đàn ông này đầu óc đều là muốn làm chuyện đồi trụy thôi, mỗi ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó!

Ferrari màu đỏ bay nhanh mà đi, ở trong không khí lưu lại một trận nổ vang.

Cửa Xây dựng Tiệp Khắc, Đoàn Ngọc Lộ mới vừa bị bảo an gặng hỏi xong đi ra khỏi Cao ốc, bên cạnh đột nhiên lao tới một chiếc xe thể thaomàu đỏ, thiếu chút nữa đem cô ta hất ngã.

"Tô Thi Thi?"

Cô ta tùy tiện đưa mắt nhìn, rõ ràng nhìn đến kia trên chỗ ghế phụ ngồi không phải là Tô Thi Thi sao!

"Tiện nhân!"

Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến kêu to, giống như người lên cơn điên loạn một dạng đuổi theo chiếc xe kia xông ra ngoài.

Cô ta chạy đến không để ý thấy mình chạy ra đường cái, bên cạnh một chiếc xe màu đen có rèm che chạy thẳng đến, thẳng tắp địa hướng tới cô ta xông tới.

Chương này anh chị ngọt dến sâu răng rồi.

115. Chương 115: Bà Ngoại Tới Bắc Kinh

"A!"

Đoàn Ngọc Lộ một tiếng thét chói tai, sắc mặt trắng bệch ngã ngồi dưới đất.

Chiếc xe kia liền dừng lại cách cô ta không tới 30 centimeter, thiếu chút nữa liền tông vào cô ta rồi.

"Cô không sao chứ?"

Cửa xe mở ra, đi xuống một người đàn ông trẻ tuổi, sốt ruột chạy tới.

"Anh có biết lái xe hay không?" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến nỗi hất cánh tay của anh ta đang đưa ra muốn kéo cô ta đứng dậy.

"Có đụng vào đâu hay không?" Người đàn ông kia sốt ruột nói, "Nếu không tôi đưa cô đi đến bệnh viện kiểm tra cho chắc nha? Tôi đối thành phố Bắc Kinh này cũng không phải rất quen thuộc, tiểu thư cô là người ở đây sao? Tôi vừa lúc muốn đi đến bệnh viện, đang bị lạc đường, cô giúp tôi chỉ đường được không?"

"Anh đầu óc có bị bệnh không!"

Đoàn Ngọc Lộ đẩy anh ta ra, ngẩng đầu đang muốn mắng chửi người, nhưng khi thấy mặt người kia khi đó liền ngây ngẩn cả người.

(Đọc đến đây có ai cảm tưởng giống tui ko? Bà này lại thấy trai đẹp nên tươm tướp rồi)

"Anh…"

Đoàn Ngọc Lộ chưa từng nghĩa đến ở Bắc Kinh này có thể gặp được anh ta.

Người này không phải là anh họ của Tô Thi Thi sao? Anh ta sao lại muốn tới nơi này?

Mà còn bộ dáng của người đàn ông này cũng thực khá tốt, tuy nhiên so ra kém anh Tần Phong của cô ta, nhưng là xem ra cực kỳ thuận mắt.

(Thấy chưa? Tui nói bả mê trai có đẳng cấp mà

116. Chương 116: Chúng Tôi Đã Cố Gắng Hét Sức

Người đến người đi trong đại sảnh bệnh viện, tựa hồ trong phút chốc mất đi thanh âm.

Đoàn Ngọc Lộ quay đầu đầu nhìn cha mẹ của chính mình liếc mắt một cái, lập tức đuổi theo sát Lý An vào thang máy.

"Đi, đi xem." Đoàn Chấn Ba nghĩ nghĩ, đối với vợ mình nói.

"Ông không là muốn đi đến công ty sao?"

Phương Thanh Hoa giữ chặt ông ta nói. Lúc trước thư ký của công ty giống như có chuyện quan trọng tìm ông ta.

"Bây giờ là lúc nào mà vẫn có tâm tình quản những chuyện này chứ? Trước tiên phải giải quyết chuyện của con nha đầu kia rồi nói."

Đoàn Chấn Ba khẽ trừng mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn vợ mình: "Đều là bà không biết dạy dỗ con gái, làm cho mọi chuyện thành ra như vậy. Bây giờ nếu là lại không thể để cho Tô Thi Thi rời khỏi trang viên, bà nghĩ thử xem cha lại vẫn có thể cho bà tiếp tục ở lại Đoàn gia sao!"

Phương Thanh Hoa trên mặt trong phút chốc trắng bệch, cắt không còn giọt máu, thân thể cũng kìm lòng không đậu run run lên.

Bà ta cố gắng lâunhư vậy, liền vì mấy chuyện như vậy thất bại trong gang tấc sao?

Trong lòng bà ta lạnh lẽo một mảnh, Đoàn gia vốn là tuyệt tình như thế, bà ta đã sớm biết đến.

Bà ta hít sâu một hơi, xiết chặt quả đấm đi theo.

Khu nội trú phòng cấp cứu. Lúc Đoàn Ngọc Lộ đi tới nơi, chỉ thấy Lý An chính là đang vội vội vàng vàng hướng phòng cấp cứu chạy tới.

"Anh đợi tôi với!"

Đoàn Ngọc Lộ đuổi theo Lý An thở phì phì hô. Người đàn ông này sao lại chạy nhanh như vậy, cô ta chạy theo đến sắp tắt thở rồi!

"Cô chạy theo tôi làm gì? Tôi hiện tại thật sự không rảnh nói chuyện với cô, cô đến lúc đó gọi điện thoại cho tôi đi!" Lý An quay đầu nhìn cô ta một cái, lại vội vã chạy lên phía trước đi.

"Này!" Đoàn Ngọc Lộ hai tay chống ở trên đầu gối, khom người kịch liệt thở hổn hển.

Cô ta thật sự là chạy hết nổi rồi.

Cô ta đang muốn kêu hô Lý An lại, ngẩng đầu, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

"Ông nội?"

Đoàn Ngọc Lộ xoa xoa mi mắt, cho rằng chính mình nhìn lầm rồi.

Nhưng mà phía trước Đoàn Hòa Dự đỡ, một ông lão thân mặc một bộ đồ màu đen, không phải ông nội Đoàn Kế Hùng thì còn là ai?

"Ông nội sao lại ở nơi này? Không được, phải khẩn trương chạy đi!"

Đoàn Ngọc Lộ liền giống như chuột thấy mèo, toàn thân lông tơ đều phải dựng thẳng dâng lên, thở hổn hển, xoay người bỏ chạy.

"Nha đầu chết tiệt, mày mù rồi à, chạy tán loạn cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ không chạy được hai bước liền đụng vào hai người Đoàn Chấn Ba mới đuổi theo tới.

Đoàn Chấn Ba dơ tay liền cấp cho cô ta một cái tát, Đoàn Ngọc Lộ đầu óc choáng váng.

Hôm nay cô ta không biết đã ăn mấy bạt tai rồi. Hôm nay bị chị cô ta đánh, hiện tại thì bị cha cô ta đánh, Đoàn Ngọc Lộ chỉ cảm thấy mặt mình đều đã sưng lên."Ông dựa vào cái gì lại đánh tôi?" Đoàn Ngọc Lộ triệt để xù lông, mắt hằn đỏ lên, nước mắt ở trong hốc mắt chựt trào ra ngoài.

"Mày còn dám mạnh miệng?" Đoàn Chấn Ba nổi điên, dơ tay vừa muốn đánh.

"Chấn Ba, ông mau nhìn." Phương Thanh Hoa đột nhiên ngăn ông ta lại, chỉ vào phía trước nhỏ giọng nói.

"Có chuyện gì?"

Đoàn Chấn Ba hận không thể liền đánh luôn vợ mình để trút giận, nhưng ngẩng đầu, lia mắt nhìn qua một phen liền ngây ngẩn cả người.

"Cha?"

Đoàn Chấn Ba nhíu mày, ông già kia đến phòng cấp cứu để làm cái gì?

Xem bộ dạng này, không giống như là ông ta xảy ra việc gì, bằng không khẳng định là ngồi xe đẩy đi vào rồi.

"Đến đó xem thử đi. Tôi cảnh cáo hai người, không được lại gây chuyện phiền phúc cho tôi."

Đoàn Chấn Ba nhìn vợ và con gái mình liếc mắt một cái, nâng bước đi về phía trước.

Ở bên kia, Đoàn Kế Hùng đã tiến vào phòng cấp cứu, Đoàn Hòa Dự canh giữ ở cửa.

"Thiếu gia, người sao lại đến chỗ này rồi hả?" Đoàn Hòa Dự nhìn thấy Đoàn Chấn Ba bọn họ cực kỳ giật mình.

"Cha sao lại di vào bên trong kia?"

Đoàn Chấn Ba hướng bên trong phòng cấp cứu nhìn nhìn, nhíu mày hỏi.

"Bên trong có phải bà ngoại củaTô Thi Thi hay không?" Đoàn Ngọc Lộ đuổi theo hỏi.

Đoàn Hòa dự theo bản năng nhíu mày, đối với vị Nhị Tiểu Thư này hiện giờ đã là chán ghét đến chỗ cực hạn. Nếu không phải cô ta, lão gia cũng sẽ không tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện.

"Thiếu gia, lão gia ra lệnh không được cho bất kỳ kẻ nào vào đó, các người vẫn lại là trở về đi."

Đoàn Hòa Dự nói xong lườm Lý An đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn vào trong một cái. Ông ta biết vị này chính là cháu ngoại đức tôn của Lương Thanh Hà.

Lý An chỉ đang lo lắng nhìn vào bên phòng cấp cứu, cũng không chú ý tới bọn họ.

Đoàn Chấn Ba cũng chú ý tới Lý An ở một bên kia, trong đầu rất nhanh nghĩ một chút, nhất thời đem mọi việc suy nghĩ cẩn thận, gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi, có cái gì sự tình lập tức cho tôi biết."

"Cha, chúng ta cứ như vậy đi về sao?" Đoàn Ngọc Lộ không cam lòng hỏi han.

"Mày ngậm miệng, im lặng đứng một bên đi." Đoàn Chấn Ba đang nói, liền thấy phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ngẩng đầu, ông ta mày theo bản năng nhíu lại, trong mắt đều là chán ghét.

Mẹ ông ta vậy mà cũng đến đây!

"Bà nội Phương!"

Lý An cũng nghe được động tĩnh, vừa thấy là Phương Ngọc Hoa đến đây, lập tức chay đến tiếp đón quá nói: "Bà ngoại đang ở trong phòng cấp cứu, xem tình hình này này, chúng ta vẫn lại là mau báo cho Thi Thi biết đi."Phương Ngọc Hoa gấp đến độ đầu đầy mồ hôi nói: "Thi Thi đang trên đường tới rồi. Tình hình thế nào? sao lại đột nhiên nghiêm trọng như vậy?"

"Con cũng không biết, con lúc trước ra ngoài bà ngoại rõ ràng còn rất tốt, trở về liền nghe nói đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi." Lý An gấp đến độ mặt mũi trắng bệch.

Trước nếu không bởi vì anh ta, bà ngoại anh ta cũng sẽ không bệnh tim phát, rất không dễ dàng ổn định một chút, nào biết đâu rằng lại xảy ra loại tình huống này.

Hai người đang nói, phía trước lại truyền đến một trận tiếng bước chân, Tô Thi Thi cơ hồ là phi tới.

Bùi Dịch vẫn là đang đi đến cùng với cô, nếu không có anh đỡ cô, Tô Thi Thi phỏng chừng cũng chưa có dũng khí đi đến nơi đây.

"Bà ngoại thế nào rồi hả?"

Tô Thi Thi chạy đến cửa phòng cấp cứu, hốc mắt đỏ bừng, hoảng hốt tới cực điểm: "Bà ngoại bệnh nghiêm trọng như thế, các người tại sao… Tại sao đến bây giờ mới nói cho tôi biết?"

"Thi Thi, thực xin lỗi." Một bên Lý An đi đến nói.

"Anh họ…" Tô Thi Thi thanh âm nghẹn ngào, nước mắt liền rơi xuống

Bà ngoại cô rất không dễ dàng tha thứ cho cô, cô lại vẫn chưa kịp gặp mặt bà được một lần, lại đã xảy ra loại chuyện này.

"Cháu ngoan, cháu trước đừng có gấp." Phương Ngọc Hoa an ủi. Bọn họ chỉ sợ cô không chấp nhận được, cho nên mới vẫn không dám nói cho cô biết.

"Đều là con không tốt, con nên là sớm một chút đến xem bà ngoại."

Tô Thi Thi tự trách nói, khóe mắt bỗng nhiên lườm tới cửa nhìn thấy người của Đoàn gia bọn họ. Mặt sắccô lúc này liền biến đổi: "Các người sao lại ở trong này?"

Cô theo bản năng hướng nhìn vào trong phòng cấp cứu nhìn xem. Đoòan Hòa Dự ở trong này, đó không phải là nói Đoàn Kế Hùng cũng có mặt ở đây sao?

"Lão già kia đang ở bên trong."

Bùi Dịch mặt trầm xuống, ánh mắtlợi hại như hai thanh móc sắc bắn thẳng đến hướng Đoàn Hòa Dự.

Đoạn Hòa Dự chỉ cảm thấy thân thể run lên, theo bản năng gật đầu.

Hấn vừa định giải thích một câu, cửa phòng cấp cứu mở ra rồi. Bên kia ba người Đoàn Chấn Ba gặp tình huống không đúng, lặng lẽ lùi về phía sau.

Một vị ác sĩ mặc áo dài trắng vừa đi vừa cởi khẩu trang, nhìn qua có chút mỏi mệt.

"Bác sĩ, bà ngoại tôi thế nào rồi hả?" Tô Thi Thi cùng Lý An bọn họ vội vàng vọt tới.

Bác sĩ nhìn Tô Thi Thi cùng Lý An liếc mắt một cái, chậm rãi lắc lắc đầu, tiếc nuối nói: "Thật có lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi…

Trong phút chốc, thế giới giống như mất đi thanh âm. Tô Thi Thi trong đầu "Ông" lên một tiếng, trên mặt không còn chút huyết sắc. Không biết là bụng đau hay trái tim đang đau, chỉ cảm thấy cả người lạnh run, trong phút chốc liền đem cả người cô đều đã đông cứng rồi.

"Không, không phải như vậy…"

Cô lắc đầu, gắt gao trừng mắt, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, "Tách tách" nhỏ giọt trên mặt đất.

Cô bám víu lấy Bùi Dịch bên cạnh, dùng hết khí lực nắm tay anh, run rẩy hỏi han: "Ông ấy gạt tôi đúng không? Bà ngoại tôi thân thể tốt như vậy, sao có thể chết được?"

"Không thể nào, chuyện này có phải hay không lại là âm mưu của Đoàn gia các người? Tôi… Tôi đi, tôi đi khỏi Đoàn gia là được rồi đúng không? Không cần cướp đi bà ngoại của tôi!"

Cô đứng không vững, thân thể mềm nhũng hướng nghiêng về một phía lảo đảo.

"Thi Thi, em!"

Bùi Dịch hai mắt chớp lóe, vội vàng ôm lấy cô, đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, trong mắt đều là thương tiếc.

Anh chịu không nổi nước mắt của cô, không muốn nhìn thấy cô thương tâm tuyệt vọng như vậy.

Trong mắt anh lệ khí vội hiện, quay đầu vèo một phen nhìn về phía bác sĩ.

Bác sĩ bị anh nhìn như vậy khẽ run rẩy, thiếu chút nữa liền quỳ trên mặt đất.

"Chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi, lúc người bệnh được đưa đến phòng cấp cứu đã không còn thở nữa rồi." Bác sĩ run run rẩy rẩy giải thích nói.

"Điều đó không có khả năng, lúc tôi rời khỏi đó bà ngoại tôi rõ ràng còn rất tốt…" Lý An thất thanh khóc rống.

"Đúng, điều đó không có khả năng…"

Tô Thi Thi một cái vẻ lắc đầu, hai mắt màu đỏ tươi. Muốn vọt tới bên trong phòng cấp cứu bên đi xem cho rõ ràng, đúng là hai chân của cô lại như là đúc bằng chì, không thể nào di chuyển được chút nào. Hoàn toàn là bất động.

Cô chỉ có thể gắt gao cầm lấy tay Bùi Dịch, thì thào hỏi han: "Bà ngoại tôi nhất định còn không có tha thứ cho tôi đúng hay không? Bà không nghĩ muốn nhìn thấy tôi, cho nên mới làm cho người nói như vậy đúng không?"

Cô nói xong liền lôi kéo Bùi Dịch đi về: "Chúng ta trở về, tôi lập tức đi ngay."

Làm xong chương này muốn khóc luôn rồi

117. Chương 117: Hận Đến Mức Tận Cùng

"Bùi Dịch, anh mang tôi rời khỏi nơi này đi. Chỉ cần tôi đi rồi, bà ngoại tôi sẽ tỉnh lại. Tôi biết bà còn không có tha thứ tôi, bà một mực vì chuyện của mẹ tôi nên vẫn còn trách tôi. Không sao hết, tôi đi." Tô Thi Thi vừa khóc vừa nói.

"Đừng sợ." Bùi Dịch đau lòng đem cô ôm ở trong ngực, hai tay dùng lực ôm cô, nghĩ muốn cho cô sức mạnh.

"Thi Thi, bà ngoại con đã tha thứ cho con rồi, con không cần như vậy…" Phương Ngọc Hoa đau lòng nhìn cô rơi nước mắt.

Bà chợt phát hiện các bà làm sai rồi, các bà không nên gạt đứa nhỏ tội nghiệp này.

Tuy Tô Thi Thi ngoài miệng không nói, nhưng là các bà đều biết cô cực kỳ tôn kính bà ngoại mình, cực kỳ yêu thương bà ngoại mình.

Mỗi lần ăn tết, cô hội vụng trộm trở về Dương thành chúc tết. Biết bà ngoại không thích mình, cô chỉ dám ở phía xa nhìn, vụng trộm cho người ta đem lễ vật đưa đến, rồi mới suốt đêm gấp gáp trở về.

"Là bà nội sai rồi, bà nội không nên gạt con…"

Phương Ngọc Hoa đau lòng nói. Nếu sớm một chút nói cho cô biết, có lẽ còn kịp gặp mặt một lần.

Mà không phải giống như hiện tại, thành cả đời tiếc nuối.

"Bà nội…" Tô Thi Thi quay đầu nhào vào trong lòng Phương Ngọc Hoa, thất thanh khóc rống.

Cô phải làm sao đây? Cô dã hứa với người mẹ cố của mình phải chăm sóc thật tốt cho bà ngoại, nhưng là bà ngoại cứ như vậy đột nhiên đi rồi.

Cô thậm chí gặp mặt lần cuối cũng không được gặp bà.

Cô nghĩ muốn tiến vào phòng cấp cứu nhìn bà mình, nhưng là không dám.

Cô không thể tin được.

"Thi Thi, em đánh anh đi, đều là anh không biết nhìn người mới làm hại bà ngoại…"

"Tiểu An, chuyện này không liên quan tới con. Không trách con được." Phương Ngọc Hoa lập tức cắt ngang lời Lý An nói.

Chuyện bây giờ đã đủ rối loạn, nếu để cho Lý An nói ra Lương Thanh Hà là vì Đoàn gia, bởi vì chuyện Tô Thi Thi, bị người ta uy hiếp dẫn đến kích đôngj mới làm bệnh tim phát, cháu gái bà nhất định chịu không nổi.

Đúng là đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn Lý An, đầu óc không thể khống chế vận chuyển.

Mặt cô trắng bệch, mở to mi mắt trống rỗng thì thào nói: "Là tại em đúng hay không, là em hại bà ngoại."

"Chuyện này không dính dáng tới em, đều là Đoàn gia!" Lý An nổi giận đùng đùng nhìn về phía bên cạnh, đừng tưởng rằng lời vừa rồi bọn họ nói anh không có nghe đến!

Đông tử anhlập tức mạnh co rụt lại, lúc nhìn đến cô gái lúc trước thiếu chút nữa bị anh tông trúng đang đứng cùng người của Đoàn gia ở một chỗ, lập tức hiểu rõ ra.

Toàn bộ chuyện này có lẽ chính là một cái âm mưu của bọn họ!

"Đoàn gia…"Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đòan Hòa Dự đang đứng ở một bên kia, lạnh giọng hỏi: "Lão già kia? Đoàn Kế Hùng? Ông ta ở nơi nào?"

"Nha đầu chết tiệt muốn tạo phản phải không?" Bên trong phòng cấp cứu đột nhiên truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng lãnh đạm nói.

Đoàn Kế Hùng nhíu mày đi tới, sắc mặt xem ra thật không tốt. Ông ta lúc nhìn thấy người đang đứng ngoài phòng cấp cứu khi đó, sắc mặt càng thêm khó coi hơn.

"Ông tại sao lại từ bên trong đi ra? Ông đã làm gì bà ngoại tôi!"

Tô Thi Thi vừa thấy ông ta liền không khống chế được muốn lao đến phía trước đánh tới.

Nhất định là ông ta! Bà ngoại cô vẫn ghi hận Đoàn gia, hai nhà không đội trời chung. Nếu là bình thường dưới tình huống nhìn thấy lão gia nhà Đoàn lão kia cũng sẽ giận gần chết, huống chi là tại bên trong phòng cấp cứu.

Nhất định là ông ta bức tử bà ngoại cô!

"Tiểu nghiệp chủng!"

Đoàn Kế Hùng nhìn đến Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm, đối với quản gia ở một bên nói: "Vẫn còn không đem cái thứ nghiệt chủng này lôi đi cho ta?"

"Ai dám?" Bùi Dịch tiến lên, ánh mắt băng lãnh nhìn quét bốn phía.

Nháy mắt tiếp theo, từ phía hành lang kia do Dương Dũng dẫn đầu xông đi tới một đống lớn vệ sĩ, trên dưới mười người.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến run cầm cập: "Các người đây là muốn tạo phản."

“Chúng tôi tạo phản? Đoàn Kế Hùng, lòng dạ của ông cũng quá xấu xa rồi! Ông nợ Tô gia nhiều như vậy, hủy đi nữa đời sau của Thanh Hà, thậm chí ngay cả lúc bà ấy sinh bệnh cũng không buông tha!”

Phương Ngọc Hoa chỉ vào Đoàn Kế Hùng, lạnh lùng quát.

Nhiều năm qua như thế, mặc dù chính bà cũng chịu ít nhiều ủy khuất nhưng bà vẫn cố gắng nhẫn nhịn, đúng là nhìn người bạn già hơn sáu mươi tuổi phải chết trong phòng cấp cứu, bà thật sự nhịn không nổi nữa.

Lúc trước là bà có mắt như mù mới có thể gả cho Đoàn Kế Hùng, mới có thể giúp đỡ con trai cùng Tô gia giật dây, để cho nó cưới con gái của Tô gia.

Đều là bà suy nghĩ sai lầm rồi hại Tô gia thành ra thế này!

“Bà nói bậy cái gì?” Đoàn Kế Hùng bị chạm vào chỗ đau, dơ tay hung hăng hướng Phương Ngọc Hoa đánh tới.

“Bốp” một tiếng, dùng hết khí lực, để cho người nhìn thấy lòng cũng nhịn không được run rẩy.

“Ông đánh bà nội tôi?”

Tô Thi Thi khoé mắt như muốn nứt ra, mất đi lý trí hướng Đoàn Kế Hùng lao tới.

Ông ta dựa vào cái gì? Ông ta tới cùng dựa vào cái gì!

“Thi Thi!”

Đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, Lý An lập tức chạy qua, ôm lấy Tô Thi Thi.

Dù nói thế nào, Đoàn Kế Hùng cũng là ông nội Tô Thi Thi, cháu gái đánh ông nội sẽ bị trời đánh chết!

Tô Thi Thi sớm liền không còn lý trí, điên cuồng mà hô: “Anh buông ra, em muốn giết ông ta!”“Bọn họ hại chết mẹ em, hiện tại lại hại chết bà ngoại em, em muốn giết ông ta!”

Trong mắt cô sớm đã không còn nước mắt, có chỉ có hận ý, Vô Cùng Vô Tận hận ý.

Cô chưa từng có hận người nào như vậy!

Đây là người thân của con, người thân lòng lang dạ sói!

Bà ngoại một nhà đã từng cứu giúp Đoàn gia khỏi nguy cơ phá sản như vậy, đạt được lại là như vậy kết cục, bọn họ tới cùng có còn là người hay không!

“Tô Thi Thi.”

Bùi Dịch tâm từng đợt co rút đau đớn, tiến lên ôm chặt Tô Thi Thi vào lòng, ôm cô đi đến một bên, vuốt ve mặt cô, an ủi:

“Để cho ông ta chết như vậy thì thật lợi cho ông ta quá, em tin tưởng tôi, thù này tôi nhất định giúp em báo!”

“Hu…” Tô Thi Thi ôm chặt lấy Bùi Dịch, nước mắt mãnh liệt mà trào ra.

Thù này tôi giúp em báo… Cũng chỉ có anh mới có thể nói với cô những mấy lời như vậy, cho tới nay anh đều đã bảo vệ cô.

Trong lòng cô lạnh lẽo, bị vô cùng hận ý bao vây lấy. Lời Bùi Dịch nói ra giống như một dòng nước ấm, cường thế lan tràn chảy vào trong lòng cô, giúp cô xua tan khói mù trong lòng.

“Thi Thi, nhớ kỹ, không cần ghi hận.”

Lờibà ngoại nói với cô, giống như còn văng vẳng ở bên tai.

Tô Thi Thi gắt gao cắn răng, nước mắt khống chế không nổi chảy ra ngoài.

“Bà ngoại, người cái thời điểm đó có phải hay không đã sớm biết?”

Tô Thi Thi đau lòng đến sắp ngất đi, sao cô lại ngốc như vậy? Cô khi đó nên phát hiện ra bà ngoại cô khác thường rồi chứ.

Sao cô có thể ngu xuẩn như vậy!

"Không sao, có tôi." Bùi Dịch ôm cả người cô thấp giọng an ủi.

Vô vàng tức giận ở trong lồng ngực của anh quay cuồng, là anh quá coi thường trình độ đê tiện của cha con Đoàn gia kia, anh không nên thủ hạ lưu tình!

Nhìn Tô Thi Thi thống khổ thành cái dạng này, tim của anh cũng đi theo từng đợt rút chặt, tức giận đến muốn giết người.

Bên kia, Dương Dũng mang theo vệ sĩ khống chế được người của Đoàn gia, chỉ là Đoàn Ngọc Lộ gặp tình huống không tốt, cũng sớm đã vụng trộm trốn rồi.

Bùi Dịch hướng Dương Dũng liếc mắt ra hiệu. Dương Dũng gật đầu, lập tức mang theo Đoàn Kế Hùng hướng tới hành lang đi đến.

"Bùi Dịch mày đây là đại nghịch bất đạo! Mày có nghĩ cho mẹ mình chưa, mày có biết chính mình hiện tại đang làm cái gì sao?" Đoàn Kế Hùng cuồng nộ nói.

"Bùi thiếu gia, lão gia thân thể còn chưa hồi phục, cậu đây là muốn làm cái gì?" Đoàn Hòa Dự lo lắng can ngăng, vị này Bùi thiếu gia thật không dễ chọc.

Bên kia, Đoàn Chấn Ba sớm đã chửi ầm lên.

Bùi Dịch một cái ánh mắt sắc bén bắn xuyên qua.

Nháy mắt tiếp theo, hai người vệ sĩ một người một tay vung lên, trực tiếp đem Đoàn Chấn Ba cùng Đoàn Hòa Dự đánh cho bất tỉnh, sau đó giống như kéo chó chết kéo bọn họ đi ra ngoài.

"Em trước vào nhìn bà ngoại có được hay không?"

Bùi Dịch cúi đầu, hướng Tô Thi Thi lau nước mắt, ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi ra sức hít vào một hơi, nắm chặt quả đấm, thân thể lại vẫn đang run run.

"Nhất định không thể dễ dàng buông tha bọn họ!"

Cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi không sao, tôi hẳn sẽ không cứ như vậy mà ngã xuống."

Tô Thi Thi trong mắt đều là kiên định.

Bọn họ không phải muốn làm cho cô thống khổ sao? Không phải muốn cho cô rời đi sao? Cô tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ như ý!

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở nên càng ngày càng mạnh mẽ, kiên cường mà chống lại bọn họ, làm cho bọn họ tới cầu xin cô tha thứ, làm cho bọn họ đi trước mộ bà ngoại và mẹ cô sám hối!

"Cảm ơn anh."

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, đem nước mắt hung hăng lướt qua, gằn từng chữ nói: "Giành lại một phần để cho bản thân tôi tới giải quyết, tuyệt đối không thể bọn họ được thoải mái!"

Cô nói xong liền hướng tới cửa phòng cấp cứu đi đến, ôm lấy bà nội cô, sau đó ba người cùng nhau đi vào phòng cấp cứu.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi bóng, đôi mắt tối sầm lại.

Người phụ nữ anh nhìn trúng, quả nhiên không để cho anh thất vọng.

Anh đứng thẳng thân thể, mắt sắc lạnh, xoay người hướng Đoàn Kế Hùng đi đến.

"Mày muốn làm cái gì?"

Đoàn Kế Hùng vừa thấy đến bộ dáng của anh, sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi.

Mệt. Chán. Tui đang ed sắc mà tốn nơron quá

118. Chương 118: Sính Lễ Của Tôi Cho Thi Thi

Sân thượng bệnh viện, ánh nắng mặt trời cực nóng hòa cùng làn gió nhẹ từ từ. Rõ ràng cực kỳ nóng, lúc này lại lạnh kẽo như mùa đông khắc nghiệt.

Đoàn Kế Hùng nhìn đứa con riêng trước mặt, sắc mặt không chút thay đổi, trong lòng từng đợt ớn lạnh.

Chẳng bao lâu sau, đứa trẻ mười mấy tuổi kia đã sớm đã trưởng thành, mà còn khí thế đã trở nên mạnh như thế.

Ông ta mặc dừ ở trên thương trường mò mẫm lăn lộn hơn nửa đời người, giờ phút này đứng ở trước mặt mộthậu bối trẻ tuổikhông tới 30 này, lại có một loại cảm giác không ngẩng được đầu.

Ông ta nhíu mày hỏi: "Trong mắt mày còn có cái gì gọi là lớn nhỏ? Mày có biết mày như bây giờ là đang làm cái gì không?"

Bùi Dịch ánh mắt nhàn nhạt, không giận mà đầy vẻ uy quyền: "Biết lớn nhỏ? Như vậy xin hỏi Đoàn lão tiên sinh, ông yêu con cháu sao? Ông như thế nào đối đãi với con cháu mình vậy? Ông là như thế nào đối đãi với ân nhân của mình?"

"Mày… Mày lại nói bậy cái gì?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt hơi biến đổi, nhìn xem bốn phía. May mắn nơi này không ai, bằng không cái bí mật kia của ông ta không phải bị người ta đều đã biết rõ sao?

Bùi Dịch nhìn thấu tâm tư của ông ta, cười lạnh nói: "Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Ông thật sự cho rằng chuyện kia, trừ năm đó người của Tô gia liền không có người khác biết? Ít nhất, là tôi từ nhỏ đã biết rõ."

"Mày… Mày làm sao biết chuyện này?"

Đoàn Kế Hùng nhướng mày: "Nhất định là Phương Ngọc Hoa kẻ tiện nhânkia đã nói cho mày biết, đúng hay không?"

"Miệng đời khó cản. Lúc tôi theo mẹ tôi đến Đoàn gia, Đoàn lão phu nhân cũng sớm đã rời khỏi Đoàn gia. Bà ấy làm thế nào nói cho tôi biết?" Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong.

Anh càng như thế này lạnh nhạt, Đoàn Kế Hùng trong lòng lại càng hoảng.

"Mày tới cùng muốn làm cái gì?" Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hỏi.

"Không muốn gì."

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, như là lại cố ý hành hạ Đoàn Kế Hùng một dạng.

"Mày…"

Đoàn Kế Hùng tức giận vô cùng, nhưng là lại không cho phép Bùi Dịch nhìn thấu tâm tư của mình, trong lúc này cũng trầm mặc xuống, im lặng quan sát anh không nói thêm lời nào.

Dù gì cũng là lão hồ ly lăn lộn trênthương trường đã lâu, tâm lý chiến đấu rất khá.

Nhưng mà, người ông ta gặp phải alf Bùi Dịch.

Bùi Dịch biểu tình từ đầu đến cuối đều là nhàn nhạt, đứng một hồi, anh quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Nơi đó, thư ký Vương chẳng biết từ lúc nào chạy tới sân thượng này, thấy Bùi Dịch ra hiệu gọi anh đến, nhanh chóng đi tới, đem cặp tài liệu trên tay đưa cho anh.

Bùi Dịch đối với anh ta gật gật đầu, thư ký Vương lập tức lùi trở về.

"Mày tới cùng muốn làm cái gì?"Đoàn Kế Hùng có chút thiếu kiên nhẫn. Phàm là chuyện đề cập đến năm đó bọn họ nhờ sự giúp đỡ của Tô gia mới vực dậy được Đoàn gia, cuối cùng lại vong ân phụ nghĩa ngược lại đem Tô gia chèn ép, ông ta liền không cách nào có thể bình tĩnh.

Đó là vết nhơ cả đời của ông ta, ông ta làm sao có thể chịu được.

Bùi Dịch biểu tình như cũ nhàn nhạt, không nhanh không chậm mở ra cặp công văn, đem một phần văn kiện bên trong rút ra, đưa cho Đoàn Kế Hùng.

"Tôi nghĩ ông đối với cái này nhất định cực kỳ có hứng thú."

Đoàn Kế Hùng nhíu mày tiếp nhận, khi thấy tiêu đề trên văn kiện kia khi đó, đồng tử mạnh co rụt lại.

"Mảnh đấtThành Đông?"

Đoàn Kế Hùng không thể tin nhìn Bùi Dịch, sau đó cúi đầu nhanh chóng mở văn kiệnra, ánh mắt vội vàng đảo qua, sắc mặt trắng rồi lại xanh, đến cuối cùng là giận tím mặt:

"Thì ra là mày, thực ra mày là con sói đang ẩn mình!"

Khó trách người Đoàn gia vẫn tra không ra người lúc trước cướp đi mảnh đất kia rốt cuộc là ai, cuối cùng là người sống trong Đoàn gia bọn họ. Ông ta thật sự là nghĩ muốn banh đầu cũng sẽ không nghĩ đến là Bùi Dịch tại theo chân bọn họ đối nghịch.

"Không đúng, mày làm sao có năng lực này?"

Đoàn Kế Hùng nghĩ đến cái gì, lập tức lắc đầu: "Mảnh đất này muốn giành lấy ít nhất cần mấy chục cái triệu, mày làm sao có khả năng tài chính như vậy?"

"Xem ra tôi ở trong lòng của lão gia ông đến bây giờ vẫn đều là vô dụngnhư vậy."

Bùi Dịch cười nhạt, nhìn chằm chằm Đoàn Kế Hùng, chậm quá gần từng chữ nói: "Nếu, sau lưng tôi là Xây dựng Tiệp Khắc thì sao?"

Nếu sau lưng tôi là Xây dựng Tiệp Khắc…

Đoàn Kế Hùng chỉ cảm thấy trong đầu "Ông" len một tiếng, ánh mắt sững sờ nhìn Bùi Dịch, hơn nữa ngày cũng không phản ứng kịp.

Trong đầu óc ông ta không ngừng vang vọng "Xây dựng Tiệp Khắc" bốn chữ.

"Mày là… Mày chính là người đứng phía sau Xây dựng Tiệp Khắc kia?"

Đoàn Kế Hùng rốt cục phản ứng kịp, không thể tin nhìn Bùi Dịch.

Ông ta thật sự nhìn nhầm, cái con sói nhỏ cũng sớm đã trưởng thành một con sói đói, hiện giờ đang chờ thời cơ đến nuốt lấy Đoàn gia bọn họ.

"Mày… mày…"

Đoàn Kế Hùng chỉ vào Bùi Dịch, tức giận đến nói không ra lời. Ông ta đường đường Đoàn thị, vậy mà cạnh tranh không lại một công ty mới thành lập chưa lâu!

Văn kiện từ trong tay ông ta rơi xuống, bay lả tả vẩy rơi trên mặt đất.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua, có chút đáng tiếc nói: "Nơi này là giấy tờ đất của mảnh đất Thành Đông kia cùng tất cả hợp đồng, xem ra lão gia ông không hề hứng thú."

"Mày nói cái gì?"

Đoàn Kế Hùng lập tức thiếu chút nữa liền ngồi xổm xuống đất đem tất cả nhặt lên. Ông ta mày nhíu lại càng sâu, cảnh giác nhìn Bùi Dịch: "Mày tới cùng muốn làm cái gì?""Trả cái ân tình."

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Coi như tôi trả lại cái ân tình mấy năm nay sống tại Đoàn gia. Đây là mảnh đất ông tha thiết ước mơ có được, xem như tôi tặng cho ông."

"Mày nói thật?" Đoàn Kế Hùng mi mắt sáng lên, nhưng lại vẫn là có chút không tin, "Mày sao lại hảo tâm như thế?"

Tiểu tử này âm thầm tích tụ năng lượng, không biết từ lúc nào liền tích góp thế lực lớn như vậy. Ông ta mới không tin, anh là thật tâm muốn báo đáp Đoàn gia bọn họ.

Ông ta biết tiểu tử này vẫn hận ông ta năm đó bức Nhậm Tiếu Vi gả cho chính mình.

"Kể từ giờ phút này, Bùi Dịch tôi cũng không nợ Đoàn gia các người một đòng một cắt." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói.

Anh chưa bao giờ thích mắc nợ ngừoi khác. Anh đến bây giờ thành tựu đều là dựa vào chính mình từng chút một mà tạo nên, bên ngoài từ đầu không biết anh cùng Đoàn gia có quan hệ.

Cũng là hai năm qua anh cố ý tung tin đồn lấp lửng, mọi người mới suy đoán anh cùng Đoàn gia có quan hệ thân mật.

Nhưng năm đó Đoàn gia quả thật là một chỗ để anh nương nhờ. Tuy khi đó mẹ anh là bị buộc gả vào Đoàn gia, mà còn gả cho một ông già lớn hơn mình hai mươi mấy tuổi.

"Mày tính cũng thật rõ ràng."

Đoàn Kế Hùng hiển nhiên cũng suy nghĩ cẩn thận việc này, nhưng là mảnh đất nếu đưa ông ta, ông ta là tuyệt đối sẽ không buông ra.

Lúc trước cạnh tranh đấu thầu thất lợi, để cho Đoàn gia củ ông ta ở trong giới thương trường xuống dốc không phanh, ông ta lần này thật muốn nhìn những người đó còn dám nói cái gì!

Nhưng ông ta còn không có cao hứng xong, liền nghe Bùi Dịch nói:

"Mảnh đất này, xem như là sính lễ của tôi cho Thi Thi. Từ bây giờ đến mãi sau này, cô ấy với Đoàn gia ông không còn có bất kỳ quan hệ gì nữa. Cô ấy không nợ các người, là các người nợ cô ấy."

Bùi Dịch càng nói thanh âm càng lạnh, đến cuối cùng thanh âm giống như là từ địa ngục tới, khủng bố lành lạnh.

"Mày…"

Đoàn Kế Hùng tức giận, chính đang muốn phát tác, Bùi Dịch đã xoay người nhìn về phía nơi xa.

Ông ta không nhìn thấy được Bùi Dịch xoay người khi đó trên mặt chớp lóe rồi biến mất hàn ý.

Bùi Dịch mặt như phủ băng, trong lòng cười lạnh.

Đạt được mảnh đất này, cực kỳ vui vẻ đi? Đây là đưa cho các người lễ gặp mặt, trò hay còn ở phía sau.

Tôi sẽ cho các người biết, thương tổn người tôi coi trọng, sẽ có cái kết cục gì!

Bùi Dịch xiết chặt quả đấm, xương cốt phát xuất thanh âm rắc rắc.

Anh sửa sang lại y phục, lấy điện thoại ra gọi cho Tô Thi Thi.

"Đến sân tthượng."

"Tôi hiện tại không có tâm trạng." Tô Thi Thi giọng mũi nghiệt nghẹt, lúc nói chuyện khi đó còn đang khóc thút thít.

"Đến đây tâm trạng em sẽ tốt lên rất nhiều, tin tưởng tôi." Bùi Dịch kiên nhẫn nói, nói xong liềncúp điện thoại.

Bên trong phòng cấp cứu, Tô Thi Thi hít hít cái mũi, khóc đến đầu óc choáng váng, lúc đứng lên thân thể lung lay một phen.

"Thi Thi, em nhanh lên đỡ bà nội em đi nghỉ ngơi một chút đi, đừng khóc như vậy sẽ mệt chết thân thể."

Lý An cũng là khóc đến nước mắt nước mũi lem luốc, xoay người an ủi.

Tô Thi Thi nhìn đến bà nội cô dáng vẻ thương tâm muốn chết, lòng co rút một phen.

Là cô sơ ý, bà nội cô đã lớn tuổi như vậy, sao có thể chịu được.

"Bà nội, chúng ta đi ra ngoài trước. Bà ngoại nhất định không hy vọng chúng ta khổ sởnhư vậy."

Tô Thi Thi cố nén bi thương, nâng Phương Ngọc Hoadậy.

Phương Ngọc Hoa khóc đến không kịp thở, tùy ý cô đỡ đi ra phía ngoài.

"Thi Thi, con mau đi xem Tiểu Dịch. Nó vừa rồi với ông nội con đi chung, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may."

Phương Ngọc Hoa nhớ tới cái gì, lập tức thúc giục Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi gật đầu, đỡ bà nội ngồi vào một bên ghế nghỉ ngơi, xoay người đi tới ban công.

Lúc cô đi đến sân thượng, Đoàn Kế Hùng đã đi, sân thượng chỉ có Bùi Dịch một người.

Bùi Dịch quay đầu nhìn đến cô, hướng cô vẫy tay: "Lại đây."

Tô Thi Thi hít hít cái mũi, nhíu mày hỏi: "Làm cái gì?"

Bùi Dịch hướng phía bên cô đi tới một bước, giữ chặt tay cô, mang theo cô đi đến rào chắn bên cạnh, ý tứ hàm xúc không rõ nói: "Xem kích hay."

"Đối diện là Đoàn thị?"

Tô Thi Thi lúc này mới phát hiện bệnh viện thành phố bên cạnh vậy mà liền là Đoàn thị.

"Kỳ quái, Đoàn thị đây là muốn sửa sang lại sao? Sao lại dựng nhiều cái giá như vậy? Oa? Tôi nhìn thấy giống như có người cầm bom?"

Đây là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi ngay cả khóc cũng đều đã quên rồi.

Mọi người sớm an

119. Chương 119: Điên Rồi! Thật Sự Điên Rồi

"Anh hẳn không là muốn đánh bom Đoàn thị đi?" Tô Thi Thi giống như thấy quái vật một dạng nhìn Bùi Dịch.

Cô tuy cũng rất hận Đoàn gia, hận không thể làm cho Đoàn thị đóng cửa, nhưng làm như thế này là trái pháp luật không phải sao?

Mà còn Đoàn thị bên trong có nhiều công nhân như vậy, nếu lỡ quậy đến chết người, tội kia còn nặng hơn.

"Cái kia, nếu Đoàn thị đột nhiên đóng cửa, như vậy bên trong có hơn một ngàn công nhân sẽ thất nghiệp, như vậy đối bọn họ quá không công bằng rồi."

Tô Thi Thi ruột gan rối loạn, chỉ nghĩ một lý do như vậy để biện hộ cho làng mình.

Bùi Dịch sửng sốt một phen, nhìn trong mắt cô đều là thương tiếc.

Cô gái nhỏ này, đến bây giờ vẫn còn đang suy nghĩ cho người khác.

Anh ôm lấy cô, thấp giọng nói: "Bên trong không ai. Nếu Đoàn thị thật sự đóng cửa, tôi sẽ gíup những công nhân này an bài công việc mới thật tốt, yên tâm."

Tô Thi Thi không nói nên lời, trong lòng tràn ngập cảm động.

Anh luôn luôn đem mọi chuyện an bài thỏa đángđược như vậy.

“Muốn bắt đầu rồi.” Bùi Dịch ý bảo cô nhìn phía trước.

Không biết sao nữa, Tô Thi Thi vậy mà khẩn trương lên rất nhiều.

Người này thần thần bí bí tới cùng là muốn làm cái gì?

Chỉ thấy cách không tới 50 thước ở bên trong tòa nhà của Đoàn thị, công nhân có mang theo nón bảo hộ từ trên xuống dưới bận rộn, trong tầng trệt không biết đang đặt cái gì.

Nhưng là 2 phút sau, bọn họ tập thể hướng tới dưới lầu chạy đi, như là rút lui khỏi Cao ốc.

Không tới một hồi, bên trong Cao ốc đã không có một bóng người.

Đột nhiên, Tô Thi Thi cảm giác bên tai nóng lên, Bùi Dịch bưng kín lỗ tai của cô.

“Không phải chứ?”

Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen, chẳng lẽ thật sự muốn đánh bom toàn nhà đó?

Nhưng là cao ốc của Đoàn thị ít nhất cao ba mấy bốn mươi mét, một hai quả bom nổ tung như vậy, hẳn không làm sập được nó đâu!

Đang nghĩ ngợi, phía trước truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, sau đó lại như là sấm rền nổ vang, âm thanh phát ra từ bên trong cao ốc bang bang tựa như thanh âm của pháo nổ.

Chỉ thấy vốn là một cao ốc bao phủ bởi lớp kính màu xanh đẹp đẽ, trong phút chốc xuất hiện rất nhiều vết rạn. Giống như là bên trong màn hình TV động tác từ từ được tua chậm, toàn bộ Cao ốc từ trên xuống dưới rạn nứt cả ra, trong khoảng khắc như lâu đài bằng cát, ầm ầm đổ xuống.

“Ầm ầm, rầm rầm…”

Có tiếng thủy tinh cùng đất đá rơi xuống đất, nghe giống như là cửa sổ kính bị đánh nát một dạng.

Tô Thi Thi mi mắt mạnh trợn to, tròng mắt nhìn đến muốn rớt ra ngoài rồi.

Cô đang nhìn thấy được cái gì vậy?Cô vậy mà nhìn thấy một tòa Cao ốc đang đứng hiên ngang, trong phút chốc biến thành một đống mảnh nhỏ.

Phía trước tầm mắt lập tức thoáng đãng lên rất nhiều, tòa cao ốc hơn ba mươi mấy mét cao khổng lồ chớp mắt đã thành một đống phế liệu trên mặt đất.

“Này… Cái này…”

Tô Thi Thi há hốc mồm, cái mũi bởi vì vừa rồi khóc quá nhiều, vẫn đỏ rực, giống hệt mấy chú hề mũi đỏ trong gánh xiếc.

Cô lúng ta lúng túng quay đầu, bỗng nhiên vươn hai tay ra, giữ chặt hai má của Bùi Dịch, gần như là thét chói tai: “Anh vậy mà thật sự làm cho nó nổ tung rồi! Cứ như vậy nổ tung rồi!”

Điên rồi!

Bùi Dịch ánh mắt lóe sáng, mặt khoảnh khắc liền đen, cô hôm nay dám làm vậy với anh sao?

“Buông tay.” Mặt anh liền trầm xuống nói.

Tô Thi Thi ra sức bóp chặt má anh thêm một cái rồi mới buông tay ra, một cái vẻ vỗ ngực: “Tôi chịu không nổi rồi. Anh quả là người điên mà, quả thực quá khủng bố rồi!”

Cái tòa cao ốc kia là một tòa nhà xây dựng theo công nghệ cao, Đoàn thị mới xây vẫn còn không đến hai năm, liền như vậy bị cái người đàn ông khủng bố này cho nổ tung rồi!

Nhưng lúc cô nhìn đống phế liệudưới mặt đất kia, tự dưng muốn cười!

Đây chính là cao ốc của Đoàn thị, là đại bản doanh của cha con Đoàn gia kia. Bọn họ trong luôn lấy nó làm chiến tích để khoe khoang, cứ như vậy bị hủy rồi!

Mặc dù cô hả lòng hả dạ nhưng còn có chuyện khác quan trọng hơn?

Ngay lập tức, cô nghĩ đến một cái vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Cô khóc không ra nước mắt nhìn Bùi Dịch: "Chuyện này sẽ phả bồi thường bao nhiêu tiền đây?"

Tuy cô suy đoán Bùi Dịch là có rất nhiều tiền, nhưng là, cô chỉ nghĩ đến liền đau lòng!

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, cô gái nhỏ này đây là đang lo lắng cho anh sao?

Anh cực kỳ nghiêm túc nói: "Phá bỏ và dời đi nơi khác là chỉ thị của Đoàn gia bọn họ với đối tác của mình, cùng tôi có liên quan gì?"

Tô Thi Thi sửng sốt, mi mắt nheo lại, lộ ra một cái nụ cười quỷ dị: "Nói, anh đã làm cái gì?"

"Tôi bất quá là làm cho bọn họ tưởng Đoàn gia cần phá bỏ và dời đi nơi khác mà thôi."

Mà thôi…

Tô Thi Thi run run một phen, khóe miệng cong lên nói: "Anh quá âm hiểm, quá khủng bố rồi!"

Anh chỉ bâng quơ một câu liền trực tiếp hủy đi cao ốc của Đoàn gia. Nếu để cho cha con Đoàn gia biết bị công ty có giao hảo với chính mình hủy đi công ty của bọn họ, không tức hộc máu mới là lạ!

"Không tổn hao hay tổn thất gì " Bùi Dịch nhìn chằm chằm đống phế liệu ở dưới chân kia, nhàn nhạt nói, "Cực kỳ hoàn mỹ."

Xây dựng cao ốc bằng kỹ thuật cao cũng thật tiện lợi, dỡ bỏ một cao ốc cũng không cần hao tốn sức lực gì.

Tô Thi Thi khóe miệng co rút, vui vẻ lên rất nhiều. Bị anh làm cho kích động như vậy, chuyện bà ngoại cô qua đời làm cô đau lòng cũng giảm đi rất nhiều.Bùi Dịch nói thật không sai, sau khi xem xong màn kịch hay này cô đã thấy tâm tình sảng khoái vô cùng!

"Anh làm sao làm cho bọn họ nghĩ rằng Đoàn thị muốn phá gỡ cao óc này?" Tô Thi Thi đuổi theo hướng cửa thang lầu đi đến ben cạnh Bùi Dịch hỏi.

Bùi Dịch quay đầu nhìn nhìn cô, trong mắt ý tứ hàm xúc không rõ: "EM cầu xin tôi, tôi sẽ nói cho em biết."

"Nằm mơ!"

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vượt qua anh thẳng tắp địa hướng cửa thang lầu đi đến.

Chỉ là chân vừa bước vào bậc thang, trên mặt cô tươi cười vừa thu lại, trở nên vô tận bi thương.

Cô biết Bùi Dịch muốn để cho cô vui vẻ, đúng là bà ngoại cô hài cốt còn chưa lạnh, cô sao lại có thể vui vẻ được chứ.

Cô âm thầm xiết chặt quả đấm. Bùi Dịch đã giúp cô xả bớt cơn giận, những thứ khác nên để chính cô tự mình giành lại mới được. Việc cấp bách trước mắt là đem bà ngoại cô mang về Dương thành.

"Thi Thi, mang bà ngoại con trở về Dương thành đi, bà ấy không thích ở Bắc Kinh này." Đây là vừa rồi bà nội nói với cô.

Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, nước mắt lại không ngừng rơi ra.

Đi theo phía sau lưng cô, Bùi Dịch thả chậm cước bộ, đáy mắt thương tiếc không chút nào che dấu được, nhưng lập tức quét xuống tia hung tợn chớp lóe rồi biến mất.

Chuyện của bà ngoại Tô Thi Thi, là do anh quá sơ suất rồi.

Cùng lúc đó, ở lầu 7 trong phòng bệnh Đoàn Kế Hùng chính là bởi vì có được giấy tờ của mảnh đất thành đông kia mà cực kỳ cao hứng, đột nhiên Đoàn Hòa Dự vội vã chạy vào

"Lão gia, người mau nhìn ra bên ngoài,Đoàn thị chúng ta đã xảy ra chuyện rồi!"

"Đoàn thị có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, ông ta vừa mới lấy được giấy tờ đất, mới vui mừng không bao lâu, người nầy lại vào đây trêu chọc ông ta mất hứng.

"Người mau nhìn ra bên ngoài, cao ốc Đoàn thị chúng ta bị người ta đánh bom cho nổ sập rồi!"

Đoàn Hòa Dự gấp đến độ ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều vứt sạch, bước nhanh đi tới, giữ chặt Đoàn Kế Hùng lôi ông ta hướng bên cửa sổ đi tới.

Cửa sổ phòng bệnh này đối diện là cao ốc của Đoàn thị, hôm qua ông ta còn đứng đó chỉ vào cao ốc nói, trong vòng hai năm muốn mua hết mảnh đất chung quanh mua hết, biến nơi đây thành một thành phố nhỏ của riêng Đoàn gia ông ta

Nhưng là hiện tại - -

Đoàn Kế Hùng đi đến cửa sổ vừa thấy, liếc mắt một cái là trống không thoáng đãng, trước kia ánh mặt trời bị ngăn trở bởi cao ốc của Đoàn thị bây giờ đang chiếu thẳng vào mặt ông ta đến chói mắt.

"Sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Công ty?"

Đoàn Kế Hùng xoa nhẹ mi mắt, không thể tin trừng mắt nhìn về phía trước.

Đây là gặp quỷ sao?

"Dưới kia… Phía dưới…"

Đoàn Hòa Dự sắc mặt trắng bệch, ngón tay run rẩy chỉ chỉ phía dưới.

Đoàn Kế Hùng đến cửa sổ nhìn xuống dưới, nhìn đến trên đất thủy tinh bột phấn cùng vật liệu bể tan tàn thành từng khối, ông ta chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, thân thể mềm nhũng liền ngã xuống.

"Lão gia!"

Đoàn Hòa Dự vội vàng đỡ lấy ông ta, la lớn: "Bác sĩ! Y tá!"

Bên trong nhà xác, Tô Thi Thi bọn họ chính là đang đem bà ngoại tạm thời thu xếp ổn thỏa, liền nghe thư ký của Bùi Dịch đã đi tới, báo cáo tình huống mới.

"Trúng gió rồi hả?"

Tô Thi Thi nhíu mày, trong lòng nói không nên cái cảm xúc gì.

Thư ký Vương lập tức gật đầu: "Đoạn lão tiên sinh còn đang trong phòng cấp cứu, bất quá nghe bác sĩ nói chỉ là trúng gió rất nhẹ, nghỉ ngơi vài bữa nửa tháng thì không sao rồi."

"A…."

Tô Thi Thi nhàn nhạt nói một tiếng, không có vui sướng khi người gặp họa, cũng không có đau lòng khi người thân bệnh tật.

Nếu ông ta mới như vậy đã chết đi, vậy có phải lợi cho ông ta quáhay không?

"Đi đem Đoàn tiên sinh cứu tỉnh, để cho ông ta đi chăm sóc cha mình." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Để cho Đoàn Chấn Ba đi chăm sóc cha mình? Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

Vốn dĩ con trai đi chăm sóc cha mình là không gì bất bình thường, đúng là cô sao lại cảm thấy được Bùi Dịch làm như vậy có mục đích khác nha?

Cô đột nhiên phản ứng kịp, chỉ vào Bùi Dịch hỏi: "Cao ốc Đoàn thị bị nổ tung, cùng Đoàn Chấn Ba có quan hệ?"

Bùi Dịch hướng cô lộ ra một nụ cười tươi tắn, đưa tay vuốt vuốt ótc cô: "Thông minh."

Nếu thiếu sự tham dự của Đoàn Chấn Ba, màn kịch này diễn lâu như vậy không phải giảm rất nhiều đặc sắc sao?

120. Chương 120: Mày Là Tên Nghịch Tử

Bên trong phòng bệnh an tĩnh, chỉ có âm thanh rất nhỏ của tiếng hô hấp.

Đoàn Kế Hùng nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi mở mắt ra.

"Lão gia, ông cuối cùng cũng đã tĩnh lại!"

Đoàn Hòa dự nhìn thấy Đoàn Kế Hùng mở mắt, kích động chạy tới.

Bên cạnh Nhậm Tiếu Vi nghe được thanh âm cũng đã đi tới, khom lưng ôn nhu hỏi: "Có chỗ nào không thoải máihay không? Tôi đi kêu thầy thuốc đến đây."

"Không cần." Đoàn Kế Hùng suy yếu nói.

Ông ta ý bảo mọi người tản ra, hít vào một hơi, hỏi:"Đoàn thị thế nào rồi hả?"

"Trước tiên ông nên chú ý nghỉ ngơi, bác sĩ nói ông không thể kích động." Nhậm Tiếu Vi ôn nhu an ủi.

Đoàn Kế Hùng nhíu mày, không nói được một lời liền muốn đứng dậy xuống giường. Đoàn thị chính là sinh mạng của ông ta, cứ như vậy mất đi, ông ta dù chết cũng không cam lòng.

"Cha."

Ở một bên không dám đi tới, Đoàn Chấn Ba thấy thế, đành phải kiên trì nói: "Cao ốc nổ tung thì thôi, chúng ta lại xây lần nữa."

"Mày…"

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, Nhậm Tiếu Vi lập tức đi đến giúp ông ta xoa ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Đoàn Chấn Ba liếc một cái: "Lúc này con vẫn còn muốn đi chọc tức cha mình sao."

"Để cho nó nói." Đoàn Kế Hùng lạnh giọng nói, "Chuyện này tới cùng là sao? Mày tốt nhất là nói rõ ràng cho tao, nếu không thì toa không tha cho mày!"

"Con cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì." Đoàn Chấn Ba trán ứa ra mồ hôi lạnh, dồn dập nói.

"Thư ký nói từ hôm qua đã bắt đầu có người thông báo cho bọn họ rời khỏi Cao ốc, nói là nơi này muốn vào tiến hành trang hoàng tu sửa lại."

"Bậy bạ, người nào ra mệnh lệnh này!"

Đoàn Kế Hùng đập tay lên cái bàn trên giường bệnh, lạnh giọng hỏi.

"COn… Cái này còn chưa có điều tra rõ ràng, nhưng là để cho Trương thị đi phá gỡ Cao ốc là… Là…"

Đoàn Chấn Ba mồ hôi trên trán túa ra y hệt đậu tương lã chã rơi xuống, ông ta ấp úng không dám nói tiếp.

"Là Trương thị hủy đi Cao ốc củachúng ta?" Đoàn Kế Hùng mâu sắc rùng mình, "Điều đó không có khả năng, bọn họ và chúng ta đang hợp tác với nhau, sao lại khả năng sẽ đến phá gỡ Đoàn thịchúng ta?"

"Con… Cha, con thật sự không biết tại sao lại như vậy."

Đoàn Chấn Ba "Bùm" một tiếng quỳ gốitrước giường bệnh Đoàn Kế Hùng, một bên lau mồ hôi vừa nói:

" Trương tổng của Trương thị nói cho con biết, ông ta nói hai ngàytrước liền có người liên hệ ông ta, nói là Cao ốc chúng tacần đóng cửa tu sửa. Rồi mới hôm nay ông ta nói con gửi cho ông ta cái tin nhắn, thông báo cho ông ta đi đánh sập Cao ốc."

"Mày nói cái gì?"

Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Đoàn Chấn Ba, tức giận đến toàn thân đều đã tại run run: "Mày là tên nghịch tử, thì ra là mày!"Đoàn Chấn Ba vội vàng lắc đầu: "Cha, thật sự chẳng liên

quan tới con! Điện thoại của con từ tối hôm qua bắt đầu không có tín hiệu, đến gọi điện thoại đều đã gọi không được. Không tin cha có thể hỏi Thanh Hoa, còn có Đoàn quản gia, ông ta cũng biết!"

Đoàn Hòa Dự nghe đến đó gật đầu nói: "Không sai, thiếu gia trước đó có mượn qua di động của tôi, thiếu gia nói di động của cậu ấy không có tín hiệu"

Đoàn Kế Hùng ôm ngực, tức giận đến đầu từng đợt choáng váng như người say xe.

Sắc mặt ông ta từ từ trầm xuống nhìn Đoàn Chấn Ba, trong đầu đem này toàn bộ chuyện này này trước sau liên kết lại, suy nghĩ một cách thấu đáo.

"Âm mưu! Tới cùng là ai ở sau lưng muốn chống đối chúng ta!" Đoàn Kế Hùng nghiến răng nghiến lợi nói.

Bằng không, cho dù điện thoại không dùng được, công ty cao tầng cũng phải gọi tới xác nhận chuyện này, mà lúc này, bọn họ vậy mà một chsut tin tức cũng chưa nghe được!

"Ở Bắc Kinh này dám cùng Đoàn thị chúng tađối nghịch có thể có mấy ai? Ngoại trừ Hỗ gia kia!" Đoàn Chấn Ba lạnh giọng nói.

"Không bằng không chứng mà nói, không được nói lung tung."

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn con trai mình.

Thằng con ngu xuẩnkhông ra gìnày thật biết gây chuyện cho ông ta. Hỗ gia trong giới hắc bạch lưỡng đạo đều có địa vị không nhỏ, mà người đsung đầu tính cách cổ quái, cho dù là Đoàn gia bọ họ cũng không dám trêu chọc, mà thằng con ngu ngốc bộp chộp này không biết họa là từ ở miệng mà ra sao?

"CHa, đúng là hiện tại trừ bọn họ ra, ai còn có lá gan cùng chúng ta đối nghịch?" Đoàn Chấn Ba buồn bực nói.

Đoàn Kế Hùng cau mày, đột nhiên nhớ tới mảnh đất thành đông kia, tâm mạnh trầm xuống.

Chẳng lẽ là nó?

Đoàn Kế Hùng trong lòng thất kinh.

Đúng là cẩn thận suy nghĩ, lấy năng lựchiện tại của Bùi Dịch bỏ ra vài tỷ mua mảnh đất này đã là cực hạn. Ông ta hiểu rõ tâm tư của đứa con riêng này, không phải là nghĩ muốn cùng ông ta vạch rõ quan hệ.

Có lẽ nó là muốn cùng Đoàn gia đối nghịch. Nhưng là Đoàn Kế Hùng vẫn lại là cảm thấy được đứa con rieng này hiện tại không năng lực đó.

"Cẩn thận đi thăm dò, chuyện này tra không rõ ràng, tao nhất định đán chết mày!"

Đoàn Kế Hùng rất muốn để cho đứa con trai này của ông ta về sau biến mất ở trước mắt ông ta.

Nhưng là con trai nhỏ của ông ta mới mười tuổi, người của Đoàn gia cũng không biết có sự tồn tại của nó, hiện tại tạm thời người có thể tín nhiệm liền là Đoàn Chấn Ba thôi.

Đoàn Chấn Ba trong mắt vui vẻ. Ông ta còn tưởng rằng lần này chết chắc rồi, đúng là không nghĩ tới cha ông ta vậy mà buông tha ông ta!

"Con lập tức đi!"

Đoàn Chấn Ba đứng lên liền đi ra ngoài, ông ta nào biết đâu rằng, đã từ lâu, Đoàn Kế Hùng đối với đưa con trai như ông ta cũng sớm đã thất vọng.Hiện tại dụng ông ta chẳng qua là không ai có thể dùng được!

Đứng ở ngoài cửa Phương Thanh Hoa nhìn thấy chồng mình đi ra, lập tức chạy đến. Nhưng Đoàn Chấn Ba nhìn cũng không nhìn bà ta một cái, lập tức rời đi.

"Tôi đã sớm nên nghe lời Tường Tường!" Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm trầm, bỗng nhiên hiểu ra con gái lớn bảo rằng giao du với kẻ xấu là sáng suốt.

"Ông cũng ra ngoài đi." Trong phòng bệnh, Đoàn Kế Hùng đối với Đoàn Hòa Dự nói.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, vội vàng lui ra ngoài, trong phòng bệnh rất nhanh cũng chỉ còn lại có Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi hai người.

"Ông trước nên nằm xuống." Nhậm Tiểu Vi lót một cái gối phía sau cho ông ta.

"Đều là ngu xuẩn không ra gì" Đoàn Kế Hùng mắng lớn, "Tôi hiện tại chỉ mong Đồng Đồng củachúng ta mau lớn lên, trở về kế thừa Đoàn thị."

Nhậm Tiểu Vi ngồi ở bên cạnh, nhắc đến con trai nhỏ của mình, trong mắt đều là ôn như, nhưng trong giọng nói lại vẫn là có chút lo lắng: "Trước khi nó trở về, chúng ta phải giúp nó đem toàn bộ đều đã giải quyết thật tốt. Tôi cũng không nghĩ muốn con mình chịu một chút thương tổn nào."

Đoàn Kế Hùng gật đầu: "Cái này tôi biết, bà yên tâm, tôi nhất định sẽ cho Đồng Đồng một cái hoàn cảnh tốt nhất."

Nhậm Tiểu Vi gật đầu, nhớ tới chuyện lúc trước hỏi: "Bà ngoại Tô Thi Thi sao lại xảy ra chuyện? Ông không phải đến cứu người sao? Bây giờ, Tiểu Dịch sợ là thật sự hận chúng ta rồi."

Vừa nhắc tới chuyện này, Đoàn Kế Hùng sắc mặt liền trầm tiếp xuống: "Là Lương Thanh Hà cho người gọi tôi đến, nói là có chuyện nói với tôi. Tôi vừa đến phòng cấp cứu, còn chưa nói được một câu, bà ấy liền chết rồi."

"Vậy bọn họ chẳng phải là hiểu lầm rồi sao?" Nhậm Tiểu Vi nhíu mày.

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

Ông lúc đi vào phòng cấp cứu, Lương Thanh Hà quả thật đã chết, đúng là lúc Lương Thanh Hà chưa đi đến phòng cấp cứu, ông ta đã từng đến phòng bệnh phòng gặp qua bà.

Lương Thanh Hà là vì sau khi nhìn thấy ông ta mới có thể đột nhiên bệnh tình tăng thêm, điểm này, ông ta đương nhiên sẽ không nói ra.

Mà bọn họ không biết, ngay lúc bọn họ đang nói chuyện, bên ngoài có người vốn dĩ nghĩ muốn gõ cửa tiến vào, đang nghe đến tên Tô Thi Thi khi đó, mạnh dừng tay lại.

"Xem ra quan hệ không tốt, khó trách bị Đoàn gia đuổi đi." Người đàn ông khóe miệng gợi lên quét xuống một nụ cười nhạt, thu tay, xoay người hướng tới cầu thang đi đến.

"Phó tổng, không đi vào sao?"

Trợ lý kỳ quái đi theo, có chút khó hiểu nhìn anh ta.

Không phải mới vừa nghe nói chủ tịch tập đoàn Đoàn thị sinh bệnh nằm viện muốn đến thăm sao, vì sao tới cửa liền đi trở về?

Anh ta ánh mắt hơi lạnh nhàn nhạt đảo qua, toàn thân tản ra một cỗ khí thế ý bảo người sống chớ lại gần.

Trợ lý sợ tới mức run run một phen, đứng ở một bên cũng không dám nói nhiều lời.

Vị này Hỗ phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh tuy là một chức vị hữu danh vô thực nhìn có vẻ rất nhàn nhã, nhưng là cũng làm cho người ta một loại cảm giác khó nắm bắt, có đôi khi nhìn cực kỳ vô hại, nhưng có đôi khi lại phi thường nguy hiểm.

Người đàn ông này vừa tới đại sảnh lầu một, chính đang phải rời khỏi, cước bộ đột nhiên ngừng lại.

"Tô Thi Thi, không nghĩ tới như thế liền có thể thấy mặt."

Anh ta nhìn thấy phía trước kia bóng dáng màu hồng phấn lướt qua, khóe miệng gợi lên một nụ cười vô cùng xinh dẹp, nâng bước muốn đi đi lên.

Lần đó trong phòng hội nghị của cao ốc Phương Minh, cô gái này cũng làm cho anh ta cực kỳ hứng thú rồi.

Chỉ là anh ta còn chưa đi được hai bước, chỉ thấy phía sauTô Thi Thi đi tới một người đàn ông thân hình cao ngất, tiến lên ôm lấy bờ vai cô.

"Bùi Dịch?"

Người đàn ông ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

"Cháu gái bị Đoàn gia đuổi đi cùng con riêng?" Anh có vẻ đăm chiêu sờ sờ cằm, khóe miệng cong lên càng lúc càng lớn.

"Thựcthú vị. Tô Thi Thi, chúng ta rất nhanh liền lại gặp mặt!"

Định hôm nay đăng nhiều. Mà chỗ bạn bị mưa. Còn đang bị dột. Đi tránh lũ đây. Pipi mọi người

121. Chương 121: Là Anh Bỏ Thuốc Tôi?

Sinh Lão Bệnh Tử, thế sự luân thường.

Tô Thi Thi ngồi ở trong xe, hai mắt vô hồn nhìn bên ngoài. Tâm còn đang tại từng đợt đau đớn, vừa rồi khóc lớn, lại quá lâu bây giờ đầu óc choáng váng, có chút nhớ nhung mê man.

Đúng là đầu óc cô đang dàn thanh tỉnh lại, nhắm mắt lại, toàn bộ đều là bộ dángbà ngoại cô che vải trắng.

Nước mắt, theo khóe mắt chảy xuống, theo đôi má lưu vào trong miệng, mặn mặn, chua sót vô cùng.

Tô Thi Thi sợ bà nội ngồi ở một bên nhìn đến cô thương tâm như vậy, lặng lẽ đưa tay lau nước mắt.

Đúng là càng lau, nước mắt rơi xuống càng dữ dội hơn, giống như là không khống chế được vậy.

Cuối cùng lại không cách nào dừng lại.

"Cháu ngoan, muốn khóc liền khóc đi, đừng cố kìm nén."

Phương Ngọc Hoa làm sao không biết tâm tìnhcủacháu gái mình, thân thể nhích đến gần cô một chút, vỗ vỗ bờ vai cô, đem cô ôm ở trong ngực: "Khóc đi."

"Hu…" Tô Thi Thi gắt gao che miệng, nháy mắt khóc òa lên.

Cô nhớ đến những năm tháng lúc mình còn nhỏ, lúc ấy mẹ mẹ cô vẫn còn sống, cô nhớ rõ bà ngoại tươi cười với cô, nhớ rõ bà ngoại ấm áp ôm ấp cô vào lòng.

Đúng là hiện giờ, người bà vốn hiền lành của cô lại biến người quật cường, rời bỏ cô mất rồi.

"Cháu ngoan, bà ngoại con muốn để cho bà hỏi con một câu, con có trách bà ấy khong?" Phương Ngọc Hoa thấp giọng hỏi.

Tô Thi Thi liều mạng lắc đầu. Cô không trách, cô sao dám trách bà chứ? Cô làm sao có tư cách trách bà ngoại mình?

"Đều là lỗi của con, nếu không có con…"

"Ngốc, con nói những thứ này làm cái gì."

Phương Ngọc Hoa ra sức ôm cô, đau lòng nói: "Bà ngoại con thân thể vốn đã không tốt, vốn là bác sĩ đã nói hai năm qua cũng nguy hiểm rồi. Con không cần đem tất cả lỗi lầm đều đã ôm hết vào mình, chuyện này không trách con được."

"Nhưng là, con rõ ràng có thể gặp bà ngoại lần cuối cùng, nhưng là cuối cùng còn chưa được gặp"

Nghĩ tới bà ngoại cô lẻ loi nằm ở phòng cấp cứu, Tô Thi Thi tâm liền giống như bị dao găm đâm vào người mấy chục nhát vậy, vô cùng đau đớn.

"Cháu ngoan, vừa rồi bà nghe y tá nói, lúc ông nội con đi vào, bà ngoại con đã qua đời rồi. Cho nên, chuyện này không trách ông ta được." Phương Ngọc Hoa khách quan nói.

Chẳng qua bà còn nghe các y tá nói, Lương Thanh Hà bệnh tình chuyển biến xấu là do trước đó Đoàn Kế Hùng đi gặp bà ấy.

Nhưng là, chuyện này bà sao có thể nói cho Tô Thi Thi biết?

Chỉ là như thế này cháu gái của bà cũng đã chịu không nổi, nếu để cho con bé biết chân tướng, bà thật sự sợ con bé ngốc này sẽ làm ra cái chuyện quá kích gì.

"Thật vậy sao? Bà nội, người có gạt conhay không?" Tô Thi Thi nghe được hít hít cái mũi, hỏi.

"Bà nội sao lại lừa con làm gì? Không tin con hỏi Tiểu Dịch xem."Phương Ngọc Hoa nói xong, quay đầu nhìn về phía Bùi Dịchmột bên, hướng anh liếc mắt ra hiệu.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, nhưng vẫn lại là gật gật đầu, nhàn nhạt "Uh'm" một tiếng.

"Con biết rõ." Tô Thi Thi nói nho nhỏ một tiếng.

Cô không có khả năng không hận. Đúng là cô biết bà ngoại trước khi chết không có nhìn thấy Đoàn Kế Hùng, Tô Thi Thi trong lòng trái lại dễ chịu một chút.

"Nhưng là bà ngoại tại sao muốn gọi ông ta đến gặp?" Tô Thi Thi hỏi.

"Bà ngoại con có thể là biết chính mình không còn thời gian, cho nên muốn gọi ông ta qua gặp để hóa giải ân oán nhiều năm một phen chăng."

Phương Ngọc Hoa nói xong, hốc mắt lại ướt át thêm: "Kỳ thật lần trước lúc bà ngoại con gọi điện thoại chocon, bệnh tình đã tái phát rồi."

"Mà bà ấy khi đó nói con không cần đi ghi hận, là không muốn để cho con sống ở trong thù hận. Bà nghĩ trước khi bà ấy chết là muốn giúp con hóa giải thù hận này, đáng tiếc…"

Tô Thi Thi gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Cô rốt cục hiểu rõ, lúc ấy bà ngoại cô tại sao lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô, tại sao lại có thể nói với cô những lời này.

"Con…".

Tô Thi Thi gắt gao nắm quả đấm, muốn cô cứ như vậy coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô thật sự làm không được.

Nhưng là đó là tâm nguyệncủ bà ngoại cô…

"Bà ngoại, con đồng ý với người, nếu bọn họ không tiếp tục ép con, con cũng sẽ từ từ buông bỏ."

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói. Đây là chuyệnduy nhất cô có thể thay bà ngoại làm.

"Được rồi, con trước nghỉ ngơi một chút. Hậu sự của bà ngoại con để anh họ con xử lý đi, đợi làm xong mọi thủ tục chúng ta cùng đưa bà ấy trở về Dương thành." Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ tay Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi gật gật đầu, nhắm mắt lại, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống.

Cho tới bây giờ, cô vẫn lại là không thể chấp nhận, từ khi cô lớn lên người bà luôn luôn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, bà ngoại cô thật sự mất rồi.

Cô tình nguyện bà ngoại mình cả đời đối với cô hờ hững, cũng không nghĩ muốn bà như vậy, ôm nỗi hận mà chết.

"Mẹ, thực xin lỗi, con không chăm sóc tốt cho bà ngoại rồi."

Tô Thi Thi ôm ngực, ở trong lòng thì thào nói.

Không biết ngủ từ lúc nào. Lúc Tô Thi Thi tỉnh lại phát hiện chính mình đã ở trên giường trong phòng ngủ của biệt thự, cô hơi chút trở mình, xoay người đụng phải một cái tjaan thể ấm áp.

"Anh sao lại không đi làm?" Tô Thi Thi mới mở miệng mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn, yết hầu khô khốc vô cùng, vừa nói liền đau rát.

Bùi Dịch vẫn nằm ở bên giường nhìn cô, thấy thế đứng dậy thay cô rót một lu nước: "Có chỗ nào không thoải mái sao?"Tô Thi Thi tiếp nhận nước, một hơi uống cạn, lắc đầu: "Không có việc gì, hiện tại sao rồi?"

“Linh Xa đã chuẩn bị tốt. Tôi đi cùng em.”

“Anh muốn cùng đi với tôi?” Tô Thi Thi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Trong lòng không phải không cảm động, nhưng mà - -

“Bùi Dịch.”

Cô nửa quỳ ở trên giường, lôi kéo tay Bùi Dịch, chân thành nói: “Hiện tại Đoàn gia cùng chúng ta quan hệ căng thẳng như vậy, nếu anh lại cùng tôi đưa xác bà về quê an tán, mẹ anh ở bên kia phải làm sao đây?”

Bùi Dịch nhướng mày. Anh không phải không nghĩ tới khả năng này. Nhưng là cứ như vậy để cho cô gái nhỏ này tự mình trở về, anh làm sao có thể yên tâm?

“Không được.” Anh lạnh giọng nói.

Tô Thi Thi sóng mũi cay cay, trong lòng cực kỳ cảm động. Nhưng cô không thể ích kỷ như vậy.

“Nếu không như vậy đi, chúng tôi trở về trước. Anh đến lúc đó đi đón tôi có được hay không? Anh nếu như lo lắng, để cho Dương Dũng đi theo tôi đi.”

Tô Thi Thi nói xong lung lay tay anh một phen, giống đứa bé đang làm nũng nói: “Bùi tiên sinh, anh không thể tùy hứng như thế, anh là nhân vật lớn đó.”

Bùi Dịch khóe miệng giật giật, nhưng mà sắc mặt nhu hòa đi rất nhiều.

Anh nghĩ nghĩ, khom lưng ôm cô lên, bá đạo nói: “Sau này lại khóc, tôi nhất định đem em buộc ở trên giường, làm cho em khóc ba ngày ba đêm.”

“Anh!” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này nói không được hai câu liền không đứng đắn rồi.

Anh nói cái loại khóc này đương nhiên không phải cái loại khóc bình thường!

Hai người có đôi khi tình đến nồng đậm, Tô Thi Thi luôn luôn bị anh giày vò đến vừa khóc vừa la.

Sắc ma!

Bùi Dịch tự mình lái xe đưa Tô Thi Thi đi bệnh viện, nơi đó Linh Xa đã chuẩn bị tốt.

Tô Thi Thi ôm di ảnh bà ngoại mình ngồi ở đầu xe, bà nội cùng anh họ ngồi ở trong khoang sau xe cùng bà ngoại cô.

Dọc theo đường đi, Tô Thi Thi nước mắt không ngừng rơi.

Cô chưa bao giờ biết một người nước mắt có thể có nhiều như vậy, đến Dương thành ba ngày, cô chưa từng chợp mắt qua, khóc không ngừng.

Đến cuối cùng làm bà nội cô đều đã lo lắng, Tô Thi Thi mới cố nén, không cho chính mình tiếp tục khóc.

Ba ngày sau, Tô Thi Thi muốn trở lại Bắc Kinh, bà nội cô nghĩ muốn ở lại chăm lo mộ phần cho bà ngoại cô, lưu tại Dương thành, do anh họ cô chăm sóc.

Tia nắng ban mai vừa lên, một chiếc xe bảo mẫu màu đen an tĩnh dừng ở ven đường. Người đàn ông thân hình cao ngất từ bên trong xe bước xuống, đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn cô.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi cảm giác chính mình tâm lại nhảy một phen, nhảy được so với trước đây bất luận là cái gì đều kịch liệt hơn rất nhiều.

“Anh đã đến rồi.”

Cô đi đến trước mặt anh, hơi ngửa đầu, lộ ra một nụ cười nhạt.

Trải qua ba ngày này, Tô Thi Thi nhìn qua tựa hồ so với trước đây càng thêm trầm ổn một chút.

“Uh’m. Tôi tới đón em về nhà.” Bùi Dịch vươn tay, kéo cô lên xe.

Tô Thi Thi đi đến chào từ biệt Phương Ngọc Hoa. Lúc cửa kính xe vừa đóng lại, cô yên lặng nhắm chặt mắt.

Trong lòng có chút cảm giác không rõ, giống như vĩnh viễn ở lại nơi đây.

“Khoan dung, lạnh nhạt.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thì thầm.

Đây là lời hứa của cô đối với bà ngoại mình.

Chỉ hy vọng người của Đoàn gia không tiếp tục kiếm chuyện với cô.

“Suy nghĩ cái gì? Uống nước đi.” Bùi Dịch đưa cho Tô Thi Thi một chai nước.

Tô Thi Thi tiếp nhận, ánh mắt không lưu tâm đảo qua, nhíu mày hỏi: “Chai nước này sao tôi nhìn nó có phần đục đục?”

“Em vì mắt khóc lâu, tầm mắt nhìn không rõ ràng thôi”:,

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nói, sau đó giúp cô vặn mở cái nắp, đem chai nước đưa tới trên môi cô.

Tô Thi Thi có chút không hiểu, nhưng vẫn lại là uống vào miệng.

Nhưng mà uống xong mới vài phút, cô chậm rãi cảm thấy được tầm mắt mơ hồ, đầu càng ngày càng nặng.

Sao lại như vậy?

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy toàn thân càng ngày càng không còn sức lực.

Trước khi ngất đi, cô còn trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc một cái, lòng muốn giết người đều có rồi.

Anh vậy mà bỏ thuốc cô!

122. Chương 122: Tôi Chính Là Đang Ghen Tị

Edit: banhocminh99

Beta: @twinsyl

“ A! “

Tô Thi Thi thét một tiếng chói tai, bị ác mộng làm cho kinh sợ tỉnh lại. Cô ngồi trên giường, mờ mịt nhìn ra bốn phía, trong phút chốc hoảng hốt.

Phòng ngủ quen thuộc, vật dụng quen thuộc, đây là - - phòng ngủ ở biệt thự Đoàn gia?

Cô vỗ vỗ đầu, vẫn còn chút choáng váng, chỉ nhớ rõ ràng là Bùi Dịch đến đón cô, cô uống chai nước anh đưa, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

“Đáng chết, anh ta vậy mà hạ thuốc mình, tới cùng là muốn làm trò quỷ quái gì đây?”

Tô Thi Thi tức giận xốc chăn lên đi xuống giường, cô muốn đi tìm Bùi Dịch hỏi cho rõ ràng.

Bùi tiên sinh bây giờ có thể bỏ thuốc mê người ta?

Cô vừa mở cửa, Tiểu Ưu lập tức đón chào: “Tô tiểu thư, cô thức rồi sao?”

“Bùi tiên sinh đâu?

Tô Thi Thi âm thầm nhìn lướt qua Tiểu Ưu, phát hiện ra thần sắc cô có chút không tốt, nhíu mày hỏi: “Bùi tiên sinh đang ở đâu?”

“Tiên sinh…”

Tiểu Ưu muốn nói lại không dám nói, cuối cùng không kìm lòng được, cắn răng nói: “Tiên sinh bị lão gia đánh, bây giờ đang bôi thuốc ở dưới lầu.”

“Cái gì? “

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, cho rằng chính mình nghe nhầm: “Cô nói anh ấy bị đánh?”

“ Vâng ạ.” Tiểu Ưu nói xong mi mắt liền đỏ, “Cũng không biết nguyên nhân là gì. Trưa hôm nay, tiên sinh ôm Tô tiểu thư trở về, còn chưa kịp ngồi xuống nghĩ ngơi, đã bị Đoàn quản gia gọi vào nhà chính, khi trở về trên người đã đầy vết roi.”

“Đáng chết! Chẳng trách anh ta bỏ thuốc mê cho mình! “ Tô Thi Thi tức giận đến run cầm cập.

Chắc chắn sáng nay Bùi Dịch đã biết Đoàn Kế Hùng muốn đánh anh, cho nên mới bỏ thuốc cô, nghĩ không muốn để cho cô nhìn thấy.

Mũi Tô Thi Thi cay cay như lên men, trong mắt dày đặc hơi nước, trong lòng tựa như có một cái gì đó đổ vỡ.

Đau lòng sinh ra tức giận, tên ngốc nghếch này!

“Thuốc bôi lần trước tôi dùng còn không? Mau đi tìm lại đây.” Tô Thi Thi vừa nói vừa chạy xuống cầu thang.

Nhưng cô còn chưa xuống tới nơi đã nghe thấy trong phòng khách truyền đến một âm thanh mềm mại đáng yêu.

“Như vậy có đau không? Có muốn nhẹ hơn không? “

Tô Thi Thi dừng bước, sắc mặt trầm xuống.

Đó là tiếng của Đoàn Ngọc Tường. Sao cô ta lại ở đây?

Cô nâng nhẹ bước chân tiếp tục đi, lặng im không một tiếng động đi qua.

Chỉ thấy trong phòng khách, Bùi Dịch đang nằm úp sấp trên ghế sofa, Đoàn Ngọc Tường nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, đang bôi thuốc trên lưng Bùi Dịch. Nửa người trên Bùi Dịch để trần, vết roi trên lưng sắc bén, da thịt bong tróc.

Trong lòng Tô Thi Thi co rút một trận, đè nén cỗ chua xót trong lòng đang dâng lên cổ, hít một hơi sâu đi tới.

“ Thi Thi? Cô tỉnh rồi? “

Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi đi đến, như là đang làm việc sai trái mà bị tóm được, vội vàng buông thuốc mỡ xuống, co quắp đứng lên, đến tay cũng là ra bộ dáng lúng túng không biết để đâu.

Ban đầu Tô Thi Thi cũng không có tức giận vì chuyện này, nhưng thấy bộ dạng như bị người khác bắt gian tại trận của cô ta, đáy lòng trực tiếp như có dấm chua tuôn rat, xông thẳng lên gáy cô.

Đoàn Ngọc Tường có tư cách làm tiểu tam sao? Cô tuyệt đối không chấp nhận!

Tô Thi Thi còn chưa thèm liếc mắt đến Bùi Dịch nằm úp sấp trên ghế sofa kia một cái, lập tức đi đến bên cạnh Đoàn Ngọc Tường, đoạt lấy thuốc mỡ trong tay cô ta nói:

“Gia giáo Đoàn gia trước giờ vẫn cực kỳ nghiêm khắc, thứ bậc rõ ràng, Đoàn đại tiểu thư cô có phải hay không nên gọi tôi một tiếng thím trẻ? Gọi tên trực tiếp có phải quá thất lễ rồi không? “

“Tôi…”

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường cứng đờ, lời muốn nói ra toàn bộ đều đã quên sạch.

“Sao vậy? Cô không muốn gọi?”

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc cô ta một cái, sau đó ngồi xổm xuống, nắm lấy tay Bùi Dịch, so với giọng điệu đáng yêu vừa rồi của Đoàn Ngọc Tường còn làmmềm mại hơn đầy vẻ nũng nịu: “Anh xem, cháu gái anh ngay từ đầu đã không coi em ra gì.”

Bùi Dịch nhíu mày, anh biết cô gái nhỏ này đang muốn phát hỏa.

Anh rất phối hợp nói: " Vậy em nên đuổi cái người không có lễ phép tôn ti kia ra ngoài, sau này cũng không cho cô ta vào nữa."

" Chú trẻ…"

Đoàn Ngọc Tường vừa nghe, sắc mặt lập tức biến đổi. Không cho cô ta vào, làm sao cô ta tiếp cận Bùi Dịch được?

Cô ta khẽ cắn môi, nói với Tô Thi Thi: "Thím trẻ, vừa rồi là cháu không đúng, thím đừng trách móc."

"Ôi chao, sao tôi lại không thích nghe cô gọi tôi như vậy, cảm thấy tôi tựa như một bà già vậy."

Con ngươi Tô Thi Thi đảo một vòng, trên mặt lộ ra biểu tình cực kì buồn bực: "Thế này đi, cô vẫn nên gọi tôi là Tô tiểu thư thì hơn."

" Cô…"

Đoàn Ngọc Tường xiết chặt nắm đấm, hết sức kiềm chế mới không cãi vã cùng Tô Thi Thi.

Người phụ nữ này đã khiến Đoàn gia long trời lở đất, bây giờ còn quá phận như vậy.

Cô ta có chút tức giận nói: "Chẳng lẽ Tô tiểu thư không biết chú trẻ vì ai mới bị như vậy sao?"

"Đoàn Ngọc Tường."

Bùi Dịch đột nhiên từ ghế sofa bò dậy, trên mặt có nét tức giận, lạnh giọng nói: " Gia đình tôi có việc gì không tới lượt cô nhúng tay, nếu không có việc gì thì mời về đi." "Cháu…"

Khuôn mặt Đoàn Ngọc Tường đỏ bừng, xấu hổ đến nỗi không có cái lỗ nào chui vào. Lớn từng này tuổi, cô ta chưa bao giờ phải chịu đựng nhiều như vậy.

Nhưng mà đối mặt với Tô Thi Thi và Bùi Dịch, cô ta đã vượt quá giới hạn!

"Chú trẻ, chú nghỉ ngơi cho tốt, cháu đi trước."

Đoàn Ngọc Tường hít sâu một hơi, cúi đầu nhanh chóng đi ra cửa.

Sau khi cô ta đi, Tô Thi Thi yên lặng thở dài, âm u nói: "Như vậy cũng có thể chịu đựng được, cô ta đối với anh xem ra tình ý vô cùng sâu sắc. "

Bùi Dịch một lần nữa nằm úp sấp trên ghế sofa, nghe vậy nhíu mày, liếc cô một cái: " Sao vậy? Ghen à?"

"Phải đấy, tình địch đã tới cửa, tôi không phải bánh bao, chẳng lẽ giả vờ không thấy sao?" Tô Thi Thi không khách khi nào thừa nhận.

Hiển nhiên, câu trả lời của cô làm Bùi Dịch sung sướng =))

Anh nằm úp sấp trên ghế sofa, ánh mắt có ý bảo cô: "Bôi thuốc cho tôi. "

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, mở nắp thuốc mỡ, đi đến không chút khách khí ngồi lên người anh.

"Hí… Ngứa da rồi." Bùi Dịch cắn răng.

"May cho anh là tôi không ngồi lên vết roi. Không phải anh cực kì có năng lực sao? Không phải muốn làm đại trượng phu không cho tôi biết sao? Bây giờ sao lại là tôi phải bôi thuốc cho anh?"

Tô Thi Thi vừa trách vừa bôi thuốc mỡ lên vết thương trên lưng anh.

Chỉ là không hiểu sao hốc mắt lại đỏ lên, quả thực muốn khóc.

Người đàn ông này muốn đem sự việc một mình gánh vác làm gì!

Mặt Bùi Dịch trầm xuống, nằm yên không nhúc nhích.

Cô gái này, càng ngày càng lớn mật rồi!

Đột nhiên, có một giọt lành lạnh nhỏ xuống vết thương của anh. Anh nhướng mày, bị vết nước đọng lại có chút đau.

Cô khóc?

Bùi Dịch cau mày muốn đứng lên.

Hai tay Tô Thi Thi ấn một cái, ra lệnh: "Không được nhúc nhích."

Bùi Dịch một lần nữa nằm úp sấp trở lại, như là nghĩ tới điều gì, khóe miệng chậm rãi cong lên: "Cô gái ngốc, có phải tưởng tôi vì em mà bị đánh không?"

Động tác bôi thuốc của Tô Thi Thi ngừng lại một lát: "Chẳng thế thì còn là gì?"

"Chẳng qua nhà họ Đoàn biết Cao ốc Đoàn thị phá nổ tung có liên quan đến tôi thôi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Anh… Cho anh đau chết! "

Tô Thi Thi tức giận đánh một cái lên vết thương của anh. Uổng công cô cảm động như vậy, thì ra là tự mình đa tình.

Cô lành lạnh nói: "Vậy chắc hẳn anh bị mắng xối xả nhỉ? Chẳng trách không muốn cho tôi biết, chắc chắn là sợ mất mặt?"

Lần này đến lượt Bùi Dịch đen mặt, mím môi không nói gì thêm.

Nếu không muốn cho mẹ anh có một chút tiếng nói trước mặt ông ta, anh có thể để Đoàn Kế Hùng đánh anh? Nằm mơ.

"Sao anh lại muốn để họ biết Cao ốc Đoàn thị là anh hủy?" Tô Thi Thi buồn bực hỏi.

Dựa vào mưa kế của Bùi Dịch, có thể dễ dàng để Đoàn gia điều tra ra sao?

Bùi Dịch âm trầm nói: "Để họ biết tôi làm ra chuyện này, họ chỉ thêm tức giận."

Tô Thi Thi nghĩ lại, gật mạnh đầu: "Không sai! "

"Đáng chết, tại sao lại không để tôi đi xem? Lúc ấy lão già kia nhất định tức giận đến nổi giận lôi đình đi? Cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ! Hơn nữa, có phải bọn họ muốn gả Đoàn Ngọc Tường cho anh không?"

Tô Thi Thi nghĩ đến vừa rồi bộ dáng nhẫn nhịn cùng tích cực của Đoàn Ngọc Tường, chẳng lẽ lại không nhìn ra?

Chỉ sợ cha con họ Đoàn bây giờ là muốn thay Bùi Dịch cưới con dâu đi.

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Cho nên em phải cẩn thận, tôi đúng là cực kỳ dễ bị cướp đoạt."

"Đi chết đi! Tôi cũng có đầy người theo đuổi tốt hơn anh đấy?" Tô Thi Thi nhíu mày nói.

Ý cười trong mắt Bùi Dịch ngừng lại, bò lên từ ghế sofa, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi: "Em nói lại lần nữa?"

Tô Thi Thi nhảy xuống sofa bỏ chạy.

Xong đời rồi, nói lỡ miệng.

Nếu để Bùi Dịch biết người theo đuổi cô là ai….

Tô Thi Thi vừa chạy vừa run run, hoàn toàn không dám nghĩ tiếp.

123. Chương 123: Nước Miếng Tiêu Viêm

Edit: ThuyenLeK3

Beta: @twinsyl

Trong lúc này, trong đại sảnh của biệt thự chỉ còn lại có giọng nói ngầm bị thương của Bùi Dịch.

"Tô Thi Thi, em lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Thi Thi sợ tới mức toàn thân lông tơ đều đã dựng thẳng lên, trong lòng có chút chột dạ, trợn mắt nhìn anh, vừa nói vừa lui về sau: "Tại sao tôi phải nói lại cho anh?"

"Tại sao?" Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, xem biểu hiện của cô, sợ là thật có chuyện này rồi.

Trong lòng anh tràn ngập tức giận, nâng bước đuổi theo: "Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!"

"Anh, anh đừng tới đây!" Tô Thi Thi không biết chính mình chột dạ cái gì, chỉ là nhìn rthấy Bùi Dịch như vậy, để cho cô theo bản năng nghĩ muốn chạy trốn.

"Tôi hiện tại độc thân, có người theo đuổi có cái gì mà gọi là kì lạ?" Tô Thi Thi chạy đến cửa thang lầu, quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Dịch.

"Độc thân?" Bùi Dịch mặt chải quét một phen liền đen, "Xem ra là tôi không đủ cố gắng, cho em có loại ảo giác này."

"Anh… anh bình tĩnh. Bùi tiên sinh, anh vạn lần đừng kích thích, sau lưng anh còn đang bị thương…" Tô Thi Thi cảm nhận được Bùi Dịch giống như thực sự có chút tức giận, sợ tới mức vội vàng hướng trên thang lầu chạy.

"Em chạy thử xem?" Bùi Dịch một tiếng gầm nhẹ, để trần nửa người trên, mặt trầm xuống đuổi theo.

Tiếng bước chân trầm ổn giống như một cái sấm rền gõ vang trong ngực Tô Thi Thi.

Giờ khắc này, lòng của cô không biết sao vậy, tim đang đạp mạnh điên cuồng

"Gâu gâu!"

Ngay tại thời điểm Bùi Dịch bắt lấy tay Tô Thi Thi, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng chó sủa.

Nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy hai cái bóng một đen một vàng rất nhanh xông tới, thẳng tắp chạy theo hướng cầu thang chỗ Tô Thi Thi đang đứng bên này.

"Đại cẩu tử!"

Tô Thi Thi liền như nhìn thấy cứu tinh, khom lưng luồn lách thoát khỏi cánh tay Bùi Dịch, hướng trong phòng khách chạy tới.

"Oẳng oẳng!"

Đại cẩu tử bị nhốt tại hậu viện mấy ngày, rất không dễ dàng trốn được, nhìn thấy nữ chủ nhân đặc biệt vui mừng, dụng đầu cọ xát tay Tô Thi Thi, toét miệng, cười đến cực kỳ đáng đánh đòn.

"Quản gia."

Bùi Dịch nhìn đến bóng dáng hai con chó này, sắc mặt liền trở nên tối đen vô cùng.

Ngoài cửa, tiểu quản gia của biệt thự đang chạy vào, trán nhỏ giọt mồ hôi lạnh, nhìn thấy trong phòng khách một màn này, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Tiên sinh, thực xin lỗi. Tôi lập tức đem chúng nó mang đi!"

"Gâu…gâu!"

Vẫn ngồi xổm bên cạnh Đại cẩu tử đang chán đến chết, Tiểu Vịnh nhìn thấy quản gia tiến vào, liền ưỡn cong thân thể, hướng ông ta sủa lớn một tiếng."Ôi mẹ ơi!" Quản gia run lên, sợ tới mức thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Chó ngao Tây Tạng này lúc tức giận cũng không phải là nói đùa.

"Quản gia, ông đừng động vào nó, như thế này ông có thể sẽ bị thương." Tô Thi Thi thấy thế lập tức nói.

Trong lòng cô lại đang vui mừng muốn chết.

Hai con chó này tới thật là đúng thời điểm!

Tô Thi Thi đem Đại cẩu tử đặt tại bên người, Bùi Dịch đứng ở chỗ không xa nhíu mày nhìn cô.

Tô Thi Thi hướng quản gia liếc mắt ra hiệu, để cho ông đi trước. Dắt Đại cẩu tử theo sau, ánh mắt lướt qua nửa người trên hoàn mỹ của Bùi Dịch, nheo mắt lại:

"Nếu không để cho Đại cẩu tử liếm miệng vết thương giúp anh? Nghe nói nước miếng chó có thể sát trùng, đối với việc khôi phục miệng vết thương đặc biệt tốt."

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, mặt triệt để đen, nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Em lặp lại lần nữa, tôi không ngại em tự thân tự lực!"

"Anh… Lưu manh!"

Tô Thi Thi run run một phen, người đàn ông vô sỉ này bắt đầu sẽ luôn luôn không có điểm dừng.

Cô vỗ vỗ đầu Đại cẩu tử ý bảo đứng lên, tròng mắt quay tròn xoay xoay, kéo Đại cẩu tử hướng cửa đi ra.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, đối với chó ngao Tây Tạng màu đen bên cạnh bảo: "Tiểu vịnh, phòng thủ!"

"Gâu gâu!"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trước mắt một cái bóng đen chớp lóe, trong lòng hiện lên một ý nghĩ không lành. Đợi cho thấy rõ ràng khi đó, chỉ thấy chó ngao Tây Tạng kia vốn đang hào hứng không hiểu sao vậy lúc này đang như hổ rình mồi ngồi xổm ở cửa, một bộ dạng đe doạ không cho bất cứ ai lại gần.

Tô Thi Thi mặt liền đen lại, vỗ vỗ đầu Đại cẩu tửbên cạnh, thương lượng nói: "Đi bắt con dâu về đi."

"Phì phì…" Đại cẩu tử nghiêng đầu, lè lưỡi, trên mặt lộ vẻ ngốc nghếch.

Hoàn toàn nghe không hiểu tiếng người.

Tô Thi Thi bất lực. Vừa đến thời điểm mấu chốt liền không đáng tin cậy!

Cô thấy người đàn ông phía sau đang càng ngày càng gần, trong lòng muốn khóc đều có rồi. Chuyện này có phải hay không là tự lấy cục đá đập chân chính mình?

"Lại đây, đừng làm cho tôi tức giận." Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía anh ta híp mắt cười, nịnh nọt nói: "Có thể hay không đừng động thủ, hãy thương lượng chút đi, anh xem anh cũng bị thương…"

"Đừng làm cho tôi nói lần thứ hai." Bùi Dịch ngầm bi thương nói.

Tô Thi Thi bỉu môi, buồn bực trong lòng nhưng cũng đành phải gật đầu.

Cộng thêm cô cũng sợ "con dâu", có thể làm được gì!

Cô đang nghĩ ngợi, tại sao phải chạy trốn như vậy, Bùi Dịch đã nhanh chóng vươn cánh tay dài, một lần nữa nắm giữ cánh tay cô.Lúc sau Tô Thi Thi cảm thấy một trận cơ thể bị lay chuyển, nháy mắt tiếp theo cô liền ghé vào đầu vai Bùi Dịch.

"Mỗi lần đều chỉ dùng có chiêu này, anh không chán nhưng tôi chán nha?" Tô Thi Thi buồn bực nói.

"Em động đậy, miệng vết thương của tôi đã bị rách lần nữa, em phải chịu trách nhiệm."

Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, nâng bước khiêng cô hướng trên lầu đi lên.

Tô Thi Thi tức giận đến hận không thể cắn anh một cái, chỉ là thời điểm Bùi Dịch đang bế cô đi đến phòng ngủ, đặt cô trên mặt đất, rồi chính mình đến bên giường nằm úp sấp.

"Hãy xử lí sạch sẽ miệng vết thương." Bùi Dịch nói xong cũng không nói thêm gì.

Tô Thi Thi sửng sốt, nhìn đến phía sau lưng anh ta có một vết roi tàn bạo, tâm tình hỗn loạn một phen, cũng không dám nói đùa thêm, đem thuốc mỡ lấy ra, một lần nữa thay anh ta bôi thuốc.

Đợi cho cô vội vàng đến khi bôi xong, phát hiện Bùi Dịch vậy mà ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi tay khẽ xoa khuôn mặt đang say ngử của Bùi Dịch, đáy lòng một nơi nào đó có chút rầu rĩ, mà còn nhiều ấm áp.

"Thời gian này anh nhất định bận rộn đến không có thời gian nghỉ ngơi rồi?" Tô Thi Thi ở trong lòng thì thào hỏi.

Bùi Dịch tuy không nói, nhưng là cô biết, vì giúp cô, Bùi Dịch một mực làm việc mờ ám sau lưng cô.

Khi cô đi Dương thành trong ba ngày này, Bùi Dịch hiển nhiên không có nhàn rỗi.

"Anh hôm nay làm vì tôi, ngày khác tôi chắc chắn báo đáp." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Mà lúc này, gian nhà chính của Đoàn gia không khí dị thường mà ngưng trọng.

Đoàn Kế Hùng để cho hạ nhân đánh Bùi Dịch xong, trong lòng vẫn như cũ chưa hết giận. Lúc này đang ngồi ở trong thư phòng, thở phì phì trừng mắt nhìn vợ của chính mình.

Nhậm Tiếu Vi ngồi ở bên cạnh, trên mặt biểu tình nhìn không ra cái gì.

Hai người đã duy trì cục diện này đã hơn nửa giờ.

Cuối cùng vẫn lại là Đoàn Kế Hùng dẫn đầu thỏa hiệp. Cho tới nay, ông vì người vợ này vẫn luôn như vậy, không hờn không giận.

"Tôi không nghĩ tới nuôi một con sói trong nhà, vậy mà hủy đi Đoàn thị! Bà nói cho tôi biết, nó tới cùng làm như vậy vì cái gì!" Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

Nhậm Tiếu Vi xoa xoa trán. Mới vừa rồi náo loạn như vậy, làm cho bà choáng váng bệnh đau đầu lại tái phát.

Bà có chút suy yếu nói: "Tôi đã sớm nhắc nhở ông, Tiểu Dịch từ nhỏ liền có chủ kiến. Tôi tuy nhiên là mẹ ruột của nó, nhưng là cũng không hiểu được biết tâm tư của đứa con này".

Bà nói xong dừng một chút, sắc mặt có chút ngưng trọng, mạnh miệng nói: "Tôi đã đề nghị cùng Tô tiểu thư là không xung đột, bằng không liền là trực tiếp đem Tiểu Dịch ra bên ngoài làm chuyện gì thì không ai biết được."

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống. Nhậm Tiếu Vi nói có đạo lý. Đúng là tùy ý để cho tiểu nghiệp chủng kia ở lại trong trang viên, ông thật sự quá khinh suất.

Nhất là hiện tại cao ốc của Đoàn thị bởi vì bị đánh cho nổ tung, ông ta đã trở thành trờ cười trong giới kinh doanh, cục tức này ông ta nuốc không trôi.

"Sau này chuyện này liền để cho bà ra mặt, tôi tin tưởng bà có thể giải quyết tốt." Đoàn Kế Hùng nghĩ nghĩ nói.

Nhậm Tiếu Vi sắc mặt khẽ tối sầm lại, nhưng không có phản bác.

Lại ngồi một hồi, bà đi qua đỡ Đoàn Kế Hùng, ôn nhu nói: "Ông vừa mới từ bệnh viện trở về, đừng kích động tổn hại sức khỏe. Hôm nay là theo ngày nói chuyện video với Đồng Đồng, tôi đã bảo cho người ta chuẩn bị tốt rồi."

Đoàn Kế Hùng vừa nghe đến con trai nhỏ của mình, sắc mặt lập tức mềm mại trở lại.

Nhậm Tiếu Vi nhìn người chồng lớn hơn mình hai mươi mấy tuổi, thân thể già nua, trong mắt chán ghét chớp lóe rồi biến mất.

Nhịn nhiều năm như vậy, rốt cục sắp kết thúc!

Cho dù là không muốn. Sống chung đến bây giờ, rốt cục cũng sắp kết thúc.

Tô Thi Thi còn chưa khôi phục lại tinh thần sau khi bà ngoại cô quá đời, nhưng là chỉ nghỉ ngơi một ngày, sau đó, vẫn trở về công ty đi làm.

Công trình gian khách chính thức khởi công, cô làm chủ Thiết Kế, vùi đầu vào, khẩn trương bận rộn trong đó.

Vào thời điểm giữa trưa, đột nhiên có người tới nói cho cô: "Thi Thi, có một vị xưng là Hà tiên sinh đến tìm cô, đang đợi ở trước đại sảnh"

"Hà tiên sinh?" Đang định đứng lên nghỉ ngơi một chút Tô Thi Thi nhướng mày.

"Đúng rồi, anh ta nói là bạn trai trước của cô..." Người đồng nghiệp thật cẩn thận nhìn cô.

"Bạn trai trước?" Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống.

Cô chỉ có một lần yêu đương, lại là họ Hà, không phải là Hà Chí Tường thì còn ai?

Hôm qua bị mưa dột. Hôm nay thợ tới sửa. Đang bị khủng bố lỗ tai. Trời bực mình quá

124. Chương 124: Bạn Trai Cũ

Hà Chí Tường tìm đến cô làm cái gì?

Tô Thi Thi nhíu đôi mi thanh tú lại, trực giác mách bảo cô đây không phải chuyện tốt.

"Thi Thi, kia thật sự là bạn trai cũ của cô sao?" Đồng nghiệp tò mò hỏi han.

Trước Bùi Dịch tới công ty cõng Tô Thi Thi ra ngoài, hiện các bộ phận trong công ty sớm biết cô là người phụ nữ của Bùi tiên sinh. Thật sự không nghĩ tới bạn trai cũ vậy mà đã tìm tới cửa.

"Uh'm, thời niên thiếu gặp được cặn bã." Tô Thi Thi chẳng kiêng dè nói.

Đồng nghiệp hiểu rõ liền gật gật đầu, vỗ vỗ bờ vai cô: "Vậy cô mau đi xem một chút đi. Tôi nhìn hắn mặt mày không tốt lắm. Trong công ty hay tung tin đồn thất thiệt, cô cũng biết mà."

Tô Thi Thi gật gật đầu, trong lòng có chút phức tạp.

Kể cả người bình thường cũng nhìn ra Hà Chí Tường không phải kẻ tốt lành, trước kia cô quả là quá mù quáng mới đồng ý lấy hắn.

Lúc này đúng là thời gian nghỉ ngơigiữa trưa. Lúc Tô Thi Thi đến dưới lầu, Hà Chí Tường đang ngồi ở lầu một trong phòng khách.

"Thi Thi." Hà Chí Tường vừa thấy Tô Thi Thiđến, lập tức cười đứng lên.

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Hà tiên sinh, tìm tôi có việc gì?"

"Anh nghĩ có chuyện muốn nói với em. Bên cạnh có quán cà phê, chúng ta đi nơi đó nói đi."

"Không cần, cứ trực tiếp đi ra ngoài nói đi."

Tô Thi Thi nói xong không đợi Hà Chí Tường nói chuyện, liền đi ra ngoài Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc.

Chồng trước gạt người ta nói là bạn trai cũ của cô, ngay cả thân phận thật cũng không dám nói, hiển nhiên là sợ bị người khác biết.

Nếu hắn kiêng dènhư vậy, Tô Thi Thi đương nhiên phải giúp hắn.

"Em..."

Hà Chí Tường biến sắc, trong lòng tức giận nhảy lên cao. Nếu không phải có chuyện cần cô giúp, hắn sẽ không muốn tới nơi này xem sắc mặt của cô.

Đii ra bên ngoài Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi đứng ở một nơi không tính quá hẻo lánh, quay đầu đối với Hà Chí Tường hỏi: "Nói đi, cái chuyện gì."

“Tô Thi Thi, cô hiện tại thực lạnh lùng.” Hà Chí Tường nhíu mày nói.

Trước kia Tô Thi Thi ôn nhu săn sóc, cũng không phải là giống như hiện tại hoàn toàn xa lạ.

Tô Thi Thi nghe xong liền cảm thấy buồn cười.

Cô đối hắn không lạnh đạm thờ ơ, chẳng lẽ muốn nhiệt tình sao? Người đàn ông này, thật đúng là tự dát vàng lên mặt mình.

“Nếu Hà tiên sinh không có chuyện gì cần nói, vậy tôi đi về trước đây. Tôi thật sự rất bận.” Tô Thi Thi nói xong xoay người muốn đi.

Hà Chí Tường vội vàng ngăn cô lại, tay hắn theo bản năng liền muốn tới bắt lấy tay cô.

Tô Thi Thi không dấu vết tránh đi, đứng lại thân thể, mặt không chút thay đổi nhìn hắn.Hà Chí Tường sắc mặt tối sầm, ánh mắt lườm Tô Thi Thi một cái, thu tay vừa rồi bỏ ra về, hít sâu một hơi, chịu đựng tức giận nói: “Tôi hôm nay tới là muốn nhờ cô giúp tôi đi nói với Tần tổng bên kia buông tha cho tôi đi.”

“Cô cũng biết, công ty của anh ta đang mạnh mẽ chèn ép Hà thị, tuyên bố muốn thu mua Hà thị. Tô Thi Thi, cho dù cô hận tôi và mẹ tôi, nhưng mà công ty này là của cha tôi để lại, ông ấy trước nay chưa từng bạc đãi cô?”

Tô Thi Thi sửng sốt. Cô tuy đoán được Hà Chí Tường tìm đến cô chỉ có thể là vì chuyện này, nhưng là không nghĩ tới hắn lại lấy người cha đã chết của mình ra làm cái cớ.

Cô có chút muốn cười: “Hà Chí Tường, anh dựa vào cái gì, nghĩ đến các người đối với tôi làm ra nhiều tổn thương như vậy, tôi sẽ giúp các người sao?”

Tô Thi Thi không khỏi muốn hỏi nữa, trong mắt bọn họ cô chỉ là người đần độn sao?

Hà Chí Tường sắc mặt cứng đờ, ngữ khí mềm mỏng nói: “Chuyện xảy ra trước kia là chúng tôi không đúng, nhưng cô hiện tại đã tìm được người tốt, coi như là vì họa được phúc đi. Nhưng còn tôi không thể mất đi Hà thị, tôi biết Tần tổng chẳng qua là muốn thay cô xả giận. Cô chỉ cần nói một câu, anh ta sẽ thu tay lại.”

“Ahh quá coi trọng tôi rồi.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Mẹ con Hà gia coi tiền bạc như mạng, vì muốn giữ lại công ty nên mới đến cầu xin cô, thật đúng là chỉ có bọn họ mới làm được.

Tô Thi Thi rất muốn hung hăng từ chối để cho hắn triệt để hết hy vọng, cuối cùng cũng chỉ nguyền rủa bọn họ không đượcchết tử tế.

Đúng là trong đầu không tự giác nhớ tới lời bà ngoại cô nói.

“Không cần ghi hận.”

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm, trong mắt hơi nước dày đặc.

“Được.” Tô Thi Thi hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

“Cô đồng ý?” Hà Chí Tường mi mắt sáng lên.

Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng xong, liền nghe Tô Thi Thi nói: “Tôi đồng ý với anh, tôi hẳn không thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại. Nhưng tôi cũng sẽ không đi nói với Tần Phong bất luận cái gì.”

“Anh ta đường đường là tổng giám đốc của một công ty, hẳn có thể tự mình suy xét. Các người chỉ cần không quá đáng, anh ta cũng sẽ không làm khó dễ các người, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nếu Tần Phong cùng Bùi Dịch thật sự muốn thu mua Hà thị, đâu nào có chuyện sẽ kéo dài nhiều ngàynhư vậy? Hiện tại Hà thị cũng sớm đã đổi chủ.

Bùi Dịch nói qua, anh muốn từ từ hành hạ những người từng coi thường cô.

Bùi Dịch biết di ngôn của bà ngoaij cô. Tô Thi Thi cũng hướng anh ngấm ngầm biểu đạt qua, cô không hề nghĩ muốn mọi chuyện ồn ào này càng ngày càng căng thẳng.

“Để cho chuyện này đến đây kết thúc đi.” Tô Thi Thi nói xong xoay người rời đi.

“Cô thật sự không muốn giúp tôi sao?”Hà Chí Tường mạnh bắt được cánh tay Tô Thi Thi, trong mắt có một tia tức giận: “Không phải là chuyện gì quá đáng, cô vậy mà thấy chết mà không cứu!”

“A - -” Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, trong lòng chỉ còn lại thất vọng.

Thì ra cô trước đây thật quá mù quáng rồi, vậy mà cảm thấy được cái người đàn ông trước mặt này chỉ số thông minh kém như vậy yêu thương cô.

Ngay cả lời người khác khuyên nhủ đều đã nghe không hiểu, Hà thị chưa bị đóng cửa, thật sự là không dễ dàng.

“Anh còn thử động tay động chân với tôi nữa xem, tôi liền gọi bảo an tới.”

Tô Thi Thi rút tay ra, xoay người hướng Xây dựng Tiệp Khắc đi đến.

“Thi Thi!” Hà Chí Tường vẫn còn đuổi theo, bảo an ởcửa lập tức chạy đến ngăn cản hắn.

Hà Chí Tường tức giận đến muốn mắng người.

Nơi xa trong một cái góc xó, theo đuôi Hà Chí Tường đến đây Đoàn Ngọc Lộ thấy này toàn bộ mọi chuyện, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Nhất là lúc mới nhìn đến Hà Chí Tường vậy mà lôi kéo tay Tô Thi Thi, tức giận đến muốn xông lên đánh người rồi.

“Gian Phu Dâm Phụ, tôi sớm liền biết anh lại vẫn thích cô ta!” Đoàn Ngọc Lộ nắm chặt quả đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Anh lúc nào cũng nói Tô Thi Thi tốt hơn tôi, tôi sẽ để cho anh xem tới cùng người nào mới có thể giúp anh!”

Đoàn Ngọc Lộ nhìn chằm chằm Hà Chí Tường ảo não quay mặt, lạnh giọng nói.

“Cô ấy không chịu giúp anh đi cầu xin đúng không? Tôi có biện pháp!”

Đoàn Ngọc Lộ nói xong, xoay người hướng tới xây dựng Hỗ Thâm bên kia chạy tới.

Cô ta cũng không phải lần đầu tiên đến chỗ này. Trước vì cùng Tần Phong quan hệ thân thiết, có một thời gian cô ta ba ngày hai bữa liền chạy tới nơi này, lễ tân ngay đại sảnh cũng đã sớm nhận ra cô ta.

“Đoạn Nhị Tiểu Thư, tổng giám đốc đang bận, cô…”

“Nếu biết tôi là ai, còn dám ngăn cản tôi, không muốn ở trong này làm việc nữa sao?” Đoàn Ngọc Lộ lạnh lùng liếc nhân viên lễ tân kia một cái, lập tức hướng tới thang máy đi đến.

Nhân viên lễ tân không dám cản cô ta, đành phải gọi cho thư ký tổng giám đốc thông báo.

Lúc Đoàn Ngọc Lộ đến văn phòngtổng giám đốc, đã có thư ký ở bên ngoài.

“Đoạn Nhị Tiểu Thư, mời vào bên trong.” Thư ký đối với Đoàn Ngọc Lộ cung kính nói.

Đoàn Ngọc Lộ khinh thường liếc vị thư ký kia một cái, trong lòng cao hứng cực kỳ. Cô ta liền biết Tần Phong hẳn không không nể mặt cô ta!

“ANh Tần Phong, em đến thăm anh này.”

Đoàn Ngọc Lộ theo thói quen đi vào văn phòng, nhìn thấy Tần Phong ngồi ở trên ghế sofa dùng trà, trong mắt ánh sáng chớp lóe rồi biến mất, vui vẻ chạy tới.

“Tới tìm tôi làm cái gì?”

Tần Phong như cso như không nhìn cô ta, chỉ chỉ bên cạnh sô pha: “Ngồi đó đi.”

“Người ta là vì nhớ anh, đến đâyy thăm anh thôi.” Đoàn Ngọc Lộ yểu điệu nói. Gặp trên bàn đặt một bộ dụng cụ pha trà, cô ta ngồi xỗm bên cạnh bàn trà, nói: “Em giúp anh pha trà.”

Tần Phong từ chối cho ý kiến, thừa dịp lúc Đoàn Ngọc Lộ cúi đầu pha trà, nhìn thoáng qua trong văn phòng kế bên, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

"Tôi nghe nói người của Đoàn gia không phải đang tìm cô sao? Cô vậy mà còn dám tới nơi chạy loạn." Tần Phong giống như cực kỳ quan tâm nói

Anh ta vừa nói đến chuyện này, Đoàn Ngọc Lộ lập tức liền thở phì phì nói: "Ngày đó anh giúp đỡ kẻ tiện nhânTô Thi Thi kia phái vệ sĩ coi chừng em, em còn chưa tìm anh tính sổ nha."

Tần Phong khóe miệng nhếch lên: "Tôi làm vậy còn không phải là vì bảo vệ cô sao? Bằng không cô đã sớm bị người của Đoàn gia bắt trở về."

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe có đạo lý, gật gật đầu nói: "Nếu không phải tại kẻ tiện nhânTô Thi Thi kia,em làm sao lại thảm như vậy chứ?"

Cô ta nói xong đặt trà đến trước mặt Tần Phong, tức giận nói: "Anh Tần Phong, anh không biết đâu, cái con tiểu tiện nhânTô Thi Thi kia có bao nhiêu quá đáng. Cô ta chẳng những quyến rũ chú trẻ của em, vậy mà lại còn đi quyến rũ chồng em nữa chứ!"

Quyến rũ chồng cô ta? Đó không phải là nói Tô Thi Thi nối lại tình xưa với chồng cũ sao?

Tần Phong sắc mặt nhíu lại, theo bản năng hướng phòng kế bên nhìn thoáng qua.

Chuyện này giống như có phần không khống chế được nha!

Sáng giờ 4 chương rồi ha. Có nên thêm ko ta???

125. Chương 125: Hù Chết

Trong văn phòng không khí chẳng biết lúc nào có chút ngưng trọng. Trong lúc này, chỉ còn lại có Đoàn Ngọc Lộ đang lải nhải oán giận.

"Em mới vừa mới thấy cô ấy vậy mà tại vụng trộm gặp mặt chồng em, nhưng lại nắm tay hắn, cực kỳ thân mật!"

"Anh Tần Phong, chắc anh cũng biết. Cô ấy trước kia theo đuổi chồng em, nhưng mà chồng của em cho tới bây giờ liền chưa từng yêu cô ấy. Kẻ tiện nhân kia vậy mà vẫn quấn hắn, đem nhà của em quậy đến long trời lở đất."

Đoàn Ngọc Lộ nói xong, hốc mắt liền đỏ lên, nước mắt chậc chậc chảy xuống, vừa khóc vừa nói: "Ahh hẳn cũng nghe nói, em sau khi gả đến Hà gia phải chịu qua bao nhiêu bi thảm…"

"Kẻ tiện nhân Tô Thi Thi này không muốn nhìn thấy em và chồng mình thân mật, nên mới bám theo chú trẻ của em không buông, làm cho quan hệ giữa em và cha mẹ bây giờ cũng không tốt."

Tần Phong trên mặt tươi cười đã trở nên cứng ngắt rồi. Anh ta vốn dĩ nghe nói Đoàn Ngọc Lộ tìm đến mình, muốn nhìn xem cô ta đang muốn làm thêm chuyện điên khùng gì.

Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới cô ta vậy mà lại chạy tới chỗ anh kể khổ, lại còn chửi bới Tô Thi Thi như vậy.

Không biết tại sao, anh ta cảm giác được phía sau lạnh buốt, mồ hôi lạnh trên trán đều sắp rơi xuống đến nơi.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời, anh ta tuyệt đối hối hận rồi!

Anh ta theo bản năng hướng văn phòng kế bên nhìn xem thử, bên trong vẫn như cũ không có động tĩnh gì. Nhưng mà, nhiệt độ trong văn phòng cảm thấy được so với lúc trước thấp hơn rất nhiều.

"Anh Tần Phong, hiện tại cô ấy cố ý châm ngòi làm quan hệ Hà gia cùng Đoàn gia căng thẳng, nên mới khiến cho anh hiểu lầm rồi. Anh không cần thu mua Hà thị có được hay không? Không thể để cho người phụ nữ kia được như ý." Đoàn Ngọc Lộ nói xong đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần Phong khóe miệng nhếch lên, trong mắt đều là lãnh ý.

Anh còn đang nghĩ cô ta sao đột nhiên chạy tới chỗ anh kể khổ, thì ra là vì mục đích này.

Buông tha Hà thị?

Nếu lúc trước thì còn có khả năng, hiện tại như vậy…

Tần Phong nghĩ nghĩ nói: "Cô như vậy ý là nói cô và chị gái cùng cha khác mẹ của mình có phải quan hệ không tốt hay không? Dù sao Thi Thi cũng không có muốn làm hại các người."

"Ai nói? Anh Tần Phong, anh có biết em hiện tại có bao nhiêu thê thảm! Đều là bị con nhỏ kia hại. Cô liền là cái đồ gái điếm, là cái đồ kỹ nữ, mà còn bày đặt giả vờ thuần khiết!"

Đoàn Ngọc Lộ càng nói càng kích động.

"Vậy sao?"

Đoàn Ngọc Lộ vừa dứt lời, trong văn phòng đột nhiên vang lên một giọng nói ngầm bi thương.

Sau đó, từ trong phòng kế bên truyền đến một trận nặng nề tiếng bước chân, một người đàn ông thân hình cao lớn mặt trầm xuống, từng bước một hướng bên ngoài đi tới."Chú… Chú trẻ?"

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến bộ dáng của anh, sắc mặt liền trở nên trắng bệch vô cùng, không thể tin trừng to mắt.

Bùi Dịch sao lại ở chỗ này? Tiêu rồi!

Cô ta chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, có cảm giác như sắp tận thế muốn mau chóng bỏ trốn.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi địa nhìn cô ta, toàn thân tản ra khí lạnh, làm người ta như bị đông lạnh run run lên.

"Kỹ nữ?" Bùi Dịch mở miệng, giọng nói lạnh lẽo đến có thể đông chết người.

"Cháu, cháu…" Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức trực tiếp quỳ ở trên mặt đất, thân thể run run đến nỗi cả việc nói đều nói không hoàn chỉnh.

Bùi Dịch sủng nịnh Tô Thi Thi như vậy, nghe được những lời nói mới rồi, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!

"Anh Tần Phong, anh mau giúp em nói một câu." Đoàn Ngọc Lộ quay đầu nhìn Tần Phong, cầu cứu nói.

Tần Phong xoa mồ hôi lạnh, cho cô ta một biểu tình lực bất tòng tâm. Anh vừa rồi đã ở giúp cô ta tìm lối thoát, đúng là kẻ ngu ngốc này một chút cũng không hiểu.

Hiện tại ngược lại đưa anh cũng kéo xuống nước rồi.

Tần Phong thật cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Bùi Dịch, lòng dạ đều đã đang run run.

Anh ta phỏng chừng cũng sắp phải xong đời rồi, sớm biết rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy anh sẽ không đem ôn thần này cho lên đây!

"Tần Phong, lập tức thu mua Hà thị."

Bùi Dịch nhàn nhạt nói, bình tĩnh giống như là đang nói thời tiết hôm nay thật tốt một dạng.

Tần Phong sắc mặt ngẩn ra, gật gật đầu: "Tôi biết rồi."

Bùi Dịch lần này là thật sự là tức điên rồi.

Vốn là, người phụ nữ của mình bị bọn họ bắt nạt không nói, phía sau còn bị người ta chửi bớinhư vậy, người đàn ông kia làm sao nhịn được chứ?

“Chú trẻ, người hãy bỏ qua cho chúng tôi lần này đi!” Đoàn Ngọc Lộ quỳ trên mặt đất, khóc nói.

Hiện tại Đoàn gia chặt đứt kinh tế của cô ta, cô ta không thể đi alfm, chỉ có thể trông cậy vào Hà gia.

Nếu Hà gia cả Hà thị đều không có, chẳng phải muốn bọn họ đi ăn không khí sống qua ngày sao?

Bùi Dịch mặt như phủ băng, chỉ là lạnh lùng liếc cô ta một cái, khóe miệng gợi lên quét xuống lãnh ý.

“Mặt khác thông báo cho Hà Chí Tường, Hà thị bị thu mua tất cả đều là nhờ Đòan Nhị Tiểu Thư ban tặng!”

Tần Phong run run một phen, người đàn ông này quá độc ác.

Quả nhiên, Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe trực tiếp sụp đổ, khóc nói: ”Các người nói như vậy, bọn họ nhất định sẽ đánh chết tôi!”

“Chú trẻ, cháu van cầu người, cháu sau này không mắng Tô Thi Thi, người hãy bỏ qua cho cháu đi!”

“Buông tha các người?” Bùi Dịch nhìn cô ta đầy châm biếm, “Vậy các người có nghĩ tới buông tha cô ấy sao?”Anh giờ phút này trong đầu tất cả đều là Tô Thi Thi ghé vào bên cạnh thi thể bà ngoại mình, bộ dángkhóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Ủy khuất này của cô, mặc dù cô không cam lòng, cho dù cô phẫn nộ! Nhưng vì bà ngoại, cô lại yên lặng đem thù hận nuốt ở trong bụng, muốn nhịn để bình yên cái loại bất đắc dĩ này, anh đều đã nhìn thấy được.

Nhưng mà những người này hiểu được sự nhượng bộ của cô sao?

Kỹ nữ, tiện nhân…

Những lời chửi mắng như vậy anh tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Cô gái nhỏ kia của anh sạch sẽ, thuần khiết như vậy, anh tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào sỉ nhục cô như vậy!

“Ném ra ngoài.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Tần Phong lập tức vỗ vỗ tay, nháy mắt tiếp theo, thư ký liền mang theo bảo an tiến vào, vác Đoàn Ngọc Lộ lên liền đi.

Đoàn Ngọc Lộ còn chưa phản ứng kịp, một cái vẻ nhìn về phía Tần Phong cầu cứu.

Tần Phong lau trán, chỉ có thể lắc đầu cười lạnh.

Người ngu xuẩn đến nước này, còn thật là khó khăn cứu cô ta rồi.

“Cái quặng mỏ ở Bắc Phi kia tôi thu lại.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, bỏ lại một câu như vậy liền đi ra bên ngoài.

“A, cậu hẳn không ác độc như vậy chứ?” Tần Phong nháy mắt từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

Anh ta lần này thật sự là tai bay vạ gió nha, tại sao mỗi lần bị thương luôn luôn là anh ta!

Một cái quặng kim cương, vậy mà cứ như vậy mất rồi!

Trước đó anh ta phải lải nhải suốt ngày, vì Bùi Dịch làm trâu làm ngựa mới khiến cho Bùi Dịch đáp ứng đưa cho anh ta!

Anh ta tức giận lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi cho Tô Thi Thi.

“Thi Thi à, em cần phải thay anh quyết định nha. Người đàn ông của em càng ngày càng quá đáng rồi, bây giờ không khác gì đám Vampire chuyên hút máu cả!”

Đầu bên kia Tô Thi Thi đang cùng nhóm Thiết Kế Sư thương lượng bản thiết kế chi tiết, nghe vậy nhíu một phen mi, không hề nghĩ ngợi đã nói: “Vậy thì chúc mừng anh, tiếp tục làm một nguồn cung cấp máu vô hạn đi.”

Cô nói xong liền đem di động nhét vào trong tủ, sau đó lại vùi đầu vào công việc bận rộn.

"Này… Tô Thi Thi em hơi quá đáng nha! Anh vốn đang mật báo cho em mà, hiện tại chính em trở về đối mặt với bão táp đi!"

Tần Phong thở phì phì cúp điện thoại.

Coi tình hình vừa rồi, sắc mặt Bùi Dịch rời đi khi đó, chuyện này còn không có dừng lại như thế!

Tầng 15 Xây dựng Tiệp Khắc bên trong bộ phậnthiết kế, Tô Thi Thi kìm lòng không đậu run run một phen, cảm thấy được có chút lạnh.

Mà loại cảm giác lạnh lẽo trong lòng này, vẫn liên tục khi đến khi về nhà.

Tô Thi Thi đi vào đại sảnh biệt thự, sửng sốt một phen: "Anh hôm nay sao lại về sớm như vậy?"

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, nghe vậy nhàn nhạt nhìn cô, hỏi: "Em hôm nay gặp mặt ai rồi hả?"

"Cái gì?"

Tô Thi Thi tâm theo bản năng nhảy một phen, nhất thời hiểu rõ ra, trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Anh đã biết rõ?

"Tôi…"

Tô Thi Thi đi về phía trước hai bước, đang muốn mở miệng, liền nghe Bùi Dịch nói: "Cùng người yêu cũ gặp mặt cực kỳ vui vẻ đi?"

"Cái gì?"

Tô Thi Thi sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống, anh đây là cái thái độ gì?

Tui thương mọi người quá mà, mới làm xong up luôn.

Mọi người ngủ ngon.

Chuyện gì sắp xảy ra? Hồi sau sẽ rõ *cười*

126. Chương 126: Kẻ Điên Lại Phát Bệnh

"Tôi là có ý tứ gì?"

Bùi Dịch đứng lên, giống một con báo săn tao nhã, chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặtTô Thi Thi, vươn tay nắm lấy cằm của cô, nhìn chằm chằm mi cô mắt hỏi:

"Ở công ty em hiện tại đều biết tôi là bạn trai em. Vậy mà em hôm nay lại dám cùng người đàn ông khác công khai đi ra bên ngoài công ty hẹn hò, em đem tôi đặt ở chỗ nào?"

"Anh…"

Tô Thi Thi tức giận đến mi mắt thoáng cái liền đỏ, giọng nói cũng lạnh xuống: "Công khai? Bùi tiên sinh, anh có biết dụng thành ngữ hay không? Tôi rõ ràng là quang minh chính đại. Tôi cũng không có lén lút gặp mặt hắn, ngược lại là dưới ánh mặt trời để cho mọi người thấy. Tôi đâu nào làm chuyện gì sai trái?"

Cô nói xong liền hất tay Bùi Dịch, phòng bị tính lui về sau một bước, nhìn chằm chằm vào mắt anh nói:

"Hắn tới tìm tôi có chuyện, tôi sợ hắn ở phía dưới nói lung tung, cho nên mới xuống gặp hắn. Trước sau nói không tới 3 phút, tôi liền về công ty rồi."

"Dựa theo năng lực của anh, hẳn là cũng sớm đã điều tra rõ ràng. Phỏng chừng còn có cả video theo dõi đều đã xem qua rồi? Anh vừa rồi đối với tôi chỉ trích có phải hay không quá không công bằng rồi hả? Cho dù nói chúng ta hiện tại là quan hệ người yêu của nhau, anh cũng không thể tùy tiện hoài nghi tôi như vậy!"

“Cho dù nói chúng ta hiện tại là quan hệ người yêu của nhau?” Bùi Dịch mặt triệt để trầm tiếp xuống, “Tô Thi Thi, ở trong mắt em không hề có sự tồn tại của tôi phải không?”

“Anh… Anh đây là cố tình gây sự!”

Tô Thi Thi tức giận đến không nghĩ muốn nói chuyện với anh nữa. Thật không biết người đàn ông này đột nhiên xảy ra chuyện gì, vậy mà vì loại chuyện này tức giận!

Bùi Dịch vẻ mặt sửng sốt, anh đây là xảy ra chuyện gì?

Bất quá liền là nhìn thấy cô và chồng cũ gặp mặt, hơn nữa có chút tiếp xúc tay chân, anh liền tức giận đến giống như mất đi lý trí vậy, còn nói ra những lời không chút phong độ này.

Đúng là suy nghĩ đến lần trước tại Hà gia, Hà Chí Tường uy hiếp anh, khi anh nhìn những ảnh chụp của hắn cùng Tô Thi Thi thân mật, trong lòng anh liền giống như bị ma ám vậy.

Tô Thi Thi đã hất tay anh ra, thở phì phì ngồi trên ghế sofa, đầy vẻ hờn dỗi.

Bùi Dịch hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, tận lực đè nén cảm xúc xuống nói: “Sau này không được tiếp tục gặp hắn.”

“Dựa vào cái gì?”

Tô Thi Thi ngồi thẳng đứng lên, quay đầu thở phì phì trừng mắt nhìn anh.

“Cô bé, em có tư cách hỏi cái này sao?”

Bùi Dịch bị kích thích sắc mặt cũng mạnh trầm tiếp xuống, miệng không đắn đo nói: “Em đừng quên, em bất quá là tôi nuôi nhốt, không tư cách phản kháng!”

“Ahh…” Tô Thi Thi hốc mắt đỏ bừng, trong lòng có từng cỗ chua xót dâng lên, “Rốt cục anh cũng nói thật lòng rồi đúng không? Trước lại luôn biểu hiện tình cảm thắm thiết như vậy, kỳ thật chẳng qua là coi tôi như một con rối! Bùi Dịch, tôi xem như thấy rõ anh rồi!”Tô Thi Thi gào lên liền hướng ra bên ngoài biệt thự chạy đi. Cô mới không cần cùng cái người đàn ông bá đạo ích kỷ này ở cùng một chỗ!

“Chết tiệt!”

Bùi Dịch phiền não đến muốn giết người rồi. Anh tới cùng là xảy ra chuyện gì? Vậy mà giống tên lưu manh đầu đường xó chợ một dạng bực bội!

“Đứng lại cho tôi!”

Bùi Dịch xông lên, liền kéo tay Tô Thi Thi lại, ôm cô vào lòng, xoay người liền đi lên lầu.

“Anh muốn làm cái gì? Đừng đụng vào tôi!”

Tô Thi Thi nước mắt lã chã liền trào ra ngoài.

Mỗi một lần anh tức giận liền dùng cách này trừng phạt cô!

Nhưng mà hiện tại cô đâu nào có loại tâm tình kia? Hài cốt bà ngoại còn chưa lạnh, trên áo cô thậm chí vẫn treo một cái bảng nhỏ màu đen, ý bảo nhà vừa có tang…

Tô Thi Thi càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt không ngừng rơi xuống nhiều hơn.

Bùi Dịch chỉ cảm thấy trên tay ẩm ướt, Tô Thi Thi khóc đến nỗi nước mặt chạy trên tay anh. Trong lòng anh thắt lại, trong mắt ảo não chớp lóe rồi biến mất.

Hôm nay, bộ dáng này thật sự không giống anh!

Anh ôm Tô Thi Thi, đi nhanh tới phòng, đặt cô đến mặt đất, đang nghĩ ngợi, làm sao giải thích, Tô Thi Thi đã xoay người bỏ chạy.

Tô Thi Thi trực tiếp chạy tới trong phòng ngủ bên cạnh phòng giữ quần áo, ở bên trong lục lọi một phen, chỉ chốc lát sau cầm một cái di động màn hình vỡ vụn chạy đến.

Mobile phone màu bạc mỏng như tấm chi phiếu, là sản phẩm công nghệ cao, chẳng qua màn hình đã nát.

Cô lấy di động đi đến trước mặt Bùi Dịch, ngửa đầu trừng mắt nhìn anh: "Anh không cho tôi cùng chồng cũ gặp mặt, như vậy sao anh vẫn cất giữ đồ của bạn gái trước đây, anh như vậy là cái gì ý tứ?"

"Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, không cho tôi gặp hắn, vậy anh lưu trữ thứ này là muốn làm cái gì? Hoài niệm người cũ sao?"

Tô Thi Thi càng nói càng ủy khuất, đến cuối cùng cơ hồ là gào lên: "Chính anh làm không được, dựa vào cái gì muốn cho tôi đối với anh trung thành!"

Cô nói xong đem di động hướng đến bên cửa sổ, dùng lực ném ra bên ngoài. Mobile phone xẹt qua một đường pa-ra-bol, nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt.

"Tô Thi Thi, em chán sống rồi!"

Bùi Dịch nổi giận, trán gân xanh nổi lên, hiển nhiên là tức giận đến chỗ cực hạn.

Anh gắt gao nắm bắt quả đấm, toàn lực khống chế bản thân, mới không lập tức bóp chết cô gái này.

Cô cũng dám đem di động ném đi.

Đó là vật kỷ niệm duy mà Trạm Dẫn Lan lưu tại trên đời, vậy mà cứ như vậy bị cái cô gái chết tiệt này ném đi!

"Sao vậy, đau lòng rồi hả? Có bản lĩnh bóp chết tôi luôn đi!"

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Cái mobile phone này là cô trong lúc vô ý phát hiện. Cô trước kia đối anh không để bụng, cho nên rất nhiều chuyện không so đo, nhưng cô không phải kẻ ngốc.

Cô hiện tại, để ý muốn chết!

Bùi Dịch lúc trước đi Hà gia cứu cô là vì tìm cái điện thoại này. Sau đó đem cô ở lại chỗ này, cũng là bởi vì cô làm hư cái điện thoại đó, muốn để cho cô thay thế vị trí bên trong lòng anh.

Tô Thi Thi rất không muốn nghĩ anh để cô lại bên cạnh là vì chuyện này, nhưng mà hôm nay hành vi của Bùi Dịch, đã kích thích đến nỗi niềm giấu kính trong lòng cô.

Cô bây giờ bùng nổ, tức giận chất chứa trong lòng rồi, toàn thân liền cùng như một con nhím xù lông vậy, làm cho tất cả mọi người mình đầy thương tích.

Bùi Dịch chỉ là lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người đi ra bên ngoài.

"Ầm" một tiếng. Của phát ra một tiếng vang thật lớn, cách trở lửa giận hai người.

Tô Thi Thi đột nhiên cảm giác toàn thân vô lực, đi đến bên cạnh ghế cuối giường, ngồi ở mặt trên, nửa nằm úp sấp ở trên giường, khổ sở khóc lên.

Cãi nhau chưa bao giờ cần lý do, chút chuyện nhỏ có thể kích cho núi lửa phun trào.

Trong lòng bọn họ vốn dĩ đã có nhiều bất an như vậy, vào hôm nay triệt để bạo phát ra.

Khóc một hồi, Tô Thi Thi đứng dậy đi đến cạnh cửa, dùng lực khóa chốt cửa.

"Có bản lĩnh cả đời không cần tiến vào."

Tô Thi Thi khịt khịt cái mũi, thở phì phì nói.

Bốn phía chậm rãi an tĩnh lại, giống như vừa rồi trận cãi nhau bão táp kia từ đầu không xuất hiện vậy.

Tô Thi Thi nằm úp sấp ở trên giường bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cô là bị một trận tiếng chó sủa làm kinh động mà tỉnh lại.

Sau vườn, không biết vì chuyện gì Đại cẩu tử liều mạng kêu, thanh âm kia nghe ra có chút cô đơn.

"Thật đúng là ồn ào."

Tô Thi Thi trong lòng không chút cảm xúc, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Bùi Dịch đi xuống đó tìm điện thoại rồi.

"Chết tiệc!" Tô Thi Thi xoa xoa mi mắt, nước mắt lại muốn trào ra.

"Mày thật sự là quá vô dụng rồi Thi Thi, có cái gì mà phải khổ sở chứ."

Tô Thi Thi cuộn mình dưới chăn mền mà phiền muộn, một cái vẻ như muốn thôi miên chính mình. Cô ngày mai còn phải đi làm, phải khẩn trương đi ngủ.

Đúng là bên ngoài tiếng kêu của Đại cẩu tử càng ngày càng vang, gào khóc, tiếng kêu liên tiếp, giống như là gọi người tới cứu mình vậy.

Tô Thi Thi nhíu mày chuyển người lại, quấn mình trong chăn tiếp tục ngủ.

Nhưng mà cửa sổ phòng ngủ lại đối diện hậu viện, tiếng kêu của đại cẩu tử giống như là vang ở bên tai cô vậy.

Mà còn kêu càng lớn, hận không thể đem nguyên cái trang viên này gọi cho mọi người quát lên.

"Muốn làm cái gì?"

Tô Thi Thi từ trên giường bò dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, mi mắt chải quét một phen mở thật lớn.

Đây là...

Huấn luyện chó?

Hơn nửa đêm huấn huấn luyện chó, anh điên rồi sao?

Tô Thi Thi muốn hôn mê. Cô quả thực hoài nghi cô vừa rồi có phải hay không đem Bùi Dịch chọc giận đến điên mất rồi.

Anh vậy mà hơn nửa đêm ở bên kia huấn luyện chó, khó trách đại cẩu tử kêu như là vợ mình bị người cướp đi vậy!

Sáng sớm đã buồn rồi. Hai người cãi nhau rồi, tui hận anh Dịch

127. Chương 127: Nửa Đêm Cưỡi Ngựa Đi Dạo

Trong sân sau rộng lớn, bụi cây hoa hồng đang. Chẳng biết lúc nào, giữa sân lập một chuỗi dài các vòng lửa, lúc này đang cháy sáng hừng hực lửa mạnh.

Đại cẩu tử ở một bên kêu vừa cố sức lùi lại tránh xa mấy cái vòng lửa. Từ trên lầu nhìn xuống đi, giống như là những bụi hoa hồng đang cháy rực lên.

Mà Bùi Dịch liền đứng ở một bên, cầm trong tay roi da, chỉ cần đại cẩu tử dừng lại, anh liền vung roi quất vào người nó.

"Bốp" một phen rơi trên mặt đất, hung hăng, đại cẩu tử sợ tới mức oẳng một tiếng.

Ở chỗ không xa, Tiểu Vịnh nằm sấp trên mặt đất, chán nản phe phẩy cái đuôi, như là đang nhìn diễn trò.

Mỗi khi đại cẩu tử dừng lại chết sống không chịu nhảy qua, Tiểu Vịnh liền chạy tới vung móng vuốt chụp đến trên lưng đại cẩu tử.

Nếu như đại cẩu tử vẫn không chịu đi, Tiểu Vịnh há mồm liền cắn.

Tuyệt đối là người đàn bà đanh đá!

Tô Thi Thi thấy khóe miệng co rút.

Một người điên cùng hai con chó điên!

Cô thật sự là bó tay rồi,những chuyện bực mình vừa rồi tựa hồ cũng tiêu tán không ít.

"Ư Ư ư..."

Đại cẩu tử nghĩ muốn lười biếng, bị Tiểu Vịnh cắn một ngụm. Trong nháy mắt, hai cái chó liền nháo ở một chỗ, tiếng chó sủa trong đêm khuya nghe qua vang vọng hơn rất nhiều

Tô Thi Thi nhìn đến biệt thự bên cạnh của Đoàn Chấn Ba đã sáng lên đèn, mơ hồ tức giận có âm thanh mắng chửi truyền đến.

Tô Thi Thi nhíu mày, lặng không tiếng động đi đến trong toilet, chỉ chốc lát sau, bưng một cái chậu rửa mặt ra ngoài.

"Đứng xa như vậy?"

Tô Thi Thi đi đến bên cửa sổ, ước chừng vị trí của Bùi Dịch đang đứng, mày nhíu lại, lập tức cắn răng một cái, bưng chậu rửa mặtlên, dùng hết sức lực hướng ra ngoài hắt.

Chỉ nghe "ào" một tiếng, một chậu nước đổ xuống

Phía dưới lập tức vang lên tiếng kêu hoảng sợ của hai con chó.

"Vậy mà không tạt đến."

Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch động cũng không động, nhịn không được cắn răng.

Cái người đàn ông âm hiểm này phỏng chừng đã sớm nghĩ tới. Khó trách đứng xa như vậy.

Tô Thi Thi căm giận đóng cửa sổ, đem chậu rửa mặt trả lại toilet, lại đến trên giường, trùm chăn liền ngủ.

Cửa sổ trên cao, gian phòng lập tức yên tĩnh trở lại. Nơi này cách âm hiệu quả không tốt lắm.

Đúng là Tô Thi Thi đang muốn chìm vào giấc ngủ, liền nghe cửa sổ bên kia đột nhiên truyền đến "Rầm" một tiếng.

Tô Thi Thi sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên.

Cô đang định chử liền thấy, trực tiếp tức điên rồi.Cái người dàn ông trẻ con kia vậy mà dùng tảng đá ném bể kính cửa sổ rồi! Nàng thề ngày mai thức dậy nhất định làm cho người ta thay kính cường lực!

"Uông uông uông!"

Phía dưới tiếng chó sủa càng ngày càng kịch liệt, đến cửa sổ đều đã cảm giác run run lên.

"Bùi Dịch, anh thật là đồ ấu trĩ"

Tô Thi Thi phiền toái, kéo ra chăn nhảy xuống giường, xoay người đi vào phòng thay quần áo, thay đổi bộ đồ thể thao đi ra ngoài, thẳng đến dưới lầu.

Cô thật muốn nhìn kẻ điên họ Bùi này tới cùng muốn làm cái gì!

"Gâu gâu!"

Đại cẩu tử vừa thấy Tô Thi Thiđến, lập tức như nhìn thấy mẹ ruột một dạng, hu hu kêu liền muốn đã chạy tới.

"Bốp!"

Roi lại vung trước mặt đại cẩu tử đánh trên mặt đất, nó sợ tới mức lập tức rụt trở về, ngồi chồm hổm trên mặt đất, đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

Hơn nửa đêm bị kéo ra ngoài huấn luyện còn chưa tính, thậm chí ngay cả nghỉ ngơi cũng không cho nghỉ ngơi, dù là chó cũng muốn chết rồi!

"Ấu trĩ!"

Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc một cái, lập tức thẳng hướng tới chuồng ngựachạy tới.

Anh không phải muốn ồn ào sao? Vậy thì cô liền cùng anh quậy một trận. Anh muốn huấn luyện chó, cô đi dắt ngựa đi dạo, xem ai chơi vui hơn!

"Hí…"

Bên trong chuồng ngựa truyền ra một ngựa hí, Tiểu Hắc nhìn thấy Tô Thi Thi, nhảy hai chân trước lên, tựa hồ là đang chào hỏi.

Tô Thi Thi vừa thấy đến nó, đã nghĩ đến chuyện lần trước xảy ra ở trong này chuyện đã xảy ra, mặt liền đỏ ửng lên.

Cô phát hiện lỗ tai mình nóng lên, nắm chặt dây cương vỗ xuống ngựa đầu, nhỏ giọng nói: "Nể mặt một tí, đừng quá kích động, ngàn vạn lần đừng hất ta xuống đất là được rồi."

Tô Thi Thi vừa nói, một bên bắt lấy dây cương của Tiểu Hắc lêu lên, thăm dò tính đá động một phát vào bụng nó, Tiểu Hắc lập tức hướng bên ngoài chuồng ngựa chạy đi.

Tô Thi Thi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn Tiểu Hắc không bài xích cô.

Cô nhớ tới trước đây lúc còn sống ở Đoàn gia, từng cưỡi qua ngựa, cho nên động tác coi như thuần thục. Đợi cho dần dần thích ứng, cô dùng lực rút một cây roi, Tiểu Hắc lập tức chạy về phía trước.

"Chết tiệt!"

Bùi Dịch chỉ thấy trước mắt bóng đen chớp lóe, liền nhìn đến Tô Thi Thi cưỡi ngựa liền xông ra ngoài.

"Tô Thi Thi, em chán sống rồi! Đứng lại cho tôi!"

Bùi Dịch mặt như phủ băng, thần tốc suy nghĩ một phen, hướng ga ra chạy tới.

Anh làm sao cũng đều không nghĩ tới cô gái này vậy mà lá gan lớn đến thếm dám cưỡi ngựa chạy đi!

Chết tiệt, trước đó cô không phải nói với anh không muốn cưỡi ngựa sao?Bùi Dịch bị chọc giận muốnbùng nổ, cái cô gái thích giả heo xơi tái cọp già này!

Tô Thi Thi cưỡi ngựa rất nhanh liền không còn bóng dáng, hạ nhân báo lại nói Tô Thi Thi cưỡi ngựa ra khỏi trang viên.

Bùi Dịch mặt triệt để đen, lập tức sai người đuổi theo.

"Gâu gâu…"

Bùi Dịch đang muốn nổ máy xe, hai con chó đuổi theo, hưng phấn mà nhìn anh.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, lập tức mở cửa xe, cho chúng nó chui vào xe.

Rất nhanh xe nghênh ngang mà đi.

Bên trong biệt thự của Đoàn Chấn Ba nhìn thấy xe biến mất tại cửatrang viên, sắc mặt càng ngày càng đen "Thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên, hơn nửa đêm náo loạn là không ai ngủ được!"

Ông ta mấy ngày nay bởi vì chuyện của Đoàn thị buồn bực bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, đã thật lâu không có nghỉ ngơi thật tốt.

Hôm nay rất không dễ dàng nghĩ muốn ngủ ngon, không nghĩ tới đã bị Bùi Dịch bọn họ quậy cho long trời lở đất.

"Được rồi, ông đừng nóng giận nữa, cha đã nói, tạm thời không cần đi trêu chọc Tiểu Dịch."

Phương Thanh Hoa ôm lấy cánh tay chồng mình, ôn nhu nói.

Đoàn Chấn Ba liếc bà ta một cái, ngữ khí có chút không vui nói: "Còn không phải Ngọc Lộ gây ra nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ không phải phiền lòng thế này?"

Phương Thanh Hoa biến sắc, cúi đầu không dám nói nữa.

"Cũng không biết cha nghĩ sao vậy, rõ ràng đã điều tra ra chuyện của Đoàn thị đều do Bùi Dịch làm, vậy mà còn không cho tôi động thủ. Cứ như vậy đánh nó một trận rồi thôi, thật sự là quá lợi cho nó rồi!" Đoàn Chấn Ba càng nói càng tức giận.

Phương Thanh Hoa lập tức trấn an nói: "Cha không phải nói muốn cho Tường Tường gả cho Tiểu Dịch sao? Sau này dù sao cũng là con rể của chúng ta, cha hẳn là không nghĩ muốn để cho mọi người quan hệ biến thành căng thẳng như vậy."

"Bà thì biết cái đếch gì!" Đoàn Chấn Ba tức giận nói, "Vốn dĩ cha đồng ý để cho Tường Tường đến Đoàn thị làm việc, nhưng mà hiện tại lại kiên quyết để cho nó ở lại Xây dựng Tiệp Khắc, tôi cuối cùng cảm thấy được bên trong này còn có ẩn tình."

"Điểm ấy tôi cũng nghĩ không thông, hiện tại Đoàn thịxảy ra nhiều như vậy, Tường Tường năng lực tốt như vậy để cho nó đến công ty hỗ trợ, chỉ có lợi không hại. Cha sao lại không đồng ý?"

"Ai biết lão già kia suy nghĩ cái gì. Thôi, không nói những thứ này nữa, mau đi ngủ." Đoàn Chấn Ba nói xong không kiên nhẫn xoay người hướng trong phòng ngủ đi đến.

Phương Thanh Hoa âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hiện tại chồng bà ta bất đồng ý kiến càng lúc càng lớn, lão già kia đối với bà ta cũng bất đồng ý kiến rất lớn.

"Xem ra tôi nhất định phải nắm chặt cơ hội, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc."

Phương Thanh Hoa nắm bắt quả đấm, điều chỉnh tốt tâm tình, mới đi đến trong phòng ngủ.

Mà bên kia, Tô Thi Thi cưỡi ngựa chạy trốn lại không để ý xung quanh, bất tri bất giác bỏ chạy đi ra ngoài rất xa. Đợi cho lúc ngừng lại, cô nhìn chung quanh một chút, mày chậm rãi nhíu lại.

Đã không biết chạy tới nơi nào, phía trước mơ hồ có một con phố buôn bán, nhìn qua xa hoa truỵ lạc, không giống như là những nơi bình thường.

Đột nhiên, Tô Thi Thi ánh mắt liền ngưng lại, theo bản năng quay đầu nhìn về đường bên kia.

Chỉ là lúc cô dùng lực quay đầu nhìn sang bên kia, bên kia quả thật cái gì đều không có.

"Kỳ quái, mình vừa rồi rõ ràng nhìn đến giống như là có người."

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, động Tiểu Hắc lặng không tiếng động đi về phía trước.

Đi tới một thoáng chốc, cô đột nhiên quay đầumột cái. Bây giờ, rốt cục bị cô bắt được rồi.

Mặt sau thật sự có người!

"Đi theo mình sao?"

Tô Thi Thi nhíu hạ mi, nhưng là rất nhanh liền phủ định cái phán đoán này.

Nếu là theo của cô, phỏng chừng lúc này cũng sớm đã bắt cô đi trở về. Bùi Dịch hẳn không để cho cô cưỡi ngựa trên đường đi dạo lung tung.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một trận tiếng ồn ào.

"Đoàn Ngọc Lộ, cô là nữ tiện nhân, cô cũng dám lấy trộm nhiều tiền bạcnhư vậy!"

Đoàn Ngọc Lộ?

Hà Chí Tường?

Tô Thi Thi hướng phía trước vừa thấy, rõ ràng nhìn đến phía trước cách đó không xa có một nam một nữ xoay vặn đánh nhau cùng một chỗ. Đúng là vợ chồng Hà Chí Tường.

Ánh mắt cô hơi hơi thoáng nhìn về phía sau, trong lòng hiểu rõ. Vừa rồi những người đó, hẳn là tới nhìn chằm chằm Đoàn Ngọc Lộ chính là vệ sĩ của Đoàn gia.

128. Chương 128: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Trị

Trên đường phố an tĩnh, bởi vì có người cãi nhau nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Tô Thi Thi trong lòng trào dâng cảm giác muốn tiến lên xem diễn trò, xua Tiểu Hắc chậm rãi đến gần một chút, đứng ở một bên lẳng lặng nhìn.

Bên kia mẹ con Hà gia đều đã đến đây. Lúc này Hà Chí Tường chính đang níu chặt tóc Đoàn Ngọc Lộ, Phú Tuyết Trân túm cánh tayĐoàn Ngọc Lộ, đang ra sức muốn đem cô kéo ra bên ngoài.

"Các người là cái thá gì? Sao dám kéo tôi? Buông ra!"

Đoàn Ngọc Lộ say rượu đến quên cả trời đất.

"Chúng tôi là ai? Tiện nhân, không biết chúng tôi vậy lại gọi chúng tôi đến đây trả tiền cho cô làm gì!" Hà Chí Tường hổn hển nói.

Hắn vốn là đã ngủ thiếp đi, đúng là bảo an của quán bar vậy mà gọi điện thoại đến, để cho hắn lấy tiền bạc tới chuộc người, nói vợ hắn ở trong này uống rượu rồi.

"Mày đúng là đồ vô dụng, là thứ kỷ nữ, vậy mà chạy đến những nơi như thế này chơi đùa cùng đàn ông! Mày đã là thứ gà không thể đẻ trứng, còn muốn cho chúng tôi tới đây giúp mày trả tiền, mày quả thực không biết trời cao đất rộng!"

Phú Tuyết Trân nghĩ tới vừa rồi đi vào nhìn đến con dâu cùng mấy gả đàn ông ôm ômấp ấp, tức giận đến đạp hai chân của cô ta.

"Bà làm cái gì, đau…"

Đoàn Ngọc Lộ bỉu môi, mơ mơ màng màng nói, đã say đến phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

"Cô khẩn trương về nhà cho tôi, ở trong này thật mất mặt xấu hổ mà!"

Hà Chí Tường nhìn thấy bên cạnh bảo an cùng khách khứa nơi đây đều nhìn qua chỗ bọn họ nơi này xem kịch hay, trên mặt cực kỳ hứng thú, níu chặt tóc Đoàn Ngọc Lộ liền kéo ra ngoài.

Trước đây, bọn họ nguyện ý cho cô ra ngoài tìm đàn ông, là muốn để cô ta sinhcho bọn họ đứa bé.

Đúng là thời gian qua lâu như thế, Đoàn Ngọc Lộ một chút động tĩnh đều không có, Hà Chí Tường sao có thể dễ dàng bỏ qua

Nhất là khi nhìn đến vợ mình cùng những gã đàn ông khác quấn lấy nhau, hắn càng nghĩ càng giận!

"Khẩn trương đi!"

Hà Chí Tường liền dùng lực, trực tiếp đem Đoàn Ngọc Lộ túm đến trên mặt đất.

Đoàn Ngọc Lộ đau đớn hét lên một tiếng, lập tức ngã trên mặt đất không chịu đứng dậy: "Tôi chỉ muốn ngủ ở trong này, các người là ai chứ? Đến cha tôi cũng không quản tôi, các người là cái thá gì mà tới quản tôi? Cút cho tôi!"

"Tôi là mẹ chồng của cô, quản không được cô sao?"

Phú Tuyết Trân đi lên liền đá hai chân Đoàn Ngọc Lộ, hận không thể trực tiếp đem con nhỏ vô dụng này đá chết cho rồi.

Nơi xa, Tô Thi Thi thấy mày càng nhíu thật chặt.

Đoàn Ngọc Lộ tuy là đáng giận, nhưng mẹ con Hà gia sao có thể đối đãi với cô ta như vậy thật là quá đáng mà. Nhất là cô là lại là con dâu của bọn họ."A, đau!"

Đoàn Ngọc Lộ cuộn mình trên mặt đất, khom lưng ôm bụng khổ lắc lắc thân thể.

Cô ta là say không nhẹ, nhưng mà thân thể vẫn có cảm giác. Không biết có phải hay không bởi vì đau đớn khiến cô ta thanh tỉnh một chút, cô ta vậy mà vùng vẫy từ trên mặt đất đứng lên.

“Ha ha… anh đẹp tai, muốn dẫn tôi về nhà sao?”

Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy Hà Chí Tường đứngmột bên, hướng về phía hắn tung liếc mắt đưa tình một cái, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng tới hắn đi qua.

Không nói gì.

Tô Thi Thi âm thầm lắc đầu, xem ra Đoàn Ngọc Lộ cái dạng này không đơn thuần là uống rượu, nên là uống phải thuốc, khó trách đến bây giờ vẫn còn phấn khích như vậy, bằng không trực tiếp đã say như chết rồi.

“Kẻ tiện nhân!”

Hà Chí Tường vừa thấy đến bộ dángĐoàn Ngọc Lộ, sắc mặt chải quét địa một phen liền trầm tiếp xuống, đối với Đoàn Ngọc Lộ quyền đấm cước đá.

“Tôi đánh chết kẻ tiện nhân cô, xem cô còn dám đi câu dẫn dàn ông nữa không!”

“Chí Tường, đừung đá vào bụng nó, đá hỏng đến lúc đó sinh không được con nữa.” Phú Tuyết Trân ở một bên nói.

“Các người thật quá đáng lắm rồi?” Nơi xa có người nhìn không được lên tiếng.

“Chúng tôi đánh con dâu liên quan gì tới các người? Việc nhà mình cũng cần nguowfi khác phải quản sao?” Phú Tuyết Trân quay đầu nghiêng bọn họ liếc mắt một cái.

“Bệnh thần kinh.”

Bên cạnh quần chúng chửi thầm một tiếng, cả đám đều lựa chọn ngậm miệng lại, miễn cho gặp phải phiền toái.

“A! Đau! Không cần đánh! Đừng đánh nữa!” Đoàn Ngọc Lộ ôm đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất thét to.

“Không đánh cô thì đánh người nào? Đoàn gia người liền không có một cái thứ gì tốt! Cô là tiện nhân, cái người chị cùng cha khác mẹ của cô Tô Thi Thi lại càng là kẻ tiện nhân! Tôi đánh chết cô!”

Hà Chí Tường quả đấm càng ngày càng nặng.

Không lâu, hắn liền nghe nói Tần thị đã thu mua Hà thị của hắn. Nếu chuyện này là thật, như vậy bọn họ rất nhanh liền tay trắng.

“Cô là con đàn bả chỉ biết xài tiền, cũng dám hại chúng tôi! Nhất định là cô ở sau lưng phá rối, bằng không Tần thị sao có thể nói bọn họ thu mua Hà thị là có liên quan đến cô!”

Hà Chí Tường nói xong, nắm tóc Đoàn Ngọc Lộ xách lên, một cái tát nặng nề mà quăng phất đến trên mặt cô ta.

Đoàn Ngọc Lộ bị đánh cho trực tiếp ngã ở trên mặt đất. Bởi vì say rượu, phản ứng của cô ta rất chậm, nhưng rất nhanh liền bụm mặt “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Chí Tường, con nói cái gì? Tần thị thu mua công ty chúng ta, là vì tiểu tiện nhân này châm ngòi sao?”

Phú Tuyết Trân vừa nghe, sắc mặt chải quét địa một phen liền trầm tiếp xuống. Thân thể tại chỗ dạo qua một vòng, nhìn đến cửa quán bar một bên bày đặt một cây chổi, chạy tới cầm lại tới liền hướng tới Đoàn Ngọc Lộ đánh.Tô Thi Thi sắc mặt đã triệt để trầm tiếp xuống, thân thể một chỗ nào đó ẩn ẩn dao động.

Cái loại tên là huyết mạch gì đó, giờ khắc này, mà lại có chút phản ứng muốn gầm thét.

Bất kể như thế nào, cô cùng Đoàn Ngọc Lộ trên người cũng chảy chung dòng máu.

“Hà gia, các người thật sự hơi quá đáng rồi!”

Tô Thi Thi nắm chặt dây cương, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Ngọc Lộ không phải thứ tốt, nhưng Hà gia bọn họ cũng chẳng ốt đẹp hơn là mấy!

Hiện tại Đoàn Ngọc Lộ đi quyến rũ đàn ông, vậy lúc trước bọn họ đưa cô ta lên giường người đàn ông khác, sao không nghĩ đến có ngày xảy ra chuyện này?

"Đi!" Tô Thi Thi mạnh một phen kẹp chân, Tiểu Hắc lập tức chạy về phía trước.

Lộc cộc lộc cộc tiếng vó ngựa át đi tiếng tranh cãi ầm ĩ trên đường phố, như là muốn xóa hết tiếng ầm ĩ phía trước

Tất cả mọi người chấn kinh vô cùng khi nhìn thấy một cô gái mặc quần áo thể thao màu trắng, cưỡi một con ngựa đen chạy tới.

"Là cô? Cô sao lại ở chỗ này!"

Hà Chí Tường thấy rõ ràng người trên lưng ngựa khi đó, ánh mắt mạnh một lệ, giật lấy cây chổi trong tay mẹ mình liền hướng Tô Thi Thi đánh tới.

"Hu - - "

Tô Thi Thi đột nhiên ghìm chặt dây cương, nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy Tiểu Hắc chân trước vung lên, một chân đá đến trên người Hà Chí Tường.

Hà Chí Tường chỉ tới kịp "A" một tiếng, thân thể liền cùng đường pa-ra-bol một dạng, thẳng tắp địa bay ra ngoài, "Ầm" một tiếng va vào trên biển quảng cáo củaquán bar kia.

"Chí Tường!" Phú Tuyết Trân sắc mặt trắng nhợt, vội vàng chạy tới.

"Khụ khụ… Tô Thi Thi, tôi phải giết cô!"

Hà Chí Tường từ trên mặt đất đứng lên, che ngực, phẫn nộ trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

Hắn muốn tức chết rồi, cô gái này tại sao lại đem một con ngựa tới!

"Chí Tường, con có sao hay không? Chúng ta lập tức đi bệnh viện kiểm tra!"

Phú Tuyết Trân tức giận đến run cầm cập, quay đầu chỉ vào Tô Thi Thi mắng: "Tôi muốn tố cáo cô có ý đồ mưu sát!"

Tô Thi Thi ngồi ở trên lưng ngựa, nghe vậy nhàn nhạt lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Nơi này nhiều người làm chứngnhư thế. Tôi vừa rồi chỉ là tự vệ chính đáng, là con trai của bà tấn công tôi trước."

"Cô nói bậy!" Phú Tuyết Trân đỡ Hà Chí Tường đứng lên, lạnh giọng nói, "Đừng tưởng rằng cô là người của Đoàn gia, lại ở bên cạnh Bùi Dịch, chúng tôi liền không thể làm gì được cô!"

"Đối người sắp phải lập tức thành kẻ nghèo hàn như các người, tôi thật tờ mò không biết các người có thể là gì được tôi." Tô Thi Thi chọc tức chết người không đền mạng.

Cô nói xong lườm một cái nhìn về phía người đang cuộn mình trên mặt đất kia, không biết là hôn mê, hay vẫn lại là say khướt Đoàn Ngọc Lộ, không mang theo cảm tình nói:

"Vừa rồi các người hành hung Đoàn Ngọc Lộ hình ảnh tôi đã ghi lại rồi, cái này là tội bạo hành gia đình đúng không? Không biết sẽ bị xử thế nào nhỉ?"

"Cô…"

Mẹ con Hà gia kia tức giận đến nói không ra lời. Chỉ mới qua mọt thời gian ngắn, cái cô gái dịu dàng ngoan ngoãn này đã trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy rồi.

Nơi xa, một chiếc xe mẫu xa màu đen lẳng lặng dừng lại ở bên đường, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt đẹp trai được người người oán trách.

"Con mèo nhỏ rốt cục tức giận rồi."

Bên cạnh lại một khuôn mặt đang lộ ra nụ cười xấu xa, chẳng qua, trên mặt tươi cười có chút ngưng trọng: "Tôi đã nói mà, trên người em ấy dù sao cũng đang chảy dòng máu của Đoàn gia, loại huyết thống này, không thể nào nói bỏ là bỏ được."

“Tần Phong.”

Bùi Dịch ánh mắt vẫn khóa chặt người đang ngồi ở trên lưng ngựa kia Tô Thi Thi, sắc mặt là chưa bao giờ có ngưng trọng: “Có lẽ cậu nói đúng.”

Chuyện là…

Bạn bị bệnh lười trầm trọng lắm, bạn phải nghỉ phép vài ngày cho bớt lười đã, pipi mọi người

129. Chương 129: Đằng Sau Chính Là Các Người

Edit: huongcyndi

Beta: @twinsyl

Bầu không khí trong chiếc xe bảo mẫu màu đen có chút ngưng trọng.

Bùi Dịch nhìn kĩ Tô Thi Thi đang ngồi trên lưng ngựa, chân mày bất tri bất giác càng nhíu chặt lại.

Tần Phong đẩy cánh tay Bùi Dịch ra, cười nói: “Không cần gấp gáp như vậy, bây giờ tôi mới phát hiện, thật ra là cậu đúng.”

Tần Phong nói xong rồi nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đằng kia, Tô Thi Thi ngồi trên ngựa, cho dù cách xa như vậy, mà dường như có thể cảm nhận được khí lạnh tỏa ra từ cơ thể cô.

Khí thế mạnh mẽ vậy, cũng phải làm cho đàn ông nhìn bằng cặp mắt khác.

“Cô ấy với cậu rất giống nhau.” Tần Phong nói.

Lúc trước, anh bỗng dưng nhận được điện thoại của Bùi Dịch, khi bảo anh phái người cùng đi tìm Tô Thi Thi, thì đã có loại cảm giác này.

Đêm hôm khuya khoắc, để trị Bùi tiên sinh này, mà dám một mình cưỡi ngựa trên đường lớn. Người phụ nữ như vậy, sao có thể đơn giản được?

“Các cậu đúng là cùng một loại người.” Tần Phong nói, “Trước kia, tôi vẫn không hiểu sao cậu lại tạm dừngmọi hành độngvới Đoàn thị, mà vẫn luôn lo lắng cho quan hệ giữa em ấy với người của Đoàn gia. Bây giờ thì tôi đã hiểu, cậu rất hiểu em ấy.”

Anh ta nói rồi chỉ chỉ vào Hà Chí Tường đang được đỡ dậy mà còn đứng không vững, nhớ lại cảnh vừa rồi bị Tiểu Hắc đá một cước.

“Cậu cũng thấy rồi đó, tuy rất hận Đoàn Ngọc Lộ, nhưng khi nhìn thấy cô ta bị người khác ức hiếp, bởi dòng máu đang chảy trong cơ thể mà cô ấy vẫn cứ chọn bảo vệ cô ta.”

“Mà những người của Đoàn gia ấy, một người là cha ruột của em ấy, một người lại là ông nội của em ấy…”

“Tôi biết rõ.” Bùi Dịch khép hai mắt lại, nét mặt có chút tiều tụy hiếm thấy.

Chính bởi vì hiểu, không muốn sau này Tô Thi Thi sẽ hối hận, cho nên bây giờ anh mới luôn phải hành động cẩn thận.

“A Dịch, tôi nói này, cậu có thể hay không… Có thể bỏ mối thù của Bùi gia xuống không.”

Tần Phong nhẹ giọng hỏi.

Người Bùi Dịch cứng đờ, trong mắt chợt lóe lên sự tàn nhẫn rồi biến mất.

Nửa ngày sau, anh mới lên tiếng: "Cậu cũng biết lý do năm đó mẹ tôi sao lại gả cho Đoàn Kế Hùng, cũng biết mấy năm qua bà đã phải chịu đựng điều gì. Nếu như không phải bởi vì Đoàn gia, năm đó cha tôi sẽ không chết, mẹ tôi nửa đời sau cũng sẽ không phải khổ cực như vậy. "

Bùi Dịch nói xong nhắm nghiền hai mắt lại, trong giọng chất chứa sự đau khổ: "Là Đoàn gia hại tôi nhà tan cửa nát, tôi không làm chút gì cả, là có lỗi với người cha đã mất của tôi, im lặng chịu đựng nhiều năm như vậy tất cả đều là vì mẹ."

Tần Phong nghe xong thì trầm mặc, trong lòng có chút lo lắng.

Trước đây, anh cũng biết lý do Bùi Dịch và Tô Thi Thi ở bên nhau, vì vậy có chút phản đối.Anh sợ Bùi Dịch vì trả thù Đoàn gia mà lấy Tô Thi Thi làm bia đỡ đạn.

"Tần Phong, cậu cũng đã từng nói, tôi với Thi Thi giống nhau. Chúng tôi đều có mối thù Đoàn gia không thể buông xuống được. Còn những chuyện khác, tôi sẽ có chừng mực."

Bùi Dịch ngồi thẳng người lại, hai mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi không chớp mắt.

Đằng kia, Tô Thi Thi quay đầu ngựa lại, mắt nhìn xung quanh, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Bùi Dịch thấy vậy, sự lo lắng trong mắt chớp cái đã tản đi, khóe miệng kìm không được cong lên.

Lúc này, Tô Thi Thi thấy anh ở đó, ánh mắt hai người giao nhau. Tô Thi Thi lập tức mím môi, lảng tránh khuôn mặt ấy.

Hiển nhiên vẫn còn đang tức giận.

"Xem ra là giận không nhẹ nha." Tần Phong cũng nhìn thấy, ở một bên hả hê nói.

Bùi Dịch nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta: "Trong lúc yêu nhau như thế này cãi nhau với người yêu sẽ càng tăng thêm tình cảm, chó độc thân không cần phải hâm mộ đâu."

"Gâu..."

Đại Cẩu tử thấy chủ nhân đang gọi mình, rất phối hợp mà kêu một tiếng.

"Đại Cẩu tử?"

Tô Thi Thi quay đầu lại ngay, nhìn sang chiếc xe bên kia. Dù ngăn cách bởi lớp cửa kính xe, nhìn không rõ lắm, nhưng có thể lờ mờ có thể thấy được có hai bóng dáng một vàng và một đen ở chỗ ngồi phía sau.

Tô Thi Thi đảo mắt một vòng, trong mắt thoáng lóe lên sự giảo hoạt rồi biến mất, đột nhiên chạy qua bên kia xe gọi một tiếng: "Đại Cẩu tử xuống đây!"

Gần như là cùng lúc đó, Bùi Dịch lấy tay mở cửa xe ra.

Chợt thấy một bóng dáng màu vàng, Đại Cẩu tử lập tức lao về phía Tô Thi Thi. Phía sau nó còn có một bóng dáng khổng lồ màu đen chạy theo.

Tiểu Vịnh chỉ lo Đại Cẩu tử chạy mất, liền đuổi theo.

"Gâu!"

Chắc là Đại cẩu tử bị Tiểu Vịnh đuổi theo thấy sợ, nhìn thấy nó hung hăng đuổi kịp, vắt chân lên cổ mà chạy, ngay cả Tô Thi Thi cũng chẳng kịp thân mật, đã chạy thẳng vào trong quán bar.

"Gâu!" Tiểu Vịnh tức giận mau chóng đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, cả hai con chó đã biến mất chẳng thấy đâu.

Tô Thi Thi ngồi trên lưng ngựa sững sờ nhìn theo, có chút dở khóc dở cười.

Cô còn đang nghĩ cách lừa chúng nó vào, không ngờ chúng nó đã phối hợp ăn ý vậy!

"Ban nãy là hai con chó ư?"

Mặt Phú Tuyết Trân trắng bệch, hiển nhiên bị giật mình.

Vừa nãy hai con chó chạy qua người bà ta, làm bà ta sợ đến nỗi suýt nữa thì ngất đi.

"Mẹ… Chúng ta… Hay là chúng ta đi trước thôi."

Hà Chí Tường đã thấy xe của Bùi Dịch, bọn họ căn bản không thể chọc vào, lúc này sớm đã chẳng còn khí thế như lúc nãy đối chọi với Tô Thi Thi, thầm nghĩ phải mau chóng rời khỏi đây.

"Các người đập xong đồ đạc rồi thì cứ thế mà đi sao?"

Ông chủ quán bar ở bên cạnh sớm đã nghe thấy hết lời bọn họ nói, lập tức đuổi theo, chỉ vào biển quảng cáo bị đập hỏng, nói: "Mày đập hỏng đồ rồi, bồi thường tiền đi rồi mới được đi."

Mẹ con Hà gia vừa nghe xong liền bực bội, để bọn họ phải bỏ tiền ra, còn khó chịu hơn so với cắt thịt bọn họ.

Hà Chí Tường chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Vừa rồi là cô ta cho ngựa đá tôi, nên mới đụng trúng biển quảng cáo. Ông muốn đòi tiền bồi thường thì đi tìm cô ta đi!"

"Mày đùa gì thế? Mày bị ngựa đá hả? Mọi người có trông thấy nó bị ngựa đá không?" Ông chủ quán bar lập tức quay sang hỏi người xung quanh.

Ở Bắc Kinh, có thể cưỡi ngựa trên đường lớn sẽ là người như thế nào chứ? Vừa nhìn vị tiểu thư này là biết không phải dạng đơn giản rồi, đương nhiên ông chủ quán bar này sẽ không dám đắc tội. Nhân tiện lúc này còn có thể để cô nợ món ân tình, tội gì mà không làm.

"Chúng tôi không thấy."

Mấy người xung quanh vừa bị Phú Tuyết Trân mắng té tát ban nãy lập tức nói.

"Các người mù cả sao?" Phú Tuyết Trân giận đến mức đỉnh đầu có thể bốc cả khói.

"Chúng tôi có mù hay không cũng chẳng liên quan, hắn ta làm hỏng cái này chính là sự thật. Hơn nữa, tiền vừa rồi vợ mày ở đây uống rượu là một ngàn đồng, mau trả tiền đây, nếu không tao sẽ báo cảnh sát tới bắt các người!"

Ông chủ quán bar nói rồi vươn tay ra, bọn họ mà không trả tiền, bảo vệ sẽ sẵn sàng bắt người.

"Các người… Các người thế này là ăn cướp trắng trợn!" Hà Chí Tường giận điên lên.

Hắn vốn là tới đây để tìm Đoàn Ngọc Lộ, căn bản là chưa từng nghĩ phải trả tiền, chỉ muốn nhân cơ hội này mà đánh cô ta một trận.

"Con trai… Xem ra không thể về được rồi…"

Phú Tuyết Trân thấy bảo vệ quán bar đang vây bọn họ lại, thoáng bối rối kéo lấy tay Hà Chí Tường.

Từng người ở đây đều giống bọn côn đồ, không nên trêu chọc đám người chuyên sống về đêm này.

Lúc cả hai bên đang tranh chấp không ngừng, trong quán bar đột nhiên truyền đến một loạt tiếng thét chói tai, lập tức một lượng lớn khách lao ra, từng người đều chạy bán sống bán chết, cục diện hỗn loạn đến cực điểm.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Sắc mặt ông chủ quán bar đơ ra, đang muốn hỏi, chỉ thấy bên trong đột nhiên có hai bóng dáng đen và vàng lao ra.

Đại Cẩu tử và Tiểu Vịnh thở hổn hà hổn hển cùng chạy ra, trong miệng đều ngậm mấy chiếc túi màu trắng.

Ông chủ quầy rượu vừa nhìn thấy, sắc mặt liền trắng bệch.

Đây là thuốc bọn họ bán trong quán, sao lại bị hai con chó tìm ra được cơ chứ?

Lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng còi xe cảnh sát kêu to từ phía xa. Ông chủ quán bar quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên đường đang có một loạt xe cảnh sát từ xa xa đi tới.

Chân ông ta tức khắc đã mềm nhũn, khuôn mặt trắng bệch ngã ngồi trên mặt đất.

Vụ này chơi lớn rồi đây!

Tui đã về rồi đây, sau khi sụp mấy hố truyện tranh, mà thế méo nào nó chưa hoàn, chắc điên quá >"

130. Chương 130: Tìm Vợ Trở Về

Edit: @huongcyndi

Beta: @twinsyl

"Gâu! Gâu! Gâu!"

Rạng sáng, trên con phố buôn bán, tiếng chó sủa thi nhau vang lên, còn xen lẫn tiếng còi báo động.

Đại Cẩu tử và Tiểu Vịnh vừa nhìn thấy đèn xe cảnh sát, cả hai con chó đều hưng phấn, sủa điên lên. Túi thuốc ngậm trong miệng tha ra ngoài đều rơi hết xuống đất.

Tô Thi Thi lập tức xuống ngựa, kéo lông cổ Đại Cẩu tử, còn một tay dắt Tiểu Hắc lặng lẽ tránh sang một bên.

Chết tiệt, sao anh lại không xuống chứ?

Tô Thi Thi không ngừng liếc về chiếc xe bảo mẫu màu đen ở ven đường kia. Một chút động tĩnh Bùi Dịch cũng không có.

"Khống chế hiện trường, các đồng chí tiến hành lục soát!"

Có mười mấy cảnh sát từ trên xe đi xuống, như một làn khói chạy trong quán bar.

"Gấu!" Đại Cẩu tử thấy túi thuốc bị ném đi, liền muốn đi nhặt về.

Thật may là người huấn luyện chó đã huấn luyện bọn nó không được ăn đồ linh tinh, nếu không thì chắc bây giờ hai con chó đã điên rồi.

Tô Thi Thi vỗ mạnh vào đầu Đại cẩu tử một cái, nhỏ giọng nói: "Đừng nhặt, đến lát nữa sẽ bị bắt đấy."

Nhưng mà phải nói rằng những cảnh sát này tới rất kịp thời, nhìn sắc mặt của ông chủ quán bar trắng bệch, đoán chắc lần này tiêu đời rồi.

Bán loại thuốc kia ở đây, bị bắt cũng đáng đời. Đáng tiếc là vừa rồi còn nợ ông chủ quán rượu ân tình.

Nhưng điều làm Tô Thi Thi bất ngờ là, những cảnh sát kia thấy cô dắt một con ngựa, cùng một con chó Ngao Tạng khủng khiếp đứng ở đây, cũng như là không thấy vậy.

Bọn họ chỉ khống chế được ông chủ quán bar, sau đó đi vào quán bar bắt đầu quá trình lục soát.

Tô Thi Thi thoáng sờ lỗ mũi, là bọn cô không có sức hấp dẫn sao? Hơn nửa đêm, thấy một người phụ nữ dắt ngựa đi dqạo cùng với con chó Ngao Tây Tạng trên đường, chú cảnh sát chắc sẽ không nhắm mắt làm ngơ vậy chứ?

"Còn không mau qua đây?"

Một giọng nói trầm trầm truyền đến từ trong xe ở phía xa. Mặc dù hơi xa, nhưng Tô Thi Thi vẫn nghe thấy rõ ràng.

"Hừ, có bản lĩnh thì đừng để ý đến tôi nữa đi."

Tô Thi Thi xoay người đi, nên không nghe được.

Hiển nhiên là những cảnh sát này do Bùi Dịch người đàn ông âm hiểm này gọi tới, nên trước đó đã chào hỏi. Nếu không, bây giờ Tô Thi Thi chắc cũng bị cảnh sát mời lên xe rồi.

“Tôi… Chúng tôi… Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi cả.”

Phú Tuyết Trân thấy tình hình có gì đó không ổn, vội kéo tay của con trai qua, nhỏ giọng nói: “Ngọc Lộ nhìn một cái đã biết uống phải thuốc rồi, nếu mà bị bắt, gia đình chúng ta không khỏi sẽ gặp một loạt rắc rối đấy, mau trả một ngàn đồng đó đi.””Con biết rồi.”

Hà Chí Tường không nguyện ý rút một xấp tiền trong ví ra đếm đi đếm lại, xác định là đã đủ một ngàn, tức giận nhét vào tay một tên bảo vệ bên cạnh: “Tôi đã trả tiền rồi đó, chuyện ngày hôm nay không liên quan gì tới chúng tôi.”

“Đi thôi.”

Phú Tuyết Trân vội vàng tới kéo Đoàn Ngọc Lộ sắp ngủ trên mặt đất đến nơi, một bên đỡ Hà Chí Tường, đi về phía một chiếc Cadillac đang đậu ven đường.

Dường như có thể thấy một vết lõm lớn sau xe, hiển nhiên là Hà Chí Tường không nỡ bỏ tiền đi sửa xe.

“Tránh ra đi, bây giờ thì cô vui rồi chứ?”

Phú Tuyết Trân thấy Tô Thi Thi chặn đường đi của bọn họ, sắc mặt không tốt nói.

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn bà ta, ánh mắt liếc qua người Đoàn Ngọc Lộ đang được bà ta đỡ, không rõ ý tứ trong mắt.

Phú Tuyết Trân thấy vậy lập tức nói: “Bây giờ cô ta đã là con dâu của Hà gia chúng tôi rồi, chúng tôi phải mang cô ta về, chẳng lẽ cô có ý kiến gì hả?”

Tô Thi Thi nhíu mày, vừa rồi cô chỉ là không nhìn nổi nữa, nên mới ra mặt giúp Đoàn Ngọc Lộ. Nhưng cô cũng không nhất thiết phải sẵn sàng làm những chuyện khác cho cô ta.

“Hừ! Đoàn gia các người không có một ai tốt hết, một lũ tiện nhân!” Phú Tuyết Trân tức giận mắng.

Tô Thi Thi khẽ nhướng mày, cô cũng chẳng phải là thánh nhân, nghe được lời nhục mạ này sẽ không thờ ơ.

Trong mắt cô lóe lên một tia sáng, nói: “Bà không thấy mấy người đàn ông mặc âu phục đen ở đối diện bên đường sao?”

Phú Tuyết Trân thoáng sửng sốt, cùng Hà Chí Tường hai người đồng thời nhìn sang phía đối diện, quả nhiên phát hiện có mấy người đàn ông sắc mặt chẳng mấy thân thiện.

Tô Thi Thi lạnh nhạt nói: “Bọn họ đều là người của Đoàn gia, nếu như Đoàn Ngọc Lộ thật sự xảy ra chuyện gì, lập tức các người sẽ bị bắt ngồi tù, chắc là cả đời này cũng không thể ra ngoài đâu.”

“Cô…”

Phú Tuyết Trân tức giận trừng mắt với Đoàn Ngọc Lộ đang lảo đảo hết ngã sang trái lại nghiêng sang phải, hận không thể thẳng tay ném cái thứ phiền phức này đi.

“Nếu như các người mặc kệ cô ta, chắc rằng kết quả còn thảm hơn.”

Tô Thi Thi nói xong rồi dắt Tiểu Hắc đi về phía chiếc xe bảo mẫu màu đen.

Bọn họ không để cho cô sống tốt, thì sao cô phải để bọn họ tốt chứ!

Mẹ con Hà gia, để các người nếm thử qua một chút phiền phức mà không cách nào bỏ đi, nhưng lại không thể không nhịn mà chấp nhận cái mùi vị khó chịu này!

Trong mắt Tô Thi Thi chợt lóe lên lãnh ý rồi biến mất. Ác nhân tự có ác nhân trị, Đoàn Ngọc Lộ và mẹ con Hà gia, chính là điển hình.

Đại Cẩu tử và Tiểu Vịnh lập tức đi theo sau, còn không ngừng quay đầu sủa về phía Phú Tuyết Trân bọn họ.

“Cô… Chúng ta đi thôi!”Phú Tuyết Trân giận đến nỗi mặt mày thoắt xanh thoắt đỏ, cắn răng, người ở bên ngoài không thấy được tình hình bên trong, liền hung hăng nhéo một cái vào eo của Đoàn Ngọc Lộ.

Đoàn Ngọc Lộ bị đau kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh đã nặng nề chìm vào giấc ngủ, say đến độ bất tỉnh nhân sự.

Bên kia, Tô Thi Thi dắt Tiểu Hắc chậm rãi đi tới bên chiếc xe bảo mẫu màu đen, mặt không đổi sắc nhìn người đàn ông đang ngồi ở phía sau kia.

"Lên xe." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi nhíu mày, ánh mắt lướt qua anh, nhìn thẳng vào Tần Phong đang ngồi bên cạnh anh, lộ ra một nụ cười quyến rũ: "Tần thiếu muộn như vậy rồi còn tới đi dạo sao?"

Tần Phong được sủng ái mà lo sợ nhìn Tô Thi Thi: "Chuyện này còn không phải nghe nói em bỏ nhà ra đi, phải cùng ra ngoài tìm em sao?"

"Bỏ nhà ra đi ư?"

Khóe miệng Tô Thi Thi giật giật vài cái, nheo mắt lại, như có như không nhìn Tần Phong: "Vất vả cho Tần thiếu rồi. Trời không còn sớm, ngài mau về nghỉ đi. Xe chạy chậm quá, cưỡi ngựa của tôi trở về thì tốt hơn."

Tô Thi Thi nói xong, duỗi dây cương trong tay lên trước mặt, mặt rất hồn nhiên nhìn Tần Phong.

Nụ cười trên mặt Tần Phong cứng đờ, mặt gần như xanh lại.

Anh biết người phụ nữ này cũng không tốt bụng như vậy! Thật là giống Bùi Dịch lòng dạ đen tối!

"Sao vậy, Tần thiếu không muốn ư?"

Bùi Dịch liếc qua, lành lạnh nhìn anh ta.

Tần Phong khẽ run rẩy, mở cửa xe rồi nhảy xuống xe: "Đâu có, anh vô cùng tự nguyện. Nhưng anh không biết cưỡi ngựa mà..."

"Không biết thì có thể từ từ học."

Tô Thi Thi dắt Tiểu Hắc tiến lên, nhét dây cương vào tay Tần Phong.

Tiểu Hắc hiểu, thấy người lạ liền lập tức nâng chân trước lên nhằm đá người.

Tần Phong cũng sắp khóc, làm bộ tội nghiệp nhìn cô: "Bà cô của tôi ơi, tối nay anh cũng đâu có chọc vào em, sao em lại trút giận lên anh chứ?"

Tô Thi Thi nhìn cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, lên xe ngồi vào chỗ anh ta vừa ngồi.

Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh muốn bám theo, nhưng cửa xe đã ầm một tiếng đóng lại.

Hai con chó "Gâu" một tiếng, căm tức!

"Mang chó và ngựa về cho tôi."

Bùi Dịch nói với Tần Phong một câu. Sau đó chớp mắt một cái, tài xế lập tức nổ máy, nghênh ngang rời đi.

Tô Thi Thi nhìn cánh tay vừa đóng cửa xe đang thu về chỗ ngồi của Bùi Dịch, khóe miệng giật giật vài cái.

Ban nãy cô đã quá ác rồi, không ngờ Bùi Dịch còn ác hơn. Lại còn bỏ cả Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh lại!

"Người huấn luyện ngựa đã đến rồi, không cần phải lo lắng cho cậu ta đâu." Bùi Dịch nhìn thẳng phía trước, mặt không đổi sắc nói.

"Không muốn nói chuyện với anh." Sắc mặt Tô Thi Thi cứng đờ, buồn bực nói.

Sắc mặt Bùi Dịch tối sầm. Cô gái này có khẩu khí cũng thật lớn đi.

"Còn quậy chưa đủ sao?"

Anh nắm lấy bả vai xoay người Tô Thi Thi lại, giọng nói có phần trầm xuống.

“Đây còn không phải là học tập Bùi tiên sinh sao, hơn nửa đêm rồi còn đi huấn luyện chó, người nào đó quả là dồi dào sinh lực ha.” Tô Thi Thi lạnh mặt, nói vặn lại.

“Dồi dào sinh lực sao?” Con ngươi của Bùi Dịch sẫm lại, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: “So với chó, tôi đối với người nào đó còn dồi dào sinh lực hơn.”

“Anh…”

Tô Thi Thi tức giận, người đàn ông kia vẫn luôn không đứng đắn như vậy!

Lúc này, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, nhướng mày một cái: “Đây đâu phải là đường trở về trang viên.”

Bùi Dịch thu tay lại, tựa lưng vào ghế ngồi nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu chứ?”

Khóe miệng Bùi Dịch nhẹ câu lên: “Biệt thự của Tần Phong.”

“Đến nhà anh ta làm gì?” Tô Thi Thi buồn bực.

Bùi Dịch quay sang nhìn cô, nham hiểm nói: “Tiểu Hắc đến tuổi phối giống rồi.”

“Biệt thự của Tần Phong có một con ngựa thuần chủng.”

“Không phải chứ?” Mặt Tô Thi Thi co quắp, cô bội phục rồi.

Đắc tội với ai chứ không thể đắc tội với Bùi Dịch được! Người đàn ông này thật quá âm hiểm đi!

131. Chương 131: Không Có Vô Cùng Tàn Nhẫn Chỉ Có Ác Hơn

“Bùi Dịch, tôi muốn cùng cậu tuyệt giao!”

Trong biệt thựTần thị, truyền đến tiếnggào thét đếntê tâm liệt phế củaTần Phong.

Bùi Dịch đứng ở cửa biệt thự, trong tay nắm dây cương một con ngựa cái thân màu đỏ sẫm, ánh mắt nhàn nhạt địa nhìn anh ta:

“Cậu không biết cưỡi ngựa, chẳng lẽ muốn ngựa của cậu cũng vô dụng sao. Cái gì cũng có giá trị của nó, để ở chỗ cậu không dùng đến thật là lãng phí.”

“Cậu, cậu…” Tần Phong tức giận đến nói không ra lời.

Lúc này, Tô Thi Thi nắm Tiểu Hắc đi tới, vui sướng nhìn con ngựa cái đỏ sẫm kia: “Thật khá nha, Tiểu Hắc nhất định thích. Phải không, Tiểu Hắc?”

Cô nói xong sờ sờ đầuTiểu Hắc.

Tiểu Hắc cực kỳ ngoan ngoãn hí một tiếng, hiển nhiên cực kỳ mãn ý.

Tần Phong bị chọc giận muốn bùng nổ rồi, hết nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn Bùi Dịch, cuối cùng vọt tới trước mặt Bùi Dịchnghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu cùng em ấy cãi nhau, không thể trút giận với tôi nha! Là người phụ nữ của cậu chọc giận cậu, cũng không phải tôi!”

Anh ta nói xong lại nhìn về phía Tô Thi Thi, vẻ mặt ai oán: ”Thi Thi à, anh đây là tai bay vạ gió mà!”

“Rủi ro miễn tai họa.”

Tô Thi Thi lộ ra nụ cười thuần khiết, xoay người leo lên trên lưngTiểu Hắc, hai chân kẹp một cái, Tiểu Hắc lập tức chạy lên phía trước đi tới.

“Hí…”

Ngựa cái thấy thế, giơ giơ lên chân, một bộ dáng muốn đuổi theo.

Bùi Dịch lập tức xoay người leo lên, cưỡi con ngựa cái liền muốn đuổi theo.

"Này này, cứ như vậy mà đi sao?"

Tần Phong chưa từ bỏ ý định lôi kéo dây cương: "Đây là tôi tìm trong hơn ngàn vạn con ngựa, rất không dễ dàng mới tìm được con ngựa thuần chủng này, vốn định để theo đuổi con gái. Cậu vậy mà cứ như vậy cướp mất của tôi đem đi sao!"

"Xe đưa cậu, còn có hai con chó, không cần cảm tạ."

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, lập tức níu dây cương, ngựa cái lập tức chạy đi.

"Xe, chó?" Tần Phong muốn khóc, hướng về phía Bùi Dịch hô: "Ai muốn mấy thứ đó của cậu chứ!"

"Chết tiệt, các người đem hai Tiểu Tổ Tông kia cho tôi đem trở về! Tôi mới không cần!"

Anh quay đầu vừa thấy chó ngao Tây Tạng cùng con chó vàng kia ghé vào trong cửa sổ xe xem bên ngoài, mặt đều phải tái rồi.

Bùi Dịch người đàn ông này thật sự là quá âm hiểm, phỏng chừng đã sớm dạy hư chsung nó rồi, nghĩ muốn đem hai vị Tiểu Tổ Tông ném đi.

Hiện tại tốt rồi, toàn bộ đều đã tai họa đến trên đầu anh rồi!

Phía trước, Tô Thi Thi cưỡi Tiểu Hắc chạy đi một đoạn, cảm thấy được hình như quên mất cái gì rồi.

Cô dừng lại ở bên đường, quay đầu nhìn Bùi Dịch vừa đuổi theo kịp kia: "Anh có cảm giác hay không giống như thiếu thiếu cái gì đó?"Bùi Dịch mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói: "Con ngựa này không dễ dàng có được, vài thứ kia để lại cho Tần Phong rồi."

"A…, anh là nói xe sao?"

Tô Thi Thi gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, cưỡi Tiểu Hắc tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng còn chưa đi được bao xa, chợt nghe từ hướng biệt thự truyền đến một tiếng chó sủatê tâm liệt phế.

Tô Thi Thi lập tức bừng tỉnh, một vỗ đầu nói: "Chúng ta bỏ quên hai con chó rồi."

Bùi Dịch mặt triệt để đen.

"Gâu gâu gâu!"

Phía sau, Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh căng chân chạy như điên, liền giống như chạy trốn để khỏi chết vậy.

Thật là, đã bị bỏ rơi, vậy mà còn đuổi theo.

Nhưng mà Tô Thi Thi vừa quay đầu, nhất thời hết chỗ nói rồi.

Cô còn tưởng rằng đại cẩu tử nghĩ muốn phải về nhà, nhưng vừa thấy, rõ ràng là Tiểu Vịnh ở phía sau đuổi theo đại cẩu tử, nó không thể không chạy.

"Quả nhiên, vẫn lại là chó ngao Tây Tạng trung thành hơn." Tô Thi Thi thật lòng nói.

Cô dám cá, nếu không có Tiểu Vịnh đuổi theo đại cẩu tử, khẳng định con chó kia nhất định ở lỳ trongbiệt thự của Tần Phong không chịu đi.

Bằng không, cô lúc trước cũng không có khả năng dễ dàng như vậy liền đem đại cẩu tử dụ đến bên trong trang viên.

Một màn đại náo này, lúc hai giờ sáng rốt cục kết thúc.

Tô Thi Thi tình trạng kiệt sức nằm úp sấp ở trên giường, nằm xuống liền ngủ.

"Cô bé!"

"**!"

Bùi Dịch chính kéo quần áo Tô Thi Thi bắt đầu cởi ra, cảm giác cô không phản ứng, ngẩng đầu, mặt đen lại không khác gì dáy nồi.

Anh thật muốn bóp chết cô!

Sáng sớm ngày hôm sau, đoạn video clip tối hôm qua đoạn Nhị Tiểu Thư ở bên ngoài quán bar uống phải thuốc bị chồng mình đánh đập lan truyền đầy trên internet.

Bên trong nhà chính của trang viên Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng "Bốp" một phen đem cái ly hung hăng ném trên mặt đất, tức giận quát: "Chuyện này tới cùng là sao vậy? Không phải đã cho người đi giải quyết con nhỏ vô dụng đó rồi sao? Vậy sao còn để bị người ta quay clip, mất mặt còn chưa đủ sao?"

"Cha, người của chúng ta phái đi nói người của Bùi Dịch ở phía sau theo sát, từ đầu không thể nào tiếp cận được. Bọn họ cũng bó tay." Đoàn Chấn Ba xoa mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ nói.

"Đồ vô dụng!"

Đoàn Kế Hùng nắm lên ghế dựa liền hướng chỗ ông ta đứng ném qua, tức giận đến sắc mặt xám ngắt.

"Cha, xinngười bớt giận." Phương Thanh Hoa núp ở phía sau lưng chồng minh, nhỏ giọng khuyên.

Bà ta nói chưa dứt lời, vừa nói, Đoàn Kế Hùng trực tiếp đem lửa giận chuyển dời đến trên người bà ta."Ai cho mày đến chỗ này? Đều là mày dạy dỗ con gái tốt quá mà, mà vậy mà còn có mặt mũi đi đến chỗ này!"

"Con…"

Phương Thanh Hoa cảm thấy được vạn phần ủy khuất, trong lòng nhịn không được nói thầm: "Tính tình này củaNgọc Lộ còn không phải là nhờ gen của Đoàn gia sao? Cha con Đoàn gia giống nhau y khuôn, còn sợ không phải sao!"

"Cha, chúng ta hiện tại nên nghĩ biện pháp, xem làm sao lấy lại hình tượng của công ty. Người tức giận cũng vô dụng thôi." Đoàn Chấn Ba thấp giọng nói.

"Mày có ý kiến hay không?"

Đoàn Kế Hùng cầm trong tay cái chén trà chưa kịp ném đặt ở trên bàn, ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn con trai mình.

"Con… Có lẽ chúng ta nên tương kế tựu kế."

Đoàn Chấn Ba vừa nói, một bên thật cẩn thận quan sát sắc mặt cha mình.

Thấy Đoàn Kế Hùng ý bảo ông ta nói tiếp, ông ta mới đánh bạo nói:"Hiện tại Ngọc Lộ hình tượng đã triệt để hủy đi, chúng ta rõ ràng hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp mặc kệ nó, mới có thể bảo toàn Đoàn thịchúng ta."

Đoàn Kế Hùng mi mắt nhíu lại, hỏi: "Mày muốn làm thế nào?"

Đoàn Chấn Ba nói: "Khiến cho nó đi theo Tô Thi Thi cùng đến chỗ chết. Đến lúc đó, chúng ta liền đem toàn bộ sự tình đổ lên trên người hai đứa nghiệt chủng đó thôi. Nói chúng ta không biết dạy con, cũng tốt hơn hiện tại."

Đoàn Kế Hùng vuốt càm, thật sự tự hỏi.

Họa Thủy Đông Dẫn. Đây là ý kiến hay.

"Chấn Ba…"

Phương Thanh Hoa nghe được đề nghị của chồng mình, sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi.

Chuyện này nếu lỡ chọc giận Tô Thi Thi, đem chuyện Hà Chí Tường là kết hôn lầ hai nói ra hết, kia chẳng phải là toàn bộ đều đã xong rồi?

Hiện tại, chồng và cha chồng bà ta đã đối với bà ta chán ghét như vậy. Chuyện kia một khi bị phanh phui ra, sẽ trở thành thết nào đây, bà ta thật không dám nghĩ đến…

"Chấn Ba, chuyện này, muốn hay không ngẫm lại?" Phương Thanh Hoa nhỏ giọng nói.

"Bà câm miệng cho tôi, đều là do bà gây ra!"

Đoàn Chấn Ba trở tay liền cấp cho Phương Thanh Hoa một cái tát. Nếu không phải nể tình bà ta sinh được con gái lớn rất tài giỏi, ông ta đã sớm đuổi ra khỏi Đoàn gia rồi.

Phương Thanh Hoa ủy khuất bụm mặt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, gắt gao cắn môi, không dám khóc ra tiếng.

Sau cùng rất không dễ dàng ra khỏi nhà chính, bà ta lập tức gọi điện thoại cho con gái lớn, cùng cô ta thương lượng biện pháp.

"Tường Tường, con nói bây giờ phải làm sao đây? Vạn nhất chuyện kia bị lộ ra, mẹ liền thật sự xong đời rồi. Chưa biết chừng còn liên lụy đến con." Phương Thanh Hoa trong điện thoại lo lắng nói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, nửa ngày, truyền đến giọng Đoàn Ngọc Tường có chút không kiên nhẫn: "Đã sớm nói với mẹ chuyện của đám người kia giải quyết càng sớm càng tốt, hiện tại thời cơ càng ngày càng không tốt… Thôi, hiện tại nói những thứ này cũng không ích gì."

"Vậy con nói đến cùng làm sao đây?" Phương Thanh Hoa đã không có chủ ý.

Đoàn Ngọc Tường nghĩ nghĩ nói: "Hiện giờ xem ra, chỉ có thể bỏ nhỏ lấy lớn thôi."

"Bỏ nhỏ lấy lớn? Ý của con là…"

"Không sai, chuyện này chỉ có thể trách Ngọc Lộ không tốt. Mẹ, có đôi khi, làm người nên quyết đoán một chút. Ngọc Lộ đã gây ra chuyện lớn, mà còn cũng đã lấy chồng, mẹ cũng sớm đã quản không được nó rồi." Đoàn Ngọc Tường nói xong liền cúp điện thoại.

Phương Thanh Hoa sững sờ cầm lấy di động, nước mắt chải quét địa một phen liền chảy ra.

"Ngọc Lộ, mẹ có lỗi với con…"

Phương Thanh Hoa che miệng, đau lòng khó có thể kìm chế. Nhưng vì địa vị của mình tại Đoàn gia, bà ta quả thật nên đưa ra lựa chọn rồi.

Chuyện đến nước này, là Đoàn Chấn Ba tự mình ra mặt. Phương Thanh Hoa cũng không biết ông ta tới cùng cùng Ngọc Lộ nói cái gì, chỉ là vài ngày sau, Ngọc Lộ trở về Đoàn gia hai lần, nhìn qua thật cao hứng.

Đã nhiều ngày, Tô Thi Thi cảm thấy được trong lòng có chút không yên, như là sắp gặp chuyện không may.

Có đôi khi trực giác của phụ nữ rất chính xác, có một số việc nên tới chung quy sẽ đến.

Ngày hôm đó sau khi cô tan làm, vừa đi ra Cao ốcXây dựng Tiệp Khắc, đã bị một người đàn ông ngăn cản đường đi.

"Tô Thi Thi, cô là loại người bội tình bạc nghĩa, là thứ tiện nhân!"

Người đàn ông vừa nhìn thấy Tô Thi Thi liền nhe răng trợn mắt quát.

Mưa kìa, mưa ngập đường, mưa trắng xóa, sao về đây

132. Chương 132: Kịch Bản Thật Không Tệ

Bội tình bạc nghĩa?

Tô Thi Thi bị mắng đến mơ hồ rồi, cẩn thận nhìn thoáng qua người trước mắt vị này cao tầm 1m70, diện mạo có chút bì ổi, nhíu mày hỏi: "Anh là ai? Tôi không biết anh thì phải?"

“Không biết tôi? Hai chúng ta lúc trước mặn nồng thế nào cô đều đã quên rồi hả? Bây giờ lại giả vờ không biết tôi!”

Hắn ta chỉ vào Tô Thi Thi, mi mắt hồng hồng, như là chịu được đả kích rất lớn.

“Tôi biết cô hiện tại ở bên người giàu có, tự nhiên sẽ nói không quen biết tôi! Cô vứt bỏ tôi, liền là vì cái người đàn ông có tiền kia đúng không?” Hắn ta càng nói càng lớn tiếng, đến cuối cùng cơ hồ là rống lên.

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, sắc mặt chậm rãi trầm tiếp xuống.

Kẻ này chỉ chỉ thẳng mặt cô đi đến liền mắng, miệng đầy lời nói dối, hiển nhiên là cố ý.

“Anh tới cùng là ai? Làm như vậy có mục đích gif?” Tô Thi Thi lạnh lùng hỏi han.

“Nếu không phari người khác nói cho tôi biết, tôi ngay từ đầu còn chưa tin cô lên giường với người giàu có!”

Hắn ta nói, “Bụp” một phen hướng tới Tô Thi Thi quỳ xuống, nức nở khóc lóc nói: “Em trở về đi, không cần đem Bảo Bảo xoá sạch rồi! Anh nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi mẹ con hai người. ANh cầu xin em mau trở về đi!”

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, cái tên đàn ông này hành động thật đúng là lợi hại.

Cô chỉ chỉ bảo an đứng cách đó không xa nói: “Thấy được không? Anh nếu còn tiếp tục ở trong này làm loạn, không tới 10 phút cũng sẽ bị lôi đến cục cảnh sát. Đến lúc đó tự nhiên có người vạch trần anh nói dối, tự giải quyết cho tốt đi.”

Cô nói xong, nâng bước muốn đi.

Tuy nhiên lại vẫn không rõ ràng lắm người đàn ông này tới cùng là ai phái tới, nhưng hiển nhiên, là nhằm về phía cô.

“Hướng trên thân tôi hắt nước bẩn sao?” Tô Thi Thi muốn nở nụ cười.

Dạo này, chỉ số thông minh của mấy người sao càng ngày càng thấp vậy, cũng không nghĩ tìm cái biện pháp nào tốt một chút.

“Em đừng đi!”

Hắn ta đứng lên liền muốn kéo cô lại. Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói đầy mỉa mai: “Tôi còn đang nói là ai?Thif ra là kẻ tiện nhân cô. Sao vậy, chuyện bây giờ rốt cục bại lộ rồi? Tôi xem cô làm sap tiếp tục giả vờ được!”

“Phú Tuyết Trân.”

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, nháy mắt hiểu rõ ra.

Thì ra là bọn họ, khó trách.

“Mọi người mau đến xem xem, cái con tiện nhân này bội tình bạc nghĩa, chuyên môn chơi đùa đàn ông, thích leo lên giường người giàu có! Mọi người chắc thấy rõ ràng rồi!” Phú Tuyết Trân trực tiếp hướng về phía bốn phía gây ồn ào.

Hiện tại là giờ tan tầm, có rất nhiều đồng nghiệp đi ngang qua, thấy vậy đều đã vây quanh xem.

Có người nhận ra Tô Thi Thi, lập tức đến hỏi: “Thi Thi, xảy ra chuyện gì rồi hả? Muốn báo cảnh sáthay không?”Tô Thi Thi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi có thể ứng phó. Mọi người đừng tham gia vào.”

Những người này đều là đồng nghiệp bên trong bộ phận thiết kế, ai mà không lãnh giáo qua sự lợi hại của Tô Thi Thi? Nghe vậy toàn bộ đều đã thối lui đến một bên, một đám khẩn trương nhìn chằm chằm.

Có người đã qua thông báo cho bảo an.

Phú Tuyết Trân mới mặc kệ bọn họ. Người càng nhiều, bà ta càng vui mừng.

“Mẹ, con nói không cho mẹ đến đây, sao lại tới nữa?” Nơi xa, Hà Chí Tường vẻ mặt lo lắng đã chạy tới, lôi kéo mẹ mình muốn đi.

Phú Tuyết Trân hất tay hắn ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Con đến bây giờ vẫn bảo vệ con nhỏ đó! Nó tới cùng có cái gì tốt? Cô ta vứt bỏ con đi tìm người có tiền, không cần con nữa."

"Mẹ..."

Hà Chí Tường vẻ mặt thống khổ, quay đầu thâm sâu nhìn Tô Thi Thi, trong mắt đều là thương tiếc. Bộ dạng muốn nói lại thôi, làm cho người ta nhìn liền tan nát cõi lòng.

Tô Thi Thi ngây người giây lát. Cô thật muốn xoa xát mi mắt nhìn kỹ xem những người này, từ lúc nào đều đã biến thành diễn viên xuất sắc rồi.

Đóng kịch hay như vậy, không đi làm diễn viên thật sự lãng phí rồi!

Nhưng đặc sắc lại vẫn không chỉ như vậy.

Nơi xa, Đoàn Ngọc Lộ cũng chạy tới, vừa thấy Hà Chí Tường, liền khóc nhào đi lên.

"Ông xã, anh đừng rời bỏ em có được hay không? Con nhỏ Tô Thi Thi này tới cùng có cái gì tốt? Cô ta đều đã không cần anh nữa, anh hiện tại đã kết hôn với em, tại sao vẫn quên không được cô ta?"

Đoàn Ngọc Lộ vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi trài ra, nhìn thương cảm cực kỳ.

"Mọi người đến đông đủ rồi ha?"

Tô Thi Thi hai tay khoanh lại trước ngực, dù bận vẫn ung dung xem kịch.

Yên tĩnh hai ngày, cô còn tưởng rằng bọn họ hiểu chuyện, không nghĩ tới kìm nén đến này diễn trò.

"Kịch bản thật không tệ, " Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn ba người,khóc thành lệ "Tiếp tục diễn đi. Nếu chỉ là như thế này, sợ là lại vẫn không có biện pháp bôi xấu được tôi. Còn có cái gì chứng cớ gì sao?"

"Cô..."

Mẹ con Hà gia liền biến sắc, nhưng là chỉ là một cái chớp mắt, hai người lại khôi phục bộ dáng thương tâm muốn chết.

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu, đi đến Tô Thi Thi trước mặt, sợ hãi địa hô: "Chị..."

Tô Thi Thi theo bản năng sờ soạng xuống hai cánh tay, da gà đều phải dâng lên.

"Chị, người đem Chí Tường trả lại cho em có được hay không? Chị không phải nói đã tìm được người tốt hơn rồi sao? Van cầu chị trả anh ấy lại cho em. Em vì anh ấy đoạn tuyệt với Đoàn gia, bây giờ chỉ còn lại anh ấy thôi."

Chị?

Người chung quanh nghe đến đó, cả đám đều trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Tô Thi Thi.

Vị này đoạn Nhị Tiểu Thư hiện tại đúng là đã rất nổi tiếng, ai ai cũng đều đã biết là người của Đoàn gia. Gọi Tô Thi Thi là chị, không phải cũng là người của Đoàn gia sao?

Tô Thi Thi sắc mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, chờ cô ta tiếp tục nói tiếp.

Đoàn Ngọc Lộ nói xong lại khóc lên, ủy khuất nói: "Em đã dựa theo ý tứ của chị làm, hiện tại cha mẹ ta cùng ông nội bọn họ đều đã chán ghét em, Đoàn gia rốt cuộc em trở về không được nữa rồi. Chị chẳng lẽ còn không hài lòng sao?"

Thì ra là có cái chủ ý này.

Tô Thi Thi bừng tỉnh hiểu ra. Bọn họ cố tình diễn trò như vậy, không phải là muốn đem tất cả chuyện tình đều đã đổ lên trên người cô à?

Như vậy, Đoàn Ngọc Lộ lúc trước làm ra những cái này chuyện ngu xuẩn cũng có lý do.

Phú Tuyết Trân nghe đến đó, lập tức hỗ trợ nói: "Mọi người mau đến xem, Tô Thi Thi tốt xấu là chị gáicùng cha khác mẹ của con dâu tôi, vậy mà như vậy đối con dau tôi như vậy, các người nói một chút, cô ta tới cùng có lương tâmhay không?"

“Thật sự là con gái của Đoàn gia?”

Mọi người nghe đến đó, đều đã giật mình cực kỳ.

“Các người nói xong rồi hả? Nếu không có trò gì khác, tôi đây liền đi trước. Tôi rất bận.” Tô Thi Thi cười nhạt, nghe bọn họ nói xong, xoay người muốn đi.

Lời đồn đãi đối với cô mà nói cũng sớm đã thành thói quen rồi. Đối phó loại chuyện này, liền là không có chút phản ứng, để cho những người này nghẹn chết.

Quả nhiên, mấy người Phú Tuyết Trân thấy Tô Thi Thi liền đi, một đám sắc mặt đều đã thay đổi.

Tên đàn ông trước kia đã chạy đến chỉ trích Tô Thi Thi thấy thế, lập tức ngăn ở trước mặt cô, đối với mọi người nói: “Tôi có thể làm chứng! Chú họ của tôi chính là đại quản gia của trang viên Đoàn gia, ông ta nói Tô Thi Thi chính là con gái của Đoàn gia, cô ấy thích nhất chính là giấu diếm thân phận đi gạt người. Tôi cũng là mãi sau này mới biết được.”

“Anh là người nhà của Đoàn Hòa Dự?”

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười chải quét địa một phen ẩn tiếp xuống, gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt này.

Đoàn gia… Ha ha, tốt tốt!

Cái người ông nội kia của cô thật đúng là gấp gáp quá rồi ha, thậm chí ngay cả loại thủ đoạn vô sỉ như vậy đều đã dùng tới rồi.

Cio còn đang nghĩ Hà gia cùng Đoàn Ngọc Lộ sao lại đột nhiên có lá gan to đến vậy, dám ngang nhiên chạy đến Xây dựng Tiệp Khắc tới khiêu khích cô.

Thì ra phía sau có lão già kia làm chỗ dựa!

Tô Thi Thi toàn thân tản ra vô tận hàn ý. Cô nghĩ muốn nhịn, đúng là những người này thì sao?

“Cút ngay!”

Tô Thi Thi trên người tức giận bỗng nhiên bùng phát, nếu chỉ là Hà gia cùng Đoàn Ngọc Lộ cô còn có thể nhẫn nhịn, nhưng là lão già kia cũng tham dự rồi…

“Bà ngoại, người thật sự đáng tha thứ sao?”

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm.

Ở phố góc sáng sủa một chiếc xe bảo mẫu màu đen đang đậu, Bùi Dịch ngồi ở phía sau xe, ánh mắt trầm trầm nhìn về phía Cao ốc.

Thật lâu sau, anh cầm ra điện thoại, gọi cho Tần Phong.

“Chuẩn bị đi.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến tiếng Tần Phong kinh dị: “Lại phát sinh cái chuyện gì rồi hả? Không phải nói phải mấy ngày nữa sao?”

“Không cần đợi nữa.”

Bùi Dịch lạnh giọng nói xong, mở cửa đi xuống xe.

Thấy tui siêng ko????

Ai khen tui đi đi

133. Chương 133: Tức Giận Đến Phát Cuồng

"Cô sao lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi? Tôi nói những câu này là thật, chẳng lẽ oan uổng cô sao?"

Hắn ta bị ánh mắt hung ác của Tô Thi Thi làm cho hoảng sợ, vươn cổ nói.

"Chẳng lẽ lời anh nói không giả sao?" Tô Thi Thi lạnh lùng theo dõi hắn.

Nếu nói cô lúc trước nghĩ muốn coi như không có, nghĩ muốn nghẹn chết bọn họ. Như vậy hiện tại, cô liền làm cho bọn họ hối hận vì đã xuất hiện tại nơi này!

"Đây là quỷ kế của cô ta, không nên tin!" Phú Tuyết Trân vội vàng nói.

Một bên khác Hà Chí Tường cũng đã đi tới. Ba người đem Tô Thi Thi vây quanh, như là sợ cô chạy trốn một dạng.

"Bảo an."

Tô Thi Thi lạnh giọng hô, sau đó đối với người đàn ông xa lạ trước mắt nói: "Phỉ báng hiện tại cũng có thể kết thành tội danh, những lời giữ lại để giành đến cục cảnh sát từ từ nói đi."

"Cô đúng là thứ vô liêm sỉ!"

Hắn ta biến sắc, rất nhanh nhìn một phen phía sau cách đó không xa Đoàn Ngọc Lộ.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, trong lòng bỗng nhiên nhấp nhoáng một cái ý nghĩ không lành, đang muốn trốn sang một bên, hắn ta đột nhiên từ trong túi áo lấy ra một cái chai, nhanh chóng mở nắp ra liền hướng tới Tô Thi Thi hắt qua.

Trong lúc đó ánh sáng chớp lóe, một bóng dáng mạnh lao về phía Tô Thi Thi, đẩy cô đến chỗ một bên. Đồng thời một cước đạp đến trên thân người đàn ông kia, đưa hắn hất lao về phía Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường bay qua.

Tô Thi Thi lảo đảo một phen, rơi vào một vòng tay ấm áp. Vừa lúc Bùi Dịch đuổi tới tiếp được cô, ghì chặt cô vào trong ngực.

Cùng lúc đó, Hà Chí Tường nhìn đến người đàn ông kia hướng bọn họ bên này bổ nhào qua, theo bản năng giữ chặt mẹ mình kéo ra trước thân mình khẽ ngăn lại.

Công nhận thằng con có tâm ghê. Có họa lấy mẹ mình làm bia đỡ đạn

134. Chương 134: Chỉ Biết So Với Các Người Ác Hơn

Điên rồi!

Bài báo thứ nhất tên là "Tiểu thư nhà giàu phóng đãng bên ngoài… với người đàn ông thứ n, chồng ở ngoài phòng canh chừng" lan tràn với tốc độ chống mặt trên internet.

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng.

Tất cả tin tức tai tiếng về Đoàn Ngọc Lộ trước đây toàn bộ đều bị đào bới ra, lộ ra hết, thậm chí gồm bao những tin tức trước đây bị bịt kín.

Hà Chí Tường tay đang cầm di động đang không ngừng run rẩy, tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

"Tô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân, sao cô dám!"

Ở một bên, Đoàn Ngọc Lộ đã sớm muốn điên rồi, hận không thể bổ nhào qua bóp chết Tô Thi Thi: "Cô tại sao muốn hại tôinhư vậy? Những thứ này cũng không là thật, không phải sự thật!"

Tô Thi Thi cười lạnh: "Các người đang nói cái gì? Tôi sao vậy một câu đều đã nghe không hiểu."

"Cô… Cô…"

Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ tức muốnhộc máu rồi.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch, đối với anh thầm gật gật đầu.

Bùi Dịch khóe miệng cong lên, nhàn nhạt nhìn Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ.

"Mới vừa mới bắt đầu liền chịu không nổi, chuyện phía sau thì sẽ theé nào đây?" Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

Giọng nói của cô không lớn, nhưng đủ để để cho Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ nghe rõ ràng.

"Là ý gì?"

Hà Chí Tường sắc mặt trầm xuống, vội vàng lướt qua màn điện thoại tin tức mới trên các web, diễn đàn, nháy mắt tiếp theo, mặt hắn trực tiếp tái rồi.

Chỉ thấy trên diễn đàn xuất hiện một cái tin tức mời, nói chuyện hắn không thể giao hợp, không cách nào hoạt động sinh dục.

"Cô… Các người! Tô Thi Thi tôi giết cô!"

Hà Chí Tường thật sự muốn điên rồi, người đàn ông trên đời này chỉ có hai điểm chết người còn không phải là hai vấn đề này sao?

Điều sỉ nhục lớn trong cuộc hắn, lại bị người ta công khai ranhư vậy, hắn sau này làm sao còn mặt mũi sống tiếp!

Tô Thi Thi lấy điện thoại ra, nhìn một phen tin tức trên diễn đàn, có vẻ đăm chiêu liền gật gật đầu: "Thì ra là như vậy. Xem ra vị Hà tiên sinh này làm chồng của người ta vẫn thật không dễ dàng."

"Cô… Cô đây là mưu hại tôi!"

Đoàn Ngọc Lộ lúc này cũng phản ứng lại. Bây giờ lộ ra video clip cô ta cùng nhiều người đàn ông khác ăn chơi trác tán, lần trước video lộ ra cô ta cùng Hà Chí Tường, đó là hoàn toàn khác với lần này.

Lần trước cô ta có thể nói là sở thích giữa vợ chồng mà quay lại, còn bây giờ? Cô ta bên ngoài… Tội danh, là rửa không sạch rồi.

Cha mẹ cùng ông nội cô ta nhìn thấy những thứ này, nhất định sẽ giết cô ta!

"Chí Tường, làm sao đây?"Đoàn Ngọc Lộ cũng không biết làm sao, đành phải hướng Hà Chí Tường cầu cứu.

Hà Chí Tường sắc mặt rất khó xem: "Tôi làm sao biết!"

Hắn hiện tại đã biến thành rùa đội mũ xanh*, toàn thân được tỏa sáng bảy màu!

*Rùa đội mũ xanh: có thể hiểu nôm na là bị cắm sừng

Nhất là lần trước ở trong rạp chiếu bóng, hắn ở ngoài đại sảnh thay Đoàn Ngọc Lộ canh chừng bị người ta chụp lại cũng lan tràn khắp nơi. Bây giờ hắn đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông vô dụng phải giúp vợ tìm đàn ông giải quyết nhu cầu sinh lý!

Còn có cái gì so với chuyện này làm cho người ta tuyệt vọng tức giận hơn chứ!

"Không, còn có thứ so với cái này càng làm cho người ta tuyệt vọng hơn."

Bùi Dịch khóe miệng vẽ ra một nét cười lạnh, cúi đầu lấy điện thoại ra, đầu ngón tay lướt nhẹ, chạm màn hình.

Chẳng được bao lâu, Tô Thi Thi liền nghe đến di động của mình nhận được tin nhắn.

Cô mở ra vừa thấy, mi mắt vù được một phen sáng, ngửa đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch đối với cô gật gật đầu. Tô Thi Thi cúi đầu, đem tài liệu vừa rồi nhận được gửi đến cho Hà Chí Tường.

“Chí Tường, anh mau nghĩ biện pháp đi. Khẩn trương làm cho người ta đi đem những cái tin tức này xóa bỏ đi!”

Đoàn Ngọc Lộ còn đang lôi kéo Hà Chí Tường nghĩ biện pháp.

Hà Chí Tường đang muốn nói chuyện, mobile phone đột nhiên rung lên một cái. Hắn nhíu mày mở xem tin nhắn vừa tới liền thấy, phát hiện là một tập tin tài liệu.

Hắn tùy ý mở ra xem. Nháy mắt tiếp theo, đồng tử của hắn mạnh co rụt lại, trán gân xanh nổi lên, tay đang lướt trên màn hình di động không tự chủ được run rẩy lên.

“Hồ sơ bệnh án - vô sinh!”

Chỉ thấy bên trong file tập tin kia là bệnh án của Đoàn Ngọc Lộ chẩn đoán bị vô sinh. Bởi vì co ta từng nhiều lần phá thai, đã đánh mất tư cách làm mẹ!

Hà Chí Tường vừa thấy thời gian ghi trên hồ sơ bệnh án, từ năm ngoái. Khi đó, hắn cùng Đoàn Ngọc Lộ từ đầu còn chưa quen biết.

“Cô không thể sinh con?”

Hà Chí Tường gian nan quay đầu, nhìn chằm chằm Đoàn Ngọc Lộ, gằn từng chữ hỏi han.

Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt liền trắng bệch, ấp úng nhìn hắn: ”Tôi, tôi…”

“Cô không thể sinh con tại sao muốn cùng với tôi? Cô đúng là kẻ tiện nhân!”

Hà Chí Tường mạnh bóp chặt cổĐoàn Ngọc Lộ, nghiến răng nghiến lợi quát: “Côcó biết hay không cô đã đem nhà của chúng tôi hủy thành cái gì bộ dáng rồi hả? Cô đúng là kẻ tiện nhân, cô không thể sinh con, cô tại sao muốn cùng tôi kết hôn!”

Hà Chí Tường muốn điên rồi.

Hắn lúc trước cưới Tô Thi Thi, không phải là muốn để cho cô nối dõi tông đường. Sau này Tô Thi Thi không chịu, hắn vừa lúc lại gặp Đoàn Ngọc Lộ, cho nên liền lựa chọn cô ta.Nhưng nào biết đâu rằng Đoàn Ngọc Lộ vậy mà không thể sinh con? Khó trách hắn tìm nhiều đàn ông cho cô ta như vậy, bụng cô ta một chút động tĩnh đều không có!

“Chí Tường, con nói cái gì? Nó không thể sinh con?”

Một bên Phú Tuyết Trân nghe được tin tức này, bất chấp trên đau đớn người, đã chạy tới, túm lấy tóc Đoàn Ngọc Lộ liền xoay vặn đánh nhau.

“Mày đúng là kẻ tiện nhân, mày làm hại nhà chúng tao thật thảm hại mà!”

“A! Các người bỏ tay ra, buông, cứu mạng!” Đoàn Ngọc Lộ la lớn.

Hai ngày trước cô ta mới bị bọn họ đánh, miệng vết thương vẫn còn đang đau, lúc này vết thương cũ lại thêm vết thương mới, thiếu chút nữa làm cho cô ta đau đến ngất đi.

“Tao đánh chết mày! Mày mà cũng dám gạt bọn tao!”

Mẹ con Hà gia cũng sớm đã quên việc phải đối phó Tô Thi Thi, lúc này, chỉ nghĩ muốn đem Đoàn Ngọc Lộ đánh chết.

Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ hai tay ra sức múa may quơ loạn xạ, không nghĩ qua là tóm được gương mặt bị tạt axít của Phú Tuyết Trân. Móng tay của cô ta đâm sâu vào trong vết thương, lập tức biến thành máu tươi đầm đìa.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy trên tay mình tràn đầy máu tươi, thậm chí còn có da thịt dính ở mặt trên, sợ tới mức mặt trắng bệch, liền hôn mê bất tỉnh.

“Đau chết tôi rồi!”

Phú Tuyết Trân che mặt, cơn đau đớn truyền đến đại não đau đớn từng đợt truyền đớn còn khổ sở hơn người bị say xe, đến sức lực đánh người đều không có rồi.

Đúng lúc này, nơi xa xe cảnh sát cùng xe cứu thương đồng thời chạy tới.

Tần Phong không biết từ lúc nào đi tới phía sau chỗ Bùi Dịch và cô, hỏi "Để cho bọn họ đi cục cảnh sát, hay vẫn lại là bệnh viện?"

Bùi Dịch lạnh lùng lườm một cái, lãnh lẽo phun ra mấy chữ: "Cục cảnh sát."

"Biết rõ."

Tần Phong nói một tiếng, lập tức liền đi đến chỗ đám cảnh sát can thiệp.

Anh biết lần này Bùi Dịch sợ là thật sự tức giận đến không khống chế được rồi. Vừa rồi tuy là anh để cho người ta ở sau lưng trợ giúp, cho nên những cái tin tức này mới có thể truyền đi với tốc độ điên cuồng như vậy, liền ngay cả phòng quan hệ công chúng đều đã dẹp tin tức này thất bại rồi.

"Chúng ta trở về."

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, xoay người hướng chiếc xe đang đậu ở phố đối diện đi đến.

"Thi Thi…"

Nơi xa, vốn dĩ đã tan tầm nghe được tin Tô Thi Thi gặp chuyện không may lại gấp gáp trở về Ôn Ngọc, sốt ruột vội chạy tới.

"Hình như là Ngọc đang gọi tôi." Tô Thi Thi bước chân liền dừng lại.

Bùi Dịch ôm chặt cô, trầm giọng nói: "Bọn phóng viên bên giới truyền thông đã ở chạy tới, lập tức sẽ đem nơi này quanh kính hẳn không thể nào thoát ra được. Chúng ta vẫn nên đi trước."

"Nhưng mà…"

Tô Thi Thi muốn đến chỗ bạn tốt của mình giải thích rõ một chút, nhưng cô nói còn chưa nói xong, liền nghe đến đầu bên kia truyền đến tiếng của Tần Phong.

"Em gái Ôn, em sao lại chạy đến đây? Mau đi thôi, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta trước đến nơi khác đi."

"Thi Thi thế nào rồi hả? Tôi nghe nói cô ấy bị người ta khi dễ rồi!" Ôn Ngọc sốt ruột nói.

"Không thể nào có chuyện đó, có Bùi Dịch ở đây, em ấy làm sao có thể bị người nào ức hiếp chứ?" Tần Phong ôm lấy Ôn Ngọc liền đi.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, buồn bực nói: "Cái này không phải đưa dê vào miệng cọp sao? Không được, tôi phải đem Ngọc gọi trở về mới được."

"Tần Phong tự có chừng mực."

Bùi Dịch nói xong liền ôm lấy Tô Thi Thi bước đi. Cô gái này thật là, giờ khắc này lại vẫn có tâm tình đi quản chuyện của người khác!

"Này…" Tô Thi Thi vội vàng vùi mặt ở trong ngực anh, che giấu khuôn mặt mình lại. Cô cũng không nghĩ muốn ảnh của mình ngày mai sẽ xuất hiện trên bìa tạp chí đâu!

Nhưng mà chuyện bây giờ đã triệt để không thể khống chế được nữa rồi, quan hệ của cô cùng Bùi Dịch cũng triệt để giấu diếm không xong rồi.

"Phía sau còn một trận chiến phải đánh nữa. Cô bé, em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ."

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi đặt lên chỗ ngồi trên xe, nhìn chằm chằm mi mắt của cô, trầm giọng nói.

Mọi người sớm an.

Hôm nay cuối tuần và bạn phải đi làm

135. Chương 135: Trận Chiến Tiếp Theo

Edit: @huongcyndi

Beta:@twinsyl

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, một lúc sau mới khẽ gật đầu: "Cảm ơn anh. Vả lại, thật xin lỗi, đã để anh phải chịu uất ức rồi."

"Cô bé, sau này mà em còn nói với tôi những lời như thế nữa, tôi nhất định sẽ để em phải hối hận." Bùi Dịch cực kỳ giận dữ nói.

Lần này Tô Thi Thi chẳng sợ anh, nắm lấy tay anh, vuốt ve ngón tay anh, tâm tình vẫn là rất nặng nề.

"Anh nói xem, rốt cuộc bọn họ hận tôi đến nhường nào? Nếu không tại sao cứ phải ép tôi đến đường cùng chứ?"

Nếu không phải lúc nãy Bùi Dịch xuất hiện, nếu không phải trong tay bọn cô có bằng chứng làm Đoàn Ngọc Lộ mất hết danh dự, vậy thì bây giờ, Tô Thi Thi cô, sợ là hoàn toàn bị mất đi trong sạch rồi.

Đối với một người phụ nữ, quan trọng nhất chính là danh dự. Danh dự bị hủy hoại, sau này cô làm gì còn chỗ đứng trong cái xã hội này? Sau này cô làm sao mà làm việc?

Cô cho rằng bọn họ chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo[1], nhưng không ngờ lại ác độc đến mức này!

[1]Tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp.

Cô thậm chí không dám tưởng tượng rằng, nếu để bà nội cô biết cô bị người ta sỉ nhục như vậy, sẽ tức giận đến nỗi ngã bệnh không.

Bài học từ vết xe đổ của bà ngoại cô, đến bây giờ Tô Thi Thi nghĩ lại, cả người nhịn không được liền run lên.

"Đừng sợ, có tôi rồi. Cùng một sai lầm, tôi sẽ không phạm phải hailần đâu." Bùi Dịch ôm lấy cô, dịu dàng an ủi.

"Em phải tin tưởng bà nội của em chứ, so với tưởng tượng của em thì bà còn mạnh mẽ hơn nhiều." Bùi Dịch nói.

Đoàn lão phu nhân đã sống ở cái Đoàn gia to lớn này, có thể bình tĩnh dẫn theo đứa cháu gái rời khỏi Đoàn gia, nhiều năm không trở về. Có thể thấy rằng không chỉ đơn giản như vậy.

Nếu không dựa trên mức độ Đoàn Kế Hùng hận gia đình bà ngoại Tô Thi Thi, đoán rằng đã sớm thủ tiêu hết bọn cô rồi.

Tô Thi Thi vùi trong ngực Bùi Dịch, hỏi: "Chuyện này có thể sẽ rất khó khăn với anh, mẹ anh còn ở đó..."

"Tôi sẽ xử lý tốt." Bùi Dịch vỗ vỗ bả vai cô, "Em phải học cách tin tưởng tôi."

Trong lòng Tô Thi Thi thoáng rung động, có một dòng nước ấm xua tan lạnh lẽo trong lòng.

Có thể gặp được anh, quả thực rất may mắn.

"Bùi Dịch, sao anh lại tốt như vậy, tôi sắp cảm động chết mất thôi, làm sao đây?"

Tô Thi Thi ôm lấy cổ Bùi Dịch, thì thầm nói.

Người Bùi Dịch cứng đờ, sắc mặt dần ửng hồng, ngay cả bằng mắt thường cũng thấy bên tai nhanh chóng đỏ lên.

Nhưng mà anh còn chưa có xúc động xong, rồi lại nghe thấy Tô Thi Thi nói: "Nếu lúc tức giận anh nói chuyện không ấu trĩ, thì hoàn hảo hơn nhiều."Mặt Bùi Dịch bỗng chốc tối sầm, bỏ tay cô ra, đẩy cô sang chỗ ngồi bên cạnh, lạnh lùng nói: "Tự ngồi yên đi."

"Anh nhìn đi, thật ấu trĩ mà."

Tô Thi Thi lắc đầu, không nói nên lời.

"Em có tin là tôi lập tức ăn em không?" Bùi Dịch cực kỳ phẫn nộ nói.

Tô Thi Thi lập tức ngồi ngay ngắn lại, mắt nhìn thẳng nói: "Tôi tuyệt đối tin!"

Thấy cô như vậy, sự tức giận đang tích tụ của Bùi Dịch liền giản xuống nhanh chóng. Người phụ nữ này trở mặt còn nhanh hơn cả anh. Hai người bọn họ rốt cuộc là ai ấu trĩ hơn!

Những cuộc cãi vã vô lý trong mấy hôm nay cũng đã tan thành mây khói. Cũng không ai cố gắng làm hài lòng ai, chỉ là thuận theo tự nhiên.

Khi bọn họ trở lại trang viên Đoàn gia, trong trang viên đã sớm ầm ĩ tung trời.

"Dì Hồng?"

Bùi Dịch thấy Hồng Cầm đang chờ ở cửa biệt thự, chân mày theo khẽ bản năng nhíu lại.

Hồng Cầm vừa thấy anh, liền vội vàng bước tới đón, khi nhìn thấy Tô Thi Thi bên cạnh anh, trong mắt chợt lóe lên tia chán ghét rồi biến mất.

"Thiếu gia, phu nhân bảo tôi tới thông báo với cậu một tiếng, nói rằng bây giờ cậu không nên qua đó. Bất kể là có chuyện gì, tối nay cậu cũng phải chờ trong biệt thự." Hồng Cầm vội nói.

Sắc mặt của Bùi Dịch ảm đạm đi vài phần, nhưng vẫn gật đầu: "Tôi biết rồi, dì cứ trở về đi. Mẹ tôi ở đó còn nhờ dì chăm sóc nhiều."

"Tôi hiểu. Phu nhân nói vậy để cậu không cần lo lắng người ở đó, bây giờ lão gia đang rất tức giận, aiz… Không nói nữa, tôi phải mau về thôi." Hồng Cầm nói xong, liền vội vã rời đi.

Bà ta đi rồi, Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn Bùi Dịch, có chút lo lắng: "Thật sự không cần qua xem một chút sao? Lỡ như ông ta trút giận lên mẹ anh thì phải làm sao?"

"Sẽ không."

Bùi Dịch nói xong kéo tay cô, bước vào trong biệt thự.

"Anh chắc chắn chứ?" Tô Thi Thi vẫn có chút lo lắng.

"Có em trai tôi ở giữa, ông ta sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tô Thi Thi thật lâu mới nhớ ra cuộc nói chuyện của bọn họ mà cô nghe được lần trước. Mẹ của Bùi Dịch với ông nội cô có sinh một đứa con trai, hình như bây giờ tuổi còn rất nhỏ.

"Nếu như tôi đoán không sai, chắc em trai tôi sẽ lập tức được đón về."

Bùi Dịch nói xong, quay đầu lại, nhẹ vỗ mặt Tô Thi Thi, dịu dàng nói: "Sau này có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện…"

"Tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi."

Tô Thi Thi ngắt lời anh. Cô không muốn nhìn thấy vẻ ưu sầu và sự bất lực trên khuôn mặt của anh.

Bùi Dịch đáng ra phải kiên cường, quyết đoán và tàn nhẫn. Anh có thể yếu ớt, nhưng cô không nghĩ tới anh vì cô mà yếu ớt đến vậy.Lúc này, trong thư phòng ở gian nhà chính, Đoàn Kế Hùng cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình nổi giận nữa.

Bên trong căn phòng, đồ đạc có thể ném đều bị ông ta ném vỡ, một mớ hỗn độn.

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba cúi thấp đầu quỳ xuống đất, không dám nhúc nhích.

"Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong! Mau liên hệ với bộ phận quan hệ công chúng* tiến hành họp báo, giải thích rõ việc này cho tao! Nếu như cổ phiếu Đoàn thị vì chuyện này mà rớt giá, tao nhất định không tha cho bọn mày!" Đoàn Kế Hùng lớn tiếng.

*Bộ phận quan hệ cong chúng hay còn gọi là bộ phận PR là Public Relations. PR là cách thức mà tổ chức/doanh nghiệp/công ty quản lý hình ảnh của mình trong mắt công chúng thông qua một tiếng nói thứ

ba. Trong PR, tổ chức không hoàn toàn làm chủ thông điệp về hình ảnh của mình, thông điệp được truyền ra cho công chúng có thể là tốt hoặc xấu. Thông thường, các doanh nghiệp vừa và nhỏ vẫn chưa biết cách PR sao cho hiệu quả, nói cách khác, họ vẫn chưa biết cách quản lý hình ảnh của mình trước công chúng. Người tiêu dùng thường chỉ thấy các doanh nghiệp lớn xuất hiện trên mặt báo, tham dự phỏng vấn, họp báo, nên mặc nhiên cho rằng, cứ lên mặt báo là nổi tiếng, là uy tín và sản phẩm của họ chắc chắn tốt.

"Cha… Bộ phận PR của chúng ta đã không thể khống chế tình hình này nữa rồi." Đoàn Chấn Ba miễn cưỡng nói.

Mặt Đoàn Kế Hùng liền biến sắc, ánh mắt dữ tợn như mãnh thú, mắt nhìn chằm chằm vào đứa con trai bất tài: "Mày lặp lại lần nữa xem?"

Đoàn Chấn Ba đau khổ nói: "Có người đang âm thầm nhằm vào chúng ta, tất cả phương pháp của bộ phận PR nhằm ngăn chặn tin tức này đều bị chặn lại. Xóa bài viết cũng xóa không hết. Hơn nữa… Hơn nữa…"

"Ấp a ấp úng cái gì? Mày nói hết ra cho tao!" Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

"Con mới nhận được tin tức, Tần thị cũng tham dự vào chuyện này, mấy cái tin tức kia lan nhanh chóng như vậy, chính là do bộ phận PR của bọn họ ở sau lưng trợ giúp."

"Mày nói cái gì? Tần gia với chúng ta có quan hệ lâu đời, sao lại…"

"Con cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Tần Phong và Bùi Dịch rất thân, cha nói xem, lần này có phải nó hay không…"

"Không thể nào là nó! Lão già Tần gia vẫn còn, trên Tần Phong còn có nhiều người anh như vậy, căn bản là không tới lượt nó cầm quyền!"

"Đó chính là vì Tần gia đang dựa vào thế lực của Hỗ gia…"

"Chuyện này có liên quan gì đến Hỗ gia chứ?"

Chân mày Đoàn Kế Hùng vặn chặt lại như sợi giây, đến nỗi có thể kẹp chết con ruồi.

"Vừa rồi thư ký nói Hỗ gia cũng tham gia vào chuyện này."

"Cái gì? Bọn họ dính vào làm gì?"

Mặt Đoàn Kế Hùng liền biến sắc, nếu như Hỗ gia cũng tham gia, vậy thì việc này rất khó giải quyết.

Nhưng với tình hình hiện giờ cũng chỉ có một cách giải quyết.

"Con cảm thấy rất có thể là bọn họ ở sau lưng giở trò quỷ. Lần trước, tòa nhà Đoàn thị bị nổ, mặc dù đã tra ra được là Bùi Dịch làm, nhưng cha nghĩ lại xem, từ khi nào tên tiểu tử kia lại có bản lĩnh lớn vậy? Chắc là Hỗ gia ở sau lưng làm chỗ dựa cho nó rồi."

Sắc mặt Đoàn Kế Hùng hoàn toàn trầm xuống, cau mày suy nghĩ một chút, nói: "Nhưng bất kể là chuyện thế nào, mày cũng phải mau nghĩ cách xử lý cho tốt chuyện này cho tao."

"Nhưng mà, bây giờ bộ phận PR căn bản là không có tác dụng…"

"Vậy thì bọn mày tự ra mặt cho tao!"

Ông ta nói xong, ngón tay chỉ vào mặt Đoàn Chấn Ba và Phương Thanh Hoa: "Hai đứa bọn mày cùng nhau ra mặt cho tao, là con gái bọn mày gây chuyện ầm ĩ! Bọn mày tự ra mặt giải quyết cho tao!"

"Chúng con?"

Đoàn Chấn Ba và Phương Thanh Hoa giật nảy mình. Nhất là Phương Thanh Hoa.

Đoàn Chấn Ba với tư cách là tổng giám đốc của Đoàn thị ra mặt thì không có gì đáng nói, nhưng cho đến nay bà ta cũng không tham dự vào chuyện của Đoàn thị, để bà ta ra mặt làm gì?

Nhất là sau khi bà nghe bọn họ nói kế hoạch xong, sợ đến mức ngay cả cơm cũng ăn không nổi.

Xong rồi, nếu quả thật phải nói như vậy, ép buộc Tô Thi Thi nổi điên lên, nói ra chuyện kết hôn lần thứ hai thì làm sao đây?

Phương Thanh Hoa càng nghĩ lại càng lo lắng.

Bà ta luôn cảm thấy tất cả mọi thứ đều là do Bùi Dịch và Tô Thi Thi từng bước một bày mưu, từng chút đẩy mọi chuyện hiện tại đến bước đường này, cuối cùng chờ đến lúc ra tay.

Nhưng bất kể bà ta có phản đối thế nào, Đoàn Chấn Ba vẫn mở buổi họp báo, để vợ chồng bà ra mặt giải thích rõ chuyện này.

Công ty Tiệp Khắc, Tô Thi Thi đi làm được nửa đường, thì Bùi Dịch gọi một cuộc điện thoại tới, bảo cô trở về.

"Còn đang đi làm mà?" Tô Thi Thi không hiểu hỏi lại.

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch: "Tới đài truyền hình, phá buổi họp báo."

136. Chương 136: Tôi Đến Để Đối Chất

Edit: @huongcyndi

Beta: @twinsyl

"Phá buổi họp báo sao?"

Tô Thi Thi tròn mắt đảo một vòng, lập tức rất hào hứng, vội vàng nói: "Anh chờ một chút, tôi lập tức đến."

Dưới lầu công ty xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch đang ngồi bên trong xe, nghe vậy trong mắt lóe lên một nụ cười.

Anh cất điện thoại di động, quay đầu lành lạnh liếc qua người đàn ông ở bên cạnh: "Cậu còn không mau xuống?"

Tần Phong lập tức trợn to mắt, uất ức nói: "Không phải nói cùng nhau đi phá buổi họp báo à? Cậu lại vứt bỏ tôi…"

Bùi Dịch chán ghét nhìn anh ta một cái: "Cậu quá sáng đó."

"Cái gì mà quá sáng chứ…" Khóe miệng Tần Phong giật giật mấy cái, ý anh là chê anh ta làm bóng đèn sao?

Anh ta hậm hực mở cửa xe, xuống xe nói: "Tôi tìm em gái Ôn Ngọc đi cùng!"

Bùi Dịch lạnh nhạt liếc anh ta lần nữa: "Cách cô bạn đó của Thi Thi xa một chút."

Mặt Tần Phong lập tức sụp đổ, buồn bực nói: "Cậu được chiều chuộng đến vô pháp vô thiên rồi, ngay cả tôi tìm bạn gái cậu cũng quản."

"Cút." Bùi Dịch chỉ nói một tiếng rồi đóng cửa xe lại.

Lúc Tô Thi Thi xuống, Bùi Dịch còn đang gọi điện thoại. Cô lặng lẽ ngồi vào trong xe, chớp chớp mắt nhìn anh.

"Cô bé, còn nhìn anh như vậy, thì chúng ta cũng khỏi cần tới đó nữa."

Bùi Dịch cất điện thoại di động đi, ánh mắt nhìn cô dần dần trở nên u ám.

Tô Thi Thi ngồi ngay ngắn lại ngay, ho khan một tiếng hỏi: "Chúng ta thật sự đến đài truyền hình sao? Tôi nghe nói…"

Đôi mắt cô mang theo sự dò hỏi nhìn Bùi Dịch. Thấy Bùi Dịch gật đầu một cái, mắt cô lập tức sáng lên: "Vậy còn chần chừ gì nữa? Nhanh lên đi, sắp bắt đầu rồi phải không?"

Ngay lúc này, đài truyền hình đang truyền trực tiếp cuộc họp báo của vợ chồng Đoàn thị. Trước đó, Tô Thi Thi có nghe qua tin tức, trong lòng còn có chút không thoải mái, không ngờ Bùi Dịch đã thay cô nghĩ đến từ trước.

Đài truyền hình truyền trực tiếp đang bắt đầu đếm ngược.

"5, 4, 3, 2——1! Truyền trực tiếp bắt đầu!"

Đoàn Chấn Ba nhìn vợ với ánh mắt cảnh cáo, nhỏ giọng nói: "Đến lát nữa chớ có nói bậy."

Phương Thanh Hoa căng thẳng nắm tay thành quả đấm, cứng đờ gật đầu một cái, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Mặc dù bà ta là Đoàn phu nhân đã mười mấy năm, nhưng đến giờ vẫn chưa từng được lên tivi. Từ trước tới nay người Đoàn gia luôn coi thường phụ nữ, cho nên trước kia trừ cuộc họp thường niên của công ty, bà ta không hề tham bất kỳ dự sự kiện trọng đại nào.

Phương Thanh Hoa không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, nụ cười trên mặt sớm đã trở nên cứng đờ. Người dẫn chương trình mặt nói gì, một câu bà cũng không nghe vào, chẳng qua máy móc theo chồng đến ghế ngồi yên.Trước mặt bọn họ, có không dưới năm, sáu chục phóng viên. Bên cạnh mỗi phóng viên đều có một nhiếp ảnh gia đang cầm đủ loại máy ảnh hướng về phía bọn họ.

Dù sao Đoàn Chấn Ba cũng bương chải trên thương trường nhiều năm, loại trường hợp này đối với ông ta mà nói cũng quá đỗi bình thường.

Người dẫn chương trình hỏi: "Không biết Đoàn tổng trước hành động của tiểu thư Đoàn Ngọc Lộ cảm thấy thế nào?"

Trên mặt Đoàn Chấn Ba nhất thời lộ ra biểu cảm đau lòng, thở dài một tiếng: "Về chuyện của đứa con gái nhỏ này, tôi rất đau lòng. Hôm nay tổ chức buổi họp báo, chính là muốn làm sáng tỏ vấn đề này."

Hai tay ông ta đặt lên bàn, đường đường chính chính nói: "Đoàn Chấn Ba tôi có tất cả ba đứa con gái. Chính xác mà nói, Đoàn Ngọc Lộ là đứa con gái thứ ba của tôi. Còn con gái thứ hai của tôi là Tô Thi Thi."

"Tô Thi Thi sao? Xin hỏi là trước kia Đoàn Ngọc Lộ tiểu thư nói người cướp bạn trai cô ấy là Tô tiểu thư, chính là vị Tô tiểu thư này sao?" Phía dưới liền có phóng viên hỏi.

Đoàn Chấn Ba âm thầm liếc vị phóng viên phía dưới kia, đây là người bọn họ sắp xếp đặt câu hỏi, ông ta sớm đã nghĩ xong câu trả lời.

Ông ta gật đầu một cái, xót xa nói: "Thật xin lỗi, tôi lại đi nuôi đứa con gái bất hiếu như vậy. Từ nhỏ, tính cách đứa con gái thứ hai của tôi đã khá là lầm lì, nóng nảy, lại có lòng đố kỵ rất lớn. Năm năm trước, bởi vì một chút hiểu lầm nhỏ mà nổi giận, đoạn tuyệt quan hệ với Đoàn gia."

"Năm năm trở lại đây, tôi vẫn không có tin tức của con bé, đâu biết nó một mực ghi hận Đoàn gia. Rồi năm năm sau lại đến cướp bạn trai của em gái nó, còn vu khống hãm hại con bé."

Ở một góc dưới sân khấu, Tô Thi Thi và Bùi Dịch vừa đến nơi thì đúng lúc nghe được những lời này.

Tô Thi Thi nắm quả đấm thật chặt, trong lòng tức giận và chua xót đan xen, giống như là bị người ta hung hăng đâm một nhát dao vậy.

Mặc dù sớm đã có chuẩn bị tinh thần, nhưng đến khi chính tai nghe được cha cô bôi nhọ cô trước mặt tất cả mọi người như vậy, lòng cô vẫn đau âm ỉ.

Tình thương của cha…

Từ này đối với cô mà nói thật là nực cười.

Đoàn Chấn Ba cũng không phát hiện ra Tô Thi Thi đã đến buổi họp báo, ông ta cứ nói mãi, hốc mắt cũng dần dần đỏ lên, lau nước mắt nói:

"Lòng bàn tay và mu bàn tay cũng đều là thịt. Chuyện này đến tận bây giờ, tôi cũng không muốn giải thích nhiều. Nhưng sau khi đứa con gái thứ hai của tôi câu dẫn bạn trai của em gái nó không thành, lại quay

sang câu dẫn chú trẻ của mình, con trai riêng của cha tôi. Thật sự là tôi không biết cách dạy con cái, đã tạo ảnh hưởng xấu tới mọi người, tôi thay mặt nó xin lỗi mọi người."

Đoàn Chấn Ba nói xong rồi đứng lên, cúi thấp người trước ống kính.

"Ồ..." Tô Thi Thi cười nhạt, nước mắt trực trào trong hốc mắt.

Cô luôn tự nói với chính mình, đừng buồn, đừng đau lòng. Nhưng cô không thể chịu thua kém mãi như vậy, dù chóp mũi đã cay cay muốn khóc.Cô thấy rõ rồi, đã chẳng còn hi vọng nữa. Những người thân này của cô, luôn luôn thật tàn nhẫn với cô!

Một bàn tay ấm áp ôm cô, bả vai cô được Bùi Dịch ôm lấy.

Mặc dù mắt anh vẫn luôn nhìn về phía trước, Tô Thi Thi vẫn không nhìn rõ được ánh mắt của anh, nhưng cảm giác chua xót dâng lên trong lòng, trong phút chốc đã phai nhạt đi rất nhiều.

Phóng viên phía dưới nghe rõ những lời nói của Đoàn Chấn Ba, ai nấy cũng đều hưng phấn, thi nhau đặt câu hỏi.

"Nói vậy thì là tiểu thư Đoàn Ngọc Lộ bị oan sao? Đoàn tổng giải thích sao về việc cô ấy ở cùng với những người đàn ông khác trong video?"

Trên mặt Đoàn Chấn Ba thoáng qua vẻ tức giận, nghiêm nghị nói: "Đó chính là đứa con gái thứ hai bất hiếu của tôi, để hãm hại em gái nó mà công bố video giả! Đoàn thị đã tố cáo với cảnh sát, phải điều tra kĩ lưỡng chuyện này!"

Phóng viên phía dưới thấy thái độ của ông ta kiên quyết như vậy, từng người đều gật đầu.

Lúc này, có người thấy Phương Thanh Hoa vẫn luôn không lên tiếng, liền hỏi: "Đoàn phu nhân, không muốn nói một chút gì sao?"

Phương Thanh Hoa đứng lên, mặc dù vẫn căng thẳng, nhưng không mất bình tĩnh đến nỗi một câu cũng chẳng nói được.

Bà ta âm thầm nhìn thoáng qua chồng, sau đó hít sâu một hơi nói: "Đối với sự việc xảy ra lần nào, tôi cũng rất đau lòng. Nhưng có thể mọi người không biết, Tô Thi Thi không phải con ruột của tôi, tôi chỉ là mẹ kế nên có lúc cũng rất khó khăn trong việc dạy dỗ con bé."

"Đều là do cách dạy dỗ của tôi đã sai, mới để cho tâm lý của con bé bị bóp méo đến mức này, nếu trước kia tôi có thể quan tâm tới nó một chút, nó cũng sẽ không..."

Phương Thanh Hoa nói xong liền khóc thút thít, tựa như vô cùng tự trách.

Ở phía dưới, Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, cực kỳ phẫn nộ nhìn những người trên bục kia.

Cũng thật làm khó cho vợ chồng Đoàn Chấn Ba kia, không đi làm diễn viên thật là uổng phí tài năng!

Nếu lúc trước cô còn ôm một tia hy vọng, muốn dàn xếp ổn thỏa, thì bây giờ ——

Cục tức này cô nuốt không trôi!

Dựa vào đâu mà bọn họ đuổi cùng giết tận cô, còn cô thì phải tha thứ cho bọn họ?

Dựa vào đâu bọn họ có thể không quan tâm đến máu mủ tình thân mà tổn thương cô, còn cô phải nghĩ tốt cho bọn họ?

Dựa vào đâu mà bọn họ có thể yên lòng yên dạ như vậy, còn cô lại phải chịu bao nhiêu đau khổ chứ?

Đoàn Chấn Ba cho cô sinh mệnh, cô biết ơn. Nhưng bao năm qua, cô đã nhẫn nhịn đủ rồi!

Mẹ cô mất, bà ngoại cô cũng đã mất, chẳng lẽ giao mạng cô ra, mới được xem là báo đáp sao?

"Sinh mệnh của tôi là của mẹ tôi ban cho! Tôi là vì bà ấy nên mới phải sống cho thật tốt, sống thật hạnh phúc, sống thật vui vẻ!"

Tô Thi Thi cắn chặt răng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, sớm đã đau đến không cpòn cảm giác.

Bùi Dịch đột nhiên di chuyển, khắp toàn thân đều tỏa ra khí thế lạnh đến thấu xương, mới đi được một bước, liền như thể có một ngọn núi đang tách ra ngay phía trước, mở ra cho Tô Thi Thi một lối đi.

Sống lưng Tô Thi Thi thẳng tắp, đi theo phía sau anh, từng bước một bước lên bục.

Cương quyết, lạnh lùng, kiêu ngạo như chim, ngẩng cao đầu, kiên định bảo vệ tôn nghiêm của bản thân.

"Tôi kính trọng cha, nhưng lại một bên lại buộc tội người khác, e rằng không thể nể phục. Tôi đặc biệt tới đây để đối chất."

Giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo, mọi người kinh ngạc ánh mắt đều đổ dồn về phía trước, như tiếng sấm đánh bên tai.

Toàn bộ trường quay truyền hình trực tiếp trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Rồi sau đó bùng nổ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Tô Thi Thi và Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện.

Bạn cố gắng 2 ngày cuối tuần đăng được đến 140. Còn hơn thì ko dám hứa

137. Chương 137: Không Ngừng Tung Đại Chiêu

Edit: KalyVng

Beta: Ryeo

Một trận yên tĩnh, lập tức bộc phát ra một mảnh ồn ào trở lại.

Tất cả mọi người chấn kinh nhìn hai người Tô Thi Thi bọn cô, cô gái bị người cha sinh ra mình, nói ra những lời làm thương tích đầy mình, vậy mà dám đến chỗ này!

Hơn nữa còn do chú trẻ của cô đưa đến.

Một đám phóng viên ngửi được mùi tin tức giá trị, toàn bộ đều dựng thẳng đứng lỗ tai lên lắng nghe.

Mặt mũi vợ chồng Đoàn Chấn Ba trắng bệch, nhìn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện, không phản ứng kịp.

"Cha, con vẫn cực kỳ tôn trọng người, cho dù cha không thích con. Nhưng cha cũng không nên chửi bới con như vậy, con bây giờ lòng đã thật sự nguội lạnh rồi, không dám hy vọng nữa rồi."

Tô Thi Thi vành mắt đỏ ửng lên, cô không cần diễn trò, cô là đau lòng thật sự.

Đây là người cha ban cho cô mạng sống này, từ nhỏ đến lớn không cho cô một ngày sống trong hạnh phúc, cho tới bây giờ chỉ hận không thể giết chết cô.

Nếu chán ghét cô như vậy, lúc trước tại sao vẫn còn sinh cô ra?

"Mày… Mày…" Đoàn Chấn Ba chỉ tay vào Tô Thi Thi nói không ra lời, hốc mắt đỏ bừng. Nhìn kỹ mà nói, ngay cả ngón tay cũng có chút sưng đỏ.

Là trét ớt vào tay sao?

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, khó trách vợ chồng Đoàn Chấn Ba nói khóc có thể khóc, thì ra đã đã chuẩn bị từ trước.

"Cha, con không biết Đoàn Ngọc Lộ cùng với mẹ nh ở trước mặt người nói cái gì, nhưng con là vô tội."

Tô Thi Thi nói xong lau nước mắt, tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Phương Thanh Hoa nói:

“Con trước kia cho rằng, mẹ chỉ là không thích con vì con là con của vợ trước, nghĩ muốn đuổi con đi khỏi nhà, con có thể hiểu. Dù sao mẹ con khi còn sống có được một phần ba tài sản Đoàn gia, mẹ con đều đã để lại cho con, mẹ làm như vậy về tình có thể tha thứ.”

“Mày nói bậy cái gì…” Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi.

Việc phân chia tài sản bọn họ giữ bí mật thật sự rất kỹ càng, liền ngay cả những gia đình cùng Đoàn gia có giao hảo cũng không biết. Hiện tại Tô Thi Thi công khai nói ra như vậy, rõ ràng là cố ý!

Không sai, Tô Thi Thi chính là cố ý.

Nếu bọn họ muốn diễn, cô sẽ diễn cùng họ!

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Chấn Ba nói: “Mẹ vẫn nói cho với con, nói chuyện tình cảm của người lớn, con cái không cần tham dự. Cho nên khi đó mẹ nhỏ không thích con, con liền rời đi, thậm chí cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, theo họ mẹ. Nhưng không nghĩ tới, sự tình phát triển trở thành cái dạng này…”

“Tô tiểu thư, phiền cô nói chuyện có lý một chút, không cần bịa đặt sinh sự.” Phương Thanh Hoa sau khi kinh ngạc, nhanh chóng yên tĩnh trở lại.Bà ta lẽ nào nhìn không ra Tô Thi Thi đây là tạt nước bẩn lên người bà ta, đem bà ta biến thành mẹ kế ác độc, bà ta tuyệt đối không thể mắc bẫy của cô.

Tô Thi Thi trên mặt biểu tình vẫn như cũ cực kỳ yếu ớt, cô lắc đầu nói: “Con không nghĩ muốn đem mọi chuyện làm thành ra như vậy, nhưng con thật sự sợ mẹ nhỏ, mẹ đã làm cho lòng con lạnh giá rồi.”

Cô nói xong quay đầu nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, anh liền hướng cô âm thầm gật đầu, lặng thầm hỗ trợ cô.

Trước mắt bao người, thể hiện mình yếu ớt, thật trơ trẽn!

Nhưng để cho người Đoàn gia cứ như vậy thương tổn mình, cô càng không cho phép!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Tôi không có câu dẫn bạn trai của em gái tôi, Hà Chí Tường là chồng trước của tôi, chúng tôi kết hôn vào cuối năm ngoái, thời điểm anh ta cùng Đoàn Ngọc Lộ vẫn chưa quen biết nhau. Là tháng Bảy năm nay, chồng tôi ở bên ngoài… Đoàn Ngọc Lộ, rồi chúng tôi mới ly hôn.”

Cô vừa dứt lời, mặt sau TV trên tường lập tức xuất hiện hôn thú cùng giấy chứng nhận ly hôn của cô cùng Hà Chí Tường, tin tức trọng yếu, nhưng là vừa xem hiểu ngay.

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba lập tức thất thần ngay tại chỗ.

Nhất là Đoàn Chấn Ba, trong ngực cấp tốc lên xuống, trừng mắt, hiển nhiên là tức giận đến cực hạn.

Hà Chí Tường thực ra là chồng Tô Thi Thi!

Vậy mà một chút ông ta cũng không biết!

Ông ta quay đầu nhìn thoáng qua vợ mình, phát hiện Phương Thanh Hoa tránh né ánh mắt ông ta, rõ ràng đã sớm biết!

Ông ta gắt gao nắm tay quả đấm, hận không thể lập tức đánh chết con đàn bà vô tích sự này!

Cũng dám gạt ông ta!

Chuyện quan trọng như vậy cũng dám gạt ông ta!

Các phóng viên lập tức như một đám gà chọi cực kỳ hưng phấn, hiểu ra vấn đề.

“Xin hỏi Đoàn tổng, chuyện lúc nãy ông vừa nói là sao? Nói như vậy, là con gái nhỏ của ông cướp đoạt chồng chị gái mình?”

“Đoàn tổng, xin hỏi người đối chuyện này như thế nào, Tô tiểu thư nói là thật không?”

“Đoàn tổng…”

“Đoàn tổng…”

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Đoàn Chấn Ba tức giận đến không thể kìm chế được, một tiếng rống to. Nhưng lập tức liền hối hận, thầm nghĩ chính mình không kiên định.

Ông hít sâu một hơi, đối với phóng viên nói: “Mọi người chớ vội nóng nảy, chuyện này tôi cũng không biết. Tôi muốn kiểm chứng thật hư đã.”

“Thì ra là cha đối với con thành kiến nghiêm trọng như vậy, một chút cũng không tin tưởng.” Tô Thi Thi nghe đến đó, lo sợ không yên lắc đầu, lộ ra một nụ cười chua xót.

“Cho dù có những thứ này cũng không tin?” Tô Thi Thi cầm điện thoại, đem đoạn ghi âm phát ra.

Trực tiếp phát ra âm thanh giận dữ. Vợ chồng Đoàn Chấn Ba vừa nghe đến những lời này, mặt trực tiếp xanh mét vô cùng, cả thân người bắt đầu run nhè nhẹ.

Đây là giọng nói của Đoàn Ngọc Lộ!

“Tô Thi Thi, cô có biết Chí Tường tối hôm qua trên giường tôi có bao nhiêu sung sức không!”

“Cô mau ly hôn đi!”

“Nếu cô để cho tôi vui vẻ, tôi không ngại cho cô hưởng thụ vài ngày ân ái vợ chồng…”

Những thứ này là nội dung cuộc nói chuyện lúc trước Hà Chí Tường ép Tô Thi Thi ly hôn khi đó nói ra.

Tô Thi Thi lúc ấy muốn giữ lại những câu nói đó, âm thầm ghi âm, không nghĩ sẽ dùng đến ở trường hợp này.

“Đây là giả!” Phương Thanh Hoa lắc đầu, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nhưng tiếng bà ta vừa dứt lời, TV trên tường liền phát ra một đoạn hình ảnh. Hình ảnh Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ ở trong phòng ở câu lạc bộ Ám Nhũ hoan ái kịch liệt một đêm, lại có hình ảnh hôm sau của hai người.

“Anh phải cùng Tô Thi Thi ly hôn, rồi mới cưới tôi.”

Giữa hình ảnh, Đoàn Ngọc Lộ quấn lấy trên người Hà Chí Tường ôm ấm, vô cùng thân thiết nói chuyện.

Nhất thời nơi đây truyền ra một trận rộ lên.

Nếu đều là làm giả, cũng quá kỳ công chuẩn bị rồi. Nơi này có rất nhiều phóng viên nếu không phải bệnh viêm kết mạc cấp tính*, vừa thấy liền biết nào là thật, nào là giả.

*Viêm kết mạc cấp tính: hay còn gọi là đau mắc đỏ. Thôi bạn lười giải thích mọi người tự hiểu đi ha

Các phóng viên một đám vậy lại, liên tục hỏi, hiện trường có chút không khống chế được, cuối cùng vẫn lại là người dẫn chương trình cố gắng hết sức để cho mọi người im lặng, mới hơi chút khống chế được.

Trước TV, Đoàn Kế Hùng đang xem trực tiếp, xem đến mọi chuyện thành ra thế này, tức giận đến thân thể lảo đảo một phen, não đại như say xe.

Đoàn Hòa Dự vội vàng đỡ lấy ông ta, dìu đến ghế, sốt ruột khuyên nhủ: “Lão gia, người đừng kích động, có lẽ, có lẽ đại thiếu gia có biện pháp.”

“Câm miệng cho tôi.”

Đoàn Kế Hùng hổn hển nói, hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú tivi, như là chờ mong kỳ tích xảy ra.

Nhưng ông ta thấy Bùi Dịch cùng đi đến với Tô Thi Thi nhưng đến giờ vẫn còn chưa mở miệng, càng thêm lo lắng.

Đúng lúc này, Bùi Dịch cầm tay Tô Thi Thi, quay đầu đối mặt với máy quay, trên mặt không rõ có bao nhiêu biểu tình, nhưng là ngữ khí lại phi thường kiên định.

“Có sự việc tôi cần làm sáng tỏ một chút, cha của Thi Thi khả năng có phần hiểu lầm. Tôi cùng Thi Thi quen biết là chuyện ngoài ý muốn, nhưng không phải em ấy quyến rũ tôi…”

Anh nói xong quay đầu nhìn Tô Thi Thi đầy yêu thương, gằn từng chữ nói: “Là tôi theo đuổi em ấy.”

Anh nói xong đột nhiên hướng tới Tô Thi Thi quì một gối, trên tay giống ảo thuật gia, xuất hiện một chiếc nhẫn.

Anh giơ đến trước mặt Tô Thi Thi, ôn nhu hỏi: “Gả cho anh được không?”

Tô Thi Thi lờ mờ, đây là cái tình huống gì?

Bùi tiên sinh, chiêu này có phải hay không quá ngoan độc?

Cô muốn nhận nó? Nhưng cô làm sao nhận đây?

Hoàn toàn nhận không được!

Tô Thi Thi muốn khóc, sớm biết rằng sẽ như vậy cô sẽ không tới!

Thiệt là bạn ko muốn đăng thêm đâu, vì bạn ko muốn nhiều người mất ngủ thôi

138. Chương 138: Ông Nội, Người Đang Nhìn Đúng Không?

Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn Bùi Dich đang dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn chính mình, nửa ngày cũng chưa phản ứng kịp.

Bên kia vợ chồng Đoàn Chấn Ba đã tức giận đến đầu bốc khói. Nếu không phải người dẫn chương trình kia sợ sẽ gặp chuyện không may, ở sau lưng yên lặng lấy tay chống đỡ bọn họ, bọn họ phỏng chừng cũng sớm đã té xỉu rồi.

Ai tới nói cho bọn họ biết, chuyện này tại sao lại phát triển thành ra như vậy!

Nha Đầu chết tiệc kia đem toàn bộ mọi chuyện đều đã ném lên trên người bọn họ, mà còn Bùi Dịch vậy mà tạu buổi phát sóng trực tiếp này cầu hôn!

“Gả cho anh được không?”

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi không đáp ứng, lặp lại một lần nữa.

Tô Thi Thi khóe miệng giựt giựt, âm thầm trợn mắt nhìn anh.

Bùi Dịch khóe miệng hơi hơi vạch, nhìn chằm chằm cô, trong mắt nàng ý cười chợt lóe lên.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong đầu ánh sáng chớp lóe, như là có cái gì đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.

Cô theo bản năng nhìn về phía màn ảnh, quả đấm chậm rãi nắm chặt lại.

Lúc này, hẳn là vị ông nội tàn nhẫn tuyệt tình kia của cô đang ở trước TV xem!

Ông ta không phải vẫn muốn đuổi cô ra khỏi trang viên Đoàn gia sao? Không phải vẫn muốn đưa cháu gái lớn yêu quý Đoàn Ngọc Tường gả cho Bùi Dịch sao?

Tô Thi Thi trong ánh mắt xuất hiện quét xuống bi thương, cùng dáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ: “Ông nội, người đang xem đúng không? Kỳ thật, con vẫn rất muốn trở về Đoàn gia. Nếu không phải ngại mẹ kế, con năm đó cũng sẽ không bỏ nhà đi.”

Cô nói xong, giọng nói lại hạ thấp xuống, tràn đầy ủy khuất: “Con biết, người cũng cực kỳ hi vọng con trở về.”

Cô nói xong hít sâu một hơi: “Con biết người cực kỳ coi trọng Bùi Dịch, mà con vừa lúc cũng thích anh ấy, cho nên…”

Cô nói xong đưa tay về phía Bùi Dịch, lộ ra một nụ cười tràn đầy hạnh phúc, mi mắt sáng long lanh, giống như ngôi sao.

“Cho nên, em đồng ý.” Tô Thi Thi ngọt ngào nói.

Cả khán phòng nhất thời bộc phát ra một trận nhiệt liệt vỗ tay thanh.

Bùi Dịch cầm lấy tay Tô Thi Thi, đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô.

Anh chậm rãi đứng dậy, một tay ôm cô vào trong lòng, cúi đầu ở trên trán cô hạ xuống một cái hôn môi.

Cực kỳ ngọt ngào, ấm áp.

“Phụt…”

Trước màn hình TV, Đoàn Kế Hùng chống tay vào thành ghế đứng dậy, mạnh phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể ông ta run run, tay lại vẫn chỉ vào màn hình TV hình ảnh Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vô cùng thân thiết, hai mắt trợn ngược, từ ngã về phía sau bất tỉnh.

“Lão gia!”

Đoàn Hòa Dự biến sắc, một bên đi đỡ Đoàn Kế Hùng, một bên hướng tới trong phòng hô: “Phu nhân, không hay rồi! Lão gia thổ huyết té xỉu rồi!”“Ầm!”

Tại buổi phỏng vấn trực tiếp, Đoàn Chấn Ba chống đỡ không nỗi, trực tiếp ngã ngồi ở trên chiếc ghế.

Bên cạnh, Phương Thanh Hoa mặt mày trắng bệch, run rẩy đứng không vững, muốn đi đến đỡ một phen chồng mình, nhưng lại bị ông ta mạnh vung tay hất ra.

Phương Thanh Hoa một cái đứng không vững, quẳng chỏng chơ ở trên mặt đất.

Bà hôm nay vì lên TV, cố ý mặc một bộ sườn xám chất liệu bằng tơ tằm. Chỉ nghe “Roạt” một tiếng, sườn xám xẻ tà trực tiếp rách dài đến ngang eo, lộ ra một mảng xuân sắc phía dưới.

Tô Thi Thi nghe được thanh âm hướng qua nhìn thử liềnthấy, ánh mắt tối sầm lại, vội vàng đi tới phía bà ta, cởi áo khoác, bao quấn đến chỗ trên người bà ta.

“Mày tránh ra cho tao, đừng đụng chạm vào người tao.” Phương Thanh Hoa hạ giọng nói.

Tô Thi Thi gắt gao ôm lấy bà ta, như có như không nói: “Bà chính là mẹ kế ác độc, bà hôm nay mất mặt còn chưa đủ sao, cứ thử bỏ đi xem, ngay cả cổng Đoàn gia đều đã vào không được rồi.”

“Mày…”

Phương Thanh Hoa tức giận đến mắt trợn trắng, thân thể run run đến một câu đều đã nói không nên lời.

Người ta thường nói không nên nuôi hổ trong nhà, diệt cỏ phải diêkt tận gốc! Bà ta nên sớm triệt để giải quyết hết đứa nhỏ này mới đúng! Chỉ trách bà ta lúc trước quá mềm lòng, bà ta sớm nên để cho cái đứa nghiệt chủng này đi theo mẹ của nó chết cho rồi!

“Suy nghĩ không sớm giết chết tôi?”

Tô Thi Thi ghé sát vào tai bà ta, nhìn từ đàng xa, như là đang giúp đỡ bà ta đứng dậy vậy.

Cô dùng âm thanh dụng chỉ có hai người mới nghe được nói: “Bà còn chưa chết, tôi làm sao chết được. Tôi sẽ thay mẹ tôi nhìn bà chịu báo ứng!”

Nếu không phải người đàn bà này lúc trước quá độc ác, mỗi ngày chạy đến trước mặt mẹ cô quậy đến long trời lở đất, đem mẹ cô làm cho tinh thần sụp đỗ, mẹ cô cũng sẽ không qua đời sớm như vậy.

Phương Thanh Hoa hủy đi gia đình hạnh phúc của cô, rồi còn dạy cho con gái mình bức chết bà ngoại cô!

“Tôi nghĩ muốn nhân từ buông bỏ mọi chuyện, nhưng chính là các người không buông tha tôi.” Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi nói, “Phương Thanh Hoa, chuyện này còn chưa kết thúc đâu, tôi sẽ làm cho bà một ngày nào đó phải đến trước mộ mẹ tôi sám hối!”

Tô Thi Thi nói xong dùng lực nâng Phương Thanh Hoa dậy, thấy bà ta muốn né tránh, móng tay của cô liền thâm sâu bấu vào da thịt ngay thắt lưng của bà ta.

Vừa rồi bọn họ đỗ hết mọi tội lỗi lên người cô còn nói thêm nói bớt làm cô vô cùng đau khổ, cô hiện tại trả đủ!

"A…"

"Bà tốt nhất đừng có mà kêu lên, nếu không thì tôi sẽ kêu so với bà càng lớn tiếng hơn. Để cho mọi người nhìn thấy người mẹ kế độc ác bà, ngược đãi tôi như thế nào."

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười, như là cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

"Mày… Mày…"Phương Thanh Hoa tức giận đến nói không ra lời. Bà ta thật sự nghĩ muốn trực tiếp xỉu vì tức, cũng tốt hơn ở trong này chịu bị Tô Thi Thi áp bức và sỉ nhục.

Bên kia, hoàn cảnh của Đoàn Chấn Ba cũng không khá hơn chút nào.

Bùi Dịch đỡ ông ta, hướng tới chỗ Tô Thi Thi bên này.

"Đi thôi, đi bệnh viện."

"Đi bệnh viện làm gì?" Tô Thi Thi nhíu mày.

"Ông nội em, chồng kế của mẹ anh vào bệnh viện, chúng ta không nên đi nhìn sao?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, chỉ có mấy người bọn họ nghe được.

"Cha ông ấy…" Đoàn Chấn Ba biến sắc, thân thể không khống chế được run run một phen.

Bùi Dịch đối với ông ta gật gật đầu, biểu tình bình tĩnh nói: "Anh trai yêu quý, anh nghĩ không sai, ông ta là bị các người chọc giận đến ngất rồi."

"Cậu nói bậy, rõ ràng là các người…"

"Có con trai cùng con dâungu xuẩnnhư thế, không giận đến ngất đi mới là lạ." Tô Thi Thi khóe miệng lộ ra quét xuống nụ người châm biếm, sau đó ôm đỡ Phương Thanh Hoa, một bộ dạng mẹ con tình thâm hướng phía sau phòng chờ đi đến.

Nơi xa, các phóng viên còn đang tại điên cuồng chụp ảnh, cả đám đều hưng phấn cực kỳ.

Tham gia nhiều buổi họp báo như vậy, cho tới bây giờ không gặp phải tình huống nào đặc sắc đến như vậy! Bọn họ đều đã không nghĩ tới Tô Thi Thi yêu thương người nhà mình đến như vậy, mẹ kế của cô đối với cô như vậy, cô vậy mà còn có thể giúp bà ta!

"Hai người, tôi nhất định không để yên cho các người!"

Đi đến phòng chờ phía sau, Đoàn Chấn Ba trực tiếp buông bỏ mặt nạ giả tạo, tức giận đến trên mặt thoắt xanh thoắt trắng.

"Đoàn tiên sinh vẫn lại là trước nên đến bệnh viện nhìn xem tình hình đi."

Tô Thi Thi cũng buông xuống mặt nạ, xoay người đi theo Bùi Dịch cùng nhau rời khỏi phòng chờ.

Mãi đến khi lên xe, Tô Thi Thi mới như là bị rút đi hết khí lực, xụi lơ ở trên ghế.

"Thì ra chuyện báo thù một chút cũng không vui vẻ." Tô Thi Thi ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại thì thào nói.

Bùi Dịch quay đầu lẳng lặng nhìn cô một cái, không nói gì.

Anh không biết báo thù vui vẻ hay không, anh chỉ biết là không báo thù so với chết càng khó chịu.

"Cảm ơn anh."

Thật lâu sau, Tô Thi Thi trầm trầm nói: "Anh cho dù không muốn nhận lời cảm ơn này hay muốn cự tuyệt cũng được, nhưng cũng không nên tức giận. Thật sự cực kỳ cảm tạ anh, đã làm toàn bộ chuyện này vì tôi."

Tô Thi Thi nói xong, bỗng nhiên xoay người nhào vào trong lòngBùi Dịch, gào khóc.

Đó là người cha sinh ra cô và ông nội ruột của cô, nhưng mà bọn họ tại sao nhất định phải bức cô đến nước này!

"Bọn họ tại sao không buông tha tôi? Tôi tới cùng làm sai cái gì?"

Tô Thi Thi hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Bùi Dịch, thương tâm tới cực điểm: "Tôi cho rằng làm cho bọn họ mất mặt, rửa sạch mọi tội danh cho bản thân mình, tôi sẽ rất vui vẻ hạnh phúc, nhưng mà tại sao khi nghe được ông ta bị chọc tức đến nỗi phải vào bệnh viện, tôi lại cảm thấy rất khó chịu."

"Tại sao tôi lại không thể trở nên độc ác vô tình như vậy chứ, rõ ràng là bọn họ có lỗi với tôi."

Tô Thi Thi càng khóc càng thương tâm.

CÔ hận chính mình lúc này sao lại mềm lòng, càng hận chính mình tại sao lại không thể nào thoát ra khỏi vũng bùn này như vậy.

"Ông ta không có việc gì, tôi đã mời đoàn bác sĩ giỏi nhất trên thế giới đến chữa bệnh cho ông ta rồi, cho dù là Diêm Vương đích thân đến đòi mạng cũng không thể mang ông ta đi được!" Bùi Dịch trầm trầm nói.

Để cho Đoàn Kế Hùng cứ như vậy chết đi, thật sự là quá lợi cho ông ta rồi.

Trên cái này thế giới chết đi không phải là chuyện đáng sợ nhất, mà là tận mắt nhìn thấy mọi thứ trong tay mình từ từ từng chút một mất đi mà không làm được gì, chỉ có thể bất lực nhìn đó mới là điều đáng sợ nhất.

"Tô Thi Thi, em có thể mềm lòng. Những chuyện độc ác tàn nhẫn nhất cứ để cho tôi giúp em làm." Bùi Dịch nhẹ vỗ về tóc Tô Thi Thi, ở trong lòng yên lặng nói.

Tô Thi Thi khóc một hồi mới tỉnh táo lại, khục khịt cái mũi, nhìn thấy cảnh vật đang lướt qua bên ngoài: "Chúng ta hiện tại đi đâu?"

Bùi Dịch rút mấy tờ khăn giấy, một bên thay cô lau nước mắt, vừa phun ra hai chữ: "Bệnh viện."

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, sửng sốt nửa ngày, kìm nén ra một câu:

"Thật sự phải đi sao, nếu lỡ thực sự chọc cho ông ta tức chết thì làm sao đây?"

Hụ hụ cái chương này có 2100 từ thôi, mà bạn làm mất hai ngày mới xong đó, cứ ôm điện làm rồi lại ôm lap mà chả hiểu sao làm lâu thế không biết??? Chả lẻ mình lục nghề rồi sao??? òa òa T.T

139. Chương 139: Ông Ta Muốn Tạo Phản

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

Đoàn gia lại xảy ra sóng gió, toàn thành phố đều chấn động.

Từng đợt rồi lại từng đợt chuyện tình xoay ngược quả thực so với kịch bản phim truyền hình còn đặc sắc hơn.

Không đến một giờ, nội dung truyền hình trực tiếp lần này sớm đã truyền đi già trẻ đều biết, giống bệnh truyền nhiễm lan tràn nhanh chóng khuếch tán.

Trong bệnh viện thành phố Bắc Kinh, các cổ đông quan trọng của Đoàn gia và các gia đình có quan hệ giao hảo nhiều đời với Đoàn gia toàn bộ đã có mặt tại cửa phòng mổ, một đám sắc mặt đều cực kỳ nghiêm trọng.

Đoàn Chấn Ba mặt trầm xuống ngồi ở trên ghế, thân thể vẫn còn đang tại tức giận đến phát run.

Phương Thanh Hoa ngồi ở trên ghế dựa bên cạnh ông ta thấp giọng nức nở, trên mặt trái còn in dấu năm ngón tay, mặt đã sưng lên.

Đoàn Ngọc Tường đang ngồi ở bên cạnh bà ta, thấp giọng an ủi.

"Còn khóc ngay lập tức đem bà từ trên lầu ném xuống." Đoàn Chấn Ba căm giận nói.

Phương Thanh Hoa lập tức hít vào một hơi, gắt gao chịu đựng, không dám phát ra âm thanh.

Các cổ đông khác và đám người giao hảo kia thấy thế, cũng chỉ là mặt không chút thay đổi liếc nhìn bà ta một cái, người nào cũng không giúp bà ta nói chuyện.

Lúc trước trong buổi họp báo truyền hình trực tiếp kia, Tô Thi Thi nói những lời đó, bọn họ nghe rõ ràng.

Không nói đến đúng hay sai, tình thế hiện tại điều hướng về phía ủng hộ Tô Thi Thi, Phương Thanh Hoa với hình tượng mẹ kế ác độc ép con của vợ trước phải đoạn tuyệt quan hệ với gia đình còn dạy con gái ruột của mình đi cướp chồng người ta, ai nhìn vào cũng cực kỳ chán ghét, không cách nào thay đổi được rồi.

Hơn nữa hiện tại Đoàn Ngọc Lộ bị cảnh sát bắt đi còn chưa có ra ngoài, đúng là con gái ruột do Phương Thanh Hoa dạy dỗ!

Ai đúng ai sai, mọi người trong lòng tự nhiên minh bạch.

Đoàn Chấn Ba ngồi một hồi, thấy phòng cấp cứu vẫn không động tĩnh, phiền não đứng lên, lạnh giọng nói: "Sao lâu như vậy, cha có thể hay không gặp chuyện không may?"

"Chấn Ba, cậu bình tĩnh một chút đi chớ vội nóng nảy. Bình thường thân thể cha cậu cực kỳ khỏe mạnh, chắc không gặp chuyện không may." Một vị quan hệ giao hảo với Đoàn gia lên tiếng nói.

"Nhưng nếu lỡ gặp chuyện không may thì sao?"

Đoàn Chấn Ba mặt trầm xuống, nghe vậy lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta. Dáng vẻ kia cũng sớm đã không còn bộ dáng hiền lành khi gặp bọn họ như lúc trước.

Vài vị bằng hữu của Đoàn Kế Hùng thấy thế, trong lòng đều là cả kinh, một đám nhăn mày lại.

Đứa con cả của Đoàn gia này, sợ là có tâm tư khác rồi!

Quả nhiên, Đoàn Chấn Ba nhìn thoáng qua các vị này, nói: "Tôi thấy mọi người cũng đông đủ, vậy tôi liền ở trong này nói trước một tiếng, mặc kệ cha tôi có sao không, tôi cảm thấy được ông ấy đã không thích hợp tiếp tục làm cái chức chủ tịch hội đồng quản trị này rồi."Ông ta nói xong hơi ngừng lại, có chút đau thương nói: "Mọi người cũng biết, tháng này cha tôi đã vào bệnh viện lần thứ hai, bây giờ còn không biết tình hình thế nào, tôi cảm thấy chúng ta nên sớm tính toán."

Một ông chú sắc mặt trầm xuống, có chút không đồng ý nói: "Nghe nói gần đây cổ phiếu Đoàn thị của các người đang tụt xuống, hiện tại lại xuất hiện chuyện truyền hình trực tiếp vừa rồi, đối với Đoàn thị nhất định có ảnh hưởng, cậu lúc này muốn đổi chủ tịch hội đồng quản trị, sợ là đối với Đoàn thị không có lợi."

"Đây là chuyện của Đoàn gia chúng tôi, người ngoài như ông nhúng tay vào làm gì?" Đoàn Chấn Ba sắc mặt đen lại, không khách khí nói.

Vừa rồi ông ta ngồi ở chỗ kia, cũng sớm đã nghĩ sự tình minh bạch. Cha ông ta còn ở đây, ông ta vĩnh viễn chỉ là một Tổng giám đốc. Nói đến cùng, trên tay cũng không có nhiều thực quyền.

Ông ta trước kia và những vị chú bác này kết giao, là vì muốn thông qua bọn họ lấy lòng cha mình. Nhưng hiện tại ông già kìa còn nằm ở bên trong sống hay chết còn không biết, ông ta đương nhiên phải mau chóng khiến cho đám cổ đông này đứng về phía mình, cho nên cũng chỉ có thể đắc tội những ông chú này rồi.

Đám cổ đông của Đoàn thị ở bên cạnh nhìn thấy thái độ Đoàn Chấn Ba, một đám sắc mặt đều ngưng trọng, nhưng mà cũng không ai dám phản bác.

Đoàn gia là xí nghiệp gia tộc, những cổ đông này toàn bộ đều là chi nhánh Đoàn gia, trên tay không có mấy thực quyền, chỉ là hàng năm lấy hoa hồng mà thôi. Người nào làm chủ tịch hội đồng quản trị từ đầu đối với bọn họ mà nói không có gì khác nhau.

Bọn họ chỉ cần đảm bảo lợi ích cho chính mình là được.

Đoàn Chấn Ba thấy đám người cổ đông không hé răng, trong lòng nhất thời cao hứng lên. Nhưng ông ta còn không có cao hứng được lâu, Nhậm Tiếu Vi vẫn im lặng không lên tiếng ngồi ở một bên đột nhiên đứng lên, yên lặng nhìn ông ta.

"Chấn Ba, cha cậu hiện tại ở bên trong sống chết chưa biết, cậu hiện tại làm việc này, có phải hay không quá không tôn trọng cha mình rồi hả?" Nhậm Tiếu Vi trầm giọng nói.

"Ai cho một phụ nữ như bà ở nơi này lên tiếng nói chuyện?" Đoàn Chấn Ba nghiêm sắc mặt.

Đối với người mẹ kế so với ông ta còn nhỏ hơn hai tuổi, cũng sớm đã nhịn không nổi nữa.

"Vậy cậu từng nghĩ qua chưa? Nếu cha cậu không có chuyện gì, việc này bị ông ấy biết…"

"Tôi nói, không cho phép bà lên giọng nói chuyện với tôi." Đoàn Chấn Ba ánh mắt nghiêm lại, giơ tay muốn đánh người.

"Ông dám động mẹ tôi thử xem?"

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lùng. Tiếng nói chuyện của Bùi Dịch không lớn, lại như trời đông giá rét, lập tức đem không khí bốn phía đều đông cứng.

Tay Đoàn Chấn Ba thiếu chút nữa thì đánh trên mặt Nhậm Tiếu Vi, miễn cưỡng ngừng ở giữa không trung, tàn ác trong mắt chợt lóe rồi biến mất.Phía trước, Hồng Cầm phản ứng kịp khẩn trương đem Nhậm Tiếu Vi kéo đến một bên, tức giận trừng mắt nhìn Đoàn Chấn Ba.

Bọn họ không ai nghĩ đến, vị đại thiếu gia này vậy mà lại trở mặt!

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, mặt trầm xuống, bước nhanh đi đến cửa phòng mổ.

"Mẹ, người không có việc gì chứ?" Bùi Dịch đi đến bên cạnh Nhậm Tiếu Vi, cẩn thận nhìn nhìn, thấy mẹ anh không có việc gì mới yên lòng.

Nhậm Tiếu Vi đối với con trai cười cười, khi ánh mắt lướt qua Tô Thi Thi, hơi ngừng lại, nhưng lập tức liền nhìn về một phía.

Tô Thi Thi sửng sốt, đứng ở một bên không nói gì.

"Các người đến chỗ này làm gì? Còn ngại khiến cho lão gia chọc cho tức giận không đủ sao?"

Đoàn Chấn Ba sắc mặt khó coi nhìn hai người Tô Thi Thi: "Vừa rồi ở buổi họp báo truyền hình trực tiếp tôi chưa nói gì. Nhưng trong lòng mọi người đều đã quá rõ ràng, lão gia tới cùng là tại sao bị tức đến nỗi phải vào bệnh viện, trong lòng các người rất rõ ràng!"

"Anh hai nói gì vậy? Nếu không nhờ vào sự giỏi giang của anh, lão gia sao lại nhiều lần bị tức đến nỗi phải vào bệnh viện?" Bùi Dịch cười nhạt, một bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Đoàn Chấn Ba tức giận đến nghiến răng.

"Anh trai à, anh hình như muốn nhanh chóng ngồi lên chức chủ tịch rồi phải không? Đáng tiếc làm cho anh thất vọng rồi, tôi đã mời đoàn bác sĩ tốt nhất trên thế giới đến đây chữa trị, lúc này lão gia hẳn là thoát khỏi nguy hiểm rồi."

Bùi Dịch nói xong quay đầu nhìn phòng giải phẫu một chút, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

"Cậu… Cậu đã sớm tính kế rồi?"

Đoàn Chấn Ba xem như hiểu rõ, ông ta còn đang nghĩ vừa rồi tại đài truyền hình bọn họ sao lại xuất hiện đúng lúc như vậy, mà còn nắm giữ trên tay nhiều chứng cứ như thế, thì ra là sớm tính kế rồi.

Một bên kia, Phương Thanh Hoa cũng phản ứng lại, ánh mắt đặt ở trên người Tô Thi Thi và Bùi Dịch đảo quanh, tức giận đến toàn thân phát run:

"Tôi biết là hai người giở trò quỷ, các người từng bước một đem chúng tôi bức đến đường cùng. Đều là các người, là các người đem tôi và con gái của tôi hại thành bộ dạng hiện tại!"

"Đoàn phu nhân, nói chuyện phải có chứng cớ."

Tô Thi Thi mặt tỉnh bơ không chút biến sắc lui về sau một bước, không muốn cùng bà ta nói nhảm nhiều.

Bùi Dịch có tính kế hay không cô không rõ ràng lắm, ít nhất cô không thẹn với lương tâm. Cô chẳng qua là lưu lại một chút chứng cớ mà thôi.

"Bà câm miệng lại cho tôi, vẫn còn chê mất mặt không đủ?" Đoàn Chấn Ba tức giận đến đi lên liền cho Phương Thanh Hoa một cái tát.

Người đàn bà này đến bây giờ còn dám nói, chẳng lẽ muốn cho toàn bộ thế giới đều biết ông ta cưới một người ngu xuẩn như vậy sao?

Phương Thanh Hoa bụm mặt, nước mắt giàn giụa, trong lòng ủy khuất tới cực điểm.

Mỗi một lần xảy ra chuyện, Đoàn Chấn Ba cũng chỉ biết trách bà ta, biến thành toàn bộ đều là sai lầm của bà ta.

Bà ta thật sự chịu đủ rồi, nếu không phải Đoàn Ngọc Tường vẫn lôi kéo bà ta, bà ta hận không thể trực tiếp liều mạng cùng với chồng mình rồi.

Nếu không phải ông chồng này quá vô dụng, thì bà ta đến bây giờ đã thể có lên làm phu nhân chủ tịch rồi!

Đoàn Chấn Ba nhìn Tô Thi Thi và Bùi Dịch, lại nhìn con gái lớn của mình một chsut, ánh mắt tối sầm, ra sức đem tất cả tức giận đều nuốt vào bụng.

Nếu lỡ như lão già kia thật sự không có việc gì, ông ta vẫn còn muốn để cho con gái lớn mượn sức Bùi Dịch. Đang nghĩ làm sao hóa giải cục diện bế tắc trước mắt, cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra.

Mọi người lập tức nhấc lên tinh thần, vây quanh bác sĩ.

Bác sĩ đi tới nói: "Ca phẫu thuật cực kỳ thuận lợi, người bệnh chỉ là trúng gió nhẹ, tĩnh dưỡng mấy tháng có thể khôi phục."

"CHỉ trúng gió nhẹ?" Đoàn Chấn Ba theo bản năng hô, lập tức giật mình, biết bản thân buột miệng, vội vàng bụm miệng, trong mắt hận ý chợt lóe rồi biến mất.

Lão già này mạng cũng quá lớn đi, đã tức hộc máu mà còn không có chuyện gì!

Lúc này, y tá phụ giúp đẩy giường bệnh đi ra, mọi người ùa lên, trông mong nhìn.

Tô Thi Thi theo bản năng nắm chặt cánh tay Bùi Dịch, trong lòng có chút phức tạp.

"Không có việc gì, trò hay còn ở phía sau." Bùi Dịch sát vào bên tai cô, nhỏ giọng nói.

140. Chương 140: Ly Hôn

Edit: Hương Cyndi

Trong hành lang yên tĩnh, chỉ có tiếng giường bệnh đẩy qua ma sát trên mặt đất.

Các y tá cẩn thận chăm sóc Đoàn Kế Hùng đang nằm trên giường bệnh, rất sợ ông ta xảy ra một chút sơ xảy.

"Chấn Ba…" Lão già đang nằm trên giường bệnh, vốn còn đang hôn mê, đột nhiên mở mắt ra cố gắng muốn ngẩng lên.

Mọi người vừa thấy thế liền lập tức xúm lại, nhất là Đoàn Chấn Ba, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên.

Xem ra là ông ta quá lo lắng rồi, cha vẫn coi trọng ông ta, nếu không cũng chẳng nhớ đến ông ta vào lúc này.

“Cha…” Đoàn Chấn Ba lập tức đi tới, cúi đầu ghé sát lại gần bên tai ông ta, hỏi nhỏ: “Cha cảm thấy sao rồi? Bác sĩ nói cha không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy tháng là khỏe thôi, không cần lo lắng.”

Tô Thi Thi xem đến đây, khóe miệng không kìm được co rúm lại.

Trước kia thật không phát hiện ra ông ta biết diễn trò như vậy, khó trách vừa rồi ở đài truyền hình lại biểu diễn rất tốt.

“Phương… Phương…” Đoàn Kế Hùng há miệng, rất khó nhọc nói ra, nói cả nửa ngày cũng nói không được một câu hoàn chỉnh.

Đoàn Chấn Ba cau mày suy nghĩ một lát, đoán bừa: “Cha, có phải lo lắng chuyện của công ty không? Cha yên tâm…”

“Phương… Thanh…” Đoàn Kế Hùng trừng mắt, khó khăn lắc đầu.

“Phương Thanh… Phương Thanh Hoa sao?” Đoàn Chấn Ba lập tức phản ứng lại ngay, hỏi: “Cha, người nói là Phương Thanh Hoa phải không, con dâu của cha?”

Đoàn Kế Hùng lập tức gật đầu, môi run run nói: “Ly… Ly hôn!”

“Ly hôn?” Đoàn Chấn Ba thoáng sửng sốt, lần này nghe được rất rõ ràng.

Ông ta không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, nói: “Cha yên tâm, con sẽ ly hôn với cô ta ngay!”

“Cái gì?” Huyết sắc trên mặt Phương Thanh Hoa cũng chẳng còn, há miệng ra, thật không thể tin nổi, thân thể từ từ run rẩy, tựa như chiếc lá đang tung trong gió.

Là lo sợ cái gì chứ, bà không ngờ lão già kia thậm chí ngay cả làm phẫu thuật cũng không yên lòng, bất chấp đấu tranh để tỉnh lại bắt con trai ly hôn với bà ta!

“Đoàn Chấn Ba, ông không thể đối xử với tôi như vậy được!” Hốc mắt Phương Thanh Hoa đã rơm rớm nước mắt, trên mặt còn in dấu bàn tay tím bầm, trông thật buồn cười.

“Cút sang một bên đi, ở đây chỉ thêm chướng mắt!” Đoàn Chấn Ba trợn mắt nhìn bà ta một cái, ngay sau đó mọi người kéo bà ta ra để y tá đẩy giường vào phòng bệnh.

“Không, đây không phải là sự thật! Tường Tường, con nói cho mẹ biết, nhất định là ban nãy cha con đang đùa phải không?” Phương Thanh Hoa túm lấy tay con gái, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Bà ta cố gắng cả đời chính là vì cái vị trí Đoàn phu nhân này. Nhưng chồng bà ta vừa mới nói muốn ly hôn với bà ta!

Bà ta làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Bà ta hoàn toàn không thể chấp nhận nổi!”Mẹ, trước hết mẹ đừng kích động, bây giờ cha với ông nội còn đang bực bội, chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn.” Đoàn Ngọc Tường kéo tay mẹ mình rời đi.

Trong lòng cô ta tức muốn chết. Cô ta không ngờ cha mẹ cô ta với đứa em gái ngu ngốc của mình lại làm ra chuyện tệ hại như vậy. Bây giờ ầm ĩ đến mức này, chắc chắn là ngay đến cả cô ta cũng sẽ bị liên lụy!

“Tô Thi Thi, đồ tiện nhân này, bây giờ mày hài lòng rồi chứ gì?” Lúc Phương Thanh Hoa đi ngang qua người Tô Thi Thi thì như thấy kẻ thù mà nhào về phía cô.

Bà ta điên cuồng thét lên: “Tao nói cho mày biết, cho dù tao không phải là Đoàn phu nhân, mẹ mày đã chết rồi cũng không thể sống lại được!”

Tô Thi Thi vốn không muốn đáp lại bà ta, nhưng vừa nghe thấy bà ta sỉ nhục mẹ cô, sắc mặt thoáng cái đã trầm xuống.

Cô đang muốn nói chuyện, bỗng dưng nghe thấy một tiếng quát chói tai.

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường nặng nề, lớn tiếng quát Phương Thanh Hoa: “Bây giờ mẹ còn ầm ĩ cái gì nữa! Còn ngại chuyện chưa đủ lớn phải không?”

“Tường Tường…” Phương Thanh Hoa bị mắng đến bối rối, oa một tiếng khóc lên.

"Thật xin lỗi." Đoàn Ngọc Tường khẽ cúi đầu xin lỗi Bùi Dịch, rồi kéo mẹ cô ta rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng chất chứa một tầng xót xa.

Trong xương tủy bọn họ có bao nhiêu máu lạnh. Phương Thanh Hoa đối xử với đứa con gái Đoàn Ngọc Tường này không tệ, nhưng vừa rồi lại vì lấy lòng Bùi Dịch nên Đoàn Ngọc Tường đã nổi giận với mẹ mình không quan tâm cảm nhận của bà ta, mà chỉ một lòng lo cho lợi ích của bản thân.

"Đi thôi." Bùi Dịch nắm lấy bả vai Tô Thi Thi, nhẹ cùng cô đi đến phòng bệnh.

Lúc này, người khác đều đã rời khỏi phòng bệnh của lão già kia, có vài người thấy Đoàn Kế Hùng không có gì đáng ngại, đã rời đi.

Khi Tô Thi Thi đến, lão già kia đang nói chuyện với Đoàn Chấn Ba ở bên trong.

"Tố chất cơ thể thật không phải bình thường." Tô Thi Thi đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn Đoàn Kế Hùng đang tựa vào đầu giường nói chuyện với Đoàn Chấn Ba ở bên trong, thở dài.

Nói sao thì cũng là đột quỵ, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng ông nội của cô lại mạnh mẽ đến vậy.

"Nửa thật nửa giả, lão già đó có thể khiến một công ty sắp phá sản trong vòng mười năm trở thành một trong năm doanh nghiệp gia tộc đứng đầu Bắc Kinh, không thể nào là người đơn giản được." Ánh mắt Bùi Dịch thâm trầm nhìn vào bên trong phòng bệnh.

"Anh nói là ông ta giả bộ sao?" Tô Thi Thi trợn tròn mắt, hoàn toàn bái phục rồi!

"Ho ra máu là thật, nhưng không nghiêm trọng đến mức như vậy. Lão già đó rất không vừa lòng về Đoàn Chấn Ba, chẳng qua là bây giờ tìm lý do, mượn cớ để thực hiện thôi."

Bùi Dịch vừa nói xong, bên trong liền truyền tới tiếng nói kinh ngạc của Đoàn Chấn Ba.

"Tại sao không để con tiếp quản Đoàn thị chứ? Cha cứ như vậy, trong thời gian ngắn cũng không có cách nào xử lý chuyện công việc được, con tạm thời nắm quyền chủ tịch, chẳng lẽ có gì sai sao?"

Đoàn Chấn Ba lập tức từ trên ghế đứng dậy, không hiểu nhìn cha mình.

"Với năng lực của mày, tao thấy mày chỉ khiến Đoàn thị phá sản thôi. Nếu thực sự để mày quản lý Đoàn thị, còn không phải là tự phá sản nghiệp mà tổ tiên để lại hết à!" Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

"Cha, là người có thành kiến với con. Người cũng chưa từng giao cho con xử lý, sao biết con không được? Để con bắt đầu tiếp quản Đoàn thị sớm một chút, cha dù sao cũng lớn tuổi rồi, nếu lỡ như có gì bất trắc…"

"Mày đang nguyền rủa tao chết phải không?" Đoàn Kế Hùng tức đến nỗi cầm tách trà trên tủ đầu giường thẳng tay ném về phía ông ta, "Thằng con bất hiếu!"

"Cha, không phải con có ý này!" Đoàn Chấn Ba lùi lại một bước, tránh tách trà, nhẫn nại nói, "Mọi thứ con làm đều theo như cha phân phó, cha đừng hiểu lầm con."

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: "Tao phải nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian, mày cứ làm cho tốt chức tổng giám đốc đi rồi Đoàn thị sớm muộn cũng là của mày."

Đoàn Chấn Ba vừa nghe thấy cha mình bảo đảm, trong lòng lúc này mới thoải mái hơn một chút. Ngồi xuống ghế lại lần nữa, hai người bắt đầu bàn bạc chuyện của Đoàn thị.

Ngoài cửa, Tô Thi Thi thấy vậy thì không ngừng thở dài.

"Thật may chỉ số IQ của tôi được thừa hưởng từ mẹ." Tô Thi Thi nói. Lần đầu tiên cô phát hiện ra chỉ số IQ của cha ruột cô lại thấp đến không thể chịu nổi.

Lúc nãy, mới nói được mấy câu mà dã tâm của ông ta đã bị bại lộ, lão gia tứ lượng bạt thiên cân[1], từng câu nói lại xoa dịu ông ta.

[1]Tứ lượng bạt thiên cân(bốn lạng địch ngàn cân) là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất.

Chỉ số IQ thế này, trên thương trường lăn lộn nhiều năm vậy mà còn chưa bị người ta xơi, thật là không dễ dàng gì.

"Ông ta chỉ thích hợp làm bù nhìn thôi, đi nào." Bùi Dịch kéo Tô Thi Thi đi tới thang máy.

Tô Thi Thi nhíu mày: "Sao anh không vào xem một chút đi?"

Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái: "Em chắc chắn là ông ta muốn thấy tôi sao?"

"Đúng vậy." Khóe môi Tô Thi Thi khẽ nhếch lên, lão già đó mà nhìn thấy bọn họ, đoán chừng có thể tức đến độ choáng váng thêm lần nữa.

Trong thang máy, Tô Thi Thi nhớ tới cuộc trò chuyện trong phòng bệnh vừa rồi, nghi ngờ hỏi: "Dựa theo lời lão già mới nói, ông ta là muốn để lại công ty cho em trai anh phải không? Đoàn Chấn Ba không biết lão già đó còn có một đứa con trai nhỏ sao?"

Con ngươi của Bùi Dịch sẫm lại: "Chuyện này không có quá mười người biết."

Tô Thi Thi rụt cổ một cái: "Có khả năng tôi sẽ bị diệt khẩu sao?"

"Nhìn biểu hiện của em đi." Ánh mắt Bùi Dịch thoáng chốc đã trở nên u ám, mắt đảo qua người Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Em có thể làm vua, thay vì làm quan."

Có ý gì chứ?

Tô Thi Thi bối rối.

Cô thấy người đàn ông này thật khó hiểu!

Mọi người tối hảo

141. Chương 141: Giải Độc Cho Bùi Tiên Sinh

Edit: Hương Cyndi

"Bùi Dịch, anh là tên lưu manh!" Trong thang máy chợt phát ra một tiếng gầm, Tô Thi Thi phải suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý của anh.

Khó trách vừa rồi anh cứ nhìn chằm chằm vào nhìn bụng cô, hóa ra còn nhớ đến việc để cô sinh con!

"Tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ không tùy tiện sinh con! Ít nhất... Ít nhất bây giờ là không thể!" Tô Thi Thi càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng chỉ có chính cô mới nghe thấy được.

Bùi Dịch chợt khom người bế cô lên, đúng lúc thang máy mở ra, chân anh sải một bước dài, liền bước ra ngoài.

"Anh mau thả tôi xuống!" Tô Thi Thi đỏ mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lúc nào người này cũng hơi tí là động thủ. Ở nơi công cộng như vậy rất mất mặt đó, được không?

"Tô Thi Thi, tôi đột nhiên có cảm giác ở chỗ này rất thích hợp." Bùi Dịch nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi thoáng sửng sốt: "Chỗ nào cơ?"

Bùi Dịch đáp một nẻo: "Tôi giúp em làm một bộ đồng phục y tá nhé?"

Tô Thi Thi sửng sốt trong ba giây, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra bốn chữ —— đồng phục quyến rũ!

"Sắc lang!" Cô cúi đầu, cắn lên ngực anh một cái.

Người Bùi Dịch thoáng chấn động, mặt mày chợt tái xanh.

"Ngu ngốc, em vừa cắn vào đâu!"

"Tôi… A, thật xin lỗi, tôi… Tôi sai rồi!" Tô Thi Thi vừa mở mắt mới phát hiện, cô có không sợ chết đến mấy cũng không dám cắn vào vị trí mẫn cảm nhất đó của người này.

Cô vừa nói vừa vội vàng xoa giúp anh.

Mặt Bùi Dịch mặt càng lúc càng đen lại, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Đồ ngốc này!

Không biết rằng anh đã nhiều ngày không đụng vào cô, cơ thể rất nhạy cảm sao? Lại còn dám cắn vào chỗ đó của anh!

Anh có thể cảm nhận được sự khác thường của cơ thể, hít sâu một hơi, kiềm chế ý muốn ném người phụ nữ ngu ngốc này xuống, cất bước tới cửa bệnh viện.

"Anh… Cái đó, tôi giúp anh dập tắt được chưa?" Tô Thi Thi cũng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể anh, mặt đỏ lên như trái dâu tây chín, cánh tay mềm mại tìm kiếm bộ phận trọng điểm của anh.

"Xuỳ…" Mặt Bùi Dịch thoắt đen thoắt xanh, cắn răng nói: "Tô Thi Thi, nếu em còn dám động đậy nữa, tôi sẽ trói em lên cây cột trước mặt kia!"

Chết tiệt, anh vừa rồi cố gắng kiềm chế dục vọng phía dưới đang muốn lập tức ăn cô, vậy mà cô còn dám chạm vào anh!

Tô Thi Thi vô cùng tủi thân, tự kiềm chế kém cũng đâu phải là cô, tính khí người đàn ông này sao lại nóng nảy vậy chứ!

May mà Bùi Dịch đi rất nhanh, vài bước đã tới bên cạnh chiếc xe đang đậu ở bên ngoài bệnh viện.

"A…" Tô Thi Thi không biết đây là mình lần thứ mấy bị anh ném rồi, ngã có chút choáng váng mất phương hướng, len lén liếc anh một cái, xoay người mở cửa xe bên kia ra muốn chạy đi."Chán sống rồi!" Bùi Dịch bắt lấy mắt cá chân cô kéo cô lại, dùng toàn bộ sức nặng của cơ thể mạnh mẽ đè lên.

"A!" Trong chiếc xe vang lên tiếng thét chói tai, tài xế vội đóng tất cả cửa kính xe lại, nổ máy mau chóng rời khỏi bệnh viện.

Chỗ ngồi phía sau, Tô Thi Thi buồn bực kêu: "Có phải anh bị bỏ thuốc không?"

"Không sai!" Bùi Dịch gầm nhẹ, trực tiếp chặn miệng cô lại.

Từ bài học lần trước, có lẽ cô nói ít thì tốt hơn!

Cô chính là liều thuốc giải độc của anh!

Lúc xe về đến biệt thự, ngay cả sức lực để nhúc nhích Tô Thi Thi cũng không có.

"Điên rồi!" Cô ở một bên mặc quần áo xong nhìn người nào đó nhân mô cẩu dạng[1], cắn răng nghiến lợi nhả ra mấy chữ.

[1]Nhân mô cẩu dạng ( ): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

"Còn chưa thỏa mãn sao?" Bùi Dịch quay đầu, tựa như tiếu phi tiếu liếc nhìn cô.

Tô Thi Thi thoáng giật mình, vội vàng lắc đầu, nịnh nọt cười nói: "Vô cùng thỏa mãn! Bùi tiên sinh, vừa rồi ngài phục vụ rất tốt!"

Ánh mắt Bùi Dịch thoáng cái lại u ám, ngồi dậy nói: "Cô bé, tôi cảnh cáo em, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi."

Tô Thi Thi bị dọa vội vàng ngồi dậy từ trên ghế, động cũng không dám động!

Đàn ông cầm thú mà thức tỉnh thật là không phải là người!

Nhưng rất nhanh Tô Thi Thi liền bị thu hút sự chú ý bởi âm thanh truyền tới từ bên cạnh.

Cô nhoài người qua cửa sổ xe nhìn ra phía bên ngoài, mắt chợt sáng lên.

"!" Trong biệt thự thứ nhất truyền tới một loạt tiếng đồ đạc bị đập phá, xen lẫn cùng với tiếng khóc của Phương Thanh Hoa.

"Tôi vì Đoàn gia mà vất vả hao tâm tổn trí, lại nhận về được cái kết cục này! Đoàn Chấn Ba, ông là đồ vong ân phụ nghĩa! Tên súc sinh nhà ông, còn không bằng heo chó! So với cha ông, ông càng làm người ta ghê tởm hơn!"

Tô Thi Thi đảo con ngươi vài vòng, quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Xem ra, người cha của tôi còn chưa về."

"Ông ta rất bận bịu." Bùi Dịch như có như không nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Thi Thi lập tức tràn đầy sức lực: "Có phải anh biết điều gì không? Bây giờ chắc hẳn ông ta không ở bệnh viện nữa, đi đâu rồi?"

"Rất nhanh em sẽ biết thôi." Bùi Dịch nói xong, ra hiệu cho tài xế tiếp tục lái xe.

Tô Thi Thi cảm thấy không vui, quay đầu nhìn biệt thự vẫn không ngừng ném đồ ra, nhớ tới hôm nay Phương Thanh Hoa ở đài truyền trực tiếp nói những lời đó, đột nhiên hô lớn vào bên trong: "Đoàn tiên sinh, ngài đã trở lại rồi!"

Một tiếng hô to tựa như mang một sức mạnh kỳ lạ, chỉ trong phút chốc đã đóng băng cả phòng đang ầm ĩ.

Tiếng đồ đạc bị đập phá ngừng lại, tiếng mắng chửi cũng ngưng, trong biệt thự thứ nhất yên tĩnh không một tiếng động."Ha ha…" Tô Thi Thi nằm tại chỗ ngồi, cười đau cả bụng.

Rất nhanh, người bên trong đã kịp thời phản ứng lại, truyền ra một tiếng thét tê tâm phế liệt: "Tô Thi Thi, mày không xong với tao đâu!"

"Mẹ, mẹ đủ rồi đấy!" Bên trong truyền tới tiếng của Đoàn Ngọc Tường.

Không biết hai mẹ con họ nói cái gì, rất nhanh, tiếng của Phương Thanh Hoa nhỏ dần.

Trong xe, Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Xem kìa, vị cháu gái lớn của Đoàn gia này thật rất yêu anh nha, vì anh mà ngay cả mẹ cũng không cần."

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn cô: "Chẳng lẽ em không yêu tôi?"

Anh nói rồi nắm lấy tay của Tô Thi Thi, đầu ngón tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

Tô Thi Thi giống như bị bỏng, vội vàng rút tay lại, ấp úng nói: "Cái đó… Lần trước cầu hôn không tính…"

Sắc mặt Bùi Dịch liền tối sầm lại.

Tô Thi Thi ngồi sát ở trong góc, cúi thấp đầu, không biết tại sao trong lòng lại chợt dâng lên cảm giác mong chờ.

Chẳng qua là đứng trước kiểu tình huống bị cầu hôn đó, thấy thế nào cũng rất kỳ quái. Cho nên cô mới không cho là thật!

Không ngờ Bùi Dịch lại im lặng, cho đến lúc xuống xe cũng không nói thêm câu nào.

Tô Thi Thi không rõ tâm tư của anh, thấy anh không nói lời nào, cũng ngậm miệng lại. Trong lòng lại nặng trĩu, dường như có chút mất mát.

Lúc này, trong biệt thự thứ nhất, Đoàn Ngọc Tường thật vất vả mới khuyên được Phương Thanh Hoa bình tĩnh lại, trong lòng phiền não thật muốn chửi người.

"Mẹ, con đi gọi người đến dọn dẹp một chút." Đoàn Ngọc Tường nói xong liền đi ra ngoài.

Phương Thanh Hoa kéo cô ta lại, vội vàng nói: "Tường Tường, con cũng không thể bỏ mặc mẹ vào lúc này. Mẹ chỉ còn trông cậy vào con thôi."

Đoàn Ngọc Tường nhướng mày một cái, nhưng vẫn kìm nén tâm tư nói: "Mẹ, người nói gì vậy. Mẹ là mẹ của con, sao con lại bỏ mặc người được chứ? Nhưng mẹ phải biết kiểm soát được tâm trạng của mình, nếu không cha chỉ càng ngày càng thêm ghét mẹ."

"Nhưng bây giờ phải làm sao đây? Cha con muốn ly hôn với mẹ!" Phương Thanh Hoa chỉ cần nghĩ tới việc ly hôn thì nào còn bình tĩnh.

Trước khi bà ta gả cho Đoàn Chấn Ba đã ký một thỏa thuận, ly hôn rồi một xu cũng không được lấy, bà ta cái gì cũng sẽ không có!

Đoàn Ngọc Tường cau mày nói: "Con vừa hỏi thăm được một chút, cha muốn tiếp quản Đoàn thị, nhưng ông nội không đồng ý. Cho nên chúng ta có thể giúp cha chiếm được Đoàn thị."

"Chuyện này rất khó. Nếu không nhiều năm qua cha con đã sớm lên làm chủ tịch rồi." Chân mày Phương Thanh Hoa nhíu thật chặt, những năm qua, bà ta cũng đã nghĩ không ít kế cho Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Ngọc Tường khinh thường nhìn mẹmình một cái, cách mà bọn họ đưa ra hiển nhiên là bất khả thi.

Nhưng cô ta có cách.

"Cha với ông nội không phải muốn gả con cho Bùi Dịch sao? Chỉ cần chúng ta lôi kéo được Bùi Dịch, tất cả cũng không cần lo nữa."

"Bùi Dịch? Cậu ta có năng lực lớn đến vậy sao?"

"Mẹ cho rằng Đoàn gia xảy ra nhiều chuyện như vậy, là ai ở sau lưng giở trò chứ?" Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống.

Cha mẹ cô ta coi thường Bùi Dịch, nhưng cô ta sẽ không ngu ngốc như vậy.

Phương Thanh Hoa thấy con gái đã chắc chắn vậy, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua là bà ta còn chưa kịp khiến Đoàn Chấn Ba hồi tâm chuyển ý, trái lại Đoàn Chấn Ba đã dành cho bọn họ một bất ngờ lớn.

Trong phòng khách của biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa nhìn chằm chằm không chớp mắt cô gái đang đứng trước mặt mình, một cô gái trẻ tuổi có cách ăn mặc diêm dúa lòe loẹt, lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

"Cô nói cô mang thai con của chồng tôi sao?"

Bà ta tức đến nỗi sắc mặt tái xanh, cho dù thế nào cũng không thể chấp nhận nổi!

142. Chương 142: Tiểu Tam Đến Cửa

"Tô tiểu thư, thật sự, tôi nhìn thấy Đoàn phu nhân tức giận đến mặt mũi trắng bệch. Cô gái kia hiện tại sẽ ở trong biệt thự bên cạnh đó."

Trong biệt thự của Bùi Dịch, Tiểu Ưu đang kể tình hình biệt thự bên kia cho Tô Thi Thi, nói được sinh động như thật, làm Tô Thi Thi cực kỳ vui vẻ.

Tô Thi Thi uống một ngụm tổ yến, nheo lại mắt, hỏi: "Đoàn tiên sinh không có trở về?"

"Không ạ. Vị Lưu tiểu thư kia là do lái xe đưa tới, nói là Đoàn tiên sinh để cho cô ta đến chỗ này dưỡng thai."

Dưỡng thai…

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười phun hết đồ ăn trong miệng, Đoàn Chấn Ba dùng chiêu này, quả thực quá độc rồi.

Tô Thi Thi đi tới cửa, nhìn bầu trời bên ngoài đen kịt kia, trước mắt giống như dán lên một tầng sương mù, trong mắt ưu thương chớp lóe rồi biến mất.

“Mẹ, năm đó Phương Thanh Hoa cũng là như thế này đứng ở trước mặt người đúng không? Dưỡng thai, Đoàn Chấn Ba cho tới bây giờ đều là che dấu cũng không che dấu một chút. Phương Thanh Hoa tuyệt đối thật không ngờ, nhiều năm sau bà ta cũng sẽ một lần được cảm thụ nỗi đau lúc trước của mẹ cô, đau đến tuyệt vọng.”

Năm đó, Phương Thanh Hoa vác bụng bầu lớn, công khai bước vào biệt thự thứ nhất kia. Mà cô cùng mẹ mình bị đưa tới biệt thự thứ hai này ở. Tuy ở cách vách bênh cạnh, lại như là ngăn cách cả một dải ngân hà.

Mẹ cô mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, mỉn cười chịu đựng, nhìn bọn họ ở bên cạnh ân ái, bị buộc đến tinh thần tan vỡ.

“Phương Thanh Hoa, cái này gọi là ác giả ác báo, nhân quả tuần hoàn!”

Tô Thi Thi ngón tay dặt ở trên cửa sổ, trong lòng không rõ có bao nhiêu phẫn nộ, chỉ cảm thấy đến vô tận bi ai.

Đúng lúc này, biệt thự bên kia vang lên một tiếng thét chói tai, nghe ra cực kỳ xa lạ, hẳn là giọng nói của vị mới tới muốn làm Đoàn phu nhân vọng lại.

“Bà dám đánh tôi thử xem? Tôi nói cho bà biết, tôi là đang mang thai con trai của Đoàn gia! Bà nếu làm tôi bị thương, Chấn Ba nhất định sẽ không bỏ qua cho bà!”

Giọng nói của cô gái kia sắc nhọn cắt qua sự yên lặng trời đêm, xung quanh phạm vi hơn mười thước đều đã nghe được đến.

Tô Thi Thi nhíu mày, nhìn Bùi Dịch từ phía sau đi tới, nheo mắt lại hỏi: “Anh sớm đã biết Đoàn Chấn Ba ở bên ngoài có tình nhân?”

Tiểu Ưu thấy Bùi Dịch đến đây, khẩn trương lui xuống.

Bùi Dịch tay cầm hai ly rượu đỏ, đem trong đó một ly đưa cho Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: “Không chỉ một người, chẳng qua cô gái này vừa lúc mang thai thôi.”

Tô Thi Thi tiếp nhận ly rượu, trầm mặc nhấp một ngụm rượu, quay đầu tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, tâm tư có chút phức tạp.

“Đoàn thị hôm nay cổ phiếu giảm mạnh, tổn thất không nhỏ. Nhưng muốn triệt để phá hủy, lại vẫn chưa phải lúc.”

Bùi Dịch đột nhiên nói, nhìn chằm chằm Tô Thi Thi mi mắt: “Tôi muốn biết quan điểm của em.”

Tô Thi Thi sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn anh: “Anh hỏi tôi chuyện này làm cái gì? Tôi lại không cần Đoàn thị.”“Em từng nói, muốn lấy lại tất cả những gì từng thuộc về mình.” Bùi Dịch trầm trầm nói.

Tô Thi Thi gật đầu, ánh mắt trong suốt: “Không sai. Nhưng mà tôi cũng không muốn Đoàn thị. Chính vì Đoàn thị, mới có Đoàn Chấn Ba lừa gạt, mới có thể hại mẹ tôi cả đời đau khổ. Nhưng là đối với tôi mà nói, này cũng không phải là hồi ức tốt đẹp gì. Tôi muốn lấy lại, là của hồi môn lúc trước của mẹ tôi.”

Lúc trước Ông Ngoại & Bà Ngoại cô cho mẹ cô của hồi môn là một ngàn vạn. Một ngàn vạn của hai mươi mấy năm trước đã phi thường khổng lồ. Khi đó Đoàn thị sắp phá sản chính là dựa vào khoản tiền này mới khởi tử hồi sinh.

Tô Thi Thi biết, cô biết rất rõ dù cô thay mẹ lấy Đoàn thị để bồi thường cũng không gì đáng trách, nhưng là cô không cần!

“Tôi muốn, là bọn họ phải sám hối. Đoàn thị, tôi quá kinh tởm!”

Dùng hạnh phúc cả đời của mẹ cô mới đổi lấy được mấy thứ đó, cô không thể muốn.

“Tôi hiểu được.” Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn anh vài giây, đột nhiên hỏi: “Anh có phải muốn đem Đoàn thị cho e trai anh hay không?”

Nếu không phải vì cái này, Bùi Dịch hẳn không cố ý tới hỏi ý kiến của cô.

Bùi Dịch không có kiêng dè, nói thẳng: "Đây là tâm nguyện của mẹ tôi."

"Tôi hiểu rồi." Tô Thi Thi nói xong, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, "Nói như thế, anh đã có biện pháp đối phó Đoàn thị? Tôi nói này Bùi tiên sinh, anh tới cùng có bao nhiêu con bài chưa lật?

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, đi về phía trước hai bước, đứng ở trước mặt cô, tay hơi lắc lắc ly rượu, ngữ khí nhàn nhạt: "Em muốn biết?"

Tô Thi Thi nhấp một ngụm rượu, trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt: "Biết có thể bị nguy hiểm hay không?"

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, đang muốn nói chuyện, ánh mắt xẹt qua ngón áp út trên bàn tay trái của cô, nơi đó trụi lủi. Chiếc nhẫn buổi sáng đeo vào tay cô bay giờ đã không biết tung tích.

Sắc mặt anh nhất thời trầm xuống, xoay người không nói được một lời hướng tới quầy bar đi đến.

Tô Thi Thi nghi hoặc, không biết đang êm đẹp anh lại xảy ra chuyện gì.

Lúc này, trong biệt thự bên cạnh tiếng hai người phụ nữ cãi nhau càng ngày càng vang. Tô Thi Thi đứng ở cửa sổ, nghe được cực kỳ rõ ràng.

"Cô làm sao biết chắc chắn mình sẽ sinh con trai?"

Trong biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa trừng mắt bước đến giương nanh múa vuốt trước mặt cô gái kia.

Cũng dám giành phòng ngủ chính của bà ta, cô gái này đầu ốc có vấn đề sao? Thực cho rằng chính mình là Đoàn phu nhân rồi.

"Tôi mang thai đương nhiên là con trai, số mạng tốt, trách ai được."

Cô gái kia lạnh lùng cười, nhìn vị phu nhân trước mặt, trong mắt đều là khinh thường.

Phương Thanh Hoa nghe nói, miễn cưỡng đưa mắt nhìn cái bụng của cô ta, cười nhạo nói: "Mới một tháng, dù siêu âm 4 chiều cũng không thấy được, cô nói mang thai con trai thì là con trai sao? Tôi nói cho cô biết, đừng có nằm mơ giữa ban ngày! Tôi mới chính là Đoàn phu nhân của cái nhà này, cô hiện tại lập tức cút cho tôi!"

"Bà dám nguyền rủa con tôi!"

Cô gái kia nói, cầm ra điện thoại liền chuẩn bị gọi cho Đoàn Chấn Ba: "Tôi muốn nói cho Đoàn tiên sinh, bà khi dễ hai mẹ con chúng tôi!"

"Cô…"

Phương Thanh Hoa tức giận đến run cầm cập, hai mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại của vị Tiểu Tam, lúc bà ta đang muốn đi lên giành lấy điện thoại, Đoàn Ngọc Tường đột nhiên đã đi tới.

"Cha vừa rồi mới điện thoại về nói, để cho vị Lưu tiểu thư này ở phòng khách lầu hai. Mẹ, người mệt mỏi một ngày, sớm đi nghỉ một chút đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm."

Đoàn Ngọc Tường nói đến cuối cùng, hướng tới mẹ của mình âm thầm liếc mắt ra hiệu.

Phương Thanh Hoa thắng thế, lập tức gật đầu: "Tường Tường con nói rất đúng, mẹt mỏi cả ngày rồi, mẹ phải đi ngủ giấc đây."

"Hoa tàn ít bướm*, ngủ một giấc cũng chẳng có tác dụng gì, chấp nhận số phận đi."

Hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Cô gái tên Lưu Dĩnh Tuệ kia, khiêu khích trừng mắt nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái, sau đó mới hướng tới lầu hai đi đến.

Cô ta biết vị Đoàn gia đại tiểu thư này cực kỳ được lão gia sủng ái, cô ta tạm thời không nên đắc tội.

"Lưu tiểu thư." Đoàn Ngọc Tường gọi cô ta lại, không mang theo cảm tình nói, "Tại Đoàn gia, phụ nữ cho dù sinh con trai cũng không có địa vị gì đâu. Giống như bà nội ruột của tôi chính là một ví dụ. Huống hồ cô bây giờ còn không sinh ra con trai."

"Xin khuyên cô một câu, đừng nên tự tìm đường chết cho chính mình."

Đoàn Ngọc Tường nói xong, nâng bước xẹt qua bên cạnh cô ta, hướng tới lầu hai đi đến.

"Cô..." Lưu Dĩnh Tuệ biến sắc, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Hừ, chờ coi! Tôi lập tức sẽ cho các người cút ra khỏi Đoàn gia!" Lưu Dĩnh Tuệ ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô ta mới 24 tuổi, tìm Đoàn Chấn Ba một lão già đã hơn năm mươi tuổi không phải là nghĩ muốn một bước lên đời sao? Cô ta đương nhiên sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cản trở cô ta bước vào giới thượng lưu!

Nơi xa truyền đến tiếng bước chân" cộp cộp", Đoàn Ngọc Tường trút giận xuống sàn nhà.

Trong lòng cô ta chán ghét cực kỳ, nhưng lúc này trong lòng cô ta hận nhất chính là đứa em gái ngu ngốc kia của mình. Nếu không phải Đoàn Ngọc Lộ làm nhiều chuyện ngu xuẩnnhư vậy, cô ta cùng mẹ mình cho tới bây giờ cũng sẽ không rơi cái hoàn cảnh này.

"Chết tiệt, vậy mà còn muốn chị đi cứu em sao. Được, chị đây sẽ để cho cô em gái yêu quí của chị biết mình rốt cuộc đã gây ra họa gì!"

Đoàn Ngọc Tường xiết chặt quả đấm, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Lúc này, trong biệt thự thứ hai, Tô Thi Thi ở trong phòng đợi một hồi, thấy Bùi Dịch không có vào, cho rằng anh lại lại sinh hờn dỗi rồi.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn lại là ra ngoài tìm một vòng. Cuối cùng nghe được thư phòng có động tĩnh, cô đi tới.

Cửa thư phòng khép hờ, Tô Thi Thi còn chưa đến gần, liền nghe đến bên trong truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

"Đừng làm cho bọn họ chết dễ dàng. Những người này nhốt cùng một chỗ, tiết lộ tin tức cho Đoàn quản gia."

143. Chương 143: Hạ Hỏa

Nói cho Đoàn quản gia, không phải là Đoàn Hòa Dự?

Tô Thi Thi mâu sắc trầm xuống, theo bản năng nghĩ đến chuyện này hẳn là có liên quan đến Đoàn Ngọc Lộ bọn họ.

"Vào đi."

Tô Thi Thi đang do dự muốn hay không đi vào hỏi rõ ràng, bên trong truyền đến tiếng Bùi Dịch gọi cô.

Tô Thi Thi sờ soạng cằm, nâng bước đi vào: "Anh làm sao biết tôi ở bên ngoài?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, phun ra hai chữ: "Bóng dáng."

Tô Thi Thi quay đầu nhìn một phen, trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Vừa rồi đứng ở cửa, bóng của cô theo khe cửa chiếu vào phòng liền bị anh thấy được.

Tâm tư nhạy cảm của anh có đôi khi làm cho người ta sợ hãi.

“Đoàn Ngọc Lộ nhờ người đi cầu Đoàn Ngọc Tường cứu cô ta, mà lão già kia không nghĩ muốn làm cho bọn họ sống tiếp. Đoàn Ngọc Tường rất có khả năng sẽ đứng về phía của lão già kia, cho nên tôi cho người ta thông báo đến Đoàn quản gia.”

Bùi Dịch đứng tại chỗ, trái lại tự giải thích nói: “Hiện tại Đoàn Ngọc Lộ và mẹ con Hà gia còn có cháu trai của Đoàn Hòa Dự đều là nhốt cùng một chỗ. Một người chết, những người khác đều phải chết. Đoàn Hòa Dự không có con trai, ông ta rất quan tâm đến đứa cháu trai này, cho nên có thể ông ta có chấp hành mệnh lệnh của lão già kia hay khônglại vẫn không chắc chắn.”

Bùi Dịch nói xong, liền đối với Tô Thi Thi nói: “Được rồi, không còn chuyện gì khác, sớmtrở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Anh nói xong liền hướng ra bên thư phòng đi đến, lúc lướt qua bên cạnhTô Thi Thi, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, lập tức đi ra ngoài.

Tô Thi Thi trong lòng mạnh trầm xuống, một cỗ chua xót liền lan tràn đến nơi sâu nhất trong trái tim.

Anh như vậy là xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi lúc hai người cạnh cửa sổ nghe lén chuyện biệt thự bên kia, rõ ràng còn rất tốt, anh đột nhiên trong lúc đó liền lạnh mặt. Hiện tại lại là như thế này một bộ dạng khách khí thái độxa cách…

“Anh tới cùng xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Thi Thi đuổi theo giữ chặt tay anh, đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

Bùi Dịch vẫn như cũ không có nhìn cô, không nặng không nhẹ rút tay mìnhvề, nâng bước hướng tới phòng ngủ đi đến.

“Này…”

Tô Thi Thi sửng sốt.

Anh giống như đang tức giận, nhưng mà anh tới cùng đang tức giận cái gì?

Cô đuổi theo, vây quanh anh một cái vẻ ấy lòng. Nhưng mà bất luận cô nói cái gì, Bùi Dịch liền là lãnh nghiêm mặt, nằm ở trên giường đưa lưng về phía cô, liên một câu cũng không nói.

Tô Thi Thi tính tình nhẫn nãi cũng đã đến giới hạn, cuối cùng rõ ràng cũng đưa lưng về phía anh, nằm quay lưng về phía anh sinh hờn dỗi.Bùi Dịch nằm một hồi, cô gái nhỏ của mình không động tĩnh, mặt càng thêm đen vài phần.

Nghe Tô Thi Thi hô hấp càng ngày càng đều đều, anhn yên lặng đóng chặt mắt lại.

Giận hờn với con sói nhỏ này, chịu khổ chỉ có chính anh.

Anh hít sâu một hơi, bỗng nhiên xoay liền áp lên người Tô Thi Thi.

“Anh muốn làm gì?”

Tô Thi Thi thét chói tai, cơn buồn ngủ vừa kéo đến nháy mắt đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bùi Dịch trừng mắt nhìn cô, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hạ hỏa!”

Tô Thi Thi:…

Mãi đến lúc mệt đến ngủ thiếp đi, thậm chí đến ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Tô Thi Thi cũng không biết Bùi Dịch tới cùng là tức giận chuyện gì!

“Em có phải hay không thật sự rất không muốn gả cho tôi?”

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới tối hôm qua lúc hai người đang lúc cao trào khi đó, Bùi Dịch thỏ thẻ vào bên tai cô nói những lời này.

Cô liền từ trên giường ngồi bật dậy, triệt để thanh tỉnh rồi.

Thủ theo bản năng xoa ngón áp út tay trái. Nơi đó mười mấy giờ trước vẫn mang theo một cái nhẫn. Là Bùi Dịch tại buổi họp báo ghi hình trực tiếp kia tự mình đeo vào tay cô.

Tô Thi Thi cũng không xem việc anh cầu hôn lúc đó coi là quan trọng, cho nên sau khi trở về sợ Bùi Dịch xấu hổ liền gỡ ra.

Anh cầu hôn hẳn không là thật sự đi?

Tô Thi Thi xấu hổ rồi.

Ngày hôm qua giống như quả thật là Bùi Dịch nhìn đến trên tay cô không đeo nhẫn mới chợt đột nhiên phát giận.

"Làm sao đây? Chẳng lẽ cứ như vậy đồng ý?"

Tô Thi Thi ôm lấy đầu, ra sức vò đầu bức tóc. Không biết nên làm thế nào

"Thôi, thuận theo tự nhiên đi."

Tô Thi Thi hiện giờ ở phương diện tình cảm liền là một con rùa rụt đầu, không nghĩ muốn suy nghĩ, không nghĩ muốn đi đối mặt, chỉ là theo tâm ý của bản thân mà thôi.

Bùi Dịch đã đi làm, Tô Thi Thi ở trên giường ngồi yên một hồi, cũng khẩn trương thay quần áo, chuẩn bị xong, ăn xong bữa sáng đi công ty đi làm.

Ngày hôm qua xin nghỉ một ngày, cô hôm nay đọng lại một đống công việc, cực kỳ bận rộn.

Chỉ là đến chỗ công ty, tiểu Thiết Kế Sư cùng cô hợp tác đi tới, đem một phần văn kiện buồn bực đặt tại trước mặt cô.

"Đoàn tổng giám không đi làm, phần văn kiện này hôm nay cần ký gấp, làm sao đây? Những vật liệu nàu nếu còn không mua liền không còn kịp rồi." đồng nghiệp Đổng Tiêu Tiêu buồn bực nói.

Tô Thi Thi động tác cất túi xách ngừng một trận, lập tức một bên đem túi xách đặt ở trên bàn, một bên hỏi: "Ngày hôm qua không phải đã xác định qua Đoàn tổng giám hôm nay ký tên…"

Cô nói đến một nửa, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua lời Bùi Dịch nói, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Đoàn Ngọc Tường lúc này sợ là đi đến cục cảnh sát cứu em gái mình rồi."Chúng ta cứ đợi thử xem, cô ấy buổi chiều sẽ phải trở về." Tô Thi Thi nói.

Đổng Tiêu Tiêu nói: "Cũng chỉ có thể như vậy rồi. Còn có nghe bộ phậnmua sắm nói, nguồn cung cấp cho vật liệu bảo vệ môi trường rất ít, bọn họ không nhất định tìm được. Nên nhờ tôi nhắn lại với cô một tiếng, để cho cô trước tiên chuẩn bị sẵn sàng."

Tô Thi Thi suy sụp hạ mặt, phe phẩy tay nói: "Không được, cô nhất định phải đi thúc giục bọn họ nhất định phải tìm được. Các vật liệu bảo vệ môi trường chính là vật liệu mấu chốt, nhất định phải lấy được!"

"Được rồi, tôi biết rõ. Tôi sẽ cố gắng hết sức. Bất quá cô cũng phải chuẩn bị tâm lý." Đổng Tiêu Tiêu cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi đoán không lầm, lúc này Đoàn Ngọc Tường đang ở cục cảnh sát gặp Đoàn Ngọc Lộ.

"Chị, chị sẽ cứu em đúng không? Nơi này thật là khủng khiếp, em không nghĩ muốn đợi ở chỗ này. Chị giúp em, làm cho bọn họ thả em ra ngoài có được hay không? Em sẽ nghe lời, sau này em hẳn không tiếp tục gây thêm phiền toái cho mọi người!"

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy Đoàn Ngọc Tườngđến, ngăn cách cái bàn liền muốn xông đi tới kéo tay cô ta.

Đoàn Ngọc Tường chán ghét để tay xuống dưới bàn

Nháy mắt tiếp theo, cảnh sát trông giữ bên cạnhlập tức đem Đoàn Ngọc Lộ đặt ở trên vị trí, không cho cô ta tiếp tục động.

Mới một ngày không gặp cô ta, Đoàn Ngọc Lộ liền giống như già thêm mười tuổi vậy, tóc rối tung, phấn son trang điểm trên mặt đều trôi hết nhìn thật gớm guốc, không khác chi một người điên.

Đoàn Ngọc Tường thật sự không tâm tình cùng đứa em gái ngu ngốc nà tiếp tục nói lời vô nghĩa, trực tiếp nói:

"Cha cùng ông nội hiện tại đều đã rất tức giận, cha vẫn còn muốn cùng mẹ ly hôn, em cảm thấy được chúng ta hiện tại có khả năng quản nổi em sao?"

"Sao lại như vậy? Cha không phải cực kỳ thích mẹ sao? Mẹ nói có mẹ ở đây, toàn bộ đều sẽ giải quyết…"

"Còn dám nói, nếu không là vì mày làm những chuyện ngu xuẩn này, tao cùng mẹ cho tới bây giờ sẽ thành ra cái dạng này sao? Đoàn Ngọc Lộ, tao hôm nay đến thăm mày, là nể tình chị em hai mươi ấy năm qua. Nhưng mà cứu mày, tao thật sự lực bất tòng tâm. Ông nội không nghĩ muốn buông tha mày, mày cảm thấy được tao có cách không?"

Đoàn Ngọc Tường nói đến cuối cùng, trong giọng nói cũng chứa một tia bi thương.

Cô nói chính là sự thật, cho dù cô ta hiện tại nghĩ muốn cứu em gái mình, đúng là ông nội ở bên kia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thủ đoạnĐoàn gia, cô ta thừa biết, em gái cô ta cùng mẹ con cùng Hà gia kia, sợ là khó thoát kiếp nạn này.

"Chị… chị không thể thấy chết mà không cứu được!"

Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt chải quét địa một phen trở nên trắng bệch, hòa cùng với phấn trang điểm rẻ tiền còn lem luốc trên mặt, nhìn qua giống như là một con quỷ.

Đoàn Ngọc Tường đứng lên, lui về sau một bước, hít sâu một hơi nói: "Kiếp sau, không nên đầu thai họ Đoàn."

Cô ta nói xong xoay người rời đi.

Phía sau, Đoàn Ngọc Lộ thật sự sợ hãi đến điên nhào đi lên, la lớn:

"Các người thật nhẫn tâm! Tôi biết chị có năng lực cứu tôi, chỉ là chị không nghĩ muốn đắc tội ông nội phải hay không? Chị sợ tôi làm liên lụy chị? Cho nên, muốn nhìn tôi chết!"

Đoàn Ngọc Lộ cả khuôn mặt đều là nước mắt, tuyệt vọng hô: "Nếu Tô Thi Thi là chị ruột của tôi, cô ấy nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu! Cô áy lần trước nhìn thấy tôi bị Hà Chí Tường bọn họ đánh, vẫn chạy đến cứu tôi!"

"Đoàn Ngọc Tường, chị là kẻ lòng dạ hiểm độc, chị thấy chết mà không cứu! Tôi nói cho chị biết, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho chị!"

Đoàn Ngọc Lộ điên cuồng mà khóc hô, trong lòng hối hận tới cực điểm.

Lần trước tại quán bar, cô ta tuy nhiên ăn phải thuốc làm thần trí không rõ, nhưng là ngay từ đầu cũng mơ hồ còn nhớ rõ một chút.

Cô ta không nghĩ muốn thừa nhận, nhưng vẫn là biết, ngày đó là Tô Thi Thi giúp cô ta.

Nhưng nói thế nào, cô vào lúc khó nhất đã cứu giúp cô ta, nhưng cô ta đời này hận nhất vẫn là cô!

"Hắt xì…"

Bên trong văn phòng thiết kế của Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi lại hắt xì. Cô phát hiện gần đây, tần suất cô hắt xì hơi thật sự rất cao.

Trong đầu cô không tự giác lại nghĩ tới những lời ngày hôm qua Bùi Dịch nói, cuối cùng vẫn cầm lấy điện thoại, gửi cho Bùi Dịch cái tin nhắn.

"Bọn họ bây giờ đang làm gì? Tôi muốn đi xem."

Hừm…

Hôm nay đầu tuần nên bạn hơi bận, chương sau còn chưa có làm, nên ko dám hứa trước. Kịp thì tối đăng ha =))

144. Chương 144: Sinh Lộ Tử Lộ

Bùi Dịch rất nhanh đã trả lời tin nhắn của cô, chỉ có ngắn gọn hai chữ: "Xuống đây."

Tô Thi Thi lập tức thu dọn đồ đạc của mình, lấy lý do ra bên ngoài khảo sát thực tế, vụng trộm chạy ra ngoài.

Lúc cô vừa đi đến dưới lầu, nhận được điện thoại của bà nội cô gọi đến.

"Đứa cháu ngốc này, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà không nói cho bà nội biết gì cả."

Điện thoại vừa được kết nối, Phương Ngọc Hoa liền đau lòng nói.

Tô Thi Thi khóe miệng lộ ra một nụ cười ấm áp cười, làm nũng nói: "Để cho bà nội nhìn thấy con ở trên TV là kẻ hai mặt như vậy, không phải sợ là người thất vọng về con sao. Rốt cuộc là ai dám nói cho bà nội biết chứ."

"Con đấy, đứa cháu ngốc này…"

Phương Ngọc Hoa dở khóc dở cười. Nha đầu ngốc này, vào những lúc như vậy còn có thể tỏ ra vui đùa được, thật là…

Bà chỉ cần nghĩ tới ngày hôm qua tại buổi phát sóng trực tiếp trên TV, bà nhìn thấy đứa con trai tuyệt tình của mình chửi bới Thi Thi như vậy, lòng của bà liền níu chặt lại đau xót.

"Cháu ngoan, lại để cho con chịu ủy khuất rồi, con ngày hôm qua làm cực kỳ tốt." Phương Ngọc Hoa trầm giọng nói.

Một người là chồng trước, một người là con trai ruột, tình cảnh của bà kỳ thật cùng Tô Thi Thi không khác nhau lắm. Đều bị hai cha con kia tổn thương sâu sắc, nhưng đối với họ cũng cực kỳ khó xử.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, thanh âm cũng thấp hơn vài phần: "Bà nội, con ngày hôm qua đem ông ta chọc tức đến phải vào bệnh viện rồi. Bác sĩ nói là trúng gió nhẹ, chỉ cần tĩnh dưỡng nửa năm thì có thể khôi phục."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, Phương Ngọc Hoa mới lên tiếng: "Cháu ngoan, con tâm địa thiện lương là chuyện tốt, bà nội cực kỳ vui mừng. Nhưng bà nội càng hi vọng con có thể mau chóng có được hạnh phúc, không bị bất kỳ ai khi dễ, không cần phải chịu thêm bất kỳ ủy khuất gì nữa."

"Cháu ngoan, con cứ nghe theo con tim của mình, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được."

Điện thoại đã cúp thật lâu sau, tiếng nói của bà nội vẫn vang vọng bên tai Tô Thi Thi.

Mãi đến khi cửa thang máy mở lại đóng, đóng lại mở. Tô Thi Thi mới giựt mình cảm giác, một lần nữa ấn một con số đi xuống dưới lầu.

Nhìn kia con số màu đỏ sáng lên, Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi.

Không sai, không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Cô ban đầu còn đang do dự có muốn đi nhìn mẹ con Hà gia kia một lqafn hay không, cuối cùng vẫn lại là không lay chuyển được tâm ý của bản thân.

Ra khỏi cao ốc của Xây dựng Tiệp Khắc, cô liếc thấy đến ở cửa Cao ốc một chiếc Lincoln bảo mẫu màu vàng đang đậu.

Hiện tại quan hệ của cô cùng Bùi Dịch cũng đã sớm lộ ra rồi, Bùi Dịch cũng không cần tiếp tục kiêng dè, trực tiếp lái xe đến chỗ dưới lầu.LúcTô Thi Thi đi lên xe, Bùi Dịch đang ngồi ở hậu tọa xem văn kiện.

"Tôi có phải làm ảnh hưởng đến công việc của anh hay không?" Tô Thi Thi thật có lỗi nói.

"Cho nên em muốn bồi thường tôi như thế nào?" Bùi Dịch tầm mắt không rời văn kiện, nhàn nhạt hỏi.

Tô Thi Thi khẩn trương ngậm miệng, cái đề tài này tuyệt đối không thể tiếp tục nói nữa!

Bùi Dịch thấy cô không nói lời nào, cũng không tiếp tục mở miệng, rất nhanh lại tiếp tục xem văn kiện trong tay, cuối cùng trên tập văn kiện đặt bút ký tên, đặt văn kiện sang một bên, nghiêng người nhìn Tô Thi Thi.

"So với tôi dự liệu trễ hai giờ."

"Cái gì?"

Tô Thi Thi nghe được có chút khó hiểu, sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng kịp, anh nói hẳn là việc cô gửi tin nhắn cho anh, chuyện cô muốn đến xem tình hình mẹ con Hà gia kia.

Cô giựt giựt khóe miệng: "Biến thành người giống như hiểu tôi lắm."

Bùi Dịch lành lạnh lườm cô một cái nhìn thấy ngón áp út bàn tay trái trụi lủi: "Tôi cũng không biết."

"Anh..." Tô Thi Thi chán nản, miệng nhanh hơn não liền nói không hề suy nghĩ, "Anh tối hôm qua không phải đã trút hết tức giận rồi sao? Sao bây giờ vẫn lại là bộ dáng không vui là sao đây? Tôi tới cùng là chọc anh giận chỗ nào rồi hả?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, sắc mặt cũng trầm tiếp xuống: "Tô Thi Thi, ai dạy em nói chuyện với người khác thô lỗ như vậy?"

Tô Thi Thi tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ, ôn hoà nói: "Quả nhiên là người chuyên môn nói cho lời có chút ngây thơ ha!"

Bùi Dịch hít một hơi thật sâu.

Anh ngậm miệng, cùng cô gái này phân rõ phải trái, tuyệt đối có thể tức chết!

Đang khi nói chuyện, ô tô đã chạy hướng đường cao tốc.

Tô Thi Thi vừa thấy phương hướng không đúng, tức giận đều quên hết, quay đầu trừng mắt nhìn anh: "Không phải đi cục cảnh sát sao? Này là muốn đi đâu?"

"Tôi cũng không muốn cùng em cùng nhau xuất hiện tại cục cảnh sát."

Bùi Dịch nhàn nhạt nói, đã khôi phục bộ mặt không chút thay đổi lúc trước.

Tô Thi Thi mím miệng, ngồi ở trên vị trí cũng không nói thêm gì.

Xem ra Bùi Dịch cũng sớm đã an bài hết thảy rồi, cô lại vẫn mù quáng quan tâm cái gì!

Lúc này ở cục cảnh sát, mẹ con Hà gia, Đoàn Ngọc Lộ cùng cháu trai của Đoàn Hòa Dự, toàn bộ đều bị dẫn đi ra.

Bốn người trong đại sảnh của cục cảnh sát nhìn thấy, một đám mi mắt đều đã đỏ, như là sói đói gặp được con mồi một dạng, ánh mắt hung ác, hận không thể đi lên liền cắn đối phương một miếng.

Phú Tuyết Trân bị thương không phải quá nghiêm trọng, nhưng mặt là bị hủy đi. Cháu trai của Đoàn Hòa Dự thì tệ hơn đi đường đều đã cần người đỡ, nhìn qua cực kỳ suy yếu.Mẹ con Hà gia tự nhiên là tâm linh tương thông, hai người đi lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát.

"Mày là đồ tiện nhân, làm hại chúng tao thật thảm hại!"

"Tao bóp chết mày!"

Mẹ con hai người bọn họ nói xong, cùng nhau nắm chặt cổ Đoàn Ngọc Lộ, lực tay to lớn, hiển nhiên là hận đến chỗ cực hạn.

Tất cả tài sản cả ngàn vạn trong một đêm mất đi tất cả, bọn họ giờ chỉ còn hai bàn tay trắng, mà còn nói không chừng còn có thể trở thành tù nhân, sẽ phải bị giam trong ngục cả đời!

"Đều đã là vì quen biết mày cái đồ đàn bà thấp hèn này, tao muốn đánh chết mày!"

Hà Chí Tường gắt gao xiết chặt cổ Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng hận đến chỗ cực hạn.

Hắn lúc trước sao lịa có thể cho rằng này cô ta so với Tô Thi Thi tốt hơn, quả thực là mắt bị mù!

"Các người buông ra, cảnh sát cứu mạng…"

Đoàn Ngọc Lộ bị xiết chặt không thở nổi mắt trợn trắng, gian nan bắt lấy tay hắn muốn tách ra.

Cô ta đã một ngày một đêm không ăn cơm, một chút khí lực cũng không có, kafm sao có thể là đối thủ của một người đàn ông?

"Đều dừng tay lại cho tôi!"

Bên cạnh cảnh sát nhìn đến cách đó không xa Đoàn gia đại tiểu thư đang đi đến, lập tức đi tới khuyên can.

Tuy Đoàn Ngọc Lộ đã bị mọi người vứt bỏ, nhưng nói trong thân thể cũng chảy dòng máu của Đoàn gia, bọn họ cũng không dám làm gì quá đáng.

Nơi xa, Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy một màn này, ánh mắt chỉ là lành lạnh thoáng nhìn, sau đó giống như là nhìn thấy người xa lạ một dạng, xoay người hướng tới cửa lớn cục cảnh sát đi đến.

"Chị, chị ơi, mau đến cứu em nha… Khụ khụ…"

Đoàn Ngọc Lộ vừa được tự do, liền hướng Đoàn Ngọc Tường chạy tới.

Nhưng chị cô ta từ đầu không để ý tới cô ta, cho dù cô ta đã kêu hô to như vậy nhưng Đoạn Ngọc Tường không hề quay đầu lại.

Đoàn Ngọc Lộ không cam lòng đuổi theo, ngay tại lúc tay cô sắp được ống tay áo của Đoàn Ngọc Tường, bỗng nhiên bị cảnh sát bắt lấy, túm trở về.

"Không cần, chị, chị cứu cứu em, em thật sự biết sai rồi!"

Đoàn Ngọc Lộ còn muốn đuổi theo, phía sau truyền đến tiếng cười nhạo của hai mẹ con Hà gia.

Phú Tuyết Trân bụm mặt, cười lên ha hả.

A- xít sun-phu-rit đã làm đem cổ cùng nửa gương mặt của bà ta đều đã hủy đi. Tối hôm qua có bác sĩ vội tới giúp bà ta xử lý qua, chỉ là cho bà ta một chút thuốc đơn giản, không đến mức để cho miệng vết thương mau lành, chỉ là nhìn qua đáng sợ lại hung dữ.

Phú Tuyết Trân châm biếm nói: "Người của Đoàn gia thật sự là máu lạnh vô tình, tôi hôm nay xem như đã được tận mắt nhìn thấy. Đoàn Ngọc Lộ, mày chết chắc rồi. Chị gái ruột của mày cũng không cứu mày, ai còn có thể cứu mày đây?"

Đoàn Ngọc Lộ mạnh quay đầu lại, trừng mắt nhìn bà ta nói: "Phương Ngọc Hoa bà thì sao, chẳng lẽ các người nghĩ mình sẽ được yên thân sao? Tôi nói cho các người biết, ông nội của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người! Chờ cùng chết đi!"

Mẹ con Hà gia kia mặt liền biến sắc, vội vàng quay đầu đi tìm cảnh sát nghĩ muốn hỏi rõ ràng.

Đúng lúc này, vẫn đứng từ một nơi bí mật gần đó xem tình hình Đoàn Hòa Dự liền đi ra.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến ông ta, sợ tới mức liền lảo đảo, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất.

Người tới thực sự là Đoàn quản gia? Nói như thế ông nội cô ta thật sự nhẫn tâm tuyệt đường sống của cô ta rồi!

Đoàn quản gia là tâm phúc của ông nội, Đoàn Ngọc Lộ không phải chưa từng nghe nói qua những việc làm đen tối của Đoàn gia, mà những việc này đều do chính tay vị Đoàn quản gia này làm.

"Mang đi."

Đoàn Hòa Dự mới vừa nói xong, bên ngoài liền tiến vào một đội vệ sĩ, khiêm đám người Đoàn Ngọc Lộ bọn họ bốn người liền đi.

Mẹ conHà gia lúc này mới phát giác sự tình không thích hợp, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Nhưng cho dù bọn họ có la khóc kêu hô đều đã không làm được gì nữa rồi, mà Đoàn Ngọc Lộ bị dọa sợ đến nỗi trực tiếp ngất đi rồi.

Trên đường cao tốc, Bùi Dịch để cho lái xe đem xe đậu ở một cái lối rẽ, ở trong này đã đợi hơn nửa giờ.

Tô Thi Thi nhìn hai con đường phía trước, tuyệt nhiên là hai con đường bất đồng, không biết sao vậy, thậm chí có chút hoảng hốt.

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô một cái nói: "Nơi này một con đường thông hướng vùng núi, một con đường thông hướng sân bay. Một đường sống một đường chết, giờ chúng ta phải xem Đoàn quản gia rốt cục sẽ chọn con đường nào."

Mọi người sớm an

145. Chương 145: Người Theo Đuổi Tới Cửa

"Anh là nói, lão già kia tính toán đưa bọn họ ném đến Trung Đông khu vực chiến loạn kia, đó không phải là…"

Một đi không trở về!

Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, trong lòng tư vị phức tạp tới cực điểm.

Cô không phải không nghe nói qua người của Đoàn gia làm việc độc ác tuyệt tình, đúng là hiện tại tận mắt nhìn thấy, vẫn lại là không chấp nhận được.

Là bốn cái mạng người, vậy mà ở trong mắt bọn họ giống như là con chó con mèo một dạng, hoàn toàn không cần.

Tô Thi Thi nhìn ngoài cửa sổ hai con đường kia, hoàn toàn bất đồng, hỏi: "Nếu Đoàn quản gia lựa chọn đi con đường ra sân bay này, đã nói lên lựa chọn đừng chết, mà chọn đi vùng núi…"

"Bọn họ đời này cũng chỉ có thể sống tại vùng núi kia, nhưng có thể bảo toàn tính mạng." Bùi Dịch tiếp lời nói.

Tô Thi Thi mạnh nắm chặt quả đấm, tâm không tự giác khẩn trương trở lại. Nhìn thời gian cũng sắp đến rồi, xe Đoàn Hòa Dự bọn họ nên là lập tức liền muốn đến rồi.

"Đến đây."

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, ngồi thẳng thân thể, dơ tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, không chút để ý hỏi han: "Em có vẻ cực kỳ quan tâm chồng trước của mình nhỉ?"

Tô Thi Thi sửng sốt, lúng ta lúng túng hỏi han: "Tôi biểu hiện rõ ràng như vậy sao?"

Bùi Dịch sắc mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống: "Em ngứa mình rồi đúng không?"

Tô Thi Thi nheo mắtlại: "Không phải do anh à? Nếu bây giờ tôi nói tôi không quan tâm hắn, anh lại có cảm giác tôi nói dối. Đàn ông các người đều giống nhau, là loại lòng dạ hẹp hòi không thể nói lý."

"Em…" Bùi Dịch chán nản, "Bản lĩnh lớn quá rồi phải không?"

"Đó là là nhờ cách dạy bảo của chú trẻ quá tốt." Tô Thi Thi vẻ mặt chân chó cười nói.

Chỉ là trên mặt đang tươi cười lúc nhìn đến ngoài, liền thấy một chiếc xe tải màu trắng chạy thoáng qua, chải quét một phen ẩn tiếp xuống.

Cho dù cô đã nghĩ muốn dời đi lực chú ý của bản thân đối với việc này, đúng là vừa rồi thoáng nhìn đến chiếc xe kia, vẫn lại là để cho cô nháy mắt mất đi ngôn ngữ.

Chiếc xe MiniBus kia đúng là Đoàn Hòa Dự mang theo Đoàn Ngọc Lộ bọn họ.

Tô Thi Thi nhìn thấy trong cửa sổ xe kia, mẹ con Hà gia đang níu chặt tóc của Đoàn Ngọc Lộ, liều mạng đánh cô ta.

Đoàn Ngọc Lộ phát ra tiếng kêu thê lương, làm cho người ta nhịn không được lông tơ dựng đứng.

Một cô gái có bao nhiêu tuyệt vọng, mới có thể kêu hô đến thê thảm như vậy.

"Này tính… báo ứng sao?" Tô Thi Thi sờ sờ ngực, tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt không có tiêu cự nhìn phía trước.

Cô em gái cùng cha khá mẹ này của cô, làm cho cô chịu không biết bao nhiêu là thống khổ, hiện tại trăm phương ngàn kế hại cô, cuối cùng tất cả trả lại trên người vị em gái kia.Bọn họ để cho Tô Thi Thi thống khổ hai mươi mấy năm, mà cô ta bây giờ lại đemquãng đời còn lại của mình chuộc tội.

"Chuyện này không liên quan tới em." Bùi Dịch ôm lấy cô, nhìn thấy cô như vậy, đột nhiên có chút đau lòng.

Cô gái này có đôi khi nhe nanh múa vuốt, làm cho người ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng có đôi khi lại mềm lòng làm cho người ta không biết làm sao với cô nữa.

Tô Thi Thi nắm chặt lấy tay anh, ánh mắt đầy vẻ lo lắng sốt ruột gắt gao nhìn chằm chằm chiếc xe tải màu trắng đang chạy phía trước kia.

Xe đã chạy gần đến ngã ba kia, lập tức muốn lựa chọn một con đường.

Lúc nhìn thấy đèn chỉ thị xin đường sáng lên, trái tim đang đập điên cuồng của Tô Thi Thi trở nên bình ổn trở lại.

Đoàn Hòa Dự lựa chọn vùng núi, lựa chọn buông tha cho Đoàn Ngọc Lộ bọn họ một con đường sống.

Lái xe đã quay đầu, chiếc xe Lincoln màu bạc chạy hướng về trung tâm thành phố.

Tô Thi Thi lại vẫn nắm chặc tay của Bùi Dịch, quay đầu nhìn anh: "Kỳ thật từ đầu anh đã sớm đoán được, phải không?"

Bùi Dịch từ chối cho ý kiến, chỉ là nhàn nhạt nói: "Đoàn Hòa Dự hôm nay làm như vậy, xem như phản bội lão già, đối với chúng ta mà nói đó không hẳn là một chuyện không tốt."

"Gian thương!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Nhưng rất nhanh, cô nghĩ đến cái gì, lại quay đầu trừng mắt nhìn anh: "Anh dẫn tôi đến đây, hẳn không là đã nghĩ đến xem tôi đối với chồng trước của mình có còn cảm tình hay không chứ?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía bên kia. Nhưng chuyển tới một nửa, thầm cảm thấy không ổn, lại âm thầm nhìn về phía trước.

Tô Thi Thi mi mắt sáng lên, để sát vào vừa thấy, tay cô xoa xoa lỗ tai của anh, nhẹ nhàng nhéo nhéo: "Lỗ tai của anh đang đỏ lên này."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch thấp giọng rủa thầm, "Dừng xe!"

Chỉ thấy một chiếc Lincoln màu bạc đang chạy như bay trên đường cao tốc phát ra một tiếng phanh xe đến chói tai.

Xe ở ven đường ngừng một chút, rất nhanh lại lần nữa khởi động.

Chẳng qua là tại vị trí vừa dừng lại kia liền xuất hiện thêm một vịmỹ nữ tóc dài mặc một bộ váy màu lam nhạt.

"A! Bùi Dịch anh là cái tên thần kinh! Đồ điên, thẹn quá hóa giận!" Tô Thi Thi tức điên rồi.

Cái người đàn ông không có chút phong độ đàn ông kia vậy mà cứ như vậy vứt cô ở trên đường cao tốc!

"Hơi quá đáng! Quả thực hơi quá đáng! A!"

Tô Thi Thi bị anh chọc giậnmuốn khóc, cô vừa rồi vội chạy ra không mang theo túi xách, hiện tại trên người lại không có tiền, chẳng lẽ liền đi bộ trở về sao?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi phát điên, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng phanh xe, Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu nhìn lại.Cô liền biết người đàn ông này hẳn không nhẫn tâmnhư vậy.

Nhưng mà cô vừa quay đầu, tươi cười trên mặt liền cứng đờ, không hề nghĩ ngợi, co cẳng chạy.

"Tô tiểu thư, cô cho là mình chạy trốn nhanh hơn bốn bánh xe được sao?" Phía sau truyền đến một giọng nói lành lạnh.

Một chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ, một người đàn ông đẹp trai hào hao phong độ người người căm phẫn tháo cái kính mắt đang đeo xuống, như có như không nhìn về cô gái đang co cẳng chạy ở phía trước.

Khóe miệng anh nhếch lên, nổ máy xe, chậm rãi đi theo.

"Chết tiệt, mình hôm nay ra cửa khẳng định không xem giờ hoàng đạo rồi!" Tô Thi Thi làm thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà lại ở chỗ này đụng mặt vị Hỗ phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh kia.

Cô hẳn chưa từng quên vị công tử đào hoa này lúc trước bị cô dùng chổi đánh tới tấp, mà còn thời gian này anh ta vẫn…

Tô Thi Thi mạnh lắc đầu, khom lưng cởi giày cao gót trên chân ra, đi chân trần chạy như điên.

"Tô tiểu thư, thì ra cô là người mãnh liệt như thế." Giọng nói nhàn nhạt của người đàn ông kia càng ngày càng gần.

Anh ta như là cố ý trêu đùa Tô Thi Thi, xe chạy không nhanh không chậm, gắt gao theo sát phía sauTô Thi Thi.

Tô Thi Thi cắn răng một cái, cũng bất chấp sinh hờn dỗi, trực tiếp lấy di động gọi cho Bùi Dịch.

May mắn cô vừa rồi vẫn cầm di động, bằng không hiện tại ngay cả gọi điện thoại cầu cứu đều đã không có biện pháp.

"Này, tôi bị người theo đuổi, đuổi tới rồi đây này, anh cũng mặc kệ sao?"

Điện thoại vừa dược kết nối, Tô Thi Thi liền hạ giọng thở hồng hộc nói.

"Tô Thi Thi!" Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch đang nghiến răng nghiến lợi.

Tô Thi Thi từ đầu không biết anh tới cùng vì cái gì tức giận, chỉ là ngẩng đầu mi mắt nhất thời sáng lên.

Nhìn đến phía trước, cách năm sáu mét liền nhìn thấy một chiếc xe đang đậu, không phải là chiếc Lincoln củaBùi Dịch sao?

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, liều mạng chạy đến.

Cô vừa rồi thật sự cho rằng anh bỏ lại cô mặc kệ không quan tâm nữa rồi.

"Nhanh, khẩn trương lái xe, phía sau có kẻ điên!" Tô Thi Thi vừa vào được trong xe, liền lập tức nói.

Lái xe cực kỳ phối hợp, một giây cũng chưa lãng phí, nổ máy xe cấp tốc rời đi.

"Kẻ điên?" Bùi Dịch ánh mắt lạnh lùng, nói xong liền muốn quay đầu.

"Đừng, nhìn anh cũng sẽ bị lây bệnh!" Tô Thi Thi vội vàng giữ chặt đầu của anh, không muốn cho anh nhìn, sốt ruột vội vàng hoảng loạn nói, "Hắn thật sự có bệnh, mà còn bệnh không nhẹ, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết!"

Mỗi ngày đối với một cô gái gặp mặt qua một lần, gọi không dưới 50 cú điện thoại, gửi đến không dưới 20 cái tin nhắn, trong mỗi cái tin nhắn đều viết duy nhất một câu:

"Tôi đã thích cô, hãy làm người phụ nữ của tôi."

Người như thế không phải có bệnh thì là cái gì?

Tô Thi Thi âm thầm lườm Bùi Dịchmột cái, thấy anh không có ý quay đầu về sau nhìn nữa, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu để cho Bùi Dịch biết liền là vị Hỗ phó tổng kia đang theo đuổi cô, phỏng chừng cô cũng sắp gặp nạn rồi. Cô xem như là mới phát hiện ra, đàn ông có đôi khi lòng dạ hẹp hòi muốn chết!

Bùi Dịch chịu thua, nhìn đến cô gái bên cạnh đang cúi thấp đầu, đến nhìn cũng không dám nhìn anh một cái, ánh mắt tối sầm ám.

Khóe mắt anh đảo qua, theo sau xe của anh một chiếc Lamborghini.

Như là chú ý tới ánh mắt của anh, Hỗ phó tổng đột nhiên hướng về phía bọn họ ở bên này hơi cong môi một cái, trong mắt đều là khiêu khích.

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Hỗ gia, cũng muốn gây chiến rồi sao?

Không đúng, nói đúng ra, bọn họ đã hành động rồi. Bây giờ, nếu không Hỗ gia âm thầm hỗ trợ, đả kích Đoàn thị chuyện này cũng không có khả năng thuận lợi như vậy.

Mà lúc này, bên trong một chiếc xe tải nhỏmàu trắng chạy đến vùng núi hẻo lánh, Hà Chí Tường đột nhiên giống kể lên con điên loạn, lồng lộn lên:

"Đưa điện thoại cho tôi! Tôi muốn gọi cho Tô Thi Thi! Tôi muốn gặp cô ta! Các người nếu là không cho tôi gặp, ta liền với các người cùng đến chỗ chết!"

Hắn nói xong, liền cầm lấy con dao không biết trộm được từ lúc nào điên cuồng quơ quơ ở phía trước, ánh mắt hung ác, như là biến thành một người khác vậy.

146. Chương 146: Muốn Cùng Chết Chung

"Tôi muốn gặp Tô Thi Thi!" Bên trong chiếc xe tải màu trắng, Hà Chí Tường lấy dao để lên cổ chính mình, hai mắt màu đỏ tươi, nhìn qua tinh thần có chút không bình thường.

Bất thình lình xảy ra biến cố, để cho bên trong xe tất cả mọi người sợ tới mức khẽ run rẩy.

Đoàn Hòa Dự ngồi ở phía trước đứng lên, quay đầu nhíu mày nhìn hắn: "Hà tiên sinh, cậu muốn làm cái gì?"

"Tôi nói, tôi muốn đi gặp Tô Thi Thi!" Hà Chí Tường ngón tay nắm chặt con dao, khi nói chuyện nuốt nuốt nước miếng, thân thể tại khống chế không nổi phát run.

Đoàn Hòa Dự nhướng mày: "Cậu có gặp được cô ấy cũng vô dụng, hiện tại không ai có thể giúp được các người."

"Chúng tôi không muốn chết." Phú Tuyết Trân bên cạnh một tay giữ lại băng gạc dán trên mặt, nghiêng ngả lảo đảo di đến bên cạnh con trai mình, cảnh giác nhìn Đoàn Hòa Dự.

Bọn học lúc trước còn đang lấy Đoàn Ngọc Lộ ra trút giận, nhưng lúc quay đầu vừa thấy đến biển báo giao thông bên ngoài, lập tức liền dọa sợ rồi.

Hướng này chính là đi đến vùng núi phía Tây Bắc, những người này là thật muốn đem bọn họ đưa vào chỗ chết mà!

Sao lại có thể tiếp tục bình tĩnh được nữa?

Hà Chí Tường nhìn thấy chỗ ngồi ở góc sáng sủa kia không biết người nào bỏ một con dao, lập tức liền điên rồi.

“Các người đừng nên không biết tốt xấu!” Đoàn Hòa Dự vừa nói vừa liếc mắt góc xó đằng kia Đoàn Ngọc Lộchính là đang lui thân thể lạnh run lên, sau đó, ông ta lại đem ánh mắt rơi vào trên người mẹ con Hà Chí Tường.

“Tôi nói thiệt cho các người biết, lão gia ra mệnh lệnh cho tôi là đưa các người đến khu vựcchiến loạn ở Trung Đông. Các người đến chỗ bên kia từ đầu liền không có cơ hội sống sót!”

Ông ta nói xong vỗ vỗ đứa cháu trai yêu quý đang nằm ở bên cạnhcủa mình, trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ: “Tôi hảo tâm tha các người một con đường sống, các người nếu là còn dám nháo loạn, đó chính là tự tìm đường chết!”

“Chúng tôi không cần chết?” Hà Chí Tường vừa nghe, mi mắt nhất thời phát sáng lên.

“Thằng con ngu ngốc này, đến vùng núi kia, chẳng lẽ sẽ tốt hơn so với việc bị giết sao?” Phú Tuyết Trân trắng mặt bệch không còn chút máu.

Hà Chí Tường nghe mẹ mình vừa nói,như vậy cũng phản ứng lại, chỉ vào Đoàn Hòa Dự nói: “Tôi muốn gặp Tô Thi Thi! Lập tức quay đầu đi tìm cô ấy, tôi cùng cô ấy dù sao cũng từng là vợ chồng, cô ấy hẳn không thấy chết mà không cứu được!”

Đoàn Hòa Dự quả thực muốn cười, ông ta quả thực đang rất hối hận để cho cháu trai của mình cùng đám người ngu xuẩn này hợp tác, nếu không cũng sẽ không giống như hiện tại thất bại thảm hại.

Ông ta lắc đầu nói: “Cậu cho là Tô tiểu thư sẽ đồng ý gặp các người sao?”

“Ông nói không tính, tôi muốn đi gặp cô ấy!” Hà Chí Tường hô lớn.Hiện tại Tô Thi Thi chính là hy vọng duy nhất của bọn họ rồi.

Đoàn Hòa Dự cắn răng một cái, hung tợn nói: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi sẽ để cho các người triệt để hết hy vọng!”

Ông ta nói xong lấy ra điện thoại di động, ném tới trước mặtHà Chí Tường, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không tiếp tục quan tâm đến hắn.

Hà Chí Tường giống như tìm thấy được cọng rơm cứu mạng vậy, hai tay run rẩy cầm lấy điện thoại, bấm dãy số có chết cũng không quên được.

Bên trong chiếc xe Lincoln màu bạc đang chạy với tốc độ cao bay nhanh trên đường, Tô Thi Thi đang ở trong trạng thái lo lắng chiếc Lamborghini kia sẽ đuổi theo kịp, điện thoại trong tay đột nhiên rung lên.

Cô cúi đầu vừa thấy điện báo biểu hiện, mày nhăn lại.

Dãy số lạ?

Cô hiện tại đều bị cáitên Hỗ phó tổng kia quấy rầy đến sợ, chỉ sợ anh ta thay đổi số điện thoại gọi đến làm phiền cô.

Bùi Dịch nhàn nhạt đưa mắt nhìn thử, nhìn thấy dãy số đang hiện lên trên màn hình điện thoại di động kia, sắc mặt hơi trầm xuống: “Là Đoàn Hòa Dự.”

“Đoàn quản gia?” Tô Thi Thi kinh ngạc, “Lúc này ông ta tìm tôi làm cái gì?”

Theo lý mà nói, lúc này Đoàn Hòa Dự khẳng định là thật cẩn thận sợ bị người ta biết việc giờ phút này ông ta đang làm, lại sao có thể liên hệ Tô Thi Thi?

Không đúng, chắc chắn không phải là ông ta. Tô Thi Thi trong lòng rất nhanh suy xét.

Trong lúc mấu chốt này, Đoàn Hòa Dự không có khả năng gọi điện thoại cho cô, nói như vậy chính là cú điện thoại này rất có khả năng là mấy người trên chiếc xe tải kia gọi tới..

Hà Chí Tường… Không biết sao vậy, người đầu tiên trong đầu Tô Thi Thi nghĩ đến chính là hắn.

“Không nhận sao?” Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi vẻ mặt ngưng trọng, nhíu mày hỏi.

Hiển nhiên anh cũng nghĩ tới.

Tô Thi Thi lại hỏi: "Anh nói xem, Đoàn quản gia làm như vậy có phải hay không muốn hướng chúng ta lấy lòng?"

Dụng di động củaĐoàn Hòa Dự một gọi cú điện thoại kia, liền là ở ngoài sáng xác thực nói cho Tô Thi Thi bọn cô biết, ông ta có ý tốt muốn cho đám người Hà Chí Tường kia một con đường sống.

Hiện tại, Tô Thi Thi cô cùng Bùi Dịch quan hệ với Đoàn gia căng thẳng như vậy, Đoàn Hòa Dự đây là vì chính mình sau này tìm đường lui.

Nhưng mà cú điện thoại này cô làm sao có thể nghe?

Tô Thi Thi mím môi, ngón tay nắm chặt lấy di động, khớp xương trở nên trắng bệch.

Nhìn một chuỗi con số tại trên màn hình, khí lực toàn thân cô lại giống như bị cạn kiệt vậy.

"Ha ha… Có lẽ ở trong mắt bọn họ, tôi cũng chỉ có thể là người ngu ngốc sao." Tô Thi Thi tựa lưng vào ghế ngồi, tự giễu bản thân mình cười cười.

Hà Chí Tường này là muốn tìm cô cầu cứu sao? Tới cùng là ai cho bọn hắn tin tưởng lớn như vậy, bọn họ đối với cô làm ra nhiều chuyện nhẫn tâm như vậy, cô sẽ lấy ơn báo oán đi cứu bọn họ sao?Cô thật sự không có cao thượngnhư vậy!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi. Bà ngoại cô muốn cô buông bỏ hận thù, cô cũng rất cố gắng, nhưng mà làm sao đây, cô tạm thời thật sự làm không được.

"Đi vùng núi là con đường sống duy nhất của bọn họ." Bùi Dịch nhìn thấy bộ dạng này của cô, bỗng nhiên có chút đau lòng, không đành lòng nhìn cô như vậy, cúi người lấy đi di động trong tay cô, lập tức đè xuống cửa kính xe, dùng lực đưa điện thoại di động ném về phía lan canphòng hộ bên ngoài.

A… Tô Thi Thi hoảng sợ, hai mắt nhìn chằm chặp di động bị văng ra ngoài.

Đúng là tốc độ xe quá nhanh, chẳng qua một hai giây đã đi xa.

Cô chỉ cảm thấy tận sâu trong trái tim mình có một chỗ nào đó nhảy một phen, như là có cái gì đó theo cái điện thoại kia văng đi mất rồi.

Tình yêu đầu đời ngây thơ của cô, lần đầu tiên cảm giác được gia ấm áp, lần đầu tiên đạt được cảm giác an toàn, giống như đều đã theo di động đi xa.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại có nhàn nhạt bi ai.

"Tôi hẳn không có ngốc như vậy." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, hơi hơi ngẩng đầu lên, đem chua xót trong mắt ép nó biến đi.

Mỗi người đều phải vi sai lầm chính mình trả giá thật nhiều, cô không phải là chúa cứu thế.

Phía sau, cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của người đàn ông có thể bảo vệ được mình, Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu, nhào vào trong lòng anh.

Bùi Dịch sửng sốt, lập tức khóe miệng cong lên, đưa tay ôm lấy cô, trong mắt đều là ấm áp.

Lúc trước kia có chút tâm tưkhông thông, nhìn thấy hành động vừa rồi của Tô Thi Thi, mọi khúc mắc trong lòng anh cũng tan thành mây khói.

Bên kia đường cao tốc, trong xe tải màu trắng, Hà Chí Tường không cam lòng nhìn màn hình điện thoại di động.

"Không, hẳn không, cô ấy sẽ không không nghe điện thoại!" Hà Chí Tường hướng về phía Đoàn Hòa Dự hô, "Cô nhất định là không biết dãy số này, ông mau đem mobile phone của tôi đưa đây, cô ấy nhìn thấy số của tôi nhất định sẽ không không tiếp!"

Đoàn Hòa Dự không để ý hắn, thay người thanh niên này đau xót.

Hà Chí Tường chưa từ bỏ ý định lại gọi một lần nữa.

Ngay sau đó, hắn cả người giống như là bị người ta rút đi linh hồn, vô lực ngã ngồi ở trên ghế. Mobile phone từ trong tay chảy xuống, bốp một phen rơi ở trên xe.

"Xảy ra chuyện gì? Cái tiểu tiện nhân kia không chịu nhân điện thoại của con sao?" Phú Tuyết Trân sốt ruột đi đến gần hỏi han.

Hà Chí Tường quay đầu nhìn mẹ mình, lại nhìn cô vợ ở một bên khác đang lui thân thể vào một gốcgiống một con nữ quỷ, lại nhìn người đàn ông tàn tật bị a- xít sun-phu-rit tạt lên người đang nằm ở đằng kia. Một cỗ sợ hãi theo đáy lòng lan tràn, cuốn sạch khí lực toàn thân của hắn.

"A…" Hắn lạnh run, ôm lấy đầu hét lớn.

Tô Thi Thi tắt điện thoại.

Toàn bộ đều đã xong rồi! Hắn đời này đều đã xong rồi!

Hiện tại một đám người trên xe này, trừ bỏ hắn là bình thường, những người khác từ đầu liền không có khả năng lao động.

Bọn họ làm sao có thể sinh tồn ở nơi thâm sơn cùng cốc kia?

Hà Chí Tường nhớ tới trước đây trong nhà cũng từng chịu khổ qua, chỉ cần nghĩ tới những ngày tháng không có tiền trước đây, hắn liền mất hết can đảm.

"A!" Lệ từ trong hốc mắt chảy xuống, Hà Chí Tường điên cuồng mà phát tiết.

Hắn thật sự hối hận rồi.

Đáng ra từ đầu đừng nên làm ra những chuyện như vậy, đến bây giờ bọn họ đến tư cách hối hận đều không có! ,

"Còn chưa chịu buông ra sao?" Bên trong chiếc Lincoln màu bạc, Bùi Dịch ngón tay nhẹ vỗ về khuôn mặt Tô Thi Thi, trong thanh âm nghe không ra cảm xúc.

Tô Thi Thi giật mình, vội vàng đẩy anh ra ngồi thẳng thân thể, nói sang chuyện khác: "Tôi ngày hôm qua nghe Tần Phong nói bây giờ giống như có người ở phía sau âm thầm hỗ trợ?"

Nào biết, cái đề tài này càng thêm nguy hiểm.

Bùi Dịch yên lặng nhìn cô nói: "Không sai, là Hỗ gia."

Anh nói xong khơi mào cằm của Tô Thi Thi, chậm rãi hỏi: "Tô tiểu thư, em nói thử xem tại sao Hỗ gia lại muốn giúp chúng ta?"

Tô Thi Thi muốn khóc, cô cũng không thể đem lời mới nói ra nuốt trở về!

Phía sau cái kẻ điên họ Hổ kia vẫn còn đi theo sao? Cô thật sự muốn kéo hắn chết chung rồi!

Về gần tới nhà và mưa tâm trạng thật….

147. Chương 147:

"Ha ha… Bùi tiên sinh, anh hôm nay rất đẹp trai nha." Tô Thi Thi cười nịnh nọt, mi mắt híp thành một đường thẳng.

Nhìn dáng vẻ cún con kia của cô, làm cho người nào đó đầu đầy vạch đen.

Bùi Dịch liếc cô một cái, quay đầu nhìn về bãi cỏ ở phía xa trước mặt: "Nếu em không nghĩ muốn không còn khí lực để xuống xe, cũng đừng dùng loại này ánh mắt nhìn tôi."

Anh nói xong tăng thêm vài phần ngữ khí: "Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo em!"

Dáng vẻ ngốc nghếch này của cô, làm cho anh nhịn không được nhớ tới cảnh hai người điên cuồng ở trong cái chuồng ngựa kia!

Tô Thi Thi vội vàng che miệng, ngồi thẳng thân thể nghiêm trang nhìn về phía trước, lập tức nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, lại quay đầu tức giận nhìn anh.

"Anh vừa rồi sao lại đem điện thoại của tôi ném đi? Cách liên hệ với khách hàng tất cả đều lưu ở bên trong!"

Bùi Dịch quay đầu âm trầm nhìn cô: "Tô Thi Thi, em là heo sao? Thông tin liên hệ khách hàng gì đó chẳng lẽ em không lưu lại?"

"Tôi…" Tô Thi Thi chán nản, buồn bực nói, "Tôi muốn về công ty làm việc!"

"Em quả thật nên về đi làm, thời gian này trốn việc nhiều lắm rồi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Thân là ông chủ của Xây dựng Tiệp Khắc, anh đương nhiên không muốn nhìn thấy nhân viên của mình cứ ba ngày hai bữa trốn việc.

"Anh…" Tô Thi Thi tức giận đến nói không ra lời, cô trốn việc tới cùng là bị người nào hại chứ?

Xe rất nhanh chạy trở về Xây dựng Tiệp Khắc, lúc Tô Thi Thi xuống xe so với tâm trạng khi cô lên xe thoải mái hơn rất nhiều.

Cô hận mẹ con Hà Chí Tường, hận Đoàn Ngọc Lộ, nhưng mà cô không có cách nào giống như bọn họ, nhẫn tâm. Xác định bọn họ còn sống, trong lòng cô không hiểu sao nữa nhẹ nhàng thở ra.

Toàn bộ đã chấm dứt rồi, Tô Thi Thi rất nhanh liền vùi đầu khẩn trương lao vào công việc.

Công trình nhà khách kia đã chính thức khởi công, làm Thiết Kế Sư chính cho dự án này, Tô Thi Thi bận đến nổi hận không thể phân thân làm hai, một ngày có 48 giờ để hoàn thành công việc.

Mãi đến khi hết giờ làm, Tô Thi Thi nhận được điện thoại của Bùi Dịch.

"Đang muốn nói với anh, tôi hôm nay muốn tăng ca, anh không cần đến đón tôi." Tô Thi Thi không đợi Bùi Dịch nói chuyện đã tranh lời.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến giọng nói của người đàn ông vô cùng lãnh đạm: "Cho em 3 phút lập tức xuống lầu, nếu không hậu quả tự chịu."

"Tút tút…"

Tô Thi Thi kinh ngạc xem di động, mi mắt trừng to đến muốn rớt ra ngoài, nói thầm: "Lại lên cơn sao!"

Cô cầm bút, cúi đầu nghĩ muốn sửa chữa một chút bản vẽ thi công ngày mai, nhưng mà lòng cô không biết tại sao vậy, không có cách nào an tĩnh làm tiếp.

Cuối cùng cắn răng một cái, cầm lấy túi xách, thở phì phì đi ra cổng.

Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng 20, Bùi Dịch nhìn hình ảnh theo dõi trong camera quan sát thấy dáng vẻ của cô gái nhỏ kia giận giữ mà không dám nói gì, trong mắt ôn nhu chớp lóe rồi biến mất.Tô Thi Thi vừa ra khỏi văn phòng, anh cũng liền đứng lên, cầm lấy áo khoác, không nhanh không chậm cũng đi ra.

Lúc Tô Thi Thi đi đến cổng của cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, xe Bùi Dịch đã đậu ở bên ngoài.

"Bùi tiên sinh, chúng ta thương lượng một chút, sau này anh có thể đừng bá đạo độc tài như thếhay không?" Tô Thi Thi ngồi vào bên trong xe, buồn bực nói.

Bùi Dịch nhíu mày nhìn cô: "Em có thể phản kháng."

"Nếu em có năng lực này mà nói."

"Anh… Anh được lắm!" Tô Thi Thi tức giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cùng người đàn ông này lý luận, cô cho tới bây giờ chưa từng thắng qua!

"Oa?" Vài phút sau, lúc Tô Thi Thi nhìn thấy trước mắt một nhà hàng tạo hình độc đáo, mi mắt liền phát sáng lên, "Đây là nhà hàng Pháp mới khai trương đúng không?"

Đứa bé giữ cửa thay bọn cô kéo mở cửa xe, lúc Tô Thi Thi xuống xe, tim đột nhiên nhảy lên một phen.

Amh vậy mà đưa cô đi ăn nhà hàng?

Cẩn thận ngẫm lại, đây hình như là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài ăn cơm.

"Xảy ra chuyện gì?" Bùi Dịch đi đến bên cạnh cô, thấp giọng hỏi.

"Không… Không có gì." Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, nhìn ngươfi đàn ông thân hình cao lớnbên cạnh, đáy lòng một chỗnào đó nhảy mạnh lên càng ngày càng lợi hại.

Khoảnh khắc lúc bàn bay anh nắm lấy cổ tay cô, một khắc đó Tô Thi Thi chỉ cảm thấy đáy lòng nhảy lên, chấn động như một cơn sóng lớn, trong phút chốc tràn ngập trái tim cô.

Không hiểu hiểu làm sao nữa nhưng lại thấy rất an tâm.

Cô cùng Hà Chí Tường yêu đương nửa năm, kết hôn nửa năm, cũng chưa từng đi đến nhà hàng ăn cơm lần nào.

Cô cũng từng rất hâm mộ những người khác, nhưng cô vẫn tự nói với chính mình, phải biết chừng mực, không nên nảy sinh lòng tham.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch nhìn thấu tâm tư của cô, ánh mắt ấm áp, xoa xoa đỉnh đầu cô, mang theo cô đi vào nhà hàng.

Toàn bộ đều đã hoàn mỹnhư vậy.

Ở một khắc này, Tô Thi Thi cảm giác chính mình thật sự như là đang nói chuyện yêu đương.

Mãi đến - -

Tô Thi Thi nhìn đĩa thức ăn đặt ngay trước mặt cô, mắt co lại là gan ngỗng trang trí tinh xảo đẹp mặt, nhưng khóe miệng cô hết giật giật, lại rút rút, mãi đến cuối cùng cả khuôn mặt đều đã trở nên rất khó coi rồi.

"Không nghĩ tới nhà hàng này món nổi tiếng nhất lại là gan ngỗng…" Tô Thi Thi cười gượng gạo, rất muốn đánh mình.

Cô tại sao không chú ý đến đến cái menu kia? Rõ ràng muốn ăn bò bít tết, lại gọi một phần gan ngỗng!

Có thể là cô bị ảnh hưởng từ cha và ông nội cô, đến bây giờ đối với những thứ nội tạng của động vậtnày đặc biệt mẫn cảm, bất luận như thế nào cũng không thể nuốt xuống miệng.

"Cô bé, em còn nhìn tôi như vậy…" Bùi Dịch ánh mắt sâu xa nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhịn không được cong lên.

Không thích ăn gan ngỗng sao? Coi cái dáng vẻ cô hướng anh nháy mắt ra hiệu, phỏng chừng mi mắt đều muốn bị dập bẻ rồi?

"Tôi…" Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn thấy trong mắtBùi Dịch đều là ý cười, ủy khuất chu mỏ.

Nếu không phải sợ làm anh mất mặt, cô đã sớm cho người ta thay đổi món khác. Nhưng mà dù gì nơi đây cũng là nhà hàng cao cấp muốn đổi món ăn, cũng không phải cô có thể tự ý làm được.

Bùi Dịch nhìn dáng vẻ vô cùng đáng yêu của cô tim liền rồi loạn, nhẹ giọng hỏi: "Không thích ăn cái này?"

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Bùi Dịch dơ tay đem thức ăn trước mặt cô đưa đến chỗ của mình, tùy ý hỏi han: "Muốn ăn cái gì?"

Tô Thi Thi vụng trộm nhìn thoáng qua người phục vụ đứngở chỗ không xa, cảm thấy được như vậy có chút không lịch sự, não còn chưa kịp suy nghĩ miệng liền phun ra mấy chữ: "Vậy thì lấy một phần thịt ngỗng đi."

Cô vốn là nhớ lại, dù sao đều là ngỗng, sẽ không không sao. Nhưng mà cô vừa nói xong, liền hận không thể đánh chết chính mình.

Cũng không phải là lần đầu tiên cùng đàn ông đi ăn ở nhà hàng Tây cao cấp như thế, co tới cùng đang khẩn trương cái gì?

Bùi Dịch động tác đang cắt gan ngỗng đột nhiên ngừng lại, lập tức hướng người phục vụ liếc mắt ra hiệu: "Cho Tô tiểu thư một phần vịt quay."

"Phụt…"

Tô Thi Thi vì muốn giảm bớt xấu hổ liền uống một hớp nước, lập tức thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Vịt quay? Bùi tiên sinh, người xác định không phải là đang đùa giỡn tôi chứ?

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, đã không dám nhìn tới ánh mắt của người phục vụ.

Chết tiệt, cùng Bùi tiên sinh ăn cơm, có cô gái nào lại đi gọi vịt quay để ăn!

Còn có, nhà nhà hàng này có bán vịt quay sao?

"Em yên tâm. Co dù không có, bọn họ cũng sẽ lập tức đem một phần đến đây. Nhất định sẽ không làm cho em thất vọng." Bùi Dịch liền giống như con giun trong bụng Tô Thi Thi, cực kỳ thân thiết nói.

"Anh đủ rồi nha!" Tô Thi Thi hạ giọng, trừng mắt nhìn anh.

Anh quả nhiên là cố ý!

Người phục vụ rất nhanh liền bưng đồ ăn lên đây, vịt quay dụng giấy thiếc bọc lại, nhìn qua so với nắm đấm dủa người đàn ông trưởng thành hơi lớn hơn một chút.

Người phục vụ đem giấy thiếc giấy dỡ xuống, sắp xếp ổn thỏa liền lui trở về.

Tô Thi Thi chính là đang xoắn xuýt muốn làm sao đối phó với con vịt này, liền có một bàn tay thon dàivươn đếntrước mặt cô.

Bùi Dịch đem đĩa vịt quay kia lấy đến trước mặt mình, cầm lấy dao nĩa chậm rãi cắt ra từng miếng giúp cô.

Tô Thi Thi hốc mắt nóng lên, sững sờ nhìn anh

Cô trước kia cho rằng bàn tay của người đàn ông lúc kẹp điếu thuốc, có một sức hấp dẫn vô cùng độc đáo. Nhưng lúc này cô phát hiện, đáng vẻ lúc người đàn ông cầm dao nĩa cắt thức ăn, càng thêm mang theo ma lực hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi đột nhiên cảm thấy được ngứa tay.

"Đinh…"

An tĩnh trong phòng VIP, đột nhiên vang lên âm thanh trong trẻo của tiếng dao nĩa va chạm tới cái đĩa.

Tay Bùi Dịch vừa trợt, cắt trúng lên đĩa.

"Ách…" Tô Thi Thi nhìn bàn tay của chính mình đang mò mẫn trên mu bàn tay của Bùi Dịch, u mê.

Trời ạ, cô đang làm cái gì?

148. Chương 148: Đã Xảy Ra Chuyện

Bùi Dịch nói xong, xoay người đối mặt Tô Thi Thi, áp cô vào trong ngực mình, gằn từng chữ nói: "Toàn diện phát triển!"

"Ách…" Tô Thi Thi khóe miệng co giật, cô lúc nào đã nói ra những lời này vậy?

Dù sao thì cô cũng không nhớ rõ, cô liền biết người đàn ông này thù dai mà!

Thang máy rất nhanh liền đến, lúc cửa thang máy vừa mở ra, Tô Thi Thi con mắt trợn to, lại trợn to hơn, tròng mắt hận không thể từ trong hốc mắt nhảy ra.

Diện tích sân thượng này khoảng chừng hơn một ngàn mét vuông, không có bất kỳ cái đồ vật gì ngăn cản tầm mắt. Bước tới trước một bước, cảm giác giống từ một không gian nhỏ hẹp đột nhiên đi tới một bầu trời rộng lớn, toàn bộ thế giới đều đã mở rộng thêm.

Trời không biết từ lúc nào đã đối, màn đêm ở trên sân thượng này, giống như cùng bốn phía đều đã hòa hợp ở một chỗ. Cảm giác giống như là không có giới hạn, làm cho tinh nhẫn người ta cũng rộng lớn đến vô hạn.

"Thật đẹp." Tô Thi Thi chạy lên phía trước vài bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời, "Đã lâu không có nhìn thấy bầu trời đầy sao như vậy rồi."

Nhưng mà nháy mắt tiếp theo, không biết Bùi Dịch đã ấn vào nơi nào, chỉ thấy sàn nhà phía trước đột nhiên lõm vào hai bên, phía dưới giống như có ma thuật dâng lên một tòa nhà "Ảo ảnh".

Bên trong tòa nhà, bày đặt một cái giường lớn màu xanh đậm hình tròn, trên nóc treo những trái châu 3D cùng màu. Bốn phía kính thủy tinh 3D làm thành nửa cái hình vòm, đem nửa giường bao quanh lại.

Những thứ kính thủy tinh 3D này làm những ngôi sao phát sáng trên bầu trời kia, khiến cho chúng giống như gần ngay trước mặt, cảm giác giống như tàu con thoi trong đường hầm thời gian, thậm chí cả người đều muốn bay lên.

"Thật sự quá đẹp rồi!" Tô Thi Thi che miệng, kích động đến nỗi nghĩ muốn rơi nước mắt.

Cô là một nhà Thiết Kế, đời này thích nhất chính là những loại thiết kế kỳ lạ như thế này. Cô đã từng cho rằng chính mình rất lợi hại, nhưng mà xem đến thiết kế trước mắt, cô mới biết được Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân. (đại ý là núi cao còn có núi cao hơn)

Cô bỗng nhiên xoay người, chạy về phía người đàn ông đang ở phía sau đi tới, bắt lấy cánh tay anh hỏi "Là ai thiết kế vậy? Mau nói cho tôi biết là ai thiết kế cái này đi!"

Bùi Dịch ánh mắt từ trên mặt của cô từ từ lướt qua, hướng về chỗ bàn tay nhỏ nhắn của cô đang lôi kéo tay mình, khóe miệng nhếch lên, hỏi: "Muốn biết?"

Tô Thi Thi liều mạng gật đầu.

Cô đương nhiên muốn biết! Cô nhất định phải tìm đến vị Thiết Kế Sư này học nghề

Bùi Dịch nhẹ nhàng ôm lấy cô, như có như không nói: "Muốn vậy, phải lấy lòng tôi."

Anh nói xong ghé sát vào bên tai cô, nhẹ nhàng cắn: "Để cho tôi hài lòng, tôi sẽ nói cho em biết."

"Ưm…" Tô Thi Thi thân thể mạnh run run một phen.

Lỗ tai cô là nơi mẫn cảm nhất, cái người đàn ông đáng ghét kia chỉ biết trêu đùa cô.Bùi Dịch cực kỳ hài lòng với phản ứng của cô, đứng thẳng, đang muốn ôm lấy cô, đột nhiên nhìn đến phía trước, trên mặt kính 3d kia chuyển sang hình ảnh của một cô gái.

Sắc mặt anh trầm xuống, trái tim ở một chỗ nào đó như là bị cái gì không rõ hung hăng đánh trúng.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, anh liền khôi phục lại như bình thường, bất động thanh sắc lấy điện thoại ra, day nhẹ, mở lên chương trình điều khiển.

Chưa đầy một giây, hình ảnh 3d trên mặt kính thủy tinh kia lập tức thay đổi cái hình ảnhkhác.

"Anh xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn anh.

"Không có việc gì." Bùi Dịch khom lưng ôm cô, hướng tới giường lớn vòng tròn bên kia đi đến.

Tô Thi Thi a một tiếng, vội vàng ôm lấy cổ của anh, đỏ mặt nói: "Anh… Nơi này là ngoài trời nha!"

"A…? Tô tiểu thư khẩn cấp như thế sao?" Bùi Dịch cúi đầu cười nhạt nhìn cô.

Tô Thi Thi mặt nghiêm lại, buồn bực nói: "Vậy xin hỏi Bùi tiên sinh, người hiện tại ôm tôi là muốn làm gì vậy?"

"Em nói xem?" Bùi Dịch bước chân nhanh hơn, đi đến bên giường đặt cô xuống, thân thể theo sát mà đè ép đi lên người cô.

Tô Thi Thi nóng nảy.

Tòa nhà bên cạnh so với nơi này cao hơn, người ta nhìn thấy thì làm sao đây?

Cái người đàn ông này điên rồi phải không!

Lời của cô vừa dứt, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một trận rất nhỏ tiếng gầm rú.

Chỉ thấy bốn phía sân thượng, như là trình diễn khoa học viễn tưởng mô hình lớn vậy, đột nhiên dâng lên một tầng thủy tinh che lại, chậm rãi hướng đỉnh đầu tụ lại.

"Khá khen cho nhà thiết kế, kỹ thuật quá cao siên rồi!" Tô Thi Thi lập tức liền ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Màn đêm bao phủ, ánh sáng của kính thủy tinh lấp lánh, làm cho người ta dường như đang rơi vào trong giấc mơ tuyệt đẹp.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch cuối đầu cắn cằm Tô Thi Thi một cái, mắt anh nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, giọng nói nho nhỏ, "Không chuyên tâm, em có biết hậu quả."

"Ưm…" Tô Thi Thi lúc này mới hoàn hồn, lấy lòng nhìn anh, "Có thể chờ một chút hay không?"

Nơi này thiết kế càng xem càng làm cho người ta kinh ngạc. Tô Thi Thi tâm can bùm bùm nhảy dựng, chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch đều đã bị thiêu đốt.

Đối với một nhà Thiết Kế mà nói, làm sao có khả năng ngăn cản được loại hấp dẫn này!

"A…" Tô Thi Thi bỗng nhiên bị đau che miệng, buồn bực trừng mắt nhìn người đàn ông ở trước mắt.

Người này vậy mà cắn cô!

Bùi Dịch đáy mắt lóe sáng, hai tay bắt lấy quần áo của Tô Thi Thi, dùng lực xé rách.

Chỉ nghe xẹt một tiếng, áo sơmi màu trắng lập tức bị xé thành hai nửa.

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, hai tay ôm lấy cổ của anh, đem thân thể dán lên người anh.

"Lúc này mới ngoan." Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu phủ trên vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn.

Tô Thi Thi thân thể khẽ run, nhưng cũng không có giống như lúc nãy vậy kịch liệt phản ứng.

Bùi Dịch cũng không để ý, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về thân thể của cô, từ từ dẫn đường.

"Ưm…" Tô Thi Thi nằm ngửa ở trên giường… Loại kính thủy tinh đặc chế kia có thể nhìn rõ ràng toàn cảnh ở bên ngoài, hơn nữa ngọn đèn ở bốn phía liên tục biến hóa, lặng yên biến hóa vô cùng rực rỡ.

Loại biến hóa này hình thành giác cảm, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Tô Thi Thi nhìn chằm chằm vị trí trung tâm trên đỉnh đầu ở chỗ đó, mi mắt sáng lên. Giống như tất cả biến hóa đều là từ nơi này bắt đầu.

"A, anh trước để cho tôi nhìn một chút". Tô Thi Thi nhướng mày, tầm mắt bị Bùi Dịch chặn lại.

"Hu… Từ từ…"

"đợi một chút, để cho tôi nhìn thấy rõ ràng đã…"

"A!"

"Đông…"

Thế giới thanh tĩnh!

Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn chân của chính mình, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Cô mới vừa mới giống như muốn để cho Bùi Dịch tránh qua một chút, rồi mới… Một cước đạp tới.

"Anh… Ahh không sao chứ?" Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi.

Không đáp lại.

Cô lặng lẽ hướng bên giường di chuyển: "Bùi Dịch?"

Vẫn như cũ không đáp lại.

Tô Thi Thi trái tim đập mạnh liên hồi, vội vàng chạy tới, vừa thấy, mặt liền trắng bệch.

Bạn sung cập nhật phiên bản mới và nó thật…. ngàn chấm…. xấu quá đi. Hãy trả lại sung của ngày hôm qua

149. Chương 149: Bùi Tiên Sinh Bị Mất Mặt

Trời ạ, cô vừa rồi đá một cước kia không lợi hại như vậy chứ?

Tô Thi Thi nhảy xuống giường, chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, sợ tới mức tay đều đã run run.

"Anh đừng làm tôi sợ mà!" Tô Thi Thi bị dọa sợ muốn khóc. Nhưng Bùi Dịch nằm trên mặt đất, một chút phản ứng đều không có, cũng không biết mới vừa rồi bị cô đạp trúng đến chỗ nào rồi.

"Xe cứu thương… đúng, gọi 120!" Tô Thi Thi vội vàng đi tìm túi xách, lấy điện thoại ra, mới vừa ấn dãy số, trong đầu giật mình một phen.

Bùi Dịch nói sao cũng coi như là nhân vật nổi tiếng, nếu bị bác sĩ dụng cáng nâng ra ngoài…

Ngày mai khẳng định lên bìa tạp chí!

Cô nghĩ nghĩ, gọi cho Tần Phong, gọi anh ta mau đến đây, để cho anh ta khẩn trương kêu bác sĩ đến.

Nửa giờ sau…

"Ha ha ha…"

"Ha ha ha…"

Tần Phong ngồi ở trên mặt đất, đã ha ha ha ha nụ cười đến đau bụng, hoàn toàn dừng lại không được.

"Bùi Dịch, cậu cho dù là thuyền lật trong mương còn có thể chuyển bại thành thắng, lại bị một cô gái đá ngất rồi! Ha ha ha ha…"

Bên cạnh, Bùi Dịch tựa vào ở bên giường, sắc mặt xanh mét, mím môi, không nói được một lời.

Tô Thi Thi ngồi xổm bên cạnh anh, cúi thấp đầu, hận không thể chui xuống sàn nhà mà trốn.

Cô chết chắc rồi!

Bùi Dịch tới cùng tại sao lại choáng quáng cô cũng không rõ ràng lắm, tóm lại hôn mê không quá năm phút đồng hồ. Đúng là ai biết Tần Phong liền ở trong nhà hàng bên dưới, vừa nghe liền chạy đi lên, anh ta đi đến không quá nửa phút Bùi Dịch liền thức dậy

Rồi mới - - liền biến thành hiện tại cái dạng này.

"Thực xin lỗi a." Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch, đáng thương tội nghiệp nói, "Đều là lỗi tại chân của tôi, thật sự không liên quan tới tôi."

Bùi Dịch đen mặt, không nói chuyện.

Bị một cô gái đá ngất… Được, anh nhẫn!

Vừa rồi lúc té xuống, vừa lúc đụng phải huyệt Thái Dương, Iron Man còn bị hôn mê, huống chi là anh!

Bùi Dịch mặt trầm xuống, trên người tản ra lãnh khí, nhất là người bên cạnh kia cứ không ngừng phát ra tiếng cười chói tai, để cho anh tức giận đến muốn giết người.

"Cười đủ chưa?" Bùi Dịch ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Tần Phong. Nút thắt áo sơmi của anh cởi bỏ, lộ ra bắp thịt rắn chắc trong ngực, dị thường chọc người.

Tần Phong kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, yên lặng dời đi ánh mắt.

Dáng người của Bùi Dịch thật là, anh ta dù là làm đàn ông đều cảm thấy được ghen tị!

"Cái kia… A… Nếu không có việc gì, tôi đi về trước đây, đang hẹn hò vớimỹ nữ." Tần Phong vừa nói vừa cầm lấy áo khoác đứng lên."Tôi với anh cùng đi đi." Tô Thi Thi cầu cứu nhìn anh ta.

"Cái kia… Thi Thi à, em như vậy liền không tốt rồi. Ai biết người đàn ông của em có thể hay không bị em đá gây ra di chứng, em nên kiểm nghiệm kỹ lưỡng, nếu lỡ cậu ta không được…"

"Cút!" Bùi Dịch lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta.

"Tôi biến, tôi lập tức cút!" Tần Phong cầm áo khoác, liều mạng hướng thang máy chạy tới.

"Này…" Tô Thi Thi muốn khóc, quá không nghĩa khí, tốt xấu mang theo cô đi với!

Tô Thi Thi nắm thật chặt áo khoác, thấy Bùi Dịch lại vẫn ngồi dưới đất, thật cẩn thận hỏi: "Anh không sao chứ? Muốn đi bệnh viện hay không?"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nhắm chặt mắt lại, cưỡng chế tức giận trong lòng, từ trên mặt đất đứng lên, từng bước một hướng tới chỗ cô đi đến, "Bản lĩnh lớn quá rồi phải không?"

" Tôi… Tôi thật là không cẩn thận." Tô Thi Thi lui về sau một bước, trong lòng có chút sợ hãi.

Lúc này Bùi Dịch giống như là con sói nhìn thấy con mồi. Cơ ngực anh rắn chắc, lấp ló sau chiếc áo sơ mi đang mở tung cúc áo kia, giống như là đèn phaloe sáng, hấp dẫn ánh mắt của cô.

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu địa nuốt một ngụm nước bọt, đôi má càng ngày càng hồng, cảm giác muốn thiêu cháy rồi.

(Ờh bà sắp bị ổng ăn đến ko lết nổi rồi còn ở đó mà ngắm trai, bà mê ổng quá rồi, ráng chịu đi =,=)

"Tôi thấy hình như không phải là em không cẩn thận." Bùi Dịch đi đến trước mặtTô Thi Thi, bắt lấy cánh tay của cô, một tay kéo cô vào trong ngực, "Là tinh lực dồi dào!"

"Hu…" Tô Thi Thi không cẩn thận đụng phải cái mũi, nhíu mày trừng mắt nhìn anh, "Tôi thật là không cẩn thận mà! Ai biết anh lại yếu ớt như vậy!"

Một đá liền choáng quáng, vừa rồi thiếu chút nữa không dọa cô sợ chết khiếp!

"Tôi yếu ớt?" Bùi Dịch sắc mặt đen hơn than, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được lắm, tôi sẽ để cho em biết tôi tới cùng dẻo dai không yếu ớt!"

Tinh lực dồi dào đúng không? Khí lực rất lớn đúng không? Anh làm cho cô đến để khí lực kêu đều không có!

"A!" Tầng cao nhất của nhà hàng truyền đến một tiếng thét thất thanh, rất nhanh này thanh âm liền thay đổi điều, thành đứt quãng đầm dâm mĩ.

Bùi Dịch nói được thì làm được, Tô Thi Thi đến cuối cùng đến khí lực rên rỉ đều không có, hôn mê ước chừng ba lần!

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi là bị ánh nắng ấm áp buổi sáng làm thức tỉnh.

Mở mắt ra, trời xanh mây trắng, chỉ cảm thấy bản thân cách bầu trời đặc biệt gần, các tế bào đangngủ say dường như trong phút chốc đều đã sống lại.

"Thật thoải mái." Tô Thi Thi duỗi thẳng cái lưng mỏi nhừ, cổ họng bởi vì tối hôm qua kêu hô cả đêm, có chút khàn khàn, nghe ra cực kỳ gợi cảm.

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi đứng dậy, nhìn thấy Bùi Dịch đứng ở bên cạnhtường thủy tinh, mặc xong quần áo đi qua, đứng cách cô một mét, yên lặng nhìn cô.

“Thân thể của anh có hay không chỗ nào không thoải mái?”

Cô ngày hôm qua bị anh dày vò cả đêm không có thời gian để hỏi anh, lúc này nhớ tới lại vẫn là có chút lo lắng

Bùi Dịch quay đầu, đem cô từ trên xuống dưới nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: “Xem ra tôi tối hôm qua còn chưa đủ cố gắng, vậy mà cho em có loại ảo giácnày.”

“Tôi…” Tô Thi Thi chu mỏ.

Cô sai lầm rồi, cho dù toàn bộ đàn ông thế giới xảy ra chuyện, Bùi Dịch cũng sẽ không có chuyện gì!

“Thật lợi hại nha. Người ta cụng đầu, ít nhất cũng sẽ bị chấn động não, Bùi tiên sinh chẳng qua là hôn mê năm phút đồng hồ, tỉnh lại liền tinh lực dồi dào rồi!” Tô Thi Thi lành lạnh nói.

“Chính xác.” Bùi Dịch tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Tô Thi Thi, như có như không nhìn cô, “Tô tiểu thư còn giống như chưa thỏa mãn, tôi có thể…”

“Tôi cực kỳ hài lòng!” Tô Thi Thi mặt lập tức liền tái rồi, quyết định không tiếp tục cùng anh nói tiếp cái đề tài này. Quá nguy hiểm rồi!

“Dọn dẹp một chút đi, em sắp muộn giờ làm rồi đấy.” Bùi Dịch nói xong hướng góc phòng thay đồ bằng thủy tinh đi đến.

Nơi này không gian rất lớn, đồ dùng không nhiều lắm, nhưng là những vật dụng càn cho phòng ngủ nên có đều có đầy đủ.

“Tôi… Tôi xin đi trễ là được!” Tô Thi Thi hai tay vịnh trên tường kính, chết sống không chịu đi.

Ai biết người đàn ông nhỏ mọn kia sau này lại vẫn có thể hay không mang cô đến chỗ này, cô rất không dễ dàng nhìn thấy thiết kếđặc sắc như thế, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Cho tôi nửa giờ, tôi đi thăm quan xong liền đi làm có được hay không?” Tô Thi Thi ngửa đầu, đáng thương tội nghiệp cầu xin.

Bùi Dịch nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Đêm nay đổi tư thế, tôi khả dĩ suy xét.”

“Anh…” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, thật muốn bổ đầu của người đàn ông này ra nhìn xem, bên trong phỏng chừng toàn là màu đen thôi!

Cô nhìn trời đấu tranh tư tưởng một hồi, cắn răng nói: “Thành giao!”

Không phải là giống y như chó nằm úp sấp ở trên giường sao? So với thiết kế đặc sắc này, chuyện kia từ đầu không tính là gì!

Dù sao giống chó cũng không phải một mình cô!

“Tô Thi Thi, đem những cái này tư tưởng trong đầu em ném đi cho tôi!” Bùi Dịch vừa thấy Tô Thi Thi liền biết cô suy nghĩ cái gì, sắc mặt đen thêm vài phần, đột nhiên rất muốn trở về đem hai con chó điên trong nhà cho ném đi!

Lần trước không ném thành công, thật sự là tiếc nuối!

“A lại xảy ra chuyện gì? Anh không phải vội vàng đi làm sao? Đi nhanh đi, ông chủ đến muộn cũng không tốt.” Tô Thi Thi phụ giúp Bùi Dịch hướng thang máy đi đến.

“Tôi để cho lái xe ở dưới lầu chờ em.” Bùi Dịch hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, xoay người vào thang máy.

Chờ anh vừa đi, Tô Thi Thi lập tức ở trong phòng đi dạo, quan sát từng chi tiết, trong mắt sáng long lanh, hưng phấn cực kỳ.

Cô không thấy được, trong thang máy còn có một cái bóng dángkhác.

Trong thang máy, Tần Phong nhìn Bùi Dịch, trên mặt đã đã không có vẻ cợt nhả của tối hôm qua. Cuối cùng, có chút tức giận hỏi: "Cậu sao lại đem em ấy đưa đến đây rồi."

Móc điện thoại ra, định đăng truyện, vừa mở khóa, ngủm củ tỏi...

Mấy hôm nay thật ngàn chấm

150. Chương 150: Cậu Coi Em Ấy Như Cái Gì

"A Dịch, nơi này cậu chưa từng cho phép ai đến đây, tại sao lại muốn đem Thi Thi đưa đến đây?" Tần Phong mặt trầm xuống, ngữ khí cứng ngắc hỏi han.

Bùi Dịch nhìn cửa thang máy, sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

"Tôi coi Thi Thi là em gái của mình, nếu cậu thật sự không thích em ấy, nên để em ấy đi đi, không phải coi em ấy như vật thay thế!" Tần Phong ngữ khí càng thêm nghiêm trọng.

Bây giờ, anh muốn Bùi Dịch nói một lần cho rõ ràng.

Tuy trước đây Bùi Dịch từng bảo đảm, anh cũng hơi yên tâm một chút. Nhưng mà khi anh biết Bùi Dịch mang Tô Thi Thi đến tầng cao nhất của nơi này, lo lắng trong lòng anh lại dâng lên.

Vật thay thế?

Bùi Dịch trong mắt mê mang chớp lóe rồi biến mất, trước mắt tựa hồ hiện ra hình ảnh Tô Thi Thi tối hôm qua nằm ở trên chiếc giường lớn kia, con ngươi trong mắt ánh lên lấp lánh làm anh nhìn không thể rời mắt.

Trái tim của anh ở một nơi nào đó vừa mạnh mẽ nhảy lên một cái, so với ngày hôm qua lúc nhìn đến tấm hình kia đập được càng thêm lợi hại.

Bùi Dịch dơ tay đè ngực, trong mắt mê mang dần dần rút đi, kiên định nói: "Cô ấy không phải vật thay thế của người đó."

"Đem cô ấy đưa đến đây, chỉ là cảm thấy được có một số việc nên buông xuống."

"Cậu thật sự có thể triệt để buông bỏ Trạm Dẫn Lan?" Tần Phong lại vẫn là có chút không quá tin tưởng.

Anh biết tình cảm của Bùi Dịch đối với Trạm Dẫn Lan. Ba chữ 'Trạm Dẫn Lan' này đối với Bùi Dịch không hề đơn giản chỉ là bạn gái trước như vậy.

Đó là cũng là một phần mạng sống của anh. Lúc trước, sau khi biết được Trạm Dẫn Lan đã chết, Tần Phong tận mắt thấy người luôn luôn bình tĩnh tự phụ như Bùi Dịch rơi vào điên cuồng như thế nào. Như là hoàn toàn biến thành một người khác, trở thành người nào đều đã không biết.

"Không buông bỏ thì có thể thế nào?" Bùi Dịch mâu trung ảm đạm chớp lóe rồi biến mất.

"Vậy cậu tại sao không nói cho Thi Thi biết về chuyện của Trạm Dẫn Lan?"

Tần Phong quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Hình ảnh trên lớp kính thủy tinh kia vốn dĩ là ảnh động, vậy mà ngày hôm qua cậu lại để cho nó thành ảnh tĩnh. Cậu đừng nói với tôi, đó là máy móc trục trặc."

Kia khẳng định là Bùi Dịch cố ý không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi biết.

Bùi Dịch sửng sốt, ngày hôm qua nhìn đến ảnh chụp Trạm Dẫn Lan xuất hiện khi đó, anh chỉ có một cái ý niệm trong đầu đó là không thể để cho Tô Thi Thi biết.

Ngay cả chính anh cũng chưa nghĩ sâu quá về chuyện này, anh tại sao không dám để cho Tô Thi Thi biết.

"Bùi Dịch, cậu có từng nghĩ tới hay không, nếu Thi Thi biết toàn bộ chuyện này, biết cậu dẫn em ấy đến tổ ấm của cậu cùng người yêu cũ, hai người đã từng sống bên nhau hạnh phúc như thế nào. Với tính cách của em ấy, em ấy sẽ nghĩ ra sao đây?"Tần Phong thở dài, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Đó cũng là lý do anh vô cùng tức giận.

Nơi này tràn ngập hồi ức của Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan, anh chỉ là sợ Bùi Dịch đem Tô Thi Thi đưa đến nơi này để làm công cụ quên đi Trạm Dẫn Lan kia.

Cho dù là anh không nghĩ như vậy, cái cô bé Tô Thi Thi tính khí quật cường kia nếu biết được chuyện này, khó đảm bảo cô sẽ không nghĩ như vậy.

"Quả thật có chút đau đầu." Bùi Dịch đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, hiển nhiên không nghĩ muốn tiếp tục cái đề tài này.

Tần Phong sờ sờ cái mũi, đem những lời còn lại muốn nói nuốt trở vào.

Thấy Bùi Dịch xoa huyệt Thái Dương, Tần Phong lại có tâm trạng vui đùa: "Tôi nói này, cậu thật sự không cần đi bệnh viện kiểm tra một chút? Nếu thật sự có chấn động não gì đó…"

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống.

Thang máy vừa lúc xuống đến tầng trệt, cửa mở, anh nâng bước đi ra ngoài.

Tần Phong ở sau lưng điên cuồng đuổi theo, lại vẫn lo lắng hỏi han: "Thi Thi có khỏe không? Cậu ngày hôm qua ngược đãi em ấy lắm sao? Em ấy đến bây giờ còn chưa có đi ra nha."

"Cho dù là phu nhân tổng giám đốc, cũng thể mỗi ngày đều đi làm muộn đúng không? Đồng nghiệp đối với em ấy nhất định sẽ có ý kiến…"

Bùi Dịch mặt trầm xuống, nghe cũng không thèm nghe đến.

Một người đàn ông thành đạt như cậu ta cũng có thể dài dòng thành cái dạng này, anh thực hận không thể khâu miệng tên bạn thân này lại, làm cái miệng của cậu ta không còn cái khe hở nào!

Bên trong, Tô Thi Thi sau khi thưởng thức xong thiết kế tinh xảo của nơi này, cảm thấy cực kỳ vừa lòng thỏa ý.

Cô đang định đi công ty, cúi đầu nhìn thấy chính mình mặc, "A" kêu một tiếng.

Xong đời rồi! Quần áo của cô tối hôm qua đều bị Bùi Dịch xé, hiện tại muốn làm sao đi làm!

"Đúng rồi, có phòng thay quần áo!"

Tô Thi Thi nhớ tới vừa rồi lúc đi thăm quan nơi này, phát hiện mặt sau tường thủy tinh có một gian phòng thay quần áo, cô khẩn trương chạy tới.

Vốn định chấp nhận một chút, trước mặc tạm quần áo của Bùi Dịch đi làm, nhưng mà vừa mở ra phòng thay quần áo, cô lúc này thất thần ngay tại chỗ.

Chỉ thấy tràn đầy một tủ quần áo nữ, váy, đồ bộ, nội y, cái gì cần có đều có.

Tô Thi Thi trong lòng hiện lên một cỗ dòng nước ấm. Đây đều là chuẩn bị cho cô sao?

Cô lấy ra ra trong đó một bộ quần áo nhìn xem thử, mặt trên lại vẫn vẫn còn nhãn mác, đều là thương hiệu cao cấp.

"Oa?" Tô Thi Thi nhìn nhìn, nhướng mày, cầm quần áo ở trên người khoa tay múa chân một hồi.

Hình như hơi nhỏ.

Cô lại lấy ra thêm vài bộ khác nhìn xem thử, đều không ngoại lệ, đều cùng một size, nhỏ hơn size cô thường mặc."Nghĩ sai rồi?" Thi Thi đáy lòng hiện lên một cái ý niệm trong đầu, nhưng mà rất nhanh đã bị cô đá bay mất.

Cô lắc đầu, cũng không có đem chuyện này để vào trong lòng.

Cô tùy ý tìm kiếm trong ngăn tủ, muốn tìm một bộ đồ thích hợp với chính mình. Đột nhiên, tay cô va chạm vào một bộ quần áo mềm mại mát rượi, dùng tay lôi ra xem thử.

"A…" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, sững sờ xem bộ quần áo trước mắt này - - áo ngủ y tá?

Đây là bộ quần áo làm bằng sợi tơ ren màu đen, cực kỳ gợi cảm, cực kỳ tinh xảo, rất có hương vị.

"Mặc vào…"

Tô Thi Thi tay như là chạm vào bàn ủi đang tỏa hơi nóng, giật mình liền rụt tay trở về. Áo ngủ từ trong tay cô chảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, nóng đến chỗ mi mắt cô.

Cô mờ mịt nhìn chung quanh một chút, rõ ràng nhìn không ra có dấu vết sử dụng của bất kỳ cô gái nào. Nhưng mà trong ngăn tủ này toàn là quần áo size nhỏ, còn có bộ đồ ngủ này, nó chứng tỏ điều gì chứ?

"Tô Thi Thi, mày đừng nghĩ ngợi lung tung."

Tô Thi Thi ôm ngực, một cái vẻ nói cho chính mình đừng nghĩ nhiều. Bùi Dịch khôngcần phải trêu đùa cô như vậy, chuyện này nhất định không phải anh làm.

Đúng là tại sao trong lòng cô lại cảm giác được rét lạnh như vậy? Vừa rồi dâng lên lo lắng giờ phút này toàn bộ đều đã biến thành lạnh lẽo băng giá, từng chút một đông cứng thân thể của cô.

"Tô Thi Thi, không có cái gì lo lắng cả!" Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, hít sâu một hơi, một cái vẻ nói cho chính mình đừng kích động.

Cô ép buộc chính mình suy nghĩ Bùi Dịch đối với cô đã là rất tốt rồi, chỉ là hốc mắt càng ngày càng chua xót, trong lòng càng ngày càng phiền muộn.

"Đi chết đi! Người nào nhẫn nhịn đuọc chứ, cô không phải rùa rút đầu!"

Tô Thi Thi hung tợn trừng mắt nhìn tủ quần áo này, từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại đến cửa hàng quen, để cho họ đưa đến một bộ quần áo.

Cô lập tức ôm hết quần áo trong tủ, lấy tất cả lấy ra ngoài.

"Oanh - - "

Lòng kính thủy tinh chậm rãi hạ xuống.

Tối hôm qua bầu trời tối đen thấy không rõ lắm, kỳ thật bên ngoàibao phủ một tầng rào chắn bằng sắc trong suốt, rất an toàn.

Tô Thi Thi ôm đống quần áo đi tới bên cạnh rào chắn, ôm lấy tất cả quần áo hướng dưới lầu ném đi!

"Đồ khốn kiếp!"

Tô Thi Thi một bên ném vừa mắng, cũng dám mang cô và người phụ nữ khác đến cùng một chỗ, khinh người quá đáng mà!

Tô Thi Thi đem tất cả đồ đạc trong phòng hết hất tung lên, cái gì có thể đập liền đập cái gì không thể đập bể liền quăn đi, toàn bộ đều đã ném xuống lầu!

Nhà hàng Tây cao nhất ở Bắc Kinh đột nhiên rớt xuống một cơn mưa quần áo, bên dưới mọi người toàn bộ đều đã ngửa đầu nhìn lên chỗ cao kia, đều đã sợ ngây người.,

Có người thậm chí bắt đầu điên cuồng nhặt quần áo. Những thứ này đều là hàng hiệu cao cấp, đều là hoàn toàn mới, tất cả đều là đồ giá trị xa xỉ!

Nơi xa đang định đi về hướng cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc Bùi Dịch, bỗng nhiên hô một tiếng "dừng lại", mày gắt gao nhíu chặt lại.

"Xảy ra chuyện gì? Có phải hay không hối hận chuyện đem Thi Thi nhà tôi bỏ lại nơi đó rồi hả? Tôi nói cho cậu biết, nếu lỡ để cho em ấy ở trong căn phòng kia phát hiện dấu vết cậu cùng Trạm Dẫn Lan trước kia từng sống ở đó, cậu liền xong đời rồi!"

Tần Phong vui sướng khi người gặp họa nói.

Nhưng mà vừa nói xong, chỉ thấy Bùi Dịch sắc mặt khó coi ghê gớm. Anh trừng lớn mắt.

Không phải thật sự chứ?

“Mau nói xem, cậu để lại cái gì ở bên trong? Cậu là heo à!”

Bạn đi đọc truyện tranh đây, bạn còn mấy chương truyện sắc chưa làm, mấy chương truyện chưa viết, và chương tiếp theo của bộ này cũng chưa làm nốt. 1 đống việc đang đợi bạn

151. Chương 151: Nổi Giận

Lái xe lấy tốc độ cực nhanh hướng nhà hàng Tây chạy đến.

Nhưng mà lúc Bùi Dịch bọn họ đến nơi, tầng cao nhất đã có một mưa quần áo, ào ào rơi xuống.

Quần áo đủ mọi màu sắc từ chỗ cao nhất, cách mặt đất tầm hai mươi mấy mét, trên cao bay lả tả rơi xuống, nhìn hết sức hoành tráng.

Tần Phong giựt giựt khóe miệng, quay đầu vẻ mặt đồng tình nhìn Bùi Dịch: “Cậu xong đời rồi, nghĩ muốn làm sao an ủi Thi Thi nhà tôi đây?”

Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, mày gắt gao vặn chặt lại. Thật lâu sau, quay đầu lành lạnh liếc mắt nhìn Tần Phong bên cạnh: “Chỉ chiêu.”

Tần Phong lập tức liền vui vẻ: “ Cũng có một ngày cậu nhờ đến tôi sao? Được thôi, đem cái mỏ kim cương ở Bắc Phi trả lại cho tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết phải làm sao!”

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, như có như không nhìn anh ta.

Tần Phong bị anh nhìn như vậy thấy có chút sợ hãi, liền rụt rụt thân thể về sau, nhìn thoáng qua bên ngoài, nói: “Em ấy đã ở bắt đầu ném quần áo của cậu, có thể thấy được tức giận đến không nhẹ. Cậu có thể tưởng tượng thử, một cái mỏ kim cương quan trọng, hay vẫn lại là vợ cậu giận quan trọng hơn nha.”

Vấn đề này đối với Bùi Dịch mà nói không có gì có thể sánh rồi.

Anh mặt không chút thay đổi liền gật gật đầu: “Thành giao.”

“Thật sự?”

Tần Phong lại vẫn là có chút không tin, cảm thấy được người đàn ông này đang nghĩ cách lật lọng.

“Cho cậu một phút đồng hồ, quá hạn miễn bàn.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, quay đầu nhìn về phía ngoài xe.

Hiện tại đã không phải là ném quần áo của nữa, mà là đem gối xé tan tành, tung ra cơn mưa lông ngỗng!

Đầy trời đều là lông ngỗng lả tả bay bay, cũng thật đồ sộ.

Lúc này, di động Bùi Dịch vang lên, anh cúi đầu vừa thấy dãy số hiện lên màn hình điện thoại khi đó, ánh mắt tối sầm lại, yên lặng bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói Tô Thi Thi, nghe ra thật bình tĩnh.

“Bùi tiên sinh, phiền toái anh mời vài người tới tới dọn dẹp vệ sinh đường phố.”

“Tút tút - -” Tô Thi Thi nói xong liền đem điện thoại cúp rồi

Bùi Dịch mím môi, tay liền gọi gấp cho thư ký Vương, để cho anh ta phái một vài người đến đây dọn vệ sinh.

Tần Phong ngồi ở bên cạnh thấy vậy liền lắc đầu: “Vốn là bị đá ngất, sau đó lại bị em ấy cầm lấy cán chui như vậy, cậu quả thực là làm sỉ nhục đàn ông chúng ta…”

Anh nói còn chưa nói xong, Bùi Dịch ánh mắt như dao găm liền phóng đến.

Tần Phong lập tức ngồi thẳng thân thể, nghiêm trang nói: "Đối phó phụ nữ, trực tiếp chỉ có một biện pháp, liền là áp ở trên giường đem cô ấy hầu hạ thật thoải mái, cái cơn giận gì cũng sẽ bay mất thôi."Bùi Dịch mặt chải quét một phen liền trầm xuống vài phần, mở cửa xe ném một câu nói: "Giao dịch thất bại."

"Gì chứ, tôi còn chưa nói xong mà, cậu gấp gáp cái gì?"

Tần Phong đuổi theo, đúng là ngẩng đầu lên, đã bị một thứ gì đó ném trúng vào đầu.

"Mẹ kiếp, ném hung khí, này cái hộp nhỏ cũng có thể đập chết người đấy không biết sao?"

Tần Phong tức giận liếc mắc nhìn thử vừa thấy, mặt tươi cười liền tái rồi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Bùi Dịch: "Durex? Tôi nói cậu là heo, thật đúng là không oan uổng cậu mà, thứ này cậu cũng giữ lại được sao?"

"Này đều đã hết hạn sử dụng rồi! Cậu đừng nói với tôi, đây là cậu dùng còn dư giờ đem dùng với Thi Thi còn nha!"

Bùi Dịch vừa thấy, mặt lập tức càng đen thêm vài phần, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đây là đồ của cậu!"

"Của tôi? Cậu nói giỡn cái gì vậy?"

Tần Phong trừng mắt, giống nghe được chuyện cười nhân gian vậy.

Bùi Dịch hận không thể bóp chết thằng bạn thân trước mặt này: "Tôi cũng chưa chạm qua Trạm Dẫn Lan, sao lại có được mấy thứ này!"

Anh bị muốn chọc giận điên rồi!

Trước đây có một lần, Tần Phong say rượu đem một người phụ nữ đến căn phòng ở tầng thượng đó. Lúc ấy Bùi Dịchbiết được, thiếu chút nữa đem cô gái kia giết luôn rồi.

Mấy cái đồ linh tinh này nhất định là Tần Phong khi đó để lại. Trước đó anh đã cho người ta dọn dẹp lại căn phòng kia, từ đầu liền không phát hiện có thứ này, cũng không biết Tô Thi Thi là từ đâu tìm ra được!

"Đigiải thích rõ ràng cho tôi, làm không tốt, cậu cũng đừng ở thành phố Bắc Kinh này mà làm ăn nữa!"

Bùi Dịch nói xong liền chui vào xe, một giây sau, lái xe khởi động máy, chiếc xe Lincoln nghênh ngang mà đi mất.

"Cậu cứ như vậy mà chạy đi? Cậu là đồ nhát gan! Để cho tôi đi giải thích? Tôi giải thích rõ ràng sao? Đó là vợ của cậu, để cho tôi đi dỗ giành em ấy, nghe có lý không chứ!" Tần Phong cầm hộp Durextrên tay, đứng đờ người ra.

Lần này khả xong đời, anh nếu không dỗ dành được Tô Thi Thi, phỏng chừng Bùi Dịch có thể giết anh luôn rồi!

10 phút sau, Tô Thi Thi mặc một bộ quần áo hoàn toàn mới đi xuống lầu.

Tần Phong nhìn thấy cô, cười nịnh nọt đi đến gần, yếu kém chuyển cầm cái hộp lúc nãy đưa ra trước mặt cô vẻ mặt đầy vẻ đáng thương: "Thi Thi à, anh cùng em nói chuyện này. Nếu nói đó là một hiểu lầm, em tin không?"

Tô Thi Thi bước chân bỗng nhiên dừng lại, liếc nhìn anh một cái, lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ: "Tần tiên sinh, anh như vậy có phải muốn nói cái thứ gì đó là của anh hay không?"

"À phải…" Tần Phong cười gượng.

"Được, tôi biết rõ."

Tô Thi Thi hí mắt nở nụ cười một phen, nâng bước đi về phía trước.Chỉ là lúc hai người lướt qua nhau, trên mặt anh tươi cười vừa thu lại, nháy mắt biến thành mặt không chút thay đổi.

Tần Phong nhìn bóng lưngcô, không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Cô vừa rồi nói những lời đó là ý gì? Hiểu rồi sao?

Anh giống như, làm mọi chuyện càng nghiêm trọng rồi.

Tô Thi Thi không có ngồi xe Bùi Dịch đưa tới, chính mình gọi xe taxi đi đến công ty.

Trong văn phòng tổng giám đốc lầu 20 của Xây dựng Tiệp Khắc, không khí dị thường đông cứng lại.

Bùi Dịch ngồi trên ghế làm việc, ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chú di động. Thư kýVương đứng ở bên cạnh anh, cúi đầu, hận không thể làm cho chính mình như người không tồn tại.

Thật lâu sau, Bùi Dịch lạnh lùng nói: "Trừ nửa năm tiền thưởng, ra ngoài."

Vâng ạ

Thư ký Vương xoa mồ hôi lạnh, cấp rút vội vàng lui lại ra ngoài.

May mắn chỉ là trừ nửa năm tiền thưởng, anh ta còn cho rằng sẽ bị đuổi việc luôn rồi.

Tầng cao nhất của nhà hàng Tây kia vẫn là do anh ta thường cho người qua đó dọn dẹp, định kỳ đem quần áo thay mới.

Nhưng mà anh ta quên Tô Thi Thi cùng Trạm Dẫn Lan kia dáng người không giống nhau. Tô Thi Thi muốn so với Trạm Dẫn Lan cao gầy rất nhiều, những bộ quần áo này từ đầu không thích hợp với cô.

Hiện tại tốt rồi, xem sắc mặt tổng giám đốc, phỏng chừng tất cả mọi người sẽ phải gánh chịu cơn túc giận này rồi.

Chờ sau khi anh tarời đi, Bùi Dịch ở trên ghế ngồi yên lặng rất lâu.

Anh mở máy tính ra, ở trên bàn phím thuần thục gõ một hồi, trên màn hình xuất hiện hình ảnh tình hình bên trong văn phòng bộ phận thiết kếlầu 15.

Tô Thi Thi đã ngồi vào bàn làm việc, xem biểu tình trên mặt thật bình tĩnh, nhìn không ra cái cảm xúcgì.

Cô càng như thế này, Bùi Dịch trong lòng lại càng bất an.

Nhớ tới tối hôm qua cô vì anh mà khóc, nghĩ đến cô có đôi khi ngủ gặp ác mộng khóc trốn vào trong lòng anh.

Cái loại cảm giác bất lực này anh đã cũng từng trải qua, đó là do thiếu đi cảm giác an toàn.

Mà lúc này, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi ngồi ở ghế tựarộng rãi, cầm bút, nhìn bản thiết kế giấy ở trước mặt mình.

Cô đã ngẩn người 3 phút.

Trong lòng anh thắt lại, mím môi, ở trên bàn phím gõ gõ.

2 phút sau, bên trong văn phòng tổ 1 tầng 15 của bộ phận thiết kế, điện thoại vang lên tiếng âm thanh báo hiệu có tin nhắn đến.

Tô Thi Thi sửng sốt, cầm lấy điện thoại nhìn nhìn: "Kỳ quái, tôi rõ ràng chuyển sang chế độ im lặng rồi mà, điện thoại sao có thể vang lên?"

Lúc cô nhìn người tin nhắn gửi đến khi đó, sắc mặt mạnh trầm xuống, nhìn cũng chưa từng nhìn, đưa điện thoại di động ném lại trên bàn.

Nhưng không quá 30 giây, điện thoại lại từng đợt vang lên.

Vẫn lại là Bùi Dịch gọi đến.

Tô Thi Thi mặt tối sầm, lấy điện thoại di động trực tiếp tắt máy.

Nhưng mà không quá một phút đồng hồ, điện thoại lại vang lên từng hồi chuông.

"Anh…"

Tô Thi Thi tức giận đến nắm tay thành quả đấm. Kỹ thuật máy tính rất giỏi, hacker thì hay lắm à!

Cô đang nghĩ ngợi, trong di động bỗng nhiên phát ra một đoạn giọng nói.

“Đây là hiểu lầm, nếu em đồng ý, tôi có thể giải thích với em.”

Tô Thi Thi tim đập điên cuồng, đây là giọng nói của Bùi Dịch, anh vậy mà…

Cô còn không có phản ứng kịp, trong di động lại phát ra giọng nói kia.

“Cái một hộp đó là của Tần Phong, nếu em không tin, tôi có thể cho cậu ta đi tìm người phụ nữ đến cùng cậu ta khi đó, tới trước mặt em đối chất.”

Người này…

Tô Thi Thi trong lòng nói không nên cái cảm xúc gì.

Nếu nói cái hộp kia là người khác, cô có thể tin tưởng, nhưng mà những bộ quần áo đó thì giải thích thế nào đây? 8 8 . $.

Tô Thi Thi che lỗ tai lại, không nghĩ muốn tiếp tục nghe. Cô từ đầu không muốn tiếp tục nghĩ đến chuyện này.

Đúng là tay thì làm sao có thể ngăn cản được thanh âm? Trong di động không ngừng có giọng nói truyền ra.

“Tô Thi Thi, em là người mà tôi ở trước mặt mọi người cầu hôn, muốn lấy em làm vợ, em phải tin tưởng tôi.”

“Tô Thi Thi, em tối hôm qua lúc cầu xin tôi, cũng không giống hiện tại vô tìnhnhư thế…”

“Tô Thi Thi, đêm nay đổi tư thế em cũng đừng cầu xin tôi như thế nữa…”

“A!”

Tô Thi Thi điên rồi, người đàn ông này sao cái gì cũng dám nói vậy trời!

152. Chương 152: Tôi Phục Rồi

“Chú Bùi, người thắng. Kỹ thuật hacker của chú thật là thiên hạ đệ nhất, tôi phục người được không? Cầu người đừng nói nữa, tôi da gà đều đã nổi lên hết rồi!”

Tô Thi Thi cầm di động, nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô cho tới bây giờ không phát hiện Bùi Dịch da mặt vậy mà dày như thế, những lời buồn nôn như vậy mà anh đều đã nói được.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, lập tức truyền đến một tiếng nhàn nhạt “Uh’m”.

“Tút tút - - “

Điện thoại kết thúc, thế giới thanh tĩnh.

Tô Thi Thi lấy di động đợi một lúc lâusau, còn có chút phản ứng không kịp.

Cứ như vậy?

Nói vậy cô có phải hay không cũng quá dễ dàng đối phố rồi không?

Tô Thi Thi mím môi, càng nghĩ càng tức giận yên lặng lấy túi xách lại, ở bên trong tìm kiếm một hồi, lấy ra một khối vải màu đen gì đó.

Lầu 20, trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịchquan sát đến nhất cử nhất động của Tô Thi Thi, lúc nhìn thứ trong tay cô khi, đồng tử mạnh co rụt, lông mày nhíu chặt lại.

Khó trách cô lại tức giận đến như vậy!

Bộ áo ngủ kia Bùi Dịch rất quen thuộc, là năm đó Trạm Dẫn Lan từng mặc qua. Chỉ là anh đã sớm cho người ta dọn dẹp hết, không biết Tô Thi Thi là từ đâu tìm ra được!

Tô Thi Thi gọi một đơn vị chuyển phát nhanh gần công ty xây dựng Tiệp Khắc. Không quá 10 phút, một nhân viên chuyển phát nhanh đã chạy đến.

Tô Thi Thi điền thật nhanh thông tin đơn, đem áo ngủ bọc lại, đưa choanh ta: "Làm ơn nhất định giao tận tay cho tổng giám đốc Tần Phong của công ty xây dựng Hỗ Thâm, nói là Tô Thi Thi gửi."

"Vâng. Xin hỏi là ai thanh toán…"

Tô Thi Thi híp mắt, chậm rì rì phun ra hai chữ: "Người nhận."

"Vâng."

Nhân viên chuyển phát kia cầm lấy gói hàng, rất nhanh liền đi rồi.

Tô Thi Thi trở lại trên chỗ ngồi của mình, thở phào cực kỳ nhẹ nhõm.

Hơi thở đột nhiên dễ dàng hơn rồi!

Nhưng mà người nào đó sắp tức điên rồi!

"Cô gái này cũng dám…"

Bùi Dịch hít sâu, hận không thể lao xuống đi bóp chết cô gái này. Cô vậy mà đem áo ngủ đưa đến chỗ của Tần Phong!

Đây là quần áo bạn gái trước đây của anh hay mặc, đem đưa đi cho anh em tốt của anh… Anh khẳng định Tô Thi Thi nhất định là cố ý!

Tô Thi Thi đương nhiên là cố ý!

Tần Phong cùng Bùi Dịch hẳn không lừa gạt cô, bọn họ nói hộp nhỏ kia là của Tần Phong, cô tin tưởng.

Nhưng mà còn cái áo ngủ này thì sao? Vừa thấy liền biết không phải chỉ mặc qua một lần. Không có khả năng là Tần Phong cùng người người phụ nữ anh ta mang đến qua đêm đã mặc, như vậy chỉ có thể giải thích là người phụ nữ của Bùi Dịch để lại."Hừ! Xem tôi là bánh bao sao? Chờ xem!"

Tô Thi Thi âm thầm nghiến răng, cô có rất nhiều thời gian sẽ cùng anh từ từ tính sổ!

Bên cạnh trên bàn làm việc, đột nhiên truyền đến một giọng nói yếu ớt: "Thi Thi, cô vừa rồi là kí gửi chuyển phát cho Tần tiên sinh sao?"

"Phải đó." Tô Thi Thi quay đầu nhìn Ôn Ngọc, "Xảy ra chuyện gì?"

"Cái kia… Tôi vô tình nhìn thấy thứ cô gửi đi, hình như là một bộ áo ngủ?" Ôn Ngọc thật cẩn thận hỏi han.

Tô Thi Thi gật đầu: "Là một bộ áo ngủgợi cảm, mà còn là từng có người mặc qua!"

Ôn Ngọc lập tức liền thất thần ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn Tô Thi Thi, không có phản ứng.

Tô Thi Thi vừa thấy không thích hợp, nhãn cầu xoay một vòng, từ trên chỗ ngồi đứng lên, hai bướcchạy đến trước mặt Ôn Ngọc, nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Không… Không có gì…" Ôn Ngọc tránh né ánh mắt của cô.

"Không đúng, cô cùng anh ta đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi Thi chẳng lẽ nhìn không ra là có vấn đề? Lập tức giữ chặt Ôn Ngọc, lấy tay giữ chặt đầu cô ấy, nhìn chằm chằm mi mắt của cô ấy hỏi han: "Nói, anh ta có khi dễ côhay không?"

"Không… Không…"

Ôn Ngọc mặt càng ngày càng hồng, trong mắt phủ lên một tầng sương mù, thấy cảnh vật xung quanh ngày càng mờ mịt, mắt thấy liền muốn khóc.

Tô Thi Thi tâm trong phút chốc mềm xuống rối tinh rối mù, hình như làm gì dọa Ôn Ngọc sợ rồi, lập tức cầu xin tha thứ nói: "Được được, tôi không hỏi, nếu anh takhi dễ của cô, cô nhất định nói cho tôi biết, tôi đi báo thù cho cô!"

Cô nghĩ nghĩ lại nói thêm: "Vừa rồi cái áo ngủ kia là của Bùi Dịch, Tần Phong nhìn thấy đặc biệt thích, liền muốn, cho nên tôi liền đem nó cho kí qua cho anh ta."

"A?" đôi mắt đẹp của Ôn Ngọc lập tức mở to, biểu tình so với vừa rồi càng sợ hãi.

Tô Thi Thi yên lặng che miệng.

Cô giống như nói bậy rồi…

Lầu 20 trong văn phòng tổng giám đốc, hai người đàn ông đang nhìn chằm chằm hình ảnh trongvideo clip kia, mặt đều đen hết rồi.

"Bùi Dịch, hai người cãi nhau, tại sao bị thương luôn là tôi?" Tần Phong mới vừa chạy tới muốn nhìn truyện cười của Bùi Dịch, buồn bực nói.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta liếc mắt một cái, mím môi, không nói được một lời nhìn chằm chằm hình ảnhvideo clip kia.

Lòng của phụ nữ, giống như kim dưới đáy biển, đen tối độc ác lại khó lường!

Tô Thi Thi một câu đem anh cùng Tần Phong trực tiếp thành kẻ biến thái. Sau này không chừng vị Ôn tiểu thư nàynhìn thấy hai người bọn họ, đều có thể trực tiếp dọa sợ cho phát khóc…

"A, Tô Thi Thi bây giờ thật sự hại chết tôi rồi!"

Tần Phong nhìn hình ảnh trong video clip, Ôn Ngọc lấy cái lắc anh cho cô yên lặng ném vào trong thùng rác, anh thật muốn khóc luôn rồi.Ai nói con gái đơn thuần dễ dụ chú? Anh cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào như Ôn Ngọc khó dụ như thế. Rất không dễ dàng gạt cô nhận món quà này của anh, hiện tại hay rồi, những cố gắng trước đây của anh đều tan thành mây khói!

"Làm sao đây?" Tần Phong quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh ta một cái: "Lập tức rời khỏi tầm mắt của tôi, miễn cho tôi đánh cậu!"

"Lại là lỗi của tôi?"

Nếu không phải đánh không lại anh, Tần Phong thật muốn xông lên đánh thằng bạn thân này một trận, rõ ràng anh mới là người bị liên lụy vào chuyện này mà!

Đúng lúc này, Tần Phong đột nhiên lôi kéo Bùi Dịch, chỉ chỉ vào màn hình máy tính: "Có biến."

Bùi Dịch nhìn thoáng qua, lập tức ngồi về vị trí.

Lầu 15 bên trong văn phòng thiết kế tổ một, Tô Thi Thi trong vòng một phút đồng hồ đã từ chối hơn 1o cuộc điện thoại.

Người điên kia lại tới nữa!

Tô Thi Thi lại từ chối cuộc gọi.

Vị Hỗ phó tổng kia nãy giờ đã gọi tới 17 cuộc điện thoại rồi!

Chỉ trong vòng 2 phút!

Tô Thi Thi không thể nhịn được nữa liền tắt máy, đang muốn thanh tĩnh một chút, đột nhiên nghe được di động của Ôn Ngọc vang lên.

Tô Thi Thi trong lòng hiện lên một cái ý nghĩ không lành, vừa muốn nói cô không cần nghe, Ôn Ngọc đã nhận cuộc điện thoại kia.

"Thi Thi? Cô ấy ở đây. Anh chờ một chút…"

Tô Thi Thi méo miệng, khóc không ra nước mắt.

Ôn Ngọc thiệt ngây thờ quá rồi, lại bị tên điên khùng kia gạt.

“Thi Thi, cô có điện thoại.”

Ôn Ngọc cười hì hì đưa điện thoại di động cho Tô Thi Thi: ”Anh ta nói có chuyện gấp tìm cô, cô mau nghe đi.”

“Cảm ơn.”

Tô Thi Thi cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, sợ dọa Ôn Ngọc sợ, cầm điện thoại đi đến một góc.

Cúi đầu vừa thấy, quả nhiên là số điện thoại của tê điên kia!

Cô không đợi đối phương nói chuyện, trực tiếp “Uh’m a” hai tiếng, nói một câu “Tôi biết rõ”, lập tức kết thúc cuộc gọi.

Rồi mới yên lặng đem số điện thoại đó ném vào danh sách đen.

Lầu 20, Tần Phong nhìn thấy tình huống vừa rồi, khóe miệng cong lên, vui sướng khi người gặp họa nói: “Xem ra con mèo hoang nhà cậu là bị người ta để mắt đến rồi.”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, ngón tay ở trên bàn phím gõ vài cái, muốn hack vào di độngTô Thi Thi.

Nhưng mà mới làm được một nửa, tay anh bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy, không đành lòng? Vẫn lại là muốn đợi chính miệng em ấy nói cho cậu biết? Nhưng mà theo tình hình này, nhất định là đã xảy ra nhiều ngày như vậy rồi? Đến bây giờ còn không có nói cho cậu biết sao?” Tần Phong ở bên cạnh càng nói càng vui vẻ.

“Cậu cực kỳ rảnh rỗi?”

Bùi Dịch liếc anh ta một cái, đứng lên, đi đến bên quầy bar rót một ly rượu, đứng ở cửa sổ, lẳng lặng nhìn nơi xa.

“Xem ra cậu đã biết đối phương là ai.”

Tần Phong cũng rót một ly cho chính mình, bưng ly rượu đi đến bên cạnhBùi Dịch, cùng anh cụng ly một cái, khẽ nhấp một ngụm, mới nói:

“Hỗ gia bây giờ ra tay, là vì Thi Thi, hay lại là nguyên nhân khác?”

“Tin tức của cậu cũng nhanh quá nhỉ.” Bùi Dịch lành lạnh nói.,

Tần Phong mấy năm gần đây ngấm ngầm xây dựng tổ chức tình báo, trước mắt đã có thông tin chính xác. Vị Hỗ gia này trên danh nghĩa phó tổng đang theo đuổi Tô Thi Thi anh cũng đã nghe nói.

“Cậu từ khi nào biết được chuyện này?” Anh quay đầu hỏi Bùi Dịch

“Ngày hôm qua.”

Bùi Dịch uống một hớp rượu, ánh mắt chậm rãi lạnh xuống: “Ngày hôm qua anh ta ban ngày đuổi theo trên đường cao tốc, buổi tối lại đến nhà hàng Tây, đã biểu hiện thật sự rõ ràng.”

“Ngày hôm qua anh ta cũng có mặt ở nhà hàng Tây?” Tần Phong kinh ngạc nhìn anh, “Tôi tại sao lại không nhìn thấy anh ta?”

Bùi Dịch trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất: “Bởi vì anh ta còn chưa vào cửa, đã bị người của tôi mời đi ra ngoài.”

Dám theo đuổi người phụ nữ của anh, tự tìm cái chết!

Bỗng dưng sao 1 ngày mềnh nhận ra mềnh cũng bận

153. Chương 153: Tâm Tư

Tần Phong không nói gì nhìn Bùi Dịch, người này cũng dám làm như vậy.

Anh nhấp một ngụm rượu, đi trở về ngồi trên ghế sofa, có vẻ đăm chiêu nói: "Nếu mọi người biết thân phận thật sự của vị Hỗ phó tổng này, không biết sẽ thế nào."

Anh nói xong vẻ mặt tò mò nhìn Bùi Dịch: "Cậu nói xem, anh ta có biết chúng ta biết anh ta là ai hay không."

Lời này có chút khó hiểu, nhưng Bùi Dịch đương nhiên hiểu rõ.

Bùi Dịch mặt chưa từng thay đổi, nhấp ngụm rượu, tiếp tục nhìn phong cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ.

"Tôi không quan tâm."

Anh hiện tại chỉ quan tâm, người đàn ông này đang để ý đến Tô Thi Thi, tới cùng là có mục đích gì.

Dám theo đuổi người phụ nữ của anh, ý nói anh chết rồi sao?

Bùi Dịch nghĩ tới đây, mâu sắc càng ngày càng trầm.

Ngày hôm qua lúc trên đường cao tốc, Tô Thi Thi rõ ràng có cơ hội nói cho anh biết người đàn ông này đang quấy rầy cô, nhưng mà cô lại không nói.

Lần trước Tô Thi Thi lỡ miệng nói có người theo đuổi cô, sau đó lại tức giận cáu kỉnh với anh cũng là bởi vì người đàn ông này.

Không biết sao vậy, Bùi Dịch là cảm giác đáy lòng dâng lên một cảm giác tức giận, rầu rĩ.

Anh có chút phiền não đem chén rượu đặt ở trên cửa sổ, quay đầu đi đến trước bàn làm việc, vươn tay một cái, đóng laptop lại.

Không dạy dỗ cô không được rồi, xem ra là anh gần đây quá cưng chiều cô, để cho cô gái này càng ngày càng vô pháp vô thiên.

"Cậu định đi đâu?" Tần Phong thấy Bùi Dịch đi ra ngoài, vội vàng dứng lên đi theo.

Bùi Dịch quay đầu lành lạnh liếc anh ta một cái: "Đến công ty của cậu."

"Đến công ty tôi làm cái gì?" Tần Phong cảnh giác nhìn anh. Người này mỗi lần đến công ty anh đều không phải chuyện tốt.

Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi phun ra ba chữ: "Lấy chuyển phát"

Tần Phong vừa nghe liền vui vẻ, đuổi theo kịp hỏi han: "Nếu để cho nha đầu Thi Thi biết là cậu lấy món đồ chuyển phát kia về, không làm loạn với cậu sao?"

"Cô ấy dám" Bùi Dịch sắc mặt thêm đen lại, nên cho cô gái kia dạy lại rồi.

"Chao ôi, tôi sao lại nghe có mùi giấm chuanhư vậy ta?" Tần Phong vui khi thấy người gặp họa nhìn anh.

"Vậy sao?" Bùi Dịch trong mắt ánh sáng chớp lóe, tùy ý nói, "Tôi nghe nói cậu gần đây để ý tới một mảnh đất. "

"Bùi đại gia, tôi biết sai rồi" Tần Phong vội vàng nói.

Cùng người đàn ông này giao tiếp thật sự là quá khủng bố

Lúc này, tại Cao ốc của xây dựng Minh Đỉnh trong văn phòngphó tổng, một người đàn ông đang ngẩn ngơ nhìn màn hình di động, khóe miệng hơi hơi cong lên.

"Thật thú vị."

Đây là lần đầu tiên, có người cự tuyệt anhtriệt đểnhư vậy "Hỗ tổng" thư ký ở bên cạnh thật cẩn thận nhìn anh ta.

Anh ta cũng không biết vị tổ tông này gần đây là xảy ra chuyện gì, vậy mà đối với một cô gái cảm thấy hứng thúnhư vậy, mà còn tự mình gọi điện thoại. Chuyện này trước giờ là chưa từng xảy ra.

"Đi chuẩn bị một lượng lớn số điện thoại đến đây để tôi gọi cho Tô Thi Thi." Anh ta nhàn nhạt nói.

"Vâng" thư ký trong mắt kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất.

Người đàn ông đào hoa này trình độ cũng quá thâm hiểm rồi, xem ra gần đây thành phố Bắc Kinh này là sắp dậy sóng rồi.

"Vậy chuyện đối phó với Đoàn thị kia, còn cần tiếp tục sao?" thư ký nơm nớp lo sợ hỏi han.

"Trước tạm dừng lại. Đợi Đoàn Kế Hùng xuất viện." Người đàn ông nói xong liền đứng lên, nâng bước hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến, "Thay tôi hẹn Lý tiểu thư."

Vâng ạ thư ký xoa trán đầy mồ hôi lạnh, là do anh ta đa nghi quá rồi.

Vị cấp trên này vẫn còn muốn hẹn gặp người phụ nữ của mình, hẳn nên là đối vị Tô tiểu thư kia phỏng chừng không phải thật sự rồi.

Tô Thi Thi cũng không biết người nào đó đã nghĩ ra biện pháp mới để "Theo đuổi" cô.

Bận rộn một ngày, cô tính toán về nhà mới phát hiện bên ngoài trờ đã đen lại, không nghĩ qua là đã qua thời gian tan tầm lâu rồi. Trong văn phòng đã không có người khác.

Tô Thi Thi lấy điện thoại ra nhìn nhìn, phát hiện không có bất luận cái thông báo tin nhắn hay cuộc gọi nào.

Trong lòng cô đột nhiên có chút mất mác. Bình thường, những lúc thế này, Bùi Dịch cũng sớm đã gọi điện thoại đến rồi.

Mà cúc đi ra khỏi cổng của cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, ở vị tríquen thuộc kia không có nhìn thấy chiếc Lincoln màu bạc củaBùi Dịch, cũng không có cái xe khác.

Trống không, tự dưng cảm thấy vô cùng hiu quạnh.

Tô Thi Thi tay kìm lòng không đậu xiết chặt quai đeo của giỏ xách, có chút mất mác.

Đây là từ lúc cô đi làm tới nay, lần đầu tiênBùi Dịch không tới đón cô. Trước đây cho dù anh tới không được, cũng sẽ để cho lái xe tới đón cô.

"Có cái gì nghiêm trọng đâu" Tô Thi Thi chu mỏ, ngoắc một chiếc taxi.

Mở cửa sổ trong xe ra cho gió thổi vào. Tô Thi Thi kìm lòng không đậu đưa tay ôm lại cánh tay mình.

Thì ra thời gian trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt đến đầu thu, gió đêm thổi đã có chút cảm giác mát.

Lúc về đến trang viên Đoàn gia, vừa lúc 6 giờ rưỡi, lúc này bên trong trang viên chính là lúc ăn cơm.

Tô Thi Thi đang muốn đi biệt thự thứ hai - biệt thự của Bùi Dịch, đụng phải Hồng Cầm chặn đường cô ở cổng chính.

"Tô tiểu thư, phu nhân sai tôi mời cô sang ăn cơm." Hồng Cầm nhìn thấy Tô Thi Thi, sắc mặt khó coi nói.

Mẹ của Bùi DịchTô Thi Thi sửng sốt, khéo kéo chối từ nói: "Nghe nói hai ngày này phu nhân thân thể không được thoải mái, tôi vẫn là không nên đi đến quấy rầy thì tốt hơn."

"Tô tiểu thư không nghĩ muốn đi" Hồng Cầm vừa nghe, sắc mặt nhất thời liền trầm tiếp xuống, ôn hoà nói, "Phu nhân hiếm khi mời Tô tiểu thư một lần, Tô tiểu thư hẳn không không nể mặt đinhư thế?"

"Lời cần nói tôi cũng đã nói xong, tới hay không là do Tô tiểu thư tự mình quyết định." Hồng Cầm nói xong xoay người rời đi.

Tô Thi Thi âm thầm bóp bóp nắm tay. Cô biết vị dì giúp việc tên Hồng Cầm này không thích cô, nhưng mà không nghĩ tới lại nói chuyện không khách khínhư thế.

Cô ngẩng đầu nhìn nhìn cửa sắtbiệt thự thứ hai kia, nhớ tới Bùi Dịch đột nhiên trong lúc đó lãnh đạm với cô, âm thầm cắn chặt răng, quay đầu hướng về phía nhà chính đi đến.

Chuyện ở tầng cao nhất cuả nhà hàng kia cô còn không có cùng anh tính sổ, trái lại anh hiện tại phát sinh hờn dỗi với cô sao? Là trách cô đem áo ngủ kia kí gửi cho Tần Phong sao?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng tức giận, không nói được một lời đi đến gian nhà chính.

Lúc cô đến nhà chính, nhìn đến bên ngoài sân có một cô gái đang đứng, lập tức sửng sốt.

"Cô chính là Tô tiểu thư sao?" Cô gái kia mặc quần áo thương hiệu Dior kiểu mới nhất năm nay, vừa nhìn thấy người đi đến là Tô Thi Thi, lập tức mỉm cười đi tới, "Tôi tên là Lưu Dĩnh Tuệ, cô chắc là chưa từng gặp qua tôi, nhưng tôi ngược lại là nghe nói rất nhiều về cô."

"Lưu tiểu thư, xin chào." Tô Thi Thi trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Vị này chính là người phụ nữ Đoàn Chấn Ba mới đưa về đây.

Cô lặng lẽ đánh giá cô ta một chút. Người phụ nữ này ngực tấn công mông phòng thủ, thân hình cực kỳ nóng bỏng, trái lại nhìn không ra dáng vẻ là người đang mang thai.

Cô đang muốn cùng cô ta tùy tiện nói vài câu liền đi vào, khóe mắt dư quang lườm đến một nơikhác vừa đi tới hai người.

Oan gia ngõ hẹp. Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, từ ngày đó tại bệnh viện gặp qua Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa, đã có hai ba ngày chưa gặp mặt rồi. Không nghĩ tới hôm này đều đã ở trong này gặp mặt rồi.

"Thi Thi, cô cũng đến đây?" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Tô Thi Thi, từ xa liền lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Quan hệ của bọn họ hiện giờ cũng sớm đã không cần giả vờ nữa, vậy mà Đoàn Ngọc Tường lại vẫn giả bộ được như vậy thật vất vả quá rồi.

"Lưu tiểu thư, cô đang mang thai con trai nên cần cẩn thận một chút, bên chỗ tôi vừa lúc có một chút tổ yến, lát nữa quay về tôi sẽ để cho Tiểu Ưu đưa cho cô." Tô Thi Thi đột nhiên giữ chặt tay Lưu Dĩnh Tuệ, vô cùng thân thiết nói.

ưu Dĩnh Tuệ sửng sốt, lập tức vui vẻ hẳn lên cười nói: "Tốt quá, lát nữa trở về tôi sang chỗ cô được không? "

"Đương nhiên có thể" Tô Thi Thi cười nói.

"Vậy thì thật tốt quá. Tôi nghe nói tòa biệt thự kia của cô cũng không phải là cái loại chó mèo gì đều có thể đi vào." Lưu Dĩnh Tuệ nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý lườm hướng mẹ conPhương Thanh Hoa, ý tứ không cần nói cũng biết.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, không nghĩ tới vị Lưu tiểu thưnày nói chuyện cũng lớn gan như thế.

Bên kia, Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường sắc mặt xanh mét, giận mà không dám nói gì.

Hiện tại lão gia vẫn ở trong bệnh viện, Đoàn Chấn Ba vừa muốn ly hôn, địa vị mẹ con bọn họ tại Đoàn gia xuống dốc không phanh, nào dám trêu chọc Tô Thi Thi.

"Thi Thi, cô muốn đi đến bên trong sao?" Đoàn Ngọc Tường âm thầm hít vào một hơi, "Vừa lúc, phu nhân cũng kêu tôi đến đây ăn cơm."

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, mẹ của Bùi Dịch quả nhiên không chỉ mời một mình cô. Chẳng qua bà đem Đoàn Ngọc Tường cùng mời đến đây là có cái gì ý tứ:.

Cô bất động thanh sắc gật gật đầu, hướng tới trong nhà đi đến.

Lưu Dĩnh Tuệ cũng muốn theo đi vào, lại bị bảo vệ ở cửa ngăn lại.

Tình huống của Phương Thanh Hoa cũng không khá hơn chút nào, bảo vệ cửa chỉ cho phép Đoàn Ngọc Tường đi vào, bà ta cũng bị ngăn cản.

"Các người" hai người phụ nữ của Đoàn Chấn Ba ở tại cửa mắt to trừng mắt nhỏ, khí nguy.

Tô Thi Thi vốn cho là sự tình có thể yên tĩnh một chút, nhưng mà cô vừa mới vào cửa, phía sau liền truyền đến giọng nói của hai người phụ nữ kia.

"Bọn họ sao lại vào được rồi?" Tô Thi Thi quay đầu, nhìn đến một người đàn ông thân hình cao lớn, lập tức thất thần ngay tại chỗ.

Anh sao cũng đến đây?

Mọi người sáng hảo.O(_)O…

9h:20p rồi này. Hôm nay có ai nghỉ hè chưa ta????

Nhân vật đã ko còn biết định nghĩa của 2 từ "nghỉ hè"

154. Chương 154: Ai Trên Cơ Ai

Một ngày không thấy, như cách ba thu.

Lúc này mới khá lâu không thấy, giờ phút này Tô Thi Thi nhìn anh, giống như là thật lâu rồi chưa gặp lại.

Bốn phía hoàng hôn trầm trầm, anh đứng ở nơi đó, giống như là một vật sáng, chói mắt làm người ta không mở mắt ra được.

Tô Thi Thi cuống quít xoay đầu, chu mỏ, xoay người đi vào trong nhà.

Không nghĩ muốn quan tâm đến anh.

Bùi Dịch thấy thế, mâu sắc trầm xuống, lãnh nghiêm mặt đi vào bên trong.

Ở phía sau, Phương Thanh Hoa cùng Lưu Dĩnh Tuệ hai người không cam lòng bị bỏ lại cũng đi tới, nếu không sợ bị vệ sĩ đuổi đi ra, hai người phỏng chừng đã sớm đánh nhau rồi.

"Bùi… Chú trẻ?" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Bùi Dịch, ánh mắt nhất thời sáng lên, nhưng mà nhìn đến mẹ mình đang ở phái sau đi vào, mặt liền trầm xuống.

"Mẹ, người làm sao cũng vào được rồi? Hiện tại là cái thời điểm gì, mẹ vậy mà còn dám làm càng sao?" Đoàn Ngọc Tường bước nhanh đi đến bên cạnh Phương Thanh Hoa, nhỏ giọng hỏi.

Phương Thanh Hoa phụng phịu, không vui nói: "Là Bùi Dịch để cho mẹ vào, con nghĩ rằng mẹ muốn sao?"

Chỗ này chẳng lẽ có gì quý giá? Nếu lỡ bị Đoàn Chấn Ba biết, còn không biết sẽ trách cứ bà ta như thế nào đây.

"Chú trẻ gọi mẹ vào đây làm cái gì? Mẹ, người chú ý môt chút, đừng để bị người ta lấy ra làm bia đỡ đạn." Đoàn Ngọc Tường nói xong đưa mắt nhìn Tô Thi Thi ởbên cạnh, ý tứ không cần nói cũng biết.

Hai người còn đang nói chuyện, bên kia truyền đến giọng nói của Hồng Cầm: "Đại tiểu thư, ăn cơm được rồi."

Chính đang hướng trong phòng ăn đi đến Tô Thi Thi nghe được, bước chân hơi ngừng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như cũ.

Thái độ của Hồng Cầm đối với cô cùng Đoàn Ngọc Tường, rõ ràng bất đồng.

"Xem ra là Hồng Môn Yến* rồi!" Tô Thi Thi trong lòng yên lặng thở dài.

*Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn ( ) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN.

Nên tới, cuối cùng cũng phải đến.

"Mọi người đến rồi sao?" Nhậm Tiểu Vi từ sau phòng khách đi tới, nhìn thấy Tô Thi Thi, lộ ra một nụ cười nhạt.

Bà ngẩng đầu, nhìn đến Bùi Dịch phía sau đi theo vào, mâu trung kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất: "Con sao cũng đến đây? Không phải nói muốn mở buổi họp báo sao?"

"Tạm thời hủy bỏ rồi." Bùi Dịch cười nhạt, đi qua đỡ lấy tay bà, cùng nhau hướng nhà ăn đi đến, ôn nhu hỏi, "Nghe Dì Hồng nói bệnh choáng váng đầu của mẹ lại tái phát, con đưa thuốc tới mẹ không uống sao?"Nhậm Tiểu Vi trong lòng ấm áp: "Uống rồi, hiệu quả không tệ. Con trở về đem đến cho mẹ nhiều một chút."

Tô Thi Thi thả chậm cước bộ, trong lòng có chút không rõ cảm xúc.

Vừa rồi lúc Bùi Dịch lướt qua bên người cô, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái.

"Rõ ràng là chính mình làm sai, anh còn bày đặt trước nóng giận lên với cô sao?" Tô Thi Thi trong lòng càng nghĩ càng không rõ cảm xúc gì, đi đến bên cạnh bàn ăn, anh cùng Nhậm Tiểu Vi ngồi xuống, cô cũng chọn một chỗ cách Bùi Dịch rất xa ngồi xuống.

Bùi Dịch âm thầm nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không nói chuyện.

"Đoàn phu nhân." Phía sau, Lưu Dĩnh Tuệ nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi, lấy lòng lên tiếng chào hỏi.

Nhậm Tiểu Vi đối với cô ta nhàn nhạt cười cười, ánh mắt dừng lại ở trên người ở bên cạnh cô ta Đoàn Ngọc Tường: "Tường tường, đến chỗ này ngồi đi, ta cùng con nói vài chuyện."

Đoàn Ngọc Tường trong lòng vui vẻ, vội vàng đi tới.

Lưu Dĩnh Tuệ tự giác mất mặt, đi đến chỗ trống bên cạnh Tô Thi Thi ngồi xuống.

Tô Thi Thi cúi đầu, cầm lấy ly trà trên bàn trà uống một ngụm, cái gì cũng không muốn nhìn đến.

"Ăn cơm thôi." Nhậm Tiểu Vi nói xong, lôi kéo Đoàn Ngọc Tường nói, "Hôm nay ông nội con nói muốn ăn sườn xào chua ngọt, nói là con làm là hợp khẩu vị nhất. Con sau khi cơm nước xong ở lại đây làm món đó cho ông ấy, ta sẽ cho người làm mang qua đi."

"Được, nếu không con hiện tại liền đi làm, miễn cho ông nội đợi lâu."

"Không cần vội như vậy, lão gia lúc trước đã ăn qua cơm chiều rồi, con lát nữa chuẩn bị cho tốt ông ấy vừa lúc ăn bữa ăn khuya." Nhậm Tiểu Vi cười nói.

"Vậy tốt rồi." Đoàn Ngọc Tường cười tít mắt, trong lòng cao hứng cực kỳ.

Hiển nhiên, Nhậm Tiểu Vi là đứng ở phía bên cô ta.

Tuy hiện tại cha cô ta nghĩ muốn cùng mẹ cô ta ly hôn, nhưng bọn họ vẫn muốn để cô gả cho Bùi Dịch.

"Tất cả mọi người ăn đi." Nhậm Tiểu Vi nói xong, chỉ vào đặt tại trước mặt mình kia một chén ngó sen ngào đường nói, "Tiểu Dịch trước đây thích nhất ăn cái này."

"Chú trẻ, chú ăn nhiều một chút." Đoàn Ngọc Tường thấy thế, lập tức gắp một ít ngó sen đến chén của Bùi Dịch

Cơ hội tốt như thế, không bắt lấy mới là lạ!

"Tô tiểu thư…" Lưu Dĩnh Tuệ thấy vậy vô cùng tức giận.

Vị Đoàn đại tiểu này thư rõ ràng đối với Bùi tiên sinh có ý đồ, Tô Thi Thi vậy mà không phản ứng?

Tô Thi Thi cúi đầu ăn cơm, làm như chính mình không tồn tại.

Cô cuối cùng cũng hiểu rõ mẹ của Bùi Dịch tại sao lại đem cô cùng Đoàn Ngọc Tường cùng lúc kêu đến rồi.

“Tô tiểu thư, tôi nghe nói cô và Đoàn tiểu thư làm cùng một công ty?” Lưu Dĩnh Tuệ nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi sửng sốt, nhưng vẫn lại là gật gật đầu.Lưu Dĩnh Tuệ híp híp mắt, quay đầu nhìn Nhậm Tiếu Vi nói: “Đoàn phu nhân, người chắc không biết, Tô tiểu thư công tác cực kỳ xuất sắc nha. Tôi nghe nói có một dự án của xây dựng TIệp Khắc, đến Đoàn tiểu thư đây tổng giám của bộ phận thiết kế cũng chưa giành được, vậy mà để cho Tô tiểu thư chỉ là trợ lí thiết kế giành lấy được.”

“Khụ khụ…” Tô Thi Thi miến cơm mới nuốc xuống ở trong cổ họng, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Vị Lưu Dĩnh Tuệ này, thật sự là không biết sợ là gì rồi, miệng lưỡi cũng thật lợi hại nha!

Bên kia, Đoàn Ngọc Tường cùng Nhậm Tiếu Vi sắc mặt lúc này rất khó coi.

Phương Thanh Hoa càng không cần phải nói, trực tiếp trầm mặt xuống, khinh thường nói: “Tường Tường là tổng giám của bộ phận thiết kế, căn bản không cần ra ngoài đàm phán giành dự án gì đó, đều là giao cho cấp dưới đi làm.”

Lưu Dĩnh Tuệ cười lạnh nói: “Vậy sao, nghe nói Đoàn tổng giám đem dự án khó giải quyết án này giao cho trợ lý Thiết Kế vừa mới đến công ty làm không tới mười ngày, cũng thật biết sắp xếp nha. Người ngoài không biết, còn tưởng rằng cô ấy mượn chuyện công trả thù riêng đó.”

“Cô…” Phương Thanh Hoa tức giận đến mặt đỏ tai hồng. Phụ nữ như bà ta những chuyện ở công ty như thế này từ đầu không biết, bị cô nói như thế làm cho á khẩu không trả lời được.

“Lưu tiểu thư, cô không biết rõ mọi chuyện thì không nên nói lung tung. Tôi…” Đoàn Ngọc Tường mặt xanh xao, muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy được cùng cô nói chuyện thật là tự hạ thấp bản thân mình.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, Đoàn Ngọc Tường giải thích không được, cô trái lại không ngại giúp cô ta một tay.

“Kỳ thật, dự án kia là giao cho một tổ khác có thâm niên làm việc làm.” Tô Thi Thi nói.

“Đó không phải là nhân viên cũ đi bắt nạt nhân viên mới sao? Thật không biết Đoàn tổng giám này lãnh đạo thế nào vậy? Tô tiểu thư dù gì cũng là em gái cùng cha khác mẹ của cô, cô sao lại có thể trơ mắt nhìn cô ấy bị người ta bắt nạt!” Lưu Dĩnh Tuệ than thở nói.

“Khụ khụ…” Tô Thi Thi cúi đầu, ăn canh.

Cô đột nhiên liền dễ thở hơn rất nhiều rồi.

Vị Lưu tiểu thư này thật sự là miệng lưỡi sắc bén, nói chuyện thật lợi hại, xem ra đem mẹ con Phương Thanh Hoa mẹ con tức nghẹn thành cái bộ dáng gì rồi.

Hai mẹ con Đoàn Ngọc Tường ngay trước mặt Nhậm Tiếu Vi lại không thể cùng cô ầm ĩ, tức giận đến đỉnh đầu hơi nước.

Nhậm Tiếu Vi âm thầm nhìn thoáng qua con trai của mình, thấy anh từ lúc bắt đầu ngồi xuống đến giờ liền không nói được một lời, bộ dáng một chút cũng không nghĩ muốn quản, yên lặng thở dài.

Bà ngẩng đầu, đối mặt Tô Thi Thi, dời đi đề tài: “Tô tiểu thư, tôi hôm nay gọi cô đến đây ăn cơm, là muốn thương lượng với cô một chuyện.”

Tô Thi Thi tim liền đạp mạnh.

Đến rồi, rốt cục cũng đến!

Nhậm Tiếu Vi nói: “Tô tiểu thư, mấy ngày hôm trước Bùi Dịch trước mặt giới truyền thông cầu hôn với cô rồi. Nếu muốn làm con dâu Đoàn gia chúng tôi, cần phải tuân thủ một số quy tắcnhất định.”

Bà dừng một chút: “Bắt đầu từ ngày mai, liền đến chỗ tôi học lễ nghi Đoàn gia đi.”

“Học lễ nghi?” Nếu nói Tô Thi Thi lúc đầu nghe được Nhậm Tiếu Vi nói được nửa câu là chấn kinh, đến kia nghe xong hoàn chỉnh câu liền là kinh sợ rồi.

Đoàn gia từ lúc nào cô dâu trước khi vào nhà phải học lễ nghi này rồi hả?

Bên kia, mẹ conĐoàn Ngọc Tường nghe được sắc mặt cũng trắng bệch.

Muốn để Bùi Dịch kết hôn Tô Thi Thi, vậy muốn bọn họ làm sao đây?

Ngay cả Bùi Dịch nghe xong cũng nhíu mi, có vẻ đăm chiêu nhìn mẹ mình liếc mắt một cái, nói: "Cảm ơn mẹ. Người yên tâm, con cùng Thi Thi sẽ cố gắng, mau chóng để cho mẹ ẳm cháu nội."

Ẵm cháu nội?

Mọi chuyện tại sao lại càng ngày càng không khống chế được rồi?

Hạnh phúc của bạn là ngày mai bạn ko phải đi làm. Tung bông tung hoa

155. Chương 155: Kẻ Điên Lại Gọi Đến

"Tô tiểu thư, chúc mừng cô! Cô cùng Bùi tiên sinh quả thực là trời sinh một cặp. Có một số người, cho dù cố gắng như thế nào đi nữa, không phải của mình thì thì cũng không giành được." Lưu Dĩnh Tuệ cười nói.

Tô Thi Thi giựt giựt khóe miệng, cô nên vui mừng sao?

Không thể phủ nhận, trong lòng ít nhiều là vui vẻ. Cô vốn cho là mẹ của Bùi Dịch không thích mình, hiện tại thế này là xem như đã đồng ý rồi sao?

Nhưng mà suy nghĩ đến việc học lễ nghi gì gì đó…

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nhìn Bùi Dịch, đáy lòng có một chỗ nào đó, có một tia chờ mong không rõ ràng.

Bùi Dịch vừa lúc cũng đang nhìn cô, thấy thế, đứng lên, đối với Nhậm Tiếu Vi nói: "Mẹ, mọi người từ từ ăn, con cùng Thi Thi đi về trước đây."

"Chú trẻ, chú còn không có ăn được gì." Đoàn Ngọc Tường vừa nghe liền nôn nóng.

Cô ta biết Bùi Dịch nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên cách anh gần như vậy, thật sự không nỡ để anh đi.

Bùi Dịch khóe miệng cong lên: "Tôi với thím trẻ của cô về tạo người."

Tô Thi Thi:…

Bùi Dịch miệng thật sự quá độc rồi.

Cô yên lặng địa đưa mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường, cô ta sắc mặt trắng bệch, lung lay sắp đổ, một bộ dáng chịu đả kíchtrầm trọng.

"Không đi?" Bùi Dịch đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi khẩn trương cùng Nhậm Tiếu Vi lên tiếng chào hỏi, theo sát anh mà đi ra cửa.

"Ngọc Tường, con ăn nhiều một chút. Nhìn con gần đây đã gầy lắm rồi." Trong phòng ăn truyền đến giọng nói thân thiết của Nhậm Tiếu Vi, tựa hồ vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh quá một dạng.

Ngay sau đó, lại truyền đến giọng nói của Phương Thanh Hoa: "Lưu tiểu thư, tôi cô một miếng cơm cũng chưa ăn, không thích nơi này sao?"

"Bà nói linh tinh cái gì? Tôi lại thấy bà mới đúng vẫn cau mày, đối với phu nhân có ý kiến sao?"

…

Ba người phụ nữ một bàn diễn trò. Bây giờ bốn người phụ nữ…

Tô Thi Thi bước chân nhanh hơn, vượt qua Bùi Dịch, lập tức hướng tới sân bên ngoài đi đến.

Bùi Dịch nhìn đến bóng lưngcô gái nhỏ của mình thở hổn hển, mâu quang trầm trầm.

Cùng Tô Thi Thi về đến biệt thự, lập tức kêu Tiểu Ưu giúp cô chuẩn bị bữa tối. Vừa rồi ở trong gian nhà chính kia, cô cơ bản không có ăn được cái gì.

Lúc này, thật sự đói.

"Đã sớm chuẩn bị tốt, để tôi đi vào trong bưng ra." Tiểu Ưu vừa nhìn thấy Tô Thi Thi, liền cười nói.

"Thật hiểu tôi!" Tô Thi Thi cảm động muốn khóc, vẫn lại là Tiểu Ưu đúng là tri kỷ của cô.

Tiểu Ưu thấy Bùi Dịch tiến vào, khẩn trương đi phòng bếp.Bùi Dịch nhàn nhạt quét qua người Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lập tức hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nơi nào đó liền giống như bị nhét vào một tảng đá vậy, buộc bực khó chịu, đến cơm cũng chỉ ăn vài miếng.

Ở trong phòng khách lề mề hơn một giờ, cuối cùng, cô vẫn lại là để cho phòng bếp làm một ít thức ăn, bưng đi thư phòng.

Vừa rồi tại nhà chính, anh cũng không ăn được gì nhiều.

"Uh'm, tôi biết rõ." Trong thư phòng, Bùi Dịch đang gọi điện thoại, nhìn thấy Tô Thi Thi bưng một bát cháo tiến vào, trong mắt kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất.

"Cái kia, tôi hấy anh vừa rồi không ăn được cái gì, nên bảo phòng bếp làm cho anh chút thức ăn." Tô Thi Thi để cái khay đến trên bàn làm việc, đứng ở một bên nhỏ giọng nói.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch nhìn cô một cái, "Không nghĩ muốn cười cũng đừng cười, thật xấu."

"Anh…"

Anh cho rằng cô muốn cười? Nếu không…

"Nói, có chuyện gì?" Bùi Dịch ngồi vào ghế làm việc, lãnh đạm nói.

Tô Thi Thi tức giận lập tức liền xông ra. Vốn dĩ cô còn muốn cùng anh êm đẹp nói chuyện, nghĩ muốn chính mình có thái độ tốt một chút, thái độ của anh như vậy là có ý gì?

"Tôi không nghĩ muốn sinh con!" Tô Thi Thi nói thẳng.

Bùi Dịch tay đang cầm muỗng định múc thức ăn liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: "Em lặp lại lần nữa."

"Anh đừng dùng bộ dáng này ép tôi…" Tô Thi Thi có chút sợ hãi lui về sau hai bước, trong lòng có chút giận chính mình.

Cô sợ cái gì!

"Tôi đã nói rồi, tôi không nghĩ sớm như vậy đã sinh con! Mà còn, chuyện chúng ta kết hôn còn không có tính toán thật tốt, anh không thể không cần hỏi ý kiến của tôi cứ như vậy, tự mình quyết định!" Tô Thi Thi nghểnh cổ nói.

Cô cực kỳ cảm kích Bùi Dịch vi cô làm toàn bộ mọi chuyện, nhưng cũng bởi vì như vậy gả cho anh, cô cảm thấy được đối với hai người như vậy đều không có trách nhiệm.

"Bản thân tôi tự quyết định?" Bùi Dịch đứng lên, sắc mặt so với vừa rồi trầm một chút, "Tô Thi Thi, nếu không muốn, vừa rồi tại sao không phản đối?"

"Tôi… Tôi còn không phải bận tâm mặt mũi của anh. ANh đừng cho là tôi vì muốn chọc tức Đoàn Ngọc Tường, tôi cảm thấy vì chọc tức người khác lại để cho chính mình khó chịu thật không đáng." Tô Thi Thi nói tới đây, ngữ khí đã mềm xuống.

“Tôi không phải không nghĩ muốn gả cho anh, tôi chỉ là cảm thấy như vậy quá nhanh rồi. Chúng ta quen biết đến hiện tại mới mấy tháng mà thôi. Tôi cũng cực kỳ thích trẻ con, nhưng mà cứ như vậy kết hôn sinh con, tôi cảm thấy được là bản thân mình đối với anh không chịu trách nhiệm.”

“Bùi Dịch, anh cho tôi thêm một chút thời gian có được hay không? Tôi đã chịu qua một lần thương tổn, thật sự cần thời gian…”Tô Thi Thi càng nói càng khổ sở, hốc mắt đều đã đỏ.

Cô chưa bao giờ nghĩ muốn ở trước mặt anh đem những cái miệng vết thương này lôi ra. Nhưng mà lúc này, cô cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì nữa, chỉ nghĩ muốn giao trái tim chân thành, thật lòng toàn tâm toàn ý ở bên anh.

Cô hi vọng anh có thể hiểu cô, hơn nữa an tâm. Trải qua một lần tổnthương về tình cảm kai, cô không nghĩ muốn cùng Bùi Dịch có gì làm ảnh hưởng đến tình cảm hai người.

Bùi Dịch trực tiếp thất thần ngay tại chỗ.

Anh nghĩ tới cô sẽ kịch liệt phản đối, nghĩ tới cô sẽ cáu kỉnh. Nhưng mà anh chưa từng nghĩ tới, cô sẽ giống như hiện tại, rõ ràng không ủy khuất, lại còn đang cố gắng giải thích để cho anh an tâm.

Bùi Dịch đưa tay ra, ôm cô vào trong ngực, thở dài: “Không sinh con, em phải học lễ nghi Đoàn gia.”

Tô Thi Thi trong lòng chấn động, ngửa đầu nhìn anh: “Tôi trước kia tại sao chưa từng nghe qua Đoàn gia có cái quy định này vậy?”

“Là vài năm trước mới định ra.” Bùi Dịch nói tới đây biểu tình cứng đờ, trước mắt hiện ra một khuôn mặt khác.

Lúc trước, những thứ quy định này là lúc anh cùng Trạm Dẫn Lan ở bên nhau mới xuất hiện. Nguyên do trong đó, anh cũng không muốn nghĩ lại.

Tô Thi Thi không phát hiện Bùi Dịch dị thường, nhíu mày hỏi: “Vậy nó cùng việc sinh con có cái quan hệ gì?”

“Cô dâu mang thai, có thể kéo dài từ từ học tập.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tô Thi Thi nghe được trong lòng trầm xuống: “Kéo dài từ từ học sau? Ý anh hẳn không phải muốn nói những cái lễ nghi này đặc biệt rất mệt đi?”

Bùi Dịch nhíu mày: “Cho dù em liên tưởng tất cả trong phim truyền hình lại với nhau đều không là gì so với lễ nghi này.”

“Ôi cuộc đời này… Tôi… Tôi không cần!” Tô Thi Thi muốn khóc.

Cô tưởng tưởng những cái lễ nghi hậu cung này, thân thể mạnh run run một phen. Bây giờ đã là cái thời đại nào rồi, sao lại vẫn muốn làm những thứ này!

“Cho nên, tôi đề nghị em tốt nhất sinh con.” Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, từ từ hướng ghế tựa đi đến.

“Anh đừng nghĩ muốn gạt tôi!” Tô Thi Thi đang muốn đẩy Bùi Dịch ra, mobile phone bỗng nhiên vang lên.

Tô Thi Thi liền giống như tóm được phao cứu mạng, không nhìn kỹ liền mở máy nghe.

“Tô tiểu thư, chúng ta gặp mặt đi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói ôn hoà.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ.

Là kẻ điên kia?

Cô cầm điện thoại nhìn nhìn, phát hiện đây rõ ràng là số điện thoại của một vị đồng nghiệp của cô nha…

“Tô tiểu thư, cô có thể kết thúc trò chuyện, nhưng mà hậu quả cô tự chịu…”

(Tui thấy ông nội Hỗ gì gì này, bá đạo cũng ngang anh Dịch rồi, ‘hậu quả tự chịu…’ câu này của Dịch mừ, sao lại giành >”

156. Chương 156: Giúp Tôi Chặn Anh Ta

Sau khi Tô Thi Thi đưa điện thoại di động nhét vào trong tay Bùi Dịch, liền nhìn chằm chằm vào mắt của anh dò xét.

Bộ dáng kia thật giống như là sói đói nhìn thấy được thức ăn vậy.

Bùi Dịch nhướng mày: "Cô bé, em thử tiếp tục nhìn như vậy nữa coi? Em muốn gì đây?"

Tô Thi Thi đột nhiên híp mắt, nịnh nọt cười nói: "Bùi tiên sinh, người rất giỏi về máy tính đúng không?"

"Anh có thể hack tiến vào điện thoại của tôi, hackdi động của người khác chắc cũng không thành vấn đề đi?"

Tô Thi Thi nâng tay Bùi Dịch đang cầm di động của cô lên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Giúp tôi chặn anh ta!"

Cô thật sự cũng bị kẻ điên họ Hỗ kia hành hạ sắp điên rồi!

Bùi Dịch nắm di động sửng sốt vài giây, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên. Tức giận kìm nén trong lòng kia đột nhiên trong lúc đó liền tan biến đi mất rồi.

Sắc mặt anh hơi có chút đỏ lên, thì ra do chính mình tự tức giận hồi lâu, cô gái nhỏ này của anh từ đầu không đem người đàn ông kia đặt vào trong mắt.

"Em đi ra ngoài trước đi."

Bùi Dịch có chút xấu hổ, lấy di động ngồi trở lại đến trên ghế dựa, mở máy tính lên, một bộ dáng muốn yên tĩnh làm việc.

"Anh nhớ phải ăn cháo đó, nguội sẽ không ngon nữa." Tô Thi Thi chỉ chỉ cái bát đặt ở trên bàn, đi ra ngoài. Nhưng trong lòng cảm thấy được có chỗ nào là lạ.

Đến tối đi ngủ, cô mới biết lạ ở chỗ nào. Người đàn này tính tình đột nhiên trở nên rất tốt, đương nhiên cô liền không dễ chịu như vậy rồi.

Lúc Tô Thi Thi không cẩn thậnlại đem Bùi Dịch đá đến dưới giường, anh liền triệt để táo bạo, cầm cà- vạt trực tiếp trói cô lại ở đầu giường, hung hăng dạy bảo cô cả một đêm.

Tô Thi Thi ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện cổ tay đã sưng lên, tức giận đến nỗi cô sang cắn Bùi Dịch một cái. Thừa dịp anh chưa kịp phản ứng lại đuổi theo cô, khoác áo ngủ lên người liền bỏ chạy, đơn giản lấy vài món đồ cần dùng, đến cơm cũng chưa ăn liền đi đến công ty.

Xây dựng Tiệp Khắc bên trong văn phòng bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đã cúp điện thoại lần thứ 12 rồi, mặt đen đến nỗi có thể chảy ra mực nước rồi.

"Hacker? Hừ!" Tô Thi Thi trong lòng hừ lạnh một tiếng, lại từ chối một cuộc điện thoại.

Bùi Dịch kỹ thuậthacker thực không phải dạng vừa, trái lại đối phương kỹ thuật muốn mạnh hơn nhiều.

Tô Thi Thi tắt luôn nguồn, di động của cô sẽ tự động khởi động máy, hơn nữa không ngừng có điện thoại gọi đến vào, mỗi một lần đều là một số điện thoại khác nhau.

"Cầu xin anh buông tha tôi được không?" Tô Thi Thi bắt máy, tức giận đến nỗi liền điện thoại gầm lên một câu, rồi mới "Bốp" một phen đưa điện thoại di động ném đến trên bàn.

Cô thật sự muốn điên rồi. Vị Hỗ tổng kia đã quấy rầy đến cô không thể tập trung mà làm việc luôn rồi!

Bên cạnh, Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tô Thi Thi: "Thi Thi, cô không sao chứ? Có phải cùng Bùi tổng cãi nhau rồi hay không? Xem anh ấy không ngại cực khổ gọi điện thoại nhiều lầnnhư vậy, cô mau tha thứ cho anh ấy đi."Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, muốncô làm sao giải thích đây?

Cô đang muốn nói chuyện, điện thoại lại vang lên.

Tô Thi Thi hít sâu. Cô nhẫn!

Cùng kẻ điên vĩnh viễn nói không được, cô nhẫn!

Cô hít sâu một hơi, cầm lấy điện thoại.

Trong văn phòng Phó Tổng giám đốc công ty thiết kế Minh Đỉnh, đàn ông ngón tay thon dài cầm di động, nghe được bên tai truyền đến điện thoại được kết nối, một giọng nói vang lên, khóe miệng của anh ta kìm lòng không đậu cong cong lên.

Muốn chơi đùa với anh ta? Anh ta có rất nhiều thời gian!

"Alo?" Chỉ là đầu bên kia điện thoại lại truyền đến một giọng nói đàn ông đầy xa lạ.

Hỗ phó tổng nhướng mày, lấy điện thoại ra nhìn nhìn, phát hiện đúng là số điện thoại của Tô Thi Thi.

Anh ta đang muốn hỏi đối phương là ai, lúc này điện thoại liền cúp rồi rồi.

"Gọi lộn số sao?"

Lông mày anh ta càng nhíu chặt lại.

Đầu bên kia điện thoại, Tô Thi Thi không thể nào hiểu nổi nhìn chằm chằm điện thoại.

Người đàn ông này tới cùng muốn làm cái gì, cô bắt máy lại không nói lời nào!

Tô Thi Thi đưa điện thoại di động ném đến trên bàn.

Cũng không quá hai giây, điện thoại lại vang lên.

"Tôi muốn phát điên rồi!" Tô Thi Thi nghiến răng, nắm chặt thành quả đấm, hận không thể trực tiếp đưa điện thoại di động ném cho vỡ nát.

Nhưng mà cái điện thoại này là cô mới mua. Cô tuy hiện tại ăn ở đều đã không cần tiêu tiền, nhưng trong tiềm thức của cô vẫn lại là không nghĩ muốn tựa vào đàn ông, có thể tiết kiệm nhất định phải tiết kiệm một chút.

"Alo!" Tô Thi Thi lại nhận điện thoại, "Hỗ tổng, xin hỏi anh tới cùng muốn làm cái gì?"

"Tô tiểu thư, muốn cùng cô nói mấy câu cũng thật không dễ dàng." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói như âm hồn bất tán của Hỗ tổng kia.

"Vậy thì anh không cần tìm tôi nói chuyện nữa, tôi cám ơn rồi!" Tô Thi Thi ra vẻ vừa muốn cúp điện thoại

"Tô tiểu thư, tôi nói sao cũng là người giúp cô, cô lại đối đãi với người trợ giúp mình như thế này sao?"

Vị Hỗ phó tổng này thật biết gợi lên tò mò cho người khác.

Quả nhiên, anh ta vừa nói như vậy, Tô Thi Thi liền nghi hoặc hỏi han: "Xin hỏi anh vào lúc nào đã giúp tôi, giúp cái gì?"

"Tô tiểu thư cho rằng với thế lực của Đoàn gia ở thành phố này, sao có thể dễ dàng bị người ta chèn ép mà không làm gì được?"

Anh ta chỉ nói ít liền dừng, nhưng là Tô Thi Thi lại đột nhiên hiểu rkx ràng mọi chuyện rồi.

Lúc trước Tô Thi Thi cảm thấy được Đoàn gia bây giờ bị dư luận chèn ép đặc biệt lợi hại, tình thế hầu như là nghiêng về - một bên. Đoàn gia đến cơ hội phản kháng cũng không có.Thì ra…

Tô Thi Thi trong lòng còn phiền não hơn gấp bội, cô không nghĩ tới Hỗ gia cũng nhúng tay rồi.

"Anh muốn như thế nào?" Tô Thi Thi cố gắng trấn định lại nói, "Nói không khách khí một chút mà nói, là tôi cũng không có yêu cầu anh giúp tôi."

"Đó là do tôi tự mình đa tình rồi sao?" Hỗ phó tổng nhẹ cười, "Vậy thì cho là tôi tặng cô lễ gặp mặt vậy, tối nay gặp mặt cùng nhau ăn một bữa cơm…"

"Cô ấy không muốn." Hỗ phó tổng còn chưa nói xong, trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nói của đàn ông vô cùng lạnh lùng.

Nhưng nghe thấy trong điện thoại của mình lại có một giọng đàn ông khác.

Tô Thi Thi sợ tới mức thiếu chút nữa ném điện thoại di động luôn rồi.

Bùi Dịch?

Cô có nghe lầm hay không? Cô vậy mà trong điện thoại nghe được giọng nói của Bùi Dịch!

"Bùi tổng?"

Vị Hỗ phó tổng kia hiển nhiên cũng nghe ra được, trong giọng nói chứa nhiều hơn một tia hứng thú.

Nhưng mà đầu bên kia, Bùi Dịch không nói nữa.

Tô Thi Thi lúc này liền nắm bắt được cơ hội này nói: "Hỗ phó tổng, anh hẳn cũng nghe được rõ ràng, vị hôn phu của tôi đang tức giận rồi. Phiền toái anh sau này không tiếp tục đến quấy rầy tôi! Cứ như vậy, tạm biệt!"

Tô Thi Thi nói xong liền cúp điện thoại, ngồi ở trên vị trí, khóe miệng cong lên, đáy lòng có một tia ngọt ngào tràn ra tới.

Cô nghĩ nghĩ, gửi cho Bùi Dịch một cái tin nhắn: "Anh làm sao vào được?"

Trò chuyện ba người như vậy, không có khả năng là bấm lầm đi?

Đợi một phút đồng hồ, tin nhắn mới trả lại, chỉ có hai chữ.

"Phần mềm."

Tô Thi Thi tròng mắt quay tròn một vòng, lại gửi đến một tin nhắn khác: "Anh có thể cài phần mềm đó vào trong di động của vị Hỗ phó tổng kia hay không? Có thể nghe trộm tin tức của anh ta?"

Bây giờ, tin nhắn cực kỳ mau trở về.

"Em cực kỳ quan tâm anh ta?"

Cho dù ngăn cách màn hình, Tô Thi Thi cũng có thể tưởng tượng đến dáng vẻ Bùi Dịch lúc này hẳn là đang nghiến răng nghiến lợi.

Cô chu mỏ, gửi dfi một cái tin nhắn khác.

"Tôi là muốn biết anh ta bám theo phá tôi làm cái gì. Anh lại nghĩ linh tinh cái gì rồi."

Nhưng mà bây giờ đợi thật lâu, Bùi Dịch đều không có trả lời tin nhắn của cô.

Tô Thi Thi tâm tình đột nhiên liền không tốt, cảm xúc thay đổi nhanh đến chóng nặt, ngay cả chính cô cũng chưa nhận thấy được.

Có lẽ tình yêu của phụ nữ, cảm xúc liền giống như thời tiết tháng sáu, thay đổi bất thường.

Loại cảm xúc bất thường này vẫn liên tục đến khi cô tan ca. Tô Thi Thi đi đến cổng của xây dựng Tiệp Khắc, nhìn thấy chiếc xe Lincoln màu bạc của Bù Dịch, mày lập tức liền giãn ra rồi.

Nhưng mà lúc cô vừa mở cửa ra nhìn thấy, phát hiện phía sau rỗng tuếch không người, Bùi Dịch không thấy tung tích. Lòng của cô nhất thời liền trầm xuống, hơi có chút mất mác.

Anh có phải hay không lại tức giận nữa rồi?

Lúc này di động của cô rung lên hai tiếng, có tin nhắn đến, là Bùi Dịch.

"Đi công tác, ngày mốt trở về."

"Sao lại đột nhiên như vậy?" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn di động, có chút thẫn thờ. 8 8 . $.

Hình như từ lúc cô cùng Bùi Dịch quen biết nhau đến hiện tại, hai người còn không có xa nhau quá lâu.

Từ từ... Anh đi công tác, đó không phải là chỉ còn lại có một mình cô sao?

Tô Thi Thi suy nghĩ đến cô hôm nay bắt đầu phải dến nhà chính theo Nhậm Tiểu Vi học lễ nghi gì gì đó, liền đau cả đầu!

Không được!

Tô Thi Thi vội vàng đối với lái xe nói: "Chú tài xế, đến sân bay!"

, 02:30

.

157. Chương 157: Anh Cũng Dám Lừa Gạt

"Chú Bùi à, người liền mang cháu theo với. Người nhẫn tâm để cho cháu một mình ở trong trang viên buồn tủi sao? Đợi đến khi người trở về, cháu nhất định bị hành hạ thành người tàn tật mất rồi."

Tô Thi Thi ngồi ở ghế sau, lấy di động kêu khóc.

Vì để cho Bùi Dịch mang chính mình đi, cô đến mặt cũng không cần nữa rồi.

Nói đùa, mạng nhỏ quan trọng hơn!

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến giọng đàn ông nhàn nhạt.

"Tô tiểu thư, cô cứ như vậy ba ngày hai bữa xin phép đi muộn về sớm. Tôi nghĩ ông chủ của cô khẳng định sẽ không vui."

"Công việc xem trọng chính là hiệu suất, tôi một ngày làm việc bằng người khác làm ba ngày, tôi nghĩ ông chủ của tôi sẽ hiểu cho tôi thoii." Tô Thi Thi trong điện thoại đầy tự tin nói.

Cô nói cũng không phải là lời nói dối, cô làm việc từ trước đến nay không thích kéo dài dây dưa. Hiện tại tiến độ công trình gian khách đã so với tính toán lúc trước đã nhanh rất nhiều, tạm thời cô không bạn rộn gì.

"Lý do của cô cực kỳ gượng ép, vẫn chưa đủ thuyết phục tôi." Bùi Dịch trong điện thoại ôn hoà nói.

Tô Thi Thi cắn răng, âm thầm nắm chặt quả đấm lại.

Vì không phải học lễ nghĩ, còn được đi chơi, không tốn tiền vé máy bay cùng khách sạn nữa, cô nhịn!

Cô trưng ra khuôn mặt tươi cười, trong điện thoại ngọt đến ngấy nói: "Người ta như vậy không phải là vì không nỡ xa anh sao? Nghĩ muốn mỗi giờ mỗi khắc đều được ở cùng với anh."

Cô vừa nói chuyện vừa vỗ về trên mu bàn tay mình đã nổi da gà của mình, sắp bị lời nói của chính mình làm cho ghê tởm muốn ói ra.

Thì ra lúc phụ nữ làm nũng cũng áp lực tâm lý rất lớn nha.

Quả nhiên, Bùi Dịch cực kỳ hưởng thụ bộ dạng làm nũng của cô, mới vừa muốn nói cho cô đến sân bay cùng đi. Tô Thi Thi đột nhiên nói: "Tôi hình như có điện thoại, anh chờ một chút."

Cô nói xong liền giữ cuộc gọi với Bùi Dịch, tiếp cuộc điện thoại khác.

"Sư muội, em hiện tại có rảnh không? Mau đến cứu mạng!"

Điện thoại vừa mới được kết nối, liền truyền đến tiếng thét chói tai củaTống Trọng Hạo.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Tống Trọng Hạo ở bên kia hét lớn: "Anh bị bí ý tưởng cho một cái thiết kế mới, đã ba ngày ba đêm không thể ngủ, em mau lại đây cứu anh!"

Tô Thi Thi không nói gì.

Hù chết cô rồi, cô còn cho rằng sư huynh của cô bị người ta bắt cóc.

"Em nói này, anh sau nói chuyện có thể từ từ nóihay không? Có thể hù chết người biết không?" Tô Thi Thi tức giận nói.

"Thật sự sắp chết người rồi, anh hiện tại cảm giác đầu sắp bùng nổ rồi! Nhưng mà không làm xong bản thiết kế cho tốt, anh sẽ ngủ không được. Sư muội, em cũng không thể trơ mắt nhìn anh đột tử đúng không?" Tống Trọng Hạo tại đầu bên kia điện thoại không còn chút sức lực nói."Cái này…"

Tô Thi Thi cực kỳ khó xử, cô mới vừa nói với Bùi Dịch muốn theo anh đi công tác, nhưng mà hiện tại sư huynh của cô lại tìm cô nhờ giúp đỡ.

"Sư muội, anh thật sự sẽ chết đó, em nhất định phải giúp anh!"

Tống Trọng Hạo muốn khóc đến nơi. Anh đã không ngủ không nghỉ, suy nghĩ ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không nghĩ ra được phỏng chừng thật sự cũng sắp bị đưa vào bệnh viện rồi.

"Rõ là… Được, anh nhắn địa chỉ đi. Em đến ngay!"

Tô Thi Thi nhắm mắt lại.

Cô tuyệt đối tin tưởng nếu cô hôm nay không đi mà nói, vị sư huynh này của cô thật sự có thể đem chính mình hành hạ đến phải vào bệnh viện.

Trước kia loại chuyện này cũng từng xảy ra rồi, cô hiện tại là sợ anh lại như vậy nữa!

Nhưng vấn đề kia - - cô muốn làm sao cùng Bùi tiên sinh nói?

"Cái kia…" Tô Thi Thi đem điện thoại kết nối lại với Bùi Dịch, ấp úng, không biết nên mở miệng làm sao.

"Có chuyện gì mau nói." Bùi Dịch ở bên kia hình như bận rộn nhiều việc.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, thần tốc nói: "Sư huynh của tôi đột nhiên có việc mời tôi đi đến giúp anh ấy tôi không đi anh ấy sẽ chết, cho nên tôi không đi không được. Anh không nên tức giận. Cứ như vậy nha, tôi cúp đây."

Nói đến đây, cô đến thở cũng không dám thở, nói xong liền khẩn trương cúp điện thoại, sợ Bùi Dịch sẽ từ trong điện thoại chui đi ra bóp chết cô.

Phỏng chừng sẽ rất tức giận đây? Tô Thi Thi cúi đầu thở dài.

Tài xế nghe đến đó, miệng mở mở, rất muốn khuyên Tô Thi Thi đi sân bay, nhưng mà ông vẫn còn không kịp mở miệng nói chuyện.

Tô Thi Thi đã nhận được tin nhắn của Tống Trọng Hạo, liền nói địa chỉ cho tài xế, rồi đem thân thể tất cả chôn ở trong ghế dựa, cúi đầu không nói lời nào.

Sân bay, Bùi Dịch xem màn hình điện thoại di động hiển thị "Trò chuyện kết thúc" bốn chữ, sắc mặt mạnh trầm tiếp xuống, quay đầu nhìn thoáng qua thư ký Vương.

"Đi thăm dò Tống Trọng Hạo hẹn cô ấy ở nơi nào."

Thư ký Vương trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc, khẩn trương nói: "Tổng giám đốc, muốn lập tức liền điều đến chỗ Tô tiểu thư sao, đối tác bên kia còn chờ chúng ta…"

Bùi Dịch liền như dao găm phóng tới, thư ký Vương sợ tới mức vội vàng cúi đầu, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Địa điểm hẹn với Tống Trọng Hạo cách công ty xây dựng Tiệp Khắc chỉ có 10 phút đường xe, Tô Thi Thi rời khỏi công ty chưa bao xa, rất nhanh liền đến chỗ hẹn.

"Chú tài xế, chú đi về trước đi. Tôi khả năng cần một chút thời gian." Tô Thi Thi bước xuống đối lái xe nói.

Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây của cô, hôm nay có thể trở về hay không vẫn lại là một vấn đề.Có thể làm cho vị sư huynh này của cô đến cơm nước không ăn, cũng không phải là trong vòng vài giờ liền có thể giải quyết được.

Cô nói xong liền hướng tới phía trước quán cà phê đi đến.

Lúc này đến chỗ hẹn, cô đánh giá một phen bốn phía, mới phát hiện phía trước cách đó không xa vậy mà chính là công ty xây dựng Minh Đỉnht.

Mặc dù cách không xa chỗ cô làm, nhưng mà cô vẫn lại là lần đầu tiên đến chỗ này.

"Sư muội, ở trong này!"

Tô Thi Thi mới vừa đi vào quán cà phê, liền nghe đến tiếng rống như Sư tử Hà Đông của sư huynh cô.

Tô Thi Thi vội vàng che mặt, hận không thể quay đầu đi mất.

Tiếng thét chói tai như vịt đực từ trong cổ họng sư huynh cô phát ra, hiệu quả thực không hay ho. Hiện tại phỏng chừng tất cả mọi người trong quán cà phê đều đang nhìn bọn họ.

Tô Thi Thi khẽ cúi đầu, bước nhanh hướng tới chỗ Tống Trọng Hạo đang ngồi.

Nhưng mà lúc cô đi đến, ngẩng đầu vừa thấy, mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống.

Chỉ thấy bên cạnh sư huynh cô còn có một người đàn ông!

"Hỗ điên khùng?" (Nếu ta nhớ ko lầm trước đây Thi Thi từng kêu anh Dịch nhà chúng ta là Bùi điên khùng thì phải, hay rồi hay rồi, cô tiêu rồi Thi Thi à)

Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi.

Nhưng mà cái người mặc bộ đồ tây cắt may thủ công kia, đẹp trai đến người người oán trách, hào hoa phong nhã, không phải vị Hỗ phó tổng kia thì còn là ai được nữa? (*Liếc* khen ổng vừa thôi, anh Dịch nhà tui đẹp hơn, ổng có là cái qq gì, nhìn hồi Dịch móc mắc bà giờ)

"Thi Thi, mau tới đây, anh giới thiệu với em một chút. Vị này chính là phó tổng công ty anh."

Tống Trọng Hạo nhìn thấy Tô Thi Thi đặc biệt đừng vui mừng, quay đầu đối với Hỗ phó tổng nói: "Phó tổng, vị này chính là vị sư muội mà tôi nhắc đến. Em ấy rất lợi hại, hiện tại đang làm việc ở xây dựng Tiệp Khắc."

Tống Trọng Hạo nói xong, lại quay đầu hướng Tô Thi Thi, có chút xấu hổ nói: "Là như thế này, anh vừa rồi tuột huyết áp, vừa lúc phó tổng nhìn thấy, liền giúp anh gọi một chút đồ ăn."

Tô Thi Thi đã không nghĩ muốn nói chuyện.

Sư huynh, thật không ngờ anh lại dẫn kẻ bịp bợm kia đến đây!

Cô hiện tại chạy trốn còn kịp không? Phỏng chừng sư huynh sẽ nhào đến, ôm lấy chân của cô không cho cô đi!

Sư huynh cô nhất định làm được!

"Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt." Vị Hỗ phó tổng kia ngồi ở bên kia, như có như không nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, cố gắng nặn ra một nụ cười tươi tắn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thật khéo nha, khéo đến nỗi tôi cảm thấy được tôi nên là lập tức đi ngay!"

"Sư muội, em đừng đi mà, mau tới đây giúp anh nhìn xem cái bản vẽ này. Anh cảm thấy được chỗ này có chút không thích hợp, nhưng mà nhìn không ra là không đúng chỗ nào."

Tống Trọng Hạo vừa nghe Tô Thi Thi muốn đi, vội vàng nhào đến bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô đến chỗ bên cạnh mình ngồi xuống, khẩn trương cực kỳ.

Tô Thi Thi lấy tay vỗ trán. Cô liền biết…

Chỉ là - -

“Sư huynh, anh tại sao lại đến làm cho xây dựng Minh Đỉnh?”

Đây mới là mấu chốt. Tô Thi Thi trước đây cũng chưa nghe nói Tống Trọng Hạo đến xây dựng Minh Đỉnh làm việc nha.

Tống Trọng Hạo liền vỗ đầu: “Anh quên nói chuyện này, là Hỗ phó tổng nói nếu anh đến chỗ này làm Thiết Kế Sư, toàn bộ dựa theo yêu cầu của anh mà thiết kế, cho nên anh đã tới đây làm.”

“Sư huynh…” Tô Thi Thi rất nghĩ muốn đánh anh.

Liền bởi vì như vậy, anh liền đem cô bán đi?

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông ở một bên kia, đang ra vẻ hào hoa phong nhã, ánh mắt liền tối sầm ám.

Người đàn ông này thật là đê tiện, thậm chí ngay cả sư huynh cô cũng bị kéo vào.

Mà lúc này, Bùi Dịch đang đợi ở đại sảnh của sân bay, thư ký Vương nơm nớp lo sợ đem tình hình nghe ngóng được nói cho Bùi Dịch.

“Vị Hỗ phó tổng kia cũng có ở đó, hiện tại bọn họ đang ngồi ở trong quán coffee…” thư ký Vương cân nhắc câu nói một chút, “Đang thảo… Thảo luận…”

“Thảo luận?” Bùi Dịch toàn thân tản ra khí lạnh, mặt không chút thay đổi từ trên chỗ ngồi đứng lên, nâng bước hướng tới bên ngoài phi trường đi đến.

“Bùi tổng…”

Thư ký Vương hoảng sợ, sắp đến giờ bay rồi mà!

, Vương !

!

158. Chương 158: Thật Sự Không Phải Cố Ý

Trong quán cà phê, Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh Tống Trọng Hạo, cúi đầu cẩn thận nghiên cứu bản thiết kế kia của anh.

Tống Trọng Hạo ăn qua loa miếng bò bít tết, rồi cùng cô bàn bạc thảo luận.

Hai người hoàn toàn quên bên cạnh lại vẫn còn một người đang ngồi.

Vị Hỗ phó tổng phong tao kia ngồi ở trên vị trí, có vẻ đăm chiêu đánh giá Tô Thi Thi.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, cô giống như là một con cọp cái, chẳng những phá hủy chuyện tốt của anh ta, lại còn dám lấy chổi đánh anh ta.

Anh ta sờ sờ cằm. Lớn lên đến thế này rồi, đó là lần đầu tiên anh ta bị phụ nữ đánh.

Mà giờ phút này nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi chăm chỉ làm việc, anh ta đột nhiên cảm thấy được cô gái này không hề giống như anh ta đã nghĩ nông cạn như vậy.

“Người phụ nữ bị Bùi Dịch nhìn trúng, quả nhiên thú vị.”

Trong mắt anh ta ý cười chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi càng là cự tuyệt anh ta, anh liền đối với cô càng cảm thấy hứng thú!

“Cô gái, cô đã triệt để thu hút được sự chú ý của tôi rồi!”

“Hỗ tổng?”

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói yểu điệu.

Tô Thi Thi nhịn không được sờ soạng cánh tay một chút, lời nói ỏng ẻo đã làm cô nỗi cả da gà rồi, mà hình như còn như phóng băng lạnh đến đây làm cô run cầm cập.

Giọng nói này thật đáng sợ!

"Hỗ tổng, người ta rất nhớ người nha." Một cô gái mặc bộ váy bó sát màu đỏ hướng tới chỗ Tô Thi Thi bọn họ bên này một bàn đi tới.

"Sư huynh, Hỗ phó tổng có khách, chúng ta đi bên kia đi."

Tô Thi Thi đẩy đẩy Tống Trọng Hạo, muốn nhân cơ hội rời khỏi nơi này.

Nhưng cô còn chưa kịp đứng lên, tay đã bị người đàn ông ngồi ở đối diện bắt được.

"Tô tiểu thư không cần để ý."

"Vị này chính là..." Vị mỹ nữ mặt một thân màu đỏ kia ánh mắt xẹt qua Hỗ phó tổng lôi kéo tay Tô Thi Thi, rồi rơi vào trên mặt Tô Thi Thi cô.

Đang nhìn đến dáng vẻ của Tô Thi Thi khi đó, cô ta mâu sắc hơi trầm xuống, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền lộ ra tươi cười: "Thì ra là Tô tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu."

Tô Thi Thi mày nhíu lại, dùng lực rút tay về, thần tốc đánh giá cô gái trước mặt một chút, phát hiện cô không quen biết cô gái này.

Cô lễ phép hướng về phía cô ta gật đầu một cái, lại ngồi xuống, cùng Tống Trọng Hạo tiếp tục thảo luận.

Vị sư huynh này của cô vừa thấy đến bản thiết kế liền hai mắt sững sờ, hoàn toàn mắt điếc tai ngơ đối với mọi chuyện xung quanh. Liền tính nơi này sét đánh trời mưa, anh cũng sẽ không chú ý.

Thấy Tô Thi Thi không lôi kéo anh đi tới, anh lập tức liền cùng dính ở trên chiếc ghế một dạng, cúi đầu, tiếp tục trao đổi thảo luận chuyện vừa rồi đến một nửa công thức."Hỗ tổng, anh sao lại cùng với Tô tiểu thư nha? Anh chàng đẹp trai bên cạnh này là..."

Mỹ nữ áo đỏ dán sát đến bên người Hỗ phó tổng ngồi xuống, ánh mắt đánh giá Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo.

Đang nhìn đến Tống Trọng Hạo khi đó, mi mắt tỏa sáng.

Bộ dáng ngây thơ đáng yêu của anh chàng kia thật không tệ!

Lại nhìn đến người bên cạnh Tô Thi Thi kia đang cúi đầu hoàn toàn không để ý tới Hỗ phó tổng, khóe miệng ngoéo... một cái.

Cô gái này làm lơ anh ta ở đây hồi lâu, thật cao hứng đúng không?

Anh ta nghiêng người, vuốt mũi mỹ nữ áo đỏ kia, ôn nhu nói: "Lena, tôi đang theo đuổi Tô tiểu thư, hôm nay rất không dễ dàng mới có cơ hội gặp mặt cùng cô ấy, đương nhiên phải vội đến đây."

"A?" Lena trừng mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Cô có nghe lầm hay không? Vị công tử đào hoa này vậy mà lại chủ động theo đuổi người khác? Từ trước đến nay đều là bọn con gái các cô hướng trên người anh bổ nhào đến.

Cô ta lại quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, trong lòng sát khí đằng đằng tỏa ra ngoài.

"Lại là cô gái này! Bộ dáng lại khó coi, thật không biết có chỗ nào hấp dẫn người! Quả nhiên còn dám cướp đoạt người đàn ông mà Ngọc Tường thích!"

Cô cùng Đoàn Ngọc Tường là bạn thân, lúc trước nghe nói một chút chuyện về Tô Thi Thi, đối với Tô Thi Thi ấn tượng xấu tới cực điểm.

Giờ phút này lại nhìn thấy người đàn ông mà cô ta thích lại chính mồm nói đang theo đuổi Tô Thi Thi, tức giận đến cái mũi của cô ta đều phải méo lệch.

"Tô tiểu thư, người ta đang cùng cô nói chuyện, cô không phản ứng lại có phải hay không quá không lễ phép rồi hả?" Lena lạnh giọng nói.

Tô Thi Thi nhướng mày, cio gái này thật khiến cho người ta không thể nào hiểu nỗi.

Cô nhàn nhạt liếc cô ta một cái: "Xin hỏi tôi quen biết cô sao?"

"Nghe nói mẹ cô chết sớm, khó trách không ai dạy, quả nhiên không có gia giáo." Cô ta trong mắt đều là khinh thường.

Về việc vị tiểu thư này bị Đoàn gia đuổi ra khỏi, cô ta đúng là nghe qua không ít lời đồn đại.

Cho dù lúc trước Tô Thi Thi ở trong TV nói những lời này, cô ta vẫn lại là cho rằng đó là Tô Thi Thi cố ý vặn vẹo sự thật.

Ở trong mắt cô ta, Đoàn Ngọc Tường mới đúng là tiểu thư khuê các, cô ta không có khả năng sẽ lừa gạt cô! (Mấy kẻ xấu xa thì giống nhau mà, lời xạo thì tin, thật lại ko tin. Quả là ngu ngốc

159. Chương 159: Đối Với Em Tôi Là Gì?

Edit: KalyVng

Beta: Twinsyl

Trong quán cà phê, chỉ còn lại tiếng thét chói tai của một người phụ nữ.

"A! Tô Thi Thi, tôi muốn giết cô!" Lena gian nan bò vào dưới gầm bàn, cả đầu cũng không dám lộ ra.

Tô Thi Thi bị Bùi Dịch ôm vào trong ngực, trên đầu lại bị áo khoác của anh che lại, không thấy việc bên ngoài, chỉ nghe Bùi Dịch nhàn nhạt nói:

"Đi theo tôi, đừng lộn xộn."

"Anh..." Tô Thi Thi vốn định bắt anh quay lại đem áo khoác phủ lên người Lena, liền nghe tiếng Lena khóc lớn lên.

"Tô Thi Thi, cô khinh người quá đáng, tôi tới cùng có chọc tới cô sao? Cô đối với tôi như vậy! Cô muốn câu dẫn Hỗ phó Tổng là chuyện của cô, tôi đâu có làm chướng ngại cho cô? Cô tại sao lại ác như thế?"

Tô Thi Thi bấu chặt lưng Bùi Dịch, tức giận nghiến răng.

Năng lực đổi trắng thành đen, quả không thua Đoàn Ngọc Lộ!

Cô đúng là bị đập đầu rồi mới có ý nghĩ muốn cứu cô ta!

"Đem cái bàn kéo ra." Trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tựa vào trên người Bùi Dịch, cười rộ lên.

Đắc tội ai cũng đừng đắc tội Bùi Dịch!

Tô Thi Thi chỉ nghe đến bên cạnh truyền đến một trận tiếng bước chân, giống như có người đến gần, Ngay sau đó liền nghe đến tiếng Lena thét chói tai.

"Không cần! Hỗ tổng cứu tôi!"

Hỗ phó tổng nhìn cũng chưa từng nhìn Lena một cái, đứng lên cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

"Bùi tiên sinh, hân hạnh."

Tô Thi Thi nghe được giọng nói của anh ta, nhướng mày. Cô cảm giác được thân thể Bùi Dịch khẽ bất động.

“Hỗ tiên sinh, thật có nhã hứng.” Bùi Dịch trên mặt nhìn không ra cảm xúc, đưa tay ra cùng Hỗ phó tổng bắt tay.

Vị Hỗ phó tổng này tuy không có thực quyền, nhưng hai người tại những bữa tiệc rượu bàn chuyện làm ăn cũng từng gặp mặt không ít lần. Huống chi, Bùi Dịch biết thân phận thật của anh ta, dù sao cũng phải nể mặt.

“Tôi cũng không phải đối với mọi người đều có nhã hứng như vậy.” Hỗ phó tổng nhìn Bùi Dịch, ảm đạm cười, đem ánh mắt rơi vào người Tô Thi Thi đang trong lòng anh.

“Tô tiểu thư, chúng ta sau này gặp lại.”

Tô Thi Thi run một phen, đột nhiên có cảm giác rất lạnh.

Cô gần sát Bùi Dịch, cảm thấy được tâm trạng anh không có chút biến động, mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô lúc này hiểu Bùi Dịch hai lần trước tức giận, rất có khả năng liền là vì vị Hỗ phó tổng này.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi rất nhanh liền rời khỏi quán cà phê, phía sau Tống Trọng Hạo bị mọi việc làm mơ hồ, vừa thấy Tô Thi Thi bị người khác mang đi, vội vàng cầm bản vẽ đuổi theo.”Bùi Dịch, anh đừng làm càn!”

Bên ngoài quán cà phê, Tô Thi Thi ôm cổ Bùi Dịch, hạ giọng nói.

Anh ôm ấp cô làm cái gì? Nơi này là chỗ công cộng nha.

Bùi Dịch không nói chuyện, ôm cô đi về phía trước.

Một lát sau, chỉ nghe có thanh âm mở cửa, trong nháy mắt, Tô Thi Thi đã bị đặt ở ghế sau.

Tô Thi Thi mở to mắt trừng anh

Chết tiệt, cô suy nghĩ lung tung cái gì chứ!

“Nếu em muốn, tôi có thể thành toàn cho em.” Người ngồi bên cạnh kia giọng trầm xuống, Bùi Dịch nhích lại gần.

Tô Thi Thi vội vàng lấy áo khoác, hướng bên cạnh né tránh: “Anh hiểu lầm rồi.”

Cô chăm chú nhìn bên ngoài, nói sang chuyện khác: “Vừa rồi tôi nghĩ muốn anh đem áo khoác che áo cho vị tiểu thư kia, anh che đầu tôi làm gì?”

“Tôi tại sao lại phải đi cứu người không liên quan tôi?”

Bùi Dịch sắc mặt khẽ trầm, cô gái này bị người ta mắng thành cái bộ dạng này còn muốn cứu người sao?

“Cái kia… Nói sao cũng là tôi hại cô ta bị khỏa thân.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tuy nhiên cô cực kỳ tức giận khi Lena mắng mẹ cô, nhưng cô cũng không nghĩ tới để cho cô ta thảm hại như vậy. Đổi lại thì bất kì người con gái nào đều chịu không nổi như vậy.

“Tô Thi Thi, em bỏ rơi tôi chạy đến đây chính là vì đi gặp họ Hỗ kia?” Bùi Dịch nhớ tới ánh mắt khiêu khích vừa rồi của anh ta, sắc mặt triệt để trầm xuống.

“Tôi đến gặp mặt sư huynh, người kia da mặt dày đi theo tôi muốn sao?” Tô Thi Thi nói xong, xem bên ngoài, “Sư huynh?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ngoài xe truyền đến tiếng gõ cửa: “Sư muội, em mở cửa để cho anh đi lên với.”

Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, vội vàng mở cửa xe.

Nháy mắt tiếp theo, Tống Trọng Hạo giống con khỉ chạy trốn nhảy lên xe, vỗ ngực nói: “Làm anh sợ muốn chết! Người phụ nữ điên kia thật là khủng khiếp. Loại này phải bị bắt vào trại giam vài ngày!”

Tô Thi Thi tim đập loạn lên, nhìn chằm chằm Tống Trọng Hạo hỏi: “Sư huynh, anh hẳn không là…”

"Không sai, anh vừa mới báo cảnh sát, cảnh sát nói lập tức liền đến." Tống Trọng Hạo lau mồ hôi, "Cô ta vừa rồi muốn cởi áo của anh, thật sự là quá khủng bố rồi."

Tô Thi Thi:….

Sư huynh, bịp bợm quả thực đạt tới đỉnh cao.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn sau xe. Chỉ thấy nơi xa đã có xe cảnh sát đến.

Nén bi thương… Cô ở trong lòng thay vị Lena tiểu thư kia bi ai vài giây.

Tống Trọng Hạo quay đầu liền đem chuyện kia quên đi, đưa bản thiết kế nói: "Sư muội, vừa rồi cái công thức này anh đã nghĩ ra, nhưng cái cổng vòm này thiết kế lại vẫn có chút không tương đối, chúng ta nên xem lại."Tô Thi Thi nhìn một chút sang chỗ Bùi Dịch đang ngồi bên cạnh, mặt đã rất đen, quay đầu đối với Tống Trọng Hạo nói: "Sư huynh, chiếc xe này phải đi sân bay, nếu không chúng ta xuống xe trước?"

Vừa dứt lời, Bùi Dịch dùng ánh mắt giết người nhìn qua

"Tô tiểu thư, em lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không có gì!"

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền làm phản, đối với Tống Trọng Hạo nghiêm trang nói: "Sư huynh, tôi cùng Bùi tiên sinh hiện tại muốn ra nước ngoài đi công tác, nếu không anh chờ em trở lại?"

"Đi công tác?" Tống Trọng Hạo trong mắt mê mang nhất thời biến thành hỏa hoa, "Xuất ngoại, vừa lúc có thể tìm chút cảm hứng. Mang anh cùng đi đi!"

"A?" Lần này đến phiên Tô Thi Thi anh bắt kẹt rồi.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch, dùng ánh mắt hỏi anh làm sao đây.

"Sư huynh, anh mang hộ chiếu sao?" Tô Thi Thi hỏi.

"Không có." Tống Trọng Hạo ngây ngẩn cả người.

Tô Thi Thi cười gượng: "Vừa lúc em cũng không có mang."

Cô nói xong quay đầu nhìn Bùi Dịch lấy lòng: "Nếu không để chúng tôi xuống xe đi, không hộ chiếu cũng không thể…"

"Không cần, chúng ta đi máy bay riêng."

Tô Thi Thi:…

Cô vẫn lại là ít nói sẽ tốt hơn.

Tống Trọng Hạo vừa nghe, lập tức an tâm, cúi đầu tiếp tục nhìn bản vẽ, tiếp tục mắt điếc tai ngơ với chuyện xung quanh.

Đợi cho đến lúc xuống xe ở sân bay, Bùi Dịch ở phía trước đi rất nhanh.

Tô Thi Thi bước nhỏ theo sau, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh: "Anh giận sao?"

Bùi Dịch lãnh nghiêm, không nói.

Tô Thi Thi bắt lấy một đầu ngón tay của anh, nói: "Tôi thật sự không biết vị Hỗ tổng kia cũng ở nơi đó. Hắn lừa dối sư huynh tôi đến làm ở công ty hắn, tôi chính là đang buồn bực lắm. Anh cũng đã nhìn ra, sư huynh tôi, người này vừa gặp phải việc suy nghĩ vẽ bản thiết kế không thông, chỉ số thông minh liền bằng không. Anh ấy lần này rõ ràng bị lừa gạt."

Tô Thi Thi càng nói càng tức giận.

Không được, trở về cô nhất định phải bắt sư huynh cô nghỉ việc ở xây dựng Minh Đỉnh, bằng không sẽ bị cái tên họ Hỗ kia gặm đến xương cốt cũng không còn!

"Em cực kỳ quan tâm sư huynh em." Bùi Dịch nói như khẳng định, ánh mắt trầm trầm nhìn về phía trước.

"Tôi…"

Tô Thi Thi sửng sốt, giật mình phản ứng kịp. Thì ra là anh ăn dấm chua với sư huynh.

Lưu Thi Thi nói: "Có một số người, tuy mới gặp nhau lần đầu tiên, liền cảm thấy được là bạn tốt, mà còn đời này chỉ có thể là bạn tốt nhất."

Tô Thi Thi trước mắt giống như hiện ra cảnh tượng năm đó, lần đầu tiên gặp Tống Trọng Hạo.

Cô cười cười: "Khi đó tôi đi nộp bài tập cho giáo viên, bị một bạn học vu cáo hãm hại nói tôi sao chép thiết kế của anh ta. Lúc ấy sư huynh tôi vừa lúc cũng ở đó, anh chỉ là nhìn thoáng qua bản thiết kế, đã nói là tôi bị oan."

"Bùi Dịch, anh biết không? Khi đó tôi với anh ấy là lần đầu tiên gặp mặt, thậm chí trước đó còn chưa từng nghe nói qua tên của tôi. Nhưng tất cả mọi người đều không tin tôi, là anh ấy đứng ra đảm bảo giúp tôi giải oan. Tôi thừa nhận tôi cùng sư huynh trong lúc đó có một loại cảm giác hiểu rõ nhau, rất nhiều người hâm mộ không nghĩ đó là tình bạn."

Bùi Dịch dừng bước, thâm sâu nhìn cô, thật lâu sau, hỏi: "Vậy còn tôi? Hiện tại trong mắt em tôi là gì?"

Tô Thi Thi sững sờ nhìn anh, chợt cong khóe miệng, phun ra hai chữ: "Đàn ông!"

Cô nói xong liền hướng tới phía trước chạy đi.

"Đàn ông?"

Bùi Dịch trong lòng giống như bị lấp đầy muối, rồi lại bị rót vào một tầng mật, lại mặn lại ngọt.

"Đàn ông phải không?" Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại. Anh làm cho cô biết, ý nghĩa của hai chữ đàn ông này!

Khi máy bay hạ cánh, đã trải qua mười mấy giờ. Tô Thi Thi vừa xuống đất, mới vừa mở điện thoại, Ôn Ngọc liền gọi đến.

"Thi Thi, cô không cần khổ sở, một… Chỉ là một người đàn ông mà thôi, không cần bận tâm! Cô không cần giữ trong lòng…" Ôn Ngọc khóc nói.

"Hả?" Tô Thi Thi lờ mờ.

Đột nhiên lại xảy ra chuyện gì nữa?

Cả nhà cuối tuần vui vẻ. Bạn mới ngủ dậy

160. Chương 160: Chừa Chút Khí Lực

Edit: KalyVng

Beta: Twinsyl

"Thi Thi, cô đừng đau lòng."

Ôn Ngọc ở đầu bên kia điện thoại còn chưa nói xong, liền khóc lên.

Tô Thi Thi như lọt vào trong sương mù, nghe cô ấy khóc tâm đều nát, vội hỏi: "Cô đừng vội. Nói cho tôi biết tới cùng là xảy ra việc gì."

Ôn Ngọc thút tha thút thít, khóc hồi lâu cũng chưa nói ra một câu nào.

Tô Thi Thi gấp gáp vô cùng, quay đầu nhìn Bùi Dịch ở phía sau hỏi: "Tần Phong có phải hay không khi dễ Ngọc rồi hả?"

"Xảy ra chuyện gì?" Bùi Dịch nhướng mày, liếc cô một cái, cầm điện thoại trực tiếp bấm số Tần Phong.

“Không có… Không liên quan đến… Tần tiên sinh.” Ôn Ngọc nghe được Tô Thi Thi nói, một bên khóc thút thít vừa nói.

“Tới cùng xảy ra chuyện gì? Cô vừa rồi nói cái gì tôi không cần thương tâm? Là chuyện của tôi sao?” Tô Thi Thi dẫn lại tính tình hỏi.

Ôn Ngọc vốn lá gan nhỏ, hiện tại nhất định là đã xảy ra cái gì trọng đại, dọa cô ấy thành cái dạng này.

“Tôi… Cái kia… Cô không biết sao?” Ôn Ngọc muốn nói, nhưng cẩn thận suy nghĩ, Tô Thi Thi giống như không biết chuyện gì. Ôn Ngọc do dự muốn hay không nói cho cô biết.

Tô Thi Thi càng nghe càng nóng vội, cô hít sâu một hơi, nói: “Bà cô của tôi, tôi van cô, trước tiên là nói tại sao khóc được chưa?”

3 phút sau…

Tô Thi Thi im lặng nhìn trời.

Đây là sao vậy!

Ôn Ngọc khóc là vì cho rằng Tô Thi Thi bị Bùi Dịch bỏ rơi.

Bọn họ lúc trước ở trong quán coffee xảy ra chuyện, vừa lúc bị phóng viên chụp lén. Lúc ấy Tô Thi Thi bị áo khoác của anh che đầu, nhìn không ra là ai, chỉ nhìn đến Bùi Dịch thật cẩn thận che chở cô rời đi.

Khó trách lúc trước Bùi Dịch dùng áo của mình che mặt Tô Thi Thi, hẳn là sớm biết bên ngoài có phóng viên.

Các phóng viên không biết người kia là Tô Thi Thi, thêm mắm thêm muối nói Bùi Dịch có tình yêu mới. Ôn Ngọc nhìn đến liền nóng nảy.

Tô Thi Thi khuyên can mãi đem chuyện này giải thích rõ ràng, khuyên thật lâu, Ôn Ngọc mới ngừng khóc.

Một khác, Bùi Dịch cũng vừa nói chuyện điện thoại xong.

“Anh không nói với anh ta cái gì chứ?” Tô Thi Thi nhìn chằm chằm di động Bùi Dịch, thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Trễ rồi, Tần Phong đã qua tìm Ôn tiểu thư.”

Tô Thi Thi khóe miệng rút gân co giật. Cô có phải hay không lại làm chuyện sai rồi hả?

“Hẳn sẽ không gặp chuyện không may đi?” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói, “Ngọc giống như đối Tần Phong hiểu lầm rất nhiều, vừa rồi đều đã thiếu chút nữa gọi anh ta là biến thái, anh ta như vậy đi qua có thể hay không dọa đến cô ấy?””Tô tiểu thư, em vẫn lại là trước hết nghĩ cho chính mình đi.”

Bùi Dịch nói xong lành lạnh lườm người phía sau cô một cái, nơi đó Tống Trọng Hạo chính là đang ôm một đống bản vẽ, sốt ruột vội vàng hoảng hốt chạy tới.

“Sư muội, các người đi cũng không bảo tôi? Tôi thiếu chút nữa liền bị bỏ rơi!”

Tô Thi Thi xấu hổ cười nói: “Sư huynh, nơi này lạ nước lạ cái, anh nên theo sát. Hai ta đều không mang theo hộ chiếu, giống như giai cáp vô sản một dạng, bỏ đi liền thảm rồi.”

“Nói đúng. Sư muội, em rể nhìn giống như tính tình không tốt lắm, em chớ chọc cậu ấy. Nếu lỡ cậu ta dưới cơn giận dữ ném chúng ta ở đây liền xong rồi.”

Phía trước có người đang buồn bực nghe đến hai chữ “Em rể”, tức giận trong lòng nhất thời liền giảm xuống.

Trong số mấy trăm cái bóng đèn, chỉ có người này nhìn tựa hồ cũng thuận mắt rất nhiều.

Chỉ là loại này cảm giác tốt không duy trì tới một giờ, lúc tới khách sạn nhận phòng, Bùi Dịch quả thực nghĩ muốn bóp chết cái tên Sư huynh này!

Tống Trọng Hạo cầm lấy cánh tay Tô Thi Thi chết sống không chịu buông: “Sư muội, em phải giúp anh giải quyết vấn đề, em cũng không thể bỏ mặc anh.”

Tô Thi Thi không biết giải thích làm sao: "Sư huynh, chúng ta chỉ là cách nhau cái vách phòng thôi. Hiện tại là hai giờ sáng rồi, chúng ta ngày mai nói tiếp được không?"

Tô Thi Thi vừa nói vừa ngáp, thật sự mệt chết cô rồi.

"Không được, anh ngủ không được!" Tống Trọng Hạo lắc đầu, khuyên không được Tô Thi Thi, muốn lôi kéo Bùi Dịch đứng ở một bên nhờ giúp đỡ.

Tô Thi Thi tim đạp liên hồi, vội vàng chắn trước mắt Bùi Dịch.

Cô muốn điên rồi. Không thấy được Bùi Dịch sắc mặt đã khó coi lắm rồi sao?

Cô trái lại không sợ Bùi Dịch phát giận. Cô chỉ sợ anh không phát giận, mà âm thầm xử lí thì thật đáng sợ.

Cô đúng là tận mắt thấy qua Tần Phong bị anh chỉnh có bao nhiêu thảm!

"Tống tiên sinh nghĩ muốn cùng chúng tôi ở chung phòng?" Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo liều mạng gật đầu.

"Tốt lắm, chúng ta cùng chung phòng, phòng này đủ lớn." Bùi Dịch nói xong, ôm bả vai Tô Thi Thi, hướng phòng đi đến.

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Bùi Dịch.

Không phải, chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch cúi đầu lành lạnh liếc nhìn cô một cái: "Tô tiểu thư không phải nên khen ngợi tôi dễ gần sao?"

Dễ gần…

Là lòng dạ hiểm độc thì có!

Tô Thi Thi nhìn phòng Tổng Thống tráng lệ, bước chân càng ngày càng chậm, cảm thấy được sắp gặp chuyện không may.Nhưng sư huynh đơn thuần của cô, đã ngây thơ theo sát tiến vào.

Vào trong phòng, Bùi Dịch buông Tô Thi Thi ra, quay đầu đối với Tống Trọng Hạo nói: "Tôi với Thi có việc bận rộn. Chờ em ấy xong việc, trở ra cùng anh thảo luận."

"Oke! Em rể, cậu thật sự là quá tốt rồi!" Tống Trọng Hạo cảm kích gần như muốn khóc.

"Đợi một chút… Chúng ta không bận…" Tô Thi Thi còn chưa nói xong, đã bị Bùi Dịch kéo vào bên trong phòng ngủ.

"Ầm."

Cửa phòng ngủ bị đóng, Tô Thi Thi sợ tới mức khẽ run rẩy, cảnh giác nhìn Bùi Dịch: "Anh làm gì?"

Bùi Dịch đem áo khoác tùy ý vứt trên mặt đất, vừa đi vừa cởi cúc áo sơmi.

Tư thái bừa bãi lại tao nhã thong thả như một con báo, chính đang chậm rãi hướng đến con mồi.

Tô Thi Thi nuốt nước bọt, thân thể không ngừng lui về sau: "Anh đừng làm càn, sư huynh còn đang ở bên ngoài…"

Cô nói đến một nửa, trong đầu đột nhiên một ánh sáng chớp lóe, mắt trừng lớn.

"Anh hẳn không phải muốn…"

"Em nói xem?" Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi nói.

Dám quấy rầy anh cùng vợ ở chung, chán sống rồi!

"Này, anh đừng xằng bậy!"

"A, Bùi Dịch, anh như vậy hơi quá đáng!"

"Ưm…"

Phản kháng không bao lâu lại biến thành tiếng kêu trầm thấp, người đàn ông này mỗi lần chỉ biết dùng duy nhất chiêu này!

Tô Thi Thi cầu nguyện nơi này cách âm hiệu quả một chút.

Cô mới nghĩ, bên ngoài liền truyền đến Tống Trọng Hạo kêu la: "Sư muội, em nhớ chừa chút khí lực ra đây cùng anh thảo luận bản thiết kế!"

Chừa chút khí lực…

Tô Thi Thi muốn khóc.

"Bùi Dịch, anh là đồ cầm thú!" Tô Thi Thi tức giận đến cắn người đàn ông trên người mình.

Chỉ là đau đớn đối với anh không là gì, Tô Thi Thi rất nhanh liền ngay cả khí lực kêu to đều không có.

Tống Trọng Hạo đáng thương tội nghiệp bên ngoài nghe xong cả đêm, mãi đến gần sáng, sư muội anh cũng chưa xong việc.

Tô Thi Thi thức dậy, Bùi Dịch đã rời giường đi họp. Cô mở cửa phòng ngủ ra vừa thấy, thiếu chút nữa đã giật mình.

"Sư huynh, anh có khỏe không?"

Chỉ thấy sư huynh cô ngồi ở trên ghế sofa, hai vành mắt đen, ánh mắt yếu ớt nhìn cô. Bộ dạng giống như là oán phụ.

"Sư muội, em cuối cùng cũng xong việc, nhanh nhìn xem bản vẽ của anh, cái cổng vòm này lại vẫn có chút không thích hợp." Tống Trọng Hạo vô lực nói.

"A…, tốt."

Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, người chuyên nghiệp giỏnh như sư huynh cô như thế, cô thật sự là lần đầu tiên gặp.

Thảo luận một chút, cả buổi sáng đều trôi qua. Tô Thi Thi đã đói bụng, nhưng nhìn đến sư huynh cô vành mắt đậm đen, cô yên lặng nuốt trở vào.

Rất không dễ dàng đem vấn đề cổng vòm giải quyết, Tô Thi Thi nghĩ sẽ đi ăn cơm, nhưng sư huynh cô ngay sau đó lại ném ra một vấn đề khác.

Tô Thi Thi gần như muốn khóc: "Sư huynh, thiết kế trang trí trần nhà đã cực kỳ hoàn mỹ rồi."

"Không được, anh cuối cùng cảm thấy cồn thiếu chút gì."

Tô Thi Thi phải ăn rồi mới tính tiếp được. Cô thừa dịp Tống Trọng Hạo không chú ý, vụng trộm chạy ra ngoài.

Không ra ngoài, cô tuyệt đối sẽ đói đến choáng quáng.

"Sư muội, em muốn đi đâu?" Tô Thi Thi vừa mới mở cửa, phía sau liền truyền đến thanh âm ai oán cuả sư huynh cô

Ngay sau đó, bên ngoài lại truyền đến một giọng nam.:,

"Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Hỗ điên khùng?

Sắc mặt Tô Thi Thi cứng đờ, cho rằng chính mình nghe lầm, còn không phản ứng kịp, bên trái lại truyền đến một thanh âm.

"Tô Thi Thi, em đang làm cái gì?"

Bùi Dịch?

Sao anh lại đột nhiên trở lại?

Xong rồi, có phải là trùng hợp hay ngẫu nhiên!

Tui mới ngủ dậy. Ăn cái đã. Rồi ngủ tiếp đây pipi mọi người

161. Chương 161: Đều Đã Gặp Mặt

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Twinsyl

"Ầm!"

Một thanh âm vang dội của tiếng đóng cửa, nhất định là tiếng động lớn nhất thế giới.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn cánh cửa màu nâu đỏ trước, cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn tay Tống Trọng Hạo.

Vừa rồi liền là cái tay này, lôi cô trở về, rồi mới " ầm" một tiếng đóng cửa lại.

"Sư huynh, Bùi Dịch bị anh nhốt ở bên ngoài rồi." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Cô thật sự cũng bị anh ta hại chết, không cần nghĩ cũng đều biết được hiện tại sắc mặt Bùi Dịch lại có nhiều khó coi. Nhất là trước mặt Hỗ điên khùng kia, nhốt anh ở bên ngoài.

Tô Thi Thi thân thể run run một phen, hoàn toàn không dám nghĩ tiếp.

"Xong đời rồi… Sư muội, em sao lại không nói cho anh biết một tiếng?"

Tống Trọng Hạo mặt suy sụp xuống, khẩn trương hỏi han: "Hiện tại làm sao đây? Anh có phải sẽ chết cực kỳ thảm phải không?"

Vị Bùi tiên sinh kia tính tình cũng không tốt, anh ta có thể hay không bị vứt ở trong này?

"Còn có thể làm sao đây?" Tô Thi Thi lắc đầu, làm bộ muốn đi mở cửa, Tống Trọng Hạo nhất định giữ cô lại.

"Cậu ấy không có thẻ mở cửa sao? Chúng ta khẩn trương đem bản vẽ tiếp tục thảo luận các vấn đề còn lại cho thật tốt. Đến lúc đó muốn chém giết muốn róc thịt thì tùy ý cậu ấy!"

Tô Thi Thi dở khóc dở cười. Sư huynh cô lúc này vậy mà còn quan tâm hoàn thành cho xong bản thiết kế.

Hai người đang nói chuyện, chỉ nghe thấy cửa truyền đến một tiếng động nhỏ, "cạch" 1 cái lập tức tay cầm cửa liền xoay vặn bắt đầu chuyển động.

Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo hoảng sợ nhìn về cánh cửa dần dần mở ra, trong tầm mắt xuất hiện khuôn mặt của người đàn ông lạnh lùng.

"Sư muội, em cũng mệt mỏi rồi, anh đây nên đi ngủ để bổ sung năng lượng." Tống Trọng Hạo quay đầu bỏ chạy.

"Tống Trọng Hạo, anh là cái đồ không nghĩa khí!"

Tô Thi Thi ngầm tốn hơi thừa lời, ngửa đầu lấy lòng, nhìn Bùi Dịch: "Thật sự không liên quan tới tôi, cửa là do anh ta khoá."

"Vậy sao?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, tháy Tô Thi Thi tầm mắt xem bên ngoài, lạnh giọng hỏi: "Rất muốn ra ngoài?"

Tô Thi Thi không hiểu rõ ràng được ý tứ của Bùi Dịch, theo bản năng gật đầu.

Cô bị sư huynh cô hành hạ điên rồi, đương nhiên nghĩ muốn ra đi.

"Tô Thi Thi, em ngứa da phải hay không? Anh ta đến đây tìm em nên rất vui vẻ đúng không?" Bùi Dịch sắc mặt nhất thời liền trầm xuống.

"Cái gì?" Tô Thi Thi quay đầu không thể nào hiểu nổi nhìn anh, "Anh đang nói người nào… Anh là nói, người điên kia?"

Tô Thi Thi nói xong liền đi đến, lôi kéo tay Bùi Dịch khẩn trương nói: "Anh vừa rồi đuổi anh ta đi chưa? Anh ta hẳn không xông tới đi? Tôi cùng anh nói, người này quả thực đầu óc có bệnh, anh ta sao lại chạy đến nơi đây? Xong rồi, chúng ta vẫn lại là đi trước đi!"Cô gái này…

Bùi Dịch khóe miệng giật giật, đem tay cô kéo ra: "Hay lắm, diễn cũng quá khoa trương rồi."

Tô Thi Thi tay rút về, trợn mắt nhìn anh: "Chẳng thế thì anh nghĩ tôi thế nào? Rõ ràng tôi là người bị hại, làm như tôi đi ăn vụng bị bắt gặp phải cố nói dối để lấp liếp vậy."

Bùi Dịch cũng không phải thực sư tức giận, chẳng qua cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy cái người họ Hỗ kia ở đây mà thôi.

"Cách anh ta xa một chút. Hôm nay nên ở lại ở trong phòng, không cần ra ngoài."

Bùi Dịch vừa dứt lời, bên trong liền truyền đến giọng Tống Trọng Hạo: "Em rể, cậu yên tâm. Tôi nhất định giám sát sư muội giúp cậu, tuyệt đối không cho em ấy ra khỏi phòng nửa bước!"

"Tống Trọng Hạo!" Tô Thi Thi thét chói tai, người này quá không nghĩa khí rồi!

"Vậy thì xin nhờ sư huynh rồi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, vào phòng, chỉ chốc lát cầm một phần văn kiện ra ngoài.

"Tôi còn muốn đi họp, em ở chỗ này chờ tôi. Đói bụng thì gọi cơm ăn."

"Tôi… Được." Tô Thi Thi cuối cùng yên lặng gật gật đầu, ánh mắt xẹt qua phần văn kiện Bùi Dịch đang cầm trên tay kia, trong lòng ấm áp.

Anh là về đây để nhìn cô phải không? Bằng không đại khái có thể để cho thư ký đến đây lấy văn kiện mà.

Người đàn ông này có đôi khi, luôn luôn làm cho người ta không nắm bắt được cảm xúc nhưng cũng rất cảm động.

Cô vốn là nghĩ đi ngắm biển. Tối hôm qua lúc đến đây, cô nhìn thấy cách không xa khách sạn này chính là một bờ cát vàng.

Nhưng mà Bùi Dịch đột nhiên đi công tác khẳng định là có việc gấp. Anh đã bởi vì bọn họ mà chậm trễ cực kỳ nhiều thời gian, cô không nghĩ muốn lại cho anh ấy thêm phiền toái.

Nhất là người điên kia cũng đến nơi này, Tô Thi Thi càng không có tâm tình đi ra ngoài.

"Ngoan một chút." Bùi Dịch hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, rất nhanh liền đi rồi.

Chờ anh vừa? Tô Thi Thi thu lại cảm xúc trên mặt, quay đầu liền hướng về phía Tống Trọng Hạo đánh móc sau gáy: "Sư huynh, anh cũng dám bán đứng em!"

"Sư muội, chuyện này cũng chẳng liên quan tới anh. Thật sự là em tìm đàn ông quá khủng bố rồi! Em không biết, lúc vừa rồi cậu ta ra ngoài nói chỉ cần dám để cho em đi ra cái cửa này một bước, liền khiến cho anh vĩnh viễn đợi ở chỗ này!"

Tống Trọng Hạo nói xong ôm lại ôm ấp cánh tay mình, bộ dáng sợ hãi không thôi.

Tô Thi Thi triệt để chịu thua bọn họ rồi.

Hai con người khó đóan này!

Thời điểm Bùi Dịch trở về, Tống Trọng Hạo đang ngủ bù, Tô Thi Thi ngồi ở cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đây là Tô Thi Thi lần đầu tiên xuất ngoại, nhìn thành phố xa lạ bên ngoài cửa sổ, trong lòng có một tầng nhàn nhạt vẻ u sầu nảy sinh.

Cô là làm bên thiết kế, tạo ra chính là nhà. Cô thiết kế nhà rất nhiều cho người ta, giúp bọn họ có chốn về thoải mái. Nhưng còn cô, cô nên thuộc về nơi nào? Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình giống như là một cây bèo trôi, lại vẫn đang khắp nơi phiêu diêu.

"Suy nghĩ cái gì?" Bên cạnh truyền đến giọng nói ôn nhu của một người đàn ông.

Tô Thi Thi hoàn hồn, quay đầu hướng về phía anh cười nói: "Anh đã về."

Chỉ là vô cùng đơn giản một câu, Bùi Dịch lại thất thần ngay tại chỗ.

Loại cảm giác này giống như vợ chờ chồng trở về, đối với anh nói: Anh đã về.

"Tô Thi Thi, từ giờ trở đi, hãy suy sét về việc cầu hôn của tôi!"

Bùi Dịch đột nhiên ôm lấy Tô Thi Thi, để cằm tại trên vai cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, nhưng bây giờ, những lời cự tuyệt không hiểu tại sao nói không ra miệng.

Có lẽ là tại nơi đất khách quê người không nơi nương tựa, để cho cô càng thêm muốn có một gia đình, có lẽ là anh ấy giờ phút này quá ôn nhu.

Cô ma xui quỷ khiến gật đầu: "Được."

"Nhớ kỹ lời em đã nói hôm nay." Bùi Dịch ôm chặt cô, bá đạo nói.

Vẫn lại là như thế bá đạo…

Tô Thi Thi trong lòng kiều diễm bị nháy mắt đánh tan, buồn bực đẩy anh ra, hỏi: "Anh xong việc, chúng ta có phải hay không phải đi về rồi?"

Bùi Dịch sắc mặt đen lại, cô gái này thật là cạn lời.

"Đi thay quần áo." Bùi Dịch nói xong liền hướng tới quầy bar đi đến.

Tô Thi Thi có chút rầu rĩ không vui. Rất không dễ dàng ra nước ngoài một lần, còn không được đi dạo chung quanh liền phải đi về rồi.

Thời điểm Tô Thi Thi bước ra ngoài, Bùi Dịch đã đổi một bộ quần áo mới.

Bùi Dịch nhìn thấy cô khi đó rõ ràng sửng sốt một phen.

Tô Thi Thi trước giờ bởi vì công việc nên diện đồ công sở là đa số.

Giờ phút này cô thay đổi một bộ váy dài màu xanh da trời, lớp vài mỏng ôm thân thể của cô, cảm giác nhẹ nhàng thanh khiết. Nhất là khi nhìn thấy đôi mắt to tròn cuốn hút của cô, phảng phất như tiên nữ đang dạo chơi chốn nhân gian.

"Đi thôi." Bùi Dịch định thần, xoay người hướng tới cửa đi đến.

" Sư huynh thì phải làm sao đây?" Tô Thi Thi lo lắng Tống Trọng Hạo ngủ trên ghế sofa.

Bùi Dịch cước bộ ngừng một trận, quay đầu lạnh lùng nhìn cô: "Thi Thi, tôi đã cảnh cáo em, nếu lần nữa để cho tôi từ trong miệng em nghe được cái tên của người đàn ông khác, anh ta chắc chắn cực kỳ thảm!"

"Này!" Tô Thi Thi không nói gì, cô tuyệt đối tin tưởng anh có thể làm được.

Thôi, sư huynh cô nói thế nào cũng là một người đàn ông, nói thế nào chẳng lẽ không có khả năng, có biện pháp trở về?

Đến chỗ cửa, Tô Thi Thi cố ý thả chậm bước đi, để cho Bùi Dịch đi trước.

Bùi Dịch đối với biểu hiện của cô cực kỳ vừa ý, ôm lấy vai cô, sát vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Em yên tâm, anh ta hiện tại không rảnh tới quản em."

"Âm hiểm!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh ta. Không cần nghĩ cũng đều biết, người đàn ông này sau lưng nhất định đã sử dụng ám chiêu gì rồi.

Chỉ là lúc cô đang đi ra ngoài, phát hiện Bùi Dịch vậy mà mang theo cô hướng bờ biển đi tới.

Cô tự giữ chặt tay anh, hỏi: "Không phải muốn về nước sao?"

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô: "Tôi có nói thế sao? Giống như vẫn đều là Tô tiểu thư chủ quan suy đoán."

"Tôi… Anh muốn mang tôi ra ngoài vui chơi cứ việc nói thẳng, cứ làm bộ thần bí làm gì?" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vui vẻ hướng bờ cát chạy tới.

Bùi Dịch đuổi theo, xoa nhẹ tóc của cô nói: "Tôi muốn qua bên biệt thự ở bờ biển kia gặp một vị tiền bối, em ở chỗ này chờ tôi."

"Được."

Tô Thi Thi híp mắt, cười đến mi mắt đều nhanh không có. Cô đâu muốn quản Bùi Dịch đi làm cái gì. Cô hiện tại chỉ nghĩ muốn đi trên bờ cát chạy vui đùa.

Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng của cô, trong mắt sủng nịch chớp lóe rồi biến mất, hận không thể ở lại cùng cô.

Bên kia, trong phòng tổng thống của khách sạn, một người đàn ông đang nơm nớp lo sợ thông báo sự việc.

"Đã xác nhận là người bên phía Bùi Dịch đang âm thầm thu mua cổ phần công ty Minh Đỉnh chúng ta…"

"Ừm." Hỗ phó tổng bỗng nhiên cắt ngang lời người kia, mi mắt nhìn chằm chằm bên ngoài bờ cát nhìn vài giây, xoay người hướng cửa đi đến.

Trợ lý của anh ta nhìn thoáng qua bờ cát, đồng tử mạnh co rụt lại.

Kia không phải Tô Thi Thi sao?

Cả nhà tối hảo.

162. Chương 162: Quần Đều Đã Cởi

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Twinsyl

Bích Hải Lam Thiên, Gia Thụ Thanh Phong. (đại loại là trời xanh gió mát ấy) Hít thở một luồng không khí tươi mới, cảm giác cả người tâm trạng đều đã trở nên cực kì tốt.

Tô Thi Thi cởi giày, chân trần bước đi trên bờ cát, híp mắt nhìn phía xa những du khách kia đang vui đùa.

"Lần sau nhất định mang bà nội cùng đến." Tô Thi Thi khóe miệng cười rộ lên.

Như vậy khi nào được nghỉ phép, cô muốn nhất định cùng người nhà đến đây nghỉ dưỡng.

Cô đi tới một hồi, nhìn đến phía trước có một bé trai chừng bốn năm tuổi nhặt được một con sao biển nhảy lên nhảy xuống.

"Thật đáng yêu." Tô Thi Thi kìm lòng không được đi qua, ngồi xổm trước mặt bé trai kia hỏi, "Nhóc con, cha mẹ em đâu?"

"Cô à, cô hỏi cái này làm gì?"

Cậu bé hai mắt cảnh giác nhìn Tô Thi Thi, đột nhiên đem sao biển ôm vào trong ngực, trừng mắt hỏi cô: "Cô muốn bắt cóc cháu sao? Cháu nói cho cô biết, cha cháu đang ở bên cạnh, ông ấy rất lợi hại. Cô dám đụng đến cháu, ông ấy nhất định đánh chết cô!"

"Ách..." Tô Thi Thi bị dọa đến chỗ, liền vội cúi đầu nhìn một phen chính mình.

Cô lớn lên giống người xấu sao?

Cô chưa từ bỏ ý định nở một nụ cười tươi tắn, ánh mắt rơi vào con sao biển trong lòng cậu bé kia nói: "Có thể đem cái đó cho cô nhìn xem một chút không?"

"Thì ra là muốn nhìn con sao biển này của cháu phải không?."

Cậu bé tròng mắt xoay vòng di chuyển, đem sao biển đưa tới trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, như vậy là có thể lôi kéo dụ dỗ rồi?

Cô vừa muốn đưa tay đến lấy, cậu bé đột nhiên đem sao biển thu trở về, cũng hướng cô thè lưỡi.

"Cháu không cho cô đâu, cháu cảm thấy cô là người xấu!" Cậu bé nói xong, nhanh chân bỏ chạy.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Cô tới cùng đâu nào lớn lên giống bọn buôn người rồi hả?

May mắn bên cạnh không có ai, bằng không mất mặt nhiều rồi!

Tô Thi Thi chính là đang buồn bực, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Thì ra cô thích mấy loại này?"

"Bùi Dịch?"

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu sao vậy là anh ta?

Trên mặt cô tươi cười cứng đờ, quay đầu bước đi.

Chết tiệt, không phải nói người điên này thân mình còn lo chưa xong không thể đây tìm cô nữa sao? Sao lại xuất hiện nơi này!

"Tô tiểu thư đây là thẹn quá thành giận?" Hỗ phó tổng đột nhiên xuất hiện liền đuổi theo, hai ba bước liền kéo tay Tô Thi Thi lại."Hỗ tiên sinh, xin tự trọng." Tô Thi Thi quay đầu trừng anh ta, ra sức nghĩ muốn rút tay mình về.

Cũng không thấy Hỗ phó tổng dùng lực, nhưng anh ta chỉ là như thế này nắm ở cổ tay Tô Thi Thi, cô liền động không được rồi.

"Kêu anh buông tay, có nghe hay không?" Tô Thi Thi tức giận.

Hỗ phó tổng lại giống như không có nghe vậy, tự tiếu phi tiếu nhìn chằm chằm Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư thích chơi mấy loại đồ vậy thế này?"

Anh ta nói xong đánh giá một phen bốn phía, khóe miệng nhếch lên, nhìn chằm chằm mí mắt Tô Thi Thi, ý tứ hàm xúc không rõ nói: "Thứ này ở trên bờ biển cũng không thấy nhiều, vẫn lại là ở dưới biển nhiều."

"Anh muốn làm cái gì chứ?" Tô Thi Thi trong đầu hiện lên một ý nghĩ không tốt.

Đang muốn chạy, Hỗ phó tổng bỗng nhiên lôi kéo tay cô hướng bờ biển chạy tới.

"A! Người điên này, buông!" Tô Thi Thi nóng nảy.

Anh ta hẳn không là muốn cùng cô chết chung đi?

"Tô tiểu thư không cần khẩn trương. Có tôi ở đây, hẳn không cho cô gặp chuyện không may." Hỗ phó tổng ngoái đầu lại nhìn cười, lộ ra tươi cười tựa như ác ma.

Tô Thi Thi hận không thể lấy băng dính bịt miệng anh ta lại, thân thể ra sức lùi về phía sau.

Đúng là cô từ đầu không địch lại sức lực của anh ta, chỉ chốc lát sau đã bị kéo dài tới trong nước biển.

Váy xanh dài bị thấm nước biển, ướt sũng dán tại trên bắp chân cô. Nhìn người điên này hoàn toàn không ý định dừng lại, Tô Thi Thi tức giận đến vung một móng vuốt tóm lấy.

Móng tay thật dài găm vào cổ tay anh ta, lập tức để lại dấu ấn của mấy cái móng tay.

"A…" Ánh mắt anh ta lạnh lùng, đột nhiên xoay người qua, tay dùng lực lôi kéo, đem Tô Thi Thi cuốn vào trong lòng anh ta.

"Anh!" Tô Thi Thi xoa cái mũi, tức giận đến muốn cắn người.

Hỗ phó tổng nhàn nhạt nhìn lướt qua cổ tay, nắm cằm Tô Thi Thi, để cho cô xem chính mình, nhếch môi cười nói: "Tô tiểu thư, cô đây là lần thứ hai cô để cho tôi bị thương."

"Sao vậy, liền như vậy muốn để cho tôi nhớ kỹ anh?"

"Đừng nghĩ mặt anh dát vàng, tôi nhìn anh như thấy cặn bã thôi!" Tô Thi Thi trầm mặt xuống, lạnh giọng nói, "Phiền toái anh buông tay, nếu không thì tôi kêu người đến. "

Cô vừa dứt lời, Hỗ phó tổng bỗng nhiên ôm lấy cô, thấp giọng cười nói: "Cô cứ việc kêu hô, tôi không ngại để cho tất cả mọi người biết."

"Anh!" Tô Thi Thi cắn răng, anh ta cho rằng cô không dám sao?

Đây là anh ép tôi!

Tô Thi Thi ánh mắt sáng lên, bỗng nhiên nắm thắt lưng anh ta, hướng đầu bên phải phía trên thắt lưng nhấn một cái. Chỉ nghe" cạch" một tiếng, nút của thắt lưng liền mở ra

Tô Thi Thi hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, tay trái lấy thắt lưng ra, tay phải mở nút quần của anh ta, thuận thế kéo khoá quần xuống, dùng lực đem quần kéo xuống dưới.Tất cả quá trình mất nhiều nhất năm giây, tất nhiên làm cho người ta hoàn toàn phản ứng không kịp.

"Chết tiệt, cô chán sống rồi!" Hỗ phó tổng chỉ cảm thấy nửa người dưới chợt lạnh, quần liền rơi đến trong nước biển.

"Tạm biệt!" Tô Thi Thi sợ đau mắt hột, vẫn đều đã từ từ nhắm hai mắt, nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta, liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy. Đồng thời không quên giơ thắt lưng trong tay lên, hung hăng hướng anh ta rút đi.

"Bốp!"

Thắt lưng giật phát xuất giòn vang, hỗn tạp cùng với tiếng kêu rên của anh ta, tiếng sóng biển có vẻ càng quỷ dị.

"Chết tiệt, cô hướng nơi nào đánh!" Hỗ phó tổng khom người bảo vệ bộ vị trọng điểm, đau đến đỉnh đầu đổ mồ hôi.

Tất nhiên Tô Thi Thi đâu nào quản những thứ này, chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn.

"Hừ, cho anh ở đó tiếp tục tận hưởng!" Tô Thi Thi nâng váy, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Vị Hổ phó tổng này có dây lưng giống Bùi Dịch. Mà mấy tháng nay Tô Thi Thi dường như mỗi ngày đều mở, đã sớm từ từ nhắm hai mắt lại đều có thể cởi bỏ dễ dàng.

"Anh ta không tìm đến đây đi?" Tô Thi Thi chạy một hồi, nhịn không được quay đầu nhìn nhìn.

Gặp người đàn ông kia lại vẫn khom lưng đứng tại chỗ, cô trái lại sửng sốt một phen.

Hẳn không đánh tới anh ta phải cần người trợ giúp đi?

Tô Thi Thi lập tức nhớ tới chính mình vừa rồi,đúng là dùng toàn bộ sức mạnh…

"Hí…" Cô run run một phen, chạy trốn nhanh hơn rồi.

“Tô Thi Thi, cô đừng để cho tôi bắt lấy!” Phía sau truyền đến đàn ông tiếng gầm gừ, hiển nhiên là giận đến chỗ cực hạn.

Anh ta lớn đến thế này, cho tới bây giờ không mất mặt như vậy!

Chết tiệt, anh ta hiện tại đau đến nửa người dưới đều đã đã tê rần. Người phụ nữ chết tiệt đừng cho anh bắt lấy, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cô!

“Không được, tuyệt đối không thể để cho anh ta đuổi theo.” Tô Thi Thi vẫn lại là cảm thấy được lo lắng.

Bùi Dịch bên kia còn không biết lúc nào mới kết thúc, cô hiện tại ở nơi này đơn độc một mình, nếu lỡ bị anh ta bắt lấy thì phiền toái rồi.

Tô Thi Thi nhìn một phen bốn phía, phát hiện ven bãi biển có rất nhiều cô gái hướng bọn họ bên này nhìn.

“Có rồi!”

Tô Thi Thi nhớ tới vừa rồi lúc cô bị Hỗ phó tổng đi đến bắt lấy, liền có không ít cô gái, chàng trai liếc mắt đưa tình.

“Chậc chậc, lớn lên đẹp trai cũng không thể lãng phí rồi!”

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, hướng tới những mỹ nữ kia chạy tới, cùng các cô gái thần thần bí bí nói một hồi, theo hướng ven đường chạy tới.

Phía sau đám mỹ nữ kia không biết sao vậy, đều đã giống như nhìn thấy kẻ thù vậy, một đám hướng tới người đang ngâm mình ở trong nước biển Hỗ phó tổng kia chạy tới.

“Tô Thi Thi!”

Hỗ phó tổng vừa thấy mấy cô gái chạy đến, tức giận đến mặt đều phải tái rồi.

Chết tiệt, cô đây là đem tất người đẹp trên bãi biển kêu họ đến cho anh sao?

“Ha ha ha…”

Tô Thi Thi đứng trên một gò đất, nhìn đến Hỗ phó tổng bị các cô gái vây đến nước không thể thấm vào, cười đến đứng lên ngồi xuống rồi.

“Tốt, tốt, hưởng thụ người đẹp đi nào!”

Tô Thi Thi vỗ vỗ tay, nâng váy, hướng biệt thự cách đó không xa đi đến.

Không biết Bùi Dịch bận đến khi nào. Vì để an toàn, cô vẫn là đi đến biệt thự là tốt nhất.

“Oa?”

Tô Thi Thi đi tới vài bước, đột nhiên nhìn đến trong biệt thự có người bước ra, đi đầu không phải là Bùi Dịch sao?

Trong lòng cô vui vẻ, bước nhanh hơn. Nhưng nháy mắt tiếp theo, động tác cô ngừng một trận, thất thần ngay tại chỗ.

Bùi Dịch, cũng không phải một người. Bên cạnh anh còn có một mỹ nữ mặc bikini, hai người động tác vô cùng thân thiết.

Hơ hơ có biến kìa.

Mà bà đã nhìn mặt người ta đâu mà biết mỹ nữ hay vậy?????

Đau đầu, chóng mặt, đau bụng mắc ói. A…. Đây là cái thể loại gì chứ >”

163. Chương 163: Là Cọp Dữ Không Phải Mèo Bệnh

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời sáng lạn, bầu trời trong xanh bao la, liền giống như tâm tình Tô Thi Thi lúc này vậy, trống không.

Cái loại mang tên là cảm giác mất mác cuốn sạch toàn bộ trái tim cô, chậm rãi tiến vào đến bên trong từng tế bào cô, lan tràn đến toàn thân.

Loại cảm giác bi thương này tới quá nhanh, lập tức làm cho người ta phản ứng không kịp.

Tô Thi Thi theo bản năng đã nghĩ muốn chạy trốn, nhưng mà cô vừa mới chuyển thân, quả đấm nắm chặt.

Cô dựa vào cái gì phải đi?

Không sai! Cô trái lại muốn nhìn thử con hồ ly tinh nào dám cùng Bùi Dịch kề sát gần như vậy!

Cực kỳ rõ ràng, Bùi Dịch đối với cô gái này không hề quan tâm. Cho dù cách thật sự xa, Tô Thi Thi đều đã có thể thấy được, Bùi Dịch lài cùng cô ta giữ một khoảng cách.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, buông vạt váy áo xuống, vững bước hướng tới bọn họ đi đến.

Chỉ là đi tới chưa được hai bước, cô đột nhiên nở nụ cười.

Cô còn tưởng rằng là ai, không nghĩ tới là cô ta.

Tô Thi Thi nhìn người con gái đang đi bên anh đằng kia, hai mắt nheo lại đầy vẻnguy hiểm.

"Đoàn Ngọc Tường, cô đúng thật không dễ dàng nha." Tô Thi Thi lại vẫn thật không nghĩ tới, cô gái này thực ra là Đoàn Ngọc Tường.

Cô đánh giá Đoàn Ngọc Tường đang mặc trên người bikinimàu đỏ ba mảnh. Không thể không nói, cô ta dáng người rất rốt nha.

"Thi Thi?"

Phía trước, Đoàn Ngọc Tường cũng nhìn thấy được cô, đột nhiên như là làm sai chuyện gì một dạng, cuống quít hướng bên cạnh lùi một bước, cùng Bùi Dịch giữ một khoảng cách.

Lại muốn dùng chiêu này nữa phải không? Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Người của Đoàn gia có phải hay không đều đã cho rằng cô là con ngốc? Có một chiêu dùng hoài, bọn họ không chán sao?

"Đoàn đại tiểu thư, thật khéo nha." Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng tức giận gì.

Trái lại Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi khi đó, sắc mặt mạnh trầm xuống, nhanh hướng phía cô đi tới.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Bùi Dịch nói xong liền cởi áo khoác choàng trên người Tô Thi Thi.

Anh rời đi mới bất quá hơn nửa giờ, cô gái này liền biến mình thành bộ dạng quỷ dị này rồi.

Tô Thi Thi cúi đầu, lúc này mới phát hiện vừa rồi bởi vì bị người điên kia lôi kéo chạy xuống trong biển, nước biển bắn tung tóe ẩm ướt váy, có nhiều chỗ đều nhanh trong suốt rồi.

Cô kéo chặt áo khoác của anh, chu mỏ, ủy khuất nói: "Anh không phải nói người điên kia có chuyện phải lo không rảnh sao? Vậy tại sao anh ta lại chạy đến bãi biển? Tôi thiếu chút nữa bị anh kéo xuống biển chết đuối!"

"Em gặp anh ta rồi hả?" Bùi Dịch mặt một cái chớp mắt trầm tiếp xuống, một tay nắm ở cô, trầm giọng nói, "Là tôi sơ sót."Anh quả thật không nghĩ tới họ Hỗ kia vậy mà sẽ mặc kệ công ty, lại tìm đến Tô Thi Thi!

Xem ra, là anh quá coi thường người đàn ông kia rồi.

“Anh không sao chứ?” Tô Thi Thi cảm thấy được sắc mặt Bùi Dịchkhông tốt, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh.

Bùi Dịch hoàn hồn, sủng nịch vuốt mũi cô một cái, thấp giọng nói: “Trở về bồi thường em.”

“Anh…” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên. Người đàn ông này tại sao cái chuyện gì đều có thể nghĩ tới phương diện kia?

Cô cảm thấy được vẫn lại là đừng cho Bùi Dịch biết cô vừa rồi làm sao chỉnh người điên kia, bằng không tối hôm nay cô liền mệt chết rồi!

“Chú trẻ…”

Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi dáng vể không để ý đến người xung quanh, trong lòng muốn tức điên rồi.

Bùi Dịch vừa rồi đối với cô ta vẫn là lạnh như băng, nhưng mà vừa nhìn thấy Tô Thi Thi, thái độ tất cả đều đã thay đổi. Cô ta tới cùng có chỗ nào so ra kém Tô Thi Thi!

“Chú trẻ, bên cạnh còn có khách.” Đoàn Ngọc Tường đi tới, nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch lành lạnh liếc cô ta một cái: “Nơi này có nói chuyện đến lượt cô xem vào à?”

“Tôi…” Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng nhợt, gắt gao cắn môi, đều nhanh tức muốn khóc.

“Bùi tiên sinh, vị này hẳn là Tô tiểu thư đi.” Phía sau truyền tới giọng nói của một người đàn ông.

Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng đẩy Bùi Dịch ra, hướng bên cạnh đứng.

Cô vừa rồi liền cố xem Bùi Dịch cùng mặt của hồ ly tinh kia thân mật, hoàn toàn không phát hiện lại vẫn có người khác.

Bùi Dịch nghiêng Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cực kỳ không thích động tác của cô vừa rồi, nhưng mà quay đầu khi đó, đã khôi phục nhất quán lạnh nhạt.

“Tô Thi Thi, vị hôn thê của tôi.” Bùi Dịch nói xong ôm lấy Tô Thi Thi, đối với cô nói, “Vị này chính là Dương tiên sinh,con trai của chủ nhân tòa biệt thự này.”

Anh vừa rồi đến đây chính là muốn gặp cha của vị Dương tiên sinh này.

“Dương tiên sinh, xin chào.” Tô Thi Thi lễ phép vươn tay, cùng Dương tiên sinh nhẹ nắm một phen.

“Tô tiểu thư, hân hạnh.”

Dương tiên sinh cười nói: “Khó trách Bùi tiên sinh không chịu ở lâu, thì ra là muốn trở về cùng Tô tiểu thư. Tôi đây liền không giữ các vị nữa, có cơ hội đến nơi này củachúng tôi chơi ít hôm.”

“Nhất định.” Bùi Dịch vuốt cằm, nhìn theo Dương tiên sinh rời đi, liền ôm Tô Thi Thi đi.

“Tôi còn tưởng rằng anh bàn việc thật lâu mới xong.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch có chút khó chịu nói: “Tôi mới rời đi nửa giờ, em có thể đem chính mình làm thành cái dạng này. Nếu còn ở lâu một chút, tôi hôm nay còn có thể tìm được em hay không?”

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh: “Cũng không phải lỗi của tôi, là anh nói không nguy hiểm!”

Bùi Dịch nghẹn lời, sáng suốt bảo trì trầm mặc.Xem ra cô gái nhỏ của anh vừa rồi tức giận không nhẹ, không biết họ Hỗ kia đối với cô làm ra cái gì.

“Thi Thi, cô vừa rồi không xảy ra chuyện gì chứ? Mau đem mọi chuyện nói cho chú trẻ biết đi.”

Đoàn Ngọc Tường chịu đựng tức giận đuổi theo. Cô ta rất không dễ dàng mới tìm được cớ đi đến đây, cũng không thể cứ như vậy thất bại trong gang tấc.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, âm thầm đưa mắt nhìn Bùi Dịch, quay đầu chống lại Đoàn Ngọc Tường, cười tít mắt hỏi han: “Đoàn đại tiểu thư sao cũng ở chỗ này? Thật sự là quá khéo rồi.”

“Tôi… Là phu nhân để cho tôi đến đây.” Đoàn Ngọc Tường thật cẩn thận nói.

Mẹ của Bùi Dịch?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, mẹ của Bùi Dịch hẳn là biết cô cũng đến đây? Như vậy kêu Đoàn Ngọc Tường đến lại là có ý gì?

"Thi Thi, cô đừng hiểu lầm. Phu nhân là để cho tôi thay người đem quyển sách quý về lễ nghi đến đây cho cô." Đoàn Ngọc Tường vội vàng giải thích nói, "Tôi đều đã cùng chú trẻ giải thích rõ ràng, cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm."

Vốn không có chuyện gì lớn, nhưng mà cô ta cứ như vậy thật cẩn thận giải thích, ngược lại làm như chuyện này rất lớn vậy.

Tô Thi Thi híp híp mắt. Nếu không biết tinh tình Đoàn Ngọc Tường, cô sợ là thật sự mắc bẫy của cô ta rồi.

Chỉ là lễ nghi mà còn có sách quý là cái quái gì chứ?

"Quyển sách lễ nghi này so với kiến thức em biết còn nhiều hơn, do mẹ tôi đích thân biên soạn." Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ nói.

"Cái gì?" Tô Thi Thi vừa nghe, trên mặt tươi cười đều đã cứng ngắt rồi.

So với những gì cô biết còn dày hơn? Trời ạ, là không cho cô sống nữa sao!

"Thi Thi, cô đừng nản chí, kỳ thật không có bao nhiêu nội dung. Tôi đã xem qua, bên trong chiếm đa số là hình vẽ." Đoàn Ngọc Tường giả mù sa mưa an ủi, trong lòng lại vui vẻ muốn chết.

Cô ta liền chờ xem Tô Thi Thi chết như thế nào. Một quyển sách dày như vậy muốn đọc xong đã mệt, huống chi là phải học!

Cô ta vừa ngẩng đầu nhìn đến Tô Thi Thi đang hướng đến bể bơi bên cạnh biệt thự, ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên đối với Tô Thi Thi hô: "Thi Thi cẩn thận!"

Cô ta vừa nói một bên hướng tới Tô Thi Thi xông đến

Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn đến Đoàn Ngọc Tường hướng tới chính mình bổ nhào qua, theo bản năng lui về sau, chân liền bước hụt, thân thể liền chới với ngã ra phía sau.

"Thi Thi!" Bùi Dịch xoay người vừa thấy, sợ tới mức sắc mặt lúc này trắng bệch, không hề nghĩ ngợi liền hướng tới Tô Thi Thi lao tới, kéo lấy tay cô, một cái xoay người liền hướng bên cạnh tránh đi.

"A!"

Đoàn Ngọc Tường không nghĩ tới Tô Thi Thi đã bị Bùi Dịch lôi đi, chụp hụt, thân thể lảo đảo hai lần, "Bùm" một tiếng té trong hồ bơi.

"Ám toán tôi?" Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, tâm không ngừng trầm xuống.

Vừa rồi nếu Bùi Dịch không có kịp kéo cô về, như vậy hiện tại bị nhào vào trong hồ bơi liền là cô rồi!,

"Tiểu nhân, muốn ám toán tôi sao?" Tô Thi Thi tức điên rồi.

Đoàn Ngọc Tường từ Bắc Kinh chạy tới đất nước này còn chưa tính, cô ta vậy mà vẫn còn muốn hại cô!

Không thể chịu được nữa!

Tô Thi Thi mạnh đẩy Bùi Dịchra, nắm bắt quả đấm "Bùm" một tiếng nhảy xuống hồ bơi, đối với Đoàn Ngọc Tường vừa mới ngoi lên khỏi mặt nước liền vươn tay ấn xuống nước.

Cọp dữ không ra oai, liền xem cô như mèo bệnh sao? Có mỗi một chiêu dùng nhiều lần như vậy, cô thật sự nhẫn nhịn đủ rồi!

Tô Thi Thi đè đầu Đoàn Ngọc Tường, ấn vào trong nước.

"Muốn chơi đùa đúng không? Tôi cùng chơi với cô!"

Hơ hơ, tự dưng làm đến đây nó tỉnh người luôn, vui dể sợ. Bà Thi Thi chả phải dạng vừa =))

164. Chương 164: Phụ Nữ Rất Nham Hiểm

“Rào rào - - “

“Khụ khụ khụ - - “

Tiếng nước hoàn trộn với tiếng ho khan, vang lên trong khuôn viên biệt thự an tĩnh kia.

Thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng thét chói tai đầy vẻ lo lắng của Tô Thi Thi: ”Đoàn Ngọc Tường, cô mau đứng lên nha! Tôi kéo không nổi cô rồi, cô sao lại nặng như vậy!”

“Cô thực sự nên giảm cân đi, nặng y như con heo vậy đó! Ôi trời, cô đừng nắm lấy tay của tôi chứ, như thế này tôi không dùng lực được!”

Tô Thi Thi nói xong thuận thế đem đầu Đoàn Ngọc Tường hướng trong nước nhấn một cái, ước chừng quá ba giây mới nhấc cô ta lên. Chờ cô ta thở một ngụm, lại lấy lý do thể lực chống đỡ không nổi, đem cô ta một lần nữa ấn xuống.

“Cô ọc ọc…”

Đáy nước xuất hiện một chuỗi bọt khí, Đoàn Ngọc Tường ở dưới đáy nước vùng vẫy, triệt để bị dọa lờ mờ rồi.

Cô ta chỉ cảm thấy nước từ bốn phía không ngừng mà chảy ngược tiến vào mắt mũi miệng, khó chịu giống như chết đi vài lần rồi. Nhưng mà cô ta vừa mới ngoi lên khỏi mặt nước, đã bị ấn trở về, từ đầu không hít thở được.

“Tô Thi Thi… Khụ khụ, buông tay… Ưm…”

Đoàn Ngọc Tường rất không dễ dàng mới ngoi lên khỏi mặt nước, còn chưa nói xong một câu, lại bị ấn về. Nước lập tức chạy vào miệng của cô ta, chảy vào trong bụng cô ta.

Tô Thi Thi nhất định là cố ý, nghĩ muốn để cô ta chết đuối!

Đoàn Ngọc Tường gắt gao lôi kéo tay Tô Thi Thi, “Cô nắm lấy tay tôi đừng dùng lực như vậy, làm vậy tôi không có cách nào khác kéo cô lên được đâu!”

Tô Thi Thi nén cười, khi nói chuyện lại đem Đoàn Ngọc Tường nhấn xuống nước một cái.

“Dám ám toán tôi, tôi chơi cho cô chết luôn!”

Tô Thi Thi lần này là tức giận không nhịn nổi nữa.

Mẹ con Đoàn gia ba người trước kia ở sau lưng ám toán cô còn chưa tính, bây giờ lại ngay trước mặt Bùi Dịch cũng dám làm càng như vậy, trời biết bọn họ sau này còn có thể làm ra cái chuyện thương thiên hại lí gì nữa!

“Hu hu hu…”

Đoàn Ngọc Tường trực tiếp dọa khóc. Nhưng mà tiếng khóc của cô ta hòa với tiếng nước hoàn toàn nghe không ra cái gì, cô ta nghĩ muốn cầu cứu đều đã không có biện pháp.

Trên bờ, Bùi Dịch lẳng lặng đứng thẳng, có chút đau đầu.

May mắn là cô gái nhỏ này đem tức giận đều đã phát tiết ra ngoài, bằng không người gặp phiền phức chính là anh rồi.

Anh ban đầu cảm thấy được Tô Thi Thi khí lực so với một cô gái bình thường đã rất mạnh hơn nhiều rồi, lúc này xem như mở mang rồi, cô từ đầu không phải một hai cô gái bình thường có thể đánh lại. Đoàn Ngọc Tường bị Tô Thi Thi đè nặng, một chút khả năng phản kháng lại đều không có!

“Hô…”

Tô Thi Thi ước chừng nhồi lên nhồi xuống Đoàn Ngọc Tường 10 phút, mãi đến khi Đoàn Ngọc Tường đều đã không còn khí lực phản kháng, cô mới thở ra một hơi.Mệt chết cô rồi!

"Đi lên."

Bùi Dịch vươn tay kéo Tô Thi Thi lên, lúc cầm tay cô khi đó, cảm thấy được tay cô đều đã mệt đến run rẩy, có chút bất đắc dĩ lườm cô một cái.

Tô Thi Thi nhưng mà cười tít mắt, hướng về phía anh thè lưỡi, rồi mới nháy mắt ra hiệu cho Đoàn Ngọc Tường đang nằm úp sấp ở trên bờ hồ kia: "Bùi tiên sinh, không đến đỡ cháu gái mình một chút sao?"

"Chính cô ta ngã xuống, liên quan gì đến tôi?"

Bùi Dịch vừa nói vừa đem Tô Thi Thi từ trong hồ nước kéo lên, đem áo khoác một lần nữa thay cô phủ lên, mím môi, đem nút thắt từng cái cài lên, bảo đảm cô hẳn không lộ ra cái gì mới yên tâm.

Tô Thi Thi nhìn anh đứng thẳng quay mặt, tay đột nhiên có chút ngứa, lúc cô phản ứng kịp, tay đã đưa lên bắt anh quay mặt lại nhìn mình.

Bùi Dịch hai mắt híp híp, đáy mắt lóe sáng, hạ giọng hỏi: "Tô tiểu thư, xúc cảm như thế nào?"

Tô Thi Thi giống con mèo meo một dạng liếm liếm đầu lưỡi: "Không tệ, so với cháu gái của anh người đầy thịt béo, mò mẫm thoải mái hơn."

Vừa rồi trong bể bơi, cô nhân cơ hội trên người Đoàn Ngọc Tường ngắt nhéo không ít, phỏng chừng hiện tại trên người cô ta đều đã xanh tím rồi.

"Tô Thi Thi, cô đừng quá đáng!" Đoàn Ngọc Tường nữa người nằm úp sấp trên bờ nghỉ ngơi, tức giận đến phong độ đều đã chẳng quan tâm rồi.

Cô ta hiện tại toàn thân đều đã đau nhức, Tô Thi Thi chính là muốn trả thù mà!

"Đoàn Ngọc Tường, đây là thái độ nên có đối với trưởng bối sao?" Bùi Dịch trầm mặt, lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

"Chú trẻ…" Đoàn Ngọc Tường cắn môi, nước mắt lưng tròng, ủy khuất cực kỳ.

"Chú trẻ, là Thi Thi cô ấy vừa rồi…"

"Là em ấy cứu cô." Bùi Dịch nói xong, lôi kéo Tô Thi Thi muốn đi.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến một giọng nói ôn hoà: "Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Tô Thi Thi vừa nghe đến giọng nói này, mặt chải quét một phen liền suy sụp.

Người điên này tại sao lại tới nữa!

"Tô tiểu thư cởi quần của tôi xong lại nghĩ chạy, có phải quá không có suy nghĩ rồi hay không?" Hỗ phó tổng thấy Tô Thi Thi muốn chạy, cười quỷ dị nói.

"Anh…"

Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm, quay đầu nhìn Bùi Dịch mặt đã trầm xuống, cười cứng ngắt nói: "Là hiểu lầm. Tôi trở về sẽ giải thích cho anh có được hay không?"

Bùi Dịch nhìn chằm chằm cô hai giây, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: "Có thể."

"Vậy trước tiên nên giải quyết kẻ địch!"

Tô Thi Thi vội vàng chuyển quay người, khi thấy Hỗ phó tổng kia, mâu quang trầm xuống.

Nãy giờ cũng chưa qua bao lâu, người đàn ông này đã thay đổi một bộ trang phục biển rồi.Chẳng qua…

Tô Thi Thi nhìn đến phía sau anh ta một đám con gái đang đuổi theo kia, khóe miệng ngoéo… một cái, trong lòng nhất thời có chủ ý.

Cô đưa mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường đang ghé vào cạnh bể bơi, đi qua duỗi tay về phía cô ta: "Có người ngoài mau lên, nhanh lên đứng dậy đi."

"Cô tránh ra!" Đoàn Ngọc Tường xoay đầu sang một bên.

Cô ta mới không cần đỡ.

Tô Thi Thi ngồi xổm người xuống, để sát vào bên tai cô ta nhỏ giọng nói: "Người đến là người của Hỗ gia, cô xác định muốn làm mất mặt Đoàn gia?"

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường tức đến nỗi cái mũi đều muốn xịt nước rồi.

Nhưng mà để cho người của Hỗ gia nhìn thấy cô ta giờ phút này giống con chó ghé vào cạnh bể bơi thở như vậy, nếu lỡ truyền tới tai ông nội cùng cha cô ta...

"Lúc này mới ngoan." Tô Thi Thi cười tít mắt vươn tay ra kéo Đoàn Ngọc Tường, đỡ cô ta đứng dậy, thân thiết đỡ cô ta, hướng tới chỗ Hỗ phó tổng kia đi tới.

"Cô muốn làm cái gì?" Đoàn Ngọc Tường trong lòng căng thẳng.

"Giúp ngươi kết giao một chút, Người của Hỗ gia không phải là muốn quen biết là quen biết."

Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười vô hại, nhưng mà ở trong mắt Đoàn Ngọc Tường giống như là ác ma một dạng.

"Cô đừng làm càng... Tôi... A!"

Tô Thi Thi không đợi Đoàn Ngọc Tường nói xong, trực tiếp đẩy cô ta hướng về phía Hỗ phó tổng.

Hỗ phó tổng tuyệt đối không thể tưởng được Tô Thi Thi sẽ đột nhiên đem người đang đi với mình đẩy tới, theo bản năng đưa tay liền đón lấy, đúng là ngón tay mai xui quỷ khiến thế nào lúc ôm lấy Đoàn Ngọc Tường dụng trúng dây lưng bikini của cô ta.

Đoàn Ngọc Tường chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, trơ mắt nhìn bikini của chính mình từ trên thân rơi xuống.

"A!" Cô ta theo bản năng nhảy tới trong lòng Hỗ phó tổng kia, xấu hổ đến trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, hận không thể lấy cái động chui vào.

"Hỗ tổng... Anh, anh hơi quá đáng!"

Tô Thi Thi chỉ vào Hỗ phó tổng, giống gặp quỷ một dạng trừng mắt nhìn anh ta: "Anh đối với tôi có hiểu lầm, không cần trả thù đến trên người chị gái của tôi đi?"

"Người phụ nữ này, cô..."

Hỗ phó tổng bị nghẹn họng đến một câu đều đã nói không nên lời, anh ta xem như được chiêm nghiệm đến sự nguy hiểm đầy chỗ đặc biệt của Tô Thi Thi.

Giả heo xơi tái cọp già, chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen! Cô gái này thật sự để cho anh ta mở mang tầm mắt!

"Hỗ tổng, thì ra anh đối với cháu gái tôi có hứng thú."

Phía sau, Bùi Dịch đi tới thuần thục ôm lấy eo Tô Thi Thi, ngẩng đầu như có như không nhìn Hỗ phó tổng: "Tôi sẽ nói cho lão gia biết, hai nhà nếu như có thể kết thân là chuyện tốt."

"Bùi tổng nói đùa." Hỗ phó tổng nháy mắt nheo lại mắt, người đàn ông này rốt cục nhịn không được muốn ra tay sao?

Anh ta thật muốn nhìn, Đoàn gia có dám cùng Hỗ gia của anh ta kết thông gia hay không!

"Hỗ tổng, anh tại sao chạy trốn nhanh như vậy khoái chứ?"

Mấy người đang nói chuyện, nơi xa kia đám con gái liền đuổi theo, nhìn thấy Hỗ phó tổng trong lòng ôm một cô gái, một đám sắc mặt đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

Bùi Dịch tay đặt ở trên eo cô căng thẳng, lập tức đối với Đoàn Ngọc Tường đang trốn ở trong lòng nói Hỗ phó tổng nói: "Cháu gái, chúng tôi chỉ có thể giúp cháu đến nơi đây. Có thể để cho Hỗ tổng thích cháu hay không, liền xem chính cháu cố gắng rồi."

"Chị, chị cố lên a…!"

Tô Thi Thi hướng về phía Đoàn Ngọc Tường làm một cái tư thế cố lên, sau đó kéo Bùi Dịch, xoay người rời đi.

"Các người…" Đoàn Ngọc Tường ngực phập phồng tức muốn điên rồi, nhất là Tô Thi Thi kia gọi một tiếng chị, giờ phút này nghe đầy vẻ châm chọc.

"Vừa rồi vị tiểu thư kia không phải là cảnh cáo chúng ta không cần quấn Hỗ tổng sao? Thì ra cô ấy làm như vậy đều đã là vì chị của mình. Chết tiệt, các chị em, không cần buông tha con hồ ly tinh này!"

Một đám con gái nghe được lời Tô Thi Thi vừa nói, lập tức hướng tới Đoàn Ngọc Tường vây quanh lại.

Phụ nữ ghen tị lòng dạ có đôi khi so với bất luận cái gì đều đã đáng sợ. Bằng không vừa rồi Tô Thi Thi cố ý cảnh cáo bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tức giận đến cả đám đều chạy tới quấn Hỗ phó tổng.

Người đàn ông Kim cương như vậy người nào không thích? Vị Hỗ phó tổng này tên tuổi cho dù ở nước ngoài cũng không nhỏ!

"A! Các người muốn làm gì, đem quần áo trả lại cho tôi! A, người nào tại đánh tôi!"

Đoàn Ngọc Tường bị chọc giận muốn điên rồi, những cô gái này tới cùng là từ đâu chạy đến?

Nơi xa, Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch đi đến trong góc, quay đầu lén lút nhìn Đoàn Ngọc Tường bị một đám con gái vây, cười ha ha.

Bùi Dịch đứng ở một bên, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

"Rất vui vẻ?"

Tô Thi Thi mạnh gật đầu.

"Vậy sao?"

Bùi Dịch sắc mặt lại trầm trầm, đi về phía trước một bước, nhìn chằm chằm mi mắt Tô Thi Thi nói: "Thế Tô tiểu thư, chúng ta hiện tại thảo luận chuyện kia đi, chuyện cởi quần là như thế nào đây?"

"Ách…"

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười nháy mắt cứng đờ.

Cả nhà sáng an.

165. Chương 165: Động Tác Thực Nhanh

"Bùi tiên sinh, chuyện này tuyệt đối là hiểu lầm!" Tô Thi Thi cười gượng, chân lén lút lùi về sau từ từ di chuyển.

Mỗi lần Bùi Dịch lộ ra loại biểu tình như không có chuyện gì thế này, liền chứng tỏ có người sắp gặp họa rồi.

"Hiểu lầm?" Bùi Dịch tiến lên kéo lấy tay Tô Thi Thi, cẩn thận lật xem một phen, "Là cái tay này cởi? Hay là cái tay kia?"

"Ha ha… Thật sự là hiểu lầm!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Cô chính là đang vắt hết óc nghĩ muốn làm sao thoát thân, Bùi Dịch bỗng nhiên tiến lên một cái liền ôm lấy cô, đi nhanh đi về phía trước.

"Này - - "

Tô Thi Thi vừa định ngăn cản, khóe mắt đảo qua liền nhìn thấy cách đó không xa người điên kia đang đuổi theo, vội vàng đối với Bùi Dịch hô: "Nhanh lên nhanh lên!"

"Em thử động lần nữa xem?" Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống.

Cái cô gái ngốc này nghĩ anh là chiến mã sao?

Tô Thi Thi lập tức một cử động nhỏ cũng không dám, ngoan ngoãn trốn ở trong lòng anh.

Ở phía sau tiếng Đoàn Ngọc Tường thét chói tai cùng tiếng mấy cô gái tức giận mắng chửi, không ngừng truyền vào trong lỗ tai, Tô Thi Thi nhịn không được run run một phen.

Một người phụ nữ không đáng sợ, nhưng là một đám phụ nữ quả thực quá khủng bố rồi!

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trực tiếp đi ra sân bay. Khi ở trên xe, Tô Thi Thi vẫn từ từ nhắm hai mắt giả bộ ngủ. Đến chỗ sân bay, thật sự là không giả vờ nổi nữa. Xe cửa vừa mở ra, cô liền nhảy xuống.

Chờ cô vừa xuống xe, ở một bên phía sau thư ký Vương lập tức đi tới bên xe bên cạnh.

"Bùi tiên sinh, đây là video clip ghi lại hình ảnh vừa rồi trên bờ cát." Thư ký Vương đưa qua một cái ipad.

Bùi Dịch tiếp nhận vừa thấy, mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống.

"Tô Thi Thi em khá lắm!" Bùi Dịch hai tay nắm chặt ipad, lãnh khốc nói, "Nếu họ Hỗ rảnh rỗi như vậy, liền cho anh ta thêm nhiều việc để làm!"

Thư ký Vương cả kinh: "Bùi tiên sinh, nếu làm như vậy, có thể làm lộ chuyện của Xây dựng Tiệp Khắc rồi hay không?"

"Nếu một cái xây dựng Tiệp Khắc có thể làm cho Hỗ Sĩ Minh xuống tận cùng của xã hội, thì chả đáng là gì."

Bùi Dịch nói xong đi xuống xe, hướng bên trong sân bay đi đến.

Thư ký Vương nghe được trán liền đổ mồ hôi lạnh. Cho dù làm việc cùng Bùi Dịch thời gian không ngắn, nhưng mà anh vẫn lại không thể làm đến như tổng giám đốc bình tĩnh như vậy.

Trong mắt người ngoài thực lực của xây dựng Tiệp Khắc phi phàm không ai sánh nổi, nhưng trong mắt Bùi tiên sinh, chẳng qua là món đồ để làm mồi thăm dò người khác mà thôi.

Quả thật là Tài Đại Khí Thô!

Phía trước, Tô Thi Thi vừa đi vào phòng chờ, liền nghe đến một tiếng quỷ khóc sói gào."Sư muội, anh cuối cùng tính tìm được em rồi. Anh còn tưởng rằng anh trở về không được!"

"Sư huynh?"

Tô Thi Thi trong lòng chột dạ, bọn cô bỏ quên mất vị sư huynh này, vội vàng nhận lỗi chịu tội nói: "Là em sai rồi. Sư huynh, anh đừng nóng giận, đi, chúng ta lập tức liền trở về."

"Anh còn tưởng rằng các người thật sự ném anh ở lại đó rồi, " Tống Trọng Hạo ủy khuất nói, "Anh vừa tỉnh ngủ, các người đã không thấy nữa. Hỏi lễ tân, bọn họ nói các người vậy mà đi mất rồi. Em không biết, anh ra ngoài một phân tiền cũng chưa mang…"

Tô Thi Thi yên lặng cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Không tồi sư huynh cô vậy mà chạy theo đến đây, bằng không lúc về nước mới phát hiện bỏ sư huynh ở lại, phỏng chừng đã bị rủa tới chết.

"Hai chúng ta làm sao đây? Vị Bùi tiên sinh kia…" Tống Trọng Hạo đè thấp giọng nói, nói tới đây vụng trộm nhìn nhìn bên cạnh, một dáng vẻ cực kỳ sợ hãi.

Tô Thi Thi cũng hạ giọng nói: "Tốt nhất đừng ở sau lưng nói nói bậy, chẳng thế thì hai người chúng ta đều đã chết cực kỳ…"

"Tô tiểu thư, em có vẻ đối tôi có ý kiến."

Tô Thi Thi còn chưa nói xong, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Tô Thi Thi sợ tới mức giật mình, vội vàng xoay người, bài trừ một nụ cười rực rỡ: "Sao có chuyện đó? Bùi tiên sinh anh tốt như vậy, tôi nào dám đối với anh có ý kiến."

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, ánh mắt chuyển qua trên người Tống Trọng Hạo, khóe môi hơi vạch: "Sư huynh mau như vậy đã thức dậy?"

"Tôi, tôi là bị làm tỉnh lại…" Tống Trọng Hạo xoa mồ hôi lạnh nói.

Anh quả thật là bị làm tỉnh lại. Mơ thấy bị người ta bỏ rơi ở đảo hoang một mình, lên trời không đường dưới không cửa, có thể không làm tỉnh lại sao?

"Có thể là không quen đất không quen cái, cùng trở về thì tốt rồi."

Bùi Dịch thái độ bỗng nhiên thay đổi 180 độ, chỉ chỉ lối đi giành cho khách quý: "Đi thôi, may bay chuẩn bị cất cánh rồi."

"A? A…, được!" Tống Trọng Hạo trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng tới lối đi giành khách quý chạy tới.

Anh còn tưởng rằng Bùi Dịch không thích nhìn thấy anh, đúng là hiện tại xem ra, cậu ấy dường như rất hoan nghênh anh.

"Anh lại muốn làm gì?" Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này tại sao lại đột nhiên đối với sư huynh cô khách khí như thế?

"Em cảm thấy tôi sẽ làm gì?" Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lập tức hướng tới lối đi giành cho khách quý đi đến.

"Không đúng, nhất định có vấn đề."

Tô Thi Thi vội vàng đuổi theo, giữ chặt tay anh, nhỏ giọng nói: "Anh cũng đừng làm càng, sư huynh tôi tuy nhìn qua tùy tiện,nhưng mà có một số việc đặc biệt cố chấp…""Tô Thi Thi." Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, quay đầu nghiêm túc nhìn cô: "Ở trong mắt em, tôi có phải hay không chính là loại gian thương không từ thủ đoạn?"

"Tôi không phải có ý đó." Tô Thi Thi trong lòng run lên, vội vàng giải thích nói, "Tôi là sợ anh không hiểu sư huynh tôi, chọn sai phương pháp. Xây dựng Hỗ Thâm không tệ, nhưng mà cũng không nhất định liền thích hợp với sư huynh tôi."

Tô Thi Thi cũng không biết Bùi Dịch là tổng giám đốc của xây dựng Tiệp Khắc, cho nên cô cho rằng Bùi Dịch là muốn đem sư huynh cô lôi kéo về cho Tần Phong.

Cô lôi kéo tay Bùi Dịch, làm nũng nói: "Lúc biết sư huynh làm việc ở xây dựng Minh Đỉnh tôi cũng cực kỳ buồn bực, nhưng mà sư huynh tôi lựa chọn công ty đó khẳng định có nguyên nhân riêng, tôi không nghĩ muốn làm sư huynh khó xử. Nhưng mà, tôi cũng không muốn làm anh không vui."

Tô Thi Thi nói đến cuối cùng giọng nói càn lúc càng nhỏ. Nhưng đây đều là lời tận đáy lòng của cô.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ câu nói cuối cùng kia của cô.

Anh vuốt vuốt tóc cô nói: "Tôi sẽ không ép buộc anh ta. Nhưng mà không loại bỏ khả năng hợp tác."

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cô không nghĩ tới Bùi Dịch thật sự sẽ thỏa hiệp.

Cô đúng là nghe Tần Phong lên án Bùi Dịch rất nhiều lần. Người này quyết định việc cần phải làm, cho tới bây giờ liền không thỏa hiệp qua!

Chẳng qua cảm động của cô không duy trì được 2 giây, đã bị hiện thực phá rồi.

“Tô tiểu thư, nếu chuyện khác đã giải quyết xong, chúng ta bây giờ liền đi trên máy bay cùng nhau thảo luận thảo luận, chuyện em cởi quần của người đàn ông khác!”

“Bình tĩnh, ngàn vạn lần bình tĩnh.” Tô Thi Thi co cẳng chạy.

Nhưng mà cô đâu nào chạy trốn được Bùi Dịch? Hai ba bước đã bị bắt được.

Bùi Dịch trực tiếp đem cô khiêng trên vai, trước mặt an ninh kiểm trực tiếp đi lên máy bay tư nhân của anh.

Hơn mười mấy tiếng đồng hồ bay trên trời, Tô Thi Thi tay một khắc cũng chưa được dừng lại.

Bùi Dịch cái con người biến thái này, không biết từ nơi nào đem tới một cái rương dây lưng, để cho cô từng sợi giúp anh mặc vào, rồi mới cởi bỏ.

Đầu ngón tay cô đều nhanh sưng lên!

“Thật quá đáng!”

Lúc vừa xuống máy bay, Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng ngứa, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, mở cửa xe Bùi Dịch bỏ chạy.

Tô Thi Thi lái xe trực tiếp trở về trang viên, tính toán thu thập vài bộ quần áo chạy tới chỗ Ôn Ngọc bên kia ở hai ngày.

Cô dám khẳng định chuyện cởi quần kia tuyệt đối còn chưa kết thúc, Bùi Dịch cái người dàn ông âm hiểm này nhất định kìm nén từ từ dày vò cô.

“Tô tiểu thư, cô rốt cục trở lại!”

Tô Thi Thi vừa vào sân biệt thự, Tiểu Ưu đột nhiên chạy ra, sốt ruột nói: “Đại Cẩu tử cùng Tiểu Vịnh không thấy nữa!”

“Cái gì?” Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, “Sao lại như vậy?”

“Tôi vừa rồi đi cho chúng nó ăn cơm, phát hiện chúng nó không có ở trong ổ chó, rồi mới cùng mọi người tìm khắp biệt thự đều đã không thấy nữa. Cô cũng biết, Bùi tiên sinh đặc biệt căn dặn qua không được cho chúng nó ra ngoài, nhưng mà bây giờ đã không biết chạy đi đâu mất rồi?”

“Chúng nó là bị phu nhân mang tới nhà chính rồi.” Nơi xa, Tiểu quản gia của biệt thự thứ hai này vội vã chạy tới, nhìn thấy Tô Thi Thi muốn nói lại thôi.

“Nói.” Tô Thi Thi trầm giọng hỏi.

Mẹ của Bùi Dịch đem Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh mang qua đó làm cái gì?

“Phu nhân nói, muốn Tô tiểu thư chuyên tâm học tập lễ nghi, sợ Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh làm cho cô phân tâm, cho nên trước hết thay chúng ta chăm sóc chúng.”

Quản gia nói xong nhìn nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Tôi vừa rồi hỏi thăm một chút, giống như Đoàn phu nhân trước đi tìm phu nhân… Nói là đại tiểu thư ở nước ngoài gọi điện thoại về nói, Tô tiểu thư nghĩ không muốn học lễ nghi, cho nên…”

Tô Thi Thi mặt triệt để trầm tiếp xuống.

Đoàn Ngọc Tường, động tác thật đúng là rất nhanh!

Đang bị sếp già bắt đánh máy hơn 30 tờ A4, cảm giác thật fine

166. Chương 166: Mặt Bị Đánh Sưng Lên

"Tô tiểu thư, phu nhân mời cô qua ăn cơm." Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, từ gian nhà chính Hồng Cầm nghiêm mặt đi tới, liếc mắt đánh giá Tô Thi Thi, trong giọng nói đều là khinh thường.

"Tô tiểu thư chơi đùa vui vẻ quá nhỉ, uổng phí phu nhân quan tâm việc học tập cảu cô, cố ý nhờ đại tiểu thư mang tài liệu đến cho cô, không nghĩ tới cô vẫn còn không cảm kích."

Tô Thi Thi trong lòng hơi trầm xuống, âm thầm hít vào một hơi.

Cô coi như bà ta là một người phụ nữ đến thời mãn kinh phát giận đi.

"Sao vậy, Tô tiểu thư vẫn không phục? Chẳng lẽ tôi nói gì sai rồi sao?" Hồng Cầm thấy Tô Thi Thi cúi đầu không nói lời nào, ngữ khí lại lạnh vài phần.

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt tay lại.

Nể mặt Bùi Dịch, cô nhẫn!

Mặc kệ nói thế nào, Hồng Cầm cũng là người đên cạnh chăm sóc mẹ của Bùi Dịch, cô dù thế nào cũng phải cho bà ta vài phần mặt mũi.

Nhưng mà có người hiển nhiên không hề nghĩ muốn buông tha cô.

"Tô tiểu thư, cô đừng trách dì Hồng tôi lắm miệng. Tôi hôm nay liền ở trong này nhắc nhở cô một câu, muốn làm con dâu của Đoàn gia vẫn lại là được giữ quy củ, bằng không truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của Bùi thiếu gia."

Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, móng tay đâm sau vào trong thịt, đâm mạnh đến nỗi cô cảm thấy đau nhức.

"Tô tiểu thư..." Tiểu Ưu khẩn trương nhìn Tô Thi Thi, sợ cô nhịn không được cùng Hồng Cầm gây gổ.

Tô Thi Thi chậm rãi thở ra một hơi.

Được, cô nhẫn!

Cô bài nặn ra một nụ cười máy móc: "Dì Hồng nói đúng lắm, tôi sẽ nhớ kỹ."

"Vậy sao? Nhưng mà tôi thấy cô có vẻ một chút cũng chưa để ở trong lòng. Bằng không lúc trước cũng sẽ không ở nước ngoài đối với đại tiểu thư không lễ phépnhư thế."

Hồng Cầm cười nhạo nói: "Tô tiểu thư, cô nói sao cũng là đại tiểu thư Đoàn gia, muốn trách liền chỉ có thể trách mẹ cô chính mình không bản lĩnh, cho cô..."

"Bà lặp lại lần nữa!" Tô Thi Thi sắc mặt rồi đột nhiên chuyển lạnh, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Hồng Cầm.

Cô cái gì đều đã có thể nhẫn, nhưng là tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu mẹ cô một câu!

"Mẹ tôi đã chết rồi, bà hiểu không? Bị chôn sống bức tử rồi! Bà cảm thấy được mình hiện tại ở trong này nói bóng gió xỉ vả mẹ tôi thích hợp sao?" Tô Thi Thi cắn răng nói.

"Cô..."

"Tôi cái gì? Xin hỏi bà là lấy cái thân phận gìtới đối với tôi khoa tay múa chân? Tôi nói cho bà biết, cho dù tôi hiện tại họ Tô, tôi cũng là trưởng nữ danh chính ngôn thuận của Đoàn gia. Bà muốn đem một cái kêu loại Tiểu Tam kia tung hô cung phụng thành chủ nhân tôi không ý kiến, phiền toái đừng kéo tôi vào cùng!"

Cô ngấm ngầm chịu đựng không có nghĩa là cô không còn cách nào khác! Cô kính trọng Hồng Cầm lớn tuổi, nhung mà không có nghĩa là bà ta có thể giẫm đạp trên đầu cô dắt mũi mà đi.Thật đúng là lấy vì tốt cho cô mà ức hiếp cô à!

“Cô… Cô…” Hồng Cầm tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ vào Tô Thi Thi nói, “Đều nói cô miệng lợi hại tôi còn không tin, hiện tại xem như biết rõ, khó trách lại có thể làm cho lão gia tức giận phải vào bệnh viện.”

“Sao vậy, bà bây giờ còn muốn quản chuyện nhà của tôi?” Tô Thi Thi mặt triệt để kéo xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Nơi xa đột nhiên truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi tim liền đập liên hồi, không nghĩ tới anh nhanh như vậy đã trở về.

Hồng Cầm vừa thấy Bùi Dịch đến, hốc mắt liền đỏ, hướng về phía Bùi Dịch nói: “Bùi thiếu gia người tới vừa lúc. Cậu phải quản giáo lại Tô tiểu thư, thật sự là vô pháp vô thiên rồi!”

Hồng Cầm nói xong liền lau nước mắt đi tới, liền giống như chịu uất ức thật lớn vậy.

Tô Thi Thi đáy lòng lạnh lẽo một mảnh.

Dì Hồng kia bỏ đi trái lại vừa lúc, để lại một cục diện rối rắm cho cô, cô chẳng phải là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch. Thấy anh chau mày, khóe môi nhếch, hiển nhiên là tức giận.

Tô Thi Thi trong lòng se lại, không biết sao vậy, ở một khắc này cảm giác đặc biệt tủi thân.

“Bà ấy nói gì em rồi hả?” Bùi Dịch đi tới, xoa nhẹ đỉnh đầu cô một cái, nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi nước mắt liền ào ào rơi ra, cúi đầu hỏi: “Anh không trách tôi sao?”

Hồng Cầm là người bên cạnh mẹ anh, Tô Thi Thi vừa rồi triệt để đắc tội với bà ta, gián tiếp không phải là tương đương đắc tội với mẹ Bùi Dịch rồi sao.

“Em gần đây có vẻ khá lên nhỉ, bị người ta nói vài câu liền khóc.” Bùi Dịch ngón tay khẽ xoa đôi má Tô Thi Thi, lòng ngón tay chạm vào những giọt nước mứt đang rơi xuống kia, mang theo đau lòng.

“Tôi mới không phải bởi vì bị bà ta nói mới khóc.” Tô Thi Thi hít cái mũi, chính mình cũng hiểu được có chút buồn cười.

Bất quá liền là vì một câu thương tiếc của anh, cô liền cảm động thành cái dạng này.

Cũng thật quái lạ.

Bùi Dịch đứng thẳng, đưa mắt nhìn quản gia đứng một bên, giọng nói trầm trầm: “Nói, mới vừa xảy ra chuyện gì?”

Quản gia nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, trong lòng run sợ, không dám nói lời nào.

Tô Thi Thi lôi kéo tay Bùi Dịch nói: “Chiến tranh của phụ nữ anh không cần tham gia, bản thân tôi có thể giải quyết.”

Cô nói xong sắc mặt suy sụp vài phần: “Bác gái bảo tôi qua đó ăn cơm.”

Bùi Dịch mày theo bản năng vừa nhíu, vừa định nói để cho cô không cần đi, nhưng mà nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Tô Thi Thi âm thầm quan sát đến sắc mặt của anh, nhìn đến đây, yên lặng thở dài: “Mẹ anh cũng không có nói cho anh cùng đi, cho nên anhi liền ngoan ngoãn ở lại trong biệt thự có được hay không?”“Người phụ nữ này, em không cần…”

“Có một số việc, trước sau cung phải đối mặt.” Tô Thi Thi ảm đạm cười, “Tôi đi thay quần áo.”

Cô nói xong liền chạy ra.

Bùi Dịch sững sờ nhìn bóng lưngcô, mâu trung nhu sắc chớp lóe rồi biến mất, đáy lòng tràn ra một cỗ thương tiếc.

Tô Thi Thi thông minh như vậy, không có khả năng không cảm thấy được mẹ anh không thích cô.

Hiện tại vì anh cố gắng nhẫn nhịn đến như vậy, anh nói không cảm động là không có khả năng.

Lúc Tô Thi Thi đi đến nhà chính, không thấy Bùi Dịch đâu, không biết anh đã đi nơi nào.

"Tôi còn tưởng rằng Tô tiểu thư sẽ không tới." Tô Thi Thi còn chưa vào cửa, bên trong liền truyền đến giọng nói ôn hoà của Hồng Cầm.

Tô Thi Thi hơi cong môi một cái, hướng về phía bà ta ngọt ngào kêu một tiếng "Dì Hồng", giống như vừa rồi chuyện không vui vừa rồi từ đầu không phát sinh qua vậy

Lần này thật đến phiên Hồng Cầm kinh ngạc,hai mắtnhìn cô cảnh giác, xoay người rời đi.

Tô Thi Thi khóe miệng tươi cười, thản nhiên bình tĩnh đi vào.

Muốn làm cho cô khó chịu, cô cũng sẽ không để cho bà ta dễ chịu.

Cô vừa muốn đi vào nhà ăn, liền nghe bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Phu nhân người đừng nóng giận, là bản thân con không cẩn thận. Mà còn cũng khônglàm tốtnhiệm vụ to lớn mà người giao cho con."

Đoàn Ngọc Tường? Tô Thi Thi nhíu mày, cô không nghĩ tới Đoàn ngọc tường trở về nhanh như vậy.

Phỏng chừng là bọn họ chân trước mới vừa đi, cô ta chân sau liền theo tới rồi.

Cô điều chỉnh khuôn mặt lại một chút, đi nhanh vào, nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường khi đó, làm bộ như hoảng sợ lắm.

"Đại tiểu thư, sao vậy mau trở về đến đâynhư thế, không phải cùng Hỗ tổng một chỗ sao? Sớm biết thế này chúng tôi liền chờ cùng trở về."

"Hỗ tổng?" Nhậm Tiểu Vi ngồi ở bên cạnh Đoàn Ngọc Tường trong mắt kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất, nghi hoặc nhìn về phía Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, vội vàng lắc đầu nói: "Tôi cùng Hỗ tổng cũng không phải rất quen thuộc, cái kia chỉ là một cái hiểu lầm."

"Hiểu lầm? Vậy cô nên nói với chú trẻ của mình giải thích rõ ràng. Anh ấy đang muốn nói chuyện này cùng lão gia, giúp các người hoà giải một chút nha." Tô Thi Thi vẻ mặt lo lắng nói.

"Cô… Cô đừng nói lung tung!" Đoàn Ngọc Tường gấp đến độ mồ hôi lạnh đều đã ào ào tuông ra rồi.

Cô ta trước giờ thích chỉ có một mình Bùi Dịch, từ đầu liền không nghĩ muốn cùng họ Hỗ kia có cái liên quangì.

Tô Thi Thi rõ ràng là cố ý!

Bởi vì sốt ruột, Đoàn Ngọc Tường nói xong liền đứng lên, chính diện đối mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vừa thấy mặt cô ta, mi mắt mạnh trợn to. Lần này là thật không cần giả vờ, thực sự bị dọa đến chỗ.

Chỉ thấy Đoàn Ngọc Tường trên mặt cục xanh cục tím, sưng như cái đầu heo vậy.

"Mặt của cô làm sao vậy? Hẳn không phải là bị những cô gái đó dánh chứ?" Tô Thi Thi kìm nén cười, tiến lên đồng loạt bắt được cánh tay Đoàn Ngọc Tường, dơ tay liền hướng tới mặt cô ta sờ soạng.

Cô dùng lực hung hăn ấn lên chỗ bị bầm xanh tím kia, ngoài miệng đau lòng nói: "Tôi vốn định nói với Bùi Dịch để cho anh ấy cho cô cùng trở về chung, như thế thì không. Vị Hỗ phó tổng cũng thật là, sao có trơ mắt đứng nhìn cô bị mấy người phụ nữ kia khi dễ như vậy!"

"Cô… Tôi cũng không bị người nào khi dễ tôi, đây là bản thân tôi tự té ngã." Đoàn Ngọc Tường nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô ta nào có mặt mũi nói chính mình là bị một đám con gái đánh cho thành cái dạng này, còn không sợ chưa đủ mất mặt sao?

"Được rồi, ăn cơm đi." Nhậm Tiếu Vi đứng lên ngắt lời hai người đang nói, thẳng tắp địa hướng tới bàn ăn đi đến.

Tô Thi Thi yên lặng đem nói nuốt trở vào.

Tuy Nhậm Tiếu Vi không có nói rõ, nhưng mà thái độ kỳ thật đã cực kỳ rõ ràng, bà là đứng về phía Đoàn Ngọc Tường.

Hiệp thứ nhất, vẫn lại là cô thua.

Nhưng chuyện này mới chỉ là bắt đầu, tiếp tục bữa cơm này là Tô Thi Thi khó ăn nhất từ trước đến giờ.

Trong bữa cơm chỉ có các ba người bọn họ, Nhậm Tiếu Vi cùng Đoàn Ngọc Tường nhẹ giọng nói chuyện với nhau, trò chuyện vô cùng hăng say, nhưng chả thèm đá động gì đến cô

Tô Thi Thi cúi đầu, lặng không tiếng động ăn, trong lòng không có chút cảm xúc gì.

Lúc này, cô đột nhiên rất nhớ Bùi Dịch.

Hôm nay 3 chương rồi nè. Nên thêm ko ta?????

167. Chương 167: Làm Cái Giao Dịch

"Tô tiểu thư, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?" Lúc cơm ăn đến một nửa, Nhậm Tiếu Vi như là giật mình nhớ tới trên bàn cơm còn có một người khác, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô giọng điệu bình tĩnh, thần tình lạnh nhạt, nhìn không ra bất luận cái cảm xúc gì, giống như là đang nhìn một người không quen biết vậy

Khách khí lại xa cách.

Loại cảm giác vô hình này như có khoảng cách càng xa thêm, làm cho người ta khó chịu.

Tô Thi Thi bài trừ một nụ cười tươi tắn: "Vừa rồi ở trên máy bay đã ăn qua, không đói bụng."

Nhưng cô nói vừa mới xong, Nhậm Tiếu Vi liền thu hồi ánh mắt, như là quên đang nói chuyện với Tô Thi Thi, đối với Đoàn ngọc tường nói: "Con vừa rồi nói cái bãi biển kia ta lần trước cũng đến rồi, phong cảnh quả thật không tệ."

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, tràn ra một tầng chua xót.

Cô bị vị mẹ chồng tương lai này thật đúng là ghét bỏ triệt để rồi.

Thôi, nhịn.

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nhậm Tiếu Vi không thích cô, nhưng mà cũng không có đối với cô dùng lời ác độc đâm chọt, đơn giản liền là muốn nhẹ nhành uyển chuyển để cho cô thấy khó mà từ chối.

Tô Thi Thi trong lòng có chút rầu rĩ, nhưng mà suy nghĩ đến Bùi Dịch, cô khẽ cắn môi, đem tất cả tức giận đều đã nuốt trở vào.

Rất không dễ dàng chịu đựng cho qua bữa cơm này mau kết thúc, Tô Thi Thi chính là đang nghĩ chuồn đi, liền nghe Nhậm Tiếu Vi nói: "Tô tiểu thư, xin theo tôi đến trong thư phòng."

Bà nói xong quay đầu đối với Đoàn Ngọc Tường ôn nhu cười cười: "Tường Tường cũng đến đây đi."

"Thi Thi, cô cần phải chuẩn bị tâm lý." Đoàn Ngọc Tường lúc lướt qua bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi kìm nén tức giận cả đêm, nhất thời có chút không nhịn được rồi.

Cô đối với Đoàn Tgọc Tường như có như không nói: “Đoàn tiểu thư, cii cười không khó chịu sao? Hai người chúng ta đã biết rõ bản chất của nhau rồi, hà tất phải giả mù sa mưa như vậy.”

“Cô…”Đoàn Ngọc Tường trên mặt tươi cười cứng đờ, tức giận đến nghiến răng.

Nhưng cô ta bây giờ còn chưa nghĩ muốn cùng Tô Thi Thi triệt để trở mặt, vẫn cứ bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói: “Nhanh lên vào đi thôi, phu nhân chờ cô kìa.”

Tô Thi Thi liếc cô một cái, nhanh hướng tới trong thư phòng đi đến.

Lúc cô đi đến, nhìn thấy Nhậm Tiếu Vi đang ngồi ở một cái ghế dây mây, cái bàn bên cạnh đặt một cuốn sách dày như từ điển.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy đến quyển sách này, trong đầu hiện lên bốn chữ - - “Lễ nghi bảo điển”!

Điềm xấu chớp lóe rồi biến mất.

Quả nhiên, Nhậm Tiếu Vi chỉ chỉ quyển sách trên bànnói: “Nghe Tường Tường nói cô lúc trước có đọc quá một chút, tôi hiện tại muốn kiểm tra cô.”Tôi đọc qua?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, Đoàn Ngọc Tường đây là đào hố để cho cô nhảy mà!

Cô đào thì tôi phải nhảy sao?

Tô Thi Thi hơi hơi ho khan một phen, nói: “Tôi vốn là muốn đọc thuqr, nhưng mà Đoàn tiểu thư từ đầu liền không đem sách cho tôi, tôi nghĩ muốn xem cũng không có biện pháp nha.”

“Tôi rõ ràng đưa cho cô, cô như thế nào nói lung tung?” Đoàn Ngọc Tường sốt ruột nói.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn cô ta: “Đoàn tiểu thư, cô vẫn chưa lớn tuổi, hẳn không mau quên vậy chứ? Tôi vẫn đều đã cùng Bùi Dịch ở cùng một chỗ, cô có thể đi hỏi anh ấy nha?”

“Cô…” Đoàn Ngọc Tường mặt bá một phen liền đỏ, cô ta không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà thật sự không biết xấu hổnhư vậy!

“Nếu không tôi hiện tại gọi điện thoại để cho anh ấy đến đây hỏi rõ ràng?” Tô Thi Thi làm bộ liền muốn lấy ra điện thoại gọi điện thoại.

Nhậm Tiếu Vi trầm giọng nói: “Không cần đâu.”

Ngữ khí vẫn như cũ khách khí xa cách đến để cho chua xót lòng người.

Tô Thi Thi mâu sắc trầm trầm: “Vậy nếu như phu nhân không còn chuyện gì nói nữa, tôi xin phép về trước, buổi tối lại vẫn có chuyện phải làm.”

Tô Thi Thi nói xong hướng tới Nhậm Tiếu Vi chào, xoay người rời đi.

Nói đùa, cô sẽ ngốc đến nỗi ở trong này để cho hai người phụ nữ này ngược đãi đâu?

Giống người đần độn một dạng ở trong này để cho mẹ của Bùi Dịch làm lơ, đã là cực hạn của cô.

“Phu nhân, người xem cô ấy! Mỗi lần đều đã lấy chú trẻ ra làm cớ.” Sau lưng truyền đến giọng nói yểu điệucủa Đoàn Ngọc Tường.

Tô Thi Thi âm thầm ôm ấp cánh tay mình, yên lặng nhớ kỹ món nợ này.

Chỉ là cô mới ra khỏi nhà chính, bước chân đột nhiên ngừng lại.

Trời chiều dần tắt nắng, một người đàn ông lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mặt trời đem bóng dáng của anh kéo được thật dài, nhuộm ra một loại nhu hòa dịu nhạt.

Giống như toàn bộ thế giới đều đã yên tĩnh trở lại, Tô Thi Thi trong mắt chỉ thấy mình anh.

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi đi ra, môi mỏng bĩu một cái, hướng về phía cô vươn tay, nhàn nhạt nói: “Lại đây.”

Giọng nói trầm thấp, giống như tinh khiết lại như hương thơm nhàn nhạt của rượu, tản ra khí thế mê người.

Tô Thi Thi cho tới bây giờ không phát hiện được, thì ra giọng nói của một người đàn ông có thể nghe được loại trình độ này cực kỳ cuốn hút. Cô chỉ cảm thấy lỗ tai đều nhanh nóng lên rồi.

Cô cười chạy tới, ngửa đầu nhìn anh: "Anh ở chỗ này chờ tôi đã bao lâu rồi?"

Bùi Dịch cúi đầu nhàn nhạt liếc cô một cái, lôi kéo cô đi ra ngoài: "Ăn no không?"

"Không mang theo câu trả lời cần có lại nói sang chuyện khác." Tô Thi Thi chu mỏ, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng.

Nhìn anh như vậy, phỏng chừng thời gian đứng không ngắn."Có phải lúc tôi vừa tới đây anh cũng liền tới đây rồi phải không?" Tô Thi Thi vui đùa nói.

Bùi Dịch mím môi, không nói gì.

Anh đây là lặng im thừa nhận sao?

Tô Thi Thi trái tim đập mạnh liên hồi, khóe miệng kìm lòng không đậu địa cong lên, đột nhiên xông lên ôm cô anh lại, kiễng chân hướng trên mặt anh hôn một cái: "Bùi Dịch, anh thật tốt."

"Bất quá lần sau tôi không ngại anh trực tiếp đi vào đem tôi ra ngoài. Anh không biết đâu, tôi ăn nhanh cho xong, bây giờ tiêu hóa không được rồi. Hai người họ liền cố nói chuyện, hoàn toàn xem tôi là không khí. Không được, saiu này tôi nhất định phải tận tình chỉnh Đoạn Ngọc Tường kia một trận mới được, đều là cô ta ở trước mặt mẹ anh nói xấu tôi…"

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch đột nhiên giữ chặt cô, yên lặng nhìn ánh mắt cô, trong giọng nói đều là thương tiếc, "Thực xin lỗi, cho em chịu ủy khuất rồi."

"Tôi không có…" Tô Thi Thi hốc mắt đau xót.

Cô rõ ràng muốn để cho anh đừng lo lắng, nhưng mà người đàn ông này sao lại thông minh như thế.

Bùi Dịch thở dài, đem cô ôm ở trong ngực, nâng bước hướng biệt thự đi đến.

Anh rất hiểu Tô Thi Thi, mỗi lần cô líu ríu nói không ngừng nghỉ, liền chứng tỏ bị người ta ức hiếp.

Anh hơi chút đoán được vừa rồi bên trong đã xảy ra chuyện không vui rồi. Tô Thi Thi nói như vậy, chỉ là muốn để cho anh yên tâm, cho rằng Đoàn Ngọc Tường từ trong châm ngòi.

Nhưng mà Bùi Dịch hiểu rất rõ mẹ của mình, mẹ của anh làm sao có thể là một người để cho khác tùy tiện châm ngòi nói hai ba câu liền tin tưởng chứ.

Bà là cố tình làm cho Tô Thi Thi khó xử.

"Bùi Dịch, nhìn biểu tình này của anh, như là muốn bồi thường cho tôi nha." Tô Thi Thi híp mắt nhìn Bùi Dịch, nịnh nọt nói, "Nếu không anh để cho tôi đến nhà Ngọc ở lại vài ngày đi?"

"Em lặp lại lần nữa xem!" Bùi Dịch sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống.

"Tôi cái gì cũng chưa nói!" Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu.

Hai người đang nói chuyện, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Đoàn Ngọc Tường: "Thi Thi, chờ một chút… Chú trẻ?"

Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Bùi Dịch sửng sốt một phen, trong mắt ghen tị chớp lóe rồi biến mất, nhưng rất nhanh đã bị cô ta che dấu đi.

Cô ta đuổi theo sau, đem một quyển sách thật dày đưa tới trước mặtTô Thi Thi: "Thi Thi cô quên lấy sách rồi."

Tô Thi Thi mặt lập tức liền đen lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đoàn tiểu thư thật đúng là tri kỷ!"

Cô vừa rồi chạy nhanh như vậy, chính là không nghĩ muốn lấy quyển sách này, không nghĩ tới Đoàn Ngọc Tường vậy mà đem đến cho cô!

Cô mạnh ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, móng tay dùng lực bấu vào.

Bùi Dịch nhướng mày, âm thầm lườm cô một cái, lập tức đối với Đoàn Ngọc Tường nói: "Làm phiền Đoàn tiểu thư giúp chúng tôi đem sách về biệt thự đi, thím trẻ của cô là vẽ bản thiết kế, mệt muốn chết rồi không cầm nổi."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa phì cười, Bùi Dịch lời nói ác độc công lực thật sự là càng ngày càng lợi hại rồi.

"Tôi..." Đoàn Ngọc Tường vừa nghe, mặt trắng xanh liền trắng thêm vài phần.

Tô Thi Thi tay dùng đẻ vẻ bản thiết kế, chẳng lẽ cô ta liền không cần sao?

Bùi Dịch đây cũng quá bất công rồi!

Nhưng cô ta còn chưa nói gì, Bùi Dịch liền ôm Tô Thi Thi đi tới.

Cô tức giận dậm chântrên mặt đất xả giận, đuổi theo.

"Cô ta giống như bị chọc giận khóc rồi." Phía trước, Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch liếc xéo nhìn cô, đột nhiên khom lưng ôm cô lên, đi nhanh về phía trước: "Nghĩ muốn để cho cô ta càng tức giậnhay không?"

"Đương nhiên!" Tô Thi Thi mắt sáng lại sáng.

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Chúng ta làm cái giao dịch!"

"Tôi..." Tô Thi Thi tim đập càng ngày càng nhanh, cảm thấy được nụ cười tươi tắn này của anh nguy hiểm cực kỳ

Cả nhà tối hảo! O(_)O

Thời tiết thất thường quá!

!

168. Chương 168: Cái Giao Dịch Này Em Nhất Định Thích

"Giao dịch cái gì? Anh đừng làm càng!" Tô Thi Thi hay tây cầu xin không trực tiếp nắm lấy quần áo của Bùi Dịch, nhỏ giọng cảnh cáo nói.

"Tô Thi Thi, cái giao dịch này em nhất định sẽ thích." Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà khí.

Chỉ liếc mắt một cái, Tô Thi Thi mặt liền đỏ, tròng mắt loạn chuyển, không biết nên nhìn chỗ nào thì tốt hơn.

"Tôi không nghĩ muốn làm cái giao dịch gì với anh." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

"Không phải do em!" Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái, đi nhanh hướng tới phía trước biệt thự đi đến.

Phía sau bọn họ, Đoàn Ngọc Tường trơ mắt nhìn Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi vào biệt thự, tức giận đến nghiến răng.

"Cô tới cùng có chỗ nào tốt hơn tôi?" Vốn dĩ cô tai vẫn cực kỳ tự tin, nhưng mà hiện đang nhìn Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi càng ngày càng tốt, trong lòng cô ta cũng càng ngày càng bất an.

Bùi Dịch là quân cờ cuối cùng để cô ta tiếp tục ở lại Đoàn gia, nếu như anh không cưới cô ta, vậy cô ta...

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng nhợt, hoàn toàn không dám nghĩ tiếp. Cha cùng ông nội cô ta có bao nhiêu tàn nhẫn độc ác, cô ta so với bất luận kẻ nào đều rất rõ ràng!

“Bùi Dịch, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay của anh đâu!” Đoàn Ngọc Tường khẽ cắn môi, cầm cuốn lễ nghi bảo điển to nặng kia, chạy chậm đuổi theo.

Bên này, Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi vừa mới tiến vào trong biệt thự, liền đặt cô đến trên mặt đất.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, co cẳng chạy.

“Ai cho em chạy?” Bùi Dịch tay dài vươn ra, liền đem cô kéo trở về.

“Ưm…” Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, liền nhìn thấy mặt Bùi Dịch phóng đại ngay trước mắt cô. Ngay sau đó, anh liền cuối xuống hôn cô.

“Anh muốn làm gì?” Tô Thi Thi tim đập loạn lên, liền biết người này đang rất tức giận, hẳn không phải là muốn trước mặt Tiểu Ưu bọn họ…

Đột nhiên, cô nghe đến bên ngoài truyền đến một trận dồn dập tiếng giày cao gót đi đến.

“Đoàn Ngọc Tường?” Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lời lúc nãy Bùi Dịch nói.

“Nghĩ muốn để cho cô ta càng tức giậnhay không?”

Cô đương nhiên nghĩ muốn!

Tô Thi Thi từ bị động chuyển sang chủ động, hai tay ôm lấy cổ Bùi Dịch, nghênh đón nụ hôn của anh.

“Thực ngoan.” ánh mắtBùi Dịch nhất thời trở nên u ám thêm, đè cô đến trên tường, hung hăng hôn lên môi cô.

“Chú trẻ… A!” Đoàn Ngọc Tường vừa muốn đi vào trong, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi vậy mà tại cửa…

“Các người…” Đoàn Ngọc Tường toàn thân khí lực như là bị rút đi một dạng, quyển sách trên tay “Bụp” một tiếng rớt xuống đất.

Cô ta chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị dao đâm vào vô cùng đau đớn. Biết rõ Bùi Dịch yêu thương Tô Thi Thi là một chuyện, hiện tại tận mắt nhìn đến lại là một chuyện khác.“Các người…” Đoàn Ngọc Tường trong mắt ngấn lệ, hung hăng dậm đậm chân, xoay người bỏ chạy.

Đó là người đàn ông cô ta thích nhiều nămnhư vậy, bây giờ lại cùng cô gái khác…

“Cô ta đi rồi.” Phòng trong, Tô Thi Thi đẩy đẩy Bùi Dịch, anh tại sao lại vẫn không chịu dừng!

“Cô bé, em cảm thấy được tôi là vì muốn cho cô ta xem sao?” Bùi Dịch sắc mặt đen lại, khom lưng ôm lấy cô, nâng bước đi lên cầu thang.

“Này, anh mau bỏ tôi xuống!” Tô Thi Thi ra sức vặn vẹo thân thể, “Bùi tiên sinh, anh còn chưa có ăn cơm phải không? Nếu không cùng cơm nước xong…”

Bùi Dịch bước chân chợt dừng lại: “Em nói không sai, tôi quả thật rất đói bụng.”

Anh nói xong bước nhanh hơn.

“Anh…” Tô Thi Thi muốn khóc, cô bị anh ôm vào phòng ngủ như vậy ngày mai còn có thể nguyên ven đi ra hay không?

“Trời mưa, Đoàn Ngọc Tường đem sách quăn ở của rồi, tôi đi nhặt về…”

“Không cần nhặt.” Bùi Dịch nói xong một tay bắt ấy Tô Thi Thi khiêng đến đầu vai, bước nhanh hơn.

Tô Thi Thi muốn hôn mê, cô cũng không phải hàng hóa, tại sao anh mỗi lần đều như vậy với cô!

Dưới lầu, Tiểu Ưumuốn đi đem sách nhặt lên yên lặng thối lui trở về.

Tiên sinh nói không cần nhặt, bọn họ cũng không có lá gan trái lại.

Ngoài phòng, mưa giọt giọt tí tách dưới đất càng ngày càng nặng hạt. Một hồi gió lớn một hồi lạnh, thời tiết đột nhiên lạnh rất nhiều rồi.

Tô Thi Thi cuộn mình chăn, lúc ngủ thiếp đi trên mặt rưng rưng nước mắt. Lộ ra đầungón tay hồng hồng, mơ hồ có chút sưng.

"Đồ khốn!" Cô không biết mơ thấy cái gì, nghiến răng nghiến lợi mắng một tiếng, thân thể lui về sau hướng bên cạnh nơi nào đó ấm áp nhích lại gần, trầm trầm đã ngủ.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch hôn lên cái trán của cô, ôm cô vào trong lòng, cảm thấy mỹ mãn.

Ngày hôm lúc sau tỉnh lại, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, xương khớp như muốn rời ra, chỗ nào cũng đau nhứt

Nhất là chai tay của cô, đỏ rực, hơi hơi sưng, nhìn qua thương cảm cực kỳ.

Bùi Dịch đã rời giường, lúc này hẳn là ở thư phòng xử lý văn kiện. Công việc của anh vẫn đều đã bề bộn nhiều việc, trừ bỏ thời gian ở bên cạnh ức hiếp cô, Bùi Dịch tựa hồ đều là đang làm việc.

"Cầm thú!" Tô Thi Thi nắm ngón tay, thở phì phì thay đổi quần áo. Nhưng cô mới vừa xuống lầu, liền nhìn đến Hồng Cầm từ nhà chính đi đến đã ở phía dưới đợi rồi.

"Tô tiểu thư, phu nhân nói từ hôm nay trở đi muốn tuân thủ quy củ của Đoàn gia, sáng phải qua nhà chính thỉnh an." Hồng Cầm không kiên nhẫn nhìn Tô Thi Thi, hiển nhiên đối với việc cô ngủ dậy trễ như vậy còn muốn có ý kiến.

Tô Thi Thi nhìn xem đồng hồ, lúc này vừa lúc là 7 giờ, cô cô chuẩn bị đồ đạc xong là đến giờ đi làm rồi

"Dì Hồng, hôm nay tôi…"

"Tô tiểu thư, đừng trách tôi không nhắc nhở cô. Bùi thiếu gia tái yêu chiều cô, nhưng phía trên thiếu gia còn có một người mẹ." Hồng Cầm lạnh mặt nói.

Tô Thi Thi yên lặng hít vào một hơi. Không phải là đi thỉnh an thôi sao, cũng sẽ không mất miếng thịt, cô đi là được chứ gì!

Cô đi theo sau lưng Hồng Cầm, lúc mới vừa đi tới cửa, bước chân của Hồng Cầm đột nhiên dừng lại, chỉ vào cửa chổ trên mặt đất nói:"Tô tiểu thư, chuyện này là thế nào đây?"

Bà ta vừa nhìn đến cuốn lễ nghi bảo điển của phu nhân bị ném xuống đất, mà còn đều bị mưa xối rồi. Chuyện vừa rồi chưa nói, lại thêm chuyện này, liền muốn xử Tô Thi Thi lạnh giọng hỏi.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua, yên lặng nhìn trời, vô tội nói: "Tôi không biết nha, sách này không phải ở chỗ phu nhân sao?"

"Cô…" Hồng Cầm nghiến răng. Sách này tối hôm qua là để cho Đoàn Ngọc Tường mang đến đây, Tô Thi Thi chối bay biến, bà ta cũng không thể làm gì cô.

"Hừ, để tôi làm sao giải thích với phu nhân." Hồng Cầm đợi Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nâng bước đi về phía trước.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quay đầu hướng Tiểu Ưu vụng trộm nói: "Chuẩn bữa sáng để tôi mang đi làm, lát tôi trở lai trực tiếp mang đi."

"Muốn tôi đi gọi Bùi tiên sinhhay không…"

"Không được nói cho anh ấy!" Tô Thi Thi lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

Đây là chiến tranh giữa phụ nữ các cô, cô không hy vọng Bùi Dịch khó xử.

Chỉ là cô vừa mới ra cửa lớn của biệt thự, Bùi Dịch liền nhận được tin tức.

Trong thư phòng, quản gia nơm nớp lo sợ đứng ở trước bàn làm việc, nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư cũng đi nhà chính rồi, phu nhân làm như vậy…"

Ông nói đến một nửa liền im miệng, có chút không dám nói, ông dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, có một số lời cũng làm hạ nhân sao có thể nói.

Bùi Dịch mím môi, nửa ngày, mới khoát tay: “Đi đi tiếp tục nhìn quan sát động tĩnhbiệt thự thứ nhát bên kia, chuyện của ông ta trước khi lão già kia xuất viện không cần phải xen vào.”

Quản gia gật đầu, vội vàng lui lại ra ngoài.

Chờ sau khi quản gia vừa đi, Bùi Dịch đóng máy tính lại, cũng đi ra khỏi thư phòng.

Bên này, sau khi Tô Thi Thi đến nhà chính, Nhậm Tiếu Vi cố tình ngâm nga quy tắc kia để cô nghe được.

Tô Thi Thi đứng ở trước mặtNhậm Tiếu Vi, cúi đầu, giống cái làm sai chuyện gì nghiêm trọng lắm, thành thật nói: “Tôi tối hôm qua không lấy sách, hôm nay mới biết được nó còn đang cửa, đều đã ướt rồi. Cho nên…”

Tô Thi Thi giọng nói càng thêm nhỏ xuống, rất khổ sở nói: “Tôi còn không chưa có xem qua.”

“Thi Thi, tôi không phải nhắc nhở cô sách đặt ở cửa sao? Nếu không phải người bên biệt thự của chú trẻ không cho tôi đi vào, tôi liền đưa vào rồi.” Một bên, Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt tiếc nuối nói, “Hiện tại sách bị ướt rồi, phải làm sao đây?”

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, theo lời của cô ta nói: ”Đại tiểu thư không phải nói cô đều đã xem hết rồi sao? Vậy làm phiền cô giúp tôi viết lại một lần, tôi đảm bảo, khẳng định sẽ xem thật kỹ lưỡng!”

“Tôi cái lúc nào…”

Cô ta còn chưa nói xong, bên ngoài thư phòng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói ngắt lời của cô ta.

“Đại tiểu thư từ nhỏ rất thông minh, ngay cả mẹ tôi đều khen ngợi cô. Chuyện Thi Thi học lễ nghi, liền nhờ vào cô rồi.”

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến đàn ông toàn thân mặc bộ đồ tây màu xám kia, cười đến mi mắt đều nhanh không có.

Anh tới thật là đúng lúc!

169. Chương 169: Sụp Hố Sư Huynh

Nhậm Tiếu Vi có chút nhìn không được rồi. Con trai của bà cùng Tô Thi Thi vừa thấy liền là có cùng ý tưởng đen tối, Đoàn Ngọc Tường từ đầu không phải là đối thủ của bọn họ.

Bà đứng lên, đối với Bùi Dịch nói: “Chuyện trong gia đình là chuyện của phụ nữ, con đi theo mù quáng tham gia cái gì? Chuyện trong công ty không phải bề bộn nhiều việc sao? Sao ba ngày hai bữa lại chạy đến nơi này của mẹ, trước kia con mấy ngày cũng không thấy qua một lần.”

“Mẹ là bây giờ trách con trước kia không thường đến thăm người sao? Con sau này sẽ đến nhiều hơn.” Bùi Dịch cười nhạt tiến lên đỡ lấy tay bà, “Con hai ngày sau còn phải đi ra nước ngoài công tác, đến lúc đó sẽ đi qua Yorkshire, mẹ có muốn chuẩn bị cái gì đề con mang đi hay là mua thứ gì hay không?”

“Con muốn đi Yorkshire?” Nhậm Tiếu Vi trên mặt bất không vui đột nhiên biến thành vui sướng, cực kỳ hứng thú cầm lấy tay Bùi Dịch, “Mẹ đương nhiên là có nhiều thứ muốn mua rồi!”

“Được, con khi nào đến đó sẽ gọi cho mẹ.” Bùi Dịch dừng một chút, lại nói thêm, “Thi Thi gần đây mới vừa phụ trách một cái dự án quan trọng, làm không tốt đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi Đoàn gia, cho nên con nghĩ muốn xin giúp cô ấy, sau khi xong việc này mới học quy tắc Đoàn được không?”

“Được thôi. Tiểu Dịch, con khi nào đi Yorkshire? Mẹ muốn con giúp mẹ đem vài thứ qua đó.” Nhậm Tiếu Vi giống như hoàn toàn biến thành một người khác một dạng, khẩn trương hỏi han.

Bùi Dịch cười nói: “Ngày mốt đi. Mẹ người yên tâm, con trước khi đi nhất định sẽ nói cho người một tiếng.”

“Hảo. Các con mau đi làm đi.” Nhậm Tiếu Vi nói xong liền thúc giục bọn họ đi.

Tô Thi Thi vẻ mặt khó hiểu nhìn hai người, hoàn toàn ngơ rồi.

Cái Yorkshirekia tới cùng là cái chỗ nào, tại sao làm cho mẹ Bùi Dịch thái độ hoàn toàn chuyển biến rồi.

"Phu nhân, chuyện học lễ nghi của Thi Thi cứ như vậy gác lại sao?" Đoàn Ngọc Tường không cam lòng, nhìn Tô Thi Thi nói, "Thi Thi, cô không nghĩ muốn sớm một chút gả cho chú trẻ sao? Sớm một chút học tốt lễ nghi…"

"Đại tiểu thư, tôi có thể học lễ nghi hay không liền nhờ vào cô rồi. Phiền toái cô mau giúp tôi đem nội dung viết ra lại thật chính xác, tôi sẽ có tài liệu học rồi." Tô Thi Thi vẻ mặt thận trọng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường sắp tức chết rồi, cô ta vụng trộm nhìn thoáng qua Nhậm Tiếu Vi, nhưng mà người phía sau kia như là hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái.

Cô ta vừa định nói thêm cái gì, Bùi Dịch đã mang theo Tô Thi Thi đi ra ngoài.

"Các người khinh người quá đáng!" Cô bị chọc giận muốn bùng nổ rồi. Tại sao chuyện gì cũng không thuận lợi!

Lúc Tô Thi Thi bọn họ ra khỏi gian nhà chính, lái xe đã đem xe đậu ở cửa.

Tô Thi Thi ngồi vào bên trong xe, vừa ăn bữa sángTiểu Ưu đã chuẩn bị, vừa băn khoăn suy nghĩ.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ không yên lòng của cô, yên lặng thở dài, nói: "Đoàn Tĩnh Đồng."

"A?" Tô Thi Thi cắn thìa, không rõ ý tứ của anh."Là em trai tôi. Nó hiện tại ở Yorkshire một trường nội trú quý tộc."

Bùi Dịch nói; "Mẹ tôi lúc mang thai đứa em trai này, đã từng bị người ta đầu độc, thiếu chút nữa gặp chuyện không may. Sau này mẹ tôi làm bộ đứa bé không còn nữa muốn đi nước ngoài an dưỡng, mãi đến khi em tria tôi được một tuổi mới trở về."

"Vì đảm bảo an toàn cho em trai tôi. Lão già kia cùng bà ấy vẫn không có công bố ra ngoài có sự tồn tại của em trai tôi."

Tô Thi Thi bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách chúng tôi cũng không biết lão già kia lại vẫn có một đứa con trai nhỏ. Như vậy hiện tại…"

"Nó mới mười tuổi, mẹ tôi đương nhiên lo lắng cho nó. Tôi đi Yorkshire, bọn họ có thể thông qua video clip gặp mặt một lần." Bùi Dịch nói.

"Bao la rộng lớn trên đời cũng không bằng tình thương cha mẹ dành cho con cái của mình." Tô Thi Thi trong lòng ít nhiều có chút cảm thán, khó trách vừa rồi mẹ của Bùi Dịch vừa nghe nói anh muốn đi Yorkshire, thái độ lập tức liền thay đổi.

Có thể nhìn ra, Đoàn Kế Hùng rất thương yêu đứa con tria nhỏ này. Ít nhất, cho dù là cha cô năm đó cũng không có đối xử chu toàn như vậy.

"Nó hẳn là sắp trở lại rồi." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Lão già kia đã quyết định vứt bỏ Đoàn Chấn Ba rồi hả?" Tô Thi Thi cả kinh, nếu nói vậy, như vậy Đoàn gia phỏng chừng sắp có sóng gió lớn rồi.

Đoàn gia mấy đời chỉ có 1 đứa con trai, nhưng mà con gái cũng rất nhiều. Những cái cô cô bác chồng gì gì đó, cả đám đều không phải kẻ dễ bắt nạt. Hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một cái người thừa kế nhỏ, không thể nào trở mặt ngay rồi.

"Tô Thi Thi, em phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Đoàn gia, so với em tưởng tượng phức tạp hơn rất nhiều." Bùi Dịch giữ lại Tô Thi Thi, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Tô Thi Thi ru rú tại trong lòng anh, giờ khắc này, mà lại phi thường an tâm.

"Anh tại sao muốn nói rõ những việc này cho tôi?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt liền đen, cúi đầu hung hăng cắn một cái lên lỗ tai cô: "Tô Thi Thi, em nên có cảm giác là Bùi phu nhân đi!"

"Người nào muốn gả cho anh chứ!" Tô Thi Thi mặt đỏ lên, thấy xe ngừng lại, mở cửa xe liền nhảy xuống.

Bùi Dịch sắc mặt càng thêm đen, lành lạnh đưa mắt nhìn tài xế kia.

Lái xe xoa mồ hôi lạnh, có khổ khó nói.

Ông là nghĩ đến công ty rồi nên mới mở khóa cửa thôi!

Tô Thi Thi khóe miệng chứa cười, tâm tình nhìn qua cực kỳ tốt. Lúc đến công ty, khẩn trương đem tiến độ công trìnhmấy ngày nay hỏi han một lượt.

"Thi Thi, vật cách âm chúng ta muốn không dự trũ đủ rồi!" Tô Thi Thi vừa mới ngồi xuống, cộng tác của cô Đổng Tiêu Tiêu vội vã chạy vào, vẻ mặt buồn bực nhìn cô.

"Sao lại như vậy chứ? Cái vật liệu kia là sản xuất theo công nghệ của Ma Cao, nguồn cung dồi dào, không có khả năng không có được?" Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, thật đúng là sợ cái gì tới liền tới.

Đổng Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn bên ngoài, kéo một cái ghế ngồi vào bên cạnh Tô Thi Thi, tức giận nói:

"Còn không phải tại con người bụng dạ tiểu nhân Khúc Hồng Mai kia, cô ta không biết dùng cái biện pháp gì, vậy mà dụ dỗ đối tác dự án bên chỗ cô ta cũng dùng đến loại vật liệu cách âm này, dẫn đến chúng ta không đủ vật liệu cung cấp rồi."

"Cô nói xem dự án sân vận động bên kia lập tức liền cần dùng đến rồi, nếu không có vật liệu thì không có biện pháp bàn giao công trìnhđúng hạn, đến lúc đó làm sao đây!"

"Cô đừng gấp. Cùng nhà cung cấp vật liệu bên kia xác nhận qua chưa?" Tô Thi Thi coi như bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

"Không có cách nào. Chúng ta hiện tại là cái thân phận gì, bọn họ cũng biết dự án lần này quan trọng, nên cũng không dám gạt chúng ta, là thật không có cách nào tìm được nguồn cung rồi." Đổng Tiêu Tiêu càng nói càng sốt ruột.

Nếu không có cái vật liệu này, chuyện này tương đương với cái thiết kế này của bọn họ coi như tiêu rồi.

Tô Thi Thi nhíu mày nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta phân công nhau nghĩ biện pháp."

"Được." Đổng Tiêu Tiêu vội vàng cấp bách lui lại ra ngoài.

Chờ sau khi cô ấy vừa ra ngoài, Tô Thi Thi đứng lên rót ly nước, đứng ở cửa sổ hóng gió nhìn bên ngoài văn phòng.

Từ chỗ cô đứng nhìn ra, vừa lúc Khúc Hồng Mai ngẩng đầu hướng văn bên này nhìn qua, ánh mắt gặp phải Tô Thi Thi, khiêu khích lườm cô một cái.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên.

Cái thứ thủ hạ bại tướng dưới tay cô, cho rằng làm như vậy có thể gây khó dễ cho cô sao?

Tô Thi Thi kéo xuống rèm che, trở lại chỗ ngồi của mình cầm lấy điện thoại, bắt đầu gọi cho các đồng nghiệp trước kia hỏi thăm một chút.

"Không biết Ngọc có biện pháp nào không." Tô Thi Thi một bên gọi điện thoại vừa cân nhắc suy nghĩ.

Hôm nay Ôn Ngọc có việc xin phép nghỉ, chẳng thế thì có thể để cho cô ấy giúp rồi.

Nhưng mà gọi một vòng, đến cả Tần Phong cũng đều đã hỏi qua, đều nói không loại vật liệu cách âmnày.

Tô Thi Thi tìm tìm trong danh bạ điện thoại, nhìn đến số điện Tống Trọng Hạo khi đó, mi mắt sáng lên, vội vàng gọi cho anh.

Nửa phút sau, Tô Thi Thi liền cực kỳ vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.:,

"Sư huynh, anh thật sự có thể mượn được vật liệu Nano cách âm sao? Em biết nó rất khó tìm nha!"

“Sư muội, em đây là tại hoài nghi năng làm việc chuyên nghiệpcủa sư huynh à! Em đến đây đi, để anh nhắn địa chỉ kho hàng cho em.” Tống Trọng Hạo nói xong liền cúp điện thoại.

Không quá vài giây, trong di động Tô Thi Thi liền có tin nhắn đến, là Tống Trọng Hạo gửi địa chỉ đến.

“Kỳ quái, cái địa chỉ này nhìn sao cũng thấy nhìn quen mắtnhư vậy?” Tô Thi Thi nhướng mày, nhưng hiện tại lấy được vật liệu quan trọng hơn, cũng không kịp suy nghĩ.

Nhưng lúc cô đi đến nơi, quả thực khóc không ra nước mắt!

Cô nói tại sao cảm thấy nhìn quen mắt như vậy, địa chỉ mà sư huynh gửi đến thực ra là kho hàng của xây dựng Minh Đỉnh!

Xong rồi, cô muốn vào hay không đây? Nếu lỡ chẳng may đụng phải tên Hỗ điên khùng kia thì làm sao đây!

Hô hô được 20 trang rồi, còn 15 trang nữa T.T

Còn chương truyện chưa viết, đến ngày nộp. Chắc vui =))

170. Chương 170

Khí thế to lớn toàn nhà màu trắng khổng lồ tọa lạc tại trung khu vực buôn bán sầm uất nhất thành phố Bắc Kinh, nơi này cách xây dựng Tiệp Khắc chỉ có hơn mười phút đi xe.

Lúc Tô Thi Thi đến, Tống Trọng Hạo đã ở trong kho vật liệu.

Tô Thi Thi nhìn thấy toàn nhà mầu trắng trước mặt này, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ lấy điện thoại ra gọi cho Tống Trọng Hạo.

“Sư huynh, chuyện em đến chỗ này, anh không có nói với người khác chứ?”

“Không có.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghi hoặc của Tống Trọng Hạo hỏi han.

“Mượn tạm vật liệu cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Em yên tâm, loại vật liệu Nano này trong kho hàng còn nhiều mà, đủ em là cái công trình sân vận động kia rồi.”

“Không phải, em là muốn hỏi anh cái vị phó tổng bên anh không biết chứ?” Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Trước Hỗ phó tổng có thể lừa gạt sư huynh cô đến làm việc ở xây dựng Minh Đỉnh, ai biết có thể hay không âm thầm lén ở đâu đó?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng lo lắng.

Tống Trọng Hạo trái lại không nghĩ nhiều chuyện như vậy: “Phó tổng biết cũng mặc kệ… Sư muội, nơi này, mau tới đây!”

Tô Thi Thi ngẩng đầu, liền nhìn đến sư huynh cô đứng ở cửa kho hàng đối với cô ngoắc ngoắc.

Cô sắc mặt hơi đổi, vội vàng chạy tới, muốn để cho anh đừng ồn ào nữa.

Còn chưa kịp chạy đến, cô đột nhiên dừng bước, sững sờ nhìn ngườiphía sau sư huynh kia, trong lòng coi như có một vạn đầu câu đang chạy qua nói cô mau chạy đi!

Sư huynh, anh lại mang theo kẻ bịp bợm kia đến rồi! Định giết sư muội này sao!

“Tô Thi Thi, chúng ta lại gặp mặt.” người trẻ tuổi phía sau Tống Trọng Hạo vừa thấy Tô Thi Thiđến, mi mắt lập tức liền trừng to như ông già, trong mắt giống như có một đám ánh sáng xanh lóe lên chớp động.

Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông suất khí mặc quần áo thể thao màu xanh đậm, ha ha cười gượng.

Cô chạy còn kịp không?

Thống khổ, tại sao ở chỗ này đụng phải Hỗ Quân Nhạc? Nếu cô nhớ không lầm mà nói, Hỗ Quân Nhạc chính là em ruột với cái tên Hỗ điên khùng kia!

Không biết tình cảm anh em bọn họ thế nào, nếu như anh ta nói cho Hỗ điên khùng kia…

Tô Thi Thi đau cả đầu.

Bây giờ bỏ cũng không xong, lúc này là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

"Sư muội, các người quen biết sao?"

Tống Trọng Hạo hết nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn Hỗ Quân Nhạc, vẻ mặt tò mò đi tới.

"Vị này là tiểu Hỗ tổng phụ trách bộ phận mua sắm vật liệu, đến đây kiểm tra." Tống Trọng Hạo thấy Tô Thi Thi sắc mặt không quá tốt, nhỏ giọng giải thích nói.

"Cho nên, anh ta tại sao lại ở chỗ này?" Tô Thi Thi cắn răng thấp giọng hỏi.

Cô đối với 2 anh em họ Hỗ này đều đã đắc tội đủ cả. Vận khí hôm nay thật sự là thật tốt quá trời rồi¡'Cô ấy là vị sư muội anh nhắc đến sao?"

Hỗ Quân Nhạc đem Tô Thi Thi trên dưới đánh giá một lần, khóe miệng chậm rãi cong cong lên, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Anh ta đột nhiên tiếp sát Tô Thi Thi, đưa tay liền kéo áo Tô Thi Thi, đem cô lôi kéo đi phía trước, như có như không nói:

"Rốt cục cho tôi bắt được cô rồi! Đàn bà thối, cô lần trước chuốc say tôi, tôi còn chưa tìm cô tính sổ nha!"

Cái này cái người phụ nữ thối tha này vậy mà gặt anh ta uống trà đậm đặc như vậy, làm anh ta bị say trà đến không biết trời đất gì cả, hơn nữa còn là trước mặt Hồng gia. Anh ta mặt ngoài mặt trong đều đã mất hết, sau khitrở về bị ông nội anh ta mắng cho xối xả

Đều là do người phụ nữ này làm hại!

"Tô Thi Thi, cô nói tôi nên làm sao báo đáp cô cùng ân tình ngày đó cô pha trà cho tôi đây?" Hỗ Quân Nhạc nghiến răng, gằn từng chữ hỏi han.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, dơ tay dùng lực hướng cổ tay anh ta đánh tới.

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng giòn vang, tay Hỗ Quân Nhạc đang nắm áo Tô Thi Thi giống như bị bẻ gẫy xương cốt vậy, đột nhiên liền cúi tiếp xuống.

Hỗ Quân Nhạc tức điên: "Người phụ nữ này sức lực sao lạnh mạnh đến thế!"

Chết tiệt, tay anh bị đánh đều đã tê rần!

"Anh có biết, động tác vừa rồi của anh cực kỳ không lễ phépđộng tác? Đánh anh là nhẹ rồi."

Tô Thi Thi liếc anh ta một cái, chuyện cho tới bây giờ cũng không còn cách nào, hướng thẳng đến bên trong kho hàng đi đến.

Tống Trọng Hạo nhìn hai người liếc mắt một cái, lựa chọn theo tiến vào, nhỏ giọng hỏi Tô Thi Thi: "Em cùng anh ta từng có xung đọt sao? Sao không sớm nói cho anh biết?"

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt. Ai biết anh ta cũng ở trong này!

"Tô Thi Thi, đây là kho hàng của công ty tôi, ai cho phép cô vào!" Hỗ Quân Nhạc bị coi như không khí, tức giận từ trên mặt đất hướng tới, vừa muốn tới kéo tay Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lườm anh ta một cái: "Sao vậy? Còn không có sợ?"

"Cô… Cô đừng cho là tôi thực sợ cô! Đàn ông không đánh nhau cùng phụ nữ, cô hiểu không?" Hỗ Quân Nhạc tức giận nói.

Tô Thi Thi nhíu mày, từ trên xuống dưới đánh giá anh ta một lần: "Có bản lĩnh liền phản kháng, tôi không ngại lại quật ngã anh một lần nữa đâu."

“Cô…” Hỗ Quân Nhạc tức giận đến nghiến răng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dơ tay liền cấp cho Tô Thi Thi một móng vuốt, vừa lúc tóm được eo cô

Tô Thi Thi hí một tiếng, thiếu chút nữa đá anh ta một cước.

Tên trẻ con này!

Cô lần trước còn tưởng rằng Hỗ Quân Nhạc chỉ giả vờ ngây thơ, không nghĩ tới là bản tính vốn có của anh ta!

Bất quá người nầy thâm trầm khó đoán cũng thật sự làm cho người ta trở tay không kịp. Tô Thi Thi âm thầm hướng bên cạnh phòng tránh, không nghĩ muốn cùng anh ta tiếp tục xung đột.“Nghe nói cô muốn mượn vật liệu cách âm của chúng tôi?”

Hỗ Quân Nhạc không biết từ lúc nào trong túi áo lấy ra một cái cái bật lửahình vuông, một bên khép khép mở mở cái bật lửa kia ngắm nghía, một bên hỏi.

Tô Thi Thi nhớ tới vừa rồi sư huynh nói anh ta là giám đốc bộ phận mua sắm, vụng trộm hướngTống Trọng Hạo liếc mắt ra hiệu.

Tống Trọng Hạo xấu hổ hướng cô gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Muốn loại vật liệu, tất phải trải qua bộ phậnmua sắm.”

“Sư huynh…” Tô Thi Thi xem như tiêu rồi.

Bọn họ vốn dĩ mượn vật liệu số lượng cũng không nhiều. Sư huynh cô làm thiết kế sư cao cấp ở xây dựng Minh Đỉnh, trên tay hẳn là có một chút quyền lợi. Cô hoàn toàn có thể im im lặng lặng đi mượn, sau đó từ từ trả lại.

Nhưng mà hiện tại…

Tô Thi Thi đau đầu không thôi.

“Anh nói đi, điều kiện là gì.” Tô Thi Thi nhìn Hỗ Quân Nhạc, trực tiếp hỏi.

Hỗ Quân Nhạc mi mắt nhíu lại, một bên theo quán tính vừa đi vừa bật cái bật lửa hướng tới:“Điều kiện rất đơn giản, cô tất phải nhận lỗi với tôi, hơn nữa để cho tôi đem cô trói lại treo đến cửa kho hàng này 10 phút, tôi liền đem vật liệu cho cô mượn.”

“Anh…” Tô Thi Thi cắn răng, “Nằm mơ đi!”

Cái tên tính khí trẻ con này còn chứng ảo tưởng nữa! Hướng anh ta xin lỗi còn chấp nhận được, đem cô treo lên của nhà kho? Anh bệnh cũng không nhẹ!

“Hiện tại cũng chỉ có kho hàng của chúng tôi có sẵn vật liệu này thôi, muốn hàng nhập từ nước ngoài về phải đợi tháng sau mới có, cô đợi được sao?”

Hỗ Quân Nhạc đi tới, phụ giúp Tô Thi Thi đi ra ngoài: “Không đồng ý đừng hòng mượn đồ!”

“Anh đừng có động tay động chân.” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống.

Cái tên trẻ con này vậy mà một bên đẩy cô một bên véo cô.

“Hí - -” thực đau!

Tô Thi Thi phát hỏa, trở tay hướng thắt lưng phía trước của anh lôi kéo. Vốn là muốn kéo anh ta để vật xuống, đúng là không nghĩ tới lại đụng trúng dây lưng quần của anh ta, trực tiếp kéo dây buộc quần thể thao của anh ta rút ra.

“Tôi đi…”

Hỗ Quân Nhạc sợ tới mức vội vàng đi kéo quần. Luống cuống tay chân, cái bật lửa từ tay phải của anh ta bị tuột tay văng đi, hướng tới một đống bìnhbên cạnh bay qua.

“Đó là vật dễ cháy!” Tống Trọng Hạo rống to một tiếng, sắt mặt trắng bệch hô, “Sư muội chạy mau!”

“Không phải chứ?” Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Thời gian giống như yên lặng một dạng, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy giờ khắc này đến tim cũng ngừng đập, bản năng bước đến phía trước một bước, kéo Hỗ Quân Nhạc rất nhanh chạy ra ngoài.

“ - - “

Một tiếng vang thật lớn, vang vọng tất cả trung tâm thành phố.

Toàn bộ giống như cảnh trong mơ, nổ mạnh thình lình xảy ra, nhanh đến nỗi làm cho người ta hoàn toàn phản ứng không kịp.

Ngoài cửa, một nhóm phóng viên vây quanh một người nam nhân mới vừa đi đến cửa kho hàng, liền nghe đến bùm một tiếng, phía sau đều đã chấn động lên.

“Hỗ phó tổng!” Một đám người vội vàng hướng tới người đàn ông kia che chắn giúp anh ta

Nơi xa, bên trong một chiếc Lincoln màu bạc đang chạy trên hướng xây dựng Minh Đỉnh, Bùi Dịch mạnh ngồi thẳng người, nhìn đến nơi truyền đến tiếng nổ mạnh, tim đập mạnh điên cuồng.

Điện thoại di động ở trên ghế bỗng reo lên, Bùi Dịch nhìn thấy cuộc gọi đến, tâm mạnh trầm xuống.

Là Dương Dũng gọi tới, anh vẫn cho cậu ta âm thầm đi theo Tô Thi Thi.

Bùi Dịch tay nắm di động nhịn không được phát run, mà lại không dám nghe.

Cả nhà tối hảo! O(^-^)O

Hôm nay có nhiều chuyện không vui cũng lắm chuyện vui.

Tỷ như lúc chiều đi về, bạn gặp mưa, mưa xối xả, mưa như trút nước, méo thấy đường chạy, gió thì ngược chiều. Lòng bạn nơm mớp lo sợ xe lại uống nước rồi tắt máy như hôm trước thì khổ:((5km đầu mưa như chưa từng được mưa, 5km giữa, móa nó mưa đám mây mình chạy đến đâu nó mưa đến đó, 5km cuối bùng nổ rồi, trời nắng chang chang, mặt đất chả có tí nước, nóng như đổ lửa và mình như con ngơ mặt áo mưa chạy giữa trời nắng. chắc vui

Nhiều chiện tí cho vui thôi, nếu ai không thích thì đừng đọc, bạn hay viết cap vậy rồi *cười*

Cả nhà ngủ ngon nhé, bạn đi đọc cho hết bộ truyện đây, cười đau cả ruột =))

171. Chương 171

“!” Một tiếng nổ mạnh, tiếng báo động vang lên.

Một tiếng nổ tung vang đi tất cả ngóc cách của trung tâm thành phố, tất cả mọi người hướng về cao ốc của thiết kế Minh Đỉnh, tất cả lo lắng không thôi.

Sự tình phát sinh làm cho người ta hoàn toàn phản ứng không kịp. Tô Thi Thi chỉ cảm thấy phía sau truyền đến một trận nóng rực một lực đẩy mạnh, cả người liền bay lên.

“Ưm…” Cô hung hăng văng trên mặt đất, Hỗ Quân Nhạc văng ngã ở bên cạnh cô, không biết sống hay chết.

Cô cũng không biết sức lực từ đâu tới, cõng Hỗ Quân Nhạc lên bỏ chạy.

Phía sau, lại truyền đến một tiếng nổ lớn, lập tức nghe được một tiếng ầm vang, cả kho hàng đều đã sụp xuống.

Bụi bay mù mịt, một cô gái mặt toàn thân váy xanh cõng một người đàn ông nửa người dưới để trần, giống một con trâu điên bị kích động, từ trong đám cháy lao ra.

Phía sau cô người đàn ông trẻ tuổi từ trong đám khói đi ra.

“Thiết kế Tống?” Có người nhận ra là Tống Trọng Hạo, trừng mắt, như vừa chịu kinh sợ thật lớn.

Mà càng làm cho bọn họ hoảng sợ hơn chính là cô gái đi ở phía trước.

Ai tới nói cho bọn họ, cái cảnh tưởng giống như đang quay phim khoa học viễn tưởng này tới cùng là sao vậy đây?

Hiện trường vốn đi theo nghĩ muốn phỏng vấn Tống Trọng Hạo các phóng viên tất cả đưa mắt nhìn nhau, đều đã dọa đến chỗ.

“Sư muội em không sao chứ?” Tống Trọng Hạo một bên cởi quần áo một bên hỏi.

“Không… Không có việc gì.” Tô Thi Thi chạy trốn không kịp thở, còn có chút thẫn thờ.

“Tô Thi Thi?” Hỗ phó tổng thấy rõ cô gái trước mắt khi đó, sắc mặt mạnh trầm xuống.

Sao lại là cô gái này?

“Xảy ra chuyện gì?” Mặt anh ta đen lại y hệt đáy nồi vậy, xem nhìn thấy kho hàng phía sau đã hoàng toàn sụp đổ, hận không thể đi đến bóp chết Tô Thi Thi, “Người phụ nữ ngu ngốc này, tới cùng cô làm cái gì rồi?”

“Hỗ điên khùng?” Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn thấy anh ta, cũng bất chấp so đo, đem thân thể đang bất tỉnh kia, sốt ruột nói, “Anh mau đến xem em trai anh có sao không!”

Tô Thi Thi thở hổn hển, chuyện vừa rồi oàn bộ hoàn toàn là làm theo phản ứng bản năng, cô thật đến bây giờ còn không phản ứng kịp tới cùng là xảy ra chuyện gì.

Vô cùng may mắn, bọn họ chạy kịp ra ngoài.

“Hỗ điên khùng…”những người khác ở bên cạnh, một đám xem khóe miệng chỉ giật giật, làm như mình không có nghe thấy.

“Quân Nhạc?” Hỗ phó tổng thấy rõ ràng người trên lưng Tô Thi Thi khi đó, sắc mặt khó xem tới cực điểm, tiến lên liền kéo kéo cánh tay Hỗ Quân Nhạc lại.

“Anh?” Hỗ Quân Nhạc xoa xoa đầu mình, ánh mắt mê mang, vẫn còn không tỉnh táo nhận biết chuyện vừa mới xảy ra. Anh ta mới vừa rồi bị nổ mạnh trực tiếp hôn mê.Thấy anh ta tỉnh lại, Tô Thi Thi vội vàng nói: ”Anh có thể tỉnh táo rồi sao? Mau xuống đi. Nặng chết được!”

“A, chuyện này là sao chứ?” Hỗ Quân Nhạc lúc này mới phát hiện chính mình vậy mà ở trên lưng Tô Thi Thi.

Anh ta nhớ rõ vừa rồi cái bật lửa của anh ta văng vào đống vật liệu dễ cháy, rồi mới nổ tung rồi…

“Là cô cõng tôi ra ngoài sao?” Hỗ Quân Nhạc nhảy đến trên đất, sắc mặt cổ quái nhìn Tô Thi Thi.

“Anh nói xem!” Tô Thi Thi dơ tay chống nạnh thở hổn hển, tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, “Chơi cái gì không chơi, chơi với cái bật lửa, hại chúng ta thiếu chút nữa đều đã chết ở bên trong rồi biết không hả?”

Thật sự hù chết cô mà, vừa rồi nếu cô không phản ứng nhanh, hiện tại bọn họ không phải bị nổ tung cũng là là bị chôn sống rồi.

Hỗ Quân Nhạc vừa thấy kho hàng phía sau sập đổ rồi, sắc mặt trắng nhợt, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt càng cổ quái hơn.

Cô tại sao muốn cứu anh ta?

Còn có…

Anh ta cảm giác trên người lạnh lẽo, cúi đầu vừa thấy, phát hiện chính mình nửa người dưới là trần truồng!

Quần thể thao của anh ta đã sớm bị Tô Thi Thi kéo mất dây lưng từ lâu, mà còn phía sau lửa cháy phừng phừng, phỏng chừng hư hại nặng nề, tổn thất không tính toán nổi.

“Tô Thi Thi, tôi… Tôi… Tôi không để yên cho cô!” Hỗ Quân Nhạc tức giận đến mắt đều đã đỏ, hai mươi ba năm trinh tiết của anh ta, đều đã bị cô cái này hủy sạch!

"Hỗ Quân Nhạc, là cậu châm lửa?" Hỗ phó tổng trên mặt đã nhìn không ra cảm xúc.

Nhưng trong mắt Hỗ Quân Nhạc, giống như là thấy được Diêm Vương một dạng.

"Anh… Nghe em giải thích đi, chuyện này thật là một cái hiểu lầm. Em… Em không biết trong kho hàng có nhiều vật liệu dễ cháy như vậy." Hỗ Quân Nhạc nói như mếu.

Một cái kho hàng chứa vật liệu lớn như vậy bị nổ tung rồi, anh ta có thể bị người trong nhà đánh chết hay không?

Anh ta nói xong cầu cứu nhìn Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo, hi vọng bọn họ giúp anh ta giải thích một câu.

Tô Thi Thi cảnh giác thối lui đến bên người Tống Trọng Hạo, hai người không hổ là sư huynh muội, cùng lúc đồng thanh đồng thủ nói: "Không liên quan gì tới chúng tôi."

Tô Thi Thi lúc này cũng phát hiện nơi này có quá nhiều người, rất nhiều người đứng xem hình như là nhân viên của xây dựng Minh Đỉnh, còn có phóng viên…

"Đùa, lần này lớn chuyện rồi." Tô Thi Thi âm thầm hướng Tống Trọng Hạo liếc mắt ra hiệu, dù sao tai họa này bọn họ là không thể thú nhận.

"Không dính dáng tới cô? Như vậy xin hỏi Tô tiểu thư, cô tại sao lại ở chỗ này?" Hỗ điên khùng khóe miệng nhếch lên.

Cô gái này phải trốn anh ta như tránh tà sao?

Hiện tại tự động chạy tới cửa, anh ta làm sao có thể thả cô đi được¡'Người đâu, Tô tiểu thư vừa gặp phải hoảng sợ không nhỏ, đưa cô ấy đi nghỉ ngơi trước." Hỗ phó tổng nói xong nhìn về phía Tô Thi Thi, như có như không nói, "Tô tiểu thư, trước khi mọi chuyện điều tra rõ ràng, muốn tạm thời giữ cô lại đã, thiệt thòi cho cô rồi."

"Anh đây là có ý gì? Tôi đều nói rõ rồi, lửa không phải tôi đốt." Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, cô liền biết người điên này hẳn không dễ dàng buông tha cô như vậy.

Cô đang nghĩ ngợi biện pháp, bỗng nhiên như là cảm giác được cái gì, mạnh ngẩng đầu hướng tới lối vào nhìn lại.

Nháy mắt tiếp theo, thân thể của cô chấn động mạnh một cái, thất thần ngay tại chỗ.

Bùi Dịch không đợi xe dừng hẳn lại liền nhảy xuống xe, đi nhanh hướng tới nơi vừa rồi phát sinh tiếng nổ mạnh đi tới.

Ở phía sau lưng anh, một đám vệ sĩ vội vã chạy theo vào. Cực kỳ hiển nhiên, bọn họ là xông tới.

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch giờ khắc này, mi mắt không hiểu sao vô cùng đau xót, rất muốn xông lên ôm lấy anh.

Khoảnh khắc sống chết lúc đó, cô thật sự cho rằng không gặp được anh nữa rồi.

Như là có tâm linh tương thông với nhau, Bùi Dịch liền ngẩng đầu, đang nhìn đến trong đám người Tô Thi Thi khi đó, lòng anh không hiểu sao nữa, nhảy lỡ một nhịp, rồi mới bắt đầu đập mạnh điên cuồng.

Từ trên đường đến nơi đây, khoảng cách ngắn ngủn vài phút. Anh giống như là đã trải qua mấy thế kỷ vậy. Một cái vẻ tự nói cho chính mình không cần nghĩ lung tung, nhưng đầu óc vẫn lại là khống chế không nổi toát ra các loại ý nghĩ đáng sợ kia.

Anh vẫn có kiềm chế cảm xúc của chính mình, không dám dùng lực hô hấp, không dám tức giận, không dám sợ hãi.

Cho đến giờ phút này, nhìn đến Tô Thi Thi hoàn toàn bình an vô sự đứng ở trước mặt anh, tim của anh như mới bắt đầu đập một cách ổn định lại.

Loại cảm giác này, gọi là sợ hãi.

Anh đi xuyên qua đám người đó, đi nhanh đi tới trước mặt Tô Thi Thi, không coi ai ra gì ôm cô vào trong ngực.

Cái gì cần nói đều đã nói không nên lời, chỉ nghĩ muốn ôm cô.

"Bùi Dịch…" thân thể Tô Thi Thi cứng đờ. Anh vậy mà tại phát run!

"Tôi… Tôi sai rồi." Tô Thi Thi buồn phiền ở trong lòng anh, cố gắng thoát ra vừa nói.

"Không sao. Không có việc gì rồi." Bùi Dịch miệng có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ còn lại có một câu này.

"Bùi tiên sinh, phiền toái anh trước buông Tô tiểu thư ra, chúng tôi vẫn còn mời cô ấy đi điều tra đã." Hỗ phó tổng nhìn hai người đứng ở đó ôm nhau thắm thiết, ánh mắt càng thêm u ám, nhàn nhạt nói.

Bùi Dịch buông Tô Thi Thi ra, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông trước mặt, nhàn nhạt mở miệng: "Người phụ nữ của tôi, không tới phiên anh tới điều tra."

Anh nói xong nhìn thoáng qua đám người đang vây cạnh người đàn ông kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh: "Tôi hiện tại muốn dẫn vị hôn thê của tôi tới bệnh viện kiểm tra, nếu cô ấy chịu bất luận cái thương tổn gì, Bùi Dịch tôi tuyệt không sẽ không bỏ qua đâu!"

"Bùi tổng đây là có ý gì? Tô tiểu thư không phải nhân viên trong công ty tôi, cô ấy vừa xuất hiện kho hàng liền nổ mạnh rồi…"

"Xin hỏi Hỗ tổng, hàng hóa vật liệu trong kho hàng của các vị tại sao đột nhiên nổ mạnh? Quý công ty về việc phòng bị an toàn thật khiến cho người ta lo lắng." Bùi Dịch đối chọi gay gắt, sắc mặt băng lãnh.

Dám đả thương người phụ nữ của anh, thật muốn chết!

Hỗ phó tổng sắc mặt rùng mình. Anh ta lúc trước quả thật xem nhẹ chuyện này. Trong kho hàng chứa vậy liệu, tại sao lại có vật liệu dễ cháy chứ?

Cả nhà sáng hảo.

172. Chương 172

"Những cái vật liệu dễ cháy này, là ngày hôm qua mới mua sắm mấy bình xăng, bởi vì không có chỗ để, liền tạm thời đặt ở trong kho hàng thứ nhất này rồi. Phó tổng, thật sự thực xin lỗi, tôi không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy."

Bên cạnh, một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi thật cẩn thận đi đến trước mặt Hỗ phó tổng, cúi đầu, không dám ngẩn lên run run nói.

Hỗ phó tổng vừa nghe, sắc mặt chải quét địa một phen liền trầm tiếp xuống.

"Xem ra, là quý công ty quản lý không tốt rồi. Vị hôn thê của tôi sẽ giữ lại quyền truy cứu trách nhiệm." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Này, các người sao còn có mặt mũi đòi truy cứu nữa hả? Nếu không có Tô Thi Thi, tôi sẽ không bất cẩn như vậy đem cái bật lửa ném đến mấy thùng xăng kia?" Hỗ Quân Nhạc khó chịu nói.

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạt liếc anh ta một cái, rồi sau đó tầm mắt đảo qua Hỗ phó tổng.

Anh như có như không nói: "Nếu chuyện này để cho tổng giám đốc Hỗ Sĩ Minh biết, sẽ nhận định như thế nào đây?"

Lời này vừa nói ra, Hỗ Quân Nhạc cùng Hỗ phó tổng sắc mặt đều là trầm xuống.

Hỗ Quân Nhạc thật cẩn thận nhìn anh trai ruột của mình, mồ hôi lạnh trên trán đều đã túa ra rồi.

Mà Hỗ phó tổng sắc mặt càng thêm đáng sợ, nhưng không quá hai giây, anh ta liền đem cảm xúc đều đã che tiếp xuống.

"Bùi Dịch, anh quả nhiên không đơn giản!"

Anh ta giấu mình tốt như vậy, vậy mà cũng bị anh phát hiện rồi.

Người ngoài chỉ biết là tổng giám đốc của xây dựng Minh Đỉnh là Hỗ Sĩ Minh, nhưng lại ít có người biết, phó tổng anh là Hỗ Sĩ Minh, là đại thiếu gia Hỗ gia!

"Nếu Tô tiểu thư bị thương, chuyện hôm nay liền tạm thời dừng lại ở đây. Tất cả giải tán đi." Anh ta nói xong liền hướng tới văn phòng của công ty mình lên đi.

Bùi Dịch vừa rồi là uy hiếp anh ta. Nếu anh ta không cho Tô Thi Thi đi, đối thủ này sợ là lập tức sẽ phá hỏng chuyện tốt của anh ta.

Hỗ Quân Nhạc nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, hơi há mồm, muốn nói cái gì. Nhưng cuối cùng vẫn lại là đem lời muốn nói nuốt xuống, đuổi theo Hỗ Sĩ Minh đi tới.

"Xong rồi, anh trai anh ta hẳn không tưởng rằng anh ta đem thân phận của anh trai làm lộ ra rồi chứ? Xong đời rồi, nhất định sẽ bị vị anh trai này giết chết mất thôi!" Hỗ Quân Nhạc tâm can run rẩy, thật sự là chán ghét Tô Thi Thi rồi.

Nếu không có cô, anh ta làm sao sẽ thảm như vậy!

"Như vậy là có thể đi sao?" Tô Thi Thi nhìn thoáng qua vừa rồi nói chuyện người đàn ông trung niên kia, trong mắt hiện lên quét xuống vẻ đăm chiêu.

Người đàn ông này là giám đốc bộ phận mua sắm, nhưng mà xây dựng Minh Đỉnh cần chính là vật liệu xây dựng, mua nhiều xăng như vậy làm cái gì?

Bùi Dịch cúi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái, ôm lấy cô liền đi.

"Đợi một chút, sư huynh tôi…""Sư muội anh không sao, em đi trước, đi trước…" Tống Trọng Hạo xoa mồ hôi lạnh, sốt ruột vội vàng hốt hoảng nói.

Trời ạ, vừa rồi Bùi Dịch nhìn qua, cái nhìn kia thật là đáng sợ. Anh từ trong lòng lạnh đến ra ngoài da luôn rồi, hù chết anh rồi.

Hôm nay may mắn sư muội anh không xảy ra chuyện gì, bằng không.

Tống Trọng Hạo run run một phen, hoàn toàn không dám tưởng tượng.

"Bùi Dịch, anh tức giận sao?" Tô Thi Thi ngồi vào trong xe, thấy Bùi Dịch mím môi ngồi vào một bên không nói lời nào, nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch nhìn ngoài cửa sổ, lãnh nghiêm mặt, như là không có nghe đến một dạng.

Tô Thi Thi yên lặng ngậm miệng lại.

Vừa rồi lúc Bùi Dịch cùng Hỗ điên khùng kia tranh cãi, cô cũng cảm giác được, anh thật sự tức giận rồi.

Mà còn tức giận không giống những lần trước đây.

Cô vẫn lại là ít nói thì tốt hơn.

Xe trực tiếp chạy đến bệnh viện thành phố.

Lúc Tô Thi Thi xuống xe, phát hiện thanh chắn trước đầu xe Lincoln lõm vào, phỏng chừng là lúc nãy bọn họ mới tông vào đâu đó nên bị lõm.

Cô tiến lên lôi kéo cánh tay Bùi Dịch, lấy lòng nói: "Tôi không bị thương, không cần đi…"

Cô nói còn chưa nói xong, Bùi Dịch bỗng nhiên xoay người lại khom lưng liền ôm lấy cô.

Anh vẫn như cũ mím môi, mặt lạnh lùng, không nói một câu ôm cô hướng trong bệnh viện đi vào.

Tô Thi Thi cúi đầu, cũng không dám nói chuyện.

Được rồi, anh thật sự tức giận rồi.

Trong bệnh viện sớm đã có một đám chuyên gia chờ, Tô Thi Thi vừa đến liền tiếp nhận đi làm các loại kiểm tra.

Ước chừng vội vàng thoáng cái cả buổi trưa mới kiểm tra xong. Trong quá trình này, Bùi Dịch vẫn trầm mặc theo sát bên cạnh Tô Thi Thi, một tấc cũng không rời.

"Bùi Dịch, anh nói một câu có được hay không?" Tô Thi Thi có chút chịu hết nỗi rồi, trong lòng rầu rĩ.

Anh nếu như là mắng cô hai ba câu gì đó thì tốt rồi, đúng là anh hiện tại rõ ràng cực kỳ đau lòng lại lãnh nghiêm mặt một câu không nói, để cho trong lòng cô thật là khó chịu.

"Tôi thật sự biết sai rồi. Tôi chỉ là muốn đi mượn một chút vật liệu mà thôi, ngay từ đầu cũng không biết là xây dựng Minh Đỉnh. Càng thêm không biết bên trong có nguy hiểm." Tô Thi Thi thừa dịp đang chờ kết quả kiểm tra, lôi kéo Bùi Dịch ngồi ở trên ghế giải thích với anh.

Bùi Dịch tay đặt ở trên đùi hơi hơi nắm lại. Thật lâu sau, anh mới thở dài một hơi: "Tôi không phải tức giận với em."

Anh là đang giận chính mình.

Luôn luôn để cho cô rơi vào nguy hiểm. Bây giờ, lại là vì lơ là của anh, thiếu chút nữa mất đi cô.

Tô Thi Thi vĩnh viễn sẽ không biết, khoảng thời gian ngồi ở trên xe chạy đến chỗ xây dựng Minh Đỉnh kia

Cảm giác không khác gì là "Sống không bằng chết",."Tôi…" Tô Thi Thi trong lòng đau xót, không biết nên cái gì.

Xem ra, chuyện này thật sự có ẩn tình.

Cô nhớ tới vừa rồi vị lãnh đạo bộ phận mua sắm kia, hình như có gì đó không đúng. Nhưng nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch lúc đó, cô không dám tiếp tục hỏi tiếp.

Vừa lúc này bác sĩ cầm báo cáo kết quả kiểm tra trở lại.

"Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư, kiểm tra kết quả có rồi. Tô tiểu thư thân thể không có gì phải lo cả, chỉ là…" Bác sĩ nói đến một nửa, bỗng nhiên mặt lộ vẻ khó xử, ấp úng, không biết nên sao nữa.

(Ai giống như tui hơm? Đến đây chỉ mong bà Thi có bầu thôi. Cơ mà đời ko như là mơ

173. Chương 173

"Các ngươi dám đụng đến tôi thử xem? Bùi thiếu gia, cậu tại sao lại vì một người phụ nữ có thể vô lễ như vậy, phu nhân biết sẽ rất thương tâm!" Phía sau truyền đến tiếng khóc của Hồng Cầm.

Từ khi mẹ con Nhậm Tiếu Vi đến Đoàn gia này, Hồng Cầm vẫn hầu hạ Nhậm Tiếu Vi, ngày thường cho dù là Đoàn Chấn Ba đại thiếu gia cũng cần phải cho bà ta vài phần mặt mũi, đâu chịu nổi ủy khuất như vậy.

Bùi Dịch bước chân đột nhiên dừng lại, mi mắt nhíu lại, quay đầu lạnh lùng nhìn Hồng Cầm: "Nếu còn muốn tiếp tục ở lại Đoàn gia, nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói!"

"Quản gia, tiễn khách!"

Bùi Dịch giọng nói càng thêm băng lãnh, hiển nhiên là thật rất tức giận rồi.

Hồng Cầm sững sờ nhìn Bùi Dịch, dọa sững sờ. Bùi Dịch từ lúc mười ba tuổi đến Đoàn gia này, bà ta đây là lần đầu tiên nhìn tháy anh tức giận như vậy.

“Hồng Cầm, bà nhanh lên trở về đi.” Tiểu quản gia biệt thự đi đến chỗ Hồng Cầm nhỏ giọng thúc giục nói.

“Tôi…” Hồng Cầm méo mặt, nếp nhăn hiện rõ đầy khuôn mặt, không cam lòng trừng mắt nhìn quản gia liếc một cái, xoay người rời đi.

Quản gia thở dài một tiếng, nhìn nhìn tình hình trong phòng khách, vẫn lại là quyết định tạm thời không muốn nói cho Tô tiểu thư chuyện của Đại cẩu tử chúng nó.

Phu nhân không cho phép Tô tiểu thư gặp chó, nhưng hai con chó này luôn luôn hoành hành ngang ngược quen thói rồi, hai ngày này không thiếu nháo loạn.

“Hi vọng không lại đến gây khó dễ gì nữa.” Quản gia bất đắc dĩ lắc đầu, đi tìm Tiểu Ưu, để cho cô vụng trộm đi đến nhà chính xem tình hình.

Bên này, Tô Thi Thi ru rú trong lòng Bùi Dịch, nửa ngày cũng chưa dám ngẩng đầu.

So với trước đây hoàn toàn bất đồng, hôm nay Bùi Dịch trừ bỏ vừa rồi mắng chửi người, nói đặc biệt ít, cực kỳ kiệm lời.

Nếu là trước đây, anh khẳng định trêu chọc cô vài câu. Nhưng hôm nay, anh một câu đều không nói.

“Tới cùng lại tức giận nữa rồi!” Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ.

Có đôi khi, tâm tư người đàn ông này cũng thật khó đoán.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi trực tiếp đi vào phòng ngủ, đem cô nhẹ nhàng đặt đến trên giường, động tác vô cùng ôn nhu.

Tô Thi Thi khẩn trương hẳn lên: “Anh tới cùng xảy ra chuyện gì?”

Trước kia, người đàn ông này đều là ném cô lên giường, hôm nay như vậy là sao chứ, là xảy ra chuyện gì? Giận đến mức tận cùng thì sẽ trở thành như vậy sao?

Bùi Dịch không nói chuyện, chỉ là ngồi ở bên giường, trầm mặc tháo cà- vạt ra.

Tô Thi Thi vừa thấy anh làm tư thế này, lập tức gấp gáp: “Anh đừng làm càng nha, trời vẫn còn chưa tối! Cái kia… Chúng ta còn chưa có ăn cơm.”

Bùi Dịch vẫn như cũ mím môi, sắc mặt nhàn nhạt nhìn không ra cảm xúc gì, động tác trên tay không chậm, chỉ chốc lát nút thắt áo sơmi đều đã tháo ra.Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng. Được rồi, ở trên đường về cô đã ăn một ít điểm tâm, nhưng mà…

“Anh chưa ăn gì, không đói bụng sao? Nếu không cơm nước xong rồi làm nha?”

Bùi Dịch vẫn lại là không nói chuyện, cởi áo sơmi, cởi bỏ dây lưng, trầm mặc bò lên giường, hướng tới Tô Thi Thi đè xuống.

Tô Thi Thi thực sự nghĩ nát óc rồi cũng không nghĩ ra anh là đang suy nghĩ cái gì rồi.

Dáng vẻ này rõ ràng rất tức giận, nhưng mà động tác của anh lại chậm rãi ôn nhu như vậy, cùng với trước đây thật là hoàn toàn khác xa.

“Bùi Dịch, anh có chỗ nào không vui sao, anh đã nói…” Tô Thi Thi không dám nhìn anh, thật sự có chút sợ.

Đúng là nháy mắt tiếp theo, Bùi Dịch bỗng nhiên đè áp trên người cô, nụ hôn như cuồng phong như mưa rào rơi xuống.

Vội vàng, nhiệt liệt, như là bỗng nhiên thay đổi thành người khác vậy.

“Bùi Dịch…” Tô Thi Thi vừa mới mở miệng, chỉ nghe xét kéo một tiếng, quần áo trên người cô đã bị xé.

Tô Thi Thi theo bản năng nghĩ muốn che ngực, đúng là vừa mở mắt nhìn đến ánh mắt Bùi Dịch khi đó, cả người đều đã ngây ngẩn.

Bùi Dịch mi mắt hồng hồng, như là một con thú nhỏ bị thương vậy, gắt gao nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Cảm xúc nơi đáy mắt anh nồng đậm giống như mực, có nhàn nhạt đau thương tràn tới, mà đau thương kia, càng nhìn càng cảm thấy là sâu nặng khủng hoảng.

Anh sợ hãi!

"Bùi Dịch, tôi thật sự sai rồi. Tôi sau này sẽ không…"

"Ưm…" Bùi Dịch hôn cô, hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng.

"Tô Thi Thi, sau này còn như vậy, có tin tôi không cần em nữa hay không!" Bùi Dịch thổi vào bên tai Tô Thi Thi, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Thi Thi trong lòng khẽ run, hốc mắt không hiểu sao lại đau xót, nước mắt liền chảy ra.

Nước mắt theo khóe mắt lướt qua đôi má, chảy qua vành tai.

"Khóc cái gì?" Bùi Dịch bất đắc dĩ thở dài, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống hôn lên giọt nước mắt của cô.

"Tô Thi Thi, sau này không được như vậy." Bùi Dịch thì thào nói xong, không biết là nói cho cô nghe hay vẫn lại là nói cho nhi chính mình nghe.

"Tôi…" Tô Thi Thi bỗng nhiên nâng chặt mặt Bùi Dịch, nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Cảm xúc của anh không đúng. Bá đạo như Bùi Dịch, tại sao lại có khả năng sẽ giống như hiện tại yếu ớt như vậy?

"Anh có phải hay không trước kia…" Tô Thi Thi hỏi một nửa liền hối hận rồi.

Có lẽ, đó là vết sẹo trong lòng Bùi Dịch, cô không nên để lộ.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, xoay người nằm vật xuống bên cạnh, nhìn trần nhà màu trắng ngà kia, trong mắt hơn một tia mê mang.

"Thật ngại quá." Tô Thi Thi trong mắt ảm đạm chớp lóe rồi biến mất.

Người đó trong lòng anh tới cùng đã làm chuyện gì, mà lại để cho anh hiện tại như bước trên băng mỏng. Mong manh, chênh vênh lại đau đớn như vậy."Tô Thi Thi, cô ấy tên là Trạm Dẫn Lan." Giọng nói trầm trầm vang lên trong căn phòng. Nghe vào trong tai Tô Thi Thi, lại giống như tiếng sấm vậy cực kỳ vang dội.

(Anh nói rồi, cuối cùng cũng chịu nói mừng qué

174. Chương 174

"Tô tiểu thư dậy rồi sao?" Giọng nói nhàn nhạt, trưng ra khuôn mặt biểu tình lạnh nhạt, Nhậm Tiểu Vi từ lúc bắt đầu đối mặt với Tô Thi Thi vẫn đều là bộ dạng như thế này.

Khách khí, xa cách, nhìn như không để ý, kì thực là lạnh lùng.

Tô Thi Thi nắm thật chặt quả đấm, trên mặt cố nặn ra tươi cười, đi qua lên tiếng chào hỏi.

Tầm mắt cô nhẹ nhàng đảo qua, phát hiện chỉ có một mình Nhậm Tiểu Vi đến, Hồng Cầm cũng không có đi theo đến đây.

Cô thầm nghĩ trong lòng sắp có chuyện không hay rồi. Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi chờ cô đi đến trước mặt, đã nói: "Tiểu Dịch không cho người không liên quan vào đây, Hồng Cầm nhát gan, nên bảo tôi cho bà ấy ở lại nhà chính rồi."

Bà nói xong khóe môi nhấp nháy ý cười: "Tôi nghĩ, tôi không muốn làm làm mọi người khó xử đúng không?"

"Phu nhân chê cười rồi." Tô Thi Thi cười gượng.

Xem ra ngày hôm qua Bùi Dịch dằn mặt bà ta không có tác dụng rồi, Nhậm Tiếu Vi vẫn lại là biết rõ mọi chuyện.

"Mẹ." Lúc này, từ cầu thang trên lầu truyền đến một giọng nói nhàn nhạt, Bùi Dịch đi xuống, ánh mắt quét nhẹ qua hai người phụ nữ trong phòng khách, khóe miệng ngoéo… một cái.

Lúc này, Tô Thi Thi cúi đầu đứng ở một bên, tựa như một cô bé nhỏ làm sai đang chịu phạt vậy. Hoàn toàn không giống ở trước mặt anh, dáng vẻ nhanh mồm nhanh miệng, Bùi Dịch trong lòng liền cảm thấy được có chút buồn cười.

Cô gái này lại giả heo xơi tái cọp già rồi.

"Mẹ đến đưa sách cho Tô tiểu thư." Nhậm Tiếu Vi nói xong đứng lên, "Tô tiểu thư chạng vạng nhớ rõ đi đến nhà chính dùng cơm."

"Mẹ cùng nhau ăn rồi hãy đi." Bùi Dịch thấy Nhậm Tiếu Vi muốn đi, chỉ chỉ hướng bàn ăn, "Đã thật lâu không cùng mẹ ăn bữa sáng rồi."

Nhậm Tiếu Vi bước chân đang muốn rời đi ngừng lại, trong mắt mềm mại chớp lóe rồi biến mất, gật gật đầu: "Cũng được."

Tô Thi Thi như cũ cúi thấp đầu, nghe nói, chậm rãi đi theo phía sau bọn họ.

Cô cũng không thể được ra ngoài mua đồ ăn sao?

"Lại đây." Bùi Dịch thấy cô muốn chạy, liền vươn tay giữ cô lại, mang theo cô liền hướng nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Anh là cố ý đi?"

Bùi Dịch nhíu mày, ghé sát vào bên tai cô hạ giọng nói: "Cùng mẹ chồng xây dựng quan hệ thật tốt mới là người vợ tuyệt vời nhất."

"Hừ!" Tô Thi Thi nghiêng đầu sang chỗ khác, tự dưng lại biến thành cô rất muốn gả cho anh vậy.

Chỉ là đang lúc Tô Thi Thi đi đến bàn ăn, xem đến"Bữa sáng" trên bàn khi đó bày trên dưới 10 món ăn, tròng mắt đều muốn rớt ra luôn rồi.

Một bên, Nhậm Tiếu Vi nhìn đến "Bữa sáng" đầy bàn cũng là mắt lộ ra kinh ngạc, nhưng bà rất nhanh liền đem cảm xúc đều đã che giấu đi hết, bình tĩnh ngồi ở trên vị trí."Bùi tiên sinh, anh xác định chúng ta ăn đây bữa sáng mà không phải cơm trưa?"

Ai tới nói cho cô biết này đầy bàn lòng bò gan heo gì đó, rồi còn thịt kho tàu, thịt ba chỉ lại vẫn có một chút nhìn không ra là loại thịt chuyện này lại là sao nữa?

"Bác sĩ nói em cần bồi bổ." Bùi Dịch liếc cô một cái, vừa lôi kéo cô vừa giải thích đi đến trên vị trí, thay cô kéo ghế dựa ra, đè chặt cô ngồi xuống.

"Không ăn xong, không được đi làm". Bùi Dịch nói xong, ngồi xuống chỗ của chính mình.

Trước mặt anh bày một chén loãng cháo, lại vẫn có một chút rau dưa hoa quả, nhìn rất muốn ăn.

Tô Thi Thi lại cúi đầu nhìn trước mắt mình các loại thận cật gan heo gì gì đó, sắc mặt càng ngày càng đen lại, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: "Lang băm!"

Cô thật sự hối hận, ngày hôm qua nên ngăn cản Bùi Dịch hỏi bác sĩ!

Hiện tại tốt rồi, cô có thể ăn đến chảy máy mũi hay không?

Lúc này, hướng phòng bếp truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Ưu bưng một chén cháo đi tới.

Tô Thi Thi mi mắt sáng lên, mới vừa nghĩ đứng dậy nhận chén cháo kia, đã thấy Tiểu Ưu bưng chén cháo đi tới trước mặt Nhậm Tiếu Vi: "Phu nhân mời dùng."

Tô Thi Thi mặt nhất thời suy sụp thêm vài phần, nhìn giống như bị người ta ức hiếp vậy.

“Chúng ta thương lượng một chút, mấy thứ này buổi tối mới ăn được không?” Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch như có như không nhìn cô: “Em muốn để cho tôi đưa em đến công ty sao?”

“Anh - - thắng!” Tô Thi Thi cắn răng, cúi đầu gắp lên một miếng gan heo nhét vào trong miệng, mày đều đã nhíu lại.

“Tô tiểu thư thân thể không thoải mái sao?” Nhậm Tiếu Vi quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, “Nếu cần bồi bổ mà nói, trở về tôi sẽ để cho thầy thuốc trung y đang điều trị giúp tôi đến khám cho cô.”

“Ha ha, không cần không cần, thân thể của cháu rất tốt!” Tô Thi Thi chỉ còn lại có cười gượng.

Cô hiện tại đem Bùi Dịch đạp xuống giường hoàn toàn không thành vấn đề, đâu nào cần bổ!

“Tôi có chuyện thương lượng với hai đứa một chút.” Nhậm Tiếu Vi vừa rồi cũng chẳng qua là hình thức tùy ý ân cần thăm hỏi một câu, lúc này mới đi vào chủ đề chính.

Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể, sắc mặt nghiêm nghị hẳn lên.

Khó trách Bùi Dịch lại mời mẹ anh ở lại cùng ăn bữa sáng. Ai hiểu mẹ bằng con chứ, thì ra là có chuyện nói.

Nhậm Tiếu Vi nói: “Mẹ tìm được một ngày tốt, ngày 04/11 nên cưới hỏi, những ngày sau đó cũng không tốt. Mà sang năm không có ngày tốt, không nên tổ chức cưới hỏi, cho nên…”

Bà nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị bà nhìn sợ đến nỗi lông tơ phía sau đều đã thẳng đứng lên, trong lòng hơi trầm xuống, cảm giác như là sắp có chuyện không hay xảy ra vậy.“Cho nên, trong vòng mấy tháng tới đây Tô tiểu thư phải học cho xong lễ nghi. Đây là quy tắc trước khi con dâu tiến vào Đoàn gia.”

Quả nhiên… Đâu nào được mấy tháng, rõ ràng chỉ còn hơn hai tháng mà? Một cuốn lễ nghi bảo điển dày khủng bố như vậy muốn toàn bộ học xong…

Tô Thi Thi rất nhanh đưa mắt nhìn Bùi Dịch, sau đó lại nhanh cúi thấp đầu, cô nhìn không ra vẻ mặt của anh.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, gật đầu: “Cháu biết rõ.”

Không phải là muốn để cho cô biết khó mà lui sao? Cô sẽ Không!

“Thời gian có phần gấp gáp, cho nên bắt đầu từ bậy giờ sẽ gia tăng thời gian học tập, hi vọng Tô tiểu thư bỏ qua cho.” Nhậm Tiếu Vi nói xong chuyển hướng sang nhìn Bùi Dịch, “Tiểu Dịch có ý kiến gì không?”

“Đều nghe theo sự sắp xếp của mẹ.” Bùi Dịch nhếch môi.

Anh cũng muốn nhìn thử một chút, cô gái nhỏ này của anh bây giờ sẽ cho anh bất ngờ như thế nào nữa.

“Được.” Nhậm Tiếu Vi này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó, trên bàn cơm rơi vào trầm mặc.

Bữa sáng này bông nhiên Tô Thi Thi ăn được thật khó khăn, tiêu hóa không được rồi, sắp no chết rồi.

Cô vừa mới vừa muốn chạy trốn, đúng là Nhậm Tiếu Vi lại nói: “Tôi vừa lúc muốn đi bệnh viện gặp lão gia, thuận tiện ngồi xe đi cùng Tô tiểu thư đi.”

“A? Vâng…” Tô Thi Thi cướp lời Bùi Dịch trả lời trước liền đáp ứng.

Nhậm Tiếu Vi rõ ràng cho thấy có chuyện muốn nói với cô. Có một số việc, nên tới cùng tránh không được. Cô không muốn để Bùi Dịch phải khó xử.

Bùi Dịch nhìn chiếc xe Lincoln màu bạc chậm rãi chạy hướng cửa trang viên, mâu sắc trầm trầm.

Anh đứng tại cửa một hồi, mãi đến bên ngoài biệt thự chạy vào một chiếc Wrangler. Tần Phong từ trên xe bước xuống, lập tức hướng tới trong biệt thự đi tới.

"Tôi mới vừa mới nhìn thấy giống như mẹ cậu cùng Thi Thi đi ra phải không?" Tần Phong vừa nói vừa nhìn ra phía ngoài liếc mắt một cái, sau đó cười hì hì đánh giá Bùi Dịch, "Xem ra mẹ cậu cùng Thi Thi ở chung tình cảm không tệ nhỉ."

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc anh ta một cái, xoay người đi vào trong.

Tần Phong sửng sốt, đuổi theo hỏi: "Sao vậy, có biến? Bác gái cho các người cản trở rồi hả?"

"Bảo cậu đến đây không phải nghe cậu nói những lời linh tinh này." Bùi Dịch trầm mặt.

"Thật đúng là bị tôi đoán trúng?" Tần Phong rụt rụt vai, lập tức đổi đi đề tài, "Tôi tra xét chuyện ở xây dựng Minh Đỉnh kiến rồi, vị giám đốc bộ phận mua sắm kia, quả như cậu dự liệu không sai, đã bị Đoàn gia mua chuộc rồi."

Anh nói xong đi đến trên ghế sofa ngồi xuống, rót cho mình một chén trà, uống một ngụm, hỏi: "Cậu đoán là người của ai làm."

"Đoàn Chấn Ba." Bùi Dịch chắc chắn phun ra ba chữ.

"Cậu đã sớm đoán được? Sao không trực tiếp nói cho tôi biết hướng phương để điều tra cho nhanh chứ, hại tôi tra xét hồi lâu." Tần Phong buồn bực nói.

"Vậy cậu hiện tại có tính toán gì, Thi Thi còn không biết em ấy là bị người ta ám hại?"

"Cậu nói ai?" Bùi Dịch sắc mặt càng thêm khó coi rồi.

Cô gái Tô Thi Thi kia có đôi khi thông minh làm cho người ta đau đầu, phỏng chừng đã đoán ra mọi chuyện rồi.

Tần Phong trong lòng trầm xuống: "Chúng ta có thể tra được, Hỗ Sĩ Minh hiện tại là người bị hại hẳn nôn nóng hơn chắc đã điều tra ra rõ ràng rồi. Nhưng mà anh ta đến bây giờ cũng không động tác gì cả, phỏng chừng là muốn thăm dò thái độ chúng ta."

Không có hành động gì sao? Bùi Dịch trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Hỗ Sĩ Minh lúc trước đối với Tô Thi Thi đuổi sát không rời, sao lại có khả năng sẽ dễ dàng buông tha việc này.

Tần Phong vừa thấy đến anh lộ ra cái loại nụ cười quỷ dị này, trong lòng liền run cầm cập.

Anh uống ngụm trà, có chút bất đắt dĩ nói: "May mắn ngày hôm qua Thi Thi không có việc gì, bất quá tôi thật sự là phục các người, mới chỉ có hai ngày, các người vậy mà có thể gây ra nhiều chuyện như vậy."

Bùi Dịch trên mặt tươi cười tắt dần, ngầm bi thương nhìn Tần Phong: "Tần tiên sinh, tôi nhớ không sai mà nói, tôi đã đem vệ công tác bảo vệ giao cho cậu. Cậu có phải hay không nên đối với tôi giải thích tại sao lại xảy ra chuyện như vậy không?"

Tần Phong trên mặt tươi cười cứng đờ, giống một con mèo xù lông một dạng, từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, co cẳng chạy.

Người này, quả nhiên không thể tùy tiện đùa cợt!

Hello cả nhà. Sáng vui vẻ nha!

Định bụng đọc truyện xong mới đăng mà thấy tội lỗi quá, mình đi đọc truyện mà bỏ bê cũng không nên. Thôi đăng 1 chương rồi đọc tạm nhỉ.

Mọi người có thích 'Fast & Furious' không? Chương sau thêm vào cho nó máu lửa =))

175. Chương 175

Vâng bạn mới ôm xong 1 bộ truyện. Giờ bạn đăng truyện cho mn đây. Fast & Furious phiên bản nhà bạn

Không khí bên trong chiếc Lincoln cực kỳ an tĩnh, đây là Tô Thi Thi lần đầu tiên cùng Nhậm Tiếu Vi đơn độc ở chung một chỗ, hơn nữa còn là không gian chật hẹp bên trong xe, cảm thấy được có chút khó chịu.

"Tô tiểu thư không cần khẩn trương. Cô là người thông minh, tôi cũng không vòng vo, liền trực tiếp nói thẳng." Nhậm Tiếu Vi nhìn về phía trước nói.

"Bùi Dịch trước trước mặt mọi người hướng Tô tiểu thư cầu hôn, Tô tiểu thư cũng đã đồng ý. Như vậy cô hiện tại chính là vị hôn thê của Bùi Dịch, mong rằng Tô tiểu thư tự trọng, không cần làm ra những chuyển tổn hại làm cho nó mất mặt."

Tô Thi Thi sắc mặt khẽ biến thành hơi trầm tiếp xuống, gian nan xả ra một nụ cười tươi tắn, tận lực bình tĩnh hỏi han: "Không biết cháu đã làm cái gì tổn hại đến mặt mũi của anh ấy?"

"Xem ra Tô tiểu thư còn không biết." Nhậm Tiếu Vi nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Cô có thể xem tin tức hôm nay liền biết."

Tô Thi Thi tim đập mạnh liên hồi, từ trong túi xách rất nhanh lấy điện thoại ra. Vừa mới mở khóa màn hình, liền phát hiện có quá nhiều cuộc gọi chưa tiếp, lại vẫn có rất nhiều tin nhắn.

"Hẳn không là…" Tô Thi Thi rất nhanh nhìn lướt qua, phát hiện có sư huynh cô gọi dến, rất nhiều tin nhắn.

"Sư muội, chuyện ngày hôm qua bị người ta nói thêm nói bớt rồi, em khẩn trương để cho Bùi tiên sinh xử lý một phen."

Hẳn không nghiêm trọng như vậy chứ?

Tô Thi Thi khẩn trương mở đường link anh gửi đến, vừa thấy đến tiêu đề của tin tức kia, mặt trắng xanh trắng bệch.

"Vị hôn thê của ông chủ lớn bên ngoài… Tranh giành tình yêu, tức giận đánh bom kho chứ hàng."

Khốn kiếp

Tô Thi Thi nhịn không được nghĩ muốn chửi bậy rồi, đây là phóng viên của tờ báo nào viết như vậy, cô muốn tố cáo hắn phỉ báng!

Cô vội vàng nhìn lướt qua, nhưng lại một tin tức nóng hổi làm cô thiếu chút nữa phát điên rồi.

Trên tiêu đề là hình ảnh cô cõng Hỗ Quân Nhạc không mặc quần chạy ra ngoài, tất cả các trang báo đều đã chỉ trích cô cho cắm sừng Bùi Dịch!

Mặt khác lại vẫn có mấy cái link, thậm chí đem hình ảnh cô cùng Hỗ Phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh đào bới ra, cảnh hai người lúc ở bãi biển nước ngoài kia cô tuột quần anh ta.

Tô Thi Thi cực kỳ vinh hạnh được tôn thành ma nữ cuồng cởi quần!

Bùi Dịch liệu định không sai, Hỗ Sĩ Minh không phải là án binh bất động, mà đã sớm âm thầm ra tay rồi.

Những thứ tin tứcnày, ở Bắc Kinh này ngoại trừ anh ta còn có ai dám làm như vậy!

"Tô tiểu thư đã xem rồi chứ?" Nhậm Tiếu Vi sắc mặt đã kéo xuống, "Cô đã muốn làm vợ của Bùi Dịch, như vậy phiền toái cô sau này chú ý tới lời nói và việc làm của mình, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, rất muốn nói cho dù là tôi làm cực kỳ tốt đi nữa người cũng sẽ không chấp nhận tôi đúng không?

Nhưng mà cô vẫn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, đồng tử mạnh co rụt lại.

Chỉ thấy ngoài cửa sổ không biết ctừ lúc nào đã bị mấy chiếc xe tải màu đen vây quanh, nháy mắt tiếp theo liền nghe đến bọn họ phát ra một tiếng 'két' phanh gấp lại, lái xe đạp lên thắng xe lập tức dừng lại, xe bị dồn ép đứng ở giữa đường.

Tô Thi Thi theo bản năng chắn trước mặt Nhậm Tiểu Vi, hai mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy một đám người mặc đồ đen từ trên xe tại nhảy xuống, hướng tới xe của bọn họ vây quanh lại.

Một đám mặc đồ Tây đen, thắt cà vạt đen, mang kính đen, vừa thấy liền biết không phải người tốt.

Những người đó động tác rất nhanh, trong nháy mắt liền đi tới bên ngoài xe.

"Tô tiểu thư, Hỗ tiên sinh cho mời." Cầm đầu đám người mặc đồ đen kia đứng bên ngoài cửa xe nhìn Tô Thi Thi nói vọng vào, giọng nói trong veo mà lạnh lùng.

Hỗ điên khùng?

Tô Thi Thi sắc mặt nghiêm nghị, hướng về phía lái xe thốt ra: "Chú Lý, lái xe!"

Nói đùa, cô không phải kẻ ngốc, tự dưng đâm đầu đi theo bọn họ làm gì? Ai biết cái người điên kia sẽ làm gì với cô!

Gần như là cùng thời khắc đó, lái xe cấp khởi động xe, hướng tới chiếc xe tải chắn ở trước mặt bọn họ đụng vào rồi lách qua chạy đi.

!

Một tiếng vang thật lớn, mang đến chấn động cực lớn.

Nhậm Tiểu Vi sợ tới mức a một tiếng, lui ở trong góc, sắc mặt trắng bệch.

Đám người mặc đồ đen kia hiển nhiên không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên làm như vậy mặt biến sắc, thiếu chút nữa bị xe đụng ngã lăn.

Hắn ta nhìn hướng xe chạy đi, sắc mặt băng lãnh: "Đuổi theo!"

Một đám người nhanh chóng về chiếc xe mìh, đuổi sát không rời.

Bên trong chiếc xe Lincoln màu bạc, Tô Thi Thi tiếp sát đến bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, che bà ở dưới gầm ghế, môi mỏng nhếch, tim đập mạnh điên cuồng không ngừng lo sợ.

Cái người điên kia tới cùng muốn làm cái gì?

Cô đột nhiên nhớ tới trận nổ mạnhngày hôm qua, trong lòng phiền não hẳn lên.

Từ hôm qua lúc Bùi Dịch phản ứng chạy đến, xem ra trận nổ mạnh kia không đơn giản như vậy. Hiện tại Hỗ điên khùng vừa muốn tới bắt cô, tới cùng là vì cái gì?

"Két..." Chiếc Lincoln màu bạc một cái đột nhiên thay đổi phương hướng rẽ gấp, bỏ lại 2 chiếc xe tải màu đen đang đuổi theo phía sau kia, lấy tốc độ cực nhanh hướng tới vùng ngoại ô chạy đi.

Tô Thi Thi không kịp nghĩ nhiều, vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện phía saubọn họ đi theo ít nhất năm chiếc xe, có xe tải cũng có xe có rèm che dạng phổ thông, thậm chí còn có một chiếc thể thao màu đen!

Đây là tại đóng phim sao? Fast & Furios?

Tô Thi Thi cảm thấy được này toàn bộ chuyện này không chân thực chút nào, những người này cũng quá trắng trợn rồi!

"Phu nhân, Tô tiểu thư ngồi yên!" Từ phía sau bên cạnh xuất hiện hai chiếc xe bọc cánh hai bên lao thẳng đếnChú Lý nắm chặt lấy tay lái, cau mày, khi nói chuyện mạnh đem tay lái hướng bên trái xoay một đánh, xe nháy mắt một cái lết bánh tạo thành một đường cong cháy xém trên đường, như mũi tên rời nỏ phóng đi, hướng tới phía trước một con đường nhỏ chạy đi.

Phía sau hai chiếc xe kia không kịp chú ý, phịch một tiếng đụng vào nhau, phát xuất tiếng động vang trời.

Tô Thi Thi thân thể run run một phen, theo bản năng hướng tới sát Nhậm Tiếu Vi thêm một chút.

Nhậm Tiếu Vi ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may, bằng không cô làm sao ăn nói cùng Bùi Dịch!

Nhậm Tiếu Vi lui ở trong góc, trên mặt đều là mồ hôi lạnh, thấp giọng hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Cháu cũng không biết." Tô Thi Thi ấp úng nói, lập tức lại nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Để cho cô kinh ngạc nhất chính là, khả năng lái xe của chú Lý này đạt biệt phi thường, đã đem những cái này xe kia bỏ một khoảng cách, bọn họ tạm thời an toàn rồi.

Chú Lý đối với đường phố ở Bắc Kinh này đặc biệt quen thuộc, đi xuyên qua các con hẻm, chỉ mới 10 phút liền đem những người đó cắt đuôi được rồi.

Tô Thi Thi cả người giống như bị hút hết sức lực, vô lực ngã ở trên ghế.

Cuối cùng an toàn rồi!

Xe két một tiếng dừng lại, Tô Thi Thi lướt nhìn ra ngoài, phát hiện chú Lý vậy mà đem xe chạy về đến bên ngoài cao ốc của xây dựng Tiệp Khắc rồi.

"Đã không có việc gì rồi." Chú Lý nhìn nhìn kính chiếu hậu trong xe nói, "Phu nhân cùng Tô tiểu thư có sao không?"

"Tôi không sao, bất quá phu nhân…" Tô Thi Thi đem Nhậm Tiếu Vi đỡ đến trên chỗ ngồi, chỉ thấy mặt bà sắc trắng bệch, cả người lại lạnh run.

Vừa rồi lại là đột nhiên thay đổi tốc độ, nhanh điên cuồng còn liên tục rẻ trái rẻ phải, rồi thắng gấp, liền giống như đi tàu lượn cao tốc trong khu vui chơi vậy, Nhậm Tiếu Vi hiện tại tất cả đầu óc đều là choáng quáng, từng cơn buồn nôn ào đến, bệnh choáng váng đầu lại tái phát.

"Mẹ." Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Ngay sau đó, cửa xe được mở ra, Tô Thi Thi nhìn thấy đầu tiên chính là một đôi tay thon dài. Ngay sau đó, đôi tay kia ôm lấy Nhậm Tiếu Vi, đem bà từ trong xe ôm ra ngoài.

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi hốc mắt nóng lên, đột nhiên trong lúc đó lại không dám đối mặt với.

Là cô làm hại mẹ anh rồi.

"Có chỗ nào không thoải mái sao?" Tô Thi Thi đang nghĩ ngợi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi tay, Bùi Dịch khom lưng nhìn cô.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cầm tay anh, lắc lắc đầu: "Tôi không sao, bác gái thế nào?"

"Bệnh choáng váng đầu của mẹ tôi lại tái phát, tôi hiện tại muốn đưa bà ấy đi bệnh viện." Bùi Dịch đem Tô Thi Thi kéo ra ngoài, thấp giọng nói.

"Tôi đi cùng các người…"

"Không làm phiền Tô tiểu thư." Nhậm Tiếu Vi cắt ngang lời Tô Thi Thi đang nói, nhíu mày xoa huyệt Thái Dương, sắc mặt vẫn như cũ trắng bệch.

Tô Thi Thi trong lòng giống như là bị nhét đá vào người vậy, nặng nề lại cực kỳ khó chịu.

Cô cúi thấp đầu, đối với Bùi Dịch nói: "Vậy mọi người mau đi đi. Vừa rồi, tôi…"

"Tôi biết." Bùi Dịch ôn nhu xoa tóc Tô Thi Thi, "Ở yên trong công ty, ngoan ngoãn chờ tôi trở lại, được không?"

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhìn đến đáy mắt anh cất giấu thương tiếc, trong lòng se lại.

Cô gật đầu: "Tôi không sao, chờ anh trở về nói chuyện."

Bùi Dịch này mới yên phóng theo Nhậm Tiếu Vi ngồi vào trong xe.

Tô Thi Thi nhìn theo bóng dáng chiếc xe của bọn họ đi khuất mới xoay người đi vào công ty.

Một hồi rung sợ kinh người, mang theo vô số nghi vấn, đè nặng trong lòng cô, cực kỳ phiền não.

Bên trong xe Lincoln, Bùi Dịch nhìn tựa vào ở trên ghế căng thẳng nhìn mẹ mình hai mắt nhắm lại, ánh mắt trầm lắng

Vừa rồi lúc anh nhận được tin tức liền vội cã chạy đến đây, không nghĩ tới mọi chuyện so với anh tưởng tượng vẫn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều

"Hỗ Sĩ Minh, khá lắm!"

Dám bắt cóc người của anh, thực sự xem anh là chết rồi sao?

Bùi Dịch lấy điện thoại ra, gửi cho Tần Phong cái tin nhắn.

"Kế hoạch có thể bắt đầu."

Họa Thủy Đông Dẫn, ngồi yên xem hổ đấu, chọc tới anh nên trả giá thật nhiều!

Mọi người thấy sao? (3)

Bạn còn kém lắm đừng chê cười

176. Chương 176

Cao ốc xây dựng Tiệp Khắc, lúc Tô Thi Thi từ bên ngoài đi vào trong công ty, liền cảm giác tiểu thư lễ tân ở đại sảnh này hôm nay ánh mắt nhìn cô có chút không thích hợp.

Đến khi cô đến tầng 15 bên trong bộ phận thiết kế, càng thêm cảm thấy được các đồng nghiệp dùng ánh mắt nhìn cô cũng rất lạ.

Một đám giống như là Thẩm Phán nhìn cô đầy vẻ soi mói.

Tô Thi Thi bị bọn họ như vậy mày đều đã nhíu lại.

Tâm tình vốn dĩ đã không tốt, hiện tại nhìn đến các đồng nghiệp dùng ánh mắt lạ lùng kia nhìn cô, Tô Thi Thi lòng càng phiền muộn hơn rồi.

"Tất cả mọi người còn không rõ Thi Thi thế nào sao? Một đám nhìn cái gì mà nhìn?" Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói đầy vẻ phẫn nộ.

Đổng Tiêu Tiêu đã chạy tới che trước mặt Tô Thi Thi, trừng mắt nhìn các đồng nghiệp chung quanh đang muốn xem náo nhiệt liếc mắt một cái.

"Không sao…" Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, đang muốn cảm ơn cô ấy, bên cạnh lại truyền đến một giọng mỉa mai.

"Chúng tôi nhìn là việc của chúng tôi, cô có quyền gì mà quản? Cô cho mình là ai chứ?" Đế giày cao gót của Khúc Hồng Mai dẫm dẫm xuống, thướt tha duyên dáng đi tới.

Đến trước mặt Tô Thi Thi, đem cô từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

"Tôi ban đầu còn tưởng rằng cô tới cùng có chỗ nào tốt, để cho Bùi tiên sinh để ý mắt đến cô. Thì ra lại là con hồ ly tinh nha, ở bên ngoài quyến rũ cũng không ít đàn ông ha."

Tô Thi Thi sắc mặt lập tức trầm xuống, trong lòng hiểu rõ.

Những người này hẳn là đọc được tin tức nóng hổi buổi sáng hôm nay, cho nên bọn vừa rồi mới dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn cô.

"Khúc tiểu thư, phiền cô lúc nói chuyện nên biết tự trọng." Tô Thi Thi nói xong đã nghĩ muốn đi về văn phòng, không muốn cùng cô ta xung đột.

Khúc Hồng Mai rất không dễ dàng mới tìm được một cơ hội tốt như thế, đâu nào đồng ý buông tha Tô Thi Thi?

Cô ta hai ba bước đuổi theo phía sau, ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi: "Sao vậy, chột dạ rồi hả? Dám làm không dám chịu?"

"Khúc Hồng Mai, cô hơi quá đáng rồi đó! Thi Thi không phải loại người như vậy, chuyện này vừa thấy liền biết là người khác cố ý bịa đặt…"

"Cô ta cởi quần của đàn ông đều đã bị người ta chụp ảnh lại rồi, còn có cái gì bịa đặt?"

Khúc Hồng Mai nói xong, đối với các đồng nghiệp bên cạnh hét lên: "Các người không phải mới vừa rồi thảo luận rất rôm rả sao? Hiện tại con hồ ly tinh đang đứng ở trước mặt các người, vừa rồi ai nói nghĩ muốn cùng cô ta học hỏi kinh nghiệm sao không lên tiếng đi?"

Khúc Hồng Mai nói xong khinh thường nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Dù sao không phải ai cũng có thể vừa câu dẫn Bùi tổng, lại quyến rũ luôn Hỗ tổng như vậy. Tôi nghe nói, Tô Thi Thi người cô cõng trên lưng còn là em trai ruột của Hỗ tổng nha, khẩu vị của cô không tệ ha!""Cô quá đáng rồi đó!" Đổng Tiêu Tiêu tức giận đến mặt mũi trắng bệch, hận không thể đi lên che miệng cô ta lại.

Tô Thi Thi hôm nay đã gặp đủ chuyện xấu đang rất khó chịu rồi, những người này còn ở nơi này ồn ào, nói mãi không để yên.

"Đủ rồi." Tô Thi Thi bỗng nhiên đem Đổng Tiêu Tiêu kéo đến phía sau, trên mặt nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Cô đang tức giận, tức giận vô cùng. Nhưng mà lúc cô tức giận, trên mặt liền nhìn không ra được.

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt quả đấm, ngửa đầu đem Khúc Hồng Mai từ trên xuống dưới đánh giá một lần, cười lạnh nói: "Tôi nghĩ người muốn học hỏi kinh nghiệm chắc hẳn là cô rồi?"

"Cô nói bậy…"

"Trên người cô mỗi lỗ chân lông đều đang kêu gào cô, nghĩ muốn bên người giàu có, nghĩ muốn lên giường của kẻ có tiền. Theo phân tích tâm lí học có câu, một người nội tâm xấu xa, trong mắt người đó nhìn người khác cũng đều là xấu xa."

"Cô…"

"Cô dám thề, cô không nghĩ như vậy sao? Nếu cô dám, tôi đây cũng dám thề, kẻ nào nói dối ra ngoài bị xe đụng chết!"

"Cô…"

"Sao vậy, bị tôi nói trúng rồi? Chột dạ đến nói không nên lời sao?"

Tô Thi Thi lần nữa cắt ngang lời Khúc Hồng Mai đang nói. Giọng nói của cô bình tĩnh, lại ép được Khúc Hồng Mai đến cơ hội cãi lại đều không có.

Tô Thi Thi tiến lên một bước, lại đem cô ta từ trên xuống dưới đánh giá một lần nói: "Cô xem cô, bộ ngực rủ xuống, bụng thì ngấn mỡ. Mi mắt sưng phù, hai mắt không ánh sáng, đồ trang điểm đều đã che không che được tàn nhang và quầng thâm trên mặt, vừa nhìn liền là hết ăn lại nằm, không thích vận động, lại còn vọng tưởng tìm được người đàn ông hoàn hảo."

"Cô…" Khúc Hồng Mai vươn ngón tay chỉ vào mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi dơ tay hất tay cô ta ra, gằng từng chữ nói: "Muốn tìm tôi học kinh nghiệm phải không? Tôi đây dậy sớm ngủ sớm, ba bữa cơm bình thường, mỗi tuần vận động ít nhất 20 giờ, không gièm pha không phỉ báng, tư tưởng khỏe mạnh, cô cảm thấy được cô làm được sao?"

Cô nói xong tiện tay vỗ một cái, chỉ nghe bốp một tiếng, đánh vào trên lưng của Khúc Hồng Mai.

Mọi người chỉ cảm thấy đến Khúc Hồng Mai thắt lưng run rẩy, giống như có một tầng thịt béo đang run động.

"Vẫn lại là trước tiên để chính mình khỏe mạnh, như vậy cô mới có sức cạnh tranh!" Tô Thi Thi nói xong, tiêu sái hướng tới văn phòng đi đến.

Muốn chọc tức cô phải không? Vừa lúc, bà cô đây kiềm chế từ sáng giờ chưa có chỗ phát hỏa, vừa hay coi cô ta như bao cát trút giận!

Tô Thi Thi nghiến răng. Dám nhạo bán cô, về luyện thêm 10 năm nữa đi, còn bây giờ, không có cửa đâu!

"Tô Thi Thi cô… Cô…" Khúc Hồng Mai trực tiếp bị mắng đến lờ mờ, cả nửa ngày mới phản ứng kịp, chỉ vào bóng lưng Tô Thi Thi tức giận đến nói không ra lời.

Đổng Tiêu Tiêu cũng là vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới Tô Thi Thi sức chiến đấu lớn như thế.

Cô nén cười, khóe mắt lườm đến văn phòng tổ 2 đi đến bên cạnh, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất, đối với Khúc Hồng Mai nhỏ giọng nói: "Phấn trang điểm trên mắt của cô bị phai rồi kia, tổ trưởng Tôn đang đến đây!"

"A!" Khúc Hồng Mai vừa nghe vội vàng lấy tay uốn mi mắt, muốn đem mi mắt lau sạch sẽ.

Nhưng mà sốt ruột vội vã, trên tay đụng đến mascara trên lông mi giả, lập tức đem lông mi kéo xuống.

"Ách…" Đổng Tiêu Tiêu chấn kinh nhìn cô ta.

Cô vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn Khúc Hồng Mai trên mặt xuất mồ hôi, xoa xát một hồi lại thành ra đem lô mi giả rớt ra luôn rồi

Đúng là, hiện tại này kết quả này không nói cũng quá kinh người rồi!

"Nén bi thương!" Đổng Tiêu Tiêu rụt rụt cổ, hướng tới chỗ ngồi của chính mình chạy tới, tốc độ so với con thỏ còn nhanh hơn.

"Các người… Tôi…" Khúc Hồng Mai nhìn lông mi giả dính trên tay, đầu óc đều đã tức điên rồi.

Nghe đến bên cạnh truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, mạnh che mặt, xấu hổ và giận dữ hướng tới toilet chạy đi.

Người cô ta thầm thương trộm nhớ mà nhìn thấy cô ta như vậy thì cô ta sẽ xấu hổ chết mất! Chết tiệt, thù này cô nhớ kỹ!

Mà bên này, Tô Thi Thi mới vừa mở cửa muốn đi vào, đột nhiên đụng phải Ôn Ngọc đang muốn ra ngoài.

"Ưm…"

Tô Thi Thi che cái mũi, đau đến nỗi nước mắt đều sắp rơi ra rồi.

"Ngọc, cô sao lại vội vàng vậy? Có đụng vào chỗ nào hay không… Ngọc, cô khóc cái gì vậy? Tôi không trách cô mà, cô đừng khóc a!"

Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn đến Ôn Ngọc nước mắt lưng tròng nhìn chính mình. Cô vừa mới nói chuyện, Ôn Ngọc oa một tiếng liền khóc.

Tô Thi Thi lập tức liền lập tức luống cuống, vội vàng đẩy Ôn Ngọc đi trở vào trong văn phòng, "Ầm" đóng cửa lại.

"Có phải đụng vào đâu rồi hay không? Tôi xem thử." Tô Thi Thi đem Ôn Ngọc kéo đến trên ghế dựa, sốt ruột hỏi han.

Nhưng mà bất luận cô hỏi thế nào, Ôn Ngọc cũng chỉ là khóc, nước mắt lã chả như trân châu đứt dây rơi mãi không ngừng

Tô Thi Thi thật sự bị dọa sợ rồi.

Hẳn không là va chạm làm hỏng chỗ nào chứ? Xong rồi, lần này muốn cô làm sao đây?

Tô Thi Thi hỏi han hoài nhưng không được kết quả, cho rằng Ôn Ngọc thật sự có chỗ nào không thoải mái, đành phải lấy điện thoại ra gọi 120.

Nhưng mà Ôn Ngọc vừa nhìn thấy cô cầm lấy di động, khóc càng lợi hại hơn, bộ dáng ủy khuất tới cực điểm.

Tô Thi Thi quả thực muốn quỳ xuống luôn rồi, nhỏ nhẹ hỏi han: "Bà cô của tôi ơi, cô nói một câu được không? Tới cùng có chỗ nào không thoải mái?"

"Tôi… Tôi đau lòng quad… Tim của tôi đau." Ôn Ngọc thút tha thút thít nói.

Đau lòng? Trái tim?

Trời ạ, hẳn không phải là bị bệnh tim đi!

Tô Thi Thi mặt đều đã bị dọa đến trắng bệch, một bên gọi điện thoại một bên hỏi cô: "Chỗ anh có loại thuốc trị bệnh tim gì đó hay không? Là loại tác dụng nhanh đó?"

"A?" Tiếng khóc Ôn Ngọc đột nhiên dừng lại, kỳ quái nhìn cô, "Cô không khỏe sao?"

Tô Thi Thi triệt để mông muội rồi.

Bà cô này của cô tới cùng là xảy ra chuyện gì rồi!

177. Chương 177

"Cho nên, cô thân thể không có việc gì?" Tô Thi Thi ngồi ở đối diện Ôn Ngọc, khóc không ra nước mắt.

Ôn Ngọc một bên lau nước mắt một bên gật đầu, thút tha thút thít nói: "Cái tin tức nóng hổi gì đó viết bài rất quá đáng, bọn họ tại sao có thể nó cô như vậy…"

"Tin tức nóng hổi?" Tô Thi Thi sửng sốt, cảm động vô cùng.

Ôn Ngọc là vì nhìn đến những cái tin tức này mới khóc, là đau lòng vì cô.

Mặc kệ là Ôn Ngọc đáng yêu, hay là vừa rồi đứng về phía cô Đổng Tiêu Tiêu, đều đã làm cho Tô Thi Thi trong lòng ấm áp vô cùng.

Lúc này, Đổng Tiêu Tiêu gõ cửa tiến vào, nhìn thấy Ôn Ngọc đang khóc, mi mắt trợn thật lớn: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Tô Thi Thi cười lắc đầu, rút ra một tờ khăn giấy đưa cho Ôn Ngọc, quay đầu hỏi Đổng Tiêu Tiêu: "Xảy ra chuyện gì?"

Đổng Tiêu Tiêu sắc mặt khẽ biến thành trầm, nhìn nhìn bên ngoài, đi tới nói: "Hôm nay Đoàn tổng giám không đi làm."

"Hử?" Tô Thi Thi nhướng mày, Đổng Tiêu Tiêu nói vậy là có ý gì chứ

Đổng Tiêu tiêu gật gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi mấy ngày nay vẫn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Ngày hôm qua cô đi mượn tài liệu, rồi mới đã xảy ra nổ mạnh, dọa tôi sợ muốn chết. Tôi liền đi hỏi thăm một chút, cô đoán sao?"

Đổng Tiêu Tiêu dừng một chút, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bên bộ phận mua sắm vốn dĩ đã mua loại vật liệu cách âm đủ để cho chúng ta dùng cho dự án sân vận động. Đúng là không biết xảy ra chuyện gì, Khúc Hồng Mai đột nhiên nói gì với khách hàng chỗ bọn họ, cuối cùng họ cũng đòi sử dụng loại vật liệu này."

Đổng Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Là Đoàn tổng giám phê duyệt."

"Đoàn Ngọc Tường…" Tô Thi Thi lòng như chìm đến đáy cốc.

Cô không nghĩ muốn đi nghĩ sâu, nhưng mà ý nghĩ này không kiềm chế được cứ chạy loanh quanh trong đầu cô.

"Thi Thi cô không sao chứ?" Đổng Tiêu Tiêu nhìn thấy Tô Thi Thi sắc mặt không tốt, thật cẩn thận hỏi han.

Đoàn Ngọc Tường dù nói thế nào đi nữa, cũng là chị gái cùng cha khác mẹ của Tô Thi Thi, là có quan hệ huyết thống. Nếu chuyện này thật sự là Đoàn Ngọc Tường ở sau lưng phá rối, như vậy…

"Cô cũng đừng để vào trong lòng quá." Đổng Tiêu Tiêu an ủi.

Tô Thi Thi lắc lắc đầu: "Tôi không sao."

Cô sớm đã quen, không phải sao?

Những người mà được gọi là người nhà, có cùng quan hệ huyết thống gì đó với cô, ngoại trừ bà nội cùng người mẹ đã qua đời của cô, có người nào thật sự yêu thương cô? Đều là hận không thể để cô chết!

Ngày hôm qua trong kho hàng không nên xuất hiện xăng mới đúng, vẻ mặt khác thường của vị trưởng phòng mua sắm xây dựng Minh Đỉnh kia, còn có Bùi Dịch bọn họ dáng vẻ như là trận địa sẵn sàng đón quân địch, đều đã ở trong lòng cô gõ lên hồi chuông cảnh báo.Tô Thi Thi đóng chặt mắt, ở trong lòng yên lặng nói: "Hi vọng không phải như tôi đã nghĩ."

Cô thật sự không muốn nghĩ rằng người của Đoàn gia họ đê tiện như vậy!

Mà lúc này, biệt thự thứ nhất trong trang viên Đoàn gia, Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa chính là đang trận địa sẵn sàng đón quân địch ở trong phòng khách, khẩn trương nhìn bên ngoài.

Chỉ nghe tiếng tắt động cơ ô tô truyền đến, Ngay sau đó, tiếng bước chân từ xa lại gần.

Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa hai mẹ con lập tức đứng thẳng người, lòng như lửa đốt nhìn bên ngoài.

"Thối tha, khốn kiếp!" Cửa truyền đến một loạt tiếng chửi rửa hung tợn.

Đoàn Chấn Ba mặt trầm xuống, giống như một tên bạo chúa lên cơn tức giận vậy, bước đi đến trước mặt Phương Thanh Hoa, dơ tay liền cấp cho bà ta một cái tát.

"Tiện nhân, cũng dám hại tôi!"

"Chấn Ba, ông hiểu lầm rồi. Tôi thật sự không nghĩ tới sự tình sẽ thành ra như vậy…" Phương Thanh Hoa bụm mặt, mắt đỏ ngầu, giận mà không dám nói gì.

Đoàn Ngọc Tường đã sớm nghĩ tới, cắn môi, sắc mặt trắng bệch, nhưng mà khuyên cũng không dám khuyên.

Lúc trước chắc chắn thắng lợi, vậy mà bây giờ lại biến thành loại tình trạng này!

"Đồ vô dụng, các người không phải nói chuyện này không chút sơ hở sao? Hiện tại thì sao đây? Các người có biết hiện Hỗ gia đã bắt đầu hoài nghi Đoàn thị chúng ta hay không? Nếu như cha biết là tôi làm, các người tự biết hậu quả!"

Hai ngày trước, con gái lớn của ông ta đột nhiên tìm đến ông ta, nói có biện pháp để cho Tô Thi Thi triệt để biến mất trước mắt bọn họ.

Ông ta lúc ấy nhớ lại muốn để cho Đoàn Ngọc Tường câu dẫn Bùi Dịch, giúp ông ta củng cố địa vị ở Đoàn gia, cho nên không nghĩ nhiều liền đồng ý.

Trưởng phòng bộ phận mua sắm của xây dựng Minh Đỉnh, đúng là ông ta đã âm thầm cho người mua chuộc. Để cho Tô Thi Thi ở trong kho hàng gặp chuyện, 1 công đôi việc giải quyết được cô, cũng là chủ ý của Đoàn Ngọc Tường.

Nhưng mà rõ ràng chỉ là muốn tạo ra một trận nổ nhỏ, sẽ chỉ làm Tô Thi Thi bị thương nhẹ hoặc là hủy dung mạo để cô rời khỏi trang viên Đoàn gia, nhưng lại không nghĩ tới sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy.

"Cả kho chứa hàng bị nổ tung, giữa ban ngày ban mặt thiếu chút nữa còn gây chết người! Hai cái đồ vô dụng các người, đều đã là các người bày ra chủ ý ngu ngốc này!" Đoàn Chấn Ba bị chọc giận muốn bùng nổ rồi.

Ngày hôm qua lúc ông ta nhận được tin tức kho chứa hàng kia bị nổ tung, chỉ là nhớ lại Bùi Dịch khẳng định đã cho người không chế tin tức.

Nhưng mà không nghĩ tới vị Hỗ gia kia vậy mà còn chê sự việc chưa đủ lớn, thêm mắm thêm muối nói một phen.

Ông ta càng nghĩ càng giận, để cho người làm từ trong thư phòng lấy roi da ra, dơ tay liền vung lên quất mạnh.Phương Thanh Hoa bị đánh thét chói tai, Đoàn Ngọc Tường muốn đi hỗ trợ, nhưng mà roi vô tình quét đến trên lưng cô ta.

Cô ta sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, vội vàng chạy đến một bên, cũng không dám lộn xộn.

Phương Thanh Hoa bị đánh té trên mặt đất, sợ tới mức khóc lớn lên: "Chấn Ba, tôi chỉ là muốn giúp ông, tôi cũng không biết mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, không liên quan tới tôi…"

"Còn dám nói!"

Đoàn Chấn Ba dương lên roi, hung hăng đánh xuống, làm Phương Thanh Hoa thiếu chút nữa hôn mê.

Ở một bên phòng khách, một cô gái trẻ thân mặc quần áo bà bầu hứng thú nhìn một màn này, khóe miệng cong lên cười lạnh.

"Hừ, để xem bà bình thường diễu võ dương oai, đều đã đã phải đổi thành sắp bị đá ra đường như chó hoang, còn dám hung hãn như vậy, lần này biết lợi hại chưa." Lưu Dĩnh Tuệ cầm lấy một gói bim bim, vừa ăn vừa ở bên cạnh xem xem kịch hay, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

"Cha, xin người bớt giận. Chuyện này thật sự không bình thường." Đoàn Ngọc Tường thấy Đoàn Chấn Ba đánh một hồi có vẻ nguôi nguôi, tiến lên nhẹ giọng nói.

Đoàn Chấn Ba mệt mỏi, đem roi hướng trên mặt đất ném đi, chọn cái ghế dựa ngồi xuống, thở phì phì trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì nói: "Chúng ta cùng vị trưởng phòng mua sắm kia đã nói, chỉ muốn là một trận nổ nhỏ, điều khiển từ xa ở trong tay ông ta. Ông ta nhất định phải xác định Tô Thi Thi ở bên trong, hơn nữa những người khác đều không có ở đó, mới nhấn điều khiển."

"Nhưng mà tin tức nhận được là ở hiện trường có xăng, mà còn nghe nói là vì Hỗ Quân Nhạc không cẩn thận châm lửa nên mới có thể nổ mạnh như vậy. Chuyện này có lẽ thật sự chỉ là ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn? Hỗ gia có tin hay không? Ông nội con có tin hay không?" Đoàn Chấn Ba trầm giọng nói.

"Chúng ta vốn chỉ là cừu thế mạng, cha, người ngàn vạn lần đừng kích động. Ông nội bên kia chúng ta cùng tìm biện pháp." Đoàn Ngọc Tường kiên nhẫn an ủi.

Cô ta có thể làm được tổng giám bộ phận thiết kế của Xây dựng Tiệp Khắc, cho tới bây giờ đương nhiên không là một người giản đơn. Chẳng qua ở trước mặt tình yêu, chỉ số thông minh của phụ nữ là không, cho nên gặp được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, luôn luôn để cho cô ta không khống chế được chính mình

"Nghe nói Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi tạm thời đã định ngày kết hôn, con phải nắm chặt thời gian, đoạt được trái tim Bùi Dịch. Bằng không tự biết hậu quả." Đoàn Chấn Ba trầm giọng nói.

Hiện tại biện pháp duy nhất, chính là để cho Bùi Dịch đứng về phía bọn họ, có lẽ còn có thể tìm được đường sống.

"Còn về phần lão gia bên kia…" Đoàn Chấn Ba sắc mặt âm trầm vô cùng.

Lão già kia bây giờ đối với ông ta càng ngày càng bất mãn, xem ra ông ta phải sớm đưa ra quyết định!

Đoàn Ngọc Tường nhìn đến biểu tình của cha mình, mím môi cũng không dám nói lung tung một câu.

Cục diện bây giờ cũng sớm đã không phải cô ta còn có thể tưởng tượng, Đoàn gia sợ là không thể bình yên nữa.

"Đừng nữa gây chuyện cho tôi."

Đoàn Chấn Ba đứng lên, quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Dĩnh Tuệ ngồi ở bên kia, đối với cô nói: "Cô ở trong này an tâm dưỡng thai, tôi qua vài ngày nữa sẽ trở lại thăm cô."

Ông ta nói xong liền đi ra ngoài, Lưu Dĩnh Tuệ không cam lòng đuổi theo ra ngoài, nhíu mày. Nhưng vừa quay đầu, nhìn đến Phương Thanh Hoa đang quỳ rạp trên mặt đất lại vẫn dậy không nổi kia, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

"Con cũng đi làm đây." Đoàn Ngọc Tường trong lòng phiền não, không nghĩ muốn ở trong nhà này nữa, thay Phương Thanh Hoa kêu người hầu đến, giúp bà rửa sạch miệng vết thương, rất nhanh cũng đi rồi.

Phương Thanh Hoa nhìn đến bóng lưng con gái mình đang rời đi, đôi mắt phiếm hồng, trong lòng ủy khuất vô cùng.

Lúc này, ở bệnh viện thành phố, Bùi Dịch đứng ở cửa sổ mới vừa nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt cực kỳ khủng bố.

"Đã xác định là do người phụ nữ của Đoàn Chấn Ba đang âm thầm phá rối, tình hình cụ thể ở kho hàng kia hiện tại đã bị Hỗ Sĩ Minh khống chế được, chúng ta không cách nào tìm hiểu." Đây là Tần Phong ở trong điện thoại nói với anh.

Bùi Dịch trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, thật lâu sau, cầm điện thoại gọi cho Hỗ Sĩ Minh.

"Tôi muốn gặp anh."

Cuối tuần còn phải đi làm

178. Chương 178

Bên trong phòng bệnh an tĩnh, chỉ nghe đến tiếng hít thở lẳng lặng.

Bùi Dịch nói chuyện điện thoại xong, quay đầu nhìn thoáng qua mẹ mình đang tựa vào ở trên giường bệnh nghỉ ngơi, nhẹ nhàng đi đến bên giường bà.

Nhậm Tiếu Vi từ từ mở mắt ra, nhìn anh một cái.

"Mẹ, kế hoạch ra nước ngoài khả năng phải lùi lại vài ngày. Con có một số việc cần xử lý trước." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Như vậy a..." Nhậm Tiếu Vi trong mắt đều là thất vọng, bất mãn nói, "Được rồi, vậy con lần sau đi nhất định phải nói trước cho mẹ một tiếng. Mẹ nghĩ muốn gửi cho Đồng Đồng một chút đồ."

Nhậm Tiếu Vi nói xong, hốc mắt liền đỏ.

Con trai còn nhỏ như vậy, số ngày được ở bên cạnh bà chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, có người mẹ nào mà không đau lòng? Nhưng mà bà nghĩ muốn đi thăm, lão già kia lại không chịu.

Mấy năm nay bà cũng không biết chính mình làm sao sống được đến bây giờ.

"Mẹ, con sẽ nghĩ cách khác." Bùi Dịch giúp bà đem chăn nhẹ nhàng kéo lên, ôn nhu nói, "Con trở về để cho lái xe tới đón người."

"Được." Nhậm Tiếu Vi lau nước mắt, "Con bận thì cứ đi đi"

Bùi Dịch kiên nhẫn ở lại an ủi vài câu mới rời đi.

Xây dựng Tiệp Khắc lầu 15 bên trong trong văn phòng bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi chính là đang chỉnh lý tư liệu, vắt hết óc nghĩ muốn như thế nào để tìm được vật liệu thay thế được loại vật liệu cách âm kia muốn điên cả đầu, điện thoại đột nhiên liền vang lên.

Hỗ điên khùng?

Tô Thi Thi vừa thấy màn hình biểu hiện người gọi đến, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống, không hề nghĩ ngợi liền nhận điện thoại.

Cô còn đang lo tìm không thấy anh ta, bây giờ trái lại tự mình dẫn xác đưa lên cửa!

"Tô tiểu thư." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng của người đàn ông, nghe không ra cảm xúc.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, lạnh giọng nói: "Hỗ tiên sinh lại là phái người tới chặn xe của tôi, bây giờ lại gọi điện thoại đến muốn khủng bố tôi, xin hỏi đến cùng là muốn làm cái gì đây?"

"Những lời này nên là tôi hỏi Tô tiểu thư. Làm nổ kho vật liệu của tôi, lại làm cho vị hôn phu của cô đến làm phiền tôi. Xin hỏi Tô tiểu thư đang muốn làm cái gì đây?"

"Vị hôn phu quấy của tôi đến làm phiền anh, Bùi Dịch?"

Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm rồi.

Người này hẳn là lên cơn điên loạn rồi? Bùi Dịch hận không thể giết anh ta, làm sao có khả năng đi làm phiền anh ta được chứ.

"Không sai, vị hôn phu của cô mới vừa gọi điện thoại đến hẹn gặp tôi."

Hỗ Sĩ Minh nói xong khẽ cười nói: "Một khi đã như vậy, Tô tiểu thư cũng đến đây một chuyến đi. Tôi đây ở xây dựng Minh Đỉnh chờ các vị."Tô Thi Thi nhướng mày, loại chuyện này Hỗ phó tổng kia hẳn không nói đùa, chẳng thế thì cô chỉ cần gọi một gọi điện thoại cho Bùi Dịch, liền bị vạch trần rồi.

Chỉ là kêu cô cũng cùng đi…

"Được." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, trả lời đồng ý.

Để cho cô đi phải không? Có cái gì không dám? Bây giờ cô liền chủ động đi gặp!

Nửa giờ sau Tô Thi Thi từ trong Lincoln đi xuống, ngửa đầu đánh giá kiến trúc tòa nhà màu trắng to lớn trước mắt này.

Xây dựng Minh Đỉnh.

Lần thứ ba đến chỗ này, mỗi một lần tâm trạng đều khác nhau.

Bên cạnh truyền đến một tiếng mở cửa xe nhẹ nhàng, Bùi Dịch chỉnh lý một phen tây trang, đi đến bên cạnh cô ôn nhu nói: "Đi thôi."

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay anh, cười đến vô cùng sáng lạn.

Người điên kia sợ là không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp cùng Bùi Dịch đến?

Sau khi cô nói chuyện điện thoại xong, cúp máy liền gọi cho Bùi Dịch.

Nghĩ muốn châm ngòi ly gián phải không? Tô Thi Thi mi mắt híp híp, cô cũng không ngốc như vậy.

Nếu để cho Bùi Dịch biết cô đơn độc xuất hiện tại xây dựng Minh Đỉnh, khẳng định anh sẽ cực kỳ tức giận.

"Bùi tổng?"

Mỹ nữ đứng ở đại sảnh nhìn đến đi tới hai người, mi mắt mở thật lớn, tay theo bản năng mò lên trên máy điện thoại nội bộ, kích động muốn bấm 110.

Hiện tại tất cả nhân viên của xây dựng Minh Đỉnh này ai cũng nói, ngày hôm qua liền là hai vị này làm nổ kho vật liệu của bọn họ.

Hai người này quá nguy hiểm, ai biết bọn họ đến chỗ này muốn làm cái gì.

"Là Hỗ phó tổng hẹn chúng tôi đến đây." Tô Thi Thi yên lặng thở dài, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Bọn họ giống khủng bố lắm sao? Xem ánh mắt của vị mỹ nữ đứng ở đại sảnh này nhìn bọn họ, liền giống như nhìn thấy phần tử khủng bố vậy.

"Xin… Xin chờ một chút." Mỹ nữ kia lắp bắp nói, "Tôi trước hỏi một phen."

Tô Thi Thi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch. Sắc mặt bình tĩnh, như là lạnh nhạt hoàn toàn không thèm để ý đến chuyện xung quanh.

Lúc này, tầng cao nhất trong văn phòng tổng giám đốc của xây dựng Minh Đỉnh, Hỗ Sĩ Minh nhận được điện thoại nội thông báo, sắc mặt trầm trầm.

"Bọn họ hai người cùng đi đến?" Anh ta trầm mặc một phen, lạnh giọng nói, "Nói cho bọn họ tôi có hội nghị đột xuất."

Anh ta nói xong liền 'bốp' một tiếng cúp điện thoại, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

"Tô Thi Thi, xem ra cô đối Bùi Dịch thật đúng là cực kỳ trung thành! Tôi ngược lại là muốn nhìn trên cái này thế giới có cái thứ tình vững hơn vàng hay không!"

Trong đại sảnh lầu 1, Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn mỹ nữ quầy lễ tân kia nói: "Cô là nói Hỗ phó tổng hẹn chúng tôi, rồi bây giờ lại muốn cho chúng tôi leo cây phải không?""Thật sự thật xin lỗi, hội nghị là quyết định đột xuất, Hỗ phó tổng cũng không có cách nào." Mỹ nữ quầy lễ tân kia nơm nớp lo sợ giải thích.

Vị Tô tiểu thư này cũng còn tốt đi, người bên cạnh vị Bùi tiên sinh này quả thực quá khủng bố rồi. Anh chỉ là mặt trầm xuống đứng ở chỗ này, liền tính khiến cho người ta không nói được một lời, cũng làm cho người ta trong lòng run sợ.

Lúc bọn họ đang nói chuyện bên này, bên ngoài có mấy người công nhân mặc đồ có vẻ là nhân viên sửa chửa cầm công cụ đi tới.

Tô Thi Thi chính đang nghĩ muốn xem bọn họ là muốn sửa chữa cái gì, Bùi Dịch đột nhiên ôm lấy bờ vai cô, nhàn nhạt nói: "Đi thôi"

"A…."

Tô Thi Thi gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, theo Bùi Dịch liền rời đi rồi. Chỉ là đến lên xe, chờ xe vừa khởi động, cô quay đầu buồn bực nhìn anh: "Anh hôm nay sao lại tốt tính như thế, không nói lời cay độc gì?"

Nếu dựa theo bình thường mà nói, Bùi Dịch bị người như vậy công khai cho leo cây, khẳng định sẽ tức giận.

"Trong mắt Tô tiểu thư, tôi chẳng lẽ chính là một người đàn ông nhỏ mọn?" Bùi Dịch lành lạnh liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lập tức bày ra bộ dạng cún con cười nói: "Bùi tiên sinh anh là người lớn không chấp với trẻ nhỏ chưa hiểu chuyện, là gì có ai có tính tình tốt hơn anh chứ."

"Không tệ, nói nhiều vài câu. Tâm tình tốt, tôi có lẽ có thể sẽ nói cho em một bí mật." Bùi Dịch tựa lưng vào ghế ngồi đùa với cô.

Tô Thi Thi mi mắt sáng lên, mạnh nhào tới bên người anh, lôi kéo tay anh sốt ruột nói: "Quả nhiên có nội tình, mau nói cho tôi biết, các người muốn làm cái gì."

Bùi Dịch nhếch môi, từ một ngăn nhỏ trên xe lấy ra cái Laptop, mở ra đặt ở trên đùi, hướng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu: "Lại đây."

Tô Thi Thi đâu cần chờ anh chờ nói, cũng sớm đã bu lại.

Bùi Dịch nhưng đột nhiên ôm eo của cô, hướng trên trán cô hôn một cái, giọng nói trầm trầm: "Lấy lòng tôi."

"Anh…" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này chẳng lúc nào chịu đứng đắn cả

Nhưng mà cô còn không có phản kháng, Bùi Dịch liền kéo cô đến bên người, cúi xuống hôn lấy đôi môi anh đào của cô. Đầu lưỡi thành thục cạy mở hàm răng đi vào trong khoang miệng cô, trêu chọc chiếc lưỡi đinh hương đang làm loạn của cô, môi lưỡi dây dưa cắn mút đến khi cô cảm thấy đầu mình không còn chút

dưỡng khí anh mới chịu buông ra. (Hi hi tại bạn ngứa tay cho thêm miếng chứ anh hôn có cái hà

179. Chương 179

Trong phòng hội nghị to lớn bỗng nhiên an tĩnh dị thường là cho người ta càng thêm cảm thấy bức bách.

Trưởng phòng bộ phận mua sắm đứng cúi đầu, hai chân run cầm cập đầy vẻ nơm nớp lo sợ.

Hỗ Sĩ Minh ngồi ở trên vị trí chủ tọa, nhàn nhạt nhìn ông ta: "Trưởng phòng Vương, giải thích một chút xem."

Trưởng phòng Vương nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận lườm Hỗ phó tổng này một cái.

Toàn bộ công ty đều biết vị Hỗ phó tổng này trên tay không có thực quyền, nhưng mà không biết tại sao mỗi một lần cùng anh ta mặt đối mặt, luôn luôn từ trong đáy lòng dâng lên một cỗ sợ hãi.

Người này không giận, không uy, cũng chỉ là như thế này lẳng lặng ngồi, liền làm cho người ta nảy sinh ra áp lực không hiểu từ đâu ra.

"Tôi, tôi cái gì cũng không biết." Trưởng phòng Vương hít sâu một hơi, cắn răng nói.

Loại chuyện này nếu thừa nhận, chắc chắc chết không tránh khỏi, ông ta chỉ có thể cắn răng chống chế, đến đâu hay đến đó

"Vậy sao? Ông cảm thấy được tôi sẽ tin sao?"

Hỗ Sĩ Minh mới vừa nói xong, thư ký bên cạnh liền đem một phần văn kiện ném tới trước mặt trưởng phòng Vương kia.

Trưởng phòng Vương vừa thấy những chữ tiêu đề trên mặt của tập tài kia, mặt liền trắng bệch, tưởng chừng như cắt không còn giọt máu nào vậy.

"Báo cáo kết luận hiện trường nổ kho vật liệu"!

"Trưởng phòng Vương, ông hẳn là nên biết, nếu không đủ chứng cứ, tôi hẳn không gọi ông đến đây. Đem chuyện này trình bày rõ ràng cho tôi, nói cho tôi biết người đứng phía sau chuyện này là ai, ông có lẽ còn có một con đường sống."

Anh ta nói xong, giọng nói đột nhiên chuyển thành lạnh lẽo: "Trong kho hàng chứa hơn hai nghìn vạn hàng hóa có giá trị, bị ông cho một quả bom toàn bộ nổ tung hủy đi tất cả, ông hẳn là nên là biết hậu quả."

"Tôi…" trưởng phòng Vương kia xoa trán đang đổ mồ hôi lạnh, vẫn lại là do dự.

Hiện tại ông ta nói hay không phỏng chừng đều là chết, hà tất phải đắt thêm tội với Đoàn gia chứ.

"Trưởng phòng Vương nên rõ ràng một chút, tôi muốn chỉ là một phần lời khai của ông thôi. Ông cho là, Đoàn gia kia có thể bảo vệ người nhà của ông được bình an sao?"

"Hỗ phó tổng!" trưởng phòng Vương mạnh ngẩng đầu, khẩn trương nhìn Hỗ Sĩ Minh.

Lúc trước là do người của Đoàn gia lấy tánh mạng người nhà ông ta ra uy hiếp, ông ta mới không thể không theo chân bọn họ hợp tác.

Nhưng mà Hỗ gia lại là loại người nào chứ? Nếu bọn họ quyết tâm muốn cùng Đoàn gia gây khó dễ, cuối cùng người nhận lấy tai ương cũng chính là bọn họ những người vô tội.

"Tôi có thể đem toàn bộ chuyện mà tôi biết đến nói cho cậu. Nhưng chuyện này không liên quan đến người nhà của tôi, van cầu các người buông tha cho họ đi…""Nói!" Hỗ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Trưởng phòng Vương thân thể run cầm cập, lắp ba lắp bắp đem sự tình đều đã nói ra.

Mọi chuyện so với kế hoạch bọn họ đã định không khác gì lắm, bom là ông ta tìm người làm, xăng cũng là tìm lý do thích hợp cho người ta di chuyển đến kho hàng này.

"Tôi chỉ để một cái thùng xăng nhỏ, uy lực của quả bom kia cũng không lớn. Chỉ là muốn để cho Tô tiểu thư chịu chút thương tổn, cho dù có nổ mạnh, cũng không có khả năng tạo thành cục diện lớn như vậy. Hỗ phó tổng, nhất định phải tin tưởng tôi, tôi thật sự không nghĩ muốn đem kho hàng cho nổ tung!"

"Vậy sao?" Hỗ Sĩ Minh ngữ khí lành lạnh, nhưng trên mặt lại nhìn không ra bất luận cái cảm xúc gì.

"Đều là thật sự!"trưởng phòng Vương trên trán mồ hôi lạnh càng ngày càng nhiều, một bên có gắng nhớ lại còn chuyện gì chưa nói ra hay không.

Ông đột nhiên "A" kêu một tiếng liền nói: "Tôi nhớ rõ, hai ngày trước khi xảy ra chuyện quản lí Tiểu Hỗ nói muốn dụng kho hàng làm chút việc, người của cậu ta giống như di chuyển cái gì đi vào đó, có thể hay không là…"

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt khẽ biến thành trầm, đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng lên: "Chuyện này dừng ở đây."

Anh ta nói xong liền đi tới ngưỡng cửa.

Trưởng phòng Vương kia trong lòng vui vẻ, cho rằng chính mình không có việc gì, nhưng mà còn không có vui mừng được bao lâu, liền nghe Hỗ Sĩ Minh nói: "Cảnh sát lất nữa sẽ đến đây điều tra, ông hẳn nên biết là cái gì nên nói, cái gì không nên nói rồi chứ."

"Tôi…"Trưởng phòng Vương mặt xám như tro tàn, cúi đầu, trầm giọng nói, "Tôi biết."

Lúc Hỗ Sĩ Minh đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu hướng tới cameras nhìn thoáng qua.

Bên trong xe Lincoln chính đang nhìn chằm chằm theo dõi hình ảnh Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, mày đều là vừa nhíu lại.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Anh ta biết chúng ta đang nhìn theo dõi?"

"Uh'm." Bùi Dịch trái lại không thấy kinh ngạc, hiển nhiên đã sớm biết.

Mấy loại chuyện thẩm tra này, hoàn toàn không cần Hỗ Sĩ Minh tự mình ra tay. Anh cố ý đến phòng họp thẩm vấn trưởng phòng Vương, ý tứ đã cực kỳ rõ ràng.

"Anh ta hẳn không phải là muốn mượn sức của anh chứ?" Tô Thi Thi trừng mắt.

Cô đã sớm nghe nói Hỗ gia cùng Đoàn gia quan hệ ngày gần đây cực kỳ căng thẳng, mà hiện tại hai nhà đều đã muốn mượn sức Bùi Dịch…

Nhưng là nghĩ tới chuyện Bùi Dịch cùng tên điên kia hợp tác, Tô Thi Thi nhịn không được nổi cả da gà.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Miên man suy nghĩ cái gì?"

"Tôi…" Tô Thi Thi yên lặng ngậm miệng, tựa vào ở một bên.

An tĩnh lại, mới phát giác tâm trạng của mình vẫn cực kỳ nặng nề

"Đoàn gia…" Tô Thi Thi yên lặng nhắm nghiền mắt.

Vừa rồi trưởng phòng Vương kia tuy rằng không thừa nhận, nhưng mà cũng có ngụ ý nói lộ ra quá nhiều tin tức.Vị trưởng phòng Vương kia hiển nhiên là bị người của Đoàn gia mua chuộc rồi.

Như vậy người này tới cùng là ông nội cô, hay là cha ruột của cô đây, hay lại là người chị gái cùng cha khác mẹ kia?

Nhớ tới lời Đổng Tiêu Tiêu nói, Đoàn Ngọc Tường cố ý để cho Khúc Hồng Mai kia đoạt đi vật liệu cách âm để bọn cô không thể hoàn thành công trình sân vận động, bởi vì biết rõ trong nước không còn hàng loại này. Từng bước một ép cô đi vào kho hàng của xây dựng Minh Đỉnh…

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay, đột nhiên cảm thấy được rất lạnh.

"Cô bé ngốc, đừng nghĩ nhiều như vậy." Bùi Dịch đột nhiên ôm lấy Tô Thi Thi, ôn nhu an ủi.

Tô Thi Thi ru rú ở trong lòng anh, hốc mắt từ từ ướt át, nước mắt không ngăn lại được liền chảy xuống.

Trái tim của con người đều là yếu ớt như vậy. Những người được gọi là người thân của cô lại hết lần này đến lần khác muốn cắm trăm ngàn thứ đao vào người cô. Cô không ngừng nói cho chính mình không cần đi để ý, không sao hết, nhưng mà bản thân vẫn không kiềm chế được không ngừng đau đớn.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi trở lại xây dựng Tiệp Khắc, sau đó liền vội vàng đi mất

Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, ngây ngốc một hồi, sau đó chìm vào trong đống suy nghĩ rối rắm nặng trịu trong lòng kia

Tuy không phải là lỗi của cô, nhưng chung quy cũng là vì cô mà dẫn đến không có vật liệu cách âm sử dụng cho việc xây dựng nhà khách sân vận động

Đối với việc thi đấu có tạp âm là rất nghiêm trọng, nếu không có vật liệu có khả năng cách âm tốt để cản tạp âm, các trận đấu đều sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Đối với con người làm việc chuyện nghiệp như Tô Thi Thi yêu cầu đặc biệt cao đối với những thiết kế của mình mà nói, tuyệt đối không cho phép trong thiết kế có bất kỳ tì vết nào tồn tại.

"Làm sao đây? Như vậy kỳ hạn bàn giao công trình sẽ bị trễ rồi." Tô Thi Thi đau đầu không thôi.

Tất cả người trong công ty đều đang trông mong nhìn chằm chằm vào dự án lần này của một tổ các cô. Mà còn lập tức chuẩn bị đến đại hội thể dục thể thao mùa đông rồi, kỳ hạn công trình tuyệt đối không thể nào chậm trễ.

Tô Thi Thi tiếp tục tìm kiếm phương pháp, bận rộn tìm đủ mọi cách, nhưng cuối cùng vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Ngay cả sư huynh cũng hỏi giúp cô, nhưng vẫn là không ai có thể giúp các cô.

"Đoàn Ngọc Tường, tôi không để yên cho cô!" Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, món nợ này cô hẳn không cứ như vậy bỏ qua!

Một ngày không thu hoạch được gì, Tô Thi Thi thân thể mệt mỏi về tới trang viên, vừa mới vào biệt thự liền nghe đến Tiểu Ưu nói, ông nội cô qua hai ngày nữa sẽ trở về rồi.

Tô Thi Thi tâm tình càng thêm buồn bực trở lại, mà tệ hơn đích thị, cô còn phải đến nhà chính ăn cơm.

Hôm nay cũng như lần trước, Nhậm Tiếu Vi không có mời Bùi Dịch, chỉ cho phép một mình cô đi qua đó.

Tô Thi Thi đứng ở trong vườn cây của biệt thự, nhìn gốc cây đoàn viên đang nở sum suê trong vườn biệt thự bên cạnh, ánh mắt tối sầm u ám.

Lúc này, vừa lúc biệt thự bên cạnh kia truyền đến giọng nói của Đoàn Ngọc Tường: "Mẹ tôi thế nào rồi hả? Miệng vết thương đã xử lý xong chưa?"

"Miệng vết thương đã thoa thuốc, cũng đã cho bác sĩ đến xem qua, không có trở ngại gì, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi." Một người hầu nói.

"Được, các người đi xuống đi. Tôi đi xem mẹ tôi, đợi lát nữa đem đồ ăn tẩm bổ đến trong phòng."

Đoạn đối thoại bên kia chậm rãi nhỏ dần rồi im ắng.

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, vỗ vỗ tay, xoay người đi vào trong phòng khách, ôm lấy cuốn lễ nghi bảo điển vừa dày vừa nặng kia liền đi ra ngoài.

Chính đang ở trên ghế sofa xem tư liệu Bùi Dịch nhìn cô, trên mặt anh hiện lên nụ cười quỷ dị, nhướng mày: "Đêm nay không cần đi, tôi sẽ thay em giải thích."

"Như vậy không hay cho lắm?" Tô Thi Thi nhíu mày, "Hôm nay cả một ngày đều đã không vui, tôi phải đi tìm việc vui để giải tỏa tâm trạng."

Cô nói xong sợ Bùi Dịch tới bắt cô, ôm lễ nghi bảo điển nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô đang chạy, ánh mắt tối sầm lại.

Quả nhiên đắc tội người nào cũng được, nhưng không thể đắc tội cô gái này!

Không quá bao lâu, anh liền nghe đến từ trong biệt thự bên cạnh truyền đến giọng nói của Tô Thi Thi.

"Đại tiểu thư, theo tôi cùng đi nhà chính ăn cơm nha? Hôm nay phu nhân thân thể có chút không thoải mái, nhìn thấy cô đến đó khẳng định thật sẽ trất vui."

Tui đã ăn cưới về, tui đi đăng truyện cho mọi người đọc này.

180. Chương 180

Đoàn Ngọc Tường cảnh giác nhìn Tô Thi Thi, sắc mặt lạnh lùng: "Cô lại có âm mưu gì?"

Cô ta không tin Tô Thi Thi sẽ tốt bụng như vậy.

Tô Thi Thi ánh mắt xẹt qua cuốn lễ nghi bảo điển đang cầm trên tay, chống lại ánh mắt Đoàn Ngọc Tường trong mắt đều là ý cười: "Không có cách nào, phu nhân giống như không phải quá thích tôi. Nhưng mà nhìn thấy cô cũng rất vui vẻ, cho nên có cô đi theo tôi…"

Tô Thi Thi chưa nói xong, nhưng là Đoàn Ngọc Tường nghe hiểu rồi.

Tô Thi Thi không dám tự mình đi, ý đây là tỏ ra yếu thế nhờ giúp đỡ sao?

"Tôi hiện tại có việc…"

"Có cái chuyện gì so với đi đến làm cho phu nhân vui vẻ quan trọng hơn chứ?" Tô Thi Thi híp mắt, cười hì hì nói.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, lời Tô Thi Thi nói đúng là sự thật.

Cô ta nhớ tới vết thương của mẹ mình, nhưng mà Nhậm Tiếu Vi bên kia…

"Được, tôi đi thay bộ đồ…"

"Đổi quần áo làm cái gì, bên kia đã qua thúc giục vài lần rồi, chẳng lẽ để cho phu nhân chờ hai người chúng ta hay sao?" Tô Thi Thi nói xong liền ôm lễ nghi bảo điển hướng nhà chính đi đến.

Đoàn Ngọc Tường nhướng mày, cắn răng một cái vẫn lại là đi theo.

Trên lầu hai biệt thự thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa nghe được giọng nói của Tô Thi Thi, chống đỡ thân thể đi đến ban công tìm hiểu tình huống.

"Tiểu tiện nhân kia rốt cuộc cũng biết sợ sao?" Phương Thanh Hoa ánh mắt chớp lóe.

Vừa rồi Tô Thi Thi cùng Đoàn Ngọc Tường nói chuyện bà ta nghe câu được câu mất.

"Chị à, chị lại để đại tiểu thư đi nịnh bợ phu nhân sao?" Phía sau truyền đến một giọng nói mỉa mai.

Phương Thanh Hoa vừa nghe đến giọng nói này, sắc mặt liền tối sầm lại, quay đầu lạnh lùng quét người vừa nói chuyện kia liếc mắt một cái: "Ai cho phép cô vào đây?"

Lưu Dĩnh Tuệ cười nói: "Nơi đây sau này là nhà của tôi, tôi tại sao không thể vào? Là Chấn Ba quy định à?"

"Cô, cô đừng tưởng lấy Chấn Ba là tôi sợ cô. Hiện tại tôi vẫn còn là Đoàn phu nhân." Phương Thanh Hoa lạnh giọng nói.

"Đoàn phu nhân bị đánh, tôi còn là lần đầu tiên nhìn thấy, hôm nay thật sự là mở mang tầm mắt rồi." Lưu Dĩnh Tuệ trào phúng xoa xoa khóe môi, trong mắt đều là khinh thường.

"Cô cút ra ngoài cho tôi!" Phương Thanh Hoa tức giận đến cắn chặt răng.

“Hừ, tôi khuyên bà vẫn lại là đừng chống đối nữa, sớm đem vị trí Đoàn phu nhân nhường lại đi. Bà cho là con gái của bà có thể giúp được sao? Trước mặt Tô tiểu thư mặt cô ta còn không phải cái gì cũng phải dạ vâng sao?” Lưu Dĩnh Tuệ đi đến bên giường ngồi xuống, một bên vỗ về cái bụng của mình vừa nói.

“Ai nói Tường Tường ở trước mặt thứ nghiệt chủng kia không là cái gì? Tôi nói cho cô biết, Tô Thi Thi đã sớm sợ rồi. Nó hiện tại còn phải nhờ con gái tôi đến giúp đấy thôi.”“Bùi Dịch sớm hay muộn là con rể của tôi, cô tốt nhất tự biết kiềm chế một chút đi, bằng không đến lúc đó có trái cây cũng không có mà ăn.” Phương Thanh Hoa nhìn chằm chằm bụng Lưu Dĩnh Tuệ, hận không thể đâm cô một đao.

“Tô tiểu thư sợ các người?” Lưu Dĩnh Tuệ cười nhạo, “Bùi tiên sinh yêu thương Tô tiểu thư như vậy, sao lại có khả năng cưới con gái của bà?”

“Cô không thấy được vừa rồi là Tô Thi Thi đến nhờ Tường Tường nhà tôi đi giúp sao? Tôi nói cho cô biết, đừng có mơ mộng hão huyền, vị trí Đoàn gia phu nhân vĩnh viễn không có khả năng là của cô!”

“Bà… Chấn Ba nói ông ấy lập tức sẽ cùng với bà ly hôn, bà đắc ý không được vài ngày nữa đâu!” Lưu Dĩnh Tuệ nói xong, một bên xoa bụng mình một bên nâng sau eo, lắc mông vênh váo tự đắc hướng tới cửa đi đến.

Phịch một tiếng, đóng cửa đến vang vọng rung trời.

Phương Thanh Hoa tức giận đến run cầm cập.

“Loại người thấp hèn như cô, tôi sẽ để cho cô biết người nào mới đúng là Đoàn phu nhân!” Bà ta gắt gao nắm bắt quả đấm, trong mắt đều là hận ý.

“Muốn đấu với tôi phải không? So ác độc với tôi sao, đây đều là cô bức tôi!”

Bà ta quay đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ. Nơi đó, Đoàn Ngọc Tường cùng Tô Thi Thi đã đi mất không thấy bóng dáng.

“Tường Tường, con nhất định không được thua kém!” Phương Thanh Hoa ở trong lòng yên lặng nói.

Bên này, Tô Thi Thi cùng Đoàn Ngọc Tường vừa đi đến chỗ nhà chính, Nhậm Tiểu Vi liền gọi vào ăn cơm.

Giống như trước đây, trên bàn cơm Tô Thi Thi liền giống như người không tồn tại. Nhậm Tiểu Vi chỉ cùng Đoàn Ngọc Tường ngẫu nhiên nói nói mấy câu, toàn bộ bữa cơm đều xem Tô Thi Thi như không khí.

Tô Thi Thi sớm đã có chuẩn bị tâm lý, cũng không thèm để ý, yên lặng cúi đầu, ăn cơm của mình.

Lần đầu tiên đến đây ăn, tiêu hóa khó khăn. Lần thứ hai lần thứ ba, đến chỗ này vẫn lại là ăn vào, tiêu hóa dễ dàng hơn rồi.

Hiện tại cô mới không ngốc. Nơi này đầu bếp tay nghề cao như vậy, cô coi như là tới hưởng thụ mỹ thực.

Sau khi ăn cơm xong theo thường lệ liền đi vào thư phòng, Nhậm Tiểu Vi muốn kiểm tra quá trình học lễ nghi.

Tô Thi Thi ấp a ấp úng hồi lâu, đỏ mặt nói: ”Cháu hôm nay ban ngày bề bộn nhiều việc, chưa kịp đọc thuộc. Như vậy đi, hiện tại bắt đầu học. Phu nhân, người cũng mệt mỏi rồi đúng không? Nên là ở một bên nghỉ ngơi, để cho đại tiểu thư theo giúp cháu cùng nhau học thuộc là tốt rồi.”

“Tôi?” Đoàn Ngọc Tường tim đập mạnh liên hồi.

Cô ta vẫn cảm thấy Tô Thi Thi mời cô ta cùng đến đây chắc chắc không có ý tốt gì, hiện tại xem ra quả nhiên có vấn đề

“Đại tiểu thư không muốn sao?” Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

“Tôi…” Đoàn Ngọc Tường lặng lẽ nhìn nhìn sắc mặt Nhậm Tiểu Vi.Thấy bà không phản đối, cô ta ngầm cắn răng, phun ra một chữ: “Được.”

“Vậy thì thật sự là rất cảm tạ cô rồi!” Tô Thi Thi nói xong lời cảm tạ kia, lại một chút đều không có ý tứ muốn cảm tạ.

Cô ôm lễ nghi bảo điển, tìm một cái ghế ngồi xuống, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh kia nói: "Vậy làm phiền cô ngồi ở chỗ này đi, tôi trước xem một chút, rồi mới đọc thuộc được."

Tô Thi Thi nói xong liền cúi đầu lật lật quyển sách ra xem.

Cô từ nhỏ liền là học rất nhanh, những thứ cần học thuộc lòng như thế này hay bài học buồn tẻ gì đó đối với cô mà nói cũng không phải chuyện đặc biệt khó khắn gì. Chỉ một hồi liền thuộc được một đoạn dài.

Chỉ là nội dung bên trong này… Tô Thi Thi cúi đầu, khóe miệng liền co giật.

Mẹ của Bùi Dịch quả nhiên là có nhiều chán ghét cô, vậy mà cho cô học thuộc những nội dung này.

Tam tòng tứ đức!

Những thứ này đã sắp biến thành hoá thạch lỗi thời, vậy mà lại xuất hiện ở cuốn gia giáo lễ nghi trong một gia đình hiện đại!

Tô Thi Thi dù sao là đã đọc xong!

"Đến cô." Tô Thi Thi xoay người đem lễ nghi bảo điển "Bốp" một cái ném tới trên đùi Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường một cái không chú ý, bị cuốn sách vừa to vừa nặng như vậy đập trúng, đau đến nước mắt đều đã sắp trào ra rồi

Nhưng mà nhìn đến vẻ mặt vô tội tươi cười của Tô Thi Thi, cô ta lại không thể phát hỏa, chỉ có thể yên lặng đem tức giận nhịn xuống.

"Tôi đây thuộc được một đoạn rồi." Tô Thi Thi vẫn như cũ cười tít mắt, bắt đầu ngâm nga đoạn vừa mới thuộc kia.

"Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử…"

Đoàn Ngọc Tường mạnh trừng lớn mắt, thiếu chút nữa nghĩ muốn duội duội mắt cùng ngoáy lỗ tai.

Cô ta không nghe lầm chứ, thực ra là tam tòng tứ đức!

Mà cô ta bây giờ lại phải bị ép ngồi ở chỗ này nghe Tô Thi Thi đọc những thứ giáo điều buồn tẻ này.

Không biết Tô Thi Thi có phải là cố ý hay không, đọc tới đọc lui đoạn này vài lần, giống như là tiểu hòa thượng đang đọc kinh vậy, âm thanh như ma quỷ không ngừng mà chui vào trong đầu óc cô ta.

Đoàn Ngọc Tường nghe được như đứng trên đống lửa, như ngồi đống than, cả người nộ khí roạt roạt tỏa ra ngoài.

Cô gái này nhất định là cố ý!

Cô ta rốt cuộc biết Tô Thi Thi tại sao tới mời cô ta! Từ đầu liền là muốn kéo cô ta đến đây cùng chịu tội!

Cô ta đang muốn viện cớ rời đi, ở một bên nghe được cũng có chút không kiên nhẫn Nhậm Tiếu Vi đột nhiên nói:

"Những thứ lễ nghi này là cơ sở, nhưng mà phương diện khác cũng phải nắm chặt thời gian huấn luyện, nhất là phương diện hình thể."

"Bắt đầu từ ngày mai, phiền Tô tiểu thư đến sớm một giờ tới nơi này luyện yô-ga."

Luyện yô-ga? Tô Thi Thi đôi má căng lên, muốn làm mệt chết cô à!

Bất quá - -

"Được, cháu cùng đại tiểu thư cùng đến luyện tập. Trước đây cô ấy từng nói vẫn cực kỳ hâm mộ cháu có thể cùng phu nhân học tập lễ nghi.

Tô Thi Thi nói xong quay đầu cười tít mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường: "Đúng không, đại tiểu thư?"

"Tôi… Là!" Đoàn Ngọc Tường bị chọc giận muốn điên rồi.

Đến sớm một giờ, Tô Thi Thi khẳng định là cố ý. Nhưng mà cô ta lại không nghĩ muốn để cho Nhậm Tiếu Vi chán ghét chính mình, chỉ có thể nén giận đáp ứng.

"Được, hôm nay đến đây thôi. Tôi hơi mệt rồi." Nhậm Tiếu Vi cũng không thèm để ý nhiều đến Đoàn Ngọc Tường nữa, thấy đã đạt được mục đích liền đứng lên hướng phòng ngủ đi đến.

Chờ bà vừa đi, Tô Thi Thi lập tức đứng lên, không đợi Đoàn Ngọc Tường nói chuyện đã bỏ chạy ra ngoài.

"Cô!" Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, trong lòng kìm nén một hơi không thể bị mất mặt, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Khó chịu nhất là cái gì? Khó chịu chính là biết rõ đối phương chơi mình, nhưng vẫn phải nhịn!

Lúc Tô Thi Thi chạy đến ngoài sân, đột nhiên nghe được một trận tiếng chó sủa.

"Đại cẩu tử?" Tô Thi Thi dừng bước, tim đập ổn định lại.

Này thanh âm kêu cũng thật thảm, cũng không biết hai con chó quậy phá kia ở trong này thế nào? Xem ra là không tốt rồi.

Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay.

Không được, đó là chó của cô, sao có thể để cho người khác có thể ngược đãi chúng!

Cả nhà cuối tuần vui vẻ.

181. Chương 181

"Gâu gâu!" Tiếng chó sủa dữ dội, vang dội liên tiếp trong trời đêm.

Tô Thi Thi càng nghe càng lo lắng, nâng bước hướng tới nơi truyền ra tiếng kêu kia đi đến.

"Thi Thi, cô muốn làm cái gì?" Cùng vừa ra ngoài Đoàn Ngọc Tường thấy thế, vui sướng khi người gặp họa gọi cô lại.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám, bước chân nhanh hơn, coi như không có nghe đến lời của cô ta.

"Tôi khuyên cô tốt nhất đừng đến đó, bằng không làm cho phu nhân không vui, không phải để cho chú trẻ khó xử sao?" Đoàn Ngọc Tường đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, mắt nhìn đến nơi đang truyền ra tiếng chó sủa kia, khóe miệng hơi hơi gợi lên.

Tô Thi Thi muốn gặp chó của mình, cô ta sẽ không để cô được như ý. Cô nếu là dám đi mà nói, cô ta liền kêu người đến.

Dám âm thầm đùa giỡn cô ta, cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

"Đoàn đại tiểu thư." Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, quay đầu lành lạnh liếc cô ta một cái, "Cô không biết là cô quản nhiều lắm sao?"

"Tôi… Nếu cô dám qua đi, tôi liền gọi hết tất cả mọi người trong nhà chính đến đây!" Đoàn Ngọc Tường hạ giọng, cũng chẳng muốn cùng cô giả vờ nữa.

"Cô…" Tô Thi Thi đang muốn giáo huấn cô ta, đột nhiên nghe được tiếng chó sủa giống như rất gần rồi.

Cô nhãn cầu xoay một vòng, theo bản năng tránh sang bên cạnh.

Nháy mắt tiếp theo, phía trước truyền đến một bóng đen.

Chỉ nghe "A" một tiếng, Đoàn Ngọc Tường đã bị bóng đen kia áp ở trên mặt đất.

"Tiểu Vịnh?" Tô Thi Thi vừa thấy nhất thời vui vẻ. Không hổ là chó cô nuôi, rất có năng lực!

"Gâu gâu!" Bên cạnh lại là một trận tiếng chó sủa, đại cẩu tử chạy vọt tới trước mặt Tô Thi Thi, không ngừng hướng trong ngực cô chồm đến. Kêu lên u ử, bộ dáng ủy khuất cực kỳ.

Tô Thi Thi hốc mắt lập tức liền đỏ, gắt gao ôm nó cổ.

Có đôi khi tình cảm của con người so ra còn chẳng bằng của một con chó, trung thành và sâu nặng hơn rất nhiều

"A, Tô Thi Thi cô mau bảo nó tránh ra!" Đoàn Ngọc Tường nằm trên mặt đất động cũng không dám động, sợ tới mức sắp khóc luôn rồi.

Con chó ngao Tây Tạng này so với thân thể của cô ta vẫn còn lớn hơn rất nhiều, hiện tại chỉ là đem móng vuốt đè lên trên tay cô ta, liền khiến cô ta không thể động đậy.

Lại nhìn đáng vẻ đang há hốc mồm lè lưỡi của nó… Đoàn Ngọc Tường thân thể không được run run lên, sợ con chó điên này bỗng nhiên không vui liền cắn cô ta vài ngụm.

Tô Thi Thi chả thèm quan tâm đến cô ta, chỉ vô cùng thân thiết xoa đại cẩu tử.

Mượn ánh sáng của ngọn đèn, lúc cô nhìn thấy rõ ràngbộ dáng đại cẩu tử khi đó, nước mắt liền chảy ra, trong lòng cực kỳ đau xót.

Mới vài ngày mà thôi, màu lông của đại cẩu tử nhà cô liền ảm đạm rất nhiều. Nhìn nhìn Tiểu Vịnh bên cạnh, vốn dĩ là màu lông đen tuyền tỏa sáng giờ phút này giống như được phủ một tầng bụi, bộ dáng vẫn lại là tiều tụy."Hai con chó ngốc này, người khác mời các ngươi tới làm khách, nên ăn uống thật tốt chứ. Ngươi xem các ngươi gầy ít nhiều rồi hả?" Tô Thi Thi vừa nói một bên xoa xoa đại cẩu tử, trong lòng đặc biệt khó chịu.

"ư…" Đại cẩu tử hôm nay đặc biệt ngoan, nghe vậy vô cùng thân thiết cọ cọ vào tay Tô Thi Thi, như là đang làm nũng, muốn cô mang nó trở về.

"Đi." Tô Thi Thi đứng lên, vỗ vỗ đầu của nó.

Bên kia, Tiểu Vịnh nhìn thấy cô di chuyển, lập tức buông Đoàn Ngọc Tường ra đi tới.

Đoàn Ngọc Tường vừa được tự do, khẩn trương từ trên mặt đất bò lên, sắc mặt tái mét, trong mắt đều là hận ý.

Cô ta không cam lòng nhìn Tô Thi Thi rời đi, nghĩ muốn ngăn cản, nhưng mà đột nhiên nhìn đến con chó ngao Tây Tạng màu đen kia quay đầu trừng cô ta một cái. (Tự nhiên thích Tiểu Vịnh ghê gớm, được anh nhà đào tạo có khác

182. Chương 182

"A!" Một tiếng thét chói tai cắt ngang trời đêm yên tĩnh.

Nháy mắt tiếp theo, tiếng thét chói tai đột nhiên ngừng lại, một đôi tay bưng kín miệng Tô Thi Thi.

"Em thử kêu xem?" Đỉnh đầu truyền đến giọng nói nghiến răng nghiến lợi của người đàn ông.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, gian nan ngẩng đầu, lúc thấy rõ ràng dung mạo của người đàn ông đó, tức giận đến một quyền đánh qua đi.

"Anh muốn làm cái gì… Ách… Đối… Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý." Tô Thi Thi thật muốn chết luôn rồi.

Anh tại sao không né, một quyền kia của cô trực tiếp đánh vào mũi Bùi Dịch.

"Tô Thi Thi, em chán sống rồi!" Bùi Dịch hung tợn trừng mắt Tô Thi Thi, hận không thể ném cô xuống đất.

"Tôi thật sự không phải cố ý." Tô Thi Thi rụt cổ, dơ tay muốn giúp anh xoa xoa.

Ai bảo anh tự nhiên dọa cô chứ!

Bùi Dịch quay đầu đi, ngữ khí lành lạnh: "Em còn dám lộn xộn, tôi liền đem em cởi hết buộc ở trên cây!"

"Anh…"

Có thể từ từ nói chuyện hay không?

Tô Thi Thi bực mình quay đầu, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh: "Anh hơn nửa đêm ôm ấp tôi đến nơi hoang dã này làm gì?"

"Em nói xem?" Bùi Dịch cúi đầu nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt có một tia sáng lấp lánh chớp động.

Tô Thi Thi khẩn trương kéo vạt áo anh: "Anh đừng làm càng, cho dù nơi hoang vu vắng vẻ, nếu lỡ có người nhìn thấy thì làm sao đây?"

"Cô bé, em đang suy nghĩ linh tinh cái gì?" Bùi Dịch đáy mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất.

"Anh lại đùa giỡn tôi!" Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đen.

Cô nhìn chung quanh một chút, phát hiện bọn họ là ở trong trang viên, hiện tại phương hướng đang đi đến là…

"Chúng ta đang đi đến nhà chính sao?" Tô Thi Thi càng thêm buồn bực, người đàn ông này đang muốn làm cái gì?

Bùi Dịch không nói gì, ôm cô vững bước hướng về phía trước đi.

Con đường này mấy ngày nay Tô Thi Thi cũng sớm đã đi đến vô cùng quen thuộc, nhưng mà giờ phút này cô từ trong đáy lòng lại dâng lên một cảm giác sởn gai ốc.

Cô lén lút ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch. Thấy anh đang mím môi, một dáng vẻ như ý nói người sống chớ lại gần. Cô yên lặng đem lời muốn nói nuốt xuống.

Dù sao đến lúc đó tự nhiên biết.

Chỉ là đến chỗ bên ngoài nhà chính, Bùi Dịch cũng không có đi vào, ngược lại vòng ra vách tường phía sau nhà chính.

"Anh tới cùng muốn làm cái gì…"

"Gâu gâu!" Tô Thi Thi lời còn chưa dứt, liền nghe đến trong vườn truyền đến một loạt tiếng chó sủa.

Trong đầu cô một tia sáng xẹt qua, đột nhiên hiểu rõ ra, lập tức hướng về phía trong vườn nhỏ giọng nói: "Đại cẩu tử các ngươi đừng kêu!""Anh muốn giúp tôi cứu bọn nó ra sao?" Tô Thi Thi nhảy đến trên đất, ngửa đầu cực kỳ vui vẻ nhìn Bùi Dịch.

Mắt của cô vốn đã to. Lúc này ngửa đầu, trong mắt cất giấu ý cười, ở dưới ánh trăng giống như một viên ngọc minh châu sáng lấp lánh.

Bùi Dịch không biết làm sao nữa, bụng dưới mạnh căng thẳng. (Ôi sặc. Ông vừa thôi, nhiêu đó đã có phản ứng rồi

183. Chương 183

Edit: @huongcyndi

Buổi sáng sớm cuối tháng chín đã có chút se lạnh.

Cả người Tô Thi Thi mặc bộ trang phục tập yoga màu màu lam nhạt, đắm chìm trong ánh nắng ban mai, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thân cây đào viên khổng lồ trước mặt.

"Thi Thi à, cây này tượng trưng cho tình yêu của mẹ đó. Mặc dù nó rất tươi tốt, nhưng nó lại chẳng hề hạnh phúc."

Nhớ lại lời năm đó mẹ cô từng nói với cô, trong lòng Tô Thi Thi có chút đau xót.

"Mẹ, bọn họ sẽ phải trả giá đắt cho sai lầm của mình." Tô Thi Thi âm thầm nói trong lòng.

Lúc Đoàn Ngọc Tường lúc đi ra thì thấy Tô Thi Thi đang ngửa đầu đứng trong sân nhà cô.

Sắc mặt cô ta trầm xuống, đi tới rồi lạnh giọng nói với Tô Thi Thi: "Hôm nay tôi có chuyện, cô tự đi trước đi."

Tô Thi Thi hoàn hồn, nhếch mắt liếc cô ta một cái.

Thấy cô ta mặc bộ đồ công sở, sự giảo hoạt chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, khóe miệng khẽ câu lên: "Sợ rồi sao? Vậy cô dựa vào cái gì mà tranh giành Bùi Dịch với tôi đây?"

"Cô…" Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống, cắn răng nói: "Đi thì đi, sợ cô chắc?"

Tô Thi Thi nhìn cũng không nhìn cô ta lấy một cái, xoay người rời đi.

Đoàn Ngọc Tường đang chuẩn bị đáp trả lời khiêu khích của Tô Thi Thi, lại không ngờ cô cứ thế mà đi. Giống như một quyền đánh lên bông vải mềm mại vậy, cô ta cảm thấy thật khó chịu.

Tô Thi Thi híp mắt một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười giễu cợt.

E rằng vị Đoàn đại tiểu thư này sẽ tức đến nội thương đi? Nhưng giờ mới chỉ là bắt đầu thôi!

Khi hai người đến nhà chính, Nhậm Tiếu Vi đã chờ sẵn ở trong sân.

Chỗ hai cây ngân hạnh trong sân bị đổ kia đã trồng một cây ngân hạnh tươi tốt khác.

Giờ phút này khi ở dưới cây có trải hai tấm đệm yoga.

Một giáo viên dạy yoga duyên dáng mặc bộ đồ màu xanh đậm đang đứng ở tấm đệm yoga chính giữa, thấy bọn người Tô Thi Thi tới, nhẹ gật đầu mỉm cười với các cô.

"Phu nhân." Tô Thi Thi và Đoàn Ngọc Tường cùng lên tiếng chào hỏi Nhâm Tiếu Vi.

Tô Thi Thi đi tới một tấm đệm yoga bên cạnh, tự nhiên làm động tác chuẩn bị.

"Xong rồi." Ánh mắt Đoàn Ngọc Tường hơi tối lại.

Cô ta căn bản là không thật sự muốn tới tập yoga, cho nên không có chuẩn bị đồ tập yoga.

Vừa rồi nếu không phải Tô Thi Thi khích cô ta, cô ta cũng sẽ không…

"Mắc lừa rồi!" Đoàn Ngọc Tường âm thầm nghiến răng.

"Tường Tường, sao cô lại mặc quần áo này tới?" Nhâm Tiếu Vi thấy cách ăn mặc của Đoàn Ngọc Tường, hơi nhíu mày.

"Cháu…" Đoàn Ngọc Tường đang muốn giải thích, Nhâm Tiếu Vi đã khoát tay một cái, nói: "Tôi đã chuẩn bị sẵn cho các cô rồi, cô đi hỏi Hồng Cầm đi.""Vâng." Đoàn Ngọc Tường cúi thấp đầu, chạy nhanh vào trong phòng.

Tô Thi Thi ngừng động tác ép chân một lát. Xem ra mẹ Bùi Dịch làm công tác chuẩn bị rất đầy đủ, ngay cả quần áo cũng giúp các cô chuẩn bị hết.

Lần này sẽ chơi thật đã đây!

Đoàn Ngọc Tường thay quần áo xong rồi nhanh chóng đi ra, lúc này Tô Thi Thi cũng đã sớm giãn cơ xong.

Giáo viên dạy Yoga bảo Đoàn Ngọc Tường làm qua động tác chuẩn bị.

Đoàn Ngọc Tường thấy Nhâm Tiểu Vi cau mày đứng một bên, trong bụng rất sốt suột, liền nói: "Không cần đâu, bắt đầu luôn đi."

Giáo viên dạy Yoga hơi há miệng ra. Mặc dù bây giờ cô là thầy, nhưng vẫn không dám tùy tiện chỉ giáo vị Đoàn đại tiểu thư này.

"Vậy bắt đầu thôi" Giáo viên dạy Yoga nói.

"Chờ một chút." Tô Thi Thi bỗng nói với giáo viên dạy yoga, "Tôi nghe nói hai người cùng tập yoga với nhau, sẽ mang lại hiệu quả cao hơn đúng không?"

Giáo viên dạy Yoga thoáng sửng sốt, theo bản năng gật đầu: "Không sai. Hai người cùng tập luyện có thể hỗ trợ lẫn nhau, sẽ càng mang lại hiệu quả cao hơn."

"Vậy hãy để cho hai người chúng tôi cùng tập luyện đi." Tô Thi Thi cười nói.

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường liền biến đổi, lặng lẽ đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, hạ thấp giọng hỏi: "Cô đang đưa ra chủ ý quái quỷ gì thế?"

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc nói: "Nếu đã là chủ ý quỷ quái, dĩ nhiên là sẽ không thể để cho cô biết rồi."

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường tức đến nỗi ngứa cả răng, nhưng cũng không có biện pháp nào gây khó dễ cho Tô Thi Thi.

"Tốt lắm, chúng ta bắt đầu nào."

Giáo viên dạy Yoga nói xong, liền bắt đầu hướng dẫn hai người làm một số động tác đơn giản.

Lúc mới bắt đầu, đều là một số động tác yoga thông thường, hai người còn có thể hoàn thành một mình.

Nhưng nếu là hai người, tất nhiên sẽ có một số động tác cần hai người phải phối hợp với nhau mới có thể hoàn thành.

"Phía dưới chúng ta làm dạng chiếc thuyền. Trước hết tôi sẽ nói cho mọi người hiểu qua về động tác cần thiết." Giáo viên dạy yoga chậm rãi nói.

Dạng chiếc thuyền ư?

Mắt Tô Thi Thi híp lại một cái, quay đầu liếc mắt qua thân thể cứng ngắc của Đoàn Ngọc Tường, thiếu chút nữa thì bật cười.

Động tác này chính là như cô mong muốn!

"Tốt lắm, phiền hai vị làm lại một lần phần phía dưới." Giáo viên dạy yoga nói xong, liền giúp các cô đem hai tấm đệm yoga hợp lại cùng một chỗ.

Tô Thi Thi trực tiếp quỳ xuống đệm, chỉ chỉ phía trước mặt mình: "Đại tiểu thư, phiền cô nhanh lên một chút."

Đoàn Ngọc Tường kéo căng da mặt, rất không cam tâm tình nguyện quỳ xuống trước mặt Tô Thi Thi.Sau đó, hai người điều chỉnh phần hông từ từ ngồi xuống theo, điều chỉnh tư thế ngồi.

Hai người ngồi đối diện nhau, đầu tiên là đưa chân ra chạm vào nhau, sau đó lại đưa ra ngoài. Khi đầu ngón chân của hai người chạm nhau, thì bắt đầu từ từ nâng lên.

"Chờ một chút!" Đoàn Ngọc Tường đột nhiên hét lên thảm thiết một tiếng

Động tác này tạo sức kéo cơ quá lớn, xương cô ta lại quá cứng nhắc, căn bản là không thể duỗi thẳng chân ra.

"Đừng gấp." Giáo viên dạy yoga ở bên cạnh nói, "Từ từ thôi"

"Đúng, đừng gấp, đúng rồi, nắm lấy tay tôi."

Tô Thi Thi nhịn cười, vừa nói chuyện vừa đưa tay ra.

Cô thừa dịp Đoàn Ngọc Tường không chú ý, hai tay giữ cổ tay cô ta, sau đó cô gắng sức kéo qua bên mình, đồng thời hai chân dùng sức đạp lên một cái.

"A!"

Đoàn Ngọc Tường dường như nghe thấy được xương mình phát ra tiếng vỡ vụn, đau đến nỗi mặt mũi cũng phải trắng bệch.

"Cô…" Cô ta giãy dụa muốn rút tay lại, nhưng sức lực của Tô Thi Thi rất lớn, bắt lấy cổ tay cô ta, khiến cô ta cử động cũng không cử động được.

Lúc này, hai chân của cô ta bị Tô Thi Thi kéo lên cao không thể không duỗi ra, hai tay cô ta bị giữ thật chặt, cả người giống như một con rối bị cô khống chế.

Đẩy không ra, vào không xong. Cô ta cảm giác xương toàn thân sắp vỡ vụn cả rồi.

"Tô Thi Thi, cô buông tôi ra." Đoàn Ngọc Tường đau đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cắn răng nghiến lợi nói.

"Một lát nữa sẽ hết thôi, ban đầu mới làm sẽ cảm giác như vậy." Tô Thi Thi đặc biệt thân thiết nói.

So với Đoàn Ngọc Tường đầu đầy mồ hôi, Tô Thi Thi lại gần như một người không có chuyện gì xảy ra vậy.

Cô từng tập Thái cực quyền, hơn nữa lại thường xuyên rèn luyện, đối với mấy kiểu động tác này hoàn toàn là chuyện nhỏ.

"Cô… Cô buông tôi ra trước đi." Đoàn Ngọc Tường trừng mắt nhìn cô, người phụ nữ này nhất định là cố ý.

"Suỵt…"

Tô Thi Thi dùng nháy mắt ra hiệu cho Nhâm Tiểu Vi ở bên cạnh, nhỏ giọng nói với Đoàn Ngọc Tường: "Mới như vậy mà đã không chịu nổi rồi, phu nhân sẽ nổi giận đó."

Nói xong cô cầm lấy cổ tay cô ta, chợt kéo cô ta sang bên này một cái, đồng thời hai chân dùng sức đạp mạnh lên, trực tiếp khiến hai chân của Đoàn Ngọc Tường trở thành một đường thẳng.

"A!"

Đoàn Ngọc Tường thét chói tai, đau đến nỗi cái gì cũng không quên nổi, điên cuồng kêu lên: "Cô buông tôi ra, tôi không cần, buông ra đi!"

"Đã nói rồi, cô cố gắng một chút là qua mau thôi."

Tô Thi Thi tỏ vẻ lấy làm tiếc, buông cô ta ra rồi đứng lên, sau đó mặt đầy vẻ quan tâm nhìn cô ta: "Cô không sao chứ? Thật ra thì lúc đầu tập đều là có bộ dạng như vậy cả, sau đó thì tốt hơn nhiều."

"Cô tránh ra đi, đừng đụng vào tôi!"

Đoàn Ngọc Tường thấy cô muốn tới đỡ mình, bị sợ vội vàng tránh qua một bên.

Nhưng chân cô ta đã bị chuột rút, vừa mới đứng lên, hai chân mềm nhũn liền ngã xuống mặt đất, ngã kiểu chó gặm bùn.

Đoàn Ngọc Tường quẫn bách thiếu chút nữa là khóc lên, toàn bộ hình tượng đều mất hết rồi!

"Cô không sao chứ?" Tô Thi Thi ân cần nhìn cô ta.

"Cô cút ngay cho tôi!" Đoàn Ngọc Tường giận điên lên, hoàn toàn không chú ý thái độ. Bây giờ, cô ta hận Tô Thi Thi không thể biến mất ngay trước mắt cô ta luôn đi.

"Vậy cũng tốt, tôi đi trước."

Tô Thi Thi chỉ chờ những lời này của cô ta, nói xong rồi quay đầu về phía Nhâm Tiểu Vi nói: "Phu nhân, vậy cháu đi trước nhé, ngày mai lại đến tập nữa."

Nhâm Tiểu Vi nhíu nhíu mày khoát tay một cái, ánh mắt lướt qua Đoàn Ngọc Tường đang ngã ngồi dưới đất, sự chán ghét chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Ban đầu bà cho rằng Đoàn Ngọc Tường rất thông minh, bây giờ xem lại thấy mắt nhìn người của bà cũng thật quá kém đi!

Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu một cái liền thấy bóng lưng rời đi của Nhâm Tiểu Vi, giận đến nỗi hốc mắt lập tức đỏ lên.

Xong rồi, có phải cô ta đã bị ghét hay không?

Giáo viên dạy yoga lặng lẽ đứng một bên, lúng túng không biết nên làm sao cho phải.

Tô Thi Thi không quan tâm những thứ này, cô chạy một mạch ra sân, chờ đến lúc đã chạy đi xa, mới vịn vào một thân cây cười như điên.

Thật là hả giận đi!

Nhưng cô còn chưa vui vẻ được bao lâu thì phía trước liền truyền tới một giọng nói lãnh đạm: "Chơi đùa rất vui vẻ nhỉ?"

"A…" Tô Thi Thi sợ hết hồn, nhìn Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện, "Sao anh đi bộ lại không phát ra tiếng động chứ?"

Bùi Dịch dùng ánh mắt mang tính xâm lược nhìn Tô Thi Thi từ đầu đến chân một lượt, trong mắt như có một ngọn lửa, gằn từng chữ nói: "Cái tư thế vừa rồi không tệ nha. Chúng ta có thể thử một chút."

"Gì cơ?"

Tô Thi Thi sững sờ một chút, nhìn Bùi Dịch đang tiến lại gần mình, chợt lui về sau một bước: "Anh làm cái gì thế?"

Hello cả nhà! Đầu tuần vui vẻ nhé!

184. Chương 184

Edit: HuongCyndi

"Bùi tiên sinh, bình tĩnh đi, bây giờ đang là buổi sáng đó!"

Buổi sáng đó, anh có hiểu không…

Tô Thi Thi sắp khóc đến nơi.

"Thì sao?" Bùi Dịch bước từng bước ưu nhã, giơ cánh tay dài ra liền bắt được cánh tay của Tô Thi Thi.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền tới "két" một tiếng, chiếc xe Lincoln màu bạc đang dừng bên cạnh hai người.

Cửa xe tự động "cạch" một tiếng mở ra, đập vào mắt là ghế ngồi bằng da bên trong.

"Bùi Dịch… A…" Tô Thi Thi vừa mới mở miệng một cái, liền bị Bùi Dịch vác lên vai, tiếp đó cả người bị ném xuống ghế.

"Cầm thú!"

Tô Thi Thi xoay người đến gần một cánh cửa khác, nhưng tay cô vừa mới chạm đến cánh cửa, liền nghe một tiếng "cạch" nhỏ vang lên.

Lần này tài xế phản ứng cực nhanh, đã chốt lại.

"Chú Lý…" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Bùi Dịch vào trong, đóng cửa xe lại, quay đầu lành lạnh nhìn Tô Thi Thi: "Em cho rằng em sẽ chạy thoát sao?"

Tô Thi Thi thở phì phò trừng mắt nhìn anh: "Bây giờ đang là buổi sáng đó!"

"Ai quy định buổi sáng không thể làm chứ?"

Bùi Dịch nhướn mày, người từ từ tiến sát lại gần, ánh mắt rơi xuống đùi Tô Thi Thi, có ý ám chỉ nói: "Sau này chúng ta cũng tập nhiều bài yoga đi."

"Anh… Đồ lưu manh!" Mặt Tô Thi Thi lập tức đỏ lên.

Cô vừa mới ngược Đoàn Ngọc Tường xong, trong lòng còn đang rất vui vẻ, không ngờ lập tức đến lượt mình bị hành hạ.

Đây chính là báo ứng mà!

Rất nhanh, bên trong xe liền vang lên một chuỗi âm thanh không hài lòng, Tô Thi Thi không ngừng thét chói tai.

"A, chân anh dài quá!"

"Không muốn…"

"Bùi Dịch, tôi phải cưa chân anh!"

Tô Thi Thi hét mãi cũng khàn giọng, đến khi ngừng lại, uể oải nằm trên ghế, ngay cả tâm trạng mắng người cũng không có.

Vốn dĩ là chân quá dài, không phải ý chỉ nơi đó! Cô chỉ cảm thấy mình chân sắp gãy đến nơi rồi!

Tài xế không biết dạo một vòng đi đâu, đến khi hai người sửa soạn xong, xe vừa vặn đã lái đến trước công ty Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái, kéo cửa ra chạy đi. Hai chân vừa chạm xuống đất, liền đột nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Cô giận đến nỗi hung hăng đóng cửa lại, cầm túi xách theo, cũng không quay đầu lại mà bước vào toà nhà.

Bùi Dịch dựa vào ghế, xuyên qua lớp cửa kính xe nhìn bóng lưng của cô gái còn đang thở phì phò, khóe miệng thỏa mãn câu lên cười một cái.Mấy ngày nay, Tô Thi Thi đang tập trung để mau chóng hoàn thành công việc, lúc rảnh rỗi sẽ đến nhà chính ngược Đoàn Ngọc Tường.

Bây giờ xương Đoàn Ngọc Tường càng ngày càng mềm, thấy Tô Thi Thi gần như phản xạ có điều kiện, cơ thể không nhịn được liền run run, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau nhức.

Tô Thi Thi lấy đó làm vui. Áp lực công việc lớn, vừa hay cô cần tiêu khiển thư giãn một chút. Nhưng mà vật liệu cách âm mà bọn họ cần gấp vẫn là không có gặt hái gì.

Công trình nhà khách sân vận động kia càng ngày càng gần đến hạn bàn giao, tất cả mọi người trong bộ phận thiết kế trên tầng mười lăm, rất nhiều người đang chờ cô thất bại để cười nhạo.

Khúc Hồng Mai liếc cánh cửa phòng làm việc của tổ một đang đóng chặt, trong lòng tức giận thấy thật bất bình, suy nghĩ một lát, liền cầm một phần văn kiện rồi vào trong phòng thiết kế.

Phòng làm việc của tổng giám đốc thiết kế trên tầng mười lăm, cũng không phải lần đầu tiên Khúc Hồng Mai tới nơi này, nhưng mấy lần đến gần đây luôn có cảm giác không khí quá thấp.

Khi cô ta bước vào, Đoàn Ngọc Tường đang ngồi trên bàn làm việc xử lý một văn kiện.

"Đoàn tổng giám." Khúc Hồng Mai nhẹ khẽ gõ lên cửa, rồi bước vào.

Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu thấy là cô ta, cặp lông mày thanh tú khẽ nhíu lại: "Cô có việc gì?"

"Tôi… Tôi mang phương án thiết kế phòng khách tầng một cho Quý Hoa Đại đã làm xong để cô xem qua một chút." Khúc Hồng Mai nói xong đặt văn kiện tới trước mặt của Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường thuận miệng "ừ" một tiếng, mặt không đổi sắc nói: "Không có chuyện gì thì ra ngoài trước đi."

"Đoàn tổng giám…" Trong lòng Khúc Hồng Mai chìm xuống.

Cô ta có thể rõ ràng cảm giác được thái độ của Đoàn Ngọc Tường đối với cô ta khác hẳn lúc trước, rõ ràng trước kia đối với cô ta thì rất nhiệt tình.

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện Tô Thi Thi mượn vật liệu nên tức giận sao?

"Tôi… Chuyện lần trước thật sự là không ngờ đến. Tôi cũng không biết tại sao về sau lại trở nên nghiêm trọng như vậy…"

"Khúc tiểu thư, bây giờ đang là thời gian làm việc, tôi không muốn chuyện riêng mang tới tận phòng làm việc." Mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống, không kiên nhẫn ngẩng đầu lên mà nhìn Khúc Hồng Mai.

"Cô nói chuyện, tôi hoàn toàn không biết. Hiểu không?"

"Tôi… Tôi hiểu rồi." Trong lòng Khúc Hồng Mai run lên, vội vàng nói, "Vậy thì tôi ra ngoài trước."

Cô ta nói xong liền xoay người rời đi.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng cô ta rời đi, chau mày lại, giận đến nỗi quăng văn kiện mà cô ta vừa mới đưa "Bịch" một tiếng xuống mặt đất.

Còn chưa đi xa nên Khúc Hồng Mai nghe thấy rõ tiếng đồ đạc bị ném từ phía sau cánh cửa truyền tới, dừng chân một chút, ngay sau đó gấp rút nhịp bước đi vào thang máy."Chết tiệt, chuyện không làm thành chẳng lẽ là tôi sai sao?" Khúc Hồng Mai cắn chặt môi, trong lòng ủy khuất vô cùng.

Trước kia là Đoàn Ngọc Tường ám chỉ cô ta gây khó dễ cho Tô Thi Thi, cô ta liền nghĩ ngay đến việc giành mất phần vật liệu cách âm mà Tô Thi Thi cần dùng, để cô không thể bàn giao công trình đúng thời hạn.

"Rõ ràng là qua cầu rút ván mà! Ai mà biết kho hàng của xây dựng Minh Đỉnh lại đột nhiên nổ chứ? Hơn nữa kho hàng nổ không phải cũng là chuyện tốt sao?" Khúc Hồng Mai càng nghĩ càng tức.

Cô ta muốn Tô Thi Thi bởi vì dây dưa kéo dài kỳ hạn của công trình nên bị công ty đuổi việc. Bây giờ, kho hàng bị nổ không lấy được tài liệu, rõ ràng là chuyện tốt, thật không biết Đoàn Ngọc Tường lại tức giận cái gì nữa.

Khúc Hồng Mai ôm một bụng bực tức quay trở lại phòng làm việc, giương mắt thấy Tô Thi Thi và Ôn Ngọc từ trong phòng làm việc đi ra, đang định đi ăn cơm.

Tô Thi Thi đang nói chuyện cùng Ôn Ngọc, ngẩng đầu một cái thì thấy Khúc Hồng Mai nổi giận đùng đùng nhìn mình.

Nụ cười trên mặt cô vừa thu lại, ánh mắt lướt qua cô ta, thẳng đi về phía trước.

"Tô Thi Thi, cô đứng lại!" Khúc Hồng Mai ngăn trước mặt cô, lạnh giọng nói, "Cô có biết toàn thể công ty cũng đang chê cười bộ phận thiết kế chúng ta hay không? Ban đầu cô hứa sẽ giành được công trình gian khách. Bây giờ thì tốt rồi, công trình không thể hoàn thành đúng kỳ hạn, khiến tất cả bộ phận thiết kế của chúng ta đều trở thành trò cười!"

Tô Thi Thi khẽ nhướng mày: "Phiền cô tránh ra."

Người phụ nữ này lại là bị cái gì kích thích nữa đây, không thể giải thích nổi.

"Đây là cái thái độ gì của cô vậy? Bởi vì cô thất trách dẫn đến công trình không thể hoàn thành đúng kỳ hạn được, cô nên tự nhận trách nhiệm mà từ chức đi! Thật không biết sao cô còn mặt mũi đứng ở đây nữa, da mặt còn dày hơn cả bức tường!"

Khúc Hồng Mai càng chửi càng hăng, hận không thể trực tiếp kéo Tô Thi Thi từ nơi này quăng ra ngoài.

Tô Thi Thi giận quá hóa cười.

Là ai lấy đi vật liệu cách âm đưa tới cho bọn họ, khiến thời hạn bàn giao công trình bị kéo dài? Thiệt thòi mà Khúc Hồng Mai nói kia nghe thật có lý thấy tởm. Hơn nữa, bây giờ còn chưa đến kỳ hạn bàn giao công trình thì nói gì chuyện cô dây dưa kéo dài chứ, bọn họ còn có thời gian mà!

Xem ra lần trước dạy dỗ cô ta còn chưa đủ.

Mặt Tô Thi Thi trầm xuống, đang muốn nói lại thì Ôn Ngọc vốn đang ở bên cạnh đột nhiên đứng ở trước mặt cô ta, ngửa đầu, nổi giận đùng đùng trừng mắt với Khúc Hồng Mai.

"Khúc tiểu thư, Thi Thi là người của tôi, tổ trưởng là tôi đây còn chưa lên tiếng, xin hỏi cô có tư cách gì đòi dạy dỗ cô ấy?"

"Ngọc?" Tô Thi Thi ngây ngẩn, lá gan của bà cô này từ lúc nào đã đến lớn như vậy rồi? Thậm chí ngay cả gây gổ cũng học được!

"Cô…" Khúc Hồng Mai cũng không ngờ Ôn Ngọc sẽ thay Tô Thi Thi ra mặt, lập tức bùng nổ, "Lãnh đạo bất lực như cô còn có mặt mũi nói sao?"

"Tôi là lãnh đạo bất lực đó, vậy đương nhiên sẽ có lãnh đạo cấp cao xuống nói. Một nhà thiết kế nhỏ nhoi như cô có tư cách gì ở đây quơ tay múa chân chứ?" Mặt Ôn Ngọc đỏ bừng, nắm đấm cuộn thật chặt, rõ ràng là rất sợ, nhưng lại không chịu cúi đầu.

Từ trước tới nay cô ấy chưa từng có dáng vẻ như vậy, ngay cả Tô Thi Thi cũng phải hốt hoảng.

"Cô…" Khúc Hồng Mai bị cô ấy làm cho nghẹn họng, một câu nói cũng không nói thành lời.

Bây giờ đang là giờ ăn cơm, rất nhiều đồng nghiệp đều đứng đây xem, tổ trưởng tổ hai là Tương Tinh Oánh thấy thành viên tổ mình bị ức hiếp, nhất thời liền nổi giận rồi xông lên, ngón tay chỉ vào Ôn Ngọc mắng.

"Tổ trưởng Ôn tự cho rằng bản thân mình có bao nhiêu tài giỏi hả? Thành viên tổ tôi cũng không đến lượt cô giáo huấn đâu?"

"Cô…" Ôn Ngọc giật mình, không kìm chế được liền nép sang một bên người của Tô Thi Thi, cúi thấp đầu nhỏ giọng thì thầm, "Rất nhiều bản thiết kế cô thấy đều do tôi làm nhỉ."

"Khụ khụ…" Tô Thi Thi chợt quay mặt qua một bên, thiếu chút nữa thì bật cười.

Giọng nói của Ôn Ngọc không lớn, nhưng mọi người ở đây đều nghe thấy.

Chỉ thấy Tương Tinh Oánh kìm nén đến mức mặt đỏ bừng, tức đến nỗi ngay cả đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

"Ôn Ngọc, cô đừng có ngậm máu phun người, lúc nào cô giúp tôi…"

"Ở đây có chuyện gì mà ồn ào vậy?" Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh thấu xương.

Mọi người nhìn người vừa bước vào, hoàn toàn im lặng.

"Xong rồi…" Tô Thi Thi nhìn người vừa mới tới, trong lòng không biết thế nào lại nhất thời rùng mình.

185. Chương 185

Edit: @huongcyndi

"Giám đốc Diêu…" Lúc mọi người thấy người phụ nữ đang tiến vào cửa, từng người đều cúi thấp đầu, vội vàng tìm cơ hội chạy trốn.

Không ai ngờ được, Diêu Tinh Uyển sẽ xuất hiện ở đây.

Tô Thi Thi nhìn vị giám đốc nhân sự mặc bộ đồ công sở màu đen, mặt đầy vẻ nghiêm túc, lặng lẽ kéo kéo tay Ôn Ngọc, cũng muốn bỏ chạy.

"Tô tiểu thư." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, mang theo sự tức giận nhàn nhạt, Diêu Tinh Uyển gọi cô lại.

Người Tô Thi Thi cứng đờ, cảm giác chẳng lành trong lòng càng lúc càng tăng.

Bên cạnh, Khúc Hồng Mai và Tương Tinh Oánh cũng cúi thấp đầu, rất sợ Diêu Tinh Uyển sẽ chú ý tới bọn họ.

Đây là lão bà nổi tiếng nghiêm khắc ở công ty. Vừa rồi các cô lớn tiếng ầm ĩ, chuẩn bị hị bà ta mắng chết.

"Tô tiểu thư, tôi không biết sau khi cô khiến công ty gặp phiền phức lớn, vẫn còn có tâm tình gây gổ với đồng nghiệp cơ đấy?" Diêu Tinh Uyển cau mày nhìn Tô Thi Thi.

Ấn tượng ban đầu của bà với Tô Thi Thi không tệ, nhưng đầu tiên là cô đi mượn tài liệu từ đối thủ cạnh tranh của công ty dẫn đến kho hàng đối phương bị nổ, tiếp theo lại gây ra một chuỗi scandal, khiến cho ấn tượng của bà đối với Tô Thi Thi rơi xuống ngàn trượng.

Vừa rồi chỉ là trùng hợp đi qua đây, nghe thấy Tô Thi Thi gây gổ với đồng nghiệp trong phòng làm việc, đương nhiên Diêu Tinh Uyển sẽ không thờ ơ trước bất kỳ hạt cát nào lọt trong mắt.

Trong lòng Tô Thi Thi chợt trầm xuống, khẽ liếm môi, muốn phản bác lại không biết nên nói cái gì.

Mặc dù trước mắt mà còn chưa rõ hậu quả của việc dây dưa khiến kỳ hạn công trình bị kéo dài, nhưng bà thật sự cho rằng chuyện này đã tạo ảnh hưởng xấu tới công ty Tiệp Khắc.

"Giám đốc Diêu, chuyện tài liệu căn bản cũng không liên quan tới chúng tôi. Là tổ hai đột nhiên phải dùng tài liệu của chúng tôi…" Đổng Tiêu Tiêu ở một bên nhìn không nổi nữa, giải thích.

"Cho tới bây giờ tôi sẽ không nghe bất kỳ lời giải thích nào. Các người không làm được việc thì phải gánh vác trách nhiệm." Diêu Tinh Uyển quét mắt dao qua, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tô Thi Thi.

"Tô tiểu thư chắc hẳn biết, hậu quả của việc không hoàn thành công việc đã giao ở công ty Tiệp Khắc này."

"Gánh vác trách nhiệm rồi từ chức." Tô Thi Thi hít sâu một hơi rồi nhả ra mấy từ.

Sự kiêu ngạo trong lòng cô đã bị kích ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Diêu Tinh Uyển nói: "Tôi sẽ tự nhận sự trách phạt, nhưng xin Diêu giám đốc đừng mang thành kiến ra phán xét chuyện này. Đúng là đúng, đương nhiên sẽ có công bằng!"

Cô nói xong áy náy nhìn thoáng qua Đổng Tiêu Tiêu vừa mới nói giúp cô, sau đó kéo Ôn Ngọc bị dọa sợ đến nỗi sắp khóc đến nơi rời khỏi phòng làm việc.

Phải gánh vác trách nhiệm thì cô sẽ gánh vác, nhưng cô sẽ không chịu sự chỉ trích vô cớ từ người khác.

Cô nể phục năng lực của Diêu Tinh Uyển, nhưng những lời bà ta vừa mới nói ra thật khiến cô có hơi uất ức.Diêu Tinh Uyển không ngờ Tô Thi Thi sẽ công khai phản kháng lại, sau khi sửng sốt một chút, đột nhiên phát hiện ra thái độ vừa rồi của mình quả thật có phần thái quá.

Bà gần như không chính trực công bằng mà có một ít thành kiến đối với Tô Thi Thi.

"Giám đốc Diêu, chị nhìn thái độ của cô ta đi, thật thiếu tôn trọng người khác mà!" Khúc Hồng Mai thấy vậy có chút hả hê nói.

Diêu Tinh Uyển nhướng mày một cái, quay đầu nghiêm túc nhìn cô ta: "Khúc tiểu thư, phiền cô để tâm vào công việc là trên hết. Nếu tôi phát hiện cô lại làm ảnh hưởng đến hòa thuận của đồng nghiệp, thì đến phòng nhân sự báo cáo ngay!"

"Tôi…" Sắc mặt Khúc Hồng Mai tái nhợt, đến phòng nhân sự báo cáo không phải bảo cô ta từ chức sao?

Cô ta lật đật đi xem tổ trưởng của mình.

Nhưng bên đó làm gì còn ai? Tương Tinh Oánh thấy sự việc không đúng sớm đã trốn qua một bên.

"Chết tiệt! Cho rằng tôi sợ các người chắc!" Khúc Hồng Mai giận đến mức run lẩy bẩy.

Bên này, Tô Thi Thi kéo Ôn Ngọc đi tới một khúc rẽ yên tĩnh.

Cô hồi phục tâm trạng một chút, quay đầu nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc đang cúi đầu nhìn giầy mình, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Ngọc, gần đây có phải cô đã xảy ra chuyện gì không?” Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Lần trước, người nhát gan như Ôn Ngọc giúp cô nói chuyện thì cô đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lần này cô ấy lại gây gổ với Khúc Hồng Mai trước mặt nhiều người như vậy, chuyện này thực sự rất kỳ lạ.

“Tôi… Tôi không sao.” Ôn Ngọc né tránh ánh mắt của Tô Thi Thi, đầu càng cúi xuống thấp hơn.

Trong lòng Tô Thi Thi căng thẳng, vội vàng hỏi: “Có phải ai ức hiếp cô không? Cô nói với tôi đi, đừng giấu mãi trong lòng.”

“Không… Không có.” Ánh mắt của Ôn Ngọc lóe lên, đôi mắt đỏ bừng, không dám nhìn Tô Thi Thi.

Cô càng có dáng vẻ này, Tô Thi Thi càng nôn nóng. Có chuyện gì mà có thể khiến cho một người bình thường có tính cách ôn hòa đột nhiên gây gổ với đồng nghiệp chứ?

Đột nhiên, cô thấy trên cổ Ôn Ngọc có vết đỏ mơ hồ, ánh mắt chợt sững lại.

“Có phải Tần Phong không?” Tô Thi Thi nghĩ ngay đến tên Tần Phong luôn dính lấy Ôn Ngọc đầu tiên, vội vàng hỏi.

Nhưng cô vừa mới hỏi xong, nước mắt Ôn Ngọc liền cộp cộp rớt xuống.

Tô Thi Thi lập tức bối rối, nào dám hỏi nữa, vội vàng lấy khăn giấy ra lau nước mắt giúp cô.

Dỗ dành thật lâu, cô mới nín. Nhưng Tô Thi Thi vẫn không biết Ôn Ngọc đây rốt cuộc là làm sao.

“Không được, tôi nhất định phải đi hỏi rõ ràng. Nếu thật sự là tên khốn kia…” Tô Thi Thi cắn răng, chờ tới khi tan làm, cô sẽ công ty xây dựng Hộ Thâm ở bên cạnh.

Bên ngoài công ty Tiệp Khắc, chiếc xe Lincoln màu bạc đã sớm chờ sẵn ở đó.

Tô Thi Thi bỗng dùng túi xách che mặt lại, chạy thẳng sang công ty xây dựng Hộ Thâm.

Bên trong xe, nụ cười trên mặt Bùi Dịch tắt ngấm, chân mày nhíu lại thật chặt.

“Lại còn dám chạy!”

Trong nháy mắt tiếp theo, khi anh thấy Tô Thi Thi chạy vào công ty xây dựng Hộ Thâm, thì mặt lập tức tối sầm.

“Người phụ nữ này, tốt nhất là em có lý do chính đáng!” Mặt Bùi Dịch trầm xuống, mở cửa xe đi ra ngoài.

“Á…” Tô Thi Thi chạy được nửa đường, bỗng nhiên không nhịn được run run một chút, luôn cảm thấy bốn phía hơi lạnh lẽo.

“Sẽ không đuổi theo chứ?” Tô Thi Thi vào thang máy, nhìn ra phía ngoài, rất sợ Bùi Dịch đuổi theo.

“Được rồi, chờ lát nữa quay lại nói xin lỗi vậy.” Tô Thi Thi khẽ cắn môi, nhấn vào tầng cao nhất của toà nhà.

Cô phải đi tìm Tần Phong hỏi cho rõ ràng, có mấy lời khó mà nói trước mặt Bùi Dịch.

Bên kia, Tần Phong đang muốn tan làm, vừa ra khỏi phòng làm việc liền gặp Tô Thi Thi, ánh mắt lập tức sáng lên.

“Thi Thi à, có phải em nghĩ kĩ rồi không muốn đổi chỗ làm hả… Này, tôi đây, em đến có chuyện gì vậy…”

Tần Phong hoảng sợ kéo ngay người phụ nữ này đang trừng mắt kéo, cà vạt của mình vào trong, cô lại bắt đầu điên lên vì chuyện gì đây?

“Bùi Dịch làm em mất hứng à? Vậy em phải tìm cậu ta chứ, sao lại trút giận lên tôi?” Tần Phong kéo Tô Thi Thi vào trong phòng làm việc xong, buồn bực nói.

Tô Thi Thi buông cà vạt của anh ra, quay đầu mặt không đổi sắc nhìn anh: “Đối với anh thì Ngọc là cái gì?”

Nụ cười trên mặt Tần Phong nhất thời cứng đờ, hoàn toàn không ngờ đến cô lại đột nhiên một câu như thế.

Tô Thi Thi nhìn một cái, sắc mặt liền trầm xuống: "Thật đúng là anh! Rốt cuộc cô ấy có ý nghĩa gì với anh chứ?"

Tô Thi Thi tức đến nỗi muốn cào cho mặt anh nở hoa! Đồ hoa hoa công tử, không có chuyện gì thì đi trêu chọc tiểu bạch thỏ làm gì!

"Tô Thi Thi, em nói chuyện phải có tâm một chút chứ." Tần Phong kịp thời phản ứng lại, buồn bực nói, "Lần trước là ai nói tôi và Bùi Dịch là biến thái? Bây giờ cô gái ngu ngốc đó đề phòng tôi như phòng sói, vừa nhìn thấy tôi thì sẽ khóc lên, em nói tôi có thể làm gì chứ?"

Tần Phong càng nói càng tức, nếu không phải lần trước Tô Thi Thi cố ý bôi nhọ anh, thì anh sớm đã tóm được Ôn Ngọc rồi!

"Anh còn dám cãi!" Tô Thi Thi cũng không tin lời anh ta nói, thở phì phò nói, "Nếu như không phải là anh, vậy dấu hôn trên cổ cô ấy là chuyện như thế nào?"

"Em nói cái gì?" Tần Phong thu lại vẻ mặt, sau đó nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, sắc mặt ngưng trọng, giống như biến thành một người khác vậy.

Trong lòng Tô Thi Thi giật mình, lại có chuyện gì nữa đây?

Nhìn dáng vẻ của Tần Phong giống như căn bản không hề biết chuyện này!

"Dấu hôn phải không?" Tần Phong cười nhạt, đáy mắt chứa đầy tình cảm phức tạp, khí lạnh tỏa ra từ khắp toàn thân.

Trong lòng Tô Thi Thi rơi xuống lộp bộp, chân kìm được liền lùi về sau vài bước.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền tới từ bên ngoài.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi quay đầu bỏ chạy.

Hello cả nhà! Bạn đã về rồi đây!

186. Chương 186

Edit: HuongCyndi

"Bùi Dịch, mau đi thôi!" Tô Thi Thi chạy một mạch ra cửa, muốn kéo Bùi Dịch mới bước vào chạy đi.

"Tô Thi Thi!" Sắc mặt của Bùi Dịch liền trầm xuống, cô gái này cuống cuồng làm cái gì.

"Tôi… Tôi thật giống như đã nói sai chuyện gì đó. Chúng ta đi nhanh lên." Tô Thi Thi dè dặt liếc mắt qua phía sau, Tần Phong vẫn còn đang đứng tại chỗ, trên mặt không nhìn ra vui buồn.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó liếc qua người bạn tốt đang ở trong phòng làm việc, con ngươi hơi co rút, xoay người bước ra ngoài không nói một câu.

Tô Thi Thi đuổi sát theo sau, dường như sợ bị bỏ lại ở đây.

Xong rồi, hình như cô thật sự đã làm sai chuyện gì đó. Nhớ lại sắc mặt Tần Phong vừa rồi, Tô Thi Thi liền đổ mồ hôi lạnh.

"Hình như anh ta rất tức giận." Trở lại trong xe, Tô Thi Thi còn đang suy nghĩ phản ứng vừa rồi của Tần Phong.

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía cô, khẽ nhíu mày.

Tô Thi Thi không phát hiện ra điểm kỳ lạ của anh, vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đến gần Bùi Dịch, làm bộ tội nghiệp nhìn anh: "Nếu không, anh đi hỏi anh ta một chút rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi Ngọc…"

"Tô Thi Thi, tôi từng nói qua, nếu để tôi nghe thấy tên người đàn ông khác được thốt ra từ miệng em, em sẽ rất thảm!"

"Anh… Bùi Dịch!" Tô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, đã bị Bùi Dịch đè xuống chỗ ngồi.

Ánh mắt anh u ám một mảng.

Trong phút chốc, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy mình giống như bị một con sói đói theo dõi vậy, căng thẳng đến nỗi cô cũng không dám nhìn vào mắt anh, chỉ gượng cười nói:

"Trước hết anh hãy bình tĩnh một chút, hình như vừa rồi tôi thật sự đã làm sai chuyện gì đó… Tần Phong…"

Bùi Dịch nghe thấy tên người đàn ông thốt ra từ miệng cô, mặt tối sầm lại, cúi đầu cắn một cái xuống cổ cô.

"Tô Thi Thi, có phải tôi đã quá dung túng cho em rồi không!"

Bây giờ, người phụ nữ này chẳng những dám chạy trốn, lại còn năm lần bảy lượt nói đến người đàn ông khác!

Anh đã bỏ qua quá khứ của cô, cho đến bây giờ người phụ nữ này vẫn không chút quan tâm tới anh, trong lòng thì lại quan tâm đầy người khác!

Bùi Dịch định trừng phạt bằng cách cắn một cái lên cổ cô.

Tô Thi Thi đau điếng, sợ hãi hét lên, tâm trí vừa kéo về liền kêu: "Bùi Dịch, anh không sợ tốn tinh lực trên người sao?"

Tô Thi Thi không còn gì để nói, thể lực của người đàn ông này sao lại tốt đến vậy? Cũng chẳng biết mệt là gì.

"Em lặp lại lần nữa xem!" Bùi Dịch ngẩng đầu lên, ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thẳng cổ, đánh bạo nói: "Tôi khẳng định bác sĩ đã kết luận sai rồi! Thận hư phải là anh mới đúng, tôi đề nghị anh nên đến bệnh viện kiểm tra một chút!""Tô Thi Thi." Bùi Dịch híp mắt một cái, ánh mắt di chuyển trên cơ thể của Tô Thi Thi.

Chờ khi cơ hội săn mồi chín muồi, sau đó anh hung hăng đè cô xuống, gằn từng chữ nói: "Rất tốt, tôi sẽ cho em biết rốt cuộc thế nào là thận hư!"

"A!"

Bên trong chiếc xe Lincoln màu bạc, đột nhiên truyền ra tiếng phụ nữ thét chói tai.

Rất nhanh, thanh âm này đã biến mất, giống như là bị bịt miệng, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tô Thi Thi cắn một cái lên bả vai của Bùi Dịch, cả mặt đều đỏ ửng, đôi mắt như hồ nước mùa xuân tràn đầy sức sống, kinh diễm động lòng người.

Đến khi Bùi Dịch lúc ngừng lại, Tô Thi Thi đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ rồi.

Trên trán cô phủ đầy mồ hôi, mái tóc ẩm ướt dính lên, hiện lên một kiểu quyến rũ khác.

Yết hầu Bùi Dịch chuyển động, ánh mắt u ám, giơ tay lên nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trán giúp cô, ôm cô vào trong ngực.

Chính bản thân anh cũng không phát hiện ra, ánh mắt anh bây giờ có bao nhiêu là dịu dàng, tựa như đang nhìn một thứ báu vật quý hiếm.

"Đồ ngốc." Bùi Dịch thấy cô bĩu môi trong lúc mơ, tựa như là người phụ nữ này còn đang tức giận vậy, khóe miệng câu lên một nụ cười.

Nhớ lúc cô nỉ non khi ý loạn tình mê, đột nhiên anh cảm thấy cơ thể lại nóng lên.

“Bùi Dịch, mày đúng là càng ngày càng không có tiền đồ.” Bùi Dịch cười cười tự giễu.

Dường như ngay từ lúc bắt đầu, anh đã không thể cưỡng lại người phụ nữ này.

Anh ôm Tô Thi Thi nghỉ ngơi một lúc, nhớ tới khi nãy cô gái nhỏ này trước khi ngủ còn không quên nhắc đến sự việc kia, ánh mắt anh trầm xuống, cầm lấy điện thoại gọi cho Tần Phong.

“Chuyện là thế nào?” Bùi Dịch hỏi thẳng vào vấn đề.

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một chút, sau đó truyền tới một giọng nói nặng nề: “Qua hai ngày nữa nói sau, bây giờ tôi không muốn nói về chuyện này.”

Bùi Dịch sửng sốt một chút, con ngươi từ từ chuyển đen lại.

Đây là lần đầu tiên người anh em này như vậy, xem ra chuyện này còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh.

“Ừ.” Anh hiểu cậu ta, tất nhiên cũng không hỏi nhiều, rất nhanh liền cúp máy.

Bùi Dịch cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt say ngủ của Tô Thi Thi, trong mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

“Cô gái ngu ngốc này, xem ra lần này em đã thật sự gây họa rồi.”

Tô Thi Thi mơ mơ màng màng ngủ, khẽ nhíu mày, dựa sát lại lồng ngực của Bùi Dịch, rất nhanh sau đó lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến khi xe trở về trang viên, Tô Thi Thi đã ngủ đến tận lúc trời tối, sấm đánh cũng không tỉnh.

“Bùi tiên sinh.”

Quản gia đã chờ sẵn trong sân, thấy Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi xuống, vẻ mặt có chút khẩn trương.

“Nói đi.” Bùi Dịch vừa đi vào trong, vừa lạnh lùng nói.”Lão gia đã trở về.” Quản gia thấp giọng nói, “Bảo ngài và Tô tiểu thư cùng qua ăn cơm.”

Trong mắt Bùi Dịch không có bất ngờ, hiển nhiên là đã sớm biết rồi.

Nếu không, anh cũng chẳng cần mất nhiều công sức như vậy để khiến cho người phụ nữ ngốc nghếch này ngủ.

“Lấy lễ vật đã chuẩn bị ra.”

Khi Bùi Dịch đang nói chuyện đã ôm Tô Thi Thi vào phòng khách, đi thẳng lên tầng.

Đến lúc anh đi ra, quản gia đã chờ sẵn ở cửa, ôm lễ vật cùng anh đến nhà chính.

Đoàn Kế Hùng đã ở trong viện nửa tháng, cơ thể còn chưa hoàn toàn bình phục.

Lúc Bùi Dịch đến, đúng lúc thấy họ hàng của Đoàn gia bị Đoàn Hòa Dự chặn bên ngoài cửa.

“Thật là quá xem thường người khác rồi, chúng ta đã tới đây rồi, còn không để cho chúng ta vào xem.” Có người nhỏ giọng nói.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, phép tắc của Đoàn gia chính là như vậy đây, không gặp sẽ không đi.” Có người tới kéo người vừa nói kia ra ngoài.

Bùi Dịch đưa mắt nhìn theo, phát hiện phía trước có không dưới mười mấy người, người tới thật đúng là không ít.

“Bùi thiếu gia.”

Mọi người thấy Bùi Dịch, cũng khách khí lên tiếng chào hỏi. Nhưng sự khinh thường trong mắt từng người đều có thể thấy rất rõ ràng.

Trong mắt bọn họ, Bùi Dịch chỉ là đứa con chồng trước của Nhâm Tiểu Vi mang theo mà thôi, phải phụ thuộc vào Đoàn gia bọn họ mới có được hôm nay.

Bùi Dịch nhàn nhạt gật đầu, đi lướt qua bọn họ vào sân.

Sau lưng truyền tới tiếng giận dữ bất bình của mọi người.

"Một đứa con chồng trước cũng có thể đi vào, mà những người chung huyết thống như chúng ta lại bị chặn ở bên ngoài, chuyện này gọi là sao đây?"

"Mỗi người các người bớt nói đi một câu. Nghe nói lần này Chấn Ba hành động không ngừng, e rằng Đoàn gia sẽ có chuyện. Ai mà biết được, đến lúc đó đứa con riêng này sẽ có ảnh hưởng lớn đến nhường nào."

"Đúng vậy. Tôi nghe nói rằng bây giờ Chấn Ba và lão gia cũng đang muốn lôi kéo cậu ta. Người này trẻ tuổi mà lòng dạ thâm sâu, các người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Tiếng của đám người dần dần đi xa. Sắc mặt Bùi Dịch lạnh lùng, đã sớm quen thuộc với những lời bàn tán này.

Từ ngày anh theo mẹ bước vào Đoàn gia trở đi, ba chữ con chồng trước vẫn luôn theo anh.

Anh nhìn hai cây ngân hạnh cao lớn trước mặt, không biết sao lại chợt nhớ tới dáng vẻ của Tô Thi Thi ngày hôm ấy đứng dưới cái cây này.

Ánh mắt của cô gái khi ấy thật đau thương.

"Cô bé ngốc, thứ Đoàn gia nợ chúng ta, tôi sẽ từng chút từng chút một đòi lại."

Bùi Dịch sửa sang lại quần áo, bước vào phòng.

Phía sau, quản gia cúi thấp đầu, ôm một số đồ tẩm bổ đắt tiền, theo sát phía sau, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

"Tiểu Dịch, cuối cùng con cũng tới rồi, sao Tô tiểu thư lại không tới vậy? Lão gia đặc biệt dặn dò, bảo con bé cũng phải tới." Bùi Dịch vừa mới đi vào, Nhâm Tiểu Vi đã ra đón.

"Mẹ." Ánh mắt Bùi Dịch nhàn nhạt, "Hôm nay cô ấy có chút không thoải mái, ngủ trước rồi."

"Chuyện này…" Sắc mặt của Nhâm Tiểu Vi trầm xuống, có chút mất hứng.

Bùi Dịch cười nhạt nói: "Bọn họ ở bên trong sao?"

"Đang cãi nhau nữa. Con hãy tránh đi, chớ lại làm ông ấy mất hứng…"

Nhâm Tiểu Vi còn chưa nói xong, liền nghe được bên trong truyền tới tiếng ly trà rơi vỡ.

Khóe miệng Bùi Dịch khẽ câu lên, nháy mắt với quản gia.

Quản gia lập tức đem một phần văn kiện đã sớm chuẩn bị xong đưa cho Bùi Dịch, Bùi Dịch cầm văn kiện rồi bước vào phòng.

Anh tới đây, nhất định là có chuyện lớn!

187. Chương 187

Edit: HuongCyndi

"Đồ vô dụng! Tao mới không ở công ty có nửa tháng, mà mày đã khiến cho tổng doanh thu giảm xuống gần mười phần trăm rồi! Tao nuôi mày được cái tích gì cơ chứ!"

Đoàn Kế Hùng vừa nói, vừa cầm bản báo cáo hung hăng đập xuống bàn, cặp mắt hung ác nhìn chằm chằm Đoàn Chấn Ba, hận không thể đâm mấy nhát lên người thằng con trai này.

"Cha, trước đó cổ phiếu của chúng ta ở trên sàn chứng khoán đã giảm mạnh, tỷ lệ tổn thất là rất cao." Đoàn Chấn Ba quỳ xuống đất, khó khăn giải thích, lo lắng không thôi.

"Mày còn dám cãi?" Đoàn Kế Hùng cầm ấm trà ở bên cạnh lên ném thẳng về phía ông ta.

Đoàn Chấn Ba sớm đã thành thói quen, nhẹ nghiêng người né sang một bên, liền tránh được ấm trà.

Ấm trà "choang" một cái rồi rơi xuống đất, rơi đúng xuống bên cạnh Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn ấm trà trước mắt vỡ thành mười mấy mảnh, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua, nhấc chân lên, bước qua đống mảnh vụn đi vào trong.

"Sao đến muộn vậy?" Đoàn Kế Hùng vừa nhìn thấy anh, sắc mặt càng xấu hơn.

"Tăng ca." Bùi Dịch mặt không đỏ, tim không đập nhả ra hai từ.

"Công ty đổ nát đó có gì tốt mà mỗi ngày mày đều tăng ca thế? Tao thấy mày nên nghĩ lại đi, có rảnh rỗi thì tới giúp anh cả của mày quản lý Đoàn thị kìa." Đoàn Kế Hùng cau mày nói.

"Cha, sao người có thể để cho một người ngoài nhúng tay vào chuyện của công ty chứ?" Đoàn Chấn Ba vừa nghe xong, sắc mặt chợt trùng xuống.

Xem ra cha thật sự không để ông ta tiếp quản công ty rồi, nếu không sẽ chẳng để Bùi Dịch nhúng tay chuyện của công ty.

Ông ta nhớ trước kia cha đề phòng Bùi Dịch như phòng trộm ấy!

"Chuyện của công ty còn chưa tới lượt mày nói chen vào, tao tự có chừng mực!" Đoàn Kế Hùng trợn mắt nhìn đứa con trai bất tài một cái.

Tên ngu ngốc này, bây giờ Đoàn thị đang chịu tổn thất rất lớn. Bọn họ muốn trong vòng thời gian ngắn nhất chuyển lỗ thành lãi, tất nhiên phải tiếp thêm máu mới.

Sử dụng năng lực của Bùi Dịch mới là lựa chọn tốt nhất của ông ta hiện giờ. So với sự tồn vong của công ty trước mắt, thì cái gì có lợi hơn?

Nhưng Đoàn Chấn Ba lại không cho là như vậy, ông ta còn muốn đứng lên nói mấy câu, thì đột nhiên Bùi Dịch tiến lên phía trước một bước.

Sắc mặt Đoàn Chấn Ba sợ hãi, theo bản năng lùi về sau một bước.

Mặc dù ông ta đáng tuổi làm cha của Bùi Dịch, nhưng không biết tại sao, mỗi lần đứng trước mặt người trẻ tuổi này, luôn cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng.

Nhưng Bùi Dịch cũng chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái, cầm văn kiện trong tay, đi thẳng tới trước mặt lão gia, đưa văn kiện ra: "Đây là một số tài liệu, tôi nghĩ lão gia sẽ có hứng thú đấy."Đoàn Kế Hùng khẽ nhướn mày, nghi ngờ liếc anh một cái, đưa tay nhận lấy văn kiện.

Chỉ mới nhìn qua một cái, mà sắc mặt ông ta đã đột ngột thay đổi, đùng một cái khép văn kiện trên bàn lại, nói với Đoàn Chấn Ba: "Mày ra ngoài trước đi."

"Cha, còn chuyện gì không thể nói chứ, sao phải bảo con ra ngoài?" Đoàn Chấn Ba không phục hỏi lại.

Ánh mắt của Đoàn Kế Hùng liền trở nên nghiêm túc, nói: "Bảo mày ra ngoài thì cứ ra ngoài đi, muốn tao phải dùng gia pháp hả?"

"Con..." Đoàn Chấn Ba cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng chẳng dám không vâng lời, xoay người tức giận bước ra ngoài.

Trong phòng rất nhanh đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại Bùi Dịch và Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng cầm phần văn kiện kia lên lần nữa, cẩn thận xem xét.

Một lúc sau, ông ta đặt văn kiện xuống, nét mặt vô cùng ngưng trọng.

"Mày đã biết từ bao giờ? Chuyện lớn thế này mà không có ai nói với tao ư?" Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

"Chuyện của Đoàn thị, tôi cũng không quan tâm, chẳng qua là chuyện này liên quan đến tôi và Thi Thi, cho nên mới nhúng tay vào." Bùi Dịch lạnh nhạt nói.

Anh đưa cho Đoàn Kế Hùng xem, chính là chuyện Đoàn Chấn Ba mua chuộc trưởng phòng mua sắm cùng nhau thông đồng vụ kho hàng bị nổ.

Đoàn Kế Hùng cũng chẳng thể nổi giận với Bùi Dịch được, thấp giọng nói: "Ý mày là, Hỗ gia đã biết chuyện kho hàng nổ có liên quan đến Đoàn gia chúng ta?"

Ông ta không hỏi Bùi Dịch có hợp tác với Hỗ gia không. Đoàn Kế Hùng nghĩ xem ra vụ nổ ở công ty Đoàn thị lần trước, cũng không phải là chuyện Bùi Dịch có năng lực làm được.

Nhưng dù sao ông ta cũng là cáo già lăn lộn trên thương trường. Chuyện gì có thể hỏi, chuyện gì không nên hỏi, trong lòng ông ta hiểu rất rõ.

Bây giờ việc cần kíp chính là ổn định Bùi Dịch, đem anh lôi kéo về phía mình.

Bùi Dịch gật đầu, bình tĩnh ném ra một trái bom hạng nặng: "Hỗ Sĩ Minh cũng có ý định hợp tác với tôi."

"Chuyện này…"

Sắc mặt Đoàn Kế Hùng hơi thay đổi một chút, trên khuôn mặt được chăm sóc rất tốt lộ ra một nụ cười: "Tiểu Dịch, hôm nay tao giao cho mày, sau này toàn bộ Đoàn thị cũng sẽ giao cho em trai mày."

"Dù sao mày cũng là anh trai ruột của nó, đại nghiệp của Đoàn gia, có không ít người khao khát, mày phải giữ nó giữ chứ."

Trên mặt Bùi Dịch vẫn không nhìn rõ buồn vui ra sao, gật đầu một cái: "Điều này là đương nhiên."

Rõ ràng là anh đã đáp ứng, nhưng trong lòng Đoàn Kế Hùng vẫn không chắc chắn.

Nếu như Bùi Dịch hợp tác với Hỗ gia, thì tình hình của Đoàn gia sẽ còn khó khăn hơn bây giờ rất nhiều.

Ông ta đang nghĩ cách để lôi kéo Bùi Dịch, Bùi Dịch lại đột nhiên đứng lên: "Thân thể Thi Thi không khoẻ, tôi về trước đây. Cơm cũng không ăn cùng được.""Con nha đầu hèn hạ đó…" Đoàn Kế Hùng vừa nghe thấy cái tên Tô Thi Thi, sắc mặt liền thoáng trầm xuống.

Lời ông ta còn chưa nói hết, thì Bùi Dịch đột nhiên xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn ông ta: "Hai ngày tới tôi phải đi thăm Đồng Đồng, không biết ông có cần tôi làm gì không? Mẹ tôi rất nhớ Đồng Đồng, vì nó chuẩn bị rất nhiều thứ."

"Mày muốn đi gặp Đồng Đồng sao?"

Trong lòng Đoàn Kế Hùng vui mừng. Bùi Dịch đây là đang chuyển sang lấy lòng ông ta sao?

Nhưng ông ta không hiểu tại sao Bùi Dịch lại đột nhiên kéo Nhâm Tiểu Vi và con trai nhỏ vào chuyện này.

Đang muốn hỏi, Bùi Dịch đã quay đầu sải bước ra ngoài, để lại một câu:

"Nghĩ xong có thể kêu quản gia tới thông báo cho tôi."

Đoàn Kế Hùng nhìn bóng lưng của Bùi Dịch rời đi, nụ cười trên mặt từ từ tắt ngấm.

"Dưỡng hổ vi hoạn[1]." Ông ta ngồi tại chỗ sắc mặt âm trầm.

[1]Dưỡng hổ vi hoạn: Nuôi cọp rồi sẽ mang họa (tương tự "Nuôi ong tay áo" trong tục ngữ Việt)

Từng có nhiều lúc, ấn tượng về đứa trẻ nhỏ bé không sức kháng cự chống đối, thì ra sớm đã không phải người kia.

"Tô Thi Thi, sẽ để cho nha đầu hèn hạ nhà ngươi ung dung thêm một thời gian nữa vậy!" Trong con ngươi của Đoàn Kế Hùng chợt lóe lên tia hung ác rồi biến mất.

Mới vừa rồi Bùi Dịch ngoài sáng trong tối nhắc tới Tô Thi Thi, không phải là đang nhắc nhở ông ta ư?

Nếu muốn lôi kéo Bùi Dịch, thì đương nhiên sẽ phải ra mặt!

Ông ta gọi Đoàn Hoà Dự vào, để cho hắn sắp xếp chỗ ở phía sau sân, ông ta định ở đó tĩnh dưỡng.

Bên này, Đoàn Chấn Ba mới trở về biệt thự thứ nhất còn đang thở phì phò, còn chưa vào đến cửa, Phương Thanh Hoa đã ra đón.

"Chuyện sao rồi? Cha nói thế nào? Cơm nước đã chuẩn bị xong, trước tiên hãy ăn cái đã…"

"Cút!" Đoàn Chấn Ba đã bực bội sẵn, hất tay giáng cho bà ta một cái tát, nhìn cũng không thèm nhìn bà ta lấy một cái, cất bước đi vào bên trong.

"Ông…" Phương Thanh Hoa thiếu chút nữa là bị đánh đến ngất đi, bưng mặt tức giận trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Đoàn Chấn Ba.

"Đồ vô dụng, chỉ biết đánh đàn bà cho hả giận!"

Phương Thanh Hoa cắn răng nói: "Không quan trọng, nhịn một chút thì sẽ hết ngay thôi, dù sao ông ta cũng không ở lại nơi này!"

Nhưng lần này, bà ta đã đợi rất lâu, vẫn không thấy Đoàn Chấn Ba đi ra.

Tìm một vòng, mới phát hiện ra ông ta ở trong phòng Lưu Dĩnh Tuệ!

"Thật là khinh người quá đáng!" Phương Thanh Hoa tức đến nỗi thần trí cũng không tỉnh táo, cả người tức đến phát run.

Chồng mình lại ở trong phòng tiểu tam, quả thật là quá không coi bà ta ra gì!

Những chuyện thế này đều là những chuyện năm đó bà đã từng làm. Bà cũng từng là tiểu tam, đã đẩy mẹ của Tô Thi Thi vào đường cùng.

"Đây chính là báo ứng sao?" Phương Thanh Hoa tự giễu cười nói.

Không, bà ta không tin. Trên cái thế giới này căn bản không hề có loại chuyện báo ứng thế này. Bà ta không tin vào số phận, mà chỉ tin tưởng vào bản thân mình!

"Lưu Dĩnh Tuệ, cô không đắc ý được bao lâu đâu."

Phương Thanh Hoa nhìn cánh cửa phòng dành cho khách đang đóng chặt, sắc mặt âm trầm, giận đến nỗi ngay cả cơm cũng ăn chẳng vào, quay về phòng của mình.

Đêm đó, mỗi người trong trang viên Đoàn gia đều chìm đắm trong suy nghĩ riêng của bản thân, rất khuya mới chìm vào giấc ngủ.

Chỉ có Tô Thi Thi ngủ thẳng giấc tới hửng sáng, tinh thần thật sảng khoái.

Lúc cô thức dậy, bên cạnh đã trống không từ lâu, Bùi Dịch đã thức dậy trước.

Cô rửa mặt xong rồi đi xuống tầng, mới biết lão gia đã trở về từ đêm qua.

"Anh cố ý không muốn để tôi tới nhà chính sao?"

Tay Tô Thi Thi khẽ vuốt qua cổ, nơi đó vẫn còn có chút đau, là do chập tối ngày hôm qua Bùi Dịch lưu lại.

"Sao lại không để tôi đi chứ? Cơ hội tiêu khiển tốt như vậy, sao có thể bỏ qua đây!"

Con ngươi của Tô Thi Thi đảo vài vòng. Không để cô đi phải không?

Cô phải đi, hơn nữa còn muốn kéo anh cùng đi!

188. Chương 188

Edit: HuongCyndi

Buổi sáng sớm thật yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp tràn vào qua cửa sổ, khiến cả phòng trở nên ấm áp.

Tô Thi Thi hào hứng chạy vào thư phòng, đột nhiên ngây ngẩn tại chỗ.

Cô vẫn luôn cảm thấy Bùi Dịch rất tuấn tú, nhưng dáng vẻ đẹp trai của anh ngay tại giờ phút này không khỏi khiến cho người ta thêm xao xuyến.

Anh đứng trước bàn đọc sách, nét mặt bình thản, đang kiên trì viết chữ bằng chiếc bút lông có cán thật dài.

Người đàn ông dịu dàng như ngọc, yên lặng đắm mình trong ánh mặt trời buổi sớm, tất cả mọi thứ đều bị lu mờ, chỉ còn lại duy nhất một mình anh.

Ánh mắt Tô Thi Thi rơi xuống bàn tay có khớp xương rõ ràng của anh, vào giờ phút này, cô cảm thấy tựa như như trở thành cây bút trong tay anh, được anh nhẹ nhàng cầm lấy, dịu dàng đến mức khiến cho lòng người cũng phải say mê.

Hai tay Tô Thi Thi không kìm được liền che lên gò má của mình, bàn tay lạnh lẽo sờ lên gò má nóng ran, mới làm cho tâm trí cô bình tĩnh lại một chút.

Cô đã từng thấy dáng vẻ anh kẹp điếu thiếu lá trong tay và tựa vào trước cửa sổ đặc biệt mê người, nhưng lại không phát hiện ra, dáng vẻ anh cầm bút viết chữ càng mê hoặc hơn.

Nó tác động vào thị giác cũng giống như kiểu không khí chui vào trong từng tế bào của cô, từng ngóc ngách trong trái tim cô.

Loại cảm giác rung động đó, cô hoàn toàn không có cách nào kháng cự lại.

"Thình thịch thình thịch —— "

Tô Thi Thi cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, gò má cũng càng ngày càng nóng…

Không được…

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nghiêng đầu muốn bỏ chạy.

Còn nhìn tiếp sẽ chảy máu mũi mất.

"Nhìn xong rồi lại muốn bỏ chạy sao, Tô Thi Thi, em cho rằng tôi là cái gì?" Phía sau lưng truyền tới giọng nói lành lạnh của Bùi Dịch.

Lại bị phát hiện rồi.

Người Tô Thi Thi cứng đờ, nghiêng đầu lấy lòng nhìn anh: "Vậy chỉ có thể trách Bùi tiên sinh có sức quyến rũ quá lớn, khiến người ta khó mà cưỡng lại nổi!"

Bàn tay đang cầm bút của Bùi Dịch ngừng một lát, lỗ tai mau chóng đỏ lên.

Thân kinh bách chiến[1], sủng nhục bất kinh[2] như Bùi tiên sinh, lại bởi vì một câu nói của cô gái nhỏ mà xấu hổ.

[1]Thân kinh bách chiến: người từng trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

[2]Sủng nhục bất kinh: Không quan tâm điều hơn lẽ thiệt.

Bùi Dịch nhướng mày một cái, sắc mặt đen thui.

Xem ra kẻ không có tiền đồ chính là anh!

"Anh đang viết gì vậy?" Tô Thi Thi suy nghĩ một chút, vẫn không kiềm chế được tò mò chạy tới, muốn biết.

Sắc mặt Bùi Dịch cứng đờ, tay trái rất nhanh đậy một tờ giấy lớn lên, muốn gấp tờ giấy lại.Nhưng anh đã đánh giá quá thấp tốc độ của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vừa thấy động tác của anh, đột nhiên tăng tốc nhào qua nắm lấy tay anh, lao người về phía trước xem.

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô đang cười tít mắt rồi chợt trợn tròn mắt, nụ cười trên mặt cứng đờ, không thể tin nổi.

Chữ viết này —— thật là khó coi nha!

Tư thế bày ra thì rất đẹp mắt, nhưng mà chữ viết ra thật sự là… Không dám để người nhìn thẳng!

Tô Thi Thi nghiêng đầu quan sát kiệt tác của Bùi tiên sinh một chút, trong lòng liền thăng bằng.

Thì ra Bùi Dịch cũng có chuyện không giỏi, điều này cũng là bình thường mà.

Dáng dấp đẹp trai, có đầu óc khôn ngoan, năng lực thì tài giỏi. Bá đạo không có nhân tính, dịu dàng thì chết người. Thư pháp không giỏi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nếu không thì đông đảo anh em đàn ông sẽ ghen tị chết mất!

"Tô Thi Thi, ánh mắt của em như vậy là sao đây?" Sắc mặt Bùi Dịch thoáng đen lại, rất muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy như vậy thật trẻ con.

Chẳng qua là sáng sớm hôm nay, đúng lúc anh thấy trong thư phòng có một quyển nhan thị tự thiếp, rất có tinh thần muốn học.

Đây là thứ tồi tệ nhất mà anh từng viết, anh xem được một nửa vẫn chưa nắm được mấu chốt, không ngờ sẽ gặp phải cô gái ngốc nghếch này.

"Không quan trọng, ít ra vẫn còn viết đẹp hơn tôi." Tô Thi Thi sợ Bùi Dịch mất mặt, lấy lòng cười cười.

Bùi Dịch không nói gì chỉ liếc cô một cái, xoay người đến giá sách bên cạnh, từ trong một ô lấy ra một bộ quyển trục, không nói tiếng nào liền bỏ lên bàn.

Cũng chẳng thèm nhìn Tô Thi Thi lấy một cái, anh ngược lại đoạt lấy tờ giấy có kiểu chữ viết khó coi còn viết chưa xong kia đi.

Bùi Dịch nhếch môi, xoay người trở lại cái tủ bên cạnh, lại lấy ra một bộ quyển trục nữa, nặng nề đặt xuống trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sợ anh thấy chướng mắt, liền xoay người, ánh mắt vẫn còn dừng lại trên kiệt tác của anh, như có điều suy nghĩ nói:

"Tôi phát hiện ra kỹ thuật của anh cũng không tệ nha, bút lực rất đầy đủ, hẳn là còn chưa nắm rõ được mấu chốt của kiểu chữ này. Luyện tập thêm một thời gian nữa, sẽ tốt lên ngay thôi."

Ánh mắt Bùi Dịch quét qua hai bức quyển trục trên bàn. Bên trong cất giữ các tác phẩm mà anh tâm đắc nhất, ngay cả bậc thầy của thư pháp cũng khen không dứt miệng.

Người phụ nữ ngốc này cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái!

"Bùi Dịch, tôi cảm thấy viết chữ cần phải luyện từng bước từng bước một. Anh cũng thấy đó, anh không học các kiến thức cơ bản, chỉ muốn mình sáng tạo ra cái mới, như vậy rất bất lợi."

Ngón tay Tô Thi Thi theo từng câu "thơ" của anh, đôi mắt cong cong tựa như trăng lưỡi liềm: "Tôi phát hiện tất cả các chữ phía trên, thì tên tôi được viết đẹp nhất. Nhưng mà, phải đi từng bước một, bút pháp của anh rõ ràng có chút nóng vội."Bùi Dịch nhắm hai mắt lại, yên lặng nuốt cục tức này xuống bụng.

Bà xã đại nhân đã chỉ dạy thì phải nghe!

Không sao, bà xã đại nhân nói, luyện tập thêm mấy ngày nữa sẽ tốt thôi!

Anh tỉnh bơ đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, hỏi: "Thích thư pháp ư?"

Tô Thi Thi không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Bà nội tôi thích trà đạo với thư pháp, cho nên từ nhỏ tôi học cả hai thứ này tương đối nhiều."

Bùi Dịch gật đầu, nghiêm túc nói: "Rất tốt, sau này mỗi buổi tối trước khi ngủ, không viết xong một tờ giấy, không cho phép đi ngủ."

Anh nói xong liền rời khỏi thư phòng.

Tô Thi Thi cầm tờ giấy lớn sửng sốt hai giây, lật đật đặt tờ giấy bỏ lại trên bàn, đuổi theo sau: "Anh đây là thẹn quá hoá giận, đang trả thù tôi chứ gì?"

“Này, anh viết xong tờ giấy thứ nhất trong thời gian bao lâu vậy?”

“Tôi phải đem sự thật anh thầm mến tôi, còn lén lút luyện viết thư pháp tên tôi thật xấu xí ra ngoài ánh sáng… Không đúng, vừa rồi là anh viết thơ tình cho tôi chứ?”

Tô Thi Thi nói xong liền dừng lại, vừa rồi cô đã rất cố gắng nhìn rồi, vẫn không sao nhìn rõ được nội dung. Bây giờ nghĩ lại, hình như Bùi Dịch vừa viết một bài thơ.

Cô đang muốn quay lại xem một chút, thì Bùi Dịch ở phía trước lại hoàn toàn nổi giận.

“Em còn dám nói một câu thử xem?”

Tô Thi Thi rụt cổ một cái, nhỏ giọng thì thầm: “Quả nhiên thẹn quá thành giận.”

“Tô Thi Thi, em còn không mau đi đến nhà chính nữa, sắp muộn giờ đi làm rồi.” Bùi Dịch híp mắt một cái. Anh không tin không trị nổi cô!

Tô Thi Thi “A” một tiếng, lúc này mới nhớ lúc nãy cô muốn tới kêu Bùi Dịch cùng đi nhà chính. Cô chạy lên kéo anh cùng đi.

Ánh mắt của Bùi Dịch lướt qua bàn tay đang kéo mình: “Em lại nghĩ ra chủ kiến gì vậy?”

Tô Thi Thi quay đầu nhìn anh cười hì hì: “Bùi tiên sinh à, anh vừa thông minh lại vừa đẹp trai vừa tài giỏi…”

“Nói thẳng luôn đi.” Nét mặt Bùi Dịch cứng nhắc, khẳng định người phụ nữ này lại đang có chủ ý xấu gì đây.

Tô Thi Thi vừa đi vừa nói: “Tôi nghe nói lão gia đã trở lại?”

Khoé môi của Bùi Dịch nhẹ câu lên, lặng lẽ nhả ra bảy chữ: “Lão gia tĩnh dưỡng, không tiếp khách.”

“Không tiếp khách ư?” Tô Thi Thi thoáng ngừng bước chân lại, trong lòng có chút thất vọng.

Mấy ngày trước bà nội cô gọi điện thoại tới, nói lão gia gọi điện thoại cho bà. Mặc dù bà nội không nói rõ, nhưng Tô Thi Thi nghe được, trong giọng nói của bà nội cô mang theo sự lo lắng.

Không cần nghĩ cũng biết Đoàn Kế Hùng đã nói gì với bà nội cô.

“Ông ta được phép quấy rầy bà nội tôi, chẳng lẽ tôi lại không được phép quấy rầy ông ta sao?” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng.

Bùi Dịch quay đầu thấy sắc mặt của Tô Thi Thi, không cần nghĩ cũng biết cô đang có chủ ý gì.

Anh kéo tay cô, lạnh nhạt nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Tô Thi Thi chép miệng, có chút rầu rĩ không vui, nhưng vẫn ừ một tiếng.

Lúc này, khóe mắt cô liếc qua một bóng người, ưu tư trong lòng bị quét sạch.

Cô kéo tay Bùi Dịch, gọi người đang ở phía xa xa đằng trước: “Đại tiểu thư, cô đi đâu vậy?”

“Hôm nay không phải là cô không tới sao?” Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi thì sắc mặt chợt trầm xuống.

Vốn là cô ta nghĩ rằng Tô Thi Thi nhất định sẽ không đến, vẫn còn đang rất vui vẻ, cuối cùng cũng không bị cô hành hạ nữa. Nhưng không nghĩ đến cô chẳng những tới, mà còn tới cùng Bùi Dịch nữa!

Tô Thi Thi đi tới trước mặt cô ta, bướng bỉnh cười, nói: “Xem như là đi làm trễ, cũng không thể khiến Đoàn đại tiểu thư thất vọng được!”

Lúc Tô Thi Thi đang nói chuyện, không biết vô tình hay hữu ý liếc qua phía bên cạnh Bùi Dịch.

Ánh mắt Bùi Dịch hơi trầm xuống, cô gái nhỏ này đúng là có thù tất báo.

Vừa nãy không để cho cô trở về xem bài thơ kia, nhanh như vậy đã tính toán cách trả thù rồi!

“Chú trẻ…”Con ngươi của Đoàn Ngọc Tường đối diện thẳng với Bùi Dịch, mặt không kiềm chế nổi liền đỏ lên.

Cô ta thực sự rất rất muốn gặp Bùi Dịch, Tô Thi Thi có thể tốt bụng đến vậy sao?

189. Chương 189

Edit: Moonie

Beta: Ryeo

Đối mặt với người trong lòng, cô ta đem tất cả những gì tốt đẹp nhất của chính mình bộc lộ ra ngoài.

Đoàn Ngọc Tường nhìn Bùi Dịch, tim bất giác đập loạn từng nhịp, giống như thiếu nữ mới lớn, sắc mặt bỗng chốc ửng hồng, ngượng ngùng liếc mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh cô ta, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dần rơi vào trầm lặng.

Cô hối hận rồi!

Cô nên đem Bùi Dịch giấu đi, cả đời này cũng không cho Đoàn Ngọc Tường thấy.

Cô vậy mà kéo anh đến đây để cho cô ta nhìn đã mắt! Thật sự là heo mà!

Nếu không phải Nhậm Tiểu Vi ở chỗ không xa nhìn bọn họ, Tô Thi Thi quả thực nghĩ muốn kéo Bùi Dịch bỏ đi.

"Được, chúng ta xuống phía dưới học một động tác mới. Động tác này cần hai người cùng làm mới hoàn thành. Giáo viên dạy Yô-ga thấy hai học sinh nữ tâm tư cũng không để ở trong này, liền nhân tiện tính toán hoàn thành nhanh hơn so với tiến trình học.

Lời nói của cô vừa kết thúc, hai học sinh nữ liền trở nên khác hẳn.

Đoàn Ngọc Tường thân thể theo bản năng cứng lại, cảm giác như xương cốt đã không phải của chính mình.

Cô ta bây giờ đối với bốn chữ "hai người luyện tập" đã hình thành phản xạ có điều kiện. Mỗi một lần luyện tập đều bị Tô Thi Thi hành hạ, cả thân thể yếu đuối của cô ta sớm đã chịu đựng hết nổi rồi.

Tô Thi Thi mím môi, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất.

Chờ đấy! Ai bảo cô dám nhìn người đàn ông của tôi! (Vâng người đàn ông của chị

190. Chương 190

Edit: Thu Trúc

Beta: Ryeo

"Hỗ phó tổng?" Tô Thi Thi hoài nghi mình nghe nhầm rồi.

Cái tên phó tổng này không phải chỉ là chức vị hữu danh vô thực sao, tại sao lại chạy đến xây dựng Tiệp Khắc của bọn họ làm gì chứ? Lại còn muốn bàn công việc với cô?

"Cô không sao chứ?" Đổng Tiêu Tiêu sau khi nói cái tin tin tức này với Tô Thi Thi, lo lắng nhìn cô.

Chưa ai biết thân thế thật sự của vị Hỗ phó tổng này, nghe nói vô cùng đào hoa. Trước kia, Tô Thi Thi cùng anh ta có quá nhiều xích mích, hiện tại lại thường xuyên tìm tới cửa, cô thật lo lắng Tô Thi Thi sẽ bị anh ta ức hiếp.

“Tôi không sao, anh ta hiện tại ở đâu?” Tô Thi Thi hoàn hồn, nhẹ giọng hỏi.

“Tại phòng họp số 2, anh ta tới một mình.” Đổng Tiêu Tiêu nói xong vẫn lo lắng hỏi lại, “Nếu không tôi và cô cùng nhau qua đi.”

“Không sao đâu. Trong phòng họp có nhiều người, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tô Thi Thi không muốn kéo Đổng Tiêu Tiêu vào cùng. Ngẩng đầu nhìn vào văn phòng tổ một, nhỏ giọng nói:“ Chuyện này trước không nói cho Ngọc, miễn cho cô ấy lại lo lắng.”

“Tôi biết. Chỉ là, hai ngày nay tổ trưởng giống như vẫn rầu rĩ không vui, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa rồi.” Đổng Tiêu Tiêu vừa nói thầm vừa đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng của cô ấy, yên lặng thở dài.

Ngày hôm qua cô thực sự đã nói bậy rồi, lúc ấy biểu tình của Tần Phong cũng rất khủng bố.

Sáng hôm nay, cô đến văn phòng, nhìn thấy mi mắt Ôn Ngọc vừa đỏ vừa sưng, hiển nhiên tối hôm qua đã khóc.

Nhưng mà cô vừa muốn hỏi cái gì, Ôn Ngọc mà bắt đầu rơi nước mắt lã chả, cô sợ tới mức một câu cũng không dám hỏi.

Cô chuẩn bị một chút, liền đi đến phòng họp số 2.

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Tô Thi Thi vừa tiến vào phòng họp còn chưa đứng lại, phía trước liền truyền tới giọng nói như có như không bay luẩn quẩn bên tai.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, trên mặt mang theo một nụ cười tiêu chuẩn: “Xin hỏi Hỗ phó tổng tìm tôi có việc gì?”

“Tô tiểu thư cho rằng sau khi làm nổ tung kho chứa vật liệu của tôi không nên có ý xin lỗi sao?”Hỗ Sĩ Minh ngồi trên ghế, mang theo ánh mắt xâm lược thẳng tắp nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị anh ta nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, đi đến phía đối diện bàn ngồi xuống, hỏi: “Có chuyện gì xin nói thẳng.”

“Xem ra Tô tiểu thư một chút cũng không nghĩ sẽ bồi thường cho tôi.” Hỗ Sĩ Minh ngồi thẳng người, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Vẻ mặt của Tô Thi Thi hoàn toàn vô tội: “Xin hỏi ngài cần tôi bồi thường cái gì? Nổ sập kho vật liệu chính là do em trai cùng nhân viên của anh gây ra, liên quan gì đến tôi? Tôi thiếu chút nữa đã phải mạng của mình, không tìm các người đòi phí tổn hại tinh thần, còn muốn đến tìm tôi tính nợ sao?”Hỗ Sĩ Minh vẻ mặt cứng đờ.

Cô gái này thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Anh ta không khỏi cẩn thận đánh giá Tô Thi Thi một phen. Cô gái này có đôi khi yếu đuối giống như một con cừu, khi thì vương nanh múa vuốt hoặc như bộ dáng ngủ gà ngủ gật của một con cọp mẹ.

Thật là khiến cho người ta cảm thấy hứng thú.

“Xem ra ngày đó Tô tiểu thư cũng thấy được.” Hỗ Sĩ Minh cười nhạt nói, “Sau này muốn xem, hãy thoải mái tiến vào mà xem, tại sao phải tốn công tốn sức như vậy?”

Sắc mặt của Tô Thi Thi trầm xuống.

Bùi Dịch nói không sai, anh ta quả nhiên biết ngày đó bọn họ ở trong phòng họp theo dõi. Anh ta cố ý thẩm tra ở phòng họp, chính là diễn cho bọn họ xem.

“Tôi nghĩ, Hỗ phó tổng đến đây không phải chỉ nói với tôi những thứ này đi?” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Người đàn ông này quá nguy hiểm, hai ba câu nói liền trực tiếp đem người khác lôi vào tròng. Tô Thi Thi không dám cùng anh ta tiếp tục vòng vo.

“Cô muốn loại vật liệu cách âm kia, tôi có cách.” Hỗ Sĩ Minh nhìn chằm chằm mi mắt của Tô Thi Thi, nói.

"Thật sao?"

Mi mắt của Tô Thi Thi trắng xanh một phen, liền phát sáng lên. Ánh sáng lấp lánh trong mắt to tròn của cô, làm cho cả khuôn mặt phút chốc càng thêm sáng lạn.

Hỗ Sĩ Minh nhíu hai mắt lại, một chỗ nào đó trong đáy lòng, đột nhiên nhảy lên một cái.

Anh ta bỗng nhiên hiểu tại sao Bùi Dịch lại thích cô gái này như vậy.

Anh ta trầm giọng nói: "Tôi có thể đem vật liệu cách âm kia đến cho xây dựng Tiệp Khắc các cô mượn, nhưng mà cô phải đáp ứng một điều kiện của tôi."

Tô Thi Thi mím môi, liền biết anh ta không có lòng tốt như vậy, hỏi: "Điều kiện gì?"

"Hẹn hò cùng tôi." Hỗ Sĩ Minh nhàn nhạt phun ra bốn chữ.

Tô Thi Thi không hề suy nghĩ đã nói: "Xin lỗi, tôi đã có bạn trai, không thích hợp cùng người đàn ông khác hẹn hò."

"Tôi thấy thích hợp là được. Hiện tại, mặc kệ là trong nước hay là nước ngoài, loại vật liệu cách âm này chỉ có trong tay tôi thôi. Tô tiểu thư vẫn là nên suy nghĩ kĩ rồi hãy trả lời."

"Anh…"

Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm dưới bàn, người đàn ông này lại dám chạy đến công ty uy hiếp cô!

Tiến trình trang hoàng sân vận động đã không thể kéo dài nữa, bằng không nhất định sẽ trễ hạn công trình. Nhưng mà để cô cùng anh ta hẹn hò –

Trong đầu Tô Thi Thi hiện ra khuôn mặt âm trầm của Bùi Dịch, thân thể liền run mạnh một phen.

Thôi, cô còn muốn sống thêm vài năm!

"Tôi không đồng ý…"

"Tô tiểu thư, cô cần phải nghĩ rõ ràng, hiện tại chỉ có tôi mới có thể giúp cô. Cách ba ngày gặp một lần, địa điểm tôi sẽ chọn nơi công cộng, hẳn sẽ không xảy ra hành động không thích hợp với Tô tiểu thư." Bộ dạng của Hỗ Sĩ Minh như nắm chắc thắng lợi trong tay, trên mặt còn bày ra tươi cười nhàn nhạt.

Tô Thi Thi hận không thể một quyền đánh qua. Để anh ta cười như vậy thật càng nhìn càng muốn đánh!

"Hỗ phó tổng, tôi nhớ ngài không ưa gì tôi mà? Tại sao phải làm phiền tôi đến vậy chứ?" Tô Thi Thi cắn răng hỏi.

Người này ba lần bốn lượt quấn lấy cô, không hề đơn giản như bề ngoài!

Nhất là, anh ta trên danh nghĩa phó tổng, vậy mà lúc trước mang theo Thiết Kế Sư đi cạnh tranh. Từ đầu, không đến phiên anh ta đi đến tham gia đàm phán công trình gian khách kia, vừa thấy liền biết có vấn đề.

"Nếu tôi nói, tôi đối với cô có hứng thú?" Hỗ Sĩ Minh đánh giá Tô Thi Thi, đáy mắt lóe sáng lấp lánh.

Tô Thi Thi đối với loại ánh mắt này vô cùng quen thuộc, có đôi khi Bùi Dịch đối với cô nảy sinh dục vọng liền có cái là biểu tình này.

Mặt cô biến sắc, không nghĩ muốn ở một chỗ với anh ta thêm nữa, đứng lên liền đi.

"Tô tiểu thư, cô có biết tại sao Bùi Dịch không dám đụng đến tôi không?" Hỗ Sĩ Minh đứng lên theo, nhàn nhạt nói.

Bước chân của Tô Thi Thi liền dừng, lông mày nhíu chặt lại.

Không sai, theo tính tình của Bùi Dịch, nếu có đàn ông quấn lấy người phụ nữ của anh, cho dù là người của Hỗ gia, anh cũng sẽ không bình tĩnh như hiện tại.

Bùi Dịch chắc chắn sẽ âm thầm ra tay, nhưng bây giờ anh lại giống như là kiêng kị cái gì.

Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu, híp mắt đánh giá người đàn ông nguy hiểm này một phen, trong mắt hiện lên một tia giải hoạt, nhếch môi nói: "Ba ngày gặp mặt một lần đúng không?"

"Lúc anh đem vật liệu kia cho tôi, tôi sẽ đồng ý với anh."

Muốn ép cô đồng ý đúng không? Bất quá, chỉ là một câu hứa miệng, cô còn có thể sợ anh ta hay sao?

Mà ngay tại thời điểm Tô Thi Thi đáp ứng anh ta, trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng 20, đột nhiên dâng lên một cỗ khí lạnh thấu xương.

Bên trong máy tính truyền đến hình ảnh từ trong phòng họp tầng 15. Bùi Dịch mặt lạnh lùng ngồi một chỗ, quả đấm xiết chặt, môi mỏng nhếch lên, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm.

Bên cạnh, Tần Phong nhìn đến đây, ấp úng cười nói: "Bùi Dịch, cậu lại thua rồi sao? Thi Thi lại dám đồng ý kìa!"

Bùi Dịch quay đầu, lành lạnh liếc nhìn anh: "Một người nào đó bị nhục nhã lại không biết xấu hổ mà nói tôi?"

Ý cười trên mặt Tần Phong nhất thời giảm xuống, giữa trán hiện lên tia ảm đạm.

Bùi Dịch nhíu mày: "Thật có lỗi."

"A… Chúng ta người tám lạng, kẻ nửa cân thôi." Tần Phong tự giễu cười nói, trong đầu vang lên câu nói kia của Tô Thi Thi.

Dấu hôn trên cổ ôn ngọc…

A, anh còn tưởng cô đơn thuần, không nghĩ đến…

Anh càng nghĩ càng phiền toái, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lấy ra một điếu thuốc, lại quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch: "Làm một điếu không?"

Bùi Dịch liếc anh một cái, không hề động, tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi kia.

Trong phòng họp, Tô Thi Thi và Hỗ Sĩ Minh vẫn đang nói chuyện.

Sắc mặt Bùi Dịch khủng bố, giữa trán bỗng hiện lên khí thế tàn ác.

191. Chương 191

Xây dựng Tiệp Khắc tầng 15 phòng họp số 2, không khí dị thường khẩn trương.

Tô Thi Thi cho rằng đồng ý với anh ta, người đàn ông này sẽ rời đi, nhưng mà anh ta vẫn đứng ở nơi đó, hiển nhiên là còn có lời muốn nói.

Tô Thi Thi không nghĩ muốn cùng ann ta dây dưa, trực tiếp hỏi: "Hỗ phó tổng có lời cứ nói đi."

"Tô tiểu thư chẳng lẽ không muốn biết là ai muốn hại mình?" Hỗ Sĩ Minh hỏi.

Tô Thi Thi con ngươi trầm xuống, lạnh lùng nhìn sâu vào mắt anh ta, không nói gì.

Hỗ Sĩ Minh cười nói: "Cô không cần nhìn tôi như vậy, tôi là đối với cô có hứng thú, hẳn không muốn hại cô. Nhưng là tôi rất tò mò, Tô tiểu thư phải như thế nào mà đến người nhà muốn lấy mạng cô vậy?"

Tô Thi Thi hai tay buông xuống tại bên người mạnh xiết chặt thành nắm đấm, trong mắt ảm đạm cùng hận ý hỗn tạp, trong lòng phức tạp tới cực điểm.

Cô vẫn như cũ không nói gì, chờ lời nói tiếp tho của anh ta.

Hỗ Sĩ Minh nhìn đến biểu tình trên mặt của cô, khóe miệng chậm rãi câu lên, tàn nhẫn nói: "Cha ruột của cô cùng với chị gái cha khác mẹ muốn hủy đi khuôn mặt của cô, này hẳn không phải là lần đầu tiên thôi? Tô tiểu thư sống cũng thật đúng là vất vả."

Tô Thi Thi đáy lòng một trận đau đớn.

Tuy cô một mực thôi miên chính mình, không muốn tin chuyện kia thật sự là do Đoàn Chấn Ba cùng Đoàn Ngọc Tường làm.

Nhưng mà hiện tại chân tướng từ miệng một người không quen biết nói ra, thật đúng là cực kỳ châm chọc.

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, ngẩng đầu mặt không chút thay đổi nhìn người đàn ông đáng hận trước mắt này.

"Xin hỏi anh có chứng cớ sao?" Tô Thi Thi lạnh giọng hỏi.

Hỗ Sĩ Minh sửng sốt, anh ta cũng đã lường trước phản ứng của Tô Thi Thi, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới cô có thể nói ra một câu như thế.

Tô Thi Thi nghiêm túc nói: "Ý của anh là kho hàng của xây dựng Minh Đỉnh bị nổ tung là do người của Đoàn gia giở trò quỷ, như vậy xin hỏi anh có chứng cớ sao?"

"Có chứng cớ liền trực tiếp báo án, không chứng cớ không nên ở chỗ này châm ngòi ly gián. Anh là một người đàn ông lại ở sau lưng đâm thọc xúi giục không khác gì thứ đàn bà nhiều chuyện, không thấy mất mặt sao?"

Tô Thi Thi nói xong mạnh xông tới trước mặt Hỗ Sĩ Minh, kéo cà- vạt của anh ta liền lôi ra ngoài, trong miệng như súng liên thanh không ngừng phát ra tiếng mắng chửi:

"Anh xem bộ dáng của mình đi cái loại dạng chó hình người, không đi chết đi không thì ở công ty mình ăn tạp rồi chờ chết cũng được, chạy đến công ty chúng tôi làm cái gì? Lại muốn cố ý để cho phóng viên nhìn thấy, rồi mới tuôn ra một đống chuyện xấu nữa sao."

"Người phụ nữ này cô dám…" Hỗ Sĩ Minh sắc mặt tối đen vô cùng.

"A…, tôi biết rồi, anh nghĩ muốn dựa vào chuyện xấu để nổi tiếng sao?" Tô Thi Thi cắt ngang lời nói của anh ta, quay đầu liếc anh ta một cái, "Vậy anh tại sao không trực tiếp dựa vào khuôn mặt này của anh? Tôi nghĩ nếu anh muốn nổi tiếng nhất định cực kỳ dễ dàng!"Hỗ Sĩ Minh cho tới bây giờ không bao giờ phải qua loại đối xử này, còn không có phản ứng kịp, đã bị Tô Thi Thi dắt cà- vạt treo lên cửa.

Tô Thi Thi mạnh đẩy anh ta ra ngoài, hướng anh ta lộ ra một cái nụ cười vô cùng sáng lạn: "Tiểu bạch kiểm, tạm biệt!"

Hừ, người của Đoàn gia đối với cô nhẫn tâm, cô đúng là rất tđau lòng. Nhưng mà cũng không tới phiên một người ngoài như anh ta ở trong này khoa tay múa chân! Chuyện của gia đình cô thì để chính bản thân cô giải quyết, sẽ không để cho người khác chế giễu như vậy!

"Ầm!" Cửa phòng họp mạnh đóng loại, ngắn cách ánh mắt chấn kinh của Hỗ Sĩ Minh.

"Tô Thi Thi, cô… Cô khá lắm!"

Hỗ Sĩ Minh thật sự tức đến nỗi không nói nên lời. Anh ta lớn như thế này, còn không có gặp qua người phụ nữ nào như vậy.

Có lúc nhìn yếu ớt giống búp bê pha lê có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào, nhưng mà lá gan lớn đến nổi quả thực vô pháp vô thiên rồi!

Bùi Dịch, anh thật đúng là đem cô ấy cưng chiều đến không biết trời cao đất rộng rồi!

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt tối đen một mảnh.

" tiểu bạch kiểm "? Dựa vào khuôn mặt nổi tiếng? Châm ngòi ly gián?

Từ trước đến nay Hỗ tổng anh chưa từng ghi hận những chuyện như thế này, tức giận đến sắc mặt âm trầm.

“Tô Thi Thi, tôi triệt để nhớ kỹ cô rồi!” Hỗ Sĩ Minh ánh mắt ngầm u ám thêm, xoay người lạnh lùng đi ra ngoài.

Bên cạnh đang muốn đi đến tìm hiểu tình hình Đổng Tiêu Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

“Quá khủng bố rồi! Không biết Tô Thi Thi ở bên trong thế nào, sẽ không bị ức hiếp chứ?”

Trong văn phòng Tổng giám đốc tầng 20, Tần Phong trợn mắt há hốc mồm mà nhìn màn hình máy tính. Mang theo điếu thuốc trên ngón tay, đến khi điếu thuốc kia cháy đến ngón tay làm đau đớn, anh mới tỉnh lại.

“Cô bé này thật đáng sợ quá rồi! Tôi nói Bùi Dịch, cậu liền là cưng chiều em ấy như thế sao? Anh ta cũng không chỉ là một vị phó tổng vô dụng, Hỗ Sĩ Minh vừa rồi mặt đều đen rồi.”

Cũng dám níu chặt hỗ sĩ minh cà- vạt đem anh ta ném ra phòng họp, lại còn mắng anh ta là “ tiểu bạch kiểm “, dựa vào khuôn mặt nổi tiếng, đàn bà nhiều chuyện…

Tần Phong quả thực không dám nghĩ tiếp.

Bùi Dịch môi mỏng khẽ nhếch lên, nhưng mà trên mặt biểu tình so với lúc trước dịu đi rất nhiều, trong mắt ý cười như có như không.

“Cậu vẫn còn cười được?” Tần Phong nhìn đến biểu tình của Bùi Dịch, vẻ mặt rùng mình, nghiêm túc nói, “Này cũng không phải là đùa giỡn, cậu cũng không phải không biết Hỗ Sĩ Minh kia là cái loại người gì. Thi Thi làm như vậy, sẽ chỉ làm anh ta đối em ấy càng ngày càng cảm thấy hứng thú.”

Bùi Dịch sắc mặt trầm tiếp xuống.

Tần Phong biết anh không muốn nghe, nhưng vẫn có chút nhắc nhở anh.“Hỗ Sĩ Minh lấy thân phận phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh để xuất hiện, đến người trong công ty anh ta cũng không biết danh tính thật sự của vị phó tổng này, muốn nói anh ta là muốn mai danh ẩn tích, hay là đang muốn chơi đùa thì không ai rõ.”

“Người như vậy chúng ta hoàn toàn không nắm bắt được tâm tư. Hiện tại anh ta lại để mắt đến chúng ta. Anh ta gần đây thường xuyên ta tay, nói không chừng sớm liền biết cậu chính là tổng giám đốc của Xây dựng Tiệp Khắc. Chúng ta trước tiên chuẩn bị sẵn sàng thì tốt hơn.”

“Chơi trò mèo vờn chuột sao, anh ta nghĩ muốn chơi đùaw chúng ta liền chơi cùng anh ta vậy.” Bùi Dịch con ngươi hiện lên tia tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Hỗ Sĩ Minh có chiêu, anh đương nhiên cũng còn có con bài chưa lật!

Dám theo đuổi người phụ ữ của anh, anh sẽ cho anh ta biết cái gì là mất nhiều hơn được!

Tần Phong vừa quay đầu liền nhìn đến nụ cười quỷ dị trên mặtBùi Dịch, chỉ cảm thấy đáy lòng thấy lạnh cả người, lắc đầu nói: “Hai người các người đều là không bình thường, tự giết lẫn nhau thôi!”

“Bất quá…” Anh lời nói xoay chuyển, “Thi Thi đúng là đồng ý cùng anh ta hẹn hò…”

Anh nói chưa dứt lời, Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Nếu không phải thấy Tần Phong mấy ngày nay bởi vì Tô Thi Thi nói bậy tâm tình phiền muộn, đem văn phòng đều đã di chuyển đến nơi này của anh, anh đã sớm đem thằng bạn thân này ném đi ra ngoài.

Đúng lúc này, di độngBùi Dịch vang lên.

“Là Thi Thi, sao cậu không tiếp đi?” Tần Phong thấy anh không nhận điện thoại, đi tới nhìn thoáng qua, vui sướng khi người gặp họa nói.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, mặt không chút thay đổi nhấc máy, đầu bên kia điện thoại lập tức vang lên giọng nói của Tô Thi Thi.

“Anh hiện tại có tiện hay không?” Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch không nói chuyện, chờ cô nói tiếp.

Trong phòng họp tầng 15, Tô Thi Thi nắm điện thoại, trong lòng có chút nghi hoặc.

Sao lại có cảm giác hơi thở của Bùi Dịch có phần thấp?

Cô nhớ lại tâm sự của mình, cũng không nghĩ gì nhiều nữa, vừa nhỏ giọng hỏi một câu: "Tôi nghĩ muốn nói cho anh biết một chuyện không tốt lắm, nhưng anh trước tiên phải đảm bảo, không được tức giận có được hay không?"

Bùi Dịch tay nắm di động thêm căng thẳng, sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn.

"Cái kia… Thực lực hiện tại của anh so với vị Hỗ phó tổng kia, người nào lợi hại hơn?" Tô Thi Thi nói xong, cắn răng một cái, tiếp tục nói tiếp.

"Anh cứ nói thực ra đi, tôi quyết định cùng anh ta trao đổi điều kiện rồi. Nhưng mà người kia quá âm hiểm, tôi khẳng định không phải là đối thủ của anh ta…"

"Có tôi, không cần sợ." Đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

"Tôi đây an tâm." Tô Thi Thi lông mao lập tức nằm yên rồi.

Bùi Dịch nhìn màn hình theo dõi, chỉ thấy hình ảnh cô gái nhỏ của của mình cười đến nỗi y như con mèo ăn vụng.

Khóe miệng của anh kìm lòng không đậu cong lên, trong lòng phiền não trong phút chốc tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Tôi thật là có mắt như mù…" Tần Phong ở bên cạnh kêu rên, hai cái người này ân ân ái ái chả coi ai ra gì

"Thi Thi à, em thật tốt quá mà, cơ hội tốt như vậy có thể ngược Bùi Dịch một hồi, vậy mà cứ như vậy bỏ lỡ rồi!"

Cùng Bùi Dịch nói chuyện điện thoại xong, Tần Phong tiến đến trước mặt anh, như có chút chỉ chỉ nói: "Em ấy còn không biết cậu mỗi ngày trốn ở trong phòng làm việc nhìn lén em ấy đi? Dựa vào tính cách của em ấy, biết rõ nhất định sẽ xù lông…"

"Cút!" Bùi Dịch đóng máy tính lại, sắc mặt trầm trầm.

Vấn đề này - - quả thật có chút khó làm.

Mà Tô Thi Thi cũng không biết trong lòng bọn họ những thứ xoắn xuýt này.

Cô đạt được sự hỗ trợ của Bùi Dịch, trong lòng yên ổn rất nhiều, liền đi ra khỏi phòng họp, liền đối với các thành viên trong tổ mình tuyên bố công trình kia đúng hạn tiến hành.

"Cô được vật liệu cách âm rồi hả?" Khúc Hồng Mai trốn ở trong góc nghe được lời Tô Thi Thi nói, tức giận cực kỳ.

Cô ta nghĩ nghĩ, vụng trộm đi đến văn phòng Đoàn Ngọc Tường.

Muốn bệnh rồi, thiệt ko vui, mai lại phải đi họp nữa, ko có vui:((

Thời tiết Sài Gòn thất thường quá, khiến người ta càng thêm bực bội hà.

192. Chương 192

"Đoàn tổng giám."

Khúc Hồng Mai khẽ gõ cửa, có chút thập thò đứng ở cửa, chờ Đoàn Ngọc Tường cho phép cô ta đi vào.

Lần trước đi vào chọc Đoàn Ngọc Tường không vui, cô ta đến bây giờ còn có chút lo lắng.

"Có chuyện gì?" Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu thấy là Khúc Hồng Mai, liền nhướng mày.

Cô ta buổi sáng bị Tô Thi Thi hành hạ hiện tại toàn thân đều đã đau nhức, lại còn bị mất mặt đến như vậy, tâm tình cực kỳ không tốt rồi, đương nhiên không có sắc mặt hoà nhã.

Khúc Hồng Mai âm thầm cắn răng.

Nếu không phải hiện tại chỉ có Đoàn Ngọc Tường mới phá được Tô Thi Thi, hai người lại cùng phe, cô ta còn lâu mới chạy đến nơi này để bị khinh bỉ.

Cô ta nhìn bên ngoài một phen, đóng cửa lại, đi tới nhỏ giọng nói: "Tô Thi Thi tìm được vật liệu cách âm rồi."

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Tường mạnh ngẩng đầu, "Cô chắc chứ?"

"Tôi chắc chắc, cô ấy đã nói với mọi người dựa theo kế hoạch tiến hành thi công, nói vật liệu cách âm hai ngày nữa sẽ có." Khúc Hồng Mai tức giận bất bình nói.

"Lúc nãy Hỗ phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh đã tới một chuyến, cô ấy lúc đi vào vẫn mày chau mặt ủ, lúc đi ra thì đã ý cười đầy mặt, chuyện này phỏng chừng cùng xây dựng Minh Đỉnh có quan hệ."

Đoàn Ngọc Tường mâu sắc trầm trầm, có vẻ đăm chiêu nói: "Sư huynh của Tô Thi Thi hiện tại là Thiết Kế Sư cao cấp của xây dựng Minh Đỉnh, nghe nói vị Hỗ phó tổng kia còn đang theo đuổi Tô Thi Thi, vật liệu thật sự có thể là…"

"Cô đi chú ý mọi động tĩnh của Tô Thi Thi, có cái chuyện gì lập tức tới nói cho tôi biết." Đoàn Ngọc Tường nói.

"Được, tôi biết rõ." Khúc Hồng Mai trong lòng mừng thầm.

Chỉ cần cô ta còn có giá trị lợi dụng, Đoàn Ngọc Tường liền đều không mặc kệ cô ta.

"Hừ, Tô Thi Thi, trước đem cái thứ chướng mắt như cô giải quyết rồi tính tiếp."

Khúc Hồng Mai bóp bóp nắm tay, nghĩ tới Tô Thi Thi, trong lòng vẫn lại là tức giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Từ khi cô gái này tới đây, để cho cô ta ba phen mấy bận mất mặt, hiện tại ngay cả tổ trưởng Tôn, người mà cô ta thích đến mắt cũng không liếc nhìn cô ta một cái…

"Tôi sẽ không bỏ qua cho cô." Khúc Hồng Mai vừa đi, vừa nghĩ muốn như thế nào đi tìm hiểu tình huống.

Đang lúc cô ta vắt hết óc nghĩ biện pháp, Tô Thi Thi lại chủ động đến tìm cô rồi.

"Cô có rảnh không?" Tô Thi Thi cười hì hì nhìn Khúc Hồng Mai, "Tôi nghĩ muốn mời cô giúp một chuyện."

Khúc Hồng Mai cảnh giác nhìn cô: "Cô muốn làm cái gì?"

Tô Thi Thi nhìn nhìn bốn phía, giống như là sợ bị người khác nhìn thấy vậy, nhỏ giọng nói: "Tôi nghe nói cô rất giỏi tra tư liệu, đặc biệt lợi hại, tôi nghĩ muốn nhờ cô giúp tôi tra tư liệu của xây dựng Minh Đỉnh một chút, có thể chứ?""Xây dựng Minh Đỉnh?" Khúc Hồng Mai mi mắt sáng lên, thăm dò hỏi han, "Tôi nghe nói các người vật liệu cách âm đã tìm được rồi, là xây dựng Minh Đỉnh à?"

"Cái này…" Tô Thi Thi do dự nói, "Bây giờ không tiện lộ ra. Chuyện điều tra tư liệu…"

"Tôi sẽ giúp cô tìm hiểu." Khúc Hồng Mai lập tức đồng ý.

Tô Thi Thi càng ra vẻ thần bí như thế này, trong lòng cô ta càng là khả nghi.

"Hừ, nhất định là vị Hỗ phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh đưa tài liệu, còn muốn che dấu cái gì chứ?" Khúc Hồng Mai trong lòng tràn đầy khinh thường.

Cô ta còn đang lo không cách nào biết Tô Thi Thi tính toán thế này, hiện tại vừa lúc mượn cớ giúp cô tra tư liệu xò xét một phen.

"Vậy cám ơn cô trước rồi." Tô Thi Thi hướng cô ta cảm kích cười cười, lúc vừa xoay người, trên mặt tươi cười từ từ biến mất.

Cô không đoán sai mà nói, Khúc Hồng Mai vừa mới từ trong văn phòng Đoàn Ngọc Tường đi ra.

"Các người nếu đã rảnh rỗi như vậy, tìm chút chuyện cho các người làm thôi." Tô Thi Thi híp mắt.

Cô không chủ động ra tay, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho cô, vậy sao không để cho cô nắm chắc quyền chủ động!

Bên này, Khúc Hồng Mai thấy Tô Thi Thi vừa đi khỏi, lập tức đem chuyện này báo cáo nhanh cho Đoàn Ngọc Tường.

"Tư liệu tôi sẽ phụ trách, cô đừng bứt dây động rừng." Đoàn Ngọc Tường trả lời.

Xây dựng Minh Đỉnh là một công ty con của Hỗ gia, không rõ bối cảnh công ty. Nếu như tùy tiện đi thăm dò tư liệu, rất nhanh cũng sẽ bị bọn họ phát hiện. Đoàn Ngọc Tường chỉ có thể thông qua con đường đặc biệt tự mình điều tra.

Khúc Hồng Mai đúng là cũng biết rõ điểm này, mới đem điều này nói ra, đem chuyện khó khăn này đá qua cho Đoàn Ngọc Tường.

Tối hôm đó, Tô Thi Thi biết được Đoàn Ngọc Tường phải ở lại công ty tăng ca

Nếu không phải buổi tối Bùi Dịch đặc biệt nhiệt tình, cô thật muốn đến công ty "do thám".

Ngày hôm sau, như cũ phải đi đến nhà chính luyện yô-ga.

Kỹ thuật căn bản của Tô Thi Thi vốn không tệ, thời gian này lại thường xuyên luyện tập, khí sắc so với trước đây càng tốt hơn rồi.

Lúc cô muốn đi ra cửa, Bùi Dịch giữ chặt tay cô, nhìn chằm chằm thân thể của cô một hồi, nói: "Tôi nghe nói có một loại gọi là yô-ga tình yêu."

Tô Thi Thi không nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Đúng vậy, hiện tại luyện tập hình thể rất phát triển, yô-ga cũng so với trước đây phát triển hơn nhiều. Rất nhiều người yêu nhau cùng luyện tập yô-ga."

"Uh'm." Bùi Dịch gật gật đầu, xoay người đi vào trong.

Tô Thi Thi giật mình, trong đầu rất nhanh hiện lên một cái ý nghĩa trong đầu, phản xạ có điều kiện túm chặt cổ tay anh: "Anh hẳn không phải là muốn…"

Người đàn ông này hẳn không phải là muốn đòi cùng cô đi tập luyện chứ?

Tô Thi Thi chỉ cần suy nghĩ đến cái tình cảnh kia, trên người da gà đều phải dâng lên rồi.Tuyệt đối không được!

Bùi Dịch chỉ là nhìn cô luyện yô-ga ánh mắt đã quỷ dị đến thế rồi. Nếu để cho anh cùng cô tập luyện…

Tô Thi Thi hoàn toàn không dám nghĩ nữa.

Bùi Dịch đứng lại, nhàn nhạt nhìn cô: "Tôi cho em một ý tưởng."

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh: "Là ý tưởng đen tối gì nữa?"

Bùi Dịch nhếch môi, tiến lên một bước, ôm lấy eo của cô, như có như không nói: "Tôi nghĩ mẹ tôi khẳng định sẽ ngại ngùng khi thấy nhìn hai chúng ta cùng nhau luyện tập động tác yô-ga tình yêu."

"Cho nên…"

"Cho nên, em có thể cùng tôi ở trong biệt thự luyện tập."

"Cái kia… Tôi đến trễ mẹ anh nhất định sẽ tức giận, tôi đi trước!" Tô Thi Thi sợ hãi liền chạy biến.

Xong đời, cô phải làm như thế nào để cho người đàn ông này bỏ đi cái ý nghĩ kia chứ? Yô-ga tình yêu gì chứ, quá khủng bố rồi!

Cô cũng không có ý định nâng cục đá đập chân mình đâu nha? Lúc trước sao lại muốn Đoàn Ngọc Tường cùng luyện tập yô-ga chứ? Hiện tại tốt rồi, đào hố đem chính mình cho chôn rồi!

Tô Thi Thi quả thực khóc không ra nước mắt, đúng là lúc cô đang đi đến nhà chính, nhìn đến người đang ngáp ngắn ngáp dài, hai con mắt như gấu mèo đang đến luyện tập yô-ga Đoàn Ngọc Tường khi đó, tâm tình nháy mắt thì tốt lên rồi.

"Đại tiểu thư tối hôm qua ngủ không ngon sao?" Tô Thi Thi đánh giá Đoàn Ngọc Tường, cực kỳ thân thiết hỏi han.

"Không liên quan tới cô."

Đoàn Ngọc Tường khẩn trương lui về sau một bước.

Hiện tại Tô Thi Thi chỉ cần một nói chuyện với cô ta, thần kinh cô ta liền khẩn trương, sợ cô lại âm thầm trêu cợt mình.

"Nhìn cô mệt như thế, nếu không hôm nay nghỉ 1 bữa đi, bản thân tôi tự luyện tập là được rồi." Tô Thi Thi cực kỳ thành tâm nói.

"Không cần…" Đoàn Ngọc Tường còn chưa nói xong, liền nhịn không được ngáp một cái, muốn nói chuyện, lại là ngáp một cái, hoàn toàn dừng lại không được.

Cô ta từ nhỏ đến lớn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, tối hôm qua một đêm không ngủ, sáng nay sợ Nhậm Tiểu Vi tức giận lại chạy trở về luyện tập yô-ga, lúc này thật sự khốn khổ muốn chết.

"Tường Tường." Đứng ở phía xa Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy dáng vẻ của Đoàn Ngọc Tường như vậy, mày nhíu lại càng ngày càng chặt, không mang theo cảm tình nói, "Cô trở về nghỉ ngơi đi."

"Phu nhân, không cần, con không sao." Đoàn Ngọc Tường vội vàng nói.

Trở về như vậy, cô ta chẳng phải là trở về vô ích rồi sao?

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống: "Nói cô trở về thì đi về đi, đừng làm cho người ta tưởng là tôi ngược đối đãi các người."

Nhậm Tiểu Vi nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý liếc về phía giáo viên Yô-ga đang đứng ở một bên kia.

Đoàn Ngọc Tường mỗi một lần tới luyện yô-ga, đều là vẻ mặt thống khổ, giống như bị thật lớn ủy khuất vậy, bà đã sớm nhìn không được rồi.

"Con…"

Đoàn Ngọc Tường trong lòng ủy khuất cực kỳ, nhưng mà nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi giống như thật sự tức giận rồi, cô ta lại không dám phản bác, âm thầm trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

"Cái kia… Kỳ thật luyện tập yô-ga một hồi, thì con người sẽ trở nên tỉnh táo hơn." Tô Thi Thi ở phía sau bên cạnh nhỏ giọng nói.

Nhưng mà Đoàn Ngọc Tường đi quá nhanh, từ đầu liền không nghe được.

Lời cô vừa nói ra, sắc mặt Nhậm Tiểu Vi liền càng khó nhìn hơn, trong lòng đối với Đoàn Ngọc Tường đã thất vọng tới cực điểm.

Tô Thi Thi cũng là yên lặng thở dài. Cô không nghĩ tới Đoàn Ngọc Tường khiếm nhã như vậy, cứ thế bỏ chạy rồi.

Cô luyện tập yô-ga xong, sợ Bùi Dịch lại bắt cô thảo luận chuyện luyện tập yô-ga tình yêu kia, đến biệt thự cũng không trở về, trực tiếp đi đến công ty.

Đang lúc cô thấy Khúc Hồng Mai lấy ra tư liệu của xây dựng Minh Đỉnh, lông mày nhíu chặt lại, trong lòng một chút nghi hoặc càng lúc càng lớn.

Hô hô 4c rồi. Mềnh giỏi quá

193. Chương 193

"Tổng giám đốc Hỗ Sĩ Minh người đàn ông thần long kiến thủ bất kiến vĩ* ở Bắc Kinh, đến nay không người nào biết khuôn mặt thật của người này?" Tô Thi Thi nhíu mày xem phần tư liệu trước mắt này, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn.

*thần long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn.

"Liền tính xây dựng Minh Đỉnh, tổng giám đốc hành sự khiêm tốn bí ẩn đi, nhưng không đến nổi ngay cả phó tổng của bọn họ danh tính thật cũng đều đã giấu diếm luôn chứ?" Tô Thi Thi đem tư liệu lật chuyển hai lần.

Cô không nhìn lầm, vị phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh này đến nay không ai biết danh tính thật sự của anh ta.

"Khó trách mọi người chỉ gọi anh ta là Hỗ phó tổng." Tô Thi Thi chống má, trong lòng kỳ quái cực kỳ.

"Là cố ý sao?" Tô Thi Thi nhìn những thông tin về xây dựng Minh Đỉnh kia, phát hiện mặt trên pháp nhân là một vị không biết rõ danh tính.

Thật là trùng hợp, như vậy cả hai người này đều là cố làm ra vẻ huyền bí như vậy, hẳn không trùng hợp như vậy đi?

Cô đang nghĩ ngợi,tới, điện thoại vang lên.

"Hỗ điên khùng?" Cô vừa thấy màn hình biểu hiện người gọi đến, mày theo bản năng nhíu lại.

"Tô tiểu thư." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Hỗ Sĩ Minh.

Không biết làm sao nữa, thần kinh Tô Thi Thi theo bản năng cực kỳ căng thẳng.

Mỗi một lần anh ta gọi cô như vậy, luôn làm cho người ta có cảm giác sởn gai ốc.

"Hỗ phó tổng định khi nào thì đưa vậy liệu cách âm cho tôi đây?" Tô Thi Thi trấn tĩnh bản thân hỏi han.

"Tôi đã sắp xếp xong rồi, buổi sáng hôm nay có thể đến kho hàng của chúng tôi lấy hoá đơn nhận hàng." Hỗ Sĩ Minh nói xong dừng một chút, ý vị thâm trường nói, "Chuyện cô đã đồng ý với tôi đừng quên."

Tô Thi Thi cười nói: "Cái khác chờ tôi lấy được vật liệu cách âm rồi mới nói đi."

Cô nói xong không đợi Hỗ Sĩ Minh trả lời, lập tức đem điện thoại cắt đứt rồi.

Ngồi ở trên vị trí, qua một hồi lâu, Tô Thi Thi mới chậm chạp nhúc nhích

"Nha!" Cô ở trong lòng nha hô một tiếng, quay đầu đối với Ôn Ngọc nói, "Tôi muốn đi lấy vật liệu, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi."

"Đã tìm được vật liệu rồi sao?" Vốn dĩ khuôn mặt có vẻ không vui mi mắt Ôn Ngọc liền sáng lên, đứng lên nói, "Tôi cùng đi với cô."

"Cô xem cô mấy ngày nay cũng chưa nghỉ ngơi tốt, khẩn trương ở trong phòng làm việc nghỉ ngơi một hồi. Tôi đã có người giúp đỡ rồi." Tô Thi Thi nói xong đưa mắt nhìn bên ngoài, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Ôn Ngọc sờ sờ mặt mình, cô mấy ngày nay thật sự tiều tụy như vậy sao?

Cô gật gật đầu: "Tôi đây ở trong phòng làm việc chờ cô, cô nhớ chú ý an toàn."Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cười ôm chạy lại ôm ấp Ôn Ngọc: "Yên tâm, bây giờ tôi nhất định cẩn thận."

Thì ra là Ôn Ngọc là sợ một mình cô ra ngoài lại gặp chuyện không hay. Đối với vị bằng hữu mới quen không lâu này, cô từ trong lòng cảm thấy được cảm động.

"Chờ tôi trở lại đem cho cô một bất ngờ lớn." Tô Thi Thi hướng Ôn Ngọc thần bí cười cười, cầm lấy túi xách liền ra khỏi văn phòng.

"Ai ôi!" Ngoài cửa nghe lén Khúc Hồng Mai không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên mở cửa, không nghĩ qua là cùng cô đụng đầu vào nhau. Cô ta băng bó đầu, đau đến nỗi mặt đều nhanh mặt nhăn lại.

"Khúc tiền bối?" Tô Thi Thi sửng sốt. May mắn cô vừa rồi lấy túi xách chắn ở phía trước, bằng không bị va chạm, người chịu đau liền là cô rồi.

"Thi Thi… Cô muốn ra ngoài sao?" Khúc Hồng Mai đứng thẳng người, thấy Tô Thi Thi cầm túi xách, lập tức thay một bộ mặt tươi cười.

Trong mắt cô ta đều là nóng vội, hận không thể liền trực tiếp hỏi cô có phải hay không muốn đi lấy vật liệu.

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, cười tít mắt nói: "Đúng vậy, muốn đi lấy chứng từ phê duyệt để lấy vật liệu cách âm."

"Thật vậy sao?" Khúc Hồng Mai thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, ý thức được chính mình phản ứng quá mức, vội vàng điều chỉnh một phen biểu tình trên mặt, làm bộ bình tĩnh nói, "Vậy chúc mừng cô rồi."

"Chuyện này nói cho cùng là nhờ Khúc tiền bối ngày hôm qua giúp tôi." Tô Thi Thi cười nhạt, "Cô giúp tôi tra tư liệu của xây dựng Minh Đỉnh kia thật sự phi thường giúp ích, bằng không tôi hôm nay còn không dám đi lấy hoá đơn nhận hàng."

"Vậy là tốt rồi." Khúc Hồng Mai tươi cười có chút xấu hổ.

Những cái tài liệu này đều là Đoàn Ngọc Tường tra ra, cô ta thực tế bất quá chỉ là làm người trung gian mà thôi. Nhưng cô ta còn lâu mới nói cho Tô Thi Thi biết, loại này công lao này đương nhiên là của chính mình rồi.

"Có thể đến giúp được cô thì tốt rồi." Khúc Hồng Mai cười nói, "Nếu như cô đi lấy hoá đơn nhận hàng cần người giúp đỡ, có thể tìm tôi."

"Vậy thì đa tạ Khúc tiền bối rồi." Tô Thi Thi như là đang chờ cô ta nói như vậy, lập tức liền đồng ý.

"A?" Lần này đến phiên Khúc Hồng Mai không thể tin được, "Cô thật sự để cho tôi đi hỗ trợ sao?"

Tô Thi Thi vẻ mặt khẩn thiết nói: "Tiền bối, cô kinh nghiệm so với tôi phong phú, có cô giúp sẽ nhanh chóng lấy được hóa đơn hơn, cô thật sự lập được công lớn nha. Tôi trước ở trong này cám ơn cô."

"A…, không cần khách khí." Khúc Hồng Mai bị Tô Thi Thi khen tặng cái đuôi đều nhanh mọc ra như mấy con chó được chủ khen quoe ngẩy cái đuôi vậy.

Tuy trong lòng cô ta cực kì nghi hoặc, không biết Tô Thi Thi tại sao thái độ đột nhiên thay đổi lớn như vậy, đúng là - -

"Mặc kệ, trước đi xem tình hình rồi tính tiếp." Khúc Hồng Mai trong lòng tự nói với chính mình.

Nếu để cho Tô Thi Thi bọn họ thuận lợi lấy được vật liệu cách âm, đến lúc đó cô ta ở chỗ Đoàn Ngọc Tường bên kia liền càng không dễ nói chuyện rồi."Cô chờ tôi, tôi đi chuẩn bị một chút liền đến." Khúc Hồng Mai nói xong tiện hướng tới vị trí công tác của chính mình đi đến

"Thi Thi, cô…" Bên cạnh, nhìn đến này toàn bộ cảnh này Đổng Tiêu Tiêu đi tới, khó hiểu nhìn Tô Thi Thi, "Cô không biết cô ta đã làm những chuyện gì với chúng ta à? Sao lại…"

Tô Thi Thi hướng về phía Đổng Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn nháy mắt ra hiệu, cười xoay người hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Đổng Tiêu Tiêu sửng sốt, khóe miệng chậm rãi cong lên, quay đầu khinh thường đưa mắt nhìn Khúc Hồng Mai ở bên kia vội vàng dọn dẹp đồ vào túi xách.

"Ngu ngốc." Cô đã nói cô tin chắc Tô Thi Thi sẽ không giống những người khác cuối đầu trước thế lực ác! Thật không biết muốn làm sao chỉnh Khúc Hồng Mai nha!

Tô Thi Thi lúc xuống đến cổng công ty, chú Lý đã lái xe đậu ở bên ngoài, hôm nay đổi một chiếc xe mới

Một chiếc Bentley màu đen, trầm ổn nhưng đầy khí phách, lại mang theo một cỗ khí tức sắc bén.

"Thực bá đạo! Không phải nói bản thân tự đi là được sao?" Tô Thi Thi thì thầm một tiếng trong lòng, mở cửa xe đang muốn đi vào, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Một người đàn ông mặc toàn thân tây trang cắt may tỉ mỉ màu xám nhạt đang ngồi ở đó, ngay cả tư thế ngồi đều đã cao ngất suất khí như vậy.

Tô Thi Thi cảm giác chính mình bị khí thế của anh làm mù rồi, trừng mắt nhìn Bùi Dịch, cả nửa ngày mới kìm nén ra một câu: "Không thèm mang theo kẻ hẹp hòi như anh!"

Khi cô nói chuyện, thân thể nhanh chóng thối lui ra ngoài, ầm đóng cửa xe lại.

Trước nói thì hay lắm, muốn chính cô tự đi đến kho hàng lấy hoá đơn nhận hàng. Nhưng mà người đàn ông bụng dạ hẹp hòi này vậy mà thâm độc ngồi ở trong xe chờ cô!

"Anh cũng thật quá rảnh rỗi rồi!" Tô Thi Thi cực kỳ buồn bực, cô tại sao lại cảm thấy được người đàn ông này giống như là muốn đi bắt kẻ thông dâm vậy nè!

Câu quay đầu lườm đến theo Khúc Hồng Mai từ trong Cao ốc đang đi ra, khóe miệng nhếch lên, đối với cô ta vẫy tay: "Ngồi xe của tôi đi."

Bên trong xe, ý cười trên khóe miệng của ngừoi đàn ông liền biến mất, sắc mặt tối đen một mảnh.

Khúc Hồng Mai giương mắt nhìn đến chiếc xe Bentley màu đen kia, đáy mắt hiện lên quét xuống kinh diễm.

Cô ta lớn thế này còn chưa từng được ngồi qua loại xe nào xoa hoa như vậy, đương nhiên không nỡ bỏ qua, chỉ là trong lòng ghen tị cực kỳ.

Dựa vào cái gì Tô Thi Thi có thể ngồi loại xe này? Còn không phải dựa vào Bùi Dịch à!

Tô Thi Thi ân cần mở cửa xe, đối với Khúc Hồng Mai vẫy tay: "Mau lên đây, thời gian muốn không còn kịp rồi."

Khúc Hồng Mai cực kỳ vui mừng, khẩn trương chạy tới.

Mà khi cô ta một chân vượt qua bước vào trong xe, cả người như gặp phải sét đánh vậy, đứng yên ngay tại chỗ.

"Bùi… Bùi tổng?" Khúc Hồng Mai hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi. Nhưng mà cái người đàn ông ngồi ở ngồi ở đó sắc mặt âm trầm không phải Bùi Dịch thì là ai?

"Khúc tiền bối, xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi cười giống như hồ ly chiếm được lợi ích rất lớn vậy, sau đó ở bên cạnh ra sức đẩy, trực tiếp đem Khúc Hồng mai đẩy mạnh vào bên trong xe. Chính mình đi theo lên xe, phịch một tiếng đóng cửa lại.

"Thi Thi, nếu không tôi…" Khúc Hồng Mai sợ tới mức liên nói đều nói không hoàn chỉnh rồi.:(. *) =

Cô ta cảm giác được khoảnh khắc cô ta bước qua vào trong chiếc xe này, giống như là bước vào một cái ghế băng, toàn thân lạnh thấu xương.

Khí thế trên người Bùi Dịch thật sự là quá khủng bố rồi, cô ta đến nhìn cũng không dám nhìn, lại càng không dám xuống xe.

Tô Thi Thi ngồi vào Bùi Dịch bên cạnh, lôi kéo Khúc Hồng Mai ngồi xuống bên cạnh mình, quay đầu khiêu khích nhìn Bùi Dịch.

Cho anh bỏ cái thói lòng dạ hẹp hòi!

Bùi Dịch hai mắt nguy hiểm nhíu lại.

"Người phụ nữ này, em thật quá to gan rồi! Chết tiệt, đợi đem cái người phụ nữ kỳ đàn kia đuổi xuống xe, anh muốn cho lái xe lập tức đem ghế ngồi đều đổi đi hết!

Không được, trực tiếp đổi xe luôn!

Chào cả nhà buổi sáng

194. Chương 194

Tô Thi Thi tuyệt đối hối hận rồi.

Cùng Bùi Dịch đấu, cô từ đầu liền không thắng nổi, chỉ tự hành hạ mình thôi!

Hiện tại tốt rồi, trên người anh không ngừng phát ra lãnh khí, cô như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Bất quá xem đến bên cạnh Khúc Hồng Mai cúi đầu, bộ dáng đến thở cũng không dám thở mạnh, trong lòng cô ít nhiều thoải mái một chút.

Không phải vu cáo hãm hại nói cô bên người giàu có sao? Cô trái lại muốn cho cô ta xem xem, người giàu có này tới cùng có dễ hầu hạ hay không!

May mà xây dựng Tiệp Khắc cách xây dựng Minh Đỉnh chỉ có hơn 10 phút đi xe, rất nhanh liền đến rồi.

Lúc Khúc Hồng Mai xuống xe, cả người giống như bị hạ đường huyết vậy, không còn chút khí thế. Cô ta chưa từng phát hiện cùng Bùi Dịch tiếp xúc gần gũi chính là khủng bố như vậy!

Tô Thi Thi cũng không tốt hơn chỗ nào, lúc xuống xe vụng trộm lườm Bùi Dịch một cái.

Mà người đàn ông này, sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, tuy nhiên trên mặt nhìn không ra cảm xúc, nhưng mà Tô Thi Thi biết, anh thật sự tức giận rồi

Được, lần này thật sự tìm đường chết rồi.

"Tôi lần sau không dám nữa." Tô Thi Thi chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, mặt trầm xuống nâng bước đi vào trong.

"Bùi tiên sinh, anh nên rộng lượng một chút, đừng giống như đàn bà…"

Tô Thi Thi còn chưa nói xong, Bùi Dịch liền quay đầu nhìn qua, dơ tay nắm cằm của cô, như có như không nói: "Đàn bà?"

"Tôi… Sai rồi." Tô Thi Thi sợ làm cho người khác chú ý, khẩn trương hướng bên cạnh anh nhích lại gần, làm bộ như thân mật, nhưng mà giọng nói lại nghiến răng nghiến lợi, "Nói đi, anh như thế nào mới có thể nguôi giận?"

"Đêm nay đổi tư thế." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Anhi…" Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống.

"Sao vậy?" Bùi Dịch nguy hiểm nhìn chằm chằm cô.

Tô Thi Thi lập tức ha ha cười gượng: "Chú à, tùy người định đoạt."

"Vốn là như vậy rồi." Bùi Dịch mãn ý buông cô ra, thuận tay đem cô ôm vào trong ngực, nâng bước đi vào phía trong.

Khúc Hồng Mai đi theo phía sau bọn họ, trong lòng ghen tị muốn chết.

Dựa vào cái gì Tô Thi Thi số mệnh tốt như vậy, cũng là phụ nữ, trong mắt Bùi Dịch cũng chỉ có cô!

"Không đúng, cô hình như là tiểu thư Đoàn gia…" Khúc Hồng Mai ánh mắt tối sầm lại, nói vậy không phải là chú của Tô Thi Thi à!

Hiện tại thân phận của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cũng sớm đã lộ ra ngoài, Khúc Hồng Mai tự nhiên cho rằng Tô Thi Thi là vìthân phận tiểu thư Đoàn gia mới có thể để cho Bùi Dịch đối với cô xem trọng nhiều hơn.

Nhưng trong lòng cô ta nghĩ gì, Tô Thi Thi một chút đều không quan tâm.

Hỗ Sĩ Minh đã sớm phái người ở bên ngoài chờ, thấy Tô Thi Thi bọn họ đến liền đến đón đưa bọn đi đến kho hàng.Tới nơi này lần nữa, Tô Thi Thi trong lòng lại vẫn là có chút thổn thức không thôi.

Lần trước nổ mạnh cô trong lòng vẫn còn sợ hãi, không biết bây giờ…

"Không có việc gì." Bùi Dịch cầm tay cô, ôm cô đi về phía trước.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp. Có anh ở đây, giống như thật sự không sợ cái gì nữa rồi.

"Tô tiểu thư, vật liệu các vị cần ở kho hàng số 3." Đến tiếp khách là trợ lý phó tổng đang đưa bọn họ đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua chỗ kho hàng bị nổ mạnh lần trước, bước chân Tô Thi Thi đột nhiên dừng lại, lặng lẽ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Trong thời gian ngắn như vậy, xây dựng Minh Đỉnh vậy mà lại lần nữa dựng nên một tòa nhà chứa hàng giống như cũ, thật đúng là thần tốc!

"Tô tiểu thư, Bùi tiên sinh, mời đi bên này." Trợ lý phó tổng thấy Tô Thi Thi dừng lại không đi, lập tức khẩn trương nói.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, cúi đầu có chút không được tự nhiên sờ sờ cái mũi.

Cô cùng Bùi Dịch phỏng chừng đã sớm bị liệt vào sổ đen của bọn họ, cũng khó trách vị trợ lý này khẩn trương như vậy.

"Tô tiểu thư, Hỗ phó tổng điện thoại." trước cửa kho hàng số 3, trợ lý phó tổng lấy di động đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, cực kỳ cung tất kính đưa điện thoại cho cô.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, chỉ thấy anh đã đen mặt, khí thế cực kỳ khủng bố.

Tô Thi Thi ngầm thở dài, nhận lấy di động, đưa tới bên tai "Alo" một tiếng.

"Tô tiểu thư đừng quên ước định của chúng ta." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói không rõ cảm xúc của Hỗ Sĩ Minh.

"Đương nhiên." Tô Thi Thi không quan tâm đáp lại.

"Tôi hi vọng tôi cùng Tô tiểu thư hẹn hò không cần xuất hiện người thứ ba." Hỗ Sĩ Minh cũng có ngụ ý nói.

Tô Thi Thi nhếch môi, không sợ chết trả lời: "Có bản lĩnh anh tự nói với anh ấy đi? Không có bản lĩnh thì không nên ở chỗ này châm ngòi ly gián."

Cô nói xong bốp một phen liền cúp điện thoại.

Trong văn phòng phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh, Hỗ Sĩ Minh chấn kinh nhìn chăm chú màn hình điện thoại di động đang hiệ thị bốn chữ "trò chuyện kết thúc".

Cái người phụ nữ chết tiệt này vậy mà lại dám cúp điện thoại của anh ta, mà còn ở nơi đó nói móc anh ta!

"Tô Thi Thi, cô thật là giỏi lắm!" Hỗ Sĩ Minh giờ phút này giống như là một con sư tử nguy hiểm, toàn thân tản ra lãnh ý.

"Hí…" trước cổng kho hàng số 3, Tô Thi Thi đột nhiên cảm thấy được có chút lạnh, kìm lòng không đậu hướng về phía Bùi Dịch đang đứng ở bên cạnh nhích lại gần.

Đối với sự ỷ lại của cô gái nhỏ này, Bùi Dịch hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ, lạnh nhạt ôm cô hướng vào trong kho hàng đi đến.Phía sau, vị trợ lý phó tổng cùng Khúc Hồng Mai vội vã đuổi theo.

"Chậc chậc…" Tô Thi Thi đến chỗ trong kho hàng, đang nhìn đến rực rỡ muôn màu vật liệu kiến trúc khi đó, mi mắt liền nheo lại, cười đến giống Tiểu Hồ Ly trộm được bảo ngọc tu luyện ngàn năm vậy.

"Hỗ điên khừng thật đúng là rất yên tâm. Anh ta là chắc chắn tôi không dám quỵt nợ phải không?"

"Vui vậy sao?" Bùi Dịch cúi đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô gái nhỏ của anh trong lòng suy nghĩ cái gì, anh tự nhiên nhìn ra được tới.

Tô Thi Thi mạnh gật đầu.

Trong kho hàng này đều là vật liệu bảo vệ môi trường cực kỳ tốt, rất nhiều thứ có tiền mà không chắc đã mua được vật liệu đặc biệt tốt như vậy. Tô Thi Thi thích thú nhìn thật lâu, không nghĩ tới ở trong này lại thấy được nhiều như vậy!

Đương nhiên thích rồi!

Bùi Dịch nhếch môi, nhàn nhạt nói: "Thích liền đem toàn bộ di chuyển đi."

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười cứng đờ.

Ông chú của tôi ơi, anh nghĩ đây là kho hàng của nhà mình chắc!

"Tôi mua được." Bùi Dịch phun ra ba chữ.

Tô Thi Thi lập tức liền vui vẻ!

Cường hào, anh thắng rồi!

Tô Thi Thi khẩn trương lấy điện thoại ra thúc giục công nhân đến đây chuyển vật liệu đi.

Bên cạnh, trợ lý Hỗ Sĩ Minh tròng mắt đều trừng to đến nỗi muốn rớt ra luôn rồi.

Anh ta không nghe lầm chứ? Hai vị này thật đúng là xem nơi này là kho hàng nhà mình rồi!

Nhưng mà Bùi Dịch ở trong này, anh ta cũng không dám đắc tội.

Bên kia, Khúc Hồng Mai cảm giác chính mình là cái bình hoa, trong lòng một cái vẻ mắng Tô Thi Thi.

"Cô bảo tôi đi theo chính là muốn tôi tới xem các người ân ân ái ái à?" Cô ta muốn tức chết rồi, hận không thể xoay người rời đi.

"Tô tiểu thư, các người di chuyển vậy liệu trước tiên cần ở bên cạnh kí tên." Vị trợ lý phó tổng kia trán ứa ra mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ đem một phần văn kiện đưa tới trước mặt Tô Thi Thi.

Đây là trước khi tới đây, phó tổng đặc biệt phân phó.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại.

Cô liền đoán được Hỗ điên khùng kia hẳn không dễ dàngnhư vậy để cho cô lấy đi vậy liệu.

May mắn cô có cách đối phó rồi.

Tô Thi Thi hướng về phía Khúc Hồng Mai cười tít mắt vẫy tay: "Khúc tiền bối, phiền toái tới đây một chút."

Cô nói xong quay đầu đối với trợ lý phó tổng nói: "Khúc tiểu thư tại công ty là tiền bối của tôi, cấp bậc cao hơn tôi. Tôi chỉ là một trợ lý, có một số việc không làm chủ được, ký tên chuyện này anh tìm cô ấy đi."

"Thi Thi…" Khúc Hồng Mai trong lòng vui vẻ, bị Tô Thi Thi trước mặt Bùi Dịch cùng người ngoài khen tặng như vậy, cái đuôi đều nhanh chóng ngoe ngẩy nữa rồi.

Trước đây cô ta có phải quá đa nghi rồi hay không? Tô Thi Thi này rõ ràng là đánh giá cô ta rất cao!

"Cái này…" Vị trợ lý phó tổng kia cực kỳ khó xử.

Anh ta cũng không nghĩ tới sẽ đột nhiên xuất hiện một người tiền bối gì gì đó, dựa theo trình tự, quả thật nên là do người cấp bậc cao hơn đến ký.

Nhưng cảm thấy được không thích hợp!

"Có vấn đề sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt vô tội nhìn trợ lý phó tổng

"Không…"

Không sao đúng không? Trợ lý phó tổng cũng không xác định được rồi.

Lúc này nhóm người công nhân đã đến nơi. Tô Thi Thi lập tức chạy lên đi chỉ huy bọn họ di chuyển vật liệu.

Vị trợ lý phó tổng kia lén lút đưa mắt nhìn Bùi Dịch, yên lặng đem lời muốn phản đối nuốt trở vào, đem văn kiện đưa tới trước mặt Khúc Hồng Mai.

Khúc Hồng Mai khinh thường liếc cái người không biết nhìn người kia liếc mắt một cái, cầm lấy bút roẹt roẹt ký hạ tên mình.

Lúc Tô Thi Thi quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Khúc Hồng Mai đem văn kiện đã ký xong đưa trả lại cho trợ lý tiên sinh, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Cùng cô đấu sao? Để xem các người chết thế nào!

Trốn ko đc thì thôi. Làm thì làm

195. Chương 195

Kho hàng số 3 vốn an tĩnh lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Tô Thi Thi sợ nhóm người công nhân di chuyển không kịp, lại bảo người gọi thêm một xe đến giúp đỡ.

Trợ lý phó tổng đứng ở một bên, trơ mắt nhìn, Tô Thi Thi cho người đem một đống vật liệu liệu quý giá di chuyển ra bên ngoài, sợ tới mức cả người cũng không tốt.

"Tô tiểu thư…"

"Uh'm?" Tô Thi Thi quay đầu vẻ mặt vô tội nhìn anh ta, "Có chuyện gì sao?"

"Cái kia… Phó tổng nói cô là đến di chuyển vật liệu cách âm." Trợ lý Phó tổng thật cẩn thận nhắc nhở Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mi mắt cong lên, cười nói: "Nhưng anh ta cũng không nói không cho di chuyển cái khác mà. Anh yên tâm, chúng tôi sẽ trả tiền đầy đủ."

Cô nói xong quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Đúng không?"

Bùi Dịch gật đầu, ánh mắt lợi hại như dao găm bắn thẳng đến trên người trợ lý phó tổng kia.

Vị trợ lý kia sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh. Trong tay anh ta nắm chặt điện thoại, muốn báo tin tức này cho phó tổng, nhưng mà Bùi Dịch liền đứng ở bên cạnh anh ta, anh ta cứ thế sợ hãi đến nỗi không dám có động tác gì.

"Xong đời, sao đến bây giờ cũng chưa có ai đến vậy?" Trợ lý phó tổng trông mong ngóng đợi, hi vọng có người nhìn thấy thông báo phó tổng.

Nhưng mà nửa giờ qua đi, kho hàng gần như đều đã bị di chuyển đi hết, còn không có người nào đến cứu viện.

Anh ta lặng lẽ nhìn Bùi Dịch, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt. Trong này khẳng định có vấn đề!

Tô Thi Thi thấy vị trợ lý phó tổng kia sợ tới mức trán đều là mồ hôi lạnh, có lòng tốt đối với anh ta nói: "Như vậy đi, tôi không làm khó dễ anh, anh đưa phần văn kiện kia ra, chúng tôi sẽ ký tên. Nói những thứ vật liệu này là do chúng tôi di chuyển đi."

Trợ lý phó tổng mi mắt liền sáng lên: "Tôi đây lập tức đi làm."

"Liền ở trong này viết đi." Tô Thi Thi nói xong đi đến bên ngoài một chiếc xe chở hàng, chỉ chốc lát đem theo một cái laptop cùng một cái máy in đến

"Vất vả cho anh rồi." Tô Thi Thi cười tít mắt đem hai thứ này đặt lên tay cho vị trợ lý đang đứng ngây ra như phỗng kia.

Trợ lý phó tổng bị dọa muốn khóc.

Cô gái này tới cùng là từ đâu xuất hiện, quả thực là sói đội lốt cừu. Cô đã sớm chuẩn bị tốt, liền chờ lúc thích hợp mà ra tay thôi!

Xong đời, anh ta trở về có thể bị phó tổng giết chết hay không?

Đúng là nơi này có Bùi Dịch trấn giữ, anh ta nào dám có tâm tư khác, chỉ có thể kiên trì đóng dấu văn kiện.

Có cái bằng chứng đến lúc đó cũng không sợ bọn họ quỵt nợ!

Tô Thi Thi nhìn đến vị trợ lý phó tổng này ánh mắt chốc chốc lại hướng về phía Bùi Dịch nhìn trộm, dáng vẻ thập thò sợ hãi kia thiếu chút nữa làm cô cười ra tiếng."Anh đã sớm tính kế tốt rồi phải hay không?" Tô Thi Thi lặng lẽ đi đến bên cạnh Bùi Dịch thấp giọng hỏi.

Bùi Dịch cúi đầu, mặt không chút thay đổi liếc cô một cái, khóe miệng cong lên: "Phu nhân, tôi đã phối hợp tốt với em như thế, em muốn làm sao báo đáp tôi đây?"

"Ha ha… Tôi vừa rồi nói cái gì rồi hả? Tôi cái gì cũng chưa nói, tôi rất bận đi trước đây." Tô Thi Thi co cẳng chạy.

Nói đùa, vừa rồi đã thua trận một lần "Tư thế" rồi. Nếu còn cùng anh thảo luận nữa, cô sau này còn có thể xuống giường được hay không!

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ của mình đang muốn trốn chạy, trong mắt đều là sủng nịch.

Có thể để cho cô cao hứng như thế, đụng đến kẻ có năng lực ghê tởm Hỗ Sĩ Minh, nước cờ mua bán này cũng rất đáng!

Tô Thi Thi ở trong kho hàng đi dạo một vòng, đột nhiên liền vội vội vàng vàng đã chạy tới, lôi kéo Bùi Dịch hỏi: "Tại sao vật liệu cách âm kia không di chuyển đi?"

Rõ ràng người là do cô gọi tới, đúng là những công nhân này vậy mà cái gì cũng lấy mỗi cái vật liệu cách âm kia lại không đụng.

"Em rất muốn dây dưa với tên đó?" Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, giữa trán có tia tàn độc chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi sửng sốt. Cô đến chỗ này chính là vì cái vật liệu cách âm kia, cái khác chỉ là nhân tiện mà thôi.

Không lấy vật liệu cách âm kia, cô chạy tới chạy lui như thế một hồi là làm cái gì?

Đúng là xem sắc mặt Bùi Dịch giống như thật sự có chút tức giận.

Tô Thi Thi chu mỏ, buồn bực nói: "Hiện tại chỉ có anh ta có, tôi cũng không có biện pháp."

"Đi thôi." Bùi Dịch đột nhiên giữ chặt Tô Thi Thi, nâng bước đi ra ngoài.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhảy dựng, có chút tức giận, vừa định phát tác, trong đầu đột nhiên linh quang chớp lóe, mi mắt lập tức phát sáng lên, theo sau lôi kéo cánh tay anh hỏi: "Anh có phải hay không…"

Bùi Dịch mím khóe miệng, bước chân nhanh hơn, một bộ dáng người sống chớ lại gần.

"Thật là lòng dạ hẹp hòi." Tô Thi Thi buồn bực đuổi kịp.

Không vui việc cô để cho người khác hỗ trợ cứ việc nói thẳng, cứ bày ra bộ dạng này sao? Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi.

Bất quá lúc trước cô đáp ứng Hỗ điên khùng, cũng không phải liền là làm cho Bùi Dịch có lý do chỉnh anh ta sao?

Bất quá, nhìn Bùi Dịch nghiêm trang như vậycùng cô tới quậy, lại vẫn thật là có chút đáng yêu à nha.

Năm phút đồng hồ sau, 10 chiếc xe vận tải chở đầy vật liệu trang trí quý hiếm xếp hàng rời khỏi xây dựng Minh Đỉnh, Khúc Hồng Mai vẻ mặt lờ mờ đứng đó không nói nên lời.

Lúc Tô Thi Thi đi ra đến cửa, phát hiện bọn họ tới khi đó là ngồi chiếc Bentley giờ lại đổi thành chiếc Lincoln màu bạc trước kia thường ngồi.

Kkhóe miệng cô giật giật, quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Tôi trước kia sao lại không phát hiện anh vậy mà còn thích sạch sẽ."Bùi Dịch mâu sắc lạnh lùng: "Chỉ một lần, còn tái phạm nhất định không tha cho em!"

Ý tứ của anh hiển nhiên là không cho cô mang những người phụ nữ khác lên xe.

"Làm như trước kia anh chưa từng cho những người phụ nữ khác lên xe vậy." Tô Thi Thi giận dỗi nói.

Người đàn ông này trước kia chơi đùa không ít, đừng tưởng rằng cô không biết.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, yên lặng ngậm miệng lại.

Loại vấn đề này tuyệt đối không thể cùng người hiện tại thảo luận, bằng không rất có khả năng người hiện tại biến thành người của quá khứ

Anh cũng không phải kẻ ngốc. Anh lập tức lôi kéo cô gái nhỏ đang sinh hờn dỗi của mình ngồi vào bên trong xe Lincoln, không nói hai lời liền nhào đến.

Đem cô giữ chặt ăn sạch sẽ, đem cô gái táo bạo mạnh mẽ này phong kín, xem cô làm sao tiếp tục hờn dỗi.

Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ. Tại sao đến cuối cùng đều là cô chịu thiệt!

Trong kho hàng số 3 của xây dựng Minh Đỉnh, trợ lý phó tổng nhìn một góc kho hàng chỉ còn sót lại vật liệu cách âm, khóc không ra nước mắt.

Anh ta run rẩy lấy điện thoại ra, bấm điện thoại cho Hỗ Sĩ Minh.

"Cậu nói bọn họ chuyển loại vật liệu khác sao, nhưng không có di chuyển cái vật liệu cách âm kia sao?" giọng nói Hỗ Sĩ Minh âm trầm vô cùng.

"Vâng. Tô tiểu thư để cho tôi làm một phần văn kiện. Bất quá, chữ ký thì do đồng nghiệp của cô ấy ký." Trợ lý giọng càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng đã sợ đến không dám nói tiếp nữa.

Lúc này vừa nói, anh ta mới ý thức đến chính mình chỉ sợ thật sự gặp rắc rối rồi!

"Bốp!" Hỗ Sĩ Minh đem điện thoại ném ở trên bàn, tức giận đến sắc mặt xanh mét.

"Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người có gan lắm!"

Nếu hôm nay tới chỉ là Tô Thi Thi một người, anh ta còn không đến mức tức giận như vậy, đúng là Bùi Dịch thể hiện rõ ràng như vậy là tới khiêu khích!

"Muốn thăm dò tôi sao?" Hỗ Sĩ Minh cười lạnh, "Tôi không ngại cùng các người hảo hảo chơi đùa một chút!"

Anh ta nói hướng đến điện thoại nội tuyến: "Thư ký Hứa, báo cảnh sát!"

Bên trong xe Lincoln, Tô Thi Thi rất không dễ dàng mới trấn an Bùi Dịch, ghé vào cửa kính xe nhìn phía đường phía xa.

"Người điên kia vậy mà không phái người đuổi theo?" Cô nói xong quay đầu tò mò nhìn Bùi Dịch, "Anh vừa rồi làm cái gì?"

Bùi Dịch tựa vào ở trên ghế, toàn thân lộ ra một cỗ lười biếng, nhàn nhạt nói: "Lấy lòng một chút người mà thôi."

Ách… Tô Thi Thi triệt để cạn lời rồi.

Phỏng chừng Hỗ điên khùng hiện tại sắp tức chết rồi. Đường đường nhân viên của xây dựng Minh Đỉnh lại bị người ta dễ dàng lấy lòng, để người ta đi vào đưa hết hàng hóa trong kho hàng của bọn họ đi mất. Chuyện này nếu là truyền ra ngoài, phỏng chừng sẽ trở thành truyện cười trong giới kinh doanh.

Cũng không biết Bùi Dịch lấy lòng bao nhiêu người!

Người đàn ông này quả thực khủng bố!

"Anh nếu để ý như vậy, vậy sao còn muốn giúp tôi cùng nhau cướp đoạt vật liệu của anh ta?" Tô Thi Thi chế nhạo nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nói một câu cực kỳ khó hiểu: "Ý kiến hay."

"Cái gì ý kiến hay?" Tô Thi Thi buồn bực hỏi.

Nhưng mà Bùi Dịch nói xong liền ngồi bấm bấm điện thoại không rõ làm gì, bất luận cô hỏi thế nào đều không trả lời.

"Vậy chuyện vật liệu để hoàn thành công trình kia làm sao đây? Công trình không thể kéo dài rồi." Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến chuyện vật liệu, mặt lập tức suy sụp xuống.

Bùi Dịch liếc cô một cái: "Cầu tôi, tôi liền giúp em."

"Anh..." Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, từ lúc vừa rồi cô liền cảm thấy được Bùi Dịch không cho cô đem cái vật liệu kia đi biểu hiện được có chút quỷ dị.

Cô đột nhiên nghĩ tới cái gì, không nói hai lời liền hướng tới Bùi Dịch ôm ấp làm nũng, nịnh nọt cười nói: "Bùi tiên sinh, người là lớn nhất, lại thông tình đạt lý, tối tôi sẽ giúp người vui vẻ, cầu người giúp tôi!"

Lúc nào cần cương thì cương, lúc cần mềm dịu thì mềm dịu!

Anh muốn để cho cô cầu anh sao? Cô liền cầu anh đến ghê tởm mới thôi!

Quả nhiên, Bùi Dịch sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn.

Cô gái này thật là...

"Xuống xe!" Vừa lúc này xe dừng lại, Bùi Dịch mở cửa liền đi xuống.

Tô Thi Thi nhìn nhìn xung quanh ngạc nhiên, không biết từ lúc nào đã chạy đến cửa sân vận động, lập tức đi theo.

Mà lúc cô đi vào cổng lớn sân vận động, nhất thời kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chỉ thấy bên trong sân vận động có hai chiếc xe vận tải lớn, lúc này công nhân đang ở tháo dỡ vật liệu.

Kia không phải là vật liệu cách âm mà bọn họ cần sao!

Trốn việc ko xong, về còn mắc mưa

196. Chương 196

"Anh đã sớm tìm được vật liệu rồi phải không?" Tô Thi Thi vui sướng ôm cánh tay Bùi Dịch, trong mắt như có trăm hoa đua nở, sáng rực khiến cho người ta mở mắt ra được.

Bùi Dịch lặng im không tiếng động quay đầu, rất muốn để cho cô gái này mắt nhắm lại

"Một người bạn ở nước ngoài vừa lúc còn trữ một chút vật liệu này, nên hỏi mượn." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Anh thật sự là quá tuyệt vời!" Tô Thi Thi mạnh ôm lấy Bùi Dịch, kiễng chân hôn lên môi anh một cái, cười chạy lên phía trước.

Chỉ là chạy vài bước, cô lại quay đầu nhìn anh, cười hì hì nói: "Bùi tiên sinh, sau này làm chuyện tốt phải nhất định phải lập tức nói cho tôi biết!"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ.

Nếu biết vật liệu này hôm qua đã về kịp thì đã không có chuyện với Hỗ Sĩ Minh rồi!

Bất quá may mắn vẫn kịp, bằng không anh thật đúng là không có cách nào ăn nói với cô gái nhỏ này.

Sau khi tháo dỡ vật liệu cần dùng xuống, Tô Thi Thi cùng nhân viên xây dựng ở đây trao đổi một hồi tiến độ công trình rồi mới yên tâm rời đi.

Bên trong xe, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề, quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Vừa rồi chúng ta từ xây dựng Minh Đỉnh chuyển ra đống vật liệu kia đâu rồi? Sao không thấy? Rất nhiều vật liệu nơi này đều dùng được."

Bùi Dịch vừa nghe, sắc mặt liền trầm tiếp xuống, lành lạnh nói: "Em rất muốn?"

Lại là câu này…

Tô Thi Thi sáng suốt ngậm miệng lại.

Đúng là - -

Cô thật sự tò mò cực kỳ. Vừa rồi Bùi Dịch đột nhiên phun ra một câu "Ý kiến hay", rồi anh giống như gửi tin nhắn cho ai đó, rồi mấy xe vật liệu đã không thấy tăm hơi.

Cô trộm nhìn qua Bùi Dịch, nhìn thấy anh đang mím môi, dáng vẻ không thèm tính toán gì cả, cô nhiều lần muốn hỏi nhưng cuối cùng đành đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Gần đây tâm tư của người đàn ông này càng ngày càng cổ quái, cô vẫn lại là ít chọc mới tốt.

Đợi lúc về đến Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi liền nhảy xuống xe, giống như sau lưng đang bị sói đuổi theo vậy.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng đang chạy trốn của cô, ngầm có chút buồn cười.

Anh liền thích dáng vẻ cô mười phần tinh lực như vậy.

Bên này, Tô Thi Thi vừa đi vào đại sảnh lầu 1 của Xây dựng Tiệp Khắc, liền cảm giác không khí có chút không đúng.

Trong lòng cô căng thẳng, hẳn không là kia người điên đuổi tới đây chứ?

Cô nghi hoặc đi vào thang máy, ấn tầng 15, còn không có ra khỏi thang máy, mobile phone liền vang lên

"ALo?"

"Thi Thi cô trước đừng trở về công ty, cảnh sát đến đây!" Đổng Tiêu Tiêu ở đầu bên kia điện thoại khẩn trương nói.Giọng nói của cô rất nhỏ, hiển nhiên là sợ bị người khác nghe được.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, xem ra mọi chuyện so với cô tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng mà - -

Đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, cửa thang máy liền mở ra rồi.

Cô ngẩng đầu liền thấy có hai vị cảnh sát đang đứng ở cửa, bây giờ đi đã không còn kịp rồi.

"Cô là Tô Thi Thi?" Hai vị cảnh sát nhìn thấy Tô Thi Thi, nghiêm mặt hỏi.

Tô Thi Thi gật đầu đi ra ngoài, vừa định hỏi tình huống một chút, liền nghe trong văn phòng truyền ra tiếng kêu khóc của Khúc Hồng Mai.

"Tôi thật là bị oan uổng! Tôi là bị Tô Thi Thi gọi qua đó hỗ trợ thôi, tôi cái gì cũng không biết."

"Tô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân, cô vậy mà hãm hại tôi! Cô mau nói rõ ràng cho tôi, chuyện lấy vật liệu kia tới cùng là sao chứ!" Khúc Hồng Mai nhìn thấy Tô Thi Thi, liền giống người điên một dạng hướng tới cô bổ nhào đến.

Vị cảnh sát bên cạnh lập tức giữ chặt cô ta lại, quát khẽ nói: "Cô lập tức trật tự một chút cho tôi!"

Cái tình huống này - -

Thật đúng là so với dự liệu muốn đặc sắc hơn rất nhiều!

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, quay đầu nhìn về phía Đổng Tiêu Tiêu đang lo lắng nhìn chính mình liếc mắt ra hiệu.

Sau khi nhìn thấy cô nghịch ngợm nháy mi mắt, liền yên lặng xoay người đi vào văn phòng tổ 1, an ủi Ôn Ngọc kia lúc nghe được Tô Thi Thi gặp chuyện không may liền khóc rồi.

"Tô tiểu thư, phiền toái mời cô nói rõ một chút. Khúc tiểu thư nói là cô hãm hại đúng không?" Một vị cảnh sát đi đến trước mặt Tô Thi Thi hỏi.

"Hãm hại?" Tô Thi Thi làm ra bộ dáng cực kỳ không hiểu, "Có thể nói cho tôi biết trước tới cùng là xảy ra chuyện gì hay không?"

"Tô Thi Thi cô hiện tại muốn giả vờ vô tội phải không? Cô vừa rồi cùng Bùi Dịch di chuyển đi mấy loại vật liệu kia, từ đầu liền không phải là Hỗ phó tổng cho cô lấy, hiện tại bên kia đã báo cảnh sát nói chúng ta trộm của họ! Cô đúng là kẻ tiện nhân, cô quả nhiên là không có lòng tốt!"

Khúc Hồng Mai nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô ta sắp tức hộc máu luôn rồi, khó trách trước đó Tô Thi Thi thái độ đối với cô ta đột nhiên thay đổi lớn như vậy, thì ra là muốn ám hại cô ta!

Cô ta thật sự là heo, vậy mà bị Tô Thi Thi lừa!

"Xin Khúc tiểu thư nói chuyện chú ý chừng mực, phần văn kiện kia là do cô ký tên." Một vị cảnh sát đối với loại người đàn bà chanh chua chửi đổng này có chút nhìn không vừa mắt, nhíu mày nói.

"Tôi… Đó là cô ấy để cho tôi ký tên, tôi cái gì cũng không biết." Khúc Hồng Mai khẩn trương nói.

Sao lại ngu ngốc vênh váo ký cái bản kia chứ, thật sự hại chết chính mình rồi¡'Cái kia… Chuyện này mà nói quả thật là tôi nhờ Khúc tiền bối đi hỗ trợ." Tô Thi Thi thật có lỗi nói.

"Các người xem đi, chính cô ấy cũng đã thừa nhận rồi…" Khúc Hồng Mai lập tức hung hãn hơn, nhưng mà lời của cô ta còn chưa nói xong, lại nghe Tô Thi Thi nói.

"Tôi vốn là muốn đi đến chỗ Hỗ phó tổng mượn một chút vật liệu, nhưng mà sau cùng cũng không có lấy đi cái vật liệu kia, điểm ấy tất cả mọi người đều có thể làm chứng." Cô quay đầu nhìn Khúc Hồng Mai, "Đúng không, tiền bối?"

"Cái này…" Khúc Hồng Mai ngầm cắn răng, cái phần vật liệu kia Tô Thi Thi quả thật không hề động đến.

"Còn những cái khác, tôi lúc ấy chỉ cùng Bùi Dịch nói chuyện, tình huống cụ thể cũng không biết." Tô Thi Thi mặt không đỏ tim không đập mạnh nói.

Cô quả thật không có nói láo, lúc ấy Bùi Dịch đứng ở bên cạnh cô, khí thế quá mạnh mẻ, cô chỉ lo đi lấy lòng anh làm gì quan tâm đến xung quanh chứ.

Mà còn theo góc độ người ngoài nhìn vào, cũng quả thật là như vậy.

"Cô… Cô…" Khúc Hồng Mai sắp giận đến ngất luôn rồi, "Đây đều là âm mưu, là bọn họ đã sớm tính kế chu toàn, chính là vì muốn hãm hại tôi…"

"Khúc Hồng Mai, cô cho là mình là ai vậy? Thi Thi cùng Bùi tiên sinh rảnh rỗi đến nỗi đi tới hại cô sao?" Bên cạnh có đồng nghiệp nhìn không được rồi.

Bọn họ tuy nhiên biết Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai không hợp, nhưng mà cho tới nay đều là Khúc Hồng Mai lòng dạ hẹp hòi gây khó dễ cho Tô Thi Thi.

Hiện tại chuyện này nói không chừng liền là Khúc Hồng Mai muốn hãm hại Tô Thi Thi, cố ý nói như thế.

"Các người…" Khúc Hồng Mai tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, quay đầu nhìn tổ trưởng của mình cầu cứu.

Tương Tinh Oánh thấy cô ta quay sang cầu cứu mình, yên lặng xoay đầu qua một bên, coi như không thấy.

Khúc Hồng Mai tức đến nỗi mi mắt đều nhanh đỏ, lúc này vậy mà không ai giúp cô ta.

Bọn cảnh sát thấy thế, đối với Khúc Hồng Mai nói "Như vậy phiền toái Khúc tiểu thư theo chúng tôi đi một chuyến đi."

"Tôi là bị oan uổng, các người có thể đi diều tra, những cái vật liệu kia là bị Tô Thi Thi bọn họ mang đi, các người đi thăm dò liền biết!" Khúc Hồng Mai ôm lấy cái bàn, chết sống không chịu đi.

Tô Thi Thi nghĩ đến mớ vật liệu kia không biết bị mang tới địa phương nào rồi, mạnh mẽ run run một phen, đột nhiên cảm thấy được Bùi Dịch quả thực quá khủng bố rồi.

Hiện tại có tính là chết không đối chứng không? Đống vật liệu kia không thấy nữa, người ký tên lại là Khúc Hồng Mai.

Dù sao có Bùi Dịch chống lưng, bọn họ có điều tra cũng không tra không đến chỗ Tô Thi Thi.

Một vị khác cảnh sát đối với Tô Thi Thi nói: "Tô tiểu thư dù sao lúc ấy cũng có mặt, phiền toái theo chúng tôi lấy một phần khẩu cung. Nếu có cần mà nói, đến lúc đó lại vẫn mời cô trong cục cảnh sát nói rõ một chút tình huống."

Tô Thi Thi hoàn hồn, cười tít mắt nói: "Đương nhiên.":,

Nhìn Khíc Hồng Mai sợ tới mức sắc mặt tái mét, Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thay cô ta cầu nguyện.

Đắc tội ai cũng đừng đắc tội Bùi Dịch. Cô vốn dĩ chỉ là muốn để cho Khúc Hồng Mai chịu chút giáo huấn, nhưng lại không nghĩ tới sẽ làm chuyện này lớn đến vậy.

"Kỳ quái, anh phí công lớn như vậy đào hố cho Khúc Hồng Mai, chuyện này thật có phần không thể hiểu nổi mà?" Tô Thi Thi nhíu mày, chính đang cảm thấy kỳ lạ, liền nghe bên kia Khúc Hồng Mai đột nhiên hô.

"Là Đoàn tổng giám sai tôi làm! Cô ta nghĩ muốn lấy đi vật liệu kia để giá họa cho Tô Thi Thi, thật sự chẳng liên quan tới tôi!"

Quả nhiên - -

Tô Thi Thi giựt giựt khóe miệng.

Chú Bùi, một ván này người toàn thắng rồi!

197. Chương 197

"Là Đoàn tổng giám xúi dục tôi làm, tôi có đoạn ghi âm nói chuyện cùng cô ta, tôi có chứng cớ!" Khúc Hồng Mai không muốn suy nghĩ nhiều nữa, lúc này chỉ có thể kéo một người chịu tội thay mình.

Bây giờ đống vật liệu kia không rõ tung tích, lại bị mang tội danh trộm cướp, cô ta nửa đời sau tiêu chắc rồi!

"Cô đừng ngậm máu phun người, chuyện này làm sao có khả năng cùng Đoàn tổng giám có quan hệ?" Đổng Tiêu Tiêu đột nhiên đi ra khỏi văn phòng, vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn Khúc Hồng Mai. Thừa dịp mọi người không chú ý liền hướng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu.

Tô Thi Thi tức cười, chuyện lần này cũng thật là chơi không nhỏ rồi

"Tôi… Tôi có chứng cứ cùng cô ta trò chuyện…"

"Ai biết những cái chứng cớ này có phải là thật hay không. Chúng tôi là chính tai nghe được Thi Thi cảm tạ cô thay cô ấy tìm tư liệu về Xây dựng Minh Đỉnh, mà còn trước cũng là cô chủ động nói muốn đi hỗ trợ. Mọi người nói đúng không?" Đổng Tiêu Tiêu nói xong quay đầu hỏi cái đồng nghiệp khác.

Các đồng nghiệp lập tức gật đầu, nhao nhao bày tỏ chính mình đều đã nghe được.

Khúc Hồng Mai mặt trắng y hệt tờ giấy luôn rồi, thân thể run run, hết đường chối cãi.

Khó trách trước đó Tô Thi Thi cố ý nói ra chuyện tìm tài liệu. Mà cô ta lúc ấy chỉ là nói ra một câu muốn đi giúp cô, Tô Thi Thi vậy mà lập tức liền đồng ý.

Cô ta từ đầu đã sớm tự đào một cái hố để cho chính mình nhảy, đúng là hiện tại cô ta nói ra còn có người sẽ tin sao?

Những người này rõ ràng đều là đứng về phía Tô Thi Thi.

"Những cái tài liệu này đều là Đoàn tổng giám tìm, tôi có chứng cứ cô ta gửi bưu kiện đến cho tôi!" Khúc Hồng Mai nói bất chấp.

Hiện tại cô ta làm sao quản được nhiều như vậy, chỉ hy vọng đem toàn bộ trách nhiệm đều đã đổ lên trên người Đoàn Ngọc Tường.

Nơi xa, nghe được bên trong bộ phận thiết kế gặp chuyện không may Đoàn Ngọc Tường đang muốn tới tìm hiểu tình huống, liền nghe được Khúc Hồng Mai đem toàn bộ mọi chuyện đều đã đổ lên trên người mình, tức giận đến thiếu chút nữa phát điên rồi.

"Cô nói bậy cái gì đó?" Đoàn Ngọc Tường lao ra, hận không thể vung tay đánh cho người phụ nữ chết tiệt này một cái tát.

"Đoàn tổng giám cô mau đến cứu tôi, chúng ta là đứng trên cùng một chiếc thuyền, cô cũng không thể mặc kệ tôi." Khúc Hồng Mai nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường liền giống như người chết đuối tóm được phao cứu sinh, khóc chạy đến trước mặt cô ta ôm lấy chân của cô ta.

Như vậy thật giống như là đang đống truyền hình vậy.

Mọi người thấy được chẳng buồn nhìn tiếp, bộ phim này thật sự là quá khó coi rồi.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt đỏ lên thành màu gan heo, một cái vẻ muốn lấy chân mình ra.

Đúng là bà điên này khí lực sao lớn như vậy, cô ta hoàn toàn động không được, lại cũng không thể đánh, xấu hổ hận không thể tìm cái động chui vào."Cô đứng lên cho tôi!" Đoàn Ngọc Tường hạ giọng nói.

"Tôi không đứng dậy, cô nhất định phải cứu tôi. Trong nhà tôi còn có cha mẹ em trai em gái cần phải nuôi, cả nhà đều dựa vào tôi, tôi không thể xảy ra chuyện." Khúc Hồng Mai vừa khóc vừa nói.

Đồ trang điểm rẻ tiền bị nước mắt xâm nhập, rất nhanh liền đem mặt cô ta làm cho loang lỗ thành đủ mọi màu sắc, nhìn qua đáng sợ lại thương cảm.

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu, trong lòng một chỗ nào đó giống như bị ai đâm đau một cái.

Thương cảm cho con người đáng hận này, nhìn đến Khúc Hồng Mai thành ra cái dạng này, cô đột nhiên cảm thấy được có chút bi ai.

"Cô lúc này cũng không thể mềm lòng." Đổng Tiêu Tiêu lặng lẽ đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, kéo kéo tay áo của cô, "Nên cho cô ta một bài học thích đáng. Chuyện này, cô cũng không thể cứ như vậy mà bỏ qua."

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, yên lặng gật gật đầu: "Tôi biết."

Hiện tại cho dù là cô nghĩ muốn giúp cũng không giúp được rồi. Cô tin tưởng Bùi Dịch bên kia cũng sớm đã chuẩn bị tốt toàn bộ, liền chờ Đoàn Ngọc Tường cùng Khúc Hồng Mai nhảy vào nữa thôi.

"Đoàn tiểu thư, xin hỏi lời Khúc tiểu thư nói có phải sự thật hay không?" Cảnh sát lúc càng đau đầu thêm rồi, chuyện này tại sao càng lúc càng liên lụy nhiều người thế này.

Ai chẳng biết vị này chính là đại tiểu thư Đoàn gia? Bọn họ muốn dẫn cô ta đi còn phải suy nghĩ một chút.

Đoàn Ngọc Tường mày nhíu lại cực kỳ căng thẳng. Chân của cô ta còn bị Khúc Hồng Mai ôm, xấu hổ muốn chết đi được.

"Tôi có chứng cớ cô ta hãm hại Tô tiểu thư, lần trước chuyện vật liệu…"

"Tôi sẽ theo các vị đi đến sở cảnh sát hỗ trợ điều tra." Đoàn Ngọc Tường vội vàng cắt ngang lời Khúc Hồng Mai nói

Nếu để cho cô ta đem chuyện trước bọn họ giành lấy phần vật liệu cách âm của Tô Thi Thi nói ra, hậu quả sợ là muốn tưởng tượng cũng không tưởng nổi.

Chuyện đó phát sinh gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, đến lúc đó bị lão gia biết mọi chuyện là do bọn họ làm, hậu quả tuyệt đối không phải cô ta có thể gánh nổi.

Cô ta nào biết rằng Đoàn Kế Hùng đã sớm biết toàn bộ mọi chuyện.

"Cô ta đã thừa nhận, mọi chuyện đều là do cô ta làm, các người mau bắt lấy cô ta đi. Thật sự chuyện này không liên quan đến tôi!" Khúc Hồng Mai thấy Đoàn Ngọc Tường nói như vậy, vội vàng từ trên mặt đất bò lên, khóc nói.

Đoàn Ngọc Tường hung tợn lườm cô ta một cái.

Đoàn Ngọc Tường cảm thấy mình thật sự là mắt bị mù rồi, mới có thể cùng cô gái này hợp tác! Cô ta sớm hay muộn cũng sẽ đem chuyện hôm nay toàn bộ trả lại đủ.

"Vậy thì mời Đoàn tiểu thư đến cục cảnh sát hiệp trợ điều tra đi." Cảnh sát khách khí nói.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu, lúc xoay người quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, trong mắt hận ý chớp lóe rồi biến mất.Tô Thi Thi trên mặt vẫn như cũ treo một nụ cười nhàn nhạt, hướng về phía cô ta khách khách khí khí nói: "Đại tiểu thư không cần lo lắng, lão gia hẳn sẽ không cho cô gặp phải chuyện không may".

"Cô…" Đoàn Ngọc Tường sắp giận ngất rồi.

Cô ta gần đây gây chuyện đã đủ nhiều, nếu còn để cho ông nội biết chuyện này…

"Tô tiểu thư, không cần cô bận lòng quan tâm." Đoàn Ngọc Tường nghiến răng nghiến lợi nói, xoay người đi theo cảnh sát.

Lúc cảnh sát vừa đi khỏi, Tô Thi Thi vội vàng chạy về văn phòng lấy điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

"Chuyện này có phải hay không quậy có phần quá đáng rồi hả?" Tô Thi Thi hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói lành lạnh: "Tô tiểu thư, cô cũng biết quá đáng rồi hả?"

"A?" Tô Thi Thi sửng sốt hai giây, bốp một phen cúp điện thoại.

A! Cô vậy mà gọi lộn đến số của Hỗ điên khùng!

Tô Thi Thi muốn khóc luôn rồi, không tỏi vừa rồi chưa nói ra chuyện của anh ta, bằng không…

Tô Thi Thi yên lặng suy nghĩ sắc mặt Bùi Dịch một lần, phỏng chừng cái người đàn ông lòng dạ xấu xa kia sẽ không tha cho cô, ngược cô đến chết mất!

Đầu bên kia điện thoại, Hỗ Sĩ Minh đem di động mới vừa mua bốp một phen ném ở trên mặt đất, sắc mặt đen y hệt đáy nồi một dạng.

"Tô Thi Thi, các người có gan lắm!"

Cái người phụ nữ chết tiệt này vậy mà liên tiếp ngắt ngang lời của anh ta không cho nói, lại còn gọi đến mắng anh ta làm việc làm quá đáng!

"Tôi quá đáng?" Hỗ Sĩ Minh cắn răng, "Các người đẩy trách nhiệm cho những người khác, vậy mà lại vẫn mắng tôi quá đáng!"

Anh ta không cần những cái vật liệu này, càng không cần tiền bạc. Anh để ý chính là mặt mũi.

Chuyện này nếu là truyền ra ngoài, mặt mũi của anh ta, mặt mũi của Xây dựng Minh Đỉnh biết đặt chỗ nào đây!

Anh ta cho tới bây giờ liền không tức giận đến như thế. Hôm nay xem như được lĩnh giáo qua, hai người kia tuyệt đối là trời sinh một cặp, mưu hại người hoàn toàn đều không cần tập luyện trước!

Bên cạnh, vị trợ lý mặt sắp khóc đứng ở một bên run cầm cập.

Từ khi anh ta đến báo cáo nói cảnh sát đem Đoàn Ngọc Tường đi rồi, sắc mặt phó tổng liền trở nên phi thường đáng sợ.

"Còn chưa cút?" Hỗ Sĩ Minh thấy trợ lý lại vẫn đứng ở một bên ngây ngốc, tức giận đến quơ lấy văn kiện trên bàn liền ném qua đi chỗ anh ta.

Trợ lý như là như được đại xá, co cẳng chạy.

"Muốn là to chuyện phải không?" Hỗ Sĩ Minh ầm một quyền nện ở trên bàn làm việc.

Anh ta đương nhiên biết tâm tư của Bùi Dịch, không phải là muốn để cho anh ta cùng Đoàn gia mâu thuẫn sao?

"Xem ra anh sớm liền biết thân phận của tôi rồi." Hỗ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống nguy hiểm, "Nếu đã nóng vội như vậy, tôi liền trước tiên giúp anh chơi một chút!"

Anh ta vốn định qua một thời gian nữa mới bắt đầu, nếu hiện tại Bùi Dịch đều đã khiêu khích đến cửa nhà như vậy, anh ta đương nhiên hẳn không lùi bước!

Đoàn gia, nghe được tin tức Đoàn Kế Hùng tức giận đến nỗi thiếu chút nữa lại tiến vào bệnh viện.

"Đồ ăn hại! Mày dạy dỗ con gái như vậy sao?" Đoàn Kế Hùng chỉ vào Đoàn Chấn Ba mắng, "Đoàn gia tao không có loại con cháu ngu ngốc này, mày lập tức cùng nó đoạn tuyệt quan hệ, chuyện này người nào cũng không được nhúng tay vào!"

Vâng ạ Đoàn Chấn Ba xoa mồ hôi lạnh, trong lòng hận tới cực điểm.

Cái con nha đầu chết tiệt kia, vậy mà lại làm cho ông ta gặp phải rắc rối lớn như thế!

Lão già bất tử của Hỗ gia lâu nay không thấy mặt lần này lại trực tiếp hỏi chuyện này, khó trách cha ông ta tức giận đến như vậy.

Bên trong cục cảnh sát, Đoàn Ngọc Tường nghe được luật sư nói Đoàn gia vậy mà để cho chính cô ta tự giải quyết, tức giận đến nỗi máu huyết toàn thân đều muốn sôi trào, thiếu chút nữa chết trẻ vì trúng gió rồi.

"Được, các người cũng quá tuyệt tình rồi! Thấy chết mà không cứu chính là truyền thống của Đoàn gia các người, tôi tự cứu mình, tự cứu là được rồi không phải sao?"

Cô ta khóc cùng luật sư nói: "Cái phần vật liệu kia bao nhiêu tiền, tôi bồi thường!"

Luật sư vẻ mặt đau khổ nói: "Đoàn đại tiểu thư, hiện tại không phải là vấn đề tiền bạc, mà là chuyện này là phạm tội, là cần chịu trách nhiệm pháp luật!"

Sau khi ngủ mười mấy tiếng tỉnh táo được tí rồi

198. Chương 198

Edit: HuongCyndi

"Ngồi tù?" Đoàn Ngọc Tường nghe luật sư nói xong, sắc mặt nhợt nhạt hẳn, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, cơ thể không khống chế được mà run rẩy.

Hối hận, oán hận, uất ức, đủ loại cảm xú

c tràn đầy trong trái tim cô ta, chỉ thiếu chút nữa sẽ nổ tung.

Nhưng bất luận cô ta có giải thích thế nào, thì luật sư cũng nói rằng không có cách.

Chuyện cô ta xúi giục Khúc Hồng Mai là thật. Chứng cứ rành rành ngay trước mắt, cô ta có trăm miệng cũng không thể cãi được.

Ngay tại lúc cô ta cho rằng đời mình thế là tiêu rồi, thì luật sư nhận được một cuộc điện thoại, sau đó nói rằng cô ta có thể xoay chuyển tình thế.

"Chỉ cần bồi thường thôi là được rồi sao?" Đoàn Ngọc Tường không dám tin vào chính lỗ tai mình.

"Hỗ phó tổng nói có thể ở đây có hiểu lầm, để cảnh sát điều tra rõ ràng đã." Luật sư nói.

Đoàn Ngọc Tường lập tức gật đầu: "Không sai, chắc chắn có hiểu lầm ở đây. Chúng tôi căn bản không có trộm phần vật liệu kia, coi như những vật liệu kia là tôi mua đi, bây giờ tôi sẽ theo giá mà bồi thường. Không đúng, tôi bồi thường gấp ba lần giá trị của nó."

Cô ta không quản được nhiều như vậy. Coi như cảnh sát đã điều tra rõ chuyện này không liên quan tới cô ta, có thể Bùi Dịch và Tô Thi Thi dám hãm hại cô ta, vậy thì khẳng định bọn họ sẽ có đủ chứng cứ.

Bây giờ, bất kể là vì bản thân cô ta hay Đoàn gia, cô ta chỉ có thể nắm cơ hội bồi thường này.

Luật sư nghe xong liền đi làm việc.

Một ngày sau, cuối cùng Đoàn Ngọc Tường cũng có thể rời khỏi đồn cảnh sát. Nhưng số tiền cô ta tích luỹ nhiều năm nhiều như vậy cũng bị đem đi bồi thường sạch sẽ.

Nhìn những con số còn lại trong tài khoản, Đoàn Ngọc Tường chỉ muốn khóc.

"Đoàn… Đoàn tổng giám." Một giọng nói yếu ớt truyền đến từ phía trước.

Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu lên thì thấy Khúc Hồng Mai, thì cơn giận liền bùng lên.

Nếu không phải bên cạnh còn có cảnh sát, cô ta hận không thể xông lên đánh chết cái thứ phụ nữ ngu si này.

Dám hại cô ta! Nếu như không phải người phụ nữ này đẩy trách nhiệm sang người cô ta, thì cô ta sẽ thảm như vậy sao?

"Đoàn… Đoàn tổng giám, cô không sao chứ?" Khúc Hồng Mai dè dặt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Cô ta cho rằng lần này mình nhất định sẽ phải ngồi tù, nhưng không ngờ Đoàn Ngọc Tường lại nói giúp mình, nói rằng tất cả những chuyện này chỉ là hiểu lầm.

Hơn nữa nghe nói Đoàn Ngọc Tường đã bồi thường tiền, cũng không có nói chuyện của cô ta.

"Khúc tiểu thư, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô lần nào nữa!" Đoàn Ngọc Tường trừng mắt nhìn Khúc Hồng Mai, cắn răng nghiến lợi nói.Vì muốn mau chóng giải quyết chuyện này, nên cô ta không thể không nói đây chỉ là một hiểu lầm. Nếu đã là hiểu lầm, thì Khúc Hồng Mai cũng không sai, cô ta đương nhiên phải bảo lãnh Khúc Hồng Mai ra ngoài.

"Khốn kiếp, nợ này tôi sẽ ghi nhớ!" Đoàn Ngọc Tường tức đến độ suýt hộc máu.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa từng phải chịu oan uổng đến như vậy!

"Đoàn tổng giám, thật xin lỗi. Trước đó, tôi nói như vậy là đều do… Đều do Tô Thi Thi ép tôi." Khúc Hồng Mai thấy sắc mặt Đoàn Ngọc Tường không đúng lắm, vội vàng xin tha thứ.

"Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại cô!" Đoàn Ngọc Tường liếc cô ta một cái, lạnh mặt bước ra ngoài.

Sắc mặt Khúc Hồng Mai tái nhợt, vội vàng đuổi theo sau.

Bây giờ cô ta hối hận muốn chết, sớm biết Đoàn Ngọc Tường sẽ không sao, thì lúc ấy thì cô ta nhất định sẽ không khai Đoạn Ngọc Tường ra.

Nhưng nếu không khai cô ta ra, thì chắc rằng cô sẽ phải ngồi tù rục xương.

Bất kể cô ta có lựa chọn thế nào đều không thể trọn vẹn đôi đường. Bây giờ, cô ta chỉ mong sao có thể giữ được công việc.

Nhưng cô ta vừa mới đuổi kịp đến cửa đồn cảnh sát, đột nhiên thân thể sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy một chiếc xe Maybach màu đen đang dừng ở xa xa, còn có một người đàn ông lẳng lặng đứng cạnh xe, sắc mặt trong veo lạnh lùng nhìn về phía các cô bên này.

"Chú trẻ?" Đoàn Ngọc Tường thấy Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện ở phía trước, kích động đến nỗi choáng váng. Dường như cô ta trở về thời thiếu nữ vậy, muốn tiến lên phía trước nhưng lại không dám, rất sợ toàn bộ trước mắt đều là mơ.

Bùi Dịch mà tới đồn cảnh sát đón cô ta ư? Cô ta đang nằm mơ sao? Chuyện này quá không chân thật rồi!

Bùi Dịch nghe thấy vậy chỉ nhàn nhạt liếc qua Đoàn Ngọc Tường một cái, rồi xoay người trở lại xe.

Trong lòng Đoàn Ngọc Tường rất vui vẻ, bước nhanh tới.

Nhưng cô ta còn chưa đến gần, chiếc Maybach đã khởi động. Chỉ nghe thấy "vút" một tiếng, xe nghênh ngang rời đi, để lại một làn khói.

Đoàn Ngọc Tường đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt còn chưa tắt hẳn, giống như là đang giễu cợt bản thân mình quá ngây thơ.

"Đồ hoa si…" Khúc Hồng Mai đang muốn cười cô ta, thì ánh mắt đột nhiên đông cứng lại.

Chỉ thấy có một chiếc xe màu đen đi tới bên cạnh. Đây không phải là chiếc xe Bentley mà hôm qua cô ta ngồi sao?

Đây chính là xe của Bùi Dịch mà!

"Chú trẻ." Hốc mắt Đoàn Ngọc Tường ẩm ướt, trong lòng cực kỳ cảm động.

Bùi Dịch thật sự tới đón cô ta!

Mặc dù không để cô ta ngồi cùng một chiếc xe, nhưng vẫn phái xe tới đón cô ta.

Tài xế xuống xe, mở cửa xe giúp cô ta, cung cung kính kính nói: "Đại tiểu thư, mời."

Đoàn Ngọc Tường lau đi nước mắt, cũng không quay thèm đầu lại liền chui vào xe.Rất nhanh, xe nghênh ngang rời đi, để lại một mình Khúc Hồng Mai sắc mặt đang tái nhợt.

"Âm mưu! Tất cả đều là âm mưu! Các người hợp sức lại gài bẫy tôi! Tô Thi Thi cô chính là đồ đàn bà thâm đ

ộc, không phải cô ta có thù oán với cô sao? Cô sao

lại hãm hại tôi thành như vậy!" Khúc Hồng Mai tức điên lên.

Ban đầu, cô ta còn tưởng rằng Tô Thi Thi với Đoàn Ngọc Tường không ưa nhau, vì muốn đối phó với Đoàn Ngọc Tường cho nên mới nhân tiện kéo cô ta xuống nước.

Nhưng bây giờ Bùi Dịch lại tự mình tới đón Đoàn Ngọc Tường, hơn nữa ngày hôm qua Tô Thi Thi rõ ràng còn nói với Đoàn Ngọc Tường rằng không cần lo lắng…

"Khốn nạn!" Khúc Hồng Mai tức đến mức hung hăng ném túi xách xuống đất.

Cô ta nhất định không dám trở về côn

g ty Tiệp Khắc, nếu không cũng không biết bọn họ sẽ bỡn cợt thế nào.

Vừa nghĩ tới thất nghiệp, thì trong lòng cô ta lo sợ không thôi.

"Khúc tiểu thư." Bên cạnh đột nhiên truyền tới một giọng nói lành lạnh.

Khúc Hồng Mai theo bản năng khẽ run rẩy. Giọng nói này lạnh quá.

Cô ta vừa quay đầu, liền bị doạ lảo đảo lùi về sau hai bước, không dám tin nhìn trước mặt.

"Hỗ phó tổng?" Hai ngày trước, cô ta đã gặp qua người đàn ông này ở phòng làm việc, chính là phó tổng của công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Anh ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ còn sợ cô ta bị dạy dỗ chưa đủ sao?

"Khúc tiểu thư." Hộ Sĩ Minh chậm rãi đi về phía Khúc Hồng Mai, nhẹ nhàng thư thái, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Khúc Hồng Mai mặt mũi trắng bệch, sợ hãi không ngừng lùi về sau: "Hỗ tổng, ngài… Ngài có chuyện gì sao?"

"Khúc tiểu thư, không biết cô có hứng thú làm việc tại công ty xây dựng Minh Đỉnh không?" Khóe miệng Hỗ Sĩ Minh câu lên nụ cười nhàn nhạt, tùy ý hỏi.

"Ngài nói cái gì?" Khúc Hồng Mai sợ ngây người, một lúc sau mới kịp phản ứng lại rồi vội vàng gật đầu, "Tôi đồng ý!"

Cô ta dĩ nhiên sẽ đồng ý! Thực lực của công ty xây dựng Minh Đỉnh cũng ngang ngửa công ty Tiệp Khắc, cô ta cầu còn chẳng được!

"Rất tốt. Ngày mai tới công ty báo danh." Hộ Sĩ Minh nói xong xoay người ngồi vào bên trong xe.

"Tô Thi Thi, cô hao tổn tâm trí muốn đuổi người đi, thì tôi nhận vậy. Không biết đến lúc đó cô sẽ có vẻ mặt thế nào đây?" Hỗ Sĩ Minh nhắm mắt lại. Nghĩ đến vẻ mặt lúc Tô Thi Thi biết Khúc Hồng Mai trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

Lần này bọn họ khiến anh ta mất hết mặt mũi, thì kiểu gì anh ta cũng phải trả đũa!

Trong trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi đang ngồi trên chiếc ghế nằm ngoài ban công trên tầng hai uống trà cùng Ôn Ngọc, đột nhiên thấy một chiếc xe Maybach lạ tiến vào biệt thự của bọn họ.

Tô Thi Thi nhíu mày nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này vậy mà lại đổi xe nữa

Cô đứng lên, đột nhiên thấy một chiếc xe Bentley chạy phía sau cách đó không xa, không phải là chiếc xe hôm qua bọn họ vừa mới dùng sao?

"Đoàn Ngọc Tường?" Khi Tô Thi Thi thấy người phụ nữ bước ra từ trong xe, sắc mặt chợt trầm xuống.

"Bảo tôi chờ ở nhà, mình thì chạy đi đón cô ta hả?" Sắc mặt Tô Thi Thi đen thui, cực kỳ không vui rồi.

"Thi Thi, cô không sao chứ?" Ôn Ngọc thấy sắc mặt của Tô Thi Thi có gì đó không đúng, lo lắng hỏi.

Tô Thi Thi hoàn hồn, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Không sao, chúng ta tiếp tục uống trà nào."

Cô nói xong, liền lành lạnh liếc mắt về phía người đàn ông đang đi vào trong biệt thự, bỗng nhiên lại đứng lên.

Cô phải đi đóng cửa lại!

Cô còn chưa vào phòng ngủ, thì đã chợt nghe được biệt thự bên cạnh truyền tới tiếng gầm lên giận dữ.

"Tiện nha đầu, mày còn dám quay về!"

"Tường Tường mau tránh đi, cha con muốn đánh chết con đó!"

A ——

Tô Thi Thi dừng bước chân lại, rất vui vẻ.

"Bùi xấu xa, anh quá âm hiểm đi!"

Cô nghĩ sao Bùi Dịch lại đột nhiên lại đi đón người về chứ! Quả là xấu xa!

Nẳm cả 1 ngày cuối cùng cũng tỉnh rồi

199. Chương 199

Edit: HuongCyndi

"Chấn Ba, ông bình tĩnh lại một chút! Chuyện này thật không liên quan tới Tường Tường, chỉ là hiểu lầm mà thôi!" Phương Thanh Hoa cản Đoàn Chấn Ba lại, gấp đến độ toát cả mồ hôi lạnh.

"Đồ đàn bà vô dụng này, cút ngay cho tôi! Hôm nay, tôi muốn đánh chết tiện nha đầu này, để cho nó hiểu chuyện tốt mình đã gây ra!" Đoàn Chấn Ba nói xong liền cầm cái roi trong tay hung hăng quất xuống đất một cái.

"Vút" một tiếng, Phương Thanh Hoa bị doạ sợ liền vội vàng tránh sang bên cạnh.

Trên người bà ta vẫn còn mấy vết roi bị đánh chưa biến mất từ mấy ngày trước, thật sợ.

"Mẹ!" Đoàn Ngọc Tường còn đang trong vui sướng vì được Bùi Dịch "sủng ái" liền phục hồi lại tinh thần, vừa xuống xe đã thấy tình cảnh này, thì sợ hết hồn.

"Cha, người hãy nghe con giải thích, chuyện kia là..." Đoàn Ngọc Tường muốn nói là do Tô Thi Thi và Bùi Dịch làm, nhưng cô vừa liếc mắt đã thấy bóng lưng cao ngất của Bùi Dịch, lời đến bên miệng lại nuốt vào trong, vội vàng nói:

"Là một nhân viên trong công ty con làm, thật sự không liên quan đến con, là con gánh trách nhiệm thay cô ta."

"Mày còn dám cãi!" Đoàn Chấn Ba vọt tới trước mặt Đoàn Ngọc Tường, cầm roi lên hung hăng quất lên lưng cô ta.

"Á!" Đoàn Ngọc Tường thét lên một tiếng chói tai, trên người lập tức xuất hiện một vệt roi vụt đỏ rực, đau đến nỗi cả người cô ta đều run rẩy.

Thì ra dùng roi đánh đau đến thế!

"Cha, con biết lỗi rồi!" Đoàn Ngọc Tường không hề nghĩ ngợi, phịch một tiếng liền quỳ xuống đất, biết điều mà nhận sai.

Cô ta có muốn giải thích với cha mình, nhưng lúc này ông ta còn đang bực bội, bất luận cô ta có giải thích thế nào thì cũng đều không có tác dụng.

Trước kia cô ta đã thấy Tô Thi Thi bị roi đánh nhiều rồi, nên biết phải ứng phó ra sao.

Quả nhiên, cô ta quỳ xuống đất cầu xin tha thứ xong, Đoàn Chấn Ba rõ ràng còn đang tức giận đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn đánh cô ta thêm hai roi rồi mới dừng lại.

Đoàn Ngọc Tường còn chưa kịp thở phào một hơi, thì có một chiếc xe hơi dừng trước mặt bọn họ.

Xe cửa vừa mở ra, khi cô ta nhìn thấy người từ bên trong bước xuống, cả người như chìm xuống vực sâu.

"Ông nội..." Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trắng bệch kêu lên.

"Tao không có đứa cháu gái làm mất mặt Đoàn gia như mày!" Đoạn Kế Hùng chống gậy, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường, "Đoàn gia đã đoạn tuyệt quan hệ với mày rồi, ai cho phép mày về hả?"

Ông ta nói xong, quay đầu trừng mắt nhìn đứa con trai của mình: "Không phải đã nói với mày không cho phép nó bước vào cửa Đoàn gia nữa sao, chuyện này mày xử lí sao đây?"

"Con..." Đoàn Chấn Ba tức giận. Cũng không phải do ông ta để cho tiện nha đầu này trở về.

Phương Thanh Hoa ở bên cạnh, vội vàng nói: "Là Bùi Dịch đưa Tường Tường trở về!""Bùi Dịch?" Sắc mặt Đoạn Kế Hùng chợt trầm xuống. Không biết Bùi Dịch lại muốn làm cái gì nữa! Còn ngại chuyện lần này ồn ào chưa đủ lớn sao?

Mặc dù ông ta ở trong nhà tĩnh dưỡng, nhưng không có nghĩa là ông ta không biết những chuyện xảy ra bên ngoài.

Chuyện lần này Bùi Dịch và Tô Thi Thi không tránh khỏi có liên quan, nguyên nhân trong đó không cần nhiều lời ông ta cũng đoán được mấy phần. Chỉ là ông ta hận Đoàn Ngọc Tường này quá ngu xuẩn lại dễ dàng bị bọn nó hạ gục như vậy!

"Tường Tường, mày đừng trách ông nội đây nhẫn tâm. Chính mày gây ra họa thì hãy tự mình gánh vác. Mày khiến cho Hỗ gia mất mặt, bây giờ Hỗ lão gia cũng đã hỏi đến chuyện này, Đoàn gia sẽ không chứa mày được rồi." Đoạn Kế Hùng lạnh giọng nói.

"Ông nội, con… Con bảo đảm sau này sẽ không không phạm phải sai lầm như vậy nữa. Cầu xin ông tha thứ cho con lần này." Đoàn Ngọc Tường không dám tiếp tục thanh minh nữa, quỳ xuống đất một mực cầu xin tha thứ.

"Chấn Ba, năng lực của Tường Tường ông cũng biết rõ. Nói sao thì con bé cũng là con gái ruột của ông mà!" Phương Thanh Hoa cũng quỳ xuống đất đi cầu xin Đoàn Chấn Ba, nháy mắt về phía ông ta.

Trong lòng Đoàn Chấn Ba thoáng lạnh lẽo, chau mày, sự tức giận trong lòng lại bùng lên, nhưng lại không thể làm gì được.

Vợ ông ta ngược lại nhắc nhở ông ta rằng, bây giờ người ông có thể tin được vốn cũng không nhiều, nếu như cũng đẩy đứa con gái ruột của mình ra ngoài nốt…

"Chấn Ba, mày còn do dự cái gì nữa?" Đoạn Kế Hùng thấy con trai không bày tỏ thái độ gì, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Xem ra tao phải cân nhắc mày có phù hợp gánh vác Đoàn thị không lần nữa. Tao sẽ để Diêu phó tổng trợ giúp mày, tránh để mày khiến toàn bộ Đoàn thị lỗ sạch. Nếu không tao cũng chẳng có mặt mũi nào mà đi gặp liệt tổ liệt tông!"

"Cha!" Sắc mặt Đoàn Chấn Ba tái nhợt, đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người.

Thì ra đây mới là mục đích thực sự của con cáo già này. Muốn đoạn tuyệt quan hệ với con gái ông ta chỉ là cái cớ mà thôi, lão già này chính là muốn tước đi quyền lực của ông ta, đuổi ông ta khỏi Đoàn thị.

Sự tức giận trong lòng Đoàn Chấn Ba lại tăng lên, dứt khoát đánh liều nói: "Dù sao thì Tường Tường cũng là con gái ruột của con, bây giờ Ngọc Lộ đã đi rồi, con không thể cũng đuổi nó ra ngoài nốt được. Cha, trước hết người không cần lo lắng chuyện này, con sẽ xử lý tốt."

"Mày… Được rồi, một đám đủ lông đủ cánh rồi, muốn làm gì cũng được! Được rồi, tao mặc kệ, xem mày xử lí ra sao!" Đoàn Kế Hùng thở phì phò trợn mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người ngồi vào trong xe.

Tài xế rất nhanh đã lái xe về nhà chính.

Mục đích của ông ta tới đây chẳng qua là muốn tìm lý do để tước đi quyền lực từ đứa con trai bất tài của mình, bây giờ mục đích của ông ta đã đạt được. Bây giờ có đuổi Đoàn Ngọc Tường khỏi Đoàn gia hay không, ông ta cũng không quá quan tâm.

"Nha đầu vô liêm sỉ!" Chờ lão già kia vừa đi, Đoàn Chấn Ba nhặt cái roi trên mặt đất lên hung hăng đánh lên người Đoàn Ngọc Tường, "Đều tại mày, hại lão tử bây giờ bị động như vậy, tao đánh chết mày!"

Đoàn Ngọc Tường vừa kêu vừa khóc, ôm lấy thân thể co lại trên đất, trong lòng vô cùng hối hận.

Cô ta không nên trở về!

Tại sao cô ta phải trở về cái nhà vô tình này chứ? Ở bên ngoài còn tốt hơn so với ở đây!

"Bùi Dịch, anh là cố ý!" Lúc này Đoàn Ngọc Tường mới nghĩ ra, Bùi Dịch đi đón cô ta trở về căn bản không phải vì giúp cô ta, mà là muốn khiến bọn họ nổi lên xung đột, muốn cho cô ta chịu khổ mà thôi!

"Tôi hận anh!" Đoàn Ngọc Tường cắn răng, trong lòng điên cuồng gào thét.

Vụ náo nhiệt dần dần vãn đi, trên ban công của biệt thự thứ hai, Tô Thi Thi tựa đầu sang một bên, trong lòng tràn ngập bi ai.

Đây chính là Đoàn gia, vì lợi ích có thể hy sinh tất cả.

Xem ra người ông nội này của cô quyết tâm phải để lại Đoàn thị cho đứa con trai nhỏ mới mười tuổi của mình.

"Để cô phải chê cười rồi." Tô Thi Thi quay đầu nhìn Ôn Ngọc vừa bị dọa sợ đến ngây người.

"Tôi… Không… Cái gì cơ." Ôn Ngọc rụt cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị doạ sợ có chút tái nhợt, sợ hãi nhìn Tô Thi Thi, "Người nhà cô thật là đáng sợ."

Tô Thi Thi bừng tỉnh cười một tiếng: "Đúng nha, so với mãnh thú còn đáng sợ hơn."

"Thi Thi à, thật xin lỗi." Ôn Ngọc cảm thấy hình như mình đã nói sai.

Tô Thi Thi cười cười nhéo một cái vào má cô ấy: "Sao cô lại đáng yêu thế chứ? Cũng không phải là cô làm sai chuyện gì, thì sao mỗi lần đều nói xin lỗi chứ."

"A, đau!" Mặt Ôn Ngọc hơi đỏ bừng lên, không giận mà còn cười vui vẻ.

Tô Thi Thi cười thật lớn, không nhịn được còn muốn chọc cô ấy cười một chút.

"Tô Thi Thi." Từ cửa đột nhiên truyền tới một giọng nam lạnh đến thấu xương.

Bùi Dịch đứng cách đó không xa nhìn tay Tô Thi Thi đang sờ lên mặt Ôn Ngọc, ánh mắt âm trầm.

Tô Thi Thi hừ một tiếng, đen mặt tựa đầu sang một bên.

Đừng tưởng rằng vừa rồi anh cho cô xem một vở kịch cô thì chuyện gì cô cũng xem như không có. Không phải anh tự mình đi đón Đoàn Ngọc Tường sao?

Hừ! Tô Thi Thi thừa nhận mình nhỏ mọn, dù sao cô chính là không vui đó.

Bùi Dịch híp đôi mắt nguy hiểm lại, ánh mắt nhàn nhạt quét người Ôn Ngọc đang đứng cạnh Tô Thi Thi.

Khó trách vừa rồi Tô Thi Thi đột nhiên gọi điện thoại tới nói anh hẹn Tần Phong đến, thì ra là nhà đang có khách.

Anh thoáng nhìn qua đồng hồ đeo tay, khóe miệng khẽ nhếch lên, thời gian vừa lúc.

Quả nhiên, không quá một phút sau, trong sân đã truyền tới tiếng động cơ chạy của chiếc xe thể thao quen thuộc.

"Tần Phong tới rồi?" Mắt Tô Thi Thi sáng lên, vội vàng đi ra ngoài ban công nhìn.

Bùi Dịch nhân cơ hội đó liền tiến lên trước một bước bắt lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Cả nhà cuối tuần vui vẻ

200. Chương 200

Edit: Như Quỳnh

Beta: Ryeo

"Anh muốn làm gì?" Sắc mặt Tô Thi Thi đỏ lên. Bên cạnh còn có khách nha, người đàn ông này sao lại ở đây động tay động chân rồi.

Ánh mắt cô nhìn thoáng ra bên ngoài, đột nhiên ngây ngẩn cả người, sắc mặt cũng liền trầm tiếp xuống, ngón tay chỉ người đang ngồi trên chiếc xe Ferrari màu đỏ, quay đầu lành lạnh nhìn Bùi Dịch:

"Chuyện này là sao đây?"

Cô để cho Bùi Dịch mời Tần Phong đến đây, cũng không bảo để cho Tần Phong mang theo một mỹ nữ đến đây!

Tô Thi Thi bây giờ đã không dám nhìn tới sắc mặt Ôn Ngọc bên cạnh rồi.

Ôn Ngọc vốn là nhát gan, cô rất không dễ dàng đem cô ấy lừa gạt tới đây, muốn cho Ngọc cùng Tần Phong nói chuyện rõ ràng.

Hiện tại tốt rồi, Tần Phong tên ngu ngốc kia vậy mà mang theo một người phụ nữ đến đây! Hơn nữa còn là một cái dáng người vô cùng nóng bỏng, phong thái xinh đẹp, vừa thấy liền biết là loại phụ nữ yêu tinh!

Cô vốn dĩ muốn cho Ôn Ngọc một sự kinh ngạc, hiện tại tốt rồi, kinh ngạc trực tiếp biến thành kinh sợ.

"Chờ một lúc lại tìm anh tính sổ!" Tô Thi Thi âm thầm trừng mắt nhìn Bùi Dịch một cái, lôi kéo Ôn Ngọc liền đi tới cửa.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, cực kỳ nghĩ muốn đem cái tên bạn thân giống như lợn kia ném đi.

Cũng dám làm xấu mặt anh!

"Ngọc, cô nghe tôi giải thích. Tôi không nghĩ tới anh ta lại dẫn người đến đây. Khả năng là bạn anh ta, đúng, bạn bè bình thường." Tô Thi Thi càng giải thích càng thấy chính mình sốt ruột, chỉ hận lúc này miệng vậy mà nói ra những lời ngu dốt như vậy.

Cô lén nhìn Ôn Ngọc. Chỉ thấy mi mắt Ôn Ngọc hồng hồng, sắc mặt có chút tái nhợt, khẩn căng mím môi, không rên một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi sợ cô nói thêm hai câu nữa, Ngọc lại muốn khóc, yên lặng ngậm miệng lại.

Các cô lúc xuống lầu, Tần Phong vừa lúc cùng với mỹ nữ dáng người nóng bỏng kia cùng nhau tiến vào.

Tần Phong hôm nay mặt một bộ đồ tây màu xanh ngọc, phối với áo sơ mi trắng cùng với khuôn mặt anh tuấn của anh ta, cả người giống như là nam thần bước ra từ truyện tranh.

Bọn họ đi vào ngay lúc anh ta đang quay đầu cùng bạn gái mình trêu đùa, ngẩng đầu liền nhìn đến đứng tại đầu bậc thang hai người phụ nữ, hiện tại sửng sốt đến nỗi muốn nhảy dựng.

Đầu tiên là nhìn đến Ôn Ngọc, khi đó sắc mặt anh tối sầm lại, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục bình thường, đem ánh mắt rơi vào trên người Tô Thi Thi, cười quỷ dị chào một tiếng: "Thi Thi, nếu là sớm biết rằng nhà emcó khách, anh hôm nay liền không tới quấy rầy rồi."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, dơ tay ôm lấy cánh tay Ôn Ngọc, như có như không nhìn Tần Phong: "Đều là người trong nhà, hà tất khách khí. Trái lại người ngồi bên cạnh anh, vị tiểu thư này là?""Ngải Lợi." Tần Phong nói xong nhìn thoáng qua bạn gái chính mình, sau đó ánh mắt rất nhanh đảo qua Ôn Ngọc, từ từ phun ra bốn chữ: "Bạn gái của tôi."

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy cơ thể Ôn Ngọc bên cạnh cứng đờ, lòng của cô cũng giống như bị người ta hút hết khí lực vậy.

Tuy không rõ ràng lắm Ngọc cùng Tần Phong hai người tới cùng đã xảy ra cái gì, nhưng cô cảm thấy được trong đó nhất định có chuyện gì.

"Tần thiếu gia lại đổi bạn gái rồi hả?" Tô Thi Thi đang muốn phát tác, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh ôn hoà.

Tô Thi Thi âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Bùi Dịch nếu còn không tới, cô chỉ sợ khống chế không nổi tính tình của mình tại chỗ đem hai người này đuổi đi ra rồi.

"Tần thiếu gia đổi bạn gái tốc độ vượt qua thay quần áo rồi." Bùi Dịch đi xuống, trong giọng nói ẩn ẩn hàm chứa tức giận.

Vậy mà để cho vợ của anh mất hứng, tên tiểu tử này chán sống rồi!

Tần Phong liếc anh một cái, trả lời lại một cách mỉa mai nói: "So ra vẫn kém hơn Bùi tổng trước kia…"

Anh nói đến một nửa đột nhiên chú ý tới Bùi Dịch khí thế tỏa ra vô cùng đáng sợ lạnh lẽo, lập tức sửa lời nói: "Ha ha, cái kia, chẳng lẽ cứ để cho chúng tôi như vậy đứng, các người chiêu đãi khách như vậy sao?"

Tô Thi Thi nheo lại mắt, lôi kéo Ôn Ngọc xuống lầu, ánh mắt lành lạnh lườm qua Tần Phong: "Đi, chúng ta thảo luận xem Bùi tiên sinh trước kia xảy ra chuyện gì?"

"Ha ha… Miệng tôi đang khát, uống miếng trà đã." Tần Phong cười gượng, mặt có chút xanh.

Cái gì gọi 'họa là từ ở miệng mà ra'? Anh ta xong đời, nhất định sẽ bị Bùi Dịch giết không tha.

Hai ngày nay chuyện kho hàng của công ty xây dựng Minh Đỉnh bị dọn sạch, đã trở thành trò cười ở Bắc Kinh, anh ta lúc ấy nhìn thấy tin này liên tục xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng, sợ đến nỗi mồ hôi lạnh đã đổ ra rồi.

Bùi Dịch thật đúng là không biết sợ là gì! Cho nên đắc tội người nào cũng không có thể đắc tội cái tên âm hiểm gia hỏa này!

"Trà có rất nhiều. Chúng ta ngồi xuống từ từ uống!" Tô Thi Thi đem ba chữ cuối cùng nói ra được đặc biệt trọng, ánh mắt lạnh lẽo, hận không thể tại trên người Tần Phong đâm cho mấy nhát dao.

Cô quyết định ngồi xuống cùng anh ta nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt!

"Bảo bối." Bùi Dịch gặp tình huống không đúng, lập tức đi lên ôm lấy eo Tô Thi Thi, mang theo cô liền đi ra ngoài, "Tôi không ngại tự mình giải thích với em."

"Anh bỏ tay ra." Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh.

Cô đi lần này, không phải là đem Ôn Ngọc ném ở trong hang sói sao?

"Ngoan, để bọn họ tự giải quyết." Bùi Dịch không khỏi phân trần ôm lấy Tô Thi Thi đi nhanh hướng đến trong hoa viên đi.

Nói đùa, người anh em này của anh mấy ngày nay rõ ràng cũng không vui vẻ gì, cả người không có chút sức sống, anh ta cũng không muốn để cho Tô Thi Thi bị vạ lây.Đương nhiên, anh trước kia anh chơi trác tán thế nào, những chuyện này vẫn lại là đừng để cho Tô Thi Thi biết thì tốt hơn, bằng không lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ nổi lên, đến lúc đó trăm miệng cũng không giải thích nổi.

"Này! Là tôi gọi Ngọc đến, nếu lỡ cô ấy bị Tần Phong ức hiếp thì làm sao đây?" Tô Thi Thi không yên lòng nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, ôm cô vào trong vườn hoa ngồi xuống một cái ghế đá, đen mặt nói: "Em cực kỳ rảnh rỗi phải không?"

"Chuyện này không phải là vấn đề rảnh rỗi hay không rảnh rỗi, trước là tôi nói sai cái gì rồi mới làm hại bọn họ hiểu lầm…"

"Em rảnh rỗi như vậy chúng ta cùng nhau thảo luận "chuyện đời người" đi." Bùi Dịch cơ thể từ từ áp đến gần, đáy mắt lóe sáng một đám quang.

Thảo luận chuyện đời người…

Tô Thi Thi bị chọc giận đến nở nụ cười, người đàn ông này sao mỗi thời khắc…

Cô từ đầu không phải là đối thủ của Bùi Dịch, may mắn bên cạnh là một hàng rào hoa, cực kỳ kín đáo, bằng không thật sự xấu hổ chết được rồi.

Nhưng hai người còn không có "thảo luận" một hồi, liền nghe trong hoa viên có động tĩnh truyền đến. Nghe tiếng bước chân, nên là có hai người.

"Ngải Lợi, tôi có thể gọi cô như vậy không?" Trong hoa viên truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Tô Thi Thi lỗ tai lập tức thẳng đứng lên, hướng Bùi Dịch cùng nhìn thoáng qua.

Đây là giọng nói của Ôn Ngọc

"Đương nhiên có thể, Ôn tiểu thư giống như có chuyện nghĩ muốn nói với tôi?" Vị mỹ nữ gợi cảm kia cười duyên, âm thanh nghe ra có chút điệu.

Tô Thi Thi nhíu mi xuống, nếu người phụ nữ này dám ức hiếp Ôn Ngọc, cô nhất định lập tức lao ra.

"Ngải Lợi, cái kia… Cô cùng Tần tổng, các người đang hẹn hò sao?" Âm thanh Ôn Ngọc rất nhẹ.

Cô nói chuyện trước giờ vẫn đều đã bộ dạng này, mang theo vẻ hiền dịu đáng yêu của người con gái Giang Nam.

"Đúng vậy, anh ấy không phải mới vừa nói sao?" Ngải Lợi cười nói.

"Cái kia…" Ôn Ngọc cắn môi, mày nhíu lại, bọ dáng rất khó mở lời nói: "Anh ta, anh ta thích đàn ông."

"Cái gì?" Ngải Lợi cho rằng chính mình nghe lầm rồi.

Trốn ở tường hoa phía sau Tô Thi Thi cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là cái tình huống gì?

"Tôi là nói, Tần tổng khả năng thích Bùi tổng." Ôn Ngọc nói xong lại vội vàng giải thích nói, "Bất quá Bùi tổng chỉ thích Thi Thi, anh ta không thích Tần tổng."

"Khụ khụ…" Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, sợ kinh động đến bên ngoài hai người kia.

Ôn Ngọc, tôi thật sự cạn lời với cô rồi!

Tô Thi Thi yên lặng nhớ tới lúc trước cô đem áo ngủ của bạn gái Bùi Dịch kí gửi cho Tần Phong khi đó vui đùa nói…

Cô đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dục, phỏng chừng người đàn ông này hiện tại mặt đã đen ý hệt đáy nồi rồi.

Bùi Dịch mím môi, lành lạnh đưa mắt nhìn người phụ nữ đang ru rú tại trong lồng ngực mình cười trộm, mặt không chút thay đổi.

Bên kia Ôn Ngọc thấy Ngải Lợi có vẻ không tin, hấp tấp giải thích nói: "Ý của tôi là, Tần tổng có khả năng nam nữ đều thích, nhưng mà như vậy đối với cô mà nói không công bằng, cô không cần bị anh ta lừa."

"Gì?"Vốn dĩ muốn chờ xem Ôn Ngọc tới cùng muốn nói gì với mình, Ngải Lợi lập tức bị lời của cô làm cho u mê.

Đây là cái tình huống gì? Người phụ nữ này ý nói là Tần Phong không bình thường thích nam lẫn nữ?

"Cô nói là thật sự?" Ngải Lợi giống như nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Ôn Ngọc, cô gái này là từ đâu chạy đến nói nhăn nói cuội vậy?

"Tôi không có lầm." Ôn Ngọc vội vàng gật đầu, sợ cô ta không tin, lại nói thêm, "Chuyện này là bạn của tôi Thi Thi cũng biết, cô không tin có thể hỏi cô ấy."

Nơi xa, lo lắng tìm hai người phụ nữ Tần Phong đi ra nghe đến đó, mặt trắng xanh liền tái rồi.

Tô Thi Thi tôi không để yên cho cô!

201. Chương 201

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

"Xong rồi, nếu anh ta tới tìm tôi liều mạng, anh sẽ cứu tôi chứ?" Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch lành lạnh mà liếc cô một cái, im lặng mà khạc ra hai chữ: "Im miệng!"

Lại bị người ta hiểu lầm anh là bị một người đàn ông thích! Bùi Dịch tức giận đến bùng nổ, tin này nếu truyền đi, anh cùng Tần Phong sau này còn có thể làm ăn trên thương trường hay không?

Thật rất muốn bóp chết cô gái ngốc này!

Còn có cái người phụ nữ đó đến bây giờ còn chưa hiểu biết rõ tình hình, chỉ biết khóc, thật không biết Tô Thi Thi làm sao lại chọn cùng cô ta làm bạn!

Bên kia, Ôn Ngọc thấy Ngải Lợi không tin, thật gấp đến phát khóc.

Ngải Lợi thấy dáng vẻ của Ôn Ngọc, cảm thấy cô gái này lại không giống như là giả bộ, trong lòng nghi ngờ cực kỳ.

"Lời cô nói là thật sao? Tần tổng thật sự thích đàn ông?" Ngải Lợi lại hỏi một lần.

Ôn Ngọc vội vàng gật đầu: "Tôi không có lừa gạt cô."

"Ồ…" Ngải Lợi gật đầu một cái, ngược lại là không có vấn đề nói, "Tôi bất kể anh ấy thích đàn ông hay là thích đàn bà, chỉ cần anh ấy đối với tôi cảm thấy hứng thú là được."

Cô ta nói xong, mâu quang liếc nhìn về bốn phía, thấy không có người khác, cố ý đem khăn lụa trên cổ cởi xuống, chỉ chỉ phía trên có một cái vết đỏ, đối với Ôn Ngọc nói: "Thấy không?"

Ôn Ngọc quay đầu lại nhìn, thấy trên cổ cô ta có một vết hồng hồng, giống như là bị thứ gì cắn, nói: "Cô cũng bị con muỗi cắn? Muỗi mùa thu khá độc, cô có muốn bôi ít thuốc lên hay không?"

Cô nói rồi kéo xuống phần áo ở cổ của mình xuống, ngón tay chỉ lên một vết đỏ trên cổ nói: "Tôi mua thuốc thật giống như không quá tác dụng, cũng sắp mười ngày, còn không có biến mất đâu."

Muỗi cắn?

Bốn người ở đây toàn bộ đều phảng phất như bị sét đánh vậy, ngây ngô tại chỗ.

Tình hình phát triển cũng vượt quá so với dự kiến

Đứng ở một bên Tần Phong cả người cứng ngắc, vốn dĩ là thấy nghẹn, liền biến mất hết rôi, khóe miệng nhịn ko được cong lên

"Chết tiệt, là do muỗi!" Anh khẽ nguyền rủa một tiếng.

Lúc trước nghe được Tô Thi Thi nói trên cổ Ôn Ngọc có vết hôn, lúc ấy cả người anh cũng rối loạn.

Mà Ôn Ngọc thấy anh như nhìn thấy quỷ vậy, anh căn bản không có cách nào đến gần cô, càng không cần phải nói đụng đến cô, vậy vết hôn kia từ đâu tới?

Bây giờ tốt rồi, rõ là quạ đen suy diễn bậy bạ.

Không đúng!

Tần Phong sắc mặt tàn ác, đang muốn xông ra, phía trước có thanh âm vang lên.

Ngải Lợi ánh mắt giống như nhìn quái vật nhìn Ôn Ngọc, khinh thường nói: "Ôn tiểu thư cô ngay cả vết hôn cùng con muỗi cắn cũng không phân rõ sao? Cái này là tối hôm qua Tần tổng lưu lại – vết hôn!""Vết hôn…" Ôn Ngọc trong đầu ong một tiếng, trên mặt bỗng chốc tái nhợt đi

Chưa ăn qua thịt heo, chẳng lẽ còn chưa thấy qua heo chạy sao?

Cô cũng không phải là cái gì cũng không biết, chẳng qua là tâm tư đơn thuần không nghĩ tới phương diện kia mà thôi.

Hiện tại người phụ nữ này đã nói rất rõ ràng cho cô biết, đây là vết hôn do Tần Phong lưu lại

"Ngọc, em đừng nghe cô ta nói bậy." Tần Phong xông ra, giơ tay lên định kéo tay Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc thấy anh ta, kinh sợ giống như là con thỏ bị đả kích lớn, vội vàng lui về sau một bước, đôi mắt ươn ướt nhìn anh ta.

Một giây kế tiếp, một giọt lệ thoáng chốc từ hốc mắt chảy xuống, cô xoay người hướng ra ngoài chạy đi.

"Ngọc!" Tần Phong sắc mặt trầm xuống, cất bước đuổi theo.

Ôn Ngọc vừa khóc vừa chạy.

Cô cũng không biết trong lòng đang khó chịu cái gì, nhưng là vừa rồi tất cả đối với cô mà nói tựa như một chuyện cười.

Cô lại ngây ngốc đi nói cho cô ta, muốn để cho cô ta cẩn thận không sẽ bị lừa, còn tự cho là đúng nói cho cô ta đó là con muỗi cắn…

Cô cho tới bây giờ không cảm thấy chính mình vậy mà lại rất buồn cười!

"Ngọc, em nghe anh nói đã, đừng chạy!" Tần Phong sợ dọa đến cô, lại không dám đuổi đến quá nhanh, không thể làm gì khác hơn là ở phía sau dè dặt kêu cô.

Nhưng anh vừa dứt lời, phía trước đột nhiên truyền tới giọng nói của Tô Thi Thi.

"Ngọc, nơi này!"

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, mặt liền tái xanh, cắn răng nghiến lợi hô: "Tô Thi Thi, em dám!"

" Đàn ông cặn bã, không có quyền nói chuyện!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh ta một cái, đem giây cương trong tay đưa cho Ôn Ngọc.

"Ngựa?" Ôn Ngọc chạy đến Tô Thi Thi trước mặt, đôi mắt bị lấp đầy bởi nước cũng không thấy rõ, chỉ mơ hồ thấy trước mắt là một con ngựa.

Cô không hề nghĩ ngợi, nhận lấy giây cương liền leo lên lưng ngựa, chân kẹp bụng con ngựa, ngênh ngang dời đi.

"Ngọc!" Tần Phong sắc mặt tái nhợt, vọt tới trước mặt Tô Thi Thi, hận không thể liền đến bóp chết người phụ nữ này!

Nhìn Tô Thi Thi bên cạnh, Bùi Dịch mặt không thay đổi đứng đó.

Phụ nữ lên cơn điên thật là kinh khủng. Anh vẫn là lần đầu tiên phát hiện cô gái nhỏ của anh lại hành động nhanh như vậy.

Mới vừa rồi còn ở phía sau tường hoa xem kịch hay, chỉ chớp mắt liền chạy tới chuồng ngựa đem ngựa dắt đi ra.

Tế bào vận động mạnh như vậy, xem ra anh lúc trước khai thác còn chưa đủ!

Tô Thi Thi thân thể đột nhiên run run một chút, ngửa đầu liếc anh một cái. Cô thế nào lại cảm giác có chút lạnh?

"Tô Thi Thi!" Tần Phong đuổi theo, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi:

"Em không biết cưỡi ngựa có nhiều nguy hiểm à? Em vậy mà đã để cho cô ấy cưỡi ngựa đi ra ngoài! Đáng chết, cô ấy lá gan nhỏ như vậy, em không sợ sẽ dọa đến cô ấy sao?"Tần Phong muốn điên lên, lúc này Tô Thi Thi sao lại làm loạn như vậy!

Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Tần Phong: "Bây giờ biết đau lòng rồi hả? Bất quá tôi nói cho anh biết, nhà cô ấy chính là trại nuôi ngựa, từ nhỏ ngồi trên lưng ngựa lớn lên. Ngược lại là anh không biết cưỡi ngựa, không đuổi kịp người ta có thể làm thế nào đây!"

"Nuôi ngựa?" Tần Phong bất chấp Tô Thi Thi nói móc, "Em chắc chắn cô ấy biết cưỡi ngựa?"

Tô Thi Thi khinh thường liếc anh ta một cái: "Con ngựa đỏ vừa rồi chính là do cô ấy từ nhỏ nuôi đến lớn. Người đàn ông nào đó ban đầu vì nịnh hót một cái tiểu minh tinh, cứng rắn liền đem ngựa của người ta từ trong trang trại ngựa lừa đi mất, tôi nghe nói Ngọc vì chuyện này còn khóc rất lâu đấy."

"Cái gì?" Tần Phong chỉ cảm thấy cả đời anh hôm nay ăn quá nhiều sấm sét rồi.

Một người chỉ cần có người lớn tiếng nói một câu cũng có thể dọa cô ấy khóc, lại là một người nuôi ngựa lợi hại?

Anh ta thật là bị sấm sét đánh đến nội thương rồi!

Tần Phong trợn mắt nhìn Tô Thi Thi một cái, xoay người ngồi vào xe mình đuổi theo.

"Tần tổng..." Ngải Lợi choáng váng. Chuyện sao lại biến thành cái bộ dáng này?

Tô Thi Thi con mắt đen lại, trong chốc lát thật không biết nên xử lý người phụ nữ này như thế nào, dù sao mới vừa rồi Tần Phong chính miệng nói đây là bạn gái anh.

Chuyện bây giờ bị cô ta làm thành cái bộ dáng này...

Tô Thi Thi lặng lẽ kéo kéo tay Bùi Dịch, vai người xấu vẫn là để cho anh đảm nhiệm thì tốt hơn.

Bùi Dịch im lặng không lên tiếng đưa tay rút trở lại: "Chính mình gây họa liền tự mình giải quyết."

Tô Thi Thi méo miệng. Được rồi, hay là đem cái phiền toái này ném cho Tần Phong tự mình tới giải quyết đi.

Bất quá.

"Nếu không chúng ta đi xem một chút, mới vừa rồi hình như là chạy sâu vào trong trang viên chạy tới, sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Tô Thi Thi lo âu nhìn bên ngoài biệt thự.

Bùi Dịch cười khanh khách. Cái cô gái ngốc này bây giờ mới biết lo lắng, có phải hay không đã chậm?

Nhưng mà Tô Thi Thi nghĩ tới sắc mặt Tần Phong mới vừa rồi, xì một tiếng bật cười.

Gọi anh ta ức hiếp người, gọi anh ta chần chừ, đối xử với loại đàn ông cặn bã như vậy cũng đáng!

Nhưng cô còn chưa vui vẻ được một chút, quản gia đột nhiên vội vã chạy tới, đối với bọn họ nói:

"Tiên sinh, Tô tiểu thư, không xong rồi! Ôn tiểu thư cưỡi ngựa chạy tới trong nhà chính đem ổ chó cũng đụng ngã lăn, bây giờ nơi đó náo nhiệt, người ngã ngựa đổ, loạn hết cả rồi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi không cười được nữa, ngây ngô nhìn Bùi Dịch, "Tôi có phải hay không lại gây họa rồi?"

Cả nhà tối hảo!

202. Chương 202

"Không có việc gì, có tôi." Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, mang theo cô giống như là ở sân vắng cùng nhau đi tản bộ một dạng, chậm rì rì hướng tới bên kia đi đến.

Tô Thi Thi trong lòng đều đã gấp muốn chết, cũng không biết Ôn Ngọc ở bên kia thế nào rồi.

Cô thật sự không nghĩ đến con ngựa kia sao lại chạy đến ổ chó chứ? Mà ổ chó ở đây không phải là chỗ Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh sao.

Đều là thú do cô nuôi, không nên để chúng đấu đá nội bộ!

Nhưng mà Bùi Dịch giống như là cố ý hành hạ cô vậy, đi đặc biệt chậm.

Tô Thi Thi cảm giác chính mình hiện tại giống như là kiến bò trên chảo nóng, cực kỳ nóng vội.

"Chú Bùi, tôi thật sự sai lầm rồi, tôi lần sau cũng không dám nữa." Tô Thi Thi lấy lòng nói.

Bùi Dịch lành lạnh liếc cô một cái: "Sau này lại vẫn xen vào việc của người khác sao?"

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Không quản nữa!"

Cô ở trong lòng lại yên lặng bồi thêm một câu: Hạnh phúc cả đời của chị em tốt cũng không phải là là lo chuyện bao đồng!

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch ánh mắt đầy vẻ giận giữ, tăng thêm ngữ khí.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhảy dựng, người đàn ông này mắt nhìn thật quá tốt đi, trong đầu cô suy nghĩ cái gì cũng đoán được.

Cô phụng phịu làm nũng, cũng có chút tức giận: "Tôi đây lại không biết anh ta sẽ mang một người phụ nữ đến. Mà còn vật hợp theo loài, giống nhau mới làm bạn được, nhìn dáng vẻ của anh ta tôi nghĩ anh phỏng chừng cũng là không khác biệt lắm, tôi tâm tình có thể tốt sao? Tôi tâm tình một không tốt, tôi đã nghĩ đùa một chút cho vui, mà còn tôi lại không nghĩ tới sự tình sẽ ầm ĩ thành cái dạng này…"

"Ngừng!" Bùi Dịch cắn răng, "Em thắng rồi!"

Cùng phụ nữ đang ghen tuông lý luận, đó là đầu óc có bệnh.

Bùi Dịch chấp nhận thua.

Hai người lúc đi tới nhà chính, nơi này cũng sớm đã nhiệt náo gà bay chó sủa.

"Gâu gâu gâu!" Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh như là chịu được thật lớn kinh sợ, sủa không ngừng.

Tô Thi Thi nghe thấy đến đầu đều đã đau rồi. Thì ra trước kia Tiểu Vịnh tiếng kêu đã xem như ôn hòa, hiện tại mới là thật khủng bố!

Quá chói tai rồi!

"Còn không mau đem lồng sắt mở ra, đừng làm ảnh hưởng lão gia cùng phu nhân nghỉ ngơi!" Đoàn Hòa Dự chạy đến, đối với vị huấn luyện chó đang đứng ở một bên sợ tới mức không biết nên làm sao nói.

Vị huấn luyện chó kia tuân lệnh vội vàng cầm cái chìa khóa đi mở cửa.

Bên cạnh chuồng chó, Ôn Ngọc cưỡi ở trên lưng con ngựa cái, hai mắt đỏ ngầu, nước mắt đang chậc chậc không ngừng rơi xuống.

Cô sợ hãi. Vừa rồi cưỡi ngựa không biết xảy ra chuyện gì liền chạy đến nơi này. Còn có con ngựa nhỏ đáng yêu cô nuôi nhiều năm như vậy, vậy mà hướng tới lồng sắt nhốt chó kia đá đá.Rồi mới, hai con chó kia liền điên rồi.

"Ngọc, ngoan, xuống đây đi." Tần Phong đi đến bên cạnh Ôn Ngọc, sợ dọa đến cô, giọng nói phát ra thật sự nhẹ nhàng.

Ôn Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy là anh, khóc càng dữ hơn, cố gắng che miệng, hai chân theo bản năng một kẹp.

Dưới thân cô, ngựa hí một tiếng hai chân trước đưa lên, bá một phen liền hướng tới sân bên ngoài vọt tới. (Làm đến đây tự dưng nhớ đến lần Thi Thi cưỡi ngựa, cũng như vậy, Đoạn Ngọc Lộ bị đá văng, tính để thế mà nghĩ bị đá rồi sao đuổi theo Ngọc đươc nên thôi. Công nhận mình cũng có tâm gớm

203. Chương 203

"Gâu gâu gâu" trong sân truyền đến một trận tiếng chó sủa.

Tô Thi Thi vội vàng từ trên giường ngồi dậy, cô bây giờ đối với tiếng chó sủa đều cực kỳ mẫn cảm rồi.

"Hai cái đồ không lương tâm kia trở lại rồi sao?" Tô Thi Thi đi chân trần giẫm lên trên thảm trải sàn, chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, nhất thời vui vẻ.

Chỉ thấy hai bóng dáng một vàng một đen núp ở trong chiếc xe ferrari màu đỏ, đang ngẩng đầu sủa liên hồi.

Bên cạnh xe thể thao, Tần Phong đang đứng. Bên cạnh anh, con ngựa cái đỏ thẫm đang cúi đầu gặm cỏ.

Tần tổng cúi gằm đầu, nửa khom người, đang ở một cái vẻ cầu khẩn hai vị tổ tông trong xe.

"Cẩu xin hai vị tổ tông của tôi ơi, nơi này mới là nhà của các ngươi. Chủ nhân của các ngươi đang chờ các ngươi kìa, van cầu các ngươi nhanh lên xuống xe đi!"

Tần Phong bộ dáng cực kỳ tiều tụy, đã muốn khóc cũng khóc không được rồi.

Anh đến bây giờ cũng chưa rõ ràng lắm, hai vị tổ tông này từ khi nào lại bò lên xe anh rồi!

Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh phỏng chừng là bị nhốt lâu nên sợ, lại ở trong xe chết sống không chịu xuống. Tần Phong vừa đến gần, chúng nó liền há miệng một bộ dáng muốn cắn người, hung hãn dị thường.

"Tô Thi Thi, nhanh lên đem chó nhà em bắt đi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn thấy Tô Thi Thi chính đang trốn ở ban công lầu hai nhìn lén, lập tức trợn tròn mắt.

"Tần tổng, Ngọc đâu?" Tô Thi Thi thu tươi cười, trầm giọng hỏi.

"Em còn dám hỏi!" Tô Thi Thi nói chưa dứt lời, vừa nói, Tần Phong mặt nhất thời liền đen.

Ngày hôm qua anh đuổi theo ra ngoài, rất không dễ dàng mới đuổi kịp cô. Đột nhiên hai cái con chó chết tiệt không biết từ nơi nào vọt ra, trực tiếp đem con ngựa cái kia cùng Ôn Ngọc lập tức đuổi chạy!

Ôn Ngọc từ đầu liền không cho anh cơ hội giải thích, về đến nhà liền đóng cửa lại, vô luận anh kêu hô thế nào đều không để ý!

"Tô Thi Thi, uổng công anh đối với em tốt thế, em vậy mà ám hại anh như vậy!" Tần Phong nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Thi Thi cười hì hì nói: "Lúc anh đổi bạn gái mới sao không nghĩ tới hậu quả ngày hôm nay?"

Tần Phong bị một câu kia làm cho nghẹn họng nói không nên lời.

Tô Thi Thi đang muốn nhân cơ hội trêu chọc anh vài câu, tầm mắt đột nhiên liền ngưng lại. Chỉ thấy Bùi Dịch từ trong biệt thự đi ra.

Cũng không biết Bùi Dịch đi ra từ lúc nào

Anh chỉ là đi đến bên cạnh xe, trừng mắt nhìn Đại cẩu tử và Tiểu Vịnh. Rồi sau đó, hai con chó vô pháp vô thiên kia, ỉu xìu nhảy xuống xe, đi theo phía sau con ngựa cái, ngoan ngoãn đi đến chuồng ngựa.

Tô Thi Thi chu mỏ, yên lặng lui về trong phòng ngủ.

Cô nghĩ tới tối hôm qua Bùi Dịch bắt cô làm thử tư thế mới, sắc mặt liền đỏ lênLúc cô đi xuống dưới lầu, Bùi Dịch cùng Tần Phong đang ngồi ở trên sofa trong khách dùng trà.

"Ăn xong bữa sáng rồi đi." Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi nghĩ muốn trốn, lành lạnh liếc cô một cái.

Tô Thi Thi thấy bọn họ hai người tựa hồ có chuyện muốn nói, cười gượng nói: "Tôi để cho Tiểu Ưu làm một phần thức ăn nhanh, ở trên xe ăn là được rồi."

Cô nói xong, co cẳng chạy.

Không thấy được Tần Phong kia bộ dáng oán giận sao? Cô cũng không nghĩ muốn ở trong này nghe anh ta kể khổ.

"Thi Thi à, anh tìm em mà!" Tần Phong ở phía sau đuổi theo kêu hô.

Tô Thi Thi lại không có nghe đến.

Trong phòng khách, đợi sau khi Tô Thi Thi rời đi, hai người đàn ông vẻ mặt chậm rãi trầm xuống, hai người sắc mặt đều đã cực kỳ ngưng trọng.

"Tôi tối hôm qua cả đêm không ngủ, xem xét động tĩnh ở xây dựng Minh Đỉnh." Tần Phong sắc mặt trầm trầm nhìn Bùi Dịch, "Hỗ Sĩ Minh hẳn là muốn chuẩn bị ra tay rồi."

Bùi Dịch gật đầu: "Anh ta nếu còn không ra tay, liền không phải là mình rồi."

"Cậu thật sự nghĩ như vậy sẽ tốt sao?" Tần Phong vẫn lại là lo lắng. Anh tối hôm qua lúc đuổi theo Ôn Ngọc ra ngoài, bỗng nhiên nhận được điện thoại của đám thuộc hạ, nói chuyện bên kia có động tĩnh.

Lúc Ôn Ngọc trở về trong nhà chết sống không mở cửa, anh liền nhân tiện về tới công ty, vội vàng cả đêm. Chỉ là những cái tư liệu này, là càng xem tâm càng trầm trọng.

"Bùi Dịch, cậu từng nghĩ qua chưa. Cậu khiêu khích anh ta như vậy, sẽ bại lộ thân phận của mình." Tần Phong nói.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, suy nghĩ một hồi mới hạ giọng nói: "Anh ta hiện tại có thể điều tra được chẳng qua thân phận của tôi là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc. Nếu như vậycó thể thăm dò con bài chưa lật của anh ta, nước cờ này là chúng ta thắng."

Anh dừng một chút, ngữ khí ngưng trọng lên: "Hiện tại chỉ sợ, con bài chưa lật của anh ta so với chúng ta lại vẫn nhiều."

"Tôi lo lắng chính là điểm ấy. Lúc trước nhận được tin tức, thế lực ở nước ngoài của anh ta cũng không yếu. Cụ thể phía sau có bao nhiêu người, chúng ta hiện tại từ đầu không biết." Tần Phong thở dài.

Ở bên ngoài nhìn vào, Hỗ gia cùng Đoàn gia ở Bắc Kinh này thực lực tương xứng. Nhưng mà cũng chỉ có bọn họ xâm nhập điều tra Hỗ gia mới biết được, thực lực Hỗ gia đã sớm vượt xa so với Đoàn gia.

"Vài năm nay, nếu không phải Hỗ Sĩ Minh một mực thăm dò điều tra gốc gác của cậu vẫn chưa tra được, nếu không cũng sớm đã ra tay với Đoàn gia rồi." Tần Phong nói.

"Anh ta thăm dò tôi, tôi thăm dò anh ta. Liền xem ai bảo trì bình thản." Bùi Dịch nói.

Hỗ Sĩ Minh là đối thủ mạnh mẻ mà Bùi Dịch ở trên thương trường gặp được có thể sánh ngang tầm với anh. Anh không thích loại đối thủ này, nắm bắt không ra tâm cơ.

"Nghe nói anh ta gần đây cùng Hồng gia tiếp xúc rất nhiều, chúng ta muốn hay không cũng đi đi lại lại?" Tần Phong hỏi.Bùi Dịch mím môi, tựa vào ở trên ghế sofa, nhàn nhạt nói: "Không cần. Hồng gia cùng anh ta đã sớm là người trên một cái thuyền."

"Cái gì?" Tần Phong cả kinh.

Hồng gia ở Bắc Kinh này là một thế lực tồn tại đặc biệt, hắc bạch lưỡng đạo đều có. Nếu Hỗ Sĩ Minh cùng Hồng gia đã cùng chung chí hướng, như vậy Hỗ Sĩ Minh đã có hậu phương vững chắc chống lưng rồi.

Tần Phong đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hỏi: "Lần đó Hỗ Sĩ Minh tự mình đi tham gia đấu thầu công trình gian khách kia, sau đó Hồng gia lại mời Thi Thi qua... Là bọn họ đã sớm kế hoạch?"

"Bọn họ nghĩ muốn thăm dò tôi." Bùi Dịch biểu tình nhàn nhạt, giữa trán tàn khốc chớp lóe rồi biến mất.

Hồng gia cùng anh ta đều muốn tiếp cận song phương, nhưng mà người nào cũng không thể mở miệng trước. Cho nên, Hồng gia lấy danh nghĩa mời Tô Thi Thi, khiến cho anh phải ra mặt.

"Vậy xem ra, Hỗ Sĩ Minh là thật để mắt đến Thi Thi rồi." Tần Phong trong mắt ngoan độc tàn ác chớp lóe rồi biến mất, "Ra tay với một cô gái, thật không xứng làm đàn ông!"

Hỗ Sĩ Minh mấy ngày gần đây quấn lấy Tô Thi Thi, hiển nhiên là nhằm về phía Bùi Dịch.

Bùi Dịch khóe miệng gợi lên quét xuống trào phúng tươi cười: "Anh ta đã quá coi thường người phụ nữ của tôi."

Tần Phong khóe miệng rụt rụt. Người này ngữ khí thật là có nhiều tự hào!

"Bất quá, cậu hiện tại tính toán thế nào? Thi Thi cô bé này tôi hiểu rất rõ, mỗi lần đều có thể quậy lớn chuyện, cậu cũng nên kiềm chế một chút."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Tôi còn ngại mọi chuyện chưa đủ lớn!"

Muốn ồn ào, đương nhiên phải làm đến long trời lở đất! Đem nước triệt để quấy đục rồi!

"Hí..." Tần Phong nhịn không được run run một phen, "Cậu quả nhiên là cáo già, lại muốn phụ nữ đúng không?"

Bùi Dịch đột nhiên dời đi đề tài: "Tôi hôm nay muốn đi Yorkshire, gặp Đồng Đồng một phen."

"Cái gì?" Tần Phong sửng sốt một giây, bỗng nhiên hung tợn nói, "Bùi Dịch, cậu yêu thương người phụ nữ của mình cũng cần phải có giới hạn, thậm chí ngay cả em trai ruột của mình cũng lợi dụng!"

Hiện tại bọn người Hỗ Sĩ Minh ở trong bóng tối chú ý nhất cử nhất động của Bùi Dịch, anh một khi đi gặp Đoàn Tĩnh Đồng, như vậy chuyện Đoàn gia còn có người thừa kế nhỏ tuổi kia tự nhiên giấu diếm không được bao lâu.

"Tần thiếu, hiện tại có người coi chúng ta là thịt béo. Cậu trước tiên nên đem chuyển tình cảm cá nhân buông bỏ, quan tâm đến chuyện chính thì hơn." Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, đi ra phía ngoài.

Đoàn Kế Hùng hiện tại là đang chờ anh đi?

"Này, cậu không có nhân tính vậy sao? Tôi không phải chỉ là không cẩn thận nói cậu trước kia bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, tôi có nói sai gì sao? Cậu lại để bụng như vậy!" Tần Phong tại mặt sau hổn hển hô.

Vừa rồi rõ ràng nói chuyện tán gẫu vẫn còn rất tốt, hai người nói chuyện rất đồng lòng chung lý tưởng, tại sao cuối cùng thụ thương chính là anh!

Bùi Dịch không hề để ý đến anh nữa, mà là trực tiếp đi nhà chính.

Lúc anh đi đến nhà chính, Nhậm Tiểu Vi vừa lúc đi ra.

"Mẹ tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?" Bùi Dịch nhìn thấy bà mắt vẻ mặt tiều tụy, chân mày cau lại.

"Tiểu Dịch?" Nhậm Tiểu Vi vừa thấy con trai lớn của mình, hốc mắt liền đỏ lên, "Tiểu Dịch, mẹ nên làm sao đây, ông ta không cho mẹ gặp Đồng Đồng."

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống: "Con đi tìm ông ta."

"Không, con không cần đi!" Nhậm Tiểu Vi khẩn trương nói.

Tui cũng biết sinh khí nhé. Cuối tuần u ám hà

204. Chương 204

"Tiểu Dịch, con nghe mẹ nói đi, không cần đi tìm ông ta." Nhậm Tiểu Vi khẩn trương lôi kéo tay Bùi Dịch, giữa trán đều là thần sắc lo lắng.

Bùi Dịch trong lòng ấm áp, khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhạt: "Con tự có chừng mực."

"Thật sự không có việc gì sao?" Nhậm Tiểu Vi lo lắng hỏi.

Đứa con trai lớn này của bà từ nhỏ cũng đã tự có chính kiến của mình, nhưng mà dù thế thế nào, thân làm mẹ vẫn luôn cảm thấy được con trai của mình không có lớn lên.

Bùi Dịch gật gật đầu, rồi sau đó vào thư phòng.

"Đã đến rồi sao." Đoàn Kế Hùng giống như sớm liền biết Bùi Dịch sẽ đến, nhìn thấy anh cũng không có tỏ ra gì là bất ngờ bao nhiêu.

Bùi Dịch không có ý định nói vòng vo, trực tiếp nói: "Tôi hôm nay muốn đi Yorkshire, muốn mang mẹ tôi cùng đi."

"Mang bà ấy cùng đi?" Đoàn Kế Hùng nhướng mày, nhưng mà không hề nhìn ra được có bao nhiêu tức giận.

Ông ta chậm rãi nói: "Tiểu Dịch, con nên là biết con đi gặp Đồng Đồng đã rất nguy hiểm. Nếu con để cho mẹ con cùng đi theo một lúc, con cũng thừa biết hậu quả."

Đoàn Kế Hùng tuy cũng không phải quá rõ ràng thực lực của Hỗ gia, nhưng mà cũng biết nếu để cho người ngoài biết mình còn có một đứa con trai, đối với Đoàn thị sẽ có ảnh hưởng thế nào.

Ông ta không sợ cái gì cả, chỉ sợ thằng con trai lớn của chính mình sẽ liên kết với người ngoài lật đổ ông ta.

"Đoàn Tĩnh Đồng mặc kệ họ gì, chính là em trai của tôi. Lão gia chỉ cần biết điểm này là được. Chuyện của nó, tôi tự sẽ an bài tốt." Bùi Dịch bình tĩnh nói.

Đoàn Kế Hùng trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt không biểu hiện nửa phần, mà lại giả vờ nhíu mày suy ngẫm nói: "Cứ như vậy, Chấn Ba bên kia liền khó làm rồi."

"Lão gia không phải đã sớm không quen nhìn đại ca làm những chuyện này rồi sao? Tôi hẳn không nhúng tay vào." Bùi Dịch nói xong đứng lên, hướng Đoàn Kế Hùng gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Đoàn Kế Hùng nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, thật lâu sau mới thu hồi ánh mắt, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Bùi Dịch này xem như cấp cho ông ta một cái cái đảm bảo. Anh sẽ vì Đoàn Tĩnh Đồng chăn sóc bảo vệ, hẳn không làm khó Đoàn thị.

"Chấn Ba, cha đây chỉ có thể có lỗi với con rồi." Đoàn Kế Hùng nghĩ đến sẽ đối phó với đứa con trai lớn của mình, trong lòng ít nhiều có chút không đành lòng.

Chỉ là Đoàn Chấn Ba thật sự để cho ông ta quá thất vọng rồi!

"Dưỡng hổ vi hoạn (Nuôi hổ mang họa)." Đoàn Kế Hùng lại nhìn thoáng qua phương hướng Bùi Dịch rời đi.

Ông ta tính vốn đa nghi, liền tính Bùi Dịch hiện tại sẽ bảo đảm quyền lợi cho em trai mình. Nhưng Đoàn Tĩnh Đồng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ như vậy, ai cũng không dám đảm bảo vài năm sau sẽ không thay đổi ý định, Bùi Dịch có thể hay không đem Đoàn thị thu nhập vào trong túi chính mình."Bùi Dịch, xem ra sau khi chuyện này giải quyết xong, tao cũng không thể tiếp tục giữ mày bên mình." Đoàn Kế Hùng nguy hiểm nheo mắtlại, trong lòng tự đã có chủ ý.

Mà ý nghĩ trong lòng ông ta, Bùi Dịch làm sao không biết?

"Thế nào?" Nhậm Tiếu Vi vẫn ở ngoài thư phòng chờ, thấy Bùi Dịch đi tới, lập tức đón chào.

Bùi Dịch sắc mặt nhàn nhạt, chỉ nói: "Mẹ chuẩn bị một chút, chúng ta ba giờ sau lên máy bay."

"Con nói cái gì?" Nhậm Tiếu Vi lập tức u mê, quá vài giây mới phản ứng kịp, kích động đến khóc luôn rồi.

"Được, mẹ lập tức đi chuẩn bị!" Bà nói xong liền hướng phòng ngủ đi đến, đi tới hai bước, lại lo lắng quay đầu lại hỏi, "Con không cùng ông ta xảy ra xung đột chứ?"

"Không có." Bùi Dịch lắc đầu.

Anh cùng Đoàn Kế Hùng hiện tại chỉ là theo như nhu cầu mà thôi, lợi dụng lẫn nhau, đôi bên cùng có lợi.

Tầng 15 Xây dựng Tiệp Khắc bên trong bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang định đi xem tiến độ thi công ở sân vận động, Bùi Dịch liền gọi điện thoại đến.

"Tôi muốn đi công tác, ngày mốt trở về." Giọng nói người đàn ông trầm ổn từ trong điện thoại truyền ra tới.

Nhưng Tô Thi Thi lại cảm giác được cả người thất thần ngay tại chỗ: "Sao lại đột nhiên muốn đi công tác?"

"Sao vậy, không nỡ sao?" Bùi Dịch tại đầu bên kia điện thoại nhẹ cười.

"Tôi…" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, chính cô cũng chưa phát hiện chính mình vừa rồi câu nói kia trong đó có bao nhiêu nhõng nhẽo làm nũng, lạo còn có chút không vui.

“Ngoan ngoãn chờ tôi trở lại, không được gây rắc rối.” Bùi Dịch ôn nhu nói.

“Vậy anh chú ý an toàn.” Tô Thi Thi giọng có chút rầu rĩ.

Từ lúc cô và Bùi Dịch bên nhau tới nay, hai người vẫn lại là lần đầu tiên tách ra.

Bùi Dịch cúp điện thoại liền trực tiếp đi sân bay. Lúc Tô Thi Thi đi được nửa đường, anh đã lên máy bay tư nhân.

Bên trong cabin xa hoa, Tần Phong tay xoa xoa khóe miệng nhìn mông lung cảnh vật xa xăm bên ngoài cabin, thật sự có chút tức nghẹn.

“Không phải là người phụ nữ của cậu không nỡ xa cậu sao? Cậu lại lòng dạ sắt đá như vậy?”

Bùi Dịch nhíu mày, quay đầu lành lạnh nhìn anh: “Cậu đừng có mà không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.”

“Cậu…” Tần Phong chán nản, “Là người nào lôi kéo tôi đến đây? Tôi rất khó khăn lừa được Ngọc ra cho tôi gặp mặt, cậu lại phá hoại, trực tiếp phái tới bốn vệ sĩ!”

Tần Phong càng nói càng tức giận. Anh đường đường Tần tổng của Tần thị người thừa kế Tần gia, lại bị bốn vệ sĩ trói lên máy bay!

Thật sự tức chết anh rồi!

Bùi Dịch quay đầu, yên lặng nhìn ra bên ngoài cabin. Đột nhiên, tầm mắt của anh liền ngưng lại.Chỉ thấy đứng xa xa ngoài sân bay, một cô gái mặc áo gió vàng nhạt đang duỗi cổ hướng tới bọn họ bên này nhìn xung quanh.

“Cô bé ngốc!” Bùi Dịch hoắc mắt từ trên chỗ ngồi đứng lên, đi nhanh đến cửa cabin.

“Không phải lập tức liền bay lên sao? Cậu muốn đi… À ha!” Tần Phong cũng thấy được Tô Thi Thi, ghen tị đến nỗi mi mắt đều nhanh tái rồi.

Nhưng một giây sau, anh nhìn đến người đang đứng bên cạnh Tô Thi Thi khi đó, mi mắt trực tiếp tỏa sáng lấp lánh, bước nhanh hướng tới cửa cabin phóng đi, tốc độ so với Bùi Dịch vẫn còn nhanh hơn!

Đường băng bên cạnh, Tô Thi Thi ngẩng đầu, giữa lông mày đều là tiếc nuối.

“Ngọc, anh ấy giống như đi rồi.” Tô Thi Thi buồn bực nói.

Ôn Ngọc an ủi: “Bùi tổng không phải nói ngày mốt liền trở lại sao? Rất nhanh.”

Tô Thi Thi gật gật đầu.

Cô biết anh sẽ trở lại thật nhanh, nhưng mà không biết tại sao, liền là nghĩ muốn gặp anh một lần.

Ngay đến chính cô cũng không biết, này loại cảm giác khó hiểu này là sao nữa, nhưng lúc cô vừa nghe anh nói như vậy liền là vội vã hoang mang rối loạn chạy tới.

“Thi Thi, nhìn xem, cái kia có phải hay không Bùi…” Ôn Ngọc vốn dĩ nhìn đến Bùi Dịch khi đó cực kỳ bất ngờ, nhưng đang lúc cô nhìn đến người theo sát Bùi Dịch chạy ra khi đó, kinh ngạc trực tiếp thành kinh sợ.

“Thi Thi, tôi đi trước.” Ôn Ngọc cúi đầu liền muốn chạy.

“Tần Phong?” Tô Thi Thi cũng ngây ngẩn cả người.

Cô thật sự không biết, Tần Phong vậy mà cũng ở trên máy bay.

“Ngọc, tôi thật sự không biết anh ta cũng đi chung.” Tô Thi Thi giữ chặt Ôn Ngọc, thật có lỗi nói.

Ôn Ngọc mi mắt hồng hồng, cúi đầu, không biết là tức giận hay vẫn lại là bị dọa sợ nữa.

Tô Thi Thi vừa thấy liền nóng nảy, cũng chẳng quan tâm Bùi Dịch nữa, kéo Ôn Ngọc bỏ chạy.

“Đây là tình huống gì?” Chính đang chạy tới hai người đàn ông nhất thời đơ ngay tại chỗ.

“Tần Phong, cậu chết chắc rồi!” Bùi Dịch mặt trầm xuống, cắn răng mở miệng nhìn Tần Phong.

Còn cách hơn mười mét, anh vậy mà trơ mắt nhìn Tô Thi Thi chạy mất!

"Không liên quan tới tôi nha. Cậu không thấy được là người phụ nữ của cậu đem cái cô bé mít ướt kia lôi đi sao?" Tần Phong khóc không ra nước mắt.

"Không phải nhờ phước của cậu, mới dọa đến cái cô gái vô dụng kia sao?" Bùi Dịch sắc mặt khó xem tới cực điểm.

Tô Thi Thi rất không dễ dàng chủ động chạy đến, cứ như vậy bị phá hủy!

"Cái gì cô gái vô dụng?" Tần Phong vừa nghe liền nổi giận, "Tôi nói cho cậu biết, cậu sĩ nhục tôi thì có thể đi, tuyệt đối không thể sĩ nhục người con gái tôi xem trọng. Ôn Ngọc có thể so với Thi Thi còn có năng lực hơn!"

"Động một tí liền khóc, có năng lực chỗ nào?" Bùi Dịch đen mặt nhìn thoáng qua đường giáp ranh bên kia. Nơi đó, Tô Thi Thi đã chạy trốn đến bóng dáng đều không có.

"Thi Thi không khóc sao? Chỉ là một con cọp cái!" Tần Phong oán giận nói.

Bùi Dịch mắt híp lại như dao găm vèo một phen bắn qua: "Cậu lặp lại lần nữa!"

"A này, cậu muốn động thủ hay sao?" Tần Phong kìm lòng không đậu lui về sau một bước, "Cậu bản lĩnh như vậy, sao không dùng sức lực này đem các em ấy kéo trở về đi."

Bùi Dịch mặt càng thêm đen: "Lại vẫn ngại mất mặt chưa đủ?"

Tần Phong im lặng rồi.

Đường đường hai vị đại tổng giám đốc lại giống như máy tên lưu manh đầu đường xó chợ, từ trên máy bay nhảy xuống đuổi theo con gái nhà người ta, kết quả hai cô gái kia chạy mất dép không nói, bọn họ lại vẫn đứng ở chỗ này ngây thơ ầm ĩ một trận. Rõ là…

"Bùi Dịch, vừa rồi là cô gái của cậu bỏ chạy trước ha?" Tần Phong lần mò cái mũi, buồn bực hỏi.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn anh liếc mắt một cái, xoay người hướng phi cơ đi đến, trong lòng kìm nén một cực tức đang phát hỏa, muốn giết người.

"Tô Thi Thi, chờ tôi trở lại sẽ tính sổ với em!"

Chết tiệt, vậy mà cứ như vậy chạy!

Cả nhà ngủ ngon!

Mệt còn bị ăn hành, còn thêm thằng em quí hóa, giờ ngủ nó ngồi quánh game, còn nói chuyện ầm ĩ, làm mình chả ngủ đc gì. Tới lúc mình dậy cái nó lăn ra ngủ, thiệt tức chết mà

205. Chương 205

"Hô…" Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc một hơi chạy ra tới bên ngoài phi trường, xác định mặt sau không ai đuổi theo mới dừng lại.

"Cô không sao chứ?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, sửng sốt một phen, "Đừng… Đừng khóc!"

"Thi Thi, cô… Cô không phải đến gặp Bùi tổng à?" Ôn Ngọc hốc mắt đã đỏ lên quay sang hỏi.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cả người như bị sét đánh một dạng, choáng váng rồi.

"Xong rồi xong rồi, tôi tại sao đem chuyện quan trọng như thế cho quên rồi!" Tô Thi Thi thật muốn khóc luôn rồi.

Vừa rồi lúc cô nhìn đến Bùi Dịch chạy xuống phi cơ, rồi cô lại quay đầu bỏ chạy…

Xong rồi, cô chết chắc rồi!

"Thi Thi, cô nhanh đi bên trong nhìn xem." Ôn Ngọc tự trách cực kỳ. Thi Thi đều đã là vì cô mới bỏ chạy.

Vừa rồi cô đã nghĩ nhắc nhở Thi Thi, đúng là Thi Thi lôi kéo cô chạy trốn quá nhanh, cô từ đầu không có cơ hội để nói.

"Vậy cô ở chỗ này chờ tôi một chút." Tô Thi Thi gật đầu, vừa đi một bên vừa cầm ra điện thoại gọi cho Bùi Dịch, nghĩ muốn giải thích một phen.

Đúng là - -

"Tắt điện thoại." Tô Thi Thi quay đầu, khóc không ra nước mắt nhìn Ôn Ngọc.

"Vậy phải làm sao đây?" Ôn Ngọc đều đã cuống đến phát khóc rồi.

Cô đúng là có nghe nói qua Bùi Dịch tính tình không tốt lắm, sẽ không liên lụy Thi Thi bị ngược đãi chứ…

"Bà cô của tôi ơi, cô đừng khóc. Không có việc gì, bọn họ hẳn là lên phi cơ rồi. Trên máy bay không phải không thể mở máy à?" Tô Thi Thi an ủi.

Nhưng những lời này, chính cô còn không thể tin được.

Bùi Dịch nhất định là tức giận rồi.

Tô Thi Thi thân thể nhịn không được run run một phen, rất muốn lại chạy trốn.

Hai ngày sau, Tô Thi Thi triệt để biết, người đàn ông kia bụng dạ thật sự rất hẹp hòi, cũng là có thể thay đổi thái độ đến chóng mặt!

"Vậy mà cúp điện thoại của tôi! Tin nhắn cũng không trả lời!" Tô Thi Thi thở phì phì đưa điện thoại di động ném đến trên giường, nghẹn mà chết rồi.

Cô trước kia thật đúng là không phát hiện, Bùi Dịch vậy mà còn có tính khí trẻ con như vậy.

"Hừ!" Tô Thi Thi cũng cực kỳ giận rồi, cô cũng biết giận nha. Ngồi dậy, lôi rương hành lí ra, đi vào phòng quần áo.

Chỉ chốc lát, mang theo rương hành từ trong phòng ngủ đi ra.

"Tô tiểu thư, cô muốn đi công tác sao?" Tiểu Ưu nhìn đến Tô Thi Thi kéo theo rương hành lí đi ra, có chút đáng tiếc nói, "Tiên sinh nói với quản gia, ba giờ chiều sẽ trở về rồi."

Tô Thi Thi bước chân đột nhiên dừng lại.

Cái người đàn ông ấu trĩ này, gọi điện thoại cho quản gia, trở về lại không chịu điện thoại cho cô. Đừng tưởng rằng cô không biết, anh rõ ràng là cố ý muốn để cho quản gia nói cho cô biết khi nào anh trở về, muốn cô đợi anh!Tô Thi Thi ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tôi muốn đến nhà một người bạn ở vài ngày. Bùi tiên sinh trở về liền nói như vậy với anh ấy."

Cơ hội tốt như thế này, cô không bắt lấy mới là lạ! Vừa lúc trải qua vài ngày độc thân thật thoải mái!

"Cái này…" Tiểu Ưu vẫn còn nói chuyện, Tô Thi Thi đã mang theo hành lý đi ra cửa.

"Nhanh đi gọi điện thoại cho tiên sinh." Tiểu Ưu vội vàng chạy đi tìm quản gia cầu viện trợ.

Bên này, Tô Thi Thi kìm nén không được kích động trong lòng, đã ảo tưởng ngày tự do.

Nhưng cô vừa mới ra đến của lớn của biệt thự, đột nhiên Dương Dũng giống như xuất quỷ nhập thần từ đâu xuất hiện ở trước mặt cô.

"Tô tiểu thư, mời trở về." Dương Dũng nói xong liền cướp đi hành lý trong tay Tô Thi Thi, đứng ở một bên kính cẩn lễ phép.

"Anh…" Tô Thi Thi bị chọc giận muốn khóc.

Cô tại sao lại đem Dương Dũng cho quên rồi! Khó trách Bùi Dịch có thể yên tâm như vậy nói đi liền đi, hóa ra là không sợ cô chạy!

(Ryoe: Cái ngốc của cô là nói cho bọn họ cô đi nhà bạn ở đó, cô cứ thuận theo bảo đi công tác phải hay hơn ko? Lúc đó hẳn là có kịch hay xem rồi

Thi: *gật* quả là khôn 3 năm dại 1 giờ. Sao cô ko cứu tôi?

Ryeo: tui ko siêng, cô ở ngốc tự chịu đi, tui ko cứu được *cười gian*)

"Phiền toái anh tránh ra." Tô Thi Thi giận tái mặt nói.

Dương Dũng bất động như sơn, ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi nói: "Xin Tô tiểu thư đừng để cho người làm như chúng tôi phải khó xử."

Tô Thi Thi im lặng rồi.

Đến cả ngừoi trầm mặc ít lời như Dương Dũng đều đã trêu chọc chế diễu cô như thế, cô còn có thể nói cái gì?

"Anh hẳn sẽ không để cho tôi đi đúng không?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn Dương Dũng.

"Vâng, mời Tô tiểu thư trở về chờ Bùi tiên sinh." Dương Dũng nói xong hướng về biệt thự làm cái động tác xin mời.

Tô Thi Thi ánh mắt nhoáng lên một cái, rõ ràng nhìn đến trên cổ tay phải của Dương Dũng có một chỗ vết sẹo.

Trong lòng cô liền se lại. Cái kia hẳn là lúc trước vì cứu cô bị axit sunfuric hắt trúng.

"Tôi biết rồi." Tô Thi Thi cụp đầu xuống, cũng chẳng muốn cáu kỉnh nữa.

Tô Thi Thi ở trong phòng khách đi qua đi lại một hồi, trong lòng vẫn lại là cảm thấy được bực tức.

"ba giờ liền trở về phải không?" Tô Thi Thi mi mắt nhíu lại.

Không cho cô rời nhà trốn đi, cô đến công ty tăng ca, để xem làim gì được nhau nào?

Hôm nay là cuối tuần, nhưng cũng có người ở công ty tăng ca, cô cũng đi làm một nhân viên tốt mới được.

Bây giờ, Dương Dũng không có xuất hiện nữa, không biết lại trốn ở chỗ nào quan sát cô.Tô Thi Thi biết, anh vẫn một mực âm thầm bảo vệ cô.

Chỉ là cả ngày qua đi, cô cũng không biết chính mình cái gì nữa. Nhìn bản thiết kế, một cái bản vẽ cũng nhìn không xong. Nhìn chằm chằm bản kế hoạch, lại càng không biết nội dung bên trong thế nào, không thể nào tập trung được, cứ thẫn thờ như vậy.

Rất không dễ dàng cũng đến ba giờ chiều, mobile phone lại thủy chung không vang lên.

Bốn giờ, cũng không có điện thoại, cũng không có tin nhắn.

Năm giờ, sắp tan tầm, vẫn lại là không có bất luận cái tin nhắn gì.

Tô Thi Thi trong lòng giống như chất một tảng đá nặng, cực kỳ rầu rĩ khó chịu.

Lúc trước Ôn Ngọc gọi điện thoại tới, vụng trộm nói Tần Phong lại chạy đi tìm cô ấy rồi. Nếu Tần Phong trở lại, vậy thì Bùi Dịch kia hẳn là cũng đã trở về.

"Hừ..." Tô Thi Thi hít sâu một hơi, "Không phải là lạnh lùng bạo lực sao, có cái gì hơn người!"

Hôm nay có chút nóng, Tô Thi Thi chỉ mặt qua một bộ áo váy liền áo tay lỡ. Lái xe như cũ đã chờ ở bên ngoài công ty Cao ốc.

Tô Thi Thi nhìn kia chiếc xe Lincoln màu bạc kia, con ngươi u ám, rất muốn quay đầu bước đi.

"Thôi, sao lại tự làm khổ chính mình làm gì." Tô Thi Thi chỉnh lý quần áo một phen, mang theo túi xách, không nhanh không chậm hướng tới xe đi đến.

"Tô tiểu thư." Lúc Tô Thi Thi mở của xe ra, chú Lý lái xe bỗng nhiên cười, lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi sửng sốt, đối với ông cười cười: "Chú Lý."

Sau đó, mở cửa.

Ngay sau đó, Tô Thi Thi cả người đơ ngay tại chỗ.

Người đàn ông mặc bộ vest màu trắng, ngay ngắn ngồi ở trên chỗ của mình. Chỉ liếc mắt một cái, giống như là có ma lực thần kỳ, làm cho người ta không thể dời mắt được.

"Chú Lý, sau này phải nhắc nhở tôi, nói trắng ra không phải tốt hơn sao?"

Tô Thi Thi cuống quít dời đi ánh mắt, lại nhìn đi xuống, cô cũng không dám đảm bảo bảo tay mình lại không kiềm chế được sờ soạn lung tung như những lần trước.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Bùi Dịch mặc vest trắng. Mỗi cô gái lúc còn là thiếu nữ, đều từng ảo tưởng có một vị bạch mã hoàng tử trong lòng như vậy.

Vị hoàng tử đó mặc bộ vest màu trắng, anh tuấn nho nhã, vì chính mình mà tồn tại. Mà hiện tại Bùi Dịch, liền là như thế này giống như một bạch mã hoàng tử.

Chẳng qua, giờ phút này sắc mặt của vị hoàng tử này có chút lạnh lùng.

Tô Thi Thi rất nhanh điều chỉnh sắc mặt của mình, không nói gì ngồi xuống.

"Có bản lĩnh tiếp tục lạnh lùng bạo lực đi!" Tô Thi Thi lấy điện thoại ra, cúi đầu bấm bấm làm như không nhìn thấy anh.

Con người của Bùi Dịch hơi trầm xuống.

Cô gái này vậy mà còn dám cáu kỉnh!

Tô Thi Thi đang ở trong group chat với mấy người bạn, chợt thấy Ôn Ngọc gửi đến một cái ảnh chụp, nhất thời nhịn không được, phụt một cái liền cười lên tiếng.

Tần tổng ở dưới lầu, trước cửa nhà Ôn Ngọc kêu hô, rồi bị người ta tạt cho một chậu nước, hơn nữa còn tặng cho một cái tã giấy không thấm của trẻ con. Mà cái tã không thấm vừa khéo, vừa lúc rơi vào trên đầu Tần Phong.

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi cười đến ngã lệch ở trên ghế, liền gọi cho Ôn Ngọc nói, "Cô cũng học theo cái xấu rồi nhé, không sợ anh ta xông lên đánh cô sao?"

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến giọng nói sợ hãi của một cô gái: "Là do chính anh ấy quá đáng trước, hàng xóm đều đã báo cảnh sát rồi."

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi cười đến đứng thẳng lên không được.

Tần Phong trở lại Bắc Kinh này còn không tới hai giờ đồng hồ, vậy mà có thể gây ra nhiều chuyện như vậy cũng quá tài đi.

Nhưng lúc cô còn đang cười cười, bỗng nhiên cứng lại rồi. Đang muốn đứng lên, trên người bỗng cảm thấy nặng, Bùi Dịch đè ở trên người cô.

"Tô Thi Thi, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!" Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào mắtTô Thi Thi, thật muốn bóp chết cô gái àny!

Cái người phụ nữ chết tiệt này, vậy mà triệt để coi như không có sự tồn tại của anh!

"Bùi tiên sinh, người bình tĩnh!" Tô Thi Thi khóc, cô sao lại đem vị Phật tổ này quên bẵng đi rồi!

Cô vừa rồi rõ ràng giả vờ lạnh lùng hết sức hoàn hảo, vừa thấy tấm hình kia liền triệt để quên mất!

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch mỗi lần gọi cả tên cả họ cô, liền bày tỏ giận tới cực điểm.

Tô Thi Thi bị anh nhìn chăm chú được tóc gáy đều phải dựng thẳng lên, đang muốn cầu xin tha thứ, xe bỗng nhiên rung chuyển, Ngay sau đó truyền đến một trận tiếng chó sủa.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, lại vẫn chưa kịp nói chuyện, liền phát hiện trong chiếc xe này của bọn họ như là bị cái gì đó va chạm, xen lẫn còn có tiếng chó sủa cùng thùng thùng thùng tiếng va đập, kịch liệt lung lay càng ngày càng lớn.

"Cái tình huống này là sao?" Hai người đều đã lờ mờ rồi.

Mới đầu tuần mà lu bù đủ chuyện rồi.

206. Chương 206

Tiếng va chạm hỗn tạp cùng tiếng chó sủa đinh tai nhức óc, vang vọng bên trong xe an tĩnh có vẻ đặc biệt quỷ dị.

Tô Thi Thi chấn kinh nhìn về phía sau cốp xe, lại nhìn sang Bùi Dịch, đến việc tức giận đều đã đã quên, gian nan phun ra mấy chữ: "Đại cẩu tử?"

Bùi Dịch sắc mặt đã không thể dùng khó coi mà nói, ánh mắt trầm trầm nhìn về phía cốp xe phía sau, trán ẩn ẩn có gân xanh hiện lên.

"Két" một tiếng, lái xe dừng xe lại, vội vàng đi đến chỗ cốp xe xem xét.

Ông vừa mới vừa mở ra cửa cốp phía sau, một cái đầu màu vàng liền chui ra.

"Đại Cẩu tử tại sao lại ở trong xe?" Tô Thi Thi nhìn thấy, liền mở cửa xe nhảy xuống.

Vừa rồi thật sự dọa đến cô, còn tưởng rằng động đất rồi!

"Gâu gâu!"

Đại cẩu tử vừa thấy Tô Thi Thi đi đến, nhanh chân liền hướng cô chạy tới, dùng miệng cắn góc áo Tô Thi Thi liền kéo cô về sau.

Bên kia, truyền đến một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng. Bùi Dịch mặt trầm xuống đi xuống xe, híp mắt nguy hiểm nhìn con chó chết tiệt này.

Chú Lý cúi đầu đứng ở một bên, mồ hôi lạnh ứa ra.

Ai tới nói cho ông biết, con chó này làm sao lại bò vào trong xe?

"Gâu gâu!" Đại cẩu tử có vẻ có chút khẩn trương, kéo Tô Thi Thi không ngừng đi về phía cốp xe phía sau.

Tô Thi Thi vẻ mặt sửng sốt, nghi hoặc nhìn nó: "Xảy ra chuyện gì?"

"Gâu gâu!" Đại cẩu tử vây quanh Tô Thi Thi dạo qua một vòng, lại cắn góc áo của cô hướng bên kia kéo kéo.

Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đi theo Đại cẩu tử đi tới.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, trước cô một bước đi đến cốp xe phía sau kia, mở cửa.

"Ư Ư…" Trong xe truyền đến một tiếng rên nặng nề.

"Tiểu Vịnh?"

Tô Thi Thi nghe xong trong lòng cả kinh, chạy tới vừa thấy. Chỉ thấy Tiểu Vịnh cúi gằm đầu nằm ở bên trong chỗ cốp xe kia, thân thể cao lớn chen lách trong chỗ cốp xe chật chội kia, một chút khe hở đều không có.

Thật không biết vừa rồi Đại cẩu tử làm sao chen vào được nữa!

"Tiểu Vịnh đây là xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa thấy qua Tiểu Vịnh không có tinh thần như thế, ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, "Có phải sinh bệnh rồi hay không?"

“Gâu gâu!” Đại cẩu tử ở bên cạnh sốt ruột sủa lớn hơn

“Đi bệnh viện.” Bùi Dịch mặt trầm xuống, đem của cốp xe phía sau kia hoàn toàn mở ra, lấy tay nâng hai chân trước của Tiểu Vịnh.

Tiểu Vịnh phỏng chừng là thật sinh bệnh rồi, đến phản kháng cũng chưa phản kháng, để Bùi Dịch đem nữa người của nó kéo ra ngoài xe.

Tô Thi Thi nghĩ muốn đi đến giúp đỡ, tay đưa đến chỗ bụng của nó, đang muốn dùng lực, Tiểu Vịnh đột nhiên cúi đầu hướng tới chỗ tay cô muốn cắn“Cẩn thận!” Bùi Dịch một tay kéo lấy Tô Thi Thi đến phía sau.

Sắc mặt anh trầm xuống thêm vài phần đang muốn quát lớn, chỉ nghe bên cạnh đại cẩu tử “Gừ” một tiếng gầm nhẹ.

Tiểu Vịnh lập tức rụt cổ về, đáng thương tội nghiệp nhìn Đại cẩu tử.

“Thực nghe lời.” Tô Thi Thi thổi phù một tiếng, thấy vui vẻ hẳn lên. Chỉ là trong lòng ít nhiều có chút kỳ quái, Tiểu Vịnh tuy bình thường nhìn hung hãn, nhưng mà trừ khi có người thật sự công kích nó mới cắn người, hôm nay là xảy ra chuyện gì chứ?

“Đứng qua một bên đi.” Bùi Dịch là không cho phép Tô Thi Thi lại gần lần nữa sợ cô bị thương, cùng chú Lý đem Tiểu Vịnh năng gần trăm cân đưa vào xe nằm.

“Nếu không, ngươi tiếp tục trở về chỗ cốp xe lúc nãy trốn nằm đó đi?” Tô Thi Thi nhìn Đại Cẩu Tử ngồi xổm ở cửa xe, nghĩ muốn trèo lên lại không dám lên, nhỏ giọng đề nghị.

“Gâu gâu!” Đại cẩu tử cũng không biết có nghe hiểu hay không. Tô Thi Thi vừa mới nói xong, hai chân sau của nó liền co lại lấy đà, roạt một phen liền xông vào bên trong xe.

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi.

Cô yên lặng di chuyển, tiến lên mở ra chỗ kế bên tay lái.

Nhưng mà cô cũng chưa từng quên chính mình còn đang cùng Bùi Dịch chiến tranh lạnh!

Ngồi ở phía sau, Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng Tô Thi Thi, mâu sắc trầm trầm, toàn thân tản ra một cỗ lãnh khí. Là Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh sợ tới mức đều không dám kêu rên một tiếng.

Xe rất nhanh liền đến bệnh viện thú y, đã sớm liên hệ bác sĩ từ trước. Bọn họ vừa đến, một đám bác sĩ y tá liền đem Tiểu Vịnh khiên lên cáng cứu thương.

Tô Thi Thi ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu, cúi đầu vuốt ve lông lá xù xì trên đầu Đại Cẩu tử, thỉnh thoảng trò chuyện với nó, không thèm để đí đến người đàn ông đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh.

Bùi Dịch sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn hơn.

Cô gái nhỏ này cũng dám bắt anh phải nhìn mặt cô à!

Thời gian kiểm tra so với bọn họ tưởng tượng ngắn hơn rất nhiều, không tới nửa giờ, bác sĩ đã đi ra.

“Chúc mừng hai vị.” Bác sĩ vừa ra tới, liền đối với Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cười tít mắt nói, “Các vị lên chức ông nội bà nội rồi.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình bị Thiên Lôi nện trúngmột cái, thất thần tại chỗ, hồi lâu phản ứng không kịp.

Thành bà nội?

Cô?

Công yên lặng quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Dịchmột cái. Sắc mặt của anh hẳn không so với cô tốt hơn là bao.

Thành ông nội…

Tô Thi Thi đột nhiên muốn cười làm sao đây.

"A…, cái kia ý của tôi là, chó của các vị mang thai rồi. Thực ngại quá, bình thường chúng tôi hay nói với khách đến đây nói như vậy quen rồi…" Bác sĩ ngại ngùng cực kỳ.Hiện tại người nuôi thú cưng đều xem thú cưng đó như con cái của mình, cho nên bọn họ bình thường đều là gọi những người đó là cha mẹ của đám thú cưng kia. Thú cưng của họ có baby, bọn họ sẽ trêu chọc những người này phải làm ông nội bà nội rồi.

Hiện tại tốt rồi, chủ nhân của con chó này hoàn toàn không hiểu những thứ thuật ngữ này…

"Không có việc gì không có việc gì, ông là nói Tiểu Vịnh có tiểu baby rồi hả? Vậy nó tại sao lại giống như sinh bệnh một dạng?" Tô Thi Thi hỏi.

"Là như vậy. Nó có chút dinh dưỡng không đầy đủ, mà còn hẳn là có chút khuynh hướng hậm hực, cho nên mới trở nên tiều tụy vì bệnh. Bất quá không sao cả, chỉ cần để cho nó bảo trì tâm tình vui vẻ, rất nhanh sẽ không có việc gì rồi."

"Thú nuôi lần đầu tiên làm mẹ, đều có bộ dạng này." Vị bác sĩ kia cười giải thích nói.

Chó cũng sẽ hậm hực…

Tô Thi Thi hôm nay đã mở mang kiến thức rồi.

Nhưng mà Tiểu Vịnh tại sao lại dinh dưỡng không đầy đủ? Đoàn gia thức ăn ngon nhiều như vậy…

Tô Thi Thi trong lòng tê rần, khẳng định là trước bị nhốt bên kia mấy ngày, nó không được ăn ngon rồi.

Cô không tin mẹ của Bùi Dịch sẽ khắt khe, khe khắt với thức ăn cẩu hai con chó. Phỏng chừng là hai vị tổ tông này cáu kỉnh không chịu ăn cái gì. Khó trách Tiểu Vịnh cùng Đại Cẩu Tử nhìn đều đã gầy rất nhiều.

VỊ bác sĩ nhìn thấy hai vị chủ nhân của con chó này một chútkinh nghiệmchăm sóc thú cưng đều không có, nhịn không được nói:

"Kỳ thật thú nuôi cũng giống như con người chúng ta, cũng là có cảm xúc. Nếu không được quan tâm, chúng nó sẽ tỏ ra uất ức, cho nên chúng ta nên là đối xử tử tế thú cưng."

"Đúng vậy, hôm nay bên chúng tôi mới có một con mèo cưng bởi vì mắc chứng uất ức mà sinh ra nhiều tật bệnh khác, chủ nhân của nó đang rất đau lòng rồi." Bên cạnh một vị y tá nói.

"Là chúng tôi sơ sót." Tô Thi Thi trầm giọng nói.

Cô cho rằng Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh hoạt bát như vậy sẽ không có loại vấn đề như vậy, đâu nào nghĩ đến sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nghe đến bên trong truyền đến một trận tiếng "Rầm rầm", lập tức có rầm rập tiếng bước chân truyền đến, một bóng đen vĩ đại chải quét một phen vọt ra.

Nguyên bản an tĩnh ngồi xổm bên cạnh Tô Thi Thi Đại Cẩu Tử, roạt một phen từ trên mặt đất đứng lên, hướng tới bóng đen kia chạy tới.

"Xong rồi!"

Tô Thi Thi trong lòng sợ hãi, chưa kịp ngăn cản, hai cái bóng một vàng một đen kia liền cấp tốc hướng ra ngoài xông rai.

Rồi mới - -

Tất cả thú cưng trong bệnh viện thú y đều đã điên rồi!

Lúc Tô Thi Thi bọn họ đuổi theo ra tới, chỉ thấy Đại cẩu tử cùng Tiểu Vịnh ngồi chồm hổm bên cạnh những cái lồng sắt nhớt thtú cưng, vươn móng vuốt một cái, đem lồng sắt kia chồm lên gây ra tiếng vang lớn.

Những con thú cưng bị nhốt ở trong lồng này đều là chó mèo cùng với các loạiđộng vật kỳ kỳ quái quái nhỏ sợ tới mức nhảy loạn trong lồng kêu khóc không thôi.

Có một cái con chó Husky dùng răng nanh cắn lồng sắt, tức giận đến mi mắt y hệt mấy con gà chọi nhìn thấy đối thủ rồi.

Tô Thi Thi yên lặng che mặt, lặng lẽ hướng phía sau Bùi Dịch né tránh.

Bệnh uất ức?

Nhìn có có chỗ nào giống bị chứng bệnh uất ức kia chứ?

Cô thề, hai vị tổ tôngnày nhất định là lúc trước bị nhốt riết đến nhàm chán, nên giờ muốn làm loạn thôi!

Cô lại nhìn sang người đàn ông bên cạnh sắc mặt bây giờ đã đen y như đáy nồi rồi, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh: "Làm sao đây?"

Không thấy được bên cạnh những chủ nhân của đám thú cưng này đều đã muốn điên rồi sao?

Bùi Dịch cúi đầu, híp mắt nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: "Tô tiểu thư, em đang cầu xin tôi sao?"

Đừng hỏi bạn tại sao chưa đăng truyện, tui đang bận viết sắc đây, viết thật tốn nơron mà kô biết xong kịp để tối đăng không nữa

207. Chương 207

Cảnh báo trước khi đọc: Nên đọc đến phân cách tuyến thì nghỉ, ko dành cho những ai ko thích sắc, bạn tài năng có hạn nên chỉ viết nhiêu đó thôi, lỡ hứa rồi, lần sau rảnh sẽ viết nhiều hơn.

"Anh..." Tô Thi Thi chán nản, người đàn ông này thật đúng là có thù tất báo.

Miệng cô bất giác cong cong lên, nhỏ giọng nói: "Dù sao người mất mặt cũng không chỉ có một mình tôi. Tôi nghĩ mặt mũi của Bùi tiên sinh nên là so với tôi quan trọng hơn đi?"

Hừ! Dám uy hiếp cô, vậy thì cùng nhau mất mặt đi!

Bùi Dịch tươi cười liền trở nên cứng đờ.

Cô gái này lá gan thật sự là càng ngày càng lớn rồi! Tần Phong nói không sai, anh quả thật là chiều hư cô rồi!

"Hai vị, chó của các vị..." Vị bác sĩ vừa rồi kiểm tra cho Tiểu Vịnh sắp khóc đến nơi rồi.

Làm bác sỹ thú y nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua có con chó nào lại như vậy. Vậy mà còn có thể giả bộ bệnh!

Không đúng, vừa rồi cái con chó kia triệu chứng rõ ràng thật sự giống như bị chứng bệnh uất ức mà, tại sao trong nháy mắt liền thay đổi thành bộ dáng này?

"Hai vị, chó ngao Tây Tạng của các vị mang thai là sự thật, cảm xúc không nên bị kích động." Vị bác sĩ kia đành phải lau mồ hôi nói.

Tô Thi Thi thật muốn tìm cái động chui vào.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người hướng bên ngoài bệnh viện đi đến.

"Anh thật sự mặc kệ?" Tô Thi Thi bịt lấy lỗ tai, theo sát phía sau anh.

Một phòng mèo kêu chó sủa, y như âm thanh của ma quỷ từng đợt từng đợt chạy vào trong đầu, quả thực quá khủng bố rồi, đứng đây một hồi chắc điên mất thôi.

"Các người mau đem chó của mình lôi đi đi, đều đã dọa đến bảo bối của chúng tôi rồi, sao có thể không chịu trách nhiệm như vậy?" Bên cạnh những chủ nhân của đám thú cưng này nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch muốn đi, lập tức xông tới.

Những người này đều là những kẻ lắm tiền nhiều của, người nào lại chịu được bị khi dễ như vậy.

Tô Thi Thi xấu hổ cực kỳ.

Cô cũng muốn đem cho lôi đi. Mấu chốt là hai vị tổ tông kia, càng kéo chúng càng không đi, ngược lại còn khiến chúng nó thêm hưng phấn, đến lúc đó nói không chừng đem cái bệnh viện này lật tung lên cũng không chừng!

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi đuổi theo bắt lấy cánh tay Bùi Dịch, khẽ cắn môi, "Xem như anh lợi hại, tôi cầu xin anh, khẩn trương nghĩ biện pháp đi!"

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, quay đầu đối mặt Tô Thi Thi khi đó đã khôi phục mặt không chút thay đổi: "Tôi nhận lời."

Tô Thi Thi nột nhiên.

Cô nói cái gì sao? Anh lời là cái ý tứ gì? (Là bà sắp bị ổng ăn sạch đó *cười gian*)

Cô còn không có suy nghĩ cẩn thận, đồng tử mạnh co rụt lại. Chỉ thấy đột nhiên nhìn đến bên ngoài xông tới hai đội vệ sĩ, tức giận đến mặt cô đều đã tái lại rồi.

Anh đã sớm kêu người đến đây, vậy mà lại vẫn để cho cô cầu xin anh!

Tô Thi Thi nổi giận, tức giận trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, không nói một lời liền đi ra ngoài.

Bùi Dịch tâm tình rõ ràng so với vừa rồi tốt hơn nhiều, không nhanh không chậm đi theo.

"Uông uông uông!" Phía sau truyền đến tiếng sủa điên cuồng của Đại Cẩu tử cùng Tiểu Vịnh, tiếp theo sau đó là một trận âm thanh bát nháo, còn có những tiếng kêu la nghe đến tê tâm liệt phế của đám chủ nhân mấy con thú cưng kia.

Tô Thi Thi yên lặng bưng kín lỗ tai.

Sau này chỗ này khẳng định không thể trở lại, bằng không sẽ bị người ta giết mất?

Cô ngồi vào trong xe, liền thúc giục lái xe khẩn trương lái xe.

Lái xe chảy mồ hôi lạnh, đợi Bùi Dịch vừa lên xe liền khởi động xe.

"Tô tiểu thư, " Bùi Dịch quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi, "Bắt đầu đi." (Vâng anh bảo chị bắt đầu đi)

"Cái gì?" Tô Thi Thi kỳ quái nhìn anh, "Nói chuyện với người khác có thể hay không giải thích rõ ràng một chút?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, đáy mắt lóe sáng một đám quang: "Là chính em cầu xin tôi."

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, rất nhanh liền kề mặt sát vào thành của sổ bên cạnh: "Anh đừng làm càng, tôi vừa rồi đã cầu xin rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?"

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, thân thể chậm rãi dựa qua cô, lấy tư thế áp đảo đem Tô Thi Thi vây ở trên ghế ngồi, nghiến răng nói: "Em lặp lại lần nữa."

"Anh… Anh không phải không muốn quan tâm tôi nữa sao? Hiện tại muốn thế nào đây?" Tô Thi Thi mặt trầm xuống nói.

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Bùi Dịch tức giận lập tức liền bạo phát ra, dơ tay đem cô hướng trên ghế ngồi ấn mạnh, nhẹ tay nhấn cái nút, ghế dựa để nằm ngang, rất nhanh tựu thành một cái giường.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi quăng phất ở trên giường, thân thể đè ép lên.

"Anh đừng làm càng!" Tô Thi Thi kinh ngạc.

Người đàn ông này tại sao mỗi ngày đều giống như uống thuốc một dạng!

"Em tốt nhất chớ chọc tôi tức giận." Bùi Dịch trầm trầm nói.

Anh nói xong cúi đầu liền hôn cô.

Tô Thi Thi hiện tại cũng thật không cái tâm tình hưởng ứng nụ hôn của anh, sốt ruột nói: "Tiểu Vịnh vừa rồi mới nằm qua nơi này, có lông chó đấy!"

Thân thể anh liền cứng đờ, mặt còn đen hơn so với mực.

Con chó chết tiệt kia, cùng Tô Thi Thi vậy, thật đáng giận!

"Dừng xe!" Giọng nói trầm thấp từ trong xe truyền ra tới, lộ ra vô tận tức giận.

Lái xe lập tức dừng ngay, vững vàng được dừng xe ở bên đường.

Bùi Dịch mở cửa xe, không nói một tiếng xuống xe, đi tới hai bước, thấy Tô Thi Thi không động tĩnh, quay đầu lành lạnh nhìn cô: "Để cho tôi tới khiêng em ra đúng không?"

"Anh… Anh còn muốn đi bộ thì tự mà đi đi, kéo tôi xuống theo làm gì?" Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ, không tình nguyện xuống xe.

"Này, anh muốn đi đâu?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch im lặng không nói một tiếng đi về phía trước, vừa bực mình vừa buồn cười.

Anh như vậy có phải hay không đang muốn trêu cô?

Đúng là một phút đồng hồ sau, cô cười không nổi nữa rồi. Chỉ thấy Bùi Dịch vào một khách sạn.

Mà khách sạn này không phải là lúc trước bọn họ lần đầu tiên kia…

Cô nhớ rõ Bùi Dịch chính là tổng giám đốc của khách sạn này…

Anh hẳn không là…

Tô Thi Thi co cẳng chạy.

"Em dám chạy thử xem?" Phía sau truyền đến giọng nói lành lạnh của người đàn ông.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu lấy lòng nhìn anh: "Chúng ta vẫn lại là về nhà đi."

"Muộn rồi!" Bùi Dịch đi nhanh hướng tới chỗ Tô Thi Thi, không nói hai lời chặn ngang ôm lấy cô, xoay người hướng tới trong khách sạn đi đến.

Tô Thi Thi đem trọn cái mặt đều đã chôn ở trong ngực anh, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Ban ngày ban mặt vậy mà đi vào khách sạn, thật sự tốt sao?

Bùi tiên sinh tức giận là không thể nói lý.

Đêm nay, hai người cũng chưa trở về biệt thự.

Tô Thi Thi sau này mới nghe Tiểu Ưu nói, cái chó ngao Tây Tạng vô pháp vô thiên kia giúp đỡ chồng mình tìm niềm vui mới giả bộ bệnh, là bị bốn vị vệ sĩ dùng lưới vậy bắt khiên trở về.

Lúc ấy sợ tới mức thiếu chút nữa tất cả người làm bên trong trang viên đều đã chạy đến vây xem.

Mà cái tên khởi xướng Đại cẩu tử kia, liền ghé vào người Tiểu Vịnh ngáy ò ó o ngủ, chết sống cũng không chịu rời nhau.

Chủ nhân của mấy con thú cưng kia cũng đều đã đuổi tới cửa trang viên, tức giận đến thiếu chút nữa báo cảnh sát.

Tô Thi Thi cũng không biết sau đó quản gia làm sao giải quyết được mấy vị chủ nhân kia. Tóm lại lúc cô trở về, phát hiện cái bà mẹ Tiểu Vịnh kia chính đang cùng con ngựa cái nằm phơi nắng.

Hai tên gia hỏa màu lông gần giống nhau, Tô Thi Thi ngay từ đầu cũng chưa nhận ra được, đến lúc cô phát hiện ra, là triệt để hết chỗ nói rồi.

Tại sao tất cả kỳ hoa động vật đều bị cô gặp? Hoặc là, cô nên suy xét đổi người huấn luyện động vật cho nhà mình rồi cũng nên?

~~Đọc đến đây đi ngủ được rồi. Ngủ ngon nha

Nội dung không dành cho trẻ nhỏ, suy xét trước khi đọc. Đã cảnh báo lần thứ n+ rồi đó

Anh ôm Tô Thi Thi lập tức đi tới phòng riêng của mình, ném cô ở trên ghế sofa. Tô Thi Thi định thần liền muốn ngồi dậy bỏ chạy, đã bị anh túm lại. Bùi Dịch cuối xuống hôn cô. Đầu lưỡi linh hoạt cạy mở khoang miệng cô, chạy vào bên trong trêu đùa cái lưỡi đinh hương lúc mạnh mẽ lúc lại dịu dàng khám phá mọi ngóc ngách trong khoan miệng cô. Bàn tay không yên phận bắt đầu kéo khóa váy cô xuống. Bàn tay đưa ra sau mở khóa nịt ngực của cô ném đi. Sau đó lại đưa xuống dưới xé toan chiếc quần lót nhỏ xinh đang che đậy nơi bí ẩn kia.

Tô Thi Thi cũng theo bản năng thành thục giúp anh cởi quần áo. Bàn tay lần mò cởi từng chiếc cúc áo trên người anh rồi đưa lên khuôn ngực rắn chắt kia làm loạn. Sau đó lại đưa xuống phần thắt lưng quen thuộc, giúp anh cởi dây nịt. Môi lưỡi không ngừng cùng anh dây dưa. Trong mắt sương mù lượn lờ, hai má ửng hồng, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ.

Cả người anh áp cô ở trên ghế sôfa, nụ hôn di chuyển từ môi xuống cổ rồi rơi xuống khuôn ngực đầy đặn của cô. Mỗi nơi anh đi qua đều để lại vô số dấu hôn đỏ rực. Một bên nhũ hoa bị đầu lưỡi anh trêu chọc mẫm cảm dựng đứng lên. Bên còn lại bị đôi tay điêu luyện của anh xoa nắm đến không rõ hình dạng. "Ưhm..ưhm…" Khoái cảm làm cô không ngừng phá ra tiếng rên khe khẽ.

Tay còn lại lần mò xuống phía dưới hai chân cô. ngón tay thon dài tìm được khe hẹp ẩm ướt, nhấn mạnh vào hoa hạch làm cô thét lên. Ngón tay anh không ngừng khuấy đảo tại hoa động non mềm, liên tục rút ra cắm vào.

Anh ngước lên nhìn cô cười đầy vẻ ám muội, lại di chuyển lên trên, khẽ cắn vào vành tai cô, hai tai dùng lực tách chân cô ra. Nâng một chân cô đặt lên thành ghế, làm anh dễ dàng tiếp cận cửa động của cô hơn. Cự long thô to cọ cọ nơi cửa huyệt đùa bỡn làm cô ngứa ngáy khó chịu.

Tô Thi Thi khó chịu vặn vẹo thân thể. Anh nhìn biểu hiện của cô cười gian tà, nhỏ giọng bên tai nói: "Cầu tôi." Miệng nói xong liền gặm mút vành tai mẫm cảm, tay không ngừng trêu đùa làm cô càng thêm ngứa náy. Chút lý trí gần như bị đánh bay, chẳng còn nhớ gì đến giận hờn lúc nãy, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn lên bạc môi anh, đưa đầu lưỡi vào khoan miệng anh trêu chọc, thỏ thẻ nói: "Dịch…ưm… khó chịu quá… muốn… ưm…. cầu..anh…ưm.."

Vừa nghe được lời muốn nghe, mắt anh càng trở nên u ám, khẽ động thân đưa côn thịt thô to đang nổi đầy gân xanh, mạnh mẽ cắm vào sâu trong tiểu huyệt của cô. Không ngừng rút ra đâm vào. Mỗi lần rút ra lại mạnh mẽ đâm sâu hơn

"A… ưm… thật lớn… ưm…." Thi Thi không ngừng bị anh đưa đến cao triều, toàn thân mềm nhũng, đến khi quy đầu chạm đến thành tử cung, phóng ra dòng tinh dịch ấm nóng, làm cô bật khóc ra tiếng. Bùi Dịch cuối xuống hôn lên giọt nước mắt đang chảy ra trên khuôn mặt cô.

Nhìn thấy bộ dạng phong tình của cô, nam căn của anh lại cứng rắn trở lại. Ôm cô lên từ từ hướng đến nhà tắm. Anh di chuyển chậm rãi, cùng với việc di chuyển, côn thịt của anh không ngừng đâm sâu vào trong hoa huyệt của cô. Mới vừa trải qua một hồi kích tình, Tô Thi Thi đã mệt mỏi ra rời, giờ lại cảm nhận phía dưới đang không ngừng bị anh trêu chọc toàn thân trở nên vô lực. Cô chỉ có cách vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, lấy anh làm điểm tựa tức giận cắn lên vành tai anh một cái.

'Cô bé, là em mời gọi tôi đó" anh bước nhanh vào nhà tắm, ôm Tô Thi Thi bước vào trong bồn tắm lớn, điều chỉnh nước ấm. Ngón tay đưa đến chỗ giao hợp của hai người, ấn mạnh vào hoa hạch. Tay nâng hai chân cô càng dang rộng thêm ra. Mạnh mẽ tiếng sâu hơn.

"A… dài quá… ưm…" hơi nước ấm nóng càng làm thân thể Thi Thi đỏ bừng. Anh một lần lại một lần tiếng sâu hơn, côn thịt cùng nước chạy vào trong huyệt động làm bụng dưới của cô anh ách khó chịu lùi về sau.

"A.. không muốn… nhẹ một chút… a.."

Xin lỗi cắt ngang cảm xúc của mọi người nhưng đến đây thôi, thời gian có hạn hì hì, bạn viết vắn tắt đoạn sau mọi người tự tưởng tượng nhá *cười gian*

Trận tắm uyên ương này làm xương cốt Tô Thi Thi đều muốn rã rời, có nhiều lần cô cũng cảm giác mình như sắp bị chết đuối rồi.

Mà tối hôm đó, lúc tình nồng cao trào, Bùi Dịch ghé vào bên tai Tô Thi Thi thấp giọng hỏi: "Đến chó cũng đã có con rồi, em bao giờ mới sinh con cho tôi?"

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, mở to mi mắt ướt sũng, mê ly nhìn anh, nửa ngày kìm nén ra một câu: "Anh cũng không phải chó, cùng chó so đo cái gì?"

Bùi Dịch mặt trắng xanh liền đen.

"Người phụ nữ này, em nghe không ra tôi đang cầu hôn với em sao?" Bùi Dịch mỗi khi nói đến việc này chưa bao giờ quanh co lòng vòng, nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, nghiến răng nghiến lợi hỏi han.

Tô Thi Thi trong mắt nhất thời rõ ràng hơn rất nhiều, tim đột nhiên đập mạnh hơn.

Nhưng miệng của cô phản ứng nhanh hơn cả đại não liền nói: "Cầu hôn trên giường không tính!"

Cô nói xong không đợi Bùi Dịch phản ứng, hai chân liền bò lên người anh, xoay người đè anh đến chỗ dưới thân. Lần này cô chủ động vậy.

Chỉ là, lời anh vẫn văng vẳng bên tai, làm đáy lòng cô ở một chỗ nào đó ẩn ẩn rung động hẳn lên, nhưng không hiểu sao cũng lộ ra một cổ bất an.

Kết hôn?

Cô chuẩn bị xong chưa…

Chuyên mục sắc của bạn đến đây là kết thúc. Sức bạn có hạn, mọi người đừng chê.

Chúc các bạn đã đọc đến đây ngủ ngon

208. Chương 208

Từ ngày đó ở trong khách sạn sau khi Bùi Dịch cầu hôn, chuyện này tựa hồ thành việc bọn họ làm hằng ngày.

Bùi Dịch mỗi lần sau khi nhìn thấy Tiểu Vịnh, quay đầu sẽ hỏi Tô Thi Thi khi nào mới chịu sinh con.

Tô Thi Thi lúc đầu còn có thể mặt hồng tim đập, sau đó thành mặt không chút thay đổi, đến cuối cùng đã triệt để vô cảm.

"Trả thù! Này nhất định là trả thù!" Tô Thi Thi căm giận chỉnh lý văn kiện trên bàn làm việc, nghiến răng nghiến lợi hô.

Buổi sáng hôm nay lúc cô chuẩn bị đi làm, Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh chính đang ở trong sân tản bộ.

Bùi Dịch nhìn đến Tiểu Vịnh, lại hỏi cô khi nào mới chịu sinh con.

Tô Thi Thi lúc này nặn ra một nụ cười hoàn mỹ, xoay người liền muốn ngã ngồi trong xe. Nhưng Đại Cẩu Tử đột nhiên nằm úp sấp đến trên bụng Tiểu Vịnh, dụng đầu cọ vào bụng nó.

"Đến chó cũng cười nhạo mình!" Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hiện tại Tiểu Ưu bọn họ nhìn thấy cô liền cười trộm, bọn họ sắp bị chết cười rồi.

"Đàn ông âm hiểm!" Tô Thi Thi cực kỳ bực mình.

Không phải là khi đó tại sân bay cô không cẩn thận lôi kéo Ôn Ngọc chạy mất thôi sao? Sao lại ghi hận lâu như vậy?

Chuyện này đều đã qua đi hơn hai mươi ngày, mà người đàn ông kia lại vẫn cùng cô đọ sức!

"Thi Thi, cô không sao chứ?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

Tô Thi Thi hoàn hồn, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Ôn Ngọc: "Cô nói xem, đàn ông sao lại keo kiệt như vậy?"

Ôn Ngọc sửng sốt: "Cô là nói Bùi tổng sao?"

Tô Thi Thi nhíu mày: "Chẳng thế thì ai?"

"Anh ấy có phải hay không bị Tần Phong lây bệnh rồi hả?" Ôn Ngọc mở to cặp mắt ngập nước, vẻ mặt khờ dại hỏi.

Tô Thi Thi sửng sốt, lập tức chạy đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm vào mắt của cô hỏi: "Nói, cô cùng Tần Phong thế nào rồi hả?"

Ôn Ngọc mặt chải quét địa một phen liền đỏ, cúi đầu không dám nhìn tới ánh mắt của cô, ấp úng nói: "Không, không có gì."

"Vậy - - sao?" Tô Thi Thi kéo âm ra dài quá, cảm thấy được gần đây trong khoảng thời gian này Ôn Ngọc cùng Tần Phong có biến.

Nhưng Ôn Ngọc không biết có phải gần son thì đỏ, học xấu, vội vàng nói sang chuyện khác: "Bùi tổng lại cầu hôn với cô đúng hay không?"

Cô không đề cập tới thì không sao, nhắc tới Tô Thi Thi sắc mặt lập tức liền suy sụp thêm vài phần: "Cái kia tính là cầu hôn sao?"

Mỗi ngày hỏi cô khi nào thì sinh con cho anh, nếu cái này cũng coi như cầu hôn mà nói, cô thật sự… Có chút thất vọng!

"Thi Thi, kỳ thật Bùi tổng thật sự đối với cô vô cùng tốt. Cô cũng thích người ta như vậy, tại sao lại không chịu kết hôn?" Ôn Ngọc hỏi.Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, cô tại sao không đồng ý chứ?

Mấy ngày nay có đôi khi cô cũng đang tự hỏi chính mình tại sao, trong lòng lại vẫn là có chút mâu thuẫn.

Ôn Ngọc nói: "Tất cả mọi người nhìn đến, khi đó tại Đài Truyền Hình, Bùi tổng trước mặt toàn bộ người thế giới cầu hôn cô, cô cũng đã đồng ý. Chúng tôi còn tưởng rằng các người lập tức sẽ cử hành hôn lễ."

Ôn Ngọc nghe được Bùi Dịch thời gian này mỗi ngày đều cầu hôn Thi Thi quả thật có chút ngjac nhiên, cô vẫn cho rằng Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cũng sớm đã đi đến một bước kia rồi.

"Tôi…" Tô Thi Thi hơi há mồm.

Nguyên do trong đó, cô không biết nên nói sao nữa.

Lần đó, bọn họ chỉ là vì ở trước mặt truyền thông giả vờ giả vịt, chọc tức người của Đoàn gia mà thôi. (Có mình cô nghĩ vậy thôi, chứ anh ko có nghĩ vậy nha

209. Chương 209

"Tô tiểu thư, cô tùy tiện cho tôi tìm một chỗ ở là được." Lưu Dĩnh Tuệ sợ Tô Thi Thi không đồng ý, sốt ruột nói.

Tô Thi Thi chỉnh chỉnh sắc mặt, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô ta: "Tôi có thể hỏi nguyên nhân được không?"

"Tôi…" Lưu Dĩnh Tuệ tựa hồ có chút sợ hãi, ấp úng hồi lâu nói không ra lời.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám vài phần.

Cô đã gặp quá nhiều chuyện như vậy, cho tới bây giờ liền không còn là một cô bé đơn thuần ngu ngốc như trước. Lưu Dĩnh Tuệ không đơn giản chỉ là một người khách ở tại Đoàn gia mà thôi.

Thân phận của cô ta hiện tại mẫn cảm như vậy, Tô Thi Thi nào dám dẫn cô ta đến chỗ ở chính mình.

"Tôi chỉ sợ không có biện pháp giúp cô." Tô Thi Thi thấy cô ta nói không rõ, trực tiếp cự tuyệt rồi.

"Tô tiểu thư, tôi van cầu cô. Tôi… Tôi thật sự không dám ở lại nơi đó, nơi đó có quỷ!" Lưu Dĩnh Tuệ nắm tay Tô Thi Thi, sắc mặt so với vừa rồi càng trắng thêm vài phần.

"Chuyện ma quái?" Tô Thi Thi nở nụ cười, "Trên cái thế giới này từ đầu liền không có quỷ, cô có phải bởi vì mang thai nên suy nghĩ lung tung hay không?"

Tô Thi Thi dằn lại tính tình nói: "Tôi nghe nói một số phụ nữ có thai sẽ trở nên như vậy. Cô không cần quá lo lắng, qua một thời gian thì tốt rồi."

"Không phải, thật sự có quỷ. Tôi nói như vậy cực kỳ hoang đường, nhưng mà xin cô tin tưởng tôi, tôi không có lừa cô. Bên trong tòa biệt thự kia thật sự không sạch sẽ…"

Lưu Dĩnh Tuệ cầm lấy tay Tô Thi Thi, đang muốn đem chuyện mình gặp phải thời gian này nói với cô một lần, đột nhiên nghe được nơi xa truyền đến một trận trầm trọng tiếng bước chân.

"Bùi… Bùi tiên sinh?" Lưu Dĩnh Tuệ vừa thấy Bùi Dịch đến, liền buông lỏng tay Tô Thi Thi ra, vội vội vàng vàng nói một câu "Tôi đi trước", xoay người hướng tới biệt thự thứ nhất bên kia đi đến.

Tô Thi Thi có chút không nói gì.

Chuyện này lại vẫn thật là có chút không thể nào hiểu nổi.

Cô xoay người hướng tới Bùi Dịch đi qua, nhìn phương hướng vừa rồi Lưu Dĩnh Tuệ rời đi nói: "Cô ta hỏi có thể đến chổ chúng ta ở được không, nói trong biệt thự bên đó có quỷ."

"Quỷ?" Bùi Dịch nhướng mày, ánh mắt trầm trầm hướng tới biệt thự thứ nhất kia nhìn nhìn.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ vẫn lại là nói: "Nếu không anh giúp một chút kêu bác sĩ gia đình đến khám đi? Tôi thấy sắc mặt của cô ta quả thật không tốt lắm, mặc kệ như thế nào, đứa bé trong bụng của cô ta là vô tội."

"Uh'm." Bùi Dịch gật gật đầu, đối với loại chuyện này, anh từ trước đến nay không khắt khe.

Mà bên này, Lưu Dĩnh Tuệ vẻ mặt buồn bực về tới trong biệt thự, đang muốn lên lầu về phòng của mình, bên cạnh truyền đến một giọng nói lành lạnh.

"Cô vừa rồi nói với Tô Thi Thi cái gì?" Phương Thanh Hoa sắc mặt âm trầm nhìn Lưu Dĩnh Tuệ.

Cô gái này vẫn nghĩ muốn nịnh bợ Tô Thi Thi, đừng tưởng rằng bà ta không biết.Lưu Dĩnh Tuệ vừa thấy là bà ta, ý chí chiến đấu lập tức liền tăng lên rồi, vênh váo tự đắc nhìn bà ta: "Tôi với ai nói chuyện mắc mớ gì tới bà, lo quản thân mình đi!"

"Cô!" Phương Thanh Hoa tức giận đánh trên bàn trà, mặt trầm xuống đi tới, "Cô đừng tưởng rằng cô thật sự đã trở thành Đoàn phu nhân!"

"Dù sao cũng chả là gì so với bà, cái thứ đàn bà mặt dày mày dạn không chịu ly hôn đi!" Lưu Dĩnh Tuệ trả lời lại một cách mỉa mai.

Thời gian cô ta ở lại nơi này, Phương Thanh Hoa thường xuyên mặt nặng mày nhẹ với cô ta. Hai người ba ngày một trận cãi lớn, hai ngày một trận nhỏ, sớm đã thành thói quen.

"Cô cho là mình sinh ra được đứa con trai liền trở thành Đoàn phu nhân sao? Tôi nói cho cô biết, Chấn Ba ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, nói không chừng ngày nào đó liền mang mấy đứa con riêng trở về!"

Phương Thanh Hoa nhìn đến sắc mặt Lưu Dĩnh Tuệ nháy mắt biến trắng, dương dương tự đắc nói: "Chúng ta chẳng qua là kẻ tám lạng người nữa cân thôi."

"Vậy.. Vậy thì đã sao?" Lưu Dĩnh Tuệ vươn cổ nói, "Ít nhất trong bụng tôi đang mang chính là một đứa con trai, nói sao cũng tốt hơn so với với bà, cái thứ đến con trai còn sinh không được vẫn tốt hơn nhiều!"

Cô ta nói xong không thèm để ý Phương Thanh Hoa, xoay người hướng tới thang lầu đi đến.

Mấy ngày hôm trước cô ta đã đi siêu âm 4D, bác sĩ nói cô ta mang thai con trai, Đoàn Chấn Ba sau khi biết được cực kỳ vui mừng.

Chỉ cần chờ cô ta sinh đứa bé này ra, cô ta tin tưởng cái vị trí Đoàn phu nhân này liền là của cô ta!

"Mang thai con trai thì khá lắm sao, cô cũng phải còn mạng sinh ra nó không rồi hãy nói!" Phương Thanh Hoa khinh thường nhìn chằm chằm bóng lưng Lưu Dĩnh Tuệ rời đi, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

"Mẹ, người vẫn lại là kiềm chế một chút đi." Trong phòng khách truyền đến giọng nói của Đoàn Ngọc Tường.

Phương Thanh Hoa lập tức đi trở về, ngồi trên ghế sofa, đối với Đoàn Ngọc Tường nói: "Tường Tường, vết thương của con cũng đã lành lại, tại sao vẫn còn không đến công ty đi làm? Mỗi ngày ở nhà như vậy, cha con đến lúc đó lại có lý do để nói rồi."

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, gắt gao cắn răng, không nói gì.

Cô ta bởi vì chuyện vật liệu lúc trước, đã bị công ty cách chức. Hiện tại chẳng qua là một Thiết Kế Sư bình thường, đâu nào còn có mặt mũi trở về?

Lúc trước thừa dịp bị thương nên có lý do ở nhà nghỉ ngơi, hiện tại ngay cả mẹ cô ta cũng đã bắt đầu có ý kiến rồi…

Đoàn Ngọc Tường hai tay níu chặt quần áo của mình, trong lòng rất không rõ cảm xúc.

"Tường Tường, lúc này con cũng không thể lùi bước. Mẹ nghe nói, Tô Thi Thi ở Xây dựng Tiệp Khắc mọi chuyện đều rất thuận buồm xuôi gió, chúng ta không thể cứ để như vậy được!" Phương Thanh Hoa trầm giọng nói.

Đoàn Ngọc Tường âm thầm hít vào một hơi, thật lâu sau mới nói: "Con biết rõ, ngày mai liền đi làm."

Cô ta quả thật không cam lòng cứ như vậy bại dưới tay Tô Thi Thi, cô ta càng sẽ không buông tay Bùi Dịch!

Phương Thanh Hoa dù sao cũng là mẹ của cô ta, nhìn đến sắc mặt con gái mình không tốt, làm sao không biết cô ta đang suy nghĩ cái gì.

Bà ta vỗ vỗ tay con gái mình, nói: "Mẹ sẽ tiếp tục đến chỗ phu nhân bên kia thay con nói chuyện với người. Đã nhiều ngày thái độ của bà ấy có chút buông lỏng, mẹ nghĩ không bao lâu nữa, bà ấy vẫn lại là đứng ở phía con. Dù sao ông nội con cùng Đoàn gia đều không thích Tô Thi Thi."

"Mẹ…" Đoàn Ngọc Tường nhướng mày, "Mẹ đừng làm gì gây trở ngại cho con là sự giúp ích lớn nhất rồi."

Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm xuống: "Con ngay cả mẹ cũng không tin sao? Con yên tâm, mẹ có biện pháp để cho phu nhân tiếp tục đứng về phía con! Nghe nói Bùi Dịch muốn cùng Tô Thi Thi kết hôn, mấy ngày nay phu nhân chính vì chuyện này tức giận, chúng ta phải nắm bắt cơ hội lần này."

"Thật sao?" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt vui vẻ, nhưng mà lập tức nghĩ tới cái gì, lo lắng nói, "Nhưng mà gần đây, trong khoảng thời gian này, ông nội thái độ rất kỳ quái."

Phương Thanh Hoa gật đầu: "Mẹ cũng thấy vậy. Ông nội con nghe nói họ Lưu kia trong bụng mang thai con trai, vậy mà lại bình tĩnh như vậy. Điểm này cũng không giống tác phong của ông ta."

"Không sai." Đoàn Ngọc Tường nhíu mày nói, "Con gần đây nghe được tin đồn, ông nội ở bên ngoài còn có con riêng, nếu chuyện này là thật…"

"Con đừng nói bừa." Phương Thanh Hoa cuống quít bịt kín miệng Đoàn Ngọc Tường, thấp giọng nói, "Cha con sắp trở về rồi, chuyện này không thể nói trước mặt ông ấy."

Thời gian này Đoàn Chấn Ba tính tình càng ngày càng cáu kỉnh, bà ta nào dám trêu chọc.

Nhất là chuyện có con riêng này, không nói đến thật giả, dù sao là không có thể ở trước mặt ông ta ra.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu: "Lưu Dĩnh Tuệ phỏng chừng còn có thể đi tìm Tô Thi Thi, xem ra chúng ta cần phải nắm chặt thời gian rồi."

Cô ta nói xong đứng lên, đi đến bên ngoài, nhìn tòa biệt thự bên cạnh kia, trong mắt đều là không cam lòng.

"Tô Thi Thi, dựa vào cái gì cô có thể được anh ấy yêu thương!"

Cô ta từ lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dịch đã bắt đầu liền thích anh. Nhiều năm như vậy, trong lòng cô ta chỉ có anh. Cố gắng để cho chính mình trở nên ưu tú, cũng là vì anh.

Đúng là Bùi Dịch chưa từng có coi trọng cô ta dù chỉ một lần!

"Tôi thật sự không cam lòng!" Đoàn Ngọc Tường yên lặng nhắm mắt lại, cảm giác không cam lòng kia bức rức khó chịu ở trong lòng khiến cho cả người cô ta đều đã hoàn toàn run rẩy.

"Hí..." Trong biệt thự thứ hai, Tô Thi Thi nằm ở trên giường co rúm thân thể lại một phen, đối với người đàn ông đang che tại trên thân mình nói: "Đi đóng cửa sổ đi, có chút lạnh."

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em lập tức sẽ nóng lên đây."

"Này..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ bừng, đột nhiên hô, "Hình như thuốc hôm nay vừa hết."

"Vậy càng tốt, có thể sinh đứa bé!" Bùi Dịch đồng loạt bắt được chân của cô, kéo cô về trên giường, mâu quang khóa chặt cô.

"Lần này xem em trốn chỗ nào!"

210. Chương 210

"Bùi Dịch!"

Giọng nói của Tô Thi Thi cơ hồ trong giây lát liền bị Bùi Dịch nuốt vào trong bụng.

Cô hu hu kêu, trong mắt sương mênh mông, lộ ra một bộ dạng phong tình.

Bùi Dịch ánh mắt u ám, nhìn chằm chằm vào mắt của cô, tình cảm không chút nào che dấu được.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình trở thành một chiếc thuyền lướt trên sóng lớn, đi theo trên người đàn ông này cùng nhau chìm nổi, không biết muốn đi về đâu.

Mỗi một lần, Bùi Dịch đều bá đạo như vậy, để cho cô không hề có lực chống cự.

Nhưng bây giờ, Tô Thi Thi cảm thấy được anh tựa hồ so với trước đây ôn nhu rất nhiều.

Mồ hôi, từ trên mặt anh từng giọt rơi vào ngực cô, nóng bỏng, phảng phất muốn đem lòng của cô thiêu đốt.

"Anh đừng chịu đựng." Tô Thi Thi vuốt ve khuôn mặt Bùi Dịch, chung quy là mềm lòng rồi.

Bùi Dịch đáy mắt mạnh trầm xuống, mấy sợi dây nơron trong đầu thiếu chút nữa đứt đi.

Toàn bộ, đều đã giống như mất đi khống chế.

Tô Thi Thi nhìn trần nhà màu trắng ngà, trong đầu cũng là đồng dạng chỗ trống. Qua rất lâu, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, quái dị đánh giá Bùi Dịch, miệng mở mở, lời nói đến bên miệng lại liên tiếp nuốt trở vào.

Lồng ngực Bùi Dịch nhấp nhô lên xuống, làn da màu mật ong bị mồ hôi phủ kín, cực kỳ mê người.

"Không thỏa mãn?" Bùi Dịch quay đầu, ánh mắt lưu luyến ở trên người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, nuốt một ngụm nước bọt.

Cô dám chưa đủ sao? Chẳng thế thì đêm nay lại vẫn muốn ngủ hay không nữa!

Đúng là - -

Cô hiện tại cũng coi như kinh nghiệm phong phú, một chút cơ bản thưởng thức vẫn lại là biết rõ.

Ánh mắt không khỏi hướng đến bộ vị của người nào đó nhìn lại, nghĩ nghĩ, thăm dò tính hỏi han: "Tôi không cần uống thuốc sao?"

Cô nói xong sợ Bùi Dịch hiểu lầm, ngay sau đó bỏ thêm một câu: "Tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để sinh con."

Bùi Dịch mâu sắc tối sầm lại, trong lòng mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn lại là nói: "Không cần."

"Cái kia…" Tô Thi Thi rõ ràng nên vui vẻ. Cô hiện tại quả thật chưa chuẩn bị tốt để sinh con, nhưng mà tại sao ngược lại càng lo lắng hơn chứ?

Xem ra cảm giác vừa rồi của cô không sai.

Cô là thỏa mãn, nhưng mà Bùi Dịch không có…

"Cái kia…" Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình nếu trực tiếp nói ra, người đàn ông này nhất định sẽ tức giận, dù sao loại chuyện này cực kỳ làm tổn thương mặt mũi của đàn ông.

"Tô Thi Thi, xem ra em vẫn còn không muốn ngủ?" Bùi Dịch nói xong liền muốn hướng tới cô áp xuống.

Tô Thi Thi vội vàng nhảy xuống giường: "Tôi đi tắm rửa!"Chờ lúc cô trở lại, Bùi Dịch đã đi sang một căn phòng khắc tắm rửa xong trở về ngủ thiếp đi rồi.

Cô nhìn Bùi Dịch đáy mắt nhàn nhạt vành mắt đen, trong lòng lo lắng càng ngày càng đậm.

"Có phải hay không bởi vì áp lực quá lớn?" Tô Thi Thi nằm xuống, mãi đến ngủ say lại vẫn đang suy nghĩ vấn đề này.

Mà ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại, Bùi Dịch giống như trước đây, đã rời giường đến thư phòng làm việc rồi.

Mãi đến cô ăn xong bữa sáng đến công ty đi làm, Bùi Dịch vẫn còn chưa xong việc.

Tô Thi Thi trong đầu vẫn vang vọng cái vấn đề tối hôm qua, cả ngày đều đã có chút vẻ mặt hoảng hốt.

"Đến cùng có phải hay không bởi vì áp lực quá lớn?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong, "Bằng không tại sao có thể đến mức dừng lại?"

Cô cùng với Bùi Dịch bên nhau một thời gian rồi, Bùi Dịch có một ngày không phải như lang tựa hổ sao? Hành động ngày hôm qua của anh thật sự là quá có vấn đề rồi.

"Thôi, vẫn lại là trở về cùng anh thẳng thắn thành khẩn nói chuyện với nhau một phen, khuyên anh đi bệnh viện đến chỗ bác sĩ nam khoa khám xem sao."

Tô Thi Thi hạ quyết tâm, quyết định trở lại trang viên liền đi tìm Bùi Dịch nói rõ.

Thời gian này Bùi Dịch càng ngày càng bận rộn, ngay cả thời gian tan tầm tới đón cô cũng không có.

Tô Thi Thi đều do chú Lý lái xe đưa đón đi làm, lúc về đến trang viên đang muốn đến thư phòng đi tìm Bùi Dịch, quản gia biệt thự thứ nhất bên kia vội vã chạy tới.

"Tô tiểu thư, lão gia cho gọi cô đến nhà chính dùng cơm."

"Lão gia?" Tô Thi Thi nhướng mày.

Đoàn Kế Hùng không phải đang tĩnh dưỡng sao?

"Đúng, nghe nói hôm nay có khách đến. Bùi tiên sinh đã qua rồi." Quản gia nói.

Tô Thi Thi trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ.

Dựa theo tính cách Đoàn Kế Hùng, có khách đến hẳn không để cho con gái đến đó chứ?

"Được, tôi biết rõ." Tô Thi Thi nói xong liền đi lên lầu, tính toán thay một bộ đồ khác rồi mới sang.

Nếu Bùi Dịch đã đi, hẳn là không có vấn đề gì.

Tô Thi Thi mâu sắc hơi trầm xuống, vị ông nội kia của cô tĩnh dưỡng thời gian dài như vậy, quả thật nên ra ngoài vận động rồi.

Chỉ là lúc cô đi đến nhà chính, lại thấy được một người cô đặc biệt không nghĩ muốn nhìn thấy.

"Tô tiểu thư, nhìn thấy tôi sao lại có biểu tình như vậy?" Hỗ Quân Nhạc đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười như không cười nhìn cô.

Tô Thi Thi cứng rắn bài trừ một nụ cười tươi tắn, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi han: "Hỗ Tam Thiếu vết thương trên lưng đã lành rồi sao?"

"Cô… Không được nhắc đến chuyện này!" Hỗ Quân Nhạc sắc mặt lập tức kéo xuống, hạ giọng nói.

Trước đây anh ta không cẩn thận đem kho hàng làm cho nổ tung, chẳng những đem sau lưng mình làm cho bị bỏng, còn bị ông nội phạt nhốt ở nhà hai mươi mấy ngày, vừa nói tới liền tức giận mà"Không cho tôi nói ra cũng được thôi." Tô Thi Thi híp mắt, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói, "Anh coi như không biết tôi là được."

"Cô…" Hỗ Quân Nhạc mở trừng hai mắt, nhưng mà đột nhiên trong lúc đó liền thay đổi một vẻ mặt, đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, đi theo cô cùng nhau đi vào trong.

"Như vậy sao được, nếu làm như không biết cô thì đâu còn gì là lạc thú?"

"Vậy thì hậu quả tự chịu." Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta liếc mắt một cái, nâng bước đi vào trong đi.

Bên trong, Nhậm Tiếu Vi đang xếp thức ăn lên bàn, xem ra cực kỳ long trọng.

Để cho Tô Thi Thi ngạc nhiên hơn nữa chính là, Đoàn Ngọc Tường vậy mà cũng ở đây.

Giờ phút này, Đoàn Ngọc Tường đang đứng bên cạnh Nhậm Tiếu Vi, bận rộn cùng bà.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Xem ra thời gian này mẹ con Phương Thanh Hoa trình độ tăng cao. Thái độ Nhậm Tiếu Vi đối với Đoàn Ngọc Tường rõ ràng tốt lên rất nhiều.

"Xem ra, mẹ chồng tương lai của cô càng thích chị gái cùng cha khác mẹ của cô hơn." Hỗ Quân Nhạc trêu chọc nói.

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn anh ta: "Tôi nhớ ông nội của anh cũng càng thích anh trai của anh hơn so với anh đúng không?"

"Cô…" Hỗ Quân Nhạc bị cô nói làm cho tức nghẹn một câu đều đã nói không nên lời.

Anh ta có vài vị anh trai, nhưng tất cả mọi người so ra kém Hỗ Sĩ Minh. Ông nội anh ta cũng cực kỳ coi trọng Hỗ Sĩ Minh, mà bọn họ này mấy người em trai em gái liền sợ Hỗ Sĩ Minh.

Nghĩ tới vị anh trai kia của mình, Hỗ Quân Nhạc liền nhịn không được run run một phen. Bây giờ nếu không phải vị anh trai này nói giúp cho anh ta, anh ta đến bây giờ vẫn còn không có thể ra ngoài.

Chẳng qua nhiệm vụ ra ngoài lần này của anh ta chính là đến đây thăm hỏi Đoàn gia.

Hỗ Quân Nhạc ghé mắt nhìn Tô Thi Thi, sau khi đến đây chọc ghẹo cô gái này, tựa hồ cũng không nhàm chán như anh ta nghĩ.

"Quân Nhạc, thất lễ rồi." Bên trong truyền đến tiếng cười sang sảng của Đoàn Kế Hùng.

Hỗ Quân Nhạc lập tức thay đổi vẻ mặt, nghiêm trang đi qua, đối với Đoàn Kế Hùng cười nói: "Đoàn gia gia nghiêm trọng quá rồi, là tôi quấy rầy Đoàn gia gia tĩnh dưỡng rồi."

"Sao lại nói như vậy. Ông nội cậu cho cậu đến thăm lão già này, ta cực kỳ vui vẻ." Đoàn Kế Hùng cùng Hỗ Quân Nhạc vừa cười vừa nói chuyện cùng hướng nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bóng lưng Hỗ Quân Nhạc, người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi?

Bất quá cũng không kỳ quái, con cháu Hỗ gia có người nào là đơn giản.

Cô đi vào trong hai bước, nhìn đến Bùi Dịch đã ở trong phòng ăn.

Bùi Dịch nhìn thấy cô, đối với cô vẫy tay.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, đi đến cạnh anh, chờ các trưởng bối đều đã ngồi xuống mới ngồi xuống.

Đoàn gia để chiêu đãi khách như tổ chức yến hội, so với món ăn bình thường trong gia đình đều long trọng hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi yên lặng cúi thấp đầu, tính toán làm sao có thể tiêu hóa thức ăn này

Nhưng mà cô có ý né tránh, có người lại không tính toán buông tha cho cô.

"Tô tiểu thư, cô thích ăn vịt sao?" Hỗ Quân Nhạc cười tít mắt nhìn Tô Thi Thi, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng nói.

"Tôi nghe nói cô đối với loại sinh vật hợp chất này đặc biệt cảm thấy hứng thú, cô cùng Bùi tiên sinh lần đầu tiên gặp mặt liền giúp anh ta gọi cái này đi?"

Anh ta nói xong, chỉ đặt ở trước mặt Tô Thi Thi đĩa thịt vịt nướng.

Thịt vịt - - trai bao?

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới chính mình lúc trước cầm chi phiếu năm vạn của Bùi Dịch đưa cho nhân viên lễ tân khách sạn để an bài một tên trai bao lên chăm sóc cho anh, tay liền nắm chặc chiếc đũa.

Cái tên trẻ con chết tiệt này!

Chương này ai hiểu gì ko? Hơi khó hiểu tí thôi mà

211. Chương 211

"Cái gì hợp chất?" Nhậm Tiểu Vi nghi hoặc hỏi han.

"Chính là Vịt Donald!" Tô Thi Thi vừa nói, một bên rất nhanh đem một cái chân vịt gắp đến trong bát Hỗ Quân Nhạc, quay đầu rất nhỏ giọng nói: "Hỗ Tam Thiếu, Bùi tiên sinh nhà tôi tính tình cũng không tốt!"

Hỗ Quân Nhạc phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người.

Bùi Dịch trên mặt tuy nhiên nhìn không ra dao động, nhưng cảm thấy được áp khí có phần thấp.

Đúng lúc này, Bùi Dịch đột nhiên hướng tới Hỗ Quân Nhạc bên này nhìn qua, nhàn nhạt nói: "Lần trước đi gấp, chưa kịp cùng hỗ Tam Thiếu hảo hảo nói chuyện. Đêm nay liền ở nơi này đi."

Hỗ Quân Nhạc thân thể chấn động, cứng ngắc lắc đầu, bài trừ một nụ cười tươi tắn: "Buổi tối tôi còn có việc, lần sau, lần sau đi."

Bùi Dịch nhàn nhạt vuốt cằm, cúi đầu uống một hớp rượu, tiện cũng không nói thêm gì.

Hỗ Quân Nhạc yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, không biết tại sao, Bùi Dịch cho anh ta cảm giác giống như vị cảm giác của vị anh trai của anh ta một dạng.

Mỗi lần bị anh nhìn một cái, giống như là bị một con sói đói đang theo dõi, cảm thấy được không hiểu sao lại hoảng hốt.

Anh ta âm thầm nhìn thoáng qua Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh. Con tiểu bạch thỏ bên cạnh được một con sói nguy hiểm che chở, vẫn lại là trước nên kiềm chế chút ít thì tốt hơn

Trên bàn cơm không khí đột nhiên có chút quỷ dị, Nhậm Tiếu Vi nhìn Đoàn Kế Hùng liếc mắt một cái.

Đoàn Kế Hùng đối với bà âm thầm gật đầu, sau đó đối với mọi người nói: "Hôm nay vừa lúc ta cũng có một việc muốn tuyên bố."

Ông ta nói xong, nhìn Bùi Dịch nói: "Lúc trước mẹ con hẳn là từng đề cập với con, Trung thu là ngày khá tốt. Nhưng mà cử hành hôn lễ có chút vội vàng. Cho nên chúng ta thương lượng một phen, quyết định trước cho con đính hôn."

Đoàn Kế Hùng nói xong dừng một chút, hỏi Bùi Dịch: "Nếu như có gì không vừa lòng thì có thể nói ra."

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Không có."

"Vậy mẹ sẽ bắt đầu chuẩn bị." Nhậm Tiếu Vi vui vẻ nói.

Nhưng mà bọn họ tựa hồ quên hỏi đến một nhân vật chính khác.

Tô Thi Thi cúi đầu, tâm tình có chút phức tạp.

Đính hôn đáng lý phải vui mừng, nhưng mà tại sao bọn họ lại như là đã quên mất còn có sự tồn tại của cô vậy, sao lại không ai tới hỏi ý kiến của cô.

Cô thật sự còn không có chuẩn bị tốt…

Cô ngẩng đầu, đang muốn nói chút cái gì, đột nhiên nhìn đến ngồi ở bên cạnh Nhậm Tiếu Vi, Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt đắc ý nhìn cô.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại. Theo lý mà nói, Đoàn Ngọc Tường nên là tức giận mới đúng.

"Tường Tường, con ăn nhiều một chút, nhìn con trong khoảng thời gian này đều đã gầy đi." Lúc này, Nhậm Tiếu Vi gắp một khối sườn xào chua ngọt đến trong bát Đoàn Ngọc Tường, ôn nhu nói.Đoàn Ngọc Tường cong lên mi mắt, ngọt ngào cười nói: "Cảm ơn phu nhân."

Tô Thi Thi rất nhanh nhìn Đoàn Kế Hùng, lại phát hiện lão già kia trên mặt một chút không kiên nhẫn đều không có.

Thật sự là quá khác thường rồi!

Trước kia cho dù là ông nội cô đối với Đoàn Ngọc Tường coi như thấy thuận mắt, nhưng mà tuyệt đối hẳn không cho phép cô ta ở trên bàn cơm có bộ dạng này.

(Ai thấy mưu đồ trước mắt chưa???

212. Chương 212

Edit: Moon

Beta: Ryeo

Quản gia bị hai con chó điên cuồng lôi kéo sợ tới nỗi thiếu chút nữa sùi bọt mép. Nhưng ông vẫn ghi nhớ nhiệm vụ của mình. Lúc chạy đến trước Hỗ Quân Nhạc đột nhiên nhét vật gì đó nhìn giống như cục xương vào tay anh ta.

Hỗ Quân Nhạc ngơ ngác nhìn cục xương trong tay, trong mắt nổi lên nghi vấn nói: "Cái gì đây? Đồ chơi sao?"

"Gâu gâu gâu "

Vốn dĩ còn đang nhìn con người căn bản không quen biết trước mắt, Đại Cẩu Tử vừa thấy món đồ chơi yêu thích của mình lại bị anh ta cầm đi, con mắt ánh xanh, liền nhảy bổ nhào lên người anh ta.

Tiểu Vịnh bên cạnh thấy Đại Cẩu Tử chồng mình bị ức hiếp thân thể lập tức xông lên phía trước, hất cục xương trong tay Hỗ Quân Nhạc vốn còn đang ngơ ngác nhìn xuống mặt đất.

"A! Chuyện gì thế này?"

Hỗ Quân Nhạc bị va phải làm đầu óc lơ mơ rồi. Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cục xương trên tay ném không được mà giữ lại cũng không xong!

"Khốn kiếp, các người chơi tôi!" Hỗ Quân Nhạc dưới tình thế như cấp bách lập tức đứng lên bỏ chạy

Mà trên cục xương đồ chơi này dính đầy kẹo cao su, anh ta muốn ném được mới là lạ.

"Gâu gâu gâu!" Đại Cẩu Tử lập tức đuổi theo

Quản gia thở hỗn hển nhìn Hỗ Quân Nhạc cùng hai con chó chạy đi chạy lại như điên mà chỉ biết im lặng thở dài.

Đắc tội với ai không đắc tội mà lại đắc tội với Bùi tiên sinh nhà bọn họ.

"Bùi tiên sinh, anh quá nhẹ tay rồi. Anh không biết cái tên trẻ con kia vừa rồi nhéo tôi, anh nhìn xem tay tôi bị nhéo đỏ hết rồi này!" Tô Thi Thi chạy đến trước Bùi Dịch, đưa cánh tay mình lên cho anh xem.

Chẳng qua cô không dám đứng trước mặt Bùi Dịch mà nở nụ cười. Lúc người đàn ông này ghen sao lại đáng yêu như vậy!

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc nhìn cô một cái, tức giận nói: "Chỉ cho phép lần này!"

Người phụ nữ chết tiệt này, vậy mà dám để cho người đàn ông khác đụng vào mình. Đừng tưởng rằng anh không biết, cô đây rõ ràng là muốn cho anh ra tay!

"Ách…anh một chút cũng không ngốc." Tô Thi Thi yên lặng buông xuôi. Cùng người có IQ cao so chiêu, qua nhiên là rất mệt.

Nhưng cô đột nhiên lấy lại tinh thần kéo Bùi Dịch đi tới chỗ Hỗ Quân Nhạc vừa đi: "Mau đi xem một chút, tôi muốn quay lại hình ảnh này để xem anh ta lần sau còn dám đến đây phá tôi nữa không! "

Cái tên trẻ con chết tiệt kia, vừa rồi vậy mà ở trước mặt mọi người nói cô tìm vịt cho Bùi Dịch!

Tô Thi Thi cảm thấy Bùi Dịch còn quá nhân từ, nếu cô mà là anh cô nhất định tìm cho anh ta một vạn con vịt tới mổ anh ta đến chết!

"Tô Thi Thi, cô mau đến đây bảo chúng dừng lại!" Phía trước truyền đến tiếng Hỗ Quân Nhạc kêu khóc om sòm

Hỗ Quân Nhạc rất nhanh đã khóc, anh ta tới cùng làm sao mới có thể thoát khỏi hai con chó này!Càng lúc càng túc giận, hai con chó này dường như là cố ý trêu đùa anh ta vậy. Mỗi lần đuổi theo là chỉ đem anh ta vây trên bãi cỏ, trên quần của anh ta cắn một cái, rồi lại thả anh ta ra

Hỗ Quân Nhạc ôm lấy cái mông của mình, anh ta chỉ cảm thấy hai chân của mình lạnh lẽo, vạn nhất đem phần vải ở bộ vị trọng yếu kia cắn nát đi…

"Tô Thi Thi tôi sai rồi, cứu mạng!"

Hỗ Quân Nhạc quả thực không dám nghĩ tiếp, đành phải cầu xin tha thứ!

"Gâu Gâu!" Trả lời anh ta là một trận khủng bố tiếng chó sủa.

Hỗ Quân Nhạc theo bản năng quay đầu lại nhìn hai con chó, đồng tử co rút mạnh, thân thể lập tức lùi lại.

Chỉ thấy Tiểu Vịnh mở bốn chân ra giống như là một tòa núi nhỏ hướng tới anh ta mạnh mẽ đè ép.

"Tiểu Vịnh mang thai, anh đừng đánh nó!" Phía sau truyền đến tiếng Tô Thi Thi kêu la.

Hỗ Quân Nhạc thân thể cứng đờ chân vừa vươn ra vội vàng rút lại, nhưng thân thể đồng thời cũng bị mất thăng bằng, lập tức hướng sang bên cạnh ngã xuống.

"Tiêu rồi!" Hỗ Quân Nhạc quay đầu vừa thấy, phát hiện bên cạnh thực ra là hồ nước.

Anh ta không kịp phản ứng, cả thân thể của anh ta liền " BÙM " một tiếng ngã xuống.

"Ách…" Tô Thi Thi dở khóc dở cười.

Cái này không liên quan tới cô là tự anh ta ngã xuống nha.

Cô đang muốn chạy tới nhìn xem, đột nhiên nhìn thấy trước mắt bóng đen chớp lóe, Đại Cẩu Tử vậy mà đuổi theo Hỗ Quân Nhạc nhảy xuống nước.

"Đúng là thần giữ của!"

Tô Thi Thi không biết là nên khóc hay nên cười rồi.

Đại Cẩu Tử nhảy xuống ra sức cắn mốn đồ chơi hình cục xương kia trên tay Hỗ Quân Nhạc, ra sức kéo về phía mình.

"Con chó điên này nhả ra!" Hỗ Quân Nhạc tức giận đến điên luôn rồi, đánh một quyền vào trên đầu Đại Cẩu Tử

"Đừng…" Tô Thi Thi biến sắc, vừa mới nói xong một chữ, Tiểu Vịnh ngồi chồm hổm trên bờ liền chạy đến nhảy vào trong hồ, dơ móng vuốt hướng vào Hỗ Quân Nhạc đánh xuống

"A…" Hỗ Quân Nhạc một cái không chú ý đã bị ấn chìm trong nước.

Anh ta vùng vẫy ló đầu khỏi mặt nước, chưa kịp thở ngụm khí nào lại bị Tiểu Vịnh nhào tới ấn xuống nước lần nữa

"Tôi… Cái kia…" Tô Thi Thi nhìn một màn trong hồ nước, dở khóc dở cười.

Hai con chó này lại lộng hành rồi!

"Hỗ Tam Thiếu anh kiên trì một chút, tôi lập tức kêu người đến cứu."

Tô Thi Thi kiềm nén không phát ra tiếng cười quay đầu đối với quản gia nói: "Nhanh mau kêu người đến đây!"

"Vâng!" Quản gia vụng trộm liếc mắt nhìn Bùi Dịch, thấy anh không phản đối lập tức chạy kêu người tới.

Nơi xa, Đoàn Ngọc Tường nghe bên kia ồn ào muốn đến xem thế nào? Nhìn thấy bên kia hai con chó đang nhấn Hỗ Quân Nhạc dưới hồ nước, sắc mặt lập tức trắng bệchCô ta vĩnh viễn không quên lần ra nước ngoài đó, Tô Thi Thi liền giống như vậy đem cô ta ấn xuống hồ bơi

"Quả nhiên là chó cô nuôi" Đoàn Ngọc Tường gắt gao nắm chặt quả đấm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Tôi xem cô giải quyết chuyện này như thế nào! "Đoàn Ngọc Tường hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, xoay người đi đến hướng biệt thự thứ nhất.

Nghe nói người Hỗ gia rất cưng chiều con cháu, nhất là cái người bí ẩn Hỗ Sĩ Minh kia lại càng không để cho người khác khi dễ người Hỗ gia.

Lúc trước nghe nói có người ức hiếp con cháu Hỗ gia cuối cùng không thấy người đó xuất hiện ở Bắc Kinh nữa, nghe đâu chuyện đó là do vị cháu đức tôn kia của Hỗ gia làm.

"Tô Thi Thi cô thấy chết mà không cứu…! Khụ.. khụ, Hai con chó này của các người bị điên rồi, có bản lĩnh thì cắn tôi đi, đem tôi nhấn xuống trong nước thì còn gì anh hùng hảo hán!" Hỗ Quân Nhạc trong nước thở hỗn hễn la to.

Nếu không phải nước trong hồ này không sâu anh ta không chừng đã bị chết đuối rồi. Bị hai con chó hành hạ ra dạng này anh ta vẫn còn muốn sống hay không!

"Khụ… khụ, anh vẫn lại là đừng chọc giận hai chúng nó đi!"

Tô Thi Thi ngồi chồm trên bờ, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn anh ta nói: "Tôi nói anh sao lại đánh Đại Cẩu Tử làm chi? Cả chúng tôi còn chẳng dám đánh nó!"

"Tôi nào biết được sẽ như vậy!" Hỗ Quân Nhạc muốn khóc.

Anh ta vừa rồi chỉ là đánh nhẹ một cái lên đầu con chó vàng kia, nào đâu biết rằng lại khiến con chó Tây Tạng nổi điên.

"Tô đại tỷ à, cô mau nghĩ biện pháp cứu tôi đi… Phụt" Quân Nhạc còn chưa nói xong, lại bị Tiểu Vịnh nhấm đến trong nước. Bên ngoài "Ọc ọc" một chuỗi bọt khí nổi lên

Tô Thi Thi rất muốn để cho anh ta không nói nữa.

Lúc này nhân viên an ninh đã tới, tiếp theo sau là Đoàn Kế Hùng đều bị kinh động mà chạy tới, vừa đến nhìn tình hình thế này ông ta tức giận đến mặt đều đã nhanh tái xanh.

"Vẫn còn không khẩn trương xuống cứu người!"

Đoàn Kế Hùng sắp tức chết rồi. Đây chính là cháu trai nhà Hỗ gia, nếu ở Đoàn gia xảy ra chuyện, Lão Bất Tử nhà Hỗ gia kia nhất định sẽ nháo loạn không để yên cho ông ta!

"Bùi Dịch, chuyện này tới cùng là sao?" Đoàn Kế Hùng thở hồng hộc nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch ánh mắt rơi vào các nhân viên an ninh đang nâng Hỗ Quân Nhạc bò lên trên bờ, nhàn nhạt nói: "Lão gia có thể đi hỏi Hỗ Tam Thiếu, tôi cùng Thi Thi còn có việc, đi trước một bước."

"Mày…" Đoàn Kế Hùng chán nản.

Nhưng mà xem dáng vẻ của Bùi Dịch, hình như là bị chọc giận rồi. Ông ta cũng không dám làm khó dễ gì anh, đành phải do bọn anh rời đi.

Tô Thi Thi yên lặng rụt rụt cổ, cô vừa rồi nên sớm chạy trốn một chút.

Chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng Hỗ Quân Nhạc một bên ho khan một bên khóc lóc kể lể. Nhưng lúc Đoàn Kế Hùng hỏi anh ta nguyên nhân tại sao, bên kia trầm mặc một hồi.

"Là tôi không cẩn thận chọc tới hai con chó kia thôi." Hỗ Quân Nhạc buồn bực nói.

"Khụ khụ…" Tô Thi Thi khóe miệng cong cong lên, tính ra anh ta cũng rất thức thời.

Đúng là rất nhanh cô liền cười không nổi rồi.

Bùi Dịch lôi kéo cô lập tức trở về biệt thự, không có dẫn vào đến trong biệt thự, mà là lôi kéo cô hướng tới bể bơi phía sau biệt thự đi đến

Tô Thi Thi nhìn một hồ nước màu xanh sáng lấp lánh kia, nuốt một ngụm nước bọt: "Bùi tiên sinh, anh muốn làm cái gì?"

Bùi Dịch quay đầu, lành lạnh nhìn cô, phun ra hai chữ: "Tắm rửa."

"Tô tiểu thư, nói cho tôi biết hắn vừa rồi đụng chạm chỗ nào trên người em rồi hả? Tôi tới giúp em rửa."

"Tôi không cần!"

Tô Thi Thi xoay người bỏ chạy.

Nhưng cô đâu nào chạy trốn khỏi tay Bùi Dịch?

Tui đi chơi đây. Pipi mọi người.

Có ai như tui 2h đi 1h mới xếp đồ ko????

213. Chương 213

Edit: HuongCyndi

"Ùm —— "

Tiếng rơi xuống nước cực lớn kết hợp với tiếng kêu của Tô Thi Thi, trong phút chốc vang dội cả sân sau.

"Bùi Dịch… Khụ khụ…" Tô Thi Thi giận điên lên, người đàn ông này thế mà lại ném cô xuống nước!

Cô đang muốn đứng lên, chợt cảm giác trước mặt tối sầm lại. Trong chớp mắt liền rơi vào vòm ngực ấm áp, ngay sau đó đôi môi trở nên ấm áp, toàn bộ hơi thở cũng biến thành hơi thở của Bùi Dịch.

Luồng khí trong lành tràn vào phổi, ở nơi thế giới dưới đáy nước này, có cảm giác dường như không rõ, mà lại cảm giác rất rõ ràng.

Trong đầu Tô Thi Thi đều quanh quẩn tiếng tim mình đập.

Thình thịch, mỗi một nhịp vô cùng có lực, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô.

Bùi Dịch bá đạo ôm lấy cô, trừng phạt mà muốn gặm nuốt môi cô. Đến khi Tô Thi Thi không có khí lực mới buông tha cho cô, cho đến khi —— hai người cùng kiệt sức nổi lên trên mặt nước.

"Phù…" Mặt Tô Thi Thi kìm nén đến đỏ bừng, nằm úp sấp trên thành hồ thở hổn hển, hồi lâu sau mới bực bội nói ra một câu: "Bùi tiên sinh có khả năng hô hấp thật tốt!"

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, nhàn nhạt liếc sang phía bên cạnh.

Trong một góc sau vườn hoa, quản gia sớm đã chờ ở đó, tay mang theo một chiếc giỏ nhỏ màu xạn, bước nhanh tới.

Ông ta cúi đầu, thậm chí ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung, để giỏ xuống rồi vội vàng rời khỏi.

"Anh muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi vừa nhìn thấy đồ dùng tắm rửa đầy đủ trong chiếc giỏ nhỏ, nhất thời liền khẩn trương.

Người này không phải tắm giúp cô thật chứ?

Rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, bây giờ Tô Thi Thi cũng không dám để anh tắm giúp một tay đâu!

Nơi này chính là ngoài trời đó!

Quai hàm Bùi Dịch bạnh ra, sắc mặt nhìn qua cũng không có chuyển biến tốt đẹp là bao nhiêu.

Anh nhẹ nhàng bước hai bước tới, đi tới bờ bể bơi, đưa tay ở tìm một thứ ở trong giỏ, lấy ra một hộp muối tắm, quay đầu lành lạnh nhìn Tô Thi Thi.

"Lại đây."

Tô Thi Thi lắc đầu, ôm chặt cánh tay yếu ớt nói: "Lạnh."

Khoé môi của Bùi Dịch khẽ nhếch lên, đánh tan hi vọng của cô: "Nước trong bể bơi là nước ấm."

Khóe miệng Tô Thi Thi co rút, cô đương nhiên biết! Nước trong bể bơi là nước ấm, Bùi tiên sinh thật là quá xa xỉ đi!

Cô nhìn xung quanh, ôm lấy cánh tay chặt hơn chút nữa, nhỏ giọng nói: "Đây là ngoài trời, gió thổi qua người lạnh lắm."

"Vậy ư?" Bùi Dịch nở một nụ cười thản nhiên, xoay người nhảy xuống bể bơi.

Tô Thi Thi trong lòng vui mừng, đang nghĩ thoát được rồi, đột nhiên thấy Bùi Dịch đi tới phía bể bơi bên kia, ấn xuống cái thang dưới bể bơi một cái, ngay sau đó chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang nhỏ, bốn phía quang bể bơi nhanh chóng xuất hiện một lớp thủy tinh trong suốt bao quanh.Tô Thi Thi trừng mắt tròn xoe, khẽ nhếch miệng, không thể tin nhìn lớp thủy tinh trong suốt bao quanh này, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng ngày đó ở phòng trên cùng của nhà hàng kia.

Cũng là cùng kiểu thiết kế như vậy, cũng khiến cho người ta trông kinh ngạc vô cùng!

"Anh… Anh… Anh thắng rồi." Tô Thi Thi lui bại.

Quả nhiên đấu với Bùi tiên sinh, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ thắng!

"Bây giờ Tô tiểu thư đã hài lòng chưa?" Bùi Dịch đứng ở trên bờ, đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, tay từ từ chạm lên áo sơ mi của mình, từng chút từng chút cởi cúc áo.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, cuống quít đưa mắt dời qua chỗ khác.

Có muốn hay không mê người như thế!

Bùi Dịch thấy động tác của cô, sự vui vẻ trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nhưng vừa nghĩ đến tất cả những gì Hộ Quân Nhạc đối với Tô Thi Thi, sắc mặt của anh lại trầm xuống.

Chỉ nghe "ùm" một tiếng, anh nhảy xuống hồ bơi, cầm theo một hộp muối tắm từng bước một đi tới, từ trên cao nhìn xuống Tô Thi Thi.

"Là em tự cởi, hay muốn tôi giúp?"

Tô Thi Thi mím môi, nghe vậy tức giận níu lấy áo khoác ngoài của mình, dùng sức kéo xuống.

Để anh cởi sao?

Ngày mai cô lại được đổi quần áo mới rồi! Người đàn ông này lúc nào cởi quần áo cũng trực tiếp xé!

Cô tự cho rằng sức lực của mình đã khá lớn, đã từng len lén thử qua, phát hiện có chút quần áo căn bản là xé không nổi, thật không biết sức lực của người đàn ông này sao lại lớn như vậy!

"Hình như em không vui?"Bùi Dịch thấy vẻ mặt của cô gái nhỏ, nhàn nhạt hỏi.

Tô Thi Thi lập tức nâng mặt lên, lộ ra một nụ cười mê người, khẩu thị tâm phi nói: "Sao nào? Nếu hôm nay Bùi tiên sinh vô ích như vậy, chúng ta từ từ chơi vui vẻ một chút, vừa đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với anh."

Tô Thi Thi nhớ tới hậu quả của cô ngày hôm đó, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

"Chơi ư?" Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, "Rất tốt!"

"Xoẹt…"

Tiếng quần áo bị vỡ vụn đột nhiên vang lên trong bể bơi yên tĩnh.

Tô Thi Thi cuống quít đem thân thể giấu đến trong nước, tức giận nhìn chằm chằm anh: "Không phải là để tôi tự cởi sao?"

Đây chính là bộ mua quần áo mới cô vừa mua, chỉ mới mặc có một lần đó!

"Ngày tốt cảnh đẹp, phải tranh thủ thời gian. Tô tiểu thư, em đang lãng phí thời gian của hai chúng ta đấy."

Bùi Dịch vừa nói tay vừa xoay vặn hủ muối, nắm một cái ở trong tay, ánh mắt mang theo tính xâm lược quan sát Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi một lạc, khẩn trương nhìn anh: "Anh bị làm sao vậy?"

"Vừa rồi cậu ta sờ thắt lưng em sao?" Sắc mặt Bùi Dịch trầm trầm, vừa nói vừa sờ lên eo của Tô Thi Thi.

"A! Bùi Dịch, anh nhẹ một chút!" Tô Thi Thi thét chói tai.

Vì vậy anh mới dùng muối tắm trực tiếp chà xát hông của cô! Da của cô!

"Trên tay cũng bị sờ soạng?" Bùi Dịch vừa nói lại nắm một nắm muối tắm, xoa lên cánh tay phải của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tức phát khóc, người đàn ông này sao có thể trẻ con như thế chứ một!

"A…" Đau chết đi được!

Mặc dù Bùi Dịch không phải dùng lực quá lớn, nhưng mà da Tô Thi Thi vẫn bị chà xát đến đỏ ửng.

Cô nhìn những vết hồng nhàn nhạt kia, mặt mày tái xanh!

Đây chính là khiêu khích!

Cô thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, đột nhiên một cất bước đến gần bên bờ nắm lấy một nắm muối tắm, lấy sét đánh không kịp bưng tai chạy về phía Bùi Dịch. Cũng bất kể là nơi nào, đem muối tắm hung hăng chà lên, nắm thật chặt…

Hình như, bàn tay này cảm giác có cái gì đó không đúng!

Thân thể Tô Thi Thi cứng đờ, tầm mắt dời xuống phía dưới…

Sau đó —— cả thế giới dường như yên tĩnh lại.

Trời ạ!

"Tôi… Tôi không cố ý! Sao anh lại cởi quần chứ?" Tô Thi Thi muốn khóc, sao mà đúng lúc thế!

Tiêu rồi, vừa rồi hình như cô bắt rất dùng sức, hơn nữa nắm đầy cả một nắm muối tắm trong tay cơ mà…

"Không bị tróc da chứ?"

Tâm tình nhỏ của Tô Thi Thi hốt hoảng nhìn Bùi Dịch.

Sắc mặt của anh thật là khủng khiếp!

Bùi Dịch trầm mặc, từ trong kẽ răng thốt ra một câu: "Em có thể tự mình thử xem!"

"Tôi… Tôi thật sự không cố ý." Tô Thi Thi vội vàng nhận lỗi.

"Đã quá muộn rồi!" Bùi Dịch lấy ra một túi đồ, phi một cái ném tới trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn chiếc hộp nhỏ màu đỏ trôi lơ lửng trên mặt nước kia, đang muốn nói chuyện, liền nghe Bùi Dịch lạnh giọng nói: "Bọc này tối nay quá vô dụng, không cho phép ngủ!"

"Không phải chứ? Này… Này…Bùi tiên sinh, tôi thật sự sai rồi…" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Chờ lúc cô tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Cô không biết tối hôm qua bọc túi đồ đó rốt cuộc có dùng xong hay không, dù sao thì cuối cùng cô đã ngất đi, chìm vào giấc ngủ.

"A…" Tô Thi Thi đang muốn đứng lên, thân thể đột nhiên cứng đờ, Bùi Dịch vẫn còn chưa dậy!

Lúc này đây, cô đang bị anh ôm vào trong ngực, sau lưng dán chặt vào vòm ngực ấm áp của anh.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên chiếc giường ngủ.

Giờ phút này, an tâm vô cùng.

Tô Thi Thi không biết là do tình cảnh này quá ấm áp, hay là do mình bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc nữa.

Cô quay đầu lại nhìn Bùi Dịch đang an tĩnh ngủ say, năm ngón tay tựa như bị côn trùng nhỏ cắn đang điên cuồng kêu gào, muốn chạm lên đó.

Làn da nhẵn mịn trơn bóng, giữa hai lông mày mang theo một cỗ anh khí. Lúc anh ngủ, đã bớt đi sự sắc bén so với ban ngày mà tạo nên một sức hấp dẫn khó nói nên lời.

Tô Thi Thi đã từng nghe qua một câu nói, quyến rũ nhất là lúc người đàn ông ngủ say.

Mà lúc này, anh ở gần cô như vậy, gần như vậy, gần đến nỗi cô không kìm lòng nổi mà muốn hôn anh.

Môi của cô từ từ lại gần, lại gần…

214. Chương 214

Edit: HuongCyndi

"Tô tiểu thư, tôi không ngại em đổi chỗ hôn đâu."

Giọng nói trầm thấp mang theo sự biếng nhác còn chưa tỉnh ngủ, đột nhiên vang lên trong phòng.

Tô Thi Thi kinh ngạc giật mình, giống như đứa trẻ làm sai chuyện, cuống quít từ trên giường nhảy dựng lên, nhấc chân chạy mất.

"Quá mất mặt đi!"

Thật vất vả để hôn trộm một cái, lại đúng lúc bị bắt!

(Hơ hơ mọi người đoán sai rồi, anh ko mở mắt nhé. Chỉ phát hiện ra thôi)

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái chạy trối chết, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều.

Tô Thi Thi cảm thấy mấy ngày nay Bùi Dịch đều đặc biệt nhiệt tình, sợ lại xảy ra tình huống lộn xộn gì, không đợi anh xuống dùng bữa ăn sáng xong, bản thân ăn xong liền tới công ty trước.

Yên tĩnh lại, nhớ tới ngày hôm qua lão gia nói về chuyện đính hôn, chỗ nào đó tận sâu trong đáy lòng cô vẫn còn có chút buồn buồn, không phải là rất sung sướng gì.

"Cũng không phải anh muốn thảo luận về vấn đề này đi?" Tô Thi Thi nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, vẻ cô đơn ẩn sâu nơi đáy mắt biến mất.

Cô đối với Bùi Dịch rất rõ ràng, cũng giống như Bùi Dịch hôm nay hiểu rõ cô vậy. Anh thông minh như vậy, khẳng định hôm qua cũng đã thấy mẹ anh đang cố ý làm lơ sự hiện diện của cô ra khỏi hôn sự của bọn họ.

Cái kiểu vô tình hay hữu ý bài xích ấy khiến trong lòng Tô Thi Thi không được thoải mái, nhưng Tô Thi Thi lại không muốn làm Bùi Dịch khó xử, cho nên làm bộ như không biết.

Bởi vì quan tâm người đàn ông này, nên cô không lật tẩy bà ta hết.

Tối hôm qua, căn bản anh không để cho cô có thời gian suy nghĩ đến chuyện này. Chuyện đính hôn giống như là một điều cấm kỵ, trong hai người cũng không ai nhắc lại.

Mặc dù, tối hôm qua anh lại cầu hôn cô.

Nhớ tới Bùi Dịch ngày hôm qua chiếm lấy cô, dáng vẻ lúc thấy cô không nhận lời cầu hôn, mặt Tô Thi Thi nhanh chóng đỏ lại lên.

"Thi Thi à, dự án công trình sân vận động đã hoàn thành chưa vậy?" Giọng nói của Ôn Ngọc cắt đứt mạch suy nghĩ của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cuống quít liền ngồi thẳng người lại, gật đầu một cái: "Xong rồi."

Ôn Ngọc cũng không nhiều lời, cầm một phần tài liệu tới đưa cho cô: "Đây là tài liệu dự án của một người khác, cô cuối cùng cũng xong việc, mau giúp tôi gánh vác một phần nào."

Tô Thi Thi mỉm cười: "Bọn họ lại âm thầm đưa công trình cho cô sao?"

Ôn Ngọc đáng thương nói: "Cũng không phải vậy, đây là ức hiếp tôi mà."

"Cô còn biết rằng mình bị bắt nạt hả." Tô Thi Thi vui vẻ.

Thật ra thì Ôn Ngọc cũng không phải dễ bị bắt nạt như vậy, chỉ là tâm địa quá đơn thuần, cảm thấy mình có năng lực thì nên đi giúp đỡ người khác.

Nhưng có người sẽ không bởi vì cô thiện lương mà thông cảm cho cô đâu.

Bọn họ chỉ biết được voi đòi tiên!

Tô Thi Thi nhìn qua phần tài liệu này, chân mày khẽ nhếch: "Đây là của tổ hai ư?"

Kể từ khi Khúc Hồng Mai từ chức, tổ trưởng tổ hai là Tương Tinh Oánh chẳng những không thu mình, ngược lại càng lôi chuyện cá nhân vào trong công việc, luôn công khai hoặc ngấm ngầm tìm cô gây phiền toái.

Chuyện lần này rất rõ ràng là cô ta âm thầm giở trò.

"Đúng vậy… Thi Thi cô muốn làm gì chứ?" Ôn Ngọc thấy Tô Thi Thi cầm tài liệu ra ngoài, đuổi theo.

Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn cô ấy cười nói: "Tôi đi để cho bọn họ biết đạo lý chuyện của mình thì tự mình phải làm. Cô đừng đi theo, tránh cho việc cãi nhau lại doạ đến cô."

"Cái đó… Tôi muốn nói rằng, nếu ầm ĩ quá thì tìm Tiêu Tiêu giúp một tay." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

"Ha ha…" Tô Thi Thi nhịn không được.

Chuyện này có tính hay là gần mực thì đen, gần đèn thì rạn không? Ôn Ngọc hình như bị ảnh hưởng xấu từ cô rồi.

Nhưng Tô Thi Thi vừa mới đi ra ngoài, thì thấy Đổng Tiêu Tiêu vội vội vàng vàng chạy tới: "Thi Thi, có soái ca tới tìm cô!"

"Soái ca ư?" Người đầu tiên trong đầu Tô Thi Thi nghĩ đến chính là tên Hỗ điên khùng kia, theo bản năng khẽ run run.

"Là một vị tiểu soái ca, dáng dấp giống như một tiểu thịt tươi, gọi là… là gì nhỉ?"

"Oppa Quốc dân?" Thân thể Tô Thi Thi cứng đờ.

Không phải là vị Hỗ tam thiếu kia chứ?

"Cái đó, Tiêu Tiêu, cô giúp tôi đi nói với anh ta một tiếng, tôi có việc không thể…"

"Tô tiểu thư, cô xác định có chuyện còn quan trọng hơn gặp tôi sao?" Tô Thi Thi còn chưa nói hết, liền nghe thấy giọng nói cười như không cười từ phía xa xa truyền tới.

Trong lòng Tô Thi Thi trầm xuống. Thật đúng là người này!

Cô ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp: "Hỗ tam thiếu, có chuyện gì vậy?"

Tiêu rồi, người này không phải là tới tính sổ chứ?

"Đương nhiên là có chuyện quan trọng mới tìm đến Tô tiểu thư rồi." Hỗ Quân Nhạc đi tới, "Chúng ta nói ở đây, hay là đi…"

"Tới phòng họp." Tô Thi Thi nói xong, liền dẫn đầu đi về phía phòng họp.

"Thi Thi, cô không sao chứ?"

Đổng Tiêu Tiêu thấy sắc mặt Tô Thi Thi không đúng lắm, vội vàng đuổi theo hỏi: "Đây là người nhà họ Hỗ sao, anh ta…"

Cô biết rằng Tô Thi Thi làm đối phó nổi người nhà họ Hỗ.

Tô Thi Thi nhẹ lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Không sao. Tôi sẽ xử lý, cô cứ lo chuyện của mình đi."

"Vậy có chuyện gì thì cô cứ gọi tôi nhé."

Đổng Tiêu Tiêu thấy Tô Thi Thi nói vậy, cũng không tiện nhiều lời nữa.

Bên này Hỗ Quân Nhạc nhìn Tô Thi Thi cùng đồng nghiệp cô kề tai nói nhỏ bên kia, trong mắt lóe lên nụ cười.

Chuyện anh đến hình như khiến cô gái này rất khẩn trương? Đây là một biểu hiện tốt!

Nhưng chờ đến lúc vào trong phòng họp, thái độ của Tô Thi Thi lại thay đổi một trăm tám mươi độ.

Tô Thi Thi kéo ra một cái ghế rồi ngồi xuống, quay đầu mặt không đổi sắc nhìn Hỗ Quân Nhạc: "Hỗ tam thiếu có chuyện xin cứ nói thẳng đi, tôi bề bộn nhiều việc, anh chỉ có năm phút."

Sắc mặt Hộ Quân Nhạc cứng đờ, tức giận ngồi xuống đối diện cô: "Hôm qua cô hại tôi thảm như vậy, tính sao đây?"

Tô Thi Thi nhếch mày: "Phiền anh muốn báo thù thì tìm đúng đối tượng. Hôm qua tôi hình như là người cứu anh thì phải."

"Cô…" Hỗ Quân Nhạc nổi đóa, "Anh ta không phải là vị hôn phu của cô sao?"

"Cho dù anh ấy có là chồng tôi, nhưng tôi cũng không có nghĩa vụ phải giải quyết hậu quả thay anh ấy đi?" Tô Thi Thi mặt không đổi sắc nói.

Để cô chịu tiếng xấu thay người khác sao? Cô không ngốc nha. Có bản lĩnh thì đi tìm Bùi Dịch đi!

Hỗ Quân Nhạc cực kì buồn bực. Lúc anh ta đối diện với người khác có bao giờ phải chịu loại bực tức này đâu.

"Cho nên cô không định quản sao?" Hỗ Quân Nhạc chỉ cảm thấy trong thân thể có một luồng tà khí thoát ra bên ngoài, rất muốn đánh cô gái này một trận!

"Vậy anh nghĩ tôi phải quản thế nào đây? Nói xin lỗi với anh hả? Có thể nha, có muốn tôi gọi cả ký giả tới đây, xin lỗi anh ngay trước toàn bộ mọi người trên thế giới không?"

"Cô… Cô đang uy hiếp tôi!" Hỗ Quân Nhạc tức đến trợn tròn mắt.

Còn ngại chuyện hôm qua không đủ mất mặt sao? Anh ta không muốn để nhiều người biết!

Sắc mặt Tô Thi Thi cũng trầm xuống: "Nói đi, rõ ràng anh không muốn gặp tôi, lại không thể không tới gặp tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Cô…" Trong lòng Hỗ Quân Nhạc trầm xuống, sao bây giờ cô gái này lại trở nên thông minh như vậy?

Nhưng anh ta nào dám nói thật! Bằng không, vị anh trai kia của anh ta kiểu gì cũng sẽ lột da anh ta.

Anh ta suy nghĩ một chút, nói thật nhanh: "Sư huynh cô muốn tới tìm cô, tôi cùng đi với anh ta."

Tô Thi Thi nhướng mày, giọng nói trầm xuống: "Sư huynh của tôi đâu?"

"Đúng nha, sư huynh cô đâu?" Hỗ Quân Nhạc làm bộ bừng tỉnh, nghi ngờ nhìn xung quanh một chút, "Tôi bảo anh ta tới đây trước, tôi sẽ đến sau. Anh ta lại đâu rồi?"

Sắc mặt Tô Thi Thi chợt trầm xuống, nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng lên, lạnh lùng từng bước một đi tới trước mặt anh ta: "Bất kể các người có chủ ý quái quỷ gì, cũng đừng có mà dụ dỗ sư huynh của tôi! Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Cô… Cô đừng làm loạn, tôi cho cô biết, đừng cho là tôi đánh không lại cô…" Hỗ Quân Nhạc nuốt một ngụm nước bọt.

Anh ta cũng đối với việc cô gái này ném qua vai anh ta đã hình thành bóng ma trong lòng!

"Sư huynh của tôi đâu?" Tô Thi Thi nghiến răng, lại hỏi một lần.

"Anh ta… Hình như anh ta tới nhầm chỗ rồi, chạy đến công ty xây dựng Hỗ Thâm bên cạnh rồi."

"Sao cơ?" Tô Thi Thi sửng sốt. Đây chẳng phải là chạy vào trong hang sói trong ư!

Vừa nghĩ đến người đàn ông chỉ sợ thiên hạ không sợ loạn Tần Phong đó, Tô Thi Thi liền thấy ớn lạnh.

Nếu để Tần Phong thấy sư huynh cô, như vậy rất nhanh cũng sẽ biết Hỗ Quân Nhạc đến tìm cô. Một khi anh ta biết, cũng chẳng khác nào là Bùi Dịch biết…

Tô Thi Thi nhớ tới gần đây người đàn ông kia càng ngày càng biến thái, thân thể chợt run rẩy.

"Không được, phải mau chóng tìm sư huynh trở về cho tôi!" Tô Thi Thi nói xong liền rời khỏi phòng họp.

Mà cô không biết rằng, lúc này, người đàn ông biến thái mà miệng cô vừa nói tới, đang ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm hình ảnh giám sát.

215. Chương 215

Edit: HuongCyndi

Trong video giám sát, người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đang cười hì hì vây bên cạnh Tô Thi Thi, hình như là đang nói gì đó. Bởi vì âm thanh quá nhỏ, nghe không rõ lắm.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm nhìn mấy giây, bỗng nhiên đứng dậy.

"Tới công ty xây dựng Hỗ Thâm phải không?" Ánh mắt anh hơi trầm xuống, đè xuống nội tuyến kêu thư ký Vương đi vào.

Công ty xây dựng Hỗ Thâm.

Nhân viên lễ tân đang quan sát người đàn ông kì quái trước mắt này.

Người cao khoảng mét tám. Độ cao vừa vặn.

Vai rộng hông hẹp, đôi chân thon dài, trời sinh là giá treo quần áo. Vóc người quá chuẩn.

Mặc một thân quần áo màu xám tro thoải mái, tùy ý mà lại không mất đi tao nhã. Quần áo mặc cao cấp.

Mày kiếm mắt sáng, ngũ quan rõ ràng. Kết hợp hài hoà trên khuôn mặt.

Nhưng chỉ là —— dáng dấp cũng khá đẹp trai, lại ngồi đây một mình nhìn qua giống như người bị bệnh thần kinh vậy?

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì không?" Nhân viên lễ tân treo nụ cười cứng ngắc hỏi lại một lần nữa.

"A? Không có gì, tôi tiện thể xem ở đây một chút. Cô cứ bận chuyện của cô đi, không cần phải để ý đến tôi." Tống Trọng Hạo cười rồi khoát khoát tay.

Ánh mắt của anh ta nhìn khắp xung quanh, thỉnh thoảng dừng lại một chỗ, nhìn chằm chằm vào đó một lúc lâu, lầm bầm lầu bầu mấy câu, lại bắt đầu nhìn đi nơi khác.

Nhìn gì cũng nhìn mà lại không để cô nhân viên lễ tân xinh đẹp vào trong mắt.

"Không phải là có bệnh thật chứ?" Nụ cười trên mặt nhân viên lễ tân dần tắt, nhưng vẫn khá lịch sự nói, "Tiên sinh, ngài cứ ngồi ở đây như vậy sẽ ảnh hưởng tới công việc chúng tôi."

"Ừm?" Tống Trọng Hạo mặt vô tội, lúng ta lúng túng nói, "Vậy để tôi vào trong đi."

"Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai. Nơi này của chúng tôi không thể tùy tiện vào đâu." Nhân viên lễ tân bực phát chết.

Tên thần kinh rốt cuộc là từ đâu chui ra.

"À, thì là, tôi tới tìm người." Tống Trọng Hạo lúc này mới nhớ tới mục đích của anh ta là tìm Tô Thi Thi, kết quả vừa nhìn thấy toà nhà có phong cách thiết kế rất đặc biệt này thì cái gì cũng quên hết.

"Tôi tới tìm nhà thiết kế của các cô, cô ấy ở tầng mười lăm, tự tôi đi là được rồi." Tống Trọng Hạo vừa nói vừa đi vào trong.

Nghệ thuật gia không câu nệ tiểu tiết, tính tình phát huy đến cực hạn.

Nhân viên lễ tân trợn tròn mắt, đuổi theo hỏi: "Xin hỏi ngài tìm nhà thiết kế nào, có hẹn trước không?"

"Gặp sư muội còn cần hẹn trước sao?" Tống Trọng Hạo nghĩ thầm phải vào trong xem thiết kế tiếp, có chút không nhịn được khoát khoát tay, "Cô cứ đi đi, đừng chậm trễ công việc của cô.""Tôi…" Nhân viên lễ tân nổi đóa.

Ngài mới làm chậm trễ công việc của tôi ấy!

Nghe anh ta nói tới tìm sư muội, vậy không phải anh ta cũng là một nhà thiết kế chứ?

Nhân viên lễ tân cũng không biết vị này là thần thánh phương nào, nên không dám đắc tội, không thể làm gì khác hơn là xem xét tính tình rồi tính sau.

"Tiên sinh à là vậy, ở đây chúng tôi có quy định không thể tùy tiện vào, ngài phải nói cho tôi biết sư muội của ngài là ai đã."

"Sư muội tôi tên là Tô Thi Thi, là ở bộ phận thiết kế của các cô." Tống Trọng Hạo vừa nói vừa quan sát thiết kế trong hành lang thang máy.

Phía trên khắc hoa văn không tệ, trần nhà không quá rắc rối, hơn nữa tay nghề không kém, sáng bóng khiến người ta nhìn qua cảm thấy rất thoải mái.

"Tô Thi Thi ư?" Sắc mặt nhân viên lễ tân cứng đờ, có nghe nói qua một chút về chuyện của Tô tiểu thư, không phải là ở công ty xây dựng Tiệp Khắc bên cạnh sao?

Miệng cô ta co giật, im lặng nhìn người đầu óc có chút vấn đề này hình như là nhà thiết kế, "Ngài có phải đến nhầm chỗ rồi không? Đây là công ty xây dựng Hỗ Thâm chứ không phải là công ty xây dựng Tiệp Khắc."

"Ách…" Tống Trọng Hạo ngây người hai giây, rồi sau đó thờ ơ nói, "Không sao, coi như tôi tới tham quan một chút."

"Vị tiên sinh này… Tô Thi Thi ở công ty thiết kế bên cạnh, tôi cảm thấy ngài không còn lý do gì để đợi ở đây nữa." Nhân viên lễ tân khá kiên nhẫn nói tiếp.

Đúng lúc này, thang máy phát ra một tiếng "Đinh", cửa thang máy mở ra.

"Tô Thi Thi?" Tần Phong vừa định bước ra ngoài thì đúng nghe thấy cái tên Tô Thi Thi, mặt mày vui vẻ, nhảy ra khỏi cửa thang máy thì thấy Tống Trọng Hạo, mắt liền sáng lên.

"Nhà thiết kế Tống?" Tần Phong giống như là sói lớn thấy tiểu bạch thỏ, sải bước đi đến trước mặt Tống Trọng Hạo, nắm chặt tay anh ta, "Gặp được anh thật là rất có duyên!"

Cũng không phải là rất có duyên, anh ta đã muốn khai thác nhà thiết kế này đã thật lâu, cho nên lần này là tự động dẫn tới cửa!

Bên cạnh, nhân viên tiếp tân nói một tiếng Tần tổng, thậm chí cúi đầu cũng không dám thở mạnh một cái.

Thì ra thật sự là một nhà thiết kế lớn, bằng không Tần tổng của bọn họ sẽ không khách khí như vậy.

"Xin hỏi anh là?" Tống Trọng Hạo nhìn qua Tần Phong, không biết.

"Tôi là bạn của Thi Thi, tên Tần Phong." Tần Phong cười híp đôi mắt đào hoa, cười trông giống như một con hồ ly.

"Vậy sao? Tôi là sư huynh của cô ấy." Tống Trọng Hạo vừa nghe nói là bạn của Tô Thi Thi, lập tức bỏ xuống đề phòng.

Tần Phong rèn sắt khi còn nóng nói: "Thi Thi thường ca ngợi anh trước mặt tôi. Trăm nghe không bằng một thấy, hay là tới phòng làm việc của tôi hàn huyên một chút đi?"

Tống Trọng Hạo có chút ngượng ngùng nói: "Tôi có việc muốn tới gặp sư muội của tôi."

"Vậy thì càng tốt, mời cô ấy ra ngoài chúng ta cùng nhau hàn huyên một chút." Tần Phong hưng phấn nói."Được…" Tống Trọng Hạo vừa định đáp ứng, phía sau lưng chợt truyền đến một giọng nói lành lạnh.

"Mang theo tôi nữa được không vậy?"

Lời này vừa nói ra, thân thể Tần Phong và Tống Trọng Hạo nhất thời căng thẳng, nụ cười cứng đờ trên mặt, cảm giác như tai hoạ ngập đầu đến nơi.

"Bùi Dịch à, sao lại đến thế?" Tần Phong cứng ngắc xoay người lại, trợn mắt nhìn Bùi Dịch cùng trợ lý ra khỏi thang máy.

Cho nên không nhắc nhở! Xong rồi, vừa rồi anh ta không có nói lời gì đặc biệt quá đáng chứ?

“Tần thiếu không vui sao?” Con ngươi Bùi Dịch nhàn nhạt đảo qua, mặt không đổi sắc hỏi.

“Cái đó… Tôi… Tôi muốn ra ngoài gặp khách hàng. Tiểu Chu, mau đi chuẩn bị xe.”

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Tần Phong nói xong liền quay đầu liền đi ra ngoài.

“Tần tiên sinh…” Tống Trọng Hạo muốn phát khóc. Không phải nói là cùng nhau nói chuyện phiếm sao? Tại sao không mang theo anh ta đi chứ!

Anh ta không dám nhìn sắc mặt của Bùi Dịch.

Kể từ lần trước, anh ta mang theo Tô Thi Thi đi lấy tài liệu gặp phải nguy hiểm, đã rất lâu rồi chưa gặp Bùi Dịch.

Lần đó, trước khi Bùi Dịch rời đi, âm thầm nhìn hai mắt anh ta, đến bây giờ trong lòng Tống Trọng Hạo vẫn còn sợ hãi.

“Tôi… Tôi tới tìm Thi Thi… À không đúng, tôi, tôi cũng có chuyện phải đi trước đây.” Tống Trọng Hạo xoay người một cái liền chạy.

“Tống tiên sinh.” Giọng nói nhàn nhạt nhưng lộ ra sự bén nhọn, thân thể Tống Trọng Hạo trong nháy mắt liền cứng đờ.

Bùi Dịch không nhanh không chậm bước tới, giày da bước trên mặt phát ra âm thanh, mỗi một tiếng nện xuống đều giống như là đập vào trái tim của Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo mau chóng đổ mồ hôi.

Người đàn ông này khiến cho Hỗ gia ba lần phải kinh ngạc, rốt cuộc người này kinh khủng đến nhường nào chứ. Dù sao thì anh cũng rất sợ Bùi Dịch!

“Tống tiên sinh vừa rồi nói muốn đi gặp vị hôn thê của tôi sao?” Bùi Dịch đi tới trước mặt Tống Trọng Hạo, nhàn nhạt hỏi.

“Ách… Không có… Hiện tại đã không có…”

“Tống tiên sinh tới nhầm chỗ rồi, tôi đưa anh đi.” Bùi Dịch cắt đứt lời của Tống Trọng Hạo, giọng nói vẫn rất bình tĩnh như cũ.

Lông tơ trên người Tống Trọng Hạo mau chóng dựng lên, cảnh giác nhìn anh, muốn nói không cần mà lại chẳng dám.

“Đi thôi.” Bùi Dịch nói xong liền đi ra ngoài.

Tống Trọng Hạo cúi đầu, suy nghĩ có nên báo trước với sư muội một tin không.

Anh ta cảm thấy mình lại gây họa rồi.

Nhưng bọn họ vừa mới ra khỏi công ty xây dựng Hỗ Thâm, liền gặp được Tô Thi Thi và Hỗ Quân Nhạc đang vội vàng bước đến.

Tô Thi Thi không phát hiện ra, Hỗ Quân Nhạc phía sau cô đột nhiên dừng tại chỗ, mắt mở to, giống như gặp phải chuyện kinh khủng gì vậy.

“Sư huynh, anh có chạm mặt ai không? Không nói lung tung gì chứ?” Tô Thi Thi thở hổn hển, kéo tay Tống Trọng Hạo liền đi, “Em đã nói với anh rồi, nếu như bị cái tên tư tưởng biến thái kia biết, thì em chết chắc!”

“Sư muội…” Tống Trọng Hạo đang muốn nhắc nhở cô một câu, chỉ thấy Tô Thi Thi quay đầu nhìn chằm chằm Hỗ Quân Nhạc cùng tới, gầm nhẹ nói, “Tôi đã nói là anh không được đi theo tôi rồi mà?”

“Sao cơ? Tôi đi theo cô làm gì chứ? Cái đó tôi có chuyện phải đi trước, hôm nào lại tới tìm cô sau.” Hỗ Quân Nhạc nói xong xoay người bỏ chạy…

Hù chết anh ta rồi, sao Bùi Dịch lại ở đây chứ!

"Hả?" Lần này đến lượt Tô Thi Thi thấy kỳ quái, "Sao anh ta dễ dàng đi như vậy?"

"Hình như Tô tiểu thư đang rất tiếc nuối?" Phía sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Bùi Dịch?"

Trong nháy mắt Tô Thi Thi liền hóa đá, anh sao lại ở đây?

Thật là sợ chuyện gì thì chuyện đó tới!

Mọi người ngủ ngon

216. Chương 216

Edit: HuongCyndi

"Tô tiểu thư nói cái người biến thái đó, là chỉ tôi sao?" Bùi Dịch giống như đang cố ý hành hạ ý chí của Tô Thi Thi, từng bước từng bước rất chậm rãi.

Ánh mắt anh vẫn nhàn nhạt như cũ, trên mặt không nhìn ra tức giận gì.

Tô Thi Thi biết, anh đang tức giận.

Hơn nữa tức giận không hề nhẹ!

Cô thật muốn vả vào miệng mình, nói chuyện sao có thể bất cẩn như vậy!

"Bùi tiên sinh, anh đoán mò gì thế? Tôi là nói Tần Phong mà, tên kia biến thái nhất!" Tô Thi Thi lúc này chẳng cần giữ lễ độ nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, kéo tay anh, vẻ mặt nịnh hót.

"Bùi tiên sinh, anh không phải là đang làm việc sao? Sao lại ở chỗ này vậy?"

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, khóe mắt loé sáng nhìn lướt qua Tống Trọng Hạo đang muốn chạy trốn.

Anh ta lập tức đứng thẳng người, rất thân thiết nói: "Sư muội, Bùi tiên sinh vốn là định đưa anh đến gặp em. Anh không phải là đi nhầm… Đi nhầm chỗ sao?"

Tô Thi Thi xấu hổ, nói xạo kiểu này đến trẻ con còn chẳng tin, chứ nói gì đến hai người đàn ông lớn.

Cô tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức tiếp tục truy cứu cái vấn đề này.

"Bùi tiên sinh, tôi phát hiện ra anh càng ngày càng đẹp trai nha!" Tô Thi Thi đánh bạo nói.

Đối với người mình thích không thể keo kiệt lời khen ngợi được. Điểm này, Tô Thi Thi lĩnh ngộ sâu sắc.

Quả nhiên, nghe được cô nói thế, sắc mặt Bùi Dịch rõ ràng chuyển biến tốt rất nhiều.

Bùi tiên sinh không thích nghe người khác nịnh nọt, nhưng chính là thích đớp thính của Tô Thi Thi bộ dáng nịnh nọt như vậy!

"Sư muội, cái đó, anh đột nhiên nhớ tới có chuyện phải đi trước." Tống Trọng Hạo thấy hai người họ anh anh tôi tôi có chuyển biến tốt, nhân cơ hội nói.

Anh ta nói xong cũng không chờ Tô Thi Thi trả lời, xoay người chạy về phía đường lớn.

"Tống tiên sinh." Giọng nói nhàn nhạt vang lên lần nữa.

Tống Trọng Hạo rất muốn khóc, quay đầu cứng ngắc nhìn Bùi Dịch cười, "Bùi tiên sinh còn có việc gì sao?"

"Hôm nay khiến anh phải chê cười rồi." Khoé miệng Bùi Dịch nhẹ câu lên, "Buổi tối mời đến nhà tôi dùng bữa."

"A?" Tống Trọng Hạo ngu ngốc, anh ta dám đi không?

Tuyệt đối không dám!

"Lần trước, Tống tiên sinh lần trước để quên thiết kế rạp chiếu phim." Giọng nói Bùi Dịch vẫn bình tĩnh như thường.

Hô hấp Tống Trọng Hạo ngưng trọng.

Anh ta dám không đi sao?

"Vậy tôi quấy rầy rồi." Anh ta phải đi a!

Anh ta nhớ thương bản thiết kế kia cũng đã mấy tháng rồi, mà vẫn không dám gặp Bùi Dịch nói. Cơ hội tốt như thế, sao lại bỏ qua!"Sư huynh…" Tô Thi Thi hận rèn sắt không thành thép trợn mắt nhìn anh ta một cái, ý chí người này quá không kiên định đi!

"Tôi đi trước!" Tống Trọng Hạo không dám nhìn Tô Thi Thi, nhấc chân bỏ chạy.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng sư huynh rời đi, hồi lâu, quay đầu về phía Bùi Dịch nói: "Cảm ơn anh."

Cảm ơn anh đi đâu cũng giữ mặt mũi cho em, cảm ơn anh đã chiếu cố bạn của em như vậy.

Cô biết Bùi Dịch mời sư huynh cô đến trang viên, chẳng qua là không muốn để cô mất mặt trước mặt bạn bè mà thôi.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch nâng cằm Tô Thi Thi, âu yếm nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, cười như không cười nói, "Tôi không ngại em dùng hành động thực tế để cảm ơn tôi đâu. Dù sao người biến thái như tôi cũng không thích chỉ nói cảm ơn bằng miệng."

Nhe răng cắn trả, đây mới là tác phong của Bùi tiên sinh.

"Được rồi, là tôi sai. Nhưng anh không cảm thấy là tên thân mật sao?" Tô Thi Thi kéo tay áo của anh, lấy lòng nói.

"Lặp lại lần nữa xem!" Ánh mắt Bùi Dịch chợt đen lại, đáy mắt lóe một tia sáng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi.

Thân thể Tô Thi Thi cứng đờ, bị anh nhìn chằm chằm như thế mặt liền đỏ lên, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, ánh mắt nhìn lung tung cũng không dám liếc anh: "Vừa rồi tôi có nói cái gì sao?"

"Em cứ nói đi?" Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, đôi mắt càng ngày càng sáng.

"Tôi… Nhiều người đang nhìn đấy!" Tô Thi Thi gánh không nổi, đẩy anh ra xoay người bỏ chạy.

Kỳ quái, cô vừa nói cái gì sao?

"Chẳng lẽ là tên thân mật?" Thân thể Tô Thi Thi khẽ run rẩy.

Khẩu vị của Bùi tiên sinh quả nhiên rất đặc biệt!

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ chạy trối chết, sự cưng chiều trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Cho đến khi nhìn Tô Thi Thi chạy vào công ty xây dựng Tiệp Khắc, sắc mặt của anh mới dần trở nên ngưng trọng.

Thư lý Vương từ công ty xây dựng Hỗ Thâm chạy tới bên cạnh Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Bùi tiên sinh, ngài dự tính không sai, xe Hỗ tổng đúng là xuất hiện ở gần đây. Nhưng cũng không xác định được người trong xe có phải là anh ta không. Tôi trông thấy Hỗ tam thiếu lên xe."

Anh ta dừng một chút, giọng nói rất thận trọng: "Nhìn biểu hiện vừa rồi mà nói, tôi nghi ngờ Hỗ tổng cố ý bại lộ để chúng ta biết."

Ánh mắt Bùi Dịch trầm xuống: "Hỗ Sĩ Minh đang thử dò xét công ty xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ gì với tôi."

"Vậy chúng ta có nên chọn cách khác hay không?"Thư lý Vương hỏi.

"Không cần." Bùi Dịch đột nhiên nói ra hai từ, rồi sải bước về phía công ty xây dựng Hỗ Thâm.

Hỗ Sĩ Minh tra ra được chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi. Nếu đối thủ đã bắt đầu phản kích, sao anh phải lùi bước chứ!Trong lòng thư ký Vương căng thẳng, bước nhanh theo sau.

Mà lúc này, ở một ngõ nhỏ bí mật cách công ty xây dựng Tiệp Khắc năm trăm mét, có một chiếc Mercedes-Benz màu đen đang đậu.

Hỗ Quân Nhạc núp ở chỗ ngồi phía sau, tựa như sương đánh quả cà mà cúi đầu thật thấp, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Ngồi bên cạnh anh ta rõ ràng chính là Hỗ Sĩ Minh.

"Lần thứ tư." Giọng nói Hỗ Sĩ Minh bình tĩnh, lại dọa cho Hỗ Quân Nhạc sợ đến cả người căng thẳng.

Anh ta gặp Tô Thi Thi tổng cộng mới có bốn lần, cũng chưa có một lần chiếm thế thượng phong!

"Em ở đâu là Bùi Dịch lại đột nhiên xuất hiện ở đó. Thực sự chuyện này không liên quan đến em mà." Hỗ Quân Nhạc giận muốn chết.

Hôm qua sau khi anh ta trở về nói với vị anh trai này của anh ta chuyện Tô Thi Thi đính hôn với Bùi Dịch, cảm thấy có chút kỳ quái, muốn hôm nay tới đây thăm dò ý tứ một chút.

Nào biết ra ngoài tìm Tống Trọng Hạo sẽ đụng phải Bùi Dịch.

"Anh, có thể cho em đổi công việc khác được không? Nếu không em sẽ phải về nhà đóng cửa suy ngẫm nữa đó." Hỗ Quân Nhạc siêu cấp buồn bực.

"Được." Hỗ Sĩ Minh đột nhiên nói.

Một phút sau, tài xế liền điều khiển xe chạy về phía trước.

Hỗ Quân Nhạc sửng sốt.

Thế là vị anh trai này đồng ý cho anh ta đổi công việc khác hay là để anh ta trở về đóng cửa suy ngẫm chứ?

Chẳng qua anh ta chỉ đùa một chút thôi nha, cũng không muốn lại bị giam ở nhà đâu!

Nhưng rất nhanh anh ta đã phát hiện ra hướng đi không đúng.

"Anh, chúng ta đang đi đâu vậy?" Hỗ Quân Nhạc quay đầu cẩn thận nhìn Hỗ Sĩ Minh.

Khoé miệng Hỗ Sĩ Minh khẽ nhếch lên, lạnh lùng phun ra ba chữ: "Gặp Hồng gia."

"Sao cơ? Em… Em vẫn là về nhà đóng cửa suy ngẫm thì hơn!" Mặt Hỗ Quân Nhạc lập tức xụ xuống.

Cái lão đó còn biến thái hơn Bùi Dịch!

"Hôm nay em làm không tệ." Hỗ Sĩ Minh giơ tay lên ném một món đồ vào trong ngực Hỗ Quân Nhạc.

Hỗ Quân Nhạc vừa cầm lên, đôi mắt liền sáng lên: "Đây là chiếc Lamborghini bản hạn chế sao?"

"Phần thưởng cho em." Hỗ Sĩ Minh nói.

Mới vừa rồi Bùi Dịch đã tiếp chiêu của anh ta, hiện tại anh ta cơ bản có thể khẳng định Bùi Dịch chính là người đứng sau của công ty xây dựng Tiệp Khắc

"Lần này chơi càng ngày càng vui rồi" Trong mắt Hỗ Sĩ Minh lóe lên sự tàn nhẫn, "Bùi Dịch, tôi sẽ từ từ khiến con át chủ bài của anh phải hé ra!"

"A." Hỗ Quân Nhạc thoáng run rẩy, cảm thấy vị anh trai này của mình càng ngày càng khủng khiếp.

Nhưng vừa nghĩ sắp phải đến gặp Hồng gia, anh ta cảm thấy chiếc Lamborghini bản hạn chế này không thể an ủi tâm hồn bị tổn thương của anh ta.

"Còn không bằng đi tìm Tô Thi Thi chơi!" Hỗ Quân Nhạc buồn bực thầm nói.

Mà lúc này Tô Thi Thi được người ta nhung nhớ, vừa mới ra khỏi thang máy lên bộ phận thiết kế, thì đụng ngay phải một người.

“Thật ngại quá.” Tô Thi Thi vừa đỡ người đó vừa nói.

“Thì ra là Đoàn tổng.” Tô Thi Thi vừa ngẩng đầu thì thấy lại là Đoàn Ngọc Tường, chân mày cau lại.

Không ngờ cô ta lại trở về làm việc.

“Thi Thi.” Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Tô Thi Thi cũng thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh liền lộ ra nụ cười, “Vừa rồi nghe nói cô phải ra ngoài, hết bận rồi sao?”

Ánh mắt Tô Thi Thi nhàn nhạt, nhẹ gật đầu một cái, cũng không muốn dính dáng nhiều với cô ta, liền nhanh chóng đi vào trong.

“Thi Thi.” Đoàn Ngọc Tường đột nhiên kéo Tô Thi Thi, dịu dàng nói với cô, “Cô muốn cùng Bùi Dịch chung sống cho tốt, thì phải biết quý trọng thời gian. Hai người đến với nhau thật không dễ dàng gì.”

Tô Thi Thi sửng sốt.

Đoàn Ngọc Tường uống nhầm thuốc sao?

Âm mưu rõ ràng là 1 cái âm mưu mà

217. Chương 217

Edit: HuongCyndi

Beta: Ryeo

“Thi Thi à, thật ra thì có lúc tôi rất hâm mộ cô, dù sao nhìn qua thì Bùi Dịch có vẻ như rất thích cô.” Đoàn Ngọc Tường lôi kéo Tô Thi Thi, vẻ mặt chân thành nói.

Tô Thi Thi âm thầm hít sâu một hơi.

Sao cô lại không thích nghe cô ta nói chuyện như vậy? Không biết người này lại nói chuyện gì đây!

Cái gì mà gọi là nhìn qua thì Bùi Dịch có vẻ như rất thích cô chứ? Tất cả đều quá giả tạo đi!

“Đoàn tổng à, cô có thể hâm mộ, nhưng không có tư cách gì mà tới bình luận về hạnh phúc của tôi hết. Phiền cô sau này muốn nói chuyện, đừng có kỳ quái như vậy nữa, tránh khiến tôi xem thường cô!”

“Còn nữa.” Tô Thi Thi không đợi Đoàn Ngọc Tường nói, lại nói tiếp, “Đừng có mà ra vẻ rất thân thiết với tôi, chỉ có bạn bè mới có thể nghe nổi những lời từ miệng cô nói, thật nực cười”

“Hi vọng cô hãy đặt tâm ý tốt của mình lên bạn bè của cô đi, chứ không phải lên cái đinh trong mắt cô.”

“Không còn chuyện gì nữa thì tôi bận việc đi trước đây.”

Tô Thi Thi nói xong tiến về phía trước hai bước, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại quay đầu nhìn cô ta: “Suýt chút nữa tôi đã quên mất, bây giờ cô đã không còn là tổng giám của bộ phận thiết kế nữa. Đoàn tiểu thư cố gắng làm việc lên nha. Tin rằng với năng lực của cô, rất nhanh sẽ leo lên được vị trí đó ngay thôi.”

Hừ, đừng tưởng rằng chỉ có Đoàn Ngọc Tường cô ta mới có thể hai mặt như vậy. Cô chơi đùa còn thành thạo hơn cô ta đó không biết sao?

“Cô!” Đoàn Ngọc Tường tức đến mức sắc mặt trắng bệch, cắn chặt răng, suýt chút nữa thì chửi ầm lên.

“Để cô phách lối thêm mấy ngày, đến lúc đó xem cô làm sao mà khóc!”

Đoàn Ngọc Tường nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, nắm thật chặt quả đấm, móng tay đâm vào trong thịt, khiến cô ta sinh đau.

Nhưng so với những áp bức cô ta phải chịu đựng trong khoảng thời gian gần đây, thì chút đau đớn có là gì?

"Tô Thi Thi, tôi rất mong chờ ngày đó đến!" Trong lòng Đoàn Ngọc Tường âm thầm nói, lúc xoay người đã khôi phục lại sự ưu nhã trước sau như một.

Bên này, Tô Thi Thi trở lại phòng làm việc, mở ra dự án mà ngày hôm qua Ôn Ngọc giao cho cô, nhìn hồi lâu, một chữ cũng xem không vào.

Trong lòng, không rõ lý do gì cảm thất cực kỳ bất an.

Vừa rồi Đoàn Ngọc Tường nói, từng câu từng chữ đó cô làm cách nào cũng không thể loại nó ra khỏi đầu.

"Cô muốn cùng Bùi Dịch chung sống thật tốt, thì phải biết quý trọng thời gian."

Tô Thi Thi chau mày: "Tại sao cô ta lại đột nhiên nói như vậy?"

Thái độ của Đoàn Ngọc Tường vừa rồi giống như kiểu đối xử với một kẻ ăn mày vậy. Cái vẻ mặt bố thí đó, tựa như Đoàn Ngọc Tường đang thành toàn cho cô và Bùi Dịch."Tôi cần cô phải thành toàn sao?" Tô Thi Thi phủ nhận suy đoán này.

Đột nhiên cô nhớ tới vẻ mặt của Đoàn Ngọc Tường hôm qua ở nhà chính, khi vị ông nội kia của cô nói tới chuyện đính hôn.

"Có vấn đề." Tô Thi Thi khẽ nhíu mày, cảm thấy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cho đến khi tan làm lúc chạng vạng, Tô Thi Thi vẫn còn có chút cảm giác hoảng hốt.

Cô bảo tài xế đi đường vòng tới công ty xây dựng Minh Đỉnh, đón Tống Trọng Hạo cùng trở về trang viên Đoàn gia.

"Sư muội, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Đến cửa biệt thự, lúc sắp xuống xe, Tống Trọng Hạo đột nhiên bắt lấy tay áo Tô Thi Thi, khẩn trương hỏi.

Tô Thi Thi quay đầu cười như không cười nhìn anh: "Sư huynh, bây giờ anh mới biết sợ sao, có phải là đã quá muộn rồi hay không?"

"Cái đó... Đồng môn xảy ra chuyện, em cũng không thể thấy chết mà không cứu đi." Tống Trọng Hạo nhảy xuống xe, đi theo phía sau Tô Thi Thi nhỏ giọng nói thầm.

Sợ bị Bùi Dịch thấy, nên anh ta cũng không dám đi quá gần nhau.

Vì cách nhau một khoảng, nên Tô Thi Thi không nghe rõ anh ta đang nói gì lắm, dừng bước quay đầu nhìn anh ta: "Sư huynh à, bây giờ anh có muốn đi cũng đã không còn kịp rồi."

Tống Trọng Hạo vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bùi Dịch đứng cách đó không xa đang nhìn bọn họ.

Cơ thể của anh ta khẽ chấn động mạnh, sống lưng cứng đờ, thân thể cứng nhắc đi vào trong.

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tuấn tú mà căng thẳng của sư huynh cô, nụ cười thì cứng ngắc, làm cô thiếu chút nữa bật cười.

Cô quay đầu lại âm thầm trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái. Người này không có chuyện gì thì đi dọa ma người khác làm chi.

Bùi Dịch chạm phải ánh mắt của cô, môi mỏng khẽ mím lại, hướng về phía Tống Trọng Hạo gật đầu một cái, rồi xoay người đi vào trong phòng.

"Sư muội, em cũng không thể mặc kệ anh chứ." Tống Trọng Hạo tựa như cô vợ nhỏ theo sát bên cạnh Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói.

Khoé miệng Tô Thi Thi khẽ câu lên, quay đầu cười híp mắt nhìn anh ta: "Sư huynh à, em phải đến nhà chính học đây, vậy nên chỉ có thể dựa vào chính anh thôi."

"Cái gì?"

Tống Trọng Hạo lập tức cao giọng, sợ Bùi Dịch nghe thấy lại vội vàng hạ thấp giọng nói: "Em không có nói đùa chứ? Anh sẽ bị ngược đãi mất!"

Tô Thi Thi cười nói: "Anh yên tâm đi, anh ấy không có hứng thú với đàn ông đâu."

Tô Thi Thi vừa nói vừa chỉ chỉ cầu thang: "Thứ anh muốn ở trong thư phòng đó. Đi thôi, em dẫn anh đi."

"Thật sao?" Tống Trọng Hạo lúc này quên cả sợ hãi.

Anh ta chính là vì bản thiết kế kia nên mới tới. Vì nghệ thuật, anh ta ngại gì chịu chút ngược đãi chứ?Hai người nhanh chóng lên cầu thang, rồi đi tới thư phòng.

Sau khi anh ta bước vào, Bùi Dịch từ trong phòng khách đi ra, ánh mắt nhàn nhạt liếc trên tầng một cái.

Tiểu quản gia của biệt thự đứng ở một bên cúi đầu, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Bọn họ coi như là phát hiện, mỗi một lần Tô tiểu thư đi cùng người nào được thân mật một chút, tiên sinh nhà bọn họ nhất định tức giận tỏa ra sẽ rất kinh khủng.

"Quản gia." Bùi Dịch nhàn nhạt mở miệng, "Đưa một bình trà lên mời Tống tiên sinh."

"Vâng." Quản gia thở phào nhẹ nhõm, lập tức chạy về phía nhà bếp.

Ông còn tưởng rằng Bùi tiên sinh sẽ trực tiếp mở miệng gọi ông đuổi người đi. Xem ra vị Tống tiên sinh này cùng Tô tiểu thư quan hệ không tầm thường.

Lúc Tô Thi Thi xuống, không thấy Bùi Dịch đâu. Cô cũng không để ý nhiều, ôm lễ nghi bảo điển vừa dày vừa nặng kia đi vào nhà chính.

Mặc dù dạo này cô không cần dậy sớm đến nhà chính tập yoga nữa, nhưng những thứ khác như khoá học hình thể thì vẫn tiếp tục.

Về phần quyển lễ nghi bảo điển vừa dày vừa nặng này, Tô Thi Thi giống như là vật lộn với nó vậy, mỗi ngày đều học rất nghiêm túc.

Cô không muốn khiến mẹ của Bùi Dịch xem thường mình. Nếu cô có đủ khả năng làm chuyện này, thì cô muốn làm đến cùng. Bởi vì chuyện này cũng liên quan đến mặt mũi của Bùi Dịch.

Nhưng lúc cô đến nhà chính, lại không thấy Nhậm Tiếu Vi đâu.

"Tô tiểu thư, phu nhân đã đi đặt mua đồ đính hôn cho Bùi thiếu gia rồi. Bà ấy bảo hôm nay khóa học tạm ngừng." Một vị người giúp việc chạy về phía Tô Thi Thi nói.

"Đi đặt đồ sao?" Không biết sao, Tô Thi Thi cảm giác tựa như bản thân đang rơi xuống đáy vực sâu, có chút không rõ cảm xúc gì nữa.

Rõ ràng cô mới là đối tượng đính hôn của Bùi Dịch, nhưng tại sao chuyện mẹ của Bùi Dịch đi đặt mua đồ cô lại hoàn toàn không biết? Giống như đây không phải chuyện liên quan đến cô vậy.

Cô nhìn những người giúp việc trong phòng đang vội vội vàng vàng chuẩn bị bữa tối, thấy cô cũng chỉ coi như không khí, dường như khiến cô hoàn toàn cô lập với bên ngoài.

"Không sao cả, từ trước tới nay không phải đều là cái bộ dáng này sao?" Tô Thi Thi lắc đầu một cái, thầm tự trách có phải bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi không.

Cầm lễ nghi bảo điển vừa nặng vừa dày trên tay có hơi mệt chút, cô ôm sách vào trong ngực, xoay người đi ra ngoài.

"Tô tiểu thư." Phía sau lưng truyền tới một giọng nói hơi già nua.

Tô Thi Thi đi bộ nửa đường, quay đầu nhàn nhạt nhìn người vừa nói: "Đoàn quản gia có chuyện gì vậy?"

"Tô tiểu thư, tôi tiễn cô." Đoàn Hòa Dự nặn ra một nụ cười, không đợi Tô Thi Thi đáp ứng, tự mình đi tới bên cạnh cô, làm động tác mời về phía cửa trang viên, "Mời."

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại.

Đoàn Hòa Dự có chuyện gì muốn nói đây? Cô mặt không đổi sắc đi về phía trước.

Ra khỏi sân, Đoàn Hòa Dự quét bốn phía thật nhanh, thấy không ai chú ý, mới quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, thấp giọng nói: "Phu nhân mang đại tiểu thư theo rồi."

Ông ta nói xong liền xoay người đi vào sân, dường như chuyện cũng chưa xảy ra.

"Đoàn Ngọc Tường cũng đi ư?" Tay Tô Thi Thi đang ôm quyển sách căng thẳng, đáy lòng mơ hồ có chút khó chịu.

Cô nhớ lại những điều khó hiểu mà Đoàn Ngọc Tường đã nói sáng ngày, cau mày thật chặt.

Nhưng sao Đoàn quản gia lại muốn nói với cô những chuyện này?

Tô Thi Thi nhếch mép.

Vốn cũng chẳng phải là chuyện gì đặc biệt chuyện quan trọng, nhưng nếu Đoàn Hòa Dự đã đặc biệt nhắc nhở cô, thì chuyện này lại mang tính chất khác rồi.

Rốt cuộc bọn họ đang có chủ ý quái quỷ gì đây?

Tô Thi Thi ôm lễ nghi bảo điển, bước nhanh vào biệt thự thứ hai.

Có lẽ, chỗ của Bùi Dịch sẽ có đáp án.

Sau 2 ngày lăn lê lết tui đã về tới nhà

218. Chương 218

Edit: HuongCyndi

Beta: Ryeo

Trong thư phòng của biệt thự thứ hai, Tống Trọng Hạo đứng trước giá sách, đang cẩn thận lật xem một bản thiết kế.

Ngoài cửa sổ, ánh mắt trời cuối ngày lẳng lặng hắt vào, nhuộm thư phòng thành một mảnh tĩnh mịch.

"Chậc chậc, thật quá thần kỳ đi!" Tống Trọng Hạo khen một tiếng, phá vỡ sự tĩnh mịch này.

Mắt của anh ta loé sáng, giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, bản thiết kế trong tay khẽ run, cảm xúc dâng trào, kích động đến tột đỉnh.

"Quá thần kỳ!" Anh ta vừa nhìn bản thiết kế vừa khen không dứt.

Ban đầu những hình ảnh về rạp chiếu phim kia đã khiến anh ta khen không dứt miệng, mà bây giờ xem bản thiết kế này, anh ta mới biết thì ra phía sau còn ẩn chứa nhiều năng lượng như vậy!

Đột nhiên, ánh mắt của anh ta đông lại, ngay sau đó lật tất cả bản thiết kế lên.

"Kỳ quái, sao vậy không có tên của nhà thiết kế trên bản vẽ?" Anh ta lại lật những khác bản thiết kế khác, phát hiện ra quả thật nhà thiết kế không ký tên.

"Thật là đáng tiếc." Tống Trọng Hạo tiếc nuối không thôi.

Anh ta rất muốn biết rốt cuộc là nhà thiết kế xuất sắc nào có thể thiết kế ra tác phẩm tuyệt vời như thế.

Anh ta lật lật, chân mày nhíu lại.

"Sao không có bản thiết kế của căn phòng chiếu phim kia nhỉ?" Anh ta tìm qua một lần, quả thật phát hiện ra thiếu một bản vẽ, ngẩng đầu nhìn giá sách trước mắt, bới ra tìm.

Trên giá sách bằng gỗ tử đàn bày đầy sách, nhàn nhạt mùi hương từ gỗ lim.

"Tìm thấy rồi!" Tống Trọng Hạo thấy một cuộc giấy được cuộc lại như trục ống, mắt liền sáng lên. Lấy ra xem, quả nhiên là bản thiết kế kia.

Không biết có phải vì quá kích động hay không, mà động tác của anh ta hơi lớn, không cẩn thận khiến một văn kiện trên giá sách bị rơi xuống.

"Bịch" một tiếng, văn kiện liền rơi xuống đất.

"A…" Tống Trọng Hạo sợ hết hồn, thật may là không phải giá sách đặt tác phẩm nghệ thuật, nếu không anh ta xong đời rồi!

Tay trái của anh ta cầm bản thiết kế, khom lưng nhặt văn kiện kia lên, đang muốn để lên giá sách, ánh mắt đột nhiên nhìn một tên trên văn kiện, động tác chợt cứng đờ.

"Công ty xây dựng Tiệp Khắc?"

"Đây hình như là văn kiện cao cấp, với chức vụ của sư muội cũng không được tiếp xúc với loại này đi?" Tống Trọng Hạo lầm bầm một tiếng, giơ tay lên tùy ý mở ra, liếc mắt một cái.

Một chớp mắt sau, cả người anh ta như bị sét đánh, hoàn toàn ngây người tại chỗ.

"Bùi Dịch?" Anh ta xoa xoa mắt, "Mình không có nhìn lầm chứ, sao Bùi tiên sinh lại ký tên ở đây?"

Anh ta vội vàng nhìn kỹ văn kiện lại một lần, phát hiện chỗ ký tên này phải là người có chức vụ tổng giám đốc mới có thể ký."Bùi Dịch… Tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc? Không phải vậy chứ!" Tống Trọng Hạo thật sự hoảng hốt, rất nhiều chuyện trước kia nghĩ không ra, lập tức liền thông suốt.

"Khó trách anh ta có thể dễ dàng lấy được bản thiết kế rạp chiếu phim!" Trước đó Tống Trọng Hạo hỏi thăm được rạp chiếu phim vốn là một nhà thiết kế thần bí của công ty xây dựng Tiệp Khắc thiết kế, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì mà không công khai ra ngoài thôi.

"Nếu như nói anh ta là tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, như vậy sư muội đến công ty xây dựng Tiệp Khắc làm việc…" Thân thể Tống Trọng Hạo chợt run run một cái, trực tiếp nói Bùi Dịch âm hiểm.

"Quá âm hiểm đi! Nhìn dáng vẻ của sư muội chắc cũng không biết anh ta chính là tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc. Nếu để cho em ấy biết…" Tống Trọng Hạo hiểu rất rõ tính cách của Tô Thi Thi, đoán chừng Bùi Dịch cũng rất rõ, nếu không anh ta cũng sẽ không cất kỹ như vậy.

"Không được, mình phải đi tìm sư muội." Tống Trọng Hạo cất văn kiện vào chỗ cũ, cũng không để ý đến mấy bản thiết kế kia nữa, xoay người đi về phía cửa thư phòng.

Có một số việc phải có nguyên tắc. Mặc dù anh thấy tác phẩm hay liền không nhịn được, nhưng chuyện này có liên quan đến sư muội anh, tuyệt đối không thể tuỳ tiện!

Nhưng anh vừa đi tới cửa, bước được một bước, ngay sau đó hai chân giống như chống lại anh, kìm không nổi mà bước ngược lại.

Tống Trọng Hạo như gặp phải quỷ nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở cửa: "Bùi, Bùi tiên sinh, sao anh lại đến đây?"

Xong rồi, sao anh lại tới đây lúc này chứ? Có thấy anh ta lén xem văn kiện của anh không?

Sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

"Tống tiên sinh tìm vị hôn thê của tôi có chuyện ư?" Một câu nói của Bùi Dịch đã khiến tất cả lông tơ trên người Tống Trọng Hạo dựng cả lên.

Vừa rồi anh quả nhiên đã trông thấy!

"Bùi tiên sinh, ha ha… Cái đó, tôi đột nhiên nhớ tới mình còn có chuyện…"

"Tống tiên sinh, tôi nghe nói anh rất thích tác phẩm của Mạc Khắc Phỉ?" Bùi Dịch vừa nói vừa bước vào trong.

Cả người Tống Trọng Hạo chấn động, một giây sau liền vội vàng nói: "Anh có bản thiết kế của người đó sao?"

Bùi Dịch hơi híp mắt, chỉ chỉ cái ghế: "Vẫn luôn không có cơ hội hàn huyên với Tống tiên sinh. Tôi đã bảo người pha trà, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

"Cái đó..." Tống Trọng Hạo đấu tranh tốt xấu một trận, âm thầm nói trong lòng, "Sư muội, anh đã cố gắng hết sức!"

Nhìn dáng vẻ này của Bùi Dịch, nếu anh ta dám nói cho Tô Thi Thi biết, tuyệt đối sẽ chết rất thảm!

"A..." Tống Trọng Hạo lắc lắc đầu, anh ta vẫn thích hợp xem bản thiết kế hơn.

Tầng dưới, Tô Thi Thi không hề biết hai người đàn ông đó đang trao đổi giao dịch.

Cô nghe quản gia nói Bùi Dịch cũng đến thư phòng, cũng không có ý định quấy rầy, nhìn bọn Tiểu Ưu bận rộn trong bếp, đáy lòng nhảy lên một cái.

Ở với Bùi Dịch đã lâu, mà hình như chưa từng có lần nào cô tự tay làm đồ ăn cho anh.

Nhớ tới hai ngày nay Đoàn Ngọc Tường và mẹ của Bùi Dịch đều có thái độ rất kỳ quái, trong lòng Tô Thi Thi có chút bất an.

Chuyện khi nãy, cô đột nhiên không muốn để Bùi Dịch biết. Có một số việc có lẽ nên để cô tự mình đối mặt.

"Tô tiểu thư, cô đói bụng sao? Chị Lý, vừa làm điểm tâm đó. Tôi lấy cho cô một ít nhé." Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi đi vào phòng bếp, cười híp mắt nói.

Tô Thi Thi cười nói: "Mọi người đi ra ngoài đi, nơi này có tôi rồi."

Tiểu Ưu và chị Lý đều sửng sốt một chút, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi cười ngây ngô, chớp chớp mắt nhìn Tô Thi Thi, không nói hai lời liền chạy ra ngoài, giao không gian lại cho cô.

Tô Thi Thi mỉm cười.

Xem ra đúng là cô không xứng với chức danh bạn gái này rồi, ngay cả người giúp việc trong nhà cũng cảm thấy cô cũng nên giúp Bùi Dịch làm chút gì đó.

Tay nghề của Tô Thi Thi so ra còn kém xa đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng món ăn làm ra coi như sắc hương vị đều đủ cả.

Chờ Bùi Dịch bọn họ lúc xuống lầu, Tô Thi Thi đã làm một bàn đầy các món ăn.

Bùi Dịch đang muốn đi về phía phòng ăn, đột nhiên nhìn thấy Tô Thi Thi đeo tạp dề, bưng một bát canh từ trong phòng bếp đi ra.

Thân thể anh chợt cứng đờ, trong nháy mắt trái tim trở nên mềm xuống rối tinh rối mù.

"Rửa tay uống canh đi." Trong đầu anh đột nhiên xuất hiện năm chữ, ánh mắt nhìn chăm chú trên người Tô Thi Thi, không dời đi được.

Nhìn cô lúc này, khiến anh có cảm giác còn ngon miệng hơn so với một bàn đầy đồ ăn cô vừa nấu!

"Bùi Dịch, tới dùng cơm đi." Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch đứng bất động ở đó, cười cười với anh.

Yết hầu Bùi Dịch chuyển động, trong lòng đột nhiên có chút khẩn trương, cuống quít dời mắt đi, không dám nhìn tới cô.

Cô gái này, không tốt mười ngón tay không dính dương xuân, chạy xuống bếp đi làm gì!

Chết tiệt, tạp dề kia sao mà nhìn giống cách ăn mặc của người hầu vậy, anh sợ mình không nhịn nổi nữa!

"Sư muội, rất lâu rồi chưa được ăn đồ em nấu đó." Trong phòng ăn đột nhiên truyền đến một giọng nói không hài hòa.

Mặt Bùi Dịch trầm xuống, mắt phi dao tới...

"Chướng mắt!" Bùi Dịch hối hận rồi, anh không nên mời tên kỳ đà cản mũi về đến nhà mà!

Bùi Dịch trầm mặc, im lặng không tiếng động tới bên cạnh bàn ăn, ánh mắt đảo qua, bỗng cảm thấy rất hài lòng.

Rất tốt, một bàn đều là đồ anh thích ăn.

Nhưng anh còn chưa vui vẻ được một giây, liền nghe thấy cái bóng đèn chướng mắt đó nói:

"Sư muội, em thật tốt quá, đều là đồ ăn mà anh thích!"

"Sư huynh..." Dưới gầm bàn, Tô Thi Thi hung hăng đá một cái vào Tống Trọng Hạo, mặt mày cũng tái xanh.

Sao cô lại không nhớ chuyện quan trọng như vậy chứ? Khẩu vị của sư huynh cô với Bùi Dịch không khác nhau lắm...

Cô quay phắt sang nhìn Bùi Dịch, trong lòng rơi lộp bộp.

Bùi tiên sinh còn đang cười!

Cười đẹp mắt vậy, trông rất có sức quyến rũ. Nhưng mà nụ cười này quá lạnh đi!

Phải, gần đây tính tình vị tiên sinh này không được tốt cho lắm, rất dễ tức giận!

Anh giận rồi, ăn giấm chua rồi, chị làm sao thì làm, tui không cứu nỗi đâu *cười gian*

219. Chương 219

Edit: HuongCyndi

Trong phòng ăn lớn, thỉnh thoảng lại có tiếng cười nói, không khí có vẻ rất tốt.

Nhưng dần dần, Tống Trọng Hạo nhận thấy không khí bốn phía đang giảm thấp, giọng nói của anh ta không tự chủ cũng thấp xuống.

"Sư muội, anh nhớ trước kia em đặc biệt thích ăn này thịt kho tàu. Nào, ăn nhiều một chút, xem em dạo này sao lại gầy như thế." Tống Trọng Hạo cũng không biết nói chuyện gì, nên gắp một miếng thịt vào chén của Tô Thi Thi.

Động tác gắp thức ăn của Bùi Dịch ngừng lại một chút, âm thầm nhìn lướt qua Tô Thi Thi.

Gầy ư? Con mắt nào của cái bóng đèn chướng mắt này thấy Tô Thi Thi gầy hả? Như kiểu anh ngược đãi cô không bằng ấy!

"Sư huynh, anh cũng ăn nhiều một chút." Tô Thi Thi lúng túng cúi đầu, bây giờ không dám nhìn mặt Bùi Dịch nữa.

Từ đầu bữa cơm đến giờ, sư huynh cô không biết có phải là quá khẩn trương hay không, một mực tìm chuyện để nói.

Anh nói chuyện thời bọn họ học đại học một lần, chỉ thấy sắc mặt của Bùi Dịch bên cạnh càng ngày càng kém.

"Tình cảm rất tốt phải không?" Ánh mắt Bùi Dịch u ám, thấy một bàn lớn các món ăn trước mặt, trong lòng dường như bốc lên một luồng khí bực bội.

"Đều là món sư huynh thích ăn phải không?" Anh siết chặt bàn tay, bất ngờ gắp đĩa thịt heo xào mà tên Tống Trọng Hạo kia ăn nhiều nhất.

Một cái gắp, rồi một cái gắp nữa... Rất nhanh, cả đĩa thịt heo xào đều vào bụng Bùi Dịch.

Tay Tô Thi Thi đang cầm đũa cứng đờ, sự nghi ngờ trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

“Anh rất đói bụng sao?”

Bùi Dịch được giáo dục rất tốt, lúc ăn cơm vẫn tương đối ưu nhã. Đây là lần đầu tiên Tô Thi Thi thấy anh dốc sức gắp cho được một món nào đó, đến khi ăn hết món đó rồi mới thôi.

“Quả nhiên là đang tức giận!” Tô Thi Thi lại thấy Bùi Dịch chuyển sang món ăn khác, thì âm thầm thở dài.

Đây là giận quá hoá muốn ăn sao? Bùi tiên sinh giận dỗi quả nhiên khác biệt người bình thường!

“Sư muội?” Tống Trọng Hạo cũng đã nhận ra, đưa ra chân đá Tô Thi Thi một cái, muốn nhắc nhở cô.

Hình như Bùi Dịch giận thật, có phải tại anh ta đã nói quá nhiều không?

“Sư muội?” Tống Trọng Hạo đá một cái nữa, nhưng kỳ lạ là Tô Thi Thi vẫn không có phản ứng.

Bên kia, thân thể Bùi Dich đang uống canh chợt cứng đờ, chớp cái mặt liền trầm xuống.

“Sư muội?” Tống Trọng Hạo vẫn chưa từ bỏ ý định, dịch người về phía trước một chút, lại đá một cái.

Chiếc giày da màu đen dưới bàn ăn xẹt qua một đường cong đẹp mắt, chẳng qua là cung độ hơi lệch một chút, không cẩn thận chếch về phía chiếc quần Âu màu đen.Mặt Bùi Dịch tối sầm, từ từ đặt bát và thìa xuống, mím chặt môi, ngồi bất động tại chỗ.

“Sư muội!” Tống Trọng Hạo sốt ruột, không biết Tô Thi Thi bị sao nữa, chớp chớp mắt nhìn về phía cô.

“Sư huynh?” Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tống Trọng Hạo vừa đá mình thì nháy mắt mở to, cả người chấn động, giống như là –

Cô theo động tác của anh ta tiếp tục nhìn về phía bên kia bàn, cả người như bị sét đánh, cả kinh suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Cô thật muốn mù đi! Sư huynh cô đá lầm người cũng không biết hả?

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, phắt một cái từ trên ghế đứng lên, kéo sư huynh cô đi.

Nháy mắt sau, dường như không khí bốn phía đông cứng lại. Mắt Bùi Dịch phi dao qua, dọa sợ khiến Tô Thi Thi động cũng không dám động.

“Sư huynh, anh tự cầu nguyện cho bản thân mình đi…” Khoé miệng Tô Thi Thi co giật, lặng lẽ ngồi xuống, cúi đầu liều mạng ăn cơm.

“Sư muội…” Lúc này Tống Trọng Hạo đột nhiên nghĩ đến sư muội anh cũng đứng lên, anh ta còn vừa đá đến chân cô…

“A…” Miệng anh ta cũng như bị hút lãnh khí, phắt một cái từ chỗ ngồi phi ra ngoài.

Cái ghế ma sát trên mặt đất, phát ra một âm thanh chói tai. Tống Trọng Hạo đã không kịp để ý nhiều như vậy, cầm lấy áo khoác vắt trên ghế dựa, vội vội vàng vàng nói: “Cái đó, tôi ăn no rồi, cảm ơn anh đã khoản đãi, tôi phải đi trước…”

“Tống tiên sinh.” Bùi Dịch cầm khăn lên lau miệng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn sang, “Anh…”

“Bùi Dịch! Hôm nay là lần đầu tiên tôi làm đồ ăn cho anh đó, nhất định phải ăn hết!” Tô Thi Thi vội vàng cắt đứt lời của anh.

Xong rồi, con hổ lại muốn ra oai. Cô nhìn thấy sư huynh cô cũng đang sợ đến sắp khóc.

“Đúng, anh ăn nhiều một chút, tôi có việc phải đi trước.” Tống Trọng Hạo cảm kích nhìn Tô Thi Thi một cái, xoay người bỏ chạy.

Quá khủng khiếp! Sau này anh ta muốn tới cũng phải thừa dịp lúc Bùi tiên sinh không có ở đây!

“Cái đó, chân anh bị đá có đau không?” Tô Thi Thi cẩn thận quan sát Bùi Dịch, ngay cả nói chuyện cũng không nhiều ít phấn khích.

Bùi Dịch liếc qua bóng lưng Tống Trọng Hạo chạy trối chết, quay đầu trầm trầm nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhẹ câu lên: “Em cảm thấy thế nào?”

"Cái đó… Lần sau tôi gặp lại anh ta nhất định sẽ giúp anh mắng anh ta!" Tô Thi Thi vừa nói, gắp một cái móng giò vào bát anh, "Anh thích ăn nhất là món củ sen hầm móng giò mà."

"Tôi thích ăn sao?" Sắc mặt Bùi Dịch thoáng trầm xuống, đáy mắt thoáng qua vẻ cô đơn.

Trái tim của Tô Thi Thi như bị kéo căng, nơi nào đó trong lòng âm ỉ đau, ngồi xuống cầm lấy bàn tay của anh nói:

"Đương nhiên đây là làm vì anh. Khẩu vị của sư huynh tôi thiên về ngọt, anh không thích ăn ngọt, món ăn tôi nấu một tí đường cũng không có."

Sắc mặt Bùi Dịch cứng đờ, sắc đỏ nhuộm từ lỗ tai lan xuống tận cổ.

"Sư huynh em quên đồ kìa." Anh đột nhiên nói một câu không liên quan, sau đó cúi đầu ăn.

"Ách…" Tô Thi Thi sửng sốt, khóe miệng không nhìn được mà câu lên, đột nhiên nhào qua ôm lấy cổ anh, hôn chụt một cái lên mặt anh, rồi cười đuổi theo sau đến phòng khách.

Quả nhiên, cô nhìn thấy trên khay trà để tiếp sư huynh cô vừa rồi có mấy bản thiết kế.

Lúc này, Tống Trọng Hạo đang chạy ra ngoài biệt thự, đột nhiên lại nhớ tới bản thiết kế anh ta còn chưa cầm đi, hối hận đến mắt cũng đỏ.

Cố chịu nguy hiểm bị đuổi giết mà chạy đến tận đây, không phải là vì mấy bản thiết kế kia sao, vậy mà lại quên!

Lúc Tô Thi Thi cầm bản thiết kế đồ đi ra, liền thấy sư huynh cô đang tựa vào cửa chính đấm ngực dậm chân, dáng vẻ không muốn sống nữa.

Cô "Xì" rồi cười một tiếng, sư huynh cô đúng là nhà thiết kế ngốc, đôi khi làm người ta thật bất lực.

"Sư muội!" Tống Trọng Hạo nhìn thấy Tô Thi Thi, thì như thấy cứu tinh, vội vàng chạy tới, sợ hãi nhìn phía sau anh ta một chút, thấy Bùi Dịch không đuổi theo sau, mới yên lòng nói: "Bản thiết kế của anh…"

"Đây này." Tô Thi Thi không đợi anh ta nói xong, đã đặt bản thiết kế lên tay anh ta, "Là anh ấy bảo em đưa cho anh đấy."

Tống Trọng Hạo sửng sốt, sau đó chợt lớn tiếng nói: "Sư muội, thay anh cảm ơn chồng em nhé!"

Trong phòng, người đàn ông nào đó đang nhai thật chậm rãi, đột nhiên dừng lại chỉ một cái chớp mắt, lại khôi phục lại bình thường.

Tống Trọng Hạo nói xong vừa xoay người chạy ra bên ngoài, vừa nhỏ giọng nói: "Sư muội, trong khoảng thời gian này không cần tìm anh đâu, vị kia nhà em thật quá khủng khiếp đi!"

Tô Thi Thi im lặng nhìn anh ta. Anh ta sợ Bùi Dịch lấy bản thiết kế lại hả?

Lúc cô trở lại trong phòng ăn, Bùi Dịch đã ăn xong rồi.

Tô Thi Thi đưa mắt nhìn sang, trái tim giống như là bị thứ gì đó mạnh mẽ đụng phải, có thứ gì đó như là từ dưới đất chui lên, hóa thành từng chút ngọt ngào, đong đầy trái tim cô.

Một bàn đầy các món ăn, mà anh đã ăn xong rồi!

Từ khi biết anh đến bây giờ, chưa từng thấy khẩu vị của anh tốt đến thế!

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch ôm cô từ phía sau, nói bên tai cô, "Em đã ra dáng một người mẹ người vợ rồi đấy, là lúc nhận giấy chứng nhận rồi."

Tô Thi Thi quên cả phản ứng, giọng nói đầy từ tính mang theo hơi thở ấm áp chui vào tai cô, tâm tình thật rối loạn.

Cô cuống quít đi về phía trước từng bước, vừa sợ thấy mình có phản ứng thái quá, theo bản năng cúi thấp đầu, không biết nên nói sao.

Mỗi ngày anh đều cầu hôn, chẳng qua lần này, không biết tại sao trong lòng cô lại hoảng hốt đến vậy.

"Đồ ngốc."

Bùi Dịch bất đắc dĩ thở dài, vuốt nhẹ mái tóc của cô: "Không vội, còn nhiều thời gian mà."

"Tôi..." Tô Thi Thi không biết nên giải thích thế nào. Nhưng lần này, cô cảm thấy hình như Bùi Dịch đang trốn tránh điều gì đó.

"Tôi tới phòng bếp làm thức ăn khuya cho anh." Tô Thi Thi chạy trối chết.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô rời đi, ánh mắt âm trầm.

Anh làm sao lại không biết trong lòng cô gái nhỏ của anh đang mong đợi điều gì chứ, anh cũng muốn cho cô ấy một lời cầu hôn để cả hai không hối tiếc, nhưng...

"Chờ một chút." Bùi Dịch âm thầm nói trong lòng.

Vì lý do kỹ thuật nên giờ mới có

220. Chương 220

Edit: HuongCyndi

Beta: Ryeo

Còn sáu ngày nữa là tới Trung thu, tin tức Bùi tiên sinh sắp đính hôn đã lan truyền khắp trên các tạp chí lớn, mọi người đều đã biết cả.

Tô Thi Thi ngồi trong phòng làm việc, tắt trang tin tức, trong lòng trùng xuống.

Mỗi trang báo cũng chỉ giới thiệu chính xác chú rể, chứ không nói nói đôi vài lời rõ ràng về cô dâu.

"Nếu như chuyện này coi như không thành vấn đề, thì cái gì mới là vấn đề?" Chân mày Tô Thi Thi nhíu lại, cô hiểu rõ người Đoàn gia, những bài báo này hẳn là Đoàn gia thêm dầu vào lửa ở sau lưng.

"Thật chỉ là muốn xa lánh tôi sao?" Tô Thi Thi bách tư bất đắc kỳ giải*.

*Bách tư bất đắc kỳ giải: Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết.

"Thi Thi, Hỗ tam thiếu lại tới." Tô Thi Thi đang suy nghĩ về vấn đề này, thì Đổng Tiêu Tiêu gõ cửa bước vào, vẻ mặt áy náy nhìn cô, "Xin lỗi, không ngăn lại được."

"Thi Thi, tôi tới đón cô tan ca."

Vừa dứt lời, một người đàn ông đẹp trai anh tuấn liền từ bên ngoài bước vào, xông thẳng tới bàn làm việc của Tô Thi Thi.

"Hỗ thiếu gia, đây không phải là công ty nhà anh, không phải là anh muốn vào thì vào." Sắc mặt Tô Thi Thi hơi tối lại.

Kể từ ngày đó sau khi rời đi, tên trẻ con này cứ quấn lấy cô. Mỗi ngày coi chừng cô tan làm, mặt dày mày dạn theo sát, bỏ cũng bỏ không được.

Tô Thi Thi bị anh ta làm cho phiền muốn chết!

"Không liên quan nhé, nếu như có vấn đề gì thì đi tìm anh họ tôi là được." Hỗ Quân Nhạc bày ra một dáng vẻ có một không hai, thờ ơ nói.

Tô Thi Thi không nói gì chỉ trợn mắt nhìn anh ta một cái, xoay người lên tiếng chào Ôn Ngọc và Đổng Tiêu Tiêu, cầm túi xách lên rồi đi ra ngoài.

Cô đã dùng hết biện pháp rồi, đồ trẻ con này chính là kẹo mè xửng, bám dai như đỉa, làm thế nào cũng không đuổi nổi.

Cô cũng lười lãng phí tinh lực.

"Thi Thi, cô đi chậm một chút, mang giày cao gót cao như vậy, lỡ như trẹo chân thì làm sao đây?" Hỗ Quân Nhạc cười đuổi theo, trong lòng đắc ý muốn chết.

"Cô cũng có một ngày bị tôi ngược rồi, hừ, tôi không phiền chết cô, tôi không mang họ Hỗ!"

Nhưng anh ta còn chưa vui mừng được bao lâu, thì Tô Thi Thi ở phía trước đột nhiên dừng lại, anh ta không để ý liền đụng vào.

Tô Thi Thi cảm giác được anh ta đụng phải, chợt cong khuỷu tay lên, dùng sức đập vào bụng anh ta.

"A…"

Hỗ Quân Nhạc đau đến mức cả khuôn mặt cũng phải vặn vẹo, không thể tin được nhìn cô gái này: "Cô… Cô đánh tôi!"

Tô Thi Thi nhếch mày, vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa thờ ơ nói: "Anh có ý kiến gì thì đi tìm Bùi Dịch ấy.""Cô…" Hỗ Quân Nhạc nổi đóa!

Đây là trả thù lộ liễu mà!

Tô Thi Thi đi vào thang máy, nhìn Hỗ Quân Nhạc vừa ôm bụng vừa đi vào.

Ánh mắt cô hơi trầm xuống, lành lạnh nói: "Nếu như không muốn phải nhập bệnh viện, tốt nhất đừng đến quá gần tôi."

"Xem như cô lợi hại!" Hỗ Quân Nhạc trợn mắt nhìn cô một cái, chờ cửa thang máy mở ra, đột nhiên anh ta bắt lấy thắt lưng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lẹ mắt, không hề nghĩ ngợi, liền nâng giày cao gót lên giẫm thật mạnh xuống chân anh ta.

"A…"

Trong thang máy phát ra một tiếng kêu như sói kêu, nghe thấy thật thảm thiết.

Mười mấy giây sau, cửa thang máy mở ra, Tô Thi Thi cầm túi lên, mặt mỉm cười bước ra.

Người phía sau cô là Hỗ Quân Nhạc đang cúi gập đầu, vẻ mặt sống không bằng chết.

"Người phụ nữ này…" Mũi Hỗ Quân Nhạc cũng lệch sang một bên nói, "Sao lại có người phụ nữ bạo lực như thế chứ!"

Chết tiệt, chân anh ta khẳng định sẽ sưng lên!

Hỗ Quân Nhạc thấy Tô Thi Thi muốn lên xe, con ngươi đảo một vòng, đột nhiên tăng tốc, tốc độ đạt cả trăm mét chạy về phía cô.

Tô Thi Thi vừa mới mở cửa, chỉ thấy có bóng đen lướt qua, chớp mắt sau liền thấy Hỗ Quân Nhạc chui vào trong xe.

"À, vẫn còn chưa biết sợ…"

Tô Thi Thi đang vui sướng khi thấy người khác gặp hoạ, chợt khom lưng thì thấy chỗ ngồi phía sau xe chỉ có mình Hỗ Quân Nhạc, lại nuốt từ "Chết" vào trong.

Hôm nay Bùi Dịch không tới đón cô…

Trái tim trong phút chốc không kìm nổi mà chìm xuống.

Bùi Dịch biết rất rõ rằng mấy hôm nay Hỗ Quân Nhạc luôn quấn lấy cô, với tính cách của anh, tuyệt đối sẽ không để cho người đàn ông này có cơ hội ngồi đây.

Nhưng hôm nay Bùi Dịch không tới!

"Xem ra Bùi tiên sinh cũng không để ý cô đến vậy."

Vị trí đó trong xe vốn thuộc về Bùi Dịch, Hỗ Quân Nhạc lại tuỳ tiện ngồi lên, hơi ngước đầu, khiêu khích nhìn Tô Thi Thi.

Đồ trẻ con chết tiệt!

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, khom lưng chui vào trong xe, đóng sầm cửa xe lại, không chờ đến lúc Hỗ Quân Nhạc nói chuyện, đã lấy một chai nước suối ở bên cạnh đánh vào người anh ta.

"A! Tô Thi Thi, người phụ nữ điên này, cô làm cái gì đấy!"

"Chết tiệt, cô lại đánh tôi nữa, tôi muốn đánh lại!"

"A, cô rốt cuộc có phải là phụ nữ không vậy, mà có sức lớn thế? Chết tiệt, đừng đánh vào mặt tôi!"

Trong chiếc xe Lincoln màu bạc đang phóng nhanh không ngừng phát ra tiếng thét khủng khiếp thật chói tai của người đàn ông.Ước chừng hai phút sau, Tô Thi Thi đùng một cái ném chai nước suối đi, dựa vào ghế, thở dài một hơi.

"Thật thoải mái!"

Hừ, không muốn để cô vui vẻ sao, nhất định cô sẽ khiến anh ta phải đau lòng trước!

"Cô… Cô thật là quá đáng!" Hỗ Quân Nhạc cắn răng nghiến lợi nhìn Tô Thi Thi.

Trán của anh ta cũng bị đánh sưng lên, cái người phụ nữ chết tiệt này! Đáng giận hơn chính là, anh ta đánh không lại cô!

"Nói đi, bám theo tôi suốt, rốt cuộc là muốn biết điều gì." Tô Thi Thi đột nhiên nói.

"Cô…" Sắc mặt Hỗ Quân Nhạc cứng đờ. Anh trai của anh ra nói rất đúng, người phụ nữ này quả nhiên rất thông minh.

"Tôi muốn biết có phải cô thật sự muốn đính hôn cùng Bùi Dịch không." Hỗ Quân Nhạc trực tiếp hỏi.

Cùng là người thông minh cả căn bản không cần phải quanh co lòng vòng.

Tô Thi Thi gật đầu: "Tôi có thể nói cho anh biết, nhưng anh phải trả lời tôi trước, tên của Hỗ phó tổng của công ty xây dựng Minh Đỉnh là gì."

"Cô…." Sắc mặt Hỗ Quân Nhạc cứng đờ.

Anh ta cũng không dám nói, bằng không cái tên Hỗ Sĩ Minh biến thái đó thế nào cũng sẽ giết chết anh ta cho coi.

Anh trai của anh đang theo chân bọn họ chơi trò chơi rất vui vẻ, anh cũng không dám hạ bệ anh trai mình đâu.

"Cô đổi một câu khác mà tôi có thể trả lời đi." Hỗ Quân Nhạc tức giận nói.

Anh ta không phát hiện ra mình vừa nói xong, thì ánh mắt Tô Thi Thi lại càng tối, trong mắt lóe lên như đã hiểu rõ.

Giấu đầu hở đuôi như vậy, có thể thấy được thân phận của tên Hỗ điên khùng này tuyệt đối không hề đơn giản. Mà bây giờ, con cháu Hỗ nhà dám chơi như vậy, có thể tìm được mấy người?

Mặc dù cô không phải là rất chắc chắn, nhưng trong lòng mơ hồ đã có đáp án.

Con ngươi cô đảo một vòng, nói: "Các người không phải là đang đối phó Bùi Dịch sao?"

"Cô…" Hỗ Quân Nhạc cực kỳ tức giận, người phụ nữ này sao toàn chọn vấn đề mà anh ta không thể trả lời được thế?

"Tốt lắm, anh không cần nói nữa." Tô Thi Thi lại đột nhiên nói. Vẻ mặt của Hỗ Quân Nhạc đã nói lên tất cả.

Cô hít sâu một hơi, giọng nói chưa từng nghiêm túc đến vậy: "Bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi sẽ đính hôn với Bùi Dịch. Hơn nữa anh ấy chỉ có thể đính hôn với tôi mà thôi."

Người đàn ông của cô, sao có thể để người khác chà đạp được! Những người đó quá xem thường cô rồi!

Nhưng khi bọn họ trở lại trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi không ngờ lại phát hiện ra Bùi Dịch đang chờ ở cửa.

"Bùi tiên sinh!" Hỗ Quân Nhạc thấy Bùi Dịch thì giống như chuột thấy mèo, mặt liền biến sắc, nhảy xuống xe rồi chạy vào nhà chính.

Tô Thi Thi nhìn qua Bùi Dịch rất nhanh, trái tim đột nhiên nảy lên một cái.

Vậy mà anh không có tức giận, càng không có bảo người đi gây sự với Hỗ Quân Nhạc. Từ lúc nào thì anh trở nên dễ nói chuyện như thế?

Cô đang định hỏi rốt cuộc anh như vậy là muốn sao, phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói thẹn thùng.

"Chú nhỏ ơi, thì ra là chú đã về, lúc nãy cháu đi tìm chú rất lâu đó..."

Là Đoàn Ngọc Tường.

Nhưng cô ta còn chưa nói hết, Bùi Dịch đột nhiên kéo tay Tô Thi Thi tay, đi vào trong biệt thự.

"Anh ấy đang trốn tránh điều gì?" Trong lòng Tô Thi Thi giật mình, cách hơi xa Đoàn Ngọc Tường một chút, cô lại bị Bùi Dịch lôi kéo đi xa, nghe không rõ lời của cô ta ở phía sau.

Nhưng lời trước mặt lại nghe được rõ ràng.

"Vừa rồi anh đi cùng với cô ta sao?"

Tô Thi Thi hất tay ra Bùi Dịch ra, nhẹ cắn môi, trái tim dường như bị người ta hung hăng bóp chặt.

221. Chương 221

Edit: HuongCyndi

Không khí tựa như chợt ngưng đọng lại trong lúc này, bốn bề yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng trái tim đang đập.

Tô Thi Thi quật cường nhìn vào mắt Bùi Dịch, không giận không buồn, chẳng qua là cứ nhìn như thế, thề phải nhìn được điều gì đó từ trong mắt anh.

Sự hốt hoảng trong mắt Bùi Dịch chợt lóe rồi biến mất.

Trong nháy mắt, Tô Thi Thi cảm thấy trái tim của mình đau nhói. Không phải là ủy khuất, mà là vì anh quá cẩn thận.

Bá đạo như Bùi Dịch, thì lúc nào lại lúng túng như vậy? Lúc nào mà ngay cả ánh mắt của mình cũng không khống chế được?

Mà vừa rồi chẳng qua là anh và cô mới nhìn nhau có một cái thôi, đã khiến anh phải hốt hoảng rồi.

"Có phải anh ngốc không vậy?" Chóp mũi Tô Thi Thi chua xót, anh nghĩ cô sẽ không tin anh sao?

Có phải đã quá khinh thường cô rồi không!

"Trả lời đi, vừa rồi không phải anh đi cùng với cô ta chứ?" Tô Thi Thi méo mồm, lại hỏi một câu.

Bùi Dịch chợt thở phào nhẹ nhõm, nhẹ gật đầu một cái.

Mắt Tô Thi Thi nhất thời trừng lớn, liếc anh một cái, xoay người đi về phía Đoàn Ngọc Tường.

Trốn ư? Nói đùa à, muốn chạy trốn cũng không tới lượt cô đi?

Người phụ nữ không biết xấu hổ đã khiêu khích đến tận cửa, cô lại trốn ở trong nhà sao?

Muốn nhịn, cũng không thể nhịn được!

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi thướt tha đi về cửa biệt thự phía mẹ con Đoàn Ngọc Tường đang đi tới, đột nhiên có chút nhức đầu.

Bùi tiên sinh đang suy nghĩ, phải dọn dẹp cục diện rối rắm này sao.

"Đại tiểu thư, có chuyện gì sao?" Tô Thi Thi chặn trước cửa, ánh mắt tùy ý quan sát mẹ con Đoàn Ngọc Tường.

"Chúng tôi đến tìm Tiểu Dịch." Phương Thanh Hoa dẫn đầu mở miệng nói trước, trong giọng nói không che giấu được sự hưng phấn.

"Vậy sao? Bùi Dịch trước đã cảnh báo không cho các người vào đây. Còn nữa, các người cho là anh ấy đi dạo phố cùng các người, thì các người có thể tùy tiện vào đây như vậy sao?" Ánh mắt Tô Thi Thi rơi xuống chiếc túi trên tay bọn họ, giọng nói nhàn nhạt, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ, tức chết người không đền mạng nói.

"Cô…"

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống, trao đổi ánh mắt với mẹ thật nhanh, ánh mắt trực tiếp xuyên qua Tô Thi Thi, hướng về phía Bùi Dịch đang đứng bên trong nói: "Chú nhỏ à, lễ phục chú nhớ cầm đó, phu nhân bảo cháu mang tới cho chú."

"Lễ phục?" Tô Thi Thi nhíu đôi lông mày thanh tú lại.

Nhìn dáng vẻ, hình như xảy ra rất nhiều chuyện cô không biết nha.

Lúc này, Phương Thanh Hoa đem hai túi quần áo đưa cho Tô Thi Thi: "Vậy thì phiền Thi Thi cô đưa quần áo cho Tiểu Dịch, chúng tôi còn có việc phải đi trước."Bà ta nói xong liền kéo Đoàn Ngọc Tường về, vừa đi vừa nói: "Cô chú ý một chút, đừng làm lễ phục bị bẩn đó, bậc thầy thiết kế trang phục Dary không đồng ý thiết kế riêng đâu. Lần này là nể mặt phu nhân nên mới chuẩn bị cho cô một bộ nữa."

"Lễ phục của Dary?" Trong lòng Tô Thi Thi giật mình.

Đó là hàng sản xuất cao cấp theo yêu cầu, mỗi một bộ đều phải trên trăm vạn. Đoàn gia không thiếu tiền, nhưng sao bây giờ lại hào phóng với Đoàn Ngọc Tường thế?

"Không đúng…" Chân mày Tô Thi Thi càng nhíu càng chặt.

Phương Thanh Hoa hiển nhiên là không muốn đến nghe cô nói mấy lời đó, hơn nữa vừa rồi bọn họ cũng chưa gây gổ với cô, giống như là đang cố ý tạo hiềm khích.

Nghi ngờ trong lòng Tô Thi Thi càng lúc càng lớn, nhưng cô vẫn nghĩ không ra, Bùi Dịch không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh cô, ôm ngang eo cô.

"Bịch –" Tô Thi Thi sợ hết hồn, cái túi trong tay rơi xuống đất.

Cô cuống quít ôm cổ Bùi Dịch: "Lễ phục."

"Tôi không thích." Bùi Dịch nhàn nhạt nhả ra ba từ, bước nhanh vào trong phòng.

Tô Thi Thi trầm mặc.

Cô cũng không còn tức giận, Bùi tiên sinh đang tức giận không nên chọc vào.

Cô quay đầu lại nhìn kia hai cái túi lẻ loi kia, khóe miệng không tự chủ mà cong lên.

Nhưng sao mà thoải mái đây!

Không đúng! Bọn họ rõ ràng đang cố ý gạt cô ra, cô thoải mái cái quái gì mà thoải mái!

Tô Thi Thi đột nhiên dùng sức giằng co, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý nhảy trên đất, ngẩng đầu liếc anh một cái.

"Trước khi anh nói cho tôi biết tất cả, đừng có động tay động chân với tôi, tôi cũng cần bình tĩnh lại." Cô nói xong xoay người liền chạy về phía phòng khách.

Khóe miệng Bùi Dịch khẽ cong lên, đáy mắt thoáng qua sự vui vẻ, nhưng trong lòng thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng rằng cô sẽ ầm ĩ, sẽ ủy khuất, sẽ mất hứng, nhưng Tô Thi Thi luôn đem lại vui vẻ cho anh.

"Không hổ là người phụ nữ tôi nhìn trúng."

Trong mắt Bùi Dịch đều là tự hào, nhìn Tô Thi Thi ngồi trên ghế salon tán gẫu với Tiểu Ưu chuyện thường ngày, cũng không qua quấy rầy, cất bước đi lên tầng hai.

Trong phòng khách, Tiểu Ưu đang kể khổ với Tô Thi Thi.

"Tô tiểu thư, cô nói bọn họ có phải quá đáng lắm không? Họ không mời bác sĩ khám cho Lưu tiểu thư còn chưa tính, thậm chí ngay cả bác sĩ chúng ta mời đến cũng không cho cô ta khám!"

"Cô thật sự thấy tận mắt bọn họ đuổi bác sĩ ra ngoài sao?" Tô Thi Thi cau mày hỏi.

"Cũng không phải. Chúng tôi nhớ lời của cô, sợ Lưu tiểu thư có chuyện, cho nên còn đặc biệt chạy đến đó, để bác sĩ vào xem qua một chút. Nhưng Đoàn phu nhân lại nói Lưu tiểu thư rất tốt, thấy bác sĩ là điềm xấu.""Vậy các người có thấy Lưu tiểu thư không?" Tô Thi Thi tựa vào trên ghế salon, trong tay cầm một loại trái cây, mà không có khẩu vị ăn.

"Phải nói vị Lưu tiểu thư này, càng nói lại càng tức. Cô nói xem chúng ta có lòng tốt muốn giúp cô ta, nhưng cô ta lại đột nhiên ra ngoài nói rằng mình không muốn để bác sĩ khám, còn bảo chúng ta đừng xen vào việc của người khác! Cô nói sao mà lại có loại người như thế chứ?" Tiểu Ưu giận đến nỗi cả mắt cũng đỏ.

Trong lòng Tô Thi Thi trầm xuống. Tiểu Ưu tính tình tương đối trầm ổn, nhưng cô ấy còn tức như thế, thì có thể thấy được lúc ấy bọn họ nói tuyệt đối còn quá đáng hơn rất nhiều so với hiện tại.

"Lưu tiểu thư xuống tầng rồi?" Tô Thi Thi hỏi.

Tiểu Ưu lắc đầu một cái nói: "Không có, cô ta nói chuyện trên ban công tầng hai, nhưng mà tôi thấy sắc mặt của cô ta quả thật không tốt lắm."

"Mấy ngày nay cô quan sát nhiều một chút, có chuyện gì thì báo cho tôi biết." Tô Thi Thi nói.

Trong đầu cô đều là tình hình của Lưu Dĩnh Tuệ ngày đó, không biết làm sao, mà trong lòng tràn ngập cảm giác bất an.

Hơn nữa, nghĩ tới thái độ vừa rồi của người Đoàn gia đối với cô. Trước kia thấy cô, thì hận không thể nghiền xương cô thành tro được, bây giờ lại tránh cô, thấy sao cũng không hợp lý.

Mà ăn cơm tối xong, Tô Thi Thi càng thêm nghi ngờ.

Cho người tới đây thông báo cho cô, Nhậm Tiếu Vi để cô tiếp tục khoá học lễ nghi, chỉ bất quá địa điểm học là nhà chính đổi thành phía sau vườn.

Tô Thi Thi biết nơi đó rất tĩnh lặng, bình thường không có ai quấy rầy.

Chẳng qua là để cho cô không nghĩ ra là, Nhâm Tiếu Vi bảo người hầu kia nói cho cô biết, nếu như cô không thực hiện nổi những khóa trình kia, thì không có tư cách tham gia lễ đính hôn.

Tô Thi Thi nhìn khóa trình biểu đang trải ra trên giường, đây thứ người hầu vừa mang đến.

"Không thể nào hoàn thành nhiệm vụ." Tô Thi Thi lẩm bẩm nói.

Khóa trình kín mít, coi như là học tập hai tháng cũng không thể hoàn thành nổi, nói gì đến cô phải hoàn thành nó trong vòng năm ngày.

Tô Thi Thi yên lặng thở dài: "Phu nhân, bà là không muốn tôi trở thành con dâu của bà sao."

Cô không thể nào hoàn thành nhiệm vụ, nhưng công việc chuẩn bị cho buổi lễ đính hôn không có dừng lại.

Trong mắt Tô Thi Thi lóe lên nhất một tia sáng, tức giận từ đáy lòng và ý chí đấu tranh hoàn toàn đều bị kích ra ngoài.

"Ghét tôi sao? Muốn cho tôi biết khó mà lui phải không? Sự khiêu khích này tôi nhận!"

Từ một khắc kia cô nhìn thấy tờ khóa trình biểu này, rất nhiều vấn đề nghĩ không ra, trong phút chốc đã hiểu rõ.

"Cạch."

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, thân thể Tô Thi Thi cứng đờ, vội vàng đem tờ khóa trình biểu kia giấu đi.

Cô vừa mới giấu xong, thì Bùi Dịch bước vào.

"Có chuyện gì vậy?" Bùi Dịch nhìn chăm chú cô hai giây, hỏi trúng tim đen.

"Mắt của anh thật độc!"

Con ngươiTô Thi Thi đảo một vòng, kéo dài âm nói: "Nhưng tôi không định nói cho anh biết đâu!"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, rất bình tĩnh nói: "Mong rằng phu nhân sẽ hạ thủ lưu tình."

Tô Thi Thi nghẹn họng.

Quả nhiên anh cái gì cũng biết! Nhưng chỉ là không nói cho cô, để cô tự đoán sao? Như vậy chơi rất vui phải không?

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đang đi về phía phòng tắm, cặp mắt híp lại.

Nếu đã thế, cô ắt hẳn phải cho anh một ngạc nhiên lớn đây!

Hạ thủ lưu tình ư? Nằm mơ đi!

Thi nhà tui không ngốc, mà tui cũng chả hiền *cười gian* chỉ nói vậy thôi

222. Chương 222

Edit: HuongCyndi

Beta: Ryeo

Công ty xây dựng Tiệp Khắc, trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, Bùi Dịch ngồi trên ghế bằng gỗ tử đàn rộng rãi, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào chiếc máy tính đang đặt trước mặt

Tần Phong ở bên cạnh đã vào được năm sáu phút rồi, thấy Bùi Dịch cũng không phát hiện ra mình tới, nghi ngờ nhìn vào màn hình máy tính, khóe miệng chợt co rút.

"Thi Thi biết cậu biến thái như vậy đi rình xem cô ấy không?" Tần Phong im lặng hỏi.

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, quay đầu lành lạnh liếc anh ta một cái: "Cậu rất rảnh rỗi sao? Nếu như thích nơi này thế, tôi nhường cậu thấy thế nào?"

Tần Phong xương cùng cứng ngắc, thân thể chợt đứng lên rất nhanh, cảnh giác nhìn anh: "Cậu đừng có mà đánh trống lảng. Tôi cho cậu biết, hôm nay tôi tới có chuyện nghiêm túc bàn bạc với cậu!"

Bùi Dịch khép máy tính lại rồi đứng lên, đi tới quầy bar bên kia rót hai ly rượu, đưa cho anh ta một cốc: "Nói đi, có chuyện gì."

"Tôi muốn hỏi cậu chút chuyện, hành động Đoàn gia có gì đó không đúng lắm!" Tần Phong uống một hớp rượu, trầm giọng nói.

Bùi Dịch gật đầu: "Ngay cả cậu cũng phát hiện ra, có thể thấy được thủ đoạn của Đoàn gia càng ngày càng tệ rồi."

"Cậu nói thế là có ý gì? Tôi đã đặc biệt dò thám tin tức, mà cậu lại nghi ngờ năng lực nghề nghiệp của tôi!" Tần Phong không phục nói.

Chỉ vừa mới nói xong, Bùi Dịch đã phóng một ánh mắt đến.

Anh ta lập tức thu lại vẻ đùa cợt, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Nếu chúng ta nhìn ra được, thì chắc chắn Hỗ Sĩ Minh cũng nhìn ra được. Nghe nói mấy ngày trước, Tam thiếu nhà bọn họ vẫn luôn quấn lấy Thi Thi, đoán rằng chuyện này so với tin tức tôi thăm dò được cũng không có sai lệch lắm."

"So với thăm dò không có sai lệch lắm?" Sự giễu cợt trong mắt Bùi Dịch chợt lóe rồi biến mất, "Nếu như bọn họ dò xét rõ ràng, thì sẽ không tiếp tục âm thầm tạo áp lực cho Đoàn gia nữa."

Lúc này, Hỗ thị vẫn luôn âm thầm thu mua cổ phần của Đoàn thị, đoán chừng chính là muốn ép Đoàn gia và Bùi Dịch ra tay.

"Đúng vậy." Tần Phong như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, "Bây giờ bọn họ đều đoán xem rốt cuộc cậu có thể đính hôn với Tô Thi Thi không. Dù sao cô ấy cũng đoạn tuyệt quan hệ với Đoàn gia rồi, nếu cậu đính hôn với cô ấy, thì đương nhiên đồng nghĩa với việc bỏ qua cho Đoàn gia."

Bùi Dịch gật đầu: "Bọn họ là nhân cơ hội để thử dò xét xem rốt cuộc thì liệu Đoàn gia còn có một người người thừa kế khác không."

Bùi Dịch cũng sớm đã chuẩn bị chu đáo, tung ra một chút tin tức, nhưng cũng sẽ không để cho Hỗ Sĩ Minh bọn họ tra ra được tin tức thực sự về Đoàn Tĩnh Đồng.

Mà hiện tại bọn họ chẳng qua là tìm hiểu trước khi hành động. Hỗ Sĩ Minh biết Tô Thi Thi có quan hệ rất căng thẳng với Đoàn gia, nếu như Bùi Dịch đã chọn Tô Thi Thi, vậy chính là đối nghịch với Đoàn gia rồi.Nhưng nếu anh còn lựa chọn giúp đỡ Đoàn gia, vậy người thừa kế kia, rất có thể liên quan tới Bùi Dịch.

"Bây giờ, ánh mắt của mọi người đang nhìn chằm chằm cậu, cậu thật sự định để cho Đồng Đồng trở về sao?" Tần Phong có chút lo lắng hỏi.

Bùi Dịch uống một hớp uống cạn ly rượu, ánh mắt u ám nhìn ngoài ra cửa sổ, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Chuyện phải đối mặt thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt, bây giờ là thời cơ tốt, bỏ lỡ rồi thì không biết bao giờ mới có cơ hội lần nữa."

"Cậu… Cậu đã xác định, vậy tôi ủng hộ cậu vô điều kiện."

Anh ta cũng cũng không nói những thứ khác nói. Anh em tốt, chưa bao giờ cần những thứ khách sáo kia.

"Đúng rồi, tôi nghe Ngọc nói, gần đây cảm xúc của Thi Thi bị dao động hơi lớn, hình như cô ấy không có cảm giác an toàn với hôn nhân." Tần Phong đột nhiên nói.

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, không nói gì.

Tần Phong vừa nhìn vẻ mặt của anh, liền không nhịn được càu nhàu đứng lên: "Tôi thấy lần trước cậu cầu hôn, mục đích tính chất quá mạnh mẽ, theo tính cách của Thi Thi khẳng định là không thích, tại sao cậu không cầu hôn thêm một lần nữa?"

Bùi Dịch chậm rãi thở ra một hơi, trong mắt nhiều hơn một tia bất đắc dĩ: "Tôi muốn đợi đến lúc có thể toàn vẹn đứng trước mặt cô ấy."

"Cậu… Quên đi, tôi cũng không nhiều lời, dù sao trong lòng cậu tự hiểu rõ là được." Tần Phong vừa nói đặt ly rượu lên quầy bar, xoay người đi ra ngoài cửa.

Hiện tại, Bùi Dịch không thể công khai thân phận tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc của mình, nếu không con hồ ly Hỗ Sĩ Minh kia nhất định sẽ lập tức có hành động.

Bọn họ kinh doanh nhiều năm như vậy, chính là vì ngày đó, nên không thể thất bại trong gang tấc vào lúc này được, anh ta biết là Bùi Dịch khó xử.

Chờ anh ta đi rồi, Bùi Dịch đứng trước cửa sổ lúc lâu.

Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên anh nhìn bàn đầy hồ sơ mà lại không có tâm tình làm việc.

Đứng trước bàn làm việc một lúc, anh cười tự giễu, ngón tay thon dài cầm chiếc máy tính trên bàn lên, xoay người đi về phía sofa.

Anh mở máy tính lên, rất nhanh liền xuất hiện dáng vẻ Tô Thi Thi đang chăm chỉ làm việc trên màn hình.

Mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười của cô gái ấy vĩnh viễn đều sinh động như thế. Nhất là đôi mắt sáng trong suốt, ngay cả cau mày cũng rất có khí chất.

Đã có lúc anh tự hỏi chính mình, rốt cuộc Tô Thi Thi có điểm nào hấp dẫn anh. Có lẽ là ánh mắt của cô, có lẽ là cô quật cường, có lẽ là từ khi hai người chung sống tới nay, đã từ từ bồi đắp nên sự ăn ý.

Bùi Dịch nhớ lại lúc hôm qua Tô Thi Thi khiêu khích mẹ con Phương Thanh Hoa, dáng vẻ đó mang đầy thần khí, trong mắt hiện lên quét xuống vui vẻ.

"Cô bé, lần này em lại sẽ cho tôi bất ngờ gì đây?" Bùi Dịch nhấn hạ ngực, anh phát hiện mình không thể chờ đợi thêm nữa!Mà lúc này, hình ảnh bên trong phòng làm việc của bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang quay đầu quan sát Đổng Tiêu Tiêu.

"Cô nói nói chủ đầu từ công trình sân vận động gian khách kia mời tôi đi cắt băng khánh thành?" Tô Thi Thi không xác định hỏi lại một lần nữa.

Đổng Tiêu Tiêu hưng phấn nói: "Đúng vậy. Lần này cô thiết kế quá xuất sắc, cho nên bọn họ đặc biệt mời cô tới cắt băng. Cô xem, thư mời quán trưởng ký cũng đã tới."

Đổng Tiêu Tiêu vừa nói, đặt một thư mời trịnh trọng màu đỏ lạ mắt xuống trước mặt Tô Thi Thi.

"Cắt băng..." Tô Thi Thi cầm thư mời, như có điều suy nghĩ nói: "Hình như là một ý kiến hay."

"Gì cơ?" Đổng Tiêu Tiêu không nghe rõ.

Tô Thi Thi cặp mắt nhíu lại, cười cười với cô ta: "Không có gì."

"Thi Thi cô lại muốn làm chuyện xấu nha...." Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói mềm mại, Ôn Ngọc cười hì hì nhìn Tô Thi Thi.

Thân thể Tô Thi Thi chợt run run, cầu xin tha thứ nhìn cô ấy.

Trực giác của Ôn Ngọc thật quá nhạy cảm, ai nói cô ấy đơn thuần không hiểu chuyện?

Cũng là loại hồ ly cả!

"Tôi đi ra ngoài một chút." Tô Thi Thi đột nhiên cầm túi xách, đi ra ngoài.

Chuyện cắt băng khánh thành này tới thật đúng lúc, cô vừa lúc nhờ đi tìm vị quán trưởng kia "Làm thông suốt vài chuyện".

"Lúc về mua bánh ngọt giúp tôi đó." Hai cô nàng ham ăn ở phía sau lớn tiếng nói.

Tô Thi Thi dương dương tự đắc, bước nhanh ra ngoài.

Nhưng cô vừa mới ra khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc, chạm mặt ngay phải một người mà cô rất không muốn nhìn thấy.

"Thi Thi, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi." Hỗ Quân Nhạc xông ra chặn Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười xấu hổ, tựa như là cô vợ nhỏ.

Tô Thi Thi bị anh ta cười đến nổi da gà: "Anh còn tiếp tục bày ra nhị thế tổ* đi, bộ dạng như vậy thật sự là quá không tự nhiên đi."

*Nhị thế tổ ( ): là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Nụ cười trên mặt Hỗ Quân Nhạc tắt ngấm, buồn bực nhìn cô: "Chúng ta không thể chung sống hoà bình sao?"

Tô Thi Thi gật đầu: "Phiền Hỗ tiên sinh đi về phía bên trái, giẫm chận tại chỗ rồi bước về phía trước, chúng ta lập tức có thể chung sống hoà bình ngay."

"Cô…"

Hỗ Quân Nhạc trợn mắt nhìn cô một cái, lại sợ bị cô đánh, nên không dám lại quá gần cô, nhắm mắt theo đuôi bám sát Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lặng lẽ siết quả đấm, âm thầm hít một hơi.

Được, cô nhịn!

Cô đột nhiên quay đầu lại nhìn anh ta: "Anh muốn đi cùng tôi đúng không? Được, đừng mất dấu nha!"

Tô Thi Thi nói xong kéo cửa chiếc xe Lincoln màu bạc ra rồi ngồi vào.

"Dám khiêu khích tôi?" Hỗ Quân Nhạc nhăn mày một cái, xoay người ngồi vào chiếc Lamborghini bản giới hạn của mình.

Anh ta không tin một chiếc siêu xe không đuổi nổi kịp một chiếc xe thường!

Trong chiếc xe Lincoln, Tô Thi Thi nghiêng đầu nhìn bên trái đường, trong góc có một chiếc xe Ferrari quen thuộc màu đỏ đang đậu.

Cô nhận ra được, đó là xe của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi lại nhìn bên phải đường một chút, góc bên kia có một chiếc xe Benz màu đen đang đậu. Cô đã từng thấy tên Hỗ điên khùng kia lái qua chiếc xe này.

"Lái xe!" Tô Thi Thi nói với chú Lý.

Lần này ngoạn chơi vui rồi

Thính đêm khuya, tóm gọn trong 1 câu "Em cầu hôn anh, anh cầu hôn em, chúng ta kết hôn…"

Viết ngắn thôi, cơ mà triển khai nó dài lắm, nên đừng hỏi nó ở đâu, chỉ có thể nói 'sắp tới rồi' *cười gian*

Mọi người ngủ ngon

223. Chương 223

Edit:HuongCyndi

Beta: Ryeo

Chiếc xe Lincoln phóng như bay trên con đường rộng rãi. Bên cạnh là một chiếc Lamborghini màu đỏ đang bám theo.

Tiếng động cơ nổ ầm ầm cực lớn của chiếc xe thể thao, khiến cho đường phố lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Đột nhiên, một tiếng phanh xe chói tai vang lên. Đuôi xe Lincoln đang phóng như bay chợt sang ngang trên đường phố.

Chiếc Lamborghini không chú ý, như pháo đạn đâm vào nhau, "sầm" một cái tiếng đâm vào đuôi chiếc xe Lincoln.

"A…" Tô Thi Thi kêu lên một tiếng, hai tay nắm thật chặt dây an toàn, bị chấn động có chút đau nhức.

Chi phí sửa xe rất đắt đó!

Giống như là biết cô đang suy nghĩ điều gì, chú Lý trịnh trọng nó: "Tô tiểu thư không cần lo lắng, xe đã mua bảo hiểm."

"Bảo hiểm à..." Khoé miệng Tô Thi Thi co giật, đột nhiên thấy rất đau lòng thay công ty bảo hiểm.

"Tô Thi Thi, cô muốn cùng đến chỗ chết phải không?" Bên ngoài truyền đến tiếng thở hổn hển của Hỗ Quân Nhạc.

Đầu xe Lamborghini của anh ta đã bị đâm lõm cả mảng lớn, suýt chút nữa thì xe hỏng người chết!

"Xoạch" một tiếng, cửa sổ xe hạ xuống.

Tô Thi Thi vươn ra ngoài cửa sổ, khiêu khích nhìn anh ta: "Có bản lĩnh thì anh tiếp tục đuổi theo đi, tôi cũng không tin chiếc xe này không đâm nát nổi chiếc xe thể thao này của anh!"

"Cô..." Hỗ Quân Nhạc tức điên lên. Cho tới bây giờ anh ta chưa từng thấy người phụ nữ nào khủng khiếp như thế!

"Tôi cũng không tin!" Hỗ Quân Nhạc giận sôi máu, tức giận ngồi vào trong xe, khởi động xe lần nữa.

Tô Thi Thi đóng cửa xe sổ lại.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chú Lý liền khởi động xe. Chiếc xe vội vã hướng về phía một khúc quanh khác.

Chiếc Lamborghini luôn bám sát theo sau.

Cách đó không xa, chiếc Cayenne và Mercedes-Benz không nhanh không chậm theo sát.

Mercedes-Benz và Cayenne cùng đi trên đường, cửa sổ của chỗ ngồi phía sau từ từ hạ xuống, lộ ra hai khuôn mặt anh tuấn.

"Phương thức Bùi tiên sinh cưng chiều phụ nữ thật đặc biệt." Hỗ Sĩ Minh tựa vào cửa sổ, cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

"Phương thức Hỗ tiên sinh dung túng em trai cũng rất đặc biệt." Giọng nói Bùi Dịch nhàn nhạt, trả lời lại một cách mỉa mai.

Hai ánh mắt sắc bén giao nhau trong không trung, bắn ra một tia lửa mạnh mẽ, thậm chí không khí xung quanh cũng như ngừng lưu động. Trong không gian tràn ngập mùi thuốc súng.

Nhưng rất nhanh, hai bên đều thu hồi lại ánh mắt, khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Hỗ Sĩ Minh nhìn Bùi Dịch một cái thật sâu, ngồi trong xe, nâng cửa sổ xe lên, khóe miệng từ từ cong lên."Bùi Dịch, hi vọng anh có tư cách ngoạn chơi trò chơi này với tôi."

Ánh mắt Hỗ Sĩ Minh chợt lạnh như băng, nói với tài xế: "Trở về công ty."

Chỉ thấy chiếc Mercedes-Benz đang phóng như bay đột nhiên quay đầu xe, trở lại hướng mình mới đi.

Ở một hướng khác, tốc độ của chiếc Cayenne chậm lại, tài xế cẩn thận chờ Bùi Dịch ra chỉ thị.

Bùi Dịch nhìn chiếc xe ở phía xa xa kia, khẽ nhíu mày.

Cô gái vô pháp vô thiên này, xem anh trở về trừng phạt cô ra sao!

Anh liếc mắt nhìn phía trước một cái, chiếc Lincoln màu bạc đã sớm biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả tiếng động cơ gầm rú của Lamborghini đã đi xa rồi. E rằng đã lái đi rất xa.

"Về công ty." Anh nhàn nhạt nhả ra ba từ, dựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt thâm trầm.

"Cô gái ngốc, thật ra em không cần làm thế." Bùi Dịch đột nhiên có chút đau lòng cho Tô Thi Thi.

Sợ rằng cô gái kia đã đoán ra Hỗ gia đang đối phó với anh, cho nên muốn dụ người đứng phía sau Hỗ Quân Nhạc ra.

Bùi Dịch đặt tay trên đùi, từ từ nắm chặt quả đấm.

“Hỗ Sĩ Minh, anh đã quan tâm đến hôn sự của tôi như vậy, tôi không mời anh thì có phải không hợp lẽ quá rồi hay không?”

Bùi Dịch lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tần Phong: “Tôi chuẩn bị mời Hỗ Sĩ Minh tới tham dự lễ đính hôn.”

“Hỗ Sĩ Minh?” Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói nghi ngờ của Tần Phong, “Chính là kẻ trên danh nghĩa là phó tổng của công ty xây dựng Minh Đỉnh?”

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nhả ra hai từ: “Chính xác!”

Hỗ Sĩ Minh muốn chơi trò chơi, đương nhiên anh phải với anh ta chơi cho tốt rồi!

Bên đầu điện thoại kia Tần Phong chợt thoáng run rẩy: “Cậu thật là quá âm hiểm. Cậu nói anh ta sẽ tiếp chiêu thế nào?”

Nếu như trên thư mời rõ là mời Hỗ Sĩ Minh, một khi Hỗ Sĩ Minh đáp ứng lời mời, thì thân phận của anh ta sẽ không giấu được nữa.

“Nếu như đối thủ của cậu cho rằng cậu không dám lộ diện, cậu sẽ tiếp chiêu thế nào?” Bùi Dịch nhàn nhạt hỏi.

“Ha ha… Cậu thật là quá âm hiểm!”

Thân thể Tần Phong run rẩy, anh không cần nghĩ cũng biết nội dung trên thư mời kia khẳng định là không đơn giản, nói không chừng sẽ khiến Hỗ Sĩ Minh tức chết!

“Cậu thật đúng là không ngại chuyện lớn, giải quyết chuyện của Thi Thi trước rồi hãy nói. Cậu không cảm thấy mấy ngày nay cô ấy bình tĩnh khác thường sao?” Tần Phong nói.

Đầu điện thoại này trầm mặc một chút, qua một lúc lâu Bùi Dịch mới nói: “Tôi tin cô ấy.”

Anh nói xong liền cúp điện thoại, lưng tựa vào xe nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt cực kì kiên định.

Giữa anh và Tô Thi Thi, chung sống với nhau càng lâu, lại càng có sự ăn ý.

Vừa rồi cô gái nhỏ của anh biết rõ anh phía sau, mà hành động của cô đã nói cho anh biết, cô sẽ đứng về phía anh.Nhưng mà Bùi Dịch thật sự đoán không được, lần này Tô Thi Thi sẽ cho anh ngạc nhiên thế nào.

Trong tầm mắt xuất hiện một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen, lông mày Bùi Dịch nhíu lại, sự tàn nhẫn trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Ở Bắc Kinh ai cũng biết Hỗ gia có vị đại thiếu gia tên là Hỗ Sĩ Minh, nhưng không có mấy người tận mắt thấy được khuôn mặt thật của anh ta.

Từ trước đến nay, người này vô cùng thần bí, nghe nói ngay cả Hỗ lão gia cũng phải có chút kiêng dè đứa cháu đích tôn này.

“Hỗ Sĩ Minh, tôi rất mong đợi anh sẽ tới.” Khoé miệng Bùi Dịch vẽ ra một nụ cười lạnh lùng.

Dám có ý đồ với người phụ nữ của anh, sao anh có thể sẽ bỏ qua cho kẻ đó chứ!

Mà bên kia, chiếc xe Lincoln màu bạc cùng chiếc Lamborghini đang phóng như bay trên đường, mỗi khi chiếc Lamborghini muốn vượt lên, Lincoln sẽ mượn đường, trực tiếp đem dồn nó về.

Hỗ Quân Nhạc tức đến nỗi mũi cũng muốn vẹo.

Anh ta tự nhận là tài lái xe của mình không tệ, nhưng lái một chiếc xe thể thao cao cấp như vậy mà đua không lại một chiếc xe bình thường, thật muốn chọc anh ta tức chết.

Bên trong chiếc xe Lincoln, hai tay Tô Thi Thi nắm dây an toàn, trên mặt mang theo tươi cười, đang nói chuyện phiếm cùng chú Lý.

“Chú Lý à, khả năng lái xe của chú thật tốt.”

"Tô tiểu thư, cô ngồi cho vững, chuẩn bị quẹo cua." Chú Lý vừa nói xong, chợt bẻ tay lái, chiếc xe trôi đi một đường cong xinh đẹp, vèo một cái đã chạy sang con phố khác.

Ông thả tốc độ xe chậm lại một chút, cười nói: "Trước kia tôi từng là tay đua xe chuyên nghiệp."

"Tay đua chuyên nghiệp…" Tô Thi Thi chợt có chút đồng cảm với Hỗ Quân Nhạc, đây không phải là núi cao còn có núi cao hơn sao?

Cô quay đầu lại nhìn chiếc Lamborghini bị bọn họ bỏ hơi xa lại phía sau, quay đầu nói với chú Lý: "Lái chậm một chút, đừng để anh ta tìm không được."

"Vâng." Trong mắt Chú Lý lóe lên sự vui vẻ.

Ông thích kiểu tính cách xấu này của Tô Thi Thi, ai bắt nạt cô, thì khác nào tìm đến con đường chết!

Có một số việc Bùi tiên sinh không thể thực hiện, thì cô ấy có thể thực hiện giúp!

Xe chạy vòng quanh một hồi, trở về sân vận động chỗ công trình gian khách kia.

Tô Thi Thi chờ xe dừng lại, nhảy xuống xe rồi quay đầu nói với chú Lý: "Chờ tôi một chút, tôi sẽ ra ngay."

Đang nói chuyện, phía sau lưng truyền đến một tiếng gầm rú, chiếc Lamborghini đã đuổi kịp tới đây.

Tô Thi Thi nhấc chân lên liền chạy vào sân vận động, bộ dáng kia nhìn qua giống như muốn bỏ rơi Hỗ Quân Nhạc vậy.

Chú Lý ngồi trong xe nhìn bóng lưng Tô Thi Thi chạy đi, lại nhìn một chút Hỗ Quân Nhạc từ Lamborghini đi xuống rõ ràng bước chân có chút bất ổn, âm thầm lắc đầu một cái.

Cái đứa trẻ đáng thương này, e là phải gặp hoạ rồi.

"Tô Thi Thi, cô đứng lại đó cho tôi!" Hỗ Quân Nhạc ngẩng đầu nhìn theo Tô Thi Thi chạy, bất chấp đầu đang bị choáng, bước nhanh đuổi theo sau.

Lần đầu tiên anh ta lái xe lại thấy choáng váng đầu, tức đến mức phổi cũng muốn nổ tung. Bây giờ mới nhận ra, vị tài xế kia tuyệt đối không đơn giản!

Trong nháy mắt, anh ta cảm giác như mình bị ép đua xe trên đường, bị một người điên ép đua xe.

Cảm giác này…

Hỗ Quân Nhạc chợt lắc lắc đầu, bây giờ, anh ta không muốn nữa trải qua một lần nữa đâu.

Mà anh ta mới vừa vào trong sân vận động, thật vất vả mới tìm được Tô Thi Thi, vừa đúng nghe được cô nói chuyện với quán trưởng.

"Quán trưởng, có thể tôi không đi cắt băng khánh thành được…"

Tiếng nói chuyện ở bên trong đột nhiên dừng lại.

Hỗ Quân Nhạc nhướng mày, dính chặt tai lên cửa sổ, muốn nghe rõ.

Mà trong phòng lúc này, Tô Thi Thi nhìn bóng người xuất hiện trên cửa sổ, đôi mắt từ từ híp lại.

Đến rồi chứ gì? Rất tốt!

Cô nháy mắt với quán trưởng, rón rén đi về phía cửa.

224. Chương 224

Edit: HuongCyndi

"Kỳ lạ? Rốt cuộc đang nói cái gì vậy?"

Hỗ Quân Nhạc nhoài người về phía cửa sổ, dựng lỗ tai lên nghe nửa ngày, cũng không nghe thấy bên trong có giọng nói truyền đến. Thật muốn mở cửa sổ ra xem tình hình bên trong một chút.

Tô Thi Thi đi ra ngoài cửa, liền thấy Hỗ Quân Nhạc giống như bộ dạng con thằn lằn lớn đang nhoài người trên cửa sổ.

Cô lặng lẽ đi đến bên cạnh, anh ta đột nhiên nhón chân, rướn cổ lên, cô cực kỳ nhẹ nhàng hỏi bên tai anh ta: "Có phải rất muốn vào xem một chút hay không?"

"Đúng vậy."

Hỗ Quân Nhạc một lòng một dạ muốn nghe bên trong nói chuyện, cũng không chú ý tới người bên cạnh là ai, không chút nghĩ ngợi đã gật đầu nói.

Tô Thi Thi nhẹ giọng nói: "Không mở cửa sổ ra được sao?"

Cô vừa nói vừa đưa tay nắm lấy mép cửa sổ, dùng sức đẩy sang bên cạnh. Chỉ nghe "ùn" một tiếng, tầm mắt liền trống trải khiến anh ta phải đứng lên.

"Kỳ lạ? Người đâu?"

Hỗ Quân Nhạc chỉ thấy bên trong có một người đàn ông trung niên, không thấy bóng báng Tô Thi Thi đâu, chân mày lập tức nhíu lại.

"Bởi vì —— "

Tô Thi Thi kéo dài âm, chợt khom lưng bắt lấy hai chân Hỗ Quân Nhạc, dùng sức kéo cả người anh ta lên, giống như đẩy một món hàng hóa vào trong cửa sổ.

"Bởi vì —— tôi ra ngoài rồi!"

"A!" Hỗ Quân Nhạc thét chói tai lúc rơi xuống đất còn phát ra một tiếng "bịch" vang thật lớn.

Anh ta giống như một con ếch đang co quắp trên mặt đất, ngã thiếu chút nữa thì ngất đi.

"Chuyện gì đây?"

Hỗ Quân Nhạc phản ứng kịp thời, phất một cái từ trên đất ngồi dậy, vừa ngẩng đầu liền thấy Tô Thi Thi đang đứng ngoài cửa sổ, mắt nhất thời liền xanh biếc.

"Cô… Cô…" Anh ta quay đầu lại lờ mờ thấy vẻ mặt bức người của người đàn ông trung niên phía sau, xấu hổ hận không được đào cái lỗ nào để chui vào!

Anh ta lại bị một cô gái ném vào, còn ngã một cách khó coi như vậy, chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật chẳng muốn sống nữa!

Mặt mũi tam thiếu của Hỗ gia bị mất ngày một nhiều, hơn nữa còn dưới bàn tay của cùng một người phụ nữ!

"Tô Thi Thi rốt cuộc cô muốn làm cái gì!" Hỗ Quân Nhạc tức điên lên!

Tô Thi Thi ghé vào cửa sổ vẻ mặt vô tội nhìn anh ta: "Hỗ tam thiếu, anh muốn làm gì vậy? Tôi cũng không xin anh theo tôi tới đây."

"Cô…" Hỗ Quân Nhạc cứng họng.

Anh ta mong chờ theo sát tới tận đây rốt cuộc là tại sao? Hoàn toàn là tự chuốc lấy hoạ!

Tô Thi Thi tốt bụng hỏi: "Vừa rồi ngã có đau không? Nếu không tôi đưa anh đến bệnh viện? Chiếc xe thể thao đó của anh nát thành thế này rồi, còn có mặt mũi lái nó ra ngoài sao?"Cô vừa nói vừa đi vòng quanh phòng, rồi đi về phía Hỗ Quân Nhạc.

Hỗ Quân Nhạc phất một cái từ dưới đất đứng lên, không tự chủ mà lui về sau, cảnh giác nhìn Tô Thi Thi: "Cô làm cái gì đấy? Tôi cho cô biết, cô đừng có mà làm loạn, tôi…"

Anh ta còn chưa nói hết, Tô Thi Thi đã bắt lấy tay áo của anh, vừa lôi anh ta đi ra ngoài, vừa quay đầu hướng về phía quán trưởng nói: "Quán trưởng, cứ quyết định như vậy đi. Thật rất xin lỗi."

"Tô tiểu thư khách sáo rồi, hi vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác nữa."

Quán trưởng tiễn hai người ra cửa, Tô Thi Thi nói ông ta "Xin dừng bước", rồi lôi Hỗ Quân Nhạc đi.

"Cô buông tôi ra, tôi có thể tự đi!" Hỗ Quân Nhạc buồn bực nói.

Tô Thi Thi quay đầu, nụ cười trên mặt đã thu lại, lạnh lùng nhìn anh ta: "Không muốn còn ngã khó coi hơn, thì tốt nhất là hãy ngoan ngoãn."

"Cô..." Hỗ Quân Nhạc trợn to mắt.

Cô gái này có tốc độ đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi?

Không biết sao, anh ta đột nhiên có chút sợ.

"Cô đừng cho là tôi thật sự đánh không lại cô. Tôi là người đàn ông tốt, không đánh nhau với phụ nữ." Hỗ Quân Nhạc mạnh miệng nói.

Tô Thi Thi không có để ý đến anh ta, kéo anh ta một mạch vào trong chiếc xe Lincoln.

"Tự tôi có xe, không cần ngồi xe của cô." Hỗ Quân Nhạc tức giận nói.

Tô Thi Thi liếc anh ta một cái: "Không phải là muốn quấn lấy tôi sao? Hiện tại cho anh cơ hội, sao đây? Không muốn đi theo nữa à?"

"Cô..." Hỗ Quân Nhạc yên lặng ngậm miệng lại.

Nếu không phải đã đáp ứng anh trai tới thăm dò tin tức rồi, còn lâu anh ta mới tới đây nhìn sắc mặt người phụ nữ này!

Anh ta chợt quay đầu lại nhìn Tô Thi Thi, sắc mặt ngưng trọng: "Nếu cô đã biết mục đích của tôi, tại sao không đuổi tôi đi?"

Tô Thi Thi tựa lưng vào ghế ngồi thờ ơ nói: "Ngoạn chơi rất vui mà"

"Ngoạn chơi rất vui..." Hỗ Quân Nhạc chợt run run một cái.

Giờ khắc này, sao anh ta cảm giác giống như là thấy vị anh trai kia của anh ta vậy.

Tuyệt đối đều là hồ ly cả, từng bước từng bước đều không run sợ!

Sau tất cả mọi chuyện, đối với Hỗ Quân Nhạc đơn giản mà nói thì đều là cơn ác mộng cả.

Tô Thi Thi trở về công ty xây dựng Tiệp Khắc, mang Hỗ Quân Nhạc cùng theo, bất kể cô đi đâu cũng phải mang anh ta đi cùng, thậm chí ngay cả đi nhà vệ sinh, đều cũng mang anh ta theo.

Bây giờ, Hỗ Quân Nhạc cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, liều chết xông ra ngoài.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng anh ta, sự giảo hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Tên trẻ con này muốn đấu với cô sao? Người phụ nữ như cô có bản lĩnh như vậy là do Bùi Dịch đích thân truyền lại!Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch, chợt ôm lấy cánh tay, cảm thấy có chút lạnh.

Cô cho rằng hôm nay Bùi Dịch sẽ đuổi theo tới đây, hoặc sẽ cùng tên Hỗ điên khùng kia đua một trận so tài, nhưng không ngờ hai người đó cuối cùng lại chẳng thấy đâu!

"Thật nhàm chán!" Tô Thi Thi chép miệng.

Đợi đến giờ tan làm, quả nhiên thấy Hỗ Quân Nhạc không tiếp tục tới đây nữa.

Miệng cô nhẹ câu lên, để chú Lý bắt đầu lái xe đi một chuyến tới gian khách sân vận động lần nữa.

Lần này, cô cùng quán trưởng nói chuyện một lúc lâu mới rời đi.

Tô Thi Thi lúc rời đi mặt vô cảm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhà chính của Hỗ gia, trợ lý đang báo cáo tình hình của Tô Thi Thi cho Hỗ Sĩ Minh.

Hỗ Sĩ Minh như có điều suy nghĩ mà nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Cô ấy lại quay lại tìm quán trưởng?"

"Không sai. Nhưng mà sợ bứt dây động rừng, nên tôi không đi hỏi qua nội dung nói chuyện giữa cô ấy và quán trưởng." Trợ lý nơm nớp lo sợ nói, thoạt nhìn đã thấy rất sợ Hỗ Sĩ Minh.

Hỗ Sĩ Minh gật đầu một cái: "Tiếp tục theo dõi, chuyện này hẳn không đơn giản như vậy."

Trợ lí gật đầu, rất nhanh liền lui xuống.

Hỗ Sĩ Minh xoay người trở lại trước bàn làm việc, ngồi xuống chiếc ghế, ánh mắt hơi trầm xuống.

Trong khoảng thời gian này anh ta đã điều tra Tô Thi Thi, nghe nói Đoàn gia chuẩn bị buổi lễ đính hôn mà lại hoàn toàn gạt cô ra.

Với tính tình của người phụ nữ kia, cô ta phải sớm xù lông rồi, nhưng cô ta lại bình tĩnh như vậy.

"Thật thú vị, tôi cũng muốn xem xem rốt cuộc cô muốn làm cái gì." Trong mắt Hỗ Sĩ Minh lóe lên sự hung ác

Anh ta thích những đối thủ mở bài không theo lẽ thường như vậy đó!

"Anh, em mới vừa mới nghe được Tô Thi Thi nói với quán trưởng rằng cô ta không định tham gia cắt băng khánh thành. Sẽ không có chuyện gì khác, ngày mai em không muốn đi!" Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hỗ Quân Nhạc đang thở phì phò.

"Không tham gia cắt băng khánh thành?" Ánh mắt Hỗ Sĩ Minh trầm xuống.

Tô Thi Thi không định tham gia cắt băng khánh thành, vậy tại sao còn quay lại tìm quán trưởng nữa?

Xem ra chuyện này càng ngày càng thú vị rồi.

Hỗ Sĩ Minh ngẩng đầu lành lạnh liếc Hỗ Quân Nhạc một cái: "Ngày mai tiếp tục đi."

"Anh..." Hỗ Quân Nhạc nhất thời ngu ngơ.

Anh ta thật không muốn đi mà!

Cách Trung Thu càng ngày càng gần, mà mấy ngày nay, Tô Thi Thi vừa về tới trang viên Đoàn gia, liền bị Nhâm Tiểu Vi gọi đi học lễ nghi.

Nhâm Tiểu Vi mời giáo viên về dạy cô, nhưng về chuyện đính hôn, vẫn không đề cập tới.

Tâm Tô Thi Thi ngược lại càng ngày càng tĩnh, chẳng qua có điều khiến cô không thoải mái chính là Đoàn Ngọc Tường đến nhà chính ngày càng thường xuyên.

Mấy ngày nay Bùi Dịch cũng cực kì bận rộn, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Trước lễ Trung Thu một ngày, Tô Thi Thi ngồi ngây ngốc trong phòng làm việc nửa ngày, mới cầm điện thoại di động lên gọi cho Hỗ Quân Nhạc.

Hai ngày rồi tên trẻ con này đã không tới tìm cô, cô cũng có chút "nhớ" anh ta.

"Hỗ tam thiếu, anh có muốn biết mấy hôm nay Bùi Dịch làm gì không? Muốn biết thì trưa mai hãy tới tìm tôi."

Tô Thi Thi nói xong không đợi Hỗ Quân Nhạc đáp lại, liền cúp điện thoại.

Đối với loại trẻ con này, không thể để cho anh ta có cơ hội phản đối. Bộ dáng như vậy nói xong cúp máy, ngược lại sẽ khiến lòng hiếu kỳ của anh ta nổ tung.

Cô không sợ anh ta không đến!

Tô Thi Thi không biết rằng mỗi một lời nói cử chỉ ở đây, toàn bộ đều rơi vào một đôi mắt thâm thúy.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm một màn trong video giám sát, khẽ nhíu mày.

Lúc lâu sau, thân thể cao lớn từ chỗ ngồi đứng lên, đi ra cửa, bốn phía như có một cỗ hàn khí bùng lên, nhiệt độ nhất thời thấp xuống vài độ.

Dám hẹn người đàn ông khác sau lưng anh! Xem ra mấy ngày không trông nom người phụ nữ này, lá gan thật lớn rồi!

225. Chương 225

Edit: HuongCyndi

Trong phòng làm việc yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một chuỗi tiếng bước chân nện xuống mặt đất của người đàn ông đi giày da rất đặc biệt.

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Ngọc ở ên cạnh, hỏi: "Sao tôi thấy giống tiếng bước chân của Tần Phong thế?"

"Cạch."

Bút vẽ trong tay Ôn Ngọc theo tiếng bước chân rơi xuống, trong mắt xẹt qua một tia hốt hoảng, mắt hồng hồng, bộ dạng bị dọa muốn khóc.

Lông mày Tô Thi Thi nhíu lại, buồn cười nhìn cô ấy: "Anh ta lại khi bắt nạt cô sao?"

Ôn Ngọc nghẹn lời, có chút tức giận nói: "Đừng nhắc đến anh ta trước mặt tôi."

Tô Thi Thi kéo dài thanh âm "à" một tiếng, nhìn về phía cánh cửa phòng làm việc, âm thầm đếm trong lòng.

"Một, hai, ba…"

Tay vặn của cánh cửa phòng làm việc chuyển động, cửa từ từ mở ra, thứ đầu tiên đập mắt chính là một đôi giày da đen nhánh và sáng bóng.

Phía trên đôi giày da là chiếc quần Âu dài màu đen bao lấy đôi chân thon dài của người đàn ông. Trên nữa, vai rộng hông hẹp, chuẩn vóc dáng của một người mẫu.

Trái tim Tô Thi Thi đột nhiên đập mạnh một cái.

Bảo sao mà nhìn quen mắt như vậy!

Cô chợt ngẩng đầu lên, bỗng thấy khuôn mặt quen thuộc kia, giật mình đến mức từ chỗ ngồi lập tức đứng lên, chỉ vào Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện hỏi: "Sao lại là anh?"

Mặt Bùi Dịch trầm xuống: "Thế em hy vọng là người nào?"

"Không có…"

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, nặn ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng bên kia lại truyền đến giọng nói đáng thương của Ôn Ngọc.

"Thi Thi, cô làm tôi sợ đấy, căn bản là không phải Tần Phong, hại tôi lo lắng một trận…"

Tô Thi Thi…

Ôn đại tỷ của tôi ơi, không cần kéo tôi xuống hố cùng cô đâu!

Cô không dám nhìn lên mặt Bùi Dịch. Người đàn ông này hẹp hòi như vậy, cô sẽ bị chỉnh rất thảm đi?

"Tần Phong?" Bùi Dịch nheo lại mắt, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, khóe miệng nhẹ cong lên, tạo nên một nụ cười mê người.

Nhưng nụ cười này trong mắt Tô Thi Thi, xem ra bản thân phải thận trọng rồi.

"Tô tiểu thư, có vẻ như tôi cần gia tăng cho em ấn tượng về tôi!" Bùi Dịch đi tới, kéo tay Tô Thi Thi, ghé vào bên tai cô nói từng câu từng chữ: "Tránh để em nhận lầm người nữa!"

Tô Thi Thi rất oan ức: "Tai tôi cũng không phải là tai chó, sao mà nghe rõ được? Nghe lầm là điều khó tránh khỏi mà!"

"Tai em không nghe rõ, sao mà có thể nghe được ra đây là tiếng bước chân của Tần Phong chứ?" Bùi Dịch liếc cô một cái, sau đó anh liền đi ra ngoài.

Tô Thi Thi nóng nảy: "Tôi còn đang đi làm đấy, anh muốn mang tôi đi đâu?"

"Không muốn đi?" Bùi Dịch liếc Tô Thi Thi một cái."Đi!" Tô Thi Thi vội vàng nói. Hình thức lễ phép gì căn bản chỉ là mây trôi thôi!

"Bùi tiên sinh, chúng ta thương lượng một chút, bên ngoài nhiều người như vậy, chúng ta đổi tư thế đi?" Tô Thi Thi nhỏ giọng đề nghị.

Hiện tại cô đang bị Bùi Dịch kéo đến mức sắp tắt thở rồi, thật sự là khó coi!

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, nhếch mày nói: "Đúng."

Dứt lời, anh khom lưng xuống ôm nhanh lấy Tô Thi Thi, sải bước ra ngoài, đúng chuẩn ôm kiểu công chúa.

Tô Thi Thi muốn khóc, cô thật sự muốn nuốt câu nói vừa rồi vào.

Như vậy còn đỡ hơn bị ôm sắp tắt thở!

Đồng nghiệp bên cạnh nhìn thấy một màn này, mắt ai cũng sáng như sao, cực kỳ hâm mộ.

"Hừ, chạy đến đây ân ân ái ái, có còn đạo đức xã hội hay không?"

Tương Tinh Oánh đập bốp một cái lên văn kiện mà trợ lý mới để trên bàn, tức giận trợn mắt nhìn hướng Tô Thi Thi rời khỏi, xoay người đi về phía phòng làm việc của mình.

"Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh." Đổng Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn cô ta một cái, rồi quay sang nhìn đồng nghiệp, cười trộm.

Bởi vì lần này Tô Thi Thi phụ trách gian khách công trình hoàn thành viên mãn, nên nhận được công văn đặc biệt khích lệ của tổng giám đốc, khiến Tương Tinh Oánh ghen tỵ muốn chết.

Mà lúc này, Tô Thi Thi đã bị Bùi Dịch mang theo rời khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc.

Chiếc xe bị đâm lần trước phải đi sửa chữa rồi, nên lúc này đổi sang một chiếc Bentley.

"Người có tiền có phải rất thích chơi xe không? Hai ba bữa lại đổi một chiếc?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch hỏi.

Sao cô thù người giàu thế!

"Bảo bối, của tôi cũng là của em." Bùi Dịch dịu dàng nhìn Tô Thi Thi, khẽ cười nói.

Tô Thi Thi chợt ôm lấy cánh tay, cảnh giác nhìn anh: "Anh đừng đột nhiên như vậy, thật là kì dị."

Sắc mặt Bùi Dịch chợt trầm xuống.

Người phụ nữ này thật sự là —— không biết! Cách! Tạo gió! Tình yêu!

"Anh muốn mang tôi đi đâu?" Tô Thi Thi thấy sắc mặt anh không tốt, vội vàng nói sang chuyện khác.

Khoé miệng Bùi Dịch giương lên, quay đầu nhìn ra ngoài đường, nhàn nhạt nói: "Đi rồi biết."

"Không phải anh muốn dẫn tôi đi gặp tên điên kia chứ?" Tô Thi Thi ngồi nghiêm chỉnh, im lặng nhìn Bùi Dịch.

Sắc mặt Bùi Dịch cứng đờ.

Có lúc anh thật sự không thích cô gái thông minh như vậy!

Thật sự bị Tô Thi Thi đoán trúng rồi.

Mười phút sau, chiếc Bentley dừng bên ngoài công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Hai tay Tô Thi Thi bấu vào cửa xe, sống chết cũng không chịu xuống: "Tôi không muốn đi gặp tên điên kia đâu, anh muốn gặp anh ta thì tự đi đi!"Con ngươi của Bùi Dịch sẫm lại, một tay cầm lấy tay của cô, dùng sức gỡ tay cô ra, kéo vào trong ngực mình.

Anh nâng cằm cô lên, trầm giọng nói: "Từ lúc lên xe đến giờ, tổng cộng em đã nói tới anh ta bảy lần rồi. Tô Thi Thi, tôi là không biết có nên nghĩ rằng, em rất để ý anh ta hay không?"

"Anh… Anh đây là kiểu logic gì vậy? Con mắt nào của anh thấy tôi rất để ý anh ta? Tôi là sợ tôi mà thấy anh ta lại không nhịn được liền đánh!" Tô Thi Thi nói đến cuối cùng, biến thành cắn răng nghiến lợi.

Đừng tưởng rằng cô không biết, là tên điên kia phái Hỗ Quân Nhạc tới quấn lấy cô, khiến cô phiền muốn chết, cô sớm đã muốn đánh anh ta rồi.

Nghe cô nói như thế, sắc mặt vị Bùi tiên sinh hẹp hòi mới thoáng hòa hoãn một chút.

Anh khom lưng ôm Tô Thi Thi, không khách khí chút nào mà ném cô trở lại chỗ ngồi sau xe, mình cũng vào ngồi theo sau.

Lần này đến lượt Tô Thi Thi bối rối: "Không phải muốn đi công ty xây dựng Minh Đỉnh sao?"

Bùi Dịch chăm chú nhìn cô: "Làm một vị hôn phu tiêu chuẩn, tôi cảm thấy cũng cần phải tôn trọng ý kiến của hôn thê."

"Ai đồng ý gả cho anh chứ?" Tô Thi Thi nghiêm mặt.

Chuyện cầu hôn lần trước ở đài truyền hình không tính, bây giờ cô còn chưa đồng ý gả cho anh đó.

Cô nghĩ tới Đoàn gia đang chuẩn bị tiệc đính hôn, trong lòng lại có chút buồn phiền.

Cô cảm giác được có chuyện gì không đúng, Bùi Dịch khẳng định sớm đã phát hiện ra. Nhưng từ đầu đến cuối người đàn ông này một chút biểu hiện cũng không có!

"Hừ, chờ xem! Xem ngày mai ai mới là người cười cuối cùng!"

"Đang suy nghĩ người nào?" Bùi Dịch nâng cằm Tô Thi Thi lên, nhìn chăm chú vào mắt cô hỏi.

Anh rất không thích dáng vẻ ngây ra của Tô Thi Thi, nhất là ngây ra ngay trước mặt anh.

Ánh mắt rời rạc đó, luôn khiến trái tim anh không khỏi hoảng hốt.

"Đang suy nghĩ đến tên bại hoại nhà anh!" Tô Thi Thi cắn răng nghiến lợi nói, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

Trái tim của Bùi Dịch bỗng đập mạnh một cái, mắt mở to, trong mắt chứa đựng sự cưng chiều.

Tô Thi Thi bị anh nhìn, thoắt cái liền đỏ.

Lúc Bùi Dịch cười nhạt, mắt tựa như có ánh sao, đặc biệt sáng. Cô đắm chìm trong đôi mắt của anh như trong dòng nước xoáy, không có cách nào thoát ra được.

Nam sắc mê người…

Không đúng!

Tô Thi Thi chợt vỗ vỗ mặt của mình, tức giận nhìn chằm chằm Bùi Dịch: "Anh đừng dùng mỹ nam kế với tôi. Vừa rồi là anh cố ý đùa bỡn tôi hả? Anh căn bản không có ý định đến công ty xây dựng Minh Đỉnh!"

Nếu thực sự Bùi Dịch định tới công ty xây dựng Minh Đỉnh, căn bản cũng sẽ không lại ở đây nói nhảm với cô nhiều vậy.

Tổng giám đốc bá đạo luôn làm việc dứt khoát, sớm đã trực tiếp mang cô tiến vào rồi!

Bùi Dịch thẹn đỏ mặt, nghiêng đầu, không lên tiếng.

"Hừ! Mỗi lần đều chỉ biết chiếm tiện nghi của tôi." Tô Thi Thi nói thầm nói.

Bùi Dịch mím môi, lúng túng trên mặt chợt lóe rồi biến mất, lành lạnh hỏi: "Vừa rồi em hẹn ai vậy?"

"Tôi… Không nói cho anh biết, anh suy diễn lung tung!"

"Không đúng, sao anh lại biết chứ?" Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch. Cô thật hoài nghi Bùi Dịch có gắn máy nghe trộm trên người cô.

Nhưng cô nào biết, Bùi Dịch lắp không phải là máy nghe trộm, mà là cả toà nhà công ty xây dựng Tiệp Khắc đều lắp thiết bị theo dõi đầy đủ, chẳng qua tình hình thông thường sẽ không sử dụng đến camera giám sát mà thôi.

"Chúng ta cùng thảo luận một chút chứ?" Bùi Dịch trầm mặt, từ từ lại gần Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vừa nhìn tư thế của anh, lập tức liền nhận sai: "Tôi sai rồi!"

"Nhận sai cũng vô dụng thôi!" Bùi Dịch ôm hông của cô, đáy mắt phát ra ánh sáng, càng ngày càng sáng.

Nhưng anh đang muốn ôm cô vào ngực, thì điện thoại di động đột nhiên "tinh tinh" vang lên hai tiếng, sắc mặt trầm xuống, buông lỏng Tô Thi Thi ra, giơ tay ra lấy chiếc máy tính xách tay ở một bên.

Sắc mặt Tô Thi Thi cũng lập tức ngưng trọng, ngồi bên cạnh anh lẳng lặng nhìn.

Cô cũng biết Bùi Dịch tới đây là có mục đích!

Tâm trạng hưng phấn, từ hồi chuyển về nhà mới, chính thức 40 ngày, fl đã lên 500, là của chính mình ko phải vì ai, ko sợ ngta nói này nọ, hạn chế war…. Chân thành cảm ơn tất cả mọi người vẫn luôn ủng hộ mình.

Qua tháng mình sẽ tập trung hướng dẫn cái #độngpanda nhà mình. Hứa hẹn sẽ có nhiều bộ truyện mới hấp dẫn hơn, nhiều thể loại mới nữa. Có thời gian sẽ viết truyện nữa. Mặc dù viết ko hay nhưng hy vọng mọi người vẫn ủng hộ mình nha.

226. Chương 226

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Trong phòng hội nghị của tổng giám đốc xây dựng Minh Đỉnh, chính đang đang tiến hành bàn bạc một vụ làm ăn, trên dưới mười lăm người, đang khẩn trương đàm phán.

Hỗ Sĩ Minh ngồi ở trên vị trí phó tổng, trợ lí ngồi bên cạnh anh ta, đối diện là các đại diện của các công ty sắp sửa hợp tác.

Mà vị trí của tổng giám đốc vẫn trống không.

Tổng giám đốc "Hỗ Sĩ Minh" vẫn như cũ không biết tung tích.

"Nếu Lý tổng không ý kiến gì nữa, vậy chúng ta liền tiến hành ký hợp đồng thôi." Trợ lí Hỗ Sĩ Minh cười tít mắt nhìn mấy vị đại diện bên phía đối tác ngồi đối diện.

"Được." Người đàn ông trung niên được gọi là Lý tổng, tay kia cầm hợp đồng, hiển nhiên đã bị thuyết phục.

Thời điểm mà ông ta vốn dĩ có thể kí vào hợp đồng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa.

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt trầm xuống, âm thầm đưa mắt nhìn trợ lí của mình.

Trợ lý lập tức đứng lên, hướng tới cửa đi đến.

"Tần tổng?" Trợ lý nhìn đến người gõ cửa khi đó, thực tại hoảng sợ.

Anh ta còn đang muốn hỏi đám trợ lý lại có người nào không hiểu chuyện như vậy, vào lúc này lại chạy tới gõ cửa, đâu nào sẽ nghĩ tới là Tần Phong đến đây!

Xem ra vị Tần tổng này là ỷ vào thân phận không tầm thường của chính mình mà xông tới, đám thư kí kia ngay từ đầu đã không thể ngăn được anh!

"Tôi vội tới tặng đồ cho Hỗ tổng. Không quấy rầy các người chứ?"

Tần Phong ngoài miệng khách khí nói, nhưng là bước đi lại không chút khách khí, lập tức hướng trong phòng hội nghị đi tới.

"Ôi, mọi người đang họp a? Thật đúng là ngịa quá, chậm trễ các vị một phút đồng hồ." Tần Phong nói xong, cười tít mắt đi đến trước mặt Hỗ Sĩ Minh, đem thiệp màu hồng cầm trên tay đưa cho anh ta.

"Vốn dĩ là Bùi Dịch muốn tự mình đưa cho Hỗ tổng, vừa lúc tôi có việc tới nơi này, liền thuận tay đến đưa cho anh luôn rồi."

Hỗ Sĩ Minh nhíu mày rất nhanh một phen, trong mắt nghi hoặc cùng tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy đã đến rồi!

"Hỗ phó tổng không xem sao?" Tần Phong nhìn thấy Hỗ Sĩ Minh nhận thiệp mời, không có mở ra, giống như không có ý định hỏi han.

Chẳng qua người ở bên ngoài nhìn không đúng góc độ, ánh mắt anh cùng Hỗ Sĩ Minh, hai ánh mắt đụng chạm cùng một nơi, xuất hiện khí lạnh run người.

Hỗ Sĩ Minh khóe miệng nhếch lên.

Được được! Anh ta thật muốn xem bọn họ muốn làm cái trò gì!

Anh ta mở thiệp mời ra, nhìn thoáng qua, mặt chải quét liền trầm tiếp xuống.

"Cho tôi cùng nhìn xem…" Tần Phong duỗi cổ, vẻ mặt tò mò nhìn.Anh ta rất muốn biết thiệp mời của Bùi Dịch tới cùng viết cái gì, vừa rồi sắc mặt Hỗ Sĩ Minh đều đã thay đổi.

"Cảm ơn Tần tổng đến đây một chuyến, ngày khác gặp lại nói lời cảm ơn."

Hỗ Sĩ Minh khép thiệp mời lại, quay đầu đối với trợ lý nói: "Đưa Tần tổng ra ngoài."

"Cảm ơn thì không cần đâu." Tần Phong thu lại vẻ mặt hóng hớt vừa rồi, trong nháy mắt lại khôi phục khí chất cao quý của Tần tổng.

Lúc anh vừa muốn xoay người đi, đột nhiên lại quay đầu nhìn Hỗ Sĩ Minh nói: "Đúng rồi, thiệp mời này là gửi cho tổng giám đốcHỗ Sĩ Minh của các sĩ, không phải gửi cho phó tổng anh nha."

Hỗ Sĩ Minh tay nắm thiệp mời, xiết chặt, trong con ngươi tức giận chớp lóe rồi biến mất.

Được lắm! Các người có dũng khí!

"Tôi đây nên đi rồi." Tần Phong nói xong, liền xoay người đi ra ngoài đi.

Bên ngoài cao ốc Xây dựng Minh Đỉnh, ngồi ở bên trong xe Bentley Tô Thi Thi nhìn chằm chằm màn hìnhtheo dõi trong máy tính, nhìn đến đây nhịn không được lắc lắc cánh tay Bùi Dịch.

"Nói mau, anh viết gì trong thiệp mời? Tôi nhìn thấy sắc mặt Hỗ điên khùng kia đều đã thay đổi! Bất quá, các người mời Hỗ Sĩ Minh, tại sao đem thiệp mời giao cho anh ta? Chẳng lẽ là…" Tô Thi Thi không hỏi tiếp nữa.

Trong lòng cô ngày càng chắc chắn rồi.

"Muốn biết?" Bùi Dịch nhíu mày nhìn cô, nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Cầu tôi."

Vâng anh rất thích câu này, muốn gì cũng 'cầu tôi'

Tô Thi Thi hừ một tiếng.

Cô chả quan tâm!

Cô xem theo dõi hình ảnh, nói: "Các anh lần này hack hệ thống theo dõi trong công ty của người ta, hẳn là chuyện này không đơn giản đúng không? Tốn công tốn sức như vậy, hẳn không chỉ là vì rình coi anh ta nhận thiệp mời sao?"

Tô Thi Thi vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng còi cảnh sát.

Thân thể cô cứng đờ, quay đầu nhìn ra ngoài, phát hiện nơi xa một đống xe cảnh sát lao như tên bắn chạy đến.

Nhìn sơ qua là đã thấy, ít nhất có năm chiếc!

Tô Thi Thi nhìn xe cảnh sác dừng lại bên ngoài cao ốc Xây dựng Minh Đỉnh, yên lặng hướng cửa xe bên cạnh nhích lại gần, quay đầu nhìn Bùi Dịch, khóe miệng rút gân co giật.

"Đắc tội người nào cũng không thể đắc tội anh, quá độc ác!"

Cô tuy nhiên không biết những cảnh sát này tới làm gì, nhưng mà chuyện này nhất định cùng Bùi Dịch có liên quan!

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, vươn tay kéo cô trở lại bên cạnh mình, lại tiếp tục nhìn chằm chằm màn hình theo dõi.

Lúc này anh giống như là con hổ mới vừa ăn no, thoả mãn nằm ở trên mặt đất, đánh giá con mồi tiếp theo của chính mình.

Trong phòng hội nghị, Hỗ Sĩ Minh rất nhanh liền nhận được tin tức.

Đúng là tốc làm việc của đám cảnh sát này còn nhanh hơn anh ta nghĩ.Không dưới mười vị cảnh sát, vừa đến trong phòng hội nghị, liền hướng về phía đối diện Hỗ Sĩ Minh chỗ Lý tổng kia mà đi đến.

"Lý tiên sinh, ông bị tình nghi tham ô công quỹ, hiện tại chính thức bị bắt."

Một đôi còng tay lạnh lẽo khóa trên cổ tay của vị Lý tổng kia

Lý tổng mặt xám như tro tàn, cả người nháy mắt như cà nhiễm sương một dạng, cúi thấp đầu.

"Chuyện này là như thế nào?" Trợ lí Hỗ Sĩ Minh trừng lớn mắt, không thể tin chuyện vừa xảy ra trước mắt.

Bọn họ lập tức liền muốn ký hợp đồng, nhưng mà hiện tại Lý tổng lại bị bắt, chuyện này không phải là sẽ rắc rối không nhỏ rồi sao?

Hỗ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi nhìn này toàn bộ, không biết suy nghĩ cái gì.

Chỉ có trên thiệp mời trên tay anh ta bị nắm vặn vẹo, chứng tỏ anh ta lúc này trong lòng vô cùng tức giận.

"Bùi Dịch, Tần Phong, được lắm!"

Hỗ Sĩ Minh âm thầm hít vào một hơi, liếc mắt ra hiệu cho trợ lí.

Trợ lý lập tức bắt đầu sơ tán đám người, hướng đến chỗ cảnh sát để biết tình hình.

Trong phòng hội nghị rất nhanh liền an tĩnh lại, chờ bọn họ sau khi đi, Hỗ Sĩ Minh phẫn nộ đem tấm thiệp mời kia ném ở trên bàn hội nghị.

Bởi vì lực ném mạnh, thiệp mời mở ra một góc, lộ ra bên trong một chút nội dung.

Loáng thoáng có thể thấy được, bên dưới chỗ tên "Hỗ Sĩ Minh" của anh ta,có vẽ một con rùa.

Mà con rùa kia chỉ còn lại có bốn bàn chân đưa ra khỏi mai, đầu không ló ra khỏi mai, nhìn không thấy tung tích.

"Rùa đen rút đầu…"

Tô Thi Thi nhìn đến đây, khóe miệng nhịn không được rút rút.

Bùi Dịch thật sự là quá độc ác!

Cô không thấy được viết tên Hỗ Sĩ Minh cạnh đó, chỉ nhìn đến hình vẽ con rùa không đầu kia.

Chỉ việc này cũng đã đủ làm cho người ta phải miên man bất định rồi.

Nhưng mà chuyện này còn không có kết thúc.

Chỉ thấy trên hình ảnh theo dõi, trợ lí Hỗ Sĩ Minh rất nhanh lại chạy về tới trong phòng hội nghị, sắc mặt lo lắng, đối với Hỗ Sĩ Minh nói:

"Hỗ tổng, không tốt rồi! Hợp đồng của chúng ta lần này, bị Xây dựng Tiệp Khắc chiếm mất rồi!"

"Cái gì?" Hỗ Sĩ Minh từ trên chỗ ngồi đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm trợ lý, " Lặp lại lần nữa?"

Trợ lý xoa mồ hôi lạnh, gấp đến độ thân thể đều đã phát run: "Vừa mới nhận được tin tức, công ty kỹ thuật Vương Đẳng bên kia của Vương tổng đã cùng Xây dựng Tiệp Khắc ký hợp đồng. Bọn họ để cho tôi nói với anh tiếng xin lỗi, nói bọn họ cũng không nghĩ tới Lý tổng làm trái pháp luật, vì lợi ích công ty, bọn họ chỉ có thể lựa chọn cùng Xây dựng Tiệp Khắc ký hợp đồng, hạ thấp nguy hiểm."

"Bốp!" Hỗ Sĩ Minh một cước đá ngả lăn ghế dựa, sắc mặt tràn đầy giận dữ, toàn thân toả ra một luồng khí lạnh người.

Nhưng là làm cho người ta kinh ngạc, chính là chỉ qua nửa giây, anh ta liền khôi phục, mặt không chút thay đổi.

Khôi phục lại trạng thái, thẳng tắp nhìn chằm chằm cameras theo dõi, khóe miệng chậm rãi cong lên

Trong ánh mắt kia giống như một con sói giữa đêm khuya, lộ ra tàn nhẫn dứt khoát.

"A…" Bên trong xe Bentley Tô Thi Thi thấy như vậy một màn, mạnh run run một phen.

Người đàn ông này thật là khủng khiếp! Bây giờ, anh ta vậy mà cũng sớm liền biết bọn họ hiện tại theo dõi anh ta!

Như vậy vừa rồi toàn bộ là anh ta đang diễn trò, vẫn lại là…

"Cô bé, em hiện tại là hoài nghi năng lực của tôi?" Bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh to rõ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể khẽ run rẩy. Cô vừa rồi có nói cái gì sao?

"Không phải. Bùi Dịch, ý của tôi là, người điên kia hiện tại mới biết anh ta bị anh theo dõi mình rồi hả?"

Cả nhà tuần mới vui vẻ

227. Chương 227

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Ánh mắt lợi hại của người đàn ông đó, giống là đến từ vùng cấm địa của bộ tộc sói, thâm độc, băng lãnh, lộ ra dáng vẻ đói khát muốn ăn thịt người.

Hỗ Sĩ Minh nhìn chằm chằm camera theo dõi, khóe miệng cong lên, độ cong càng lúc càng lớn, lộ ra một cái tươi cười.

"Hí…"Trên ghế sau Bentley, Tô Thi Thi mạnh ôm lại cánh tay, liếc nhìn Bùi Dịch đang ở bên cạnh một cái, "Anh ta hẳn không tức điên rồi chứ?"

"Em nói xem anh ta đang nhìn người nào?" Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu lại, khóe miệng vạch xuống như có như không tươi cười, bắn ra một câu như thế có lời mở đầu không có câu trả lời.

Ý tứ rõ ràng đang nói, người điên kia lúc này nhận định người đang nhìn màn hình theo dõi là Tô Thi Thi!

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám nói loạn một câu.

Lúc đàn ông ghen, so với phụ nữ càng không thể nói lý! Cô đúng là vô tội, không biết gì đâu nha!

Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng nghiêm chỉnh kia của Tô Thi Thi, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, thu hồi Computer, đối với chú Lý nói; "Lái xe."

Xe trước tiên khởi động, nhanh chóng rời khỏi Xây dựng Minh Đỉnh.

Tô Thi Thi líu lưỡi không thôi.

Từ khi biết chú Lý có xuất thân từ cao thủ đua xe, cô hiện tại mỗi lần ngồi xe cảm giác như đang thi đấu.

Xây dựng Minh Đỉnh, Hỗ Sĩ Minh mặt trầm xuống về tới văn phòng chính mình, trợ lí đi theo phía sau.

Trên đường, trợ lý đi đến một bên đi tiếp cú điện thoại, lúc trở về sắc mặt trắng bệch, trán ứa ra mồ hôi lạnh, hận không thể nhanh chóng xin phép về nhà trốn một chuyến.

"Nói!" Hỗ Sĩ Minh liếc một cái, lạnh giọng nói.

Trợ lý lâu mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: "Nhận được tin tức, vừa rồi… Vừa rồi xe Bùi tổng vẫn đứng ở bên ngoài công ty…"

"Bốp…" Hỗ Sĩ Minh một tay đẩy máy tính trên bàn làm việc rớt xuống đất, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

"Thì ra là thế!" Hỗ Sĩ Minh một đấm buông xuống ở trên bàn, lạnh giọng nói, "Tăng mạnh hệ thống phòng ngự, nếu lại bị người xâm nhập, các người không cần đi làm nữa!"

Anh ta rốt cục đã hiểu, tại sao hai lần xâm nhập theo dõi, Bùi Dịch đều phải chạy đến bên ngoài công ty nhìn lén! Hẳn là khoảng cách xa xâm nhập không được!

"Bùi Dịch, xem như anh mời được một hacker giỏi!" Hỗ Sĩ Minh trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Khó trách những nhân viên của anh ta không phát hiện hệ thống an ninh bị xâm nhập, bởi vì ngay từ đầu đều không có một dấu hiệu nào. Chỉ có thể do Bùi Dịch tiếp cận công ty trong khoảng cách gần rồi xả chương trình virut mới có thể xâm nhập thành công

Mà trong thời gian ngắn vậy, kỹ thuật hacker này phải đạt tới chuẩn mực nhất định, Xây dựng Minh Đỉnh hệ thống phòng ngự từ đầu không kịp phản ứng.Bên trong xe Bentley, Tô Thi Thi mới vừa nghe xong Bùi Dịch giải thích chuyện này, cùng Hỗ Sĩ Minh đoán rằng giống nhau như đúc.

"Anh đừng nói với tôi, người hacker lợi hại kìa chính là anh?" Tô Thi Thi vẻ mặt mê muội nhìn chằm chằm Bùi Dịch.

"Không đúng, kỹ thuật của anh lợi hại như vậy, có thể anh cũng đang theo dõi tôi? Bằng không anh tại sao mỗi lần đều biết việc tôi đang làm?" Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, lập tức nghiêm túc nhìn chằm chằm Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẻ mặt sửng sốt, không hề nghĩ ngợi, quay đầu một tay ôm lấy cái đầu thông minh của người phụ nữ luôn làm cho người khác đau đầu này ôm vào ngực, hung hăng hôn lên.

Để cho cô ngậm miệng, biện pháp này vẫn hữu hiệu nhất!

"Hu…" Tô Thi Thi trừng lớn mắt.

Không mang theo như vậy chơi đùa!

Xây dựng Minh Đỉnh bị xe cảnh sát vây quanh, hợp đồng thất bại, tin tức rất nhanh liền chấn động toàn Bắc Kinh, các tạp chí lớn tranh nhau đưa tin.

Trong lúc này, vượt qua tin tức Bùi Dịch ngày mai đính hôn.

Văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh, Hỗ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi ngồi trên ghế làm việc, không biết suy nghĩ cái gì.

"Hỗ tổng, còn lễ đính hôn vào ngày mai của Bùi tổng..." Trợ lý đứng ở một bên, thật cẩn thận hỏi han.

Hỗ Sĩ Minh con ngươi trầm xuống, nở nụ cười, giận dữ mà bình tĩnh: "Nói cho Đoàn gia, Hỗ gia sẽ tham dự đúng giờ!"

"Hỗ gia?" Trợ lý sửng sốt, rất nhanh gật gật đầu, thối lui ra ngoài.

"Bùi Dịch, anh đánh cho tôi một ván bài rất tốt" Hỗ Sĩ Minh đứng dậy, hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Cùng lúc đó, một nhà cao cấp hội sở phòng VIP vị trí chủ tọa của phòng bao riêng này, một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi ngồi trên ghế sofa rộng rãi, một tay thưởng thức nước đầu tiên trong ấm tử sa, một tay mang theo xì gà, đang ở nghe thủ hạ hồi báo.

"Xem ra Hỗ Sĩ Minh bây giờ gặp được đối thủ rồi." Người đàn ông để ấm tử sa xuống, một tay sờ soạng thái dương có chút hoa râm của mình, có vẻ đăm chiêu nói.

"Cha, Hỗ Sĩ Minh có thể hay không thật sự đi tham gia buổi lễ đính hôn của Bùi tổng?" Ngồi ở một bên phải là một người khoảng ba mươi tuổi hỏi.

"Ta cũng cực kỳ chờ mong." Hồng gia rút xì gà ra khỏi miệng, trầm giọng nói, "Hỗ Sĩ Minh đã cùng ta hợp tác nuốt chửng Đoàn gia, cậu ta hẳn không làm bại lộ thân phận của mình, ta ngược lại là muốn biết, cậu ta sẽ làm gì."

"Hỗ Sĩ Minh tính tình bất thường, chịu không nổi khiêu khích, ta xem hơn phân nửa huyền." Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nói, "Nếu cứ như vậy, vậy đến lúc đó chúng ta liền không được tiếp nhận được danh hiệu công ty xây dựng mạnh nhất rồi."

Thời điểm lúc trước Hỗ Sĩ Minh theo chân bọn họ hợp tác, không dám muốn đem Xây dựng Minh Đỉnh cho Hồng gia bọn họ. Bởi vậy anh ta mới không bại lộ thân phận của chính mình, chỉ giấu mình ở phía sau làm việc.

"Tiểu Nhiên, con quá coi thường vị trưởng tôn Hỗ gia này rồi." Hồng gia cười lắc đầu, "Đoàn gia đã đưa thiệp mời đến. Xem ra, cục xương già này nên ra ngoài đi lại rồi."

"Đoàn gia đưa tới? Không phải Bùi Dịch?" Hồng Hưng Nhiên nhướng mày. Bọn họ hiện tại đúng là đối với Bùi Dịch càng cảm thấy hứng thú.

Hồng gia đem xì gà đặt ở trên gạt tàn thuốc, đứng lên nói: "Bùi Dịch là người thông minh, cậu ta hẳn không làm chuyện điên rồ. Nếu là Đoàn gia ra mặt, Lan gia cái lão già kia sợ là cũng sẽ xuất hiện. Con đi chuẩn bị sẵn sàng đi."

"Vâng ạ" Hồng Hưng Nhiên trầm giọng nói.

Bắc Kinh này có Tứ Đại Gia Tộc, Hỗ gia, Đoàn gia, Hồng gia còn có Lan gia. Tại trong nước, Đoàn gia thế lực kinh tế lớn nhất. Hỗ gia nắm quyền ở nước ngoài cũng không yếu, Hồng gia hắc bạch ăn hết, bối cảnh hùng hậu.

Còn như Lan gia, mấy năm nay động tác càng ngày càng nhỏ, đệ nhất thần bí.

"Thần bí, mới chính là đối thủ nguy hiểm nhất." Hồng gia đi đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh phồn hoa phía dưới, mâu quang chuyển lãnh.

Ông ta chọn cùng Hỗ Sĩ Minh hợp tác, liền là nghĩ muốn nuốt chửng Đoàn gia, đồng thời kiềm hãm Lan gia!

Mà Tô Thi Thi lúc đó còn không biết, trận này nhìn như một lễ đính hôn đơn giản, sau lưng vậy mà liên lụy nhiều.

Cô càng không biết chính mình trong lúc vô ý làm một cái quyết định, đã triệt phá kế hoạch của nhiều người.

Trung thu, đúng hẹn tới.

Sáng sớm, trang viên Đoàn gia liền náo nhiệt lên. Nhóm người hầu như có đại dịch, vội vàng chân không chạm được đất.

Tô Thi Thi chờ Bùi Dịch rời giường, liền vụng trộm bò lên. Rửa mặt xong, bữa sáng cũng chưa ăn, liền vội vàng lái xe ra khỏi trang viên.

Trong phòng biệt thự thứ hai, quản gia sốt ruột vội vàng hoảng sợ nói: "Dương Dũng nói anh ta đã mất dấu. Chuyện này phải làm sao đây, Tô tiểu thư có phải hay không tức giận rồi?"

Thời gian này việc làm của phu nhân cùng đại tiểu thư, những người hầu như bọn họ đều đã nhìn ra, huống chi là Tô Thi Thi.

"Lập tức phái người ra ngoài tìm!" Bùi Dịch mặt liền trầm tiếp xuống, nhíu mày, trong lòng bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Anh đã chuẩn bị chu đáo, ở một khắc này mới phát hiện, chuẩn bị hoàn hảo cũng không bằng một việc phát sinh!

"Thi Thi, em nếu là dám chạy…" Bùi Dịch xiết chặt quả đấm, không dám nghĩ muốn cái kia, hậu quả thật không thể gánh nổi.

Anh đứng lên, gọi cho Tần Phong, để cho anh ta phái người ra ngoài tìm. Trong đầu anh một mực nghĩ biểu hiện của Tô Thì Thì tối hôm qua.

"Cực kỳ bình thường, bình thường có chút khác thường." Bùi Dịch mày càng nhíu càng chặt.

Chết tiệt, anh ngày hôm qua nên phát hiện!

Ngay tại thời điểm mọi người sốt ruột tìm Tô Thi Thi, cô vậy mà chính mình trở lại.

Chỉ là - -

Còn mang theo một người đàn ông ăn mặc anh tuấn tiêu sái!

"Tiên sinh, Tô tiểu thư là theo Hỗ tam thiếu cùng đi. Hai người… Hai người…" Quản gia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đánh chết ông ta cũng không dám nói cho Bùi Dịch, Tô Thi Thi cùng vị kia Hỗ tam thiếu cử chỉ thập phần thân mật!

Bùi Dịch ánh mắt đột nhiên lạnh đi, hít sâu một hơi.

Anh không tức giận! Là anh ta để cho cô gái nhỏ của mình thương tâm, anh không nên tức giận!

"Chán sống rồi!" Bùi tiên sinh vẫn lại là không kiềm được tính tình, đứng lên, đi nhanh ra bên ngoài phòng sách.

Kịch hay còn ở phía sau

228. Chương 228

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Trên con đường lớn trong trang viên, gió thu từ từ, thổi bay mái tóc dài của người con gái, yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Tô Thi Thi dơ tay vén lên mớ tóc dài rơi trên vai, xoay người, một cái đánh đến chỗ não sau Hỗ Quân Nhạc, phá yên tĩnh.

“Anh còn dám đụng tới thắt lưng tôi thử xem!”

Tên trẻ con này rốt cục có bao nhiêu tật xấu vậy? Sao lại thích nhéo thắt lưng của cô như vậy! Nam nữ thụ thụ bất thân không biết sao?

“A, người phụ nữ này, tôi bị cô đánh đến não chấn động luôn rồi đây này!” Hỗ Quân Nhạc nói xong liền hướng Tô Thi Thi đánh tới.

“Anh đừng lộn xộn, tôi đang lái xe a. Muốn tắm hồ nước nữa không?!”

“Chết tiệt, anh lại đụng vào tôi, tôi sẽ đánh anh thành não bị chấn động thật sự, anh tin hay không?”

Tô Thi Thi nổi giận!

Cô thật sự là ăn no rửng mỡ đi đem cái tên trẻ con này đến cùng!

Như là nhìn thấu tâm tư của cô, Hỗ Quân Nhạc âm hiểm cười nhìn Tô Thi Thi: “Lần này đúng là cô mời tôi đến, cô không thể trở mặt đi?”

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn anh ta khi đó, đã cười đến mi mắt liền đều nhanh nhìn không tới: “Hỗ tam thiếu nói rất đúng, là tôi mời anh đến, sẽ đối xử rất tốt với anh, anh yên tâm đi.”

Cô nhất định chiếu cố anh ta thật “tốt”!

Cử chỉ hai người, xem ra cũng không phải là “thân mật” hết sức!

Cửa biệt thự Nhị Hào, Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn về phía chiếc xe ferrari màu đỏ kia, rõ ràng nhìn qua thật bình tĩnh, lại tự dưng làm cho người ta sợ hãi.

Bên cạnh, quản gia đứng không ngừng xoa xát mồ hôi lạnh.

“Tiên sinh, nếu không tôi đi tìm Tô tiểu thư trở về…”

“Không cần.” Bùi Dịch nói xong, xoay người liền hướng trong biệt thự đi đến.

Quản gia sửng sốt, càng thêm sốt ruột rồi.

Hai vợ chồng son này cũng không thể trong lúc mấu chốt này cãi nhau nha!

Nhưng mà lời Bùi Dịch nói, ông nào dám không nghe.

Quản gia nhìn thoáng qua không thấy xe Tô Thi Thi, phát hiện là hướng nhà chính mà đi vào rồi.

“Tô tiểu thư, cô cũng không thể làm “thân nhân đau cừu nhân mừng” loại việc ngốc này nha!” Quản gia thở dài, cũng trở về biệt thự.

Lúc này, trong biệt thự thứ nhất, trên lầu hai, Đoàn Chấn Ba lạnh lùng nhìn chiếc xe màu đỏ của Tô Thi Thi, khóe miệng lộ ra quét xuống nụ cười châm biếm.

“Chấn Ba, tôi mang Tường Tường đi làm tạo hình trước đây.” Phương Thanh Hoa đi đến bên người Đoàn Chấn Ba, cười khanh khách nói.

“Ừm. Có bất cứ chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho tôi.” Đoàn Chấn Ba quay đầu không kiên nhẫn lườm vợ mình một cái.Nếu không phải hiện tại người vợ này cùng con gái còn hữu dụng, ông ta đã sớm để cho bọn họ biến mất khỏi tầm mắt ông ta mãi mãi rồi!

“Tôi biết.” Phương Thanh Hoa cũng không so đo thái độ của ông ta.

Chờ thêm hôm nay, bà ta thật muốn nhìn xem Đoàn Chấn Ba có dám hay không vẫn có thái độ như vậy đối xử với bà ta!

“Tôi mới vừa mới nhìn đến Tô Thi Thi cùng Hỗ Quân Nhạc đi vào nhà chính, cảm thấy được có chút kỳ quặc. Tôi đi xem.” Đoàn Chấn Ba vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Cha hiện tại còn đang nổi nóng, ông vẫn lại là không cần đi qua thì hơn. Bên kia có phu nhân, hẳn là không xảy ra chuyện được.” Phương Thanh Hoa khuyên nhủ.

Đoàn Chấn Ba đang muốn nói cái gì, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một người hầu đứng ở cửa, sợ hãi nhìn ông ta.

"Lão gia, Lưu tiểu thư nói cô ấy có chút không thoải mái, muốn gặp người."

Đoàn Chấn Ba nhướng mày: "Ta hiện tại cực kỳ bận rộn, không rảnh đi gặp cô ấy!"

"Nhưng Lưu tiểu thư nói…"

"Các người là người hầu của anh?" Đoàn Chấn Ba không nể mặt, đi nhanh ra ngoài.

Phương Thanh Hoa nhìn bóng lưng chồng mình rời đi, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

"Lưu Dĩnh Tuệ, đây là đàn ông Đoàn gia! Cô cho là cô hạnh phúc hơn tôi? Nằm mơ!"

Nhưng Phương Thanh Hoa còn không có vui mừng vài giây, bên kia, Đoàn Chấn Ba đi tới vài bước, đột nhiên quay đầu hướng bà ta nói.

"Nếu cô ấy không thoải mái, bà kêu bác sĩ đến khám cho cô ấy đi. Tôi không hy vọng con tôi xảy ra bất cứ vấn đề gì!"

Phương Thanh Hoa thân thể cứng đờ, vẫn cứ nở một nụ cười tươi tắn: "Tôi biết rõ. Đợi xong việc hôm nay tôi liền đi làm."

Đoàn Chấn Ba cũng không nghĩ nhiều, rất nhanh đã đi xuống lâu.

Phương Thanh Hoa vội vàng cùng Đoàn Ngọc Tường đi đến salon tạo hình, cũng không rảnh đi quản Lưu Dĩnh Tuệ.

Bên trong chiếc xe đang hướng đến gian nhà chính, Đoàn Ngọc Tường ngồi ở ghế sau, hai tay mau chóng nắm cùng một chỗ: "Mẹ, con thật khẩn trương."

Phương Thanh Hoa cười: "COn gái ngốc, con cố nhịn thêm chút nữa, không cần khẩn trương."

Đoàn Ngọc Tường nhìn xe hướng chủ trạch chạy tới, quả đấm càng nắm càng chặt. Bọn họ hiện tại chính là muốn đi tìm Nhậm Tiếu Vi, cùng bà đi đến salon để tạo hình.

Chỉ là lúc cô ta đi đến, Đoàn Ngọc Tường nhìn đến chiếc Ferrari phía trước, mi mắt sáng lên: "Bùi Dịch cũng có ở đây sao?"

"Là Tô Thi Thi." Phương Thanh Hoa tức giận nói, "Con cứ ngoan ngoãn ở trong xe, nhẫn nhịn chút nữa, hôm nay không nên cùng cô ta có xung đột."

Đoàn Ngọc Tường ngồi trở lại vị trí, yên lặng gật gật đầu.

Mà lúc này, Tô Thi Thi mang theo Hỗ Quân Nhạc chính đang hướng sân phía sau nhà chính đi đến.Hỗ Quân Nhạc nhìn càng ngày càng sâu thẳm bên trong, chỉ cảm thấy phía sau phát lạnh, lôi kéo tay áo Tô Thi Thi: "Cô hẳn là không muốn dẫn tôi đến trong góc khuất nào đó rồi nhốt tôi đi?"

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, quay đầu cười như không cười nhìn anh ta: " Anh xem nhiều phim ảnh quá rồi đó."

Hỗ Quân Nhạc nuốt nước miếng.

Anh ta căn bản là không sợ hãi nhiều như vậy, nhưng mà nhìn đến Tô Thi Thi tươi cười, sao cảm giác lại sợ cực kỳ.

Hậu việ phía sau nhà chính, lối nhỏ vào chốn vắng, có khoảng trời riêng.

Tô Thi Thi mang theo Hỗ Quân Nhạc quẹo trái rẽ phải, đi tới trước một tòa Tứ Hợp Viện, bên trong đã có người chờ bọn họ.

"Tô tiểu thư đến à." Hai vị giáo viên dạy lễ nghi Tô Thi Thi đến, khách khí nhìn, lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi cười tít mắt nói: "Hai vị giáo viên sớm an. Tôi hôm nay dẫn theo một người bạn cùng đến."

Cô nói xong đem Hỗ Quân Nhạc bên cạnh đẩy vào bên trong, chính mình cũng đi đến tiến vào.

Hỗ Quân Nhạc có cảm giác chính mình là bị "không trâu bắt chó đi cày", nghĩ muốn trở về lại xấu hổ, đành phải kiên trì đi vào trong.

May mắn nơi này không như vậy âm trầm khủng bố, chẳng thế thì anh thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Tô Thi Thi mang theo Hỗ Quân Nhạc đến chỗ nhà chính lý trong Tứ Hợp Viện, đây là nơi vài ngày trước cô học lễ nghi.

"Cô hôm nay phải học mấy thứ này sao?" Hỗ Quân Nhạc nghe được hai vị giáo viên kia đọc lịch học hôm nay cho Tô Thi Thi, trừng lớn mắt,"Cô gạt tôi"! Cô không phải nói cô sẽ cùng Bùi Dịch đính… Hu hu…"

Anh ta còn chưa nói xong, đã bị Tô Thi Thi bụm miệng.

Tô Thi Thi híp mắt, cười đến cùng tựa như con hồ ly: "Hỗ tam thiếu, lời không nên nói liền không nên nói lung tung, chẳng thế thì, sẽ cực kỳ thảm."

"Cô không cần động tay động chân!" Hỗ Quân Nhạc hất tay Tô Thi Thi, "Tôi không muốn ở trong này, tôi muốn ra ngoài!"

Anh ta nhất định phải đi tìm người nói ra việc này! Tô Thi Thi từ đầu chương trình học không xong, hôm nay nào có thời gian đính hôn!

"Hỗ tam thiếu, anh không có tính đàn ông sao? Ngày hôm qua là chính anh đáp ứng!" Tô Thi Thi giữ chặt cánh tay Hỗ Quân Nhạc, đang định gọi điện thoại qua làm cho quản gia đem chó cho dắt tới.

Đột nhiên, cô phát hiện Hỗ Quân Nhạc không từ chối.

"Anh sao vậy…" Tô Thi Thi nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn đến anh ta chính là đang vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm cửa.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh ta, tâm đột nhiên nhảy một phen: "Bùi Dịch?"

Anh sao lại đến đây?

"Gâu gâu!" Cửa truyền đến một trận tiếng chó sủa, một cái toàn thân tối đen tỏa sáng của chó ngao Tây Tạng, miệng cắn một con chó vàng, liều mạng kéo đi vào trong nhà tới.

Đại Cẩu Tử bốn móng vuốt kiên quyết bấu trên mặt đất, nghiêng đầu, chết sống không chịu tiến vào.

Tiểu Vịnh nổi giận, nâng móng vuốt tối như mực lên, một cái vung đến trên bụng Đại Cẩu Tử, đem nó chụp được từ trên mặt đất bay lên, hướng tới Hỗ Quân Nhạc bay tới.

"Các người đừng tới đây!" Hỗ Quân Nhạc còn chưa kịp hoàn hồn hoảng sợ nhìn Bùi Dịch lúc nãy, nhất thời sợ tới mức hồn đều không có, sốt ruột hai tay ôm lấy tay Tô Thi Thi.

Bùi Dịch ánh mắt trầm trầm nhìn Hỗ Quân Nhạc cầm tay Tô Thi Thi, khóe miệng hơi hơi nhấp lên.

Tô Thi Thi một cước đạp đến trên đùi Hỗ Quân Nhạc: "Nắm tôi như vậy làm cái gì?"

"Cô…" Hỗ Quân Nhạc bị chọc giận muốn khóc, lại đột nhiên nhìn thấy từ cửa tiến vào một người đàn ông mặt sẹo, tâm không được xuống đất trầm, "Các người tới cùng phải muốn cái gì?"

Tô Thi Thi đâu nào muốn quản anh ta nữa, một mạch tới trước mặt Bùi Dịch, cực kỳ sắc bén hỏi: "Làm sao anh biết tôi muốn dùng chó? Anh không phải muốn đi đính hôn sao? Nhanh lên đi đi, nơi này không cần anh để ý rồi."

Bùi Dịch sắc mặt mạnh trầm xuống, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi: "Em lặp lại lần nữa!"

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, tiếp sát anh, ngón tay thon dài đụng nhẹ cằm anh ta, hấp dẫn nói: "Bùi tiên sinh, mẹ anh muốn anh đi cưới chị gái của tôi, anh nói, tôi nên làm sao đây?"

Nhịn lâu như vậy, hôm nay, rốt cục không cần nhịn nữa!

Vâng, chị cái gì cũng biết, các người đừng nhờn với chụy, chưa biết ai hơn ai đâu nha *cười gian ta*

229. Chương 229

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"Tô tiểu thư tính toán như thế nào đây?" Bùi Dịch dùng một tay ôm eo, một tay đụng nhẹ vào cằm cô, hai mắt nheo lại, tư thế tựa như chuẩn bị săn báo.

Tô Thi Thi mặt liền đỏ.

Ánh mắt Bùi tiên sinh càng thêm mị lực, cô hiển nhiên càng kém một bậc.

Nếu mỹ nhân kế thất bại, cô cũng chỉ có thể sử dụng chiêu khác.

"Tôi chỉ là đang đợi chỉ thị của Bùi tiên sinh thôi." Tô Thi Thi cúi thấp đầu, khóe miệng cười, muốn nói mà thôi, bộ dáng kia, sao một cái mê người rất cao.

Bùi Dịch ánh mắt u ám trở lại, chỗ bụng dưới hình như có một cỗ tà hỏa tại nhảy lên.

Người phụ nữ này…

Bùi Dịch âm thầm hít vào một hơi.

Nhìn thấy cô ra sức lấy lòng như vậy, anh tạm thời tha cô vừa rồi cùng người đàn ông khác có cử chỉ thân mật.

"Chờ tôi điện thoại." Bùi Dịch cúi đầu hôn lên trán Tô Thi Thi, lườm Hỗ Quân Nhạc đang vật lộn với hai con chó bên kia, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, tim, không biết sao vậy, đột nhiên nhảy lỡ một nhịp.

Nơi nào đó trong đáy lòng cô cảm thấy cực kì chua xót. Nó rất mơ hồ không thể kìm chế được, tới bất ngờ không thể ngăn trước.

"Anh mới vừa rồi không có phủ nhận." Tô Thi Thi nhắm mắt, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Nhậm Tiếu Vi cùng vị ông nội kia của cô thái độ vừa thấy cực kỳ rõ ràng, bọn họ muốn đổi trắng thay đen trộm long trái phụng, để cho Đoàn Ngọc Tường thay thế cô cùng Bùi Dịch đính hôn.

Mà tất cả điều này, Bùi Dịch hiển nhiên đều biết rõ. Chỉ là anh cho tới bây giờ, đều không có động tác cụ thể. Bữa tiệc đính hôn kia, nói vậy sẽ diễn ra đúng giờ.

Móng tay đâm vào da thịt đến đau đớn, một chút kích thích thần kinh vủa cô. Giống như chỉ có như vậy, cô mới có thể bình tĩnh.

"Tô Thi Thi, mày phải tin tưởng anh ấy!" Tô Thi Thi yên lặng nói cho chính mình.

Cô cùng Bùi Dịch bên nhau cũng không lâu, nhưng mà cho tới nay hai người đều rất hiểu nhau. Mấy tháng nay, những việc Bùi Dịch làm vì cô, cô xem ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

"Bùi Dịch, tôi hi vọng việc tôi làm, sẽ không cho anh quá khó xử." Tô Thi Thi hít sâu một hơi, xoay người hướng tới cửa đi đến.

"Tô Thi Thi cô không thể không quan tâm tôi nha!" Hỗ Quân Nhạc nhìn thấy Tô Thi Thi muốn đi, nhất thời nóng nảy.

Tô Thi Thi dừng chân, quay đầu nhìn anh ta, lộ ra một nụ cười rực rỡ: "Hôm nay nợ Hỗ tam thiếu, Tô Thi Thi sau này nhất định trả."

Cô nói xong liền bước ra cánh cửa.

Hai cánh cửa bằng gỗ lim ở sau lưng chậm rãi đóng, mặc kệ Hỗ Quân Nhạc hô to. Lúc trước Dương Dũng đi theo đến, bây giờ vẫn ở trong phòng.Hỗ Quân Nhạc nhìn cái người đàn ông trên trán có vết sẹo này, nuốt một ngụm nước bọt: "Các người đều là tính kế lừa tôi đúng không? Tôi nói cho anh biết, các người tính kế với tôi cũng vô dụng. Tôi không làm chủ được."

Dương Dũng nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta, chỉ là luôn cúi đầu nhìn Đại Cẩu Tử trên mặt đất.

"Oẳng oẳng!" Đại Cẩu Tử phỏng chừng bị Tiểu Vịnh chụp sợ, lập tức liền kêu lên.

Đại Cẩu Tử kêu một tiếng, Tiểu Vịnh cũng kêu lên.

Hỗ Quân Nhạc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhảy lên một bên trên bàn, giống con khỉ đang ngồi chồm hổm ở mặt trên, khóc không ra nước mắt nói: "Tôi không nói nữa là được đúng không? Hai vị tổ tông, cầu xin các người tránh xa tôi một chút."

Lần trước bị hại con chó này đuổi xuống hồ nước suýt nữa chết đuối, Hỗ Quân Nhạc hiện tại thật sự là sợ chúng nó rồi.

"Vị tiên sinh này, các người làm như vậy chúng tôi làm sao nói với Đoàn phu nhân được." Hai vị giáo viên dạy lễ nghi kia rốt cục hiểu rõ mọi việc rồi.

Vị Tô tiểu thư kia là tìm một người tới thay thế chính mình đi học!

Dương Dũng ánh mắt lạnh như băng nhàn nhạt đảo qua, làm hai người kiasợ tới mức lập tức không dám nói thêm nữa.

Tô Thi Thi ở bên ngoài đứng một hồi, xác định bên trong không xảy ra chuyện gì, mới quyết định rời đi.

Cô ngày từ đầu đã nghĩ để cho Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh đến cảnh chừng Hỗ Quân Nhạc, không nghĩ tới Bùi Dịch lại để thân tính Dương Dũng của mình ở lại.

"Bùi Dịch, chuyện kế tiếp, đều giao cho tôi đi." Tô Thi Thi nhìn bầu trời xanh thẳm, chậm rãi thở ra một hơi.

Lúc này, Nhậm Tiếu Vi là đang điều tra tung tích của cô đi?

Tô Thi Thi đoán không lầm.

Nhậm Tiếu Vi đang nghe Hồng Cầm báo cáo tình huống hiện tại của Tô Thi Thi.

"Cô nói Tiểu Dịch vừa rồi đi hậu viện rồi hả?" Nhậm Tiếu Vi nhíu mày hỏi.

Hồng Cầm gật gật đầu, có chút oán giận nói: "Phu nhân, hay là bà nên nói trực tiếp với cậu ấy là được rồi? Cậu ấy hiếu thuận như vậy, không có khả năng không nghe lời bà."

Nhậm Tiếu Vi mím môi, không nói gì.

Con trai của bà, tự bà chính mình rất rõ ràng, Bùi Dịch là cực kỳ hiếu thuận, nhưng là tuyệt đối không dễ dàng thoả hiệp chuyện này.

"Cô xác nhận một lần nữa Tô Thi Thi có còn bên trong hay không." Nhậm Tiếu Vi dơ tay nhìn thời gian, có chút sốt ruột.

"Mẹ làm như vậy, có phải hay không có chút quá đáng rồi?" Trong phòng bỗng truyền đến tiếng nói của Bùi Dịch.

Nhậm Tiếu Vi sắc mặt cứng đờ, quay đầu nở một nụ cười tươi tắn: "Không phải nói qua cho con, hôm nay cùng Thi Thi cố gắng nên ít gặp mặt, có điềm xấu."

"Mẹ muốn nói cái gì?" Bùi Dịch dừng bước, trầm giọng nói, "Mẹ có phải hay không muốn nói cho tôi, Thi Thi không thích hợp làm vợ của tôi?""Tiểu Dịch, mẹ cùng con đã nói qua, nếu cô ấy có thể thông qua khảo nghiệm, mẹ không có ý kiến gì. Nếu cô áy không thông qua, kia chỉ có thể chứng minh, cô ấy không đủ yêu con." Nhậm Tiếu Vi đau lòng nói.

"Mẹ biết mẹ đang lấy Tường Tường để thay thế, nhưng hiện tại mẹ đang là phu nhân Đoàn gia, con làm việc gì cũng phải nhịn lão già đó. Bằng không, chúng ta nhẫn nhìn nhiều năm như thế…"

Nhậm Tiếu Vi sợ Hồng Cầm nghe được không dám nói hết, nhưng bà tin tưởng Bùi Dịch nghe hiểu được.

Con trai của bà thông minh như vậy, khẳng định hiểu được nguyên nhân của bà. Đối với bên ngoài không nói rõ cô dâu là ai, chẳng qua là vì đến lúc đó dễ dàng tráo người.

Mà lão gia không thích Tô Thi Thi, bà cũng là cực kỳ thích thân phận phức tạp của Tô Thi Thi cùng Đoàn gia, tự nhiên vui vẻ giúp Đoàn Kế Hùng.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, thật lâu sau mới nói: "Tôi cho rằng, nếu mẹ làm tất cả điều này vì Đồng Đồng, tôi có thể thông cảm. Nếu là vì cái khác… "

Anh dừng một chút, trong giọng nói hơn một tia hiu quạnh: "Tôi hi vọng bi kịch kia, không muốn lại đến một lần."

Bùi Dịch nói xong, liền đi ra khỏi.

Nhậm Tiếu Vi mặt liền trắng bệch, không thể tin được, nhìn bóng dáng đứa con trai lớn của bà đang rời đi.

"Nó… Nó lời nói mới rồi là có ý gì? Chẳng lẽ nó biết rõ cái gì?"

"Phu nhân, thời gian không còn nhiều nữa. Phu nhân?" Hồng Cầm thấy Bùi Dịch vừa đi, liền vào trong gặp Nhậm Tiếu Vi đang ngẩn người, nhịn không được nhắc nhở.

"A? A…, tôi biết rõ, bọn người Tường Tường ở bên ngoài đang chờ chúng ta rồi." Nhậm Tiếu Vi nói xong liền đi ra phía ngoài.

Nhưng bà tới cùng, vẫn không thể nào hoàn toàn yên tâm, để cho Hồng Cầm đi thăm dò một lần nữa xem Tô Thi Thi có hay không đang học lễ nghi.

Hậu viện, Tô Thi Thi nhìn Hồng Cầm đi đến, khóe miệng chậm rãi điều chỉnh bình thường lại.

Hai vị giáo viên kia cùng Hỗ Quân Nhạc cũng không là người ngu ngốc, lại có Dương Dũng cùng hai con con chó ở đây, bọn họ cũng không dám bại lộ cái gì. Mà Hồng Cầm vừa nghe bên trong có tiếng chó sủa, tự nhiên không dám đi vào trêu chọc hai con chó điên kia.

Người cần đến cũng đã đến, Tô Thi Thi yên tâm lặng lẽ đi đến biệt thự.

Đường đi cô đã thăm dò kĩ lưỡng, có thể tránh không gặp bảo an, bên ngoài, cô đã kêu Ôn Ngọc cùng Tần Phong tiếp ứng.

"Đến đây!" Bên ngoài vang lên một giọng nói mềm dẻo

Tô Thi Thi nằm úp sấp ở chóp tường, đối với Ôn Ngọc đang đứng chờ ở dưới cười nói: "Cô tránh ra khỏi đó đi, tôi thật lâu không trèo tường, sợ nhảy trúng cô."

"Ôn Ngọc, tránh ra đi, bà điên này tuyệt đối làm được." Tần Phong từ bên cạnh nhảy ra, cánh tay ôm lấy Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh ta, liền nhảy xuống.

"Tô Thi Thi, cô tới cùng muốn muốn làm cái trò quái quỷ gì? Bùi Dịch biết không? Qua mấy giờ nữa các người phải làm lễ đính hôn, cô chạy trốn như vậy, cậu ấy sẽ phát điên!"

Tô Thi Thi phủi bùn đất trên người, cười tít mắt nhìn anh ta: "Đính hôn cùng tôi có liên quan sao?"

"Cô…" Tần Phong sắc mặt lập tức ngưng trọng lên, "Việc này cũng không thể nói đùa!"

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh ta, đi lên chỗ bọn họ đứng bên cạnh xe, kéo cửa ra ngồi xuống: "Mau lên đi, nghi thức cắt băng lập tức liền bắt đầu rồi."

"Cắt băng? Cô muốn đi đâu?" Tần Phong buồn bực nhìn cô.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, phun ra ba chữ: "Sân vận động!"

Mà lúc này, biệt thự thứ hai, Bùi Dịch dùng ống nhòm quan sát, đôi mắt hơi trầm xuống. Anh vừa rồi xem tình hình, rõ ràng liền là Tô Thi Thi, bọn họ đang đi ra ngoài.

Tui đã vào giai đoạn lười rồi. Dự là sẽ nghĩ vài hơm (1-2 ngày gì đó) lười đến chả mún làm gì, đến bấm đt cũng lười là hiểu rồi đó

230. Chương 230

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Gió thu thổi từ từ, gợi cho người ta chút ưu tư muộn phiền.

Bùi Dịch nhìn chiếc xe đang chở Tô Thi Thi đi càng ngày càng xa, âm thầm xiết chặt ống nhòm ở trong tay.

"Ting... "

Mobile phone run run, anh lấy ra vừa thấy, là Tần Phong gửi địa chỉ hiện tại của anh ta.

Anh nhìn chăm chú di động, yên lặng vài giây, hai mắt từ từ nheo lại, trong mắt hiện lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

"Thi Thi, em tới cùng muốn làm cái gì?"

Anh biết sáng sớm hôm nay Tô Thi Thi chạy ra ngoài, bây giờ lại thần thần bí bí đi khỏi nhà, chắc chắn là muốn làm cái gì. Anh không phải không muốn điều tra, nhưng trực giác anh mách bảo không cần đi thăm dò.

Anh là muốn đợi từ chính miệng cô nói ra cho anh biết!

"Hi vọng em sẽ cho tôi một bất ngờ lớn." Bùi Dịch cuối cùng liếc mắt nhìn chiếc xe đã đi xa kia, hạ ống nhòm xuống, xoay người hướng cầu thang đi đến.

Sân thượng rất nhanh liền yên bình lại, giống như Bùi Dịch chưa từng xuất hiện nơi này.

Tất cả trang viên Đoàn gia đều chìm ngập trong không khí náo nhiệt. Những người hầu khẩn trương, bận rộn, người nào cũng không biết người phụ nữ trên danh nghĩa muốn đính hôn cùng Bùi Dịch đã đi đâu mất không thấy.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi lái xe đến chỗ công trình gian khách của sân vận động.

Giờ lành cắt băng sắp đến, lúc này công trình gian khách sân vận động này náo nhiệt cực kì, đã có rất nhiều phóng viên truyền thông tụ tập tại cửa sân vận động.

Tô Thi Thi kéo cánh tay Ôn Ngọc, đi tới hai bước, đột nhiên quay đầu nhìn Tần Phong đang đi phía sau.

"Cô đừng nhìn tôi như vậy." Tần Phong bị ánh mắt của cô nhìn đến toàn thân lông tơ đều nhanh dựng thẳng lên.

Anh cảm thấy được hôm nay người phụ nữ này cực kì kì quái.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt hỏi: "Anh ấy khi nào đến?"

"Cái gì? Ai khi nào đến đây?" Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ấp úng nói xong, nhịn không được liền nhìn xuống đất.

"Chết tiệt, tôi vừa rồi lúc nào bị lộ rồi?" Tần Phong lấy tay sờ sờ cái mũi, nghĩ mãi không xong.

Tần Phong liền biết Tô Thi Thi muốn gây sự.

Làm bạn thân Bùi Dịch, Tần Phong sao lại để mặc chuyện này? Anh vừa rồi gửi địa chỉ cho Bùi Dịch, nào biết rằng lại bị Tô Thi Thi phát hiện rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến phản ứng của Tần Phong, mi mắt chậm rãi nheo lại, đột nhiên đi ra sau vỗ vỗ bờ vai của anh, cười nói: "Cảm ơn!"

Tần Phong sửng sốt vài giây, hướng về phía bóng lưng Tô Thi Thi buồn bực hô: "Cô lại lừa tôi!"

Người phụ nữa này ngay từ đầu là muốn thăm dò Bùi Dịch có đến hay không đến¡'Thi Thi, cô dẫn chúng tôi tới đây làm gì?" Ôn Ngọc nhìn Tô Thi Thi cùng Tần Phong nói chuyện, nhịn không được hỏi.

Tô Thi Thi buông cánh tay, tròng mắt cong cong, đứng yên, liền nói sang chuyện khác: "Nghi lễ cắt băng sắp bắt đầu ngay bây giờ, nghe nói hôm nay có minh tinh cô thích lên biểu diễn."

"Thật vậy sao?" Ôn Ngọc mi mắt lập tức phát sáng lên, nháy mắt biến thành mê muội, liền lôi kéo Tô Thi Thi đi về phía trước, "Nhanh lên, chúng ta tìm chỗ ngồi gần đi!"

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Tần Phong: "Em cũng thích minh tinh sao? Nam hay nữ?"

Ôn Ngọc sắc mặt cứng đờ, nhanh chóng cúi đầu, bộ dạng giống như đã làm sai chuyện.

Tần Phong mi mắt chải quét liền tái rồi, đi đến ôm lấy bả vai Ôn Ngọc, đem cô từ tay Tô Thi Thi dẫn đi, dắt cô đi theo bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Nói, em thích nam minh tinh nào?"

"Không có. Anh không cần làm như vậy, ở đây nhiều người nhìn." Ôn Ngọc cúi thấp đầu, lỗ tai xấu hổ đến đỏ bừng, hận không thể lấy cái động chui vào.

"Hô... Hai người cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, thừa dịp bọn họ không chú ý, lặng lẽ đi vào sân vận động.

Bên ngoài đã đến giờ cắt băng rồi.

Quán trưởng cùng các lãnh đạo liên quan đều đứng trước dải băng, dưới sự chủ trì của người dẫn chương trình, nghi thức cực kỳ náo nhiệt.

Tại một nơi xa hẻo lánh, đang có một chiếc xe màu đen chạy băng băng.

"Hỗ tổng, Tô tiểu thư cũng không có tham gia nghi thức cắt băng, vậy ngài đến đây làm gì?" Ngồi ở ghế cạnh tài xế, người trợ lí nhìn chằm chằm nơi xa đang diễn ra nghi thức cắt băng, nghi hoặc hỏi han.

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt hơi trầm xuống, một tay chống càm, ngón trỏ ở trên má chậm rãi xoa vòng vòng, nhìn chằm chằm đám người náo nhiệt nơi xa kia, không biết suy nghĩ cái gì.

Trợ lý thấy anh ta như vậy, cũng không dám nói nữa.

Một lát sau, Hỗ Sĩ Minh đột nhiên ngồi thẳng người, trầm giọng nói: "Cử người đi điều tra cho tôi, Bùi Dịch ở nơi nào..."

Anh ta vừa dứt lời, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một chiếc Bentley màu đen tiến vào, sắc mặt nhất thời trầm xuống, phun ra ba chữ: "Không cần nữa."

Bùi Dịch đã đến đây.

Mấy tiếng nữa là đã đến giờ đính hôn, mà nhân vật chính giờ phút này đều đã đã chạy tới tham gia nghi thức cắt băng là sao chứ?

Hỗ Sĩ Minh nhớ đi nhớ lại, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên ngồi thẳng người, lạnh giọng nói: "Lái xe đi nơi khác! Gọi cho người của chúng ta đến, bắt Tô Thi Thi đi!"

"A? Được!"

Trợ lý hoảng sợ, không dám chần chờ, khẩn trương gọi điện thoại cho bọn người ở trong sân vận động. Bọn họ cũng đã sớm cho người trà trộn vào bên trong, chỉ sợ phát sinh chuyện ngoài ý.

Ngày sau đó, sắc mặt người trợ lý trắng bệch, quay đầu khẩn trương nhìn Hỗ Sĩ Minh: "Hỗ tổng, không liên hệ được người của chúng ta."

"Đáng chết, bị lừa!" Hỗ Sĩ Minh sắc mặt hung ác nham hiểm, "Lái vào đi!"

Lúc này, nghi thức đã kết thúc, những phóng viên đi theo đoàn người vào bên trong sân vận động. Tiếp tục, bên trong sẽ có một buổi biểu diễn.

Bentley chạy băng băng đến cửa sân vân động, nhưng chỉ một cái chớp mắt, Bentley liền tăng tốc vượt qua, nhanh chóng chạy vào bên trong.

Hỗ Sĩ Minh nhìn xe Bentley đi xa, xiết chặt quả đấm.

Sự tình, tựa hồ đã mất đi khống chế!

"Cậu tới rồi à!"

Bùi Dịch vừa mới xuống xe, Tần Phong liền chạy tới, sốt ruột nói: "Thi Thi không thấy nữa!"

Bùi Dịch liền dừng bước, ánh mắt sắc bén bắn về phía Tần Phong: "Cậu lặp lại lần nữa!"

"Cô ấy vừa rồi trốn khỏi, tôi đã phái người đi tìm rồi. Cậu đừng nóng vội." Tần Phong sắc mặt vô cùng nghiêm trọng nói, "Vừa rồi người chúng ta phát hiện rất nhiều người của Hỗ Sĩ Minh, hiện tại đã khống chế, nên hẳn là sẽ không gặp chuyện không may."

Bùi Dịch mạnh xiết chặt quả đấm, không suy xét nhiều, vươn tay đến lấy điện thoại

Tần Phong thấy vậy, vội vàng nắm chặt cổ tay Bùi Dịch lại, trầm giọng hỏi: "Cậu đã nghĩ kĩ chưa? Người của Hỗ Sĩ Minh còn đang ở bốn phía nhìn chằm chằm vào chúng ta, một khi làm như vậy..."

"Tôi chỉ nghĩ muốn cô ấy bình an."

Bùi Dịch lạnh giọng nói, trong mắt phát ra hừng hực lửa giận. Lạnh thấu xương, cứng cỏi, chân thật đáng tin.

Nhiều năm như thế, anh vì đối phó Đoàn gia, vì đối phó Tứ Đại Gia Tộc, một mực âm thầm bồi dưỡng thế lực riêng của mình. Mà hiện tại Tô Thi Thi liên lạc không rõ, anh không tìm ra được sự chọn lựa khác.

Cho dù là sẽ bại lộ thế lực, anh cũng tuyệt không cho phép Tô Thi Thi có bất luận sơ xuất gì!

(Ryeo: Anh Dịch mạnh nhất, 4 đại gia tộc là cái méo gì

231. Chương 231

Tường trắng ngói to, lối nhỏ vào chốn vắng, Tứ Hợp Viện nho nhỏ bị dòng nước chảy nhỏ giọt bao vây lấy, lẳng lặng đứng sừng sững ở bên cạnh hồ nước hình bán nguyệt.

Nó mang theo sự dịu dàng của Giang Nam, lại mang theo khí thế phóng khoáng của phương Bắc, lững lờ lại rộng lớn trên màn hình, làm cho mọi người bị cuốn hút vào nó không thể rời mắt.

"Tặng cho Bùi Dịch". Bốn chữ to lớn kết thành từ những ngôi sao lấp lánh trên nóc nhà

Tứ Hợp Viện, ở Bắc Kinh này cũng không phải là nơi hiếm thấy. Nhưng tòa nhà trước mắt này, như cách biệt trần thế, thuận thế mà thiết kế, giống như là một chiết khăn lụa Trung Quốc theo gió bay đi, theo dòng sông chảy đến.

"Ông..." Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng.

Có cái gì đó vừa nổ bung, hóa thành vô vàn ngôi sao lấp lánh, dung hợp thành bốn chữ kia, nhanh chóng lan tràn ở trong thân thể anh.

Một dòng nước ấm mạnh mẽ, không ngừng tấn công đến từng tế bào trên người anh, điên cuồng kêu gào, run rẩy.

"Tô Thi Thi…" Bùi Dịch thân thể căng thẳng, tim đập càng lúc càng nhanh.

Anh bỗng dưng cúi đầu nhìn xem tay mình, im lặng tự giễu.

Tay anh đang run run.

Trầm tĩnh như anh, mà lại cũng sẽ giống tên lưu manh đầu đường xó chợ một dạng cực kỳ khẩn trương.

Trên nàn hình lớn, hình ảnh vẫn còn tiếp tục.

Bức tường Tứ Hợp Viện giống như đang khoác lên mình măng mùa xuân từng kiện cắt ra, từng khối gạch từ từ hút ra, bày ra không gian bên trong của một căn nhà, hình ảnh lập thể trang trí từng gian phòng

"Nhà." trong đầu Bùi Dịch bắn ra một cái từ này, quả đấm mạnh xiết chặt, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm không gian căn phòng quen thuộc dị thường.

Kia đều là phong cách mà anh cùng Tô Thi Thi thích! Là cô tự mình thiết kế!

Quần chúng bốn phía vây quanh xem nhất thời bùng nổ rồi.

"Đẹp quá, rất muốn đến ở!"

"Nếu như có thể sống trong căn nhà như thế này, để cho tôi giảm thọ vài năm cũng nguyện ý!"

Thét chói tai, ca ngợi liên tiếp vang lên. Đám phóng viên nhiếp ảnh gia, tất cả đều giống như lên cơn, điên cuồng chụp ảnh, hỏi thăm Thiết Kế Sư là ai.

"Tặng cho Bùi Dịch, có phải đưa cho vị Bùi tổng đang đứng ở nơi xa bên kia hay không?" Có người nhanh mắt thấy được Bùi Dịch, nhưng ai cũng không dám đi đến hỏi.

"Trời ạ, này không phải là tòa nhà Thi Thi thiết kế cho chính mình ở sao?" Ôn Ngọc che miệng, không thể tin nhìn chằm chằm màn hình lớn.

"Nhà để cô ấy ở?" Bùi Dịch hai mắt mạnh nhíu lại, đáy mắt kia đám quang càng lúc càng sáng rộng, có cái đáp án miêu tả sinh động, nhanh đến nỗi làm cho người ta nắm bắt không được.

Đúng lúc này, ngọn đèn bốn phía màn hình lớn từ từ hạ xuống.

Tất cả ngọn đèn đều đã hội tụ ở tại một chỗ, chậm rãi chiếu vào màn hình khắp ngõ ngách.Chỉ nghe một trận tiếng giày cao gót nhẹ nhàng trên mặt đất truyền đến. Cộc cộc… Mỗi một cái, đều đã như là đập vào trong lòng mọi người.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn chằm chằm góc kia, ánh mắt theo ánh sáng kia chậm rãi di động.

Xoạch âm thanh càng ngày càng gần, một cái bóng dáng xinh đẹp chậm rãi xuất hiện giữa tầm mắt mọi người.

Toàn thân sườn xám đơn sắc thêu Hải Đường, giống như nước chảy ôn hòa dán sát tại trên thân thể cô. Eo nhỏ nhắn, phong thái cao quý. Khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ nhàng, một đôi mắt bồ câu linh động lóng lánh đảo qua lại.

Điểm tĩnh lạnh nhạt như đóa hải đường đang kỳ nở rộ, xinh đẹp không gì sánh nổi.

"A…" Mọi người hít một hơi thật sau, trong mắt đều là kinh diễm.

Phụ nữ mặc sườn xám không ít, có thể đem sườn xám mặc lên khiến người ta kinh diễm cũng không thiếu. Nhưng giống như vậy, có thể đem sườn xám mặc nên hấp dẫn cùng điềm tĩnh hai loại khí chất bất đồng hòa hợp như vậy thì thật vô cùng hiếm có.

"Thi Thi!" Ôn Ngọc cả kinh bụm miệng, nhìn Tần Phong, lại nhìn Bùi Dịch ở nơi xa kia, không biết muốn nói cái gì.

Lúc nãy Tô Thi Thi ở cùng với bọn họ, vẫn mặc quần áo Chanel mùa thu, tại sao chỉ chớp mắt liền biến thành một vị mỹ nhân cổ đại?

Bước chân Tô Thi Thi bỗng nhiên chậm lại, theo bản năng hướng tới bọn họ bên này đi đến.

Giống như là có loại cảm giác gì đó níu kéo, chỉ liếc mắt một cái, cô liền thấy được Bùi Dịch trong đám người kia.

"Có một loại duyên phận, dù trong đám người liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy anh. Bùi Dịch, anh chuẩn bị xong chưa?" Tô Thi Thi xoay người, yên lặng nhìn người đàn ông như hạc trong bầy gà kia.

"Cô bé, cùng với tôi, em sẽ phải chịu rất nhiều áp lực." Bên tai, tựa hồ còn vang vọng những lời lúc trước Bùi Dịch nói với cô.

Khi đó, anh không đợi cô trả lời, liền bá đạo giữ cô bên cạnh, ôn nhu chăm sóc

Ngày ngày đêm đêm, anh dùng phương thức của riêng mình, nơi chốn bảo hộ cô. Miễn cô sầu, miễn cô ưu, miễn cô khổ, để cho lòng của cô, càng ngày càng ấm.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, khóe miệng từ từ cong lên.

"Bùi Dịch, sao anh có thể xác định em muốn được anh bảo hộ như vậy? Tình yêu là tương hỗ, bây giờ, đến lượt em bước đến." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi đem microphone đưa tới bên miệng.

Cô không thấy được, Bùi Dịch cứng ngắc đứng yên tại chỗ, bên tai anh đã đỏ bừng

Tô Thi Thi cầm microphone, hướng về phía camera chậm rãi nói:

"Tôi lúc thiết kế tòa nhà này, muốn tương lai sẽ cùng người đàn ông mà tôi yêu nhất, cùng nhau sống. Tôi đã từng cho rằng, nguyện vọng này đời này đều khó có khả năng thực hiện, mãi đến khi có người đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của tôi."Cô nhìn về phía Bùi Dịch, mặt giãn ra cười nói: "Sự xuất hiện của anh, tuy làm cho thế giới của em long trời lở đất. Nhưng anh để cho em tin tưởng, hạnh phúc tưởng chừng xa lắm vẫn ở bên cạnh em."

"Anh để cho em tin rằng trên cái thế giới này có tình yêu, càng làm cho em tin tưởng, em cũng có thể giống những người khác có một gia đình hạnh phúc."

Tô Thi Thi hướng Bùi Dịch đi tới, từng bước một, toàn bộ thế giới giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Trong mắt cô chỉ có anh, mà trong mắt anh cũng chỉ còn lại có cô.

Cô đi tới trước mặt anh: "Bùi Dịch, đây là nhà do chính tay em thiết kế. Nó dựa trên sở thích của hai chúng ta, tích cách của chúng ta, em cảm thấy được chúng ta cực kỳ thích cùng nhau sống chung."

"Em tặng nó cho anh."

Giờ khắc này, Bùi Dịch nghe được tiếng tim chính mình đang đập, thùng thùng thùng, khoảnh khắc rối loạn tiết tấu.

"Oa! Đây là thổ lộ sao?" Mọi người giật mình che miệng, còn có chút hiểu không rõ chuyện này là như thế nào.

Ôn Ngọc cùng Tần Phong cũng u mê, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tô Thi Thi đây là đang thổ lộ? Đã kích này quá lớn, Bùi Dịch phỏng chừng lớn thế này vẫn lại là lần đầu tiên bị một cô gái ở trước mặt toàn bộ người thế giới thổ lộ!

Mà Tô Thi Thi đứng ở Bùi Dịch trước mặt, hai tai nắm chặt microphone, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Cô chuẩn bị rất nhiều rất nhiều lời để nói nói, nhưng bây giờ đứng ở trước mặt anh, lại bỗng nhiên không biết nói thế nào.

"Cô bé ngốc này..." Bùi Dịch khóe mắt dư quang quét đến bàn tay đang run run của Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Tâm, ở một khắc này mềm xuống rối tinh rối mù. Anh làm sao có thể không nhìn thấy sự khẩn trương của cô, anh sao lại không thấy ánh mắt sợ hãi bị cự tuyệt của cô.

Nhưng lúc anh đang muốn nói, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn ồn ào nhốn nháo.

Hỗ Sĩ Minh mím môi, mặt không chút thay đổi hướng tới chỗ của bọn họ bên này.

Tốc độ của anh ta rất nhanh, toàn thân tản ra khí lạnh ý bảo người ta chớ tiến lại gần. Đám người lập tức tránh lui ra tạo nên một con đường, để anh ta tiến quân thần tốc.

"Tô Thi Thi, cô giỏi lắm! Tôi không đồng ý, cô đừng mơ tưởng phá hoại kế hoạch của tôi!" Hỗ Sĩ Minh bị chọc giận điên rồi.

Anh ta thiên tính vạn tính, liền là không tính đến Tô Thi Thi vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy hướng Bùi Dịch thổ lộ!

"Nếu để cho cô thổ lộ thành công, chẳng phải là chứng minh tôi cực kỳ vô năng?" Hỗ Sĩ Minh nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, bỗng nhiên, khóe miệng chậm rãi cong lên, lộ ra một nụ cười mị hoặc.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh liền nhìn qua, vừa lúc đụng vào ánh mắt của anh ta khi đó, tâm mạnh cả kinh.

Ngay sau đó, cô liền rơi vào vòng tay ôm ấp quen thuộc.

Bùi Dịch ôm cô, như là con báo săn đang chờ thời cơ mà tấn công, nhìn chằm chằm người đàn ông đang xông tới chỗ bọn họ.

"Thi Thi, tôi có lời muốn nói với cô." Hỗ Sĩ Minh đứng cách bọn cô hơn một thước, bỗng nhiên như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác nhìn Tô Thi Thi, trong mắt nhu tình, đáy mắt là đậm tới mức tan không được đau thương.

Dáng vẻ ấy giống như là đánh mất đi người con gái mình yêu thương sâu đậm vậy.

"Đây là muốn gây sự mà!" Tần Phong trong lòng máy động, nhìn xem bên kia, Bùi Dịch vẻ mặt băng lãnh dáng vẻ muốn sống mái với nhau một trận, nhất thời bất chấp tất cả, hướng tới Hỗ Sĩ Minh chạy tới.

"Tiểu Hỗ Hỗ..." Một tiếng dài nhỏ âm cuối xếch lên kêu la, trong phút chốc trấn áp tiếng nhốn nháo ở hiện trường

Tần Phong lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, một hơi chạy đến trước mặt Hỗ Sĩ Minh, đối với anh ta quỳ một gối xuống.

Anh giống ảo thuật một dạng từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn, đưa lên như cầm lấy vật quý giá nhất, vẻ mặt chân thành nói: "Gả cho tôi!"

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt tay Bùi Dịch, đôi mắt mở to, thiếu chút nữa ngất đi.

Tần thiếu gia, anh tại sao lại cướp đoạt lời kịch của tôi?

Không đúng, anh có phải tính sai đối tượng rồi hay không?

Cũng không đúng...

Điên rồi!

Ai cũng hóng. Để tối ta làm xong sẽ đăng. Ko kịp thì mai vậy. Kịch hay chỉ mới bắt đầu

232. Chương 232

"Tần Phong!" Một tiếng rống to, hàm chứa cường đại tức giận.

Hỗ Sĩ Minh vẻ mặt âm trầm nhìn Tần Phong, hận không thể một súng bắn chết anh!

Lại bị một người đàn ông cầu hôn! Anh ta còn muốn ở Bắc Kinh này làm ăn nữa không!

"Tôi…" Tần Phong khẽ cắn môi, trong lòng giận dỗi muốn chết.

Anh ta cho rằng anh muốn sao? Vừa rồi phát điên liền quỳ xuống rồi. Hiện tại anh đang tự chế giễu mình rồi, đưa nhẫn lên cũng không được, mà đứng dậy cũng không xong.

Tần Phong lòng hạ quyết định.

"Chết thì chết!"

Anh ngẩng đầu, hướng người đang đang ở trước mặt, thâm tình khẩn thiết nói: "Trước đây có người đã nói với tôi, thích một người là cần dũng khí, hiện tại, tôi đã nghĩ thông rồi."

"Chúng ta không cần phải đi quản ánh mắt của người đời, muốn dũng cảm bước ra một bước này."

"Anh…" Hỗ Sĩ Minh hít sâu một hơi, nếu không tu dưỡng tốt, phỏng chừng một cước đá qua rồi!

Tần Phong nói gần nói xa lộ ra đều là Hỗ Sĩ Minh anh ta trước giờ đối với Tần Phong đều có tình ý, đây rõ ràng là cố ý! Anh ta hiện tại nếu là cự tuyệt, liền là bội tình bạc nghĩa!

Bên cạnh, trợ lý Hỗ Sĩ Minh nghe một hồi cũng đã u mê, mặt trắng bệch ngay cả chính mình muốn làm cái gì đều đã quên rồi.

Hiện trường rơi vào lặng im một cách quỷ dị. Thật lâu sau, truyền đến tiếng hà hơi.

Mọi người đối với thân phận của Hỗ Sĩ Minh không phải quá rõ ràng, nhưng tên tuổi Tam Thiếu của Tần gia, người nào chưa từng nghe qua?

"Chuyện này là sao chứ?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

"Sao Tần Phong lại xông lên rồi hả?" Cô nhìn nơi xa khắp ngõ ngách, nơi đó có một tên con trai tướng mạo trắng nõn nam sinh chính đang ngây ra như phỗng nhìn nơi này.

"Người của em?" Bùi Dịch theo ánh mắt hướng theo ánh mắt Tô Thi Thi nhìn qua, đôi mắt mạnh trầm xuống.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, nhưng vẫn lại là gật gật đầu, chu mỏ, buồn bực nói: "Anh đối với anh em tốt của mình cũng quá độc ác."

Để cho Tần Phong trước mặt nhiều người như vậy hướng Hỗ Sĩ Minh cầu hôn, thật quá tội nghiệp anh ấy rồi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em nghĩ tôi sẽ nghĩ ra cái việc làm ngu ngốc đó sao?"

Anh tình nguyện cùng Hỗ Sĩ Minh đánh một trận, cũng sẽ không…

Bùi Dịch nhắm mắt, đáy lòng ở một chỗ nào đó có chút rầu rĩ khó chịu.

Tần Phong cậu thật quá đần độn!

"Anh…" Tô Thi Thi hơi há mồm, không biết nói cái gì.

Tần Phong đối với anh em, thật sự quá trung thành rồi!

Nhưng mà hiện tại muốn làm sao kết thúc chuyện này đây?

"Nguy rồi, Ngọc…" Tô Thi Thi kinh hô ra tiếng, vội vàng nhìn Ôn Ngọc đứng ở một bên.

Chỉ thấy Ôn Ngọc che miệng, kinh hãi nhìn Tần Phong. Từng giọt từng giọt nước mắt từ trong hốc mắt cổn rơi xuống, bất lực tới cực điểm.Tần Phong nghe được tên Ôn Ngọc, thân thể mạnh cứng đờ, theo bản năng liền nhớ tới việc phải đi theo cô giải thích.

Nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt. Anh âm thầm cắn răng, liền quay đầu cũng không dám.

"Tần Phong, mày hiện tại bỏ chạy, là tự xem thường chính mình!" Tần Phong cắn răng một cái, đem nhẫn từ trong hộp lấy ra, nâng đến trước mặt Hỗ Sĩ Minh, "Gả cho tôi."

"Tần Phong..." Tô Thi Thi khẩn căng túm chặt cánh tay Bùi Dịch, hốc mắt bỗng dưng có chút cay cay

Cô nhìn thấy Ôn Ngọc sợ tới mức thân thể phát run, lại nhìn thấy Tần Phong không để ý mọi người ánh mắt tự bôi đen chính mình, lại nhìn vẻ mặt bạo lực cũng sắp bạo phát của Hỗ điên khùng, cuối cùng, ngửa đầu nhìn Bùi Dịch.

"Tiếp tục đi." Bùi Dịch xoa xoa tóc của cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi mạnh cúi đầu, rất nhanh lau lệ trong mắt.

Lúc cô ngẩn đầu trở lại, đã khôi phục trấn định.

Cô đối với người con trai nơi xa kia trắng nõn nam sinh gật gật đầu, rồi sau đó lặng lẽ lùi lại đứng ở phía sau Bùi Dịch.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch xụ mặt, một tay đưa qua kéo cô ra phía trước, cùng chính mình đứng chung một chỗ.

"Này, nếu lỡ đánh nhau..." Tô Thi Thi nói đến một nửa, liền ngậm miệng, không dám nhìn tới biểu tình của Bùi Dịch.

Quả nhiên, Bùi Dịch mặt liền đen lại, quay đầu trầm trầm nhìn cô một cái.

"Trở về sẽ trừng phạt em!" Anh cắn răng nói.

Tô Thi Thi vốn đem chuyện này làm cho đại nháo! Bây giờ, cô rõ ràng đều đã dự tính kỹ mọi chuyện, không có Tần Phong, cũng sẽ có một người đàn ông khác đến làm rối!

Bùi Dịch không dám tưởng tượng, nếu lỡ xảy ra sơ xuất gì, cô gái nhỏ của anh sẽ phải chịu cái thương tổn gì!

"Úi... Anh nắm chặt quá làm tôi đau rồi này, tôi biết mình sai rồi còn không được sao?" Tô Thi Thi cúi đầu, thành thật nhận sai.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, nơi xa cái trắng nõn nam sinh đã chạy tới chỗ bọn họ bên này.

Nam sinh cao tầm 1m75, bộ dáng cực kỳ thanh tú, mặc toàn thân quần áo bó sát người, thẳng tắp địa hướng tới Hỗ Sĩ Minh chạy tới.

"Hỗ tổng, người đã nói sẽ đối với tôi chịu trách nhiệm, Anh ta là ai vậy?" Nam sinh hướng qua, đi một phát kéo Tần Phong, chỉ vào anh đang muốn mắng to, bỗng nhiên thấy rõ ràng bộ dáng của anh, sợ tới mức khẽ run rẩy, "Tần... Tần tổng..."

Tần Phong ngẩn ngơ, đây là cái tình huống gì?

Bất quá rốt cục có thể không cần quỳ nữa, không tệ.

Nhưng Tần Phong còn không có vui mừng được bao lâu, chỉ thấy vị nam sinh này chỉ vào mặt anh, một bên vừa khóc vừa nói: "Cho dù anh là Tam Thiếu của Tần gia, cũng không có thể cướp đoạt người đàn ông của tôi! Hỗ tổng là của tôi!"

Tần Phong khóe miệng giật giật. Anh cần phải trả lời sao? Vẫn lại là lặng im là vàng thì hơn!

Tất cả mọi người im lặng rồi.Chuyện động trời có chút khoa trương lại giả tạo ngược luyến, trong cuộc đời có thể nhìn thấy một lần, coi như là đáng giá.

Nơi xa, Tô Thi Thi băng bó mi mắt, đã không dám nhìn tới.

Cô tỉ mỉ bày ra nghi thức thổ lộ lớn như vậy, lần này hay rồi còn không có bắt đầu được một nữa, tại sao liền biến thành cái dạng này rồi!

Thiệt tức muốn khóc.

"Các người câm miệng hết cho tôi!" Dù là Hỗ Sĩ Minh tu dưỡng tốt cỡ nào, cũng tức điên rồi.

Hai người đàn ông tranh giành một người đàn ông? Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người thật đầy đủ ngoan độc!

"Hỗ tổng..." trợ lý Hỗ Sĩ Minh lúc này mới phản ứng kịp, bắt đầu dọn dẹp đám người, nghĩ muốn tìm đường đi khỏi nơi này

Hỗ Sĩ Minh đen mặt. Cứ như vậy rời đi, vậy sự trong sạch của anh ta không phải bị bọn họ làm cho ô uế rồi sao?

Đúng lúc này, nơi xa chen vào tới một người, một cái đầu màu vàng dẫn đầu xuất hiện giữa tầm mắt mọi người

"Sư muội, tôi đến đây!" Tống Trọng Hạo chen vào đám người, liếc thấy đến chỗ Tô Thi Thi, bỗng nhiên hưng phấn hướng tới chỗ cô đã chạy tới, "Ngôi nhà đó là do em thiết kế sao? Hiện tại anh có thể nhìn rồi đúng không?"

"Sư huynh, anh đứng ở nơi đó đừng..."

"A!" Tống Trọng Hạo không biết bị người nào đẩy một cái, dưới chân lảo đảo, nhất thời hướng phía trước đánh tới.

Tô Thi Thi yên lặng đem chữ "Động" còn chưa nói xong nuốt trở vào.

Tống Trọng Hạo vừa khéo, trực tiếp bổ nhào vào trên người Hỗ Sĩ Minh đang bị trắng nõn nam sinh cuốn lấy.

"Đáng chết!" Hỗ Sĩ Minh đôi mắt trầm xuống, dơ tay liền đẩy ra ngoài.

Tống Trọng Hạo dưới tình thế cấp bách kéo cà- vạt của anh ta lại, hai người đồng thời hướng tới trên mặt đất ngã xuống.

"Ưm..." Môi mềm gặp phải đôi má vô cùng mịn màng, xúc cảm ôn nhu, mang theo hương vị hormone nam tính.

233. Chương 233

Bên trong sân vận động ngoài trời to như vậy, nhẹ nhàng dừng lại không dưới 100 cái Flycam. Phía dưới một cái máy bay, đều đã nhẹ nhàng treo một tấm thật dài - - ảnh chụp.

Có dài, có rộng rãi, sắp hàng tổ hợp cùng một chỗ. Nhưng đều không ngoại lệ, bên trong mỗi tấm hình, đều là một cô gái duy nhất.

Có dáng vẻ cô lẳng lặng tựa vào cạnh cửa sổ suy nghĩ, có dáng vẻ cô thở phì phì ngồi ăn cơm trên ghế ở nhà hàng tây kia, có bộ dáng cô lui ở trong chăn ngủ nướng.

Cô khóc khi đó, cười vui khi đó, cùng dáng vẻ khi cô nổi giận đùng đùng. Cũng có cô cúi đầu, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.

Trong biệt thự, trên sân thượng, trang viên u tĩnh trên đường nhỏ. Có cô theo người nói chuyện, cũng có cô túm cổ Đại Cẩu Tử đi theo Tiểu Vịnh chơi đùa, thậm chí có cô cưỡi ngựa nửa đêm chạy ra đi.

Tô Thi Thi che miệng, hốc mắt từ từ đỏ lên, có cái gì đó trong đáy lòng chui từ dưới đất lên

Chuyện cũ ở trong đầu từng đoạn ký ức tuông ra, đã từng hỉ nộ ái ố giống như liền ngay trước mắt.

Những thứ ảnh chụp này, chụp đều là cô. Đều là cô ở trong mắt Bùi Dịch.

Tô Thi Thi chuyển động thân thể, đi dạo quanh xem một vài bức ảnh, đột nhiên, ánh mắt liền ngưng lại.

"Kia không phải trong phòng làm việc của em sao?" Tô Thi Thi ngơ ngác nhìn trong đó trên 2 cái máy bay treo một bên ảnh chụp.

Những cái này ảnh chụp chụp đích thị là cô tại Xây dựng Tiệp Khắc tầng 15.

Có dáng vẻ cô phụng phịu theo người ta cãi nhau, cũng có dáng vẻ cô cùng Ôn Ngọc Đổng Tiêu Tiêu cười đùa.

Tô Thi Thi hiện tại không tâm tư suy nghĩ tại sao lại có những thứ ảnh chụp này. Tầm mắt của cô đã bị mỗi tranh vẽ hoặc chữ viết ở cuối mỗi một tấm hình hấp dẫn.

Ở cuối mỗi một tổ ảnh chụp, đều kết thúc là hình ảnh cô cùng Bùi Dịch chụp ảnh chung.

Đều không ngoại lệ, đều là dáng vẻ anh đang hôn cô.

Bên cửa sổ, bên cạnh bàn ăn, trong viện, lập tức, trong xe, còn có bên đường. Hôn môi, hôn lên má, hôn trán, hôn tay…

Tô Thi Thi che miệng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Cô cho tới bây giờ không phát hiện, Bùi Dịch có thể ôn nhu như vậy.

Bên trong mỗi một tấm hình, ánh mắt của anh đều đã hết sức sủng nịch, giống như là đối xử với trân bảo hiếm có. Trái lại cô, không phải cáu kỉnh, liền là tại quân nhân đào ngũ.

"Bùi Dịch, anh cố tình!" Tô Thi Thi vừa khóc vừa cười, người đàn ông này vậy mà chụp ảnh cô nhiều như vậy.

Bùi Dịch nắm chặt tay Tô Thi Thi, nhìn chằm chằm vào mắt của cô, ôn nhu nói: "Anh không ngại để cho toàn bộ thế giới đều biết người phụ nữ của anh xinh đẹp đến nhường nào, để cho tất cả mọi người đều đã hâm mộ anh."

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi tâm, giống như bị cái gì trùng điệp va chạm một phen, trong mắt tràn ra một tầng hơi nước, cảm động đến tột đỉnh.Yêu một người, không cần giấu cô thật kỹ, mà là muốn cho toàn bộ thế giới xem cô hoàn mỹ như thế nào. Muốn để cho cô dám hướng toàn bộ thế giới nói rằng, cô cực kỳ hạnh phúc.

"Tô Thi Thi, em dám khóc, biết hậu quả." Bùi Dịch nhìn thấy cô gái nhỏ của mình cặp mắt đỏ hồng, trong lòng se lại, ôm cô vào trong lòng, ngữ khí có chút khó chịu.

Anh làm toàn bộ những chuyện này, không phải để cho cô khóc.

"Anh…" Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ, không khí tốt như vậy, đều bị anh phá hủy.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, cô bị ánh mắt của anh làm cho giật mình.

Bùi Dịch đáy mắt như phát sát, như vì sao quang chớp động. Cho dù anh che dấu hết sức giỏi, nhưng đáy mắt khẩn trương vẫn lại là bán đứng anh.

"Anh…" Tô Thi Thi nhìn đến tay anh đưa vào túi quần, đầu gối hơi cong, như là phải lạy hạ…

Cầu hôn?

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi dưới tình thế cấp bách, một cước đá trúng đầu gối đang muốn gấp khúc của anh.

"Em…" Bùi Dịch nhướng mày, đứng thẳng người.

Tô Thi Thi thừa dịp anh không chú ý, cực kỳ nhanh chóng mở ra dưới đáy trên tay nắm ống nghe, lấy ra một cái nhẫn, chậm rãi vươn tay.

Toàn thân sườn xám tao nhã, như đóa hoa Hải Đường nở rộ một dạng cực kỳ xinh đẹp, đầu ngón tay vê quét xuống chiếc nhẫn kim cương, giơ lên trước mặt Bùi Dịch, sợ hãi nhìn anh:

"Đây là em hiện tại mua nổi loại nhẫn này. Anh nguyện ý cùng em kết hôn chứ?"

"Trời ạ, Tô tiểu thư lại cầu hôn!" Bên cạnh những đám người này bị nhiều chuyện liên tục biến chuyển nện đến đầu óc choáng váng, triệt để kinh ngạc đến chỗ.

Tô Thi Thi khẩn trương nhìn Bùi Dịch, giơ nhẫn, điên cuồng nuốt nước miếng.

Có đáp ứng hay không, trái lại nói một câu đi? Như vậy mặt không chút thay đổi nhìn cô là cái ý tứ gì?

Bùi Dịch ngơ ngẩn nhìn Tô Thi Thi, quả thật bị kinh ngạc đến đứng hình.

Không phải anh không nghĩ muốn động, mà là giờ phút này trái tim anh thùng thùng thùng, càng nhảy càng nhanh. Anh sợ chính mình vừa động, sẽ khống chế không nổi đem cái người phụ nữ đáng giận này bắt đến trên xe giấu đi.

"Tô Thi Thi, anh hối hận rồi." Bùi Dịch hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

"Hối hận?" Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ.

"Anh nên là giấu em kỹ một chút, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến em!" Bùi Dịch cắn răng, gằn từng chữ nói.

Anh quả thật rất may mắn, mới có thể gặp được một cô gái hoàn mỹ như vậy. Cô rõ ràng bị nhiều ủy khuất như vậy, rõ ràng không có cảm giác an toàn như vậy, vậy mà còn dám hướng anh cầu hôn.

Luôn luôn thích không làm theo lẽ thường, luôn luôn mang cho anh kinh hỉ.

"Cô bé ngốc, em có biết hay không em làm như vậy, gây ra nhiều hậu quả nghiêm trọng?" Những lời này, Bùi Dịch hỏi không được.

Tô Thi Thi một cử động kia, trực tiếp đem Tứ Đại Gia Tộc đều đã chĩa mũi nhọn dẫn tới trên người cô. Cô có biết hay không, lần này cô đem trời cao cho đụng rồi!

"Bùi Dịch, làm đến thế này em cũng không có hối hận nữa!" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch đáy mắt đau lòng, trong lòng căng lên, bỗng nhiên kéo tay trái anh, vểnh môi, mạnh mẽ đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của anh.

Chiếc nhẫn lạnh lẽo va chạm vào đầu ngón tay, kích thích thần kinh của Bùi Dịch.

Ngón tay anh khẽ xoa xao chiếc nhẫn, nâng tầm mắt, nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Xin hỏi Tô tiểu thư, hiện tại có phải hay không đến phiên anh rồi?"

Tô Thi Thi mặt bá liền đỏ, nhẹ gật gật đầu, không dám nhìn tới anh.

Bùi Dịch một tay vươn vào túi quần, chân trái gấp khúc, hướng tới Tô Thi Thi từ từ quỳ xuống.

Tư thế tiêu chuẩn quỳ một gối xuống.

Anh lấy ra một cái hộp gấm màu đỏ sậm, từ từ mở ra, đem chiếc nhẫn lớn bên trong giơ lên trước mặt Tô Thi Thi, ôn nhu nói: "Tô tiểu thư, vừa rồi là em thổ lộ với anh. Hiện tại, là anh muốn kết hôn với em, em nguyện ý gả cho anh chứ?"

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi đỏ mắt, mũi lên men.

Cô vẫn nghĩ muốn, giữa bọn họ có thể vứt bỏ toàn bộ âm mưu, đơn thuần cùng một chỗ.

Cô không biết qua hôm nay, bọn họ sau này muốn đối mặt đích thị cái gì. Nhưng giờ khắc này, đáy lòng cô, những cái bất an này, khoảnh khắc tan thành mây khói.

"Bùi Dịch, em nguyện ý gả cho anh." Tô Thi Thi gằn từng chữ, nói đến phi thường trịnh trọng.

Cô là hướng toàn bộ thế giới tuyên thệ, vô luận sau này muốn đối mặt cái gì, cô đều sẽ không lùi bước.

Chiếc nhẫn mang theo nhiệt độ cơ thể Bùi Dịch, chậm rãi sáp nhập ngón áp út. Một giọt lệ, từ trong mắt chảy xuống, rơi trên mặt đất, lấp lánh sáng trong hoa.

"Mẹ, người thấy được không? Con sẽ yêu, con tìm được người sẽ yêu thương bảo vệ con, mà con cũng muốn yêu thương bảo vệ người kia." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Bùi Dịch đứng dậy, ánh mắt hai người trong không trung giao hòa, đều đã tại đây đó trong mắt thấy được đối phương.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm ấp vào trong lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi cô.

Bên cạnh vang lên một trận kịch liệt vỗ tay, kéo dài không dứt

"Bốp..." Nơi xa pháo hoa hoa tung lên, sáng lạn loá mắt. Phía sau màn hình lớn, ngôi nhà Tô Thi Thi thiết kế kia, đang ở chậm rãi tụ lại, lại khôi phục thành Tứ Hợp Viện.

Yên tĩnh, mỹ hảo.

"Bảo bối, con đường sau này, chúng ta cùng nhau đi." Bùi Dịch thổi vào bên tai Tô Thi Thi, trầm giọng nói.

Tô Thi Thi khóe miệng cong cong, lui về sau một chút, nhìn chằm chằm vào mắt anh nói "Như vậy, Bùi tiên sinh. Trước đến nói một chút, anh tới cùng là ai đi."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, ánh mắt liền u ám trở lại

Ngọt quá, ngọt đến sâu răng rồi

234. Chương 234

"Bùi tiên sinh, mời nói cho tôi biết trước anh là ai?" Tô Thi Thi khóe miệng chứa cười, mắt lộ ra khiêu khích, cứ như vậy nhìn thẳng vào Bùi Dịch.

Hừ, người đàn ông này đem hình ảnh lúc cô đang làm việc chụp được tỉ mỉ như vậy, mỗi lần đều biết được chuyện đã xảy ra với cô, muốn nói không liên quan, có quỷ mới tin!

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Cô gái này đợi xong rồi mới tính chuyện với anh, thật sự là bản lĩnh càng ngày càng lợi hại rồi! Chỉ tiếc cho không khí tốt đẹp như vậy!

"Bùi tiên sinh, xin hỏi anh cùng Xây dựng Tiệp Khắc có cái quan hệ gì? Nghĩ đi nghĩ lại, anh có vẻ mỗi lần đều có thể xuất hiện gần đó ngay lập tức, anh nói xem này có phải hay không quá trùng hợp rồi hả?"

Tô Thi Thi gần sát Bùi Dịch, ngón tay quấn quấn lấy cà- vạt của anh, một bên dùng lực kéo xuống, một bên giống như tùy ý hỏi.

Nếu anh dám nói ra, cô nhất định không tha cho anh!

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, bắt được cánh tay không yên phận của cô, ghé sát vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Tô tiểu thư, anh cảm thấy được chúng ta trước tiên nên nói đến một chút chuyện em tự tiện làm theo ý mình, còn dám công khai thổ lổ với anh. Em nói xem, chuyện này anh phải làm sao xử lý em đây?"

Nhìn từ đàng xa, giống như là vợ chồng son đang nói chuyện vô cùng tình tứ, ngọt ngào đến nhứt mắt.

"Có nhiều người đang nhìn mà!" Tô Thi Thi nhất thời giật mình, liền lùi ra sau một chút khỏi tư thế ám mụi này, "Trước nên rời khỏi nơi này rồi nói."

Cô nói xong kéo tay Bùi Dịch, bước nhanh hướng bên cạnh đi đến.

Nói đùa, Bùi tiên sinh xong việc gom lại tính sổ một lần tuyệt đối so với cô lợi hại hơn nhiều!

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất. Đối phó cô chỉ có thể dùng chiêu thức như vậy.

Chỉ là - -

Bùi Dịch có chút đau đầu, phương pháp này hiển nhiên kéo dài không được bao lâu.

Lúc trước Tần Phong nhắc nhở qua với anh, nếu để cho Tô Thi Thi biết anh lừa dối cô đến công ty anh làm việc nhất định rất tức giận.

"Tuyệt đối không thể thừa nhận!" Bùi tiên sinh âm thầm hạ quyết tâm, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Sân khấu cầu hôn hoành tráng từ từ hạ màn che kết thúc chương trình, mãi đến hai vị nhân vật chính rời khỏi sân vận động, mọi người mới từ từ phản ứng kịp.

Các phóng viên đều giống như người lên cơn điên, trước tiên liền đem tin tức thu được gửi về tòa soạn của mình viết bài, nhốn nháo cả sân vận động.

Không đến nửa giờ, tất cả người ở Bắc Kinh đều biết Tô Thi Thi hướng Bùi Dịch cầu hôn rồi!

Trang viênĐoàn gia, nghe được tin tức này cha con Đoàn gia, thiếu chút nữa xỉu vì tức!

"Rầm…" Lại một bộ chén trà bị ném xuống đất vỡ nát.

Đoàn Kế Hùng ngồi ở phòng khách vị trí chủ nhà, mặt âm trầm, lửa giận ngút trời lườn lườm liếc nguýt nhìn thằng con trai vô dụng của mình: "Đây là chuyện tốt do mày là sao? Tao đã cho mày cơ hội tốt như vậy, mày xem mày đều đã làm thành cái gì bộ dáng rồi hả?""Cha…"

Đoàn Chấn Ba quỳ trên mặt đất, tức giận đến muốn hộc máu luôn rồi, ủy khuất vô cùng nói: "Tô Thi Thi không phải ở phía sau nhà chính học tập sao? Tại sao lại có thể xuất hiện ở sân vận động? Có phải do mẹ nhỏ hay không…"

"Mày câm mồm cho tao!" Đoàn Kế Hùng khiên cái ghế dựa lên liền hướng thằng con trai của mình đánh tới, "Chuyện này chính là do Tiếu Vi ra chủ ý giúp tao, bà ấy cần gì phải là chuyện ngáng chân chính mình? Mày đã là thứ vô dụng, sinh ra một đứa con gái cũng vô dụng, có một thằng đàn ông giữ không được còn dám trách người khác!"

"Con…" Đoàn Chấn Ba tức giận đến trên mặt lúc trắng lúc xanh, hận không thể xông lên đánh chết Đoàn Ngọc Tường!

"Vậy bây giờ làm sao đây? Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi trước mặt nhiều người như vậy cầu hôn, nếu bây giờ để cho cậu ta cưới Tường Tường, như dự định ban đầu là không thể rồi!" Đoàn Chấn Ba hữu khí vô lực nói.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất!

Bùi Dịch tình cảm lưu luyến sâu đậm, đã công khai cầu hôn, tiệc đính hôn buổi tối nay cũng chỉ có thể cùng Tô Thi Thi tiến hành, bằng không sẽ rơi vào tội danh bội tình bạc nghĩa.

Kế hoạch của bọn họ là triệt để thất bại rồi.

"Tao biết ngay là cái thứ tạp chủng kia không an phận như vậy, vậy mà dám chơi chúng ta một vố!" Đoàn Kế Hùng hai mắt nguy hiểm nheo nheo lại, lão già 70 tuổi, nhưng ánh mắt vẫn tàn nhẫn như cũ, không có một tia nhân từ của một người ông nên có

"Chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Qua mấy giờ nữa, khách khứa sẽ đến đông đủ. Nhất là Hỗ gia, Lan gia cùng Hồng gia, bọn họ phỏng chừng đều đã đoán được chúng ta muốn cho Tường Tường thay thế Thi Thi, hiện tại phát sinh chuyện này…"

Đoàn Chấn Ba không dám tiếp tục nói hết.

Thể diện Đoàn gia bọn họ, mất hết rồi!

"Còn có thể thế nào? Nghi thức đính hôn cứ theo lẽ thường cử hành!" Đoàn Kế Hùng đập mạnh xuống bàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quát.

Nghi thức sao có thể hủy bỏ? Đoàn gia của ông ta không thể chịu xấu mặt được!

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, nói: "Đi thông báo cho Bùi Dịch cùng cái tiện nha đầu kia, bảo bọn họ trở về tham gia nghi thức đính hôn."

Đoàn Chấn Ba sửng sốt, tuy trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng không có lựa chọn nào khác rồi.

Nhưng lúc ông ta gọi điện thoại, lại nhận được một tin tức không như mong đợi

"Cái tiểu tử thối kia nói, cậu ta không định về tham gia nghi thứcđính hôn…" Đoàn Chấn Ba nói đến gần cuối, đã không dám lớn tiếng thở.

"Mày lặp lại lần nữa!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến cái cái đầu muốn xì khói rồi, "Cho người đi tìm cho tao, cho dù là trói, cũng cần phải trói chúng nó đem về đây!"

"Được lắm, con bạch nhãn lang* này cũng thật giỏi!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến choáng váng đầu hoa mắt, ôm ngực ngã ngồi ở trên ghế, "Bùi Dịch, mày trong khoảng thời gian này nghe lời như vậy, là đang chờ hôm nay đúng không?" Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Còn là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến mắt trợn trắng.

Cái đứa con riêng này cùng Tô Thi Thi cái tiện nha đầu kia, từ đầu liền là cùng một loại người!

Đoàn Chấn Ba nhìn thấy cha mình tức giận như vậy, cũng không dám nán lại lâu, vội vàng lui ra ngoài tính toán đi tìm Bùi Dịch.

Vài giây sau, ngoài cửa truyền đến một cái tiếng vỗ tay. Bốp một tiếng, trong nhà yên tĩnh càng làm nó trở nên vang dội.

"Mày đúng là cái thứ con vô dụng, chờ tao trở lại sẽ xử lý mày!" Đoàn Chấn Ba mắng một câu liền rời đi.

"Cha…" Đoàn Ngọc Tường bụm mặt, mi mắt đỏ bừng, ủy khuất vô cùng nhìn bóng lưng đang rời đi của cha mình.

Cô ta mới vừa mới nghe được tin tức Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cầu hôn, sợ tới mức tạo hình cũng chưa làm xong liền chạy về đến đây, lòng tràn đầy ủy khuất lại đổi lấy một cái tát tay.

Đoàn Ngọc Tường gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, lại sợ hãi lại bất lực.

"Phu nhân, con nên làm sao đây? Bùi Dịch có phải hay không sẽ không đến đây?" Đoàn Ngọc Tường khóc quay sang hỏi Nhậm Tiểu Vi lúc nãy cùng cô ta trở về.

Nhậm Tiểu Vi nhướng mày, nói một câu "Cô an tâm một chút chớ vội nóng nảy" liền đi bên trong.

Rất nhanh, trong phòng truyền đến tiếng mắng của Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Ngọc Tường nghe thấy, bỗng nhiên tự giễu chính mình cười rộ lên, ánh mắt tự do đánh giá toàn bộ bốn phía, cảm giác tất cả mọi người đang chê cười cô ta.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người thật ác độc!" Đoàn Ngọc Tường gắt gao nắm bắt quả đấm, móng tay cắt qua làn da, đâm vào máu tươi đầm đìa.

(Ryeo: Cái này phải trách cô ngu, từ đầu đã nói, thứ ko phải của mình có làm cách nào cũng ko giành được, ngu thì chịu, nhục mặt chưa con? Mà cô nhiêu đó cũng chả đáng, đợi đi, kích hay còn phía sau. *ngoảnh mông đi mất*)

"Hết rồi, toàn bộ đều đã kế thúc rồi." Bên ngoài Phương Thanh Hoa chạy vào, nhìn đến biểu cảm trên khuôn mặt của con gái mình, tâm nháy mắt rớt xuống đến chỗ đáy cốc.

"Mẹ…" Đoàn Ngọc Tường tràn đầy chua sót, cô ta thật sự không cam lòng!

"Tường tường…Con, con không thể bỏ cuộc!" Phương Thanh Hoa cắn răng, lúc này bọn họ chỉ có thể nghĩ về mặt tốt.

"Không thể bỏ cuộc? Bảo con đứng bên cạnh bọn họ làm lễ đính hôn luôn sao?" Đoàn Ngọc Tường cảm thấy được đang nghe chuyện hài vậy, mẹ cô ta tại sao lại ngu ngốc như vậy?

Nhưng đúng lúc này, Nhậm Tiểu Vi từ trong nhà đi tới, nhàn nhạt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nói: "Nghi thức đính hôn tiếp tục, cô đi chuẩn bị đi."

"Thật sao?" Đoàn Ngọc Tường ngơ ngác nhìn Nhậm Tiểu Vi hai giây, kích động đến nỗi thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, "Bùi Dịch nguyện ý trở về cùng tôi đính hôn sao? Trời ạ, tôi có phải hay không đang nằm mơ?"

Nhậm Tiếu Vi nhướng mày, nhìn về phía Phương Thanh Hoa: "Trước khi nghi thức bắt đầu cô nhớ chăm sóc tốt cho Tường Tường, tôi cùng lão gia đều không hy vọng lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn."

Phương Thanh Hoa sửng sốt, thật cẩn thận gật gật đầu: "Được."

Bà ta cảm thấy được mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy.

Bùi Dịch đã cùng Tô Thi Thi cầu hôn, sao lại có khả năng sẽ trở về đính hôn?

Bùi Dịch đương nhiên không có khả năng trở về.

Ở một nơi nào đó trong thành phố, khung cảnh hữu tình, Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, một tay đưa điện thoại di động thả lại vài trong túi quần.

Tô Thi Thi liếc anh một cái: "Anh thật sự quyết định không trở về? Rất nhiều người đều đã đang chờ anh."

Bùi Dịch xoa xoa cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt của mình: "Tô tiểu thư, em là ám chỉ anh đối với em thiếu cảm giác an toàn, cần anh đối với em làm chút gì để chứng tỏ sao?"

"Anh…" Tô Thi Thi nghẹn lời.

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, tròng mắt hơi vạch, nói: "Nếu bọn họ thiếu chú rễ mà nói, em ngược lại là có người rất tốt tuyển chọn vào vị trí này."

Bùi Dịch đôi mắt trầm xuống: "Tô Thi Thi, em từ lúc nào ở sau lưng anh hẹn hò quen biết với người đang ông khác rồi hả?"

Tô Thi Thi cuống quít dời mắt, sáng suốt dời đi đề tài: "Không biết Tần Phong bên kia thế nào? Anh nói Hỗ điên khùng kia sẽ không giết người chứ?"

Seoul 28 độ nắng nhẹ

Sài Gòn 29 độ mưa rào (chính xác là trời đen như mực, mưa dăng khắp lối

~ tình hình hiện tại nên hát "Chỉ mong trái tim người"

mịt mù đường xa

)

235. Chương 235

"Tô Thi Thi, Bùi Dịch, tôi muốn ăn tươi nuốt sống các người, lột da của các người, rút gân, phanh thây trăm mảnh! A, tại sao xui xẻo luôn là tôi!"

Trong tầng ngầm của một cái garage nào đấy, vang lên tiếng kêu rên của đàn ông.

Tần Phong giống như con ếch bị đập dẹp bép vậy, thân thể kề sát tại trên đầu xe, trên người lại bị một người đàn ông cường tráng đè nặng, sắp thổ huyết rồi.

"Ầm!" Lại là một quyền trùng điệp nện xuống.

May mắn một quyền này là đánh trượt sang mui xe của anh, chẳng thế thì Tần Phong thực sự thổ huyết rồi.

"Hỗ tổng, chúng ta quân tử động khẩu bất động thủ, anh cũng đã đánh lâu như vậy, có thể nghỉ ngơi một chút rồi." Tần Phong vẻ mặt đau khổ, không dám nhìn tới người đàn ông đang áp ở trên người mình.

"Ầm!" Lại là một quyền, Hỗ Sĩ Minh không hiểu sao lại nện thêm một quyền sượt qua bên tai Tần Phong, quả đấm vút qua tai Tần Phong nghe gió rít một tiếng, thiếu chút nữa đem lỗ tai của anh đánh cho đập nát.

Anh ta lạnh lùng nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, đứng thẳng, chậm rãi đem nắm đấm của mình hạ xuống, giống mãnh thú muốn buông tha con mồi vậy.

Tần Phong vội vã bò lên, một bước đi ba bước nhảy tránh ra thật xa, cảnh giác nhìn cái người đàn ông nguy hiểm này.

Anh lần này thật sự là lật thuyền trong mương, chẳng những hình tượng bị hủy hết, còn bị người ta đánh một trận tơi bời hoa lá!

"Chết tiệt, tiểu tử này tại sao lại ra tay mạnh như vậy?" Tần Phong dơ tay lau khóe miệng đang vương một chút máu.

Anh không phải không nghĩ muốn đánh trả, mà là từ đầu liền đánh không lại Hỗ Sĩ Minh!

"Bùi Dịch đoán không sai, tiểu tử này thâm tàng bất lộ, không đơn giản như vậy." Tần Phong trong lòng suy nghĩ.

Xem ra, Hỗ Sĩ Minh sau này sẽ là một cái đối thủ lợi hại nhất của bọn họ.

"Tần tổng lại vẫn đối tôi có ý tứ?" Hỗ Sĩ Minh thấy Tần Phong lại vẫn một cái vẻ hướng trên thân mình nhìn xem, sắc mặt trầm xuống. Đang lúc nói chuyện, ánh mắt nhàn nhạt đưa mắt nhìn nơi xa chỗ cô gái thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

"Ngọc..." Tần Phong trong lòng căng thẳng, đau đầu muốn chết.

Cái cô gái nhát gan kia, phỏng chừng đã coi anh là phần tử khủng bố liệt vào sổ đen rồi. Cố gắng lâu như vậy, đều đã uổng phí!

"Huề nhau!" Tần Phong nhìn Hỗ Sĩ Minh liếc mắt một cái, hướng tới Ôn Ngọc đi đến.

Vừa rồi Hỗ Sĩ Minh cố ý đè nặng anh ở trên đầu xe đánh một trận, từ góc độ Ôn Ngọc mà nhìn qua thì - -

Tần Phong thân thể mạnh run run một phen, anh lần này là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tên đàn ông này cũng quá âm hiểm rồi!

Tần Phong khẽ cắn môi, cảm thấy được vẫn lại là chưa hết giận. Lúc này, trong di động có tin nhắn tiến vào, là Bùi Dịch gửi đến.Anh cúi đầu vừa thấy, mi mắt liền nhíu chặt lại.

"Hỗ tổng." Tần Phong quay đầu, khiêu khích nhìn Hỗ Sĩ Minh, "Tiệc đính hôn đêm nay anh nhất định phải tham gia."

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Tần Phong, gằn từng chữ nói: "Hỗ gia nhất định đúng giờ đến."

Tần Phong cười lạnh một tiếng, xoay người hướng Ôn Ngọc chạy tới rồi.

Hỗ Sĩ Minh nhìn bóng lưng Tần Phong, sắc mặt càng ngày càng trầm.

"Đính hôn tiếp tục?" Hỗ Sĩ Minh cầm lấy Tây phục do trợ lý đưa qua khoác lên, khóe miệng nhếch lên, "Thật thú vị."

Trực giác của anh ta nói cho chính mình, tiệc đính hôn này, nhất định không phải là tiệc của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi.

Nhớ tới dáng vẻ của Tô Thi Thi hôm nay, Hỗ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

"Bùi Dịch, tôi đối Tô Thi Thi càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi. Anh xác định, mình giữ được sao?"

Trong đầu anh ta hiện ra hình ảnh Tô Thi Thi hôm nay mặc sườn xám, không biết làm sao nữa, đáy lòng một chỗ nào đó nhảy lên một cái, trong mắt quang u ám vô cùng.

Đó là ánh mắt dục vọng mà chỉ đàn ông mới có.

Chẳng qua, nơi xa một trận tiếng khóc cắt ngang sự nhu mì trong đầu anh ta. Bên kia, Tần Phong cùng Ôn Ngọc như là đang cãi nhau.

Hỗ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn, xoay người ngồi xuống trong xe chính mình.

"Về Hỗ gia." Hỗ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Trợ lý sửng sốt một phen, vị này đúng là có đã hơn một năm không trở về Hỗ gia rồi. Cậu ta không dám thất lễ, khẩn trương nổ máy xe.

Lúc xe vừa rời đi, gặp thoáng qua bên một đối nam nữ đang dùng dằn.

"Ôn Ngọc, em thật sự không thể nghe tôi nói một câu sao? Tôi đã đối với em giải thích qua, khi đó chỉ là vì giúp Bùi Dịch giải quyết rắc rối, tôi chỉ thích con gái!

Tần Phong nhức đầu giải thích.

Đúng là trả lời của anh chỉ có tiếng khóc Ôn Ngọc càng lúc càng lớn.

Ôn Ngọc mi mắt ướt sũng, sợ hãi nhìn Tần Phong, thút tha thút thít nói: "Tôi biết, tôi minh bạch, anh… Anh… Anh không cần đến đây."

Tần Phong muốn khóc: "Bà cô của tôi ơi, em nếu minh bạch, sao còn sợ tôi?"

Ôn Ngọc khóc đến lợi hại hơn: "Tôi cũng không biết. Anh… Anh tránh ra, tôi sợ hãi…"

Tần Phong thật muốn miệng sùi bọt mép.

Anh tại sao lại gặp phải một cô gái ngốc như thế chứ!

Anh nghĩ nghĩ, chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng thôi: "Bùi Dịch buổi tối muốn cùng cô gái khác đính hôn, bạn tốt của em hiện tại khẳng định cực kỳ thương tâm, chúng ta trước đến Đoàn gia đi."

Quả nhiên, Ôn Ngọc vừa nghe, lập tức quên khóc, khẩn trương nhìn anh: "Chúng ta mau đi nhanh đi. Tôi trước cùng Thi Thi gọi điện thoại, cô ấy hiện tại nhất định rất khó chịu."Vừa rồi cô bị Tần Phong lôi đi, cũng không biết chuyện xảy ra sau đó, còn tưởng rằng Tô Thi Thi thật sự bị khi dễ rồi.

Tần Phong lập tức ngăn cô lại, nói: "Thi Thi hiện tại khẳng định nghĩ muốn chính mình yên lặng một chút. Chúng ta vẫn lại là trực tiếp đi Đoàn gia tìm cô ấy đi."

"Được." Ôn Ngọc xoa xoa nước mắt, lập tức hướng tới xe Tần Phong đi đến.

Đang nhìn đến đầu chiếc xe kia bị nện gập ghềnh khi đó, thân thể của cô co rúm lại một phen, sợ hãi nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, cuộn người một bên ngồi vào phía sau.

Tần Phong xoa xoa mi mắt, yên lặng hít vào.

Được rồi, có thể như vậy đã là rất tốt rồi. Ít nhất cô gái nhỏ này không có sợ hãi bỏ chạy như trước nữa, chết sống không chịu gặp anh.

"Cho nên, đối phó với phụ nữ, thật sự phải có phương pháp."

Tần Phong nhìn cô gái đang ngồi phía sau kia liếc mắt một cái, ôn nhu nói: "Gài giây an toàn."

Ôn Ngọc thuận theo liền gật gật đầu, chẳng qua tay nắm dây an toàn, còn đang run nhè nhẹ.

Bên kia, Tô Thi Thi vẫn lại là bị Bùi Dịch làm cho cô phải nói ra cô gần đây "ở sau lưng anh quen biết đàn ông" là ai.

Bùi Dịch sau khi nghe xong, trầm mặc, lại là trầm mặc. Thật lâu sau, anh mới từ từ phun ra một câu.

"Cô bé, em bây giờ, làm rất tốt."

"Ha…" Tô Thi Thi rất lớn nhẹ nhàng thở ra, ngồi vào phía sau, đối với anh vẫy tay, "Chúng ta nhanh nhanh đi về thôi, em sợ tên tiểu tử kia sẽ chạy trốn mất."

Cô nói xong lại lo lắng hỏi: "Đoàn gia anh đã sắp xếp xong chưa? Bằng không đợi bọn họ mạnh mẽ ép anh đi đính hôn thì làm sao đây?"

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu.

Cô bé ngốc đến bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này sao?

Chỉ là anh càng thêm rõ ràng, Tô Thi Thi kỳ thật hỏi đích thị chính là mẹ anh nơi đó làm sao đây. Dù sao, lần này là anh đi ngược lại ý muốn của mẹ mình rồi.

Bùi Dịch nắm lấy tay Tô Thi Thi, trong giọng nói là chất chứa chân thành: "Thi Thi, lời này anh chỉ có thể nói một lần, em hãy nghe cho kỹ."

"Anh là người đã trưởng thành, anh tự có chính kiến của riêng mình. Em muốn đi bên anh đến cuối đời, muốn cùng anh tôn trọng mẹ anh" anh dừng một chút, ngữ khí thấp hơn một chút, "Nhưng mà, anh không hy vọng em mù quáng."

"Mẹ anh an bài cho anh không nhất định thích hợp với anh, anh biết chính mình cần cái gì. Cho nên, em sau này khả năng sẽ rất vất vả. Em ở bên cạnh anh, sẽ phải dùng tất cả biện pháp đi để cho mẹ vui vẻ."

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi nước mắt trắng xanh một phen liền rớt xuống.

Cô thật sự quá may mắn, mới có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy. Lúc trước Hà Chí Tường đối cô mang đến thương tổn, ở một khắc này, thật sự được chữa khỏi rồi.

Mẹ con Hà gia kia hợp mưu đem cô đi bán. Mà hiện tại, Bùi Dịch lại nói cho cô, không cần mù quáng, anh sẽ bảo vệ cô.

Bất quá, Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, bỗng nhiên nhớ tới một cái khác vấn đề.

"Bùi Dịch, cho nên anh đã sớm tính toán chu toàn. Chẳng qua là muốn thăm dò phản ứng của em thôi đúng không? Anh muốn em vì anh mà ghen tuông đúng không?" Tô Thi Thi hùng hổ nghiêm mặt, khó chịu trừng mắt nhìn Bùi Dịch.

Những cái ảnh chụp trên máy bay không người lái kia, không thể nghi ngờ gì nữa, nó chứng tỏ anh chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, một tay kéo cô ôm vào trong ngực, cuối xuống hôn lên.

Vấn đề xấu hổ như thế, vẫn lại là dùng hành động thực tế trả lời thì tốt hơn.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi mặt hồng tim đập nhảy xuống xe, cùng Bùi Dịch đi tới phía bức tường sau trang viên Đoàn gia

Bùi Dịch nhìn bờ tường cao cao, mặt trắng xanh liền đen, nghiến răng nghiến lợi nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Em lặp lại lần nữa!"

Tô Thi Thi lui lui cổ, nhỏ giọng nói: "Không trèo tường đi vào, chẳng lẽ đi máy bay bay vào sao?"

Bọn họ hiện tại chính là đi làm chuyện xấu, không thể quang minh chính đại đi vào mà đúng không?

Tô Thi Thi vừa dứt lời, từ trên mái tường bỗng nhiên ló ra một cái đầu.

Tô Thi Thi vừa thấy, lập tức vọt tới, đối với phía sau Bùi Dịch kêu hô: "Nhanh lên, bắt lấy anh ta! Ngàn vạn lần đừng làm cho tiểu tử này chạy mất!"

Ngọt sâu răng là tui đau răng đến lười rồi

236. Chương 236

"Chết tiệt, Tô Thi Thi, cô là đồ điên!" Mái tường truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Mới vừa ló đầu ra, người đàn ông kia liền băng bó đầu, thân thể mất đi trọng tâm, thẳng tắp địa hướng tới mặt đất ngã xuống.

Tô Thi Thi vẻ mặt rùng mình, vươn tay muốn nắm lại tay anh ta. Chỉ là người kia tới cùng là một người đàn ông đã trưởng thành, khí lực cô cho dù có mạnh cũng không bì được với một người đàn ông, chính mình cũng bị kéo vào bên trong rơi xuống dưới.

"Ngu dốt sẽ chết!" Bùi Dịch đi lên ôm eo Tô Thi Thi.

Lúc này, đã có vài vị vệ sĩ sớm chờ đưa Tô Thi Thi vào trong viện

"Tô Thi Thi, bà cô của tôi ơi, van cầu cô buông tha cho tôi đi! Tôi sai rồi có được không? Tôi sau này nhất định thấy cô liền tránh xa, van cầu cô buông tha tôi!"

Hỗ Quân Nhạc ngồi bệch trên đất, còn mỗi chuyện chưa khóc òa lên nữa thôi.

Vừa rồi anh ta đã nghe nói đến chiến công vĩ đại mà Tô Thi Thi vừa làm ra, gan đều nhanh dọa hư rồi

Anh ta đây chính là đồng lõa, bị vị anh trai kia của anh ta biết, anh ta chết là cái chắc?

Tô Thi Thi khom lưng xoa xoa tóc của anh ta, cười tít mắt nói: "Anh sốt ruột như vậy là gì chứ? Tôi biết để cho anh chịu ủy khuất rồi, cho nên, tôi muốn bồi thường anh thật tốt."

"Bồi thường?" Hỗ Quân Nhạc thân thể run lên, cảnh giác nhìn cô, "Cô sẽ có lòng tốt như vậy sao?"

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, hung tợn trừng mắt nhìn anh ta: "Anh dám nói chuyện như vậy sao? Tôi ở trong mắt anh liền không hợp với đạo làm người như vậy sao? Cũng không ngẫm lại, là ai có ý đồ xấu muốn tiếp cận tôi."

"Tôi…" Hỗ Quân Nhạc đang muốn ngụy biện, chợt thấy từ trên tường nhảy xuống một người đàn ông, sợ tới mức roạt một phen từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

"Bùi… Bùi tổng… Ha ha, thật khéo nha."

Hỗ Quân Nhạc thật sự muốn khóc, lần này là làm sao đây thật sự chạy không thoát rồi.

Mặt anh ta hoàn toàn sụp đổ, đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi: "Bà cô của tôi ơi, cô nói đi, cô tới cùng muốn thế nào?"

Tô Thi Thi híp híp mắt, cười nói: "Bồi thường cho anh thôi, anh yên tâm, anh sẽ không thiệt thòi."

"Bồi thường cái gì?"

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, hướng tới phía sau nhà chính đi đến, không nói nữa.

Dựa theo những gì anh ta biết về Tô Thi Thi, cái bồi thường nên là đạt đến một trình độ nào đó đi?

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình ánh mắt tinh quái như quỷ linh tinh, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất.

Anh cực kỳ chờ mong, đợi người của Hỗ gia nhìn thấy Hỗ Quân Nhạc thì sẽ phản ứng như thế nào.

Anh vừa đi tới vài bước, Tần Phong liền gọi điện thoại đến rồi.

"Bùi Dịch, cậu điên rồi phải không? Cho dù cậu yêu chiều người phụ nữ của mình như thế nào đi nữa cũng cần phải có giới hạn, cậu bây giờ còn sợ mọi chuyện quậy chưa đủ lớn sao?" Điện thoại vừa được kết nối, bên trong liền truyền đến tiếng gầm thét của Tần Phong.Khóe miệng Bùi Dịch nhếch lên, chờ cậu bạn thân đem hỏa đều đã phát xong, mới chậm rãi nói: "Nuông chiều người phụ nữ của mình cũng cần có kỹ thuật. Cậu cho dù nghĩ muốn nuông chiều, cũng chưa chắc được cưng chiều người ta."

"Cậu…" Tần Phong tức muốn thổ huyết rồi.

Anh nhìn thấy Ôn Ngọc núp ở phía sau nhìn mình giống như đang nhìn thấy quái vật một dạng, đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương: "Cái này, phải nhờ cậu chỉ giáo tôi một phen… Không đúng!"

Tần Phong buồn bực: "Cậu đừng hòng nói sang chuyện khác. Cậu ngẫm lại xem, nếu để cho lão già kia của Hỗ gia biết cháu trai của chính mình đến Đoàn gia ở rể, sẽ không giết chết các người à!"

Bùi Dịch đáp phi sở vấn*: "Cậu nói xem, Hỗ gia người nào sẽ đến?"

Đáp phi sở vấn: hỏi 1 đằng trả lời 1 nẻo

"Không phải Hỗ Sĩ Minh…" Tần Phong nói đến một nửa, não linh quang chớp lóe, hung hăng đến sợ run cả người, "Bùi Dịch, cậu thật sự quá âm hiểm rồi! Khó trách cậu lại cho Thi Thi làm loạn đến như vậy, quả thực âm hiểm cùng cực rồi!"

Hỗ Sĩ Minh nhận được một tấm mời rùa đen rút đầu, dựa theo tính tình của anh ta, tuyệt đối hẳn không vì chứng minh cái gì mà tự mình xuất hiện ở nghi thức đính hôn.

Như vậy Hỗ gia, người đủ khả năng tới tham gia cũng chỉ còn lại có một người - - người đứng đầu của Hỗ gia đương gia Hỗ Tấn Hoa, cũng chính là người mà bọn họ trong miệng luôn gọi Hỗ gia cái Lão Bất Tử kia

"Trước mặt nhiều khách khứa như vậy, Hỗ lão tuyệt đối không có khả năng đổi ý tại trận. Chậc chậc, cậu đây là đem Hỗ gia cùng Đoàn gia đều đã tính kế đi vào, thật sự quá tuyệt rồi." Tần Phong nói xong liền vui vẻ cúp điện thoại.

Anh bây giờ cảm thấy chính mình làm bạn của Bùi Dịch là điều vô cùng may mắn, bằng không thật sự không biết sẽ chết thế nào dưới tay thằng bạn tính khí bất thường này đây.

Đoàn gia chủ trạch bên trong hậu viện, đột nhiên bộc phát ra một tiếng hoảng sợ gào thét.

"Tô Thi Thi cô điên rồi! Để cho tôi cưới Đoàn Ngọc Tường? Cô đang nghĩ cái gì vậy?" Hỗ Quân Nhạc tròng mắt từng to đến nỗi muốn rớt ra ngoài rồi.

Tô Thi Thi cắn một miếng táo, vẻ mặt tỉnh bơ nói: "Anh có thể không làm theo, dù sao tôi không có tổn thất gì. Chỉ là…"

Mặt cô trầm xuống, nghiêm trang nói: "Tôi chỉ có thể nói cho vị anh trai kia của anh, là anh giúp tôi chạy trốn, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của anh."

"Cô… Anh trai tôi nhất định sẽ không tin tưởng lời cô nói! Cô như vậy là coi thường chỉ số thông minh của anh tôi!"

Tô Thi Thi mi mắt nhíu lại, cười đến giống hệt con hồ ly: "Anh trai của anh cũng đã bị tôi đùa giỡn một lần, chẳng thế thì tôi cũng không có khả năng nguyên vẹn mà trở về đến nơi đây. Anh cảm thấy được, tôi có không có năng lực để cho anh ta tin tưởng sao?"

"Anh có thể đánh cược một lần." Tô Thi Thi nói xong lại cắn thêm một miếng táo, không thèm quan tâm đến anh ta nữa."Cô… Cô…" Hỗ Quân Nhạc răng nanh va vào nhau kêu lộp cộp vang lên.

Anh thật sự rất nghĩ muốn đánh cái người phụ nữ đáng giận này!

Thật sự quá bực tức rồi!

Anh ta lại nhìn thấy cái người lúc nãy đánh anh ta một cái đến choáng quáng mới tỉnh lại, hận không thể đem người đó ra lột da băm vằn ném cho chó ăn, xong anh ta lại nhìn nhìn hai con chó kia, ăn hết một đống thức ăn của anh ta, ăn xong liền trở mặt…

Càng không cần phải nói, bên này còn có kẻ nguy hiểm hơn tất cả những người ở đây cộng lại – Bùi Dịch.

"Coi như các người ngoan độc!" Hỗ Quân Nhạc che mặt, chỉ cảm thấy tiền đồ một mảnh hắc ám.

Tô Thi Thi đắc ý nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Bên kia nếu bọn họ không chịu chú rể mà em đã chọn lựa, đưa đến một người khác thì làm sao đây?"

Bùi Dịch môi mỏng bĩu một cái, nâng cằm của cô lên, cuối xuống hôn một cái, gằn từng chữ hỏi: "Em là đang hoài nghi năng lực của anh?"

Anh hiển nhiên có 100 loại phương pháp để cho người kia không cách nào xuất hiện.

Tô Thi Thi nắm chắc ngón tay của anh, cười khan nói: "Em là muốn nói, Bùi tiên sinh anh thủ hạ lưu tình, mọi người kiếm sống cũng không dễ dàng."

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô gái này đều phải đem nơi này làm cho long trời lở đất, vậy mà còn có mặt mũi nói những lời này?

"Này… Các người khi dễ tôi thì thôi đi, lại còn để cho tôi nhìn các người ân ân ái ái, tới cùng có đạo đức công cộng hay không?" Hỗ Quân Nhạc nhìn không được rồi.

(Ryeo: có cái đạo đức công cộng à? Tui mới nghe à nhà

237. Chương 237

"Bùi Dịch?" Đoàn Kế Hùng vừa thấy Bùi Dịch đến, sắc mặt liền trầm tiếp xuống, "Mày còn dám tới gặp tao? Chuyện này mày muốn giải thích như thế nào!"

Bùi Dịch trên mặt biểu tình nhàn nhạt, không chút nào để ý đến sự tức giận của ông ta, đi đến bên trong đứng lại, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua bốn phía.

Đoàn Hòa Dự lập tức cúi đầu, thức thời thối lui ra ngoài.

"Sự tình đã không cách nào vãn hồi, lão gia nếu nghĩ muốn giải quyết, tôi có thể cung cấp một phương pháp." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Đoàn Kế Hùng chán nản.

Đứa con riêng này từ nhỏ đến lớn cứ như vậy, rõ ràng mọi chuyện đều là nó gây ra, cuối cùng lại là như thế này một bộ dáng không đếm xỉa đến!

Ông ta chịu đựng sự tức giận trong lòng hỏi: "Mày có cái biện pháp gì?"

Bùi Dịch cười nhạt: "Hỗ gia Tam thiếu hiện tại đang ở Đoàn gia, đã đồng ý cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn."

"Hỗ tam thiếu? Là Hỗ Quân Nhạc?" Đoàn Kế Hùng sửng sốt, cảnh giác nhìn Bùi Dịch, "Hỗ Quân Nhạc từ lúc nào cùng Ngọc Tường thân cận như vậy?"

Bùi Dịch ngữ khí càng thêm lạnh hơn: "Anh ta cùng Thi Thi giao hữu không tệ, đã đồng ý đính hôn, chẳng qua là giúp một việc mà thôi."

"Cái tiện nha đầu kia…"

Đoàn Kế Hùng vừa nghe tên Tô Thi Thi, cơn tức roạt một phen liền xông ra. Nhưng Bùi Dịch ở trong này, ông ta cũng không dám chửi ầm lên, chỉ là tức giận nói: "Tô Thi Thi đem mọi chuyện biến thành hỏng bét, tao làm sao có thể tin nó?"

Bùi Dịch đưa tay phải phủi trên quần áo không hề tồn tại tro bụi, thong thả xoay người, bỏ lại một câu như không quan hệ đến mình mà nói: "Có đáp ứng hay không, toàn bộ dựa vào quyết định của lão gia thôi. Tôi phải đi ra chào hỏi khách khứa rồi."

"Mày…" Đoàn Kế Hùng chán nản. Đột nhiên phản ứng kịp, ông ta bất đắc dĩ chọn cháu rể cho mình lại không may gặp chuyện ngoài ý muốn, rất có khả năng liền là Bùi Dịch làm!

"Tiểu bạch nhãn lang, mày cũng đến lúc muốn ăn thịt người rồi!" Đoàn Kế Hùng nhìn chằm chằm bóng lưng Bùi Dịch đang rời đi, ân hận lúc đầu đã đánh giá sai!

Ông ta lúc ấy nên đem Bùi Dịch cùng người cha đã chết kia của anh mà diệt trừ!

Năm đó nếu không phải sợ Nhậm Tiểu Vi tự sát, ông ta cũng sẽ không giữ lại Bùi Dịch! Con sói con trước kia bây giờ đã lớn lên, trái lại quay lại cắn bọn họ một miếng!

"Được lắm, tao cũng muốn xem thử tui bây tới cùng có thể lật trời đất hay không!" Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, đối với bên ngoài hô, "Hòa Dự, mau vào!"

Nửa giờ sau, lễ đính hôn chính thức bắt đầu.

Bùi Dịch giúp Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi bên ngòai chào hỏi khách khứa. Đây là mọi người lần đầu tiên ở Đoàn gia chính thức nhìn thấy Bùi Dịch, trước kia đủ loại tin đồn xem như bây giờ đã được chứng thực.

Bên cạnh, Tần Phong cùng cha của mình dạo quanh đây đó hàn huyên với khách khứa, cách Bùi Dịch một khoảng xa lắm không."Cha, người lát nữa mặc kệ nhìn thấy cái gì, đừng có trả lời, biết không?" Tần Phong thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ lôi kéo tay áo cha mình.

Cha Tần Phong liếc mắt nhìn anh: "Các người lại muốn làm cái gì? Ta cũng không ngu dốt giống con như vậy, sẽ không đi tham gia."

Tần Phong nghẹn lời, bực mình không thôi, nho nhỏ nói thầm: "Người nghĩ rằng con nguyện ý sao."

"Ta thấy vị Ôn tiểu thư kia không tệ, dáng vẻ hiền diệu đáng yêu của người con gái Giang Nam, liền nhất định phải bắt lấy, mau chóng cầu hôn con gái người ta đi." Cha Tần Phong nói xong lại còn lắc lắc đầu, "À, bất quá ta nhìn ra được, cô bé kia vừa thấy đến con bộ dáng liền muốn khóc."

"Cha..." Tần Phong cạn lời rồi, bố già nhà anh chuyên đi đâm thọt người ta sao?

"May mắn hôm nay tới không phải ông nội, bằng không mình liền thảm rồi." Tần Phong trong lòng vẫn lầu bầu.

Hiểu con không ai ngoài cha, cha anh tiếc nuối vỗ vỗ bờ vai của anh: "Con nên nén bi thương. Vừa rồi ông nội con mới gọi điện thoại đến đây, bảo con tiệc tối vừa kết thúc liền trở về nhà cũ."

"Cha, người không thể thấy chết mà không cứu được!" Tần Phong muốn nội thương.

"Không được, ta cảm thấy được nơi này quá không an toàn rồi. Hỗ gia cái Lão Bất Tử kia phỏng chừng lập tức liền muốn đến đây, chúng ta vẫn lại là khẩn trương trước rút lui đi." Cha Tần Phong nói xong, liền lôi kéo anh đi ra ngoài.

Tần Phong vẻ mặt không vừa ý, tuồng đặc sắc như vậy không xem, quá tiếc nuối rồi.

Cha anh liền trợn mắt nhìn anh: "Tứ Đại Gia Tộc bọn họ nội chiến, chúng ta rút lui có gì sai? Bùi Dịch ở bên kia đã hướng con trừng mắt nhìn vài lần, con còn không đi?"

Tần Phong không nói gì, đành phải cùng đi theo, thuận tiện đi tìm Ôn Ngọc giải thích.

Lúc trước Bùi Dịch từng nói qua với anh, chuyện này không cho anh tiếp tục tham gia rồi. Hiện tại xem ra, cha của anh cũng có cách nghĩ như vậy.

Mà bọn họ sau khi rời đi không bao lâu, xe Hỗ gia liền đến rồi.

Hỗ Tấn Hoa làm như bữa tiệc này là của Hỗ gia bọn họ, đặc biệt phô trương. Tổng cộng chạy đến đây 3 chiếc Lincoln, ông ta ngồi ở bên trong xe ở giữa, mà trước sau hai chiếc bên trong đều là vệ sĩ.

Trái lại Lan gia, khiêm tốn rất nhiều.

"Hỗ Tấn Hoa 70 tuổi, so với lão gia tử lớn hơn hai tuổi, lúc còn trẻ thời từng lăn lộn trong giới hắc đạo, đã năm năm không xuất hiện qua." Bùi Dịch đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, giảng giải nói cho cô biết.

Tô Thi Thi gật gật đầu.

Hỗ Tấn Hoa cùng cái Hỗ điên khùng kia bộ dáng thật là có chút giống nhau, nhưng mà tính cách xem ra lại hoàn toàn trái ngược.

"Tiểu Diện Hổ." Tô Thi Thi nhìn mặt hiện tươi cười hòa ái dễ gần Hỗ Tấn Hoa, trong đầu bắn ra ba chữ kia.

"Vị kia là Lan gia?" Tô Thi Thi nhìn đến cùng Hỗ Tấn Hoa chào hỏi một ông bác ước chừng năm mươi tuổi, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Người kia mặc quần áo vải giày vải, liền giống với mấy bác nông dân mới từ trên đồng ruộng kết thúc công việc trở về một dạng. Nếu không phải trên người ông ta mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy, từ đầu liền nhìn không ra tới thân phận hiển hách.

"Lan Khải Lương, hiện tại có thân phận lớn nhất ở Lan gia. Lan gia hành sự luôn luôn khiêm tốn, không có chuyện gì thì không nên tùy tiện chọc giận bọn họ." Bùi Dịch thì thầm nói.

Tô Thi Thi ngẩn ra, không khỏi ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch.

Anh tại sao lại nói với cô những thứ này?

Bùi Dịch xoa xoa tóc của cô, trong mắt đều là sủng nịch: "Làm người phụ nữ của anh, em nên là hiểu biết những thứ này."

"Này..." Tô Thi Thi lặng yên đỏ mặt. Người đàn ông này tại sao lại bá đạo như vậy.

Bất quá...

Tô Thi Thi trong lòng yên lặng hít vào một hơi, tâm bị liền được lấp đầy.

Bùi Dịch đây là để cho cô tiếp xúc thế giới của anh sao? Nghe qua, tựa hồ không tệ.

Phía trước truyền đến tiếng hàn huyên, Đoàn Kế Hùng mang theo Nhậm Tiểu Vi ra ngoài đón khách.

Không lâu sau, Hồng gia cũng phái người đại diện tới. Tới là con trai Hồng gia của Hồng Hưng Nhiên, là một người đàn ông 30 trẻ tuổi, nhưng xử sự cực kỳ trầm ổn.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi trốn ở phía sau của đám người, bỗng nhiên kêu cô một tiếng.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn anh, mi mắt sáng long lanh, như là phát quang sao.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch lại gọi Tô Thi Thi một tiếng, trong ánh mắt giống như cất giấu rất nhiều rất nhiều cảm xúc, làm cho người ta không hiểu có chút bất an.

Bỗng nhiên, Tô Thi Thi cầm tay anh, khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Nếu nhất định không tầm thường, có em đây, lựa chọn ở bên cạnh anh cùng nhau tạo nên điều tuyệt vời nhất."

"Cô bé ngốc."

Bùi Dịch ánh mắt nhất thời nóng bỏng vô cùng, như là hạ quyết tâm cuối cùng, nói: "Anh sẽ bảo vệ em thật tốt."

"Uh'm, em rất tin tưởng." Tô Thi Thi lộ ra đại đại tươi cười, ngọt ngào lại tự tin.

Ngọt chết bạn Ryeo rồi, hâm mộ quá thể ^_^

Cô biết, Bùi Dịch trong lòng có một cái "mối thù". Anh hao tổn tâm cơ như vậy đem Tứ Đại Gia Tộc đều đã dụ dỗ ra, như vậy rất có khả năng liền là cùng với bọn họ có liên quan gì đó.

"Bùi Dịch, anh nếu đã muốn làm, em liền giúp anh cùng nhau làm. Nợ, chung quy là phải trả, " Tô Thi Thi nắm chặt tay Bùi Dịch, trầm giọng nói, "Nhưng em hi vọng, chúng ta cũng không được đánh mất chính mình. Không cần hại người vô tội."

Bùi Dịch ngẩn ra, thật lâu sau, đem cô áp sát vào trong lồng ngực, trầm giọng nói: "Được."

Tô Thi Thi mi mắt nhíu lại, ngẩng đầu lên cười nói: "Anh nói xem, đợi lão gia tử của Hỗ gia nhìn đến cháu trai của mình thành con rể Đoàn gia, sẽ có biểu tình thế nào?"

Cô vừa dứt lời, từ trong vườn nho nơi đó liền truyền đến tin tức, nghi thức đính hôn bắt đầu.

Tô Thi Thi lôi kéo tay Bùi Dịch, siêu cấp hưng phấn: "Anh nói xem có đánh nhau hay không?"

Bùi Dịch bật cười.

Mà bọn họ, đoán trúng mở đầu, nhưng không thể biết được kết cục.

238. Chương 238

Gió thu hiu hiu, ánh nắng chiều tà rọi lên thân cây nho làm cho quang cảnh trong vườn nho kia càng thêm đẹp ngọt ngào, từng chùm nho sai quả dưới những tia nắng cuối ngày càng lung linh huyền ảo, toàn bộ đều đã che đậy cho một tầng mộng ảo khí tức.

Đoàn Ngọc Tường mặc lễ phục màu trắng do nhà thiết kế nổi tiếng của Dior thiết kế riêng, hai tay gắt gao nắm cùng một chỗ, vừa khẩn trương lại hưng phấn.

"Tường Tường, nhớ kỹ những lời mẹ nói với con chưa? Bất luận xảy ra chuyện gì đi nữa, con nhất định phải đều phải bình tĩnh." Phương Thanh Hoa tiếp thu ánh mắt cảnh cáo của Đoàn Chấn Ba, lại lo lắng dặn Đoàn Ngọc Tường vài tiếng.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu, có chút không kiên nhẫn: "Mẹ, người đều nói không dưới 30 lần rồi, con đã nhớ kỹ."

Chỉ cần Bùi Dịch đồng ý cùng cô ta đính hôn, cô ta có cái gì cần phải bình tĩnh hơn?

Hiện trường đến đây trên dưới 100 vị nhân vật nổi tiếng trong thương trường, có người Đoàn Ngọc Tường từng được gặp qua, có người cô ta chưa thấy qua lần nào.

Cô ta cùng mẹ của mình đi ra, chậm rãi hướng tới sân nhà đi đến. Tâm, thùng thùng thùng đập mạnh, nhảy được càng ngày càng lợi hại.

Bỗng nhiên, tầm mắt của cô ta liền ngưng lại, đồng loạt khẩn căng nắm lấy tay Phương Thanh Hoa.

"Mẹ, Bùi Dịch tại sao lại ở nơi đó? Hơn nữa còn là cùng Tô Thi Thi đứng chung một chỗ?" Đoàn Ngọc Tường nhìn chằm chằm Bùi Dịch đứng ở bên cạnh rặng cây nho, mi mắt trừng to.

Cô ta không đợi Phương Thanh Hoa trả lời, lại trái lại tự nói: "Anh ấy nhất định là đang chào hỏi khách khứa, con có thể hiểu được."

"Tường Tường..." Phương Thanh Hoa có chút không đành lòng. Nhưng hiện tại tên đã trên dây không bắn đi không được, bọn họ đã không còn lựa chọn được nữa rồi.

"Tường Tường, cô hôm nay thật xinh đẹp." Một cô gái trẻ quen biết Đoàn Ngọc Tường đi đến chào hỏi. Cô ta bị mọi người vây quanh khen ngợi, trong lúc này cũng quên cả khẩn trương.

Nơi xa, Tô Thi Thi lôi kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Cô ta còn chưa biết?"

Bùi Dịch ánh mắt híp lại: "Liên quan gì đến chúng ta?"

Ách...

Tô Thi Thi im lặng, cô thật là có chút đồng cảm cho Đoàn Ngọc Tường rồi.

Lúc này, bị Dương Dũng áp tải Hỗ Quân Nhạc, mặc một bộ comple đuôi tôm màu den, vô cùng suất khí cũng đi đến.

"Mời Tam Thiếu đi đến đón đại tiểu thư." Dương Dũng đứng ở phía sau Hỗ Quân Nhạc, nhẹ giọng nói.

Hỗ Quân Nhạc lông mi nhíu chặt, chịu đựng không nổi cáu, trong lòng giận dỗi đến sắp nội thương.

"Tô Thi Thi, chuyện lần này tôi nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!" Hỗ Quân Nhạc cắn răng, lúc anh ta ngẩng đầu lên, đã khôi phục vẻ mặt trầm tĩnh.

Thân sĩ, tiêu sái, quanh năm sống trong nhung lụa đã tạo nên một khí chất vô cùng hơn người, ở một khắc này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.Anh ta hướng tới Đoàn Ngọc Tường từng bước một đi đến, lòng đang kháng cự, lại thân bất do kỷ.

"Thôi, dù sao Đoàn Ngọc Tường bộ dáng cũng không xấu, coi như đóng kịch."

Hỗ Quân Nhạc ngẩng đầu, lộ ra tươi cười mê người, hướng tới Đoàn Ngọc Tường vươn tay, thâm tình khẩn thiết nói: "Mygirl, em hôm nay thật đẹp."

"Anh…" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy người đàn ông đang mặc lễ phục trước mặt, ngu ngơ hai giây, "Hỗ Tam Thiếu?"

"Tường Tường, con đang suy nghĩ cái gì, vẫn còn không đưa tay qua đi?" Phương Thanh Hoa vội vàng nhỏ giọng thúc giục nói.

"Mẹ…"

Đoàn Ngọc Tường còn không có phản ứng kịp, đã bị mẹ mình cầm lấy tay, lập tức nhét vào trong tay Hỗ Quân Nhạc.

Trong đầu lập tức sáng tỏ, giống như cái gì cũng đã thông suốt rồi.

Đoàn Ngọc Tường nhìn Hỗ Quân Nhạc, toàn thân đều đã bắt đầu run rẩy: "Không, chuyện này không phải thật sự… Không phải thật sự!"

Cô ta rốt cục suy nghĩ cẩn thận, tại sao mẹ cô ta luôn mãi dặn dò cô ta, tại sao Bùi Dịch lại cùng Tô Thi Thi đứng chung một chỗ, tại sao cha cùng ông nội cô ta trên mặt nhìn không ra được một chút vui sướng…

"Tôi muốn đi tìm Bùi Dịch!" Đoàn Ngọc Tường muốn rút tay về, trên mặt hạnh phúc tươi cười triệt để rạn nứt.

"Đoàn tiểu thư, tôi nhớ cô so với tôi rõ ràng hơn ai hết hậu quả của việc hiện tại rời đi." Hỗ Quân Nhạc cầm tay Đoàn Ngọc Tường, trên mặt vẫn tươi cười, nhưng trong giọng nói lại lạnh rất nhiều.

Giống như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, Hỗ Quân Nhạc lại không giống như là một tên ngốc hồ đồ ở trước mặt Tô Thi Thi, người đàn ông luôn luôn bị cô khi dễ.

Giờ phút này anh ta, toàn thân tản ra một cỗ khí tức làm cho người ta kháng cự không được. Con cháu Hỗ gia, nói đến cùng, lại có ai yếu ớt để người khác ức hiếp chứ.

"Các người…" Đoàn Ngọc Tường trong mắt nén lệ, tức giận đến hận không thể bạo phát ngay tại chỗ.

Đúng là cô ta không thể.

Trận này diễn trò, cô ta tất phải diễn cho xong. Bằng không, cô ta sau này thật sự không có đường sống nữa rồi!

"Tường Tường, hôm nay lão gia tử của Hỗ gia cũng đến đây, con nhất định phải biểu hiện thật tốt, biết không?" Phương Thanh Hoa lôi kéo tay Đoàn Ngọc Tường dặn dò.

Theo ý của bà ta, gả cho Hỗ Quân Nhạc, có thể sánh bằng gả cho Bùi Dịch sẽ đối bọn họ có lợi không hại.

"Mẹ, người đã biết rõ tôi…" Đoàn Ngọc Tường cắn môi, thân thể không ngừng run run, không biết là đang hít thở hay vẫn lại là tức giận rồi.

"Đoàn tiểu thư, xin mời." Hỗ Quân Nhạc thấy Đoàn Ngọc Tường cảm xúc ổn định hơn một chút, vươn tay để cho cô ta vãn trụ cánh tay chính mình, cười tít mắt nói.

Đoàn Ngọc Tường cắn răng, vãn trụ tay anh ta, nhỏ giọng nói: "Tôi cảnh cáo anh, tôi chỉ phối hợp với anh diễn một tuồng kịch, qua hôm nay chúng ta một chút quan hệ đều không có."Hỗ Quân Nhạc ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Như nhau."

Nói đùa, anh ta bị buộc cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, nếu để cho mấy lão già trong nhà biết, vẫn không lột da anh ta sao?

May mắn ông nội anh ta đã có năm năm không ra ngoài, qua hôm nay, anh ta sẽ tùy tiện viện cớ cùng Đoàn Ngọc Tường giải trừ hôn ước, tin tưởng Đoàn gia cũng sẽ không gây khó dễ anh ta.

Hỗ Quân Nhạc suy nghĩ như vậy, trong lòng liền khoái trá không ít.

Lúc anh cùng Đoàn Ngọc Tường hướng tới bục làm lễ, ánh mắt lườm đến chỗ đám người Tô Thi Thi đang đứng.

"Người phụ nữ này, thù này tôi nhớ kỹ!" Hỗ Quân Nhạc âm thầm trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, hướng anh ta lộ ra một ánh mắt khiêu khích.

Hỗ Quân Nhạc chán nản.

Nếu có thể, anh ta thật sự là muốn mặc kệ mọi chuyện mà rời đi!

Không đúng, anh ta thật sự nên là rời đi! Không phải nên là, nhất định phải rời đi!

Hỗ Quân Nhạc xoa xoa mi mắt chính mình, cả kinh hồn phách đều nhanh bay đi mất.

Anh ta vừa nhìn thấy được cái gì?

Lão Biến Thái nhà anh ta - - không đúng, lão gia tử nhà anh ta tại sao ở trong này?

"Gia… Gia…" Hỗ Quân Nhạc ngây ra như phỗng nhìn về phía trước cùng Đoàn Kế Hùng đứng ở một chỗ Hỗ Tấn Hoa, ruột gan đều nhanh lộn tùm phèo.

"Tô Thi Thi, tôi muốn giết cô!" Hỗ Quân Nhạc muốn chết tâm đều có rồi!

Trời ạ, ông nội anh ta vậy mà đến đây!

Anh ta phải làm sao đây?

"Hỗ Quân Nhạc?" Đoàn Ngọc Tường nhướng mày, người này đem tay cô tay xiết mạnh đau muốn chết, rốt cuộc là đang làm cái gì?

"Quân Nhạc." Hỗ Tấn Hoa cười tít mắt nhìn cháu trai của chính mình, sắc mặt hòa ái, ngữ khí sủng nịch, giống như cực kỳ mãn ý những chuyện anh ta hôm nay làm được.

"Ông nội, người đừng cười như vậy!"

Hỗ Quân Nhạc giật nảy mình run lẩy bẩy, mặt trắng xanh liền trắng.

Mỗi một lần, ông nội anh ta cười đến cực kỳ vui vẻ, lại càng đáng sợ. Mỗi một lần ông ta cười, có ai không gặp họa?

"Tấn Hoa, Quân Nhạc nói muốn cho ông một sự kinh hỉ. Cháu gái lớn của Đoàn gia tôi, không làm nhục Hỗ gia ông chứ?" Đoàn Kế Hùng thấy Hỗ Quân Nhạc sợ tới mức sắc mặt đều đã thay đổi, lập tức nói.

Hỗ Tấn Hoa sửng sốt, trên mặt tươi cười lớn hơn một chút, gật đầu nói: "Kế Hùng, không nghĩ tới hai chúng ta thật đúng là có thể trở thành thông gia. Quân Nhạc ánh mắt không tệ."

Ông ta nói xong quay đầu nhìn về phía Hỗ Quân Nhạc: "Cháu ngoan, con đã trưởng thành rồi, có chủ kiến chính mình, rất tốt."

"Xong rồi…" Hỗ Quân Nhạc dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa quỳ xuống rồi.

Ông nội của anh ta rõ ràng là nói, anh ta đã cứng cáp, tự làm theo ý mình, trở về sẽ lột da của anh ra!

"Ông nội, con…" Hỗ Quân Nhạc muốn giải thích.

"Thời gian không còn sớm nữa, trước tiên nên tiến hành nghi thức đi." Hỗ Tấn Hoa cười tít mắt nhìn Hỗ Quân Nhạc kia, bộ dáng mặt mũi hiền lành, người khác không biết, còn tưởng rằng ông ta rất dễ nói chuyện.

Nhưng Hỗ Quân Nhạc bị dọa muốn khóc.

"Không được, bị ông nội bắt ngay tại trận, nếu là cứ đính hôn như vậy, tôi chết chắc rồi!"

Anh trai của anh ta đã khủng bố, nhưng lão gia tử lại càng kinh khủng hơn

Hỗ Quân Nhạc nhìn lão gia tử nhà mình, lại nhìn đến đám người của Đoàn gia kia, bỗng nhiên cầm lấy tay của Đoàn Ngọc Tường đang kéo tay mình, dùng lực, đem cô ta hướng bên cạnh đẩy đi.

Anh ta cắn răng một cái, bất chấp tất cả nói: "Con không nghĩ muốn đính hôn! Là bọn họ ép con!"

Lời này nói ra, khiến tất cả mọi người đều cả kinh.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch mạnh căng thẳng, tâm trạng hơi trầm xuống.

"Hỗ Tam Thiếu, không nghĩ tới anh lại lật lọng như vậy!"

Ai? Là ai nói ông Nhạc đáng thương? Ổng hả… ngàn chấm thì có

239. Chương 239

Hỗ Quân Nhạc đã điên rồi.

Ở trong đầu anh ta bây giờ chỉ có một ý nghĩ, đó chính là đem chuyện này đẩy cho người khác, chẳng thế thì ông nội của anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Anh ta quay liền bị nơi xa Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lườm một cái, tâm can run lẩy bẩy.

Hai cái tiểu hồ li kia cũng tuyệt đối không phải dễ chọc. Dưới tình thế cấp bách, anh ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ vào Đoàn Ngọc Tường nói: "Là cô ép tôi!"

"Quân Nhạc, cậu đang nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba vừa nghe, sắc mặt đều đã thay đổi, vội vàng đã chạy tới nghĩ muốn ngăn cản anh ta.

Hỗ Quân Nhạc lui về sau, trong lòng vừa suy xét, dứt khoát kéo ông ta vào luôn.

"Bác Đoàn, tuy rằng tôi kính trọng bác yêu chiều con gái đến sốt ruột, nhưng mà bác cũng không có thể lấy hạnh phúc của tôi ra trêu đùa. Tôi lại không thích Đoàn tiểu thư, bác bắt buộc chúng tôi cùng một chỗ như vậy, vô dụng."

"Cậu đang nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba tức giận đến cái mũi đều đã có hơi nước rồi.

Tên nhóc này cũng dám…

Hỗ Quân Nhạc không có quan tâm đến ông ta nữa, anh ta nói xong, liền quay đầu nhìn về Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt trầm trọng nói:

"Tôi biết cô thích tôi, nhưng mà tôi thật sự không thích cô. Hạnh phúc thì không nên cưỡng cầu, không phải của mình thì ép cũng không được, tôi tin tưởng cô nhất định sẽ tìm được người mình thích."

"Anh đang nói bậy bạ cái gì?" Đoàn Ngọc Tường mặt trắng bệch, gắt gao nắm chặt quả đấm, vừa tức vừa thẹn, hận không thể đi lên cào vào mặt anh ta.

Người này điên rồi sao? Cũng dám tạt nước bẩn lên người cô ta như vậy.

Nơi xa, Tô Thi Thi che miệng, mi mắt trừng lớn, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Kịch bản này biến đổi quá nhanh, cũng đã vượt ra khỏi sự dự kiến rồi?

Cô không khỏi đối với Hỗ Quân Nhạc nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Người này không đi làm diễn viên quả thực quá đáng tiếc rồi!

Chỉ thấy Đoàn Ngọc Tường đều sắp tức điên rồi, kiềm chế tức giận, nói: "Anh mau giải thích rõ ràng cho tôi."

"Ngọc Tường, việc tôi có thể làm đều đã làm, đúng là tôi thật sự không thể lừa gạt chính mình, càng không thể lừa gạt cô. Xin cô tha thứ tôi." Hỗ Quân Nhạc giống như là vô cùng bất đắt dĩ, cúi đầu, biểu tình nhìn qua cực kỳ bi thương, lại làm như thật tâm không muốn như vậy.

Làm cho ai nhìn vào đều đã cảm thấy được anh ta là bị ép buộc.

(Ryeo: Moé. Thím diễn sâu vãi

240. Chương 240

"Cha!"

"Ông nội!"

Đoàn Kế Hùng vừa nói muốn đoạn tuyệt quan hệ, Đoàn Chấn Ba cùng mẹ con Phương Thanh Hoa toàn bộ đều đã sợ ngây người, không thể tin nhìn cái con người nhẫn tâm này.

Đoàn Chấn Ba sắc mặt tái mét, tức giận đến toàn thân đều đã đã run run, nhìn cha ruột của mình hồi lâu nói không nên lời.

Ông ta rốt cục thông suốt rồi. Hôm nay toàn bộ chuyện này, từ đầu liền là đào hố để cho ông ta nhảy vào trong!

"Người đã sớm đối với con bất mãn, muốn đuổi con ra khỏi Đoàn gia đúng không? Toàn bộ chuyện này đều chỉ là cái cớ thôi!" Đoàn Chấn Ba tức giận nói.

Đoàn Kế Hùng một bộ dáng đầy vẻ bi thương đến chết tâm, lắc đầu thở dài: "Ta nghĩ đến con ít nhất sẽ hiểu chuyện một chút. Nhưng đến bây giờ, con còn không rõ mình rốt cuộc sai ở nơi nào. Đoàn gia không có loại con cháu ích kỷ như vậy, các người đều cút hết cho ta!"

Đoàn Kế Hùng nói xong tiện quay đầu nhìn về phía Hỗ Tấn Hoa, xấu hổ nói: "Cho các người chê cười rồi. Hôm nay là Đoàn gia tôi không đúng, ngày khác tôi sẽ đến nhận lỗi."

"Đoàn lão nói quá lời." Những người khác nhao nhao nói.

Tới tham gia lễ đính hôn, kết quả mọi chuyện đến thành cái dạng này, chủ nhà còn xảy ra chuyện quan hệ tuyệt thế này, xấu hổ là bọn họ mới đúng.

Khách khứa đến tham dự nói vài lời khách sáo, tiện nhao nhao rời đi.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một mực bên cạnh âm thầm quan sát, phát hiện đương gia nhà Lan gia thật sự như là vị Thế Ngoại Cao Nhân một dạng, đối với chung quanh chuyện đã xảy ra hoàn toàn không quan tâm.

Mọi người đi tới, người kia cũng chỉ là tới cùng Đoàn Kế Hùng lên tiếng chào hỏi, liền đi theo mọi người cùng trở về.

"Nhân tài như vậy thật rất khó nắm bắt. Nếu là bằng hữu không tồi, ví như là đối thủ mà nói..." Tô Thi Thi âm thầm nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Cô rốt cuộc biết người đàn ông của cô đang đối mặt với cái gì.

"Không cần lo lắng." Bùi Dịch đặt tay bờ vai cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp.

Có đôi khi trực giác Bùi Dịch thật sự cực kỳ nhạy cảm, cái tâm tư gì của cô đều đã chạy không khỏi ánh mắt của anh.

"Chuyện này không phải thật sự! Ông nội, người nghe con giải thích!" Bên kia đột nhiên truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Tường kêu la.

Cô ta lúc này cũng triệt để hiểu rõ ra, cô ta còn có cha mẹ cô ta đều đã xong rồi. Rời khỏi Đoàn gia, bọn họ không là cả! Cái gì đều không có rồi!

"Hòa Dự, phái người giám sát bọn chúng!" Đoàn Kế Hùng liền nhìn cũng không nghĩ muốn xem bọn họ liếc mắt một cái.

Ông ta nói xong liền xoay người đối với Hỗ Tấn Hoa còn chưa rời đi nói: "Chuyện hôm nay, đều là lỗi do thằng con bất hiếu của tôi gây ra, ngày khác tôi nhất định đến nhà nhận lỗi.""Nói quá lời." Hỗ Tấn Hoa cười tít mắt, lại khôi phục vẻ mặt hiền lành kia.

Trong lúc ông ta nói chuyện, vẫn luôn giữ chặt áo Hỗ Quân Nhạc đang nghĩ muốn chạy trốn, quay đầu vẻ mặt ôn hoà nói: "Hôm nay con đã gây ra họa lớn như vậy, vẫn còn không hướng Đoàn gia gia của con giải thích?"

Hỗ Quân Nhạc vẻ mặt đau khổ, thân thể run run, hướng tới Đoàn Kế Hùng cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đoàn gia gia là con sai lầm rồi, con lần sau nhất định nhịn một chút. Không phải chỉ là làm cái lễ đính hôn thôi sao, dù sao nghi thức cử hành xong đổi ý cũng còn kịp mà." Tui hạn hán lời rồi

241. Chương 241

"Giết người?" Tô Thi Thi giật mình, nhưng cũng chỉ là một giây, liền hướng tới bờ ao nhảy xuống.

"Cứu… Cứu mạng…" Lưu Dĩnh Tuệ ở trong nước quẫy đạp, liều mạng vùng vẫy, trong mắt đều là kinh hoảng cùng tuyệt vọng.

Trên bờ, người hầu vừa rồi lớn tiếng kêu to đã chạy tới, kích động quát to lên: "Người đâu mau tới đây! Tô tiểu thư đem Lưu tiểu thư đẩy xuống hồ rồi, tới nhanh cứu người!"

"Phù phù… Phù phù…" Sau đó liền truyền đến vài tiếng động, trong hồ nhất thời có hơn mấy người hầu, đồng khởi hướng tới Tô Thi Thi cùng Lưu Dĩnh Tuệ bơi qua.

"Tới cũng quá nhanh đi." Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Hiện tại cứu người quan trọng hơn, cũng không rảnh rỗi suy nghĩ nhiều như vậy. Cô kéo thân thể Lưu Dĩnh Tuệ, chú ý không đi đụng vào bụng của cô ta, thật cẩn thận đem cô hướng lên bờ kéo lên.

"Có người rơi xuống nước sao?" Nơi xa truyền đến một trận ồn ào tiếng bước chân, mới vừa bị vệ sĩ kéo ra khỏi biệt thự Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường cùng nhau hướng về bên này chạy tới.

Phương Thanh Hoa vừa chạy vừa đối với các nhân viên an ninh nói: "Các người kéo tôi làm gì? Không thấy có người rơi xuống nước rồi hả? Tô Thi Thi đây là mưu sát, các người vẫn còn không đi đến bắt cô ta lại? Chẳng lẽ tôi cùng đại tiểu thư còn có thể chạy hay sao?"

"Cái này…" Mấy người vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên nghe lời bà ta hay không.

Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Nói thế nào, Lưu tiểu thư trong bụng cũng là mang huyết mạch Đoàn gia. Lão gia thích cháu trai bao nhiêu, các người thừa biết. Nếu xảy ra chuyện gì, các người gánh vác nổi sao?"

"Vậy các người đứng ở chỗ này không cần chạy loạn, lão gia nói, muốn các người mau rời khỏi Đoàn gia." Đội trưởng đội vệ sĩ một chút trầm tư, xác định bọn họ cũng không dám làm càng, liền đi theo người hướng hồ nước chạy đi.

Bọn họ vừa đi, Đoàn Ngọc Tường lặng lẽ lôi kéo tay áo Phương Thanh Hoa, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, chuyện này là sao chứ?"

Phương Thanh Hoa lườm Tô Thi Thi đang ở bên kia ra sức cứu người, trào phúng cười nói: "Cô ta đem chúng ta làm hại thảm như vậy, cũng nên cho cô ta một bài học rồi."

“Là mẹ cho người là sao?” Đoàn Ngọc Tường kinh hãi, “Chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, giờ phút này rất quan trọng, mẹ tại sao vậy còn gây chuyện?”

“Chẳng lẽ còn có chuyện gì so với hiện tại tệ hơn sao? Tô Thi Thi cái tiện nha đầu này đã sớm nghĩ muốn đem chúng ta đuổi ra khỏi Đoàn gia, mẹ sẽ không để cho cô ta được như ý. Chúng ta không dễ chịu, cô ta cũng đừng nghĩ muốn dễ chịu.” Phương Thanh Hoa nghiến răng nghiến lợi nói, trong mắt đều là nồng đậm hận ý.

Bà ta cũng biết, Lưu Dĩnh Tuệ là chính mình thân thể chống đỡ không nổi mới rớt xuống hồ nước. Nhưng bà ta đã sớm mua chuộc người hầu, nhân cơ hội lúc Tô Thi Thi cùng Lưu Dĩnh Tuệ ở chung một chỗ, để cho Lưu Dĩnh Tuệ gặp chuyện ngoài ý muốn.“Tô Thi Thi, tôi tuyệt đối sẽ không cứ như vậy buông tha cô!” Phương Thanh Hoa nhìn Tô Thi Thi bên kia đem Lưu Dĩnh Tuệ kéo lên trên bờ, trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

“Mẹ, cha cực kỳ coi trọng đứa bé trong bụng của cô ta, mẹ hẳn biết rõ. Mẹ làm như vậy, đứa bé kia xảy ra chuyện gì không hay, chúng ta thật là cùng đường rồi.” Đoàn Ngọc Tường nhíu mày nói.

Vừa rồi bà ta cảm xúc quá kích động, hiện tại tỉnh táo lại, cũng là hối hận không thôi.

Ông nội cô ta nhẫn tâm muốn cùng bọn họ đoạn tuyệt quan hệ, bọn họ hiện tại chỉ có thể dựa vào cũng chỉ có người cha Đoàn Chấn Ba kia thôi.

“Cho dù không có chuyện ngoài ý muốn lần này, đứa bé kia cũng không có khả năng…” Phương Thanh Hoa nói đến một nửa, đột nhiên im miệng, đem mặt quay sang một bên, “Chúng ta qua đó xem đi, miễn cho cái tiện nha đầu kia lại cho chúng ta giở trò.”

“Mẹ…” Đoàn Ngọc Tường ngăn không được Phương Thanh Hoa, đành phải nhíu mày cùng đi theo tới.

Bên này, Tô Thi Thi rất không dễ dàng đem Lưu Dĩnh Tuệ kéo đến bờ, cùng các nhân viên an ninh hợp lực đem cô ta kéo đến trên bờ.

Chỉ là cô vừa mới đứng lên, đã bị dám vệ sĩ chế trụ hai tay đè đến trên mặt đất.

Tô Thi Thi roạt một phen liền phát hỏa, dùng hết toàn bộ sức mạnh, hung hăng vùng cánh tay của bọn họ ra, đứng thẳng lên đem hai cái người đàn ông kia đẩy về phía sau đến lảo đảo.

Trong đó một người vệ sĩ “Bùm” một tiếng lại ngã vào trong hồ nước

“Cô…” Một tên vệ sĩ khác trừng mắt, thiếu chút nữa liền xông lên đánh người.

“Các người dám động đến tôi thử xem?” Tô Thi Thi sắc mặt băng lãnh, ngữ khí vô cùng lạnh lùng, trong phút chốc giống như là biến thành một người khác một dạng.

Không giận mà uy.

“Tô tiểu thư…” Vị vệ sĩ kia bị Tô Thi Thi nhìn đến khẽ run rẩy, kìm lòng không đậu lui về sau một bước.

Trong ấn tượng của bọn họ, Tô Thi Thi vẫn luôn là cô gái ôn nhu nhu thuận, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới cô lại có thể có dáng vẻ đáng sợ như vậy, trong lúc này bị cô hù sợ rồi.

“Các người còn chờ làm cái gì? Cô ta là kẻ khả nghi mưu sát, khẩn trương báo cảnh sát đi!” Phương Thanh Hoa xông lên liền chỉ vào Tô Thi Thi hô.

May mắn bà ta chạy đến đây, bằng không hai tên vệ sĩ vô dụng kia thật sự bị Tô Thi Thi hù dọa rồi.

“Cái này…” Vệ sĩ nhất thời khó xử.

“Là các người?” Tô Thi Thi lau nước còn vươn trên mặt, ngẩng đầu lạnh lùng đảo qua Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường, nhất thời hiểu rõ ra.

Cô còn đang nghĩ vừa rồi cái người hầu kia sao vừa mở miệng liền kêu hô cô giết người, thì ra là thế!

Chỉ là - -

Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Dĩnh Tuệ quỳ rạp trên mặt đất còn đang tại ói ra nước.

Như vậy cô ta té xuống hồ nước cũng là cố ý à?Hi vọng không phải.

Tô Thi Thi đóng chặt mắt. Cô hi vọng lòng người không cần xấu xa như vậy, mà vừa rồi Lưu Dĩnh Tuệ sắc mặt tái nhợt, không giống như là đang giả vờ.

"Tô tiểu thư, phiền toái người cứu tôi, cứu con của tôi, tôi đau bụng quá." Lúc này, Lưu Dĩnh đột nhiên đẩy người hầu đang vây quanh cô ta ra, hướng tới Tô Thi Thi gian nan bò đến.

Sắc mặt cô ta trắng bệch, môi bị lạnh đến xanh tím một mảnh, tóc ẩm ướt dính ở trên mặt, không còn chút sức lực.

Nhưng trong mắt cô ta lại tràn ngập hi vọng, cứ như vậy thẳng tắp địa nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, khóc hô: "Van cầu cô đưa tôi đi bệnh viện, cứu lấy con của tôi!"

"Cô…" Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng.

"Được, tin tưởng cô một lần." Tô Thi Thi rất nhanh ra quyết định, đi qua đỡ lấy cô ta, ngẩng đầu đối với mấy tên vệ sĩ kia nói, "Vẫn còn không kêu xe cứu thương?"

"Cái này…" Mấy tên vệ sĩ kia không biết làm sao, theo bản năng nhìn Phương Thanh Hoa.

"Các người nhìn bà ta làm cái gì? Bà ta hiện tại cùng Đoàn gia có quan hệ sao? Tôi cảnh cáo người, nếu đứa con trong bụng Lưu tiểu thư xảy ra chuyện gì, tôi nhất định nói cho Bùi Dịch buông tha các người!" Tô Thi Thi lạnh lùng quát.

"Các người đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta liền là kiếm cớ, muốn giết chết con của Lưu tiểu thư." Phương Thanh Hoa chặn ở trước mặt Tô Thi Thi, hung tợn nói

Đáng chết!

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Lưu Dĩnh Tuệ toàn thân đều đã lạnh run run, roạt một phen từ trên mặt đất đứng lên, thẳng tắp đi phía trước va chạm, đem Phương Thanh Hoa đẩy cho lui về sau một bước dài, chỉ vào mặt bà ta mắng: "Bà đừng ép tôi đánh bà!"

"Tô Thi Thi, cô sao dám nói chuyện với mẹ tôi như vậy…"

Tô Thi Thi hai mắt vừa lườm qua, dùng lực đem Đoàn Ngọc Tường đẩy đi, mắng cô ta còn hung ác hơn: "Nơi này tới lượt cô lên tiếng à! Cút xa một chút cho tôi!"

Cô nói xong, khom lưng đỡ lấy Lưu Dĩnh Tuệ, đối với vệ sĩ nói: "Còn không qua đây cứu người!"

"A… A…!" Vệ sĩ kia hoàn toàn bị khí thế của Tô Thi Thi dọa phát sợ, cũng không nghĩ nhiều, khẩn trương chạy đến giúp cô nâng Lưu Dĩnh Tuệ dậy.

Tô Thi Thi để cho hắn ôm Lưu Dĩnh Tuệ chạy tới cửa trang viên, đối với một vệ sĩ khác mới vừa từ trong hồ đứng lên nói: "Đem này mấy cái người hầu này toàn bộ đều bắt hết lại cho tôi, thẩm vấn cho rõ ràng cuối cùng là ai giết người!"

"Tô tiểu thư, chuyện này…"

"Tôi lập tức nói cho Bùi tiên sinh biết, các người có chuyện gì nói trực tiếp nói với anh ấy đi." Tô Thi Thi nói xong tiện không tiếp tục ở đây quản bọn họ, cùng vệ sĩ kia gọi điện thoại kêu xe cứu thương, rồi liền đi theo hắn chạy ra ngoài.

Mà lúc bọn họ đến cửa trang viên, xe Bùi Dịch vừa vặn dừng lại.

Anh không biết từ lúc nào đã thay đổi mặc một cái áo gió màu ka-ki, từ trên xe bước xuống, gió thổi tung một góc quần áo, tuấn mỹ giống như nam thần từ trong truyện tranh bước ra

Anh nhìn đến Tô Thi Thi toàn thân ướt sũng, nhướng mày, cởi áo khoát ra liền hướng tới cô đi đến, cầm áo khoác choàng lên trên người cô gắt gao bao chặt lại, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Cô ấy giống như bị động thai, chúng ta khẩn trương đi bệnh viện." Tô Thi Thi không kịp giải thích, thúc giục anh trước đem Lưu Dĩnh Tuệ đưa xe.

Lúc bọn họ chuẩn bị xuất phát, Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường mang theo người chạy tới.

Bên kia, Đoàn Chấn Ba nghe được tin tức, cũng chạy đến, đồng thời ngăn ở cửa, muốn bắt Tô Thi Thi đền mạng.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống giống như mực đặc một dạng, toàn thân tản ra lãnh ý.

Anh mới rời đi một hồi, những người này liền dám ức hiếp người phụ nữ của anh!

Anh nắm chặt tay Tô Thi Thi, dẫn cô vào trong xe, nhìn mấy người Đoàn Chấn Ba chặn ở cửa, đối với chú Lý gằn từng chữ nói: "Tông qua đi!"

Gửi banhocminh99 (Mít) thương nhớ.

242. Chương 242

"Các người đã muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho các người." Bùi Dịch ngồi ở phía sau, sắc mặt trầm trầm, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mấy người Đoàn Chấn Ba đang chặn ở cửa.

"Brừm Brừm - - "

Chú Lý lập tức khởi động xe, xe lấy tốc độ cực nhanh, roạt một phen hướng phía trước vọt tới, cách mấy người Đoàn Chấn Ba không tới 10cm vững vàng dừng lại.

"A!" Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa trực tiếp ngã ngồi dưới đất.

Không phải là bọn họ không nghĩ muốn chạy, mà là bọn họ từ đầu không có thời gian phản ứng!

"Bùi Dịch, cậu nhất định muốn cùng tôi đối nghịch sao? Người phụ nữ của cậu giết người, cậu vẫn còn bao che cho cô ta?" Đoàn Chấn Ba chỉ vào trong xe Bùi Dịch, tức giận đến phát run.

Anh hạ cửa kính xe xuống, lạnh giọng nói: "Người phụ nữ của tôi cũng là con gái ruột của ông. Hổ dữ không ăn thịt con. Đoàn tiên sinh thật sự làm cho người ta quá thất vọng."

Anh dừng một chút: "Mặt khác, ông từ đầu không có tư cách làm đối thủ của tôi, làm sao đối nghịch với tôi như ông vừa nói. Không nghĩ muốn bị đâm chết, liền tránh ra cho tôi!"

"Cậu… Cậu phản rồi!" Đoàn Chấn Ba thiếu chút nữa tức điên, tiểu tử này giấu đầu lòi đuôi rốt cục cũng lộ ra rồi.

Thì ra cậu ta im hơi lặng tiếng nhiều năm như thế, vẫn đều đã theo chân bọn họ diễn trò!

Nhưng ông ta đã quên, Bùi Dịch đối bọn họ cho tới bây giờ đều là có thái độ này, chẳng thèm diễn trò cho tốn sức.

"Tô tiểu thư, cứu con tôi…" Lúc này, trong xe truyền đến một giọng nói nhỏ bé yếu ớt, Lưu Dĩnh Tuệ trạng thái thật không tốt.

Lúc này đã đau đến ý thức mơ hồ, trong miệng vẫn hô muốn cứu con mình.

Tô Thi Thi ôm cô ta, trong lòng bỗng nhiên tràn ra một tầng chua sót. Tình thương của người mẹ là vĩ đại, dù Lưu Dĩnh Tuệ đi làm Tiểu Tam là sai trái, nhưng cô ta cũng là một người mẹ.

Cô không nghĩ muốn đi phán xét chuyện của bọn họ, hiện tại chỉ nghĩ muốn cứu đứa trẻ vô tội này.

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi cúi đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Bùi Dịch gật đầu, đối với chú Lý nói: "Lái xe."

Chú Lý lập tức nổ máy xe, bây giờ Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa không dám tiếp tục chặn đường.

Xe nghênh ngang mà đi, Phương Thanh Hoa tức giận đến dậm chân, sốt ruột hỏi han: "Vậy bây giờ làm sao đây, nếu như bọn họ có ý xấu với đứa bé thì…"

"Đương nhiên là đi theo! Tôi không phải nói với bà, phải chăm sóc cô ta thật tốt? Tại sao lại rơi xuống nước? Tôi nói cho bà biết, nếu là con trai tôi mà xảy ra chuyện gì, bà cũng đừng nghĩ muốn được yên!"

Đoàn Chấn Ba thở phì phì ngồi vào trong xe, mặt trầm xuống nói.

Ông ta rất không dễ dàng mới có con trai, nói không chừng tương lai còn có thể dựa vào đứa con trai này hòa nhau một ván, nên tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.Phương Thanh Hoa trong lòng căng thẳng, sợ sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, cũng đi theo ngồi vào trong xe.

Mà Đoàn Ngọc Tường ở phía xa yên lặng nhìn xe bọn họ rời đi, nghĩ muốn theo sau, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn lại là xoay người hướng về biệt thự thứ nhất chạy tới.

Lúc cha mẹ cô ta trở về, ai biết lại phát sinh thêm chuyện gì? Cô ta hiện tại muốn thừa dịp vẫn còn thời gian, đi đem những thứ thuộc về mình đều lấy đi.

Đoàn Ngọc Tường xoa xóa má mình. Lúc nãy bị bảo vệ quẳng ngã một bên, mặt lại vẫn rất đau, mà lòng cô ta càng đau hơn gấp trăm ngàn lần.

"Tất cả đều kết thúc rồi…"

Hai mắt cô ta vô thần nhìn sang bốn phía, hít sâu một hơi, rất nhanh hướng về biệt thự chạy tới.

10 phút sau, Tô Thi Thi Bùi Dịch đem Lưu Dĩnh Tuệ tới một bệnh viện gần đó, trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu.

"Tô tiểu thư!"

Lưu Dĩnh Tuệ một khắc trước khi bị đẩy vào phòng cấp cứu kia, đột nhiên bắt được tay Tô Thi Thi, gian nan ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào mắt cô, dùng hết khí lực nói: "Cầu xin cô, nhất định phải giúp tôi cứu con của tôi."

"Nó… Nó là vô tội. Tất cả lỗi đều để cho tôi gánh chịu đi, nó là vô tội…" Một giọt lệ theo khóe mắt cô ta chảy xuống, tràn đầy chua xót.

Mãi đến khi cảm giác được cô ta sắp mất đi đứa con này, Lưu Dĩnh Tuệ mới thật sự hối hận rồi.

Chuyện cũ như mây khói ở trong đầu rất nhanh hiện lên, cái gì cũng không kịp, cô ta hiện tại chỉ muốn cho con của mình được bình an.

Tô Thi Thi cầm tay cô ta, đối với cô ta nặng nề mà gật gật đầu.

"Cảm ơn." Lưu Dĩnh Tuệ khóe miệng cong cong, tươi cười trắng xanh đến vô lực.

Y tá phụ giúp đẩy cô ta đi vào, Tô Thi Thi trơ mắt nhìn Lưu Dĩnh Tuệ nắm tay mình từ từ trượt xuống.

Tay cô ta cực kỳ lạnh lẽo, nắm tại trên tay cô như là muốn lưu lại dấu vết, mãi đến khi cô ta bị đẩy mạnh phòng cấp cứu thật lâu sau, Tô Thi Thi lại vẫn cảm giác trên tay lưu lại nhiệt độ lạnh lẽo kia.

"Không sao." Bùi Dịch ôm lấy bả vai Tô Thi Thi kéo cô vào lòng ngực ấm áp của mình, đặt một nụ hôn lên trán cô, ôn nhu an ủi.

Cô bé ngốc này có đôi khi liền là mềm lòng như thế. Mà lúc này, có lẽ Tô Thi Thi là nghĩ tới mẹ cô năm đó.

Năm đó Đoàn Chấn Ba biết vợ mình mang thai con gái, liền bắt mẹ của Tô Thi Thi phá thai.

Mẹ cô hết sức bảo vệ cô. Rồi sau đó, mẹ cô cũng là vì cô, không chịu về nhà mẹ đẻ, thế cho nên buồn bực không vui, sinh bệnh mà mất sớm.

"Bùi Dịch, bọn họ sẽ không có việc gì, đúng không?" Tô Thi Thi núp ở Bùi Dịch trong lòng, chưa từng có cảm giác bất lực quá như vậy, trước mặt là ranh giới sinh tử, sinh mạng sao lại có vẻ yếu ớt như vậy.

Bùi Dịch không có trả lời, chỉ là càng ôm lấy cô chặt hơn, muốn cho cô thêm ấm áp. Tô Thi Thi yên lặng nhắm mắt lại, hốc mắt có chút ướt át, ê ẩm, đau xótKhông quá vài phút, Đoàn Chấn Ba cùng Phương

Thanh Hoa cũng đến nơi, bốn người đứng ở cửa phòng cấp cứu, trong lúc này người nào cũng không nói chuyện.

Phương Thanh Hoa nhìn Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi ở trong ngực, trong lòng hận nghiến răng nghiến lợi.

Chết tiệt, Bùi Dịch không phải đến công ty sao, tại sao lại đột nhiên trở về? Cậu ta đối Tô Thi Thi thật đúng là để tâm!

Phương Thanh Hoa trong lòng nôn nóng muốn chết.

Bà ta ngay từ đầu liền sai lầm rồi. Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lại vẫn không biết, bà ta nên đem cái tiện nha đầu kia xử lý, thì mọi chuyện sẽ không phải đi đến bước đường này.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một vị y tá cầm một tờ giấy đồng ý phẫu thuật chạy đến, sốt ruột hỏi han: "Ai là người nhà Lưu Dĩnh Tuệ?"

"Là tôi!" Đoàn Chấn Ba lập tức chạy tới hỏi, "Con tôi có chuyện gì hay không?"

Y tá nhíu mày, nói: "Đứa bé đã không có tim thai rồi. Hiện tại người mẹ cũng đang nguy hiểm tánh mạng, phải cắt bỏ tử cung, đây là đơn đồng ý phẫu thuật, nếu là người nhà thì mau ký tên đi."

"Cô nói cái gì? Đứa bé không có tim thai là có ý gì?" Đoàn Chấn Ba lập tức liền lờ mờ, cầm trên tay giấy đồng ý cho phép phẫu thuật, nửa ngày cũng phản ứng không kịp.

Vị y tá kia sắc mặt trầm xuống, thúc giục nói: "Đứa bé đã không thể cứu sống rồi, hiện tại người mẹ sinh mạng cũng đang cực kỳ nguy hiểm, trì hoãn một giây liền nhiều hơn một phần nguy hiểm, ông nhanh ký tên đi, chậm liền cứu không kịp nữa rồi."

"Cô nói con trai tôi đã chết?" Đoàn Chấn Ba trắng xanh một phen đem giấy đồng ý phẫu thuật cầm trong tay quăng phất đến trên người vị y tá kia, mặt trầm xuống, tudm cổ áo của cô lên mắng: "Cô lặp lại lần nữa!"

"Vị tiên sinh này, mời ông bình tĩnh lại một chút, hiện tại vợ của ông ở bên trong đang nguy hiểm tánh mạng…"

"Cô ta chết sống liên quan gì tới tôi chứ? Các người khẩn trương cứu đứa trẻ cho tôi!" Đoàn Chấn Ba phẫn nộ quát.

"Ông…" Y tá trừng lớn mắt, không thể tin nhìn cái người đàn ông máu lạnh vô tình này.

"Cô ấy hiện tại tình huống rất nguy hiểm sao?" Tô Thi Thi nhìn không được, cùng Bùi Dịch đi tới hỏi.

Cô vừa lên tiếng nói, Phương Thanh Hoa ở một bên nhìn vẫn không nói chuyện, lập tức đem mũi dùi chỉ hướng về phía cô: "Chấn Ba, tôi đã nói với ông rồi, là cái đồ tiểu tiện nhân này ám hại con của ông!"

"Bà câm miệng cho tôi!" Tô Thi Thi ánh mắt tức giận, hận không thể xông lên đánh bà ta một bạt tai.

Bùi Dịch đứng ở bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua trên người Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa, hai người sợ tới mức khẽ run rẩy, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không nên lời.

"Các người tới cùng ai có thể ký tên?" Vị y tá kia đều bị bọn họ làm cho lờ mờ rồi.

Cô ta vừa dứt lời, Đoàn Chấn Ba liền thở phì phì nói: "Tôi sẽ không ký!"

Con trai cũng đã chết, người phụ nữ kia còn có tác dụng gì?

"Ông…" Tô Thi Thi nhắm chặt mắt.

Cô đã sớm biết rõ rồi không phải sao? Cái người cha ruột này của cô cho đến bây giờ đều là máu lạnh vô tình như thế.

Tô Thi Thi trong đầu không tự giác nhớ tới ánh mắt vừa rồi khi Lưu Dĩnh Tuệ bị đẩy mạnh phòng cấp cứu nhìn cô, tâm không biết sao vậy, đột nhiên sinh ra đau đớn.

"Mẹ, người cũng sẽ đồng ý con làm như vậy đúng hay không?" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Cô nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, sau đó đi đến trước mặt y tá, dùng lực nói: "Tôi ký!"

Đăng đủ 3 chương cho hết ngày.

243. Chương 243

Đêm, càng ngày càng khuya.

Tô Thi Thi tựa vào trên người Bùi Dịch, ngơ ngác nhìn cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đóng chặt kia. Trên tay cô lại vẫn còn lưu lại cảm giác băng lãnh vừa rồi.

Lúc ký tên lên tờ giấy đồng ý phẫu thuật kia, giờ phút này như là một tảng đá nặng nề mà đặt ở trên thân thể cô.

"Không cần có áp lực." Bùi Dịch ôm lấy bờ vai cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi yên lặng gật gật đầu, ru rú ở trong lòng anh, chút chút lại nhìn thời gian từ từ trôi qua.

Một bên khác, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế dài, không tận mắt thấy nhìn thấy đứa bé đã chết, bọn họ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định.

Tô Thi Thi cũng chẳng muốn đi quản bọn họ, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi đến khi rạng sáng, cửa phòng phẫu thuật mới một lần nữa mở ra.

"Bác sĩ, cô ấy có khỏe không?" Tô Thi Thi vội vàng đứng lên, đối mặt một cái mạng người, trong lòng không có khả năng không khẩn trương.

Bác sĩ cởi khẩu trang xuống, đối với cô gật gật đầu: "Bệnh nhân tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, sau này phải chú ý tĩnh dưỡng..."

"Đứa bé? Con tôi?" Đoàn Chấn Ba xông đi tới ngắt lời bác sĩ nói, xông lên kéo áo của ông, đỏ mắt hỏi, "Con tôi thế nào?"

"Đoàn tiên sinh?" Bác sĩ nhìn đến thực ra là Đoàn Chấn Ba, lập tức liền sửng sốt một phen, nhưng vẫn lại là thành thật nói, "Đứa bé không giữ được, xin nén bi thương."

"Điều này sao có khả năng..." Đoàn Chấn Ba trên mặt không còn chút huyết sắc nào.

Lúc này, trong phòng mổ có giọng nói truyền đến, y tá phụ giúp đẩy giường bệnh đi ra rồi.

Đoàn Chấn Ba cứng ngắc quay đầu, đột nhiên như là điên lên rồi một dạng xông lên, chạy đến xốc chăn đang che trên người Lưu Dĩnh Tuệ, nhanh tay hướng tới bụng của cô ta ấn.

"Đoàn tiên sinh!" Tất cả mọi người bị hành động của ông ta làm cho sợ ngây người.

Tô Thi Thi quả đấm nắm chặt, trong mắt đều là tức giận.

"Đúng là cặn bã!"

Cô thật là lần đầu tiên nhìn thấy có người đàn ông lãnh huyết như thế, trách không được năm đó mẹ cô lại thống khổ như vậy.

"Không có khả năng, có phải hay không các người liền hợp lại gạt tôi!" Đoàn Chấn Ba như người lên cơn thất tâm phong một dạng, bất lực lắc đầu.

Trông mong nhiều năm như vậy, mới có được con trai. Hiện tại đứa bé trong bụng đã hơn bốn tháng, đột nhiên không có, ông ta làm sao có thể chấp nhận được.

"Chấn Ba, là Tô Thi Thi cái tiện nha đầu này hại chết con của ông, tôi đã sớm nói cô ta lòng dạ xấu xa!" Phương Thanh Hoa xông đi tới, lôi kéo tay Đoàn Chấn Ba nói.

Bà ta chờ ở chỗ này không đi, liền là chờ cơ hội này.

"Tô Thi Thi, cha của cô trọng nam khinh nữ như vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!""Tiện chủng!" Đoàn Chấn Ba quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt màu đỏ tươi một mảnh, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

"Đó là em trai tương ruột của mày, mày tại sao lại nhẫn tâm ra tay như vậy?" Đoàn Chấn Ba trán nổi gân xanh nhảy dựng.

Nếu hiện tại có một cây đao, ông ta nhất định không chút do dự đâm vào trong thân thể Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong mắt cô đơn chớp lóe rồi biến mất, tự giễu nở nụ cười nhạt, trong miệng đều là chua sót.

Cùng người như thế nói nhiều lời, đều là vũ nhục chính mình!

"Đoàn tiên sinh, xin tự trọng."

Bùi Dịch che ở trước mặt Tô Thi Thi, mặt không chút thay đổi nhìn Đoàn Chấn Ba, lạnh giọng nói: "Người luôn chăm sóc Lưu tiểu thư chính là Đoàn phu nhân. Tôi nghĩ ở Đoàn gia, không có bất luận kẻ nào so với Đoàn phu nhân lại càng không muốn nhìn đến đứa nhỏ này ra đời hơn."

"Cậu nói như vậy là có ý gì?" Phương Thanh Hoa trong lòng thoáng rùng mình.

Chẳng lẽ Bùi Dịch đã nắm giữ chứng cớ?

Không có khả năng, bà ta từ đầu liền không có lưu lại bất kỳ chứng cớ!

"Phương Thanh Hoa!" Đoàn Chấn Ba cắn răng, quay đầu lạnh lùng nhìn Phương Thanh Hoa, trong đầu rất nhanh nghĩ ra.

Theo lời của Bùi Dịch, Phương Thanh Hoa cùng Tô Thi Thi đều là kẻ nghi!

Bác sĩ kia thấy tình huống không đúng, vội vàng nói: "Việc này tôi nghĩ muốn nói rõ với các vị một chút. Đứa bé trong bụng của bệnh nhân kia đã chết được mấy ngày rồi, bởi vì đã nguy hại đến tính mạng của cô ấy, cho nên chúng tôi mới cắt bỏ tử cung của cô ấy."

"Ông nói cái gì? Đã chết mấy ngày rồi sao?" Đoàn Chấn Ba cả người đều đã chợt ngẩn ra, lập tức quay đầu, đưa tay tóm lấy cổ Phương Thanh Hoa ra sức bóp, "Bà mau nói cho tôi biết, chuyện này tới cùng là sao?"

"Ngoại trừ hôm nay, cô ấy chưa từng có rời khỏi biệt thự. Bà đừng nói với tôi chuyện này không có liên quan gì với bà!"

"Tôi… Tôi không biết nha, tôi vẫn làm cho người làm quan tâm cô ta. Đứa bé trong trong bụng của cô ta đã chết, tôi làm sao có thể biết được?" Phương Thanh Hoa mặt trắng bệch hô, trong lòng bối rối đến cực độ.

Bà ta tính toán thời gian chính là mấy ngày nay. Hôm nay thấy Lưu Dĩnh Tuệ sắc mặt không tốt, liền đem kế hoạch hãm hại Tô Thi Thi tiến hành. Nhưng mà đâu nào biết được, thì ra đứa bé kia đã sớm đã chết!

"Đã chết mấy ngày rồi sao?" Tô Thi Thi mạnh che miệng mình, trong lòng tràn ra một tầng hàn ý.

Cô đột nhiên nhớ tới lần trước Lưu Dĩnh Tuệ tìm đến chính mình, nói muốn cùng đến chỗ cô ở, lúc đó sắc mặt của cô ta nhìn qua liền không tốt lắm.

Cô sau này có tìm bác sĩ đến muốn đi giúp cô ta xem bệnh, nhưng mà luôn bị Phương Thanh Hoa cản trở.

"Đứa trẻ có tội tình gì? Bà tại sao lại nhẫn tâm như vậy!" Tô Thi Thi phẫn nộ trừng mắt nhìn Phương Thanh Hoa.

Toàn bộ đều đã thông suốt, chuyện này ngay từ đầu liền là Phương Thanh Hoa đã lên kế hoạch chu toàn.

Nhưng cô làm sao cũng không nghĩ tới, Phương Thanh Hoa thậm chí ngay cả một đứa trẻ chưa thành hình cũng không buông tha!

"Các người đang nói bậy cái gì? Đừng đem nước bẩn hắt trên người tôi! Các người nếu có chứng cớ trực tiếp báo cảnh sát bắt tôi đi!" Phương Thanh Hoa vểnh cổ, kích động nói.

Chuyện đến nước này, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

"Tiện nhân! Tôi giết bà!" Đoàn Chấn Ba gắt gao xiết chặt cổ Phương Thanh Hoa, bi thương đến chết cùng cực.

Ông ta vốn dì còn muốn dựa vào đứa con trai tương lai này hòa nhau một ván, đúng là hiện tại cái gì đều đã hết rồi.

"Người đâu." Bùi Dịch đột nhiên hướng tới một gốc hành lang nhàn nhạt nói.

Nơi đó, rất nhanh liền lao tới mấy vị vệ sĩ, tiến lên đem Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa kéo ra rồi.

"Để cho bọn họ một người chết, một người là tội phạm giết người phải ngồi tù, như vậy lợi cho bọn họ quá." Bùi Dịch trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

"Các người… Không, tôi tuyệt đối không cứ như vậy chấp nhận số mệnh…" Đoàn Chấn Ba ánh mắt hừng hực, cả người như là chịu đả kích rất lớn, nghiêng ngả lảo đảo hướng tới thang máy chạy tới.

"Hu hu…" Phương Thanh Hoa vô lực ngã xuống đất, ôm lấy cổ mình, khóc lớn.

Tất cả đều đã kết thúc rồi!

Tô Thi Thi nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái, theo y tá phụ giúp Lưu Dĩnh Tuệ đi đến phòng bệnh.

Trong lòng, là vô tận bi ai. Bọn họ tâm cơ tính toán tường tận, trong mắt đều đã chỉ có chính mình, kết quả là lại rơi vào cái kết cục thế nào chứ?

Mà bên kia, Đoàn Chấn Ba hồn bay phách lạc chạy ra khỏi bệnh viện, giống ruồi bọ không đầu óc một dạng chạy loạn trên đường.

Bắc Kinh lớn như vậy, nhưng ông ta lại không biết chính mình muốn đi đâu.

"Trở về Đoàn gia dọn đồ rồi cút đi sao?" Đoàn Chấn Ba tự giễu cười cười.

Ông ta hiện tại giống như chó hoang cùng đường.

"Tin tin

" nơi xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng còi chói tai.

Đoàn Chấn Ba ngẩng đầu vừa thấy, mặt trắng xanh liền trắng.

Một chiếc xe container thần tốc lao đến, ông ta theo bản năng tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn là không còn kịp nữa rồi.

"Ầm!"

Tiếng phang gấp của bánh xe ma sát trên mặt đường tạo nên vệt cháy xém cùng tiếng va chạm vang lên vang dội cả một gốc đường.

Đoàn Chấn Ba bị tông trúng bay đi, ầm một phen nện vào trong thùng rác ven đường

Đường phố náo nhiệt lập tức giống như bị đông cứng âm thanh, yên tĩnh vô cùng.

Cách đó không xa trong bệnh viện, Bùi Dịch đứng ở cửa phòng bệnh của Lưu Dĩnh, mím môi, cất điện thoại vào túi.

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi vừa ra tới liền nhìn thấy Bùi Dịch sắc mặt ngưng trọng. Tâm không biết sao vậy, đột nhiên dâng lên một cảm giác không hiểu sao rất kích động.

"Thi Thi." Bùi Dịch quay đầu trịnh trọng nhìn cô một cái, chậm rãi nói, "Ômg ta gặp tai nạn xe cộ."

"Người nào…" Tô Thi Thi đột nhiên phản ứng kịp là ai, thân thể lảo đảo một phen. Khóe miệng co kéo, muốn cười, nhưng nước mắt vô ý thức liền chảy xuống.

Cô chẳng lẽ không nên vui vẻ sao? Người kia rốt cục chịu báo ứng rồi.

Nhưng mà, tại sao tâm vẫn lại là khó chịu như vậy.

244. Chương 244

"Lại đưa trở lại?"

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Chấn Ba lại bị đưa trở về bệnh viện, không biết là nên cười hay không cười.

Lúc trước ông ta nhẫn tâm như vậy vứt bỏ Lưu Dĩnh Tuệ không để ý. Hiện tại, chính ông ta cũng thành bệnh nhân nằm trên giường rồi.

Xe tải đụng vào chân của ông ta, gãy xương chân, cần ở trên xe lăn mấy tháng.

Lúc Tô Thi Thi nghe được tin tức này, trong lòng nói không nên lời là có cái cảm xúc gì.

"Tô Thi Thi, cô dựa vào cái gì không cho tôi đi?" Nơi xa truyền đến tiếng Phương Thanh Hoa gầm thét.

Tô Thi Thi điều chỉnh sắc mặt một chút, cũng không có nói cho bà ta biết chuyện Đoàn Chấn Ba xảy ra tai nạn xe cộ.

Cô nhàn nhạt nhìn bốn phía một hồi, đối với người cùng đi đến Dương Dũng gật gật đầu, Dương Dũng rất nhanh liền lui trở về.

"Cô có cái quyền gì hạn chế tự do của tôi?" Phương Thanh Hoa thở phì phì đi đến trước mặt Tô Thi Thi, lạnh giọng hỏi.

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nói: "Bà nếu là không phục, có thể đi báo cảnh sát bắt tôi nha."

"Cô..." Phương Thanh Hoa chán nản.

Câu này không phải là vừa rồi bà ta nói với Tô Thi Thi bọn họ sao? Nha đầu kia vậy mà lấy lời của bà ta trả lại rồi!

"Cô tới cùng muốn làm cái gì?" Phương Thanh Hoa có chút lo lắng không yên.

Bà ta hiện tại chỉ sợ Tô Thi Thi thay Lưu Dĩnh Tuệ trả thù.

"Tôi cái gì cũng không muốn làm, chẳng qua chính bà thiếu nợ, thì chính bà đi hoàn lại thôi." Tô Thi Thi trên mặt tươi cười vừa thu lại, xoay người đi vào phòng bệnh.

Bác sĩ nói Lưu Dĩnh Tuệ còn cần mấy tiếng đồng hồ nữa mới có thể tỉnh lại, là cô ký tên đồng ý cho bác sĩ phẫu thuật, nên ở lại chỗ này chờ cô ta tỉnh lại giải thích rõ ràng.

"Tô Thi Thi, cô thật đúng là coi mình như con cháu của cô ta rồi hả?" Phương Thanh Hoa ở sau lưng tức giận mắng.

Đúng là rất nhanh liền không còn tiếng động, Dương Dũng tóm lấy áo của bà ta lôi đến một góc, nhìn chằm chằm bà ta.

Tô Thi Thi không để ý đến bà ta, đi đến trong bệnh phòng, ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn Lưu Dĩnh Tuệ.

"Chuyện riêng của các người tôi không nghĩ muốn tham dự, hi vọng cô rút ra được bài học cho mình." Tô Thi Thi thở dài, "Cô khẳng định cũng có rất nhiều lời muốn hỏi bà ta đúng không? Tôi giúp cô giữ bà ta lại, cái khác, tôi cũng bất lực."

Buổi sáng ngày hôm sau, Lưu Dĩnh Tuệ cho dù rất không nghĩ muốn tỉnh lại, nhưng vẫn là thức dậy.

"Tô tiểu thư..." Lưu Dĩnh Tuệ nhép nhép miệng, muốn ngồi dậy, lại một chút khí lực cũng không có.

Tô Thi Thi vốn là nằm úp sấp ở bên giường ngủ, nghe được động tĩnh, lập tức tỉnh lại, đứng lên đè cô ta lại, ôn nhu nói: "Cô hiện tại không thể động."

"Tôi..." Lưu Dĩnh Tuệ miệng khô khốc, muốn nói cái gì, lời nói đến bên miệng, nhưng mà một chữ đều đã nói không nên lời.Nước mắt vô thanh chảy xuống, mang theo vô tận bi thương.

“Cảm ơn cô.” Thật lâu sau, cô ta mới chậm rãi nói.

“Cô…” Tô Thi Thi sửng sốt, đột nhiên không biết nói cái gì.

Lưu Dĩnh huệ nặn ra một nụ cười yếu ớt: “Tôi khi đó còn có chút ý thức. Tô tiểu thư, cám ơn cô.”

Lúc ấy cô ta một lòng muốn cứu con mình, liều mạng nói cho chính mình muốn tỉnh táo. Lúc bác sĩ nói đứa bé đã chết, cần bỏ đi tử cung mới có thể bảo toàn tính mệnh khi đó, cô ta thật sự cảm thấy được không thể sống nữa.

Cô ta cũng không có ngốc như vậy, càng hiểu rõ vợ chồng Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa này. Mà hiện tại, Tô Thi Thi lại canh giữ ở bên cạnh giường bệnh của cô ta, như vậy liền biết, là Tô Thi Thi ký tên đồng ý phẫu thuật mới bảo vệ được mạng sống của cô ta.

“Cô… Được rồi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Tô Thi Thi thay cô rót chén nước.

“Tôi nghĩ muốn gặp mặt Đoàn phu nhân.” Lưu Dĩnh Tuệ uống một hớp, thật cẩn thận nói.

Tô Thi Thi tiếp nhận cái chén, trên mặt biểu tình không hề thay đổi, chỉ là nhàn nhạt lên tiếng, liền đi ra ngoài.

Các cô về lập trường đều đã cực kỳ lúng túng, Tô Thi Thi cùng cô ta cũng không có gì để nói.

Đến bên ngoài kêu Phương Thanh Hoa tiến vào, cùng Dương Dũng rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Lưu Dĩnh Tuệ vừa thấy đến Phương Thanh Hoa, tuy cũng sớm đã bi thương đến chết tâm, nhưng cảm xúc vẫn lại là khó tránh khỏi kích động.

“Bà tại sao nhẫn tâm như vậy hại chết con của tôi?”

Đi một vòng quỷ môn quan trở về, cô ta là thấy rõ rất nhiều chuyện, cũng suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện.

Từ lúc cô ta tiến vào ở biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa liền không muốn để cho cô sinh đứa bé ra. Cô ta buổi tối đi ngủ cảm giác trong phòng có người, sau đó thậm chí còn cho rằng là quỷ.

Mỗi đêm ngủ không được, cả ngày nghi thần nghi quỷ, bọn họ làm gì đó khiến cô ta ăn uống không được…

Toàn bộ, đều đã sáng tỏ rồi.

“Cô đang nói cái gì?” Phương Thanh Hoa mặt không đổi sắc, đã sớm nghĩ được kế sách ứng phó.

“Bà đến bây giờ vẫn không thừa nhận? Bà sẽ không sợ con của tôi vào trong mộng của bà hướng bà đòi mạng sao?” Lưu Dĩnh Tuệ tựa vào ở đầu giường, nghiến răng nghiến lợi hỏi han.

“Cô lại ở trong này nói bậy cái gì!” Phương Thanh Hoa biến sắc, bối rối nhìn bốn phía phòng bệnh một hồi, thấy không có người khác, đi đến bên cạnh giường bệnh, hạ giọng nói, “Loại tiện nhân như cô có kết cục thế này, thật đáng!”

“Tôi là loại tiện nhân? Như vậy bà so với tôi tốt hơn chỗ nào? Tôi hiện tại so với việc bà năm đó làm có khác nhau sao?”

“Bà bức tử người vợ hợp pháp của Đoàn Chấn Ba, kết cục của bà sẽ tốt hơn tôi sao?” Lưu Dĩnh Tuệ nói xong trào phúng cười rộ lên, “Kết cục của bà so với tôi chắc chắn sẽ thảm hại hơn, bà cứ chờ xem!”“Cô câm miệng cho tôi!” Phương Thanh Hoa nếu không sợ cô ta gặp chuyện không may, đã sớm vung một cái tát đánh qua.

“Chấn Ba hẳn không muốn cô nữa rồi. Cô nếu thức thời mà nói, sau này liền biến mất trước mặt tôi đi, chẳng thế thì tiếp theo đến cái mạng cô cũng không còn!”

“Rốt cục thừa nhận, là bà hại chết con của tôi.” Lưu Dĩnh Tuệ nói xong liền khóc lên.

Một bước sai, xa vạn dặm.

Là chính cô ta tham lam mà hủy đi chính mình, rơi vào kết cục này, cô ta không oán bất luận kẻ nào.

Nhưng mà những người này lại hại chết con của cô ta - -

"Tôi nguyền rủa bà! Chúng bạn xa lánh, kết cục thê lương, so với tôi thảm gấp một trăm, ngàn lần, gấp một vạn lần!"

"Cô câm miệng cho tôi!" Phương Thanh Hoa mạnh che lỗ tai, vội vội vàng vàng hướng bên ngoài phòng bệnh chạy tới.

"Hẳn không, tôi mới không thảm như vậy. Tôi cam chịu nhiều năm như vậy, rất không dễ dàng mới có địa vị như hiện tại, tuyệt đối sẽ không thảm như vậy!"

Phương Thanh Hoa gắt gao bịt lấy lỗ tai, sắc mặt trắng bệch, cả người đều đã run run.

Nhưng lời Lưu Dĩnh Tuệ nguyền rủa như là ma âm xuyên não, không ngừng ở trong đầu bà ta mà vang vọng.

Nhớ tới con gái nhỏ Đoàn Ngọc Lộ của mình, nhớ tới chồng mình đối chính mình bội tình bạc nghĩa, nhớ tới hiện tại bọn họ cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ…

"Không!" Phương Thanh Hoa giống như điên rồi một dạng kêu to, nghiêng ngả lảo đảo hướng bên ngoài bệnh viện chạy tới.

Bà ta hiện tại liền muốn trở về Đoàn gia! Bà ta là Đoàn phu nhân, bà ta liền muốn đợi ở Đoàn gia, chết sống không đi!

Nhưng lúc bà ta trở lại biệt thự thứ nhất, chờ đợi bà ta chính là sấm sét giữa trời quang.

"Đoàn Ngọc Tường, con cũng dám…" Phương Thanh Hoa nhìn trong phòng trên đất bừa bãi, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Bà ta hỏi thăm người làm, vừa rồi chỉ có Đoàn Ngọc Tường đã tới. Mà hiện tại, nha đầu kia vậy mà đem tất cả những gì đáng giá gì đó đều đã ôm đi hết rồi.

"Tao tại sao lại nói mật mã két sắt cho mày? Mày tại sao có thể đối xử với người mẹ sinh ra mày như vậy? Không, chuyện này không phải sự thật!" Phương Thanh Hoa chưa từ bỏ ý định chạy vào phòng ngủ chính mình, nhưng mà tất cả những gì quý mà bà ta cất giấu, toàn bộ đều đã không thấy nữa.

"Không, điều đó không có khả năng!" Phương Thanh Hoa lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Đoàn Ngọc Tường, nhưng mà trả lời bà ta chỉ là giọng nói máy móc.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. The number you have dialed, is temporary not available. Please try again later.."

Chưa từ bỏ ý định lần lượt gọi đi, đến cuối cùng dãy số biến thành không tín hiệu.

"Tường Tường, con tại sao có thể đối với mẹ như vậy?" Phương Thanh Hoa ngã ngồi dưới đất, một người giống như lập tức già đi mười mấy tuổi.

Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi vào biệt thự thứ nhất, nhìn đến liền là Phương Thanh Hoa thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, bên cạnh mấy cái chén trà quăng lăn lóc trên đất.

Tô Thi Thi nhíu mày quay đầu nghiêng qua nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Anh làm?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, ôm eo cô sát vào người mình, ghé sát vào bên tai cô, trầm giọng nói: "Em tại hoài nghi nhân phẩm của anh?"

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, lập tức đứng thẳng, nghiêm trang nói: "Bùi tiên sinh nhân phẩm, đương nhiên là đỉnh cao, đến em còn đã cảm thấy không bằng…!"

Bùi Dịch ánh mắt lập tức lại ám lại vài phần, nâng cằm cô lên mâng mê: "Nếu anh đã tốt đến như vậy, em cũng nên bày tỏ một chút?"

"Anh…" Tô Thi Thi không nói gì, người đàn ông này tại sao lại đột nhiên không đứng đắn nữa rồi.

"Các người tới làm cái gì?" Phương Thanh Hoa thét chói tai ngắt lời hai người đang anh anh em em bên này.

Tô Thi Thi nhân cơ hội hướng bên cạnh tránh né, quay đầu nhìn về phía Phương Thanh Hoa khi đó, khóe miệng chậm rãi cong lên, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Cô đi qua, ngồi xỗm trước mặt bà ta, khẽ cười nói: "Lão gia tử bảo bà lập tức rời đi Đoàn gia, tôi thương cảm bà không chốn dung thân, cố ý tìm cho bà một chỗ ở mới."

"Cô..." Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm xuống, "Chỗ nào?"

Tô Thi Thi nhìn vào mắt bà ta, chậm rãi phun ra hai chữ: "Bệnh viện."

245. Chương 245

"Bệnh viện? Cô muốn làm cái gì? Tôi tại sao phải đi bệnh viện?" Phương Thanh Hoa vừa nghe, sợ tới mức nhất thời từ trên mặt đất nhảy dựng lên, dơ tay liền muốn tới đánh Tô Thi Thi.

"Đoàn phu nhân, người phụ nữ của tôi bà cũng dám động?" Bùi Dịch đi lên phía trước, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức khẽ run rẩy, như là quả cầu da bị xì hơi một dạng, nhất thời xìu xuống, bất lực hỏi han: "Các người tới cùng muốn làm cái gì? Tôi đã hai bàn tay trắng, các người còn muốn làm cái gì nữa?"

Tô Thi Thi cười lạnh nói: "Năm đó lúc bà bức tử mẹ tôi, mẹ tôi có hỏi qua bà tới cùng muốn làm cái gì sao?"

Trong giọng nói của cô tràn đầy tức giận, còn có vô tận đau lòng.

Nhìn đến Phương Thanh Hoa đối với Lưu Dĩnh Tuệ làm ra những chuyện này, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy toàn thân rét run. Bà ta hiện tại cũng dám đối với Lưu Dĩnh Tuệ như vậy, xem ra năm đó đối với mẹ cô còn làm ra những chuyện tàn nhẫn gì nữa?

"Phương Thanh Hoa, bà biết không? Cái này kêu là hiện thiện báo, ác giả ác báo!" Tô Thi Thi tiến lên, vươn tay túm lấy tay Phương Thanh Hoa kéo lại, túm lấy bà ta liền đi ra bên ngoài.

Phương Thanh Hoa thét to: "Cô muốn làm gì? Buông!"

Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói: "Đưa bà đi bệnh viện nha. Chồng của bà đi ra ngoài gặp tai nạn xe cộ, vợ hiện tại như bà không nên đi chăm sóc ông ta sao?"

"Cô nói cái gì? Chấn Ba ra ngoài gặp tai nạn xe cộ?" Phương Thanh Hoa lúc này ngây ngẩn cả người.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn bà ta liếc mắt một cái: "Không sai. Bán thân bất toại, nửa đời sau phải dựa vào bà chăm sóc rồi."

"Cái gì?" Phương Thanh Hoa không hề nghĩ ngợi liền hô, "Tôi không muốn đi, ông ta đã sớm viết xong thỏa thuận li hôn, tôi bây giờ lập tức cùng ông ta ly hôn, tôi không cần đi bệnh viện! Cô buông!"

Tô Thi Thi bước chân đột nhiên dừng lại, vô thanh cười lạnh.

"Đoàn Chấn Ba, đây là người phụ nữ mà ông năm đó vứt bỏ mẹ tôi, trăm phương nghìn kế muốn cưới về!"

"Mẹ, người đã nhìn rõ chưa, ông ta từ đầu liền không đáng để chúng ta ghi hận!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, đồng thời dùng lực túm Phương Thanh Hoa, hướng tới bên ngoài trang viên đi đến.

Phía sau, Bùi Dịch lặng không tiếng động theo sát, nhìn bóng lưng cô gái nhỏ của mình ra vẻ trấn định, trong mắt anh hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Ai nói chỉ có nhân vật phản diện mới lòng dạ xấu xa. Phụ nữ có đôi khi lòng dạ hẹp hòi còn đáng sợ hơn, ngay cả đám đàn ông nhìn vào còn khiếp sợ.

"Tô Thi Thi, em cứ như vậy vẫn hung hãn nữa đi, anh thích." Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi, đáy mắt ánh sáng càng lúc càng sáng rộng.

Anh liền thích Tô Thi Thi như thế này, thiện lương, quật cường, thị phi rõ ràng, nhưng không để chính mình ủy khuất.

Thì ra người có đủ tư cách đứng bên cạnh anh, chỉ có thể là cô giống như vậy!

Cho dù Phương Thanh Hoa mọi cách không muốn, Tô Thi Thi vẫn lại là níu chặt bà ta lôi đến bệnh viện, hơn nữa phái một vệ sĩ đi theo giám sát bà ta."Tô Thi Thi, cô buông tha tôi đi, van cầu các người buông tha tôi đi…" Phương Thanh Hoa quỳ gối trước mặt Tô Thi Thi, khóc lóc cầu xin nói.

Đoàn Chấn Ba đã là một phế nhân, mà còn tính tình lại kém như vậy, bà ta đi chăm sóc ông ta chính là tự ngược đãi chính mình, không thể được.

Suy nghĩ đến những này sau này, Phương Thanh Hoa chỉ còn lại có tuyệt vọng.

Tô Thi Thi bước chân đang muốn rời đi bỗng nhiên chậm lại, quay đầu nhàn nhạt nhìn bà ta, môi mỏng khẽ mở: "Có thể, nếu con gái của các người có thể chứa chấp các người, các người có thể đi."

"Tường Tường nó…" Phương Thanh Hoa tâm nhất thời rớt xuống đến chỗ đáy cốc.

Đoàn Ngọc Tường đem toàn bộ tài sản của bọn họ đều đã lấy đi hết, còn có thể tới quản bọn họ sao?

Tô Thi Thi lắc lắc đầu, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang phòng bệnh cực kỳ an tĩnh, trong lúc này chỉ nghe đến tiếng giày cao gót khẽ chạm vào mặt đất lộp cộp.

Tô Thi Thi mỗi bước đi, đều giống như là có cái gì đó ở trong lòng cô biến mất đi từng chút một vậy.

Cô đã từng hận những người đó như vậy, hiện tại lại rơi vào kết cục thế này, cô nên vui mừng.

Nhưng mà lòng của cô lại chưa từng có thoải mái quá.

"Bà ngoại, người đúng, con không nên ghi hận." Tô Thi Thi đóng chặt mắt.

Lúc trước bà ngoại cô ở trong điện thoại nói với cô những lời này lại vẫn vang ở bên tai, Tô Thi Thi rốt cuộc minh bạch, buông bỏ mới đúng là cách tốt nhất báo đáp chính mình.

Đột nhiên, cô dừng bước, ngơ ngác nhìn về phía trước người đàn ông dang đứng cạnh cửa sổ.

Ánh mặt trời lẳng lặng chiếu vào, rơi vào trên người anh, trào ra một tầng ngấn nhung quang. Bùi Dịch cứ như vậy đứng ở nơi đó, nghiêng thân thể, ôn nhu nhìn cô.

Tô Thi Thi dùng lực hướng đến chỗ anh chạy tới, bổ nhào vào trong lòng anh, gắt gao ôm eo của anh, kìm nén lâu như vậy nước mắt, ở một khắc này muốn vỡ đê.

Bùi Dịch dơ tay, chậm rãi đặt ở trên lưng cô, mềm nhẹ vỗ về an ủi cô.

"Cô bé, chỉ cho phép em khóc bây giờ." Bùi Dịch nhẹ giọng nói.

Tô Thi Thi trên người như có một sợi dây, roạt một phen liền đứt, lên tiếng khóc lớn.

Một hồi lâu sau, cô mới thôi khóc thút thít, ngước khuôn mặt đầy nước mắt nhìn Bùi Dịch: "Anh tại sao lại bảo em khóc?"

Bùi Dịch đưa tay nhẹ nhàng mà đặt ở trên mặt cô, ngón tay thon dài chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt cô, có chút bất đắc dĩ: "Không cho em khóc, em sẽ nghe lời sao?"

"Anh…"

"Tô tiểu thư em thông minh như vậy, lại ghi hận lâu như vậy, anh cũng không dám đắc tội em rồi."

“Anh…”

Tô Thi Thi bị nói làm cho nghẹn họng một câu đều đã nói không nên lời, trong lòng bực mình cực kỳBùi tiên sinh phương pháp dỗ dành người ta cũng thật đầy đủ độc đáo!

Tô Thi Thi còn không có phiền muộn xong, thân thể bỗng nhiên bay lên trời, nháy mắt tiếp theo liền phát hiện chính mình ghé vào trên vai Bùi Dịch.

“Mau bỏ em xuống.” Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đỏ. Người đàn ông này tại sao lại thích khiêng cô như vậy?

“Bộ dạng này rất khó xem, biết không?”

“Bốp - -” một tiếng giòn vang ở trong hành lang yên tĩnh, vang lớn dị thường.

“Anh… Anh…”

Anh vậy mà đánh vào mông cô!

Tô Thi Thi tức giận đến mặt đều đã tái rồi, không hề nghĩ ngợi, vươn ra móng vuốt liền hướng lên dầu của anh đưa tới, bắt lấy tóc của anh, giống vò rơm rạ một dạng ra sức vò vò.

Bùi Dịch bước chân liền dừng lại, mặt trắng xanh liền đen.

“Tô Thi Thi, em ngứa da rồi!”

“Là anh đánh em trước!” Tô Thi Thi thở phì phì nói.

“Em…” Bùi Dịch hít sâu một hơi. Anh không cùng cô so đo, nâng bước hướng thang máy đi đến.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, anh đi nhanh tiến vào, đặt cô đến trên đất, ôm lưng của cô, một tay lấy cô án đến chỗ chính mình gấp khúc trên đùi.

Bàn tay to nâng lên lại nặng nề mà hạ xuống, bốp một tiếng vỗ lên khuôn ngực đầy đặn của cô.

“Bốp - -” bên trong thang máy đang đóng kính, âm thanh giống như bị vang vọng vô số lần, chui thẳng vào trong lỗ tai Tô Thi Thi.

“A! Bùi Dịch, anh quá đáng!” Tô Thi Thi tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Anh… Anh vậy mà…

Tô Thi Thi tức giận đến há mồm liền cắn, cũng không quản cắn tới nơi nào, đem thứ mềm mềm mềm trước mặt tất cả cạp ở trong miệng, mơ hồ không rõ nói: “Anh đánh em… Đánh em…”

Rồi mới…

Trong thang máy xuất hiện một trận quỷ dị lặng im. Bùi Dịch đột nhiên cả người cũng không động, nghe được tiếng hít thở nhợt nhạt, mà tiếng hít thở này cực kỳ chậm rãi, chậm rãi đến cơ hồ nghe không ra, đến cuối cùng - -

“A! Em không phải cố ý!” Tô Thi Thi roạt một phen từ trên đùi của anh bật lên, giống như con thỏ con bật nhảy thật xa, núp ở một góc khuất của thang máy, hoảng sợ nhìn Bùi Dịch.

Chính xác mà nói là nhìn giữa hai chân anh nơi nào đó….

Bùi Dịch đáy mắt sắc thái đã thay đổi, sâu xa nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, giống như là con sói đói đến từ một nơi thâm sơn cùng cốc nào đó.

“Anh… Anh đừng kích động!” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, đúng lúc này, thang máy đinh một tiếng đến lầu một rồi.

Tô Thi Thi nhanh như chớp liền chui ra khỏi thang máy, vừa chạy một bên vừa quay đầu hướng về phía Bùi Dịch hô: “Quần của anh ướt rồi, đừng ra ngoài - - “

Bùi Dịch muốn đuổi theo bước chân mạnh ngừng một trận, cả khuôn mặt tối đen vô cùng.

Tô Thi Thi, em khá lắm!

Anh nhìn Tô Thi Thi phương hướng chạy xa, yên lặng cầm điện thoại ra, bấm gọi Dương Dũng.

Bên này Tô Thi Thi còn tưởng rằng chính mình chạy thoát rồi, đúng là ngẩng đầu, liền nhìn đến Dương Dũng mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt cô.

Tô Thi Thi mặt lập tức suy sụp tiếp xuống, thật cẩn thận đề nghị nói: "Nếu không anh trước nên đi giúp Bùi tiên sinh lấy một cái quần khác đi?"

Dương Dũng khóe miệng giật giật, thật không biết Tô tiểu thư tại sao lại chọc tới Bùi tiên sinh, nhàn nhạt nói: "Không cần, tiên sinh đã đến đây."

"Cái gì?"

Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, chỉ thấy Bùi Dịch đã cởi áo khoác, liền như vậy vắt ở trên cổ tay, vừa lúc che khuất chỗ bị nước miếng của cô tẩm ẩm ướt một phần kia.

Tô Thi Thi gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Bùi tiên sinh, anh thắng rồi.

Xong rồi, cô hiện tại cầu xin tha thứ lại còn kịp hay không?

Mọi người ko thích truyện nhà mình nữa hả??? Thấy ko ai đọc

246. Chương 246

"Bùi tiên sinh, anh quá ấu trĩ rồi!" Tô Thi Thi nhanh như chớp chui vào trong xe, ghé vào cửa sổ lườm Bùi Dịch, dáng vẻ cực kỳ ủy khuất.

Bùi Dịch bật cười, vươn tay dài liền kéo mở cửa xe, nghiêm mặt ngồi xuống.

Tô Thi Thi liền nhích người vào thu lại ngồi trong góc, cảnh giác nhìn anh: "Anh, Anh đừng làm càng."

Bùi Dịch quay đầu yên lặng nhìn cô: "Tô tiểu thư, em vừa rồi nói anh ấu trĩ sao?"

"Anh… Anh là đàn ông nên làm chuyện lớn, đừng nên tính toán chi li… A! Bùi Dịch, anh mò mẫn chỗ nào a!"

"Bốp - -" lại là một tiếng giòn vang.

Bàn tay dày rộng của Bùi Dịch phủ lên trên cặp mông vểnh cao của Tô Thi Thi, xúc cảm từ trong lòng bàn tay truyền đến làm cho ánh mắt của anh nháy mắt u ám thêm vài phần.

Anh cuối thấp người, môi mỏng xoa xát qua viền tai của cô, kích thích xúc giác làm cô run run một trận.

"Tô tiểu thư, em không biết có thứ gọi là - - yêu thương, chăm sóc!" Hơi thở khàn khàn cùng giọng nói mang từ tính của người đàn ông vang lên trong không gian kính.

"Ưm - -" Tô Thi Thi chưa kịp phản ứng, nụ hôn của anh liền như mưa sa gió lốc hạ xuống.

Bùi tiên sinh, anh giở trò lưu manh!

Tô tiểu thư khóc không ra nước mắt.

Lúc trở lại trang viên, Tô Thi Thi đã ngủ thiếp đi, khóe mắt lại vẫn vươn một giọt lệ, là bị Bùi Dịch ôm xuống xe.

Cánh tay đàn ông cường tráng ôm lấy cô, động tác so với bình thường mềm nhẹ rất nhiều, sợ đánh thức cô.

Trong biệt thự thứ hai, Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh chính là đang nằm trên mặt đất phe phẩy cái đuôi phơi nắng.

Bụng của Tiểu Vịnh đã rất lớn, dựa theo chu kỳ sinh đẻ của loài chó mà nói, đã gần đến ngày sinh rồi.

Quản gia như pho tượng lớn đứng ở bên cạnh chúng nó, sợ chúng nó tiến lên đánh thức Tô Thi Thi.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn chúng nó liếc mắt một cái, mày theo bản năng vừa nhíu.

Anh vẫn lại là không thích hai con chó này. Nhưng mà lần trước hai con chó này đem Hỗ Quân Nhạc ức hiếp đến như vậy, thay anh ra tay, nên anh đặc biệt cho phép chúng nó có thể ở trong biệt thự hoạt động chung quanh.

"Ư..." Đại Cẩu Tử tựa hồ rất sợ Bùi Dịch, bị ánh mắt anh đảo qua, cực kỳ ngoan đem miệng đặt trên mặt đất, động cũng không dám động một phen.

Bùi Dịch cúi đầu hôn lên trán Tô Thi Thi một cái, ôm cô vào phòng.

Mà bọn họ sau khi đi vào, trên ban công lầu hai biệt thự thứ nhất bên cạnh, Đoàn Kế Hùng chắp tay sau lưng, thong thả bước trở về trong phòng, sắc mặt nhìn qua không hề tốt chút nào.

Ở bên cạnh ông ta, Nhậm Tiếu Vi cầm khăn lau lau tay, cúi đầu nhìn đến trên đất bừa bãi, nhíu mày.

"Bùi Dịch tính tình là càng ngày càng không tốt đã khống chế được nữa." Đoàn Kế Hùng trầm ngâm nói.Nhậm Tiếu Vi tay đang cầm khăn cứng đờ, thuận thế đưa tay khăn cho Hồng Cầm đang đứng một bên, nhàn nhạt nói: "Tính tình của nó vẫn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi."

"Bà là mẹ của nó, bà xem hiện tại việc nó làm, có coi trọng bà sao?" Đoàn Kế Hùng là đang nói chuyện xảy ra mấy ngày nay, càng nói càng tức giận.

"Nó biết rõ bà không thích Tô Thi Thi cái tiện nha đầu kia, vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy cùng con nhỏ đó cầu hôn, để cho hai người chúng ta mặt mũi đều đã mất hết rồi. Bà nó xem nó tới cùng muốn làm gì chứ?"

Nhậm Tiếu Vi nhướng mày, ngữ khí có chút gượng gạo: "Tôi vẫn không tán thành việc ông dùng phương thức cực đoan như vậy. Bùi Dịch đối với phương diện tình cảm cho tới bây giờ liền đều không thỏa hiệp. Tôi vốn là nghĩ muốn..."

"Vốn nghĩ muốn thế nào? Trơ mắt nhìn nó cùng cái tiện nha đầu kia cùng nhau phá hoại kế hoạch của chúng ta sao? Bà có biết hay không, tôi vốn có thể thừa cơ hội lần này xem xét thực lực thật sự của ba lão già kia, kết quả lại bị chúng nó quay một vòng một hồi trở thành truyện cười!"

"Thực lực của 3 gia tộc..." Nhậm Tiếu Vi vừa nghe đến những lời này, trên mặt huyết sắc trắng xanh một phen liền biến mất sạch sẽ, trước mắt giống như hiện ra chuyện của mười mấy năm trước.

Năm đó chuyện kia, Tứ Đại Gia Tộc lại có ai là sạch sẽ?

Đoàn Kế Hùng tự giác biết bản thân nói sai rồi, hơi hơi ho khan một tiếng, dời đi đề tài: "Tôi biết, đối với bà mà nói, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt. Nhưng mà, tôi hiện tại nói rõ cho bà biết, tôi chỉ cho phép Đồng Đồng. Hy vọng bà để cho Bùi Dịch biết rõ bổn phận của chính mình, chẳng thế thì đừng trách tôi không khách khí!"

Nhậm Tiếu Vi mạnh xiết chặt quả đấm, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Đứa con trái lớn này của bà không phải bà muốn là có thể khống chế được!

Đoàn Kế Hùng phong ba bão tác gì mà chưa từng trải qua, không nghĩ tới lớn tuổi rồi, ngược lại càng ngày càng ngây thơ.

Nhậm Tiếu Vi tự nhiên sẽ không cùng ông ta thảo luận những thứ này, chỉ nói: "Đồng Đồng khi nào có thể trở về?"

Nói đến con trai nhỏ của mình, Đoàn Kế Hùng sắc mặt nhất thời dịu đi rất nhiều, vỗ vỗ mu bàn tay Nhậm Tiếu Vi, trầm giọng nói: "Tôi đã an bài xong, vài ngày nữa là có thể trở về."

Ông ta nói xong trầm ngâm một chút, lẩm bẩm: "Trước khi nó trở về, tôi muốn trước giúp nó đem những thứ chướng mắt gì đó đều đã diệt trừ."

Nhậm Tiểu Vi đắm chìm trong niềm vui sướng sắp gặp được con trai, cũng không có nghĩ nhiều, vội vàng cùng Hồng Cầm đi thảo luận chuyện nghênh đón con trai mình trở về.

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi tỉnh lại, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, liền bữa sáng cũng chưa ăn, vụng trộm lái xe đến công ty rồi.

"Khốn kiếp, nói đánh người liền đánh hà, vậy mà nói cái gì yêu thương, chăm sóc! Tôi mua một đống công cụ trở về đánh anh, xem anh chịu nổi không!"

247. Chương 247

"Điều này sao có khả năng?"

Đoàn Ngọc Tường nghe được Tô Thi Thi làm tổng giám bộ phận thiết kế, cả người liền giống như pháo một dạng, roạt một phen liền nổ tung rồi.

Cô ta trừng mắt, phảng phất hình ảnh như muốn ăn thịt người nhìn Tô Thi Thi: "Tại sao nhất định muốn cùng tôi đối nghịch? Cô sớm liền biết rồi đúng hay không? Cho nên vừa rồi mới cố ý để cho tôi nói những lời này, liền là nghĩ muốn nhục nhã tôi, đúng hay không?"

"Tô Thi Thi, cô hiện tại muốn cái gì đều có, tại sao lại vẫn không buông tha tôi? Cô không sợ gặp báo ứng sao?"

"A..." Tô Thi Thi siêu cấp không nói gì, giống như nhìn thấy người bệnh thần kinh một dạng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Cô không tức giận!

Cô cùng một vị bệnh thần kinh so đo cái gì?

Tô Thi Thi hoàn toàn không nghĩ muốn cùng Đoàn Ngọc Tường nói chuyện, giữ chặt tay Đổng Tiêu Tiêu liền đi.

Nghẹn chết cô ta đi!

"Tô Thi Thi, cô đứng lại đó cho tôi! Cô bây giờ là tổng giám của bộ phận thiết kế, hiện tại rát vui vẻ đúng không, sau này có thể ở mọi nơi chèn ép tôi phải không? Tôi nói cho cô biết, tôi hẳn không như ý cô!" Đoàn Ngọc Tường như người nổi cơn điên đuổi theo Tô Thi Thi mắng.

Cô ta vẫn đều đã tay làm hàm nhai, đặc biệt quý trọng cái công việc này, đúng là không nghĩ tới công việc cũng đều bị Tô Thi Thi đoạt mất.

Đoàn Ngọc Tường chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, lý trí như con ngựa hoang thoát cương chạy như điên mà đi.

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm, đồng loạt bắt được Đổng Tiêu tiêu tức giận đến phát hỏa, hướng cô âm thầm lắc đầu, quay đầu lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

"Đoàn tiểu thư, cô có biết vọng tưởng chứng cũng là một loại bệnh, có bệnh liền phiền toái đi gặp bác sĩ. Người cha thân sinh cùng mẹ ruột của cô hiện tại ở trong bệnh viện, vừa lúc có thể đi thăm hỏi bọn họ một phen. Tôi nghĩ, bọn họ hiện tại nhất định phi thường 'Nhớ' cô."

Tô Thi Thi đem từ "Nhớ" kia nói ra được đặc biệt trọng, trong mắt ngoan độc ý chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Ngọc Tường cướp đoạt nhà cô, cướp đi thân phận của cô, Đoàn gia để cho cô ta mấy năm nay áo cơm không lo. Liền tính Đoàn Chấn Ba ở cho lòng cô ta máu lạnh vô tình, nhưng mà Phương Thanh Hoa đối với đứa con gái lớn như cô ta có thể nói là tận tâm tận lực.

Liền tính Tô Thi Thi đối Đoàn Chấn Ba hận thấu xương, nhưng cũng làm không được giống Đoàn Ngọc Tường nhẫn tâm như vậy.

"Quả nhiên là con gái do Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sinh ra, một dạng máu lạnh!" Tô Thi Thi nói xong, xoay người hướng tới trong văn phòng đi đến.

"Tô Thi Thi, cô giải thích rõ ràng cho tôi, người nào máu lạnh? Là bọn họ có lỗi với tôi trước!" Đoàn Ngọc Tường đuổi theo.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên xoay người, một tay nắm chắc văn phòng đẩy, dùng lực lôi kéo.

Chỉ thấy cánh cửa kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ầm một tiếng đóng lại, Đoàn Ngọc Tường một cái tránh né không kịp, phịch một tiếng nặng nề mà đụng phải."A!" Bên ngoài truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Tường thét chói tai.

Tô Thi Thi vỗ vỗ tay, cùng Đổng Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua, cùng hướng tới văn phòng một tổ đi đến.

"Oa, Ngọc hôm nay sao không tới?" Tô Thi Thi đến chỗ trong văn phòng, nhìn thấy trên vị trí Ôn Ngọctrống không, bỗng nhiên có chút lo lắng.

Lần trước Tần Phong vì giúp bọn họ giải vây, giáp mặt cùng Hỗ kẻ điên cầu hôn, dựa theo tính tình nhát gan của Ôn Ngọc kia, hiện tại phỏng chừng là sợ Tần Phong đến chết rồi.

"Hí…"

Tô Thi Thi mạnh ôm ấp cánh tay, ở trong lòng yên lặng nói: "Tần tiên sinh, cho anh chịu khổ rồi!"

"Ôn tổ trưởng là có chuyện gì sao?" Đổng Tiêu Tiêu thấy Tô Thi Thi nhìn chằm chằm vị trí Ôn Ngọc đến ngẩn người, nhịn không được hỏi.

Tô Thi Thi hướng cô cười lắc lắc đầu: "Không có việc gì. Cô ấy phỏng chừng lại phiền não bản thân thích đàn ông, mà người đàn ông kia có phải hay không là kẻ biến thái thôi."

"A?" Đổng Tiêu Tiêu vẻ mặt lờ mờ.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng nở nụ cười, đi đến trước bànchính mình, xem đến trên bàn bày đặt một phần văn kiện, vẻ mặt hơi sững sờ.

Cô cầm lên vừa thấy, đúng là văn kiện thông báo thăng chức

Đổng Tiêu Tiêu rướng người qua hâm mộ nói: "Cô biết không? Cô là người đầu tiên từ khi Xây dựng Tiệp Khắc thành lập tới nay được đề bạt thăng chức đó."

"Thật sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt có chút mê mang.

Thăng chức đối với cô mà nói không hề hiếm lạ, cô biết năng lực chính mình. Đúng là, quả thật không nghĩ tới sẽ đến nhanh như thế.

Đổng Tiêu tiêu sợ cô có áp lực, cười nói: "Tuy cô đến công ty không lâu sau, như mà mọi người đều thấy rõ thực lực của cô, nhất là lần này dự án công trình gian khách, cô hoàn thành xuất sắc như vậy, nhận được chức tổng giám thiết kế này cũng có là gì. Cô yên tâm, tôi vừa rồi đã sớm lặng lẽ hỏi thăm quá, trừ bỏ Tương Tinh Oánh không phục, những người khác đều rất tán thành."

"Uhm." Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu yên lặng nhìn Đổng Tiêu Tiêu, lộ ra một cái ấm áp tươi cười, trịnh trọng nói, "Cảm ơn cô."

Đổng Tiêu tiêu sửng sốt, có chút xấu hổ gãi gãi tóc: "Cô sao đột nhiên khách khí như vậy? Khiến cho trong lòng tôi sợ hãi."

Tô Thi Thi ấm áp cười, không nói gì.

Đợi Đổng Tiêu Tiêu đi ra ngoài làm việc khi đó, cô một mình nán lại ở trong phòng làm việc, không biết sao nữa, trong lòng như là một chút vui sướng đều không có.

Tay cô khẽ vuốt quá màu đỏ trên văn kiện ghi tên mình, trước mắt tựa hồ hiện ra hình ảnh cô lần đầu tiên đến Xây dựng Tiệp Khắc khi đó.

Chỉ là mấy tháng thời gian, thế giới của cô lại long trời lở đất.

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, cầm lấy mobile phone gọi cho bà nội.Thời gian này cô không làm gì sẽ gọi điện thoại về cho bà. Chỉ là hai ngày này mọi chuyện phát sinh nhiều, chuyện cô cùng Bùi Dịch còn không có cùng bà nội nói qua.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của bà nội có vẻ rất vui mừng, cho cô càng nhiều cổ vũ.

Tô Thi Thi nghe con bà nội nói, trong lòng có chút khói mù trong phút chốc liền tản.

"Tô Thi Thi, cứ như vậy làm đi!" Tô Thi Thi làm cái động tác cố lên, bày xuất Laptop, ở trên bàn phím rất nhanh gõ gõ.

10 phút sau, cô cầm một lá thư đi bộ phận nhân sự.

"Tô tiểu thư có việc?" Diêu thanh uyển nhìn thấy Tô Thi Thi có chút ngoài ý muốn.

Tô Thi Thi trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, đi đến trước bàn làm việc trưởng phòng nhân sự, đem kia lá thư cung kính đưa tới.

"Trưởng phòng Diêu, tôi tới từ chức."

Diêu Thanh Uyển lúc nhìn đến phong thư, trên mặt tươi cười liền ẩn tiếp xuống, kinh ngạc nhìn Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư, tôi có thể hỏi là tại sao không?"

Vừa mới đề bạt thăng làm tổng giám thiết kế, vậy mà muốn từ chức, này quá khó thể tin được rồi.

Diêu Thanh Uyển tuyển dụng người tài nhiều năm như vậy, vẫn lại là lần đầu tiên gặp được chuyện như vậy.

Tô Thi Thi khẽ cười nói: "Tôi có một cái mộng tưởng, hiện tại muốn đi thực hiện. Cám ơn Xây dựng Tiệp Khắc cho tôi cơ hội, tôi sẽ kí ở nơi này."

"Vậy… Được rồi." Diêu Thanh Uyển vốn nghĩ muốn giữ cô lại một phen, đúng là thấy dáng vẻ Tô Thi Thi, sợ là đã sớm đã quyết, cô nói nhiều cũng không tác dụng.

Cô hướng tới Tô Thi Thi vươn tay: "Hi vọng chúng ta lần sau có cơ hội tiếp tục hợp tác."

Tô Thi Thi đưa tay cùng cô bắt tay, xoay người rời đi.

"Tô tiểu thư." Diêu Thanh Uyển đột nhiên gọi cô lại, "Tôi lúc trước đối với cô hiểu lầm thật xin lỗi."

Tô Thi Thi sửng sốt, hồi đầu hướng về phía cô cười ngọt ngào nói: "Tôi chấp nhận."

Nói xong, tiêu sái xoay người, đi nhanh ra bên ngoài.

Lúc ấy công trình gian khách vật liệu cách âm gặp vấn đề, Diêu Thanh Uyển đã từng hướng Tô Thi Thi làm khó dễ qua.

Đúng là những chuyện này Tô Thi Thi đã sớm không để ở trong lòng, nói một tiếng chấp nhạn, chẳng qua là để cho đối phương dễ chịu mà thôi.

Diêu Thanh Uyển nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, yên lặng thở dài: "Thật sự là đáng tiếc rồi."

Làm trưởng bộ phận nhân, không giữ lại được nhân tài như vậy, cô thật quá thất bại.

Mà lúc Tô Thi Thi trở lại văn phòng bộ phận thiết kế, tính toán dọn dẹp đồ đạc rời khỏi, đột nhiên phát hiện Đổng Tiêu Tiêu đứng ở trước cửa văn phòng chính mình.

Nhìn thấy cô, Đổng Tiêu Tiêu hốc mắt trắng xanh một phen liền đỏ.

"Thi Thi, cô tại sao muốn đi?"

Đổng Tiêu Tiêu vừa rồi thấy Tô Thi Thi phản ứng không quá đúng lắm, liền lặng lẽ vội vàng đi theo, không nghĩ tới Tô Thi Thi thật là đi từ chức.

Tô Thi Thi ngẩn ra, khóe miệng như là chậm rãi câu lên, tiến lên ôm cổ Đổng Tiêu Tiêu, thiệt tình nói: "Thật là, nhận quen biết cô thật là may mắn. Rời khỏi đây là vì lý do cá nhân. Do tôi và một người bạn từng ước định!"

Lúc cô bị mọi người cô lập, là Đổng Tiêu Tiêu vô điều kiện tin tưởng cô đứng về phía cô. Cô gái này cùng Ôn Ngọc một dạng, đơn thuần thiện lương.

"Là bạn bè liền mang tôi cùng đi đi." Đổng Tiêu Tiêu xoa xoa nước mắt, nghĩa vô phản cố nói.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, đang muốn nói chuyện, cánh cửa phía sau văn phòng đột nhiên mở ra, Ôn Ngọc không biết từ lúc nào cũng trở lại, giờ phút này lao tới đối với Tô Thi Thi nói: "Cũng mang tôi cùng đi đi!"

"Ách..." Lần này đến phiên Tô Thi Thi u mê.

Mà lúc này, lầu 20 trong văn phòng tổng giám đốc, hai người đàn ông rình coi tình hình sắc mặt trắng xanh một phen đều đã trầm tiếp xuống.

Tần Phong như lên cơn điên giật giạt tay Bùi Dịch: "Người phụ nữ của cậu muốn bắc cóc người phụ nữ của tôi kìa, cậu định mặc kệ luôn sao! Chết tiệt, cô ấy hiện tại cũng không gặp tôi! Nếu là cùng Tô Thi Thi chạy, tôi đến đâu tìm người đây!"

Hê lô mọi người, Mít đã trở lại hỗ trợ Ryeo tỷ tỷ * tung hoa*

Hi vọng sẽ có nhiều chương hơn cho mọi người, mong mọi người tiếp tục ủng hộ tỷ tỷ và động Panda. Yêu thương nhau nhiều hơn nha * ôm ôm các bạn * ^^

248. Chương 248

"Bùi Dịch, cậu không phải đã cầu hôn rồi sao? Em ấy tại sao lại đi? Cậu làm gì rồi? Em ấy đi thì thôi đi, tại sao vẫn còn lôi kéo người phụ nữ của tôi theo cùng chứ?" Tần Phong giống như Đường Tăng không ngừng lải nhải, gấp đến độ trong lòng như có lửa giận phừng phừng bóc cháy.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, ánh mắt lành lạnh rơi vào cánh tay Tần Phong đang cầm lấy tay mình, chậm rãi phun ra một câu, hỏi: "Ôn tiểu thư từ lúc nào trở thành người phụ nữ của cậu vậy?"

Đứng hình...

Tần Phong nhất thời cùng cà nhiễm sương một dạng yên lặng cúi thấp đầu, buồn bực nói: "Tôi vốn sắp thành công rồi. Còn không phải là vì giúp hai con con bạch nhãn lang các người sao, hiện tại cô gái ngốc nghếch kia nhìn đến tôi liền giống như nhìn đến mấy tên biến thái điên cuồng vậy, tôi thật sự là cũng bị cô ấy làm cho điên rồi!"

Ngày đó sau khi rời khỏi trang viên Đoàn gia, Tần Phong liền đi tìm Ôn Ngọc. Nhưng mà anh đứng cửa nhà cô đứng hết một đêm, cô gái kia vẫn là không chịu mở cửa.

Sau này anh phát hiện, cái cô gái nhát gan kia vậy mà leo qua ban công nhà bên cạnh, lặng lẽ chạy trốn rồi!

"Cậu xem, khẳng định là bị Thi Thi nhà cậu dạy hư rồi. Cô vợ cừu con của tôi vốn dĩ vô cùng đơn thuần đáng yêu, cô ấy sẽ không khiến tôi phải khổ sở tâm tư theo đuổi đến như vậy." Tần Phong càng nói càng hối hận, anh đáng ra trước tiên nên đem Ôn Ngọc tránh xa Tô Thi Thi một chút, không nên để cô ấy bên cạnh để học hư như vậy.

Hiện tại Ôn Ngọc vậy mà muốn đi theo Tô Thi Thi cùng nhau rời đi, anh đương nhiên phản đối!

"Cậu lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch vừa nghe lời Tần Phong nói, sắc mặt trắng xanh liền trầm tiếp xuống, ngầm tức giận trừng mắt nhìn anh.

Tần Phong khẽ run rẩy, vội vàng chỉ chỉ hình ảnh từ camera giám sát, đáng thương tội nghiệp hỏi: "Vậy cậu nói, giờ phải làm sao đây? Thi Thi không phải đã biết cậu là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc chứ? Nếu không em ấy tại sao liền đi?"

Tần Phong cho rằng, Tô Thi Thi chỉ có thể vì biết Bùi Dịch đùa giỡn cô, mới có thể tức giận mà xin từ chức như vậy, không thì tại sao chứ?

Anh ta nói chưa dứt lời, Bùi Dịch sắc mặt càng khó nhìn.

Anh cũng muốn biết!

Con gái thật là rắc rối!

Tần Phong thấy Bùi Dịch không nói lời nào, bực tức đầy mình đã không nín được nữa, nói nhỏ nói: "Cậu nói người của cậu bên trong bộ phận thiết kế, hiện tại sắp cùng Thi Thi nhà cậu và cô vợ cừu con của tôi có khả sẽ rời đi rồi kìa, như vậy không phải tiền mất tật mang sao? Cậu tới cùng đang làm gì chứ?"

Bùi Dịch lành lạnh liếc mắt nhìn Tần Phong, mặt không chút thay đổi dời đi đề tài: "Lan gia bên kia vẫn như cũ không có động tĩnh gì, Hỗ gia cùng Hồng gia thật là có chút ngồi không yên."

Vừa nói tới chính sự, Tần Phong nhất thời liền giống như thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Hỗ Sĩ Minh cho người ta thu mua cổ phiếu Đoàn thị càng ngày càng trắng trợn, phỏng chừng không được bao lâu, Đoàn lão lập tức sẽ phát hiện thôi."Anh dừng một chút lại nói thêm: "Hỗ Sĩ Minh phỏng chừng biết chúng ta muốn để cho anh ta tự mình phá cục diện yên bình của tứ đại gia tộc, cho nên ngày đó mới để cho lão gia tử nhà anh ta đi Đoàn gia. Xem ra tiểu tử này thật đúng là muốn bảo trì bình thản. Tôi nghe được tam gia đang có kế hoạch hợp tác làm một công trình, Lan gia đến hiện tại vẫn không có chút động tĩnh, không biết cuối cùng có định tham dự hay không."

"Hợp tác?" Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh liền chìm xuống, quả đấm nắm chặt, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất.

Muốn dùng cách cũ sao? Bùi Dịch khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

Năm đó bốn gia tộc bọn họ chính là cùng nhau hợp tác một dự án, cuối cùng hại chết cha anh. Hiện tại, vừa muốn dùng lại trò cũ sao?

"Bùi Dịch, cậu không sao chứ?" Tần Phong thấy Bùi Dịch sắc mặt không thích hợp, lo lắng gọi anh một tiếng.

Bùi Dịch hoàn hồn, hai mắt vèo nheo nheo lại,

Khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh: "Để ý một chút cái công trình đó"

"Cậu hẳn không là..." Tần Phong tựa như trong thấy quỷ nhìn anh, Bùi Dịch quả thật đúng là không chê chuyện lớn!

Bùi Dịch tay trái vân vê vẽ lên mặt bàn, nhàn nhạt nói: "Cậu nghĩ rằng tôi và cậu mở công ty xây dựng là vì cái gì?"

"Ách - - "

Tần Phong yên lặng, anh bỗng nhiên có chút hiểu rõ ràng rồi. Tại sao Bùi Dịch vẫn không công bố ra ngoài chính mình là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, thậm chí đang âm thầm gây dựng thế lực của chính mình.

Trên thực tế, là muốn ở trong bóng tối làm việc

Nhưng mà - -

Tần Phong chỉ vào hình ảnh trên màn hình theo dõi kia Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc chính đang dọn đồ đạc muốn rời đi, lắc lắc đầu nói: "Vậy hai người kia phải làm sao đây?"

Bùi Dịch đóng máy tính lại, đứng lên sửa sang lại quần áo của chính mình, không chút để ý nói: "Thi Thi nhà tôi so với người phụ nữ ngốc nhà cậu ngoan hơn."

Anh nói xong liền hướng bên ngoài văn phòng đi đến.

Tần Phong vừa nghe liền nóng nảy, đuổi theo nói: "Ôn Ngọc có chỗ nào ngu ngốc chứ? Tôi thấy Thi Thi cũng không thông minh hơn chỗ nào, liền giống như một tiểu hồ li thôi, cả ngày đi theo cậu nghịch ngợm!"

"Tôi nói cho cậu biết, tôi lần này vì các người trong sạch đều không có, các người nhất định phải đối tôi chịu trách nhiệm!"

Bùi Dịch mạnh dừng bước, quay đầu kỳ quái nhìn anh một cái, gằn từng chữ nói: "Tôi đối với đàn ông không có hứng thú."

"Cậu..." Tần Phong muốn tức hộc máu rồi.

Nhưng mà anh đối Ôn Ngọc thật sự là không có biện pháp, bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo Bùi Dịch, mượn cách này mới có thể tiếp cận hai cô gái kia.

Bên này, Tô Thi Thi vừa đi, Đổng Tiêu Tiêu cùng Ôn Ngọc cũng xin từ chức. Vì thế Tô Thi Thi vô cùng ngại ngùng. Cô còn chưa từng với hai người kia về mộng tưởng của chính mình, mà hai cô gái ngốc kia liền bỏ hết toàn bộ cùng cô rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng hai người kia ngồi trên xe công cộng rời đi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Tô Thi Thi, xem ra mày tất phải chăm chỉ thêm nữa mới được!" Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, dơ tay ngoắc một chiếc taxi.

Chuyện cô từ chức còn không có nói cho Bùi Dịch biết, lúc này cũng không thể để cho lái xe tới đón.

"Được rồi, nếu là cho anh biết mình đi đâu, khẳng định lập tức liền tức giận." Tô Thi Thi bất đắc dĩ gõ đầu mình một cái, cảm thấy được chính mình có đôi khi ở trước mặt Bùi Dịch liền giống như chuột thấy mèo.

Cô ngồi một hồi, lấy điện thoại ra gọi cho sư huynh cô. Ngày đó sư huynh cô chạy đến sân vận động muốn xem thiết kế của cô, kết quả lại gặp chuyện xúi quẩy như vậy, cũng không biết hiện tại thế nào rồi.

Tống Trọng Hạo nhận được điện thoại Tô Thi Thi, chưa nói xong hai câu, liền đồng ý ra ngoài gặp mặt.

Chỉ là bên này điện thoại anh vừa mới kết thúc cuộc gọi, bên kia Hỗ Sĩ Minh liền nhận được tin tức.

Trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh, trợ lý Hỗ Sĩ Minh nơm nớp lo sợ đứng ở bên cạnh bàn làm việc, đang báo cáo tin tức vừa nghe được.

"Tô tiểu thư cùng hai vị nữ Thiết Kế Sư khác đều đã từ chức ở Xây dựng Tiệp Khắc. Vừa rồi Tô tiểu thư liên hệ Thiết Kế Sư Tống, hẹn gặp mặt ở quán cafe bên cạnh công ty chúng ta."

"Từ chức?" Hỗ Sĩ Minh nheo lại hai mắt, đáy mắt như hiện lên ánh sáng lấp lánh, khóe miệng hơi hơi cong lên, đã có biện pháp.

"Ngày mai tôi muốn nhìn thấy tin tức Tô Thi Thi đến Xây dựng Minh Đỉnh làm việc." Hỗ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Vị trợ lý kia sửng sốt, uyển chuyển nói: "Tô tiểu thư cùng tổng giám đốc người... Cái kia, sợ là không tốt lắm làm."

Hỗ Sĩ Minh lạnh lùng liếc anh ta một cái: "Tôi biết cậu có thể nghĩ ra 100 loại phương pháp để cho cô ấy đồng ý. Đừng làm cho tôi thất vọng."

Trợ lý xoa mồ hôi lạnh, ra ngoài lập tức cho người ta đi theo dõi Tống Trọng Hạo, dùng hết mọi biện pháp đem Tô Thi Thi kéo về công ty mình.

Tô Thi Thi còn không biết chính mình lại bị người điên kia theo dõi, cô tại cửa quán cà phê nhìn thấy Tống Trọng Hạo, cười đến y hệt con hồ ly.

Tống Trọng Hạo vừa nhìn thấy Tô Thi Thi tươi cười, theo bản năng che miệng mình. Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó tại sân vận động, anh đã muốn khóc.

Tô Thi Thi bộ dáng cún con cười nói: "Sư huynh, anh không sao chứ?"

Tống Trọng Hạo roạt một phen ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn cô: "Sư muội, em có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ngàn vạn lần đừng cười như vậy, anh sợ lắm."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, nhìn bốn phía, hạ giọng nói: "Anh còn nhớ rõ chúng ta đã từng có cái mơ ước không?"

"Em là nói…" Tống Trọng Hạo sắc mặt lập tức nghiêm túc lên.

Trong quán cà phê có người đi tới, anh cũng không nhìn kỹ, theo bản năng kéo tay Tô Thi Thi, cũng không quay đầu lại liền đi về phía trước: "Sư muội, chúng ta tìm một chỗ khác tiếp tục nói tiếp."

"Oa, sư muội, em tại sao lại béo lên rồi hả? Cánh tay tại sao lại thô như vậy?"

"Xúc cảm tại sao có phần không thích hợp?" Tống Trọng Hạo đang đi tới, bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ đến trên đất.

"Bùi… Bùi… Bùi tổng?" Tống Trọng Hạo muốn khóc. Anh rõ ràng nắm chính là tay của Tô Thi Thi, tại sao lại biến thành Bùi Dịch?

Phía trước cách đó không xa, Tô Thi Thi chính là đang có vẻ mặt xin lỗi nhìn Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng nói: "Cái kia… Em vốn nghĩ muốn nhắc nhở anh."

249. Chương 249

Edit: HuongCyndi

"Bùi tiên sinh, ha ha… Thật trùng hợp mà, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tống Trọng Hạo nặn ra nụ cười cứng ngắc, nói chuyện một chút phấn khích cũng không có.

Anh ta sắp sợ phát khóc muốn chết rồi, tại sao Bùi Dịch lại đột nhiên xuất hiện ở đây chứ!

"Không trùng hợp đâu, tôi đặc biệt tới tìm Tống tiên sinh." Anh nói xong, chợt quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, gằn từng chữ hỏi: "Đúng không, vị hôn thê của anh?"

Tô Thi Thi đang muốn trốn thì thân thể chợt cứng đờ, đứng thẳng người lại, thật không có phong độ nói: "Không sai, không sai. Không phải em đã thay anh hẹn sư huynh ra ngoài trước rồi sao?"

"Sư muội…" Tống Trọng Hạo cực kỳ oán hận, tình nghĩa huynh muội là thế này đây!

"Tống tiên sinh, ước mơ của anh là gì?" Vẻ mặt Bùi Dịch nhàn nhạt, giọng nói cũng nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình sao, nhưng nghe vậy, sao lại có cảm giác lạnh như thế chứ?

Tống Trọng Hạo lặng lẽ nhìn Tô Thi Thi một cái, người phía sau đang liều mạng lắc đầu với anh ta.

"Tống tiên sinh coi tôi là người ngoài, nên không muốn chia sẻ với tôi ư?" Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào mắt Tống Trọng Hạo, cười như không cười hỏi.

"Không phải vậy!" Tống Trọng Hạo lập tức đứng thẳng người, rất không phục nói, "Tôi và sư muội đã từng ước mơ thành lập một công ty thuộc về riêng mình với những thiết kế của chính bản thân, tên chúng tôi cũng đã nghĩ xong rồi, gọi là Tống Thi."

"Sư huynh…" Ngay lập tức mặt Tô Thi Thi tối sầm lại, bàn tay ngứa ngáy, thật muốn xông lên kéo sư huynh vùi xuống hố!

Thành lập công ty còn chưa xong, làm gì mà ngay cả tên cũng nói ra hết chứ? Tô Thi Thi không dám nhìn tới sắc mặt của vị Bùi tiên sinh hẹp hòi bên kia.

"Tống Thi?" Bùi Dịch như có điều suy nghĩ tới cái tên, đột nhiên nhướng mày, nghiêm túc nói, "Cái tên này không tốt lắm đâu, người có tiếng phổ thông không chuẩn sẽ đọc thành —— đi, chết!"

"À——" Cơ thể Tống Trọng Hạo khẽ run run, sợ phát khóc. Cảm thấy anh chính là nói mình tìm cái chết kia!

"Bùi tiên sinh nói rất đúng, cái tên này thật khó nghe, phải đổi!" Tô Thi Thi lập tức xông lên, kéo cánh tay của Bùi Dịch, cười không ngừng với anh.

Bùi Dịch cúi đầu, nhàn nhạt liếc cô một cái, rồi quay đầu lại nhìn Tống Trọng Hạo, hỏi: "Thi Thi vừa mới từ chức, không biết Tống tiên sinh có muốn đổi sang công việc khác không?"

"Sao? À, được." Tống Trọng Hạo thấy Bùi Dịch thì giống như chuột thấy mèo, lúc này trên tay anh ta còn lưu lại xúc cảm vừa rồi cầm cổ tay Bùi Dịch, trong lòng lại thấp thỏm. Ban nãy hỏi gì anh ta cũng không nghe rõ, chỉ tuỳ tiện gật đầu.

Hình như Bùi Dịch rất hài lòng, gật đầu một cái lại hỏi: "Vậy anh có muốn đi giúp sư muội của mình không?"

Về điểm này, Tống Trọng Hạo dĩ nhiên không có ý kiến, lập tức gật đầu."Rất tốt." Bùi Dịch khẽ nhếch môi lên, nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang bên cạnh. Thư ký Vương ở bên kia đã sớm chờ lúc lâu rồi, lập tức cầm một phần văn kiện đi tới, cung kính đưa cho Tống Trọng Hạo.

"Đây là?" Tống Trọng Hạo nửa tỉnh nửa mê nhìn qua thư ký Vương, rồi lại nhìn qua Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Là hợp đồng. Không biết Tống tiên sinh có nguyện ý ký hay không?"

"À." Tống Trọng Hạo thoáng run rẩy, dè dặt hỏi, "Tôi có thể không ký sao?"

Bùi Dịch nở một nụ cười, giọng nói vẫn cực kỳ bình tĩnh như cũ: "Tống tiên sinh cảm thấy thế nào? Hay là chúng ta đổi nơi khác đi?"

"Không cần! Bây giờ tôi lập tức ký!" Tống Trọng Hạo chặn ngang đoạt lấy cái bút trên tay thư ký Vương, mở hợp đồng ra tìm phần ký tên, xoẹt xoẹt vài cái liền ký xong tên mình.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy thế liền trợn mắt há mồm.

Bùi tiên sinh, tác phong của anh thực sự là quá áp đảo đi!

Cô lặng lẽ nhìn Tống Trọng Hạo tựa như một đứa học sinh ngoan ngoãn, xin lỗi cười cười với anh.

Sư huynh, làm khó anh rồi!

Tống Trọng Hạo rất nhanh liền ký tốt cái hợp đồng kia giao cho thư ký Vương. Chờ thư ký Vương đi rồi, anh ta chợt phản ứng lại, khẩn trương nhìn Bùi Dịch: "Không phải vừa rồi anh để cho tôi ký khế ước bán thân chứ?"

Bùi Dịch cười nhạt nói: "Chuyện cụ thể thì Thi Thi sẽ liên lạc với anh sau."

"À, vậy thì tôi yên tâm rồi." Tống Trọng Hạo thở phào nhẹ nhõm. Sư muội và Bùi Dịch đều là người một nhà, dù sao cũng sẽ không hại anh ta.

Bùi Dịch thấy anh ta tiến lên nháy nháy mắt với Tô Thi Thi, thì ánh mắt chợt tối sầm lại, lạnh như băng nghiêm túc: "Sư huynh, còn có việc gì sao?"

"A, không có!" Tống Trọng Hạo suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, người đàn ông này lại trở mặt!

Anh ta lặng lẽ lùi về sau hai bước, sau đó xoay người nhấc chân bỏ chạy: "Em rể, lần sau chúng ta còn gặp lại!"

Má ơi, hù chết anh ta rồi!

Tô Thi Thi bụm mặt, hai chân lặng lẽ lui về sau, muốn chạy đi.

Cô còn chưa đi được nửa bước, thì đã bị Bùi Dịch phát hiện.

Bùi Dịch đi phía trước liếc mắt nhìn, có một cỗ khí thế dời núi lấp biển, sự chèn ép khiến Tô Thi Thi không dám ngẩng đầu.

"Tô Thi Thi."

Bùi Dịch giơ tay lên nắm lấy cằm Tô Thi Thi, vuốt ve trên da mặt cô, cắn răng nghiến lợi nói: "Cánh cứng cáp rồi, muốn bay đi phải không?"

"Anh… Anh đã biết rồi. " Con ngươi của Tô Thi Thi đảo quanh, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, không nhịn được nói thầm nói, "Tin tức thật là nhanh nhạy."

Người này khẳng định có quan hệ không đơn giản với công ty xây dựng Tiệp Khắc, nếu không không thể nào biết tin cô từ chức nhanh như vậy được."Tại sao không nói cho anh biết?" Bùi Dịch giống như đứa trẻ mới lớn, biết rõ rồi, nhưng vẫn muốn nghe chính từ miệng cô nói ra.

Sự giảo hoạt trong mắt Tô Thi Thi chợt lóe rồi biến mất, quan sát đôi mắt anh hỏi: "Anh nói trước đi, anh với công ty xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ gì chứ."

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, đưa tay ôm cô trọn vào trong ngực: "Nếu anh nói ra, em sẽ suy nghĩ ở lại chứ?"

Cặp lông mày của Tô Thi Thi nhíu lại: "Sẽ không!"

Bùi Dịch lặng lẽ hít một hơi, chậm rãi nhả ra, nói: "Giỏi lắm."

"Sao cơ?" Tô Thi Thi sửng sốt.

Hôm nay, anh thế mà dễ nói chuyện như vậy sao?

Nhưng cô còn chưa vui vẻ được một lát, thì lại nghe Bùi Dịch nói tiếp: "Thứ em nợ, thì còn có con trai của em trả."

Anh vừa nói vừa khom lưng vác Tô Thi Thi lên, xoay người đi về phía chiếc xe Mercedes-Benz màu đen bên đường.

"Này, con cái gì chứ?" Tô Thi Thi bối rối. Người này sao lại vác cô trên vai chứ? Không biết dạ dày sẽ rất khó chịu sao?

Bùi Dịch không nói gì, chỉ sải bước đi tới bên cạnh xe, đặt cô ngồi vào ghế lái phụ.

Hôm nay, Bùi Dịch tự mình lái xe, Tô Thi Thi vốn là muốn nhân lúc thời gian anh lên xe thì chạy xuống, nhưng không ngờ động tác của Bùi Dịch lại nhanh như vậy, cô vừa mới mở cửa xe, liền bị Bùi Dịch đang ngồi ở ghế lái kéo về.

"Không thành thật gì hết." Bùi Dịch liếc cô một cái, kéo dây an toàn ra thắt qua người cô.

Tô Thi Thi liều mạng tránh thoát: "Em muốn thành lập công ty, còn rất nhiều chuyện phải làm. Bây giờ anh muốn mang em đi đâu?"

Tô Thi Thi từ chức xong liền muốn gây dựng sự nghiệp cho riêng mình, cô muốn dựa vào chính mình, chứ không muốn để Bùi Dịch giúp mình.

Ánh mắt Bùi Dịch càng u ám hơn, sao anh lại không biết cô gái nhỏ này đang suy nghĩ điều gì.

"Hợp đồng kia là thay em ký hợp đồng hợp tác với sư huynh em." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi động tác đang muốn tránh thoát một lần, hốc mắt bỗng dưng chua xót, trái tim ấm áp không thôi.

Vốn là cô còn đang suy nghĩ làm sao để sư huynh cô từ chức ra ngoài. Hiện tại, ngoài mặt thì Tống Trọng Hạo bị Bùi Dịch ép buộc ký hợp đồng, cũng đồng nghĩa với việc đẩy hết tất cả trách nhiệm sang người Bùi Dịch.

"Bùi Dịch, cảm ơn anh." Tô Thi Thi có chút nghẹn ngào. Người này, mỗi việc làm của anh đều vì muốn tốt cho cô.

"Chỉ là sau này sẽ để em tự mình đi có được hay không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng đề nghị. Cô muốn dựa vào chính bản thân, cô muốn tương lai bằng năng lực của mình mà kề vai tác chiến cùng anh.

Tô Thi Thi không đợi Bùi Dịch trả lời, đột nhiên thấy tay của mình lại bị anh dùng dây an toàn buộc lại, nhất thời bối rối: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch nhìn chằm chằm nửa người trên đang dẫy dụa của cô, trái tim bỗng đập lỡ một nhịp, một luồng khí nóng từ bụng dưới xông thẳng lên trán.

Chết tiệt, anh làm sao mà lại tự tay thắt dây cho cô.

Bùi Dịch ngồi lại chỗ ngồi, lập tức khởi động xe.

"A, anh lái chậm một chút!"

"Đây là ngõ cụt, anh chạy vào đây làm gì!"

"Này, anh dừng ở đây làm gì! Đừng tới đây, sẽ bị người khác thấy đó!"

"A…"

Toàn bộ tiếng kêu tức giận của Tô Thi Thi đều hóa thành tiếng rên rỉ đứt quãng, cùng với nước mắt.

Bây giờ là đang ban ngày mà Bùi tiên sinh!

"Tô Thi Thi, tôi biết em không thích thiếu nợ người khác." Bùi Dịch ghé vào tai Tô Thi Thi, giọng nói dịu dàng dường như muốn hòa tan mọi thứ.

"Cho nên tôi quyết định mau chóng để em sinh con trai để nó sớm thay em trả nợ."

Mọi người ngủ ngon!

250. Chương 250

Edit: banhocminh99

Beta: AnnaRyeo

Tô Thi Thi nổi giận!

Ban ngày ban mặt động dục, hơn nữa còn ở trong con hẻm nhỏ không người rõ như ban ngày, không thể chịu được nữa!

Mãi đến khi trở lại trang viên Đoàn gia, mặt Bùi Dịch bất luận dỗ dành cô như thế nào cũng làm như không thèm quan tâm đến anh.

"Vừa rồi làm đau em rồi hả? Anh lấy thuốc bôi cho em." Bùi Dịch mở cửa xe định ôm cô mà bước xuống.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn anh lấy một cái, im lặng đẩy tay anh ra, tự mình bước xuống xe cất bước đi vào trong.

Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ, nhưng người đàn ông đã được thỏa mãn lúc này tâm tình đặc biệt tốt, cho cô cố tình gây sự nên đành đuổi theo nhỏ giọng nói bên tai cô dỗ dành:

"Em nói xem mở công ty cần tìm người đầu tư đúng không? Anh đầu tư một phần, xem như chuộc lỗi với em?"

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, cô mới không cần!

Làm như cô không tìm được nhà đầu tư vậy!

Hiện tại cô chưa tìm được người, nếu quả thật tìm không thấy, cô vẫn còn có sư huynh cô nha!

"Tô Thi Thi, em đang nghĩ đến người nào?" Bùi Dịch nhìn thấy áng sáng trong mắt Tô Thi Thi, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Hừ!" Tô Thi Thi chột dạ dời mắt, nâng bước đi vào trong phòng.

Mắt người đàn ông này là X quang sao? Sao có thể nhìn rõ như vậy!

Cô vừa đi vào trong nhà liền gọi Tiểu Ưu để chuẩn bị ăn cho cô.

Mới vừa rồi bị Bùi cầm dày vò hơn một giờ, đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi!

"Tô tiểu thư." Tiểu Ưu nghe thấy tiếng Tô Thi Thi, lập tức chạy ra. Cô sắc mặt lo lắng, nháy mắt với Tô Thi Thi nhìn về một hướng.

Tô Thi Thi ngẩn ra, theo ánh mắt của cô nhìn vào phòng khách, đột nhiên thất thần ngay tại chỗ.

Lão già kia sao lại đến đây?

Tô Thi Thi rất nhanh điều chỉnh lại biểu tình, đi về phía phòng khách.

Đoàn Kế Hùng nhìn thấy Tô Thi Thi, sắc mặt vốn đã không tốt lại càng thêm khó coi, đưa mắt nhìn Nhậm Tiếu Vi đang ngồi bên cạnh.

Nhậm Tiếu Vi hơi hơi gật gật đầu, ánh mắt rơi vào người Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: "Nghe nói Tô tiểu thư từ chức, phải không?"

Tô Thi Thi trong lòng run sợ, tin tức nhanh nhạy không chỉ có Bùi Dịch. Mẹ anh và ông nội của cô cũng cực kỳ "quan tâm" cô.

Tô Thi Thi mặt không cảm xúc đi đến trước mặt ghế sofa, tự nhiên ngồi xuống, gật đầu nói: "Hôm nay mới vừa từ chức."

"Vậy Tô tiểu thư sau này tính làm cái gì?" Nhậm Tiếu Vi hỏi.

"Con muốn tự mình gây dựng sự nghiệp." Tô Thi Thi không có kiêng dè.Gây dựng sự nghiệp cũng không phải chuyện gì dọa người, sau này cô sẽ làm cho tất cả mọi người biết cô việc làm!

"Gây dựng sự nghiệp cực kỳ vất vả, Tô tiểu thư chọn được địa chỉ công ty tốt rồi sao? Trang viên Đoàn gia cách nội thành khá xa, chạy tới chạy lui như vậy dường như cực kỳ vất vả." Nhậm Tiếu Vi thanh âm ôn nhu, chỉ là nghe ra có chút lạnh lùng.

Tô Thi Thi miễn cưỡng nở một nụ cười: "Người có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi."

Đoàn Kế Hùng thấy Nhậm Tiếu Vi nói chuyện quanh co lòng vòng, đã sớm không kiên nhẫn, trực tiếp nói với Tô Thi Thi: "Đoàn gia không chứa được cô, lập tức chuyển đi cho tôi!"

"Thi Thi sẽ không rời khỏi nơi này."

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng của Bùi Dịch. Anh vừa rồi đuổi theo Tô Thi Thi đi vào, đã ở bên ngoài nghe được một chút nội dung, giờ phút này tuyệt đối không cho phép lão già này khi dễ người phụ nữ của anh.

"Chuyện này không đến lượt cậu quyết định, ta mới là chủ nhân Đoàn gia!" Đoàn Kế Hùng nói xong lại nhìn thoáng qua Nhậm Tiếu Vi, ngẩng đầu nhìn thẳng Bùi Dịch, " Cậu làm việc trước tiên hãy lo cho mẹ của cậu, đừng có tùy hứng như vậy."

Bùi Dịch ánh mắt rùng mình, vừa muốn nói chuyện, Tô Thi Thi đột nhiên đứng lên.

Tô Thi Thi nhìn thẳng Đoàn Kế Hùng, thanh âm thật bình tĩnh.

"Ông là chủ nhân Đoàn gia, điểm này người nào cũng không thể phủ nhận, nhưng hình như ông đã quên, cái biệt thự nhỏ mà tôi đang ở này, là mẹ tôi để lại cho tôi!"

“Tiện nha đầu mày nói bậy cái gì! Mẹ mày năm đó đã ký tên bỏ quyền thừa kế tài sản, toàn bộ Đoàn gia đều không có liên quan gì đến mày nữa!” Đoàn Kế Hùng đập tay lên sô pha, nổi giận đùng đùng nói.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, lạnh giọng nói: “Bắt buộc người khác kí hợp đồng về mặt pháp luật là không được công nhận. Năm đó chính ông đã làm cái gì trong lòng ông biết rõ ràng, tôi hiện tại muốn giữ tài sản của mẹ tôi, ông không có quyền can thiệp!”

“Mày… Mày cứng miệng đúng không? Đoàn gia tuyệt đối không cho phép cái loại hung thủ giết em trai chính mình ở nơi này! Nếu mày còn mặt mũi, lập tức cút khỏi nơi này cho tao!”

“Bằng không đến lúc đó người xấu hổ không chỉ có mình mày, dù sao mày cũng phải nghĩ đến tình cảnh của Bùi Dịch đi!” Đoàn Kế Hùng trực tiếp đã đem da mặt xé rách rồi.

Trước khi Đoàn Tĩnh Đồng trở về, ông ta nhất định phải khiến cho đồ sao chổi này rời khỏi Đoàn gia.

“ Ông…” Tô Thi Thi tự nhủ chính mình không nên nổi giận, nhưng nghe ông ta nói như vậy, khí giận dưới đáy lòng vẫn không nhịn được tuôn ra.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Đứa con trong bụng Lưu Dĩnh Tuệ sớm cũng đã chết quá nhiều ngày rồi. Chân tướng sự thật tới cùng như thế nào, cô tin trong lòng Đoàn Kế Hùng bọn họ rất rõ ràng, hiện tại chẳng qua là muốn tìm cái cớ để đuổi cô ra ngoài.“ Một phần tài sản Đoàn gia đều là của mẹ tôi, ông thật sự nghĩ ông bức tử bà, chuyện này liền kết thúc sao? Thứ thuộc về bà tôi đều đã…”

Tô Thi Thi nói đến một nửa, bỗng nhiên im miệng.

Cô đây là xảy ra chuyện gì? Không phải là bị nói vài câu ngoan độc, lại không khống chế nổi? Cô trở mặt theo bọn họ như vậy, Bùi Dịch bị kẹp ở giữa lại thêm nhiều khó xử?

Nhớ tới người đàn ông luôn che chở cho cô, Tô Thi Thi trong lòng rầu rĩ.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khi mở mắt ra, tức giận trong mắt đã lắng xuống.

Cô quật cường nhìn thẳng vào mắt Đoàn Kế Hùng, nói: “ Muốn tôi rời đi phải không? Được, tôi sẽ đi!”

Thân thể Bùi Dịch đứng phía sau cô mạnh cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục bình thường, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Tô Thi Thi lộ ra hơn một tia đau lòng.

Tô Thi Thi nói xong, xoay người đối với Nhậm Tiếu Vi cúi sâu đầu, nói: “Cảm ơn người mấy ngày này đã chiếu cố, lễ nghi người dạy con sẽ tiếp tục học tập. Con sẽ đạt tới yêu cầu của người, để đủ tư cách làm con dâu Bùi gia!”

Cô nói xong liền xoay người đi lên cầu thang lên lầu, từ đầu đến cuối không dám nhìn Bùi Dịch.

Cô sợ nhìn thấy anh, lại không còn muốn đi.

Lúc mới bị bắt về, trăm phương nghìn kế nghĩ muốn rời đi, hiện tại thật sự đã có thể đi rồi, nhưng tâm tình lại trầm trọng như vậy.

“Bùi Dịch, cậu chớ trách chúng tôi, chúng tôi làm như vậy là vì tốt cho cậu thôi.” Đoàn Kế Hùng đứng lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Bùi Dịch, sau đó ra phía ngoài.

Thời điểm ông ta đến trước mặt Bùi Dịch, anh hơi hơi bước sang bên cạnh một bước, gật gật đầu với ông ta, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Biểu hiện của anh trái lại làm cho Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiếu Vi hơi hơi kinh ngạc, nhưng anh không phản đối, với bọn họ mà nói tất nhiên là chuyện tốt.

Cùng đi đến với Đoàn Kế Hùng, Nhậm Tiếu Vi đứng lên đi đến bên cạnh Bùi Dịch nói:“ Em trai con lập tức muốn trở về, chuyện này phải dựa vào con rồi.”

“Con biết.” Bùi Dịch khẽ gật đầu, “Con đưa mẹ ra ngoài.”

Nhậm Tiếu Vi nhìn thoáng qua phía cầu thang, có chút bất đắc dĩ nói: “Con đi xem Tô tiểu thư đi.”

Bà nói xong liền đi ra cửa, Bùi Dịch vẫn đi cùng bà, mãi đến bà rời khỏi biệt thự.

Khi anh trở lại phòng ngủ tầng hai, Tô Thi Thi đang tự mình gấp quần áo vào trong vali.

Tô Thi Thi nhìn thấy anh đi đến, lập tức bỏ quần áo xuống đứng lên, giống như làm sai chuyện, cúi đầu không dám nói lời nào.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, mím môi, thong thả bước đi tới tử quần áo, im lặng lấy trong ngăn tủ ra bên ngoài quần áo của mình.

Tây trang, áo sơmi, áo gió…

Bùi tiên sinh có hai ngăn tủ quần áo, quần áo không phải có nhiều.

Quần áo của anh đặt bên cạnh quần áo của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi chỉ chọn vài cái mặc thường xuyên, những thứ khác không hề định mang đi.

Mà lúc này là tình huống gì?

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đem quần áo của chính mình ném cùng quần áo của cô trong vali, mi mắt chậm rãi trừng lớn: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch liếc cô một cái: "Tô tiểu thư nghĩ phải làm cái gì?"

Tô Thi Thi nuốt nước miếng, có chút xấu hổ nói: " Em bị đuổi ra khỏi nhà không phải sao?"

"À…."

Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, ngón tay thon dài cầm lấy quần vải màu đen, xoạch một phen ném vào trong vali.

"Anh tới cùng muốn làm gì?" Tô Thi Thi có chút không nhịn được, che ở ngăn tủ trước mặt trừng mắt nhìn anh.

Khóe miệng Bùi Dịch nhếch lên, nhìn chằm chằm mắt Tô Thi Thi, không sợ hại chết người nói: "Tô tiểu thư nhìn không ra sao, anh chuẩn bị cùng em bỏ trốn?"

Mọi người sớm an

251. Chương 251

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

"Bỏ trốn?" Tô Thi Thi tròng mắt trừng lên đến nỗi sắp rớt ra ngoài rồi.

Bùi tiên sinh, bây giờ ai rảnh nói giỡn với anh!

Bùi Dịch lông mày chau lại, ngón tay thon dài thuận theo tủ quần áo ở bên trong lấy ra mấy bộ quần áo, nhấp môi dưới, quay nhìn Tô Thi Thi, dáng vẻ nghiêm trang nói: "Em nói rất đúng, quần áo không mang theo cũng không quan trọng lắm."

Anh ngừng một chút, rất rõ ràng mà giải thích: "Có thể trực tiếp mua mới."

Tô Thi Thi cạn lời rồi. Cô lúc nào đã nói câu này chứ?

Chỉ là…

Tô Thi Thi vươn tay lấy lại vali, cảnh giác mà nhìn anh: "Anh sẽ không thật sự muốn đi cùng em chứ?"

Bùi Dịch lắc đầu.

Tô Thi Thi trong lòng cảm thấy đau xót, đang muốn nói chính cô sẽ đi, lại thấy Bùi Dịch rất ôn nhu mà vuốt tóc của cô nói: "Là anh mang em đi."

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi thấy hốc mắt chính mình nóng lên, vội vàng quay mặt, không dám nhìn vào mắt của anh.

Người đàn ông này luôn làm cô trở tay không kịp, sau đó nhét cho cô một viên kẹo đường.

"Khó trách anh vừa mới rồi, một chút đều không có ý phản đối." Tô Thi Thi nhỏ giọng thầm nói.

Cô nói là sẽ rời đi, tâm ý còn rất kiên quyết, nhưng mà Bùi Dịch một câu đều không nói. Thật sự trong lòng cô vẫn còn có chút chú ý đến chuyện này.

Bùi Dịch nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi liền lườm một cái, trong mắt đau đớn chớp lóe lên rồi biến mất.

Cô gái ngốc này mới bắt đầu còn đơn độc mạnh mẽ chiến đấu như một con gà chọi, nhưng đột nhiên khí thế lại suy yếu, đành phải chịu cúi đầu thỏa hiệp. Nói đến cùng, là không muốn để cho anh cảm thấy khó xử.

Bùi Dịch giữ chặt tay Tô Thi Thi, đem cô kéo đến tận sâu trong lòng chính mình, dùng sức mà ôm lấy, trịnh trọng nói: "Tô Thi Thi, cám ơn em."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, khóe miệng cong lên một nụ cười, quay lại ôm lấy anh, đem đầu nhẹ nhàng mà tựa ở trên ngực của anh

Lắng nghe nhịp tim của anh đập nhanh thịch thịch thịch vang rõ bên tai, cảm nhận hơi thở của anh đang bao quanh cô.

Trong tâm là sự yên tĩnh mỹ hảo.

"Ah, em cảm thấy được quần áo mặc không cần quá nhiều. Rất nhiều quần áo anh đều không mặc qua, quá lãng phí rồi." Tô Thi Thi đột nhiên đẩy Bùi Dịch ra, vừa nói vừa lấy quần áo của anh mới lấy ra bỏ vào trong vali cất ngược trở lại trong tủ quần áo.

Cô thủy chung không thích phô trương, lãng phí.

Bùi Dịch cứng ngắc nhìn khoảng chốc trong lòng, sắc mặt đen lại.

Cô gái này luôn như thế không có chút thú vị, tình thú!

"Anh có vẻ cực kỳ không vui?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến Bùi Dịch xụ mặt, lông mày nhíu lại, đứng thẳng thở phì phì trừng mắt nhìn anh."Anh biết rõ trên thế giới có bao nhiêu người không có quần áo mặc, có bao nhiêu người cơm ăn không đủ no? Chúng ta làm không thể nào cứu vớt toàn bộ thế giới, nhưng ít nhất… Có thể gò bó chính mình a?"

Bùi Dịch:…

Thôi, vợ đại nhân nói cái gì đều là đúng

Bùi Dịch tiến lên hai bước, cùng cô xếp quần áo vào vali.

Quần áo của anh về kiểu dáng đều không khác nhau lắm, chẳng qua đến lúc đó lén lút để quản gia đổi đi vài bộ quần áo là được.

"Anh có phải hay không suy nghĩ lén lút đổi quần áo" Tô Thi Thi nhíu lông mày nhìn chằm chằm vào mắt Bùi Dịch, một bộ dáng em đã sớm nhìn thấu anh

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ. Cô gái quá thông minh có đôi khi lại thật sự không tốt!

"Nhờ phúc của mẹ chồng tương lai, đã học qua một khóa lễ nghĩ về quần áo thời thượng. Anh yên tâm, em bây giờ với quần áo thời thượng kiểu này đặc biệt hiểu rõ." Tô Thi Thi đang nói cầm lấy một bộ quần áo tây màu đen, chỉ vài khuy áo màu vàng trên đó nói.

"Mẫu mới nhất của Armani, cuối tuần sau mới tung ra trên thị trường, anh đã mặc qua."

Thương hiệu Armani được xem là biểu tượng tinh tế của bản sắc thời trang Ý, đặc trưng bởi phong cách trang nhã hiện đại, tính ứng dụng cao và chú trọng giá trị nội tại.

Bùi Dịch:…

Anh không nghe lầm chứ.

Xét thấy Tô tiểu thư càng ngày càng thông minh lanh lợi, Bùi tiên sinh không thể trộm thay quần áo, đành phải để lại quần áo, chọn những bộ chưa mặc qua đem đi.

Dù vậy, quần áo cần đem theo của anh cũng chất đầy 3 cái vali

Ngược lại là Tô Thi Thi, lúc trước cô đã phản đối Bùi Dịch mua cho cô quá nhiều quần áo, nên chỉ có đơn giản một cái túi quần áo, vui thích quay sang khinh thường anh

Đợi hai người chuẩn bị xong, lại đi ăn bữa khuya, chuẩn bị đi sau đó đã hơn mười giờ.

Tô Thi Thi cầm lấy túi xách, Bùi Dịch đi theo giúp cô kéo vali, phía sau Tiểu Ưu, quản gia cùng với nhà bếp giúp mấy cô giúp việc mỗi người đem theo một vali. Một đoàn người trùng điệp đứng cùng một chỗ chuẩn bị rời khỏi.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến khí thế bên này, khóe miệng dường như cong lên

Bùi tiên sinh, người ta bỏ trốn đều mang theo người hầu à? Đây là hành quân thì có

"Tô tiểu thư còn quên mất cái gì sao?" Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi nhìn chằm chằm bọn họ rồi lại ngẩn ra, còn tưởng cô đã quên cái, liền đi đến quan tâm hỏi.

Tô Thi Thi hoàn hồn, cầm lấy tay cô cười lắc lắc đầu, kéo tay của cô cùng đi ra ngoài.

Phía sau, Bùi Dịch chứng kiến Tô Thi Thi cầm tay Tiểu Ưu, đôi con ngươi thoáng chốc trầm xuống, trên người lãnh ý bộc phát

Ách… Tiểu Ưu thân thể cứng đờ, sớm đã bị dọa phát khóc.

Cô thế nào quên mất, tiên sinh nhà cô vô cùng dễ tức giận kể cả đối với phụ nữ đều sẽ ăn dấm chua. Cô thế nào lại có thể cùng Tô tiểu thư thân mật như thế!"Ah, em nhớ tới có thứ chưa lấy để em đi lấy." Tiểu Ưu vội vàng bỏ tay Tô Thi Thi ra, hướng về phòng của mình chạy tới.

Đứng một bên quản gia yên lặng cúi đầu xuống, tập trung mà kéo vali của chính mình.

Tô Thi Thi có chút không hiểu rõ, quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Dịch. Thấy sắc mặt anh bình thường, cũng không tưởng tượng nhiều, chính mình hướng ngoài cửa đi đến.

Nào biết Bùi Dịch thấy cô buông tay anh, chạy đi mất, sắc mặt đen vài phần.

"Haiz." Quản gia nhìn thấu sự việc ở trong mắt, ở phía sau bọn họ yên lặng mà thở dài.

Tô tiểu thư có lúc thật sự là không hiểu rõ tâm tình đàn ông mà.

Bùi Dịch sắc mặt tối như mực nhìn bóng lưng mềm mại thướt tha của Tô Thi Thi, trong đầu nhớ tới ngày đó tại sân vận động, cô mặc một thân sườn xám đi tới một màn kia

Cô như mang nét dịu dàng của người con gái Giang Nam không bị nhiễm mưa bụi, ở một khắc kia, đã làm trái tim của anh đập mạnh. Tựa như lúc này, lòng của anh như là có móng vuốt mèo cào cào khiến anh cảm thấy ngứa ngáy, một cỗ tà khí từ dưới bụng xuyên thẳng lên não

"Bùi Dịch!" Bùi Dịch mạnh mẽ nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, kinh ngạc không thôi.

Tự chủ của anh sao lại kém như thế!

Tô Thi Thi chính là chất độc, mà anh trúng độc đã sâu

Nhưng khi nhìn thấy Tô Thi Thi vẫn không thèm quay đầu lại, chỉ thấy mỗi bóng lưng cô rời đi, Bùi Dịch trong lòng vẫn tức giận. Đã nói cùng nhau "bỏ trốn", cô gái này vậy mà mặc kệ anh tự mình đi trước

Đúng lúc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía anh. Ánh mắt của cô có chút mê ly, như là đang tự hỏi cái gì.

Bùi Dịch trong lòng nhảy dựng, chân bước nhanh hơn.

Cô gái này rốt cuộc nghĩ đến anh rồi.

Nhưng anh còn không đi được hai bước, đã thấy Tô Thi Thi giật mình nói: "Em nói có cảm giác còn quên cái gì mà, Bùi Dịch, chúng ta phải đem chó đi, còn có hai con ngựa kia…"

"Tô Thi Thi!" Nụ cười trên mặt Bùi Dịch cứng lại, hận không thể đánh người. Chuyện này không phải là anh lòng dạ hẹp hòi, thật sự là quá đáng giận! Anh vậy mà không bằng ngựa và chó!

"Không được mang theo bọn chúng đi!" Bùi Dịch nổi giận.

"Không mang theo bọn chúng đi, nếu lỡ ở chỗ này bị ngược đãi phải làm sao bây giờ? Tiểu Vịnh ngay lập tức muốn sinh bảo bảo rồi, em thấy rất lo lắng, nếu để nó ở lại chỗ này." Tô Thi Thi như trẻ con ngây thơ nhìn Bùi Dịch: "Anh đừng làm ồn, trong nhà nuôi ít thú cưng sẽ náo nhiệt hơn."

Bùi Dịch:…

Được rồi, không nói nữa, anh sợ không nhịn được mà đem cô khiêng đi.

Phía sau quản gia âm thầm đi tới chỗ tiểu Ưu lắc đầu, ra hiệu cô đừng quấy nhiễu. Phía trước không khí có chút bị đè nén

Tô Thi Thi thậm chí không chú ý tới Bùi tiên sinh. Cuối cùng cô cũng có thể rời nơi chứa nhiều u sầu này, trong lòng cô vẫn có chút kích động. Cùng Bùi Dịch nói xong liền chạy đến sân sau dắt ngựa

Sân sau vang lên tiếng chó sủa, Đại Cẩu Tử nhìn thấy Tô Thi Thi rất hưng phấn, liền chạy xung quanh cô một vòng. Tiểu Vịnh thì lười biếng mà nằm rạp trên mặt đất, dáng vẻ xa cách.

"Ngoan, chị sẽ ngay lập tức đưa các em đi." Tô Thi Thi sờ đầu đại cẩu tử, dắt ngựa ra, rồi mới để đại cẩu tử và Tiểu Vịnh đi theo phía sau.

Bùi Dịch đến đây ngay sau đó, liền chứng kiến Tô Thi Thi một bên dắt lấy hai con ngựa, một bên cúi đầu cùng đại cẩu tử cười đùa.

Trên mặt cô mang theo nét cười, nhu thuận lại có vẻ nghịch ngợm, ở trong bóng đêm như là vầng sáng chói lọi, khiến người khác khó dời mắt được

Bùi tiên sinh hít đầy một miệng khí, hướng về Tô Thi Thi đi qua

Anh thề anh tuyệt đối không phải ăn dấm chua của hai con chó!

Nhưng khi anh đi đến lại thấy chúng nó miệng cười như kẻ điên trước mắt cô, vẫn nhịn không được đưa chân đá đại cẩu tử một cái

Đại cẩu tử vô cớ bị Bùi Dịch đá, lập tức nằm rạp trên mặt đất không dám chuyển động. Đứng ở một bên, Tiểu Vịnh đột nhiên ư một tiếng, cũng nằm sấp trên mặt đất.

Tô Thi Thi sững sờ: "Anh ức hiếp nó làm cái gì?"

Cô muốn kéo Tiểu Vịnh đứng dậy, nào biết rằng Tiểu Vịnh lại nằm rạp trên mặt đất chết sống không chịu đứng lên.

Đại cẩu tử thấy được, kích động sủa một tiếng rồi đứng dậy, tiếng sủa ấy dọa đến hai con ngựa cũng hí lên vài tiếng

Cả sân sau nhất thời rộn ràng cả một góc

Tô Thi Thi trợn tròn mắt.

Bọn cô là đang muốn trốn nhà ra đi nha! Làm ồn như vậy, là muốn đem tất cả mọi người trong trang viên gọi đến đây luôn sao?

252. Chương 252

Edit: Phương Thảo

Beta: AnnaRyeo

“Bùi Dịch, làm sao bây giờ’?” Tô Thi Thi buồn bực nhìn Bùi Dịch.

Cô rất muốn nói, anh đối đầu cùng một con chó cái gì! Bây giờ tốt rồi, bọn chúng gào thét thành như vậy, muốn đem tất cả người trong trang viên này đánh thức rồi.

Bùi Dịch sắc mặt so với vừa rồi còn đen hơn, trừng mắt nhìn vào con chó điên kia, thật sự rất muốn đem nó làm thịt!

Con chó điên này cũng không biết có sức hút ở đâu lại có thể hấp dẫn chó ngao Tây Tạng, cái con chó ngao Tây Tạng ngu ngốc kia thật không ngờ lại đi bảo vệ nó!

“Tiên sinh, xảy ra chuyện gì?” Quản gia cùng Tiểu Ưu bọn họ nghe được tiếng vang, còn tưởng có cái chuyện gì, làm cho họ lo lắng sốt ruột mà vội vàng chạy lại đây

Kết quả lại chứng kiến Tiểu Vịnh nằm trên mặt đất không chịu đi, vội vàng lại đây dỗ dành nó.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần, Tiểu Vịnh bỗng nhiên cong người lên, hướng về phía bọn họ hung ác mà rống lên một tiếng

“Thế nào chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy?” Quản gia bọn họ đều sợ hãi kêu to một tiếng.

Kể từ sau khi Đại Cẩu Tử đến, Tiểu Vịnh đối với bọn họ không còn hung hãn như vậy nữa

“Anh đến xem thử một lần đi?” Tô Thi Thi lặng lẽ kéo tay áo Bùi Dịch, dùng thanh âm mà chỉ hai người mới nghe được nói, “Ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông.”

“Tô Thi Thi!” Bùi Dịch nghiến răng nói.

Cô gái này này càng lúc càng can đảm rồi! Vậyy mà lại bắt anh đi theo một con chó xin lỗi?

“Quản gia, mài dao! Làm thịt!” Bùi Dịch cắn răng nói.

“Gâu!” Đại cẩu Tử thoáng một phát nhảy cách xa khỏi Bùi Dịch, cảnh giác nhìn anh.

Không được xem thường chỉ số thông minh của loài chó, bọn chúng đối với nguy hiểm sẽ có trực giác mà phản ứng lại. Đại Cẩu Tử lập tức cũng không dám kêu.

Tô Thi Thi khóe miệng co rút, đối với Đại Cẩu Tử vẫy tay: “Đi gọi vợ của em đứng dậy, chúng ta đi dọn nhà. Bằng không, ông chú đáng sợ kia lại muốn mài dao làm thịt em rồi.”

Đại cẩu tử nghệt mặt ra, nghi hoặc nhìn Tô Thi Thi.

Chó nghe không hiểu.

Nhưng mà nó thích xem náo nhiệt, thấy Tô Thi Thi bọn họ giống như là muốn đi, vội vàng quay đầu lấy móng vuốt khều khều vào bộ lông của Tiểu Vịnh bảo nó đứng dậy.

Tiểu Vịnh rất biết giữ mặt mũi cho chồng, liền từ trên mặt đất bò lên đứng dậy, chỉ bất quá hành động có chút chậm chạp.

Tô Thi Thi thấy có chút kỳ lạ, nhưng không suy nghĩ nhiều, liền dắt ngựa đi ra.

Nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước, Tiểu Vịnh đã nằm úp sấp xuống tại chỗ bất động rồi.

“Các người không trêu chọc nó chứ?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn bọn họ, lại yên lặng mà lườm Bùi Dịch một cái nhưng không dám nói lung tung.

253. Chương 253

"Bùi tiên sinh, anh sẽ làm sao?" Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn người đàn ông phía sau.

Bùi Dịch mặt chải quét liền đen, cắn răng hỏi: "Tô tiểu thư, em nói xem?"

"Ha ha... Cái kia, chúng ta vẫn lại là nhanh đi về đi. Xe của chú Lý và mọi người đều đã vượt qua chúng ta rồi." Tô Thi Thi cười gượng nói sang chuyện khác.

"Tô tiểu thư, nói sang chuyện khác không có hiệu quả!" Bùi Dịch ở trên lỗ tai cô bất ngờ cắn một cái, "Anh nhìn thấy bên kia có một nơi, phong cảnh không tệ!"

"A!" Tô Thi Thi muốn khóc.

Ngàn phòng vạn phòng, Bùi tiên sinh khó phòng. Cô tại sao lại muốn cưỡi ngựa chứ?

Một giờ sau, Bùi tiên sinh mới thoả mãn ôm Tô Thi Thi, cưỡi ngựa chậm rì rì đi về nhà mới của bọn họ. Chỉ là bên khóe miệng, mơ hồ nhìn như là có cái dấu răng.

Tô Thi Thi ru rú tại trong lòng anh không suy nghĩ gì, buồn ngủ.

Nhà mới của bọn họ ở một khu dân cư cao cấp tại Bắc Kinh rất yên tĩnh, lộ ra nồng đậm cổ kính, giống như trải qua ngàn năm, không bị bào mòn bởi năm tháng

"Tứ Hợp Viện?"

Tô Thi Thi nhìn đến trước mắt một cánh cửa dày rộng chậm rãi kéo ra, buồn ngủ lập tức liền thức dậy: "Thật đẹp!"

"Anh từ lúc nào tìm được ngôi nhà như vậy thế?" Tô Thi Thi nhảy đến trên đất, vui vẻ chạy vào trong nhà, giống Già Lưu* vào thăm đại quan viên một dạng, nhìn trái nhìn phải, vui sướng không thôi.

Già Lưu trong Hồng Lâu Mộng, hình tượng nhân vật biểu hiện cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy mà còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc họa đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm.

Bùi Dịch ánh mắt u ám, cứ như vậy lặng không tiếng động đi theo phía sau Tô Thi Thi, cùng cô đi xem tất cả căn phòng.

"Nơi này nguyên bản có phải là vương phủ không?" Tô Thi Thi ngồi trang nghiêm trong đại sảnh, cười tít mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch gật đầu, tùy ý nói: "Ban đầu quy mô muốn so với hiện tại lớn hơn một chút, sau này tới bị người ta chia nhỏ thành ba phần, anh mua được phần phía trước này."

Tô Thi Thi gật đầu.

Cô vừa rồi lúc đi dạo xung quanh các gian phòng, liền phát hiện phía sau đã bị người ta dùng tường vây cản, quy mô nhìn qua nhỏ một cách cưỡng chế. Nhưng ngay cả như vậy, tòa vương phủ này vẫn như cũ đầy đủ khí thế, đầy đủ uy vũ.

Tô Thi Thi nằm úp sấp ở trên ghế dựa, hai tay chống má, hai mắt tỏa ra sao sáng lấp lánh nhìn Bùi Dịch: "Cường hào, anhi thật có nhiều tiền bạc!"

Loại này tòa nhà, cũng không phải vài trăm ngàn. Cũng không phải có tiền có thể mua được.

Lấy thân phận của Đoàn gia tự nhiên mua được không phải chuyện khó, nhưng mà Bùi Dịch cho tới bây giờ liền không dựa vào cái danh của Đoàn gia.

Tô Thi Thi đứng lên, dáng vẻ cún con chạy đến bên cạnh Bùi Dịch ngồi xuống, lôi kéo tay anh, nịnh nọt nói: "Bùi tiên sinh, anh có muốn nói cho em biết anh tới cùng là làm cái việc gì hay không?"Muốn nói ra, Tô Thi Thi khả buồn bực rồi.

Bọn họ đã thân mật như vậy có thể coi là quan hệ "Vợ chồng già", đúng là liên Bùi Dịch tới cùng là làm việc gì cô cũng không biết!

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi: "Anh nhớ rõ anh cùng Tô tiểu thư em có hiệp nghị, chỉ cần em để cho anh vui vẻ, anh sẽ nói cho em biết, tuyệt không giấu diếm."

Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền tái rồi, thở phì phì ngồi thẳng người, không nghĩ để ý anh nữa.

Làm cho anh vui vẻ? Thể lực của anh tốt như vậy, các loại tư thế đều phải thử qua một lần, hầu hạ như vậy còn chưa vừa lòng?

Tô Thi Thi chán nản! Anh liền là cố ý!

"Em đi ngủ." Tô Thi Thi đứng lên, nhìn cũng không nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người hướng tới phòng ngủ đi đến.

"Không biết Tiểu Vịnh hiện tại thế nào rồi." Bùi Dịch đột nhiên nói.

"A, em tại sao lại đem chuyện quan trọng như thế cho quên rồi!" Tô Thi Thi mạnh che miệng, vội vàng chạy đến kéo Bùi Dịch, "Mau dẫn em đi nhìn xem, quản gia bọn họ không có tới đây, Tiểu Vịnh chúng nó hẳn là không có việc gì chứ?"

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ trước mặt cầm lấy tay mình, mâu quang u ám.

Cùng anh đấu sao? Tô Thi Thi vẫn lại là còn có chút ngây thơ!

Lúc hai người đi tới hậu viện, Tiểu Vịnh chính là đang nằm úp sấp ở trên thảm cỏ, Đại Cẩu Tử ở bên cạnh nó ngửi tới ngửi lui.

Mà quản gia cùng Tiểu Ưu bọn họ chính là vẻ mặt không từ bỏ đứng ở một bên.

"Tiên sinh, các người đã tới. Tiểu Vịnh không chịu vào ổ chó." Quản gia xoa mồ hôi lạnh nói.

Bọn họ đều đã dụ cả nửa ngày rồi, đúng là vị chó tổ tông kia liền là không chịu đi vào.

"Tại sao? Chuồng chó không đều đã không khác biệt lắm…" Tô Thi Thi còn chưa nói xong, nhìn đến phía trước chuồng chó khi đó mạnh trừng lớn mắt, ánh mắt cường bạo chuyển qua trên người Bùi Dịch, "Bùi tiên sinh, ha ha, người… Người…"

Cô thật sự nói không ra lời.

Trước mặt chuồng chó kia đại khái rộng năm sáu mét vuông, có điều nó là một cáihộp sắt vuông vuông thẳng thẳng, liền ở phía trên mở một cái cửa sổ nhỏ hình vuông rộng khoảng 50 centimeter, cộng thêm một cái cửa để vào chuồng chó.

Cho dù là chó cũng không nghĩ muốn ở trong cái loại chuồng giống như ngục giam này đi!

Bùi Dịch sắc mặt đen lại, không nói gì nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, quay đầu trừng hướng quản gia: "Người đến dở nóc ra đi."

"A? A…, là, lập tức đi!" Quản gia bước nhanh hướng tới cửa đi đến.

"Bên trong này còn có một tầng?"

Tô Thi Thi trái tim đập mạnh, không hề nghĩ ngợi, ôm cánh tay Bùi Dịch, ra sức khen ngợi nói: "Bùi tiên sinh, anh chuẩn bị quả thực là quá chu đáo, đây là do chính anh thiết kế sao? Thật lợi hại!"Bùi Dịch khóe miệng giật giật.

Cô gái này,em càng ngày càng biết giả vờ rồi.

Quản gia rất nhanh tìm người đến, đem cái nắp xốc lên, lộ ra bên trong một tòa bằng gỗ màu sắc rực rỡ.

Xa xa nhìn lại, giống như là một tòa thành Cầu Vồng lấp lánh. Tô Thi Thi che miệng, hốc mắt có chút ướt át.

"Thật là chính anh thiết kế à? Thật đẹp!" Tô Thi Thi trong lòng ngọt đến độ tan chảy rồi.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới, Bùi Dịch sẽ vì bọn họ làm nhiều như vậy.

Cho dù là Tứ Hợp Viện này, hay vẫn lại là ổ chó, mỗi chuyện anh làm đều đã vì bọn họ suy xét.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ôm cô vào trong ngực, nhàn nhạt nói: "Nếu biết anh tốt như vậy, em có phải hay không cũng nên là bày tỏ chút thành ý?"

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, đột nhiên kiễn chân lên, xoay người, ôm lấy mặt anh vòng tay qua cổ liền hôn anh một cái thật sâu.

Âm thanh hôn môi, vào lúc nửa đêm dị thường vang dội.

Bùi Dịch cả người đều đã cứng lại rồi, bên tai rất nhanh đỏ ửng, rồi lan nhanh lên gương mặt anh. May mắn chỉ là bầu trời tối đen, bằng không thật sự là - -

Quá xấu mặt rồi!

Cô gái này dám đùa giỡn anh!

Đám người quản gia bọn họ vội vàng dời mắt, cúi đầu một đám buồn cười không thôi.

"Xong rồi, trêu chọc anh rồi!" Tô Thi Thi vừa thấy Bùi Dịch ánh mắt thay đổi, vội vàng chạy tới chỗ quản gia bọn họ đem Tiểu Vịnh dẫn vào trong chuồng chó.

"Gâu Gâu!" Đại Cẩu Tử cũng muốn đi vào, bị Tô Thi Thi vỗ đầu một cái.

Đại Cẩu Tử ư ử khẽ kêu một tiếng, tựa hồ cực kỳ khẩn trương, một mực bên ngoài xoay quanh làm nũng, Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của nó, "Xì" một tiếng liền nở nụ cười.

Thì ra, nó cũng không phải là không để ý.

May mà Tiểu Vịnh sinh sản bình an vô sự.

Nửa giờ sau, thuận lợi sanh ra bốn con chó Bảo Bảo. Một con màu đen nhánh lớn lên nhất định giống Tiểu Vịnh, hai con màu vàng và hoa văn, vừa thấy liền là con lai của Tiểu Vịnh cùng Đại Cẩu Tử.

Một con khác bộ dáng càng giống Đại Cẩu Tử một chút, cũng càng nghịch ngợm một chút, vừa sinh ra liền bò vào trong lòng ma ma đòi sữa rồi.

Tô Thi Thi ghé vào ổ chó bên cạnh, trong lòng vui vẻ vô cùng, ngửa đầu đối với Bùi Dịch nói: "Đáng yêu đúng không?"

"Uh'm." Bùi Dịch nhàn nhạt gật đầu, chẳng mấy khi nhìn thấy mấy con chó này được thuận mắt một chút.

Tô Thi Thi cười càng lúc càng vui vẻ, ôm ngực nói: "Chúng nó lớn một chút nữa sẽ càng đáng yêu!"

"Uh'm." Bùi Dịch tựa hồ tán thành lời của cô.

Tô Thi Thi vui vẻ cực kỳ, xem ra Bùi Dịch cũng không phải rất chán ghét Tiểu Vịnh chúng nó, nhưng mà cô còn không có vui vẻ được bao lâu, liền nghe Bùi Dịch nói: "Anh cảm thấy được, con của anh với em sinh sẽ càng đáng yêu."

Tô Thi Thi lúc này hóa đá.

Bùi tiên sinh, người đây là so sánh kiểu gì vậy!

Tô Thi Thi đang muốn nán lại một hồi nghịch mấy tiểu bảo bảo, đã bị Bùi Dịch bắt đi, còn thủ thỉ bên tai cô trêu đùa nói: "Không thể lạc hậu hơn so với hai con chó!

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, Bùi tiên sinh trong đầu toàn là ý nghĩ đen tối, lúc nào cũng nghĩ đến phương diện kia, đã tu luyện đạt tới đỉnh cao!:,

Mà lúc này ở trang viên Đoàn gia, phòng ngủ ở nhà chính đèn vẫn còn đang mở, Đoàn Kế Hùng tại hướng Nhậm Tiếu Vi phát giận.

"Bà xem đứa con trai tốt của bà đi, vậy mà đi theo cái tiện nha đầu kia rời đi! Trong mắt nó tới cùng còn có chúng ta không!"

Nhậm Tiếu Vi mâu sắc hơi trầm xuống, mím môi, sắc mặt nhìn ra cũng thật không tốt.

Bùi Dịch lúc trước không có phản đối, bà liền cảm thấy được có gì đó bất thường. Quả nhiên, con bà liền dọn đồ đi luôn, đúng là không thỏa hiệp.

"Nó muốn đi, tôi muốn giữ cũng không được. Ông nếu có bản lĩnh, chính mình đi gọi nó trở về đi!" Nhậm Tiểu Vi không kiên nhẫn nói. Bản thân bà hiện tại thần kinh suy nhược, dễ dàng đau đầu, hơn nửa đêm không cho đi ngủ, trong lòng đều là lửa giận.

"Hừ! Tưởng tôi không có cách bắt nó trở về sao?" Đoàn Kế Hùng nheo hai mắt lại, mâu trung lộ ra quét xuống nguy hiểm, "Đồng Đồng ngày mốt liền trở về, tôi ngược lại là muốn xem thử nó thật sự muốn mặc kệ đứa em trai này hay không!"

"Không trở lại phải không? Tôi có biện pháp để cho nó phải trở về!"

Mọi người ngủ ngon. Tui chị cầu cho chị nhà mau chóng có baby cho anh vui thôi

254. Chương 254

Không có lang thang cô độc qua, liền không có thể lĩnh hội cảm giác ăn nhờ ở đậu.

Đây là Bùi Dịch từ sau khi mẹ anh đến Đoàn gia, mười mấy năm qua lần đầu tiên ở lại trong phòng của chính mình.

Anh nằm ở trên giường, nhìn hoa văn điêu khắc phức tạp trên trần nhà, ánh mắt có chút mê mang.

Ở ngôi nhà kia mười mấy năm, đây là anh lần đầu tiên rời đi. Nhìn nơi hoàn toàn xa lạ này, trong nháy mắt không biết chính mình đang ở nơi nào.

"Bùi Dịch." Bên cạnh một đôi tay đưa qua, gắt gao ôm lấy cổ anh. Tô Thi Thi tựa đầu gối trên ngực anh, lại vẫn là chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Anh có phải có chút không quen hay không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, cúi đầu nhìn cô một cái. Cô gái nhỏ kia vẫn nhắm hai mắt, cũng không có nhìn anh. Nhưng mà anh biết, cô nhìn thấu tâm tư của mình.

"Uh'm." Anh nhàn nhạt lên tiếng.

"Không sao hết" Tô Thi Thi ở trên người anh cọ xát, "Anh sẽ rất nhanh quen thôi. Em lần đầu tiên lúc rời khỏi Đoàn gia, cũng có cảm giác không quen như vậy."

Bùi Dịch sửng sốt, mặt không chút thay đổi nói: "Em rời khỏi Đoàn gia lúc đó mới ba tuổi."

Tô Thi Thi:…

Người này thật biết phá hoại không khí! Bùi tiên sinh, anh không thấy được em đây là đang an ủi anh sao, quá không nể mặt rồi!

Tô Thi Thi ngồi dậy, thở phì phì trừng mắt nhìn Bùi Dịch: "Bữa sáng muốn ăn cái gì, em đi làm cho anh!"

Rõ ràng là một câu nói quan tâm, lại bị dáng vẻ đang nổi giận đùng đùng của cô nói ra, tại sao nhìn lại rất đáng yêu.

Bùi Dịch ánh mắt lập tức u ám vô cùng, dơ tay ôm lấy cổ cô, xoay người liền đè cô đến chỗ dưới thân, gằn từng chữ nói: "Ăn em!"

"Ưm…" Tô Thi Thi muốn khóc, tại sao lại biến thành bộ dạng này rồi hả?

"Bùi Dịch, anh cứ như vậy, sớm hay muộn cũng phải đi gặp bác sĩ trung y!"

Bùi Dịch động tác ngừng một trận, ánh mắt trầm trầm nhìn cô: "Nghe không hiểu."

Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi nói: "Trung y có rất nhiều phương pháp bổ thận, thích hợp với anh!"

Bùi Dịch mâu quang tối sầm lại, hai tay mò lên áo ngủ của cô, dùng lực lôi kéo.

Chỉ nghe "Roét" một tiếng, áo ngủ mới vừa mua của cô, bị xé thành hai nửa.

"A, em biết sai rồi!" Tô Thi Thi che mặt, không dám nhìn tới ánh mắt của anh.

Bùi Dịch ghé vào bên tai cô, khẽ cắn lỗ tai cô, lớn tiếng nói: "Bùi phu nhân yên tâm, anh thỏa mãn được em!"

"A!" Tô Thi Thi thét chói tai.

Sau này đánh chết cô cũng không dám mới sáng đi chọc ghẹo anh rồi! Tinh lực của người đàn ông này buổi sáng cũng quá khủng bố rồi!

Đợi cho đến lúc hai người ra khỏi phòng, mặt trời đã lên cao. May mắn Tô Thi Thi đã từ chức, không cần đi làm, bằng không lại đến muộn.Tô Thi Thi thở phì phì ra khỏi phòng, đến bữa sáng cũng chưa đụng, đi thẳng đến hậu viện xem cún con.

Tiểu Vịnh chính đang ghé vào một cái ổ chó đặc chế phơi nắng, bốn con chó nhỏ ghé vào trong ngực nó, đang bú sữa.

Bên cạnh, Đại Cẩu Tử thở hổn hển đi tới đi lui, mỗi lần còn không có tiếp sát, lại bị móng vuốt Tiểu Vịnh vươn ra rồi. Đại Cẩu Tử ư ư một tiếng, không ngừng cố gắng đi tới gần.

Tô Thi Thi thấy rất vui vẻ, trong mắt đều là hâm mộ.

Giống chúng nó như vậy người một nhà cùng một chỗ, thật tốt, thật nhiều ấm áp.

Loại ấm áp này còn không có duy trì được bao lâu, Tiểu Vịnh đã bị Đại Cẩu Tử trêu chọc, đuổi đến Đại Cẩu Tử chạy quanh sân, bốn con chó nhỏ ở trong ổ chó không ngừng kêu khóc

Tô Thi Thi che mặt yên lặng đi tới.

Được rồi, vợ chồng bình thường cũng sẽ có lúc cãi nhau.

Lúc Tô Thi Thi trở lại đại sảnh, Bùi Dịch đang ngồi ở nhà ăn ăn cơm. Cô nhìn nhìn thời gian, cầm túi xách đã nghĩ lặng lẽ trốn đi.

"Em xác định em đi ra khỏi được cái cửa này?" Phía sau truyền đến giọng nói lành lạnh của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi nhất thời suy sụp xụ mặt. Người đàn ông này buổi sáng không phải đã ăn no sao? Sao tính tình lại vẫn không tốt như vậy.

Cô quay đầu, đi qua ngồi trên ghế dựa, không lên tiếng ăn bữa sáng, chỉ là ăn ăn một hồi, liền không nhịn được rồi.

"Em hôm nay hẹn Ngọc cùng thảo luận công việc mở công ty sau này."

"Cô ấy đến đây sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Anh cũng biết cô ấy rất nhát gan, lần trước đến trang viên chuyện kia đã làm cô ấy sợ quá mức rồi. Lần này bất luận em nói sao, cô ấy cũng không dám đến đây. Chúng em, chúng em đã hẹn đi đến nhà cô ấy…"

Tô Thi Thi giọng nói càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng chỉ có chính mình nghe được.

Quả nhiên, Bùi Dịch nghe xong mặt liền đen.

"Chỉ có hai người các em sao?" Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng người, cam đoan nói: "Em chỉ hẹn với cô ấy."

Chỉ là cô nói lời này ít nhiều có chút chột dạ.

Thôi, mặc kệ rồi. Dù sao cho tới bây giờ liền hai người bọn họ hẹn nhau, lại không tính nói dối.

Bùi Dịch cũng không gây khó dễ cô, tuy nhiên ở một số phương diện anh rất keo kiệt, nhưng cũng không thể ngăn cản cô đi gặp bạn.

"Anh đưa em đi." Bùi Dịch lấy khăn ăn chùi miệng, một bộ dáng không thể thương lượng.

Tô Thi Thi yên lặng nuốt cháo trong chén, muốn nói không.

Được rồi, cô không dám.

Hai người lúc đi ra khỏi cửa, Tô Thi Thi mới phát hiện Bùi Dịch vậy mà lại đổi xe rồi."Chiếc xe kia bán hết rồi." bên trong chiếc Land Rover mới tinh, Bùi Dịch nhìn về phía trước nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi sửng sốt, có chút bất đắc dĩ: "Không phải là do bị chó ngồi qua sao?"

Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, có chút không thể nhịn được nữa nói: "Hai con chó ngu xuẩn kia ở trên ghế ngồi tiểu tiện, đem nội thất bên trong gặm hỏng bét… Tô Thi Thi, em sau này còn dám cho bọn nó lên xe, anh nhất định làm thịt chúng nó!"

Bùi Dịch càng nói càng giận.

Trong xe kia anh cùng Tô Thi Thi có hồi ức cực kỳ tốt đẹp, vậy mà đã bị hai cái con chó ngu xuẩn kia làm hỏng!

Tô Thi Thi yên lặng rồi, cúi đầu một câu cũng không dám nói.

May mà nhà của Ôn Ngọc không xa, Tô Thi Thi chỉ vào tiểu khu phía trước nói: "Dừng ở bên kia đi, bản thân em tự đi lên."

Bùi Dịch nhìn về phía trước là một dãy nhà trọ củ như từ thời xa xưa, mày càng nhíu chặt: "Ôn tiểu thư ở nơi này?"

Tô Thi Thi gật đầu nghiêm trang nói: "Nơi này là trước kia là ký túc xá công nhân. Anh đừng thấy nơi này cực kỳ cũ nát, nhưng mà người ở bên trong đều là Giới Tri Thức của thế hệ trước, đặc biệt có tinh thần văn nghệ nữa, thích hợp Thiết Kế Sư, Nghệ Thuật Gia… Ách, dù sao cô ấy thích ở nơi này."

Tô Thi Thi nói chưa xong nhìn Bùi Dịch biểu tình không quá tốt, vội vàng dời đi đề tài.

"Tô tiểu thư, em có vẻ cực kỳ thích ở nơi này?" Bùi Dịch lạnh lùng hỏi han.

"Làm gì có? Em càng thích vương phủ hơn, rất có phong thái nha." Tô Thi Thi cười gượng, xe dừng lại, vội vàng mở cửa, nhảy xuống xe.

Nói đùa, tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch biết cô ngày hôm qua vốn là tính toán đến ở cùng Ôn Ngọc.

Bằng không, anh sau này tuyệt đối hẳn không cho phép cô đến chỗ này!

"Chậm một chút, nôn nôn nóng nóng." Bùi Dịch cau mày nhìn cô.

Cô gái này có đôi khi thật giống như một đứa bé ngây thơ, cho rằng anh nhìn không ra cô đang nghĩ gì sao?

Tô Thi Thi hướng anh khoát tay: "Anh trở về đi, em cùng Ngọc hôm nay có rất nhiều chuyện muốn làm, xong việc em sẽ tự mình trở về."

Tô Thi Thi nói xong, tiện hướng tới trong nhà trọ chạy tới.

Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng của cô đang rời đi, mâu quang vi ám.

Trở về? Tô tiểu thư, thật ngây thơ!

Mới vừa đi đến hành lang Tô Thi Thi, đột nhiên cảm thấy được có chút lãnh, ôm cánh tay nhìn một phen nhìn bốn phía, không biết có phải do bên trong ánh sáng quá u ám hay không

Tòa nhà trọ có tầng năm, mỗi tầng đều có hành lang chung. Chỉ cần một nhà mở cửa, là có thể nhìn đến cách vách, có đôi khi hai nhà liền đứng ở cửa nói chuyện phiếm.

Ôn Ngọc sống ở lầu ba, Tô Thi Thi vừa mới đi đến cầu thang, ra ngoài liền nghe đến bên kia truyền đến một trận tiếng ồn ào.

"Ôn tiểu thư, cô đừng sợ. Hôm nay chúng tôi cuối cùng đã bắt được tên sắc lang này, tôi phải đánh chết tên này, để anh ta sau này không còn dám quấy rầy cô nữa!"

"Sắc lang?"

Tô Thi Thi cả kinh, Ôn tiểu thư này hẳn không phải là Ôn Ngọc đi? Đang nghĩ ngợi, phía trước lại truyền đến một giọng nói: "Ngọc đừng sợ, chú gọi tất cả hàng xóm đều đã kêu đến, xem tên biến thái này còn dám tới ức hiếp con nữa hay không!"

Bọn họ nói xong, không biết có phải đã động thủ hay không, chỉ nghe đến bên kia truyền tới một tiếng kêu rên của một người đàn ông, hiển nhiên là bị đánh.

"Khốn kiếp, bạn của tôi cũng dám ức hiếp!" Tô Thi Thi nghe thấy, nhất thời liền phát hỏa, khẩn trương cầm ra điện thoại gọi cho Dương Dũng, để cho anh đến đây trợ giúp.

Nhưng mà đầu kia lại không nghe thấy âm thanh, Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn vào màn hình, phát hiện điện thoại đã được kết nối

"Anh có nghe được không?" Tô Thi Thi lại hỏi một lần.

Thật lâu sau bên kia truyền đến âm thanh, nhàn nhạt: "Uh'm."

"Oa?" Tô Thi Thi tim liền đập mạnh, âm thanh này tại sao nghe qua có phần quen thuộc.

Nhưng mà cô cũng không nghĩ nhiều, tình hình bên kia chiến đấu kịch liệt, cô liền xắn tay áo liền vọt tới.

Mà cô không thấy được đứng ở phía dưới nhà trọ kia chiếc Land Rover mở cửa xe, một người đàn ông anh tuấn đi xuống.

255. Chương 255

"Đồ thối tha!" Tô Thi Thi che miệng, nhíu mày nhìn mặt đất bừa bãi.

Phỏng chừng là do phía trước đang đánh nhau, đến thùng rác đều đã làm ngã lăng, đồ đạc vươn vãi lung tung

Phía trước ầm ầm, binh binh bàng bàng thanh âm không ngừng truyền đến. Tô Thi Thi không khỏi ôm ấp cánh tay, thương cảm giùm cái tên sắc lang đang bị người ta vây đánh kia.

"A, các người làm sao có thể tùy tiện ra tay như vậy? Chết tiệt, nếu còn không dừng tay tôi sẽ đánh trả đó!" Vị sắc lang kia hình như rất tức giận, đang hết sức phản kháng.

Tô Thi Thi "Oa" một tiếng, như thế nàogiọng nói này nghe qua cũng có chút quen thuộc?

Đúng lúc này, phía trước trong hành lang đột nhiên xông tới một người, sau lưng đi theo một đám bác gái, bác trai tay cầm cây chổi đuổi theo hắn.

"Các vị ông nội bà nội, tôi thật là bạn của cô ấy mà! Ôn Ngọc à, em mau nói một câu đi!" Người đàn ông kia ôm đầu chạy đến, bộ đồ tây trên người bị kéo tới nhăn nhăn nhúm nhúm, tóc tai lộn xộn, liền giống chuột chạy qua đường một dạng.

Tô Thi Thi vừa thấy, ánh mắt mạnh trợn thật lớn: "Tần Phong?"

"Phụt..." Tha thứ cô thật sự nhịn không được, như thế nào cũng không nghĩ tới vị sắc lang này thực ra là Tần Phong!

"Thi Thi!" Tần Phong một thấy được Tô Thi Thi, liền giống đứa trẻ đi lạc gặp được mẹ một dạng, chạy vội bổ nhào về phía cô.

"Hắn có đồng bọn, mọi người đánh cho tôi! Nhà trọ ấm áp của chúng ta cũng không phải là tùy tiện khi dễ được!"

Vài vị bác gái bác trai cũng không thấy rõ ràng Tô Thi Thi, chỉ biết là cái người dàn ông này vẫn hay đến đây quấy rầy Ôn tiểu thư, giờ lại theo người ta chào hỏi, liền cho rằng là cùng mọt duột, cùng nhau cầm cây chổi đuổi theo đánh.

"Chết tiệt!" Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, vội vàng lui về sau, không hề nghĩ ngợi liền hô, "Tôi không biết hắn!"

Tần Phong nổi giận: "Tô Thi Thi em không thể thấy chết mà không cứu được, những thứ bác gái bác trai kia đều đã điên rồi, một đám đầu óc có bệnh! Em mau giúp anh giải thích một phen anh là người tốt!"

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

Liền tính anh là người tốt, nói người ta đầu óc có bệnh, người ta không đánh chết anh mới là lạ!

Cô yên lặng lui về sau, bên tai nghe được sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, tưởng rằng Dương Dũng đến chỗ, lập tức quay đầu, vẫy tay về phía anh ta: "Dương… Như thế nào là anh?"

Tô Thi Thi nhìn đến người đàn ông đang đi đến, tròng mắt trừng lớn đến nỗi muốn rớt ra ngoài, nhớ tới vừa rồi cái giọng nói quen thuộc kia "Uh'm" một tiếng liền bừng tỉnh đại ngộ: "Anh hắn không phải là đến điện thoại của Dương Dũng cũng hack luôn chứ?"

Người đàn ông này thật sự là quá bá đạo rồi!

Bùi Dịch nhíu mày liếc cô một cái, cực kỳ không thích tình huống lộn xộn trước mặt, nhưng vẫn lại là giải thích một câu: "Chỉ có điện thoại của em mới có thể kết nối với di động của anh.""Anh…" Tô Thi Thi tim lỡ một nhịp, không ngừng cảm động.

Dương Dũng là vệ sĩ Bùi Dịch đặt biệt an bài đi theo bảo vệ cô, cô muốn tìm Dương Dũng cũng chỉ có một loại tình huống, đó chính là cô gặp phải nguy hiểm.

Cô cũng không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà sẽ đem điện thoại của cô liên kết với điện thoại của anh.

"Anh lại vẫn là có chút lòng dạ hẹp hòi, đúng không?" Tô Thi Thi chạy đến trước mặt anh, kéo tay anh, nho nhỏ nói thầm.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, yên lặng ngậm miệng lại.

"Bùi Dịch!" Tần Phong nhìn thấy Bùi Dịch, liền giống như người chết đuối nhìn thấy phao cứu sinh, kêu cha gọi mẹ chạy tới.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, ôm lấy bả vai Tô Thi Thi liền đi đến cầu thang.

Đâu nào quan tâm đến Tần Phong kia!

"Bùi Dịch!" Tần Phong lấy tốc độ trăm mét xông đi tới, chắn ở trước mặt anh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cậu đã nói cậu sẽ đối với tôi chịu trách nhiệm!"

"Cậu như vậy bỏ lại tôi mặc kệ, cậu lương tâm không thấy cắn rứt sao?"

Tần Phong đã không biết xấu hổ rồi. Chết tiệt, anh không phải là ở trước của nhà Ôn Ngọc cố thủ hai ngày, cũng không bị người ta coi là sắc lang, về sau có thể đến căn nhà trọ này vẫn lại là cái vấn đề.

Vì vợ tương lại, thể diện chả là cái gì!

"Chịu trách nhiệm?" Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, ánh mắt ở trên thân hai người đảo quanh, khóe miệng gợi lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ cười.

"Tần Phong, cậu chán sống rồi!" Bùi Dịch sắc mặt tối đen, thằng bạn chí cốt này cũng dám bại hoại thanh danh của anh!

"Không phải… Tôi là nói, tôi là bởi vì các người bị hiểu lầm, các người dù sao cũng phải thay tôi giải thích chứ?" Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trận này diễn trò là diễn không nổi nữa.

Đúng là anh hiện tại là thật không có biện pháp, cầu cứu nhìn Tô Thi Thi, hi vọng cô có thể giúp anh nói nói tốt.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, đem Tần Phong từ trên xuống dưới đánh giá một lần, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nghiêm túc nói: "Vấn đề của anh có phần nghiêm trọng, Bùi Dịch hiện tại là người của tôi, do tôi phụ trách. Như thế chuyện của anh có phải hay không cũng phải do tôi chịu trách nhiệm?"

"Hả?" Tần Phong có phần bị cô nói một hồi làm cho mông muội, buồn bực nói, "Em chịu trách nhiệm thì để em chịu trách nhiệm đi."

"Cậu lặp lại lần nữa!" Anh vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt liền tái rồi.

"Các người… A! Dù sao các người mau nghĩ biện pháp giúp tôi đi!" Tần Phong giờ phút này hận không thể giống người đàn bà chanh chua một dạng ngồi dưới đất một khóc hai nháo ba thắt cổ ăn vạ hai người trước mặt rồi!

Những bác trai bác gái đang đuổi theo, cảm đám người nhìn đến đột nhiên xuất hiện Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, trong lúc này cũng không dám tùy tiện tiến lên.Cái người đàn ông bị bọn họ cợt nhả, xem ra không giống như là người tốt, nhưng mà người đàn ông vừa mới xuất hiện này lại có vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân lộ ra một cỗ lãnh ý, vừa thấy liền biết là nhân vật không đơn giản, bọn họ cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Một đám người thương lượng một phen, sau cùng phái ra một vị tầm năm mươi tuổi làm đại biểu.

"Các người là bạn của anh ta?" Ông chú kia hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt gật đầu.

Tần Phong rất lớn nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên vào những lúc này Bui Dịch vẫn lại là coi trọng tình bạn.

Nhưng anh vui mừng chưa được hai giây, liền nghe ông chú kia đột nhiên biến sắc, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Tiểu tử, người bạn này của cậu đầu óc có bệnh nha, nên đi gặp bác sĩ! Con gái nhà người ta cũng không nghĩ muốn cùng hắn làm bạn, hắn lại vẫn mỗi ngày tới đứng canh trước của nhà người ta."

"Cậu nói một chút xem, người bình thường nào lại có bộ dạng này ở cửa nhà người ta ngồi chồm hổm, không ăn không uống, học con gái nhà người ta một khóc hai nháo ba thắt cổ, có phải người bình thường không."

"Tuổi còn trẻ cũng không học hành, con trai bằng tuổi cậu ta thì phải đứng đắn, đầu đội trời chân đạp đất, ai lại giống như cậu ta cà lơ phất phơ, mỗi ngày không có chuyện gì làm suốt ngày ở đây ăn không ngồi rồi. Cậu trở về nói một tiếng với cha mẹ cậu ta, để cho bọn họ tìm một việc gì đó cho cậu ta làm."

"Bác à… Người nói không sai!" Tô Thi Thi yên lặng xoay mặt, mím môi, muốn cười lại không dám cười.

Đã không cần nhìn sắc mặt Tần Phong, người này đã sắp tức điên rồi.

Trái lại làm khó Bùi Dịch, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, một bộ dáng cực kỳ chú ý lắng nghe.

Ông chú kia thấy Bùi Dịch là người hiểu chuyện, lại nhịn không được lải nhải một câu: "Ngọc của chúng tôi đúng là có rất nhiều con trai theo đuổi."

Ông chú kia nói xong chỉ chỉ đứng ở một bên Tần Phong: "Loại con trai giống cậu ta, là không xứng với con bé. Vẫn lại là trở về cố gắng nâng cao trình độ của mình rồi hãy quay lại."

"Khụ khụ…" Tô Thi Thi thật sự không nhị được nữa, chống lên tường cười rộ lên.

Cô hối hận lúc nãykhông đem những lời này ghi âm lại rồi, về sau Tần Phong nếu là dám ức hiếp cô, cô liền đem những lời này mở lên cho anh ta nghe.

Ông chú này thật biết nói mà.

"A thật là, không ngờ các người xem tôi là người như thế, coi tôi là người không việc làm sao?" Tần Phong nổi giận, xắn tay áo, thở phì phì đi về phía trước.

Anh muốn bay lên cùng mấy người kia lý luận rõ ràng là không thể.

"Bác trai này nói đúng lắm, " Bùi Dịch đột nhiên ngăn Tần Phong lại, đối với ông chú kia nói, "Tôi sẽ trở về sẽ nói lại với cha mẹ cậu ta, bác yên tâm, về sau sẽ tìm cho cậu ta một công việc."

"Phụt…" Tần Phong thổ huyết rồi. Anh em tốt, cậu bây giờ như vậy là đem tôi đẩy vào trong hố lửa!

Những người này nghe nói cùng cha mẹ Ôn Ngọc rất quen thuộc, bọn họ hiện tại chính là mấy vị tiền bối tương lai ở trước mặt cha mẹ "Nói ngọt" vài câu…

Tần Phong muốn điên rồi.

Ngay tại lúc Tần Phong muốn bạo phát, phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ, thỏ thẻ nói: "Thi Thi? Cô đã đến rồi sao?"

"Ngọc! Em rốt cục cũng chịu ra ngoài rồi! Tới nhanh đi, giúp anh giải thích rõ ràng với bọn họ, anh tới cùng là ai!" Tần Phong nhìn đến Ôn Ngọc, không đợi Tô Thi Thi nói chuyện, liền chặn họng nói trước.

"Tôi…" Ôn Ngọc vốn dĩ muốn đến tìm Tô Thi Thi, đúng là ngẩng đầu nhìn đến chẳng những Tần Phong ở đây, liền ngay cả Bùi Dịch cũng có mặt, nhất thời sợ tới mức không dám động rồi.

Cô cúi đầu, đỏ bừng cả khuôn mặt, chi chi ô ô nói: "Tôi… Tôi…"

Cô nói xong, như là nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu dũng cảm nhìn Bùi Dịch, cực kỳ chân thành nói: "Bùi tổng, tôi biết anh ấy là bạn của anh, nhưng mà anh ấy thích… Liền là cái kia… Cái kia, anh đã có Thi Thi, không thể bị anh ấy mê hoặc."

Lời này vừa nói ra, Tần Phong cùng Bùi Dịch hai người sắc mặt trắng xanh một phen đều đã tái rồi.

"Phụt…" Tô Thi Thi cười ngất.

Cô bỗng nhiên có chút đồng tình Tần Phong.

256. Chương 256

"Tô Thi Thi, rất buồn cười sao?" Hai người đàn ông lập tức quay đầu, đồng loạt hướng tới Tô Thi Thi trừng mắt nhìn cô

Cô gái này vậy mà vẫn còn cười được!

"Cái kia… Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!" Tô Thi Thi vội vàng hướng tới chỗ Ôn Ngọc chạy tới, vẫn còn không quên đối với những cái bác trai, bác gái kia nói, "Anh ta và vị hôn phu của tôi đều là tự mở công ty làm ăn, hai ngày này là xin nghỉ phép rồi ra ngoài theo đuổi bạn gái. Các cô các bác có thể là có phần hiểu lầm, bản tính của anh ta không xấu."

Tần Phong nháy mắt đỏ hốc mắt, rốt cục có người nói giúp anh rồi!

Quả thực cảm động Địa Cầu!

"Thật sự là bạn sao?" Ông chú đại diện kia vẫn lại là cảm thấy được có chút chưa tin tưởng.

Xem Tô Thi Thi cùng người đàn ông bên cạnh rất bình thường, làm sao có thể có loại bạn không đáng tin như vậy.

Tô Thi Thi ha ha cười gượng, lặng lẽ kéo kéo tay Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc mặt đỏ đến nỗi đều nhanh rỉ máu, ấp úng giải thích nói: "Tôi… Tôi cùng mấy bác trai bác gái kia đều đã giải thích quá, anh ấy không là người xấu, liền là… Liền là…"

"Liền là thích đàn ông!" Tần Phong rõ ràng thay cô trả lời, tức giận đến phổi đều đã đau rồi!

Con cừu nhỏ này nói chuyện liền chi chi ô ô, giống như sợ ai ăn thịt mình vậy. Cô muốn theo người ta giải thích, đúng là, hồi lâu lại không nói rõ ràng, những bác trai bác gái này tự nhiên cho rằng anh là người xấu rồi.

Kết quả anh ở trong này ngồi chồm hổm đợi hai ngày sau đó, bị người ta vây quanh đánh một trận.

"Đồng tính luyến ái?" Lần này đến phiên nhóm người kia chấn kinh rồi, nhìn chằm chằm Tần Phong tỉ mỉ nhìn nửa ngày, cực kỳ nghiêm túc nói, "Chúng tôi không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng mà cậu thanh niên này, cậu như vậy là không được nha. Cậu nếu đã thích đàn ông, lại còn đến đây trêu chọc con gái nhà người ta làm cái gì, nếu lỡ thật sự kết hôn với cậu, cậu đây là hôn nhân lừa gạt hiểu không?"

"Trời ạ!" Tần Phong thật sự muốn điên rồi

Anh cùng những người này có sự khác nhau, không cách nào nói chuyện!

"Cái kia… Chúng tôi đi vào trước." Tô Thi Thi hướng tới Bùi Dịch vụng trộm vẫy tay chào, lôi kéo Ôn Ngọc đi vào nhà.

Còn tiếp tục ở lại nơi này, phỏng chừng Tần Phong muốn cùng nhóm người kia sống mái với nhau rồi.

"Các người không được đi, đem mọi chuyện giải thích rõ ràng cho tôi!" Tần Phong tức giận ở trong hành lang kêu to.

Anh lớn thế này, liền chưa từng có bực tức quá như vậy!

"Các vị thật ngại quá." Bùi Dịch đối với nhóm người kí cuối chào, sau đó nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, xoay người hướng tới cầu thang đi đến.

Tần Phong hít sâu một hơi, nắm bắt quả đấm, đi theo.

"Giải tán thôi. Tôi xem cậu thanh niên kia cũng không dễ dàng, loại chuyệntình yêu này có đôi khi cũng là thân bất do kỷ nha." Sau lưng truyền đến giọng nói của mấy cô chú bác kiaTần Phong dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa từ trên cầu thang té xuống.

Tức chết anh rồi!

Mà bên này Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi vào trong gian phòng, lo lắng ghé tai ở trên cửa nghe lén một hồi, xác định bên ngoài không động tĩnh, mới yên tâm.

"Thi Thi thực xin lỗi, gây thêm phiền toái cho cô rồi." Ôn Ngọc cúi thấp đầu, giống như một giây sau đều có thể khóc rồi.

"Đừng, cô không có sai cái gì cả. Tôi biết cô nghĩ muốn cùng các bác hàng xóm kia giải thích, " Tô Thi Thi lôi kéo tay Ôn Ngọc, cười nói, "Cô yên tâm, anh ta lại thích cô như thế, hẳn không thật sự để vào trong lòng."

"Anh ấy không thể thích tôi!" Ôn Ngọc vừa nghe, càng thêm sốt ruột, "Anh ấy nếu là thích tôi, vị kia Hỗ tổng làm sao bây giờ?"

"Ách…" Tô Thi Thi vậy mà không phản bác được.

"Anh trai à, em đây đã tận lực, anh vẫn lại là dựa vào chính mình đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

"Có trà không?" Tô Thi Thi đổi đề tài nói.

Ôn Ngọc vừa nghe, mặt vừa thẹn hồng trở lại, xấu hổ nói: "Tôi đi pha trà cho cô, cô đến sô pha ngồi đi."

Tô Thi Thi gật đầu, thừa dịp Ôn Ngọc đi pha trà liền di xung quanh đánh giá một phen căn phòng.

Trong nhà trang hoàng cùng bên ngoài tuyệt nhiên bất đồng, bên ngoài nhìn qua có chút cổ xưa, trong phòng cũng rất tinh xảo.

Trang hoàng theo phong cách châu âu vô cùng phức tạp, lộ ra nồng đậm khí chất tôn quý. Không nghĩ tới Ôn Ngọc tính cách đơn thuần giống giấy trắng, mà lại thích phong cách như vậy.

Tô Thi Thi đi đến sôfa bằng da theo phong cách Châu Âu đánh giá một phen, ngồi xuống cùng Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc rất nhanh pha xong ấm trà, cô cùng Tô Thi Thi đã rất quen thuộc, lại không có người ngoài, nói chuyện cũng không giống đối mặt với người xa lạ khẩn trươngnhư vậy.

Vừa bắt đầu, hai người lập tức liền ngừng không được rồi.

"Cô là nói, Đoàn Ngọc Tường cũng từ chức rồi hả?" Tô Thi Thi nghe được tin tức này có chút kinh ngạc.

"Đúng rồi, tôi nghe được người trong công ty nói như vậy, là theo chúng ta cùng một ngày từ chức. Mọi người suy đoán cô ta rất có khả năng là sau khi biết cô được đề bạt thăng làm tổng giám bộ phận thiết kế, cảm thấy không mặt mũi ở lại mới từ chức, chẳng qua không biết cô cũng từ chức rồi."

"Thật sự là tạo hóa trêu người mà." Tô Thi Thi không khỏi cảm thán nói.

Cô nhìn ra được Đoàn Ngọc Tường cực kỳ để ý cái công việc kia, chỉ là không nghĩ tới cô ta vậy mà trong cơn tức giận liền từ chức.

Phỏng chừng sau khi biết cô cũng rời khỏi Xây dựng Tiệp Khắcu, vị Đoàn đại tiểu thư sẽ tức điên đi.

"Tôi nghe nói cô ta đã lấy hết tài sản của cha mẹ mình?" Ôn Ngọc ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Thi Thi, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

Tô Thi Thi vui vẻ, không nghĩ tới con cừu nhỏ bình thường thấy người thì sợ hãi này, đúng là cũng thích hóng chuyện như vậy.

Cô gật đầu: "Không sai. Cô ta đem biệt thự lật chuyển đến tung lên, làm mẹ cô ta khi đó nhìn đến đều nhanh tức điên rồi."

"Cô ta thật sự rất quá đáng", Ôn Ngọc lòng đầy căm phẫn nói: "Bọn họ nên là khóa thẻ của cô ta lại, đem tiền bạc lấy về!"

Tô Thi Thi bật cười.

Dựa theo tính tình Đoàn Chấn Ba cùng phương Thanh Hoa, khẳng định sẽ khóa thẻ lại, còn những cái khác có thể lấy trở về được hay không, kia cũng không thể biết được.

Nhưng mà liền tính khóa thẻ của cô ta lại, Đoàn Chấn Ba bọn họ cũng không chiếm được cái gì, bởi vì Đoàn Kế Hùng hẳn không cho phép bọn họ đụng đến một đồng của Đoàn gia.

Mà những thứ này, cô đương nhiên sẽ không nói cho Ôn Ngọc biết, cái cô gái trong sáng này biết những thứ là đủ rồi, cô không nghĩ muốn ô nhiễm Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nhìn thời gian, nói: "Sư huynh chắc sẽ tới nhanh thôi, tôi vừa rồi tới mới gửi cho anh ấy cái tin nhắn."

"Anh ta vừa rồi cũng gọi điện thoại cho tôi, nói lập tức liền đến." Ôn Ngọc cười nói.

Không biết vì cái gì, cô rất sợ người khác phái, nhưng lại không bài xích Tống Trọng Hạo. Trước đó Tô Thi Thi để cho Ôn Ngọc cùng Tống Trọng Hạo tiếp xúc qua, không nghĩ tới hai người mới gặp đã thân.

Hai người nói xong nói xong, không biết như thế nào liền tán gẫu đến Bùi Dịch cùng Tần Phong.

Ôn Ngọc càng nghĩ lại càng sợ: "Cô nói xem vừa rồi tôi nói chuyện cùng Bùi tổng như vậy, anh ấy có tức giận hay không?"

Tô Thi Thi sờ sờ cằm có vẻ đăm chiêu nói: "Hẳn không chỉ có tứuc giận, tôi thấy Tần tổng giống như vo cùng tức giận."

Cũng không biết hai người bọn họ ra sao.

Mà lúc này, hai vị bá đạo tổng giám đốc đang bị hai cô gái nhỏ của mình nói xấu đang ngồi ở trong xe, hai người biểu tình đều đã cực kỳ nghiêm túc.

"Ngày đó may mắn cậu nhanh chân đến trước, bằng không người của Hỗ Sĩ Minh cũng sẽ lập tức tìm tới Thi Thi." Tần Phong trầm giọng nói.

Bùi Dịch mâu trung ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất: "Hắn ta có cách nghĩ giống tôi."

Anh đoán ra Hỗ Sĩ Minh sẽ ra tay, cho nên ngày đó mới đi theo Tô Thi Thi đi gặp sư huynh của cô, sau đó giúp sư huynh cô một tay, để cho anh ta thuận thế ký kia phần hợp đồng.

Hiện ở phía sau, Tống Trọng Hạo phỏng chừng đã hướng Xây dựng Minh Đỉnh đệ trình đơn xin từ chức rồi.

Đột nhiên, Bùi Dịch tầm mắt lạc ở ngoài cửa kính xe ở một chỗ nào đó, mày chậm rãi nhíu lại.

"Làm sao vậy?" Tần Phong theo ánh mắt của anh nhìn qua, liền nhìn thấy một người dàn ông đang ngửa đầu nhìn về nhà trọ ấm áp phía trước, mâu sắc mạnh tối sầm xuống.

Dựa theo tầm mắt kia, người đó rõ ràng liền là đang nhìn một căn phòng nào đó ở lầu ba!

"Tống Trọng Hạo!" Bên trong xe vang lên âm thanh hai người đàn ông nắm chặt quả đấm đến nỗi khung xương kêu rắc rắc.

Bùi Dịch cùng Tần Phong liếc nhau một cái, sau đó đồng thời mở cửa xe, đi xuống.

Bạn Ryeo đang trong tình trạng đình công có tổ chức

257. Chương 257

"Cốc cốc." Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa lanh lảnh.

Tô Thi Thi đặt chén trà xuống, đứng lên nói: "Khẳng định là sư huynh đến rồi."

"Vậy để tôi ra mở cửa." Ôn Ngọc có chút ngại ngùng khi để cho khách đi mở cửa, cũng cùng đi theo ra.

Tô Thi Thi nhìn đồng hồ, không sai một giây, không lệch một phút. Sư huynh của cô vẫn lại là rất đúng giờ.

"Sư huynh, anh lần này vậy mà không..." Tô Thi Thi nói một nửa liền im miệng, hoảng sợ vô cùng trừng mắt nhìn người phía trước.

"Sư muội, Ngọc..." Tống Trọng Hạo cứng ngắc đứng ở cửa, vừa nói chuyện một bên ủy khuất nhìn Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc, khóe miệng rút rút, giống như người chịu khổ hình một dạng.

Sau lưng anh có hai người đàn ông mặt không chút thay đổi đang đứng, liền giống như hai vị thần canh cửa, đứng ở một trái một phải.

Tô Thi Thi nhất thời phản ứng kịp, lập tức trơ mặt bài trừ ra một nụ cười tươi tắn, vươn người qua giữ chặt tay Bùi Dịch: "Anh yêu, anh như thế nào lại tới nữa? Mau vào."

Bùi Dịch khắp người mây đen dầy đặc đang nghe đến cô nói "Anh yêu", nhất thời sau cơn mưa trời lại sáng, vô cùng hưởng thụ.

Tần Phong khinh thường trợn mắt nhìn anh. Quả là tên phản đồ!

Vừa rồi hai người rõ ràng rất ăn ý muốn đến đây xử lý hai cô gái này. Kết quả Tô Thi Thi làm một bộ mặt tươi cười, liền giống như cho Bụi Dịch ăn phải mê dược thần hồn điên đảo rồi.

Chết tiệt, không cho anh vào, vậy mà để cho cái " tiểu bạch kiểm " đến đây!

Tần Phong càng nghĩ càng tức giận, hung tợn trừng mắt nhìn Ôn Ngọc. Ôn Ngọc bị anh nhìn trừng trừng cực kỳ sợ hãi, thật cẩn thận liếc nhìn anh, chậm rãi vươn tay ra.

Tần Phong hô hấp bị kiềm hãm, ở một khắc này, anh vậy mà khẩn trương đến nỗi tay đều đã không biết nên để vào đâu.

Anh chậm rãi vươn tay, vẫn lại là không nghĩ mình lại dễ dàng tha thứ cho cô. Nhưng khi tay anh vừa mới vươn ra, đột nhiên nhìn đến Ôn Ngọc nắm lấy tay Tống Trọng Hạo, hai người liền như vậy ở trước mắt anh nắm đi vào trong căn nhà.

"Ôn Ngọc, em… Ông đây… Ông đây… Muốn giết người!" Tần Phong tức giận đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói rồi.

Vô cùng nhục nhã!

Anh dậm mạnh chân, hung ác ở phía sau lưng Tống Trọng Hạo nguyền rủa. Nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Tống Trọng Hạo phỏng chừng cũng bị bắn thành tổ ong vò vẽ rồi.

"Hí… Như thế nào có chút lạnh?" Tống Trọng Hạo ôm ấp cánh tay mình, nghi hoặc hướng tới bốn phía nhìn, "Không có gió mà, như thế nào lại cảm giác lạnh lẽo."

Đột nhiên, ánh mắt của anh ta lướt đến chỗ Tần Phong, thân thể mạnh run run một phen, thiếu chút nữa sợ tới mức co cẳng chạy.

Một Bùi Dịch đã đầy đủ khủng bố rồi, như thế nào vị Tần tổng này cũng khủng bố như thế? Bọn họ không có thù hận gì chứ? Ánh mắt người này sao lại khủng bố như thế, giống như là anh đang cướp vợ của anh ta một dạng."Tống tiên sinh, anh với Ôn Ngọc nhà tôi rất thân sao?" Tần Phong đi tới, vươn tay kéo Tống Trọng Hạo lại, nghiến răng nghiến lợi nói, "Nghe danh đã lâu!"

Trước khi Ôn Ngọc triệt để cho rằng anh thích đàn ông, hai người cũng có trải qua một đoạn ngọt ngào. Khi đó Ôn Ngọc từng ở trước mặt anh nhắc tới Tống Trọng Hạo.

Chết tiệt, khi đó anh nên đề cao cảnh giác mới đúng, bây giờ lại để cho cái tên đàn ông này có cơ hội tiến dần từng bước, thật sự là thất sách!

"Ha ha…" Tống Trọng Hạo chỉ có cười gượng. Trực giác của đàn ông nói cho anh biết, người đàn ông này phỏng chừng là giống với Bùi Dịch một dạng chán ghét anh vì một lý do.

"Thì ra Tần tổng cùng Ngọc là một đôi sao? Cực kỳ xứng nha." Tống Trọng Hạo vội vàng nói.

Anh vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến "Ầm" một tiếng, chính đang bưng trà ra Ôn Ngọc nghe một câu như vậy, sợ tới mức tay run lên, ấm trà rơi xuống đất, vỡ tan tành

"Có bị thương chỗ nào hay không?" Tần Phong trong lòng cả kinh, vội vàng chạy tới.

"Không… Không có việc gì." Ôn Ngọc giống như con thỏ bị hoảng sợ, cuống quít lui về sau đi, trốn tránh Tần Phong liền là không cho anh đụng chạm.

Tần Phong bất đắc dĩ cực kỳ.

"Tần tổng, ngại quá, bạn tôi là ăn nói lung tung thôi." Ôn Ngọc cúi đầu, vội vội vàng vàng giải thích nói. Sau đó lại đối với Tống Trọng Hạo nói: "Tôi cùng anh ấy không có quan hệ gì, anh không nên nói lung tung."

Cô dừng một chút, có chút khó xử nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, cảm thấy được vẫn lại là nên thay anh giải thích rõ ràng.

Cô hít sâu một hơi, đối với Tống Trọng Hạo bất chấp tất cả nói: "Anh ấy thích đàn ông!"

"Phụt…" Một bên yên lặng dùng trà Tô Thi Thi nhịn không được lại phun ra.

Bà cô của tôi ơi, cô cứ hiểu lầm như vậy, Tần Phong bị cô làm tức chết cũng không chừng!

"Lúc dùng trà không nên mất tập trung." Bên cạnh đưa qua một tờ khăn giấy, Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô.:V

Tô Thi Thi rụt rụt cổ, cẩn thận tiếp nhận khăn tay, chùi miệng không dám nhìn tới anh. Tình cảnh hiện tại của cô so với Ôn Ngọc người tám lạng kẻ nửa cân. Bùi tiên sinh cũng không phải là dễ dỗ dành như vậy.

Bên kia, không khí có chút ngượng ngùng.

Tống Trọng Hạo ngu ngơ mất hai giây, sau đó khà khà cười gượng hai tiếng, cảm thấy được chính mình nên nói cái gì đó.

Nhìn dáng vẻ Tần Phong tức giận đến sắc mặt trắng bệch, Tống Trọng Hạo không cần nói cũng biết, đối với Ôn Ngọc nói: "Tần tổng làm sao có thể thích đàn ông? Nếu một người đàn ông thích đàn ông khí chất liền bất đồng, tuyệt đối không giống như Tần tổng đây, khí thế hơn người."

Tần Phong trong lòng vui vẻ, xem ra người này cũng rất hiểu chuyện nha.

Nhưng một giây sau, Tống Trọng Hạo sợ Ôn Ngọc không tin, nói thêm lời vô ích: "Anh ta có rất nhiều phụ nữ, bạn gái, cơ hồ mỗi tháng đều đổi. Người như vậy làm sao có thể thích đàn ông!"

"Tống tiên sinh…" Tần Phong mặt trắng xanh một phen liền đen, "Anh tới cùng là giúp tôi hay đang hại tôi vậy!"

Nhưng để cho anh không ngờ đến chính là, Ôn Ngọc nghe những lời kia vậy mà không có chút phản ứng, mà nghi hoặc nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh ấy thật sự không thích đàn ông?"

Tống Trọng Hạo khẩn trương gật đầu, vỗ ngực đảm bảo nói: "Tôi dùng nhân cách của tôi cam đoan với cô, Tần tổng khẳng định chỉ thích con gái!"

Ôn Ngọc lập tức liền lờ mờ, hốc mắt càng ngày càng hồng, càng ngày càng đỏ, "Xoạch" một tiếng, nước mắt liền chảy xuống.

Xong rồi, cô vậy mà đem một người đàn ông trở thành đồng tính luyến ái, còn giúp anh nơi nơi tuyên truyền, hiện tại phải làm sao bây giờ?

"Khóc cái gì?" Tần Phong vừa thấy Ôn Ngọc khóc, lòng anh cũng đau vô cùng, đâu nào tiếp tục tức giận, vội vàng kéo tay cô, thay cô lau nước mắt.

Để cho anh không ngờ hơn chính là, Ôn Ngọc bây giờ vậy mà không tránh né, chỉ là đáng thương tội nghiệp nhìn anh, dáng vẻ muốn nói gì đó lại không dám nói.

Tần Phong tức giận trong lòng lập tức liền tan thành mây khói, trong lòng đắc ý đến độ khoái ngất trời rồi.

Tống tiên sinh, từ bây giờ anh là bạn tốt của tôi!

Tô Thi Thi nhìn đến đây, yên lặng uống ngụm trà: "Sư huynh, thì ra anh thật sự là thâm tàng bất lộ nha, kỹ thuật giúp người giải vây cũng quá tốt đi!"

Tần Phong tiên sinh rốt cục cũng được minh oan rồi, thiếu chút nữa vui mừng mà khóc, quả thực đem Tống Trọng Hạo trở thành ân nhân cứu mạng.

"Các người cần đầu tư bao nhiêu? Tôi giúp hết!" Một đám người cuối cùng đều đã ngồi xuống bàn chuyện chính, Tần Phong đối với Tống Trọng Hạo nói.

"Thật sao?" Tống Trọng Hạo mi mắt sáng lên, một lời liền đồng ý, "Vậy thì đa tạ Tần tiên sinh rồi."

"Sư huynh…" Tô Thi Thi muốn phản đối cũng không kịp, buồn bực trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái.

Sư huynh, anh cũng thật là, ai đến cũng không - cự tuyệt rồi!

Quả nhiên, cái lão hồ liTần Phong này vừa thấy Tống Trọng Hạo đồng ý, liền vui mừng nói: "Tôi đầu tư nhiều như vậy, có thể ở công ty cho tôi một chức vị hay không? Trên danh nghĩa là được rồi."

"Được chứ, không thành vấn đề." Tống Trọng Hạo lại lập tức đồng ý

Tô Thi Thi: "…"

Cô yên lặng lườm Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh không lên tiếng một cái, thực hoài nghi anh cùng Tần Phong có phải hay không thông đồng từ trước.

Cô hắng giọng một cái, quay đầu nhìn Bùi Dịch hỏi: "Bùi tiên sinh nói đến đầu tư, anh chẳng lẽ không có ý định này sao?"

Bùi Dịch vẫn cùng cô chơi trò chơi, không chịu nói cho cô biết anh cùng Xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ gì. Tô Thi Thi cũng cùng anh chơi tới cùng, liền là nghĩ muốn dựa vào công ty thiết kế tìm hiểu một chút.

Hai người này trò đùa làm không biết mệt.

Lúc Bùi Dịch nghe được lời của cô, nhàn nhạt liếc cô một cái, trầm mặc nửa ngày, chậm rãi phun ra một câu: "Tô tiểu thư, anh càng nguyện ý làm người đàn ông đứng sau lưng em."

"Phụt tttt - -" Tô Thi Thi mưa phùn bay tứ tung.

258. Chương 258

Edit: Mít + Ryeo

Beta: Ryeo

Trong phòng khách ấm áp, xuất hiện một mảnh lặng im quỷ dị.

Bùi Dịch vừa nói câu nói kia, ở đây vài người đều đã trầm mặc tiếp xuống.

Nhất là Tô Thi Thi, mặt đỏ y hệt quả táo, cúi đầu, xấu hổ đến hận không thể đào động chui vào.

Anh thật đúng là cái gì cũng dám nói! Quá không biết xấu hổ rồi!

"Bùi Dịch, cậu nói quả thật không sai!" Tần Phong nói xong quay đầu, đắm đuối đưa tình nhìn Ôn Ngọc, "Ngọc, anh cũng muốn làm người đàn ông đứng phía sau lưng em."

"Tôi… Tôi… Tôi không làm chủ được." Ôn Ngọc bị Tần Phong dọa sợ, cúi đầu, không biết nên tự xử như thế nào.

Cô cảm giác Tần Phong hiểu lầm cái gì rồi, nghĩ nghĩ, chỉ vào Tống Trọng Hạo đang ở một bên dùng trà nói: "Chúng tôi đều nghe theo anh ấy."

"Khụ khụ…" Đang ở bên kia dùng trà Tống Trọng Hạo một miệng trà tắc vào trong khí quản, lập tức ho đến mặt đỏ tai hồng, đều nhanh khóc.

Anh đây là đã tạo ra cái nghiệt gì, nằm đều đã trúng đạn. Đúng là chuyện này anh ta thiệt tình không nghĩ muốn làm bia đỡ đạn nha.

Anh ta đã không dám nhìn tới sắc mặt Tần Phong, cầu cứu hướng Tô Thi Thi nháy mắt, hi vọng cô thay anh ta giải thích một phen.

Nhưng mà anh ta nào biết đâu rằng, Tô Thi Thi hiện tại là tự thân khó bảo toàn. Ôn Ngọc một câu kia "Chúng tôi đều nghe anh ấy", kéo cô vào chết chung. Cô bây giờ cũng đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh lòng dạ hẹp hòi phỏng chừng lại tức giận rồi.

"Tống tiên sinh, có cơ hội hợp tác." Bùi Dịch nhàn nhạt hướng tới Tống Trọng Hạo nhìn qua, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khách khí.

Tống Trọng Hạo bị anh cười đến toàn thân lông tơ đều đã dựng thẳng lên, thân thể cứng ngắc, muốn cười lại cười không ra, quả thực muốn chết.

Lần trước, lúc Bùi Dịch hướng về phía anh ta cười như vậy, anh ta đã bị ép đến trang viên Đoàn gia. Kết quả phát hiện Bùi Dịch là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, bị buộc cùng anh tiến hành một lần hữu hảo nói chuyện với nhau.

Tống Trọng Hạo len lén liếc Tô Thi Thi một cái, nếu để cho sư muội anh ta biết anh ta cùng Bùi Dịch gạt cô…

"Hí… Chúng ta vẫn lại là tới nói chuyện chính sự đi." Tống Trọng Hạo ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám nói lung tung những lời khác.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ của sư huynh bị trêu đùa đến dở khóc dở cười, quay đầu đối với Bùi Dịch nói: "Như thế này chúng ta kết thúc đi, chúng ta về nhà bàn tiếp có được hay không?"

Bùi Dịch mâu quang tối sầm lại. Cô gái nhỏ này đây là muốn đuổi anh đi?

Anh không tỏ thái độ gì, xoa nhẹ tóc của cô, cúi xuống hôn lên trán của cô, lúc này mới mãn ý đứng lên.

Tô Thi Thi xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Trước mặt nhiều người như vậy, anh vậy mà không chịu giữ ý một chút!Bên cạnh, Tần Phong vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ nhìn Bùi Dịch, lại nhìn xem con cừu nhỏ mình thích kia, yên lặng thở dài.

Phải, tiếp tục chịu đựng!

Đợi hai vị đại thần đi rồi, Tống Trọng Hạo liền giống như người bị hạ đường huyết, ỉu xìu ở trên ghế sofa thở dài, đối với Tô Thi Thi lắc đầu: "Sư muội, lần sau lúc có bọn họ đến, em đừng bao giờ gọi anh đến, cứ như vậy anh sẽ đoản mệnh đó!"

Tô Thi Thi không nói gì trợn trừng mắt: "Em còn chưa tìm anh tính sổ, bọn họ tại sao lại cùng anh đi lên?"

Tống Trọng Hạo lập tức ngậm miệng. Được rồi, đây là một cái đề tài không nên nói tiếp.

"Chúng ta chừng nào mới nói đến chính sự đây?" Ôn Ngọc thấy hai người cãi nhau ầm ĩ, thật cẩn thận nói

Tô Thi Thi bật cười. Ba người bọn họ hợp lại xem ra quỷ dị, nhưng mà bù đắp cho nhau lại phi thường hoàn mỹ.

Lập tức mấy người mà bắt đầu thảo luận chuyện thành lập công ty thành của mình.

"Có Tần tổng đầu tư, thêm nữa trước đã tìm được hai cái hợp đồng, tiếp tục liền không cần phải đi kéo đầu tư rồi." Tống Trọng Hạo một khi thảo luận chính sự, giống như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác, lấy Macbook của mình ra, đem nhiệm vụ phân công cho mọi người.

"Thi Thi liền phụ trách bàn bạc khách hàng, Ngọc thu thập tin tức." Tống Trọng Hạo nói.

"Thì ra sư huynh cũng biết Ngọc có năng lực trong việc thu thập tin tức ha."

Tô Thi Thi che miệng cười trộm. Để cho Ôn Ngọc đi thu thập tin tức là thích hợp nhất rồi, mà Tô Thi Thi càng am hiểu đàm phán, đi theo khách hàng bàn bạc, cũng giống như mài dao thêm bén.

Sau khi đơn giản phân phối xong nhiệm vụ mỗi người, liền bắt đầu theo sự phân công mà làm việc, công tác chuẩn bị trước khi thành lập công ty mới chính thức bắt đầu.

Bởi vì Đổng Tiêu Tiêu có việc về nhà, Tô Thi Thi tiện tiếp nhận nhiệm vụ của cô ấy, cả ngày đều vội vàng vô cùng bận rộn.

Nhưng mà vì sự nghiệp của chính mình mà bận rộn, vất vả cũng vui vẻ. Tô Thi Thi chưa từng nhiệt tình giống như hiện tại.

Lúc trước ly hôn, cô đã được chia nửa tài sản. Hiện tại, cô hoàn toàn có thể dùng đến số tiền đó để góp vốn mở công ty, lấy cách của chính mình một lần nữa lựa chọn cuộc sống cho bản thân.

Sau cả một ngày làm việc bận rộn, Bùi Dịch hiện tại có việc không thể đi đón cô. Tô Thi Thi là do chú Lý đưa về, về đến nhà mới " Thi Dịch " của hai người, lại không thấy bóng dáng Bùi Dịch.

"Tô tiểu thư, Bùi tiên sinh dặn dò tôi nói với cô một tiếng, tiên sinh có việc không về ăn cơm, bảo cô ăn trước."

Quản gia đã chạy tới nói với Tô Thi Thi, dừng một chút còn nói: "Hôm nay, Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh lại ầm ĩ một trận, chó quả thật là giống người, Đại Cẩu Tử cơm chiều cũng chưa ăn, Tiểu Ưu đang ở bên kia dỗ dành nó."

"Vậy sao?" Tô Thi Thi vội vàng đi theo quản gia đến hậu viện, quả nhiên thấy Đại Cẩu Tử ghé vào ổ chó bên cạnh, dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Xem ra Tiểu Vịnh vẫn còn chưa cho nó vào tổ.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, nói với quản gia: " Ngày mai hãy làm cho Đại Cẩu Tử một gian bên cạnh ổ chó kia."

" Được." Quản gia cười đáp.

Tô Thi Thi cùng mấy chú chó nhỏ chơi một lúc, sau đó đi tắm rửa một cái, chỉ là khi cô ăn cơm chiều đến tận lúc đi ngủ, Bùi Dịch vẫn còn chưa về. Anh có gọi một cuộc điện thoại cho cô, bảo cô đi ngủ trước.

" Bây giờ đang bận cái gì chứ?" Tô Thi Thi trước khi ngủ còn nói thầm.

Từ khi cô cùng với Bùi Dịch ở chung, anh có việc đều trực tiếp mang về nhà làm, cho dù có xã giao, cũng sẽ về trước mười giờ, rất ít thấy anh bận đến trễ như vậy.

Mà lúc này, ở Đoàn gia đèn điện sáng trưng.

Bùi Dịch ngồi ở trong thư phòng, cùng Đoàn Kế Hùng mới vừa nói chuyện xong.

Lúc này Nhậm Tiếu Vi bưng bữa ăn khuya tiến vào, thấy hai người đã bàn xong liền nói: " Ăn một chút gì đi."

Bùi Dịch đứng dậy, hai tay nhận lấy bát rồi lại đặt trên bàn, cũng không có ăn.

Anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói với Đoàn Kế Hùng: "Thời gian không còn sớm, tôi phải trở về."

"Đợi một chút." Thấy anh đi, Đoàn Kế Hùng hạ bát gọi anh lại.

Bùi Dịch ngồi trở lại chỗ cũ, lẳng lặng chờ ông ta lên tiếng.

Lão hồ ly kìm nén cả đêm, bây giờ là lúc nói ra.

"Em trai cậu ngày mai trở về rồi." Đoàn Kế Hùng nói.

Bùi Dịch gật đầu: "Tôi biết, tôi sẽ phái người đi đón nó."

"Chuyện này cậu hãy sắp xếp tốt. Hiện tại Đoàn gia đang rối loạn, tôi không hy vọng nó xảy ra chuyện." Đoàn Kế Hùng nói xong, quay đầu nhìn thoáng qua Nhậm Tiếu Vi.

Nhậm Tiếu Vi đi tới, ngồi vào một cái ghế khác, nói với Bùi Dịch: "Con cố ý muốn rời nhà mẹ cũng không khuyên con cái gì, nhưng hiện tại con là đã ở bên ngoài một mình lập nghiệp, coi như là thành đạt. Cũng nên đi lại xã giao một chút."

Ánh mắt Bùi Dịch u ám, thì ra đây mới là trọng điểm.

Anh nhìn mẹ của mình, nhàn nhạt gật gật đầu: "Mẹ nói phải."

" Con… Ừm?" Nhậm Tiếu Vi vốn là chuẩn bị một đống lớn nói, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà một câu đã đáp ứng, trái lại làm cho bà có chút kinh ngạc, nhưng vui mừng nhiều hơn.

"Đến lúc đó mẹ sẽ gọi điện thoại cho con." Nhậm Tiếu Vi vui mừng nói.

Bùi Dịch gật đầu: "Không còn chuyện gì nữa con đi về trước, mẹ bảo trọng thân thể."

Bùi Dịch nói xong liền đi ra ngoài.

Sau khi anh rời đi, Nhậm Tiếu Vi nhìn thoáng qua Đoàn Kế Hùng, sắc mặt ông ta cũng có chút ngưng trọng.

"Nó vui vẻ đáp ứng như vậy, thật đúng là không phải tác phong của nó, " Đoàn Kế Hùng có vẻ đăm chiêu nói, "Để cho nó thu xếp. Đến lúc đó, bà cùng đi với nó. Với tính tình của nó không chừng lại có chuyện rắc rối. "

"Tôi biết, vừa lúc vài ngày nữa Hỗ gia có tiệc, tôi đi thu xếp."

Nhậm Tiếu Vi nhìn cửa, ở trong lòng yên lặng nói: "Bùi Dịch, hi vọng con vì mẹ và em trai con mà suy xét."

Mà khi Bùi Dịch trở lại "Thi Dịch", Tô Thi Thi đã ngủ thiếp đi.

Anh ngồi ở bên giường, nhìn gương mặt cô gái nhỏ của mình đang ngủ sâu, ánh mắt ôn nhu như nước.

Xã giao? Trong mắt anh hiện lên quét xuống ánh sáng, quả thật là ý kiến hay! C bé nhỏ này gần đây vì chuyện công ty mà áp lực lớn như vậy, cũng nên thả lỏng một chút!

Anh nghĩ nghĩ, cầm điện thoại bấm gọi cho một dãy số.

259. Chương 259

Edit: banhocminh99 (Mít)

Beta: Ryeo

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, đánh thức người đang ngủ say.

Thời điểm Tô Thi Thi tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có ai, không khỏi có chút mất mát.

Anh ấy không trở về sao? Ngày hôm qua cô chạy một ngày, mệt đến mức chịu không được ngủ thiếp đi. Vốn là tưởng buổi sáng hôm nay có thể nhìn thấy anh, không nghĩ tới vị trí bên cạnh trống không, sờ lên lạnh lẽo một mảnh.

Cô mặt mày ỉu xìu đi xuống giường, đang muốn đứng lên, liếc mắt thấy trên tủ đầu giường đặt một mảnh giấy nhỏ.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng cầm lên đọc lời ghi chép.

" Buổi sáng tốt lành. Yêu em. - - Dịch."

(Mít: huhu, tôi cũng sáng dậy vừa mở mắt đi edit đây, ăn bánh gato no rồi T_T)

Khóe miệng Tô Thi Thi không tự giác cong lên, ôm giấy ghi chép màu trắng vào trong ngực, cười đến giống như thiếu nữ hoài xuân một dạng.

Tim, rất nhanh đều lấp đầy vị ngọt đến ngấy rồi.

U ám chốc lát được quét sạch, Tô Thi Thi tâm tình thật tốt đứng lên, vặn eo bẻ cổ đi vào phòng thay đồ.

Khóe miệng của cô duy trì tươi cười, ánh mắt chậm rãi đảo qua, hôm nay muốn mặc cái gì…

"A, Sao lại thế này?"

Tô Thi Thi xoa xoa mắt. Cô không nhìn lầm, trong tủ quần áo của cô thật sự có rất nhiều quần áo, được nhét đầy ắp. Cô lấy ra một bộ quần áo ngẫu nhiên trong đó, khóe miệng giật giật.

Chanel mẫu mới nhất.

Lại lấy ra một bộ khác, Dior kiểu dáng mới nhất.

Lại lấy ra, khăn lụa của Givenchy.

A - - những thứ này còn không tính, khoa trương hơn chính là, trong ngăn tủ bên cạnh treo ngập tràn một ngăn tủ lễ phục cao cấp!

Hồng, trắng, vàng kim, lam, phấn… Áo cúp ngực, áo nghiêng vai, áo eo cao, áo eo thấp… Rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có!

Tô Thi Thi nổi giận! Nội tâm đều đã đang nhỏ máu!

Nhiều quần áo như vậy, xài hết bao nhiêu tiền rồi? Mà còn nhiều quần áo như vậy cô mặc nhiều năm cũng không hết, nhất là những thứ lễ phục như thế này, muốn cô dùng làm cái gì?

Tô Thi Thi tùy tiện mặc một bộ thuận tiện cho hoạt động đi lại, thở phì đi đến thư phòng.

Bùi tiên sinh không có ở thư phòng.

Tô Thi Thi lại quay đầu đi đến nhà ăn, về phía sau viện, đi Tiền viện, lục soát khắp nơi toàn bộ tòa nhà, cũng không thấy bóng dáng Bùi Dịch.Quản gia thấy sắc mặt cô không tốt, đứng ở một bên thật cẩn thận nói: "Tô tiểu thư tìm tiên sinh sao? Tiên sinh sáng sớm đã đến công ty rồi."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quay đầu nặn một nụ cười tươi tắn với quản gia: "Tối hôm qua có trở về sao?"

Quản gia nghĩ nghĩ nói: "Có, tối hôm qua lúc nữa đêm đã trở về."

" Hay lắm =))." Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lớn hơn một chút nữa.

Bùi Dịch, anh khá lắm. Sợ em chửi, cho nên vụng trộm trốn đúng không?

Tô Thi Thi xách túi lên, bóp bóp nắm tay, đi tới cổng lớn, đi hai bước, quay đầu nhìn quản gia, muốn cho ông đem những thứ quần áo này đi.

Nhưng mà suy nghĩ, quản gia phỏng chừng vì thế sẽ bị giáo huấn một trận, đành phải thôi.

Cô vừa đi, vừa cầm điện thoại ra nhắn tin cho Bùi Dịch: "Tháng này anh không có tiền tiêu vặt!"

Hừ! Ai bảo anh dám xài tiền bậy bạ!

Quản gia thăm dò, nhìn ra bên ngoài, thấy Tô Thi Thi đã đi, mới lặng lẽ cầm điện thoại ra, cùng lúc nhắn tin cho Bùi Dịch.

"Tô tiểu thư rất tức giận, nhưng cũng không có phát hỏa."

Trong văn phòng tổng giám đốc tầng 28 của Xây dựng Tiệp Khắc, di động Bùi Dịch trước sau rung lên hai lần, anh xem xong tin thứ nhất, mày thâm thúy nhếch lên.

Không tiền tiêu vặt là cái gì, dù sao anh có khi là túi vàng nhỏ.

Nhìn tin thứ hai khi đó, sắc mặt của anh cũng có chút vi diệu, có vẻ đăm chiêu nhìn chăm chú nửa ngày, trở về tin nhắn thứ nhất, chậm rãi gửi trở về mấy dòng chữ.

"Tuân mệnh, Bùi phu nhân."

Người phụ nữ nhỏ không có phát hỏa ngay, phỏng chừng muốn anh trở về mới trừng phạt, vẫn nên biểu hiện tốt một chút.

Bên kia, Tô Thi Thi ngồi trên xe nhìn tin nhắn trả lời của Bùi Dịch tuy vẫn là có chút đau lòng những thứ xa hoa tốn tiền bạc kia, nhưng khóe miệng vẫn nhịn không được cong lên.

Có một số việc ngoài miệng nói không cần, nhưng người đàn ông này vẫn cứ làm, cái loại cảm giác ngọt ngào này đúng là không có cách nào ngăn được.

Tô Thi Thi che mặt. Được rồi, cô cũng là người phụ nữ ham hư vinh.

Nhưng mà, vẫn nên cùng Bùi tiên sinh bàn luận kĩ một chút, kiểu dáng giống nhau không cần mua nhiều như vậy, quá lãng phí!

Nửa giờ sau, cô đến chỗ cô cùng Tống Trọng Hạo hợp tác mở công ty mới.

Địa chỉ công ty đều là Tống Trọng Hạo chọn. Sư huynh cô trước khi về nước đã muốn gây dựng sự nghiệp, cho nên từ sớm liền chuẩn bị sẵng sàng. Lúc này đã ổn định phần tài chính, liền lập tức kí hợp đồng.

Tô Thi Thi nhìn tòa nhà kiến trúc màu xanh đậm tỏa sáng lung linh, đáy mắt lóe sáng, khích lệ chính mình cố lên.

"Tô Thi Thi, mày nhất định có thể!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Thời điểm cô đi lên, Ôn Ngọc cũng vừa đến, mà Tống Trọng Hạo cũng vừa cùng đối tác kí xong hợp đồng cho thuê.

Tô Thi Thi vừa đến, liền bắt đầu mỗi người một việc lu bù lên.

****

Hai giờ chiều, sân bay quốc tế thành phố, một đám bảo vệ chính đang đi đi lại lại xem xét bốn phía, một đám sắc mặt lo lắng, như là đang tìm người.

Mười phút sau, người bọn họ muốn tìm vẫn không tìm được, bảo vệ trưởng sắc mặt ngưng trọng, không dám gọi cho ông chủ.

"Cái gì? Tiểu thiếu gia không thấy nữa?" Cao ốc mới của Đoàn thị, Đoàn Kế Hùng nghe được câu nói trong điện thoại bảo vệ, mặt trắng xanh một phen biến thành trắng: "Một người lớn như vậy làm sao có thể đột nhiên không thấy? Có phải bị người bắt cóc rồi không hả? Khẩn trương phái người đi tìm!"

Cùng lúc đó, Bùi Dịch cũng nhận được điện thoại của người anh phái đi.

"Cho người đến đồn công an tìm." Bùi Dịch trầm giọng nói xong, cúp điện thoại nhấn cho Tần Phong, để anh ta cũng phái người đến.

Đoàn Tĩnh Đồng về nước, nhìn như giữ bí mật, nhưng Tứ Đại Gia Tộc mỗi người đều theo dõi nhất cử nhất động của ba nhà còn lại, loại tin tức này có khả năng giữ bí mật được bao lâu.

Bùi Dịch không dám cam đoan tới cùng là ai đưa Đòan Tĩnh Đồng đi, nhưng anh trước phải đảm bảo an toàn cho cậu em trai này!

Nếu người em trai này nếu gặp chuyện không may, mẹ anh nhất định phát điên!

Sau khi Bùi Dịch cúp điện thoại, cầm lấy tây trang áo khoác, đi ra bên ngoài.

Mà lúc này trong văn phòng tổng giám đốc, Hỗ Sĩ Minh cũng nhận được tin tức.

"Mất tích?" Hỗ Sĩ Minh đang xem văn kiện, động tác ngừng lại, ngẩng đầu nhìn trợ lý của mình.

Trợ lý thật cẩn thận nói: "Nghe nói là một vị khách nhỏ tuổi của Đoàn gia."

" Vị khách nhỏ tuổi?" Hỗ Sĩ Minh nhẹ cười, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Chuyện này Đoàn Kế Hùng lừa gạt trẻ con ngốc còn được, làm sao giấu giếm được mắt bọn hắn?

"Cuối cùng cũng đến." Hỗ Sĩ Minh tựa lưng vào ghế ngồi, khóe miệng hiện lên quét xuống lãnh ý.

Hắn trái lại cực kỳ chờ mong đứa con riêng trong truyền thuyết kia đến.

"Tô Thi Thi bên kia đang làm gì?" Hỗ Sĩ Minh nghĩ nghĩ hỏi.

Trợ lý vội vàng nói: "Tô tiểu thư cùng Tống tiên sinh còn có Ôn tiểu thư, cùng hợp tác mở một công ty thiết kế, đã thuê văn phòng, ngay giữa Minh Đỉnh chúng ta và Xây dựng Tiệp Khắc, đi mất năm phút đồng hồ."

"Tốc độ so với trong tưởng tượng của tôi vẫn còn nhanh hơn."

Hỗ Sĩ Minh đứng lên, chỉnh sửa quần áo chính mình, có vẻ đăm chiêu nói: "Tô tiểu thư, cô so với tưởng tượng của tôi càng thêm có tố chất."

Làm sao bây giờ? Tôi đối với cô càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi.

(Mít: * ngứa ngứa * =_= Gái có chồng vẫn không tha, đồ động vật ăn tạp!!!!!!!)

Hỗ Sĩ Minh nhận áo khoác tây trợ lý đưa mặc vào, nói với trợ lý: " Dời hội nghị buổi chiều lại, tôi muốn đi gặp Tô tiểu thư một lần."

"A? Vâng. " Trợ lý nói xong nhịn không được run run một phen. Anh ta cảm thấy người bị ông chủ của anh ta nhìn trúng thật đáng thương.

Nhưng anh ta càng sợ hãi chuyện, tổng giám đốc của anh ta cùng vị Bùi tổng kia đối đầu hơn.

Bởi vì bọn họ từ đầu đã không thắng nổi!

260. Chương 260

Edit: banhocminh99

Beta: Ryeo

Tòa nhà kiến trúc màu xanh đậm dưới ánh mặt trời sáng rọi như lưu ly, xa xa nhìn lại, giống như là một viên đá quý màu xanh đậm dựng đứng trong phố xá sầm uất.

Mà ở tầng 12 cao ốc Ngôi Sao màu xanh đậm này, đó là nơi Tô Thi Thi bắt đầu ước mơ lập nghiệp của mình.

Tô Thi Thi đang ở cùng Tống Trọng Hạo tranh luận tên công ty, hai người tranh luận đến nỗi mặt đỏ tai hồng, hận không thể trực tiếp xắn tay áo đánh nhau một trận.

"Sư muội, Tống Tô Ôn sao lại không xuôi tai? Lấy họ của ba người chúng ta ghép lại, có nhiều ý nghĩa nha!"

Tô Thi Thi mắt trợn trắng, chịu đựng kích thích, trầm giọng nói: "Tên này có ý nghĩa sao? Người khác hoàn toàn nghe không hiểu đây là có ý tứ gì, nghe qua liền quên, như vậy đặt tên để làm gì?"

"Vậy em thấy 'Người một nhà' lại dễ nghe hơn chỗ nào, thật tầm thường mà!" Tống Trọng Hạo rất không đồng ý nói.

Tô Thi Thi tức giận đến nghĩ muốn đánh chết anh: "Đó là onlyfamly! ' người một nhà' cái gì? Sư huynh, anh sống ở đất nước Tư Bản Chủ Nghĩa ba năm tiếng Anh nghe cũng bằng không!"

"Cái đó thì phải trách đám phiên dịch viên kia thôi!" Tống Trọng Hạo ngạnh cổ nói.

Tô Thi Thi nhăn mày nhăn trán, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi ngoắc tay Ôn Ngọc: "Mau tới đây giữ chặt anh ấy cho tôi, tôi muốn đánh người!"

Tống Trọng Hạo vừa nghe vội vàng ôm lấy cánh tay, cảnh giác nhìn Tô Thi Thi: "Sư muội, nói không lại không nên động thủ!"

Tô Thi Thi: "..."

Cô thật sự siêu cấp nghĩ muốn đánh người nha! Trình độ thiết kế của sư huynh cô thì không cần phải nói, nhưng trình độ đặt tên thật sự làm cho người ta làm rơi kính mắt!

Thời điểm Tô Thi Thi tức giận đến muốn ra ngoài hít thở không khí để bình tĩnh một chút, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Cô cầm lên nhìn cũng chưa từng nhìn liền nhận, ngữ khí không phải quá tốt: " Tôi là Tô Thi Thi!"

"Tô tiểu thư?" Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói sợ hãi của một người, phỏng chừng là bị cô dọa.

Tô Thi Thi sửng sốt, vội vàng nói: "Thật ngại quá. Quản gia, có chuyện gì vậy?"

"Cái kia... Tiểu thư có thể về nhà một chuyến hay không? Trong nhà có chút chuyện nhỏ." Quản gia thật cẩn thận nói.

"Xảy ra chuyện gì? Là Bùi Dịch sao?" Tim Tô Thi Thi lập tức nhảy dựng lên.

"Không phải, không phải tiên sinh, tiên sinh không có việc gì," quản gia vội vàng nói, "là chuyện liên quan đến tiên sinh. Cần Tô tiểu thư trở về một chuyến." Quản gia dừng một chút, giọng nói bỗng nhiên nhỏ tiếp xuống, như là đang vụng trộm nói cho cô.

"Tô tiểu thư, cô trước gọi điện thoại cho tiên sinh, nói tiên sinh cũng cùng trở về."

Quản gia nói xong, giọng nói lại vang lên, nói với cô: "Tôi cúp máy trước."Tô Thi Thi nghe di động truyền đến âm thanh tút tút báo đã cúp máy, trong lòng chậm rãi có cảm giác nặng nề hơn.

Cùng quản gia ở chung trong mấy tháng này, Tô Thi Thi biết ông không phải người nóng vội, nếu không phải thật sự có việc quan trọng, ông hẳn không gọi điện thoại.

Như thế...

Tô Thi Thi nhướng mày, nói với Tống Trọng Hạo cùng Ôn Ngọc: "Tôi có việc về nhà trước một chuyến, hai người cứ bàn bạc trước."

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tống Trọng Hạo lập tức chạy lại hóng hớt, những chuyện tranh chấp vừa rồi tất cả không để ở trong lòng.

"Tạm thời vẫn không rõ ràng lắm, có gì gọi điện thoại." Tô Thi Thi nói xong, xách túi liền đi ra ngoài.

"Nhớ gọi điện thoại." Ôn Ngọc lo lắng nói.

Tô Thi Thi choàng áo quay lại nhìn bọn họ một cái rồi đi ra ngoài.

Cô nghĩ nghĩ, gửi cho Bùi Dịch một tin nhắn hẹn giờ, bốn mươi phút sau mới gửi đi.

Cô phải đi về trước xem tình huống, nếu có thể chính mình giải quyết, không muốn làm Bùi Dịch lo lắng.

Cô gửi xong tin nhắn, thang máy vừa lúc đến chỗ. Cô một bên cất điện thoại di động vào túi, một bên cúi đầu đi ra ngoài.

Vừa lúc Hỗ Sĩ Minh đến cao ốc Ngôi Sao, thật xa liền nhìn thấy Tô Thi Thi cúi đầu đi tới. Khóe miệng hắn ngoéo… một cái, đi thẳng đến chỗ cô.

"Ưm…"

Tô Thi Thi không thấy được phía trước có người lập tức liền đụng phải người phía trước. Cô che cái mũi bị đau, vội vàng giải thích: " Thật ngại quá."

Chỉ là ngẩng đầu, biểu tình trên mặt cô nhất thời cứng lại rồi, như nhìn thấy quỷ một dạng.

Cô có phải hay không nhìn lầm rồi? Làm sao có thể là người điên này!

Tô Thi Thi im lặng lui về phía sau một bước, sau đó bước nhanh đi về phía trước.

"Tô tiểu thư, " Hỗ Sĩ Minh giữ chặt cánh tay cô, như cười như không nhìn cô, "Đụng vào người khác cứ như vậy mà đi sao?"

"Hỗ tổng, làm sao có thể là anh nha!" Tô Thi Thi lập tức tươi cười, đồng thời tay dùng lực vung, thừa dịp Hỗ Sĩ Minh không chú ý rút trở về.

Từ lần trước tại sân vận động, người đàn ông này sau khi bị Tần Phong cầu hôn, bọn họ liền không gặp lại, không nghĩ tới lại gặp ở chỗ này.

Tô Thi Thi vội vã về nhà, cũng không rảnh cùng hắn vướng mắc, một bên quay đầu đi ra ngoài vừa nói: "Hỗ tổng đến tìm Tần tổng à? Anh đi nhầm chỗ rồi, anh ấy đang ở Xây dựng Tiệp Khắc, ra cửa rẽ trái, đi thêm năm phút đồng hồ, không cần cảm ơn."

"Tạm biệt!"

Tô Thi Thi nói xong liền chạy rất nhanh, cũng không để ý hình tượng, giống như con thỏ, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Hỗ Sĩ Minh vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn người phụ nữ đi xa kia, đến bây giờ còn có chút thẫn thờ.

Bảo hắn đi tìm Tần Phong? Hỗ Sĩ Minh mặt đen như đít nồi, người phụ nữ này thật đúng là đủ gan!Hắn quay đầu nhìn thoáng qua thang máy, cũng không còn hứng thú đi lên, âm thầm đi ra theo Tô Thi Thi trở về Xây dựng Minh Đỉnh.

"Tô Thi Thi, lần sau tuyệt đối không cho phép cô chạy trốn." Hỗ Sĩ Minh ngồi trở lại trong xe, siết chặt quả đấm, trong ánh mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Hết một tới hai, hết hai tới ba, kiên nhẫn của hắn triệt để khô kiệt!

Mà Tô Thi Thi bên này vẫy một chiếc xe taxi, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về vương phủ 'Thi Dịch'.

"Kỳ quái, sao lại không có ai?" Tô Thi Thi đi vào trong nhà, trừ bảo vệ ngoài cửa, phát hiện vậy mà một người đều không có. Bình thường chỉ cần cô vừa về đến, quản gia cùng Tiểu Ưu khẳng định là đến bên ngoài đón.

Cô âm thầm bóp bóp nắm tay, điều chỉnh một phen tâm tình, vững bước đi đến nhà chính.

Đây là nơi tiếp khách trước kia của vương phủ này, nếu không lầm, quản gia bọn họ đều đã ở chỗ này.

Tô Thi Thi vừa mới bước vào cánh cửa, liền nghe đến bên trong truyền đến giọng quản gia: "Tô tiểu thư, cô đã về."

Tô Thi Thi nghe được giọng của ông mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, ít nhất bọn họ cũng không có việc gì.

"Chị là Tô Thi Thi?" Tô Thi Thi mới đi vào trong hai bước, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một giọng nói non nớt mà lại ra vẻ già dặn.

Tô Thi Thi theo tiếng nhìn lại, phát hiện một cậu bé khoảng 10 tuổi ngồi trên ghế gỗ lim trong phòng khách, hiện tại sửng sốt một phen.

"Nó là?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn quản gia.

"Cậu ấy nói cậu ấy là..." Quản gia đang muốn nói chuyện đã bị cậu bé kia ngắt lời.

Cậu bé kia đứng lên, đi đến trước mặt Tô Thi Thi, ánh mắt tùy ý đánh giá trên người cô, sau đó vẻ mặt ghét bỏ nói: "Bộ dáng khó coi như thế, Bùi Dịch rốt cuộc nhìn trúng chị chỗ nào vậy hả?"

Bùi Dịch?

Tô Thi Thi nội tâm khẩn trương, trong đầu trắng xanh một phen hiện lên một ý nghĩ.

Đứa trẻ này hẳn không phải đứa em trai cùng cha khác mẹ của Bùi Dịch đi?

"Đoàn Tĩnh Đồng?" Tô Thi Thi thăm dò hỏi.

"Hừ, anh ấy vậy mà đem tên của tôi đều đã nói cho chị rồi." Đoàn Tĩnh Đồng hừ một tiếng.

Cha mẹ cậu ta nói, không thể tùy tiện đem tên của cậu ta nói cho người khác biết, cho nên cha mẹ cậu ta tuyệt đối sẽ không đem tên của cậu ta nói cho một người phụ nữ xa lạ như thế này, thế thì cũng chỉ có thể là Bùi Dịch nói cho cô.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, bộ dạng cô cực kỳ xấu sao?

Tuy không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng không tính là xấu đi!

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, được, cô không cùng một đứa con nít so đo!

Cô nhìn bốn phía một phen, phát hiện trừ người làm của bọn họ, Đoàn Tĩnh Đồng là một mình tới.

"Nhóc con lén lút đến đây sao?" Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Nếu Đoàn gia biết, tuyệt đối không có khả năng để cho thằng nhóc này xuất hiện tại nơi này. Bùi Dịch cũng sẽ không mang nó tới đây. Cho nên đáp án không cần nói cũng biết, phỏng chừng hiện tại Đoàn gia cùng Bùi Dịch đã tìm khắp nơi đến phát điên rồi đi.

"Chị..." Đoàn Tĩnh Đồng không nghĩ tới người phụ nữ này vậy mà nhìn thấu mình, tức giận đến oa một phen liền khóc, tiện tay cầm lấy một vật trang trí đặt bên cạnh bàn đập bể trên mặt đất, khóc hô: "Chị vu oan tôi!"

"Tôi nói sự thật!" Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền tái rồi!

Đúng là một đứa trẻ hung hăng! Vật trang trí kia là vật Bùi Dịch nâng niu cất giữ, giá trị hơn mười vạn đó!

"Chị là đồ đàn bà độc ác, chị chẳng những đổ oan cho tôi, lại còn lườm tôi! " Đoạn Tĩnh Tồng nói xong liền hướng Tô Thi Thi đánh tới, bộ dạng như muốn liều mạng với cô.

Tô Thi Thi lờ mờ, đây là em trai Bùi Dịch sao? Như thế nào một điểm cũng không giống anh trai vậy!

(Mít: Ừ, biết Dịch nhà cô là nhất rồi, so sánh làm chi

261. Chương 261

Edit: MoonPii9999

Beta: HuongCyndi + Ryeo

"Đây rốt cuộc là tình huống gì?" Tô Thi Thi trước mặt này trở mặt còn nhanh hơn lật sách khiến cậu bé nhở trơn tròn mắt.

"Tô Thi Thi, chị là người đàn bà xấu!" Đoàn Tĩnh Đồng trừng con mắt tròn xoe, giống như là vừa chịu ủy khuất lớn, vừa khóc vừa nhào vào Tô Thi Thi.

Cậu bé này không biết có phải là bị thừa dinh dưỡng không, cơ thể cực kì chắc khoẻ. Giờ phút này cậu bé nắm thật chặt quả đấm, nhắm ngay mặt Tô Thi Thi mà đánh.

"Tô tiểu thư cẩn thận!"

"Trời ạ!"

Quản gia và Tiểu Ưu bị dọa sợ tới mặt mũi trắng bệch, thục mạng chạy tới.

Nhưng bọn họ cách khá xa, không theo kịp tốc đọ của Đoàn Tĩnh Đồng.

"Xong rồi…"

Quản gia và Tiểu Ưu trơ mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng đánh vào người Tô Thi Thi, chân mềm nhũng thiếu chút nữa là ngã xuỗng.

"Đồ trẻ con!" Tô Thi Thi nổi giận.

Tiểu mập mạp này muốn phá cô nhưng không thành!

Phải đánh đòn!

Chân phải của Tô Thi Thi lùi về phía sau ngiêng người thật nhanh, giơ tay bắt lấy cánh tay phải của Đoàn Tĩnh Đồng, khom lưng bẻ tay cậu nhóc qua sau, ra vẻ như sắp bẻ gãy nó.

"Đừng…" Quản gia bọn họ sợ hết hồn.

Đang lúc ngàn cân treo sóci tóc, thì Tô Thi Thi giật mình, suýt nữa đẩy bả vai Đoàn Tĩnh Đồng ngã xuống.

Sau đó _____

Mọi người đều thấy tiểu mập mạp này bị một cô gái ra sức túm tay, rồi xách lên, nhưng đột nhiên xoay người lại một cái, đã bẻ tay của cậu nhóc ra sau lưng.

"A!" Trong phòng khách vang lên một trận hét chói tai.

Đoàn Tĩnh Đồng điên rồi, cậu sao có thể bị người phụ nữ này bắt nạt được.

"Chị buông tôi ra!" Đoàn Tĩnh Đồng liều mạng giùng giằng, làm bộ cắn vào chân Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi chợt lùi về sau từng bước, thân thể quỳ xuống một chân xuống đất, đặt Đoàn Tĩnh Đồng lên đùi của mình, khẽ quát: "Quản gia mau lấy sợi dây!"

Nhóc con muốn phản kháng phải không? Cô không tin không trị được thằng nnhóc này!

"A?" Quản gia run run một cái.

Ông không nghe lầm chứ?

“Lo lắng làm gì? Nhanh cầm sợi dây đến đây!” Tô Thi Thi nghiêm mặt, bởi vì tức giận mà sắc mặt khẽ biến thành hồng, vừa nhìn là biết là đang rất bực mình.

Giờ khắc này, quản gia tựa như nhìn thấy bóng dáng của Bùi Dịch trên người của cô. Ông ta lại thoáng run rẩy, quay đầu chạy đi tìm sợi dây.Ông đã sớm nói rồi, chọc ai cũng không nên chọc Tô tiểu thư!

“Tô Thi Thi chị dám!” Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe Tô Thi Thi muốn trói mình, giận đến đỏ mặt từ lúc còn bú sữa mẹ tới giờ chưa có ai làm thế với cậu hết.

Tô Thi Thi ánh mắt không chuyển đổi, dùng sức chế ngự tay của cậu nhóc, lạnh giọng nói: “Em còn dám động, có tin chị đánh gãy tay em!”

“Chị! Chị!” Đoàn Tĩnh Đồng tức giận.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa có ai dám đối xử quá đáng như vậy với cậu!

“Chị dám đánh tôi? Nếu bị cha mẹ tôi biết nhất định sẽ không bỏ qua cho chị!” Đoàn Tĩnh Đồng la lớn.

Tô Thi Thi hừ lạnh nói: “Em cảm thấy chị sẽ sợ bọn họ sao?”

Lúc này cô thấy quản gia đã cầm sợi dây tới, đem Đoàn Tĩnh Đồng nâng lên, nhận lấy sợi dây, vùi đầu liền trói.

“Tô Thi Thi, chị cái người điên này! Chị mau buông tôi ra!” Đoàn Tĩnh Đồng tức điên lên, Tô Thi Thi thật sự dám trói.

“Tô Thi Thi? Tên của chị đây cũng dám gọi sao?” Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, lột quần của cậu nhóc xuống, giơ tay lên “tét” một cái đánh vào mông cậu.

Tiếng đánh quá lớn, trong phòng khách xuất hiện một tầng quỷ dị, im lặng, tiếp theo sau đó tiếng khóc như heo bị chọc tiết.

“Tô Thi Thi chị dám lộtt quần tôi! A, các người đúng là ngu như heo còn không mau qua đây kéo người phụ nữ điên này ra ngoài đi!” Đoàn Tĩnh Đồng tức đến phát khóc oa lên một tiếng.

“Ngu như heo sao? Uy hiếp người nhà của chị để bọn họ kéo chị đi? Hôm nay chị sẽ dạy cho em biết cái gì gọi là lễ phép!” Tô Thi Thi tiếp tục đánh, mỗi lần đánh đều dùng sức.

Đoàn Tĩnh Đồng lộn xộn không yên, cái mông rất nhanh liền xuất hiện nhiều dấu tay.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám vài phần, là giận thật.

Cô cũng biết quản gia không thể nào vô duyên vô cớ gọi cô về, nhất định là thằng nhóc này dùng danh nghĩa lão gia để uy hiếp bọn họ.

“Dám xem thường người của chị đúng không? Chị không đánh em đến mức phải chịu thua thì chị không mang họ Tô!” Tô Thi Thi vừa nói vừa dùng sức đánh thêm hai cái, mỗi mốt cái đều dùng sức đánh, tay đánh cũng đã tê dần.

Tiểu tử thúi này da thật là dày!

Tô Thi Thi vảy tay, đau chết cô rồi!

“A! Tô Thi Thi, cái bà già điên khùng, chị có tư cách gì đánh tôi?” Đoàn Tĩnh Đồng vừa khóc vừa kêu.

“Tư cách? Chị dâu như mẹ không biết sao? Lại còn giám gọi thẳng tên chị, hôm nay chị đây liền thay cha mẹ em dạy dỗ em thật tốt! “ Tô Thi Thi vừa nói vừa đánh một cái, Đoàn Tĩnh Đồng thân thể run rẩy, ngay cả tiếng khóc cũng ít đi một chút.

“A!” Tiểu thiếu gia đã bị đụng tới giới hạn hoàn toàn bộc phát ra, Đoàn Tĩnh Đồng lớn tiếng khóc kêu nói: “Tâm cua chị chết rồi hả, mẹ tôi sẽ không đồng ý để cho chị làm chị dâu của tôi, anh trai tôi tuyệt đối sẽ không cưới chị! Chị là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga à người phụ nữ ngu xuẩn!”“A…” Tô Thi Thi nâng tay lên nữa. nhưng không còn sức để đánh xuống.

Phát ngôn không suy nghĩ. Thằng nhóc này thẳng thắn nói ra những lời vậy giống như là một thanh gươm cắm thẳng vào trái tim của cô, thật đau thật sâu.

"Đoàn Tĩnh Đồng em đem những lời nói vừa rồi lặp lại lần nữa!" Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một giọng nói lạnh như băng.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi trong lòng hoảng hốt theo bản năng đứng lên.

Xong rồi, đánh em trai của anh bị bắt tại trận…

Đoàn Tĩnh Đồng chưa phản ứng kịp, liền bị Tô Thi Thi quăng xuống đất đau đến mức cậu ta phải rên lên một tiếng.

"Chị cái người phụ nữ ngu xuẩn này… Anh… Anh… Anh?"

Đoàn Tĩnh Đồng ngẩng mătj lên thấy đứng ở đằng xa sắc mặt Bùi Dịch lạnh như băng, bị dọa sợ đến mặt xám lại liền liếc, "Bịch" một cái từ dưới đất bò dậy, nhấc chân lên liền muốn chạy.

"Em còn dám động đậy?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, mặt đen có thể vắt ra mực.

Người phụ nữ của anh, anh cưng chiều cũng không bao giờ cưng chiều đủ, lại bị em trai mình xỉ nhục như vậy!

Sắc mặt Bùi Dịch càng ngày càng kinh khủng, nắm chặt quả đấm tiếng kêu răng rắc.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi trong lòng giật mình, vội vàng chạy qua giữ tay của anh lại.

Anh không phải là muốn động thủ chứ?

"Tô Thi Thi " Bùi Dịch quay đầu, mặt vẫn lạnh như băng không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi nói: "Bị một đứa trẻ khinh thường thành cái bộ dạng này, em thật là càng ngày càng không có tiền đồ!"

"Em…" Tô Thi Thi im lặng, trái tim bởi vì lúc nãy bị Đoàn Tĩnh Đồng nói những lời không suy nghĩ mà đau lòng nhưng bây giờ đột nhiên vào lúc này tan thành mây khói.

"Dù sao cũng là em trai anh, là do em đánh quá nặng tay…"

"Là nó không ngoan, hỗn láo với người lớn, còn dám nói dối giúp nó." Bùi Dịch hận không thể rèn sắt thành thép liếc mắt một cái nhìn Tô Thi Thi.

Cô gái này lúc đối mặt với anh đều nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ ngay cả tên nhóc con này cũng đấu không lại, uổng công anh nuôi cô!

Tô Thi Thi cảm thấy im miệng là cách tốt nhất.

Bất quá Bùi tiên sinh bao che cô trắng trợn như vậy, có phải quá làm tổn thương tâm hồn của đứa trẻ này rồi hay không?

Nhưng cô cúi lúc nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng thiếu chút nữa tròng mắt rớt ra ngoài.

Đứa trẻ này mới vừa rồi còn giương nanh múa vuốt phách lối vô cùng, giờ phút này trở nên ngoan ngoãn quỳ xuống đất. Cúi đầu nhận lỗi, dáng vẻ này nhìn qua lại có chút đáng thương.

Tô Thi Thi chợt lắc đầu mạnh một cái. Cô thật là bị quỷ ám rồi. Tên trẻ con này tuy là người không bản lãnh, nhưng tuyệt đối không ngây thơ!

"Dương Dũng đem bàn chải vào đây " Bùi Dịch liếc Đoàn Tĩnh Đồng một cái, trầm giọng nói.

"Anh, em sai rồi!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Tĩnh Đồng trắng bệch, muốn khóc nhưng lại không dám, bọ dáng kia thật sự đáng thương.

"Bàn chải?" Tô Thi Thi hoài nghi mình nghe lầm nói "Trong nhà chúng ta có thứ này sao?"

Bùi Dịch mím môi, ánh mắt rơi trên người Đoàn Tĩnh Đồng, gằn từng chữ nói: "Mới vừa mua!"

"Anh… Lợi hại!" Tô Thi Thi cạn lời rồi

Cô lúc trước còn hoài nghi cô gửi tin ngắn còn chưa được bao lâu, Bùi Dịch tại sao đã trở về rồi. Thì ra anh đã sớm biết, hơn nữa còn chuẩn bị bàn chải.

"Bùi tiên sinh, anh thật hiểu rõ em trai của mình!" Tô Thi Thi liếc mắt một cái nhìn cậu bé đang cúi đầu ủ rũ kia, lặng lẽ rời đi ánh mắt.

Sau này đoán chừng sẽ không yên lặng nữa!

Cô thật muốn khóc.

Tui đã trở lại, ai nhớ tui ko? Ryeo

262. Chương 262

Edit: MoonPii9999

Beta: HuongCyndi + Ryeo

"A, đầu gối của em muốn nát rồi! Đau quá đi!" Trong phòng khách thỉnh thoảng lại vang lên tiếng Đoàn Tĩnh Đồng kêu rên cùng tiếng hát xì.

Đoàn Tĩnh Đồng quỳ gối trên bàn chải, trong bàn tay mập mạp nắm một củ hành tây, vừa bóc vừa lau nước mắt. Mùi cay kích thích mắt của cậu ta, càng lau nước mắt rơi càng nhiều, nhìn qua bộ dáng kia thật vô cùng đáng thương.

"Bùi tiên sinh, anh quá độc ác." Tô Thi Thi đứng bên cạnh Bùi Dịch, âm thầm bưng mặt.

Bùi tiên sinh, anh làm khó dễ đứa trẻ mười tuổi làm gì chứ?

Mùi hành tây bay đầy cả phòng. Đại cẩu tử đang ở ngoài đi tản bộ ngửi thấy mùi này, cái mũi khịt khịt hít vài cái liền ngay vào.

Nó thích ăn nhất chính là thịt bò nướng hành tây, mỗi lần vừa ngửi thấy mùi hành tây, liền cho rằng có thịt bò ăn, chạy một mạch về phía Đoàn Tĩnh Đồng đang bóc hành tây, tốc độ nhanh đến nỗi không ai phản ứng kịp.

"A, chó! Cứu mạng!" Đang cúi đầu lau nước mắt đột nhiên thấy xuất hiện một con chó to lớn, bị dọa sợ đến mức từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Nhưng cậu nhóc vẫn rất nghe lời của anh trai mình, không dám ném hành tây đi, vẫn cầm lấy hành tây, nhấc chân bỏ chạy.

"Gâu, gâu, gâu!" Đại Cẩu Tử thấy thức ăn chạy mất, lập tức dạng chân ra đuổi theo.

"Mẹ, cứu mạng!" Đoàn Tĩnh Đồng hoảng cũng không biết phải làm gì, thấy được Tô Thi Thi cách đó không xa, liền giống như một con nghé con nhìn thấy mẹ lao đầu chạy tới, ôm lấy eo của cô.

"Mẹ?" Toàn thân Tô Thi Thi cứng ngắc, khóe miệng giật giật.

Cô từ lúc nào lại già đến như vậy, không đúng…

Hiện tại đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là _ _

"Nhóc con, sao em lại mạnh như vậy chứ!" Tô Thi Thi dở khóc dở cười.

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm tay Đoàn Tĩnh Đồng đang ôm eo Tô Thi Thi.

Nhóc con đáng chết, chẳng những ôm Tô Thi Thi, lại còn tựa đầu cọ cọ ngang hông cô, phải đánh!

"Ưm…"

Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa sợ vội vàng buông tay ra, lúc này mới phát hiện dưới tình thế cấp bách cho nên đã ôm lấy thắt lưng Tô Thi Thi, mặt thoắt cái đã đỏ lên, thẹn quá hóa giận liền đẩy Tô Thi Thi ra, nhảy lên ghế salon.

"Gâu, gâu, gâu, gâu!" Đại Cẩu Tử cảm thấy rất hứng thú đối với Đoàn Tĩnh Đồng, hoặc là nói cách khác trên người cậu ta có mùi hành tây cảm thấy rất hứng thú, liền chạy đuổi theo.

"A, mày đừng tới đây!" Đoàn Tĩnh Đồng quơ bàn tay mập mạp, lập tức chân phải nhảy xuống.

Nhưng cậu ta quên mình vẫn còn trên ghế salon, mất trọng tâm, cả người liền ngã xuống mặt đất."Cẩn thận!" Tô Thi Thi cả người cả kinh, theo bản năng đưa tay ra, nhào về phía cậu ta mà ôm vào trong ngực.

"Đáng chết!" Bùi Dịch bị dọa sợ đến mức tim cũng ngừng đập, chạy về phía Tô Thi Thi thật nhanh.

Cùng lúc đó, ở bên kia Dương Dũng nghe được trong nhà có tiếng động lập tức chạy vào nhà, lấy tốc độ cực nhanh hướng Đoàn Tĩnh Đồng chạy tới.

"Bang bang ầm!" Trong phòng vang lên mấy tiếng va chạm cùng tiếng kêu rên.

Tô Thi Thi nặng nề nằm trọn trong lòng của Bùi Dịch, bị anh ôm chặt trong ngực.

Mà bên kia Dương Dũng cũng tiếp được Đoàn Tĩnh Đồng.

Chẳng qua tiểu mập mạp này trọng lượng không hề nhẹ, ngay cả Dương Dũng cũng bị cậu ta đập đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng tiểu mập mạp kia không những không cảm kích, còn giùng giằng: "Anh buông tôi ra, con chó điên đã tới, nhanh lên một chút…"

"Rắc rắc"

Chỉ nghe thấy âm thanh gãy xương, ngay sau đó truyền đến tiếng Đoàn Tĩnh Đồng kêu khóc tê tâm phế liệt: "Tay của em thật là đau!"

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi mới vừa bò dậy, liền thấy dáng vẻ Đoàn Tĩnh Đồng vừa che tay vừa khóc lớn.

Dương Dũng bị cậu ta đè sau lưng ngu người, ngây ngô nhìn tay tiểu thiếu gia.

Anh ta thật sự không phải cố ý…

"Hình như là gãy thật rồi." Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn Bùi Dịch khóc không ra nước mắt.

Lần này xong đời rồi.

"Hu hu hu, em biến thành tàn phế rồi, em muốn đi tìm mẹ, các người ai cũng ăn hiếp em!" Thằng nhóc con này thật biết hù người, đạp chân đạp tay, cử động một cái liền đau đến cả người đổ mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa vì đau mà ngất.

"Gọi bác sĩ đi." Sắc mặt Bùi Dịch chìm xuống. Thằng nhóc này chạy đến đây anh còn không nói, đã vậy còn gây cho anh một đống phiền phức!

"Em đi trước tìm đồ cho thằng bé cố định tay đã."

Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài, để cho quản gia cầm hộp thuốc băng bó đơn giản cho Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng đoán chừng bây giờ đã quá đau, thậm chí cũng quên cả phản kháng, chỉ là vẫn khóc, nước mắt như hạt chân trâu bị đứt tí tách rơi xuống.

Tô Thi Thi nhìn qua, cũng động lòng mà đau theo.

Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Nhìn thấy nó bị ủy khuất.

"Em yên tâm, sẽ không lưu lại di chứng về sau. Không tàn phế được đâu." Trên xe đang đi tới bệnh viện, Tô Thi Thi nhìn cậu nhóc đang khóc không ngừng, thật lòng an ủi nói.

“Hừ em không muốn nói chuyện với chị. Đồ phụ nữ xấu xa.” Đoàn Tĩnh Đồng nghiêng người hừ lạnh một tiếng.

Không phải là vì Tô Thi Thi, thì cậu cũng sẽ không thảm như vậy. Vừa rồi sắc mặt anh trai nhìn cậu thật khủng khiếp, anh trai khẳng định không thích cậu rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng càng nghĩ càng sợ, oa một tiếng lại khóc lớn lên.

Tô Thi Thi âm thầm hỏi ông trời.

Cô rốt cuộc đã gây ra nghiệp chướng gì? Thằng nhóc này quả nhiên thật khó dụ dỗ.

Cô nhớ tới ban nãy Ôn Ngọc cho cô một cây kẹo mút, cô tiện tay cho vào trong túi sách, lấy ra đưa cho Đoàn Tĩnh Đồng nói: “Này, ăn thứ gì đó ngọt sẽ bớt đau hơn đó.”

“Hừ, em không muốn!” Đoàn Tĩnh Đồng đưa lưng về phía Tô Thi Thi nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn vào tay cô.

Tô Thi Thi cười thầm, nhìn cậu bé kia rõ ràng là thật sự rất muốn còn tỏ vẻ, cường ngạnh đem kẹo nhét vào trong tay cậu bé nói: “Chỉ có một que kẹonày thôi, có muốn nữa cũng không có.”

“Hừ chính là chị cứng rắn muốn cho em, như thế này cũng không thể không nhận.” Đoàn Tĩnh Đồng phủi tay Tô Thi Thi một cái, vừa bóc que kẹo vừa cứng cổ nói.

Nhưng một tay cậu bị thương, chỉ còn một tay thì căn bản không bóc được vỏ kẹo, tức quá oà lên một tiếng khóc?

Tô Thi Thi lặng lẽ liếc nhìn Bùi Dịch đang ở bên cạnh không nói tiếng nào dùng ánh mắt hỏi anh: Em trai anh sao như vậy đã khóc rồi?

Nếu như không phải nhìn cậu ta có dáng dấp là con trai, người khác còn tưởng rằng là con gái.

Bùi Dịch lặng lẽ dời mắt đi, không định phát biểu ý kiến.

Tô Thi Thi giúp Đoàn Tĩnh Đồng bóc vỏ kẹo, quay đầu nhỏ giọng hỏi Bùi Dịch: “Khi anh còn bé không hay khóc như vậy chứ?”

“Đúng vậy. Mẹ em nói, anh trai khi còn bé rất thích khóc…” Đoàn Tĩnh Đồng nói được một nửa, chợt ngừng nửa miệng, sợ hãi trốn trong góc ăn kẹo.

Sắc mặt Bùi Dịch thoáng cái liền tối sầm.

“Khụ khụ…” Tô Thi Thi ho khan một cái liền ngồi nghiêm chỉnh cũng không dám nhìn Bùi Dịch.

Nếu làm Bùi tiên sinh không vui, anh sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

Cô không nhịn được nghiêng đầu nhìn lén Bùi Dịch.

Thật không nhìn ra, người này khi còn bé cũng là một con quỷ thích khóc.

“Tô Thi Thi, em nhìn gì, có tin anh sẽ khiến em phải khóc thảm hơn không!” Bên cạnh truyền đến một âm thanh lành lạnh.

Người Tô Thi Thi cứng đờ, liền hướng đến chỗ Đoàn Tĩnh Đồng nhích lại gần bên cạnh.

Người này mỗi lần nói chuyện đều không đứng đắng như vậy. Nhớ tới những lần ở trên giường bị hành hạ khóc đến khô cổ họng. Tô Thi Thi chợt rùng mình, cũng không dám nói thêm câu nào…

Cũng may đến bệnh viện rất nhanh. Hai người vội mang Đoàn Tĩnh Đồng vào phòng khám.

Tên trẻ con này vốn đã bình tĩnh lại, nhưng vừa đến bệnh viện liền thay thành người khác lại tiếp tục gào khóc.

Tô Thi Thi cũng đau đầu. Nếu không phải Bùi Dịch kêu vệ sĩ tới trước che chơt, đoán chừng sẽ có người xông tới nói bọn họ ngược đãi trẻ em.

Thời điểm bọn họ mang Đoàn Tĩnh Đồng đi vào phòng cấp cứu, Phương Thanh Hoa thay Chấn Ba xuống đóng tiền thuốc thấy một màn như vậy, cả người kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

"Đứa trẻ đó là ai?"

Phương Thanh Hoa lặng lẽ đến gần một chút, bà ta thấy rõ dáng vẻ của Đoàn Tĩnh Đồng, liền bụng miệng, không thể tin nổi.

"Đứa trẻ này sao lại giống Nhậm Thiếu Vi thế? Có cái gì đó không đúng!" Phương Thanh Hoa suy nghĩ một chút, liền chạy vào thang máy.

"Mình phải đi nói cho Chấn Ba biết."

263. Chương 263

Edit: VoNana21

Beta: Ryeo

"Bà nói cái gì? Một đứa bé trai bộ dáng rất giống Nhậm Tiếu Vi sao?"

Trong phòng bệnh lầu ba khoa chỉnh hình, Đoàn Chấn Ba nghe được những lời vợ mình nói, sắc mặt trắng xanh một phen trở nên rất khó coi.

"Là Bùi Dịch tự mình đưa thằng bé đó đến đây?"

"Không sai, Bùi Dịch kêu rất nhiều vệ sĩ đi theo bảo vệ. Ông nói xem cậu ta vì cái gì lại phải huy động nhiều người như vậy đi theo bảo vệ thằng nhóc đó?" Phương Thanh Hoa sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, trực giác nói cho bà ta biết người này khẳng định không đơn giản.

"Còn có vệ sĩ theo bảo vệ?" Đoàn Chấn Ba sắc mặt càng khó nhìn. Bùi Dịch này từ trước đến nay rất khiêm tốn, cho dù có vệ sĩ đi theo, cũng sẽ để cho bọn họ ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, từ đầu không sẽ bị người ta dễ dàng phát hiện.

"Rốt cuộc là ai chứ?" Đoàn Chấn Ba lẩm bẩm.

"Ông nói xem, thằng nhóc đó có thể là con trai Bùi Dịch không? Cũng không đúng, nếu thật là con trai của Bùi Dịch, tôi nhìn thấy Tô Thi Thi cũng có ở đó. Dựa theo tính tình của con nhỏ đó, nếu biết Bùi Dịch có con trai, nhất định sẽ không để yên. Không lí gì có thể đi cùng cậu ta tới bệnh viện."

Phương Thanh Hoa càng nói càng thấy có lý: "Tôi vừa mới xem biểu hiện của Tô Thi Thi cái con tiện nha đầu kia, giống như cực kỳ quan tâm đứa nhỏ này vậy."

"Nếu không phải con trai của Bùi Dịch, bộ dáng lại giống với Nhậm Tiếu Vi, như vậy…" Đoàn Chấn Ba trong đầu hiện lên một ý làm ông ta thất thần ngay tại chỗ.

"Thì ra là thế! Đúng là tiện nhân!" Đoàn Chấn Ba bị chọc giận điên rồi, nắm chặt nắm đâm làm các ngon tay trắng bệch.

"Năm đó Nhậm Tiếu Vi, cái người đàn bà thối tha kia ngay từ đầu không phải bị sảy thai, bà ta biến mất một năm là để ra nước ngoài sinh con! Khó trách lão gia tử đối với chuyện năm đó cũng không truy cứu nhiều, thì ra bọn nó đã sớm hoạt động bí mật!"

"Ông nói đứa bé đó là con của Nhậm Tiếu Vi với lão gia tử sao?" Phương Thanh Hoa sợ ngây người.

Nếu thật là con của lão gia tử, như vậy không phải là em của Đoàn Chấn Ba sao?

"Bà còn không hiểu rõ sao?" Đoàn Chấn Ba liếc mắt về phía Phương Thanh Hoa một cái, "Cha luôn cương quyết lấy lại tư cách thừa kế của tôi, chính là vì thằng nhóc kia! Ông ta muốn để cho con của mình kế thừa Đoàn thị, quả nhiên đánh một đòn hoàn hảo!"

Đoàn Chấn Ba chưa từng có nỗi hận nào giống như bây giờ!

Ông ta khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, mới mấy tháng đã bị cha của mình coi không đáng một đồng, còn đuổi khỏi Đoàn gia, cùng ông ta đoạn tuyệt quan hệ.

"Thì ra bọn họ đã sớm có ý định đào hố để cho chúng ta nhảy vào trong!" Đoàn Chấn Ba tức giận đá văng cái ghế bên giường bệnh. Vết thương ở chân còn chưa hồi phục, cú đá làm ông ta đau đến nỗi mồ hôi lạnh trên trán ứa ra."Ông đừng kích động!" Phương Thanh Hoa thấy thế, vội vàng qua đi dìu ông ta.

Lại bị Đoàn Chấn Ba đẩy một cái, trở tay tát cho bà ta một cái vào mặt: "Tránh xa tôi ra một chút!"

"Ông!" Phương Thanh Hoa bụm mặt, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Người đàn ông này đánh bà ta không biết đã là lần thứ mấy rồi, nếu bà ta không phải không còn chỗ nào để đi, thì đâu phải ở lại chỗ này chịu đựng ông ta trút giận.

"Không được, phải nhẫn nhịn, bằng không cả đời này không thể ngóc đầu lên được!" Phương Thanh Hoa thì thầm nói trong lòng.

Bà ta hít sâu một hơi, đối diện với Đoàn Chấn Ba nói: "Chúng ta không thể cứ chờ như vậy được, lão gia tử muốn đem gia sản cho thằng nhóc kia, tuyệt đối không được!"

"Không sai!" Đoàn Chấn Ba gắt gao nắm bàn tay thành quả đấm, lạnh giọng nói, "Tôi mới đúng là con cả của Đoàn gia, Đoàn gia toàn bộ đều là của tôi!"

"Bà đi tìm Ngọc Tường kêu nó tới gặp tôi! Nó cứ tưởng rằng trốn đi, thì tôi sẽ không tìm được chắc? Nói cho nó biết, chỉ cần nó nguyện ý nghe theo, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ." Đoàn Chấn Ba ánh mắt loé lên hung ác.

Đứa con gái lớn này của ông ta vẫn lại là có chút đầu óc. Ông hiện tại bị cô lập hoàn toàn, người người xa lánh, đứa con gái này vẫn còn có thể lợi dụng, cái khác tạm thời bỏ qua,

"Tường Tường… Được, tôi nhất định sẽ tìm được nó." Phương Thanh Hoa trong lòng suy tính.

Bà ta vất vả nuôi dưỡng cô con gái lớn này, đúng là tiểu bạch nhãn lang, vậy mà quay lại đâm bọn họ một nhát chí mạng. Nếu như Đoàn Chấn Ba không nói, bà ta không nhất định đi tìm đứa con gái này.

Hiện tại tất cả tiền của bọn họ đều bị lão gia tử đóng băng rồi, chỉ còn vài thứ đáng giá có thể sử dụng được đều bị Đoàn Ngọc Tường trộm đi rồi.

Phương Thanh Hoa đã sớm âm thầm nhờ người nghe ngóng khắp nơi, chỉ cần Đoàn Ngọc Tường có động tĩnh gì,bà ta liền phải nhận được tin tức.

Nhà bọn họ cái gì cũng đều là số lượng có hạn, đều đã đăng kí bên Chính phủ, bà ta không tin tìm không thấy Đoàn Ngọc Tường!

Mà bên này, bọn người của Tô Thi Thi bị hành hạ chạy tới chạy lui đến nửa đêm mới về nhà.

Trên đường trở về, Đoàn Tĩnh Đồng mệt mỏi liền ngủ thiếp đi, Tô Thi Thi nhìn nhìn thằng nhóc kia ngáy o..o.., thật sự là dở khóc dở cười.

Sau khi đợi nó vào phòng ngủ, Tô Thi Thi rời khỏi đó, cùng ăn xong bữa ăn khuya với Bùi Dịch, vẫn là nhịn không được hỏi: "Nó cuối cùng làm sao lại chạy được đến đây?"

Theo như phản ứng của Đoàn Tĩnh Đồng lúc mới đến, rõ ràng là thằng nhóc này đã bí mật tới đây.

Huống chi lão gia tử cùng mẹ của Bùi Dịch, bọn họ tuyệt đối không có khả năng cho thằng nhóc kia tới nơi này.

Bùi Dịch nhíu đôi mày, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

"Nó xuống máy bay lừa vệ sĩ, nói là đi nhà vệ sinh, rồi trèo qua cửa sổ WC để chạy trốn."Tô Thi Thi không nói gì, đứa trẻ này đúng là vô pháp vô thiên.

Cô tuy không biết Bùi Dịch tại sao lại khẩn trương lo lắng cho an nguy của đứa trẻ này như vậy, nhưng mới đây Bùi Dịch kêu bảo vệ cho tăng tường bảo vệ, cực kỳ hiển nhiên, nó một mình chạy đến đây. thật nguy hiểm.

"Muốn đưa nó trở về sao?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Em muốn để cho nó trở về sao?"

Tô Thi Thi trong lòng chấn động, khóe miệng chậm rãi vẽ ra một nụ cười, mắt mở to xem người đàn ông trước mặt.

Trong ánh mắt của Bùi Dịch loé lên một tia bối rối rồi nhanh chóng biến mất, nhưng không thể giấu được cô.

"Nếu anh ăn nói dễ nghe, em sẽ suy xét cho nó ở lại."

Con mắt Bùi Dịch trầm xuống, đột nhiên ghé sát người Tô Thi Thi, khom lưng bê cô lên, đi nhanh về hướng phòng ngủ: "Anh càng nguyện ý dùng phương pháp khác để thoả mãn em."

"Ưm… Bùi Dịch, anh là kẻ lưu manh!" Tô Thi Thi muốn khóc, cô thề sau này không đùa giỡn với anh nữa!

Lúc Tô Thi Thi tỉnh lại, chỉ cảm thấy eo mỏi lưng đau, đến cả đi bộ đều có chút khó khăn.

"Sắc quỷ! Thật quá đáng!"

Tô Thi Thi hung hăng đánh vào giường, tay sờ vào eo, nhìn không được mà thở dài.

Cô nhấc áo ngủ lên, chỉ thấy phần eo hai bên của mình bị Bùi Dịch veo cho tím hết cả..

Bất qua không biết tối qua anh làm sao nữa, đột nhiên lại có đặc biệt hứng thú với eo của cô. (Tại bị người nào đó ôm eo nên anh tức đó bà, sao ngây thơ thế =,=)

"Ưm…" Tô Thi Thi che miệng lại, chỉ cần nghĩ tới tối hôm qua, mặt cô bất giác đỏ ửng.

"Hô! Nhất định là bởi vì ngày hôm qua bị em trai anh ôm eo! Đàn ông nhỏ mọn!"

Tô Thi Thi căm giận đánh vào chăn, xoa thắt lưng rồi đứng lên, từng bước hướng về phía toilet.

Bây giờ cô bỏ ra nửa giờ để rửa mặt xong. Thay quân áo đi ra, phát hiện hôm nay trong nhà đặc biệt an tĩnh, tất cả người hầu đều lặng thinh, như là sợ đánh thức cái gì đó.

"Có chuyện gì sao?" Tô Thi Thi giữ lại một người dọn dẹp hỏi.

"Tô tiểu thư, Đoàn tiên sinh cùng phu nhân đã tới. Bùi tiên sinh để tôi nói cho người một tiếng, để cho người nhớ ăn bữa sáng." Người kia nhỏ giọng nói.

"Đoàn tiên sinh cùng phu nhân?"

Tô Thi Thi theo bản năng nhớ lại vợ chồng Đoàn Chấn Ba, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, hẳn là lão gia tử cùng mẹ của Bùi Dịch đến đây.

Xem ra bọn họ tới tìm Đoàn Tĩnh Đồng.

Tô Thi Thi gật gật đầu, hướng tới phòng khách.

Ở trong toà nhà, bọn họ ở lại căn phòng sau cái sân nhỏ, phía trước là chỗ dùng để tiếp khách.

Tô Thi Thi đi mau đến đó, đột nhiên phát hiện ngoài cửa phòng có một cái bóng nhỏ nhằm úp sấp.

Đoàn Tĩnh Đồng đang ghé vào cửa sổ, cố sức nhìn vào bên trong, để xem lão gia tử bọn họ đang định làm gì.

Tô Thi Thi lặng lẽ đi đến phía sau Đoàn Tĩnh Đồng, nghe thấy âm thanh cuộc nói chuyện của Bùi Dịch và lão gia tử.

Cô nhìn thoáng qua thật cẩn thận Đoàn Tĩnh Đồng, ghé sát vào bên tai nó nhẹ giọng nói: "Nếu như bị cha mẹ nhóc biết, nhất định sẽ hạn chế tự do của nhóc, sau này sợ là không được ra ngoài đâu?"

"A, chị…" Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa, người nhảy dựng, nói đến một nửa, liền che miệng, sợ người trong phòng nghe được.

Tô Thi Thi trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất, tiếp sát cậu nhóc nhỏ giọng hỏi: "Muốn chị giúp nhóc không?"

Đoàn Tĩnh Đồng tức giận không được, đúng là cậu hiện tại quả thật cần người giúp đỡ. Chẳng thế thì cậu ta chẳng lén đến đây, còn ngã gãy tay, sau này nhất định không cho cậu ta ra ngoài

Tô Thi Thi thấy cậu nhóc gật đầu, mi mắt từ từ nheo lai, giống bộ dạng giống như bà ngoại, cười tít mắt nói: "Nếu chị giúp nhóc, trước tiên nhóc phải kêu chị một tiếng chị dâu đi nào?"

Khi tâm trạng con người ta xuống dốc, những nỗi buồn dù nhỏ nhất cũng làm cho nó trở nên trầm trọng hơn. Tất cả kết thúc rồi….

264. Chương 264

"Chị… Chị… Chị lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đỏ bừng, tức giận cực kỳ.

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, làm như không liên quan đến mình nói: "Không gọi cũng không sao, chị hiện tại liền đi vào nói cho bọn họ êm ở nơi này nghe lén…"

"Chị thật đê tiện, bị ổi!"

Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng bắt lấy cánh tay Tô Thi Thi, mím môi, một bộ dáng lại sắp khóc đến nơi.

Bộ óc nhỏ đầy gian xảo kia rất nhanh suy tư, đem các loại lợi hại đều đã cân nhắc một phen. Cậu nhóc thở phì phì trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: "Chị dâu!"

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng liền vui vẻ, nhéo nhéo mặt cậu nhóc, cười nói: "Kêu nghe dữ dằn như thế, chị có thâm thù đại hận gì với em sao?"

"Chị!" Đoàn Tĩnh Đồng bị chọc giận muốn bùng nổ, nhưng mà cứ như vậy buông tha, vừa rồi một tiếng chị dâu kia chẳng phải là uổng phí rồi sao?

Cậu nhóc lại trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ấp úng kêu lên: "Chị dâu."

"Ngoan." Tô Thi Thi chuyển biến tốt liền vui vẻ hẳn lên, trong lòng hưởng thụ cực kỳ.

Cô phát hiện cùng mấy đứa trẻ đấu võ mồm có đôi khi cũng rất vui vẻ, nhất là mấy đứa trẻ loại Hỗn Thế Tiểu Ma Vương này. Nhìn cậu bé bực tức, cô rất không phúc hậu cảm thấy được cực kỳ vui vẻ.

"Đi thôi." Tô Thi Thi đứng thẳng, giữ chặt tay Đoàn Tĩnh Đồng liền đi vào trong.

Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy, nhất thời tức giận thở hổn hển nói: "Chị không phải nói phải giúp em sao? Bắt em đi vào làm chi?"

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn cậu bé, làm cái động tác ý bảo cậu im lặng: "Không muốn làm cho bọn họ nghe được, liền ngoan ngoãn im lặng cho chị."

"Chị… Chị ăn hiếp em, em sẽ cáo tố với anh trai của em! Em cảnh cáo chị, liền tính anh trai em hiện tại thích chị, nhưng em là em trai ruột của anh ấy, anh ấy tuyệt đối không có khả năng vì chị mặc kệ em!"

"Mà còn em nói cho chị biết, đàn ông thích một người phụ nữ là có thời hạn nhất định. Anh trai em hiện tại chẳng qua là hormone tiết ra quá nhiều, cho nên đối với chị có một loại ảo giác. Đợi cho đến lúc anh ấy tỉnh táo lại, liền không thích chị nữa rồi." Đoàn Tĩnh Đồng bị Tô Thi Thi nắm, vùng và vùng vằng không thoát ra được, chỉ có thể thao thao bất tuyệt nói nhăng nói cuội.

"Hormone bài tiết ra quá nhiều?" Tô Thi Thi nở nụ cười, "Không nghĩ tới em cũng hiểu biết nhiều ha."

Đoàn Tĩnh Đồng giống nhìn thấy một đứa ngu ngốc một dạng nhìn cô một cái: "Chị đến cái này cũng không biết sao? Có phải quá ngu ngốc hay không?"

Tô Thi Thi "A…" một tiếng: "Là do nhóc thông minh."

"Xem đi, chính chị cũng đều đã thừa nhận rồi." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, lông nhím nhất thời liền thuận xuống rồi.

Tô Thi Thi trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cô lúc trước lại vẫn hoài nghi Đoàn Tĩnh Đồng có phải em trai ruột của Bùi Dịch hay không, hiện tại rốt cục xác định rồi. Hai anh em nhà này đều đã thích nghe người ta khen ngọi, thật đúng là giống nhau như đúc!Cô lôi kéo Đoàn Tĩnh Đồng đi một mạch, vậy mà trực tiếp từ trong phòng khách, đi tới hậu viện.

Đoàn Tĩnh Đồng thật cẩn thận lườm Tô Thi Thi một cái, cảm thấy được cô gái này có chút kỳ quái.

"Dựa vào biểu hiện của chị hôm nay đã giúp em, em tạm thời không so đo với chị nữa." Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến bên kia có cái xích đu, tính khí trẻ con lại nổi lên, chạy tới chơi.

Tô Thi Thi đi theo phía sau đem mấy con cún con ôm ra tới, ngồi tren thảm cỏ ởbên cạnh xích đu nựng cún con, Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh ghé vào bên cạnh cô lười biếng phơi nắng mặt trời buổi sáng sớm.

Lúc này, từ trong nhà chính Đoàn Kế Hùng nghe xong những lờ Bùi Dịch nói, con ngươi hiện lên quét xuống ánh sáng, lại nhịn không được hỏi một câu: "Cậu thật sự nguyện ý để cho Đồng Đồng ở tại chỗ này?"

Bùi Dịch gật đầu: "Tôi sẽ chăm sóc cho nó thật tốt."

"Một khi đã như vậy, tôi đây với mẹ cậu cũng an tâm rồi." Đoàn Kế Hùng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Ông ta vốn dĩ còn đang lo lắng Bùi Dịch có phải hay không thật sự sẽ chắm sóc tốt cho đứa em trai này. Dù sao cũng là anh em cùng mẹ khác cha, rất nhiều người cho dù là trưởng thành, đều không thích loại em trai này.

Nhưng Bùi Dịch nếu nguyện ý đem Đoàn Tĩnh Đồng giữ lại chỗ này, trên cơ bản đã biến thành thừa nhận anh sẽ giúp Đoàn Tĩnh Đồng, hơn nữa thay ông ta bảo vệ cho Đoàn thị.

"Chúng ta tới là muốn xác định nó bình an, nó hiện tại hẳn là đã ngủ dậy, để cho tôi với mẹ cậu gặp nó một chút, chúng ta còn có việc trở về."

Bên kia, Nhậm Tiếu Vi trong mắt cũng đều là chờ mong.

Từ lần trước đi gặp con trai nhỏ đã qua hơn hai tháng, bà thật sự nghĩ muốn gặp con trai nhỏ của mình cực kỳ.

Bùi Dịch mặt không biến sắc nói: "Nó nhìn đến các người liền sẽ khóc sướt mướt, ầm ĩ."

"Ách…" Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiếu Vi không phản bác lại được.

Đứa con tria nhỏ này của bọn họ cái gì cũng rất tốt, nhưng chính là thích khóc. Lần trước Nhậm Tiếu Vi đi gặp cậu bé, lúc phải rời khỏi, Đoàn Tĩnh Đồng khóc đến chết đi sống lại, để cho Nhậm Tiếu Vi suốt quảng đường trở về đều khóc đau lòng.

"Vậy Đồng Đồng liền dựa vào con rồi." Nhậm Tiếu Vi nghĩ tới chuyện lần trước, mi mắt lại đỏ, vừa lau nước mắt vừa nói.

Bùi Dịch trong lòng mềm nhũn, gật gật đầu: "Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Đồng Đồng."

Nhậm Tiếu Vi liền cúi đầu, đứng lên muốn đi, lại nghĩ tới một chuyện quan trọng khác, quay đầu hướng anh nói: "Thứ bảy Hỗ gia có cái vũ hội, con chuẩn bị một phen."

Bà dừng một phen, sợ Bùi Dịch đổi ý, lại nói thêm:"Lần trước con đã đồng ý…"

"Được, con đúng giờ sẽ đến." Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, liền lập tức đồng ý.

Thấy anh đồng ý nhanh chóng như thế, Nhậm Tiếu Vi vẫn lại là cảm thấy được có chút không quá tin tưởng.

tính chất của cái vũ hội kia, bà tin tưởng Bùi Dịch nên là rất rõ ràng. Nhưng đứa con trai lớn này của bà tại sao lại nghe lời như vậy chứ?Nhưng anh nếu nguyện ý đi, Nhậm Tiếu Vi tự nhiên là vui mừng, lại nói với anh hai ba câu, liền cùng lão gia tử rời đi.

Bùi Dịch sau khi đưa bọn họ rời đi, lúc trở vào trong nhà, nhớ đến những lời mẹ anh lúc vừa rồi đã nói, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"Vũ hội? Được thôi, tôi quả thật có chút hứng thú."

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ám sắc, gọi Tiểu Ưu tới, để cho cô đi gọi Tô Thi Thi đến ăn bữa sáng, lại biết được Tô Thi Thi không trong phòng ngủ.

Anh đi tìm một hồi, lúc đến hậu viện tìm được cô.

Lúc anh đến, chính đang nhìn thấy đứa em trai luôn khiến người ta đau đầu kia của anh đang ngồi ở trên xích đu, vui vẻ chơi xích đu, mà bà xã đại nhân của anh, lại đáng thương tội nghiệp ngồi ở trên thảm cỏ.

"Kỳ quái!" Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền xụ xuống, miễn cưỡng hướng tới cái xích đu kia đi qua.

Đoàn Tĩnh Đồng đang ở nói chuyện với Tô Thi Thi, nói đúng ra, là Đoàn Tĩnh Đồng chính mình lải nhải không ngớt lời.

"Em thích ăn thịt, không thích ăn rau dưa, mà còn chỉ ăn tươi mới, không ăn thịt chết, chị nhớ kỹ không?"

"Mặt khác, en bình thường không hay ăn hoa quả, ví như quả táo, quả lê, chuối hương, chuối tiêu cái loại này, em cũng không ăn. Chị tuyệt đối không thể cho em ăn cái loại trái cây như đồ bỏ đi này hiểu chưa."

"Chị tới cùng có nghe hiểu không vậy? Em nói cho chị biết, chị nếu là dám cho em ăn cái loại đồ ăn lung tung tạp nham hay hư hỏng gì đó, em nhất định sẽ tố cáo chị với anh trai em nói chị ngược đãi… Anh?"

Đoàn Tĩnh Đồng nói đến một nửa, đột nhiên phát hiện anh trai cậu đã đi tới, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên cái xích đu kia ngã xuống đất, vội vàng nhảy xuống xích đu, cúi đầu, đứng ở một bên không dám động.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh, ngẩng đầu, nhìn đến Bùi Dịch đi tới, hướng về phía anh nở nụ cười, lại cúi đầu đùa nghịch với bốn con chó con.

Mấy ngày trôi qua, bốn tiểu gia hỏa đã lớn hơn một chút, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, trong lòng có chút tức giận, ngẩng đầu nhìn hướng Đoàn Tĩnh Đồng khi đó, sắc mặt càng đen đến đáng sợ.

"Chị dâu là bảo mẫu của em sao?" Anh lạnh giọng hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng cúi thấp đầu, chậm rãi lắc lắc đầu, không dám nói lời nào.

"Sau này nếu lại để cho anh nhìn thấy em dùng loại thái độ này đối với chị dâu của mình, lập trở về Âu châu đi!"

"Không muốn!"

Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe liền nóng nảy.

Lần trước anh trai của cậu qua thăm cậu, nói lập tức sẽ để cho cậu về nước, cậu đã vui mừng vô cùng. Cái nơi đáng sợ kia cậu cũng không muốn trở về!

"Anh sao lại hù dọa nó nữa rồi?" Tô Thi Thi vừa nghe Đoàn Tĩnh Đồng là thật sợ, đứng lên trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi Dịch miễn cưỡng liếc cô một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Em cũng như vậy. Sau này còn tùy tiện để cho người ta ức hiếp như vậy, anh liền đem em mỗi ngày buộc ở trên giường, không cho đi đâu, miễn cho em ra ngoài bị người khác ức hiếp!"

"Anh! Nơi này có trẻ con ở đây!" Tô Thi Thi xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người này nói chuyện tại sao lại cũng không xem rõ tình cảnh xung quanh gì hết vậy!

"Không sao cả, em nghe không hiểu." Đoàn Tĩnh Đồng nói lời vô ích lên tiếng.

Tô Thi Thi cười ngất.

Hiện tại trẻ con trưởng thành sớm thật đúng là không ít, còn biết giả vờ giả vịt.

Đoàn Tĩnh Đồng trở về phòng nghỉ ngơi, Bùi Dịch lườm cậu em trai lắm miệng của mình một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng như được đại xá, co cẳng chạy.

Tô Thi Thi nhìn cậu nhóc một tay bị bó bột nhưng còn có thể chạy trốn nhanh như vậy, không khỏi tán thưởng lực cân bằng của thằng nhóc này thật tốt.

Nhưng sau khi cậu nhóc vừa đi, cô nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Anh đối với nó có phải quá nghiêm khắc rồi hay không?"

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi: "Nếu con trai của chúng ta sinh ra, anh nhất định so với hiện tại càng nghiêm khắc hơn, nếu là con gái…"

"Nếu là con gái thì thế nào?" Tô Thi Thi mở to đôi mắt lanh lợi của mình, nhìn anh.:(. *) =

Bùi Dịch trong lòng ấm áp, cuống quít dời đi mắt.

Nếu là con gái, anh nhất định đem con bé cưng chiều giống như cô vậy yêu thương đến vô pháp vô thiên.

Nhưng mà mặc kệ Tô Thi Thi hỏi anh như thế nào, Bùi Dịch cũng không chịu nói cho cô biết, nếu là con gái sẽ như thế nào.

Tô Thi Thi vì thế buồn bực thật lâu, mãi đến khi cô đi làm cũng không có được đáp án.

Mà lúc cô đến chỗ công ty, thu được một món quà không ngờ đến, nhất thời đã quên hỏi chuyện này.

Tô Thi Thi nhìn tên ghi trên tấm thiệp mời trước mắt này, hoài nghi mắt chính mình nhìn lầm rồi.

Hỗ Sĩ Minh? Tên này tại sao lại nhìn quen mắt như vậy!

Cả nhà sáng hảo:))

265. Chương 265

"Thân mời Tô Thi Thi tiểu thư tham gia vũ hội tại trang viên Hỗ gia tối thứ bảy (ngày 25 tháng 9) - - Hỗ Sĩ Minh."

"Người này không phải là người mà Bùi Dịch bọn họ luôn nhắc đến trưởng tôn của Hỗ gia sao?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Không biết làm sao nữa, người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là cái tên Hỗ điên khùng kia. Nhưng mà hiện tại không có chứng cứ xác thực, cũng chỉ là suy đoán trong lòng cô mà thôi.

"Những người có tiền này luôn luôn thích như vậy, cố làm ra vẻ huyền bí, trời biết bọn họ ai là ai." Tô Thi Thi chống má, nhíu mày nhớ lại.

Vì không có chứng cớ xác thực, cô lại vẫn thật không dám có kết luận bừa.

"Mời tôi đi đúng không?" Tô Thi Thi mi mắt từ từ nheo lại, "Nếu đã có thành ý mời khách đến như thế, tôi đương nhiên sẽ đến gặp một lần!"

Tô Thi Thi cực kỳ muốn biết, vị Hỗ tổng này tới cùng muốn làm cái gì!

"Không biết Bùi Dịch có thể đi hay không." Tô Thi Thi cầm lấy mobile phone gửi cho Bùi Dịch cái tin nhắn, lúc chuẩn bị gửi đi, trong lòng cô bỗng nổi lên tâm tư muốn vui đùa một chút, yên lặng đưa điện thoại di động cất trở về trong túi.

"Bùi tiên sinh gần đây kiêu ngạo có vẻ hung hãn, đây là lúc nên cho anh một bài học rồi." Tô Thi Thi yên lặng nghĩ nghĩ.

"Thi Thi, tên công ty gọi là Sunshine có được hay không? Có nghĩ là ánh mặt trời." Tống Trọng Hạo thấy Tô Thi Thi ngẩn người, nhịn không được kéo kéo tay cô lắc qua lắc lại.

Tô Thi Thi lúc này mới từ trong suy nghĩ sâu xa phục hồi lại tinh thần, đối với anh gật bừa: "Được rồi, vậy quyết định như thế đi."

Tống Trọng Hạo nghe xong, đối với Ôn Ngọc đang ở bên cạnh nói: "Vậy thì dùng đề nghị của em, tên công ty quyết định là Sunshine."

Anh nói tới đây, không khỏi tiếc nuối thở dài.

Anh cùng Tô Thi Thi tranh cãi đến ngươi chết ta sống thiếu chút nữa đánh nhau, kết quả lại là bị Ôn Ngọc Ngư Ông Đắc Lợi, tên công ty cuối cùng dùng tên mà cô đề nghị.

Công ty thiết kế của bọn họ đang bước vào gian đoạn chuẩn bị, quyết định tháng Mười khai trương. Giai đoạn chuẩn bị trước khi khai trương vô cùng bận rộn để cho ba người bọn họ chạy đi chạy lại, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Tô Thi Thi vội vàng cả ngày, khi về đến nhà đều mệt đến rã rời rồi.

"Tô tiểu thư về rồi sao? Lập tức có thể ăn cơm rồi." Quản gia nhìn thấy Tô Thi Thi trở về, cười lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi nhìn bốn phía trong nhà một hồi, hỏi: "Đồng Đồng đi đâu rồi?"

"Tiểu thiếu gia ở hậu viện ngoạn chơi với đám chó rồi ạ." Quản gia cười nói.

Tô Thi Thi sửng sốt: "Nó không phải sợ chó sao?"

Quản gia có chút bất đắc dĩ nói: "Tiểu thiếu gia nói, sợ chó không thể trở thành nỗi sỉ nhục của cậu ấy, cho nên cậu ấy muốn vượt qua. Vì thế, ép buộc chính mình cùng Đại Cẩu Tử và Tiểu Vịnh chúng nó ngoạn chơi rồi ạ."“Như vậy cũng được sao?" Tô Thi Thi nghe xong hạn hán lời rồi.

Từ điểm này mà nói, Đoàn tĩnh đồng cùng Bùi Dịch thật đúng là anh em ruột mà.

"Tiên sinh đâu?" Tô Thi Thi cũng không muốn đi quấy rầy tiểu gia hỏa này, liền hỏi Bùi Dịch nơi nào.

"Tiên sinh ở trong thư phòng cùng Tần tổng bàn công việc." Quản gia trả lời.

"Tần Phong cũng đến đây?" Tô Thi Thi nhíu mày, đối với quản gia khoát khoát tay, trái lại tự mình hướng tới thư phòng đi đến.

Từ trước sảnh đến thư phòng cách một khoảng khá xa, muốn đến đó phải đi qua một cái hành lang gấp khúc thật dài. Tô Thi Thi lúc đi đến đó, tại cửa sổ nghe đến bên trong có âm thanh hai người đang nói chuyện.

"Hỗ Sĩ Minh đã bắt đầu ra tay với xây dựng Hỗ Thâm rồi, mấy cái hợp đồng lớn của tôi đều bị bọn họ cướp đi, mà còn người của bọn họ chính đang âm thầm thu mua cổ phần công ty nhỏ của tôi." Tần Phong trầm giọng nói, "Xem ra hắn là nghĩ muốn lấy Tần gia của chúng tôi khai đao trước."

"Mặc kệ bọn họ muốn làm cái gì, để cho hắn tránh xa người phụ nữ của tôi xa một chút là được." Bên trong truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Như thế tôi liền là cái lá chắn sao?" Tần Phong dở khóc dở cười.

Quen biết với Bùi Dịch loại anh em chuyên hại bạn này, thật không biết là vinh hạnh hay lại là bất hạnh của anh đây.

"Lại là Hỗ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, nhanh tay đi đến bên ngoài cửa thư phòng, đưa tay đẩy cửa ra đi vào

Chỉ nghe "ầm" một tiếng, cửa phòng liền mở rộng ra, đem tình hình bên trong thấy một cách rõ ràng.

Bên trong hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau có thể là không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên xuất hiện, sợ tới mức lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Tô Thi Thi nhìn thấy phản ứng của bọn họ cũng không để ý lắm, lặng không tiếng động đi qua, thẳng tắp đi tới trước mặt Bùi Dịch, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng nói đến bên miệng, cô lại không biết phải như thế nào mở miệng, cuối cùng chỉ hỏi: "Hai người dang nói chuyện gì liên quan tới em đúng không?"

Bùi Dịch đôi mắt trầm xuống, chậm chạp phun ra mấy chữ: "Em đoán xem?"

Tô Thi Thi chán nản.

Người đàn ông này thật đúng là dám trả lời!

Bùi Dịch này là lão hồ li, khẳng định hỏi không ra cái gì rồi.

Tô Thi Thi yên lặng dời mắt đến trên người Tần Phong.

Tần Phong trong lòng giật mình, giơ hai tay lên vội vàng nói: "Tôi buổi tối có cái tiệc xã giao, đi trước đây."

Anh nói xong co cẳng chạy biến.

Nói đùa, Tô Thi Thi cũng không dễ gạt gẫm. Anh nói một hồi kiểu gì cũng đều có khả năng phạm lỗi, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị Bùi Dịch ám đến chết.Tô Thi Thi nhìn bóng lưng đang rời đi của Tần Phong, con ngươi u ám thêm vài phần, quay đầu cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch bị cô nhìn đến trong lòng chộn rộn: "Anh nhớ mình hình như còn có phần văn kiện để quên ở trên xe, anh đi ra lấy vào đã."

Bùi tiên sinh chạy mất dép.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng đang rời đi của anh, âm thầm bóp bóp nắm tay.

"Được lắm, không nói phải không? Tôi đây cũng không nói chuyện của Hỗ Sĩ Minh cho các người!" Tô Thi Thi ban đầu quyết định nói cho Bùi Dịch biết chuyện Hỗ Sĩ Minh gửi thiệp mời đến cho cô.

Hiện tại xem ra, Bùi tiên sinh quả thật cần phải bị dạy cho một bài học rồi!

Mà bên kia, Bùi Dịch sau khi ra khỏi thư phòng, mới nhớ tới anh vốn là nghĩ muốn nói cho Tô Thi Thi chuyện thứ bảy này dẫn cô đi tham gia vũ hội.

Mẹ anh vẫn không thích Tô Thi Thi, để cho anh tham dự xã giao là có dụng ý, anh đương nhiên rất rõ ràng.

Nhưng anh cũng không muốn mỗi lần đều là làm trái ý mẹ của mình. Nhưng mà về mặt tình cảm, anh không muốn bị ép buộc, cho nên chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

"Thôi, đợi đến thứ bảy rồi nói sau. Dù sao cô gái nhỏ của anh buổi tối cũng không bận gì." Bùi Dịch nghĩ nghĩ, cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng.

Đêm nay, Bùi tiên sinh không sợ trời không sợ đất bận đến nỗi tới khuya mới trở về phòng. Lúc anh về phòng, Tô Thi Thi đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau lúc Tô Thi Thi tỉnh lại, xem đến bên cạnh có dấu vết ngủ qua, mới biết được Bùi Dịch tối hôm qua trở về ngủ.

"Hừ! Để xem anh có thể trốn được bao lâu!" Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, "Hihi" một tiếng liền nở nụ cười.

Rất ít khi thấy được Bùi tiên sinh như vậy không biết làm sao, chỉ có thể trốn tránh.

"Xem ra vị Hỗ Sĩ Minh tiên sinh kia làm cho bọn họ cực kỳ khẩn trương rồi đây." Tô Thi Thi vuốt càm, trong mắt có vẻ đăm chiêu.

"Trên người đều là mồ hôi, phải đi tắm một chút." Tô Thi Thi cảm giác trên người rít rít khó chịu, không khỏi nhíu hạ mi.

Tối hôm qua, Bùi tiên sinh bá đạo kia tuy khuya mới trở về, nhưng mà cả đêm đều ôm cô thật chặt. Tô Thi Thi ngủ trong mơ màng, chỉ cảm thấy trên thân mình nóng giống như lò than, nóng đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi.

"Hôm nào phải nói cho anh biết, tư thế này cùng tư thế Đại Cẩu Tử ôm ấp Tiểu Vịnh không khác biệt lắm." Tô Thi Thi âm thầm quyết định.

"Dám ức hiếp em, cho tức chết anh đi!"

Lúc cô ra ngoài, Bùi Dịch tự nhiên đã vụng trộm đi làm rồi.

Tô Thi Thi không khỏi cười thầm, gửi cho anh cái tin nhắn nói: "Có bản lĩnh anh trốn em cả đời đi, chẳng thế thì anh biết tay em!"

Rồi mới khoái trá đi làm.

Xây dựng Tiệp Khắc, trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch nhìn tin nhắn Tô Thi Thi gửi đến, mâu sắc hơi trầm xuống.

Anh theo quán tính mở máy tính ra bật màn hình theo dõi, chỉ là bên trong văn phòng bộ phận thiết kế tầng 15, xuất hiện hình ảnh người qua lại làm việc nhưng mà hoàn toàn xa lạ.

"Chết tiệt." Bùi Dịch phiền não xoa nhẹ mi mắt, không thể quan sát cô mọi lúc mọi nơi, loại cảm giác này thực không tốt, liền cảm giác trong lòng có một chỗ nào đó vắng vẻ, làm cho người ta khó chịu.

Anh nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Phong: "Cậu khi nào đi nhậm chức?"

"Đi nơi nào?" Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại sửng sốt một giây, lập tức phản ứng lại hỏi, "Cậu là nói đi đến chỗ Ngọc, công ty mới của bọn họ sao?"

"Uh'm." Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Qua vài ngày sẽ đi, không đúng." Tần Phong nói xong, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cảnh giác hỏi han, "Tiểu tử cậu có phải hay không lại muốn làm chuyện xấu nữa rồi hả?"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Cậu yên tâm, tôi đối với người phụ nữ của cậu không có hứng thú."

Bây giờ, Tô Thi Thi có văn phòng chính mình!

"Hí…" Văn phòng công ty Sunshine, cao ốc Ngôi sao, đang ngồi sắp xếp tư liệu Tô Thi Thi nhịn không được cả người lạnh run.

Đúng lúc này, tiểu thư lễ tân ở đại sảnh ôm một cái hộp to, chạy vào đối với Tô Thi Thi nói: "Tô tiểu thư, có người gửi đồ cho cô."

Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh ôm cái hộp kia đặt ở trên bàn, đối với Tô Thi Thi thần bí cười cười: "Lại là vị Hỗ tiên sinh kia đưa tới a…."

266. Chương 266

"Lễ phục?" Tô Thi Thi mở hộp ra, nhìn đến bên trong một bộ lễ phục dạ hội màu trắng khi đó, tròng mắt trợn thật lớn.

"Tên kia tới cùng muốn làm gì đây?" Tô Thi Thi nhíu mày.

"Đây là thời trang cao cấp chanel mẫu giới hạn, một bộ giá hơn 100 vạn trở lên?" Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh nhìn đến lễ phục trong hộp khi đó, không ngừng hâm mộ.

"Thi Thi…" Ôn Ngọc muốn nói lại thôi nhìn Tô Thi Thi, trong mắt đều là lo lắng.

Tô Thi Thi bị bộ dáng Ôn Ngọc sợ cô bắt cá hai tay làm cho chọc cười, cố ý lấy bộ lễ phục ở trên người khoa tay múa chân một phen, có vẻ đăm chiêu nói: "Kích cỡ xem ra cực kỳ thích hợp."

"Thi Thi, cô… Cái lễ phục này, kỳ thật có một chút nhìn rất khó coi!" Ôn Ngọc bị dáng vẻ nghiêm trang của cô làm sợ sắp khóc, vội vội vàng vàng nói.

Sợ Tô Thi Thi không tin, cô lại vẫn ra sức gật đầu, nhìn về phía lễ phục biểu tình đặc biệt chán ghét.

"Ôn tiểu thư, lễ phục này có chỗ nào khó coi chứ? Đây chính là hàng cao cấp! Cùng khí chất của Tô tiểu thư đặc biệt tương xứng. Cô ấy nếu là mặc vào, khẳng định cực kỳ xinh đẹp!" Tiểu thư lễ tân kia giống như nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái.

Bình thường Ôn tiểu thư ánh mắt rất tốt, hôm nay là tại sao lại như vậy chứ?

"Tôi… Không phải. Ai nha, Tiểu Hồng, cô đừng nói nữa!" vẻ mặt của Ôn Ngọc gấp gáp vô cùng, sợ Tô Thi Thi nghe được, cảm thấy được vị Hỗ Sĩ Minh tiên sinh này rất tốt..

"Phụt…" Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng quay đầu, ôm lễ phục một bên hướng văn phòng đi vừa nói, "Tiểu Hồng nói rất đúng, bộ quần áo này quả thật nhìn rất đẹp."

"Thi Thi…" dáng vẻ Ôn Ngọc nhìn Tô Thi Thi muốn nghĩ thay cô, gấp đến độ nước mắt đều đã mau ra đây rồi.

Cô xoắn xuýt muốn nói cho Bùi Dịch biết hay không, hoặc là nói cho Tần Phong…

"Không được, nếu như bị Bùi tiên sinh biết, ăn hiếp Thi Thi làm sao đây?" Ôn Ngọc đưa tay gõ đầu mình một cái. Lo lắng muốn chết, không biết nên làm sao đây.

"Cái gì lễ phục? Người nào đưa? Có đàn ông gửi quà cho sư muội sao?" Tống Trọng Hạo đi ra văn phòng, liền nghe đến các cô đang bàn luận lễ phục, tò mò đi tới hỏi.

Anh ta đang muốn hỏi Ôn Ngọc là xảy ra chuyện gì, hơi giương mắt lại nhìn đến Ôn Ngọc mi mắt hồng hồng, nhất thời liền luống cuống: "Em khóc cái gì? Người nào ức hiếp em rồi hả? Em đừng khóc nha, chuyện này tới cùng là làm sao vậy… Ôi, bà cô của tôi ơi, em đừng khóc mà! Chuyện này nếu để cho Tần tổng biết, có thể đem anh cho đánh chết!"

Tống Trọng Hạo buồn bực cực kỳ, vội vàng đi theo Ôn Ngọc đi vào văn phòng của cô an ủi.

"A, Nghệ Thuật Gia thế giới, quả nhiên cùng chúng ta suy nghĩ bất đồng." Tiểu Hồng thở dài, cô tỏ ra xem không hiểu ba người này.

Trong văn phòng phó tổng, Tô Thi Thi cầm quần áo ném ở trên bàn làm việc, trên mặt tươi cười từ từ biến mất, đôi mi thanh tú nhíu lại."Hỗ Sĩ Minh." Cô có vẻ đăm chiêu nhớ kỹcái tên này, mâu trung hiện lên quét xuống giảo hoạt.

"Muốn ngoạn chơi phải không?" Tô Thi Thi "Xoạch" một phen đem cái hộp kia kéo trở về, ngồi trở lại đến trên vị trí, nghĩ một chút, cầm ra điện thoại gọi cho Tần Phong.

"Có phải cô vợ cừu non của anh xảy ra chuyện gì rồi hay không?" Điện thoại vừa được kết nối, Tần Phong ngay tại kia đầu sốt ruột hỏi han.

Tô Thi Thi sửng sốt, khóe miệng nhịn không được cong cong lên: "Xem ra Tần tổng vẫn lại là cực kỳ quan tâm Ôn tiểu thư chúng ta rồi."

"Em nói lời này không phải vô nghĩa sao? Anh hận không thể đem trái tim của mình móc ra cho cô ấy xem!" Tần Phong oán khí đầy mình.

Anh chưa thấy qua có cô gái nào khó dỗ hơn so với Ôn Ngọc như vậy. Biết rõ rành rành anh không thích đàn ông chỉ thích phụ nữ, vậy mà cô gái kia vẫn lại là trốn tránh anh.

"Được, chân tình của anh ở trước mặt cô ấy mà nói với cô ấy đi." Tô Thi Thi sau khi cười nhạt, ngữ khí rồi đột nhiên ngưng trọng lên, "Tìm anh là muốn nhờ anh giúp một chuyện."

"Giúp đỡ? Tô Thi Thi, em hẳn không lại muốn gây sự chứ?" Tần Phong lập tức đề cao cảnh giác.

Cô gái này cùng Bùi Dịch một dạng, thích gây chuyện, không chừng đào khoét cái hố để cho anh nhảy vào trong a.

Tô Thi Thi hạ giọng mềm mại, khẩn cầu: "Tần tiên sinh, anh có năng lực như vậy, liền giúp tôi chuyện nhỏ đi, cực kỳ dễ dàng."

"Em… Em… Em nói đi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Anh dám không đông ý sao?

Tô Thi Thi lập tức mặt mày hớn hở: "Giúp tôi điều tra một chút danh sách khách mời tham dự vũ hội ở Hỗ gia thứ bảy này, chỉ cần nữ khách."

"Gì?" Tần Phong nhất thời không phản ứng kịp, "Em muốn cái kia làm cái gì?"

Tô Thi Thi nghiêm trang nói: "Tôi muốn biết đương nhiên có nguyên nhân. Khẩn trương, giúp tôi điều tra. Qua vài ngày mời anh ăn cơm."

Cô dừng một chút, lại thêm một câu nữa: "Tôi vừa lúc cũng nợ Ngọc một bữa cơm, đến lúc đó cùng nhau ăn một bữa rồi."

Tần Phong vừa nghe, lập tức vui lòng phục tùng: "Đồng ý, em nhớ giữ lời, anh lập tức điều tra cho em."

"Cảm ơn. Bất quá chuyện này chỉ có tôi và anh biết, không được để cho Bùi Dịch biết." Tô Thi Thi cười tít mắt nói.

"Cái gì?" Tần Phong lông tơ lập tức thẳng đứng lên, "Tô Thi Thi, em tới cùng muốn làm cái gì? Anh nói cho em biết, Bùi Dịch không nỡ làm gì em, nhưng mà người anh em này rõ ràng là trọng sắc khinh bạn, chắc chắn sẽ không tha cho anh, em không thể hại anh như vậy nha!"

Tô Thi Thi cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh sợ cái gì? Anh nếu là không đáp ứng cũng được nha, chỉ sợ tôi một khi không vui liền quản không được miệng mình, nếu lỡ như ở trước mặt Ngọcnói linh tinh gì đó…"

"Tô Thi Thi! Tính… Xem như em lợi hại!" Tần Phong nghiến răng nghiến lợi.

Anh tại sao lại quen biết hai vợ chồng này chứ!

Tô Thi Thi lúc này mới mãn ý cúp điện thoại.

"Hừ, ngày hôm qua các người không nói cho tôi biết đúng không? Hẳn là có việc gạt tôi! Cho các người cũng nếm thử mùi vị này một chút." Tô Thi Thi cười đến giống tiểu hồ li.

Tần Phong tốc độ rất nhanh, không quá 10 phút liền đem danh sách gửi đến, còn ghi chú thân phận địa vị từng người được cực kỳ rõ ràng.

"Thích câu rùa vàng?" Tô Thi Thi nhìn đến Tần Phong trong danh sách viết ghi chú một vị thiên kim tiểu thư tên Mễ Tuyết Nhi, "Xì" một phen liền vui vẻ.

"Chính là cô rồi!" Tô Thi Thi ngón tay nhẹ gõ một phen chỗ cái tên này, ôm lấy cái hộp kia đi ra văn phòng.

Trong văn phòng bên canh, Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ôm cái hộp kia trốn việc đi ra ngoài, gấp đến độ nước mắt chậc chậc rơi xuống.

Tống Trọng Hạo dỗ cô đến nỗi miệng đắng lưỡikhô, khóc không ra nước mắt, nghĩ nghĩ quyết định đem điều phiền toái này ném cho Tần Phong, yên lặng gửi cho anh cái tin nhắn.

Tần Phong lúc này lao như bay chạy đến. Nào biết Ôn Ngọc vừa thấy anh, sợ tới mức nước mắt rơi xuống càng hung tợn hơn, đóng cửa chết sống không chịu để cho anh tiến vào.

"Anh đi, Tô Thi Thi, em hẳn không lại hại anh chứ?" Tần Phong nhìn cửa văn phòng đang đóng chặt, mặt tối đen như mực.

Tô Thi Thi lúc về đến công ty, trên tay đã không thấy cái hộp đựng quần áo kia nữa.

Tần Phong vừa thấy Tô Thi Thi đến, liền cùng nhìn đến cứu tinh một dạng, vẻ mặt cầu xin đã chạy tới: "Em tới cùng nói với cô ấy cái gì rồi hả?"

Tô Thi Thi hai mắt nguy hiểm nheo nheo lại: "Anh lại nói cái gì với cô ấy rồi hả?"

Tần Phong khẽ run rẩy, vội vàng nói: "Anh cái gì cũng chưa nói, cô ấy từ đầu không cho anh cơ hội để nói!"

"Nói vậy, ý của Tần tổng là, nếu có cơ hội, anh rất muốn nói với cô ấy cái gì?"

"Tôi đương nhiên nghĩ muốn nói chuyện với cô ấy… Không phải, Tô Thi Thi, em đừng lừa gặt anh nói nha, anh đã đồng ý với em rồi, chuyện kia tuyệt đối không nói ra!" Tần Phong nổi giận, "Em hiện tại trước giúp anh dỗ cô ấy ra đây."

"Cái này cũng được thôi. Nói cho tôi biết trước tối hôm qua các người ở trong thư phòng nói cái gì…"

"Em…" Tần Phong nhất thời yên lặng rồi.

Mãi đến lúc tan việc, Tần Phong lại vẫn ngồi xổmtrước cửa văn phòng của Ôn Ngọc, cầu xin cô mở cửa.

Tô Thi Thi nhìn đến dáng vẻ si tình kia của anh, nhịn không được lắc đầu.

"Đường đường một công tử phong lưu đa cũng có một ngày si tình như vậy, lần này phỏng chừng muốn đem những chuyện trước đây anh gây tổn thương cho người khác toàn bộ đều đã cho hoàn trả." Tô Thi Thi thề, Tần Phong trước kia những cái công tích vĩ đại này tuyệt đối không phải cô nói cho Ôn Ngọc nghe, mà là vị Sư huynh kia của cô khi đó một lần khen ngợi Tần Phong, không nghĩ qua là khen ngợi quá mức rồi.

Cô sợ Tần Phong nhìn đến cô lại nghĩ cô cùng sư huynh thông đồng làm bậy, lặng lẽ trốn rồi.

Khi về đến nhà, Tô Thi Thi vừa mới tiến vào nhà ăn, liền nhìn đến Đoàn Tĩnh đồng Đuỗi đưa cánh tay béo ú của mình lên thập thò, muốn trộm đồ ăn ăn.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, bước chân nanh hơn hướng tới chỗ cậu nhóc đi qua.

Mưa. Dự là ngập đường

267. Chương 267

"Chị… Chị tại sao đi lại không có chút tiếng động? Nghĩ muốn hù chết em phải không?" Tô Thi Thi còn không có đến gần, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên quay đầu, nhìn thấy cô đang đi về phía mình trợn trừng mắt.

Tô Thi Thi buồn bực. Tên nhóc này khả năng cảnh giác cũng thật tốt quá rồi, cô đã đi nhẹ nhàng đến thế mà

Cô đứng thẳng thân thể, theo dõi bàn tay múp míp của cậu đang đặt ở trên bàn: "Em vừa rồi đang làm cái gì?"

"Em… Em nào có làm cái gì?" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng đưa tay ở trên quần áo xoa xoa, khẩn trương nhìn nhìn bốn phía, sợ bị người khác nhìn thấy.

"Vậy sao? Nhưng mà chị vừa mới rõ ràng nhìn thấy em ăn vụng." Tô Thi Thi cười tít mắt đến gần một bước, khom lưng chỉ vào mặt cậu nhóc nói, "Em xem trên miệng em còn dính tương chưa kịp lau này."

"Chị… Chị nói bậy! Chị là người phụ nữ xấu xa, đừng hòng vu oan cho em!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng dùng cánh tay không bị thương chùi miệng, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

A - -

Tô Thi Thi nổi giận!

Một tên nhóc mà thôi, cô không nên tức giận. Nhưng mà như thế nào mỗi lần nhìn đến thằng nhóc này, tay cô liền ngứa như vậy a!

Cô bỗng nhiên đứng thẳng thân thể, đối với Đoàn Tĩnh Đồng đang quay lưng lại hô một tiếng: "Bùi Dịch."

"Chị… Chị đừng nghĩ muốn gạt em!" Đoàn Tĩnh Đồng lời tuy nói như vậy, nhưng mà thân thể vẫn lại là không tự giác căng thẳng lên.

"Em không tin chính mình tự nhìn đi?" Tô Thi Thi vẫn như cũ nhìn chằm chằm phía sau của cậu nhóc.

"Em…" Đoàn Tĩnh Đồng nghiêm không được, lén lút xoay người ra phía sau nhìn thoáng qua.

Cậu quay lại không thấy gì, liền nổi giận đùng đùng nhìn Tô Thi Thi: "Chị gạt em, người nào cũng không có!"

Tô Thi Thi hai tay ôm ngực, khiêu khích nhìn cậu bé: "Thì sao nào? Em có giỏi thì mắng chị một câu thử xem?"

"Chị… Đừng tưởng rằng có anh trai em làm chỗ dựa, em cũng không dám chửi chị! Em nói cho chị biết, em cùng với mẹ đều đã không thích chị, chị đừng hòng nghĩ muốn gả cho anh trai em!"

"Đứa nhỏ này…" Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, ở trong lòng mặc niệm: Lời trẻ nhỏ không chấp nhất, lời trẻ nhỏ không chấp nhất!

Đúng lúc này, cô đột nhiên nhìn chằm chằm sau lưng Đoàn Tĩnh Đồng, lại hô một tiếng: "Bùi Dịch."

"Chị…Chị lại muốn gạt em?" Đoàn Tĩnh Đồng triệt để nổi giận, "Em nói cho chị biết, liền tính anh trai em thật sự đến đây, em cũng sẽ chửi chị! Chị là người đàn bà xấu xa, hồ ly tinh!"

Cậu nói xong lấy chiếc đũa trên bàn cơm muốn hướng Tô Thi Thi ném qua, nhưng tay vừa mới nâng lên, bỗng nhiên bị giữ chặt lại.

"Quản gia, ông buông tay! Ông đừng quên,ông là người hầu của anh trai tôi, không phải của Tô Thi Thi!" Đoàn Tĩnh Đồng tránh thoát, còn tưởng rằng là quản gia chạy đến giúp đỡ, lập tức quay đầu, nhưng mà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch."Anh… Người… Em… Vừa rồi cái gì cũng chưa nói!" Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức không biết nói gì nữa.

Anh trai cậu như thế nào thật sự đến đây!

"Đoàn Tĩnh Đồng, quên những lời anh nói với em rồi phải không?" Bùi Dịch sắc mặt tối đen như mực.

Anh chỉ không có mặt một lúc, thằng nhóc này vậy mà lại ức hiếp Tô Thi Thi.

Đồng thời anh nghiêng người nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Thực tiền đồ!"

Tô Thi Thi sờ sờ cái mũi, lặng không tiếng động kéo ra một cái ghế dựa ngồi xuống.

Được rồi, bị đứa bé ức hiếp quả thật không có gì tiền đồ. Nhưng mà cô cũng không thể cùng một tên nhóc cãi nhau đi.

"Ăn cơm." Bùi Dịch buông Đoàn Tĩnh Đồng ra, mặt trầm xuống vào vị trí chủ tọa.

"Anh, người không phạt em?" Đoàn Tĩnh Đồng có chút phản ứng không kịp. Anh trai cậu hôm nay sao lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

Bùi Dịch lành lạnh liếc mắt nhìn cậu: "Không muốn ăn, trở về phòng."

"Không! Em chết đói!" Đoàn Tĩnh Đồng đặt mông lập tức ngồi xuống.

Mấy đứa trẻ đang trong giai đoạn phát triển, đặc biệt dễ dàng đói, nếu không vừa rồi thật sự đói cực kỳ, cậu cũng sẽ không chạy tới trộm đồ ăn ăn.

Nghĩ tới đây, cậu buồn bực trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái. Đều là người phụ nữ này hại cậu, mới có thể bị anh trai cậu nghe được những lời này.

Tô Thi Thi cực kỳ vô tội. Như thế nào lại là lỗi của cô?

Lúc này, Tiểu Ưu đem đồ ăn bưng lên, mỗi cái đặt ở trước mặt bọn họ.

Trong nhà mỗi người ăn thức ăn đều bất đồng. Tô Thi Thi ăn cơm giống như ăn tiệc, Bùi Dịch ăn lại có vẻ thanh đạm, mà Đoàn Tĩnh Đồng - - còn lại là thịt cá.

Tên nhóc này bữa cơm không có thịt sẽ không ăn, trước kia phỏng chừng trong trường học quý tộc bị quản quá nghiêm, xem trọng dinh dưỡng cân đối, rất nhiều thức ăn đều là bị hạn chế. Đến nơi này, cậu liền giống như con ngựa hoang được thả tự do, tha hồ ăn uống.

"Thịt kho tàu xem ra ăn rất ngon!" Đoàn Tĩnh Đồng cầm lấy chiếc đũa, gắp một khối thịt kho tàu, giống như con mèo nhỏ đưa lên mũi ngửi ngửi, đang muốn nhét vào trong mồm, đột nhiên nghe được Bùi Dịch nói chuyện.

"Đem đồ ăn của tiểu thiếu gia mang xuống, thay rau dưa."

"Xoạch" một tiếng, thịt kho tàuđến miệng rơi xuống đến trên bàn. Đoàn Tĩnh Đồng vẻ mặt chấn kinh nhìn anh trai ruột của mình: "Anh…"

Bùi Dịch cũng không nhìn cậu cái nào: "Đầy mỡ, ăn rau tốt hơn, giải nhiệt, tránh phát giận. Đợi em khi nào tính tình ngoan hơn, sẽ được ăn những thứ này."

Anh nói xong lườm Tiểu Ưu đứng ở một bên không biết làm saomột cái: "Nghe không hiểu?"

Vâng ạ Tiểu Ưu vội vàng chạy đến dẹp mấychén thịt kho tàu cùng một chén cá kho tàu đặt ởtrước mặt Đoàn Tĩnh Đồng."Không!" hai cái tay béo ú của Đoàn Tĩnh Đồng giữ chặt cái bát không chịu buông.

"Đoàn Tĩnh Đồng, đừng để cho anh phải lặp lại lần nữa." Bùi Dịch buông đũa xuống, mặt không chút thay đổi nhìn cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng nhất thời yên lạng, đáng thương tội nghiệp nhìn đồ ăn yêu thích của chính mình bị lấy đi, nhìn chằm chằm một lần nữa mấy đĩa rau dưa trước mặt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, ủy khuất vô cùng

Tô Thi Thi lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái, yên lặng cúi đầu ăn thức ăn của chính mình.

Bùi tiên sinh, anh cùng một đứa bé mười làm khó dễ, cũng so với em không ít tiền đồ.

"Thi Thi, tối ngày mai không đi đâu, cùng anh đi đến một nơi." Bùi Dịch ăn vài miếng cơm, đột nhiên nói.

"Tối mai?" Tô Thi Thi sửng sốt một phen.

"Ngày mai không phải là tối thứ bảy, Hỗ gia tổ chức vũ hội sao? Bùi Dịch tối ngày mai cũng cần phải ra ngoài? Hẳn không là…"

Tô Thi Thi hai mắt híp híp, khóe miệng hơi hơi hơi vạch, bình tĩnh nói: "Em tối mai có hẹn rồi."

Bùi Dịch động tác đang gắp thức ăn ngừng một trận, mặt chải quét một phen liền trầm xuống.

CÓ hẹn? Cái cô gái chết tiệt này!

"Hủy đi!" Bùi tiên sinh tức giận nói.

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Khó mà làm được, đã đồng ý với người ta rồi!"

"Em… Được lắm!" Bùi Dịch không nói.

Vốn muốn hỏi cô hẹn với ai, nhưng đâu nào bỏ được sĩ diện mà hỏi.

Trong lòng anh kìm nén một cơn giận, cảm xúc tới vừa nhanh vừa vội, đến chính anh đều đã kinh ngạc không thôi.

"Đem thức ăn của Tô tiểu thư thay cùng tiểu thiếu gia một dạng." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Ăn đồ ăn ngon như thế làm cái gì? Vậy mà học theo người ta đi chơi rồi!

Tô Thi Thi tay nắm chiếc đũa cứng đờ, lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái.

"Anh là ghen tị sao?"

Cô không dám hỏi.

Chỉ là rau dưa của cô mới đưa lên, Bùi Dịch liền buông đũa xuống, mặt trầm xuống đứng lên liền đi rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng vui sướng khi người gặp họa nhìn Tô Thi Thi: "Chị xong đời rồi."

Tô Thi Thi hướng cậu bài trừ bốn chữ: "Em cũng vậy thôi!"

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ra sức ăn cơm.

Có ăn còn hơn không được ăn!

Trước đây, cậu ở trong trường học mỗi ngày đều bị khống chế lượng cơm ăn, không có một ngày là ăn no, hiện ở trong này ít nhất có thể đủ ăn!

"Ăn rất ngon sao?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn cậu, lại nhìn xem trước mặt mình cải trắng luộc.

Cô rất nhớ canh nấm hầm canh gà của cô nha!

Tô Thi Thi cũng không có tâm tình ăn cơm, chờ Đoàn Tĩnh Đồng ăn xong liền khỏi nhà ăn, muốn đi thư phòng tìm Bùi Dịch.

Nhưng lúc cô vặn tay nắm cửa, vậy mà phát hiện người đàn ông lòng dạ hẹp hòi kia khóa trái cửa rồi!

"Được! Cho anh ghen chết luôn!"

Tô Thi Thi thở phì phì trở về phòng. Không qua bao lâu, Bùi Dịch cũng trở lại, nhưng mà cả đêm đưa lưng về phía cô ngủ, một câu cũng không nói.

Tô Thi Thi buồn bực, trong lòng tràn ngập tức giận. Anh không nói lời nào, cô cũng không nói nói. Ngày hôm sau lúc thức dậy, Bùi Dịch lại vẫn ở trên giường, một bộ dáng chờ cô đi giải thích.

Tô Thi Thi cũng không nhìn anh cái nào, mặc quần áo tử tế liền đi.

Bùi Dịch bị tức đến chỗ.

Cô gái ngốc! Không thấy được anh đang tức giận sao? Vậy mà không để ýanh!

Bùi Dịch mặc áo ngủ ngồi dậy, nhìn Tô Thi Thi ở bên ngoài của sổ kia, mâu quang càng ngày càng trầm. Xoay người đến bên giường, cầm lấy di động trên tủ đầu giường, đã nghĩ tìm người điều tra một phen Tô Thi Thi ngày mai với ai hẹn gặp.

Nhưng một khắc chuẩn bị bấm gọi đi kia, anh nhướng mày, đưa điện thoại di động ném ở trên giường.

"Cô bé ngốc, em hẳn là đoán ra được gì rồi đúng không?" Bùi Dịch có chút đau đầu xoa xoa mi mắt.

Tô Thi Thi có đôi khi thông minh để cho anh đều đã kinh hãi. Ngày đó cô ở trong thư phòng nghe được những lời này, phỏng chừng đã liên tưởng được không sai biệt lắm rồi. Lúc này rõ ràng cho thấy lại cùng anh đối nghịch.

"Có hẹn?" Nhớ tới dáng vẻ của cô gái nhỏ kia như đã dự liệu được từ trước, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt.

Cô bé ngốc, anh ngược lại muốn nhìn thử, bây giờ em lại sẽ mang đến cho anh bất ngờ như thế nào!

Đăng truyện đêm khuya

268. Chương 268

Edit: banhocminh99

Beta: Ryeo

Thời gian thấm thoắt trôi đi, Bùi Dịch và Tô Thi Thi đã ngầm hiểu ý cùng nhau chơi trò mèo vờn chuột.

Thời điểm chiều thứ bảy, Tô Thi Thi sớm mang một bộ lễ phục đến tiệm trang điểm.

Khi cô đến, Tần Phong đã chờ ở cửa, thấy cô bước xuống từ trạm xe công cộng, nhịn không được xoa xoa mi mắt

"Anh nói này, bà cô của tôi ơi, sao không để chú Lý đưa em đi? Anh đây là bề bộn nhiều việc, em sai bảo anh như vậy không biết ngại sao?"

Tô Thi Thi nhét hộp đựng bộ lễ phục trên tay vào trong tay anh: " Em lại không cho anh đi đón em, chuyên viên trang điểm ở đây có đưa người tốt nhất ra không?"

" Anh làm việc em lại vẫn lo lắng sao? Anh đã hẹn được chuyên viên tốt nhất nơi này."

Tần Phong nói xong, xốc hộp lễ phục lên chăm chú nhìn, buồn bực nói: " Em có lễ phục không sớm nói cho anh biết, anh còn vì em chuẩn bị một bộ."

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, cười vỗ vỗ bờ vai của anh: "Phụ lòng tốt của anh rồi."

"Hí… Đừng động tay động chân. Lỡ như bị người đàn ông của em nhìn đến, anh chết chắc rồi?" Tần Phong lập tức hướng bên cạnh né tránh.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng, không quản anh nữa, đi nhanh tới phòng tạo hình.

"Hoan nghênh hai vị." Cô lễ tân kéo cửa thủy tinh ra, khom người nói với hai người.

Tô Thi Thi cười gật đầu, giương mắt nhìn lên, nhìn trước mắt tráng lệ trang hoàng, trong lòngkhông khỏi tán thưởng.

"Quả nhiên là chọn mặt gửi vàng" Không cho Tần Phong hỗ trợ, từ đầu đã không có được vị trí tốt như vậy.

" Anh nói này, lễ phục này của em là ai tặng cho em? Hẳn không phải là Hỗ Sĩ Minh đi?" Tần Phong đi theo sau bên cạnh, đang kiểm tra bộ lễ phục Tô Thi Thi mang tới.

Cái này ít nhất phải trên dưới một trăm vạn, cũng không phải là Tô Thi Thi có thể mua nổi.

Tô Thi Thi bước chân ngừng một trận, quay đầu sâu xa nhìn anh, chậm rãi phun ra bốn chữ: "Bùi Dịch mua cho."

"Gì?" Tần Phong u mê, kìm lòng không được ôm chặt hộp đựng lễ phục, có cảm giác khích thích bản thân mau chạy trốn.

"Em, em không phải nói không muốn nói cho cậu ấy biết sao? Cậu ấy nếu đều đã biết rõ, vậy em còn gọi anh tới làm cái gì? Tô Thi Thi em có phải hay không lại tính đùa giỡn anh nha?" Tần Phong vẻ mặt cầu xin hỏi.

Tô Thi Thi nhún nhún vai, một bên theo người phục vụ đi vào trong, vừa nói: "Bùi Dịch mấy ngày trước đột nhiên tâm huyết dâng trào, chuẩn bị cho em một ngăn tủ đầy ắp lễ phục, chẳng lẽ em không mặc sao?"

"Vậy là tốt rồi." Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tô Thi Thi đi tới chỗ hẹn trước, từ phía trước gương trang điểm trông thấy bộ dạng Tần Phong, khóe miệng nhếch lên.Nếu nói cho anh biết, Bùi Dịch rất có khả năng đã biết rồi, anh phỏng chừng nhân cơ hội bỏ lại cô chạy trốn đi?

Tô Thi Thi lấy lại thần sắc, nghiêm trang ngồi xuống.

Trước cô vẫn không nghĩ ra Bùi Dịch tại sao lại đột nhiên chuẩn bị cho cô một ngăn tủ lễ phục như vậy. Hiện tại xem như đã rõ, người kia rất có khả năng tính toán để cho cô tham gia hoạt động xã giao.

"Bùi Dịch, trận đầu tiên là vũ hội Hỗ gia đi?"

Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Cô cực kỳ mong đợi ở trong vũ hội, Bùi Dịch nhìn thấy cô khi đó sắc mặt sẽ thế nào.

"Chậc chậc, bộ dạng Bùi tiên sinh muốn phát hỏa mà không được bộc phát, nhất định cực kỳ đặc sắc."

Hai giờ sau, Tô Thi Thi rốt cục làm xong tạo hình. Cô không khỏi lấy tay phẩy phẩy mặt, mệt đến muốn chết rồi.

"Thật không cho người ta sống mà."

Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài, gương cũng chẳng muốn soi, trực tiếp cầm vạt áo lễ phục đi ra ngoài.

"Xong rồi?" Tần Phong nghe được tiếng bước chân đứng lên, chỉ là ngẩng đầu, ngây ngẩn cả người.

Lúc này Tô Thi Thi mặc một bộ lễ phục nghiêng vai màu đỏ thẫm, xương quai xanh tinh xảo, phụ kiện làm nổi bật trước ngực ngạo nghễ cùng vòng eo nhỏ nhắn của cô. Tóc vấn cao lên, cao quý lạnh lùng, lại không mất đi vẻ ôn nhu kiều diễm.

"Chúng ta đi thôi!" Tần Phong dơ tay bốp một phen che đậy mi mắt, xoay mặt về một bên, hối hận đến ruột đều xanh rồi.

"Bà cô à, chúng ta thương lượng một phen, vẫn lại là đừng đi được không?" Tần Phong khổ sở nói.

Người phụ nữ này lần trước mặc sườn xám đã đầy đủ kinh diễm, lúc này mặc lễ phục nghiêng vai, liền giống như tiểu yêu tinh. Nếu để cho Bùi Dịch nhìn đến, chắc chắn sẽ xé xác anh mất

Tô Thi Thi sửng sốt: "Tại sao? Đáp ứng người ta, không đi không tốt lắm đâu?"

"Em đáp ứng người nào rồi hả? Là đã bàn bạc tốt với Bùi Dịch sao?" Tần Phong lập tức hỏi.

"Ách…" Tô Thi Thi rụt cổ. Xong rồi, nói lỡ miệng.

"Cái kia em muốn không còn kịp rồi, em đi trước đây!" Tô Thi Thi xách vạt áo lễ phục lên, co cẳng chạy.

" Chết tiệt, Bùi Dịch cậu ấy không biết sao? Thi Thi à, cậu ấy sẽ giết chết anh đó, em quay lại cho anh!" Tần Phong vội vàng đuổi theo.

Khi anh ta ra khỏi cửa salon, liền nhìn thấy Tô Thi Thi lên một chiếc taxi chạy mất.

"Xong rồi." Tần Phong tâm như tro tàn, đứng tại chỗ đi tới đi lui hai vòng, cắn răng một cái, cầm lấy điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

Chết thì chết đi, mong được chút niệm tình còn tốt hơn!

Một phút sau, Tần Phong báo cáo xong tình huống, thật cẩn thận hỏi han: " Cậu tỏ rõ thái độ nha, muốn để cho tôi chết thế nào thì nói đi, đừng như vậy, tôi sợ!""Tần Phong, cậu thật sự là anh em tốt của tôi!" Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi của Bùi Dịch, lập tức "Đô đô" hai tiếng, điện thoại bị cắt đứt rồi.

"Tôi nói sự thật! Tôi bị oan!" Tần Phong nhìn chằm chằm bốn chữ trò chuyện kết thúc, khóc không ra nước mắt, đi tìm Ôn Ngọc tìm người an ủi.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Dịch đang chuẩn bị đi trang viên Đoàn gia đón mẹ mình, mặt không chút thay đổi bấm số quản gia biệt thự "Thi Dịch".

" Cho người đổi toàn bộ lễ phục trong tủ thành sườn xám. Còn nữa, bảo chú Lý mang một chiếc áo choàng qua đây, không được để cho Tô tiểu thư biết là tôi ra lệnh."

Đầu bên kia điện thoại, quản gia cái gì cũng đều không hiểu, liên tục dạ vâng, mãi đến khi cúp điện thoại, ông mới hơi hơi phục hồi lại tinh thần.

"Tô tiểu thư lại chọc tiên sinh chỗ nào rồi sao?"

Quản gia run run rẩy rẩy để điện thoại xuống, quay đầu nhìn chú Lý đang muốn đi ra cửa, vội vàng gọi lại.

" Anh Lý, anh hiện tại là muốn đi đâu?"

Chú Lý nhìn quản gia, nói: " Hẹn với Tô tiểu thư đón cô ấy dưới công ty."

"A…, vậy anh chờ một chút, mang áo choàng đem đi cho Tô tiểu thư." Quản gia nói xong, vội vàng đi đến hậu trạch.

“ Anh tôi có phải hay không muốn dẫn Tô Thi Thi đi chơi?” Bên cạnh truyền đến một giọng nói non nớt. Đoàn Tĩnh Đồng không biết từ lúc nào đã đứng ở đó, ngửa đầu, mở đôi mắt tròn to nhìn chú Lý.

Chú Lý cúi xuống, lễ phép nói: “ Tôi chỉ là lái xe, cũng không biết các chủ nhân làm gì.”

“Hừ! Tôi biết các người cũng không nói cho tôi biết.” Đoàn Tĩnh Đồng kìm nén miệng, có chút ủy khuất, “ Anh nói anh hôm nay không về ăn cơm, Tô Thi Thi khẳng định cũng không về. Bọn họ chắc chắn hẹn nhau đi chơi, không mang theo tôi.”

Chú Lý từ trước đến nay không am hiểu cách nói chuyện cùng trẻ con, vội nói: “ Tôi đi vệ sinh.”

Trốn đi rồi.

“Hừ!” Đoàn Tĩnh Đồng nhìn bóng lưng chú Lý chạy mất dép, âm thầm nhéo nhéo nắm tay nhỏ, “Không cho tôi đi, tôi tự đi!”

Cậu vụng trộm nhìn bốn phía, thấy không ai phát hiện, hướng trong viện chạy đi.

Chú Lý muốn đi đón Tô Thi Thi bằng chiếc Bentley đang đậu ở trong sân.

Đoàn Tĩnh Đồng rất nhanh chạy đến bên cạnh xe, như tên trộm nhìn bốn phía một chút, mở cửa phòng điều khiển ra, thuần thục mở cái nút khoang phía sau xe, khoái chí chui vào.

Lúc cậu muốn đóng cửa, phía trước truyền đến một âm thanh thở hổn hển, trước mắt xuất hiện một cái đầu chó cực lớn, trong miệng con chó còn ngậm một con chó con.

“Đi đi, không cần đến đây!” Đoàn Tĩnh Đồng nổi giận, bàn tay béo ục ịch ra sức đẩy đầu Đại Cẩu Tử, muốn đuổi nó đi.

“Ư ử...” Đại Cẩu Tử nức nở một tiếng, cho rằng Đoàn Tĩnh Đồng cùng nó chơi, nhất thời liền hưng phấn, một bước nhảy liền chui đi vào.

“Chó chết! Mau tránh ra!” Đoàn Tĩnh Đồng mặt đều nhanh tái rồi, mặt béo núc ních nhanh chóng giận biến thành quả bóng tròn.

Cậu hiện tại đúng là muốn lén đi ra ngoài, con chó ngu xuẩn này ngậm con chó con vẫn chưa cai sữa tới đây là cái ý tứ gì?

“Cộp cộp - - “

Đúng lúc này, nơi xa có tiếng bước chân truyền đến, Ngay sau đó vang lên tiếng quản gia cùng chú Lý nói chuyện.

“Đem cái này mang đến cho Tô tiểu thư, nhất định phải để cô ấy mặc vào.” Quản gia nói.

“Được.” Chú Lý tiếp nhận túi lớn đựnng cái áo choàng, thẳng tắp đi tới xe.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đoàn Tĩnh Đồng cắn răng một cái, khẩn trương đóng cửa sau lại.

“Chó chết, ngậm miệng, không được phát ra âm thanh!” Trong bóng đêm, Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói.

Thật muốn cắn chết Đại Cẩu Tử!

Chỉ có mỗi chuyện sửa thôi mà sáng giờ mới làm xong, mình thật tệ T.T

269. Chương 269

Edit: banhocminh99

Beta: Ryeo

Một giờ sau, Tô Thi Thi ngồi Bentley đi tới vũ hội. Hỗ gia ở phía Tây thành Phố Bắc Kinh.

Nơi này vốn là một tòa vương phủ, lịch sử biến thiên, cuối cùng rơi vào tay Hỗ gia.

Tô Thi Thi ngồi ngoài xe nhìn tòa nhà khí thế mạnh mẽ, kéo kéo lại áo choàng trên vai.

Cảm giác lo lắng truyền đến trên bờ vai, Tô Thi Thi hai mắt không nhịn được híp lại, khóe miệng gợi lên quét xuống nụ cười thản nhiên.

"Xem ra anh đã biết rồi." Tô Thi Thi nhẹ cười.

Lúc chú Lý đưa áo choàng cho cô cái gì cũng chưa nói, nhưng Tô Thi Thi đâu nào nhìn không ra. Nếu Bùi Dịch không dặn dò, ai dám làm như vậy.

"Không tự mình đến, xem ra là có việc quan trọng phải làm." Tô Thi Thi có vẻ đăm chiêu đi xuống xe.

Ngay lúc cô muốn đi lên phía trước, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng loa quảng cáo lớn.

"Mật ong hoang dã thượng đẳng, thuần tự nhiên không ô nhiễm, 200 ngàn một cân, mua ngay mua ngay!"

Một chiếc xe ba bánh loại nhỏ xình xịch tiến về phía cô.

"Tô tiểu thư cẩn thận!" Chú Lý thay Tô Thi Thi mở cửa xe còn chưa đi xa, vội vàng chắn trước mặt cô.

"Dưỡng phong nhân?" Tô Thi Thi giương mắt nhìn xe đi qua.

Chỉ thấy người lái chiếc xe ba bánh kia trên đầu đội một cái nón lụa đen, giống như là cao nhân ẩn sĩ cổ đại một dạng. Kết hợp với tòa thành cổ kính trước mặt, trong lúc đó giật mình giống như là được xuyên không.

"Thật trùng hợp."

Tô Thi Thi nhìn xe ba bánh đi ngang qua trước người, nhìn đằng sau xe chở từng rương ong mật, không khỏi hít sâu một hơi.

"Thật thơm!"

Mật ngọt thấm đượm mùi của đóa hoa thơm, làm cho người ta tinh thần phấn chấn.

Nếu không phải hiện tại không thích hợp, Tô Thi Thi thật muốn mua mấy rương trở về để dì giúp việc làm bánh quế hoa mật ong cho ăn.

"Ai nha, cái kia là ong mật sao? Dọa chết người, vẫn còn không nhanh để hắn rời đi? Lỡ va chạm vào mọi người thì làm sao đây?" Phía trước truyền đến một giọng hờn dỗi.

Một cô gái bụm mặt, bộ dạng sợ bị va phải.

Tô Thi Thi theo tiếng nói kia nhìn lại, khi nhìn cô gái kia mặc trên người y phục đó, vẻ mặt trầm mặc, yên lặng dời đi ánh mắt.

"Mễ Tuyết Nhi, thích câu rùa vàng (*)." Tô Thi Thi vận dụng trí nhớ, nhớ đến cái tên mà Tần Phong đánh dấu.

(*) chỉ người phụ nữ thích câu dẫn đàn ông giàu có để trục lợi

Chỉ thấy cô gái kia mặc trên người lễ phục màu hồng nhạt, đúng là Chanel chính hãng, giá trị phải một trăm vạn trở lên.Bộ lễ phục này, mấy hôm trước còn đang ở trên tay Tô Thi Thi.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, đứng thẳng thân thể mặt không đổi sắc đi vào bên trong.

Hai hàng nữ tiếp tân đứng hai bên cửa Hỗ gia, còn có một vị quản gia đang đứng. Khách mời đến chỗ này đều phải xuất trình thiệp mời mới có thể đi vào.

Tô Thi Thi đưa thư mời của Hỗ Sĩ Minh cho cô ra, vị quản gia kia vốn thấy Tô Thi Thi một mình tới, vẻ mặt có chút khinh thường, nhưng khi nhìn thấy thiếp mời kia, thân thể giật nảy mình run lẩy bẩy.

"Cô là Tô tiểu thư?" Quản gia 50 tuổi ánh mắt sáng ngời có thần, cẩn thận đánh giá Tô Thi Thi một phen, thái độ so với vừa rồi cung kính hơn rất nhiều, "Hoan nghênh Tô tiểu thư, mời đi bên này."

"Tiểu Hồng, đưa Tô tiểu thư vào."

"Cảm ơn." Tô Thi Thi lễ phép gật đầu một cái, đi theo một nữ tiếp tân đi vào trong.

"Hỗ quản gia, chúng tôi cùng tới, sao ông lại đặt biệt chiếu cố cô ta, không để chúng tôi vào mắt à?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói bất mãn, Mễ Tuyết Nhi đi đến trước mặt quản gia, yểu điệu nói.

"Mễ tiểu..." Quản gia lập tức chất đầy tươi cười quay đầu.

Chỉ là khi ông nhìn đến lễ phục Mễ Tuyết Nhi mặc lúc đó thì hoảng sợ.

Ông có đồ quý giá gì chưa thấy qua? Lúc này liền khôi phục bình thường, cười đón nghênh tiếp cô ta: "Mễ tiểu thư và Mễ phu nhân, thất lễ rồi, mời đi bên này."

Ông nói xong, cũng để cho một nữ tiếp tân đưa Mễ tiểu thư vào tòa nhà.

"Hừ!" Mễ Tuyết Nhi ngẩng ngẩng đầu, khinh thường trừng mắt một cái đánh giá quản gia.

"Chờ tôi làm cháu dâu Hỗ gia, xem các người ai còn dám không để tôi vào mắt!" Mễ Tuyết Nhi ở trong lòng oán hận nói.

"Hỗ Sĩ Minh tự mình tặng lễ phục cho tôi, chẳng lẽ không phải có ý tứ với tôi sao? Mặc kệ hắn có phải hay không thật sự thích đàn ông, chỉ cần hắn nguyện ý cưới tôi, tôi cái gì đều không quan tâm."

Mễ Tuyết Nhi cùng mẹ nhìn thoáng qua, mẹ con hai người hiểu trong lòng mà không nói.

Chỉ cần có thân phận cháu dâu Hỗ gia này, liền đủ để cho cô ta ở Bắc Kinh này được hô mưa gọi gió.

Thân phận Hỗ Sĩ Minh như vậy, khẳng định là muốn lấy vợ sinh con, cho nên cô ta từ đầu không cần biết rốt cuộc hắn thích đàn ông hay là phụ nữ.

Mễ Tuyết Nhi nhìn thoáng qua người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ nghiêng vai ở phía trước, vẻ độc ác trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Đều là người phụ nữ này chiếm hết sự ưu ái của đám người hầu Hỗ gia đối với cô ta.

"Hí..." Tô Thi Thi ôm ôm cánh tay. Sao cô cảm thấy được có chút lạnh nha?

Cô kìm lòng không được bước chậm hơn, để cho Mễ Truyết Nhi cùng mẹ cô ta đi qua trước mặt mình. Cô không nhanh không chậm theo sát, trong lòng trái lại chờ mong."Hỗ điên khùng đâu rồi? Sao còn không ra? Không biết Bùi Dịch có đến không."

Vũ hội được diễn ra tại hậu viện của tòa nhà, Tô Thi Thi và mọi người được nữ tiếp tân đưa đi qua một đoạn đường rất dài, xuyên qua hành lang khúc khuỷu quanh co gấp khúc, mới đi đến hậu viện.

Lúc này nơi này đã được trang trí tráng lệ. Mặt cỏ màu xanh, bốn phía đủ loại hoa thơm cỏ lạ. Trong viện mấy cây hoa quế đang tỏa hương, trong không khí nồng đậm mùi thơm hoa quế, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Xuyên qua về phía sau, chỉ thấy không gian sân giữa treo đầy đèn ngũ sắc, biến ảo loá mắt sáng rọi, làm cho người ta như đang đi trong cảnh trong mơ.

"Thật đẹp." Tô Thi Thi trong mắt thưởng thức không chút nào che giấu, Hỗ gia phô trương quả nhiên đầy đủ lớn.

Lúc này khách khứa đã đến gần như động đủ, hầu hết đều là người trẻ tuổi. Hoặc là tiểu thư trẻ tuổi đẹp người, hoặc là nam thần anh tuấn hoàn mỹ. Có một mình tới, có đi cùng cha mẹ.

"A, thì ra là vũ hội gặp mặt tìm đối tượng." Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ.

"Giao lưu tìm đối tượng phải không?" Cô âm thầm bóp bóp nắm tay, ánh mắt kìm lòng không được tìm bóng dáng Bùi Dịch.

Cũng dám lừa cô tới tham gia vũ hội gặp mặt này! Bùi tiên sinh anh chết chắc rồi!

Cô tuyệt đối chắc chắn rằng, Bùi Dịch đã sớm biết tính chất của vũ hội này!

Đúng lúc này, Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ. Cô chỉ cảm thấy chính mình như là bị một con sói theo dõi một dạng, toàn thân không được tự nhiên.

Cô theo bản năng nhìn lên phía trước, chỉ thấy trong đám người một đôi mắt lợi hại đang nhìn cô chằm chằm.

"Hỗ tiên sinh." Tô Thi Thi cơ hồ là theo bản năng nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Hỗ Sĩ Minh cách đó không xa lên tiếng chào hỏi.

Hỗ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ánh mắt dời về phía vị tiểu thư mặc lễ phục cúp ngực màu hồng phấn đứng bên phải Tô Thi Thi, tay trong túi quần từ từ nắm chặt quả đấm.

"Tô Thi Thi, cô giỏi lắm!"

Cũng dám đem bộ lễ phục độc nhất vô nhị hắn đưa mang cho người phụ nữ khác.

Tô Thi Thi, cô quả nhiên để cho tôi nhìn với cặp mắt khác xưa!

Hỗ Sĩ Minh bị chọc giận muốn điên rồi, đây là nỗi nhục nhã lớn nha!

"Hỗ tổng!" Mễ Tuyết Nhi thấy Hỗ Sĩ Minh nhìn chính mình, lập tức tươi cười rạng rỡ nghiêng đầu chào hỏi.

Xem ra suy đoán của cô ta không sai, Hỗ Sĩ Minh thật sự có ý tứ với cô ta!

"Mễ tiểu thư." Hỗ Sĩ Minh nhíu mày.

Cô ta dù sao cũng là khách, hắn cũng không tỏ ra sắc mặt không tốt, đành phải đem tất cả tức giận nuốt xuống.

"Chậc chậc, vậy mà không nổi giận đùng đùng." Tô Thi Thi có chút thất vọng, khiêu khích nhìn Hỗ Sĩ Minh liếc mắt một cái, xoay người lén lút đi đến bên cạnh.

Cô mới vui vẻ được vài giây, chợt thấy phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Người đàn ông toàn thân mặc bộ Tuxedo màu trắng, vai rộng mông hẹp, trời sinh liền là cái giá treo quần áo. Lúc này, tay trái anh đút trong túi quần, tay phải bưng một ly sâm banh, tùy ý đứng ở nơi đó.

Bốn phía toàn bộ giống như đều đã ảm đạm không ánh sáng, anh giống như một vật sáng, chói mắt vô cùng.

Tô Thi Thi ánh mắt lập tức liền ngây ngốc, tim thình thịch điên cuồng nhảy dựng lên.

Đẹp trai mê người.

Người đàn ông như Bùi Dịch mà nói, đối với phụ nữ quả là có lực hấp dẫn trí mạng.

Nháy mắt tiếp theo, Tô Thi Thi ánh mắt liền ngưng lại.

Cô nhìn thấy ở phía đối diện Bùi Dịch, nơi đó có một cô gái mặc lễ phục màu trắng cao quý như công chúa, chậm rãi đi qua chỗ anh.

Giờ khắc này, cô cảm giác hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh gì nữa rồi.

Seoul về đêm đẹp thật

270. Chương 270

"Sang trọng tao nhã."

Thời điểm Tô Thi Thi nhìn thấy người phụ nữ kia, trong nháy mắt trong đầu cô không khỏi hiện ra bốn chữ này.

Cho dù nhìn từ xa, đều có thể cảm nhận được cái cô gái kia cực kỳ mạnh mẽ lại có vẻ vô cùng tự tin.

Tầm khoảng 24, 25 tuổi, đôi mắt bồ câu, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo mê người, là sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ. Quan trọng hơn là - - ngực tấn công mông phòng thủ, dáng người vô cùng tốt.

Toàn thân mặc lễ phục màu trắng có đuôi váy dài cổ xưa nhìn qua có vẻ nặng nề, mặc ở trên người cô ta, giống như ngưng tụ thời gian, như một vị công chúaxuyên qua thời không mà đến đây.

Trầm ổn, tôn quý, khí thế bức người.

"Thật đẹp!" Bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của khách mời.

"Đây là tiểu thư nhà ai vậy? Trước kia tại sao chưa thấy qua? Cô ấy tại sao đi cùng Hỗ phu nhân? Chẳng lẽ là con cháu Hỗ gia?" Mọi người xì xào bàn tán.

"Cô cũng không biết? Hỗ Minh Phỉ, em gái ruột của Hỗ Sĩ Minh, thiên kim Hỗ gia. Mới vừa du học trở về." Có người nhỏ giọng nói.

"Thiên kim Hỗ gia?" Tô Thi Thi nhìn cái cô gái đang hướng tới Bùi Dịch đi qua kia, con ngươi ám lại.

"Thì ra là thế." Tô Thi Thi quả đấm buộc chặt, một cái vẻ ở trong lòng nói cho chính mình, không có gì, phải tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng khi thấy cô gái này, lòng của cô vẫn lại là rối loạn. Loại cảm giác này, so với lúc trước biết Đoàn Ngọc Tường thích Bùi Dịch khi đó, là chưa từng có qua.

Phía trước, vị mỹ nữ mặc lễ phục màu trắng kia bưng một ly rượu đỏ, tươi cười nhàn nhạt đi đến trước mặt Bùi Dịch, hướng anh khẽ gật đầu thăm hỏi.

Dáng vẻ cao ngạo kia, làm cho người ta hơi hơi kinh ngạc.

Bùi Dịch tuy cơ bản không tham dự những loại tiệc rươu thế này, nhưng mà chưa có cô gái nào nhìn đến anh sẽ giống như cô gái trước mắt này, lãnh đạm như vậy?

"Tiểu Dịch, vị này chính là Hỗ Minh Phỉ Hỗ tiểu thư. Vị này chính là mẹ cô ấy, Hỗ phu nhân." Đứng ở bên cạnh Bùi Dịch,Nhậm Tiếu Vi, lập tức cười giới thiệu.

"Vị này liền là Tiểu Dịch? Quả nhiên tuấn tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao." Hỗ phu nhân Triệu Hi Yến cũng cười nói.

"Hân hạnh" Bùi Dịch nâng ly Champagne lên ý kính rượu, nhìn cũng chưa từng nhìn Hỗ Minh Phỉ liếc mắt một cái, chỉ đối với Hỗ phu nhân hơi hơi gật đầu.

"Người này…" Hỗ Minh Phỉ trên mặt cười nhạt liền cứng đờ, môi mỏng nhấp nhẹ, trong mắt hiện lên quét xuống giận dữ.

Cô ta lớn đến thế này, vẫn lại là lần đầu tiên nhìn thấy có người đàn ôngđối chính mình chẳng thèm ngó tới.

Vị Bùi tiên sinh này, thật thú vị.

Hỗ Minh Phỉ rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, đi về phía trước một bước nhỏ, nhếch môi nhẹ cười: "Bùi tiên sinh, nghe danh đã lâu."Cô ta nâng nâng ly rượu, ngũ quan xinh xắn chói lọi, giơ tay nhấc chân đều lộ tao nhã.

"Uh'm." Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, cái ly vẫn cầm trong tay nhưng mà chẳng có ý định nâng lên.

"Người đàn ông này kiêu căng!" ánh mắt Hỗ Minh Phỉ tối sầm lại, có chút bị tức đến chỗ.

Cô tự hạ thấp địa vị của mình mời rượu anh, vậy mà người đàn ông này không có chút gì gọi là cảm kích! Bộ dángtuy là không tệ, nhưng người nào cho anh sự tự tin lớn đến như vậy, để cho anh không coi ai ra gì!

"Tiểu Dịch…" Nhậm Tiếu Vi liền có chút sượng mặt.

Bên cạnh, Triệu Hi Yến sắc mặt cũng không nhìn khá hơn là bao.

Mục đích của vũ hội hôm nay, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rất rõ nhưng không ai nói ra, hiện tại Bùi Dịch làm như vậy, quả thực là quá không nể mặt rồi!

“Mẹ, sao vậy?” Bùi Dịch cúi đầu, thân thiết nhìn mẹ mình. Kia vẻ mặt vô tội, dáng vẻ giống như vừa rồi không coi ai ra gì không phải anh.

Nhậm Tiểu Vi vẻ mặt chấn kinh.

Bà lần đầu tiên phát hiện, thì ra con trai ruột của mình, giả vờ giỏi như vậy.

“Khụ khụ…” Tô Thi Thi nhìn đến đây, khó chịu trong lòng kia, không hiểu sao đã tan đi rất nhiều.

Nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông ngạo mạn kia, Tô Thi Thi không hiểu sao nhìn càng thấy thuận mắt.

Như là cảm giác được ánh mắt của Tô Thi Thi, Bùi Dịch bỗng nhiên xoay người, hai người tầm mắt trong không trung giao nhau. Chỉ một giây, Bùi Dịch ánh mắt liền dời tiếp xuống.

Rồi mới - -

Bùi tiên sinh mặt liền đen lại.

“Quản gia chết tiệt,bảo ông ta lấy áo choàng đưa cho cô, vậy mà lấy cái áo choàng ren, nửa kín nửa hở kia!”

Giờ phút này, Tô Thi Thi trên vai khoác lên cái áo choàng kia, nửa kín nửa hở, mơ hồ có thể nhìn đến làn da non mịn trước ngực kia của cô…

“Đáng chết!” Bùi Dịch nghĩ muốn đem ánh mắt của đám người xung quanh chọc cho mù!

“Cô gái ngốc này không biết chính mình hiện tại có bao nhiêu mê người sao?” Bùi tiên sinh mặt trầm xuống, đi nhanh hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi hoảng sợ.

“Anh muốn làm gì chứ?” Tô tiểu thư tạm thời có chút suy đoán không ra tâm tư của Bùi tiên sinh rồi.

Chẳng lẽ Tần Phong không có nói cho Bùi Dịch? Không đúng, liền tính Tần Phong không có nói cho Bùi Dịch, dựa vào chỉ số thông minh của Bùi Dịch, cũng đã sớm đoán được cô sẽ muốn tới nơi này mới đúng.

Anh để cho quản gia mang áo choàng đến cho cô liền là chứng minh tốt nhất!

Đúng là, hiện tại là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi không dám nhìn mặt Bùi Dịch nữa, lặng lẽ lui về sau định trốn.

“Không được, bị anh bắt lấy, nhất định ngay tại chỗ khiêng mình rời đi! Hừm… Kia không phải mặt mũi đều sẽ vứt hết rồi sao!” Tô Thi Thi liền đưa tay nhấc váy, xoay người rời đi.Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, mặt càng thêm đen rồi.

“Cô gái đần độn này cũng dám chạy!” Bùi tiên sinh thật sự nổi giận!

“Vị tiểu thư kia là ai?” ở phía sau bọn họ, Hỗ Minh Phỉ nhìn đến Bùi Dịch đuổi theo một cô gái, giống như vô ý hỏi mẹ ruọt của mình cùng Nhậm Tiểu Vi.

“Cô ấy…” Nhậm Tiểu Vi nghĩ sao cũng chưa tính đến Tô Thi Thi vậy mà sẽ đến, lau trán, tức giận đến nỗi bệnh choáng váng đầu muốn tái phát.

“Vị kia có phải Tô tiểu thư hay không?” Triệu Hi Yến nhíu mày hỏi.

“Tô tiểu thư, Tô Thi Thi?” Hỗ Minh Phỉ mâu sắc trầm xuống.

Đó không phải là người trước mặt truyền thông mặt hướng Bùi Dịch cầu hôn sao? Hỗ Minh Phỉ khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

Bùi Dịch mang theo vị hôn thê tới thân mật cho cô ta xem? Quả cố tình mà!

“Dám xem thường tôi, Bùi Dịch, anh sẽ phải vì hành vi hôm nay của mình mà trả giá thật nhiều!” Hỗ Minh Phỉ nắm chặt nắm đấm.

“Tiểu Dịch!” Nhậm Tiểu Vi thấy tình hình không đúng, đuổi theo Bùi Dịch, muốn kêu anh trở về.

Đúng lúc này, một người chặn đường đi của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, mặt lập tức xụ xuống.

"Tô tiểu thư, nhìn đến ngươi vị hôn phu lưng ngươi tới thân cận, có cảm tưởng gì?" Hỗ Sĩ Minh đem sâm banh phóng ở trên cái bàn kế bên, một tay xuyên vào túi, quay đầu tự tiếu phi tiếu địa nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mặt mày trầm xuống.

Cô còn đang nghĩ tại sao lại mời cô tới tham gia vũ hội, thì ra là vì mục đích này!

Châm ngòi ly gián phải không?

Tô Thi Thi bỗng dưng nở nụ cười, nhìn nhìn bốn phía, ánh mắt mang nghi hoặc:"Là Hỗ Sĩ Minh tiên sinh mời tôi đến đây, tại sao lại không thấy anh ta?"

Cô nói xong tiến lên thêm một bước, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được hỏi: "Lần trước Đoàn gia tổ chức tiệc đính hôn hắn không xuất hiện, chẳng lẽ hắn lần này lại muốn làm rùa đen rút đầu nữa sao?"

"Tô Thi Thi!" Hỗ Sĩ Minh mặt lạp tức đen lại, không nghĩ tới Tô Thi Thi đã sớm đoán được.

Hắn lườm mắt thấy Bùi Dịch đến gần, bỗng nhiên tiến lên, hướng tới Tô Thi Thi ôm lấy thắt lưng cô kéo sát vào người mình.

"Anh!" Tô Thi Thi không dấu vết tránh đi, đang muốn cảnh cáo hắn, bên cạnh đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi.

"Tô Thi Thi, tại sao lại là cô? Cô tại sao lại ở chỗ này?" Hỗ Quân Nhạc mới vừa mới nhìn đến có vị mỹ nữ đã nghĩ muốn chạy đến chào hỏi, nhưng vừa đến gần thấy rõ mỹ nhân kia là ai, thiếu chút nữa hù chết hắn.

Từ lần trước bị Tô Thi Thi ác độc chỉnh mình, thiếu chút nữa cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, hắn đối Tô Thi Thi là triệt để sợ hãi.

Hắn sợ Tô Thi Thi vừa muốn gây chuyện, sốt ruột hỏi han: "Cô hẳn không phải là tới bắt kẻ thông dâm đi? Tôi mới vừa mới nhìn thấy Bùi tổng cùng chị hai tôi…"

Hỗ Quân Nhạc nói đến một nửa mạnh bụm miệng.

Xong rồi…

"Bắt kẻ thông dâm?" Tô Thi Thi ngây dại, xấu hổ và giận dữ hận không thể lấy cái động chui vào!

Tên trẻ con ngu ngốc này có cần nói trắng ra như vậy không! Cô, cô thật muốn bóp chết hắn nha!

Tên này quả nhiên ngu ngốc vô cùng, có một số chuyện không nói nhưng ai cũng rõ không hiểu sao? Hắn nói trắng ra như vậy, để cho cô cùng Bùi Dịch còn có Hỗ gia mặt đều đã vứt sạch sẽ rồi!

Hỗ Quân Nhạc tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt Hỗ Sĩ Minh kia đã hận không thể ăn chết hắn!

"Tên ngốc này, bỏ ra 3000 quân đánh giặc, lại hy sinh mất 6000 lính của mình, thật có dũng khí kéo nhau chết chung, thật sự là xúc động lòng người!"

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới sắc mặt của Bùi Dịch, cô thật sự không phải tới bắt gian nha!

Mọi người ngủ ngon, Ryeo tỷ tỷ bận đi cày phim rồi =))

#Mít

271. Chương 271

"Cái kia, tôi… Tôi nhìn thấy một người bạn cũ, đi qua bên kia chào hỏi đây. Tạm biệt." Hỗ Quân Nhạc co cẳng chạy.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn bóng lưng đang rời đi của hắn, rất muốn để cho hắn mang cô cùng đi!

"Hiện tại làm sao đây" Tô Thi Thi quay đầu nhìn sang Bùi Dịch.

Khiến cô ngạc nhiên hơn chính là, Bùi Dịch vậy mà không phát hỏa?

"Sao lại ăn mặc mỏng manh như vậy?" Bùi Dịch đi tới, cởi áo khoác, liền như thế công khai choàng áo khoác của mình lên trên người Tô Thi Thi, đem nửa người trên của cô bao quấn kín lại.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, ngón tay nhỏ lặng lẽ khều khều quần áo của anh, nhỏ giọng nói: "Em hiện tại nóng muốn bốc hỏa!"

"Vậy sao?" Bùi Dịch cúi đầu, lành lạnh nhìn cô.

Tô Thi Thi im lặng.

Rõ ràng là cô nên là tức giận, tại sao ngược lại anh lại không vui trước rồi hả?

"Bùi tiên sinh, anh cũng thật biết diễn." Tô Thi Thi ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Như nhau." Bùi Dịch để sát vào bên tai cô, cắn răng nói, "Đợi trở về sẽ tính sổ với em!"

"Anh xác định? Vừa lúc, trở về chúng ta cùng nhau thảo luận thảo xem bữa tiệc vũ hội này, nhất là vũ hội có rất nhiều mỹ nữ, đúng không?" Tô Thi Thi ánh mắt như dao găm lạnh lẽo bắn qua.

Hừ, cũng dám cùng cô tính sổ!

Bùi tiên sinh nhất thời yên lặng rồi.

Quả nhiên, cô gái nhỏ của anh ghen tuông còn đáng sợ hơn người bình thường!

Hai người ở bên cạnh lặng lẽ nói chuyện, nhìn từ đằng xa, giống như là hai người đang liếc mắt đưa tình một dạng.

"Quả thực không đem Hỗ gia để vào mắt!" Hỗ Minh Phỉ con ngươi u ám thêm vài phần, nhưng trên mặt lại không hiển lộ nửa phần khó chịu.

Lúc này, người bên cạnh đều đã nhìn bọn họ, cô ta tự nhiên càng thêm không thể để cho người ta chế giễu.

"Tô tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu."

Tô Thi Thi đang theo Bùi Dịch "Lý luận", nghe một giọng nói truyền đến, tâm run lên một cái.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, lúc nhìn đến Hỗ Minh Phỉ đang đứng gần đó, lòng của cô, vẫn lại là nhịn không được co rúm lại một phen.

Cô gái trước mặt này, thật sự cực kỳ xuất sắc!

Đáy lòng của cô ở một chỗ nào đó, có một loại tên là "Tự ti" gì đó, dâng lên.

(Ryeo: Trời ạ, tự ti cái méo gì? Bà không thấy bà đẹp thôi, chứ anh sắp nhịn hết nổi rồi. Đang muốn khiêng bà đi 'ăn' ngay lập tức đó

272. Chương 272

Edit: banhocminh99

Beta: Ryeo

"Gâu gâu!" Trên mặt cỏ treo đầy đèn ngũ sắc, một trận tiếng chó sủa đinh tai nhức óc, làm đèn lồng tựa hồ cũng bị chấn động mà rung lắc.

Mọi người hoảng hốt nhìn Đại Cẩu Tử trong miệng ngậm một con chó con phi tới, thời điểm chạy đến trên đường, bị một thứ như nón lụa đen gầm lên một tiếng trong cổ họng. Đại Cẩu Tử vội xoay đầu, vung mông, quay đầu bỏ chạy.

Độ khó của động tác kia, một phát như muốn vặn gãy thắt lưng, thật sự là kỳ tích!

"Gâu gâu!" Tiểu Vịnh đánh hơi rất không dễ dàng mới tìm được vị trí của chồng con, gặp Đại Cẩu Tử muốn chạy, nhanh chóng chạy đuổi theo.

"Ẳng…" Đại Cẩu Tử bị Tiểu Vịnh đuổi bị dọa sợ, liều mạng chạy như điên.

"Cái gì tình huống gì đây? Kia không phải chó ngao Tây Tạng sao? Bảo vệ đâu, nó cắn chết người mất!" Các vị khách luống cuống, nhất là khách nữ, một đám sợ tới mức hoa dung thất sắc.

"Sao chúng nó vào được đây vậy?" Hỗ Sĩ Minh sắc mặt tối đen một mảnh, liếc người bảo vệ ở đằng xa đang đuổi theo con chó, ánh mắt giận dữ "Khẩn trương xử lý tốt!"

Một đám các nhân viên an ninh đuổi theo Tiểu Vịnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, khẩn trương đuổi theo.

Bỗng nhìn thấy Đại Cẩu Tử khi đó, các nhân viên an ninh đều đã trợn tròn mắt. Bọn họ hoàn toàn không biết một con chó khác làm sao vào được đây!

"Bùi Dịch, chúng ta… có nên chạy trước không?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch, mạnh mẽ nuốt nước miếng.

Chuyện này, thật sự không liên quan tới cô!

"Có trò hay không xem?" Khóe miệng Bùi Dịch cong lên ánh mắt nhàn nhạt liếc Hỗ Sĩ Minh ở phía trước.

Hỗ Sĩ Minh trực giác cực kỳ nhạy cảm, nhìn sang phía bên này. Ánh mắt hai người giao nhau, bắn ra tia lửa điện xoèn xoẹt!

Hỗ Sĩ Minh quay đầu, bước đến trung tâm, trấn an khách khứa.

"Thật xin lỗi đã để xảy ra tình huống bất ngờ, Hỗ gia tôi…"

"A, hai con chó điên sao lại ở chỗ này! A, không cần tới đây, anh! Anh cứu em!" Hỗ Sĩ Minh còn chưa nói xong, phía trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu như quỷ.

Lập tức, Hỗ Quân Nhạc như bị lửa đốt đít một dạng, chạy như điên chạy tới chỗ Hỗ Sĩ Minh, phía sau anh ta là Đại Cẩu Tử ngậm con chó con, phía sau Đại Cẩu Tử là Tiểu Vịnh đang nổi giận đùng đùng.

"A, cứu mạng!" Hỗ Quân Nhạc sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Tại sao hai con chó này lại thích đuổi theo anh ta vậy!

"Gâu gâu gâu!" Tiếng chó sủa càng ngày càng gần!

"Sao Đại Cẩu Tử lại ngậm ' Tiểu Bảo Bảo' đi cùng rồi hả?" Tô Thi Thi lúc này mới nhìn rõ, Đại Cẩu Tử vậy mà ngậm con nó cùng đi đến, khó trách Tiểu Vịnh phát điên.Xong rồi, chó cái mới đẻ thật sự cực kỳ khủng bố nha! Bây giờ nó không khác gì chó điên! Tô Thi Thi giờ khắc này thật sự rất muốn giết Đại Cẩu Tử để ăn nấu lẩu thịt chó!

"Hỗ Quân Nhạc, đứng lại!" Hỗ Sĩ Minh nhìn thấy em trai chạy đến chỗ mình, mặt đều đã xanh, hận không thể một cước đá đi.

Đồ con lợn, nơi này là trong đám người tìm…

"A! Cứu mạng!" Nơi xa truyền đến một tiếng thét chói tai. Nhìn đám hỗn độn trước mắt, muốn nhân cơ hội tiếp cận Hỗ Sĩ Minh, Mễ Tuyết Nhi dưới tình thế cấp bách giẫm lên váy, lảo đảo hai bước, vừa lúc chắn trước mặt Hỗ Sĩ Minh.

Cô ta ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hỗ Quân Nhạc cùng hai con chó chạy tới chỗ cô ta, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Ôi mẹ ơi!" Hỗ Quân Nhạc đang chạy như bay, đột nhiên thay đổi phương hướng, bịch một tiếng đụng phải cái bàn bên cạnh.

Mà Đại Cẩu Tử đuổi theo bây giờ không may mắn như vậy, giống như đạn pháo một dạng, thẳng tắp phi về phía Mễ Tuyết Nhi.

"A!"

"Oẳng…"

Hai tiếng kêu quái dị vang lên sau đó, mọi người chỉ thấy con chó con kia lượn một đường cong rất đẹp trong không trung, kêu lên một tiếng, thẳng tắp rơi xuống.

Mà Mễ Tuyết Nhi vì cú va chạm này, kêu lên một tiếng, ngã chổng vó xuống đất.

"Tiểu Bảo Bảo!" Tô Thi Thi sắc mặt trắng bệch, rất nhanh muốn lao tới, phía sau cô, Bùi Dịch rất nhanh vươn tay ra.

" Viuu…" Trong không khí tựa hồ truyền đến một vật thể rơi xuống, cắm đầu ngã xuống, vô tình mà như cố ý, thẳng tắp ngã chính giữa ngực.

" A…" Bị Bùi Dịch giữ chặt, Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về một màn phía trước này.

Cơ hồ tầm mắt mọi người đều đã rơi vào bộ ngực Mễ Tuyết Nhi.

Khe rãnh đầy đặn, một con chó nhỏ bộ lông vàng đang lay bốn móng vuốt nhỏ, cố gắng vươn đầu, vẻ mặt lờ mờ

"Đây là cái gì? A! Cứu mạng! " Mễ Tuyết Nhi bị đá hồn bay phác lạc, cúi đầu nhìn vật thể lông lá xù xì nằm úp sấp trước ngực mình, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liều lĩnh hét rầm lên.

"Hỗ Sĩ Minh, cứu tôi! Hỗ tiên sinh, cứu tôi!"

Đang muốn đưa tay ra kéo cô ta đứng dậy, Hỗ Sĩ Minh nghe được lời này các cô ta, mặt nhất thời tối đen vô cùng.

"Người phụ nữ ngốc này!"

"Tuyết Nhi, này… Này… Sĩ Minh, cậu mau tới cứu nó, ta sợ chó!" Mẹ của Mễ Tuyết Nhi gấp đến độ cái gì đều đã quên, nói xong mới phát hiện chính mình đã làm cái việc ngu ngốc.

Mễ gia bởi vì một số nguyên do nên biết được thân phận của Hỗ Sĩ Minh, nhưng bây giờ lại dưới tình thế cấp bách lại kêu tên anh ta ra…

Mễ phu nhân sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã chảy, chồng bà ta lúc trước dặn dò không được nói năng lung tung tung, để lộ thân phận của Hỗ Sĩ Minh, không cần gây chuyện, lần này làm sao đây?

"Ách…" Nơi xa, Tô Thi Thi thiếu chút nữa không cười ra tiếng.

Đây là hai người tới phá đám à? Cô quả thực bội phục bọn họ, cô vừa rồi không dám làm gì, mẹ con Mễ gia làm được rồi!

Cô rất muốn xem sắc mặt tức giận của Hỗ Sĩ Minh lúc này! Tên kia phỏng chừng bị chọc giận phát điên rồi!

Hỗ Sĩ Minh đâm lao phải theo lao, do dự một giây, liền đi tới phía Mễ Tuyết Nhi.

So với việc bị lộ thân phận, hắn càng chú trọng danh dự chính mình. Thấy chết mà không cứu, không có phong độ như vậy, chuyện này mà đồn ra ngoài thì làm sao hắn ở Bắc Kinh này tiếp tục lăn lộn?

Hắn còn chưa kịp chạm tới Mễ Tuyết Nhi, Đại Cẩu Tử đã đi trước một bước vòng ra sau gáy.

Mặt khác, Tiểu Vịnh thấy con trai của mình bị người ta bắt nạt, nổi giận gầm lên một tiếng liền vọt đến.

"Gâu gâu!" Đại Cẩu Tử sốt ruột, bị vợ tóm được sẽ bị cắn, hai cái chân trước vội vàng hướng ngực Mễ Tuyết Nhi nằm úp sấp, dùng miệng ngậm con chó con đi.

Lần đầu tiên, không ngậm được.

Đại Cẩu Tử có chút sốt ruột, bốn móng vuốt trên này, liều mạng kéo kéo, rốt cục lôi được chó con ra ngoài, ngậm nó bỏ chạy.

Mễ Tuyết Nhi đến phản kháng cũng không kịp, khi phục hồi tinh thần lại phát hiện nửa người trên của mình đang trần truồng, sợ tới mức oa một tiếng liền khóc.

"Chết tiệt!" Hỗ Sĩ Minh chửi thầm một tiếng, cởi áo khoác ra che lấy Mễ Tuyết Nhi.

Trong vũ hội nhà hắn lại xảy ra chuyện như vậy, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nhưng như này liệu đã là kết thúc rồi?

Nơi xa, Tiểu Vịnh nhìn phía sau các nhân viên an ninh đuổi theo, bản năng chạy lên phía trước.

Bởi vì chạy quá nhanh, nón trên đầu nó rơi trên mặt đất, mấy cái rương trên lưng cũng lung lay thoáng động đậy, rơi xuống đất.

"A, em nhớ ra rồi, mấy cái rương kia là ong mật!" Tô Thi Thi cả kinh kêu lên.

"A, chạy mau, ong mật đến rồi!"

"A, cứu mạng!"

Hiện trường nhất thời rối một nùi, khắp bầu trời một đám ong mật, trên mặt đất mọi người ba chân bốn cẳng bỏ chạy, quả thực so với chụp ảnh khoa học viễn tưởng còn đặc sắc hơn.

"Bùi Dịch, chúng ta có nên chạy trước không?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

"Nói thừa!" Bùi Dịch liếc cô một cái.

Anh hiện tại, muốn giết chó!

Tui mới về tới. Uo truyện đây. Mn ngủ ngon

273. Chương 273

"Con chó chết đi theo tao làm gì? Còn không mau tránh ra!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa chạy một bên lớn tiếng kêu to.

Phía sau cậu ta, Đại Cẩu Tử miệng ngậm Tiểu Bảo Bảo, liều mạng chạy theo. Phía sau, Tiểu Vịnh đang ở giúp bọn họ chắn đuổi theo các nhân viên an ninh.

Trong lúc này, hiện trường tổ chức vũ hội toàn bộ loạn thành một mớ hỗn độn. Anh em Hỗ Sĩ Minh che chắn ở bên cạnh mẹ mình, mặt không chút thay đổi nhìn trên đất bừa bãi.

"Là Đồng Đồng! Mẹ nghe được tiếng của Đồng Đồng rồi!" Bị Bùi Dịch hộ tống rời khỏi nơi lộn xộn này Nhậm Tiếu Vi đột nhiên quay đầu sốt ruột nhìn một phương hướng khác.

"Mẹ, người nghe lầm rồi." Bùi Dịch nâng đỡ cánh tay của bà một phen, không nặng không nhẹ nói.

Nhậm Tiếu Vi trong lòng cả kinh, thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng bây giờ còn không thích hợp bại lộ, mà còn hai con chó kia vì cái gì lại xuất hiện ở đây vẫn không xác định…

Bà hạ giọng nói: "Mẹ hẳn không nghe lầm. Nó làm sao có thể chạy đến nơi đây, thật sự là quá kỳ quái rồi! Không được, mẹ muốn dẫn nó trở về trang viên."

"Được, con sẽ an bài như vậy." Bùi Dịch không nói hai lời liền đồng ý.

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

"Nhóc con, tự cầu nhiều phúc đi." Không hề nghi ngờ, Đại Cẩu Tử chúng nó là Đoàn Tĩnh Đồng mang đến, tay đang bị bó bột còn có thể quậy đến như vậy, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười.

Bên này, Đoàn Tĩnh Đồng còn không biết chính mình bị phát hiện, ở trong đám người đang hỗn loạn kia vụng trộm chuồn đi, tìm đến xe của Tô Thi Thi, tay chân lanh lẹ bò vào khoang sau của xe.

Lúc cậu nhóc đang muốn đóng cửa xe, Đại Cẩu Tử nhanh như chớp chui đi vào.

"Chết tiệt! Mày mau ra ngoài! A, chó cái của mày đang đuổi theo, mày nhảy xuống với nó đi! Chết tiệt, mày vẫn còn ngậm con chó nhỏ này cái làm gì? Nó sắp bị mày cắn chết rồi!"

Đoàn Tĩnh Đồng đưa cánh tay mập mạp không ngừng mà phụ giúp Đại Cẩu Tử, muốn bắt nó đuổi xuống xe.

Đại Cẩu Tử cho rằng Đoàn Tĩnh Đồng đang cùng chính mình ngoạn chơi, buông Tiểu Bảo Bảo ra, lè lưỡi liền liếm tay cậu nhóc.

Đoàn Tĩnh Đồng nháy mắt toàn thân cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn đến Tiểu Vịnh cũng đang hướng bên trong bò vào, sợ tới mức đều nhanh khóc.

"Chị chó à, nơi này chứa không nổi mày đâu, mau đi xuống!"

"Đại Cẩu Tử, đem Tiểu Bảo Bảo trả lại cho vợ chồng tụi bây! A, ra bên ngoài mau lên, tụi bây sắp đem cốp xe phá hỏng rồi!"

Đoàn Tĩnh Đồng ôm lấy Tiểu Bảo Bảo nhất bả nhét vào trong miệng Tiểu Vịnh.

"Ư ư…" Tiểu Vịnh lúc này mới mãn ý, ngậm chó con đi xuống xe.

"Oành!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng đóng cửa sau xe, trốn ở bên trong đánh chết cũng không để bị phát hiện.

Vừa rồi cũng không biết bị bao nhiêu người thấy được…"Mặc kệ, chẳng qua trở về bị đánh một trận!" Đoàn Tĩnh Đồng để cho Đại Cẩu Tử nằm xuống, đầu gối lên trên bụng nó, căng da bụng chùng da mắt, lúc này nằm xuống liền mệt nhọc ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc ra đến xe, liền nhìn thấy Tiểu Vịnh giống như môn thần giữ của ngồi xổm bên cạnh xe của bọn họ, trên đỉnh đầu có một con chó nhỏ màu vàng trắng đang nằm úp sấp.

"Nếu không, em ngồi xe của anh nha?" Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Bùi Dịch cười đến đặc biệt cún con.

Nói đùa, hiện tại để cho người ta biết mấy con chó này là do cô nuôi thì làm sao bây giờ?

Đến lúc đó chắc chắn cô sẽ bị tất cả người trẻ tuổi tinh anh cùng mấy thiếu gia tiểu thư giàu có ở Bắc Kinh này khinh bỉ đến chết mất, dù sao mấy con chó này của cô cũng là nguyên nhân hủy đi bữa tiệc gặp mặt này của bọn họ!

Tô Thi Thi càng nghĩ đến cái vũ hội gặp mặt này, sắc mặt lại không nhìn khá hơn.

"Như thế nào đột nhiên không vui rồi hả?" Bùi Dịch cô gái nhỏ của mình bộ dáng cúi đầu thở phì phì, trong lòng rùng mình, đối với mẹ mình đang ở một bên nói.

"Con gọi là lái xe tới đón người."

"Đồng…"

"Người yên tâm." Bùi Dịch ý bảo bà an tâm, đỡ bà lên xe mới trở lại chiếc xe kia của chính mình.

Chú Lý cùng một vị lái xe khác thay đổi xe, lái xe chở Tô Thi Thi bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi Hỗ gia.

Ở cửa Hỗ gia, anh em Hỗ Sĩ Minh hướng những khách mời nói lời xin lỗi, rốt cục đem tất cả khách mời tiễn trở về rồi.

Trở lại bên trong sảnh chính, Hỗ Sĩ Minh mặt liền kéo xuống, nhìn qua đáng sợ cực kỳ.

"Vừa rồi con chó ngao kia là theo xe của ai tới?" Hỗ Minh Phỉ ngồi xuống trên ghế, sắc mặt thật không tốt lên tiếng.

"Em không cần phải xen vào." Hỗ Sĩ Minh cởi áo khoác đưa cho quản gia ở một bên, ngồi xuống ghế liền phiền não kéo kéo cà- vạt, sự túc giận trong lòng kia nói như thế nào đều đã nuốt không trôi.

"Anh, người có phải đã biết này hai con chó này là của ai hay không?" Hỗ Minh Phỉ ngẩn ra, nếu thật sự không biết, phỏng chừng anh trai của cô ta hiện tại đã sớm cho người ta đem hai con chó kia làm thịt!

Hỗ Sĩ Minh mâu sắc tối sầm lại, cười lạnh nói: "Bọn họ sẽ vì hành vi này của chính mình trả giá thật nhiều!"

"Nhất định không thể bỏ qua cho bọn họ! Hỗ gia chúng ta còn không có chịu qua loại khuất nhục này. Anh, em đi xem mẹ, ông nội cùng cha bên kia…"

"Ông nội cùng cha bên kia anh sẽ đi giải thích. Mẹ vừa rồi bị kinh sợ rồi, em tới chỗ mẹ một chuyến lo cho bà ấy đi." Hỗ Sĩ Minh nói xong đứng lên, "Có việc thì đến thư phòng tìm anh."

Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Hỗ Minh Phỉ: "Bùi Dịch nơi đó em trước đừng đi trêu chọc, anh tự có an bài."

"Này… Được, em biết rõ." Hỗ Minh Phỉ gật đầu, không chút nào dây dưa.Tình cảm anh em bọn họ từ trước đến nay đều rất tốt, cô ta biết anh trai mình nhất định có quyết định của chính mình.

Chỉ là - -

"Bùi Dịch, mẹ của anh giống như cực kỳ thích tôi nha. Tôi tin tưởng, chúng ta rất nhanh liền lại gặp mặt." Hỗ Minh Phỉ nheo mắt lại, trong mắt hiện lên quét xuống chờ mong

Hỗ Sĩ Minh đến chỗ thư phòng, không qua bao lâu, quản gia vội vội vàng vàng đi đến.

"Đại thiếu gia, đã bắt được con chó ngao kia. Nhưng mà kia súc sinh kia hung tàn cực kỳ, thật muốn giữ nó ở lại?" Quản gia đầu đầy mồ hôi hỏi han.

Hỗ Sĩ Minh ở trên gạt tàn thuốc gạt gạt điếu thuốc, lạnh lùng nói: "Nó thích ăn cái gì thì cho nó ăn, không được có bất luận cái sơ xuất gì."

Vâng ạ quản gia cung kính nói, "Con chó ngao này mới vừa sinh sản xong, tiểu Cẩu lại vẫn còn không dứt sữa. Các nhân viên an ninh bắt được con chó nhỏ kia mới dụ được nó vào. Chỉ sợ nó còn có chó con khác, nó lạc đến đây, đến lúc đó chủ nhân của nó…"

"Quản gia, tôi gọi ông tới đây không phải để cho ông nói nhảm." Hỗ Sĩ Minh dụi tắt thuốc lá, hơi tức giận.

"Là tôi lắm miệng rồi. Tôi lập tức ra ngoài." Quản gia cúi đầu, quay đầu lập tức lui ra, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Hỗ Sĩ Minh nhìn quản gia kia đã hơn năm mươi mấy tuổi bây giờ lại có dáng vẻ như một đứa trẻ, sắc mặt càng thêm đen rồi.

Nếu không quản gia chắm sóc hắn từ nhỏ tới lớn, hắn thật sự rất muốn đổi cái người tính trẻ con chưa hết kia!

"Rầm!" Hỗ Sĩ Minh một quyền đánh mạnh đến trên bàn, chỉ cần nghĩ đến vừa rồi cái vũ hội kia bị quậy đến long trời lở đất, hắn liền tức giận đến muốn giết người.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người đầy đủ ngoan độc!" Hỗ Sĩ Minh nghiến răng nghiến lợi nói.

"Để cho Hỗ gia mất mặt lớn như vậy, thù này, tôi nhớ kỹ!" Hỗ Sĩ Minh cầm lấy mobile phone gọi cho trợ lý của mình, trong giọng nói là chưa bao giờ có băng lãnh.

"Một vòng một tuần, để cho Mễ gia ở biến mất khỏi Bắc Kinh này!" Hỗ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Thân phận của hắn bởi vì mẹ con Mễ gia kia đã bị bại lộ, hiện tại phỏng chừng tất cả người ở Bắc Kinh này đều đã biết, hắn chính là Hỗ Sĩ Minh, là người đứng đầu của Xây dựng Minh Đỉnh.

"Muốn chết!" Hỗ Sĩ Minh gắt gao nắm chặt quả đấm, hắn nghĩ tới phải đi đến chỗ Hồng gia giải thích chuyện này, mặt liền càng thêm đen rồi.

Vốn dĩ chuyện này đã nắm chắc thắng lợi trong tay, hiện tại bị Hồng gia chiếm ưu thế, trong lòng hắn vui vẻ mới là lạ!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cửa thư phòng bỗng nhiên bị mở ra, quản gia lộ ra nữa cái đầu vào, vẻ mặt hưng phấn mà nhìn Hỗ Sĩ Minh.

"Đại thiếu gia, người có biết con chó ngao kia vì cái gì trên lưng lại cõng rương ong mật xông tới không? Tôi nghe nói nó đụng ngã lăn một xe ba bánh nuôi ông. Bất quá thứ này tuyệt đối không có khả năng là nó tự đeo trên lưng mình đi."

"Khẳng định có người giúp nó. Mà còn nhà chúng ta bảo an bảo vệ nghiêm ngặt như thế, chúng nó không có khả năng dễ dàng tiến vào như vậy, trong này nhất định có ẩn tình."

Quản gia nói xong nói xong, phát hiện Hỗ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét, vội vàng giống như rùa rụt đầu rụt trở về: "Cậu đừng nóng vội, tôi cũng cho người đi điều tra rồi."

Còn chưa có nói xong, rầm liền đóng cửa lại. Co cẳng chạy.

Hỗ Sĩ Minh nhìn cửa thư phòng đã bị đóng chặt, mặt đen như mực đặc một dạng.

Hắn xoa xoa mi mắt, trước mắt bỗng nhiên hiện lên ra một cái bóng.

"Đứa bé kia…" Hỗ Sĩ Minh mâu sắc một lệ, trực tiếp cầm lấy mobile phone gọi cho đội trưởng đội bảo an, "Đi điều tra đứa con nít hôm nay tới kia, mặt khác, vì cái gì để cho hai con chó kia trà trộn vào được, ông tốt nhất lập tức cho tôi một lời giải thích!"

"Đại thiếu gia, cái này… Là… Là thuộc hạ hành sự bất lực, có người lấy lòng bảo an của chúng ta. Cho nên mới…"

"Đi tra rõ ràng, tôi muốn chứng cớ!" Hỗ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét lập tức cúp điện thoại.

"Bùi Dịch, là anh đã tính kế từ trước sao?" Hỗ Sĩ Minh mâu quang băng lãnh, hắn tới cùng vẫn lại là xem nhẹ Bùi Dịch tên đối thủ này.

Mà lúc này, bên trong nhà chính của vương phủ "Thi Dịch", không khí dị thường ngưng trọng.

Tô Thi Thi cúi đầu đứng ở đại sảnh nhà chính, đứng bên cạnh cô là kẻ mới vừa bị bắt được từ sau cốp xe Đoàn Tĩnh Đồng. ở bên cạnh Đoàn Tĩnh Đồng, Đại Cẩu Tử ngồi chồm hỗm vẻ mặt giả ngốc như chuyện vừa gây ra không phải lỗi của mình.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt bọn họ, sắc mặt so với đáy nồi lại còn đen hơn, đã đứng nửa giờ.

HELLO TUẦN MỚI!

274. Chương 274

Edit: Mít

Ở trong phòng to như vậy, rõ ràng được trang trí cổ điển ấm áp, nhưng lúc này theo cảm giác của Tô Thi Thi giống như âm phủ, thật sự lạnh.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nghĩ muốn lén lút nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nào biết vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến Bùi tiên sinh chính đang mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi lập tức sợ, khẩn trương cúi đầu, tiếp tục giả chết.

"Anh tự nguyện ở trong này theo chân bọn họ phạt đứng, vậy thì cùng đứng đi." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ.

Tuy cô không phải cố ý, nhưng quả thật đem Hỗ gia làm náo loạn long trời lở đất. Tô Thi Thi biết lần này gặp rắc rối thật rồi.

"…" Đoàn Tĩnh Đồng không biết là vì quá khẩn trương, hay là vì ăn quá nhiều, hết nấc lại nấc.

Cậu sợ tới mức khẩn trương che miệng, một giây sau lại nhịn không được nấc một cái.

"…"

Trong phòng yên lặng, âm thanh nấc cục đặc biệt vang dội, mọi người thần kinh tựa hồ đều bị tiếng nấc gây chú ý.

Ở phía xa quản gia cùng Tiểu Ưu đứng chịu phạt chung, một đám thấy nguy, thật muốn tiến lên che miệng vị tổ tông này lại.

Tiểu tổ tông cũng chọn đúng lúc quá, không thấy được Bùi tiên sinh tức giận đến muốn nhanh giết người sao?

Sắc mặt Bùi Dịch càng khó nhìn, ánh mắt lạnh lùng chuyển qua trên người Đoàn Tĩnh Đồng, nói câu nói đầu tiên từ khi trở về: "Ngày mai về trang viên."

"Em không muốn!" Đoàn Tĩnh Đồng mặt trắng xanh một phen: " Anh, em không muốn. Em không phải cố ý! Là Đại Cẩu Tử nhất quyết đi theo, Tiểu Vịnh cũng là chính mình đi. Không liên quan tới em."

"Đã làm sai chuyện, còn dám kiếm cớ chối trách nhiệm, đây là thầy cô em dạy em?" Bùi Dịch lạnh giọng hỏi.

"Không… Vâng " Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Thằng bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất sớm hiểu được đạo lí đối nhân xử thế, biết lúc này mình không nên nói nhiều.

"Quản gia, đi thay tiểu thiếu gia thu dọn quần áo, bây giờ sẽ đưa nó về trang viên." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Thật là dã man." Tô Thi Thi chu mỏ, ở trong lòng yên lặng châm chọc.

Xem ra Bùi tiên sinh lần này giận không nhẹ, xử lý xong Đoàn Tĩnh Đồng như thế này, phỏng chừng liền đến phiên cô rồi.

Xong rồi, cô nên làm sao đây? Muốn hay không giả vờ bị cảm hay là giả vờ đau bụng? Giống như đều đã quá kém, có phải là nên chạy đi?

Không được, cô khẳng định chạy không được Bùi Dịch.

Tô Thi Thi phiền não gãi tóc, đau cả đầu.

Một động tác của cô, Bùi Dịch vù một phen liền nhìn qua cô.

Ánh mắt kia mang theo tức giận, Tô Thi Thi không ngẩng đầu nhìn, đều đã cảm giác được lửa giận của anh, lúc này sợ tới mức cô động cũng không dám động."Anh, em thật sự sai lầm rồi, lần sau cũng không dám nữa." Đoàn Tĩnh Đồng cúi thấp đầu, vừa nói vừa đến sát bên Tô Thi Thi, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo của cô, muốn cô giúp đỡ.

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Nhóc con à, nhìn hoàn cảnh một chút có được hay không? Đã đến nước này, lại vẫn kéo chị xuống nước!

Cô quay đầu một cái, đột nhiên nhìn Đoàn Tĩnh Đồng trong mắt chứa nước long lanh, nội tâm mạnh mẽ đau đớn một phen.

Những kí ức bị cô chôn sâu dưới đáy lòng ở một khắc này như là muốn phá kén mà ra.

"Em không muốn gặp cha mẹ em sao?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng sửng sốt, chậm rãi lắc lắc đầu: " Muốn."

"Vậy tại sao không quay về?"

Đoàn Tĩnh Đồng mấp máy miệng, rầu rĩ không vui nói: "Em sẽ mang đến tai họa cho cha mẹ, em không muốn trở về."

Tô Thi Thi vẻ mặt bị kiềm hãm, hốc mắt bỗng nhiên lên men.

Ở một khắc này, cô cũng không biết nên nói cái gì. Trước mắt là thằng bé quật cường mới mười tuổi, nhưng trên lưng lại phải đeo gánh nặng như vậy.

Cô khom lưng ngồi xổm trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng, cười nói: "Những cái này đều là gạt người, không thể tin tưởng."

"Nhưng màvì em, mẹ đã từng thiếu chút nữa chết. Cha để em ở châu Âu nhiều năm như vậy, nếu không là vì em là điềm xấu, vậy bọn họ tại sao vẫn không đón em trở về?"

Đoàn Tĩnh Đồng nói xong, gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, đáy mắt cất giấu sự sợ hãi.

Tô Thi Thi khoảnh khắc này tim gan rối tinh rối mù, cười xoa tóc của cậu, an ủi: " Nếu quả thật là như vậy, vậy tại sao bây giờ bọn họ lại muốn đón em trở về? Là ai nói cho em những chuyện không đáng tin này? Chị hứa với em, sau này nếu ai còn dám nói như vậy, chị liền đánh người đó!"

"Nếu giúp em đánh họ, chị có phải muốn hướng anh trai em người rồi hay không?" Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cực kỳ không vui nói.

Tô Thi Thi sửng sốt, trên mặt tươi cười cứng đờ, thiếu chút bị câu nói của cậu làm nghẹn chết.

Cô vừa rồi khẳng định là đầu óc lú lẫn, cho nên mới cảm thấy thằng bé này đáng thương đáng yêu.

Quả thật là cảm giác sai!

Tô Thi Thi đứng thẳng lên, đứng ở một bên, nhìn về phía nơi khác, không muốn để ý đến cậu rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng thấy thế có chút nóng nảy: "Chị không giúp em nói tốt sao? Chị giúp em cầu xin anh trai em, em thật sự không muốn trở về, cha mẹ biết việc làm của em hôm nay khẳng định muốn đánh chết em!"

Tô Thi Thi, mày ngàn vạn lần đừng cùng một thằng bé mười tuổi so đo!

Tô Thi Thi trắng xanh một phen xiết chặt quả đấm, ở trong lòng ra sức nhắc nhở chính mình.

Cô không tức giận, tức giận là thua!

Đúng là đáng chết, cô có thể nhìn thấu lòng người, vừa rồi vậy mà thiếu chút nữa bị một thằng bé mười tuổi lừa gạt!Tô Thi Thi nghiêng người liếc Bùi Dịch một cái, tức giận đến hận không thể đánh một quyền.

Không hổ là em trai anh, từng bước từng bước diễn trò!

"Này, chị thật sự không giúp em sao? Chị nếu là giúp em nói tốt, em có thể suy xét cân nhắc cho chị làm chị dâu em." Đoàn tĩnh đồng thấy Tô Thi Thi thật sự không muốn giúp mình, gấp đến độ mồ hôi lạnh đều rơi xuống rồi.

Lần này xong rồi, cậu vừa rồi có phải hay không đã quá nhiều lời rồi? Rõ ràng người phụ nữ này vừa rồi cực kỳ thương cậu mà…

"Đoàn Tĩnh Đồng, em còn dám nói một câu, anh liền đưa em quay lại châu Âu!" Bùi Dịch mặt trầm xuống, gằn từng chữ nói.

“Không muốn!” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng che miệng, sợ tới mức động cũng không dám động.

Bùi Dịch liếc mắt quản gia ra hiệu, quản gia vội vàng chạy tới kéo tay Đoàn Tĩnh Đồng, tiếng vang rất lớn: “Tiểu thiếu gia, cậu trước cùng quản gia tôi đi ra.”

“Tôi không muốn, tôi phải ở lại chỗ này, tôi không quay về trang viên!” Đoàn Tĩnh Đồng điên cuồng mà đá chân không chịu đi.

Nghe thấy động tĩnh các bảo vệ lập tức tiến vào, giúp đỡ quản gia cùng khiêng Đoàn Tĩnh Đồng lên đi ra.

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Tĩnh Đồng bị kéo đi, lại nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Bùi Dịch, rất muốn bọn họ kéo mình cùng đi.

Nhưng trong phòng rất nhanh cũng chỉ còn lại có cô và Bùi Dịch, đám người hầu thấy tình huống không đúng, đã sớm lui ra.

Tô Thi Thi cúi thấp đầu, thật cẩn thận đi đến trước mặt Bùi Dịch, lôi kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “ Em sai rồi.”

Bùi Dịch lạnh lùng nói: “Tô tiểu thư làm sao có thể sai?”

Tô Thi Thi kìm nén miệng: “ Không nên kích động như vậy. Sự việc hôm nay là em không đúng, nhưng anh tốt hơn chỗ nào? Còn không phải vụng trộm chạy đi xem mắt.”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Tô Thi Thi nói xong, hận không thể vả miệng mình.

Quả nhiên, cô vừa nói xong, sắc mặt Bùi Dịch so với vừa rồi càng khó nhìn.

“Tô tiểu thư, nếu anh nhớ không lầm, trước anh mời em theo anh đêm nay cùng đi. Em biết rõ tình huống, lại nói cho anh biết em cùng người khác có hẹn, cự tuyệt anh.”

Bùi Dịch ngừng một trận, hít một hơi thật sâu, nghiến răng nghiến lợi nói: “ Em chẳng những tự mình chạy đi tham gia vũ hội, còn dám mặc thành cái dạng này! Ngứa da phải không?”

“A?” Tô Thi Thi sửng sốt. Thì ra cô lo lắng hồi lâu, Bùi tiên sinh vậy mà bởi vì chuyện này nên tức giận!

Cô kéo lại áo khoác tây trang màu trắng của Bùi Dịch trên người, có chút ủy khuất nói, “Quần áo này là anh mua cho em.”

“ Em…” Bùi Dịch bị á khẩu không trả lời được, dưới cơn tức giận, tiến lên khom lưng một tay khiêng cô trên vai, đi nhanh đến hậu trạch.

“ Anh nên khiêng em đi sớm mới phải! Tô Thi Thi, em một ngày không gây chuyện cho anh liền khó chịu có phải hay không!”

Bùi Dịch nói xong nâng bàn tay lên, bốp một phen nặng nề mà đánh vào mông Tô Thi Thi.

“Bốp” một tiếng, đặc biệt vang dội.

“Anh lại đánh em!” Tô Thi Thi nổi giận.

Nơi xa nhiều người hầu nhìn như vậy, tên đáng chết này vậy mà lại đánh mông cô!

Lửa giận của Tô tiểu thư roạt một phen bùng lên, nhéo lỗ tai Bùi Dịch, thở hồng hộc nói, “Anh đi tham gia vũ hội tìm đối tượng còn không biết xấu hổ nói em! Lại cùng phụ nữ xinh đẹp hơn em gặp mặt, anh hơi quá đáng!”

“Tô Thi Thi, em buông tay!” Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, sắc mặt lại đen lại hồng.

Dám nhéo tai anh! Người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi!

Đúng lúc hai người đang đùa giỡn, nơi xa truyền đến tiếng bước chân. Tần Phong chạy vào, trong miệng ồn ào: “Bùi Dịch, vừa rồi ngoạn chơi có thoải mái không? Tôi tặng cho cậu lễ vật thế nào?”

"Lễ vật?" Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều đã ngây ngẩn cả người, hai người liếc nhau một cái, ánh mắt đều tối sầm lại.

Tô Thi Thi tức giận tụt xuống mặt đất, xắn tay áo, hung tợn trừng mắt với Tần Phong.

Hay lắm, bọn họ đang lo tìm không thấy người đâu, người này lại tự động tìm tới cửa!

Phong ca à, anh sắp thảm rồi đó. Anh chỉ là nam phụ người yêu quý thôi, chứ 2 người kia ko iu anh đâu. Hãy về với đội những người iu Phong đi

275. Chương 275

Edit: Mít

Lối nhỏ vắng vẻ trong hành làng gấp khúc, nơi xa lá cây bị gió thổi qua, bay bổng rơi xuống mặt đất, cuồn cuộn nổi lên rùng cả mình.

Tô Thi Thi xắn tay áo, hai mắt nheo lại, từ từ đi đến chỗ Tần Phong.

"Các ngươi… Ha ha, các ngươi đang bận sao? Tiếp tục, tiếp tục đi…" Tần Phong gặp tình huống không đúng, vừa nói vừa lặng lẽ lui về sau, ánh mắt vô tình cố tình đảo qua cái mông Tô Thi Thi.

Vừa rồi không nhìn lầm mà nói, anh thấy Bùi Dịch đang cùng Tô Thi Thi chơi "trò chơi" nha.

"Đứng lại." Bùi Dịch đứng tại chỗ, cho dù không nhúc nhích, lại hình như có một cỗ khí thế dời non lấp biển hướng phía trước phun trào ra.

Tần Phong lúc này không dám động, đứng tại chỗ xấu hổ cười: "Cái kia… Tôi thật sự không phải cố ý quấy rầy các người."

"Không quấy rầy" Tô Thi Thi nghiến răng, đi đến trước mặt Tần Phong, vung tay nắm cà- vạt của anh, hung tợn nói, "Nói, lễ vật là sao?"

"Cái kia…" Con ngươi Tần Phong xoay một vòng, vội vàng nói, "Các người không nhận được sao? Khả năng cái kia còn không có đưa đến. Tôi đi chấn chỉnh bọn họ, bọn họ sao lại không chú ý như vậy!"

"Vậy sao?" Tô Thi Thi híp mắt cười rộ lên, trong tiếng cười lộ ra nguy hiểm, "Tần tiên sinh, anh là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi và Bùi tiên sinh sao?"

Tần Phong ha ha cười gượng, lo lắng không thôi hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Tô Thi Thi túm chặt cà- vạt của anh, nâng cằm, trợn mắt nhìn.

Tần Phong trong lòng run rung: "Hẳn không phải gây ra chuyện gì rồi…"

Anh vội vàng che miệng, vẫn cứ đem chữ "đi" kia nuốt trở vào.

"Nói, anh làm cái gì." Tô Thi Thi thở phì phì nhìn Tần Phong.

Chuyện tối hôm nay có chỗ lạ, mãi đến khi Tần Phong xuất hiện, cô mới bỗng nhiên có chút hiểu rõ. Cô hiện tại thật sự cực kỳ muốn biết, vị Tần tam thiếu này rốt cục đã giúp cái gì!

"Cái kia… Được, tôi nói là được."

Tần Phong rút cà- vạt của mình về, sửa sang lại y phục, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi thấy lo lắng chính em tự mình đi tham gia vũ hội, liền vụng trộm đi theo, rồi mới thấy…"

Anh nói xong nhìn Bùi Dịch một cái: "Nhìn thấy Đồng Đồng nhà các người ở khoang sau bước ra xe tới Hỗ gia, tôi thấy Đại Cẩu Tử cũng ở đó, bảo vệ không đồng ý cho bọn họ đi vào, liền đút lót bảo vệ, làm cho bọn họ… Được… Giúp đỡ…"

Anh càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Tô Thi Thi: "Hẳn không là tiểu tổ tông ở bên trong gây chuyện chứ?"

"Gây chuyện?" Tô Thi Thi bị chọc giận nở nụ cười.

Đâu chỉ là gây chuyện? Quả thực là đem trời cao chọc thủng rồi!

Cô đã nghĩ Đại Cẩu Tử sao có thể vào Hỗ trạch, hóa ra là Tần Tam thiếu nhàn rỗi không có chuyện gì, giúp một chuyện lớn như vậy!Anh em tốt mà giống như lợn!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cứng rắn nở một nụ cười tươi tắn hỏi: "Như vậy còn Tiểu Vịnh? Nó sao lại chạy vào?"

"Cái kia…" Tần Phong biến sắc, thân thể kìm lòng không được đứng thẳng tắp.

Anh cũng không thể được quyền im lặng sao?

"Tần Phong, cậu đã lãng phí của mình năm phút đồng hồ rồi." Một mực bên cạnh không nói chuyện, Bùi Dịch lúc này lạnh lùng mở miệng.

Tần Phong trong lòng giật mình, gãi gãi tóc, giơ tay nói: "Tôi thề, tôi ngay từ đầu thật là muốn ngăn cản nó!"

Anh nói xong liền nhăn mày, ai oán nói: " Tôi nói cho các người, các người nuôi chó ngao Tây Tạng quả thực là có bệnh, nói sao cũng không nghe, cần phải gọi người trong nhà."

"Cậu nói thân hình nó to như vậy, giấu không được. Tôi muốn để cho người ngăn nó lại, kết quả nó liền điên rồi…"

"Rồi mới…" Tần Phong thật cẩn thận liếc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một cái, nhỏ giọng nói, "Rồi mới không biết sao, nó bị đụng ngã lăn với một chiếc xe nuôi ong, chúng tôi cố tránhn ong mật, nó đã trốn thoát rồi."

"Tôi thề nó là chính mình tự xông vào! Hình thể kia, cho dù là mười người bảo an đều ngăn không được!"

Tần Phong nói xong, chặt chẽ ngậm miệng lại.

Trong lòng anh cũng oan kia, mỗi lần gặp phải hai con chó điên kia đều là không có chuyện tốt.

Chẳng qua tới cùng xảy ra cái chuyện gì, để cho sắc mặt Bùi Dịch kém như vậy.

Nhưng hiện tại đánh chết anh cũng không dám hỏi.

"Tần tổng, anh nén bi thương." Tô Thi Thi nghe xong, tiến lên nặng nề mà vỗ bả vai Tần Phong một cái, lắc đầu, xoay người đi về phía sau.

Chẳng qua, trên mặt cô không biểu lộ ra, trong lòng là đang khiếp sợ.

"Nhanh dời đi lực chú ý của Bùi Dịch, ngàn vạn lần đừng tìm tới tôi."

Tô Thi Thi kìm lòng không được bước nhanh hơn, lúc đi qua bên cạnh Bùi Dịch, mạnh cúi đầu, cũng không dám nhìn anh.

Vừa rồi Bùi tiên sinh giống như thật sự nổi giận! Nếu như bị anh khiêng trở về, cô phỏng chừng ngày mai liền không thể rời giường rồi!

"Tô Thi Thi, em không thể không có nghĩa khí như thế, chớ đi nha! Thi Thi à, em đợi lát nữa rồi đi mà!" Tần Phong khóc không ra nước mắt nhìn Tô Thi Thi.

Nha đầu kia chạy trốn cũng thật rất nhanh!

Bùi Dịch ánh mắt đi theo Tô Thi Thi, nhìn đến bộ dạng thật cẩn thận của cô gái nhỏ kia, tức giận trong lòng bất tri bất giác cũng sớm đã giảm đi hơn nửa.

Anh tức giận là cô mặc gợi cảm như vậy chạy đi tham gia vũ hội, hơn nữa còn là cùng với Hỗ Sĩ Minh.

Còn những thứ khác - -

Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái: "Đi thư phòng với tôi."

"Tôi còn có việc…"

Tần Phong còn chưa nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của Bùi Dịch liền bắn tới, sợ tới mức anh lập tức đi theo.

"Hô…" Nơi xa nhìn Bùi Dịch cùng Tần Phong, Tô Thi Thi vỗ ngực rất mạnh nhẹ nhàng thở ra.

"Tần Phong, anh tới thật là đúng thời điểm!"

Tô Thi Thi lau mồ hôi lạnh, xác định Bùi Dịch bọn họ đi thư phòng, mới đi tiền viện muốn xem tình cảnh Đoàn Tĩnh Đồng.

Chỉ là làm cô thất vọng chính là, Đoàn Tĩnh Đồng đã bị quản gia cho người đưa trở trang viên Đoàn gia, trong viện chỉ còn lại có Đại Cẩu Tử nằm úp sấp ở góc tường đi ngủ.

"Mày cũng sẽ không tốt hơn ta đâu, chờ xem." Tô Thi Thi lắc đầu nhìn Đại Cẩu Tử. Với tính tình Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ bắt nó nhốt vào phòng tối.

"Tô tiểu thư, Tiểu Vịnh không cùng về với mọi người sao?" Quản gia đã chạy tới nói, "Đám chó con đều đã đói đến khóc kêu gào rồi."

"Tiểu Vịnh không trở về?" Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, "Khẩn trương phái người đi tìm. Tìm dọc đường từ đây đến Hỗ gia ở phía Tây thành phố."

"Dạ? Được!" Quản gia không có hỏi nhiều, vội vàng kêu các nhân viên an ninh đi tìm.

Để cho một con chó ngao Tây Tạng một mình lang thang trên đường, cũng không phải là đùa. Lỡ làm bị thương người, đến lúc càn thêm phiền toái rồi!

"Không đúng, Đại Cẩu Tử đều đã trở lại, trong nhà còn có ba con chó muốn bú sữa, Tiểu Vịnh không có khả năng không trở lại. Nhất định là xảy ra chuyện gì…" Tô Thi Thi trong lòng cũng có chút bối rối, đúng lúc này di động của cô rung một phát, có tin nhắn đến.

Tô Thi Thi lấy ra một cái, phát hiện là một dãy số quen thuộc.

"Hỗ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi nhướng mày, vừa thấy tin nhắn, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi.

"Tô tiểu thư, chó của cô tôi giúp cô nuôi hai ngày, đừng nhớ."

"Đáng chết!" Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, mày khẩn trương nhíu chặt.

Cô lấy di động, gõ một dòng chữ trên màn hình, muốn cảnh cáo hắn không được làm hại Tiểu Vịnh, lúc sắp gửi đi, cô bỗng nhiên đổi ý, xóa sạch tin nhắn, một lần nữa viết lại.

"Vậy thì phiền Hỗ Sĩ Minh tiên sinh rồi!"

Gửi xong, Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra.

Thật sướng!

Đầu bên kia điện thoại, Hỗ Sĩ Minh nhìn tin nhắn của Tô Thi Thi, mặt trắng xanh một phen trở nên tối đen vô cùng.

"Người phụ nữ này, đến lúc này, cô vậy mà còn dám chọc tôi!" ngón tay Hỗ Sĩ Minh cầm di động trắng bệch, tức giận đến đỉnh đầu đều bốc hơi rồi.

Bởi vì lúc trước mẹ con họ Mễ nói lỡ miệng, hiện tại thân phận của hắn cũng sớm đã bại lộ rồi. Tô Thi Thi cố ý kêu tên thật của hắn, rõ ràng là đùa cợt hắn.

"Người phụ nữ này, tôi sẽ cho cô hối hận!"

Hỗ Sĩ Minh khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, đi ra thư phòng, tìm đến quản gia nói, "Hầu hạ con chó sành ăn kia, mỗi ngày chụp ảnh nó, gửi đến di động Tô tiểu thư."

Quản gia sửng sốt, tò mò ở trong lòng nổi lên, rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn sắc mặt đại thiếu gia, vẫn lại là ít chọc mới tốt, lên tiếng lui xuống.

Mà lúc này, trong thư phòng biệt thự "Thi Dịch", Bùi Dịch cùng Tần Phong hai người mỗi người ngồi trên một ghế, sắc mặt hai người đều đã cực kỳ nghiêm trọng.

276. Chương 276

Edit: Mít

Trong thư phòng cổ kính, cái bàn gỗ lim tản ra mùi hương thoang thoảng, làm cho người ta trong lòng mạnh mẽ không tự giác dịu đi rất nhiều.

"Thân phận của Hỗ Sĩ Minh một khi bại lộ, cách hắn cùng Hồng gia hợp tác sẽ biến hóa, phỏng chừng rất nhanh sẽ có động tĩnh." Tần Phong giọng trầm trầm, nói xong nhìn thoáng qua Bùi Dịch, "Cậu có tính toán gì?"

Đốt ngón tay trái Bùi Dịch khẽ chọc mặt bàn, hỏi một vấn đề không liên quan gì: "Nếu cậu là Hồng gia, tại sao cậu muốn cùng Hỗ Sĩ Minh âm thầm hợp tác?"

Tần Phong trầm tư: "Ý của cậu là, Hỗ Sĩ Minh không muốn lộ thân phận tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh, là vì quan hệ với Hồng gia?"

"Tôi ban đầu còn tưởng rằng Hỗ Sĩ Minh mai danh ẩn tích, là cũng giống mục đích của cậu. Hiện tại xem ra, lão hồ ly họ Hồng hắn là đồng ý làm chuyện quan trọng gì đó cho hắn. Hỗ gia mấy năm nay một mực âm thầm khuếch trương thực lực, đã bắt đầu ra tay đối với Đoàn gia, nếu cùng Hồng gia là quan hệ hợp tác, như vậy tạm thời hắn hẳn không động thủ."

Tần Phong nói tới đây, mạnh mẽ ngồi thẳng người, sắc mặt so với vừa rồi càng nghiêm trọng.

"Tôi đột nhiên nhớ tới, Hỗ gia vẫn không có ra tay với Lan gia, cũng không có bất kì hợp tác cùng quan hệ, này không giống như tính cách nhà họ Hỗ nha."

Hỗ gia và lão gia tử kia cùng giống tính cách, bọn họ cũng chỉ có hai loại người, một loại là bọn họ làđồng bọn cùnghợp tác, một loại khác chính là bọn họ muốn lấn áp đối phương, từ trước đến nay bá đạo cực kỳ. Thái độ của bọn họ đối với Lan gia, quả thật làm cho người ta khó hiểu.

Bùi Dịch gật đầu, nói: "Chỉ có một cách giải thích, Hỗ gia đối với Lan gia có kiêng kị. Mà Hỗ Sĩ Minh cùng Hồng gia hợp tác, hẳn là vì đối phó Lan gia."

"Như thế đã sáng rõ, Hồng gia đồng ý cùng Hỗ Sĩ Minh đối phó Lan gia, cho nên Hỗ Sĩ Minh mới cam tâm tình nguyện mai danh ẩn tích. Chỉ là bọn họ tới cùng tại kiêng kị cái gì, có thể hay không là sự kiện năm đó..."

"A xin lỗi Dịch, tôi..." Tần Phong nói đến một nửa nhanh chóng im miệng, vẻ mặt xin lỗi nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch lắc đầu: "Không sao. Bọn họ kiêng kị gì đó và chuyện năm đó của cha tôi hẳn có quan hệ."

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn: "Tôi sẽ làm cho cái bọn họ kiêng kị trở thành sự thật!"

"Cậu yên tâm, thù của cha cậu, tôi với cậu cùng báo!" Tần Phong thật lòng nói.

Lúc anh vừa mới biết Bùi Dịch, mười phần khinh thường đứa con riêng này, nhưng sau này Bùi Dịch lại làm anh bội phục đến phục sát đất.

Hai người như thế nhiều năm qua, cùng nhau vượt qua những mưa gió, anh cũng từ tam thiếu gia bất cần đời thành người thừa kế Tần gia.

Mà hết thảy những việc này, Bùi Dịch cũng vì anh làm rất nhiều rất nhiều.

Tình cảm anh em trong lúc đó, có đôi khi cũng không thể dùng một hai câu đã nói được hết."Tần Phong, thời gian này tôi một mực nghĩ một vấn đề, có lẽ sự thù hận sẽ hại chúng ta." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

"Cậu sao lại nghĩ như vậy?" Tần Phong nhíu mày khó hiểu nhìn Bùi Dịch," nhiều năm qua, vi mối thù này cậu mới cố gắng cho tới bây giờ, chẳng lẽ cậu hiện tại không muốn báo thù sao?"

Chỉ có Tần Phong biết rõ ràng nhiều năm qua Bùi Dịch trên lưng gánh vác gánh nặng gì, cũng chỉ có anh biết rõ Bùi Dịch vì báo thù mà phải cố gắng trả giá như thế nào. Đúng là, hiện tại Bùi Dịch vậy mà nói ra lời này…

"Có phải bởi vì Thi Thi hay không, em ấy dù sao cũng là Đoàn gia…"

Đứng ở ngoài cửa vốn đến báo cho Bùi Dịch biết Tiểu Vịnh không trở về, Tô Thi Thi vừa lúc nghe câu ấy, động tác đẩy cửa mạnh dừng lại, nội tâm cũng nhói đau.

Cô không biết đang khẩn trương cái gì, nhưng mà trong lòng cô cực kỳ khủng hoảng, muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại như đúc bằng chì, bước đi bất động.

Tai của cô cũng phản bội cô, tất cả lực chú ý đều ngưng tụ ở lỗ tai, nghe bên trong trả lời.

Một giây hai giây, như là qua một thế kỷ, hoặc như là chỉ là trong nháy mắt, chỉ nghe bên trong truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Không phải," Bùi Dịch nói, "Cô ấy đối với Đoàn gia thù không thua kém tôi, đúng là hiện tại nên cố gắng học tha thứ."

"Tần Phong, nếu tôi cố ý báo thù, cuối cùng nhận được cái gì? Cha tôi không có khả năng chết rồi mà sống lại. Rất nhiều chuyện đều đã không thể quay về."

"Cậu sao có thể nghĩ bi quan như thế? Cậu đã quên nhiều năm qua cậu kiên trì như vậy là vì cái gì sao? Tôi không phải khuyên cậu báo thù, nhưng mà có một số việc tất phải đi làm, chẳng thế thì cậu không vượt qua cửa ải này sao?"

"Cậu nếu không đi làm, cậu có thể yên tâm trong phần trách nhiệm này sao? Cậu sẽ bị bộ dạng này hành hạ mình, mãi đến khi chết đi!" Tần Phong càng nói càng kích động.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ người thiếu niên năm đó bởi vì báo không được thù mà chịu hành hạ, nội tâm thống khổ, anh không muốn Bùi Dịch nhiều năm sau hối hận.

"Ầm!" Đúng lúc này, cửa thư phòng bị phịch một tiếng mở ra, Tô Thi Thi xuất hiện tại cửa phòng, yên lặng nhìn Bùi Dịch.

"Thi Thi!" Bùi Dịch một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất. Ở một khắc này, anh bỗng nhiên không dám nhìn vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn đến sự yếu ớt trong mắt anh, tim nhói đau, rất nhanh chạy tới, ôm eo của anh, ấp úng nói: "Chúng ta không báo thù có được hay không?"

Cô lau nước mắt chảy xuống khóe mắt, ngửa đầu, cười nói: "Chúng ta tại sao muốn báo thù? Có một câu tên là tự tạo nghiệt không thể sống. Em tin trên thế giới này toàn bộ đều đã là công bằng. Chúng ta chỉ cần làm tốt việc bản thân là được rồi, buông tha chính mình có được hay không? Như vậy, mới có thể vui vẻ."

Cô nói xong nước mắt chảy xuống, cô vẫn biết gánh nặng trên lưng Bùi Dịch rất nhiều. Đúng là cho tới bây giờ không nghĩ tới anh vậy mà bởi vì cô mà do dự.Phải làm sao đây? Cô rất muốn ích kỷ nói cho anh, anh đi báo thù đi, em không ngại.

Nhưng mà đây chỉ là lí lẽ ngụy biện. Trong cơ thể cô chảy dòng máu Đoàn gia, nếu Bùi Dịch thật sự báo thù, như vậy hai người bọn họ sau này sao còn có thể ở chung?

"Xin tha thứ cho sự ích kỷ của em, chúng ta làm chúng ta trả giá, thuận theo tự nhiên không tốt hơn sao?" Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, nước mắt trong mắt nhỏ giọt sáng trong, lộ ra quét xuống ánh sáng.

Tim Bùi Dịch vốn xao động bất an, ở một khắc này bỗng nhiên trở nên thật bình tĩnh, thật bình tĩnh.

Rất nhiều việc rối rắm trước kia, ở một khắc này đột nhiên tiêu tan rồi.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng mà lau giọt nước mắt ở khóe mắt cô, khóe miệng vẽ ra một nụ cười: "Cô bé ngốc, anh nói rồi, nếu lại khóc, anh nhất định trừng phạt em."

"Này!" Tô Thi Thi bật cười. Người đàn ông này có thể đem chuyện nghiêm túc như vậy nói thành không đứng đắn rồi.

Tô Thi Thi hung hăng lau nước mắt, nói: "Dù sao người không đụng tới với mình, mình cũng không động đến người. Mỗi ngày vắt óc tìm mưu kế đi hại người, rất mệt nha. Nhưng mà nếu bọn họ gây khó dễ trên đầu chúng ta, chúng ta mới đối phó, thế nào liền thế ấy, có được hay không?"

"Khụ khụ…" Tần Phong dở khóc dở cười.

Mới vừa nhìn thấy Tô Thi Thi xông tới, anh thật sự hoảng sợ, nghe được của lời nói kia của cô, trong lòng anh cũng cực kỳ phức tạp.

Đúng là người phụ nữ này nói đến mặt trái, chuyện trả thù này liền không đúng rồi.

"Tôi nói thật. Em gặp chiêu phá chiêu, cũng không phải là người bình thường có thể chịu đựng được!" Tần Phong bất đắc dĩ nói.

"Emi chẳng lẽ không biết lực phá hoại của mình sao? Hai người quả thật không cần chủ động đi báo thù. Mỗi lần bị động phản kích, cũng đã làm cho Đoàn gia cùng Hỗ gia ói máu, nếu là chủ động đánh trả thì không cho người sống rồi?" Tần Phong chế nhạo nhìn Tô Thi Thi.

"Khụ khụ…" Bùi Dịch ho khan một tiếng, cảnh cáo trừng mắt với Tần Phong một cái.

Cái tên này, không có việc gì nói cái sự thật. Như vậy làm cho vợ anh của anh cực kỳ xấu hổ.

"Ách… Em có sao? Sự việc hôm nay thật sự không liên quan tới em!" Tô Thi Thi vô tội cực kỳ.

Cô rõ ràng là tới an ủi Bùi Dịch, sao cuối cùng lại là cô sai?

"Không sao. Anh rất thích thay phu nhân xử lý cục diện rối rắm." Bùi Dịch vuốt vuốt mũi Tô Thi Thi, sủng nịch nói.

"Cục diện rối rắm cái gì chứ!" Tô Thi Thi nổi giận.

Tại sao đến cuối cùng lại là cô sai rồi? Cô thật sự không phải là cố ý mà!

Tuy nhiên nhìn sắc mặt Bùi Dịch, giống như thật sự xem nhẹ một số việc. Tô Thi Thi trong lòng vẫn lại là vui vẻ.

Bùi Dịch mấy ngày nay vì cô mà thay đổi, cô thấy ở trong mắt ghi ở trong lòng.

"Mắt của tôi muốn mù rồi. Tôi đi trước, các người tiếp tục ân ái." Tần Phong thấy hai người lại ôm ấp cùng một chỗ, che mắt lén lút đi đến ngưỡng cửa thư phòng.

"Tần tam thiếu, nợ nần chúng ta còn không có tính xong." Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái, cúi đầu nói với Tô Thi Thi "Ngoan, đi mang Tiểu Vịnh đến, để cho nó cùng Tần tam thiếu bồi dưỡng cảm tình thật tốt."

Anh vừa nói, Tô Thi Thi mới nhớ tới mục đích đến đây của mình, lập tức sốt ruột nói, "Tiểu Vịnh bị Hỗ Sĩ Minh bắt đi rồi!"

==========

Đôi lời: Thật sự ngồi mấy tiếng đồng hồ edit một lúc mấy chương truyện, tôi cảm thấy từ trước đến nay tôi đã đọc rất rất nhiều bộ ngôn tình, nhưng ít có truyện nào sâu sắc như truyện này. Nó dạy ta rất nhiều điều, từ tình yêu của Thi Dịch, đến tình bạn của Dịch Phong, cho đến tình cảm gia đình của Tĩnh Đồng, thậm chí là cả sự tha thứ đối với thù hận. Có thể nó không có nhiều cảnh lãng mạn của Bùi Dịch và Thi Thi như các truyện khác, nhưng nó vẫn cuốn hút tôi, bởi vì những triết lý nhân sinh sâu sắc của nó. Thật hi vọng các bạn cũng có cảm nhận giống tôi.

Cũng xin lỗi đã phiền đến các bạn, và cảm ơn vì đã nghe tôi tâm sự. #Ryeo: *liếc* ko nghe cô cũng nói đó thôi

277. Chương 277

Edit: banhocminh99 (Mít)

Beta: Ryeo

Chú ý: Có cảnh 18++++, bạn nào không đọc được xin cảm phiền bỏ qua.

Sau một phút trầm mặc ngắn ngủi, trong thư phòng phát ra một tiếng chửi thầm.

Bùi Dịch sắc mặt âm trầm, khóe môi nhếch lên một nét cười lạnh, làm cho người ta nhìn tự dưng thấy lạnh cả người.

"Tôi đi xem tình hình! Hai người yên tâm, tôi nhất định mang Tiểu Vịnh về bình an!" Tần Phong gặp tình huống không đúng, vừa nói vừa chạy ra cửa.

Đến chỗ ngoài cửa thư phòng, vung chân liền chạy như điên.

Hù chết anh rồi! Thời điểm tới vốn không tốt, tai họa lại từ miệng mà ra!

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Tần Phong chạy mất dép, sửng sốt vài giây, thở phù một tiếng nở nụ cười, quay đầu chế nhạo nhìn Bùi Dịch.

"Anh ấy sao lại sợ anh như thế?"

Bùi Dịch lành lạnh liếc cô một cái: "Tô tiểu thư, nói sang chuyện khác không ích gì đâu. Hiện tại chúng ta nên thảo luận về bộ quần áo mặc trên người em!"

"Em… Em nhớ ra em còn có việc!" Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, quay đầu bỏ chạy.

Còn không chạy quá hai bước, đã bị Bùi Dịch tay dài chân siêu dài vươn ra ôm vào trong lòng.

Bùi Dịch cúi đầu cười như không cười liếc cô: "Em cảm thấy em chạy trốn được sao?"

Nói xong, khom lưng một tay khiêng cô trên vai, đi nhanh đến phòng ngủ.

Tô Thi Thi nghẹn họng không nói được gì.

Cô đã gây ra cái tội tình gì!

Vừa vào đến phòng, Bùi Dịch đã ném Tô Thi Thi lên giường. Cô chỉ cảm thấy chấn động một phen, còn chưa kịp định thần lại đã bị thân hình cao lớn của Bùi Dịch đè lên. Một tay anh giữ chân cô, một tay mạnh mẽ roẹt một tiếng xé rách bộ lễ phục đắt tiền. Bộ ngực tuyết trắng của cô lập tức phập phồng lên xuống trong không khí.

" A, Dịch, em sai rồi… " Tô Thi Thi bắt lấy tay anh nỉ non, khẩn trương đến nỗi mắt phủ một tầng hơi nước.

Bộ dạng này của cô càng làm anh thêm điên cuồng, ngón tay thon dài hung hăng phủ lên một bên đồi, bóp nhẹ, ngón trỏ xấu xa xoay vòng trên đỉnh hồng nhọn gợi cảm. Một tay Bùi Dịch cố định cằm cô, anh nhoài người lên đáp trúng môi đỏ của cô, tham lam ngậm lấy mà mút mát.

" Ưm…" Tô Thi Thi bị hôn đến đại não thiếu dưỡng khí, chân dài vô tình ngọ nguậy, chạm vào bộ vị đã sớm cương cứng của Bùi Dịch. Anh rên nhẹ một tiếng, nhổm dậy cởi bỏ hết y phục, lại cúi xuống hôn cổ Thi Thi. Côn thịt dài đợi sẵn ngoài hoa huyệt, ma sát mấy cái rồi đâm thẳng vào nơi sâu nhất.

" A…" Tô Thi Thi cong lưng, ngón chân co quắp, "Nhẹ, nhẹ thôi anh…". Cô hổn hển cầu xin.

" Hửm?" Bùi Dịch chôn đầu ở hõm cổ cô, bên dưới dừng động tác, "Nhẹ như này sao?" Cự long xấu xa nằm im bên trong hoa huyệt khiến bụng dưới Tô Thi Thi trống rỗng khó chịu. Cô muốn được va chạm nhiều hơn.

"Dịch, động đi, xin anh…" Tô Thi Thi mơ màng, da thịt vì kích tình mà nhiễm một màu đỏ ửng.

“Là em cầu xin anh đấy.” Bùi Dịch mút mạnh vành tai cô, thắt lưng thẳng tắp một cái, côn thịt lại vào sâu trong hoa kính.

Trong phòng chỉ còn lại cảnh xuân dào dạt cùng những âm thanh dâm mỹ. Tô Thi Thi khẩn trương ôm lấy cổ Bùi Dịch, ấm ức để anh ở trên người mình cuồng dã như ngựa hoang. Thậm chí anh còn bắt cô tập động tác yô - ga tình nhân!

Cho nên nói, nuôi chó nhất định nên chọn loại ngoan ngoãn hiền lành một chút, không nên nuôi mấy con chó điên!

Mà lúc này, cái con chó điên khổng lồ màu đen kia chính là đang thoải mái mà ghé vào hậu viện nhà chính Hỗ gia, ăn ngấu ăn nghiến.

Con này đặc biệt kén ăn, không phải thịt bò tuyệt đối không ăn, mà còn phải ăn ba phần, cũng để lấy sữa.

Không cho ăn, nó liền kêu ầm ĩ người, mặc cho ai đều đã muốn đi ngủ.

Trong ngực nó, một con chó con còn chưa cai sữa nằm úp sấp, chính là đang thoải mái ngậm núm vú mà ngủ thẳng.

Một bên, quản gia Hỗ gia yên lặng nhìn chó ngao Tây Tạng càn rỡ đến không ai bì nổi, triệt để chịu phục rồi.

“Đồ con trâu! Không biết mày cùng đại thiếu gia khi đấu nhau người nào lợi hại hơn?”

“Chó ngao Tây Tạng đấu với Hỗ Sĩ Minh?” Quản gia nghĩ tới đây, không khỏi có chút kích động.

Ngày hôm sau, trước khi Tô Thi Thi đi làm nhận được một phong bưu kiện lạ.

“ Ách…” Cô mở ra vừa thấy, không khỏi sửng sốt một phen.

Bưu kiện là Hỗ Sĩ Minh gửi tới, quay chụp sinh hoạt của Tiểu Vịnh ngày hôm qua tại nhà chính Hỗ gia. Nhìn Tiểu Vịnh một móng vuốt ôm một khối thịt bò, Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu.

“Ăn ngon như vậy, cũng thật đầy đủ!”

Xem ra cô không cần quá lo lắng.

“Hí…” Tô Thi Thi đang muốn duỗi cái lưng mỏi, tay vừa nhấc, lại phát hiện toàn thân mình đau nhức, trên người xương cốt cơ hồ không một chỗ nào tốt.

“Bùi cầm thú!” Tô Thi Thi căm giận mắng một tiếng, nhớ tới tối hôm qua Bùi Dịch trừng phạt, mặt cô lập tức hồng lên.

“Không được, mình muốn đem đệm lót yô - ga trong nhà cho ném đi!”

Từ sau khi để cho Bùi tiên sinh biết có động tác yô-ga tình nhân, anh liền đối với cái động tác này vui vẻ không biết chán, tối hôm qua hai người làm cả đêm “ yô-ga tình nhân “…

“Ưm…” Tô Thi Thi che mặt, ngại chết cô rồi!

“Tô tiểu thư, tiên sinh bảo cô xuống nhà ăn ăn cơm.” Thấy Tô Thi Thi vẫn không tới nhà ăn, Tiểu Ưu đặc biệt chạy tới gọi cô.

Tô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, xách túi lên co cẳng chạy: “Nói cho anh ấy tôi đi làm bị muộn rồi, điểm tâm sẽ không kịp ăn rồi.””Tô tiểu thư…” Tiểu Ưu còn chưa nói xong, Tô Thi Thi đã bỏ chạy không thấy bóng rồi.

Cô lúng ta lúng túng nói, “Tiên sinh nói nếu cô dám chạy, buổi tối nhất định phải chết.”

Đáng tiếc Tô Thi Thi không có nghe thấy.

Tô Thi Thi không để chú Lý đưa đi, chính mình chạy ra ngoài cửa, vẫy một chiếc taxi bỏ chạy rồi. Thời điểm cô đến công ty, bọn Tống Trọng Hạo còn chưa tới công ty.

Tầng một trong văn phòng là công ty của bọn họ, lúc này mới hơn bảy giờ sáng, trong văn phòng im ắng, rõ ràng bên ngoài đã có ánh nắng tươi sáng, nhưng Tô Thi Thi cảm thấy được có chút âm trầm khủng bố.

Cô khẩn trương đem tất cả đèn mở lên, ánh sáng tăng lên, mới xua tan những bất an trong lòng cô.

"Xem ra ở lâu cùng với người đàn ông bá đạo kia, cũng nhiễm thói quen có người bên cạnh rồi." Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu cười khổ.

Từ lúc bắt đầu, Bùi Dịch đã xâm nhập vào trong cuộc sống của cô, thậm chí là thâm nhập vào từng tế bào của cô. Anh mang đến cho cô cảm giác xâm nhập tận xương tủy.

Tô Thi Thi vào văn phòng của mình, một ngày bận rộn bắt đầu.

Công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, bọn họ có một đống lớn việc gấp. Tống Trọng Hạo bọn họ sau khi đến đây, cũng đều bắt đầu mỗi người một việc lu bù lên.

Tô Thi Thi công việc nhàn rỗi hơn rất nhiều, tiện nghĩ làm sao đón được Tiểu Vịnh về. Cô tuyệt đối tin Hỗ Sĩ Minh sẽ không chủ động trả lại.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại ngoài bàn tiếp tân gọi vào.

"Tô tiểu thư, Hỗ tiên sinh tìm cô… Hỗ tiên sinh, thật xin lỗi anh không thể trực tiếp đi vào, Tô tiểu thư còn chưa có đồng ý.."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói sốt ruột của Tiểu Hồng.

Tô Thi Thi mày kìm lòng không được nhíu lại, đang muốn nói chuyện, điện thoại đã bị cúp rồi.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn chằm chằm cửa văn phòng của mình. Quả nhiên không quá bao lâu, cửa đã bị mở ra, cửa xuất hiện một thân tây trang màu trắng, sắc mặt thờ ơ mà lạnh lùng đàn ông.

"Cái giá phải trả để mời Tô tiểu thư thật lớn." Hỗ Sĩ Minh đứng ở cửa, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vốn muốn đứng lên lễ phép nghênh đón một phen, nghe những lời này của hắn, mông lại ngồi trở về, ngồi vững vàng ở trên ghế, nhàn nhạt nhìn hắn: "Hỗ tiên sinh còn kiếm chuyện trước, đến lúc đó cái giá chẳng phải là lớn hơn nữa sao?"

"Vậy sao?" Hỗ Sĩ Minh khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt rồi đột nhiên chuyển hướng, chặt chẽ nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Ở một khắc này, Tô Thi Thi liền cảm giác chính mình như là bị một con mãnh hổ theo dõi, bắp thịt toàn thân kìm lòng không được thắt chặt lại.

Tiểu Hồng đứng ở một bên chân tay luống cuống nhìn Tô Thi Thi, đáy lòng khẩn trương.

Tô Thi Thi gật gật đầu với cô: "Cô đi ra ngoài trước đi."

"Vâng." Tiểu Hồng lập tức gật đầu, khi ra khỏi cửa, không quên thay bọn họ đóng cửa lại.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

Cô gái, ai bảo cô đóng cửa!

"Tô tiểu thư hình như không muốn một mình ở chung với tôi?" Hỗ Sĩ Minh nhìn thấy biểu tình của Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống khiêu khích.

"Không sai. Như vậy xin hỏi Hỗ tiên sinh, biết rõ tôi không chào đón anh, anh lại vẫn tính mặt dày ở lại trong này sao?" Tô Thi Thi không mặn không nhạt nhìn Hỗ Sĩ Minh.

Hỗ Sĩ Minh ngây ngẩn cả người.

Hắn không nghĩ tới người phụ nữ chết tiệt này vậy mà có can đảm nói như vậy!

Hắn sắc mặt trầm trầm đi qua, kéo ra ghế dựa ngồi ở trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, đi thẳng vào vấn đề nói: "Không muốn đón chó của cô về hả?"

“Có điều kiện gì anh nói đi.” Tô Thi Thi cũng chẳng muốn cùng hắn dây dưa.

Thân phận của Hỗ Sĩ Minh lúc trước không công khai cũng đã khó đối phó như vậy, hiện tại thân phận của hắn công khai, phỏng chừng làm việc gì cũng không còn kiêng kỵ.

Tô Thi Thi nghĩ ở trước mặt hắn không được lợi gì, hà tất phải cùng hắn quanh co lòng vòng.

“Cô xác định thái độ này của cô hẳn không lộng hành thành quen?” Hỗ Sĩ Minh vù một phen nheo mắt lại, ánh mắt lợi hại nhìn từ trên xuống dưới Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên một cái, “Nói như vậy, cô là muốn gây chú ý với tôi sao?”

“ Anh….”

“Như vậy chúc mừng cô. Tô tiểu thư, cô đã thành công làm tôi chú ý.” Hỗ Sĩ Minh nhìn chằm chằm mi mắt Tô Thi Thi nói.

“A…” Tô Thi Thi nở nụ cười.

Người đàn ông này còn có thể càng nói càng tự luyến thế sao.

“Nói thẳng đi, anh như thế nào mới chịu trả lại Tiểu Vịnh cho tôi?” Tô Thi Thi hai tay ôm cánh tay, nhàn nhạt nhìn Hỗ Sĩ Minh.

Hỗ Sĩ Minh môi mỏng mấp máy, tự tin mười phần nói: “Xây dựng Minh Đỉnh sắp tới có hạng mục đấu giá, cần nhà thiết kế, cô…”

Hắn nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch một cái, gằn từng chữ nói: “ Cô tới cạnh tranh đấu thầu.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, để cho cô đi cạnh tranh đấu thầu cho hạng mục của hắn?

Đây là ý muốn cùng cô hợp tác sao?

Dựa vào những gì Tô Thi Thi biết được, không ai bì nổi Hỗ Sĩ Minh tiên sinh, vậy mà lại tìm tới cửa xin hợp tác?

Tuyệt đối có vấn đề!

Mọi người sớm an ~!~

278. Chương 278

Edit: banhocminh99

“Tôi không muốn.” Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Đùa à, bảo hổ lột da mình, cô có mấy cái mạng mà cùng hắn hợp tác?

Hỗ Sĩ Minh đã sớm đoán cô có phản ứng như vậy, không nhanh không chậm nói: “Không cần chó phải không?”

“Tuy con chó ngao kia hiện tại ở nhà tôi cực kỳ thoải mái, nhưng là tới đây sẽ phải chịu cái gì, tôi liền không thể bảo đảm rồi.”

“Anh…” Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi, “Hỗ tổng, anh lấy một con chó đòi ép người, không biết xấu hổ sao?”

“Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, có gì mà xấu hổ?” Hỗ Sĩ Minh không quan tâm nói.

“Anh…” Tô Thi Thi xem như á khẩu.

Cô thấy quá là không biết xấu hổ, cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như Hỗ Sĩ Minh!

"Anh nghĩ rằng tôi để ý con chó kia sao? Anh có thể hỏi thăm một phen, con chó kia ban đầu là ông nội của tôi nuôi. Thực tế quan hệ của tôi và ông nội như thế nào, anh nên rõ ràng. Đồ của ông ta nuôi, tôi sẽ hy sinh bản thân tôi đi bảo vệ nó sao?"

Tô Thi Thi nói xong, khóe miệng lộ ra một nét cười lạnh, bộ dạng hoàn toàn khinh thường.

Hỗ Sĩ Minh hai mắt nguy hiểm nheo lại, ngầm nhìn kỹ người phụ nữ này.

Tô Thi Thi biểu tình phi thường hoàn mỹ, nếu không phải ánh mắt hắn độc ác, phỏng chừng đã bị cô lừa gạt rồi.

Khi Tô Thi Thi nhếch khóe miệng, tiết lộ tâm trạng của cô lúc này.

Người phụ nữ này hiện tại rất tức giận! Không hề giống biểu hiện bên ngoài làm như hoàn toàn chẳng thèm ngó tới.

"Tức giận?" Hỗ Sĩ Minh trong mắt hiện lên một ý cười lạnh.

Tức giận như thế này chứng tỏ hắn dùng lợi thế đúng cách rồi. Bằng không nếu Tô Thi Thi hoàn toàn không để ý, cô sẽ không có lí do gì để phản ứng.

"Tô tiểu thư cho rằng, các người nhiều lần nói tôi đi tôi sẽ đi khỏi sao? Con người tôi cô đều đã hiểu rõ, con chó ngao kia chẳng qua là một cái cớ, mà để cô hợp tác với tôi mới là việc bắt buộc phải làm. Cô không đồng ý, tôi cũng có biện pháp khác khiến cô đồng ý."

Hỗ Sĩ Minh nói xong, đứng lên nhàn nhạt phủi quần áo, nhìn Tô Thi Thi: " Thời gian của cả tôi và cô đều cực kỳ quý giá, hi vọng đừng lãng phí."

Tô Thi Thi trong lòng thất kinh, người đàn ông này trực giác quả nhiên nhạy cảm.

Trên người hắn phát ra khí thế tuyệt đối không thua gì Bùi Dịch, thậm chí về một trình độ nào đó so với Bùi Dịch càng khó đối phó hơn.

"Tôi chẳng qua là một nhà thiết kế không có danh tiếng gì, có nhiều nhà thiết kế nổi tiếng tình nguyện hợp tác với anh, tại sao anh lại chọn tôi?" Tô Thi Thi bình tĩnh trở lại, hỏi.

"Tô tiểu thư muốn biết nguyên nhân, thì cần phải đáp ứng điều kiện khác." Hỗ Sĩ Minh khẽ cười nói.

Tô Thi Thi chán nản.Cùng người đàn ông này nói chuyện thật sự quá mệt mỏi, cô đột nhiên cảm thấy được Bùi Dịch quả thực rất đáng yêu.

"Như vậy anh nên quên đi, tôi không đồng ý. Nếu anh không muốn mất mặt lần nữa, tốt nhất đừng có chọc tôi." Tô Thi Thi đối chọi gay gắt.

Dám đến địa bàn của cô gây khó dễ, hà tất phải nhẹ nhàng?

Hỗ Sĩ Minh do dự, hắn không nghĩ tới người phụ nữ này nói trở mặt liền trở mặt. Hắn đứng im tại chỗ, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cũng trừng mắt với hắn, giữa hai người như có ánh lửa vô hình lan tràn bốn phía, xoèn xoẹt xoèn xoẹt, như là muốn thiêu đốt.

Mà cùng lúc đó, bên trong một chiếc xe Lincoln màu bạc, Bùi Dịch mới vừa nhận điện thoại của Tống Trọng Hạo, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

"Xảy ra chuyện gì? Vị Tống sư huynh kia nói cái gì rồi hả? Nhưng mà cậu thật lợi hại, từ lúc nào lấy lòng của anh ta? Vậy mà để cho anh ta vụng trộm làm việc cho cậu." Tần Phong ở một bên vẻ mặt sùng bái nhìn Bùi Dịch.

Lúc trước anh đi tìm Tống Trọng Hạo, đúng là lời hay ý đẹp, phương pháp gì đều đã dùng hết rồi. Vị Tống sư huynh kia thà chết chứ không chịu khuất phục. Anh buồn bực đã lâu, nào biết đâu vậy mà đã lén lút bị Bùi Dịch lấy lòng rồi.

Bùi Dịch lườm anh, để máy tính xuống bên cạnh nhàn nhạt nói: "Cậu không thành công, là vì anh ta đã sớm ngồi chung thuyền với tôi."

"Cậu… Tôi phục!" Tần Phong hướng anh dựng thẳng một ngón cái.

Cho nên, muốn nói đến hành động, người nào cũng kém Bùi tổng!

Tần Phong nhìn thấy Bùi Dịch gõ một dãy mã số, nhịn không được tò mò bu lại: "Cậu vừa muốn làm gì đấy?"

"Ngậm miệng, nếu không ném cậu xuống." Bùi Dịch trách anh ồn ào.

Tần Phong nhất thời vui vẻ, khiêu khích nói: "Tôi chỉ mong sao cậu ném tôi xuống. Tôi nói là ai sáng sớm chạy tới tìm tôi, bảo tôi đưa cậu đi đến tòa nhà Sunshine này?"

Động tác gõ bàn phím của Bùi Dịch ngừng lại, mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nói: "Nói thêm câu vô nghĩa nữa, hậu quả tự chịu!"

"Hí…" Tần Phong kìm lòng không được ôm lại cánh tay. Sao lại lạnh như thế?

Anh cẩn thận đánh giá sắc mặt Bùi Dịch, sắc mặt hơi nghiêm trọng một chút: "Đã xảy ra chuyện?"

Bằng không người này sao lại giận dữ như vậy.

Lời của anh vừa dứt, chỉ thấy Bùi Dịch mở máy tính ra, trong đó dần hiện ra hình ảnh giám sát.

Tần Phong xoa xoa mi mắt: "Đây là… Trời đất, cậu lại xâm nhập vào hệ thống theo dõi văn phòng của Thi Thi?"

Tần Phong hết chỗ nói rồi, nhịn không được oán giận nói: " Cậu đã có thể xâm nhập theo dõi, tại sao lại muốn lôi tôi đến tìm em ấy?"

Tần Phong trước lấy danh nghĩa nhà đầu tư lừa dối bọn Ôn Ngọc đồng ý để cho anh tạm giữ chức tại công ty của bọn họ.

Trước đây hai ngày, Bùi Dịch còn hỏi anh lúc nào đi nhậm chức. Hôm nay liền trực tiếp bức tới cửa, ép anh đi.

Tần Phong là rất muốn đi, đúng là hiện tại người phụ nữ nhỏ kia đã không cần dỗ dành, đi đến không phải muốn chết sao?

"Không đúng, ai vậy? Hỗ Sĩ Minh? Hắn sao lại đi tìm Thi Thi?" Tần Phong vừa thấy hình ảnh theo dõi, mi mắt trợn tròn lên.

Khó trách sắc mặt Bùi Dịch có gì đó sai sai như vậy, thì ra là tình địch đã tìm tới cửa.

Bùi Dịch nhìn chằm chằm hình ảnh theo dõi, ánh mắt khủng bố hận không thể xuyên qua màn hình mà bắn thủng Hỗ Sĩ Minh.

Tay anh rất nhanh ở trên bàn phím gõ, ánh sáng trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Tần Phong vừa thấy bộ dạng này của anh, lông tơ đều nhanh dựng thẳng lên, cảnh giác nhìn anh: " Cậu muốn làm gì?"

Bùi Dịch ngón tay gõ nhanh hơn, cánh môi nhếch lên, không nói một lời.

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: "Lập tức liền muốn đến chỗ bọn họ, cậu đừng gây sự nha."

"Gọi tất cả phóng viên truyền thông cậu biết đến đây." Bùi Dịch cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Cái gì?" Tần Phong thân thể giật nảy mình run lẩy bẩy.

Người anh em, tôi bảo cậu không cần gây sự, cậu đây là muốn làm cái gì!

Đây là muốn làm lớn chuyện rồi!

Anh không thể hiểu Bùi Dịch tới cùng muốn làm cái gì, lén lút mò mẫm di động trong túi, muốn mật báo cho Tô Thi Thi.

Tay vừa mới đụng được điện thoại, Bùi Dịch thờ ơ nghiêng mặt qua.

Tần Phong lập tức ngừng động tác, ngồi yên rồi.

"Thi Thi, anh đã cố hết sức, em tự cầu phúc đi."

Trong văn phòng phó tổng công ty 'Sunshine', Tô Thi Thi còn đang đứng sóng đôi cùng Hỗ Sĩ Minh. Tô Thi Thi đã triệt để không kiên nhẫn, gắt gao kiềm chế mới không bạo phát.

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt cũng không tốt đẹp là mấy, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ khó dụ dỗ như vậy!

"Tô Thi Thi, tôi nói lại lần cuối cùng, cô không đồng ý cũng phải đồng ý, tôi tự mình mời cô tới tham gia cạnh tranh đấu thầu cho công ty tôi, vinh dự này không phải người nào cũng có." Hỗ Sĩ Minh lạnh giọng nói

Tô Thi Thi cũng cười lạnh: "Tôi nói này Hỗ tiên sinh, nếu anh biết rõ là một cái bẫy, anh còn có thể nhảy vào trong sao? Anh đừng kéo thấp chỉ số thông minh của nhân loại có được hay không?"

" Cô…" Hỗ Sĩ Minh xiết chặt quả đấm, nhắm mắt hít sâu.

Hắn thật sự rất muốn bóp chết người phụ nữ này!:,

Tô Thi Thi nhìn động tác của hắn, ánh mắt như cũ, cảnh giác ui về sau một bước: "Tôi cảnh cáo anh, anh nếu dám làm xằng bậy, tôi sẽ gọi bảo vệ…"

Cô nói còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy trong phòng phát ra một tiếng động lạ rất nhỏ.

Ngay sau đó chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng 'rào rào', vòi chữa cháy ngay chính giữa phòng đột nhiên phun nước ra. Bức màn bằng nước giống như một tấm màn sân khấu, che khuất mỗi góc trong phòng.

"Đây là tình huống gì?" Tô Thi Thi ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nóc nhà.

Không cháy, hệ thống chữa cháy sao lại khởi động?

"Tô Thi Thi cô!" Hỗ Sĩ Minh cũng ngây dại, khi phục hồi tinh thần, đã sớm bị nước bắn tung tóe toàn thân, từ đầu đến chân, nước chầm chậm chảy xuống đất.

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột nhiên bị mở ra, một bóng dáng cao lớn đột nhiên xuất hiện tại cửa.

Mọi người đừng thắc mắc sao lâu có chương. Tại con Mít lây bệnh của bạn rồi. Lười đó mà, bệnh khó trị =)

279. Chương 279

Trong văn phòng giống như mưa mùa hạ, vòi phun nước chống cháy điên cuồng mà phun nước, vừa nhỏ vừa dày, đem trọn phòng làm việc đều đã làm cho ướt sũng.

Tại đây màn mưa đầy trời, Tô Thi Thi sững sờ nhìn chằm chằm cửa văn phòng, nơi đó một cái bóng dáng cao lớn chính đang hướng cô đi tới.

"Xoạch… Xoạch…"

Ngừoi con trai đi đôi giày da dẫm trên đất, phát xuất trầm ổn thanh âm.

Màn mưa mông muội làm mờ tầm mắt, xem không rõ lắm tình huốngphía trước, nhưng mà tiếng bước chân này lại dị thường quen thuộc.

"Bùi Dịch…" Tô Thi Thi sững sờ nhìn Bùi Dịch hướng tới chính mình đi tới.

Tại màn mưa đầy trời, anh giống như là một vị hoàng tử, không chút chùn bước hướng về phía cô đi tới.

Từng giọt nước lạnh lẽo rải đầy toàn thân, nhưng giờ phút này Tô Thi Thi trong lòng lại như là đang có một đốt một đống lửa, cháy sạch làm toàn thân cô nóng bỏng.

Bùi Dịch vừa đi vừa bỏ cởi bỏ áo khoác tây trang ra, động tác tiêu sái, hành động liền mạch lưu loát, lập tức đi tới trước mặt Tô Thi Thi, dùng áo khoác của mình bao lấy cô, lập tức đem cô ôm ở trong ngực, xoay người liền đi ra ngoài cửa.

"Anh…" Tô Thi Thi lại vẫn còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì, mê mang mở to đôi đại vốn đã rất to tròn củ mình, liền như thế nhìn anh.

Ánh mắt kinh ngạc cùng si mê giống như là được trải thêm một lớp kim quang, làm cho người ta chỉ nhìn một cái, đã nghĩ muốn sa vào trong ánh mắt đó.

Bùi Dịch vội vàng mở to mắt.

Cứ tiếp tục nhìn như vậy, anh không biết mình còn có khí lực mang cô ra ngoài nữa hay không.

"Bùi Dịch?" Hỗ Sĩ Minh cũng phát hiện Bùi Dịch, vào lúc thấy anh, toàn thân tức giận phun trào ra, thiếu chút nữa một quyền đánh qua.

Hệ thống phòng cháy khởi động, phun đến khắp nơi đều là nước, mà người đàn ông này lại vừa vặn xuất hiện đến vô cùng lúc, đừng nói cho hắn chỉ là tình cờ, có quỷ mới tin!

"Hỗ tổng, xin khuyên anh một câu, đừng tiếp tục trêu chọc vị hôn thê của người khác." Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi lúc đi ngang qua Hỗ Sĩ Minh, mặt hơi hơi hướng về phía hắn liếc mắt lườm một cái, lạnh giọng nói.

"Đàn ông, cần phải giữ mình trong sạch."

Bùi Dịch khi nói chuyện, vẫn luôn ôm Tô Thi Thi thật chặt trong lòng, ôm cô hướng tới cửa đi đến.

Tô Thi Thi cúi đầu, lại cúi đầu. Giả chết, giả bộ chết.

Cô cái gì cũng chưa nghe được, cô tuyệt đối không muốn biết nơi này tại sao đột nhiên khởi động hệ thống phòng cháy, tự lòng đã hiểu rõ!

Trời ạ!

Bùi tiên sinh, anh còn có cái chuyện gì làm không được?

Tô Thi Thi nghĩ muốn thét chói tai, nhưng mà cô muốn giữ thể diện cho Bùi tiên sinh, cho anh chút mặt mũi, cô nhất định phải bình tĩnh!Nhưng mà cô nghĩ rất muốn đánh người làm sao đây? Cô mới vừa trang hoàng văn phòng xong xuôi, liền như thế làm hỏng rồi!

Không đúng!

"Bùi Dịch, anh khởi động hệ thống báo cháy trong phòng làm việc của em sao?" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới cái gì, kéo kéo lấy tay áo Bùi Dịch, mặt mũi đều đã bất chấp không thèm nghĩ đến nữa.

Bùi Dịch bước chân bỗng nhiên chậm lại, mặt trắng xanh một phen liền đen.

"Cái cô bé ngốc này…" Bùi Dịch nghiến răng.

Anh thật sự nghĩ muốn ngắt cô vài cái!

"Bùi Dịch!" Hỗ Sĩ Minh ở phía sau lưng bọn họ, quả đấm xiết chặt đến nỗi có thể nghe được tiếng khớp xương va chạm vang lên, sắp tức điên rồi!

Quá không đẳng cấp rồi!

Chết tiệt, hắn hiện tại toàn thân đều đã ướt đẫm, muốn làm sao ra ngoài đây!

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng động lớn âm thanh nhốn nháo, như là có một đám người đang tiến vào.

Đang định đi kiểm tra một phen các văn phòng khác của công ty sao không có Tô Thi Thi, trong giây lát nhìn đến một đám người cầm cameras cùng mấy tên thợ chụp hình, triệt để ngây dại.

Phóng viên?

Đây là cái tình huống gì?

Ngay lúc phóng viên xông tới kia một hồi, Bùi Dịch rất nhanh thay Tô Thi Thi bó bó lại áo khoác tây trang trên người, đem hơn phân nửa thân thể cô ôm vào trong lồng ngực mình, xác định cô hẳn không bị lộ bất cứ cái gì mới mãn ý.

"Mau xem, Tô tiểu thư cùng Bùi tiên sinh ở trong này!" Đám phóng viên kia gặp được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hai người, tựa như gấu xám gặp được mật ong một dạng, điên cuồng mà hướng bọn họ bổ nhào đi lên.

"Tô tiểu thư, xin hỏi Hỗ Sĩ Minh tiên sinh thật sự tới mời cô cùng anh ta hợp tác sao?"

Một người trong đám phóng viên xông tới, đầu tiên liền chọn một cái vấn đề sắc bén như thế.

Tô Thi Thi tiếp tục lờ mờ.

Này lại là cái tình huống gì nữa đây?

"Không sai, Hỗ tổng nâng đỡ vị hôn thê của tôi, khiến cho tôi cực kỳ bất ngờ." Bùi Dịch đột nhiên nói.

Trong lúc anh nói chuyện cúi đầu sủng nịch thay Tô Thi Thi đem tóc buông xuống rơi ở trước mặt cô vén ra sau vành tai, ôn nhu đến chỗ cực hạn.

Các phóng viên đều là sửng sốt.

Bọn họ có nghe lầm hay không? Vừa rồi thật là Bùi tổng trả lời câu hỏi của bọn họ?

Tất cả mọi người vô cùng hưng phấn, giơ microphone mồm năm miệng mười hỏi han: "Bùi tổng, anh đối với chuyện này nghĩ như thế nào? Xin hỏi anh có dự tính tiến quân vào lĩnh bất động sản không? Nếu là như vậy, anh có ý định mời vị hôn thê của mình tới tham dự thiết kế hay không?"

"Bùi tổng, Hỗ tổng coi trọng Tô tiểu thư như vậy có phải còn có cái thâm ý khác hay không?"

Các phóng viên đưa ra câu hỏi mỗi một cái so với một cái càng xảo quyệt.Dù sao tiết Trung thu ngày đó Hỗ Sĩ Minh hư hư thực thực muốn chạy đến cướp dâu, cuối cùng bị Tần Phong cầu hôn, cảnh tượng kia lại vẫn rành rành trước mắt, lúc ấy rất nhiều phóng viên nơi này đều đã có mặt tại hiện trường.

"Cái này các vị nên hỏi trực tiếp Hỗ tổng thì hơn." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Nháy mắt tiếp theo, các nhân viên an ninh vừa đúng lúc vọt tiến vào, ngăn cách phóng viên, che chở Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hai người hướng tới bên ngoài công ty đi đến.

Toàn bộ quá trình, Tô Thi Thi đều là vẻ mặt lờ mờ không hiểu mô tê gì cả.

Nói đúng ra, là cô bị Bùi Dịch ôm ở trong ngực ngăn cản mặt, từ đầu không có cơ hội trả lời.

"Hỗ tổng ở nơi đó! Hỗ tổng, xin hỏi anh tại sao muốn tới mời Tô tiểu thư cùng mình hợp tác?"

Hỗ Sĩ Minh toàn thân ướt sũng, vừa đi ra cửa văn phòng, liền nhìn đến một đám phóng viên hướng tới hắn lao đến.

"**!" Hắn không khỏi khẽ nguyền rủa một tiếng, mặt triệt để đen.

"Bùi Dịch! Anh điên rồi!" Hỗ Sĩ Minh tức giận đến nỗi, nghĩ muốn đem nơi này phóng một trận lửa cho thiêu đốt!

"Hỗ tổng, xin hỏi anh tại sao trên người toàn bộ đều ướt sũng như vậy? Có phải hay không Tô tiểu thư không đồng ý, tát nước lên người anh không?" Các phóng viên sức tưởng tượng đều là kinh người, nhìn đến Hỗ Sĩ Minh toàn thân ướt chèm nhẹp đi tới, một đám quả thực giống bò tót thấy khăn đỏ một dạng.

TIn túc hấp dẫn trước mặt, không ai là sợ chết.

Giờ phút này các phóng viên chặt chẽ vây quanh Hỗ Sĩ Minh, hận không thể đưa hắn từ trong ra ngoài đều đã cho bào cho ra ngọn nguồn.

Hỗ Sĩ Minh gắt gao nắm bắt quả đấm, mặt không chút thay đổi nhìn các phóng viên liếc mắt một cái, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Trên thân hắn tản ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, hiện trường nhất thời xuất hiện một trận lặng im.

Các phóng viên giống như bị dọa đến chỗ, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, các bò tót thấy khăn đỏ kia như bị kích thích, lại xông tới.

Chẳng qua vấn đề thắc mắc không có sắc bén như vừa rồi nữa, một đám tận dụng mọi khả năng đoán già đoán non, hỏi bóng gió.

Nơi xa, trước đó trốn vào văn phòng Ôn Ngọc, Tần Phong đứng ở màn che cửa, lén lút kéo ra một chút khe hở nhìn ra ngoài.

Đang nhìn đến Hỗ Sĩ Minh sắc mặt tối đen khi đó, nhịn không được thở dài.

"Thật sự là thương cảm nha."

"Hắn thật là đáng thương." Bên cạnh truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Ôn Ngọc bởi vì nhiều chuyện, cũng cùng theo anh ghé vào cửa sổ nhìn lén, đang nhìn đến vị Hỗ tổng kia toàn thân ướt đẫm, còn bị phóng viên vây quanh hỏi này hỏi nọ, đồng tình không thôi.

Tần Phong liền quay đầu, nhìn đến con cừu nonđơn thuần nhà mình kia bộ dángđang thay người ta khổ sở, sắc mặt trầm trầm, đáy lòng có chút tức giận, nhưng lại có chút dở khóc dở cười.

"Cô bé ngốc,sao lại đi thương cảm cho kẻ thù như vậy! Em nếu mà thương cảm cho hắn chức tỏ là em đồng tình việc hắn úc hiếp chị em tốt của mình rồi!"

Đúng là anh nếu mà dám nói như thế với cô, Tần Phong tin tưởng Ôn Ngọc tuyệt đối có thể lập tứcbị dọa khóc cho xem.

"Thôi, vẫn lại là để cho cô ấy tiếp tục đồng tình đi!" Tần Phong nhìn thoáng qua Hỗ Sĩ Minh tiên sinhmặt lãnh nghiêm đi ra ngoài.

Hiển nhiên, Hỗ tổng cũng không cần đồng tình. Hắn hiện tại hẳn là càng muốn giết người hơn!

Bên kia, Tô Thi Thi bị Bùi Dịch mang đi trực tiếp ngồi vào trong xe Lincoln, mãi đến ngồi yên vị ở trên ghế, phía sau cảm giác một cách chân chân thực, bản thân lưng đang dựa vào lưng ghế cô mới phản ứng kịp.:(. *) =

"Bùi Dịch! Anh mau đền văn phòng lại cho em! Em phải bỏ ra một trăm ngàn để trang hoàng, anh vậy mà mở nước cho ướt hết, hẳn là hỏng cả rồi!" Tô Thi Thi bổ nhào vào trên người Bùi Dịch, kéo cà- vạt của ah, đều nhanh tức muốn khóc.

Bùi tiên sinh sắc mặt cứng đờ.

Anh bất chấp tất cả giúp cô trút giận, cô gái này chẳng lẽ không nên là bổ nhào qua khen ngợi anh một câu sao? Còn dám mắng anh!

Bùi tiên sinh mặt đen lại, đồng loạt bắt được tay Tô Thi Thi nhấc lên, cả người hướng tới cô liền là bổ nhào qua, đem cô nghiêm nghiêm thật thật áp ở trên chỗ ngồi, nguy hiểm nhìn chằm chằm vào mắt cô.

"Em còn dám nói với anh văn phòng của em thử xem!"

"Là một trăm ngàn đó!" Tô Thi Thi từ từ nhắm hai mắt, bất chấp tất cả hô to!

Thà chết chứ không chịu khuất phục!

*một trăm ngàn nhân dân tệ khoảng hơn 335tr tiền Việt

Cũng hơn 1 năm rồi... mới quay lại nghề cũ, lâu quá quên hết rồi

280. Chương 280

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

Write H: Mít

CẢNH BÁO: SẮC NẶNG, CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC Ạ!

"100.000!"

"100.000!" *100 ngàn: bằng khoảng 335 triệu tiền Việt

Bên trong chiếc xe Lincoln, mỗi một tia trong không gian đều tràn ngập âm thanh 100 ngàn.

Tô Thi Thi bị áp ở trên ghế, hai tay và hai chân vùng vẫy trong tuyệt vọng, âm thanh bên trong xe dần trở nên uất ức, đã sắp muốn khóc.

Cô có thể đứng ra thành lập công ty cũng không phải dễ dàng gì, về phương diện tài chính vốn căng thẳng, vậy mà bây giờ phòng làm việc trang trí xong đã bị phá hỏng

Hủy hoại!

Bùi Dịch cắn răng, hít thở sâu, cố gắng chèn ép lại ham muốn bóp chết cô gái ngu ngốc này, chậm rãi nói ra hai chữ: "Anh đền!"

Cô gái ngu ngốc này lại vì 100 ngàn mà hướng anh quát nạt! Những đồ vật bài trí trong nhà bọn họ có món nào thấp hơn 100 ngàn hay sao?

Tô Thi Thi vừa nghe anh nói xong, lập tức ngừng phản kháng, mi mắt chớp chớp, nhìn chằm chằm vào Bùi tiên sinh đang đè trên người cô nghiêm trang mà nói:

"Vậy chúng ta nói rõ ràng trước, anh đây là bồi thường đồ trang trí của công ty, em không phải lấy không!"

Cô đang nói liền chọn cho mình tư thế nằm thoải mái nằm xuống, mắt nhắm lại: "Tới đi."

281. Chương 281

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Trong hành lang yên tĩnh, bỗng nhiên một trận gió thổi tới, như tiếng vọng của đôi tình nhân trong đêm khuya thì thào nói nhỏ, không tránh được có chút lạnh.

Nhậm Tiểu Vi nhìn đứa con nhỏ cúi đầu chơi điện thoại, bộ dạng lúc thì nhíu mày lúc thì cười hì hì, yên lặng thở dài.

Đột nhiên, Đoàn Tĩnh Đồng thấp giọng nói một câu: "Tô Thi Thi, chị dám không thêm tôi vào danh sách bạn tốt!"

Tiểu tử kia lấy di động thở phì phì chạy đi, để lại Nhậm Tiểu Vi sững sờ đứng tại chỗ.

"Vào danh sách bạn tốt?" Nhậm Tiểu Vi trong lòng trầm trầm. Đồng Đồng từ bao giờ cùng Tô Thi Thi quan hệ tốt như vậy?

Thời điểm Đoàn Tĩnh Đồng trở về, lại vẫn giống bọn họ oán giận Tô Thi Thi, hiện tại lại là tình huống gì?

Nhậm Tiếu Vi quả đấm khẩn trương, xem ra là bà quá mức thả lỏng rồi. Vũ hội kia chẳng qua là thăm dò thái độ Bùi Dịch một chút.

"Trong lòng con tới cùng không coi trọng người mẹ này " Nhậm Tiếu Vi hít một hơi thật sâu, trong lòng đã có quyết định.

"Cô đã không chịu quay đầu, như vậy tôi cũng chỉ có thể để cho cô quay đầu rồi."

Nhậm Tiếu Vi ánh mắt u ám, đi đến trong phòng, gọi Hồng Cầm tới nói: "Chuẩn bị chút quà, tôi muốn đi tới chỗ Hỗ phu nhân."

" Vâng ạ " Hồng Cầm muốn nói lại thôi.

"Có việc gì cứ nói." Nhậm Tiếu Vi bình tĩnh nói.

Hồng Cầm do dự một chút, vẫn lại là nhịn không được hỏi: "Lần trước chuyện ở vũ hội tôi nghe nói, là vì Bùi thiếu gia cùng Tô tiểu thư..."

Bà ta còn chưa nói xong, Nhậm Tiếu Vi thanh âm lạnh xuống: "Cho nên tôi bảo bà chuẩn bị quà, tôi muốn đích thân tới cửa cầu thân."

"Phu nhân... A, là người thay thiếu gia làm việc này." Hồng Cầm lòng rối không thôi, lắc đầu đi chuẩn bị.

Lúc này, Cao ốc Ngôi Sao lầu 16, trong văn phòng phó tổng công ty 'Sunshine ', Tô Thi Thi đang nhíu mày nhìn màn hình máy tính, nói đúng ra là nhìn một hộp thư vừa nhận được.

Văn phòng đã có người dọn dẹp qua, chẳng qua đồ vật cùng sàn nhà bị nước ngâm quá lâu đều đã hỏng.

Mà Tô Thi Thi lúc này xem hộp thư kia là một vài tấm ảnh chụp, nhân vật chính vẫn giống như lần trước, lần trước là Tiểu Vịnh đang ghé đầu vào hậu viện nhà chính Hỗ gia phơi nắng, vô cùng hưởng thụ.

Mà lúc này, những thứ trong ảnh chụp này là Tiểu Vịnh lười biếng quỳ rạp trên mặt đất, con chó con trong ngực nó chỉ nhìn thấy một cái đuôi ngắn ngủn.

Mà Tiểu Vịnh trên đầu, toàn bộ đều là màu máu đỏ tươi!

Tô Thi Thi tay có chút run rẩy, lật mở ra một tấm tiếp theo, nhìn thấy một tấm Tiểu Vịnh hơi hơi mở to một đôi mi mắt, yếu ớt nhìn màn ảnh khi đó, quả đấm mạnh mẽ xiết chặt.

"Hỗ Sĩ Minh!" Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi, trong lòng khủng hoảng chớp lóe rồi biến mất, bí mật mang theo tức giận, cô hiện tại hận không thể tiến lên tìm Hỗ Sĩ Minh liều mạng¡'Đến một con chó cũng không buông tha! Anh đúng là thứ đê tiện vô sỉ!" Tô Thi Thi trong lòng như có một tảng đá đè xuống một dạng.

Cô lại không nghĩ tới, người có thân phận như Hỗ Sĩ Minh lại xuống tay với một con chó!

"Không đúng, mình phải bình tĩnh, đây là cái bẫy của hắn." Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, tự nhủ chính mình đừng kích động.

Hỗ Sĩ Minh làm như vậy mục đích chẳng qua là ép cô đồng ý đi cạnh tranh đấu thầu mà thôi.

Cô ở trên ghế ngồi yên một lúc lâu, sau khi suy nghĩ cẩn thận, cẩn thận kiểm tra lại một chút những tấm ảnh chụp này.

Không biết Hỗ Sĩ Minh có phải cố ý hay không, những tấm ảnh chụp này góc chụp đều cực kỳ xảo quyệt. Ngoại trừ tấm Tiểu Vịnh híp nửa mắt vừa rồi được chụp chính diện, cái khác đều là chụp góc bên cạnh, cô nhìn không ra tình hình thật của Tiểu Vịnh.

Tô Thi Thi nghĩ một lát, tắt hộp thư, đóng lại máy tính, đứng lên lấy áo khoác lên đi ra ngoài.

"Muốn tôi đồng ý phải không? Lấy chó uy hiếp tôi sao?" Tô Thi Thi ngầm cắn răng.

Nếu muốn cùng cô hợp tác như thế, như vậy cô trước hết đi gặp hắn!

"Nghĩ tôi sợ anh thật sao?" Tô Thi Thi hai mắt nguy hiểm nheo lại. Hỗ tổng buổi sáng bị phóng viên vây quanh, không biết hiện tại những phóng viên kia đã đi chưa.

Cô cũng không ngại khiến hắn lại trở thành đề tài tâm điểm, để cho hắn triệt để trở thành con mồi của phóng viên thành phố!

Tô Thi Thi đang cân nhắc đối phó Hỗ Sĩ Minh, thời điểm đi đến trước sảnh, đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai của Tiểu Hồng.

"Hợp tác?" Tiểu Hồng nói đến một nửa vội bụm miệng, nhìn mắt thấy đến Tô Thi Thi, kích động ngoắc cô, vừa bịt ống nghe vừa nói, "Tô tổng, có người muốn tìm chúng ta hợp tác."

Tô Thi Thi vội vàng ra ngoài cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng: "Tôi hiện tại có việc, cô trước để cho Tống tổng xử lý một phen."

"Vâng." Tiểu Hồng nói xong, chuyển điện thoại vào trong văn phòng Tống Trọng Hạo, líu ríu nói.

Tô Thi Thi cũng không để ý nhiều, trong đầu vẫn suy nghĩ làm sao đối phó Hỗ Sĩ Minh, không yên lòng đi tới thang máy.

"Rè..." Trước khi cô đi vào thang máy kia một khắc, điện thoại rung lên.

Tô Thi Thi lấy ra nhìn thông báo điện thoại, nhíu mày. Đồng thời còn nhìn đến phía dưới có thông báo khác.

Cô trước nhận nghe điện thoại.

"Tô Thi Thi, các người tới cùng có cái ý tứ gì?" Điện thoại vừa mới thông, liền truyền đến giọng hổn hển của Hỗ Quân Nhạc.

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Nói thẳng ra."

"A..." Hỗ Quân Nhạc sửng sốt một phen, người này nói chuyện ngữ khí sao càng lúc càng giống anh trai anh ta rồi.

Lạnh!

Anh ta sợ Tô Thi Thi gác điện thoại, nói thẳng: "Các người tới cùng khi nào thì đem con chó kia bị bắt đi? Cả ngày kêu nhao nhao ầm ĩ, kêu làm tôi suy nhược thần kinh rồi!"

Tô Thi Thi tay ấn nút thang máy ngừng lại, giọng không cảm xúc hỏi: "Nó vẫn kêu to sao? Lúc ở nhà tôi cực kỳ yên lặng, các người bắt nạt nó rồi hả?"

"Chúng tôi bắt nạt nó?" Hỗ Quân Nhạc vừa nghe, nhất thời liền giận, "Ai dám bắt nạt vị tổ tông kia? Mọi người còn chẳng dám đến gần nó thì làm gì được sao?"

"Tôi cũng không biết các người tới cùng nuôi chó kiểu gì, sao có thể nuôi nó hung dữ như vậy? Tôi nói cho cô biết, nó quả thực có bệnh, ăn tẳng thịt bò quả thực như đại gia, ăn một lần ba phần thịt! Nhưng phải rưới đầy sốt cà chua!"

"Sốt cà chua?" Tô Thi Thi trong lòng như nghĩ ra cái gì đó.

"Đúng vậy. Tôi nói cô biết, đó là sốt cà chua tôi đặc biệt đem từ nước ngoài mang về, tổng cộng có hai chai! Con chó kia vậy mà ngậm mất một lọ, nó ăn thì không sao, nhưng lại làm đổ lên đầy đầu, quá lãng phí..."

"Anh?" Hỗ Quân Nhạc nói đến một nửa, kinh hô một tiếng, sau đó điện thoại liền cúp.

Tô Thi Thi nghe di động truyền đến tiếng đô đô, thân thể chậm rãi thả lỏng, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Sốt cà chua phải không?

Tô Thi Thi nhớ tới ảnh chụp vừa rồi Tiểu Vịnh trên đầu đầy máu, chậm rãi xiết chặt quả đấm.

"Hỗ Sĩ Minh, anh cũng thật đủ nhàm chán!" Tô Thi Thi chán nản.

Cô thật sự rất muốn đi rêu rao cho giới truyền thông, để cho mọi người biết vị Hỗ tổng cao cao tại thượng kia bên trong có bao nhiêu nhàm chán, bao nhiêu ngây thơ!

Tô Thi Thi lại lần nữa trở về tầng 16, thang máy vừa đến, đến văn phòng của mình.

Tiếp tục làm việc!

Mãi gần đến giờ tan làm, cô nhận được điện thoại của Bùi Dịch.

"Anh tới đón em?"

"Không cần!" Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen. Cô có thể cảm giác được một khối khí lạnh.

Cô vội vàng giải thích nói: "Tại anh bận quá, một ngày ở công ty em xuất hiện hai lần, quá ồn ào, em tự trở về."

"Tô Thi Thi," đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch nhàn nhạt, lộ ra một cảm giác áp bức, "Anh không đi đón, chẳng lẽ chờ tình địch của anh đi đón em?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi sửng sốt. Từ bao giờ lại xuất hiện một tình địch? Sao cô lại không biết?

"Tô Thi Thi, em không biết em hiện tại rất đào hoa?" Bùi Dịch nói một câu không rõ ý tứ, bốp một phen liền cúp điện thoại.

Một phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đẩy cửa bước vào, buồn bực vô cùng.

"Bùi tiên sinh, anh đã đến cửa văn phòng em, vừa rồi gọi cú điện thoại kia tới là ý tứ gì?" Tô Thi Thi đứng lên, lặng lẽ lui về sau, ha ha cười gượng, "Cái kia… Kỳ thật anh tới đón em, em rất vui."

Bùi Dịch mím môi, bốp một phen đóng cửa phòng, từng bước một đi tới chỗ Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư hiện tại mới nịnh nọt, muộn rồi!"

Tui đã trở lại, sẽ bù chương trong thời gian qua

282. Chương 282

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Người đàn ông vai rộng hông hẹp, hai chân thon dài thẳng tắp, nện bước trầm ổn, động tác đi lại mang theo một cỗ khí thế.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông từ từ đi về phía mình, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi hanh, kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt.

"Bùi tiên sinh, bình tĩnh!" Tô Thi Thi cười gượng, ánh mắt hỗn loạn, suy nghĩ không thể chạy trốn.

"Tô tiểu thư, em đang lo lắng?" Bùi Dịch nheo lại hai mắt, như cười như không nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vốn là chẳng lo lắng lắm, nhưng bị anh nói, cô cảm thấy được trên người mồ hôi đều đã rớt xuống rồi.

"Anh… anh vừa rồi nói em đào hoa là có ý gì?" Tô Thi Thi vắt hết óc nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch đâu nào nhìn không thấu ý đồ của cô, nhưng đáng ngạc nhiên hơn là anh lại chiều theo lời của cô trả lời nói: "Hiện tại tất cả truyền thông đều đã viết báo chuyện em bị Hỗ Sĩ Minh cầu chuyện hợp tác."

"Ách…" Tô Thi Thi sửng sốt, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi Tiểu Hồng tiếp điện thoại nói muốn hợp tác kia, mắt từ từ trợn to, "Cho nên những phóng viên này là anh cố ý tìm tới?"

"Không sai, có quảng cáo miễn phí, không lợi dụng là đồ ngốc." Bùi Dịch đi đến bên cạnh cô kéo ghế dựa ra ngồi xuống, thoải mái thừa nhận.

Tô Thi Thi mi mắt giật giật, chậm rãi hướng Bùi Dịch dựng thẳng lên một ngón tay cái: "Gian thương!"

Nhưng mà cô sao muốn cười như vậy nha!

"Sớm biết vậy vừa rồi liền đu đến đó một chút nhìn sắc mặt Hỗ điên khùng, nhất định cực kỳ đặc sắc." Tô Thi Thi nói thầm.

"Hửm?" Bùi Dịch tự nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên quét xuống tia nguy hiểm.

Tô Thi Thi lập tức đứng thẳng thân thể, nghiêm trang nói: "Em tuyệt đối không có ý gì với hắn!"

Cô nói chưa dứt lời, vừa nói, Bùi Dịch sắc mặt càng tối rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Thôi, cô vẫn nên duy trì trầm mặc.

Do dự hai giây, cô vẫn lại là nhịn không được lặng lẽ đến gần Bùi Dịch, lôi kéo tay anh: "Cảm ơn."

Không hề nghi ngờ, trận nước tai họa buổi sáng kia là Bùi Dịch làm. Với kỹ thuật máy tính của anh, muốn xâm nhập vào hệ thống an ninh của Cao ốc công ty cô căn bản không phải vấn đề.

Rồi sau đó là sự có mặt của phóng viên, cùng với hậu quả tạo thành…

Tô Thi Thi khom lưng ôm lấy cổ Bùi Dịch, rầu rĩ nói: "Anh không cần vì em đi đắc tội với hắn, mâu thuẫn của hai người đã rất nhiều."

Cô không phải kẻ ngốc, cô biết Bùi Dịch làm như vậy tạo nhiều phiền toái cho anh như thế nào. Cô cũng không cần anh làm như vậy.

"Không sao." Bùi Dịch dơ tay kéo Tô Thi Thi ngồi trên chân mình, ôm lấy cô, nhàn nhạt nói, "Nhớ kỹ, chúng ta không cần nhẫn nhịn với hắn.""Ách…" Tô Thi Thi im lặng rồi.

Bùi tiên sinh, anh thực tự tin!

Bùi Dịch ngay sau đó lại nói thêm: "Anh chỉ là muốn cho hắn biết, khiêu khích người khác tất phải trả giá thật nhiều. Vừa lúc có thể cho em quảng cáo hình ảnh miễn phí, sao lại không làm?"

Đúng vậy ha, được tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh tự mình mời hợp tác, hiện tại Tô Thi Thi cùng với công ty cô xem như triệt để nổi tiếng.

"Bùi tiên sinh, anh thừa nhận anh là đang ghen đi!" Tô Thi Thi cười cong mắt, đột nhiên ôm cổ Bùi Dịch, cúi đầu nặng nề mà hôn lên mặt anh.

Đang muốn phản bác Bùi Dịch bị hành động của cô làm chợt ngẩn ra, ngồi yên ở chỗ nửa ngày mới phản ứng kịp, nhất bả nhéo Tô Thi Thi, cúi đầu hôn môi cô.

"Cô bé ngốc, lại hôn lén anh, ý là sao đây?"

"Không!" Tô Thi Thi luống cuống, nơi này đúng là văn phòng!

Cô vội vã đẩy Bùi Dịch ra, đứng lên ấp úng nói: "Anh đã nói muốn bồi đền em phí trang trí lại phòng làm việc!"

Bùi Dịch híp mắt đứng lên, gật đầu nói: "Vừa lúc em muốn trang hoàng lại phòng làm việc, giờ hắn không có chỗ làm việc…"

"Em đi văn phòng của Ngọc là được, dù sao trước cũng cùng cô ấy xài chung văn phòng." Tô Thi Thi vội vàng cắt ngang lời Bùi Dịch đang nói.

"Ôn tiểu thư công việc bận rộn, em đi quấy rầy cô ấy không tốt. Anh sẽ đến chào hỏi Tần Phong, em đi nơi đó mượn một thời gian." Bùi Dịch chỉnh áo khoác tây trang, nghiêm trang nói.

Quả nhiên…

Tô Thi Thi liền biết anh đề nghị như vậy, anh thường xuyên đến gặp Tần Phong, chẳng phải là vẫn nhìn thấy anh?

Cô chu mỏ: "Sao anh không để em tới công ty địa ngục luôn đi?"

"Cô bé ngốc, anh nói rồi, em phải biết rằng, làm vừa lòng anh, anh cái gì cũng cho em." Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gắt gao nhìn chằm chằm mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắp bại trận, nhưng vẫn lại là kiên trì: "Hiện tại công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, có rất nhiều công việc phải cùng sư huynh em và Ngọc thương lượng, đi đến chỗ Tần Phong quá bất tiện rồi."

Bùi Dịch có vẻ đăm chiêu: "Tốt lắm, Tần Phong trước đây bên chỗ em có để lại tại đây một phòng làm việc."

Tô Thi Thi vỗ đầu một cái: "Em sao lại quên đã để lại một phòng làm việc cho anh ấy chứ. Không sai, em có thể đến văn phòng làm việc của anh ấy. Anh giúp em nói với anh ấy một tiếng, để cho anh ấy đến làm đi, dù sao cũng chỉ là tạm giữ chức."

Nói như vậy, Tần Phong là từ đầu không cần đến chỗ này làm, nhưng mà Tô Thi Thi biết Tần Phong muốn bắt lấy toàn bộ cơ hội có thể cùng Ôn Ngọc tiếp xúc, cho nên không có khả năng không đến.

"Được." Bùi Dịch gật đầu đáp ứng.

"Anh không phản đối?" Lần này đến phiên Tô Thi Thi kinh ngạc rồi.

Sao đột nhiên anh lại dễ nói chuyện như vậy?

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, nhưng Bùi Dịch biểu tình nhàn nhạt, nhất điểm đều nhìn không ra điều gì khác thường.

Tô Thi Thi cũng không để ý nhiều, đi theo Bùi Dịch cùng tan làm.

Ngày hôm sau, thời điểm cô đến công ty đi làm, đang muốn đi vào cửa lớn Cao ốc, nơi xa truyền đến một giọng nói quen thuộc lại xa lạ.

"Tô Thi Thi."

Tô Thi Thi đang đi bộ bỗng nhiên, mày theo bản năng nhíu lại, nhưng vẫn quay đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Cách hơn mười thước, có một người phụ nữ đi tới chỗ Tô Thi Thi.

Cô ta mặc một bộ váy màu xám thâm, trên chân đi giày cao gót 10 phân, tiếng bước chân cộp cộp từ xa lại gần. Chỉ là đến trước mặt, Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng của cô ta khi đó, đáy mắt kinh ngạc.

"Đoàn Ngọc Tường?" Tô Thi Thi thiếu chút nữa không nhận ra Đoàn Ngọc Tường. Lúc này mới vài ngày không gặp, sao cô ta lại tiều tụy như vậy?

Lúc này Đoàn Ngọc Tường tóc tai tán loạn xõa ở trên vai, trên mặt trang điểm đậm, vẫn không lấn át được tinh thần tiều tụy của cô ta. Còn có trên người cô ta lúc này là cái váy Dior từ năm ngoái, cũng sớm đã lỗi thời, lúc này nhiều nếp nhăn ở trên, nhìn sao lại thê lương đến vậy.

Đoàn Ngọc Tường chống lại ánh mắt Tô Thi Thi, càng thêm xấu hổ thẹn thùng, hận không thể lấy cái lỗ nào chui vào.

Cô ta âm thầm bóp bóp nắm tay. Nếu không phải không còn cách nào, cô ta sẽ không tìm đến Tô Thi Thi.

"Tôi tìm cô có việc, tìm một chỗ ngồi nói chuyện một chút đi." Đoàn Ngọc Tường lãnh đạm nói.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, lãnh đạm mở miệng: "Thật ngại quá, tôi không thời gian cũng không có hứng thú."

Cô không cần nghe cô ta ra lệnh.

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường không nghĩ tới Tô Thi Thi lại lạnh lùng như vậy, sắc mặt lại lạnh vài phần.

Cô ta phiền muộn nhăn mày nhăn trán: " Nói mấy câu thôi, cô nhất định tuyệt tình như vậy sao?"

Tô Thi Thi bị chọc giận nở nụ cười, quay đầu đem cô ta trên dưới đánh giá một lần, hỏi: "Tôi có nghĩa vụ nói chuyện với cô sao? Xin hỏi cô là lấy thân phận gì, tư cách gì tới để tôi phải nói chuyện với cô? Tôi bận rộn nhiều việc."

Tô Thi Thi nói xong liền hướng tới Cao ốc đi đến.

Nếu Đoàn Ngọc Tường thái độ tốt một chút mà nói, cô không ngại nói với cô ta mấy câu, nhưng thái độ của cô ta, vừa thấy khiến cho người ta bực bội.

"Cô đừng đi!" Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi thật sự đi, bước lên phía trước giữ chặt tay cô.

Tô Thi Thi dừng bước, ánh mắt rơi vào cái tay đang lôi kéo trên tay mình.

Đoàn Ngọc Tường bị ánh mắt của cô đảo qua, nhất thời giống bị kim đâm một dạng, cuống quít buông lỏng tay ra.

Nhưng suy nghĩ đến động tác của chính mình, trong lòng lại ngầm bực, sắc mặt càng kém rồi.

"Mình sợ cô ta làm cái gì?" Đoàn Ngọc Tường tức giận bất bình.

Cô không thể không thừa nhận, cô thật sự có chút sợ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn người phụ nữ trước mặt này, dáng vẻ mâu thuẫn, nhàn nhạt nói: "Nói đi, có chuyện gì?"

Đoàn Ngọc Tường nhìn bốn phía, âm thầm cắn môi, cũng không còn cách nào, đành phải nói thẳng: "Tôi tới tìm cô, là muốn cô đi gặp cha."

Ánh mắt Tô Thi Thi hơi lạnh.

Trong miệng cô ta 'cha' là chỉ Đoàn Chấn Ba?

A - -

Cái này buồn cười rồi.

Bọn họ lại đang có âm mưu gì?

283. Chương 283

Edit: Mít + Ryeo

Beta: Ryeo

"Tô Thi Thi, ông nói sao cũng là cha của cô. Trong thân thể cô đang chảy dòng máu của ông cho, sinh mệnh của cô là ông cho. Cô nói thế nào cũng không thể thấy chết mà không cứu?"

Đoàn Ngọc Tường nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, thanh âm càng nói càng lạnh, giống như là Tô Thi Thi là cái Thập Ác Bất Xá bất hiếu chi tử một dạng.

Tô Thi Thi trong lòng run sợ, trên mặt không chút cảm xúc nói: "Thấy chết mà không cứu? Xin hỏi ông ta sắp chết sao?"

"Này… Không phải, ông…"

"Theo tôi thấy mặt mũi cô bầm dập như vậy hẳn là bị ông ta đánh đúng không, điều này chứng tỏ tình hình sức khỏe của ông ta là không tệ đi?" Tô Thi Thi khi nói chuyện, ánh mắt rơi vào nơi khóe miệng Đoàn Ngọc Tường.

Cho dù Đoàn Ngọc Tường thoa phấn lót rất dày, vẫn như cũ nhìn ra được khóe miệng có vết thương.

Hiển nhiên là bị người ta đánh! Xem ra Đoàn Ngọc Tường bị vợ chồng Đoàn Chấn Ba tìm được cũng đã bị khống chế.

Ở Bắc Kinh này, liền tính Đoàn Ngọc Tường bọn họ hiện tại đã cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng mà dù sao cũng là Đoàn gia đại tiểu thư, người dám đánh cô ta trừ bỏ Đoàn Chấn Ba, còn có người nào?

Theo cô biết, Đoàn Kế Hùng còn không đến mức hướng đứa cháu gái, người bị chính mình bị trục xuất ra khỏi cửa động thủ.

Đương nhiên, trừ bỏ đối phó Tô Thi Thi cô.

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trong mắt hiện lên quét xuống cô đơn. Ông nội của cô luôn nghĩ muốn để cho cô chết, cha của cô cũng chỉ mong sao cô chết.

Mà hiện tại, cô cái này, người chị cùng cha khác mẹ vậy mà tới trách cứ cô thấy chết mà không cứu được.

Cô thật sự cực kỳ muốn biết cô tới cùng có chỗ nào thấy chết mà không cứu được!

Đoàn Ngọc Tường bị ánh mắt lợi hại của Tô Thi Thi nhìn chăm chú làm cho toàn thân không được tự nhiên, cô ta theo bản năng đưa tay chạm vào khóe miệng, tay vừa mới va chạm vào miệng vết thương, nhịn không được run run một phen.

Thật sự đau!

Cô ta rất muốn quay đầu bước đi, đúng là cô ta không thể.

"Nếu mày không thể gọi con nhỏ đó tới cho tao, tao sẽ cho mày sống không bằng chết. Cho mày sống an nhàn nhiều năm như vậy, mày không báo đáp cho ông đây, ông đây liền giết chết mày!"

Lời Đoàn Chấn Ba nói còn đang vang bên tai cô ta, Đoàn Ngọc Tường kìm lòng không được hai tay ôm cánh tay, rốt cuộc chịu đựng không nổi, hướng tới Tô Thi Thi quát.

"Tôi tới cùng làm sai cái gì? Tôi chẳng qua là muốn sống một ngày cho chính mình, tại sao nhất định không buông tha tôi? Tại sao vẫn như âm hồn không tiêu tan quấn lấy tôi!"

Tô Thi Thi sửng sốt hai giây mới phản ứng kịp lời của cô ta. Đây là tư tưởng điên rồi sao? Coi cô như Đoàn Chấn Ba?

"Bọn họ dù sao cho cô hai mươi mấy năm danh phận đại tiểu thư Đoàn gia, cung cấp cho cô áo cơm không lo. Cô lấy đi tài sản của bọn họ, lại vẫn trách bọn họ không buông tha cô?" Tô Thi Thi cười lạnh."Quả nhiên là Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa nuôi lớn đứa con, một dạng máu lạnh!"

"Cô!" Đoàn Ngọc Tường bị ngại mặt một câu đều đã nói không nên lời, sắc mặt hung dữ khủng bố, bất cứ giá nào nói, "Tô Thi Thi, cô hãy nghe cho kỹ, không sai, chính là ông để cho tôi tới tìm được cô rồi! Ông hiện tại đang ở bệnh viện, muốn gặp cô."

Đoàn Ngọc Tường nói xong cười rộ lên: "Tôi biết cô không muốn đi, đúng là sinh mệnh của cô là ông cho. Ông thế nào đều là bố đẻ của cô, điểm này người nào đều không đổi được. Dù sao tôi nói đã nói rồi, có đi hay không tùy cô."

Tô Thi Thi nở nụ cười.

Bọn họ tính là cái gì? Đạo đức sao?

Người kia cho cô sinh mệnh, cho nên cô không thù hận nhóm người muốn giết chết chính mình, còn phải liếm mặt đi hầu hạ bọn họ?

"Cô không đi cô sẽ hối hận, cô nên là biết thủ đoạn của ông, ông làm cho tất cả mọi người biết cô là đứa con gái bất hiếu!"

Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi không có động tĩnh gì, khẩn trương nói: "Cha bảo tôi nói cho cô, mạng của cô là cha cho cô, không có cha thì không có cô, cho dù là ông bảo cô đi chết, cô chết cũng đáng!"

"A - -" Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm.

Cô hôm nay xem như lĩnh giáo cái gì gọi là vô liêm sỉ!

"Cho tôi sinh mệnh phải không? Tôi đây nói cho cô biết, nếu không phải tôi mạng lớn, tôi cũng sớm đã bị ông ta hại chết không biết bao nhiêu lần, ơn của ông ta tôi đã sớm trả đủ rồi!"

"Con người được sinh ra sẽ là một cá thể độc lập, người nào cũng không có quyền nắm giữ mạng sống của người khác! Không sai, là ông ta sinh tôi ra, các người yên tâm, tôi nhất định báo hiếu! Thật tốt! Ông ta!"

Tô Thi Thi cắn răng, gằn từng chữ nói.

Cô tự nhủ chính mình không nên tức giận, không cần khổ sở. Nhưng khi nghe những lời phán xét của bọn họ, lòng của cô vẫn lại là không tự giác đau đớn.

Lòng tràn đầy cô đơn, đây là người thân của cô.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ muốn mặc kệ người nào, cho dù bọn họ đối xử với cô như vậy, cô vẫn không thể hạ quyết tâm tuyệt tình.

Nhưng mà, tại sao bọn họ cứ muốn ép buộc cô trở thành người nhẫn tâm!

"Vậy cô tới cùng có đi gặp cha hay không?" Đoàn Ngọc Tường bị khí thế của Tô Thi Thi làm hoảng sợ, kìm lòng không được lui về sau một bước, cảnh giác nhìn cô.

Cô ta cũng không biết Đoàn Chấn Ba tại sao muốn Tô Thi Thi đi bệnh viện gặp cha mình.

Trong khoảng thời gian này, chân bị thương của Đoàn Chấn Ba đã gần bình phục, chẳng qua còn cần ngồi xe lăn. Ông ta nếu muốn gặp Tô Thi Thi mà nói, hoàn toàn có thể chính mình đến tìm cô.

Đoàn Ngọc Tường không muốn liên lụy đến việc này, vội vàng nói: "Tôi nói đã nói, nếu cô không muốn hối hận thì đi bệnh viện…""A, thời gian đã trễ như thế, Bùi Dịch sao còn chưa đến?" Tô Thi Thi bỗng nhiên cắt ngang lời Đoàn Ngọc Tường nói, nâng đồng hồ lên nhìn nhìn, lại quay đầu nhìn về hướng cô ta vừa rồi đi tới, tự nhủ nói.

"Anh ấy nói muốn đi mua bữa sáng giúp tôi, sao chậm như thế?"

"Bùi Dịch muốn đến đây?" Đoàn Ngọc Tường theo bản năng sờ soạng mặt mình, sau đó hai tay mạnh che mặt, không hề nghĩ ngợi co cẳng chạy.

Cô ta hiện tại có bộ dạng này, sao có thể gặp người mình yêu mến!

Không được, cô ta tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch nhìn thấy bộ dạng nghèo túng của cô ta!

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Ngọc Tường chạy mất dép, đáy mắt hiện lên quét xuống bi ai.

Cô là cố ý, cô không muốn cùng Đoàn Ngọc Tường dây dưa tiếp tục.

Cũng không biết đứng tại chỗ bao lâu, mãi đến khi phía sau truyền đến một giọng nói ấm áp, Tô Thi Thi mới hoàn hồn lại.

"Vừa rồi đụng tới người nào rồi hả?" Bùi Dịch tinh tế đánh giá sắc mặt Tô Thi Thi một phen, ân cần hỏi han.

"Đụng tới Đoàn Ngọc Tường rồi." Tô Thi Thi không có giấu diếm anh, xoay người nhìn trong tay anh mang theo bình giữ nhiệt, nhất bả đoạt lấy, "Vẫn lại là Bùi tổng lợi hại, có thể mua được sữa đậu nành khó tìm được thôi."

Tô Thi Thi mở nắp bình nước, để sát vào hít sâu nói: "Thật thơm!"

Bùi Dịch cũng không có truy vấn Đoàn Ngọc Tường tìm đến làm cái gì, Tô Thi Thi hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều.

Anh tiến lên nắm tay cô, xoay người hướng tới trong cao ốc đi đến.

Tô Thi Thi dừng chân, kinh ngạc nhìn anh: "Anh không đi công ty làm sao?"

"Có." Bùi Dịch nhàn nhạt nói, bước chân vẫn không dừng lại.

"Vậy anh không cần đưa em đi vào." Tô Thi Thi lấy lòng nói.

Nói đùa, Bùi Dịch ngày hôm qua đến đây hai lần đã làm cô trở thành người nổi tiếng trong tòa nhà lớn này rồi. Này hôm nay nếu còn đến nữa, cô không muốn bị chị em phụ nữ ở nơi này ghen đến chết được.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, nắm tay cô tiếp tục đi vào trong: "Anh đang muốn đi lên làm việc, nhanh lên, bị muộn rồi rồi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, "Anh làm ở trong công ty này?"

Bùi Dịch lúc này mới cúi đầu, đáy mắt lóe sáng, như cười như không nói: "Anh tới thay Tần Phong làm việc đúng giờ, cậu ấy gần đây có vẻ bận."

"Cái gì?" Tô Thi Thi ngây dại.

Như vậy cũng có thể?

Từ từ! Vậy chẳng phải là cô

trong khoảng thời gian này, đều phải cùng Bùi Dịch làm việc cùng một phòng sao?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt một trận hồng lên, không biết nên dùng tâm tình gì.

Cô chạy chậm bắt kịp bước chân Bùi Dịch, lặng lẽ lôi kéo tay áo anh nói: "Chúng ta thương lượng một phen, đến công ty Tần Phong đi."

Nếu như cô hôm nay cùng Bùi Dịch cùng đi với nhau đến tan tầm, còn phải ở một phòng cùng nhau làm việc, kia chẳng phải là một ngày 24 giờ đều đã ở cùng một chỗ?

"Tô tiểu thư giống như cực kỳ không thích cùng anh ở cùng một chỗ?" Bùi Dịch quay đầu lành lạnh nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt mang theo cảnh cáo.

"Làm gì có!" Tô Thi Thi lập tức yên lặng, ôm bình nước, cúi đầu như đứa nhỏ bị bắt nạt, đi theo anh cùng đi vào thang máy.

Từ bây giờ, cô coi chính mình là kẻ điếc, người mù, không

nghe người ngoài bàn tán gì hết là được!

Bùi Dịch nhìn bộ dạng người phụ nữ nhỏ này giận dỗi mà không dám nói gì, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

Nhìn quen với việc cô giương nanh múa vuốt, bỗng nhiên lại nhìn thấy bộ dạng khốn khổ ngoan ngoãn như vậy tựa hồ cũng không tệ.

Đến đây, Tô Thi Thi kéo màn che lại cùng Bùi tiên sinh "ở chung" làm việc.

Tô Thi Thi ngồi ở bàn làm việc Bùi Dịch ngồi bên cạnh, vậy mà hoàn toàn không tập trung được, mãi đến khi cô nhận được một cái tin nhắn.

"Bây giờ trên người chó ngao Tây Tạng là máu thật rồi."

Người gửi: Hỗ Sĩ Minh.

284. Chương 284

Edit: Mít

Beta: Ryeo

"Tên khốn kiếp này!" Tô Thi Thi nhìn chằm chằm cái tin nhắn này ước chừng một phút đồng hồ, hai mắt màu đỏ tươi, một quyền đập bể bàn.

Bên cạnh, Bùi Dịch đang xem văn kiện, ánh mắt trầm xuống, đứng lên đi nhanh tới chỗ cô: "Xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, đưa tin nhắn điện thoại di động cho anh xem, trong mắt đều là ủy khuất.

"Đừng nóng vội." Bùi Dịch đưa mắt nhìn nội dung tin nhắn, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Anh vỗ bả vai Tô Thi Thi một cái, xoay người cầm lấy di động chính mình muốn gọi điện thoại.

"Đợi một chút!" Tô Thi Thi bỗng nhiên giữ chặt tay Bùi Dịch, hướng về phía anh lắc lắc đầu.

"Nếu em không đáp ứng, hắn có phải hay không còn có thể tiếp tục gây chuyện?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Bùi Dịch vẻ mặt bị kiềm hãm, đem cô nhẹ nhàng ôm ở trong ngực, trầm giọng nói: "Không cần sợ hắn."

"Em biết." Tô Thi Thi nói.

Cô vẫn đều biết năng lực Bùi Dịch. Cô tin tưởng Bùi Dịch có thể bảo vệ cô hoàn toàn, nhưng cô không hề nghĩ muốn vĩnh viễn trốn trong vòng bảo hộ của anh.

Cô không muốn trở thành phiền toái của anh, cô càng muốn trở thành người có thể cùng anh sóng vai đứng cùng nhau.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đột nhiên đoạt lại di động của mình, nhíu mày nghiêng Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Làm khó đến tận cửa nhà, tuyệt đối không thể đáp ứng hắn!"

Tô Thi Thi hung tợn trừng mắt, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hỗ Sĩ Minh.

Người phụ nữ này…

Bùi Dịch hai tay ôm ngực, khẽ tựa vào bên cạnh bàn làm việc, dù bận vẫn ung dung nhìn Tô Thi Thi.

Vừa kết nối, Tô Thi Thi không đợi Hỗ Sĩ Minh trả lời liền khai chiến rồi.

"Hỗ tiên sinh, xin hỏi anh rảnh rỗi lắm đúng không hả? Dùng cái trò trẻ con này có ý nghĩa sao? Một người đàn ông hơn ba mươi, lại lấy một con chó uy hiếp người khác, không biết bẽ mặt sao?"

"Tôi nói anh tới cùng là sợ người đàn ông của tôi, cho nên mới quanh co lòng vòng tới bắt nạt tôi sao? Anh cho là anh như vậy, người đàn ông của tôi sẽ sợ anh sao? Tôi nói cho anh biết, như vậy sẽ chỉ làm chúng tôi khinh thường anh!"

"Anh là người như thế, sống trên đời liền là lãng phí lương thực, ô nhiễm không khí. Anh đừng nói chuyện, anh vừa nói, tôi liền cảm giác lỗ tai tôi muốn điếc!"

(Mít: Oimeoi

285. Chương 285

Edit: banhocminh99

Beta: Ryeo

Xe vững vàng chạy trên đường cái rộng lớn, đường phố hai bên gieo trồng cây ngô đồng lá vàng bay lả tả, nơi nơi đều đã tràn ngập hương vị cuối mùa thu.

Tô Thi Thi ghé mắt nhìn ra ngoài, càng nhìn cảm thấy được đường phố nhìn quen mắt, hẳn là đã từng tới nơi này.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Lúc này anh đang ngồi thẳng lưng, có một loại tư thế không giận mà uy, nhất là lúc này anh cầm một phần văn kiện cúi đầu chăm chú xem, làm cho người ta không tự giác không dám quấy rầy anh.

Tô Thi Thi yên lặng thở dài, Bùi tiên sinh cực kỳ rõ ràng đang cố ý tránh cô.

Tô Thi Thi dơ tay nhẹ vỗ về Đại Cẩu Tử, lại duỗi tay vào rương trêu chọc ba chú cún con đang khẽ kêu kia.

Thời gian qua thật sự nhanh, chờ cô quay đầu lại nhìn cảnh tượng bên ngoài, trong đầu ý nghĩ chớp lóe, rốt cục nhớ tới tại sao lại cảm thấy con đường này quen thuộc.

Đáng tiếc đã không còn kịp rồi

Cô quay đầu trừng mắt Bùi Dịch: "Chúng ta muốn đi Hỗ gia?"

Con đường này rõ ràng là đường đến nhà chính Hỗ gia! Khó trách cô lại cảm thấy quen thuộc.

"Ừm." Bùi Dịch lật chuyển trang sau của tư liệu, nhàn nhạt đáp.

"Cái kia… Không phải đã thảo luận tốt ngày mai tự em đi đón Tiểu Vịnh sao?" Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch không nói gì.

"Được rồi." Tô Thi Thi mím môi, dù sao hôm nay tới đón cũng như vậy cả. Chỉ là cô vẫn cảm thấy có cái gì đó sai sai.

Hôm nay sao Bùi Dịch lại rảnh rỗi, vậy mà tự mình tới đón chó?

Xe rất nhanh liền đến bên ngoài nhà chính Hỗ gia, chú Lý đỗ xe vững vàng trước cổng, thay bọn họ mở cửa xe.

Tô Thi Thi nhảy xuống xe, còn chưa đứng vững, Đại Cẩu Tử liền mang hai rương con cưng "Xoạch" một phen rớt xuống.

"Chậm một chút." Tô Thi Thi kêu lên, vội vàng đi qua đỡ lấy rương cún cưng.

Chó bố này quá không cẩn thận rồi. Vừa rồi bị nhảy dựng kinh động, sợ tới mức ba con chó nhỏ ở bên trong gào khóc vẫn kêu, bộ dạng nhỏ thương cảm cực kỳ.

Đại Cẩu Tử hôm nay mặc một bộ dây treo, đem hai rương con nhỏ đều đã cố định ở trên thân, thật không đến mức rơi xuống.

Nó lè lưỡi liếm tay Thi Thi một cái, sau đó quen thuộc hướng tới cửa lớn Hỗ gia đi đến.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, có chút ngây người.

"Bùi tổng, Tô tiểu thư." Bên trong nghe tin, quản gia Hỗ gia chạy ra, nhìn thấy hai người cung kính lên tiếng chào hỏi.

Bộ dạng khách sáo nghiêm cẩn kia giống như là Tô Thi Thi lần đầu tiên nhìn thấy ông, hoàn toàn không có dáng vẻ nhiều chuyện hay hóng hớt gì.Tô Thi Thi theo bản năng nhìn Bùi Dịch một cái, không biết có muốn hay không cùng một lúc đi vào.

Cô đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Bùi Dịch đi về phía trước một bước, nói với quản gia: "Vậy thì phiền Hỗ quản gia rồi."

"Ách…" Hỗ quản gia sửng sốt, suy nghĩ lời này của anh là muốn đòi để cho anh mang theo chó đi vào gặp con chó ngao kia, "Không phiền, tôi sẽ mang chúng nó đi vào."

Ông nói xong tiện dẫn đường Đại Cẩu Tử đi vào bên trong.

"Cái này…" Tô Thi Thi nhìn sửng sốt.

Cô cảm thấy được mọi chuyện có chút không thích hợp nha!

Tới đón chó không cần mang chúng nó đi vào bên trong đi, huống chi cô từ đầu không nghĩ muốn vào bên trong.

Tuy nhiên nghĩ như thế, nhưng Tô Thi Thi vẫn lại là từ từ đi theo, chỉ là cô còn chưa đi ra vài bước, đã bị Bùi Dịch kéo trở lại.

“Đại Cẩu Tử…”Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy trên đường chạy tới một chiếc xe đen chạy băng băng, trong lòng trầm xuống.

Biển số này cô biết, là Hỗ Sĩ Minh.

“Đại thiếu gia.” Đang muốn rảo bước tiến lên cánh cửa, Hỗ quản gia nghe được tiếng ô tô, quay đầu nhìn thấy là đại thiếu gia nhà mình đến đây, lập tức chào hỏi.

Hỗ Sĩ Minh xuống xe nhìn thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, lông mày nhíu lại, khóe miệng kìm lòng không được ngoéo… một cái.

Vội vàng đến đây như vậy?

Hắn nhàn nhạt gật gật đầu: “Tô tiểu thư không phải nói ngày mai mới tới sao?”

“Hôm nay vừa lúc rảnh,“ Tô Thi Thi cũng thản nhiên nói, đồng thời liền đi đến cánh cửa bên trong Đại Cẩu Tử nói, “Mau trở lại.”

“Gâu gâu!” Đại Cẩu Tử vừa nghe, nhất thời nóng nảy, vung chân, nhanh như chớp bỏ chạy đi vào.

Hỗ Sĩ Minh vừa nhìn, chỉ thấy được bóng dáng Đại Cẩu Tử chạy xa, mặt trắng xanh một phen liền trầm rồi.

Con chó chết tiệt này sao cũng đến đây? Nó vừa rồi trên người mang theo cái gì?

“Đại thiếu gia?” Hỗ quản gia vừa thấy sắc mặt đại thiếu gia nhà mình, trong lòng tự hỏi, đột nhiên phản ứng lại, vội vàng hướng tới bên trong truy đuổi.

“Xong rồi, xong rồi. Để cho con chó này đi vào cùng con chó ngao kia hội hợp…”

Hoàn toàn không dám nghĩ tới!

Đúng lúc này, bên trong Hỗ Quân Nhạc đang muốn ra ngoài trong giây lát nhìn thấy Đại Cẩu Tử mang hai rương cún con chạy vào, mi mắt vù một phen liền sáng.

Anh ta sao lại nhìn thấy chó ngao Tây Tạng nhỏ?

“Ngoan ngoãn, nhanh cho ta xem!” Hỗ Quân Nhạc hưng phấn vô cùng đuổi theo quản gia nói, “Giúp tôi bắt chó ngao Tây Tạng nhỏ kia!”

Tô Thi Thi nuôi chó ngao Tây Tạng lớn kia vừa khỏe vừa hung dữ, tuy tính tình cổ quái, nhưng quả thật là con chó ngoan, anh ta hâm mộ rồi! Vẫn suy nghĩ muốn nuôi một con.

Hiện tại Đại Cẩu Tử vậy mà tự động mang con đến đây, anh ta khẳng định thù mới thù cũ cùng tính!

“Nhanh lên bắt lấy nó!” Hỗ Quân Nhạc xắn tay áo, hưng phấn mà nói.

Bên ngoài nhà chínhHỗ gia, Tô Thi Thi mấy người nghe đến động tĩnh bên trong, một đám biểu tình đều có chút quái dị.

Lúc này Hỗ Sĩ Minh sắc mặt đã triệt để đen, bên cạnh là Hỗ Minh Phỉ từ trên xe bước xuống, đi đến trước mặt Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, lễ phép lên tiếng chào hỏi: “Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

“Hỗ tiểu thư.” Tô Thi Thi gật gật đầu, ánh mắt nhìn đến Hỗ Minh Phỉ hoàn toàn không thấy chính mình, mà là nhìn chằm chằm Bùi Dịch, lòng của cô hơi hơi co rút lại.

Đúng lúc này, Hỗ Minh Phỉ ánh mắt đột nhiên dời đi cùng Tô Thi Thi tầm mắt đụng chạm vào nhau.

Nhìn trộm bị người ta bắt được, Tô Thi Thi sắc mặt ửng đỏ, xấu hổ cực kỳ.

Nháy mắt tiếp theo, cô liền nhìn thấy Hỗ Minh Phỉ cao ngạo hất cằm, nhìn trong ánh mắt cô ta khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

“Người phụ nữ này…” Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại.

Mặc kệ có phải cô lòng dạ hẹp hòi hay không, Hỗ Minh Phỉ thật sự làm cho cô không thoải mái.

Người phụ nữ này quá chói mắt, rất cao ngạo. Cô trước mặt cô ta cảm thấy được có chút nhỏ bé, loại cảm giác này là từ đáy lòng phát tán ra ngoài. Tô Thi Thi ảo não, nhưng mà cô khống chế không nổi.

Hỗ Minh Phỉ thu hết biểu tình của Tô Thi Thi vào đáy mắt, trong mắt khinh thường càng đậm rồi.

So sánh với cô ta, người phụ nữ này có tư cách sao?

Nháy mắt tiếp theo, cô ta thân thể cứng đờ, đột nhiên phát hiện Bùi Dịch chính là đang lạnh như băng nhìn chính mình, đáy mắt kia rét lạnh phảng phất muốn đem cô ta làm đông cứng.

"Tạm biệt." Bùi Dịch ôm lấy vai Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói, xoay người rời đi.

"Bùi Dịch!" Hỗ Minh Phỉ ngầm cắn răng. Người đàn ông này lại không đem cô ta để vào mắt, thật sự là quá giận rồi!

Bọn họ ở nơi này thời gian vô cùng ngắn ngủi, liền ngay cả Hỗ Sĩ Minh đều không có phát hiện.

Tô Thi Thi trong lòng cái cảm giác kỳ quái càng ngày càng đậm.

Chó còn không có đón, sao lại đi rồi?

Ngay sau đó, nhà chính Hỗ gia truyền ra tiếng chó sủa kịch liệt, còn có tiếng quát tháo thê lương của Hỗ quản gia cùng Hỗ Quân Nhạc.

"Hai con chó khốn kiếp kia, không được tông vào đó, cây cột kia muốn sụp rồi!"

"Bảo vệ! Nhanh ngăn bọn nó lại, đó là hoa thiếu gia thích nhất!"

"Trời ạ, mau lôi hai con chó điên này đi!"

"Bùi Dịch!" Hỗ Sĩ Minh nghe đến đó, quả đấm mạnh xiết chặt, quay đầu lạnh lùng nhìn Bùi Dịch.

Nhưng Bùi Dịch động tác rất nhanh, ngay cả Tô Thi Thi cũng chưa phản ứng kịp, đã bị kéo ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng, chú Lý khởi động xe, chỉ nghe két một tiếng, xe nghênh ngang mà đi, để lại một đám khói xanh.

Một màn này phát sinh quá nhanh, anh em Hỗ gia hoàn toàn không phản ứng kịp, liền nhìn đến chiếc xe kia biến mất ở ngõ nhỏ cuối cùng.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi! Các người đủ độc ác!" Hỗ Sĩ Minh bị chọc giận điên rồi.

Hắn rốt cục đã rõ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ đầu không phải tới đón chó, mà là đem một cái tai họa khác đến cho hắn!

286. Chương 286

Edit: HuongCyndi

Sau khi biệt thự Hỗ gia yên ắng được vài ngày, thì lại lần nữa bị một trận tai bay vạ gió.

Trong chiếc xe Lincoln đang vội vã rời đi ở ngõ hẻm nọ, Tô Thi Thi đang im lặng nhìn Bùi Dịch, lúc lâu sau mới nói ra một câu: "Bùi tiên sinh, ngài quá độc ác đi!"

Cô không cần nghĩ cũng biết, hiện tại muốn Hỗ gia có bộ dạng gì thì Hỗ gia đều có! Dù sao vũ hội đêm đó, cô đã thấy tận mắt chứng kiến dáng vẻ Đại Cẩu Tử và Tiểu Vịnh kết hợp phá sân sau nhà người ta ra sao.

"Em đây là khen anh sao?" Bùi Dịch cũng không quay đầu lại hỏi.

Tô Thi Thi hơi ho khan một tiếng, chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: "Lỡ như bọn họ ngược đãi chó thì làm sao? Anh cứ chế giễu đi, chẳng những đưa lớn qua, ngay cả nhỏ cũng nhét qua, nhỡ lúc đó lại xảy ra vấn đề thì làm sao!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Nếu như ngay cả mấy con chó mà Hỗ gia cũng không tha, thì sau này sao còn có mặt mũi ở Bắc Kinh này nữa."

Tô Thi Thi:…

Bùi tiên sinh, nếu bàn về phúc hắc, ai cũng không thắng được anh đâu!

Quả là tức chết người không đền mạng!

Anh chính là chắc chắn cho rằng Hỗ Sĩ Minh sẽ không thi hành án tử với mấy con chó, cho nên mới trắng trợn như vậy!

Nghĩ đến dáng vẻ kinh ngạc của Hỗ Sĩ Minh, Tô Thi Thi "Xì" một tiếng, suýt chút nữa bật cười.

"Tô tiểu thư, đây là lần thứ mấy em ở trước mặt tôi nhắc đến người đàn ông khác rồi hả?" Bùi Dịch đột nhiên để văn kiện trong tay xuống, quay đầu lại im lặng nhìn Tô Thi Thi.

Nụ cười trên mặt Tô Thi Thi cứng đờ, lập tức ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không có!"

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, lại lần nữa ngồi xuống lại, cầm văn kiện lên rồi nói một câu khiến người ta không nắm bắt được suy nghĩ, "Làm việc cho tốt."

"Hả?"

Tô Thi Thi khó hiểu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại cô đáp ứng Hỗ Sĩ Minh đi đấu thầu, hơn nữa công ty quả thật có rất nhiều công việc phải làm, cũng không nghĩ nhiều, vội vàng lấy điện thoại di động ra kiểm tra mail mới nhận được.

Bên kia, Hỗ Sĩ Minh anh em sau khi đi tới sân sau của biệt thự, lúc thấy mặt đất bừa bãi kia, sắc mặt của hai người họ khó coi tới cực điểm.

"Anh, chị, mọi người mau nghĩ biện pháp đi, hai con chó điên này nhất định cũng điên rồi! Không đến gần nó thì thôi, đến gần chúng, liều bị chúng rượt chạy đến hăng say, nhìn thấy cái gì cũng đâm vào, cũng không bị sợ đâm chết đi!"

Hỗ Quân Nhạc hữu khí vô lực nằm bò lên một cái cây bị đâm đổ lăn trên ghế đá, khóc không ra nước mắt.

"Quân Nhạc, cậu rất rảnh rỗi sao? Không phải ông nội đã bảo cậu đến công ty học tập quản lý à, hàng ngày chạy đến đây làm gì?" Hỗ Minh Phỉ cau mày nhìn người em trai này của mình, trong lòng rất khinh thường.Người này thật giống với cha cô, đối với sự nghiệp một chút cũng không để tâm, ngày ngày chỉ muốn ngoạn chơi, một chút hữu dụng cũng không có!

"Chị…" Hỗ Quân Nhạc vô duyên vô cớ bị mắng một trận, nụ cười trên mặt vừa thu lại, đứng dậy cúi đầu ở một bên, không dám chống đối lại người chị gái này.

Anh ta thà rằng bị anh trai mình lạnh lùng nhìn mấy lần, cũng không muốn bị chị gái mình mắng.

Chị của anh ta trước mặt người ngoài thì rất cao ngào lạnh lùng, nhưng sau lưng lại mắng chửi người rất dữ tợn!

Mỗi một câu nói cứ như đâm vào tim người ta vậy, nói đến nỗi người ta có cảm giác mình là một người cặn bả, không đúng tý nào, cho đến khi muốn đi tìm cái chết mới thôi!

"Em đến công ty đi." Hỗ Sĩ Minh lạnh lùng nhìn lướt qua Hỗ Quân Nhạc, nghiêm mặt đi sang đường nhỏ bên cạnh.

Hỗ Minh Phỉ nhướng mày, đi theo hỏi: "Bọn họ là cố ý. Anh, anh không định đánh trả sao?"

Hỗ Sĩ Minh cười lạnh: "Đánh trả ư? Sau đó làm cho cả Bắc Kinh này đều biết, Hỗ gia chúng ta không tha cho mấy con chó à?"

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn em gái, trầm giọng nói: "Em quá xem thường Bùi Dịch rồi, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu."

"Thì ra là anh ta đã sớm đoán được rồi." Hỗ Minh Phỉ hiểu rõ ra, xem ra đúng là cô xem thường Bùi Dịch rồi, người đàn ông kia chính là cao ngạo từ trong xương tuỷ, hơn nữa anh có tư cách để cao ngạo.

Mà kiểu đàn ông này, luôn khiến cô ta muốn chinh phục.

"Anh, em quyết định rồi, em muốn đấu với anh ta cho tốt!" Hỗ Minh Phỉ híp đôi mắt lại, lạnh giọng nói.

"Em phải nắm chắc chừng mực, đừng làm tổn thương chính mình." Giọng nói Hỗ Sĩ Minh dịu đi một chút, đối với đứa em gái này, anh ta vẫn luôn đánh giá rất cao.

"Anh yên tâm đi." Hỗ Minh Phỉ tràn đầy tự tin.

Hỗ Sĩ Minh vừa đi vừa nói: "Tô Thi Thi đã đáp ứng anh đi đấu thầu, anh đã tạo cơ hội cho em, tiếp theo thì phải xem chính em rồi."

Hỗ Minh Phỉ sửng sốt, ngay sau đó có chút mất hứng nói: "Anh, em không cần anh giúp em làm những thứ này, tự em sẽ có cách."

Sắc mặt Hỗ Sĩ Minh trầm xuống, có chút tức giận nói: "Việc anh làm tự anh có suy tính, em phải nhớ kỹ, thời gian bây giờ của chúng ta cấp bách."

"Ý anh là, muốn dự án đó bắt đầu?" Mặt Hỗ Minh Phỉ cứng đờ, vẻ mặt nghiêm túc, "Em biết rồi. Người phụ nữ Tô Thi Thi này giao cho em đối phó, anh không cần quan tâm. Chỉ là, Bùi Dịch có nhúng tay vào dự án này không?"

Hỗ Sĩ Minh cười lạnh: "Anh thì ngược lại hi vọng hắn sẽ ra tay!"

Đến bây giờ, anh ta cũng không điều tra rõ mục đích của Bùi Dịch. Anh ta chính là muốn thông qua cái dự án này, thăm dò hư thực về Bùi Dịch một chút.

"Đúng rồi," Hỗ Minh Phỉ vừa nói mới nhớ tới một chuyện, "Đoàn phu nhân lần trước tới thăm hỏi mẹ, bà ta rất hài lòng với em."

"Mẹ của Bùi Dịch sao?" Hỗ Sĩ Minh như có điều suy nghĩ, khóe miệng câu lên nụ cười quỷ dị, "Thật là càng ngày càng thú vị rồi, em phải nắm chắc cơ hội cho tốt đấy."

"Em biết rồi." Hỗ Minh Phỉ tự hào nói, "Hãy chờ xem, Đoàn gia cũng sẽ có hành động ngay thôi. Trái lại em muốn xem xem Bùi Dịch trước mặt em có thể cao ngạo đến đâu."

Cô ta chỉ cần nghĩ tới Bùi Dịch khinh thường cô ta, thì trong lòng như có móng vuốt của mèo cào vậy.

Từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ cũng luôn là đàn ông phủ phục dưới váy cô ta, nịnh nọt lấy lòng cô ta. Đây là lần đầu tiên thấy có người đàn ông ngạo mạn với cô ta như thế!

"Lựa chọn tình yêu hay là tình thân?"

Hỗ Sĩ Minh sờ soạng cằm mình, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn. Đối với người đàn ông như Bùi Dịch mà nói, đúng là thật đề tài khó chọn mà.

"Vậy thì thế nào, chỉ cần mình cảm thấy hứng thú với anh ta là được." Hỗ Minh Phỉ thờ ơ nói. Cô ta có tự tin rằng nhất định có thể tóm được Bùi Dịch!

Mà bên này Đại Cẩu Tử và Tiểu Vịnh đang khoái trá an cư lạc nghiệp ở biệt thự Hỗ gia, bởi vì cũng mang chó con tới, nên Tiểu Vịnh mỗi ngày cũng không nổi giận nữa, tính khí ngược lại khá hơn nhiều.

Chẳng qua là Đại Cẩu Tử luôn đi gây họa khắp nơi, khiến sân sau của Hỗ gia náo loạn cả lên.

Sau mấy ngày ấy, Tô Thi Thi bận rộn đến nỗi trời đất u ám, cũng kể từ ngày đó Hỗ Sĩ Minh thay bọn họ làm quảng cáo miễn phí, bây giờ đơn đặt hàng của bọn họ tới tấp như tuyết rơi bay về.

Tô Thi Thi cười khổ.

Sao mà đã bắt bọn họ khai trương trước thời hạn thế này chứ!

Mà cô đáp ứng đi công ty xây dựng Minh Đỉnh đấu thầu dự án kia, cũng đang chính thức bắt đầu rồi.

Một thiết kế nội thất thương mại tương tự Wanda Plaza, yêu cầu không thấp, mà thời gian cấp bách. Tô Thi Thi giao nhiệm vụ đó cho Tống Trọng Hạo bọn họ, còn mình tập trung vào xử lý dự án bên công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Chẳng qua khiến cô có chút phiền chính là, Đoàn Ngọc Tường vẫn gửi nhắn tin tới đây, thúc giục cô đến bệnh viện thăm. Nội dung tin nhắn ngắn gọn xúc tích, đơn giản cùng giống như điên.

Cuối cùng Tô Thi Thi cũng phải bất đắc dĩ đưa cô ta vào danh sách đen, không gặp là tốt nhất. Trên thực tế, cô cũng đã sớm phái người đến bệnh viện xem qua, cha ruột của cô ở đó ăn ngon sống tốt, tràn đầy tinh thần, một chút việc cũng không có.

"Làm như tôi ngu lắm ấy? Biết rõ là cạm bẫy còn nhảy vào trong à?" Tô Thi Thi im lặng lắc đầu.

Sau mấy ngày bận rộn đó, Tô Thi Thi chỉnh sửa lại các tài liệu trong tay cho tốt, điều đó là cần thiết để đến công ty xây dựng Minh Đỉnh tham gia hội nghị cạnh tranh lần đầu tiên.

Đổng Tiêu Tiêu làm trợ lý mới của cô, bởi vì một số chuyện mà hai ngày nữa mới có thể trở về, Tô Thi Thi chỉ có thể tự mình đi.

Sáng sớm hôm nay cô đã thu xếp xong, liếc mắt nhìn sang Bùi Dịch đang ngồi ở cạnh cái bàn làm việc kia, từ từ đi tới, dè dặt nói: "Hôm nay, em muốn đi một chuyến đến công ty xây dựng Minh Đỉnh."

"Ừ." Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, "Đi đường cẩn thận."

"Ừ?"

Mắt Tô Thi Thi hơi trợn to, chăm chú nhìn Bùi Dịch thật kỹ. Nhưng sau khi Bùi tiên sinh nói xong thì lại giống như chưa hề có ý kiến gì.

Anh không phản đối ư?

Tô Thi Thi buồn bực.

Bùi Dịch ghét cô tiếp xúc với Hỗ Sĩ Minh như vậy, nhưng lần này lại không có phản ứng sao?

Có vấn đề!

287. Chương 287

Edit: HuongCyndi

Bùi tiên sinh quả thật không phản đối, mà còn tựa hồ cực kỳ đồng ý cho Tô Thi Thi tới công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Mãi đến Tô Thi Thi ngồi lên xe đến công ty xây dựng Minh Đỉnh, vẫn lại là không suy nghĩ thông suốt được.

"Anh ấy rốt cuộc là có chủ ý gì đây?" Tô Thi Thi buồn bực gõ gõ đầu mình, nghĩ không ra.

"Thôi đi, dù sao anh ấy có phản đối, thì mình cũng vẫn đi." Tô Thi Thi lắc lắc đầu, quyết định không suy nghĩ nữa.

Nếu đã đồng ý đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, thì cô sẽ làm tốt nhất có thể, đây là nguyên tắc làm việc của cô.Tạm gác những chuyện khác lại, việc công chính là việc công.

Chỉ là cô không biết, đợi đến lúc cô đi rồi, Bùi Dịch liền buông công việc trong tay xuống.

Văn kiện bày ra trên bàn vẫn dừng lại ở trang đầu như cũ, Bùi tiên sinh một chữ nhìn cũng không vào.

Anh nhìn thoáng qua cánh cửa làm việc đang đóng chặt, khép văn kiện lại để sang một bên, mở máy tính ra, ngón tay thon dài bắt đầu gõ rất nhanh trên bàn phím.

Ngoài cửa truyền đến một chuỗi tiếng động, Tần Phong đẩy cửa ra tiến vào, nhìn thấy Bùi Dịch dù bận mà vẫn ung dung ngồi tại chỗ làm việc, thì đầu mày nhíu lại.

Đi tới cười nói: "Thi Thi đã đến công ty xây dựng Minh Đỉnh rồi, sao cậu vẫn ngồi yên như vậy được… Tôi đi!"

Khi Tần Phong nhìn thấy nội dung Bùi Dịch đang gõ, khóe miệng nhịn không được giật giật: "Tôi còn tưởng rằng cậu thực sự ngồi im được nha!"

Lúc này, trên màn hình máy tính tràn ngập số liệu nhìn không hiểu, theo ngón tay Bùi Dịch ấn xuống, các con số kia hiện càng ngày càng nhiều, hiện ra các loại ký hiệu kỳ lạ hiếm thấy.

Dù Tần Phong xem cũng không hiểu, nhưng anh biết Bùi Dịch đang làm cái gì.

"Cậu nghiên cứu ra phương pháp mới rồi hả?" Tần Phong tò mò tới gần, "Không phải nói chỉ có thể trong bán kính cách tòa nhà bọn họ 100 mét mới có tác dụng sao?"

Trước đó, Bùi Dịch xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đỉnh đòi hỏi cự ly trong vòng 100 mét mới có thể phá được. Bây giờ cách xa như vậy, hiển nhiên là phải dùng biện pháp khác.

Bùi Dịch khẽ mím môi, vẻ mặt ngưng trọng, dường như không nghe thấy anh nói.

Tần Phong thấy thế cũng không dám tới quấy rầy, kéo một cái ghế tới, ngồi một bên lẳng lặng nhìn.

Vài phút sau, màn hình máy tính đột nhiên lóe lên một cái. Ngay sau đó liền xuất hiện hình ảnh theo dõi.

Chỉ thấy chính giữa hình ảnh, một cô gái đang mặc bộ đồ Chanel tinh tế màu xanh lam mang theo một chiếc cặp công văn xinh xắn, chính đang được một nhân viên của công ty xây dựng Minh Đỉnh dẫn đường đi về phía thang máy.

Cô gái này không phải Tô Thi Thi thì là ai!

"Cậu thật đúng là như vậy cũng hack vào được sao?" Tần Phong xem thế là đủ rồi, vẫn rất tò mò kỹ thuật máy tính của Bùi Dịch rốt cuộc cao siêu thế nào.Dù sao công phá hệ thống phòng ngự của người khác, đối với Bùi Dịch mà nói thì dễ như trở bàn tay.

"Nếu để Thi Thi biết cậu không đi cùng cô ấy, lại ở trong này nhìn trộm mình, thì có tức giận hay không?" Tần Phong chế nhạo nói.

Lúc này, Bùi Dịch mới quay đầu lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh: "Nếu để cho người thứ ba biết biết chuyện này, thì cậu xác định là sẽ độc thân cả đời đi."

"Cậu… Quá tàn nhẫn mà!" Tần Phong cắn răng.

Cho nên sau này có tìm bạn gái thì tuyệt đối không thể tìm bạn thân của vợ người anh em thân thiết này rồi, nếu không tử huyệt nằm ở đâu sẽ bị người này nắm hết!

Anh ta liền buồn bực, Tô Thi Thi với Ôn Ngọc quen biết cũng mới chỉ được vài tháng, sao cảm tình có thể tốt đến mức này. Mà anh cũng quen Ôn Ngọc được mấy tháng, mà cách đối xử quả thực là một trời một vực!

Bên này, Tô Thi Thi được nhân viên dẫn ra khỏi thang máy, lập tức vào bên trong văn phòng thiết kế của bọn họ.

Hội nghị cạnh tranh đấu thầu hôm nay được tiến hành trong phòng họp của bộ phận thiết kế nội thất, chủ trì hội nghị là giám đốc thiết kế nội thất của bọn họ.

Tô Thi Thi không biết Hỗ Sĩ Minh có xuất hiện hay không. Tinh thần cô căng thẳng, không chút nào dám lơ là.

Tên điên kia, ai mà biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

"Tiểu thư." Tô Thi Thi ra khỏi thang máy đang muốn đi về phía văn phòng của bộ phận thiết kế nội thất, phía trước đột nhiên truyền đến một chuỗi giọng nói nhàn nhạt.

Tô Thi Thi dừng bước, chân mày mau chóng nhíu lại: "Hỗ Minh Phỉ?"

Cô không có nghe lầm, thật sự là Hỗ Minh Phỉ.

Phía trước, Hỗ Minh Phỉ mặc một chiếc áo khoác ngoài màu chàm, bên trong mặc một bộ quần áo liền thân màu vàng rực, cả người quyết đoán mà lại không mất đi tao nhã, tinh tế mà quyến rũ, hoàn toàn toát lên khí thế vốn có.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến cho người khác không tự chủ mà muốn cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

"Tô Thi Thi, mày sợ cái gì chứ!" Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt tay, sống lưng cố gắng thẳng tắp.

Cô mới không bị khí thế của cô ta áp chế!

Có vài người đã từng trải qua huấn luyện. Cô biết đi đường thế nào, ăn mặc thế nào, cảm giác thấy người có tài trí hơn người ra sao. Mà Hỗ Minh Phỉ hiển nhiên là một thiên kim tiểu thư được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt, nở một nụ cười chuyên nghiệp với Hỗ Minh Phỉ: "Hỗ tiểu thư."

"Tô tiểu thư, hi vọng sau này hạ thủ lưu tình." Hỗ Minh Phỉ đột nhiên thay đổi cách nói chuyện với Tô Thi Thi làm cô trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Nhưng chỉ một chớp mắt, cô ta liền khôi phục bình thường, vươn tay cười nhạt nhìn Tô Thi Thi.

Hạ thủ lưu tình ư? Trong đầu Tô Thi Thi bỗng nhiên như là bị điện giật vậy, có cái gì đó sáng tỏ thông suốt.

Thì ra là thế!

Có một luồng khí toát lên từ đáy lòng Tô Thi Thi, đồng thời trong lòng cười lạnh không ngừng.

Khó trách Hỗ Sĩ Minh lại hao tâm tổn sức muốn cô đồng ý đi đấu thầu, thì ra là vì em gái anh ta!

Rất hiển nhiên, Hỗ Minh Phỉ nói cho cô, cô ta chính là đối thủ cạnh tranh của cô, mà cô cũng cần phải tham gia cái thương trường cạnh tranh đấu thầu kia.

"Không ngờ Hỗ tiểu thư cũng là nhà thiết kế." Tô Thi Thi thu lại cảm xúc, bắt tay với cô ta, cười nhạt nói.

"Vào đi, cô sẽ phải bắt đầu ngay thôi." Biểu hiện của Hỗ Minh Phỉ đối với Tô Thi Thi thật sự là có chút kinh ngạc. Cô ta không ngờ Tô Thi Thi lại có thể bình thản như vậy.

Cô ta nói xong liền cao ngạo xoay người, tựa như không biết Tô Thi Thi vậy, xoay người đi về phía phòng họp, Tô Thi Thi xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Con ngươi Tô Thi Thi co rút, âm thầm hít vào một hơi, mang theo túi xách theo sau.

Tại địa bàn của người ta, vẫn là kiềm chế thì tốt hơn!

Mà cô không biết một màn này đều bị Bùi Dịch đang ở trong văn phòng cao ốc Ngôi Sao nhìn trộm thấy được, thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong ngồi ở bên cạnh anh, chậc chậc thở dài: "Vị đại tiểu thư của Hỗ gia này đúng là thiên tài mà, thiết kế sư là một trong những sở trường của cô ta đó. Nghe nói cô ta có ý với cậu hả?"

Mắt Bùi Dịch tối lại: "Đừng để tôi nghe thấy những điều như vậy lần nữa, cậu biết hậu quả rồi đấy."

"Chậc chậc, để ý như vậy, xem ra là cảm nhận thấy áp lực thay nha đầu Thi Thi rồi." Tần Phong cười nhạt nói.

Nội tâm Tô Thi Thi cũng cực kỳ cao ngạo, mà khiến Bùi Dịch khẩn trương như vậy, rất hiển nhiên là sự xuất hiện của Hỗ Minh Phỉ với Tô Thi Thi, cảm giác được nguy hiểm. Hỗ Minh Phỉ khiến Tô Thi Thi không được dễ chịu rồi.

Thế nhưng anh ta nhìn một chút, đồng tử chợt co rút, giống như thấy quỷ nhìn Bùi Dịch: "Cậu điên rồi à? Có biết bản thân đang làm cái gì không?"

Tay Tần Phong chỉ vào màn hình máy tính. Tuy anh ta không hiểu về máy tính lắm, nhưng một chút cơ bản thông thường thì vẫn phải biết chứ.

Lúc này, Bùi Dịch còn đang xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đỉnh, mà hiện tại anh xâm nhập đã không còn đơn giản là hệ thống theo dõi nữa!

"Bùi Dịch à, cậu bình tĩnh một chút! Bọn họ hiện tại lại không làm cái gì nguy hiểm với Thi Thi, vừa rồi cũng chẳng qua là phụ nữ đấu đá lẫn nhau thôi." Tần Phong khẩn trương khuyên nhủ.

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh như băng, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: "Từ lúc bắt đầu bọn họ ép Thi Thi đi đấu thầu, cũng đã giẫm lên giới hạn cuối cùng của tôi rồi."

Người phụ nữ của anh, ai cũng không được bắt nạt!

Tần Phong nhìn ngón tay đang gõ rất nhanh trên bàn phím của Bùi Dịch, không nhịn được mà thoáng run rẩy.

Đều là kẻ điên mà!

Nhưng mà trong lòng anh ta cũng có chút mong chờ.

Anh ta lặng lẽ dựa sát vào Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Cậu nói cho tôi biết trước đây sao cậu lại không làm vậy?"

"Cút!" Trong văn phòng phát ra một tiếng quát khẽ, "Tần Phong, cậu còn dám dính vào người tôi nữa thử xem!"

Off 7 ngày nên hôm nay đăng 7c.

Giờ bạn Ryeo off thêm 7 ngày nữa, rồi đăng tiếp được ko ta

288. Chương 288

Edit: HuongCyndi

Trong phòng hội nghị của bộ phận thiết kế công ty xây dựng Minh Đỉnh, hội nghị đang tiến hành đâu ra đấy, tới tham gia hội nghị còn có những công ty có dự định đấu thầu khác.

Trong những công ty này, Tô Thi Thi thay mặt Sunshine là không có tư cách nhất. Không có tư lịch như cô, còn có Hỗ Minh Phỉ.

Hiển nhiên cô với Hỗ Minh Phỉ được đối đãi khác nhau một trời một vực.

"Hỗ tiểu thư, không ngờ cô vậy mà cũng có cách nhìn độc đáo về phương diện thiết kế." Trong đó có một đại diện tới thương lượng đấu thầu hâm mộ nhìn Hỗ Minh Phỉ.

Vẻ mặt Hỗ Minh Phỉ vẫn nhàn nhạt, duy trì khí thế cao ngạo của mình: "Chỉ là cảm thấy có hứng thú mà thôi, trình độ của tôi so với thiết kế Từ, vẫn chẳng đáng nhắc tới."

"Hỗ tiểu thư khiêm tốn rồi, tôi ở nước ngoài đúng là đã thấy qua tác phẩm của cô rồi, thiết kế táo bạo mới mẻ độc đáo, tôi cảm thấy không bằng…" Nhà thiết kế này nói ra từ đáy lòng.

Bản thân anh ta đã từng đoạt được giải nhà thiết kế quốc tế, mà lúc này lời nói của anh ta không có chút nào là a dua nịnh hót, đều là lời nói phát ra từ tận đáy lòng.

Đại đa số những người khác cũng không phải hiểu rất rõ về thiết kế của Hỗ Minh Phỉ, nên đối với cô ta càng thêm phần bội phục.

Tô Thi Thi ngồi một bên yên lặng nghe, chỉnh lý lại tư liệu thuyết trình một chút, và suy nghĩ xem lúc nào có thể rời đi.

Đối với kiểu so bì khách sáo này, cô thật sự không có hứng thú.

Không biết có phải cô gây ra tiếng động lớn hay không, mà có một nhà thiết kế đang quan sát cô.

"Tô tiểu thư, nghe nói của tác phẩm thiết kế của cô cũng không tồi, gần đây mới tự thành lập công ty, còn nhận được rất nhiều đơn đặt hàng thì phải?" Đó là một nữ thiết kế nói, thái độ nói với Tô Thi Thi không tốt lắm, miệng đầy mùi chua.

Tô Thi Thi mau chóng điều chỉnh lại cảm xúc, khi ngẩng đầu lên mặt đã mỉm cười, khách khí nói: "Chẳng qua là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, so ra vẫn kém thiết kế Vương đây."

"Ôi, Tô tiểu thư lại khiêm tốn rồi. Người nào cũng biết cô dựa vào Hỗ tổng thay cô làm quảng cáo miễn phí, hiện tại đơn đặt hàng nhận được mỏi cả tay. Ngay cả một số khách hàng của tôi cũng bị thu hút, chúng tôi nào dám so với cô chứ?" Vị thiết kế Vương nọ châm biếm nói.

Trong lòng Tô Thi Thi rơi lộp bộp. Thì ra là thế, xem ra cô quả thực đã chọc tức rất nhiều người.

Cô nghiêm túc gật đầu, thật sự kiểm điểm: "Thì ra là giành mối làm ăn của thiết kế Vương à, thật ngại quá, lần sau lúc khách hàng tới hợp tác, tôi nhất định hỏi trước một tiếng, xem trước đó bọn họ đã kí hợp đồng với ai chưa, nếu đã có hợp tác rồi, tôi tuyệt đối không hợp tác với người đó nữa."

"Không cần phải khách khí như vậy..." Thiết kế Vương nghe Tô Thi Thi nói vậy, thuận miệng nói. Chỉ là nói xong, đột nhiên phát hiện ra ẩn ý trong lời nói của Tô Thi Thi, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ, mặt mày lúc trắng lúc xanh, tức đến nỗi suýt chút nữa nổi đoá tại chỗ.Những người khác hiển nhiên cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tô Thi Thi, khách hàng không ký hợp đồng với cô, thì hoàn toàn có thể tìm nhà thiết kế khác, cô có chua xót cũng vô ích thôi.

Những người vốn muốn tới đây để cười nhạo Tô Thi Thi đấu thầu, giờ cả đám đều câm nín.

Vị Tô tiểu thư này, hiển nhiên cũng không phải loại dễ bị bắt nạt!

"Tô tiểu thư giành khách hàng đích thực đã biết trước lúc giành rồi." Lúc này Hỗ Minh Phỉ cười nhạt nói, "Chuyến đi này vốn là dựa vào bản lĩnh thật sự để nói chuyện, vì vậy bây giờ tôi vô cùng mong đợi tác phẩm của Tô tiểu thư. Tôi muốn Tô tiểu thư trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, hẳn cũng đừng khiến tôi phải mất mặt chứ?"

Hỗ Minh Phỉ vừa dứt lời, hiện trường nhất thời xuất hiện một sự im ắng quỷ dị.

Núi cao còn có núi cao hơn, vị Hỗ tiểu thư này còn khó lường hơn.

Tô Thi Thi sao không nghe ra Hỗ Minh Phỉ đang khiêu khích mình, cô thờ ơ, cười cười nói: "Tôi cũng vậy, cũng rất mong đợi tác phẩm của Hỗ tiểu thư."

Xem ai cứng hơn ai, ai sợ ai nào! Tô Thi Thi âm thầm động viên chính mình, cô mới không thèm sợ cô ta!

Điều khiến Tô Thi Thi âm thầm thở phào nhẹ nhõm là, Hỗ Sĩ Minh không tham dự hội nghị. Nếu không anh em bọn họ mà kết hợp lại, thì mình bị bắt nạt chắc chắn ngay cả mảnh vụn cũng chẳng còn.

Những người khác thấy tình hình không tốt lắm, liền đứng lên bắt đầu cáo từ.

Tô Thi Thi không nhanh không chậm thu dọn đồ này nọ, rồi cũng theo người khác ra khỏi phòng họp.

"Tô tiểu thư." Ngay khi Tô Thi Thi phải rời khỏi, Hỗ Minh Phỉ lại gọi cô lại.

Tô Thi Thi dừng bước quay đầu nhìn cô ta: "Hỗ tiểu thư còn có việc gì à?"

"Ban nãy, tôi khiến Tô tiểu thư căng thẳng sao?" Hỗ Minh Phỉ đánh giá Tô Thi Thi một lượt, cười nhạt nói, "Tôi nhìn thấy tay cô..."

Cô ta nói còn chưa nói xong, thì di động của Tô Thi Thi đột nhiên vang lên, tiếng chuông không lớn không nhỏ, vừa đủ để hai người nghe thấy.

Trong lòng Tô Thi Thi kinh ngạc. Vừa rồi cô đã chuyển sang chế độ yên lặng, sao mà điện thoại di động lại đột nhiên vang lên chứ?

"Thật ngại quá." Tô Thi Thi lên tiếng chào với Hỗ Minh Phỉ, cúi đầu lấy điện thoại, lúc nhìn qua màn hình hiển thị, đôi mắt liền sáng lên.

Hỗ Minh Phỉ luôn quan sát mặt Tô Thi Thi, thấy biểu cảm của cô khi đó, khẽ cau mày hỏi: "Là Bùi tiên sinh gọi đến sao?"

Tô Thi Thi sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu: "Là anh ấy."

Hỗ Minh Phỉ híp mắt lại, nói: "Cô cứ nhận đi, đừng ngại."

Đúng lúc Tô Thi Thi cũng không muốn nói chuyện cùng cô ta, liền nhận.

"Kết thúc rồi?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm trầm của Bùi Dịch.

Trên mặt Tô Thi Thi không kìm được hiện lên nụ cười thật tươi: "Đúng vậy, vừa mới kết thúc rồi."

"Ừm." Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, lập tức "Cạch" một tiếng, điện thoại liền bị cắt đứt.

Tô Thi Thi nhìn chằm chằm bốn chữ trò chuyện kết thúc. Anh gọi điện thoại đến, chính là muốn hỏi cô một tiếng kết thúc rồi thôi à?

Cô cũng không nghĩ nhiều, đút điện thoại di động lại vào trong túi, muốn chào Hỗ Minh Phỉ một tiếng rồi đi.

Hỗ Minh Phỉ đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

"Cô và Bùi tiên sinh cũng quen nhau mới được mấy tháng đi, mà thoạt nhìn thì tình cảm vô cùng tốt." Hỗ Minh Phỉ nói, "Nhưng cô có biết, đàn ông thích một người phụ nữ, chẳng qua là vì nhiều hormone dopamine được tiết ra, nhưng cũng chỉ trong một thời gian nhất định thôi. Anh ta đối với cô…"

Câu này nghe quen quen, ai từng nói câu này nhể? Mọi người nhớ ko???

"Cô…" Cô ta còn chưa nói xong, thì di động của Tô Thi Thi lại vang lên lần nữa, lần này không có tiếng chuông mà là rung lên.

"Thật xin lỗi." Tô Thi Thi cầm ra điện thoại lên rồi liếc nhìn Hỗ Minh Phỉ một cái, "Cô không ngại chứ?"

Hỗ Minh Phỉ có chút tức giận, nhưng vẫn nói: "Không ngại, cô cứ nhận đi."

Tô Thi Thi nhìn lướt cuộc gọi hiển thị qua, ánh mắt tối sầm, vội nhận tiếp: "Xảy ra chuyện gì à? Còn có việc gì sao?"

Còn tưởng rằng vừa rồi Bùi Dịch quên chuyện gì, liền hỏi.

"Không có việc gì." Bùi Dịch ở đầu bên kia điện thoại nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó "cạch" một tiếng, lại cúp điện thoại.

Tô Thi Thi buồn bực. Chú Bùi à, ngài rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

"Lại là Bùi tiên sinh hả?" Hỗ Minh Phỉ đè nén tức giận, ngữ khí so với vừa rồi lạnh hơn một chút.

Tô Thi Thi gật đầu, không hề muốn nhiều lời với cô ta.

"Tô tiểu thư, xem ra Bùi tiên sinh thật sự rất thích cô." Hỗ Minh Phỉ lạnh giọng nói.

Lông mày Tô Thi Thi nhíu lại, nói thẳng ra: "Tình cảm của chúng tôi có tốt hay không, anh ấy có thích tôi hay không, hình như cô rất để ý thì phải?"

"Cô…" Hỗ Minh Phỉ âm thầm hít sâu một hơi. Cô ta đã sớm nghe nói Tô Thi Thi có miệng lưỡi bén nhọn, nên đã có chuẩn bị tâm lý, ở phương diện này, cô ta tuyệt đối không thể để cô chiếm thượng phong.

Cô ta điều chỉnh lại sắc mặt, cười nhạt nói: "Tôi dừng lại ở đây, chẳng qua là muốn nói cho cô biết, đấu thầu lần này được xem như là một mốc quan trọng trong sự nghiệp của cô, cô tốt hơn nên…"

Hỗ Minh Phỉ còn chưa nói ra hai từ "cố gắng", thì điện thoại của Tô Thi Thi lại vang lên, bây giờ là rung cùng với tiếng chuông đồng vang lên.

"Tôi nghĩ cô nhất định không phiền để tôi nghe điện thoại chứ?" Tô Thi Thi vừa nói vừa lấy điện thoại ra, vừa thấy cuộc gọi hiển thị liền vui vẻ.

Bùi tiên sinh, rốt cuộc là ngài muốn làm gì!

Bắt được khoảnh khắc đẹp

289. Chương 289

Edit: HuongCyndi

Chuông điện thoại di động hoà lẫn tiếng rung rung vang lên trong văn phòng đang yên tĩnh có vẻ đặc biệt kỳ quái.

Tô Thi Thi không nhìn qua sắc mặt của Hỗ Minh Phỉ, mà nhận điện thoại luôn.

"Ra ngoài đi." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Ừ." Tô Thi Thi gật đầu.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại đã cúp.

Tô Thi Thi thu lại điện thoại di động, ngẩng đầu lên lần nữa liền thấy mặt mày Hỗ Minh Phỉ đã sớm không nén được bực tức nữa.

"Nếu Tô tiểu thư đã vội như vậy, thì xin mời cứ về trước đi." Hỗ Minh Phỉ đã chẳng còn hứng thú tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

Tô Thi Thi chỉ chờ cô ta nói những lời này, gật gật đầu rồi cười nhạt với cô ta, mang theo chiếc cặp công văn nhỏ nhắn xoay người rời đi.

Hỗ Minh Phỉ nhìn bóng lưng cô rời đi, âm thầm xiết chặt nắm đấm.

"Bùi Dịch à, điện thoại của anh đến cũng thật đúng lúc!" Hỗ Minh Phỉ bực mình không thôi.

Cô ta thực sự hoài nghi Bùi Dịch có phải ở bên cạnh hay không, nếu không thì sao có thể gọi đến đúng lúc như vậy chứ, mỗi lần đều cắt ngang lời nói của cô ta.

Cô ta rõ ràng là muốn chèn ép Tô Thi Thi đến không ngẩng đầu được lên, nhưng mà lúc này cô ta lại cảm thấy trên người mình như có một tảng đá đè lên, khiến toàn thân cô ta khó chịu!

"Cứ chờ xem." Hỗ Minh Phỉ âm thầm nói trong lòng, sau khi xoay người, đã khôi phục vẻ ung dung thanh nhã trước sau như một, thản nhiên đi về phía thang máy.

Cô ta tất nhiên là lên phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng.

Mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, một cô gái mặc bộ đồ công sở màu đen từ trong góc đi ra.

"Tô Thi Thi, cô đúng là âm hồn bất tán mà!" Khúc Hồng Mai gắt gao xiết chặt nắm đấm.

Cô ta cho rằng đến công ty xây dựng Minh Đỉnh làm việc rồi, thì sau này với Tô Thi Thi sẽ mỗi người một ngả, dù sao công ty xây dựng Minh Đỉnh là đối thủ của công ty xây dựng Tiệp Khắc, bọn họ tuyệt đối không có cơ hội hợp tác.

Nhưng mà cô ta đâu ngờ rằng, Tô Thi Thi sẽ rời khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc tự mình gầy dựng sự nghiệp! Bây giờ lại sẽ đến công ty xây dựng Minh Đỉnh đấu thầu!

"Tôi sẽ không để cho cô thành công đâu!" Khúc Hồng Mai nghiến răng.

Ở công ty xây dựng Tiệp Khắc, cô ta dù gì cũng là một tổ trưởng nhỏ bé, đến đây thì chỉ được làm một tiểu muội làm việc vặt, đãi ngộ một trời một vực.

Mà những người khác bởi vì cô ta được Hỗ tổng tự mình tuyển vào, đều ngấm ngầm ức hiếp cô ta, khiến cô ta sống ở đây một ngày mà như là một năm.

"Tô Thi Thi, tất cả những thứ này đều do cô hại!" Khúc Hồng Mai âm thầm hít sâu một hơi, cô ta nhất định phải nghĩ cách khiến Tô Thi Thi trả giá thật đắt!Mà bên kia, Hỗ Sĩ Minh đang ở trong phòng làm việc, lúc nhìn thấy em gái bước vào, sắc mặt có chút không tốt, khóe miệng khẽ câu lên: "Không chiếm được ưu thế?"

"Quả nhiên không dễ đối phó." Hỗ Minh Phỉ nhàn nhạt nói.

Lúc nãy, thừa lúc ở trên thang máy, cô ta sớm đã điều chỉnh tâm tình cho tốt, lúc này đã không còn tức giận nữa.

Hỗ Sĩ Minh thoáng suy nghĩ nói: "Cấp cho em một người trợ lý, Khúc Hồng Mai ở bộ phận thiết kế."

"Ai cơ?" Hai mắt Hỗ Minh Phỉ nhíu lại, anh cô ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô vớ cấp trợ lý cho cô ta.

Hỗ Sĩ Minh nheo hai mắt lại, khóe miệng nhàn nhạt câu lên, gằn từng chữ nói: "Một người bạn cũ quen biết với Tô Thi Thi."

"Kẻ thù?" Hỗ Minh Phỉ lập tức hiểu ra, trong mắt hiện lên lãnh ý, "Xem ra cũng thú vị rồi đây."

Lúc anh em hai người họ đang nói chuyện, điện thoại nội bộ của văn phòng đột nhiên vang lên.

Hỗ Sĩ Minh nhận, chỉ nghe một câu, sắc mặt thoắt cái liền trầm xuống.

"Hệ thống theo dõi mất kiểm soát?" Hỗ Sĩ Minh lạnh giọng nói, "Lập tức kiểm tra hệ thống phòng ngự có phải bị công kích rồi không!"

"Hỗ tổng, máy tính của chúng ta từ đầu đã không thể khống chế, tất các camera giám sát đều đã mất điều khiển rồi rồi. Hoàn toàn không biết tình hình bây giờ của toà nhà." Bảo vệ ở đầu bên kia điện thoại sốt ruột nói.

"Tôi lập tức tới ngay."

Hỗ Sĩ Minh đứng lên, đồng thời nói với Hỗ Minh Phỉ: "Em tự lo việc của chính mình đi."

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Em đi với anh." Hỗ Minh Phỉ có chút lo lắng.

Nhưng bọn họ còn chưa ra khỏi phòng làm việc, thì bất ngờ xảy ra biến cố khiến hai người đều sợ ngây người.

Bên này, Tô Thi Thi vừa ra khỏi công ty xây dựng Minh Đỉnh, liền nghe đến phía sau truyền đến một chuỗi tiếng hét lên kinh ngạc: "Trời mưa rồi!"

"Trời mưa? Trong toà nhà thì làm sao mà trời mưa được chứ?" Tô Thi Thi quay đầu lại, cả người ngây ngẩn tại chỗ.

Chỉ thấy trong đại sảnh ở tầng một của công ty xây dựng Minh Đỉnh, vòi phun phòng cháy được trang bị trên trần nhà đang điên cuồng phun nước ra, màn mưa điên cuồng mà bừa bãi. Một màn này cực kỳ giống chuyện xảy ra phòng làm việc lần trước của cô.

"Là tình huống gì đây chứ?"

Tô Thi Thi lui về sau, ngẩng đầu nhìn lên trên, suýt chút nữa dụi mắt của mình.

Cô có phải đã nhìn lầm rồi không?

Chỉ thấy những tầng khác cũng xảy ra tình huống tương tự. Vòi phun phòng cháy đang điên cuồng phun nước, công nhân viên trong toà nhà đang chạy trối chết ra, lớn tiếng kêu to.

"Chắc hẳn không phải cả tòa nhà lớn đều phun nước đi?" Tô Thi Thi nheo lại mắt cẩn thận nhìn xem, nói thầm, "Kỳ lạ, không bị cháy mà?""Chắc chắn không phải…"

Cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lập tức lắc mạnh đầu: "Không có khả năng đi!"

"Chắc chắn là hệ thống phòng ngự của bọn họ xảy ra vấn đề rồi." Tô Thi Thi vừa lắc đầu vừa đi ra ngoài, loại chuyện như vậy bớt quan tâm thì tốt hơn.

Nhưng cô đi chưa được vài bước, thì đã có một chiếc xe chạy đến bên cạnh, vững vàng đứng cạnh chân cô.

"Chú Lý?" Tô Thi Thi nhìn có chút kinh ngạc. Cô không có dặn chú Lý tới đón mà.

"Tô tiểu thư, tiên sinh bảo tôi tới đón cô, cậu ấy bảo cô lập tức phải rời khỏi đây." Chú Lý xuống xe, thay Tô Thi Thi mở cửa xe.

Trong lòng Tô Thi Thi rơi lộp bộp, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lập tức chui vào xe.

Chú Lý trở về ghế lái, lấy tốc độ nhanh nhất nổ máy xe rời khỏi.

Một giây ngay sau khi xe của bọn họ biến mất tại công ty xây dựng Minh Đỉnh, từ phía xa xa liền có mấy chiếc xe của đài truyền hình chạy nhanh như tên bắn tới. Một đám phóng viên chen chúc xuống, vội vàng tràn vào công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Tô Thi Thi nằm sấp xuống ghế đằng sau, nhìn đám phóng viên điên cuồng kia, khuôn mặt co rúm.

Rõ ràng như thế rồi, còn cần phải đoán sao?

"Chú Bùi à, người thực sự khá lắm!" Tô Thi Thi thật phục!

Bùi điên khùng! (Vâng anh ấy đã trở lại và lợi hại hơn xưa)

Không cần phải nói, mấy cú điện thoại vừa rồi cũng là do Bùi Dịch cố ý.

Tô Thi Thi buồn bực, Bùi Dịch cách xa như vậy, không phải nói ở khoảng cách nhất định mới có thể công phá vào hệ thống của công ty xây dựng Minh Đỉnh sao? Anh tới cùng sao lại làm được chứ?

Mà lúc này, trong công ty xây dựng Minh Đỉnh, sắc mặt anh em Hỗ gia đều đen như đáy nồi rồi.

Nhất là Hỗ Sĩ Minh, tức đến nỗi đá một phát đổ cả bàn trà, cả lòng giết người cũng có!

Cả tòa nhà lớn như vậy, có trên trăm phòng làm việc mà không một phòng nào may mắn thoát khỏi! Toàn bộ đều bị ngập nước hết!

Bên ngoài còn có đám kia phóng viên!

Không tới nửa giờ sau, "Tai nạn" ở đây của bọn họ sẽ trở thành truyện cười của cả Bắc Kinh!

"Anh, tới cùng là ai làm chuyện này chứ? Em không tin hệ thống phòng ngự của công ty lại xảy ra loại vấn đề này." Hỗ Minh Phỉ hai tay bưng trán, cho dù là vậy, nhưng vẫn bị phun nước đầy mặt.

"Bùi Dịch!" Hỗ Sĩ Minh lạnh lùng phun ra hai từ.

Thủ đoạn giống nhau, phương pháp cũng giống nhau, ngoại trừ hắn ra, thì còn ai vào đây nữa!

"Muốn trả thù cho người phụ nữ của mày phải không?" Hỗ Sĩ Minh xiết chặt nắm đấm vang lên tiếng rắc rắc.

Nếu không phải trả thù, thì Bùi Dịch đại khái có thể không cần khiến công ty xây dựng Minh Đỉnh bừa bãi như thế. Mà anh ta làm như vậy, đã cực kỳ rõ ràng rồi!

Người đàn ông có thù tất báo!

Hỗ Sĩ Minh lạnh lùng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, lửa cháy trong cơ thể đang hừng hực thôi thúc ý chí chiến đấu, tất cả ý chí chiến đấu và sự tức giận của anh ta hoàn toàn bị kích ra.

"Bùi Dịch, tao với mày không chết không thôi!"

"Có thể nắm được nhược điểm của anh ta không?" Hỗ Minh Phỉ nghe thấy là Bùi Dịch làm, cũng có chút kinh ngạc, tỉnh táo lại rồi hỏi.

"Nắm không được." Hỗ Sĩ Minh cực kỳ khẳng định nói.

Với chỉ số IQ của Bùi Dịch, nếu anh đã dám làm như vậy, thì tuyệt đối sẽ không cho bọn họ nắm được thóp đâu.

"Rốt cuộc thì sao hắn làm vậy được chứ?" Trong mắt Hỗ Sĩ Minh hiện lên một tia tàn nhẫn, hỏi em gái, "Không phải em ở nước ngoài quen được mấy hacker rất lợi hại sao?"

Hỗ Minh Phỉ sửng sốt, lập tức nói: "Em lập tức đi liên hệ bọn họ."

Mà lúc này, Bùi Dịch đang ở trong phòng làm việc trên tầng mười sáu cao ốc Ngôi Sao, vẻ mặt Tần Phong khiếp sợ chằm chằm tình hình chật vật của công ty xây dựng Minh Đỉnh trong máy tính.

Thật lâu sau, anh ta mới khó nhọc quay đầu lại, ánh mắt rơi vào Bùi Dịch mặt không đổi sắc.

"Cậu... Quá độc ác đi! Không sợ hắn sẽ liều mạng với cậu sao?" Tần Phong thực sự bó tay với thằng bạn thân này rồi!

Anh ta đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Bùi Dịch sẽ trực tiếp cho ngập cả tòa nhà lớn luôn!

"Bạch nương tử của người ta vì cứu Hứa Tiên mà nước mắt ngập cả Kim Sơn*. Cậu thì ngược lại, vì trút giận thay vọe mình, mà cho nước ngập toà nhà." Tần Phong không nói nên lời.

*Trích nội dung của"Bạch Xà truyện".

"Hâm mộ sao?" Bùi Dịch lành lạnh nhìn anh ta một cái, chậm rãi phun ra một câu, "Dù sao cậu muốn trút giận như vậy thì cũng chẳng có cơ hội đâu."

"Trước hết phải có bạn gái theo đuổi đi rồi nói." Bùi Dịch nói xong đứng dậy, cầm lấy áo khoác âu phục lên rồi ra ngoài.

"Cậu đi đâu thế?" Tần Phong buồn bực hỏi.

"Có việc." Bùi Dịch mặc áo khoác vào, rồi mở cửa, cũng không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Tần Phong ở phía sau quát: "Cậu sợ Thi Thi quay về tìm cậu tính sổ chú gì!"

Bước chân của Bùi Dịch ngừng một chút, sau đó bước nhanh hơn, với tốc độ lái xe của chú Lý, thì cô gái kia sẽ đến đây nhanh thôi.

Hết quyển 1. Hẹn gặp mọi người ở quyển 2 nhá!

Nếu bạn tìm không được có thể vào nick nhà mình tìm trong phần tác phẩm sẽ có đó.

290. Chương 290

Edit: HuongCyndi

Tô Thi Thi trở lại cao ốc Ngôi Sao, tìm nửa ngày vẫn không tìm thấy Bùi Dịch, ngay cả Tần Phong luôn ở nơi này của bọn họ đuổi cũng không đi mà giờ cũng chẳng thấy đâu.

"Hừ, nhất định là cố ý trốn tránh mình đây mà." Tô Thi Thi tức giận ném cặp lên bàn làm việc.

Cô không phải là muốn hỏi anh sao mà lại làm được vậy, cũng sẽ không chỉ trích anh, sao lại đến nỗi chạy mất rồi!

Tô Thi Thi vô cùng buồn bực.

Nhưng điều ngoài ý muốn của cô chính là, lúc cô tan làm trở về Thi Dịch, Bùi Dịch đã về rồi.

Lúc này, Bùi tiên sinh vẫn cư xử như trước, bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn nhìn không ra điểm gì khác biệt.

Anh bình tĩnh như vậy ngược lại khiến cho Tô Thi Thi có chút mờ mịt, không biết có nên hỏi hay không.

Mãi cho đến lúc đi ngủ buổi tối, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi ra miệng.

Khi cô lại nhìn lén lần nữa, Bùi tiên sinh đang nằm ở trên giường xem tạp chí gấp tạp chí lại đặt sang tủ đầu giường, ngước mắt nhàn nhạt nhìn sang, rất bình tĩnh nói:

"Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi."

"Ách…" Tô Thi Thi nhìn lén bị bắt tại trận, sắc mặt hơi đỏ lên, sửa sang lại áo ngủ rồi đi tới, lên giường, nằm bên cạnh anh, hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

"Hôm nay, công ty xây dựng Minh Đỉnh gặp tai nạn bị ngập, có phải do anh làm không?" Tô Thi Thi cuối cùng cũng hỏi được, liền có cảm giác thoải mái rất nhiều.

Bùi Dịch gật đầu.

"Sao anh lại làm được vậy?" Đây mới là vấn đề mà Tô Thi Thi quan tâm nhất, "Chẳng lẽ anh đã khắc phục được vấn đề về khoảng cách sao?"

"Không có." Bùi Dịch trả lời.

"Vậy rốt cuộc là anh làm kiểu gì vậy?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không ra.

Bùi Dịch nhìn chăm chú mắt cô, cẩn thận hỏi: "Em muốn biết à?"

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Nói thừa, không muốn biết thì cô hỏi nhiều như vậy làm gì.

Bùi Dịch khoang tay trước ngực, nhàn nhạt nói: "Anh đã trả lời em rất nhiều cái vấn đề rồi. Muốn biết vấn đề này, trước tiên phải làm việc đã."

"Làm… Làm việc gì?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thi Thi đỏ lên. Người này sao lại không đứng đắn như vậy.

Bùi Dịch bỗng nhiên áp sát vào Tô Thi Thi, đưa tay sờ lên mặt cô: "Mặt đỏ như vậy, Tô tiểu thư, em đang nghĩ gì vậy?"

"Ưm… Anh!" Mặt Tô Thi Thi thoắt cái đỏ lên, tên đểu cán này lại trêu đùa cô rồi!

"Anh… Chẳng lẽ không đúng ý anh sao?" Tô Thi Thi cứng cổ hỏi.

Đáy mắt Bùi Dịch thoáng qua ý cười rồi nhanh chóng biến mất, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, đưa tay kéo ngăn kéo tủ đầu giường ở bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một quyển sách đặt lên trên chăn."Dựa theo quyển sách này mà học." Bùi Dịch liếc nhìn Tô Thi Thi một cái.

"Sách gì đây?" Tô Thi Thi tò mò cầm lên, khi thấy tên sách thì sợ tới mức suýt chút nữa làm rơi sách.

"Tố nữ kinh?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt, nghi ngờ có phải mình đã nhìn lầm rồi không.

Đây không phải nghiên cứu thơ cổ trong phòng nghệ thuật sách cổ gì, là một trong những bộ sách mô phỏng duy nhất chuyện phòng the.

"Anh… Anh…" Tô Thi Thi thật sự bị Bùi kẻ điên khiến cho kinh hãi không còn cách nào khác rồi.

Cái này cũng được sao?

"Tô tiểu thư, không ngờ mỗi ngày trong đầu em toàn là những thứ màu vàng*." Bùi Dịch nói lại mấy câu nói bẩn thỉu mà thường ngày của Tô Thi Thi nói mình trả lại nguyên vẹn cho cô.

"Anh…" Tô Thi Thi bị nghẹn không nói nên lời, nửa ngày sau, mới ấp úng phản kích: "Anh để cho em xem quyển sách này, chẳng lẽ không phải là càng vàng* hơn tôi sao?"

(huángsè) là đồi tuy cũng đồng âm với hoàng là màu vàng. Ý anh câu trên là chị đồi truỵ, ý của chị ở dưới là anh còn đồi truỵ hơn.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, nghiêm túc nói: "Đây là kiến thức, có thể kéo dài tuổi thọ, đối với người học sẽ có ích."

“Cho em một tháng thời gian để xem hết.”

Bùi Dịch một lần nữa hai tay khoanh trước ngực, tựa vào ở đầu giường tựa như tiếu phi tiếu nhìn Tô Thi Thi: “Anh không ngại em nghiên cứu nhiều một chút về chín tư thế trong đó.”

“Chín tư thế?” Tô Thi Thi lật sang mục lục, tìm vị trí của chín tư thế, mở ra xem một chút, sắc mặ lập tức đỏ ửng.

Chín tư thế đều là nói về tư thế cơ thể!

Tô Thi Thi đã chẳng còn mặt mũi, kêu rên: “A, Bùi Dịch anh là đồ sắc lang!”

Bùi Dịch buồn cười nhìn bộ dạng cô gái nhỏ đang nghiến răng nghiến lợi, anh rất thích thấy dáng vẻ tràn đầy sức sống này của cô.

Nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhàn nhạt nói: “Em có thể không học, nhưng sau này đừng hỏi chuyện anh nữa.”

“Anh…” Tô Thi Thi hít sâu, cắn răng giơ ngón giữa lên về phía anh, “Xem như anh lợi hại!”

“Học thì học! Anh coi chừng bị em ép khô đó!” Tô Thi Thi chẳng cần mặt mũi nữa, nói ra bằng bất cứ giá nào.

Bùi Dịch bị cô táo bạo nói thế làm cho hoảng sợ thân thể căng cứng, ánh mắt thoắt cái liền u ám, đứng thẳng, rồi kéo Tô Thi Thi qua, xoay người đè cô dưới thân:

“Tô tiểu thư, anh không ngại bị em ép khô đâu.”

“Anh… Em… Em còn muốn đọc sách mà!” Tô Thi Thi vội vàng giơ giơ quyển sách trên tay.

Một tay của Bùi Dịch rút quyển sách ra, nhìn cũng không nhìn liền quăng xuống đất, đứng thẳng túm chặt cổ áo ngủ của Tô Thi Thi, dùng sức xé một cái, ánh mắt nhìn cô hết sức u ám: “Ngày mai hãy đọc!”

“A!” Tô Thi Thi thét chói tai, “Em còn phải đọc sách mà!”

Bùi Dịch: “Không quan trọng, anh đã xem xong rồi, có thể dạy em trước.”Tô Thi Thi…

Cô không phải muốn hỏi cái vấn đề này, tại sao lại đột nhiên biến thành tình hình này rồi!

“Cô bé, em còn dám làm quân nhân đào ngũ thử xem?” Bùi Dịch nói xong, thân thể chợt đè mạnh xuống, đổi lại là Tô Thi Thi thét chói tai một trận.

Đêm, rất dài.

Mãi đến khi mê man chìm vào giấc ngủ, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi được Bùi Dịch tới cùng là phá hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đỉnh kiểu gì.

Nhưng có một điều cô làm được!

Khi cô rời giường, Bùi Dịch còn đang ngủ say. Bận rộn cả đêm, Bùi tiên sinh quả thật đã quá mệt mỏi.

Tô Thi Thi xoa xoa cái thắt lưng nhức mỏi rồi ngồi dậy, nhe răng trợn mắt, đau cũng rất vui.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đôi mắt đang muốn nhìn anh khinh bỉ, lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt biếng nhác của người đàn ông.

“Ách… Anh dậy rồi?” Tô Thi Thi xấu hổ đứng thẳng người, thật muốn tìm cái hố mà chui vào.

“Tối hôm qua vẫn chưa hài lòng sao?” Bùi Dịch đứng thẳng, chiếc chăn theo lồng ngực của anh rớt xuống, lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Tô Thi Thi thấy thế kìm lòng không được mà nuốt một ngụm nước bọt, cuống quít dời mắt, lắc mạnh đầu: “Không có! Đặc biệt hài lòng, siêu cấp hài lòng, phi thường hài lòng, em đi tắm trước!”

Ryeo: ngày nào bà cũng ngắm ổng mà còn chảy nước miếng là sao???? Ganh tị muốn chết >”

291. Chương 291

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Không lâu sao khi Tô Thi Thi rời đi, Tần Phong đã tới biệt thự "Thi Dịch" rồi, vừa đến liền chạy thẳng tới thư phòng của Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi theo anh ta tới phòng sách, trầm giọng nói: "Có tin tức sao?"

"Ừ, " Tần Phong gật đầu một cái, lấy máy tính mình đem đến đặt trên bàn, mở ra, "Cậu xem đi."

Anh vừa nói mở ra một phần bản văn, đem chỗ ngồi nhường cho Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi tới, xem văn bản đó thật nhanh, sắc mặt trầm trầm.

"Quả nhiên là cái công trình ở thôn Thành Trung này." Bùi Dịch trong mắt lóe lên một tia hứng thú, "Khó trách mấy lão già kia khẩn trương như vậy."

Thôn Thành Trung này sắp bị khai thác, nằm ở ngoại ô Bắc Kinh, giáp ranh với Lâm thị, trước mắt kinh tế lạc hậu, thuộc vào loại đất đai không ai quản lí.

Một khi khai thác phát triển, tương đương với một thành phố nhỏ, hơn nữa văn hoá cùng kinh tế phát triển, tạo bước tiến để du lịch được mở rộng, có thể nắm được quyền khai thác độc quyền nó tương lai chắc chắn thu được lợi ích không thể đoán trước được.

Tần Phong khép máy tính lại, ngồi thẳng dậy nhìn anh: "Cậu đã sớm đoán được đúng không?"

Bùi Dịch cầm bao thuốc lá trên bàn lên, rút ra một điếu thuốc đốt, ngồi ở trên ghế hút một hơi, chậm rãi phả ra vòng khói: "Có thể để cho tứ đại gia tộc huy động nhân lực như thế, trước mắt cũng chỉ có cái công trình ở thôn Thành Trung này"

Tần Phong gật đầu, này cùng ý nghĩ của anh..

Anh ta cũng lấy ra một điếu thuốc, đốt cho mình, hút một hơi, nhìn Bùi Dịch cười nhạt nói: "Cậu đã thật lâu không có hút thuốc lá, có việc ưu phiền?"

Bùi Dịch cai thuốc đã lâu, không nghĩ tới anh hiện tại lại hút.

Bùi Dịch tay cầm điếu thuốc ngừng lại, dời đi đề tài: "Hỏa mù đã phóng đi không sai biệt lắm, tiếp theo, chúng ta chuẩn bị lấy dự án này."

"Cậu thật sự muốn giành với bọn họ?" Tần Phong sắc mặt lập tức nghiêm túc, anh đã hiểu ra mọi việc.

"Khó trách cậuh gần đây vẫn cùng Hỗ Sĩ Minh xảy ra xung đột, chính là vì dự án này đi? Như vậy Hỗ Sĩ Minh tìm đến Thi Thi hợp tác, cậu cũng đã đoán trước được rồi sao?"

Bùi Dịch không lên tiếng, coi như là chấp nhận.

Chỉ bất quá có một chút, là anh cùng Hỗ Sĩ Minh đồng thời tung hỏa mù.

"Anh ta muốn mượn Thi Thi di dời lực chú ý của chúng ta, đồng thời âm thầm cảnh cáo tôi, để cho tôi không có tâm trí tham dự công trình thôn Thành Trung. Chúng ta bất quá là thuận nước đẩy thuyền, giúp anh ta đem chuyện này làm lớn lên."

Bùi Dịch hạ điếu thuốc lá xuống, giống như là đang bàn về hôm nay khí trời rất tốt.

Tần Phong khóe miệng rút rút, cười khổ nói: "Cậu đâu chỉ là đem chuyện này làm lớn, quả thật là muốn đem Bắc Kinh này lật tung lên rồi. Cậu không biết hai ngày nay truyền thông có nhiều điên cuồng. Bọn họ ngược lại phải cảm tạ cậu đã cung cấp cho bọn họ nhiêù thông tin có giá trị như vậy."Bùi Dịch mâu mầu lạnh lẻo: " Người phụ nữ của tôi dễ dàng bị ức hiếp như vậy sao?"

Tần Phong tức cười.

Có lẽ là Bùi Dịch mẹ tái giá khi còn bé, đối với anh tạo thành bóng ma quá lớn, bây giờ đối với người anh coi trọng, anh cũng sẽ bảo vệ giống như điên.

"Vậy Thi Thi biết không?" Tần Phong có chút lo lắng.

Vừa nhắc tới người phụ nữ kia, Bùi Dịch trong mắt kìm lòng không được, hiện lên quét xuống vui vẻ, anh đem điếu thuốc đặt vào gạt tàn, giọng nói rất là kiêu ngạo: "Vợ yêu của tôi thông minh như vậy, dĩ nhiên biết."

Tô Thi Thi có thể không biết Bùi Dịch dung túng cô cùng Hỗ Sĩ Minh xảy ra xung đột, nhưng mà cô biết mình làm được những chuyện như vậy đối với Hỗ Sĩ Minh là có sự trợ giúp.

Thay vì nói, Hỗ Sĩ Minh muốn dùng Tô Thi Thi kiềm chế Bùi Dịch, không bằng bây giờ Hỗ Sĩ Minh đã bị cô mê hoặc.

"Vậy kế tiếp đến phiên chúng ta làm một trận lớn" Tần Phong chà xát bàn tay, "Đã hai mươi năm trôi qua, tứ đại gia tộc lại một lần nữa muốn hợp tác một công trình, cậu nói xem, giống hay không giống như thời gian quay lại?"

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời trầm xuống, kí ức chôn sâu trong lòng của anh đột nhiên trỗi dậy. Năm đó, cũng là như thế này, Tứ gia hợp tác một công trình, phá hủy nhà của anh.

"Lần này, tôi sẽ cho bọn họ trả một cái giá thật đắt!" Bùi Dịch siết chặt quả đấm, lạnh giọng nói.

"Tôi sẽ bên cậu." Tần Phong nghiêm túc vô cùng nói.

Bùi Dịch lộ ra nụ cười hiếm có, thấy chuyện nói xong rồi, xoay người đi tới móc quần áo bên cạnh cầm áo khoác lên, chuẩn bị đi ra cửa.

Tần Phong sửng sốt, đuổi theo hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Bùi Dịch mặc áo khoác vào, cũng không quay đầu lại, nói ra hai chữ: "Có hẹn."

"Thôi bỏ đi!" Tần Phong mặt lập tức xụ xuống, này gọi là hành hạ người độc thân.

Xem ra anh phải nhanh chóng chinh phục được Ôn Ngọc! Nếu không ngày ngày nhìn Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ân ái, sớm muộn cũng bị ngược chết!

Bên kia, Tô Thi Thi được tài xế chở đến quán cà phê mới mở trong một toà nhà, thời điểm cô đến, Nhậm Tiếu Vi đã đến.

Bởi vì bà ngồi một góc bên cạnh cửa sổ, Tô Thi Thi vừa đến liền thấy được Nhậm Tiếu Vi, chẳng qua là đối diện Nhậm Tiếu Vi còn có một cô gái đang ngồi.

Cô gái kia ngồi đối mặt với Nhậm Tiếu Vi, Tô Thi Thi không thấy rõ bộ dáng của cô ta.

Chẳng qua là không biết tại sao nữa, Tô Thi Thi đang nhìn đến bóng lưng người phụ nữ kia, tâm đột nhiên lại nhảy giật lên, có cảm giác rất quen thuộc, từ đáy lòng lan tràn ra.

"Cô đã đến rồi." Nhâm Tiếu Vi trước thấy được Tô Thi Thi, nhưng lại có thể nở nụ cười hiếm có chào đón cô.

Tô Thi Thi có chút bất ngờ, đang định chào hỏi bà, cô gái ngồi đối diện Nhậm Tiếu Vi nghiên đầu.

"Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Hỗ Minh Phỉ.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, quả nhiên là cô ta.

"Hỗ tiểu thư." Tô Thi Thi kéo ra một nụ cười tươi tắn, lễ phép gật đầu một cái, hướng Nhậm Tiếu Vi đi tới, ngồi vào bên cạnh bà.

"Muốn uống cái gì?" Nhậm Tiếu Vi đối với Tô Thi Thi khách khí.

"Một ly Latte, cám ơn." Tô Thi Thi hướng về phía người phục vụ nói.

"Tô tiểu thư cũng thích Latte?" Hỗ Minh Phỉ chờ sau khi phục vụ đi, cười nói, "Bất quá tôi nghe nói, Bùi tổng khẩu vị thích ngọt?"

Lời cô ta nói ra tuy là với Tô Thi Thi, nhưng mà mắt lại nhìn Nhậm Tiếu Vi.

Nhậm Tiếu Vi lập tức cười tiếp lời nói: "Không sai, nó từ nhỏ liền thích ăn đồ ngọt, bất quá lớn lên hậu khẩu vị có chút thay đổi. Nhưng mà uống cà phê vẫn luôn thích thêm đường."

Tô Thi Thi có chút lúng túng, cô giống như không nên xen vào nói?

Quả nhiên là Hồng Môn Yến.

Chẳng qua là cô rất muốn nói cho bọn họ biết, hiện tại Bùi Dịch không uống cà phê!

"Bác gái, bác mới vừa nói Bùi tổng thích sưu tầm đồ cổ?"

Hỗ Minh Phỉ tựa vào chỗ ngồi, tư thế ngồi đoan trang hào phóng, toàn thân lộ ra dáng vẻ của một thục nữ ưu nhã, tự tin. Lúc nói chuyện, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tô Thi Thi, mang theo một khí thế ngạo mạng.

Lúc này, cà phê được phục vụ đem đến, Tô Thi Thi liền cúi đầu uống cà phê.

Bên cạnh Nhâm Tiếu Vi nghe liền cười nói: "Gọi Bùi tổng như thế khách khí quá, kêu tên là tốt rồi. Nó thoạt nhìn nghiêm túc, thật ra chỉ là nó không nói nhiều thôi."

"Là thật sao? Lần đầu tiên gặp anh ấy quả thật rất nghiêm túc," Hỗ Minh Phỉ cười khẽ, ánh mắt dời qua nơi khác, rơi vào trên người Tô Thi Thi, cười hỏi, "Tô tiểu thư, nghe nói các người lần đầu tiên gặp mặt cũng không phải là đặc biệt vui vẻ?"

Tô Thi Thi đem tách cà phê nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, ngồi thẳng người, ngước mắt nhìn thẳng Hỗ Minh Phỉ, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn mỉm cười, từ từ phát ra một câu nói: "Ở trên giường đánh nhau, không biết có tính vui hay không vui?"

Hỗ Minh Phỉ cùng Nhậm Tiếu Vi sắc mặt một cái liền thay đổi, nhất là Nhậm Tiếu Vi, trong mắt lóe lên một tia tức giận.

Nha đầu này, nói cái gì cũng dám nói!

Tô Thi Thi vẫn như cũ mỉm cười, bưng tách cafe tinh xảo lên, nhẹ nhấp một ngụm cà phê, tư thế hoàng mỹ.

Trong lòng lại muốn cười lộ ra.

Hừ, cho cô là Hồng Môn Yến phải không? Có thể, xem bản lĩnh ai cao hơn!

Tiểu Tam, cô còn rất non!

Nhà mới nè. 4c rồi nè. Hôm nay nghỉ sớm. Bạn bệnh rồi. Đi dưỡng sức đây

292. Chương 292

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Nơi góc quán cà phê xuất hiện một trận yên lặng ngắn ngủi. Nhưng Nhậm Tiếu Vi cùng Hỗ Minh Phỉ là người như thế nào, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Điều làm cho Tô Thi Thi kinh ngạc chính là, Nhậm Tiếu Vi cũng không có làm khó cô, thời điểm bà cùng Hỗ Minh Phỉ nói chuyện phiếm, giống như là cố ý quan sát biểu hiện của cô, thỉnh thoảng chịu cùng cô trò chuyện.

Hỗ Minh Phỉ cũng giống vậy, nói hai câu nói liền muốn quay qua hỏi ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ở dưới đáy bàn tay hơi siết chặc, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng ngắc.

Đây là mẹ chồng tương lai cùng tiểu tam bàn luận nhiệt tình về hôn phu của mình, bất cứ ai cũng sẽ không có tâm tình tốt.

"Tôi không có lật cái bàn này, thật là làm khó mà." Tô Thi Thi ở trong lòng lặng lẽ nói.

Nhậm Tiếu Vi cùng Hỗ Minh Phỉ vừa nhìn liền biết là cố ý, hai người nhiệt liệt trò chuyện về Bùi Dịch khi còn bé.

Những chuyện này, Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa nghe nói qua.

"Thì ra là mình vẫn chưa biết rõ về anh ấy." Tô Thi Thi trong lòng có chút cô đơn.

Bùi Dịch đối với quá khứ của cô rất rõ, mà Tô Thi Thi vào lúc này mới phát hiện, cô thì ra là đối với quá khứ Bùi Dịch biết ít như vậy.

"Anh ấy biết nấu cơm?" Hỗ Minh Phỉ kinh ngạc che miệng, không nghĩ tới Bùi Dịch còn có thể đi vào phòng bếp.

Nhậm Tiếu Vi che miệng khẽ cười nói: "Không sai. Lúc đó tôi cùng Đồng Đồng khẩu vị không tốt lắm, nó khi đó cũng biết mẹ ốm, len lén chạy đi đến phòng bếp học nấu ăn."

Nhậm Tiếu Vi trong mắt đều là tự hào: "Đứa nhỏ này thông minh, học cái gì cũng rất nhanh. Mặc dù là lần đầu tiên nấu cơm, nhưng mà làm được mùi cũng không tệ."

"Bác gái, người có phúc khí thật tốt." Hỗ Minh Phỉ hâm mộ nói.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng khuấy động cà phê, bưng lên uống một hớp, khẽ nhíu mày.

Đã nguội.

"Tô tiểu thư, Bùi Dịch có làm đồ ăn cho cô ăn không?" Hỗ Minh Phỉ đột nhiên quay đầu nhìn Tô Thi Thi hỏi.

Tô Thi Thi đặt tách cà phê xuống, cơ thể nghiêng về phía trước, một tay đặt tại trên bàn, lấy tay chống lên má, liền như thế nhìn Hỗ Minh Phỉ, mặt mỉm cười.

Không nói.

Hỗ Minh Phỉ thấy cô không nói lời nào, đưa mắt chuyển qua trên người Nhậm Tiếu Vi, cười nói: "Con cũng thích sưu tầm đồ chơi đặc biệt một chút. Bác gái, người nói cho con một chút, anh ấy thích cái gì?"

"Tôi nghe nói cô cũng thích sưu tầm đồ cổ? Tôi gọi nó đến đây, để cho nó với cô trao đổi một chút. Nó ở nhà có sưu tập được rất nhiều đồ cổ làm từ gỗ tử đàn. Đáng tiếc tôi cũng không phải là rất hiểu những thứ này." Nhậm Tiếu Vi cười nói."Được ạ" Hỗ Minh Phỉ vừa nhìn về phía Tô Thi Thi, "Tô tiểu thư không ngại chứ? Tôi có thể đến biệt thự quấy rầy chút không?"

Tô Thi Thi lấy tay chống má, trên mặt mang vẫn nở nụ cười, hơi híp mắt, lẳng lặng nhìn Hỗ Minh Phỉ, vẫn như cũ không nói lời nào.

Hỗ Minh Phỉ sắc mặt cứng đờ. Người phụ nữ này có phải hay không đang giận điên lên?

"Thi Thi có muốn hay không gọi thêm vài thứ khác?" Nhậm Tiếu Vi thấy thế, hỏi Tô Thi Thi nói.

"Không cần, con nghe hai người nói chuyện là được rồi." Tô Thi Thi đổi cái tay chống má, mỉm cười nói.

Nghe các người nói chuyện cũng đủ no rồi, còn ăn được đồ nữa hay sao?

Cô nở nụ cười trên mặt không chê vào đâu được, khiến Nhậm Tiếu Vi một câu nói cũng không nói ra.

Nhậm Tiếu Vi chợt có chút không hiểu Tô Thi Thi, với tính tình trước đây của nha đầu này, đoán chừng lúc này cũng sớm đã nổi trận lôi đình, nhưng mà bây giờ cô chút động tĩnh cũng không có.

Hừ, xem cô có thể chống được tới nào!

Nhậm Tiếu Vi khôi phục sắc mặt. Bà tự nhiên hiểu rõ Tô Thi Thi, lần này cũng là đúng bệnh hốt thuốc, bà không tin Tô Thi Thi đối với hai người bọn họ bàn luận về Bùi Dịch mà cô sẽ không nhúc nhích.

Vì vậy thời gian tiếp theo, bà liền cùng Hỗ Minh Phỉ thân thiện trò chuyện, từ Bùi Dịch thích cất giấu những thứ đồ chơi nhỏ kia, rồi bàn tới sưu tầm cổ vật.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tay đau đến tê dại, liền ngồi thẳng người dựa chặc vào ghế, nghe bọn họ nói những cái đó, cô cũng không quá hiểu được ngôn ngữ trong nghề.

"Sưu tầm đồ cổ…"

Tô Thi Thi ở trong lòng nói thầm bốn chữ này. Cô làm trong ngành thiết kế, đối với những đồ vật này nọ làm từ gỗ cô có thể hiểu được, nhưng mà những thứ khác cô nghe không hiểu lắm.

Mà Hỗ Minh Phỉ liền giống như biết hết mọi việc, thiên tài thiếu nữ, sự xưng hô này đối với cô ta mà nói đặc biệt chuẩn, toàn thân toả ra khí phách tự tin cùng cứng cõi, làm cho người ta tự ti mặc cảm.

Tô Thi Thi rốt cuộc biết, mình tại sao thấy cô ta liền không thoải mái, đó là cảm giác mình bị so với người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này quả thật so với cô ưu tú rất nhiều!

Ưu tú sao?

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt quả đấm, nếu như Hỗ Minh Phỉ không có biểu hiện hứng thú đối với Bùi Dịch như vậy, cô không cần phải đi để ý cô ta.

Nhưng mà bây giờ…

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng. Người sống một hơi, tuyệt đối không thể bị người phụ nữ mắt cao hơn đầu này thua kém được!

"Bác gái, mới vừa rồi nghe người nói Bùi Dịch khi còn bé học qua đàn cổ." Hỗ Minh Phỉ trò chuyện một chút, lại kéo đến Bùi Dịch trên người.

"Đúng vậy, nó đàn cũng không tệ." Nhậm Tiếu Vi cười nói.

"Vậy thì thật là quá hữu duyên, con cũng rất thích đàn cổ. Con thấy được cái bóng dáng của mình phản phất trên người anh ấy." Hỗ Minh Phỉ lộ ra khuôn mặt ngượng ngùng.

Tô Thi Thi nắm tay, cô làm sao không biết, càng nghe càng kích động!

Thật muốn một quyền đánh đến người phụ nữ giả mù sa mưa này!

Người nào với cô ta hữu duyên, ai muốn ở trên người cô ta thấy bóng dáng chứ!

Tô Thi Thi âm thầm cảm thấy cô ta thật tốn hơi thừa lời.

Xong rồi, cô sắp nhịn không được rồi!

Nhưng mà Nhậm Tiếu Vi là cố ý muốn để cho cô bị kích động, hướng về phía Hỗ Minh Phỉ nói: "Lấy đàn kết bạn, lần sau hai đứa có thể trao đổi với nhau nhiều hơn."

"Vâng, bất quá Bùi Dịch giống như đối với con có chút ý kiến, còn phải xin bác gái từ từ giải thích một chút." Hỗ Minh Phỉ có chút ngượng ngùng nói.

Tô Thi Thi quả đấm nắm chặt đến trắng bệch. Thật là muốn một quyền đánh thẳng qua!

"Minh Phỉ xem ra, kỹ năng đàn của cô rất tốt, tôi nghĩ Tiểu Dịch nó sẽ thích." Nhậm Tiếu Vi nói.

"Thật sao? Con cũng chỉ là sơ cấp mà thôi." Hỗ Minh Phỉ khẽ cười nói.

A…

Tô Thi Thi bất động, nhắm mắt, cô muốn nghe không nổi nữa!

Cô gái này thật biết giả vờ quá mà!

Ghê tởm hơn chính là, cô đang ghen tỵ!

Đang ở thời điểm cô sắp nhịn không nổi, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng đàn ông nhàn nhạt đầy từ tính.

"Đàn cổ sơ cấp cũng không dễ dàng, Hỗ tiểu thư quả nhiên là nhân tài."

"Bùi Dịch?" Ba người phụ nữ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Bùi Dịch tự nhiên xuất hiên.

Bùi Dịch không biết đến từ lúc nào, mấy bước liền đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, ánh mắt lại lạc ở trên người Hỗ Minh Phỉ, nhàn nhạt nói.

"Nếu Hỗ tiểu thư lợi hại như vậy, không biết có thể nể mặt đàn một bản có được hay không?"

Anh vừa nói dừng một chút: "Đúng lúc tôi thật lâu rồi không có nghe đàn."

Không biết là anh cố ý hay là vô ý, anh đem hai chữ "nghe đàn" nói nặng nề một chút, nghe giống như là có dụng ý khác.

"Tôi…" Hỗ Minh Phỉ sắc mặt cứng đờ. Cô ta thông minh như vậy, sao lại nghe không hiểu!

Nghe đàn! Cho rằng cô ta đang làm xiếc sao?

Nơi này chính là quán cà phê! Cô ta là một thiên kim đại tiểu thư mà tự mình chạy đến đây đàn đàn cổ như vậy, bị người thấy còn không chê cười chết!

"Tiểu Dịch!" Nhậm Tiếu Vi sắc mặt cũng khó coi, âm thầm cảnh cáo Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chằm chằm Hỗ Minh Phỉ, khẽ nhíu mày: "Chẳng lẽ những lời Hỗ tiểu thư mới vừa nói đều là giả? Có thể cùng tôi so tài, người đàn cũng phải đạt đến trình độ cao, không biết Hỗ tiểu thư có gì để tự tin như vậy?"

"Anh…" Hỗ Minh Phỉ roạt một cái từ chỗ ngồi đứng lên, trên khuôn mặt đẹp đẽ đó đều là tức giận.

Người đàn ông này thật là quá đáng! Lại dám như vậy chất vấn cô ta, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Cô ta nhìn bốn phía một chút, sắc mặt có chút bất thiện nói: "Nơi này chỉ có Piano, không có đàn cổ."

Nhưng cô ta vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: "Tôi chỗ này có đàn, có thể… Có thể cho cô mượn."

Ôn Ngọc?

Vẫn đang cúi thấp đầu chế giễu, Tô Thi Thi nghe được giọng nói này, ngẩng đầu lên một cái, bộ dạng giống như đang gặp quỷ.

Ôn Ngọc sao lại ở chỗ này?

Hơn nữa, cô vừa vặn đeo trên lưng một cây đàn cổ!

Kịch hay sắp bắt đầu ;v

293. Chương 293

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"Bùi… Bùi tổng?" Ôn Ngọc mới vừa rồi không nhận ra được người đàn ông đang nói chuyện này là Bùi Dịch. Đợi đến lúc cô mang đàn đến gần mới nhận ra được là anh, dọa cho sợ đến thiếu chút nữa ngất đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kìm nén đến đỏ bừng, thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch một chút, lại nhìn thấy Bùi Dịch gây khó khăn cho Hỗ Minh Phỉ khi đó, cuối cùng lúc thấy Tô Thi Thi, hốc mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa trực tiếp khóc lên.

"Ngọc, không có sao, không có sao." Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, kéo cánh tay của cô, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

Cô ban đầu không biết là bọn họ ở chỗ này.

"Tôi… Tôi chính là cảm thấy anh ấy… Anh nói chuyện thật là quá đáng, sao có thể nói như vậy với một cô gái. Liền… Vừa muốn đem đàn cho vị tiểu thư này, để cho cô đi chứng minh…"

Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, không dám rơi, bộ dáng kia ủy khuất vô cùng.

Khụ khụ một cái… Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô thật là thần trợ giúp nha!

Cô đã không cần đi xem sắc mặt Hỗ Minh Phỉ, đoán chừng sắp tức chết đi?

Mới vừa nói nơi này không có đàn cổ, kết quả là có người đem đến…

"Ngọc, đây không phải là lỗi của em. Em chỉ là tốt bụng muốn giúp người thôi mà." Bên cạnh lao đến một bóng người.

Tần Phong đã chạy tới giúp đỡ Ôn Ngọc tháo cây đàn đeo trên lưng xuống, đồng thời hướng về phía phục vụ ngoắc nói: "Tới đây đem đàn đặt lên nào."

Anh vừa nói chỉ chỉ Hỗ Minh Phỉ: "Vị tiểu thư này muốn đánh đàn."

"Vâng ạ." Mấy vị phục vụ thấy bọn họ người nào cũng khí thế hơn người, nào dám đắc tội, vội vàng ôm đàn hướng Piano bên kia chạy đi.

"Các người…" Hỗ Minh Phỉ thiếu chút nữa giận đến mất hết phong độ.

Cô biết Tần Phong, còn cô gái này là bạn gái anh ta?

Đều là một phe!

"Hỗ tiểu thư, xin mời." Bùi Dịch hướng bên cạnh vừa lui, thay Hỗ Minh Phỉ nhường đường đi.

"Tiểu Dịch!" Nhậm Tiếu Vi sắc mặt trầm xuống, có chút không vui.

Con trai bà làm như vậy thật là làm cho bà rất mất mặt.

"Mẹ, chúng ta ngồi xuống cùng nhau nghe." Bùi Dịch nắm cánh tay Nhậm Tiếu Vi, dịu dàng nói, "Khi còn bé bởi vì mẹ thích nghe đàn, cho nên con mới học đàn cổ. Hiện tại khó gặp được người có thể đàn được đàn cổ, cũng nên thưởng thức một lần."

"Này…" Nhậm Tiếu Vi trong lòng hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới con trai nói lời dễ nghe như vậy.

Bà có chút áy náy liếc mắt nhìn Hỗ Minh Phỉ.

Hỗ Minh Phỉ hít một hơi, mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng mà lời nói của Bùi Dịch vừa rồi, quả thật đụng chạm đến cô ta, cũng coi là cho cô ta dưới bậc thang.Cô ta cao ngạo nâng cằm, nhàn nhạt nói: "Đã như vậy, vậy tôi vì bác gái đàn một khúc."

Cô ta vừa nói liền đi ra chỗ ngồi, thời điểm đi ngang qua Tô Thi Thi, không nói gì liếc cô một cái.

Tô Thi Thi nặn ra một nụ cười, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: "Hỗ tiểu thư, cố gắng lên nha, chớ bị Bùi tiên sinh chúng ta xem thường!"

Khụ khụ…Tần Phong thiếu chút nữa bật cười.

Người phụ nữ này quá cay độc!

Hỗ Minh Phỉ chỉ cảm thấy một cỗ khí huyết thẳng hướng trên đầu xông lên.

"Người phụ nữ này!"

Một khi cô ta có cơ hội, cô ta nhất định dạy dỗ cô thật tốt!

Cô ta sửa sang lại quần áo, khôi phục khí thế đoan trang cao nhã, hướng đàn cổ đi tới.

"Thi Thi, cô mới vừa rồi thật là quá đáng, Hỗ tiểu thư dù sao cũng là thiên kim Hỗ gia, cô làm như vậy thì cũng chỉ làm cho chúng ta mất thể diện." Chờ Hỗ Minh Phỉ vừa đi, Nhậm Tiếu Vi sắc mặt liền xụ xuống.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nhưng trên mặt làm ra một bộ dáng vẻ nghe lời, khiêm tốn nói: "Là do cháu sai rồi."

"Cô…" Nhậm Tiếu Vi không nghĩ tới cô lần này lại nhận ra được sai lầm nhanh như vậy, những lời dạy dỗ khác không nói ra được vẫn còn ứ lại trong cổ họng, nói ra không được, sượng mặt, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, xông thẳng đỉnh đầu.

"Mẹ, mẹ đừng nổi giận." Bùi Dịch nhàn nhạt liếc Tô Thi Thi một cái. Cô bé này từ khi nào đã có kinh nghiệm cho tình huống này? Rất biết ngoan ngoãn?

Xem ra, mẹ anh cũng không thích con dâu khôn khéo.

Tô Thi Thi âm thầm trợn mắt nhìn anh một cái. Người này muốn tới cũng không nói cho cô một tiếng, nếu biết cô mới vừa rồi cũng không nhẫn nhịn cực khổ như vậy.

"Thi Thi, tôi mới vừa rồi là không phải đã làm sai chuyện gì rồi chứ?" Lúc này, Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Tô Thi Thi quay đầu qua, lúc đối mặt cô ấy, thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô là làm sai chuyện sao? Cô làm quá chuẩn xác, tuyệt đối là thần trợ giúp nha!

"Thi Thi à, nhớ là nợ anh một ân tình nha! Là anh đem Ôn tiểu thư dịu dàng dễ thương đến đây."

"Tôi… Đàn của tôi lúc trước bị hư, vừa lúc tới đây lấy. Anh ấy nói quán cà phê này mới vừa khai trương, muốn tới đây thử một chút, sau đó chúng tôi đã tới rồi." Ôn Ngọc nhỏ giọng giải thích.

"Đúng dịp như vậy?" Tô Thi Thi không quá tin tưởng, quay đầu lại quan sát Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đang nghiêm trang an ủi mẹ anh ta, hoàn toàn không trả lời ánh mắt của cô.

"Tuyệt đối có vấn đề." Tô Thi Thi trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Nói thế nào cô cũng không tin trong từ điển Bùi Dịch có hai chữ "trùng hợp" này!

"Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện." Bùi Dịch thấy Nhậm Tiếu Vi xoa trán, sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói.

Đoán chừng là mới vừa rồi tức giận nên phát bệnh, Nhậm Tiếu Vi bệnh choáng váng đầu lại tái phát.

"Hỗ tiểu thư vẫn còn ở nơi này, là mẹ mời cô ấy ra ngoài, sao có thể đi trước được?" Nhậm Tiếu Vi cau mày lắc đầu.

Mới vừa rồi đã để cho Hỗ Minh Phỉ khó coi như vậy, bà còn đi như vậy, chẳng phải là huyên náo hơn.

Bùi Dịch hơi hơi trầm ngâm, hướng về phía Tô Thi Thi ngoắc: "Em mang mẹ đi bệnh viện."

"Không cần…" Nhậm Tiếu Vi đang muốn phản đối, Bùi Dịch cắt đứt lời của bà, nói: "Con ở lại chỗ này chờ Hỗ tiểu thư."

"Thật sao?" Nhậm Tiếu Vi mắt sáng lên.

Nếu như như vậy, Bùi Dịch là có thể cùng Hỗ Minh Phỉ đơn độc ở cùng nhau, bà dĩ nhiên vui mừng thấy thành công trước mắt.

Bà ngẩng đầu liếc Tô Thi Thi một cái, gật đầu: "Vậy cũng tốt, chúng ta đi trước."

"Cháu đỡ người." Tô Thi Thi vội vàng đỡ tay Nhậm Tiểu Vi, thời điểm đi ngang qua Bùi Dịch, cô lặng lẽ đưa tay hung hăng bấm lên cánh tay của anh, dùng sức ngắt một cái!

Bảo anh ở lại chỗ này hầu hạ người đẹp!

"Hí..." Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn thấy ánh mắt anh trừng yêu cô mặt lập tức đỏ.

Người đàn ông này...

Không biết đang có chủ ý gì!

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn bên kia Hỗ Minh Phỉ đã bắt đầu đánh đàn, không biết sao vậy, lại có chút đồng tình nổi dậy.

Bùi tiên sinh sẽ có lòng tốt như vậy?

Nói đùa!

"Thi Thi, tôi cùng các người cùng đi đi." Ôn Ngọc lặng lẽ đến bên cạnh nói.

"Ngọc, chúng ta cà phê còn không có uống!" Tần Phong đi tới, một tay kéo Ôn Ngọc trở về, ngẩng đầu hướng về phía Tô Thi Thi cười nói, "Thi Thi à, chăm sóc tốt cho bác gái."

Tô Thi Thi nhíu mày: "Tần tổng, hẹn hò một lần không dễ dàng, nắm chặt cơ hội thật tốt."

Tần Phong trên mặt nụ cười cứng đờ. Người phụ nữ này sao lại hiểu lời nói của anh như vậy.

Anh mới vừa rồi lại là theo dõi vừa uy hiếp, mới đem Ôn Ngọc đến, không nghĩ tới lại nhảy vào cái hố của Bùi Dịch.

"Dám phá hủy buổi hẹn hò của tôi, tôi liền ở chỗ các người ăn vạ!" Tần Phong lôi kéo Ôn Ngọc ngồi vào trước mặt Bùi Dịch, tức giận trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

"Vậy không làm phiền." Bùi Dịch lại đột nhiên đứng lên, hoàn toàn không suy tính gì liền hướng phía ngoài, đi ra.

"Bùi tổng!" Ôn Ngọc mở một đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh, mặt nghiêm túc nói, "Anh bây giờ đuổi theo còn kịp, Thi Thi bọn họ chưa đi xa."

Cô là rất không đồng ý Bùi Dịch ở đây cùng với Hỗ Minh Phỉ.

Bùi Dịch bước đi dừng một chút, trong lòng có chút hơi động. Người phụ nữ này không hổ là tri kỷ của Tô Thi Thi.

Anh đối với Ôn Ngọc gật đầu một cái, bước nhanh hơn.

"Ặc! Cậu quá độc ác!" Tần Phong lau mồ hôi, lại có chút bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ mà mình thích.

"Cô gái ngốc này, bọn họ đi rồi, nhưng mà để lại cho chúng ta một cục diện rối rắm đó!"

Tần Phong quay đầu nhìn bên kia một chút, Hỗ Minh Phỉ đang nghiêm túc đánh đàn, đau cả đầu.

294. Chương 294

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi đỡ Nhậm Tiểu Vi ra khỏi quán cà phê, đi chưa được mấy bước, Hồng Cầm cùng tài xế đã chờ bà ở trong xe thấy vậy liền đi tới.

Mọi người cùng đi chung xe, nhưng lúc đi ngang qua một trạm xe buýt, Nhậm Tiếu Vi kiếm cớ để Tô Thi Thi phải xuống xe.

Tô Thi Thi nhìn chiếc Mercedes-Benz nhanh chóng chạy đi, yên lặng, thở dài.

Xem ra cô cố gắng cũng vô ích.

Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ. Sắc mặt Nhậm Tiếu Vi vừa rồi khi ở trên xe cô cũng không phải là không thấy, đoán chừng đối với cô hận thấu xương.

Phải nói lấy được lòng bà là không thể nào.

Tô Thi Thi hướng chỗ trạm xe buýt đi tới, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Càng ngày càng lạnh.

Lúc cô đang đứng chờ, một chiếc Cayenne màu đen dừng ở bên cạnh người cô, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra vẻ mặt tuấn tú của người đàn ông.

"Lên xe." Bùi Dịch nghiêng đầu nhàn nhạt liếc cô một cái.

Tô Thi Thi ngẩn ngơ: "Sao anh lại rời khỏi đó nhanh vậy?"

Bùi Dịch nhìn cô chằm chằm, liếc mắt, đột nhiên anh mở cửa xe, đi đến bên cô.

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, liền bị anh ẵm cô như một công chúa, hướng xe đi tới.

"Này!" Tô Thi Thi mặt liền đỏ, "Nơi này có nhiều người nhìn!"

"Sao vậy? Muốn cho anh đi chậm một chút?" Bùi Dịch cúi đầu liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng.

Bùi Dịch đem cô đặt ở chỗ cạnh tài xế, đóng cửa lại, xoay người đi vòng qua ghế lái ngồi xuống, xe rất nhanh rời nơi này.

Động tác của bọn họ rất nhanh, cũng không có nhiều người chú ý.

Chẳng qua là Tô Thi Thi ngồi trên xe, trong đầu hồi tưởng chuyện vừa rồi xảy ra ở quán cà phê, càng nghĩ càng không nhịn được, cuối cùng nằm úp sấp ở chỗ ngồi, cười đến cả người không ngồi dậy nổi.

"Ha ha ha, đợi Hỗ Minh Phỉ nhận ra một người cũng không còn ở đó, có thể tức chết hay không?"

Tô Thi Thi ôm bụng, chỉ cần vừa nghĩ tới sắc mặt Hỗ Minh Phỉ, liền cười đến dừng không được.

"Bùi Dịch, em phát hiện anh thật quá độc ác! Anh nói xem có phải là anh cố ý tìm Ôn Ngọc để bọn họ đến đó đúng không? Nhưng mà sao anh biết, Hỗ Minh Phỉ sẽ nói đến chuyện đàn cổ?"

Tô Thi Thi nghĩ tới mới vừa rồi Bùi Dịch gây sự, từng bước một đem Hỗ Minh Phỉ ép không có đường lui, dáng vẻ liền hả giận!

Con thiên nga cao ngạo kia, đoán chừng đời này cũng chưa từng gặp qua đối thủ như vậy đi?

Bùi Dịch một tay giữ vô lăng, cơ thể hơi nghiêng, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi.

Ánh mắt của anh vừa đúng đụng phải ánh mắt loé sáng của Tô Thi Thi, trái tim chợt ngẩn ra, cuống quít dời mắt sang chỗ khác.Người phụ nữ này bản lĩnh hấp dẫn người khác càng ngày càng lợi hại!

Đáng chết, anh chẳng qua là nhìn cô một cái, thiếu chút nữa không nhịn được!

"Anh sao lại mà không nói lời nào? Chúng ta có cần đi đến bệnh viện thăm bác gái không? Bà ấy mới vừa rồi có vẻ như cực kì đau đầu." Nhậm Tiếu Vi dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, Tô Thi Thi là thật tâm lo lắng vấn đề thân thể bà.

"Không cần." Bùi Dịch âm thầm đem cảm giác ham muốn kia nén xuống, nhìn về phía trước, mặt không thay đổi nói "Bà nhìn thấy chúng ta chỉ nhức đầu hơn."

"Ặc…"

Được rồi, anh nói đúng.

Tô Thi Thi suy nghĩ một chút nói: "Anh còn chưa trả lời Ôn Ngọc bọn họ vừa rồi đến có phải là trùng hợp hay không?"

"Là anh kêu Tần Phòng đi đến chỗ em." Bùi Dịch vừa nói, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói ra bốn chữ, "Phòng ngừa bất trắc."

Trước lúc anh đi ra, Tần Phong cũng đi theo ra ngoài. Khi anh ta ở trên xe nghe điện thoại, nghe nói Ôn Ngọc muốn lấy đàn cổ vừa sửa xong. Anh nghĩ mẹ của mình, gọi Tô Thi Thi đến chắc bàn đến những điều trong quá khứ mà cô không biết.

Tô Thi Thi căn bản không hề biết gì về đàn cổ, lại càng không biết đánh đàn, nhưng mà anh biết được Hỗ Minh Phỉ giỏi về đàn cổ.

"Cho nên nói anh chẳng qua là thử vận may một chút, sau đó đúng lúc có thể dạy dỗ cô ta?" Tô Thi Thi sau khi nghe anh giải thích, thâm sâu nói "Bùi tiên sinh, anh vận khí thật không tệ!"

Hỗ Minh Phỉ thật sự là xui tám đời!

Hỗ Minh Phỉ thật sự là xui tám đời nha, mới sẽ gặp phải chuyện như thế này!

Khi cô ta đàn xong đi xuống khỏi sân khấu, theo bản năng hướng chỗ ngồi vừa rồi của bọn họ nhìn sang, nhưng mà ở đó đâu nơi nào còn hình bóng của Bùi Dịch, ngay cả Nhậm Tiểu Vi cùng Tô Thi Thi cũng không thấy!

"Đáng chết, bọn họ để cho mình tới biểu diễn, rồi lại chạy mất!" Hỗ Minh Phỉ ngón tay thon dài nắm chặt trên đàn, giận đến run run.

Cô giống như một con lừa ngốc ở chỗ này nhắm mắt biểu diễn, bị người vây xem, vậy mà bọn họ cứ như vậy mà đi!

"Quả là khinh người quá đáng!" Hỗ Minh Phỉ cho dù có gia giáo hơn nữa cũng không nhịn nổi.

Cô ta thật muốn tức chết!

Cô ta từ khi còn nhỏ đến giờ, ở trong cái thành phố này cho tới bây giờ mọi người thấy cô ta cứ như là lẫn vào phải như cá gặp nước, nổi danh cao ngạo. Nhưng mà bây giờ lại bị bọn họ chà đạp tàn nhẫn!

"Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người chờ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!" Hỗ Minh Phỉ cắn răng, cô ta hít sâu áp chế tức giận.

Cô ta tuyệt đối không thể ở chỗ này bộc phát! Cô ta muốn duy trì hình tượng!

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào: "Cô có thể đem đàn trả tôi được chưa?"Hỗ Minh Phỉ quay đầu, ánh mắt giết người vèo một cái bắn tới trên người Ôn Ngọc.

Chính là người phụ nữ này! Nếu không phải là cô đem đàn đến, cô ta cũng không đến nỗi giống như con lừa ngu ngốc ở chỗ này khảy đàn!

Cô cùng Tô Thi Thi là một phe!

Hỗ Minh Phỉ móng tay hung hăng bấu vào đàn, hận không thể đem đàn đập vào người Ôn Ngọc.

"Hỗ tiểu thư, cô như vậy sẽ làm đàn của tôi hư mất." Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

Đàn của cô vốn rất khó để mua, đã làm hỏng một lần, cô đau lòng vô cùng. Mới vừa rồi chẳng qua cô cũng chỉ có ý tốt muốn cho cô ta mượn dùng một chút, bây giờ nhìn thấy cô ta làm như vậy, Ôn Ngọc ủy khuất vô cùng.

"Cô.. Đi ra chỗ khác cho tôi" Hỗ Minh Phỉ hít sâu.

Vẻ mặt của người phụ nữ này có ý gì? Giống như cô đang khi dễ cô ta vậy.

"Đàn của tôi…" Ôn Ngọc mặc dù bề ngoài nhu nhược, nhưng mà tính tình lại rất cứng rắn, thấy cô ta không chịu trả đàn, cô có thể bỏ đi hay sao.

"Cô…" Hỗ Minh Phỉ ôm đàn ném tới trên người Ôn Ngọc, "Trả lại cho cô…"

"A…" Bởi vì cô bắt chính là đuôi đàn, không có bắt được trọng tâm, đàn từ trong tay cô rơi xuống đất, đuôi đàn lập tức bị gãy

"Đàn của tôi!" Ôn Ngọc hốc mắt đỏ lên, nước mắt chứa đầy hốc mắt, nhịn không được liền chảy xuống.

Sự việc này Hỗ Minh Phỉ cũng sửng sốt một chút.

Không phải là bởi vì đàn hư, mà là bị người phụ nữ trước mắt này hù sợ.

Sao vậy nói khóc liền khóc?

"Ngọc!" Nơi xa vốn là xem kịch vui, Tần Phong nhìn thấy cô khóc, lập tức chạy tới, đau lòng giúp cô lau nước mắt.

Mắt của anh thoáng qua tia giận dữ cùng lạnh lùng.

Hỗ đại tiểu thư, cô thật là được!

Chẳng qua là khi Tần Phong ngẩng đầu lên, trên mặt lại mang theo nụ cười khách khí: "Hỗ tiểu thư, sao lại giận dữ như vậy? Ngọc chỉ có việc gấp phải đi, nên đến lấy lại đàn mà thôi"

"Nếu như là cô ấy mới vừa rồi có chỗ nào nói không đúng, mạo phạm cô, tôi hay cô ấy xin lỗi cô." Tần Phong khách khí nói.

Hỗ Minh Phỉ vốn là nghe được Tần Phong khách khí, sắc mặt mới hơi khá hơn một chút, cao ngạo nói: "Một cây đàn mà thôi, sao lại khóc thành như vậy? Tôi đền cho cô một cây."

Tần Phong sắc mặt lạnh một chút, cả người đầy nhẫn nhịn, nhàn nhạt nói: "Không cần. Một cây đàn, Tần Phong tôi còn mua được."

Anh vừa dứt lời liền ôm lấy bả vai Ôn Ngọc, cúi đầu đỡ cô đi ra phía ngoài.

Ôn Ngọc khóc đến cả người mềm nhũn, bộ dáng kia nhìn liền làm cho đau lòng người.

"Thật là quá đáng!" Bên cạnh, có những vị khách khác thấy như vậy một màn, từng ánh mắt hướng đến chỗ Hỗ Mình Phỉ cũng đều mang theo chán ghét.

Mới vừa rồi bọn họ nhìn rõ ràng, đều là vị này Hỗ tiểu thư tức giận ức hiếp người ta. Chẳng những làm hư đàn của người tốt bụng cho cô ta mượn đàn, còn xem thường người khác!

"Hừ! Loại chuyện như vậy nên ra ánh sáng!" Cách piano một cái bàn, vừa đúng có một người phóng viên.

Lúc này cô ta đối diện với những người khác, tức giận nói: "Loại người này liền là ỷ nhà có tiền, khi dễ người khác không chớp mắt, thật là thói đời bạc bẽo!"

Mọi việc Hỗ Minh Phỉ làm bị đăng lan tràn trên internet, tất cả mọi người nhìn thấy đều tức giận.

Mà Hỗ Minh Phỉ lúc rời đi cũng không biết, thời điểm cô ta biết, tất cả đều đã trễ.

Hình như bạn nghỉ lâu quá rồi. Nên chả nhớ đăng truyện nữa. Sáng vào đăng 1c rồi tí tủn coi phim hay làm linh tinh gì đó. Ed còn chả nhớ làm nữa.

295. Chương 295

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"A, thật là tức chết!" Tại nhà lớn Hỗ gia, Hỗ Minh Phỉ ném đi tất cả máy tính, điện thoại di động, ipad, giận đến phát điên.

"Lập tức đem tất cả các tin tức liên quan tới tôi xoá hết! Tôi không muốn phải nhìn thấy nữa!" Hỗ Minh Phỉ giận đến thét chói tai.

Thật mắc cỡ chết người, cô ta lớn như thế này, cho tới bây giờ không có mật mặt quá như vậy.

Ở trong quán cà phê đàn đoạn đàn cổ đó bị người ta thấy, hơn nữa còn bị người khác nghĩ cô ta khi dễ một cô gái đến nỗi làm cho người ta òa khóc!

Hỗ Minh Phỉ hai tay ôm đầu, tức chết cô ta rồi!

Ngay cả ông của cô ta cũng gọi điện thoại tới đây hỏi cô ta chuyện là sao. Cô ta từ nhỏ chính là đứa cháu được cưng chiều, không có phạm những sai lầm thấp kém như vậy!

Lúc này, điện thoại bị cô ta ném sang một bên vang lên. Hỗ Minh Phỉ cầm lên vừa nhìn, là anh của cô ta gọi tới, thở phì phò, không đợi bên kia nói chuyện liền quát.

"Em nhất định phải làm cho Tô Thi Thi trả giá thật lớn, muốn cho cô ta mât hết mặt mũi! Em thề, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!" Hỗ Minh Phỉ thét lên, tính khí đại tiểu thư hoàn toàn bộc phát ra.

"Tức giận như vậy làm cái gì? Đã sớm nhắc nhở qua em, phải đề phòng cô ta." Hỗ Sĩ Minh có chút im lặng. Đứa em gái này chính là quá tự tin, để cho Tô Thi Thi dạy dỗ cô một lần cũng tốt.

"Cô ta cùng Bùi Dịch hợp nhau… A! Bọn nó tại sao lại ở chỗ này! Chó đáng chết, bắt bọn nó đuổi ra ngoài cho tôi!"

Hỗ Minh Phỉ đột nhiên hét ầm lên: "Anh, anh tại sao không bắt bọn nó đuổi ra ngoài! Muốn bắt bọn nó nuôi đến khi nào?"

Hỗ Minh Phỉ muốn điên rồi.

Không biết hai cái chó này là có phải là bởi vì nghe được cô ta gọi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, cho nên mới chạy vào không nữa.

Cho nên chạy đến trong phòng của cô ta, thấy đồ liền gặm. Không có quá một phút, liền đem gian phòng của cô ta làm thành một cảnh hỗn độn!

296. Chương 296

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

Trang viên Đoàn gia, trong phòng sách, mấy ngày liền tiếp không khí vẫn luôn rất ngột ngạt đầy áp lực.

Đoàn Kế Hùng thấy những bài báo về Hỗ Minh Phỉ, "ầm" một cái đem tờ báo ném tới trên bàn, quay đầu lạnh lùng nhìn vợ mình.

"Bà rốt cục là đang làm cái gì? Bảo bà phải đi xây dựng quan hệ với Hỗ tiểu thư, mà bà để cho tôi lâm vào tình cảnh như vậy hả!"

Nhậm Tiếu Vi khẽ nhíu mày, mím chặc môi không nói gì.

Ngày hôm qua lúc bà đi trước nên nghĩ đến, con trai của bà sao có thể nghe lời như vậy!

"Hiện tại Đoàn thị có chuyện quan trọng hơn muốn giải quyết, tuyệt đối không thể ở loại chuyện như vậy làm cho phân tâm. Hôn sự của Bùi Dịch bà nên giải quyết chu đáo" Đoàn Kế Hùng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

“Hôn sự của Tiểu Dịch tôi sẽ lo chu đáo. Xem ra là tôi quá dung túng nó, để cho nó càng ngày càng quá đáng!” Nhậm Tiếu Vi vừa nói vừa nắm tay vịn của cái ghế, ngón tay từ từ xiết chặc, trong mắt lóe lên tia tức giận.

“Nếu cần, tôi sẽ cùng nó gọn gàng dứt khoát nói rõ, Tô Thi Thi muốn làm con dâu của tôi, trừ khi tôi chết!” Cuối cùng một câu, vô cùng tức giận.

Bà đã bị hai đứa trẻ này đùa giỡn nhiều lần, đã hoàn toàn tức giận.

“Bà biết là tốt rồi, Bùi Dịch tuyệt đối không thể cưới Tô Thi Thi, nó có lựa chọn tốt hơn.” Đoàn Kế Hùng trong mắt lóe lên tia tàn khốc, “Hỗ gia là nơi phù hợp nhất, tôi tin tưởng Hỗ Minh Phỉ tuyệt đối xứng với nó!”

“Chuyện này không gấp được.” Nhậm Tiếu Vi thở dài.

Nhưng lúc này đây Đoàn Kế Hùng lập trường lại rất kiên định, trong giọng nói một tia giận dữ: “Nó hiện tại cùng Hỗ gia có quan hệ mâu thuẫn căng thẳng nhiều như vậy, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà chúng ta, nhất định phải sớm để cho nó cưới Hỗ tiểu thư, nhanh chóng làm dịu đi mối quan hệ này, bằng không thì chuyện của tôi, để cho cái công trình…”

Đoàn Kế Hùng nói tới chỗ này, đột nhiên ngừng nói, cũng không muốn ở trước mặt Nhậm Tiếu Vi nói thêm sự kiện kia.

Mà Nhậm Tiếu Vi lúc đang nghe đến cái công trình đó, sắc mặt hơi đổi, nắm tay, ngón tay chợt siết chặc, hai tay trắng bệch, tim đập nhanh bất ngờ không kịp đề phòng lan tràn toàn thân.

Đoàn Kế Hùng mặc dù không có nói rõ, nhưng mà trực giác của bà tự nói với mình, làm cho Đoàn Kế Hùng gấp gáp, công trình kia nhất định không đơn giản. Bà không tự chủ nhớ tới hơn hai mươi năm trước, cái công trình Tứ đại gia tộc hợp tác.

Chính là cái công trình đó, để cho bà bắt đầu cơn ác mộng!

Nhậm Tiếu Vi âm thầm nhắm mắt lại, lúc mắt mở ra, đã khôi phục bình thường.

“Đã nhịn nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể có chuyện vào lúc này, thất bại trong gang tấc!”

Đoàn Kế Hùng thấy bà nói lời nào, chỉ nghĩ rằng bà đã có chủ ý, liền sẽ không tiếp tục cái đề tài này.Mà bọn họ không biết, Đoàn Tĩnh Đồng vô tình chạy tới tìm bọn họ nên đã nghe hết mọi chuyện.

Đoàn Tĩnh Đồng trong tay cầm điện thoại di động, lui ra ngoài lặng lẽ chạy đến một góc không người nào, gửi cho Tô Thi Thi toàn bộ cuộc trò chuyện lúc nãy.

“Nghe được không?”

Trong phòng làm việc Phó tổng, Tô Thi Thi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, đang xem đến đoạn tin tức mà Đoàn Tĩnh Đồng gởi tới, khóe miệng rút rút.

Lúc này cô đang xem tin nhắn Đoàn Tĩnh Đồng gửi đến, lắng nghe đoạn ghi âm, đây đúng là mới vừa rồi Nhậm Tiếu Vi cùng Đoàn Kế Hùng nói chuyện.

“Đồ trẻ con!” Tô Thi Thi vuốt vuốt cái trán, cắn răng mắng một câu.

Quả nhiên không đơn giản!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cô thật không muốn nghe đến những lời đối thoại kia!

Rất muốn đánh người!

Bị chính ông nội ruột căm ghét mình, cô cũng sớm đã thành thói quen. Nhưng mà bị mẹ chồng tương lai nói sẽ không bao giờ chấp nhận cô làm con dâu, chuyện này cô làm sao chịu nổi!

Nhưng người em chồng này như khiêu khích cô, tốt bụng lén gởi cho cô đoạn ghi âm đối thoại của bà, muốn cô phải làm sao đây…

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, này vừa nghĩ, cô đột nhiên cảm giác Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hỗ Quân Nhạc hai người này giống nhau.

Hai người này mỗi lần gặp chuyện cũng có thể đem tất cả mọi người lôi vào, cuối cùng ngược lại hung hăng tự đào hố chôn chính mình.

Chết phải chết chùm mới vui!

Bất quá nếu nói, Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hỗ Quân Nhạc dáng vẻ hai người có điểm giống nhau. Tô Thi Thi vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Đoàn Tĩnh Đồng cùng Bùi Dịch mặc dù dáng vẻ cũng có chút giống, nhưng mà Bùi Dịch càng giống với mẹ anh. Đoàn Tĩnh Đồng chẳng qua là mắt chỉ có chút giống Nhậm Tiếu Vi, những thứ khác…

"Giống như cũng không giống Đoàn Kế Hùng." Tô Thi Thi vừa nghĩ tới vừa lắc đầu, "Đoán chừng là đột biến gien đi."

Đang lúc này, điện thoại di động của cô rung lên một cái, Đoàn Tĩnh Đồng chờ Tô Thi Thi đã lâu mà không có đáp lại, tức giận truyền tới một giọng nói.

"Các người đều không quan tâm em!"

Tô Thi Thi nhíu mày, trả lời một câu: "Có chuyện gì nói!"

Nhưng là đợi thật lâu, Đoàn Tĩnh Đồng cũng không phản ứng, đoán chừng là cúp máy.

"Xem ra ở bên kia cũng không được vui." Tô Thi Thi suy nghĩ. Cô trước muốn đón Đoàn Tĩnh Đồng về ở cùng, nhưng mà Nhậm Tiếu Vi không đồng ý.

Nhưng trước cô thử dò xét qua thái độ của Bùi Dịch, mặc dù Bùi Dịch ngoài miệng không nói, nhưng mà anh hi vọng đón em mình về ở cùng.

"Đành vậy, coi như làm chuyện tốt đi." Tô Thi Thi suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định làm chút gì đó.

Đoàn Tĩnh Đồng mặc dù nghịch ngợm, nhưng mà cũng rất ngây thơ, bản tính cũng không xấu, cô không muốn để cho nó cuốn vào trong cái thế giới đen tối này.

"Cái công trình đó, cũng không đơn giản đi." Tô Thi Thi mơ hồ cảm thấy, sẽ có phát sinh chuyện lớn.

"Đem chuyện này giải quyết, vừa đúng đi tham gia cạnh tranh với công ty xây dựng Minh Đỉnh." Tô Thi Thi quyết định, bấm điện thoại gọi điện cho Bùi Dịch.

Hai tuần lễ này, phòng làm việc của cô đã sửa xong, Bùi Dịch không có lý do gì ở lại chỗ này, liền bị cô đuổi trở về công ty của mình.

"Chủ nhật anh có rãnh không? Theo em đi Đoàn gia, lúc trước bác gái có mời em." Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc một chút, truyền đến giọng nói nhàn nhạt: "Em đến đó làm gì, chào hỏi trước sao?"

Tô Thi Thi bị nghẹn họng.

Người đàn ông này trực giác có thể hay không quá nhạy cảm? Không đúng, cô ở trong mắt của anh chính là luôn gây chuyện sao?

Không bất đắc dĩ.

Nhưng dù vậy, Bùi Dịch vẫn là cùng cô đi về Đoàn gia.

Tô Thi Thi yêu cầu Bùi Dịch lái xe, chẳng qua là đến cửa trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi lại kêu anh ngừng xe.

Tô Thi Thi xuống xe, hướng về phía Bùi Dịch cười đến rất nịnh nọt: "Em có việc đi ra bên ngoài đi dạo một vòng, anh đi vào trước đi."

Bùi Dịch cặp mắt nhíu lại, nhìn chằm chằm mắt Tô Thi Thi, trong giọng nói hàm chứa một tia tức giận: "Em nên biết bên trong có ai. Xác định để cho anh đi vào trước?"

Tô Thi Thi cổ co rụt lại, theo bản năng liền muốn đổi ý.

Nhưng mà không như vậy, cô làm sao có thể tiến hành kế hoạch của mình?

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, hướng về phía anh lộ nụ cười rất mê người: "Bùi tiên sinh, xin mời ngài đi vào trước đi!"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, không nhìn Tô Thi Thi nữa, mím môi, không nói một lời khởi động xe.

"Xong rồi, tức giận." Tô Thi Thi nhìn Cayenne lao nhanh đi, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

"Đoàn Tĩnh Đồng, chị vì cứu em, thật sự là liều cái mạng già!" Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài, xoay người hướng tường rào đi tới.

Mà bên kia, Bùi Dịch mặt lạnh, lái xe thẳng vào biệt thự.

Trong sân ngừng một chiếc xe, vừa nhìn liền biết chính là xe của phụ nữ.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, cất bước đi vào, còn chưa vào cửa, liền thấy Nhậm Tiếu Vi ra đón: "Tiểu Dịch tới đây."

Bùi Dịch nhìn sang, mắt thấy Nhậm Tiếu Vi bên cạnh còn đứng một người, ánh mắt âm thầm lạnh lẻo.

Quả nhiên tới.

"Bùi Dịch, chúng ta lại gặp mặt." Hỗ Minh Phỉ mỉm cười nhìn Bùi Dịch, phong thái cao nhã.

297. Chương 297

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"Tiểu Dịch, Thi Thi đâu?" Nhậm Tiếu Vi thấy Tô Thi Thi không có tới, mà là Bùi Dịch đến đây, mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng vẫn phép tắc hỏi một câu.

"Cô ấy nhất thời có chuyện việc bận rộn." Bùi Dịch nhẹ nhàng nói.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô gái nhỏ kia dáng vẻ khiêu khích anh để cho anh tiến vào trước, đáy lòng anh mơ hồ có cơn tức giận.

Càng ngày càng vô pháp vô thiên!

Nhậm Tiếu Vi thấy sắc mặt Bùi Dịch không tốt lắm, cũng không có tiếp tục cái đề tài này, hướng về phía anh nói: "Hôm nay đúng dịp Minh Phỉ cũng ở đây. Con theo mẹ tới đây…"

"Mẹ, con đi xem lão gia trước đã." Bùi Dịch cắt đứt lời của Nhậm Tiếu Vi, không chờ bà phản ứng, liền thẳng hướng thư phòng đi tới.

Cả quá trình nhìn cũng không nhìn Hỗ Minh Phỉ một cái.

Hỗ Minh Phỉ nụ cười trên mặt cứng đờ, lúng túng đứng tại chỗ, đáy lòng tràn đầy lửa giận.

"Đàn ông cao ngạo, nực cười!" Hỗ Minh Phỉ bên ngoài vẫn duy trì dáng vẻ thục nữ nhưng trong lòng hận đến cắn răng nghiến lợi.

Đã quá nhiều lần, người đàn ông này đem tự ái của cô ta chà đạp đến trên đất, chưa bao giờ liết mắt nhìn qua cô ta một lần.

"Tôi cũng không tin!" Hỗ Minh Phỉ cho tới bây giờ đều là tự tin.

Cô nhất định phải chinh phục người đàn ông kiêu ngạo này!

"Minh Phỉ, thật ngại quá, có thể do Tiểu Dịch tâm tình không tốt." Nhậm Tiếu Vi cũng lúng túng vô cùng, nhưng khuôn mặt vẫn phải tươi cười.

Đứa con trai này, càng ngày càng không thể khống chế!

Hỗ Minh Phỉ trên mặt duy trì mỉm cười, chỉ nhàn nhạt lắc đầu bày tỏ cũng không thèm để ý, kéo tay Nhậm Tiếu Vi, đứng lên đi tới phòng khách tán gẫu.

Cô ta tự nhiên biết Nhậm Tiếu Vi mời cô ta đến Đoàn gia là có chuyện. Chuyện lúc trước, Nhậm Tiếu Vi đã nói xin lỗi với cô ta, nhưng còn một người...

"Tô Thi Thi, không dám tới sao?" Hỗ Minh Phỉ nhìn cửa không có ai.

Cô mới vừa rồi nghe Nhậm Tiếu Vi nói Tô Thi Thi cũng tới, nhưng chỉ có Bùi Dịch một người tới.

"Thì ra là cũng chỉ can đảm tới mức đó." Hỗ Minh Phỉ trong lòng tràn đầy khinh thường.

Mà cô ta không biết, Tô Thi Thi lúc này đang bận rộn.

Tô Thi Thi nhìn thấy xung quanh không người nào, lặng lẽ đi vòng đến bên ngoài tường rào chỗ ngôi nhà cỗ trong hậu viện.

Ngày mà Nhậm Tiếu Vi âm thầm để cho Bùi Dịch cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, cô chính là từ bức tường này trèo ra ngoài.

"Gần đến giờ rồi." Tô Thi Thi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, ở trong lòng yên lặng đếm một hồi. Đợi ước chừng hai phút, tường rào bên trong truyền đến một tiếng ho khan.Tô Thi Thi sắc mặt vui mừng, vội vàng hướng bên trong kêu một câu: "Đoàn quản gia."

"Tô tiểu thư." Bên trong rất nhanh liền truyền đến giọng nói Đoàn Hòa Dự. Chỉ là giọng của ông ta không lớn, giống như là ở cố ý áp chế, sợ làm cho người bên cạnh chú ý.

Tô Thi Thi cũng đem giọng nói đè ép xuống: "Làm phiền Đoàn quản gia."

Bên trong tường rào, Đoàn Hòa Dự âm thầm thở dài, sắc mặt có chút phát khổ.

Lên thuyền dễ dàng, xuống thuyền khó, ban đầu ông ta âm thầm hướng Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch phát sinh quan hệ, tìm chỗ dựa tốt nên nghĩ đến có ngày này.

Chuyện này ông ta không thể không giúp!

Tô Thi Thi ở bên ngoài đợi một hồi, rất nhanh liền thấy trên tường rũ xuống một cái thang dây.

"Tô tiểu thư, cô cẩn thận một chút." Đoàn Hòa Dự lo lắng nói.

"Cám ơn." Tô Thi Thi nói cám ơn, liền đi tới, bắt được thang dây bắt đầu đi lên.

Cô vẫn luôn rèn luyện sức khỏe, cơ thể so với một thiên kim tiểu thư sống an nhàn vẫn tốt hơn nhiều, bản thân khí lực lại lớn, chỉ chốc lát liền leo lên đầu tường.

Bởi vì lần trước cô leo tường bỏ trốn, sau đó Đoàn Kế Hùng sai người làm gắn thêm những gai sắc nhọn, để ngừa có người leo tui ra ngoài.

Sau khi Đoàn Hòa Dự nhận được điện thoại Tô Thi Thi, liền âm thầm cho người gỡ bỏ bớt gai trên đầu tường, lúc này Tô Thi Thi mới có thể leo lên.

Thời điểm Tô Thi Thi vừa mới bò lên đến đầu tường, ở nơi xa kia truyền đến một giọng nói.

"Đoàn quản gia gọi tôi tới nơi này làm cái gì? Nơi này vừa không có chuyện để chơi!"

"Này nhóc con!" Tô Thi Thi liếc về mắt nhìn sang, quả nhiên thấy là Đoàn Tĩnh Đồng.

Lúc này, đứa trẻ đó đang nói lẩm bẩm, trên mặt đều là không kiên nhẫn, nhưng vẫn từ chỗ cũ hướng bên này đi qua.

"Chị…" Lúc Đoàn Tĩnh Đồng ngẩng đầu nhìn sang, đột nhiên thấy trên tường một người phụ nữ ngồi chồm hổm, mắt lập tức trừng tròn xoe, "Chị ở nơi này làm gì?"

"Muốn đi ra ngoài, cũng đừng kêu la," Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái, hướng cậu vươn tay, "Nhanh lên một chút, tới đây."

Đoàn Tĩnh Đồng sửng sốt: "Chị muốn dẫn em đi ra ngoài?"

Tô Thi Thi đứng ở đầu tường, chế nhạo nhìn cậu: "Em không phải lúc nào cũng cầu xin chị dẫn em đi ra ngoài sao?"

"Kia… Nào có!" Đoàn Tĩnh Đồng sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không được tự nhiên nói thầm, nhưng mà cặp chân khống chế không được hướng tường bên này đến gần.

"Tô tiểu thư, cô có muốn hay không suy nghĩ thêm một chút? Dù sao tường này cao như vậy, tiểu thiếu gia cậu ấy…" Đoàn Hòa Dự chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đều phải túa ra.

Mặc dù Tô Thi Thi gọi ông giúp một tay, nhưng là giờ phút này thật thấy Đoàn Tĩnh Đồng đã tới, ông còn lo sợ hơn rất nhiều.Chuyện này nếu xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, chết là chắc!

"Quản gia, không cho phép ông tiết lộ ra." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, vội vàng trợn mắt nhìn Đoàn Hòa Dự một cái, ngay sau đó bước đi, thật nhanh hướng bên tường chạy tới.

Cậu bé này bị giam đã lâu sắp mốc meo rồi, có thể đi ra ngoài dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội!

Tô Thi Thi hướng bên cạnh nhường ra một chút, thay nó vịn thang dây, nhìn cậu một cái: "Nhanh lên một chút, đợi bị phát hiện, chị cũng mặc kệ em."

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng trở về trừng cô một cái, trên tay động tác không chậm, bắt được sợi giây liền hướng trên trèo lên.

"Tiểu thiếu gia, cậu chậm một chút!" Quản gia vội vàng tới vịn cơ thể Đoàn Tĩnh Đồng, để ngừa cậu xảy ra ngoài ý muốn.

Chẳng qua là trèo tường như vậy có tốt không?

Đoàn Tĩnh Đồng ăn nhiều nên mập, mặc dù mỗi ngày có huấn luyện viên đặc biệt mang cậu theo rèn luyện, nhưng mà lúc này leo lên vẫn gặp khó khăn, sơ hở chút cũng có thể rớt xuống.

Đoàn Hòa Dự thấy thế trong lòng ngập tràn lo sợ, đột nhiên có chút hối hận. Ngay cả Tô Thi Thi đứng trên đầu tường nhìn mặt cũng đổ mồ hôi lạnh.

"Nắm lấy tay chị." Tô Thi Thi một tay cầm gai sắt, một tay hướng Đoàn Tĩnh Đồng đưa ra.

Đoàn Tĩnh Đồng khi còn nhỏ không được bú sữa mẹ, mặt bởi vì dùng sức, đỏ bừng, cố gắng vươn tay, rốt cục đã nắm được tay Tô Thi Thi.

Tay của cậu vừa mập lại lớn, cho nên tay của Tô Thi Thi không thể sánh bằng. Chẳng qua là lúc bị Tô Thi Thi nắm, tiểu tử mặt không biết sao lại đỏ một chút, cực kì không được tự nhiên.

"Tiểu tử thúi, em nên giảm cân!" Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ.

Đứa bé này thật là nặng!

"Chị… Chị sỉ nhục em!" Đoàn Tĩnh Đồng đỏ mặt cũng có thể rỉ máu, cắn răng một cái dùng tất cả sức lực, đạp một cái, rốt cục bò lên.

Chẳng qua là ——

Chờ cậu đứng ở đầu tường, lúc vừa nhìn xuống, mặt lập tức liền biến sắc, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đầu óc quay cuồng.

“Em… Sợ độ cao.” Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng ôm lấy cánh tay Tô Thi Thi, nhắm hai mắt, cử động cũng không dám.

“Sợ độ cao?” Tô Thi Thi trợn tròn mắt.

Cậu bé ngốc này, sợ độ cao cũng không nói sớm!

Hiện tại nên làm sao?

Tô Thi Thi nhìn xuống mặt đất. Này có cao hơn hai mét, cô cũng không thể cõng tên ngốc này xuống?

“Em mở mắt ra, chị đỡ em đi xuống có được hay không?” Tô Thi Thi kiên nhẫn dụ dỗ.

“Không muốn!” Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ ôm lấy tay Tô Thi Thi, thân thể cũng bắt đầu phát run, cặp chân càng thêm run rẩy.

“Xong rồi, chuyện này nên giải quyết sao đây?”

Dưới mặt đất, Đoàn Hòa Dự cũng không biết làm gì.

Đoàn Tĩnh Đồng mới vừa rồi đi nhanh như vậy, cho nên bây giờ mới nói ra sợ độ cao, thật là làm cho người ta nực cười mà!

“Đoàn Tĩnh Đồng, em có muốn đi chơi hay không? Chị cho em biết, em nếu như bị bắt trở về, sẽ phải ngày ngày bị giam ở bên trong học tập, mỗi ngày vẫn không thể ăn thịt, chỉ có thể ăn rau dưa.” Tô Thi Thi vắt hết óc, muốn thuyết phục cậu đứng lên đi xuống.

“Em…” Đoàn Tĩnh Đồng bị cô thuyết phục.

Cậu vốn dĩ nghĩ rằng ở nhà so với đến trường quý tộc học sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng không hề biết sẽ buồn bực như vậy, cậu nằm mơ cũng muốn đi ra ngoài chơi.

Nhưng mà…

Khi cậu len lén mở mắt ra, đi xuống nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, ngay sau đó ôm cánh tay Tô Thi Thi liều mạng kêu to lên.

“A, em không muốn đi xuống, sẽ ngã chết! Em sợ!”

“Đừng kêu!” Tô Thi Thi vội vàng bụm miệng của cậu, bởi vì khí lực quá lớn, làm cho cơ thể hai người cũng lung lay thoáng một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liều lĩnh quát to lên: “A! Cứu mạng a! Mẹ, cứu mạng!”

“Em muốn giết chị à!” Tô Thi Thi cũng mau khóc.

Đồ trẻ con, cậu muốn bị mắng cũng đừng lôi kéo chị cùng chết nha!

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện bên kia đã có người nghe được tiếng kêu nên đã chạy tới.

“Xong rồi, mẹ em tới thật rồi!” Tô Thi Thi thật rất muốn đem tên ngốc này đẩy xuống!

Lần này phải làm sao?

Hết ngày! Mọi người ngủ ngon. Mai bạn lại đi chơi rồi. Tháng này ăn chơi hơi bị nhiều à nha

298. Chương 298

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

“Có chuyện gì vậy?”

“Trời ạ, tiểu thiếu gia, cậu làm sao mà trèo lên tường rồi!” Một đám người giúp việc đã chạy tới, thấy Đoàn Tĩnh Đồng ngồi chồm hổm ở đầu tường, từng người đều bị dọa cho sợ đến mồ hôi lạnh toát ra.

Khi bọn họ ở của nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng cùng Tô Thi Thi ở trên đầu tường, vẻ mà ai cũng đều bị biến dạng.

“Tô tiểu thư, cô sao cũng ở đây?”

“Ha… Ha…” Tô Thi Thi cảm thấy hận. Cô hiện tại cười trừ còn có thể làm cái gì?

“Đồng Đồng!” Nhậm Tiểu Vi cũng chạy tới, thấy con trai bảo bối của mìnhbò đến trên tường cao hai thước, dọa cho sợ đến thân thể lảo đảo, thiếu chút nữa ngất đi.

Ở phía sau bà, Hỗ Minh Phỉ tò mò nên đi theo, thấy Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở đầu tường, cũng sững sờ.

“Cô ta quả nhiên cũng ở đây.” Lúc Tô Thi Thi thấy Hỗ Minh Phỉ, mâu quang tối sầm lại.

Ngay sau đó ánh mắt cô dừng lại, nhìn thấy các nhân viên an ninh toàn bộ cũng vây quanh đây.

Bên kia, Bùi Dịch cùng Đoàn Kế Hùng cũng tới. Cách thật xa, cô không thấy rõ sắc mặt Bùi Dịch, nhưng có thể cảm giác được một cỗ lạnh lẻo mãnh liệt.

“Xong đời, trèo tường bị bắt tại trận!”

Tô Thi Thi hiện tại đứng ở trên đầu tường cũng không được, xuống cũng không xong, im lặng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng run lẩy bẩy ôm cánh tay của cô, chậm rãi vỗ vỗ bờ vai của cậu.

“Đừng sợ, không có việc gì.”

“Em… Em sợ, chân mềm nhũng không còn sức, không thể cử động.” Đoàn Tĩnh Đồng nhắm hai mắt. Mặc dù rất sợ, nhưng mà cũng không có giống như những người bạn nhỏ khác như vậy dọa cho sợ đến khóc lên.

“Không sợ, ôm thắt lưng chị, chị sẽ không để cho em có chuyện.” Tô Thi Thi che chở cậu, thử từ từ đứng lên.

“Đồng Đồng, con đứng ở nơi đó đừng cử động!” Nhậm Tiểu Vi thấy Đoàn Tĩnh Đồng lại muốn đứng lên, vội vàng hô.

“Mẹ, cứu con!” Đoàn Tĩnh Đồng rốt cuộc là đứa bé, vừa nghe giọng của mẹ mình, hốc mắt liền đỏ.

Nhưng câu nói tiếp theo, là hướng về phía Tô Thi Thi nói: “ Chị sẽ không bỏ rơi em lúc này chứ? Em không muốn bị bắt trở về!”

Tô Thi Thi cạn lời rồi, thật muốn đem cậu bỏ lại trên tường, tự mình đi xuống chạy trốn!

“Tô Thi Thi, cô làm sao mà cùng Đồng Đồng trèo lên trên tường?” Nhóm người Nhậm Tiểu Vi chạy tới gần, thấy người phụ nữ đứng chung với Đoàn Tĩnh Đồng lại là Tô Thi Thi, giận đến con ngươi trừng lớn đến nỗi sắp rớt ra ngoài.

Tô Thi Thi cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn Bùi Dịch nơi xa đang đi tới, thân thể chợt run run.

Bùi tiên sinh hiện tại sắc mặt đen kịt, chân mày theo thói quen nhíu lại, toàn thân tản ra một cơn tức giận.“Tức giận…” Tô Thi Thi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại đánh chết cô cũng không dám đi xuống.

Đang lúc này, bên ngoài tường truyền đến một trận tiếng xe.

Tô Thi Thi liếc nhìn một cái, vừa nhìn đến chiếc xe đang chạy tới, mắt sáng lên.

“Này tiểu mập mạp, không muốn bị bắt trở về liền nghe lời của chị, đứng lên ôm cánh tay của chị, không được buông tay!” Tô Thi Thi nhéo mặt Đoàn Tĩnh Đồng, nhỏ giọng nói.

“Em không cử động!” Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ nhắm hai mắt điên cuồng lắc đầu.

Tường này hẹp như vậy, nếu lỡ té xuống thì sao? Đánh chết cậu cũng không dám!

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, quay đầu lại xem một chút, Bùi Dịch cách càng ngày càng gần. Bên kia mấy người an ninh đã bắt đầu chuẩn bị trèo lên, còn chần chờ, bọn họ nhất định sẽ bị bắt trở về.

"Em nhắm hai mắt lại, không cử động là tốt rồi, " Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Đoàn Tĩnh Đồng nhanh chóng nói, "Tin tưởng chị!"

"Người phụ nữ điên này, chị đừng kéo em đứng lên!" Đoàn Tĩnh Đồng cảm giác được Tô Thi Thi muốn lôi mình đứng lên, dọa cho sợ, vội vàng ôm lấy hông của cô.

"Câm miệng!" Tô Thi Thi thật là muốn cắn cậu một cái. Tiểu tử này lúc này còn không quên mắng cô.

Nơi xa, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi đứng lên, gân xanh bên cạnh huyệt thái dương kìm lòng không đặng giật giật, cũng giống như tâm trạng của anh.

"Tô Thi Thi, em dám!" Bùi Dịch lạnh giọng quát lên.

"Xong rồi! Tức giận thật rồi!" Tô Thi Thi ngay cả đầu cũng không dám quay lại, nghe được giọng nói của Bùi Dịch phía xa, cắn răng một cái, ôm cổ Đoàn Tĩnh Đồng hướng ra ngoài nhảy xuống.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy một màn này, dọa cho sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp té trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ có Bùi Dịch đứng tại chỗ, chặt chẽ siết quả đấm, chớp chớp mắt.

Hai giây sau, anh xoay người cũng không quay đầu lại, hướng bên ngoài đi tới, hơi thở trên người cũng tràn đầy giận dữ, ngay cả Đoàn Kế Hùng cũng giật nảy mình.

"Lão gia phu nhân, tiểu thiếu gia cùng Tô tiểu thư không có sao. Bọn họ đã nhảy xuống nóc chiếc xe tải đậu bên ngoài và chạy đi rồi." Người an ninh leo lên đến đầu tường vội vàng hướng Nhậm Tiểu Vi báo tin.

"Đồng Đồng của ta!" Nhậm Tiểu Vi thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được khóc lên.

Đoàn Kế Hùng giận đến thẳng phát run, cáu kỉnh quát lên: "Đem bọn nó bắt trở lại cho tôi!"

Đúng là ăn gan hùm mật gấu mà!

Đoàn Hòa Dự cúi đầu vội vàng dẫn người đi bắt người, trong lòng hối hận muốn chết.

Sớm biết cũng không giúp Tô Thi Thi, vốn là mọi chuyện không có gì, nhưng mà Đoàn Tĩnh Đồng xuất hiện liền xảy ra cái biến cố này.

Không sợ trời, không sợ đất, mà Tiểu Bá Vương này lại sợ độ cao! Thật sự là buồn cười chết người!

Bên ngoài, Tô Thi Thi ôm Đoàn Tĩnh Đồng nhảy xuống đất, xác định Đoàn Tĩnh Đồng bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu tử thúi, chị thật rất muốn bóp chết em!" Tô Thi Thi bò dậy, hai tay chặt chẽ nhéo mạnh vào má Đoàn Tĩnh Đồng, thật tức chết!

"Người phụ nữ điên này, lại dám ngược đãi em!" Đoàn Tĩnh Đồng vào lúc này đã mất sức lực, chầm chậm đưa cánh tay mập muốn đấm vào mặt Tô Thi Thi, bị Tô Thi Thi một tay gạt ra.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái: "Chị sau này không bao giờ… giúp em nữa, dám hại chị!"

"Em… Em lại không biết, em sợ cao…" Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng. Chính cậu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cậu từ nhỏ liền bị bảo vệ rất nghiêm khắc, trừ lúc vận động thể dục ở trường, bị hạn chế làm rất nhiều chuyện, chưa từng có bò qua tường, tự nhiên không biết mình biết sợ độ cao.

"Sợ cao là do trời sinh, này không thể trách em." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng giải thích.

"Được, em nhớ đó!" Tô Thi Thi liếc cậu một cái, ngay sau đó lôi kéo cậu chạy đến đầu xe bên kia, sau đó gõ kiếng xe một cái.

"Sư huynh, anh tới thật là kịp thời, thiếu chút nữa tụi em liền bị bắt đi về!" Tô Thi Thi hướng về phía đầu xe hô.

"Thì ra chị sắp xếp ổn thỏa hết rồi?" Đoàn Tĩnh Đồng trợn mắt nhìn cô một cái, "Nói sớm đi, hại em trở thành bộ dạng này."

"Đây chỉ là để ngừa chuyện bất trắc, chị nào biết tiểu thiếu gia cậu cũng sợ cao." Tô Thi Thi nói.

Cô trước chính là sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên trước đó gọi Tống Trọng Hạo lái một chiếc xe tải tới đón bọn họ. Xe tải có trần cao, không đến nổi té bị thương.

Chẳng qua là đợi nửa ngày, đều không thấy Tống Trọng Hạo đáp lại.

Tô Thi Thi nhướng mày, tiến tới hướng buồng lái này, vừa nhìn, thiếu chút nữa không có đem cô hù chết.

"Hỗ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi hoài nghi mình nhìn lầm rồi, sư huynh cô sao lại biến thành Hỗ Sĩ Minh?

Hỗ Sĩ Minh quay đầu, lành lạnh liếc cô một cái, khóe miệng nói ra một câu, nở nụ cười nguy hiểm: "Thấy tôi bất ngờ lắm sao?"

Tô Thi Thi sắc mặt lạnh: "Sư huynh của tôi đâu?"

"Ở ven đường nghỉ ngơi." Hỗ Sĩ Minh nhàn nhạt nói, "cô tốt nhất đừng nghĩ nhảy xuống xe, bằng không để cho bảo bối Đoàn gia xảy ra vấn đề, cô đảm đương không nổi."

"Anh!" Tô Thi Thi siết mạnh quả đấm, đấm một quyền đến sau cửa sổ xe, giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Hèn hạ!" Là cô khinh thường.

Cô cùng Bùi Dịch trước cùng Hỗ gia quan hệ căng thẳng như vậy, Hỗ Sĩ Minh khẳng định phái người theo dõi bọn họ, hiện tại bị anh ta bắt được cơ hội, lấy xe của sư huynh cô!

"Mau gọi anh tới cứu chúng ta." Đoàn Tĩnh Đồng cũng phát hiện có cái gì không đúng. Đứa bé này tuổi còn nhỏ, nhưng là tâm trí so người bình thường thành thục rất nhiều, lặng lẽ lôi kéo Tô Thi Thi nói.

"Em đợi ở chỗ này, không nên lộn xộn," Tô Thi Thi hướng cậu nháy mắt, "Anh của em hiện tại nhất định biết rồi. Không vội, đợi thêm chút nữa."

"Vậy cũng được. Chị dám mang em theo chạy trốn, coi như không biết là người này đem chúng ta mang đi, anh của em cũng khẳng định đuổi theo tới đây." Đoàn Tĩnh Đồng liếc cô một cái.

"Tiểu tử thúi!" Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn giận dữ, lên không được sượng mặt.

Cô thật muốn đánh người!

Cả nhà sáng hảo

299. Chương 299

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"Bắt cóc?" Trong biệt thự Đoàn gia phát lên âm thanh giận dữ.

Đoàn Kế Hùng chỉ vào đội an ninh mắng to: "Tôi nuôi các người là làm gì, mà các người lại để tiểu thiếu gia bị người ta bắt đi như vậy!"

"Là Tô Thi Thi mang Đồng Đồng đi!" Nhậm Tiếu Vi ở bên cạnh vừa khóc vừa nói.

Mà Hỗ Minh Phỉ thấy Đoàn gia xảy ra chuyện như vậy, ở lại cũng không tốt, đã đi về trước.

"Cái con tiện nha đầu Tô Thi Thi đó! Bùi Dịch đâu? Chuyện này nó có biết hay không?" Đoàn Kế Hùng tìm kiếm Bùi Dịch khắp nơi, nhưng là không hề thấy bóng dáng Bùi Dịch.

Trán Đoàn Hòa Dự toát mồ hôi lạnh, tiến lên trong lòng bồn chồn nói: "Tiểu thiếu gia là dù sao cũng là em trai Bùi thiếu gia, cô ấy cũng sẽ không hại tiểu thiếu gia."

Ông vừa nói len lén quan sát sắc mặt Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiếu Vi, nhắm mắt nói: "Tô tiểu thư cùng Bùi thiếu gia tình cảm tốt như vậy, cũng sẽ không làm loại chuyện tổn thương Bùi thiếu gia như vậy. Tôi cảm thấy trong này có phải hay không là có hiểu lầm?"

Đoàn Kế Hùng mặt lạnh lùng, cũng đang suy tư khả năng này.

Nếu quả như thật là Tô Thi Thi đem Đồng Đồng mang đi, như vậy cũng không quá nguy hiểm, mà nếu không phải thì…

"Báo cảnh sát." Đoàn Kế Hùng lạnh lùng khạc ra ba chữ. Ông không muốn đứa con này có bất cứ uy hiếp gì.

Ông suy nghĩ một chút, hướng về phía Đoàn Hòa Dự nói: "Đi điều tra Đoàn Chấn Ba, xem nó có động tĩnh gì không?"

Đoàn Hòa Dự sửng sốt, lập tức gật đầu đi làm việc.

"Ông hoài nghi là Chấn Ba?" Nhậm Tiếu Vi tâm tình có chút đồng lòng. Đòan Chấn Ba hiện tại hận bọn họ như vậy, ông ta đem Đồng Đồng bắt đi…

"Ông nhất định phải cứu Đồng Đồng, bất kể phải trả cái giá đắt như thế nào!" Nhậm Tiếu Vi mếu máo ôm cánh tay Đoàn Kế Hùng, đôi môi trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng run run.

"Nếu quả thật là nghiệt súc kia làm, tôi ngược lại muốn xem một chút, nó rốt cuộc muốn làm gì!" Đoàn Kế Hùng lạnh lùng hất tay Nhậm Tiếu Vi ra, sắc mặt đáng sợ.

Nếu quả như thật là Đoàn Chấn Ba bắt Đoàn Tĩnh Đồng đi, mục đích của đứa con này đơn giản chính là ích lợi cùng quyền lực, nếu như không phải…

Đang lúc này, Đoàn Hòa Dự sắc mặt tái nhợt chạy tới, hướng về phía ông nói: "Đại thiếu gia vẫn đợi ở trong bệnh viện, không có động tĩnh gì quá nguy hiểm."

Ông dừng một chút, há miệng run rẩy nói: "Mới nhận được tin tức từ Bùi thiếu gia bên kia, chuyện này cùng Tô tiểu thư không có quan hệ, hình như là người của Hỗ gia…"

"Ông nói cái gì?" Nhậm Tiếu Vi vừa nghe, hai mắt vừa nhìn liền hôn mê bất tỉnh.

Đoàn Kế Hùng mặt cũng tái xanh, chuyện lo lắng cũng xảy ra.

"Bảo đồn cảnh sát phái người ra ngoài tìm!" Đoàn Kế Hùng quát chói tai.

Lúc này, cách trang viên Đoàn gia không xa, trên một con đường vắng vẻ, Tống Trọng Hạo đang cúi đầu đứng ở một bên, trước mặt của anh là sắc mặt kinh khủng của Bùi Dịch."Bùi… Bùi tiên sinh, chuyện xảy ra chính là như vậy." Tống Trọng Hạo càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng đoán chừng chỉ có chính anh ta nghe được rõ ràng.

"Tô Thi Thi, em gan lắm!" Bùi Dịch trong mắt lóe lên tia tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này cùng sư huynh cô thông đồng tiếp ứng cho nhau, mà anh chẳng hay biết gì!

"Rất tốt! Rất bản lĩnh!" Âm thanh Bùi Dịch bóp chặt nắm đấm răng rắc vang lên.

Để cho anh đi thăm mẹ anh một mình. Không nói cho anh, len lén đi bắt cóc em trai anh đúng không?

Anh thật đúng là tìm cho Đoàn Tĩnh Đồng chị dâu tốt!

Bùi Dịch tuyệt đối không muốn thừa nhận, anh chính là ghen tỵ Tô Thi Thi không tới tìm mình giúp một tay! Mà tìm cái người sư huynh vô dụng này!

Bùi Dịch lúc này hận không thể đem Tống Trọng Hạo một cước đạp ra ngoài. Kiến trúc sư tay trói gà không chặc, cho nên liền như vậy dễ dàng bị Hỗ Sĩ Minh đoạt xe!

"Bùi… Bùi tiên sinh, anh không đi đuổi theo sao?" Tống Trọng Hạo thấy Bùi Dịch vẫn cùng anh đứng ở chỗ này, không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Bùi Dịch sắc bén vèo một cái bắn thẳng đến trên người của anh, dọa cho Tống Trọng Hạo sợ đến vội vàng cúi đầu, không dám nói một câu.

Hồi lâu, Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Tống tiên sinh, anh có hay không nhớ lời ước định trước đây của chúng ta?."

Tống Trọng Hạo thân thể cứng đờ, lập tức gật đầu, không có chần chừ nói: "Anh yên tâm, tôi sau này nhất định đem tin tức của sư muội nói cho anh biết trước tiên!"

"Lần này… Lần này là tôi quên…" Tống Trọng Hạo cảm thấy lấy cớ này ngay cả chính anh cũng không tin, nhưng mà đây là sự thật.

Tô Thi Thi lại đột nhiên gọi điện thoại cho anh, để cho anh chuẩn bị một chiếc xe tải đến để tiếp ứng bọn họ. Anh làm gì có thời gian đi mật báo.

"Tôi cảm thấy sư muội nhất định là cố ý, cô ấy có thể hay không đã sớm biết chúng ta thông đồng…" Tống Trọng Hạo vừa nói vội vàng bụm miệng.

Xong rồi, sắc mặt Bùi Dịch kém hơn.

Lúc này điện thoại di động của Bùi Dịch vang lên, là Tần Phong gọi tới.

"Xe đang đii về phía thành đông. Tôi gửi định vị nơi đó cho cậu." Tần Phong vừa nói liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch vừa tra xét định vị, vừa hướng xe đi tới, sắc mặt kinh khủng doạ người. Trước khi lên xe không quên hướng về phía vệ sĩ bên cạnh nói: "Đem Tống tiên sinh đưa trở về."

"Không cần…" Tống Trọng Hạo vừa cảm động vừa sợ. Thật ra thì anh có thể tự mình trở về.

Nhưng mà Bùi Dịch đã ngồi lên xe, đi mất.

Dựa vào kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới một giây xe liền biến mất không thấy đâu. Không quá nửa giờ, xe liền từ thành nam chạy như tên bắn tới thành đông. Nếu không phải Bùi Dịch thể lực mạnh mẽ, đoán chừng đã sớm ói, choáng váng đầu, hoa mắt."Ở phía trước. Để cho cảnh sát phong tỏa tất cả con đường, bọn họ đoán chừng cũng phát hiện, tốc độ xe có giảm bớt." Tần Phong thấy Bùi Dịch đến, lập tức đi tới nói.

Anh vừa nói, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Bùi Dịch một cái, hạ thấp giọng nói: "Cậu biết người lái xe là ai không?"

Bùi Dịch nhướng mày: "Nói thẳng!"

"Hỗ Sĩ Minh." Tần Phong phun ra ba chữ.

Bùi Dịch mặt một cái liền đen, suy nghĩ giây lát, lạnh lùng phun ra một câu nói: "Tôi muốn để cho anh ta mất hết danh dự!"

Tần Phong sửng sốt, cau mày nói: "Đây cũng là hiểu lầm. Hỗ Sĩ Minh nếu quả như thật muốn bắt cóc, anh ta tuyệt đối không thể nào tự mình động thủ…"

"Vậy thì như thế nào?" Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Ách…" Tần Phong á khẩu, không trả lời được.

Đúng vậy, vậy thì như thế nào? Bùi Dịch đã nói, người nào dám không nghe!

"A…" Anh kìm lòng không được run run một cái, lạnh quá.

Lúc này, phía trước truyền đến tin tức, nói chiếc xe tải kia đã bị buộc phải dừng lại.

Thay vì nói là bị buộc dừng, không bằng nói là không còn cách nào nên phải dừng lại.

Lúc này, Hỗ Sĩ Minh sắc mặt thật không tốt, đứng ở bên cạnh xe lạnh lùng nhìn cảnh sát vây tới.

"Tô Thi Thi, xuống." Hỗ Sĩ Minh đứng ở bên cạnh xe lạnh giọng nói.

Trong buồng xe tải, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt nhìn nhau.

Tô Thi Thi hướng Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi em thua rồi nhé, mau khóc đi."

"Em mới không khóc!" Đoàn Tĩnh Đồng quệt mồm. Cậu là tiểu nam tử hán, ngay trước mặt nhiều người khóc như vậy thật là mất hết thể diện!

Tô Thi Thi cắn răng: "Đến lúc anh trai em đánh em, chị cũng mặc kệ."

"Chị..." Đoàn Tĩnh Đồng thở phì phò trợn mắt nhìn một cái, hai con mắt thật to quay một vòng, nghĩ đến việc bị đánh mất mặt như vậy, ngay sau đó miệng "Oa" một tiếng khóc lớn lên.

"Cứu mạng, có người xấu bắt tôi!"

Tô Thi Thi thấy thế trợn mắt hốc mồm.

Khả năng diễn xuất của thằng nhóc này quả không tệ, nói khóc liền khóc. Nếu không phải là cô biết cậu là giả bộ, thiếu chút nữa bị gạt!

Ánh mắt cô tối sầm lại, vội vàng nắm ở bả vai Đoàn Tĩnh Đồng, tỉ mỉ dụ dỗ: "Đừng khóc, không sợ."

"Tô Thi Thi!" Hỗ Sĩ Minh không đợi được Tô Thi Thi xuống, lúc nghe thấy tiếng khóc, chân mày kìm lòng không được nhíu lại, trong lòng thoáng qua một cảm giác khó chịu.

Lúc này bọn cảnh sát đã xông tới, ở giữa có hai người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng nổi bậc như hạc trong bầy gà.

Bùi Dịch sắc mặt cực kì lạnh lùng, ánh mắt thẳng tắp hướng Hỗ Sĩ Minh nhìn tới.

Hỗ Sĩ Minh cũng nhìn anh, ánh mắt của hai người trên không trung giao hội, không khí bốn phía tựa hồ so mới vừa rồi càng lạnh hơn chút.

Chỉ một cái chớp mắt, Bùi Dịch liền đưa mắt từ trên người Hỗ Sĩ Minh dời đi, rơi vào hai người đang ôm đầu khóc rống lên trên xe tải.

"Tô Thi Thi, Đoàn Tĩnh Đồng, xuống." Bùi Dịch mặt không thay đổi nói.

"Bùi Dịch!"

"Anh!"

Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng một giây đều không trì hoãn, vội vàng đứng lên, nhảy xuống xe, hai người rất ăn ý trốn phía sau anh, chỉ vào Hỗ Sĩ Minh đứng ở bên kia hô.

"Là anh ta uy hiếp tụi em!"

"Đúng vậy, anh ta bắt cóc chúng em! Anh, em sợ!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ cũng ngây ngẩn cả người. Ngay cả Bùi Dịch cũng không nhịn được khóe miệng co rút.

"Người phụ nữ này!" Anh âm thầm hít sâu một hơi.

Được, về nhà tính sổ sau!

Mà Hỗ Sĩ Minh là giận đến trên mặt trắng bệch, thiếu chút nữa muốn nổ tung.

Anh bắt cóc?

Tô Thi Thi, cô dám nói như vậy!

Bà Thi nhà tui có gì mà bả không dám

300. Chương 300

Edit: thuyduyen0311

Beta: HuongCyndi & Ryeo

Ánh nắng tươi sáng trải dài trên mặt đất, mặt trời treo cao, nướng mặt đất nóng như lửa. Nhưng mọi người ở đây chỉ cảm thấy trong lòng có chút phát rét.

Bắt cóc?

Hỗ đại thiếu gia lại đi bắt cóc vị hôn thê của Bùi Dịch sao?

Đây là lời mà những cảnh sát kia thống nhất với nhau.

Mỗi người bọn họ đều nhớ lại những tin đồn trước kia về Hỗ Sĩ Minh và Bùi Dịch, ánh mắt nhìn về phía Hỗ Sĩ Minh cũng thay đổi hẳn.

Hỗ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, dùng sức lực cực lớn kìm chế lại mới không tung cú đấm ra.

Bây giờ, thật sự là anh ta hận không thể giết chết Tô Thi Thi kia, cô gái này thật to gan, dám nói như vậy!

Anh ta bắt cóc? Anh ta đường đường là tổng giám đốc của công ty xây dựng Minh Đỉnh, là trưởng tôn của Hỗ gia, lại dám vu cáo anh ta bắt cóc sao?

Nhưng Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng đều nói rằng là anh ta bắt cóc bọn họ. Tô Thi Thi nói có thứ tự đâu ra đấy, nói Hỗ Sĩ Minh đe doạ cô lừa gạt Đoàn Tĩnh Đồng ra ngoài ra sao hoàn toàn rõ ràng.

Hỗ Sĩ Minh cười, hôm nay xem như anh lần nữa biết rõ hơn về người phụ nữ này!

Làm đám cảnh sát đau khổ ra mặt.

Hai bên người nào cũng không thể đắc tội. Nhưng nếu Tô Thi Thi đã lên tiếng nói người ta bắt cóc, thì bọn họ đành phải theo luật mà làm việc, không thể không mời mọi người đến sở cảnh sát.

Cuối cùng, dĩ nhiên chỉ là một sự hiểu lầm, kết thúc chóng vánh.

Tô Thi Thi nói những chi tiết kia không có chứng cớ, nhưng Hỗ Sĩ Minh lái xe mang người đi là sự thật. Hai bên cũng đuối lý, ai cũng không dẫn đến sự việc cần giải quyết được.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiếu Vi và Đoàn Kế Hùng chạy tới sở cảnh sát, thấy con trai mình không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Tiếu Vi bị dọa sợ đến nỗi tay chân lạnh như băng, ôm Đoàn Tĩnh Đồng rơi nước mắt.

"Mẹ, con sai rồi." Đoàn Tĩnh Đồng thấy mẹ sợ đến mức như vậy, cũng có chút hối hận. Cái trò đùa này hình như hơi thái quá rồi.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy Nhậm Tiếu Vi mặt mày trắng bệch, trong lòng cũng tự trách không thôi.

Cô rốt cuộc vẫn tính toán chưa chu toàn. Cô cũng không dám nhìn sắc mặt của Bùi Dịch ở bên cạnh khó coi thế nào.

Vẻ mặt Bùi tiên sinh nhàn nhạt, nhưng Tô Thi Thi biết, lần này anh tức giận không hề nhẹ.

"Đồng Đồng, mẹ dẫn con về nhà." Nhậm Tiếu Vi ôm Đoàn Tĩnh Đồng, dịu dàng nói.

"Con..." Người Đoàn Tĩnh Đồng cứng đờ, cậu rất muốn nói không muốn về, nhưng bây giờ chuyện đã đến nước này, cậu nào dám nói như vậy. "Bùi Dịch..." Tô Thi Thi âm thầm cắn răng.

"Thôi, chết thì chết, đã đến nước này rồi, cũng không thể thất bại trong gang tấc được."

Cô kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhìn anh cầu cứu.

Vẻ mặt của Bùi Dịch trên mặt vẫn như cũ, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi có chút ủy khuất, lại nhích tới gần một chút, đưa ra hai ngón tay thon dài véo mạnh một cái lên cánh tay anh.

Bùi Dịch nhíu mày, nhưng vẫn như cũkhông để ý tới Tô Thi Thi, cũng không hất cô ra. Chỉ nói với Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng: "Để Đồng Đồng đi cùng tôi, ở Đoàn gia cũng không an toàn."

Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng vốn là muốn phản đối, nhưng nghe vế sau của câu nói thì hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút do dự.

Bùi Dịch nói: "Sự việc lần này đã để cho thân phận của Đồng Đồng hoàn toàn bại lộ. Hiện tại, tình hình ở Đoàn gia tương đối phức tạp, chờ chuyện này giải quyết ổn thoả rồi mới để nó trở về thì tốt hơn."

Đoàn Kế Hùng cau mày suy nghĩ một chút. Hiện tại, ông ta muốn toàn lực đi cạnh tranh cái dự án ở kia thôn Thành Trung, quả thật không có bao nhiêu tinh lực đi lo lắng cho con trai. Ông tin tưởng Bùi Dịch sẽ không hại Đoàn Tĩnh Đồng, có anh giúp một tay trông coi, quả thật an toàn hơn rất nhiều.

"Tốt, Đồng Đồng trông cậy vào con vậy." Đoàn Kế Hùng không hỏi ý kiến của Nhậm Tiểu Vi, quyết định luôn việc này.

"Hì!" Đoàn Tĩnh Đồng lặng lẽ ra dấu tay với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu ta một cái. Tiểu tử này liền đắc ý vênh váo như thế.

"Đồng Đồng." Hốc mắt Nhậm Tiểu Vi hồng hồng, không muốn rời đi. Nhưng vừa rồi Bùi Dịch nói cũng không sai, Đồng Đồng sống ở Đoàn gia cũng không được an toàn.

Bà tin tưởng với năng lực của con trai mình nhất định có thể bảo vệ tốt Đoàn Tĩnh Đồng, nên cũng không kiên trì nữa.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng trở về "Thi Dịch". Dọc trên đường đi, Bùi tiên sinh làm mặt lạnh, không nói một câu.

Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng ngồi bên cạnh anh, hai người cúi thấp đầu, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Thật vất vả mới trở về nhà, Bùi Dịch không nói một lời đã xuống xe, đi vào trong nhà.

"Chị xong rồi, anh trai em hình như rất tức giận." Đoàn Tĩnh Đồng cùng lúc xuống xe có chút hả hê trợn mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Tô Thi Thi nổi đóa.

Cô đây là vì ai nha?

Cái đồ trẻ con này!

Cô liếc mắt nhìn Bùi Dịch, vội vàng đuổi theo.

Đoàn Tĩnh Đồng cũng đuổi theo, trong ngoài nhà cũng tìm quanh một vòng, vẫn không tìm thấy lũ Đại Cẩu Tử đâu, vừa hỏi mới biết Đại Cẩu Tử lại bị "bản chất chó" bắt đi, hơn nữa còn là bị Hỗ Sĩ Minh đó bắt đi.

"Tô Thi Thi, chị cũng thật quá vô dụng!" Đoàn Tĩnh Đồng chạy vào trong phòng khách, ngồi trên ghế salon trách móc Tô Thi Thi, "Chính chị bị Hỗ Sĩ Minh bắt đi còn chưa tính, thậm chí ngay cả hai con chó cũng chăm không được, quá vô dụng mà!" "Đoàn Tĩnh Đồng!" Cậu ta vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến ầm một tiếng.

Bùi Dịch đạp một cái lật khay trà rồi đứng lên, mặt không đổi sắc nhìn cậu ta: "Lời như thế mà em cũng có thể nói ra? Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!"

"Anh!" Đoàn Tĩnh Đồng bị hù dọa, anh trai của cậu thật là khủng khiếp!

"Nói xin lỗi ngay, đừng để anh phải nói lần thứ ba!" Bùi Dịch sắc mặt lạnh xuống, nhìn chằm chằm Đoàn Tĩnh Đồng, buông một câu.

"Em…" Cơ thể Đoàn Tĩnh Đồng run lên, sợ hãi nhích sang bên cạnh, cắn môi, từ từ chuyển sang Tô Thi Thi, đáng thương nói, "Thật xin lỗi."

Cậu nói xong lặng lẽ nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nhưng sắc mặt anh trai cậu vẫn rất kinh khủng như cũ.

Chóp mũi Đoàn Tĩnh Đồng đau xót, nước mắt liền tuôn ngoài, vừa khóc vừa nói xin lỗi với Tô Thi Thi: "Chị dâu, em sai rồi, vừa rồi không phải em cố ý mắng chị đâu."

"Anh hung dữ như vậy với nó làm gì?" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

Dáng vẻ đáng thương của Đoàn Tĩnh Đồng khiến cho tim cô chợt thắt lại. Vừa rồi nghe cái tên tiểu tử nham hiểm này nói mình như vậy, cô quả thật có chút tức giận, nhưng không đến nỗi nổi giận với một đứa trẻ.

"Tốt lắm, theo quản gia đi tắm rửa đi, bẩn chết đi được." Tô Thi Thi đẩy Đoàn Tĩnh Đồng một cái, quản gia bên kia vội vàng đi lên mang người đi.

Chờ Đoàn Tĩnh Đồng đi rồi, không khí trong phòng khách lại ngưng trọng.

Tô Thi Thi có chút không kiềm được, từ từ nhích đến trước mặt Bùi Dịch, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Anh muốn mắng cứ mắng chửi đi, lần này là em sai rồi."

Bùi Dịch trong lòng có cơn tức giận sắp tuôn ra, nhưng khi nhìn đến cô cúi thấp đầu, khí lập tức liền tan biến.

Làm sao anh có thể nổi giận với cô đây?

Chỉ là thật có chút hận cô khi đó liều mạng, cứ như vậy mà ôm Đoàn Tĩnh Đồng từ trên tường nhảy xuống.

Cô không biết một khắc kia, trái tim của anh cũng như ngừng đập rồi. Cho dù anh biết cô dám nhảy nhất định là đã có chuẩn bị, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh vẫn còn hoảng sợ.

"Tô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh thật sự sẽ không tha thứ cho em đâu!" Bùi Dịch ôm cổ Tô Thi Thi, vùi cô thật chặt vào trong ngực, cơ thể hình như đang phát run.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi hốc mắt chợt đỏ, vòng tay ôm chặt anh lại, nghẹn ngào nói, "Em… Em chỉ không muốn để một đứa trẻ bị lợi dụng, muốn cho nó sống yên bình một chút."

Cô biết Bùi Dịch cũng muốn để cho em trai mình cách xa tranh chấp, muốn mang em trai ra khỏi đó. Nhưng có một số việc anh không thể làm, thì cô có thể giúp anh thực hiện.

"Tô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh nhất đinh sẽ không tha thứ cho em." Bùi Dịch lại nặng nề lặp lại một lần nữa.

Sao anh lại không biết được suy nghĩ trong lòng của Tô Thi Thi. Nhưng bởi vì biết nên anh mới càng thêm khó chịu, mới càng thêm sợ. Anh không muốn Tô Thi Thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trước mắt anh dường như hiện ra một cô gái mắt ngọc mày ngài khác. Lúc trước cô ấy cũng hành động như vậy, nhưng sau này cô ấy đã chết.

"Trạm Dẫn Lan" ba chữ này đã trở thành cấm kỵ trong lòng, vả lại anh không thể chạm đến đau đớn. Anh không muốn Tô Thi Thi lại trở thành Trạm Dẫn Lan thứ hai.

"Bùi Dịch, anh xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi cảm giác được Bùi Dịch giống như tâm tình có gì đó không đúng, ngẩng đầu lo lắng nhìn anh.

Trong lòng Bùi Dịch cả kinh.

Anh lại mất khống chế như vậy.

Anh thu lại vẻ mặt, sắc mặt không thay đổi, chuyển đề tài: "Tô Thi Thi, em biết có câu nói mẹ hiền nhiều thất bại chứ, sau này con của chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho em dạy đâu."

"Anh…" Tô Thi Thi buồn bực, anh đang trách cô mới vừa rồi nói tốt cho Đoàn Tĩnh Đồng sao?

Nhưng câu nói tiếp theo của Bùi Dịch khiến cô sững sờ tại chỗ.

"Tô Thi Thi, chúng ta sinh một đứa bé đi."

Đúng rồi sinh đi chị. Em cũng hóng

301. Chương 301

Edit: thuyduyen0311

Beta: HuongCyndi

"Tô Thi Thi, chúng ta tìm ngày lành tháng tốt, đi đăng ký kết hôn đi." Bùi Dịch ném ra một trái bom nặng ký, ngay sau đó lại ném tiếp ra một trái bom cay.

Tô Thi Thi cứ ngây ngô ra nhìn Bùi Dịch, có thứ gì từ đáy lòng nảy mầm, giống như là muốn nở hoa.

Vào giờ khắc này, cô dường như có thể nghe được âm thanh của bông hoa đang nở kia, nhất định rất đẹp.

Cô rõ ràng là muốn phản đối. Giữa bọn họ còn có rất nhiều yếu tố bất ổn, còn có rất nhiều chuyện chưa được giải quyết. Nhưng giờ khắc này, cô lại phát hiện rằng nói bất kỳ điều gì cũng không thích hợp.

Chẳng bao lâu sau, đối với việc trở thành người vợ hợp pháp của anh, cùng anh tạo nên kết tinh của tình yêu, cũng được cô mong đợi.

Tô Thi Thi không trả lời, chỉ nặng nề gật đầu một cái, rồi ôm chầm lấy Bùi Dịch.

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, ngu ngơ tại chỗ.

Anh đã chuẩn bị vài lý do dùng để thuyết phục cô, nhưng lại không ngờ, vậy mà cô gái nhỏ này đã gật đầu rồi!

Vốn là anh muốn lợi dụng sự kiện lần này một chút, để cô gái nhỏ này không dám phản đối trắng trợn.

Nhưng vậy mà cô đã gật đầu!

Khoé miệng Bùi Dịch không kìm được câu lên. Những thứ tức giận hay sợ hãi trước đây trong phút chốc đều biến mất không thấy tăm hơi. Anh khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, sải bước đi về sân sau.

Tô Thi Thi cả kinh ôm lấy cổ của anh, nhỏ giọng nói: "Bây giờ đang là ban ngày đó!"

"Ai quy định ban ngày thì không thể sinh con chứ." Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, bước đi nhanh hơn.

Tô Thi Thi im lặng.

Ở đoạn khúc rẽ ở hành lang phía bên kia, Đoàn Tĩnh Đồng đang ghé đầu quan sát tình hình bên này, nhìn thấy mình anh trai đang ôm chị dâu tương lai, đi tới, dọa cho sợ đến lập tức rụt đầu lại.

"Hừ, không phải là đang cãi nhau sao? Hòa giải có phải quá nhanh rồi không?" Đoàn Tĩnh Đồng có chút thất vọng, cậu còn muốn nhân cơ hội này đi an ủi Tô Thi Thi thật tốt, dù sao lần này cô cũng giúp cậu ta chuyện lớn như vậy.

"Tôi cũng không thích tùy tiện nợ ân tình của người khác." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng thầm nói.

Quản gia ở bên cạnh nghe được tiểu thiếu gia lầm bầm lầu bầu, đáy mắt thoáng qua vui vẻ.

Tên tiểu tử này hình như cũng không giống như lúc đầu bài xích Tô tiểu thư nữa rồi.

Mặc dù nguy cơ của Bùi gia đã bị loại trừ, nhưng tại Hỗ gia lúc này dường như có bão táp kéo tới.

Hỗ Sĩ Minh ra khỏi đồn cảnh sát, liền bị Hỗ lão gia gọi về nhà tổ của Hỗ gia khẩn cấp.

Lúc này, Hỗ lão gia đang tức giận nhìn chằm chằm đứa cháu trai mình hài lòng nhất, thật lâu vẫn chưa nói nên lời. Người Hỗ Sĩ Minh đứng thẳng tắp, mặt không đổi sắc đứng tại chỗ. Người bên cạnh anh ta là Hỗ Minh Phỉ.

Hỗ Tấn Hoa hít một hơi thật sâu, cho dù trong lòng căm giận ngút trời, nhưng đối mặt với đứa cháu trai mà mình thương yêu nhất, ông ta vẫn cố gắng đè tức giận xuống.

"Ngã đau như thế, muốn đáp trả sao đây?" Hỗ Tấn Hoa trầm giọng hỏi.

Từ lúc Hỗ Sĩ Minh bắt đầu bước vào, sắc mặt đã âm trầm đáng sợ, lúc này lại nghe thấy lời của ông nội mình, tâm cũng không dao động mà chỉ nhàn nhạt nói: "Mấy lần này, là con không có bản lĩnh hơn người."

"Không có bản lĩnh hơn người sao?" Hỗ Tấn Hoa cười nói, "Kiêu ngạo của con đâu rồi? Ta không ngờ lại có một ngày lại nghe được những lời thế này từ trong miệng con đâu!"

Ông ta nói xong rồi chợt vỗ xuống bàn, thật sự tức giận nói: "Hỗ Sĩ Minh, có phải con đã động tâm với con bé kia không?"

"Có phải con đã động tâm với con bé kia không?"

Những lời này ầm ầm phóng đại lên trong đầu Hỗ Sĩ Minh, giống như nổ tung, đập mạnh vào đầu anh ta, bản thân cũng mông lung.

"Động tâm?" Sắc mặt Hỗ Sĩ Minh trầm xuống, không hề nghĩ ngợi liền trả lời, "Không thể nào!"

"Phải hay không phải, trong lòng con là rõ nhất." Hỗ Tấn Hoa liếc anh ta một cái, "Ta chỉ có thể nhắc nhở con, con và người phụ nữ kia tương khắc với nhau, tốt nhất con hãy tránh xa cô ta một chút, cô ta không thích hợp với con đâu."

Ông ta nói xong dừng một chút, ánh mắt đảo quanh rồi dừng lại: "Cho dù Minh Phỉ có thể ở bên cạnh Bùi Dịch, thì con cũng đừng động tâm với người phụ nữ đó."

Ông ta vừa nói cười lạnh một tiếng: "Người phụ nữ kia đã bị em rể tương lai động tới, con còn muốn sao?"

Sắc mặt Hỗ Sĩ Minh thoắt một cái trầm xuống, nhíu mày, theo bản năng liền muốn phản bác, nhưng một khắc kia lời ra khỏi miệng, ngay cả chính anh ta cũng phải kinh ngạc.

Tại sao anh ta lại muốn phản bác? Ông nội anh ta nói đều là sự thật. Hai anh em bọn họ từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo, sao có thể dùng đồ mà người khác đã dùng qua?

"Cháu biết rồi." Hỗ Sĩ Minh thu lại vẻ mặt, thấp giọng nói.

"Ông nội, người chớ mắng anh ấy. Cháu đã giao đấu Tô Thi Thi và Bùi Dịch qua, hai người bọn họ ra bài hoàn toàn không làm theo lẽ thường, không tài nào nắm bắt được hành động của họ. Chuyện lần này cũng không thể đổ hết lên đầu của anh được." Hỗ Minh Phỉ đi tới xoa tay Hỗ Tấn Hoa, dịu dàng nói.

Hỗ đại tiểu thư cũng chỉ có ở trước mặt với lão gia, thì mới có thể ra dáng là cô gái nhỏ, còn ở trước mặt người ngoài cô ta là lạnh lùng nhất.

"Chà, nhìn anh cháu đi lệch đường cháu cũng không nhắc nhở. Ta cảnh cáo trước, Bùi Dịch cũng không phải là người dễ khống chế, nha đầu Đoàn gia kia và nó đều là cùng một loại người, hai người các cháu phải cẩn thận một chút." Hỗ Tấn Hoa trầm giọng nói.

Hỗ Sĩ Minh gật đầu một cái, nghĩ tới hôm nay phát sinh chuyện này, đáy lòng anh ta nảy lửa khống chế không được muốn giải toả.

Nếu không phải là Hỗ gia dùng thủ đoạn áp chế tin tức xuống, đoán chừng hiện tại toàn bộ thế giới đã đều biết anh ta bắt cóc Tô Thi Thi, hơn nữa còn là vì một người đàn ông đi bắt cóc tình địch!

Nhưng cho dù tin tức bị áp chế không lan truyền đi, nhưng người trong vòng một dặm ở Bắc Kinh đoán chừng đều đã nghe nói không sai lệch lắm.

Mục đích của Bùi Dịch bọn họ đã đạt được rồi!

"Rắc rắc..." Hỗ Sĩ Minh mạnh mẽ siết chặt nắm đấm, trong mắt đều là lãnh ý.

Hỗ Tấn Hoa thấy trong mắt cháu trai tràn đầy tức giận, ngược lại tán thưởng gật đầu một cái: "Nên duy trì khí thế như vậy. Sĩ Minh, cháu không thể hồ đồ thêm nữa, lần sau nếu để cho ta thấy cháu còn hạ thủ lưu tình với người phụ nữ kia, thì ta cũng chỉ có thể tự mình động thủ thôi."

Năng lực của cháu trai mình thế nào, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Mấy lần bị Tô Thi Thi và Bùi Dịch làm mất hết danh dự, nhất định là có nguyên nhân!

"Cũng may hiện tại đã xác định Đoàn gia quả nhiên là còn có một người thừa kế. Cái lão thất phu Đoàn Kế Hùng đó cũng giấu thật là giỏi." Hỗ Tấn Hoa vừa nói, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Sự việc lần này trời xui đất khiến cũng khiến cho Đoàn gia bại lộ thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng. Mặc dù lúc trước, tất cả mọi người cũng có suy đoán, nhưng dù sao không chứng thực được. Hiện tại đã xác nhận, đoán chừng Hồng gia và Lan gia cũng sẽ có hành động, dù sao Đoàn gia cũng không phải là không có người nối nghiệp, vẫn là một mối uy hiếp to lớn.

"Dự án thôn Thành trung giao cho các anh em các cháu, tuyệt đối không được phép xảy ra sai xót gì." Hỗ Tấn Hoa trầm ngâm nói.

Hỗ Sĩ Minh sớm đã có chuẩn bị, gật đầu một cái nói: "Chúng cháu đang tiến hành làm rồi, cháu và Minh Phỉ sẽ chia nhau làm việc."

Hỗ Minh Phỉ cũng gật đầu nói: "Cháu muốn xem xem người phụ nữ Bùi Dịch nhìn trúng rốt cuộc là có tài cán gì."

Hỗ Tấn Hoa nhìn bọn họ một cái, biết rằng bọn họ hẳn là có chuẩn bị, cũng không nói thêm điều gì, chỉ nói ra lo lắng của chính mình.

"Cho tới bây giờ Lan gian vẫn chưa có hành động, đoán là không chuẩn bị tham gia, Hồng gia các cháu tốt hơn nên quý trọng cho tốt. Về phần Đoàn gia, lão thất phu Đoàn Kế Hùng đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đâu."

Ông ta nói xong cũng giật mình, giọng nói có chút ngưng trọng: "Các cháu phải đề phòng chính là Bùi Dịch, người trẻ tuổi này sẽ là đối thủ khủng khiếp nhất của các cháu. Ta nghe nói công ty xây dựng Tiệp Khắc là của nó? Lần này chuẩn bị ra tay."

"Không sai." Hỗ Sĩ Minh gật đầu.

Mặc dù bây giờ đang không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bùi Dịch chính là ông chủ phía sau của công ty xây dựng Tiệp Khắc, nhưng nhìn qua đủ kiểu thử dò xét trước đây, anh ta cơ bản đã có thể khẳng định.

Trong mắt Hỗ Sĩ Minh lóe lên một tia cứng cỏi: "Lần đầu tiên xuất thân chiến đấu, cháu rất mong đợi."

"Anh, em cũng rất mong đợi ba ngày sau Tô Thi Thi sẽ mang đến cho chúng ta kinh ngạc gì." Hỗ Minh Phỉ trong mắt lóe lên tia mong đợi.

Ba ngày sau, bọn họ sẽ đến phòng thiết kế trong cao ốc Đông Phương bắt đầu đấu thầu, Hỗ Minh Phỉ với Tô Thi Thi sẽ trực tiếp tiến hành trận đấu đầu tiên.

Mà Tô Thi Thi cũng rất coi trọng lần đấu thầu này, sau hai ngày cô đã sẵn sàng bước vào công việc cuối cùng.

Chẳng qua là trước khi đi đấu thầu, từ miệng Ôn Ngọc có năng lực bà tám cực nhạy, cô biết được một tin tức sâu xa.

302. Chương 302

Edit: Hàn Hàn

Beta: HuongCyndi & Ryeo

Ánh nắng mặt trời buổi sáng xuyên vào phòng làm việc của phó tổng, buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi, Ôn Ngọc và Tô Thi Thi đang tán gẫu ở bên này.

"Dự án Thành Trung thôn này liên quan đến nhiều như vậy sao?" Tô Thi Thi nghe cô ấy nói một chút về chuyện dự án Thành Trung thôn.

Ôn Ngọc mở to đôi mắt vô tội, chớp chớp, yếu ớt nói: "Hình như Hỗ gia rất coi trọng dự án này, công ty xây dựng Minh Đỉnh định tham gia cạnh tranh. Công ty xây dựng Hỗ Thâm của Tần tổng cũng tham gia. Còn có Đoàn gia cùng Hồng gia, tôi nghe nói, các ông trùm về bất động sản cũng định chia nhau một chén canh này."

"Tần Phong cũng muốn tham gia?" Tô Thi Thi trầm tư. Nếu như Tần Phong cũng tham gia, như vậy Bùi Dịch thì sao đây?

"Có điều gì đó không đúng." Trong đầu Tô Thi Thi suy nghĩ thật nhanh, cũng muốn một lần nghĩ thông suốt hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây, càng ngày càng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

"Vừa bắt đầu thì đã giống như một ván cờ rồi, chúng ta đều bị kéo vào trong đó." Tô Thi Thi đăm chiêu nói.

"Hả, cô cũng nói giống Tần tổng vậy." Ôn Ngọc quay sang, tò mò nhìn Tô Thi Thi.

"Tần Phong còn nói gì nữa không?" Tô Thi Thi bỗng hào hứng hẳn lên.

Ôn Ngọc lắc đầu một cái, đáng tiếc rồi nói: "Lần trước anh ấy không cẩn thận mới buộc miệng nói, về sau thế nào thì tôi không dám hỏi."

Cô vừa nói vừa nhẹ kéo tay áo Tô Thi Thi, tò mò nói: "Thi Thi có muốn đến chỗ Bùi tổng hỏi thăm một chút không, anh ta khẳng định là biết."

"Bùi Dịch sao?" Tô Thi Thi như có điều suy nghĩ, trong đầu dường như có một luồng sáng sáng lên trong phút chốc, có rất nhiều chuyện lập tức nghĩ thông suốt ngay. Nhưng cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm thấy còn rất mơ hồ.

"Thật không đúng lắm." Tô Thi Thi cau mày.

Cô tổng hợp tất cả các tin tức lấy được trước mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi rút ra một kết luận:

Với tính tình của Bùi Dịch, ắt phải là muốn giành được dự án này. Mà Hỗ Sĩ Minh với tư cách là người đứng đầu Hỗ gia hiện tại, khẳng định là sẽ không bỏ qua một dự án lớn như vậy đâu.

"Nhưng đến giờ phút quan trọng này mà anh ta lại ép mình đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, không ngừng gây xung đột với mình và Bùi Dịch, đây không phải là anh ta đang tự tìm đến phiền phức sao?" Tô Thi Thi giống như là đột nhiên nghĩ thông suốt một chút.

"Chẳng lẽ là muốn thông qua mình để hãm chân Bùi Dịch lại? Hoặc là, đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch!"

"Đúng vậy, nhất định là đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch, hiện tại đoán chừng là bọn họ còn chưa biết chính xác Bùi Dịch còn bao nhiêu con bài chưa lật!"

Nói chung từ khi ed bộ này từ kiến thức hội họa, thiết kế đến hàng hiệu hay sách 'Tố Nữ kinh' gì gì đó bạn cũng nghiên cứu rồi, giờ thêm cờ bạc thôi, có là gì.

Đôi mắt của Tô Thi Thi ánh lên tia nguy hiểm.

Khó trách mấy lần gần đây Bùi Dịch lại làm lớn chuyện như vậy, chắc rằng chính là để cho Hỗ gia nhìn.

Trút giận thay cô cũng là một nguyên nhân rất quan trọng trong đó. Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt không kìm được mà nở một nụ cười.

"Bắt tôi khai đao phải không?" Tô Thi Thi siết chặt nắm đấm, liếc mắt đảo qua thiết kế của các thiết bị lắp đặt bên trong tòa nhà.

“Hỗ Sĩ Minh, muốn lợi dụng tôi ư, anh cảm thấy có thể sao?” Từ trong mắt Tô Thi Thi trong hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Thi Thi!” Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi thì bị dọa sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch, khẩn trương đẩy tay Tô Thi Thi một cái.

“Ách… Không sao, không sao.” Tô Thi Thi vội thu lại tâm tình, cười cười với Ôn Ngọc.

Bạn của cô bị dọa sợ có thể rất thảm.

Sau khi Tô Thi Thi điều chỉnh mục tiêu lần nữa, đúng lúc Đổng Tiêu Tiêu cũng chạy tới. Hai người cùng nhau trao đổi qua để chuẩn bị tài liệu cho tốt, sáng ngày thứ hai, đến công ty xây dựng Minh Đỉnh cạnh tranh.

Mà nửa giờ trước khi các cô đang lên đường, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Mang vòng tay và dây chuyền theo.” Bùi Dịch ở bên đầu điện thoại kia nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi chân mày cau lại, sắc mặt có chút phát khổ: “Cái đó, không cần đâu…”

“Nghe lời.” Bùi Dịch dừng lại, cực kỳ dịu dàng nói: “Ngoan.”

Cái chữ ngoan này, lập tức khiến cho thân thể Tô Thi Thi không kìm được mà giật mình, ấm áp lan tỏa trong lòng, tất cả cự tuyệt lập tức tan thành mây khói.

“Biết rồi.” Tô Thi Thi hạ giọng thật thấp nói một tiếng.

Bùi Dịch nghe thấy cô bảo đảm, mới hài lòng cúp điện thoại.

“Chỉ vậy thôi sao?” Tô Thi Thi buồn bực nhìn bốn chữ hiển thị trên màn hình điện thoại di động trò chuyện kết thúc.

“Dù gì người ta cũng là đi cạnh tranh với đối thủ, ít ra cũng phải khích lệ một câu chứ?” Vẻ mặt Tô Thi Thi đau khổ.

Bùi tiên sinh, anh cũng quá vô tâm đi.

Ngay sau đó cô mở ngăn kéo, lấy một chuỗi vòng tay và dây chuyền Ngọc Thạch mà trước kia Bùi Dịch đưa cho cô ra.

“Thật đúng là tự tạo nghiệp chướng thì không thể sống mà.” Tô Thi Thi nhìn này hai bảo bối giống như đồ dỏm, vừa than thở vừa đeo chúng lên người.

Cô không biết tại sao Bùi Dịch lại cố ý gọi điện thoại tới đây, bảo cô mang theo chúng.

Nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, cầm cặp công văn lên, rồi cùng Đổng Tiêu Tiêu tới công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Hôm nay, đội an ninh của công ty xây dựng Minh Đỉnh làm việc nghiêm chỉnh hơn so trước đây, lúc Tô Thi Thi đến liền thấy hai hàng nhân viên bảo vệ đứng trước cửa, còn có một dụng cụ dò xét, mỗi một người tiến vào đều phải tiếp nhận kiểm tra.

“Đây là muốn lên máy bay sao?” Đổng Tiêu Tiêu im lặng nhún vai một cái.

Khoé miệng Tô Thi Thi giật giật, nhìn chằm chằm phía trước, vừa đi vừa nói: “Có lẽ là sợ lọt hố nữa thôi.”

“Phù, là chuyện lũ lụt lần trước sao?” Đổng Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, mặc dù không có bài báo nào viết đúng sự thật, nhưng bọn họ lại nghe được không ít tin đồn.

Tất cả mọi người đều đồn đãi rằng, rất có thể là do Bùi Dịch làm.

Tô Thi Thi lập tức thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc trợn mắt nhìn Đổng Tiêu Tiêu một cái: “Thái độ nghiêm túc đi!”

“Tuân lệnh!” Người Đổng Tiêu Tiêu đứng nghiêm, nhất thời biến thành một cao lãnh mỹ nhân.

Hôm nay có không ít công ty đến đấu thầu, xếp hàng trước và sau Tô Thi Thi bọn cô đều có đại diện của mấy công ty, rất nhanh đã đến lượt các cô.

"Xin hai vị giao điện thoại di động và máy tính ra, tạm thời sẽ do chúng tôi giữ, sau khi hai vị rời khỏi công ty thì sẽ trả lại sau." Nhân viên lễ tân cung kính nói.

"Giao điện thoại di động ra sao? Xin hỏi lý do là gì?" Tô Thi Thi nhướng mày, đây là lần đầu tiên cô nghe nói đi đấu thầu còn phải nộp điện thoại di động với máy tính.

"Đây là quy định mới ra của công ty, xin hai vị phối hợp." Nhân viên lễ tân mỉm cười chuyên nghiệp, rồi dịu dàng nói tiếp: "Quý công ty cần tài liệu trình bày thì chúng tôi sẽ cung cấp USB và bản sao, những chuyện khác xin các vị thứ lỗi."

Đúng là có chuẩn bị trước đi?

Tô Thi Thi âm thầm trao đổi ánh mắt với Đổng Tiêu Tiêu, bản thân cũng rất tức giận.

Mà mấy đại diện của công ty vào trước hình như không có dị nghị, con ngươi Tô Thi Thi đảo một vòng, nộp điện thoại di động và máy tính của mình lên.

Hỗ Sĩ Minh, lại muốn giở trò bịp bơm rồi đây, cô cũng muốn nhìn một chút, anh ta muốn chơi cái gì!

"Cảm ơn hai vị đã hợp tác." Nhân viên lễ tân rất khách khí với các cô, chờ các cô giao điện thoại di động và máy tính ra xong, liền dẫn các cô đi lấy tài liệu và bản sao.

Lúc không có người, Đổng Tiêu Tiêu lặng lẽ kéo Tô Thi Thi: "Sao tôi cảm thấy có điểm không đúng vậy?"

Tô Thi Thi nhếch mày, nhỏ giọng nói: "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, chắc chắn là sợ tối."

Mà cô không biết, lời của các cô mặc dù nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị camera giám sát bí mật ở bốn phía ghi lại hoàn toàn rõ ràng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đỉnh, Hỗ Sĩ Minh mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm trong hình ảnh giám sát trên máy tính. Hồi lâu, khóe miệng từ từ câu lên.

"Tô Thi Thi, hi vọng những lời này sẽ không trở thành cơn ác mộng của cô!"

Trong mắt Hỗ Sĩ Minh lóe lên tia lạnh lẽo, nói về phía em gái ngồi một bên.

"Minh Phỉ, kế tiếp phải xem em rồi."

Hỗ Minh Phỉ nhếch mày, liếc mắt một cái nhìn hình ảnh giám sát Tô Thi Thi, kiêu ngạo hất hàm: "Cho tới tận bây giờ em cũng chưa từng đặt cô ta trong mắt, cô ta còn không xứng làm đối thủ của em!"

"Xem ra em rất tự tin với tác phẩm của mình" Hỗ Sĩ Minh đứng lên, "Anh mong đợi biểu hiện của em."

Công khai cạnh tranh, anh ta sẽ không thiên vị!

Tô Thi Thi, cũng mong đợi biểu hiện của cô!

Hàng tặng đã đổ bộ về rồi đây

303. Chương 303

Edit: Tuyết Nhi

Beta: Hương Cyndi

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Tiệp Khắc trên tầng hai mươi, lúc này không khí có chút ngưng đọng. Tần Phong ôm máy tính đi tới bàn làm việc của Bùi Dịch, ầm một cái đem máy tính để trước mặt anh, trầm giọng nói.

“Hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đỉnh được tăng cường, bọn họ còn mời cao thủ máy tính tới đó.”

Bùi Dịch nhìn cũng không buồn liếc mắt một cái, vẫn phê duyệt văn kiện trong tay như cũ.

Tần Phong thấy thái độ của anh thì sửng sốt một chút, ngay sau đó liền tỉnh ngộ, hưng phấn nói: “Cậu đã sớm biết rồi sao?”

Tần Phong vừa nói vừa làm lộ ra bộ dạng hoảng sợ nhìn Bùi Dịch: “Không phải cậu đi phá hệ thống phòng ngự của họ chứ? Nói nhanh lên có công phá chưa?”

Vẻ mặt của Bùi Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ, giống như không nghe thấy lời của anh ta.

Tần Phong lập tức hưng phấn, thở dài nói: “Xem ra không có công phá rồi.”

Anh ta nói qua tin tức mới nhất vừa nhận được: “Công ty xây dựng Minh Đỉnh đã tịch thu thiết bị truyền tin của Thi Thi, hiển nhiên là sợ cậu dựa vào tín hiệu trên điện thoại và máy tính của cô ấy để hack vào hệ thống của họ, việc này rõ ràng là đề phòng cậu.”

“Nếu đối phương đã khiêu khích, cậu muốn ứng phó sao đây?” Trong lòng Tần Phong rất tò mò, nhìn dáng vẻ trấn định của Bùi Dịch, nhất định là có biện pháp.

“Tần Phong.” Bùi Dịch đoán chừng là bị anh ta ầm ĩ đến phiền, cuối cùng cũng mở miệng, chầm chậm kêu anh ta một tiếng.

“Hở!” Thân thể Tần Phong lập tức căng thẳng, nghiêm túc nhìn anh.

Bùi Địch mặt không đổi sắc liếc anh ta một cái, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “Cậu nên đánh răng đi.”

“Cái… làm gì?” Tần Phong lập tức ngây ra, sau đó mới kịp phản ứng lại, miệng không nhịn được chửi bậy một câu.

“Fuck!”

Có phải là anh em không vậy? Mà cứ chọc mãi vậy!

Tần Phong vội vàng che miệng a một tiếng, sắc mặt xanh lét, giọng điệu dịu lại: “Cậu nói để tôi đấy à?”

Chẳng qua là Bùi Dịch lại tiếp tục xem văn kiện, giống như lão hoà thượng ngồi thiền, hoàn toàn coi anh ta là không khí.

Tần Phong bĩu môi, mang một cái ghế từ bên cạnh tới ngồi sánh vai cùng Bùi Dịch, thở phì phò nói: “Tôi không đi đấy!”

Anh ta quan sát Bùi Dịch, nhìn anh làm thế nào phá vỡ phòng ngự của công ty xây đựng Minh Đỉnh. Anh ta mới không tin Bùi Dịch sẽ ngồi chờ chết.

Hiện tại Tô Thi Thi đang ở trong đó, nhưng lại hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài!

Lúc này, trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đỉnh, tới tham gia có đại biểu của công ty cùng với những nhà thiết kế chuyên nghiệp liên tục trình diện. Lúc Tô Thi Thi đang muốn đi vào, bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân từ xa. Cơ hồ tầm mắt mọi người đều nhìn về phía đang phát ra tiếng động. Tô Thi Thi và Đổng Tiêu Tiêu cũng thuận theo ánh mắt mọi người cũng nhìn theo, một giây tiếp theo cả hai người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Hỗ Minh Phỉ mặc theo phong cách Bohemian* áo vải nỉ khoác ngoài, lọn tóc dài quăn màu rượu đỏ tán loạn trên vai áo khoác, chân mang giày cao gót cao mười centimet, khi đi lại, mái tóc dài nhẹ nhàng chuyển động theo thân thể, tóc dài theo thân thể chuyển động, mang theo một cổ khí đặc biệt.

*Phong cách Bohemian (viết tắt là Boho) hoặc Gypsy (Bohemian – Pháp), hay trong tiếng Việt được phiên dịch là phong cách du mục.

Hình thể ngũ quan, kết hợp với khuôn mặt tinh sảo, tựa như mang theo ma lực, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dáng người cô ta cao ráo, lúc này còn đeo giày cao gót, thân thể phải cao khoảng mét tám, nóng bỏng giống như thân hình của người mẫu vậy.

“Hoa Khổng Tước.”

Trong đầu Tô Thi Thi không tự chủ nghĩ tới một cụm từ. Không thể không thừa nhận, lúc này Hỗ Minh Phỉ rất chói mắt, tựa như một con chim khổng tước cao ngạo vậy. Mếch khơ lo đó chị ơi

Nhưng trên người cô ta còn có một loại khí chất tao nhã. Hai khí chất ở trên người cô ta hoàn toàn sẵn có, khiến cho người khác có cảm giác rất đặc biệt.

Hào quang rực rỡ đến lạ lùng, chói mắt. Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi.

Đối thủ rất mạnh.

Hỗ Minh Phỉ không thể nghi ngờ là vừa xinh đẹp lại cao quý, đây là khí chất mà cô ta đã được bồi dưỡng từ nhỏ mà nên, mọi người phụ nữ thấy dáng vẻ như vậy của cô ta cũng phải nổi lòng ghen tỵ.

Sự ghen tỵ này không liên quan đến tốt hay xấu, chẳng qua đây đã là bản năng của phụ nữ.

“Thật là xinh đẹp đi.” Bên cạnh có người không kìm lòng được thở dài nói.

“Đúng là rất đẹp, chắc rằng đây là cô gái đẹp nhất mà tôi từng thấy đó.” Đổng Tiêu Tiêu ở bên cạnh Tô Thi Thi cũng nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi không kìm được cười nhỏ, lời Đổng Tiêu Tiêu nói đúng là thật.

Một lúc sau, lại nghe lại nghe Tiêu Tiêu thở dài: “Có thể xem là xinh đẹp, trực giác nói cho tôi biết rằng, không ưa người phụ nữ này.”

“Ách…” Tô Thi Thi có chút mờ mịt nhìn sang Đổng Tiêu Tiêu.

Chỉ thấy Đổng Tiêu Tiêu lắc đầu tiếc nuối, nhỏ giọng nói thầm: “Người này quá kiêu ngạo. Hơi thở của cô ta khiến người ta không thoải mái, yêu thích không đứng dậy nổi. Tôi cũng không phải là ghen tỵ với cô ta.”

“Phì…” Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười. Quả nhiên là vật họp theo loài những lời này nói thật không tệ.

Chính xác là cô cũng không thích Hỗ Minh Phỉ.

Tuyệt đối không phải là ghen tỵ!

Lúc này, Hỗ Minh Phỉ cũng đi tới trước mặt các cô, những người khác thấy cô ta đi tới, cũng kìm lòng không được tránh sang bên cạnh một chút. Tô Thi Thi và Đổng Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau. Hai người cũng không muốn gặp phiền phức, cũng muốn tránh ra, mà chân còn chưa kịp bước, đã nghe thấy tiếng Hỗ Minh Phỉ.

“Tô tiểu thư quả nhiên đã tới, tôi rất mong đợi biểu hiện của cô.”

Bước chân của Tô Thi Thi thu về, người đứng thẳng lại, nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi với Hỗ Mính Phỉ: “Hỗ tiểu thư.”

Hỗ Minh Phỉ liếc cô một cái, khẽ hất hàm, rồi sải bước đi về phía các cô, lướt qua, trực tiếp vào phòng họp.

“Thật đáng ghét.” Đổng Tiêu Tiêu thì thầm một tiếng. Từ trước đến nay tính cách của cô ấy luôn thẳng thắn, thấy Hỗ Minh Phỉ này có vẻ không coi ai ra gì, thì trong lòng phát bực.

Tô Thi Thi cười lắc đầu với cô ấy, cũng không để ý nhiều, người khiến người ta còn chán ghét hơn cả Hỗ Minh Phỉ cô đã từng gặp qua rất nhiều.

“Tô tiểu thư, không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tô Thi Thi đang muốn vào phòng họp, thì phía sau lưng lại truyền tới một giọng nói.

Tô Thi Thi đang nghe giọng nói vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ này, người liền cứng đờ, chân mày nhíu một cái.

“Khúc tiểu thư.” Tô Thi Thi quay đầu lại nở ra nụ cười chuyên nghiệp.

Không ngờ Khúc Hồng Mai làm ở công ty xây dựng Minh Đỉnh.

"Tô tiểu thư nhìn thấy tôi rất bất ngờ sao?" Khúc Hồng Mai đi tới trước mặt Tô Thi Thi, nhìn cô bằng nửa con mắt: "Không ngờ tôi sẽ vào công ty xây dựng Minh Đỉnh à?"

Hừ, cô ta đã chờ đợi ngày này từ lâu rồi. Lúc trước ở trong công ty xây dựng Minh Đỉnh bị bắt nạt. Nhưng không ngờ, Hỗ tổng lại đích thân uỷ nhiệm cô ta làm trợ lý của Hỗ tiểu thư, thoáng cái làm cô ta trở mình.

Đợi đến ngày hôm nay để cho Tô Thi Thi thấy mặt mình.

Nhưng mà cô ta đã thất vọng rồi.

Chẳng qua Tô Thi Thi chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, rất tùy ý nói một câu: "Chúng ta không quen, thì vì sao tôi gặp cô lại phải bất ngờ chứ?"

Sau đó, cô và Đổng Tiêu Tiêu cùng nhau xoay người bước vào phòng họp.

"Tô Thi Thi!" Khúc Hồng Mai tức đến nỗi suýt chút nữa bộc phát tại chỗ, mặt mũi vặn vẹo, tiếng nghiến răng vang lên khanh khách.

Cô ta ghét nhất chính là cái vẻ cao ngạo này của Tô Thi Thi. Cô ta nằm mơ cũng muốn giẫm nát vẻ cao ngạo của cô trên mặt đất.

"Cô cứ chờ đó!" Trong lòng Khúc Hồng Mai oán hận nói một câu, gót chân giẫm cồng cộc đi về phía Hỗ Minh Phỉ.

"Không ngờ cô ta lại là trợ lý của Hỗ tiểu thư đó." Đổng Tiêu Tiêu sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Chúng ta phải cẩn thận một chút."

Tính tình của Khúc Hồng Mai này cô rất rõ. Mặc dù vừa rồi thái độ của cô đã hạ thấp, nhưng người phụ nữ này cũng sẽ không có ấn tượng tốt với mình, cho nên có đắc tội hay không căn bản là cũng chẳng khác nhau, việc gì phải tự mình chịu thiệt để cho người khác thoải mái?

Lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc trên tầng hai mươi, Tần Phong nhìn hình ảnh giám sát từ trong máy tínhBùi Dịch, mắt không ngừng trợn to, thiếu chút nữa con ngươi cũng rớt ra ngoài.

"Cậu thật sự đi phá hệ thống phòng ngự của bọn họ?" Tần Phong xoa xoa mắt. Anh ta không nhìn lầm, hiện tại trước mắt bọn họ là hình ảnh phòng họp của công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Cuộc đối thoại của Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai vừa rồi bọn họ nghe được rõ như ban ngày.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, lúc nhìn sang mặt mũi Khúc Hồng Mai, trong mắt tia độc ác chợt lóe rồi biến mất.

Dám ức hiếp người phụ nữ của anh, muốn chết mà!

Tốc độ gõ bàn phím của anh nhanh hơn một chút. Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện từng cái cửa sổ nho nhỏ. Mỗi một cái cửa sổ trên, đều hiển thị tài liệu về Khúc Hồng Mai.

Tần Phong ở bên cạnh thấy thế liền trợn mắt há mồm, thật lâu sau mới kịp phản ứng, không nhịn được liền kéo tay áo của anh: "Bạn già kiềm chế lại một chút đi!"

304. Chương 304

Edit: Phụng

Beta: HuongCyndi

"Yên tâm đi, cậu còn chưa ra tay thì chưa tới lượt tôi đâu." Hồi lâu, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Tần Phong thấy thế thì gương mặt hóng hớt vươn tới trước: "Bùi tổng, vậy bây giờ cậu đang làm gì thế?"

Anh ta chợt cảm thấy rất đồng tình với Khúc Hồng Mai, vất vả lắm mới tìm được công việc tốt, đoán chừng lại bị hẫng rồi.

Lúc này, Khúc Hồng Mai căn bản không biết mình đang bị theo dõi. Cô ta ngồi nhìn Tô Thi Thi đang bình tĩnh ngồi bên cạnh, lửa ghen trong lòng bùng lên không thể khống chế được mà muốn bộc phát.

Cô ta quay đầu nhìn Hỗ Minh Phỉ ngồi bên cạnh một chút, âm thầm hạ quyết tâm.

Đạo lý đối nhân xử thế như vậy, cô ta cũng không có ngu. Cô ta đã sớm nghe nói, Tô Thi Thi và Hỗ Sĩ Minh có xảy ra mâu thuẫn với nhau.

Ban đầu, Hỗ Sĩ Minh mời cô ta vào làm việc ở công ty xây dựng Minh Đỉnh, đoán chừng cũng đã tính đến ngày hôm nay. Mà cất nhắc cô ta làm trợ lý cho Hỗ Phỉ Minh thôi, có lẽ_____

Khúc Hồng Mai liếc đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía có Tô Thi Thi: "Có lẽ cũng bởi vì cô chứ gì!"

Khúc Hồng Mai hít một hơi thật sâu, ngồi ở đó nhàn nhã mở miệng nói: "Hôm nay, đều là những bậc thầy thiết kế vô cùng xuất sắc mới ở đây, nếu bàn về tư cách mà nói, Tô tiểu thư đây e rằng là thấp kém nhất đi? Trước kia, tôi nghe nói hôm nay Tô tiểu thư muốn đến đây để đấu thầu thì rất bất ngờ, tôi không ngờ cô lại học hỏi nhanh đến vậy."

Tô Thi Thi nhướng mày.

"Người phụ nữ này không có đầu óc suy nghĩ hay sao? Vậy mà lại bắt đầu khơi mào mâu thuẫn trước trong hội nghị?"

Âm thầm liếc mắt về nhân viên làm việc của công ty Minh Đỉnh, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Hỗ Minh Phỉ, thấy bọn họ cũng không có ý định ngăn cản, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hiển nhiên là đào cái hố cho cô nhảy vào.

Khoé miệng Tô Thi Thi nhếch lên, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: "Có tư cách hay không thì không phải một người trợi lí nhỏ nhoi như cô có thể quyết định được. Tác phẩm của tôi cũng không phải là để cho cô xem, tôi cảm thấy Khúc tiểu thư vẫn là không nên tự rước lấy nhục nhã, mà tôi chỉ sợ_____xem không hiểu!"

"Cô..." Khúc Hồng Mai tức giận đến nỗi mặt mày trắng bệch, thiếu chút nữa là phản bác lại, người phụ nữ này thật là nguy hiểm!

Thật là hận chết Tô Thi Thi cao ngạo kia, rốt cuộc là người nào đã cho cô ấy niềm tin như vậy!

Cô ta giận quá hoá cười, lạnh giọng nói: "Tô tiểu thư khẩu khí thật lớn. Tôi nghe nói cô với Bùi tiên sinh còn có Tần tổng quan hệ với bọn họ cũng không tệ, mặc dù không biết Bùi tiên sinh rốt cuộc là làm gì, nhưng Tần tổng là người làm ăn lớn. Cô và anh ta thân thiết như vậy, hẳn là từ chỗ anh ta cô cũng đạt được không ít gấm hoa đi?" "Khúc tiểu thư, phiền cô nói chuyện có tự trọng một chút!" Đổng Tiêu Tiêu vừa nghe liền khó chịu trước cả Tô Thi Thi.

Ý của Khúc Hồng Mai rõ ràng là đang nói Tô Thi Thi dựa vào người khác nên được thiên vị, ý thiết kế của Tô Thi Thi chả có giá trị, người này có tâm cơ quá hiểm ác.

Nhất là đến thời gian cạnh tranh ngay bây giờ, làm cho người ta nghi ngờ tài năng của Tô Thi Thi, có thể thấy được tâm cơ của cô ta có bao nhiêu thâm độc!

"Sao vậy, mình làm còn sợ người khác nói à?" Khúc Hồng Mai đã sớm có biện pháp ứng phó, hừ lạnh nói: "Các vị có thể không biết, lúc trước, tôi và Tô tiểu thư đã từng làm việc chung với nhau. Năng lực của cô ấy đúng là có một chút, nhưng rốt cuộc được bao nhiêu phần, trong lòng ai ai đều rất hiểu."

Cô vừa nói vừa liếc Tô Thi Thi một cái: "Mỗi người ở đây đều có thể làm tiền bối của cô!"

"Cô..."

"Tiêu Tiêu." Tô Thi Thi vỗ tay Đổng Tiêu Tiêu nhắc nhở, trên mặt vẫn luôn mang nụ cười nhàn nhạt.

Lúc càng tức giận cô lại càng tỉnh táo.

Muốn đổ bát nước dơ lên người cô đúng không? Trong lòng Tô Thi Thi cười lạnh. Khúc Hồng Mai tự cho là mình có bao nhiêu năng lực đây!

Cô hướng về Đổng Tiêu Tiêu nhàn nhạt nói: "Với một người không có năng lực, chỉ biết nổi điên sẽ thành chó cắn người thì nói nhiều như vậy làm gì?"

"Không sai! Trước kia cô ta ở công ty xây dựng Tiệp Khắc luôn thích lộng hành thị phi, kết quả là bị đuổi việc. Không ngờ đến nay vẫn không đổi."

Đổng Tiêu Tiêu nói xong liền quay về phía nhân viên của công ty xây dựng Minh Đỉnh, nói: "Các người cũng phải cẩn thẩn, coi chừng một con chuột thối tha làm loạn đó!"

"Cô… Các cô ngậm máu phun người, tôi có thể tố cáo tội phỉ báng!" Khúc Hồng Mai giận tới mức mặt mày lúc xanh lúc trắng.

"Cô cũng biết vu oan người khác là phạm tội à? Vậy khi nãy cô cũng khinh miệt thiết kế Tô của chúng tôi, những lời đó được coi là gì đây? Huống hồ, tôi nói đều là sự thật!" Đổng Tiêu Tiêu trả lời một cách đầy mỉa mai.

Nếu bàn về gây gổ, cô ấy tuyệt đối sẽ không thua Khúc Hồng Mai.

"Cô…" Khúc Hồng Mai bị phản bác một lời cũng không thể thốt ra được, giận tới mức người run lên bần bật.

"Được rồi!" Hỗ Minh Phỉ quay đầu lại khẽ quát lên một tiếng, có chút tức giận.

Khúc Hồng Mai này sao lại không có đầu óc như thế, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà gây gổ, hơn nữa còn không khách sáo? Đây không phải là làm mất mặt cô ta sao!

Đúng lúc này, cửa truyền đến một tràng tiếng động, có người hô to: "Hỗ tổng tới."

Hiện tại, thân phận của Hỗ Sĩ Minh đã được lộ diện. Mọi người ai cũng biết anh ta là tổng tài của công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Thấy anh ta đi vào, tất cả mọi người đều đứng lên.

Tô Thi Thi và Đổng Tiêu Tiêu cũng theo phong trào đứng lên, chẳng qua là lúc cô gặp Hỗ Sĩ Minh, thì hơi giật mình.

Lúc này, Hỗ Sĩ Minh trong ấn tượng của cô thì người này đã thay đổi hoàn toàn khác. Sắc mặt anh ta trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt mang theo lãnh ý, toàn thân toả ra khí thế bức người.

Ánh mắt của anh ta nhìn sang, liếc mắt dò xét trên người Tô Thi Thi, không có ý dừng lại, thoáng cái liền rời đi như không thấy cô vậy.

Thật sâu lắng.

Trong lòng Tô Thi Thi cả kinh, Hỗ Sĩ Minh gây cho cô áp lực rất lớn.

Đây mới là diện mạo thật sự của anh ta sao?

Tô Thi Thi không kìm lòng được đặt tay lên chuỗi dây chuyền ở trước ngực.

Trong tay cảm giác được hơi lạnh của dây chuyền kia, cô có chút hoảng hốt phải điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh lại.

"Bùi Dịch, anh tấn công vào hệ thống sao?" Tô Thi Thi âm thầm nói trong lòng.

Không biết lần này Bùi Dịch muốn làm gì. Nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch sẽ có biện pháp đối phó. Nếu không lúc nãy, khi các cô bị bắt nộp các công cụ truyền tin, Dương Dũng ở trong bóng tối sẽ xông ra lôi các cô đi ngay.

"Bắt đầu đi." Hỗ Sĩ Minh đứng ở vị trí chủ tọa, không nói lời thừa thãi, hướng về phía mọi người nhàn nhạn mở miệng nói.

Người chủ trì bước lên nói đôi lời mở đầu, rồi chính thức bắt đầu vào vòng đấu thầu.

Đấu thầu được áp dụng phương thức bốc thăm, các đại diện của từng công ty tiến lên theo thứ tự để bốc thăm. Đến lượt Tô Thi Thi, cô phát hiện ra có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Cô nghi ngờ quay đầu lại, rõ ràng bắt gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai cùng với nụ cười thầm.

"Tô Thi Thi, hôm nay đã định sẵn là cô sẽ thua rồi." Khúc Hồng Mai nhìn về phía Tô Thi Thi, dùng khẩu hình nói ra một câu.

Tô Thi Thi cũng không chắc lắm, nhưng nhìn loáng thoáng cũng có thể hiểu.

Cô chợt hướng mắt về phía Khúc Hồng Mai miệng nở nụ cười xán lạn, trong mắt dường như lóe lên một tia sáng.

Thua ư? Tô Thi Thi thờ ơ rồi nhún nhún vai một cái.

Ai nói cô là vì muốn thắng?

Cô liếc mắt đến vị trí chủ tọa của Hỗ Sĩ Minh. Kể từ khi anh ta vào đây, cũng chưa thèm nhìn Tô Thi Thi quá một lần, giống như trước giờ bọn họ chưa từng gặp nhau vậy.

"Hỗ tổng, tiếp tục như thế đi, sau này ngàn vạn lần cứ tiếp tục làm bộ như không biết tôi đi." Trong lòng Tô Thi Thi đang âm thầm cầu nguyện.

Đồng thời, hôm nay cô sẽ trả anh ta một phần đại lễ.

Tô Thi Thi tiến lên rút tờ giấy ra, liền liếc mắt nhìn. Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong đang hỏi Bùi Dịch.

"Cậu nói Thi Thi sẽ rút được số mấy?"

Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, nhàn nhạt trả lời: "Mười."

"Mười?" Tần Phong ngẩn ra, ở đây tổng cộng chỉ có mười công ty được tuyển chọn tham gia thôi.

"Đây là cái hố được người ta đào sẵn sao?" Sắc mặt Tần Phong trầm xuống vài phần, đối với kiểu đấu thầu như thế này, nếu đã cạnh tranh công khai thì hết sức bất lợi.

Mưa rồi, mịt mù đường xa không thấy lối rồi

305. Chương 305

Edit: MoonPii9999

Beta: HuongCyndi

"Số mười."

Tô Thi Thi lẩm bẩm đọc lại con số này, thoắt cái trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý, hơi giương mắt, không hẹn mà gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai.

Vẻ mặt cô ta đang khiêu khích nhìn cô.

"Haizz." Tô Thi Thi chợt hướng về phía Khúc Hồng Mai nặng nề thở dài một tiếng, lắc đầu lấy tay che má, âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để Khúc Hồng Mai nghe thấy.

"Kẻ xấu tác oai tác quái."

"Cô..." Khúc Hồng Mai tức đến mức lỗ mũi méo xệch.

Người phụ nữ này cũng quá trắng trợn rồi!

Những người khác trong phòng họp cũng không phải là người điếc, đều liên tiếp liếc mắt về phía Tô Thi Thi và Khúc Hồng Mai.

Khúc Hồng Mai âm thầm nghiến răng, cũng không thể làm loạn ở đây, chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng.

Tô Thi Thi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bốc thăm xong liền ngồi ở vị trí lẳng lặng chờ.

Ngồi ở chủ toạ, ánh mắt Hỗ Sĩ Minh thờ ơ rơi xuống người Tô Thi Thi. Vừa rồi bọn cô nổ súng anh ta thấy rõ như ban ngày, ánh mắt anh ta lạnh lùng.

Người phụ nữ này còn có sự bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của anh ta.

"Bắt đầu đấu thầu, trước hết mời số một là đại diện tập đoàn Lâm thị đi lên trình bày." Trợ lý của Hỗ Sĩ Minh thông báo.

"Nghe nói cách đây không lâu, nhà thiết kế của tập đoàn Lâm thị này đã đoạt một giải thưởng quốc tế lớn, lần này đến đây cũng phải có chuẩn bị rồi." Đổng Tiêu Tiêu để sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi gật đầu một cái: "Nghiêm túc xem đi, mà học hỏi chút kinh nghiệm."

Đổng Tiêu Tiêu mím môi, cười trộm.

Đoán chừng là vào lúc này Tô Thi Thi cũng đang rất nhàn hạ thoải mái, nhưng vẫn đến tranh thủ. Người bên cạnh ai mà chẳng bày sẵn thế trận chờ quân địch chứ, căng thẳng muốn chết.

Công ty xây dựng Minh Đỉnh vốn có tiếng trong ngành xây dựng. Lần này, bởi vì thân phận của Hỗ Sĩ Minh được đưa ra ngoài ánh sáng, nên phần lớn công ty đấu thấu đều hướng về phía Hỗ gia.

"Nhìn kỹ là thịnh yến." Tô Thi Thi nhìn vào màn hình trình chiếu, trong đầu thầm nghĩ.

Đấu thầu lần này, gần như thu hút các phòng thiết kế của những công ty cũng đứng đầu trong nước. Trừ hai người Tô Thi Thi và Hỗ Minh Phỉ công tác trong ngành chưa được nhiều người biết đến, còn những người khác đều là cao cấp.

Tô Thi Thi thấy thế rất nghiêm túc, còn lấy sôe ghi chép ra chăm chỉ ghi lại.

Trong phòng làm việc của giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch và Tần Phong thông qua camera theo dõi trong phòng họp đều đã thấy tất cả.Hoặc là nói bọn họ đang nhìn Tô Thi Thi.

Tần Phong liếc mắt, siêu cấp bội phục nói: "Tinh thần của Thi Thi nhà chúng ta thật là vững chắc, lúc này vẫn còn có tâm tình ghi chép."

Anh ta vừa nói vừa đẩy Bùi Dịch một cái: "Cậu nói xem rốt cuộc em ấy đang định làm gì vậy? Nhìn dáng vẻ em ấy, một chút cũng không lo lắng?"

Bọn họ ở đây ai mà không biết Đoàn gia cố ý kết thân với Hỗ gia, Hỗ Minh Phỉ với Tô Thi Thi chính là tình địch.

Hôm nay tình địch cũng tới đây làm mất mặt, Tô Thi Thi không lo lắng, Tần Phong thấy thế càng lo.

"Tần Phong." Bùi Dịch nghe vậy, khẽ cau mày, ánh mắt vẫn rơi vào hình ảnh giám sát trong màn hình như cũ, lạnh lùng phun ra một câu nói, "Chú ý cách dùng từ của cậu."

"Cái gì dùng từ… Ách…" Tần Phong giật mình, đột nhiên nghĩ đến câu mà anh ta vừa nói "Thi Thi nhà chúng ta".

Anh ta có chút im lặng.

Lúc đàn ông hẹp hòi thật không thể nói lý!

Lúc này hình ảnh giám sát đang hiển thị đã đến lượt Hỗ Minh Phỉ ra sân.

Trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đỉnh, lúc Tô Thi Thi thấy Hỗ Minh Phỉ ra sân, thì gấp sổ ghi chép lại, ngồi thẳng người, nhìn qua lại nổi lên loại cảm giác kính nể.

Bên cạnh, Đổng Tiêu Tiêu siết chặt nắm đấm, tựa hồ còn khẩn trương hơn cả Tô Thi Thi.

Khúc Hồng Mai giúp Hỗ Minh Phỉ cắm USB vào, mở bản thuyết trình xong rồi lui xuống, nhìn lướt qua Tô Thi Thi, trong mắt đều là vẻ giễu cợt.

"Hừ, tự cảm thấy xấu hổ đi!" Khúc Hồng Mai âm thầm tốn hơi thừa lời.

Cô ta nhịn như vậy lâu, chính là muốn nhìn Tô Thi Thi bị Hỗ Minh Phỉ giẫm dưới chân.

Tô Thi Thi nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái. Lúc này, sắc mặt cô đã trầm tĩnh nhìn màn hình trình chiếu, giống như là một học sinh cần phải học hỏi nhiều điều hơn, lại giống như là một thẩm phán, chờ tác phẩm Hỗ Minh Phỉ xuất hiện.

Ánh mắt của Hỗ Minh Phỉ quét qua Tô Thi Thi, lúc thấy nét mặt của cô, tia khinh thường trong mắt chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó đi tới trước máy tính, cô ta bắt đầu thuyết trình.

"Oa!" Khi cô ta mở ppt ra, đưa các thiết kế tổng thể tòa nhà thương mại lên, trong phòng họp nhất thời vang lên một vài tiếng khâm phục.

Tô Thi Thi nhíu mày lại, trong mắt cũng có một tia tán thưởng.

"Quả nhiên không tệ." Tô Thi Thi cẩn thận quan sát bản vẽ thiết kế toà nhà, âm thầm kinh hãi.

Khó trách Hỗ Minh Phỉ lại cao ngạo như thế, cô ta quả thật có tư cách mà cao ngạo. Nếu bản thiết kế này mà đem đi tham gia thi đấu, tuyệt đối có thể ôm giải thưởng lớn trở về rồi.

"Tôi sử dụng chính là phong cách Bohemian kết hợp cùng phong cách cổ điển. Chủ yếu là suy tính đến đời sống thành phố nhộn nhịp ngày nay, mà một ngôi nhà rộng lớn có hệ thống vui chơi giải trí là nơi mọi người thư giãn nghỉ ngơi, áp dụng phong cách này thực sự có thể khiến cho người ta có một kiểu đánh thẳng vào thị giác, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ. Lúc đối mặt với sự mới lạ, mặt khác đại não của con người sẽ có một phương thức được thả lỏng."Hỗ Minh Phỉ vừa nói vừa mở ra các chi tiết bộ phận, tự tin nói: "Đây chính là lý thuyết từ thiết kế của tôi, khiến người ta giải trí đồng thời cũng hoàn toàn thả lỏng bản thân."

"Bộp bộp bộp…" Trong phòng họp vang lên một tràng vỗ tay kịch liệt, những nhân viên đến tham dự đấu thầu từ những công ty khác mỗi người đều tán thưởng từ nội tâm.

Có người thậm chí còn âm thầm tiếc rẻ, biết mình đấu thầu cũng không có hy vọng.

"Cậu nói cô ta là một người ngoài nghề, sao lại có thể thiết kế tuyệt vời như thế chứ?" Đổng Tiêu Tiêu ghé sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói nhỏ.

Cô vẫn chưa tin Hỗ Minh Phỉ kia thiên tài như thế, cái gì cũng nghĩ ra được!

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười một cái, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Cô ta kiêu ngạo như vậy cũng không đến mức làm càn, đây là tác phẩm của cô ta"

"Nhưng mà ——" Tô Thi Thi dừng một chút, trong mắt tràn đầy vui vẻ nói: "Tôi không thích phong cách của cô ta lắm."

"Không sai, tôi cũng không quá thích. Đánh thẳng vào thị giác quá mạnh mẽ, người phương Tây có thể dễ dàng tiếp nhận hơn. Mà trong nước muốn tiếp nhận kiểu đổi mới táo bạo này là mạo hiểm rất lớn. Nếu như nơi này dùng công nghệ khoa học, có thể sẽ thích hợp hơn." Đổng Tiêu Tiêu như có điều suy nghĩ nói.

"Tôi vẫn thích thiết kế của cô hơn, khiến cho người ta có loại về cảm giác về nhà, đây mới là ý tưởng để bàn bạc."

Tô Thi Thi mỉm cười, lắc đầu nói: "Thời đại đổi mới, khái niệm thiết kế của cô ta sau này sẽ được phổ biến trong một thời gian ngắn, phương diện này chúng ta cũng phải học tập để lấy kinh nghiệm."

Cô vừa nói vừa đứng lên, nói về phía Đổng Tiêu Tiêu: "Đến lượt chúng ta rồi."

Đổng Tiêu Tiêu gật đầu, đứng dậy cầm USB rồi đi trước lên cắm vào máy tính, cũng như chuyển bản thiết kế của Tô Thi Thi ra ngoài.

Lúc Tô Thi Thi đi lên phía trước, ánh mắt không nhanh không chậm quét qua người Hỗ Minh Phỉ đang ngồi trước mặt.

Hỗ Minh Phỉ cũng đang nhìn cô.

Chỉ thấy Hỗ đại tiểu thư hướng về phía cô, khóe miệng câu lên, trong mắt đều là vẻ giễu cợt và sự khinh thường.

"Cũng không gì hơn cái này." Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Vị Hỗ đại tiểu thư này đã quen thói cao ngạo, một chút lòng khoan dung cũng không có, cô thật đúng là khinh thường khi làm đối thủ cạnh tranh với cô ta.

Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi, sống lưng thẳng tắp, không nhanh không chậm đi tới bàn hội nghị ở trên cùng.

Cách cô hơn hai mét đằng kia chính là Hỗ Sĩ Minh. Lúc này, anh ta đang an vị ở trên cao, mặt không đổi sắc nhìn cô.

"Hỗ Sĩ Minh, sự kiềm chế của anh đối với tôi đến đây chấm dứt đi." Tô Thi Thi chợt hướng về phía Hỗ Sĩ Minh nở ra một nụ cười rạng rỡ, sự giảo hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Trước khi tới, cô sớm đã hạ quyết tâm.

Mà cô không biết rằng nụ cười vừa rồi của cô, đã bị camera của Bùi Dịch phía sau nhìn thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong cũng nhìn thấy, đang ở bên kia giễu cợt trên nỗi đau của người khác: "Cậu có thấy không, em ấy vừa rồi cười về phía Hỗ Sĩ Minh, cười trông thật xinh đẹp!"

"A…"

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, không khí lập tức giống như là bị ngưng đọng lại, lạnh lẽo đến dị thường.

Nụ cười trên mặt Tần Phong cứng đờ, nhất thời không dám nói tiếp nữa.

Chỉ thấy Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình, môi mỏng mím chặt, gương mặt vô cảm, hai tay gõ rất nhanh trên bàn phím.

Trong màn hình, Tô Thi Thi đã bắt đầu trình bày.

Cô đứng ở phía trên cùng bàn hội nghị, hình chiếu tỏa ra lam quang lờ mờ rơi xuống người cô, tựa như bịt kín một tầng đám sương.

"Xin chào mọi người, tôi là nhà thiết kế Sunshine, Tô Thi Thi. Tôi thiết kế dự án này, xuất phát từ khái niệm về nhà. Nhà, là nơi mỗi người thuộc về, nó…"

Tô Thi Thi vừa nói vừa di chuyển con chuột, về phía tác phẩm thuyết trình. Đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại, tay cứng đờ.

Chỉ thấy nội dung trong máy tính lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, từ từ biến mất!

Biến mất!

Không tới mười giây đồng hồ, tất cả nội dung đều biến mất sạch sẽ, cái gì cũng không thấy!

Cả nhà tối hảo!

Dạo gần đây bạn rất ham hố, ngày ed truyện chữ, tối ed truyện tranh. Cũng fine lắm

306. Chương 306

Edit: Lyhna

Beta: Hương Cyndi

Không khí trong phòng họp an tĩnh hai giây, ngay sau đó bộc phát ra một trận bàn tán xì xào, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn chằm chằm màn hình chiếu…

Một bản thuyết trình được soạn thảo cẩn thận tỉ mỉ dành cho mọi người đột nhiên biến mất ngay trước mắt họ.

Tô Thi Thi ngây ngốc, vội vàng di di con chuột, rút USB ra rồi lại cắm vào.

Nhưng dữ liệu bên trong USB rỗng tuếch, không có một văn bản nào.

"Sẽ không độc ác như vậy chứ?" Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn về phía Hỗ Sĩ Minh đang ngồi cách đó không xa.

Trò đùa này hơi bị lớn rồi nha!

Tài liệu lúc cô thuyết trình cũng biến mất, USB do công ty xây dựng Minh Đỉnh cung cấp, mọi người sẽ nghĩ ra sao về việc này.

Khóe miệng Tô Thi Thi hơi giật giật.

Không hổ danh là anh trai của Hỗ Quân Nhạc, bản lĩnh của hai người họ giống nhau như đúc.

Mà lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, một tay Tần Phong bắt lấy cổ tay Bùi Dịch, còn tay kia chỉ vào màn hình máy tính, hơi thở run rẩy.

"Cậu điên rồi phải không?" Anh ta im lặng hồi lâu rồi đột nhiên rống lên đầy giận dữ. "Cậu phá Thi Thi làm gì? Em ấy không thể hoàn thành công việc, cậu muốn hạ bệ em ấy à?"

Tần Phong thật sự lờ mờ rồi. Bùi Dịch rốt cuộc muốn làm gì?

"Buông tay." Bùi Dịch rất tỉnh táo, hơi giật cổ tay của mình lại.

Một giây tiếp theo, Tần Phong giống như bị kim châm vội vàng buông lỏng tay ra.

Nhưng anh vẫn không hiểu: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Đây là tâm linh tương thông của người yêu nhau, cậu là chó độc thân đương nhiên sẽ không hiểu đâu." Bùi Dịch quay đầu nhàn nhạt liếc Tần Phong một cái, ngay sau đó lại chuyển dời đến màn ảnh, ánh mắt khóa chặt vào hình ảnh của Tô Thi Thi.

"Chết tiệc!" Tần Phong tức đến nỗi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Lúc nào rồi mà người này còn không quên đả kích anh ta đôi câu.

Chẳng qua là… Tần Phong âm thầm liếc Bùi Dịch một cái, người này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy.

Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?

Lúc này, phòng họp ở tầng trên cùng công ty xây dựng Minh Đỉnh, không khí càng ngày càng kỳ quái.

"Hỗ tổng, không phải anh nên cho tôi một lời giải thích sao?" Tô Thi Thi thẳng người đứng trước phòng họp, hai mắt nhìn chằm chằm Hỗ Sĩ Minh, giọng nói rất bình tĩnh.

"Đúng vậy, Hỗ tổng nên cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý chứ. Các người tịch thu công cụ truyền tin của chúng tôi, phải dùng USB của các người, như vậy hiện tại văn bản tỉ mỉ như vậy tại sao lại biến mất?" Đổng Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, lên tiếng ủng hộ cô.Công ty xây dựng Minh Đỉnh quả là khinh người quá đáng!

"Ý của Tô tiểu thư là, tôi để cho văn bản báo cáo của các cô biến mất?" Ánh mắt nguy hiểm của Hỗ Sĩ Minh ngước lên, không nhanh không chậm hỏi.

"Không phải sao?" Tô Thi Thi cười nhạt, "Chẳng lẽ là tự tôi để nó biến mất à?"

Vẻ mặt những người khác cũng có chút vi diệu. Lúc trước, bọn họ có nghe được không ít tin đồn về Tô Thi Thi và Hỗ Sĩ Minh. Hiện tại lại có tin tức truyền tới, Hỗ Minh Phỉ có ý với Bùi Dịch.

Cuộc đấu thầu lần này nói là một cuộc hợp tác, nhưng cũng chẳng khác nào trận đấu giữa Tô Thi Thi với Hỗ Minh Phỉ. Tô Thi Thi còn chưa bắt đầu phần thuyết trình năng lực của mình thì đã bị gẫy cánh quay về.

"Sao lại không thể là do chính cô chứ?" Khúc Hồng Mai ở một bên thấy tình hình bất thường, lập tức nhảy ra ngoài, "Ai biết được bởi vì cô biết mình không sánh bằng Hỗ tiểu thư, cho nên mới cố ý để bản thuyết trình biến mất chứ?"

Khúc Hồng Mai vừa nói, ánh mắt quét qua từng người qua trong phòng họp: "Cô lựa chọn lúc này để bản thuyết trình biến mất, thật sự là đúng lúc."

"Cô đừng có mà ngậm máu phun người, thiết kế Tô của chúng tôingay cả công trình gian khách cũng có thể giành được, năng lực không thể nghi ngờ, mà phải dở loại thủ đoạn này sao?" Đổng Tiêu Tiêu thật muốn xông qua xé nát miệng của Khúc Hồng Mai.

Người phụ nữ này thật ác độc!

"Tô tiểu thư." Lúc này Hỗ Minh Phỉ đứng lên hướng về phía Tô Thi Thi nói, "Công ty xây dựng Minh Đỉnh còn không đến mức sử dụng loại thủ đoạn ti tiện này. Coi như cô đã hoàn thành thuyết trình, tôi cũng có lòng tin có thể toàn thắng, căn bản sẽ không sợ cô. Sao phải khiến cô mất đi tư cách đấu thầu chứ?"

"Hỗ tiểu thư thật là tự tin!" Đổng Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, "Tô tiểu thư của chúng tôi thiết kế, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với các người!"

"Hiện tại cô nói gì chẳng được, dù sao các người thiết kế tác phẩm cũng không có cách thuyết trình, quỷ biết các người thiết kế ra dáng vẻ gì." Khúc Hồng Mai tiếp lời nói, "Làm sao tôi biết không phải là các người động tay động chân vào văn bản?" Cô ta vừa nói mâu quang rét, cũng có điều chỉ nói: "Tôi nghe nói, tài nghệ máy tính của Bùi tổng rất cao, có thể sánh với hacker đấy!"

"Cô có ý gì!" Đổng Tiêu Tiêu tức giận.

"Bùi Dịch..." Trong lòng Tô Thi Thi không biết sao lại nhảy lên một cái, trong đầu không tự chủ được lại nhớ tới lúc trước khi lên đường, Bùi Dịch cố ý gọi điện thoại tới dặn dò bảo cô mang theo dây chuyền và vòng tay.

Tay của cô kìm không được sờ một cái lên chuỗi dây chuyền đang đeo trên cổ, trong lòng dâng lên một rất ý nghĩ kỳ quái.

"Tiêu Tiêu." Tô Thi Thi đè tay Đổng Tiêu Tiêu xuống, trong lòng đã có chủ ý.

Cô không nhìn Khúc Hồng Mai đang nhảy nhót như thằng hề, mà quay đầu nhìn thẳng Hỗ Sĩ Minh, nhàn nhạt nói: "Bản thuyết trình này đã trải qua kiểm tra của các người, có vấn đề hay không trong lòng các người rất rõ ràng!" Cô vừa nói nhìn về phía Hỗ Minh Phỉ, sống lưng cố gắng thẳng tắp, kiêu ngạo nói: "Tôi tới tham gia đấu thầu chẳng qua là bởi vì một cam kết ban đầu. Về phần Hỗ tiểu thư, cho tới bây giờ cũng chưa được xếp vào hàng đối thủ của tôi."

"Cô..." Mặt Hỗ Minh Phỉ liền biến sắc. Ý của cô là cô ta căn bản không xứng làm đối thủ của cô sao?

Kiêu căng!

Sắc mặt của mọi người bên cạnh cũng trở nên khác lạ, từng người ngồi im tại chỗ, nói cũng không dám nói.

Tô Thi Thi nói xong, ánh mắt nhàn nhạt quét qua trong mọi người trong phòng họp, tự nhiên nói: "Nếu đã xảy ra loại chuyện như vậy, tôi cũng không có hứng thú tiếp tục đấu thầu nữa. Dù sao, mất đi một đối tượng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đỉnh đây, tôi cũng không quá để ý."

Cô nói xong liền đi trở lại đến vị trí của mình, thu dọn xong đồ đạc rồi nói về phía Đổng Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu chúng ta đi thôi."

"Được!" Đổng Tiêu Tiêu lập tức đuổi theo.

Cứ vậy mà đi sao?

Tất cả mọi người trong phòng họp đều ngây ngốc, nhất là câu nói cuối cùng của Tô Thi Thi.

"Mất đi một hợp đồng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đỉnh đây, tôi căn bản cũng không quá để ý!"

Vậy mà lại có người không đặt công ty xây dựng Minh Đỉnh cùng nhà họ Hỗ ở trong mắt, thật sự là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!

"Tô Thi Thi!"

Hỗ Sĩ Minh từ chỗ ngồi đứng lên, tia hung ác trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Quả nhiên, lại khiến anh ta "kinh ngạc" một lần!

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn em gái của mình, sắc mặt cô ta cũng rất khó coi. Tô Thi Thi ở ngay trước mặt mọi người mà hạ thấp bọn họ không đáng một đồng, khẩu khí này cô ta nuốt không trôi!

"Điều tra rõ!" Hỗ Sĩ Minh hướng trợ lý lạnh giọng nói.

Bản trình chiếu đột nhiên biến mất, tuyệt đối không đơn giản!

Giống như Tô Thi Thi nói, bản thuyết trình gốc của các cô đã phải trải qua kiểm tra của nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, xác định không có sai sót gì mới sao chép vào USB, trong khâu đó không thể nào xảy ra vấn đề.

"Chỉ sợ..." Ánh mắt Hỗ Sĩ Minh mãnh liệt, trong lòng có ý nghĩ chẳng lành.

Đúng lúc này, điện thoại của trợ lý vang lên, anh ta đi tới một bên nhận nghe, chỉ một giây sau sắc mặt liền thay đổi, vội vàng đã chạy tới bên cạnh Hỗ Sĩ Minh, rỉ tai nói thầm: "Tổng giám đốc, hệ thống của chúng ta lại bị công phá!"

"Sh**!" Sắc mặt Hỗ Sĩ Minh thoắt cái liền tối sầm.

Quả nhiên là thế!

"Tổng giám đốc, chuyện bản thuyết trình kia có phải người kia làm hay không, nhưng tại sao hắn lại muốn hại Tô tiểu thư chứ?" Trợ lý nhỏ giọng hỏi.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Hỗ Sĩ Minh trầm xuống, vừa định nói gì đó, đột nhiên đèn trong phòng họp lóe lên một cái, ngay sau đó chỉ nghe phịch một tiếng, có một bóng đèn bị nổ.

Một giây tiếp theo, mọi người nghe thấy trong phòng họp vang lên một chuỗi tiếng ào ào, giống như trời mưa vậy.

Không đúng, chính xác là trời mưa!

"Hệ thống phòng cháy khởi động!" Những đại diện của các công ty khác cũng sợ ngây người, đang yên đang lành sao lại phun nước chứ?

"Anh!" Hỗ Minh Phỉ nhìn nước đang ào ào phun xuống, tức đến nỗi suýt nữa ngất đi.

Vậy mà lại dùng đúng một chiêu như vậy! Đáng chết, còn ở ngay trước mặt bao nhiêu khách hàng đại diện chứ!

"Bùi Dịch!" Hỗ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, chỉ nghe được một chuỗi âm thanh rắc rắc khớp xương bị lệch khỏi vị trí.

Anh ta nói một câu qua kẽ răng: "Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!"

"Cút đi!"

Bên này, Tô Thi Thi và Đổng Tiêu Tiêu vừa mới bước ra khỏi cao ốc công ty xây dựng Minh Đỉnh, liền nghe thấy tiếng la hét từ bên trong truyền tới.

Các cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả tòa nhà lớn dường như bị đi mất khống chế, trần nhà không ngừng phun nước ra ngoài, tình cảnh miễn bàn là có bao nhiêu đặc sắc.

"Oh my chúi!" Đổng Tiêu Tiêu che miệng lại, kinh sợ đến nỗi con ngươi cũng sắp rơi ra ngoài, "Tôi cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến một lần!"

"Quá... độc ác rồi!" Tô Thi Thi nhìn một màn trước mắt, gương mặt không kìm được giật giật hai cái.

"Bùi Dịch, là anh sao?"

"Tôi, thật cạn lời!"

Nhưng rốt cuộc anh làm thế nào chứ?

307. Chương 307

Edit: Tuyết Nhi

Cả tòa cao ốc công ty xây dựng Minh Đỉnh giống như bị tập kích, tất cả công nhân viên cùng khách hàng ôm đầu xông tới cửa bỏ trốn, cục diện hỗn loạn đến cực điểm.

Tô Thi Thi đứng ở cửa ngơ ngác hơn một phút đồng hồ, sau đó mới bình tĩnh lại kéo tay Đổng Tiêu Tiêu, xoay người rời đi.

Chẳng qua là không ai biết trong lòng cô cực kỳ bất ổn, trong lòng ruột ruột gan nhảy loạn.

Cô có thể đoán được là do Bùi Dịch làm, thì Hỗ Sĩ Minh cũng có thể đoán ra được. Dù sao cũng là dùng đúng một cách làm, đi hết Bắc Kinh này đoán chừng cũng tìm không ra thứ hai nào.

"Thi Thi, cô biết ai làm phải không?" Đổng Tiêu Tiêu vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi.

Gần đây, cô nghe được không ít tin đồn. Có một số người nói là ban đầu công ty xây dựng Minh Đỉnh gặp tai họa là do Bùi Dịch làm.

"Nào, chạy mau. Đợi bọn họ phản ứng kịp, chạy đến bắt chúng ta lại thì xong đời." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đổng Tiêu Tiêu, kéo cô đi nhanh về phía trước.

Cũng may các cô chạy không được bao xa, chú Lý đã tới đón các cô. Tô Thi Thi lôi kéo Đổng Tiêu Tiêu lên xe, chạy nhanh.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong trợn mắt há mồm nhìn hình ảnh giám sát trong máy tính, hồi lâu nói không ra lời.

"Quá... âm hiểm rồi!" Hồi lâu, Tần Phong mới khó khăn nói ra một câu như vậy.

Đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với Bùi Dịch. Người này thật sự quá kinh khủng, cùng một thủ đoạn mà khiến cho Hỗ Sĩ Minh phải gặp hạn hai lần.

Hai anh em cao ngạo kia hiện tại đoán chừng sắp tức hộc máu!

Đáng tiếc hệ thống giám sát lại bị Hỗ Sĩ Minh bắt người cho ngừng toàn bộ hệ thống, bằng không đoán chừng bây giờ có thể thấy đủ sắc mặt của bọn họ.

Bùi Dịch thu tay lại, cầm điện thoại di động đang để ở một bên lên rồi đứng dậy.

Tần Phong lập tức nhào tới, hai tay cầm tay của anh, khẩn cầu: "Mau nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc làm sao tấn công vào đó được? Thiết bị truyền tin của Tô Thi Thi cũng bị thu mất, rốt cuộc cậu giấu tín hiệu ở đâu hả?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh ta một cái, không nhanh không chậm nói: "Đừng quấy rầy tôi ân ái cùng vợ tôi."

Nói xong liền rút về tay, xoay người cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ. Không lâu sau, liền nghe được anh nói chuyện điện thoại, chính là điện cho Tô Thi Thi.

"Tôi… Này! Lại bị mất mặt!" Tần Phong khóc không ra nước mắt. Anh ta thề anh ta nhất định phải mau thu phục được Ôn Ngọc, chó độc thân thật quá đáng thương rồi!

Bên này, Bùi Dịch bấm điện thoại gọi cho Tô Thi Thi, câu đầu tiên liền nói: "Anh đưa cho em văn kiện làm trước, không cần lo lắng."

Bên kia đầu dây vốn không xác định Tô Thi Thi nghe được anh nói hay không, có một cổ khí ngăn trước ngực, lại không nhẫn nại được tức giận. Tô Thi Thi hạ thấp giọng nói: "Trở về sẽ xử lí anh!"

Sau đó "Bộp" một tiếng liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch nhìn chằm chằm điện thoại di động sửng sốt hai giây, ngay sau đó mặt từ từ trầm xuống.

Lá gan càng ngày càng lớn, lại dám cúp điện thoại của anh!

Bên kia, Tô Thi Thi thở phì phò cất điện thoại di động vào túi xách.

Suy đoán là một chuyện, xác định đúng là sự thật thì lại là một chuyện khác. Mặc dù cô dường như có thể đoán ra được tại sao Bùi Dịch lại phải làm như vậy, nhưng vẫn còn rất không thoải mái!

"A, bỏ ra công sức lớn như vậy, còn phải ngậm bồ hòn làm ngọt!" Tô Thi Thi thở phì phò nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Cái người đàn ông đáng ghét kia hẳn là vừa rồi thấy cô ở trong phòng họp có bao nhiêu xấu hổ rồi?

"Hừ!"

"Thi Thi…" Đổng Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nhẹ nhàng kéo tay cô.

Tô Thi Thi hồi phục lại tinh thần, từ từ quay đầu nhìn về phía cô ấy.

Đổng Tiêu Tiêu thân thể lập tức ngồi thẳng dậy, làm động tác kéo khóa lại trên miệng, giơ tay bảo đảm nói: "Vừa rồi tôi cái gì cũng không nghe thấy!"

"Phì…" Tô Thi Thi bật cười: "Không quan trọng."

Anh mà là người biết sợ hãi sao? Anh đoán chừng chỉ muốn toàn bộ thế giới đều biết anh đùa giỡn Hỗ Sĩ Minh như thế nào!

Tô Thi Thi bấc bình tức giận.

Bùi Dịch bây giờ còn dám đem cô tính toán rồi, buồn cười!

Được rồi, đây mới là nguyên nhân cô tức giận đó!

Cô suy nghĩ một chút, lần nữa lấy điện thoại ra, bấm một cái dãy số.

Điện thoại vang lên nhiều lần mới có người nhận.

"Tô Thi Thi." Bên kia đầu dây điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lùng, nghe như đang đè nén tức giận.

Tô Thi Thi vừa nghe thấy giọng của anh ta, khóe miệng liền giản ra, tâm tình liền tốt lên: "Hỗ tổng, hợp tác không thành, thật thật ngại quá. Nhưng tôi đã thực hiện đúng theo quy định, chó của tôi có thể trả lại cho tôi rồi chứ?"

Bên kia đầu dây điện thoại trầm mặc hai giây, ngay sau đó truyền đến một tiếng tút tút, Hỗ Sĩ Minh cúp điện thoại.

"Không có phong độ." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn điện thoại di động một cái, nhưng tâm tình cảm giác rất thoải mái!

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đỉnh, trần nhà không có phun nước, nhưng Hỗ Sĩ Minh cả người đều là nước.

Trợ lí của anh ta đứng một bên đã rất căng thẳng, sợ có thể ngất bất kì lúc nào.

Loại chuyện như thế này lặp đi lặp lại nhiều lần, anh ta đoán chừng đã sắp bị đuổi đến nơi rồi.

"Trợ lí Vương." Hỗ Sĩ Minh sau khi cúp điện thoại của Tô Thi Thi, vẫn duy trì bộ mặt không biểu cảm, toàn thân tỏa ra một cỗ khí lạnh.

"Vâng!" Hai chân trợ lí lập tức căng thẳng, đứng nghiêm.

"Minh Phỉ đã mời hacker đến chưa?" Hỗ Sĩ Minh lạnh giọng hỏi.

"Xế chiều hôm nay có lẽ sẽ đến." Trợ lí vội vàng trả lời.

Nếu mấy hacker kia đến sớm một chút, đoán chừng sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay?

Hỗ Sĩ Minh nghe vậy, sắc mặt càng lạnh hơn một chút, cắn răng nghiến lợi nói: "Ăn miếng trả miếng, tôi muốn khiến hắn phải trả giá thật lớn!"

"Vâng!"

Thân thể của trợ lí không nhịn được run lên một cái, không biết là lạnh hay là sợ. Anh ta lau cái trán ướt đẫm mồ hôi, lập tức lui ra ngoài.

Sau khi anh ta đi, Hỗ Sĩ Minh lại đứng tại chỗ một hồi lâu, cho đến tâm tình của anh ta hoàn toàn bình tĩnh lại, anh ta mới thoáng động thân thể nãy giờ đứng yên.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, trò chơi này sẽ càng ngày càng đặc sắc." Hỗ Sĩ Minh nện một quyền trên bàn làm việc của mình, nhưng dường như anh ta không cảm giác được đau đớn trên tay, trên mặt không hề có một sắc thái đau đớn nào hết.

Đây mới là đại thiếu gia của Hỗ gia, tàn nhẫn quả quyết, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào!

"Xì..." mới vừa trở lại công ty Sunshine Tô Thi Thi đột nhiên ôm chặt cánh tay, cảm thấy có chút lạnh.

"Sao vậy?" Đổng Tiêu Tiêu ngừng một chút, quay đầu nghi ngờ nhìn cô.

Tô Thi Thi lắc đầu, nói với cô ấy: "Thay tôi hẹn gặp Lý tổng của Phương thị, tốt nhất là trong hôm nay có thể để anh ta tới đây một chuyến."

"Lý tổng? Hôm nay ư?" Đổng Tiêu Tiêu sửng sốt: "Bọn họ muốn chúng ta thiết kế tòa nhà còn chưa làm xong, hiện tại kêu anh ta tới đây sao mà có cách giao bản thiết kế được!"

Khóe miệng Tô Thi Thi cong lên, giơ tay lên chỉ trong máy tính: "Phương án đã sớm có rồi."

Cô nói xong liền đi tới phòng làm việc của mình, để lại Đổng Tiêu Tiêu vẫn còn đang ngây người.

"Aha!" Đổng Tiêu Tiêu cười cười sửng sốt một lúc lâu, mới chậm chầm phản ứng, không nhịn được chỉ ngón tay cái của mình về hướng bóng lưng của Tô Thi Thi.

"Nhà thiết kế Tô, cô là thần tượng của tôi!" Cô ta đuổi theo, nhắm ở cửa phòng làm việc của Tô Thi Thi hướng về phía bên trong hỏi: "Cô đã sớm đoán được đúng không? Cô căn bản không có ý định cùng công ty xây dựng Minh Đỉnh cạnh tranh thắng thua?"

Tô Thi Thi để túi xuống, ngẩng đầu nhìn cô ấy cười một cái, thờ ơ nói: "Tôi đã nói, mất đi một mối làm ăn như công ty xây dựng Minh Đỉnh tôi cũng không quá để ý."

Đổng Tiêu Tiêu lại ngẩn ngơ, tự đáy lòng bội phục nói: "Cô thật là quá cố chấp, tôi lập tức đi liên lạc với Lý tổng!"

Người nào sẽ nghĩ tới, Tô Thi Thi sẽ trực tiếp đem phương án thiết kế của công ty xây dựng Minh Đỉnh cho người của công ty khác!

Vừa khéo chính là, cao ốc mà tập đoàn Phương thị muốn thiết kế cùng dự án cao ốc của công ty xây dựng Minh Đỉnh không khác biệt lắm, chỉ cần sửa đổi một chút chi tiết thiết kế trong đó là có thể.

"Chậc, bị người của công ty xây dựng Minh Đỉnh biết nguyên do trong đó, đoán chừng sẽ tức chết đi." Đổng Tiêu Tiêu ôm cánh tay, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Thật hả giận!

Tô Thi Thi ở công ty tiếp Lý tổng thương lượng các chi tiết xong, liền trở về "Thi Dịch".

Đồng thời, nhắn tin cho Bùi Dịch, bảo anh về nhà chờ.

Cô nói rồi, về nhà sẽ xử lí anh!

308. Chương 308

Edit: MoonPii9999

Beta: Ryeo

"Chị hôm nay sao trở về sớm như vậy? Trốn việc sao?" Đoàn Tĩnh Đồng đang theo thầy dạy kèm tại nhà kết thúc buổi học, muốn trộm ăn điểm tâm, liền thấy Tô Thi Thi trở về.

Cậu chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bụng đầy sầu não lại không thể ăn rồi!

Nếu là trước đây Tô Thi Thi sẽ cùng cậu đấu võ mồm. Nhưng hôm nay Tô Thi Thi nghiêm mặt, chẳng qua là hướng cậu nhàn nhạt ừ một tiếng, ngay sau đó liền đi thẳng tới trong phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon, không có tiếng động.

Đoàn Tĩnh Đồng sửng sốt, đôi chân ngắn lạch bạch chạy tới, ở trước mặt cô đi qua đi lại một hồi, nghi ngờ hỏi: "Chị làm sao vậy?"

"Em để cho quản gia dẫn em đi ăn điểm tâm đi." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Đoàn Tĩnh Đồng trong lòng vui mừng, cậu đang muốn quay đầu đi tìm quản gia, vẫn là không yên lòng quay đầu lại nhìn Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi:"Có phải hay không ai ức hiếp chị rồi?"

"Anh em." Tô Thi Thi nhàn nhạt phun ra hai chữ.

"A! Em còn có việc đi trước." Tên trẻ con kia vừa nghe xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Nói giỡn, vợ chồng hai người nội chiến, nếu cậu bị cuốn vào sẽ thê thảm chắc rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng ở phương diện này cực kỳ tinh ranh, còn nhỏ tuổi nhưng cái gì cũng hiểu, cậu mới sẽ không đi làm bia đỡ đạn.

"Tiểu bạch nhãn lang!" Tô Thi Thi mặc dù đối với Đoàn Tĩnh Đồng không ôm hi vọng, nhưng tên trẻ con chạy cũng quá nhanh, cô có chút dở khóc dở cười.

Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, ngồi phải thẳng tắp, mặt không thay đổi tiếp tục chờ.

Qua trong chốc lát, liền nghe trong sân truyền đến tiếng xe hơi. Hẳn là Bùi Dịch trở lại. Tô Thi Thi điều chỉnh lại tư thế ngồi, sắc mặt so mới vừa rồi càng lạnh hơn.

Bùi Dịch xuống xe, sửa sang lại áo khoác, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn, chân mày theo bản năng nhíu một cái, có chút nhức đầu.

Suy nghĩ hoài mà chả nghĩ ra cách để dỗ Tô Thi Thi, sớm biết cũng không đem Tần Phong đuổi đi, cái tên kia biết rất nhiều chiêu dỗ dành phụ nữ.

Ngay lúc Bùi Dịch còn đang suy nghĩ muốn làm gì tiếp theo, bên cạnh khúc rex ở hành lang nhô ra một cái đầu nhỏ.

"Anh." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng kêu Bùi Dịch một tiếng.

Bùi Dịch bước chân liền dừng lại, quay đầu sang nhìn về phía cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng có chút khẩn trương, nhưng nghĩ tới mới vừa rồi dáng vẻ không vui của Tô Thi Thi, cậu khẽ cắn răng, nhắm mắt chạy tới, đối với Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

"Thi Thi giống như rất tức giận, chị ấy nói là anh chọc chị ấy tức giận, anh đã nghĩ ra cách dỗ chị ấy chưa?"

Bùi Dịch đang nghe cách cậu gọi chị dâu là Thi Thi, sắc mặt trầm xuống, nhưng anh nghe xong câu cuối, đem tức giận đè ép trở về."Không có." Bùi tiên sinh gằng giọng nói, giọng nói có chút ão não.

Đoàn Tĩnh Đồng tròng mắt sáng lên, tay tròn mập mập quắc quắc anh về phía mình.

Bùi Dịch khom lưng để sát bên tai vào càu, Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói:"Anh lần trước không phải là mua ván giặt sao? Không được liền trực tiếp quỳ đi!"

"Cút!" Bùi Dịch mặt tối đen như đít nồi.

Tiểu tử thúi, một ngày không dạy dỗ liền muốn leo lên đầu anh ngồi rồi!

Đoàn Tĩnh Đồng co cẳng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói thầm: "Biện pháp này dùng rất tốt, con gái nhìn khẳng định đau lòng, một khi đau lòng liền chuyện gì đều bỏ qua."

Bùi Dịch chân mày nhíu càng thêm chặt, trầm mặt hướng phòng khách.

"Thi Dịch" trước kia là Vương Phủ là nơi đặt biệt chuyên dùng tiếp khách, hiện tại nơi tiếp khách này được bọn họ dùng làm nơi bình thường nghỉ ngơi cùng nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là thường ngày nhìn vào rất có khí thế kiến trúc khoáng đạt, lúc này theo Bùi Dịch có chút lãnh.

Chân mày của anh vặn càng chặc hơn.

Lúc phụ nữ tức giận không thể cùng cô phân rõ phải trái, như vậy cũng chỉ có thể…

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sa lon đợi một lúc lâu cũng không thấy Bùi Dịch đi vào, sắc mặt của cô càng thêm khó coi.

Lúc cô nghĩ không muốn đợi thêm nữa, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân truyền đến.

Người đàn ông mang giày da âm thanh đạp ở trên mặt đất rất trầm ổn, cái thanh âm này cô rất quen thuộc.

Là Bùi Dịch.

"Em còn tưởng rằng anh không dám tới." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, tiếp tục đem thân thể ngồi thẳng tắp, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, giữa hai lông mày ẩn ẩn tức giận.

Cô hiện tại rất tức giận!

Bùi Dịch đi tới trong phòng khách, liền thấy Tô Thi Thi có vẻ mặt tức giận này, anh ở trong lòng lặng lẽ thở dài.

Mới vừa rồi lúc gõ bàn tấn công vào hệ thống của công ty xây dựng Minh Đỉnh thjât rất sảng khoái, chẳng qua là báo ứng tới quá nhanh rồi.

Tiếng bước chân trầm ổn của người dàn ông càng ngày càng gần, mang theo một cỗ tiết tấu riêng, từ từ hướng Tô Thi Thi đến gần, cuối cùng tiếng bước chân ngừng, Bùi Dịch đứng ở trước mặt Tô Thi Thi.

Trong phòng khách rất an tĩnh, im lặng đến nỗi một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Tô Thi Thi ngay ngắn ngồi ở trên ghế sa lon, không ngẩng đầu, giống như là không có phát hiện Bùi Dịch tới.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt cô, có thể thấy rõ nét mặt của cô, cũng có thể thấy đỉnh đầu của cô. Cô gái nhỏ này tư thế ngay ngắn, biểu đạt cô đang rất tức giận.

Bùi Dịch ở trong lòng lại thở dài. Đây là lần thứ ba trong hôm nay anh thở dài, so trước đây một năm đều phải nhiều.Hai người người nào cũng không nói gì, không khí chìm vào căng thẳng

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, người này chẳng lẽ chờ cô mở miệng sao?

Mới không!

Tô Thi Thi chân mày nhíu lại, làm bộ sẽ phải đứng lên.

Ngay lúc hai chân cô dang muốn dùng sức đứng dậy, bên cạnh lại truyền tới một loạt tiếng bước chân, quản gia thở hồng hộc chạy tới.

"Tiên sinh, vật ngài muốn đã đem tới rồi." Quản gia không biết cầm một thứ đồ gì đó, chạy tới trước mặt Bùi Dịch.

"Ừ." Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, nhận lấy vật gì đó trong tay quản gia.

Tô Thi Thi không có ngẩng đầu, không thấy được Bùi Dịch cầm chính là cái gì, ngay sau đó cô đột nhiên nghe được"ầm" một tiếng, trước mắt giống như là có một vật màu nâu lướt qua.

Cô cúi đầu vừa nhìn, chân mày kìm lòng không đặng nhíu càng thêm chặt.

"Ván giặt?"

Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đen. Anh đã là người làm sai chuyện, vậy mà còn muốn cho cô quỳ ván giặt sao?

Thật là quá đáng!

Tô Thi Thi siết quả đấm muốn đi cùng Bùi Dịch lý luận. Nhưng là một cái chớp mắt tiếp theo, cô đột nhiên thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, Bùi Dịch vậy mà quỳ gối lên ván giặt!

Tô Thi Thi bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con ngươi trợn trắng, hù chết cô rồi!

Này là tình huống gì? Bùi tiên sinh người có phải hay không quỳ sai lầm rồi?

Tô Thi Thi trong lòng run lên, anh không phải là một giây kế tiếp sẽ trở mặt chứ?

Cô lại nghe được Bùi Dịch nói: "Anh sai rồi."

Bùi Dịch trầm mặt, giọng nói có chút cứng ngắc nói: "Tức giận chuyện gì. cứ nói ra hết đừng cố nhịn."

"Em…" Tô Thi Thi hít sâu một hơi.

Được!

Trút đúng không!

Cô toàn một bụng khí!

Tô Thi Thi vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, kia một bụng lửa liền vùng vụt bốc lên tỏa ra ngoài, đứng lên xắn tay áo, sau đó liền như thế thẳng tắp địa ngồi ở trước mặt Bùi Dịch.

Anh quỳ, cô ngồi xếp bằng.

Tô Thi Thi nói rất nhanh, trong giọng nói đều là tức giận.

"Cô ta nói thế nào cũng coi như là tình địch của em không phải sao? Anh nói xem em thật vất vả mới có thể cùng cô ta trực tiếp giao đấu. Anh lại đạp đổ, trực tiếp đem phần văn kiện của em xóa sạch, để cho em chưa đánh đã thua! Anh có biết em mới vừa rồi có bao nhiêu xấu hổ không?

Tô Thi Thi siết quả đấm, càng nói càng tức giận, tức giận mắt cũng đỏ nói:"Em thừa nhận thiết kế của cô ta rất tốt, nhưng mà thiết kế của em so với cô ta kém sao? Em vốn là suy nghĩ đợi đến khi em cạnh tranh thắng lợi, sau đó cao ngạo nói em không muốn theo chân bọn họ hợp tác. Thế mà bị anh đạp đổ hết rồi, trực tiếp để cho em ngay cả cơ hội cạnh tranh cũng không có!"

Tô Thi Thi giận đến choáng váng đầu, đột nhiên nắm lấy tay Bùi Dịch, cúi đầu liền hung hăng cắn một cái nói: "Anh thật là quá đáng! Anh không thể đợi thêm hai phút nữa để cho em đem tác phẩm của mình trình bày hoàn hảo sao? Tức chết em mà! Anh có thể nắm tình hình thông qua hệ thống giám sát, cho nên anh chính là cố ý!"

Tô Thi Thi cuối cùng cho ra kết luận: "Bùi Dịch biết bọn họ ở trong phòng họp xảy ra những chuyện gì, cho nên có lý do tin tưởng anh liền là cố ý!

Cho nên cô mới tức giận như vậy, còn có chút ủy khuất!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, lặng lẽ quỳ, một câu nói cũng không nói, lại ở trong lòng thở dài.

Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh là thấy Tô Thi Thi hướng về phía Hỗ Sĩ Minh cười đến đẹp mắt như vậy——

Cho nên…

Mất khống chế.

309. Chương 309

Edit: MoonPii9999

Beta: Ryeo

Trong phòng khách lớn như tế, có gió lạnh phòng ngoài mà thổi qua, làm cho người ta không khỏi dâng lên một tầng lạnh lẽo.

Hai thân thể một quỳ, một ngồi dưới đất, lúc này hai người sắc mặt đỏ thắm, cái trán mơ hồ có mồ hôi toát ra, giống như là dáng vẻ rất nóng.

Tô Thi Thi ngồi thẳng dậy, hai tay chống nạnh nhìn chằm chằm Bùi Dịch: "Đang nói chuyện với anh đó?"

Bùi Dịch nghiêm mặt, hồi lâu phát ra một âm tiết nói: "Ừ."

Tô Thi Thi nhíu mày, cực kỳ không vui nói: "Anh nói em mới vừa nói có đạo lý hay không?"

"Có." Bùi Dịch trả lời rất ngắn gọn, trên mặt vẫn như cũ không chút thay đổi

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện lỗ tai của anh đang đỏ ửng lên, từ từ có xu thế tran lan cả khuôn mặt.

Bùi tiên sinh lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên bị một cô gái nhỏ đổ ập xuống mắng xối xả.

Mặt mũi này, vứt hết!

Thấy Tô Thi Thi phát tiết cũng đủ rồi, Bùi tiên sinh mới điều chỉnh vẻ mặt một chút, ngẩng đầu ánh mắt thâm thúy khóa chặc mặt Tô Thi Thi: "Hết giận chưa?"

"Anh!" Tô Thi Thi vốn là đã muốn hết giận rồi, nhưng nghe xong câu kia, lửa trong người lại xông ra.

Năm phút đồng hồ tiếp theo, cả phòng khách chỉ nghe đến Tô tiểu thư nộ khí đằng đằng.

Thẳng mắng đến miệng khô lưỡi khô, Tô Thi Thi mới dừng lại.

Chẳng qua là lúc dừng lại rồi, gan thỏ của Tô Thi Thi lại bộc phát.

"Xong rồi. Mới vừa rồi mắng như vậy, Bùi Dịch sẽ không tức giận chứ?"

Cô len lén nhìn nhìn sắc mặt Bùi Dịch, thấy trên mặt anh không chút biểu cảm, đôi môi theo thói quen khẽ mím, ngược lại không nhìn ra có tức giận.

Mới vừa rồi lúc a-đrê-na-lin (hay còn gọi máu điên) tăng vọt, Tô Thi Thi không có cảm giác, giờ phút này tỉnh táo lại từng trận lo sợ.

Ánh mắt cô rối loạn, suy tư khả năng chạy trốn.

Đang lúc này, Bùi Dịch đột nhiên có động tác.

Có thể là Bùi tiên sinh cảm thấy Tô tiểu thư mắng mệt mỏi rồi, liền đứng dậy thay cô rót chén trà.

Tô Thi Thi nhìn cácnh tay kia khớp xương rõ ràng bưng chén trà đưa tới, lòng của cô càng run lên, cẩn thận nhận lấy.

Bùi Dịch không có nhìn cô, chẳng qua là cúi đầu liếc đến cái ván giặt đang nằm trên kia, hai chân cong, từ từ quỳ xuống.

"Không cần!" Tô Thi Thi vội vàng ngăn lại anh, giơ chân lên, đá cái ván giặt kia ra xa.

Nói giỡn, đã chịu ngoan ngoãn cho cô trút giận, cô không nên được đằng chân lân đằng đầu nữa, đạo lý này cô rất rõ. Để cho Bùi tiên sinh quỳ chà trên ván giặt, còn quỳ hai lần…"Hí…" Tô Thi Thi vội vàng uống một hớp trà, cố gắng dề nén nội tâm run rẩy.

Cô nhất định sẽ chết rất thảm!

Bùi Dịch ánh mắt nhìn theo cái ván giặt đã bị đá ra xa kia, khóe miệng hơi hơi vạch.

"Rất tốt, cô gái nhỏ này coi như có chút lương tâm."

Anh xoay người, vững vàng ngồi vào bên cạnh Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: "Hiện tại chúng ta tới nói một chút."

Tô Thi Thi uống một hớp trà, đem chén trà đặt ở trên khay trà, quay đầu lúc sắc mặt so mới vừa rồi nghiêm túc hơn.

"Anh tại sao không nói cho em?"

"Là lỗi của anh." Bùi tiên sinh không chút do dự thừa nhận sai lầm.

"Anh đã sớm nghĩ ra chiêu này đúng không?" Tô tiểu thư mặt nghiêm túc hỏi.

"Anh xin lỗi." Bùi tiên sinh đáp lại thật nhanh.

Tô Thi Thi nhíu mày, đè xuống tức giận lại lóe lên nỗi hiềm nghi.

Cặp mắt cô nhíu lại, từ từ hướng Bùi Dịch ghé sát vào, theo dõi mặt của anh hỏi:"Anh hãy thành thật nói, anh có phải hay không tính sai thời gian rồi hả? Anh mới đem văn kiện thuyế trình của em xóa trước hạn định?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, mím môi, không nói.

Tô Thi Thi đôi mắt sáng lấp lánh, ánh mắt dời đi, rõ ràng nhìn thấy lỗ tai của anh đỏ.

"Bùi Dịch, anh không phải ăn dấm chua chứ? Dù sao lúc trước em cùng Hỗ Sĩ Minh cách gần như vậy." Tô Thi Thi cười như không cười hỏi.

Sau đó, Bùi tiên sinh mặt trắng xanh một phen liền đen

Tô Thi Thi vội vàng ngồi thẳng người.

Xong rồi, đắc ý vênh váo rồi.

"Cái đó… Bất kể như thế nào, anh hôm nay để cho em thật mất mặt. Anh nói đi, muốn làm sao đây?" Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch ánh mắt lóe lóe, tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Được rồi, anh đuối lý.

Tô Thi Thi liếc anh một cái, có chút buồn bực nói:"Anh sau này có chuyện gì cũng không thể gạt em."

"Ừ." Bùi Dịch lần này vẫn như cũ không do dự.

Hôm nay chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn, lấy sự ăn ý của anh cùng Tô Thi Thi, nếu như anh chờ thêm hai phút, Tô Thi Thi chắc là sẽ không nổi dóa.

Chỉ bất quá lúc ấy nhìn thấy cô nở nụ cười với Hỗ Sĩ Minh làm cho lửa giận lên cao, quả nhiên sai một giây thành nỗi hận ngàn đời,

Tô Thi Thi híp mắt, thấy anh dễ nói chuyện, cố ý nghiêm mặt nói: "Vậy anh đi đem Tiểu Vịnh bọn nó đón trở về đi."

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nhưng không có phản đối.

Được rồi, anh đuối lý, làm chút chuyện để cho vợ yêu dấu vui vẻ là đương nhiên.

Tô Thi Thi mắt mở to càng ngày càng sáng, vội vàng đem mọi chuyện kìm nén lâu nay toàn bộ cũng nói ra ra.

"Xét thấy Bùi tiên sinh hôm nay để cho em đây thật mất mặt như vậy, em quyết định phạt anh ngủ phòng khách!"Thời gian này cô bị Bùi tiên sinh giày vò mệt muốn chết, rất muốn cảm giác ngủ một mình.

Nào biết Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, mới vừa rồi chuyện gì cũng đồng ý, nhưng giờ nói biến sắc là lập tức biến sắc.

"Không được." Anh như đinh đóng cột nói.

Nói giỡn, vấn đề nguyên tắc tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

"Anh…" Tô Thi Thi hơi suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lui mà cầu xin chuyện khác, "Vậy em không đọc Tố Nữ Kinh nữa."

Bùi tiên sinh không hề nghĩ ngợi, kiên định phun ra hai chữ nói: "Không được!"

Sau đó…

Bùi tiên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không tiếc quỳ trên ván giặt cầu xin tha thứ, kết quả vẫn lại là thất bại trong gang tấc.

Tô tiểu thư khi bị anh liên tục hai lần thương lượng bất thành, nghiêm mặt nổi giận đùng đùng chạy đi mất.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, lặng lẽ thở dài.

Sớm biết liền nhịn một chút.

Quả nhiên, cùng phụ nữ đang tức giận phân rõ phải trái là một lựa chọn không sáng suốt. Bởi vì cô căn bản sẽ không cho anh cơ hội phân rõ phải trái.

Nơi xa, trốn ở góc phòng nhìn lén Đoàn Tĩnh Đồng nhìn thấy anh trai cậu làm Tô Thi Thi tức giận bỏ đi, im lặng lắc đầu một cái, giống như ông cụ non nói: "Quá ngu ngốc!"

Tô Thi Thi thở phì phò trở về phòng, ngay cả cơm tối cũng không đi ra ngoài ăn. Bùi Dịch ghé vào phòng nhìn cô hai lần, Tô Thi Thi cũng không để ý đến anh.

Mà gần đây, cô cùng Đoàn Tĩnh Đồng lại tình cảm rất tốt. Đoàn Tĩnh Đồng thấy cô chưa ăn cơm, len lén mang cho cô một bọc thức ăn vặt.

Sau đó một lớn một nhỏ hai, người liền ở ban công, vừa xem phim hoạt hình vừa ăn vặt.

Không biết từ khi nào Đoàn Tĩnh Đồng ngủ thiếp đi, Tô Thi Thi mất rất nhiều công sức mới đưa được cái tên nhóc mập mạp này trở về phòng của cậu, chẳng qua là cô trở lại phòng đợi rất lâu, cũng không thấy Bùi Dịch trở về phòng ngủ.

"Sẽ không thật tức giận chứ?" Tô Thi Thi ôm chăn có chút buồn buồn không vui.

Cô không phải là cố tình làm lớn chuyện, thật sự là Bùi Dịch lần này để cho cô thật mất mặt, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật không trở lại ngủ!

"Hừ, có bản lĩnh thì không trở lại luôn đi!" Tô Thi Thi hờn dỗi, ôm chăn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng không dễ chịu.

Nhưng mà lại không cam lòng đi tìm Bùi Dịch, cứ như vậy giằng co, không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi.

Cô bị một trận tiếng thét chói tai trong sân truyền tới đánh thức.

Cô chợt ngồi dậy, vừa định muốn vén chăn lên nhảy xuống, một cúi đầu, đột nhiên phát hiện mình không có mặc quần áo!

Hơn nữa trên người cô đầy vết hôn ngân, vừa nhìn liền biết là kiệt tác của người nào đó!

"Biến thái!" Tô Thi Thi giận đến cắn răng. Cô tối hôm qua mệt đến ngủ mê mang không biết trời đất, ngay cả Bùi Dịch trở về khi nào cũng không biết, càng không biết anh đối với mình làm chuyện gì.

Đang lúc này, bên ngoài lại truyền tới một trận tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi cẩn thận vừa nghe, rốt cục nghe rõ ràng.

Là Đoàn Tĩnh Đồng đang gọi.

Cô tìm áo ngủ khoác lên người, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, mắt chử từ từ trợn to.

Cô phía bên ngoài cửa sổ vừa đúng hướng về phía vườn hoa, lúc này chỉ thấy được trong vườn hoa có hai cái bóng một vàng một đen hai thân ảnh thật nhanh lóe ra, trong đó cái bóng màu đen kia y như một con trâu lớn, hùng hỗ lao tới.

"Tiểu Vịnh, Đại Cẩu Tử? Trở lại?" Tô Thi Thi lập tức liền vui vẻ, nhớ tới ngày hôm qua Bùi Dịch kia bộ dạng nghiêm mặt không muốn đi đón chó về cho cô, phụt một cái bật cười.

"Tô Thi Thi! Chị dâu! Cứu em! Hai con chó này điên rồi!"

Không biết Đoàn Tĩnh Đồng có thấy Tô Thi Thi hay không, chỉ thấy cậu đang hướng về phía Tô Thi Thi đang đứng hét to, vừa chạy vừa hướng bên này vọt tới.

"Đừng!" Tô Thi Thi mặt liền biến sắc, vội vàng chạy đi ra cửa trước.

Nhưng mà cô vẫn chậm, chỉ hận gian phòng kia quá lớn, tốc độ của cô với chó không giống nhau.

Cô mới vừa xông tới cửa, chỉ thấy cửa phòng bị đụng vỡ, ngay sau đó một bóng đen to lớn hướng cô lao tới.

"Ta bên trong cái gì cũng không mặc nha!" Ý nghĩ muốn chết Tô Thi Thi cũng có rồi!

Tự thấy sáng giờ chưa ed đc chương nào mà hết buổi sáng rồi.

310. Chương 310

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tô Thi Thi đột nhiên xoay người một cái, cường bạo tránh được Tiểu Vịnh bổ nhào qua.

Cô còn chưa đứng vững lại, chỉ thấy trước mắt một cái bóng màu vàng chớp lóe, sau đó Đại Cẩu Tử nhào lên phịch một tiếng, bổ nhào vào rơi xuống trên người Tiểu Vịnh.

"Gâu Gâu!" Tiểu Vịnh không biết bị Đại Cẩu Tử giẫm lên tới nơi nào, phẫn nộ gào thét một tiếng, quay đầu liền cắn.

Đại Cẩu Tử kêu một tiếng, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn này hai con chó đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên chạy đi này, cảm thấy được mồ hôi lạnh trên trán đều túa ra ầm ầm.

Hù chết cô rồi!

"Tô Thi Thi." Phía trước truyền đến một giọng nói nhàn nhạt

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, vội vàng đem áo ngủ bị làm xộc xệch kéo chặt cổ áo lại. Đúng là đã không còn kịp rồi, chỉ thấy Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, lập tức hướng chỗ cô đi tới.

"Cái kia…"

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch ngắt lời cô, tiến lên khom lưng ôm lấy cô liền hướng tới phòng tắm đi đến.

"Em lại không biết chúng nó sẽ đột nhiên xông tới." Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm. Cô cực kỳ oan mà?

"Anh sẽ để cho quản gia thay m đặt mua một chút áo ngủ kín đáo hơn," Bùi Dịch như là không có nghe đến lời Tô Thi Thi nói, nói xong dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, hạ giọng nói, "Lúc rời giường mặc vào!"

Buổi tối lúc đi ngủ, đương nhiên muốn để cô mặc áo ngủ gợi cả mà anh thay cô chọn!

Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền đỏ. Người đàn ông này trong đầu đều là ý nghĩ đen tối!

Nhưng giờ phút này cô vẫn lại là bảo trì trầm mặc càng tốt hơn. Bùi tiên sinh nói qua, đàn ông buổi sáng không thể trêu chọc!

May mà Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm đến phòng tắm liền đi ra ngoài, cũng không có động tác khác. Lúc Tô Thi Thi rửa mặt thay xong quần áo đi ra ngoài, Bùi Dịch đã đi làm rồi.

Cô ăn xong điểm tâm liền đi về phía sau viện nhìn một phen Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh. Gần một tháng không gặp, này hai cái tên gia hỏa này xem ra ở Hỗ gia cũng không khổ cực gì, đứa nào cũng ú nu ú nần. Nhất là bốn con chó nhỏ, lớn lên rất nhiều, đều đã tròn ũm, hiện giờ đã cai sữa rồi.

Một cái tiểu gia hỏa béo ụt ịt, bốn cái chân ngắn ngũn chính đang ở trên thảm cỏ phơi nắng. Nhìn thấy Tô Thi Thi qua đi, khịt khịt cái mũi đã chạy tới cọ tay cô, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu rồi.

Tô Thi Thi càng nhìn càng thích, liền đến bắt bọn nó ôm lấy vào trong ngực, trong mắt đều là ý cười.

Đột nhiên, chỉ nghe bên cạnh truyền đến "Tách tách" một tiếng, có người ở chụp ảnh.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn qua, nhìn thấy là Đoàn Tĩnh Đồng, cũng không để ý nhiều.

Nhưng mà tên nhóc kia lại tự mình chạy đến đây.Đoàn Tĩnh Đồng muốn đến gần, lại sợ bị hai con chó điên kia tập kích, đứng ở cách xa hơn ba mét, trên cao nhìn Tô Thi Thi ngồi dưới đất.

"Chị đối với mấy con chó tốt như vậy, anh trai em biết khẳng định sẽ ghen." Đoàn Tĩnh Đồng nói xong nhìn nhìn bên cạnh, đè thấp giọng nói, "Chị đồng ý giúp em vài chuyện, em có thể suy xét không tố cáo chị với anh trai em."

Tô Thi Thi tay vuốt ve mấy con chó động tác ngừng một trận, vừa bực mình vừa buồn cười.

Tiểu gia hỏa này vậy mà lại học được theo người ta đàm điều kiện rồi hả? Quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Cô ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái, thật bình tĩnh nói: "Em không phải gần đến giờ học rồi à."

Cô nói xong đem cún con trên tay đặt xuống, đứng lên phủi phủi quần áo: "Chị cũng đến giờ phải đi làm rồi."

"Này! Chị cứ như vậy bỏ đi, không sợ em đem ảnh chụp gửi cho anh trai em sao?" Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt, thất vọng.

Tô Thi Thi chẳng lẽ không nên chạy tới xin cậu đừng gửi cho anh trai sao? Cậu biết anh trai cậu chỉ cần cô gái này tiếp xúc với khác giới kể cả động vật cũng ghen, trước kia Tô Thi Thi cùng Đại Cẩu Tử Tiểu Vịnh chơi đùa thân mật một chút, anh trai cậu liền có thể xụ mặt xuống.

Nhưng cô vậy mà cứ như vậy đi tới?

Tô Thi Thi đương nhiên là cố ý, chỉ là nhíc con như cậu sao có thể đấu nổi cô chứ?

"Gửi ảnh chụp?" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Đoàn Tĩnh Đồng tên nhóc con này rất có tố chất đào hố chôn mình, kết quả khẳng định cực kỳ đặc sắc.

Mà ngày hôm qua bọn họ tại xây dựng Minh Đỉnh gây ra động tĩnh lớn như thế, hôm nay tin tức truyền thông đưa tin đều là chuyện xây dựng Minh Đỉnh chìm trong biển nước

Chẳng qua, truyền thông đưa tin không rõ ràng lắm, cũng không có để cho xây dựng Minh Đỉnh kia mất hết mặt mũi.

Nhưng tuy vậy, cũng đủ làm cho anh em Hỗ gia tức điên.

Mà bọn họ cũng rất nhanh liền trả thù lại rồi.

Tô Thi Thi vừa đến công ty làm việc, không một giờ, Ôn Ngọc liền gõ mở cửa văn phòng làm việc của cô.

"Thi Thi, Xây dựng Tiệp Khắc cũng bị ngập nước rồi."

Ôn Ngọc mở to đôi nai con, nói chuyện mềm mềm dẻo, lại có chút dịu dàng của người con gái Giang Nam, chẳng qua trong mắt kia lóe ra dáng vẻ nhiều chuyện, cùng vẻ thẹn thùng của cô hoàn toàn không hợp nhau.

Tô Thi Thi mỗi lần vừa thấy Ôn Ngọc bộ dáng bà tám nhiều chuyện kia, liền nhịn không được thở dài.

Con gái thật là một loại động vật thần kỳ!

"Ngập nước?" Tô Thi Thi thuận miệng hỏi, "Hẳn không cũng là hệ thống phòng cháy trục trặc rồi chứ?"

"A, Thi Thi cô thật thông minh, đoán một cái đã đúng." Ôn Ngọc vội vàng gật đầu."Không phải chứ?" Tô Thi Thi lần này là triệt để ngây dại, trong đầu hiện lên một cái ý niệm.

Bùi Dịch rất có khả năng liền tổng giám đốc là Xây dựng Tiệp Khắc. Xây dựng Minh Đỉnhhai lần bị ngập nước, mà hiện tại Xây dựng Tiệp Khắc cũng đã xảy ra chuyện tương tự như vậy…

"Hỗ Sĩ Minh ra tay sao?" Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm.

Chuyện này nên là cực kỳ rõ ràng rồi. Không phải Hỗ Sĩ Minh, cũng cùng hắn thoát không được can hệ.

Mà đến chiều, lại đã xảy ra một tin tức chấn động toàn Bắc Kinh.

"Hệ thống phòng thủ của xây dựng Minh Đỉnh lại bị tấn công rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc bà tám đang cùng cô tán gẫu kia, có chút không thể tưởng tượng.

Ngày hôm qua hệ thống của bọn họ bị tấn cong, nên là đã tăng mạnh phòng ngự mới đúng, làm sao có thể như thế dễ dàng lại bị tấn công lần nữa?

Tô Thi Thi không khỏi muốn nói đám IT của xây dựng Minh Đỉnh kiến kia cũng quá kém rồi!

"Cái này tất cả mọi người đều đang suy đoán cái vị hacker kia là làm thế nào xâm nhập vào được nữa. Nhưng mà cô có biết cái vị hacker kia ở trong tất cả máy tính của xây dựng Minh Đỉnh lưu mấy chữ không?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi liền hướng qua nhìn chằm chằm Ôn Ngọc. Mà Ôn Ngọc lại phi thường kích động, ánh mắt sáng long lanh, giống như là sùng bái thần tượng một dạng.

Ôn Ngọc hưng phấn nói: "Cái vị hacker kia đem tất cả máy tính của xây dựng Minh Đỉnh đều khống chế, lại trên màn hình để lại một câu: Sáng tạo, mới có thể sinh tồn được!"

"Phụt…" Tô Thi Thi bị nước miếng ho sặc sụa, che miệng, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Sáng tạo? Này không hề nghi ngờ gì nữa là kiệt tác Bùi Dịch rồi!

Anh đem hệ thống phòng ngự của xây dựng Minh Đỉnh tấn công hai lần, làm cho bọn họ hai lần chìm trong biển nước, sau đó xây dựng Minh Đỉnh ăn miếng trả miếng. Bùi Dịch những lời này, rõ ràng là ở nói xây dựng Minh Đỉnh sao chép ý sáng tạo của anh.

Sáng tạo mới có thể sinh tồn được…

Bùi Dịch, anh quá độc ác!

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu ôm ấp cánh tay, người đàn ông của cô cũng quá đáng sợ đi!

Đúng là, trút giận rồi nha. Hiện tại Hỗ Sĩ Minh phỏng chừng thổ huyết!

Tô Thi Thi đoán không sai biệt lắm, Hỗ Sĩ Minh quả thật tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết rồi. Nhưng là hắn cũng chính thức xác định Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc.

"Không nghĩ muốn trốn sao?" Hỗ Sĩ Minh hừ lạnh, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất, đối với trợ lý chính mình nói: "Bây giờ hạng mục ở thôn Thành Trung nhất định phải giành được, Bùi Dịch muốn ra tay rồi."

Vâng ạ trợ lý sắc mặt phát lạnh, vội vàng gật đầu, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Hắn biết tổng giám đốc nhà hắn một mực thăm dò Bùi Dịch, như thế hiện tại thăm dò kết thúc sao?

Xem ra, mấy gia tộc lớn ở Bắc Kinh này, muốn đấu đá nhau trong hạng mục thôn Thành Trung đây!

Chỉ là, cái giá thăm dò thực lực đối phương có chút lớn. Hiện tại tất cả người ở Bắc Kinh đều đang âm thầm truyền lưu, Bùi Dịch cùng Hỗ Sĩ Minhbắt hòa. Mà em gái Hỗ Sĩ Minh lại yêu thầm Bùi Dịch, Đoàn gia cũng muốn để cho Bùi Dịch cùng Hỗ gia kết thân, thế cho nên để cho Bùi Dịch cùng Đoàn gia có khoảng cách.

Nhà chính Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng nhìn đến tin tức liên quan chuyện của Đoàn gia cùng Bùi Dịch, sắc mặt âm trầm, bốp một phen đem báo ném đến trên bàn.

"Đem toà soạn này thu mua cho tôi! Nói hưu nói vượn!" Đoàn Kế Hùng tức chết rồi.

Đoàn gia bởi vì lúc trước Cao ốc Đoàn thị bị bùng nổ, cùng với việc bị người ta âm thầm thu mua cổ phần công ty, thực lực đã không lớn bằng lúc trước. Hiện tại lại bị truyền ra ngoài Đoàn gia cùng Bùi Dịch bất hòa, chuyện này đối Đoàn gia cực kỳ bất lợi, ông ta đương nhiên tức giận.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi vừa lúc tiến vào, Đoàn Kế Hùng đem chuyện đã xảy ra nói với bà một lần, sắc mặt trầm trầm nói: "Tổ chức một buổi vũ hội ở Đoàn gia, kế hoạch đẩy lên trước dự định, Đoàn thị đợi không được rồi."

Nhậm Tiểu Vi sửng sốt, chậm rãi gật đầu: "Tôi biết rõ. Ông yên tâm, toi nhất định sẽ đem Tô Thi Thi mời đến, cái khác ông xem rồi làm đi."

Có ai như tui ko? Làm cho đã, đọc lại trước khi đăng phát hiện còn chương chưa làm

311. Chương 311

"Tuyên bố thân phận của Đồng Đồng?"

"Thi Dịch" trong thư phòng, Tô Thi Thi vừa lúc nghe được quản gia đưa thiệp mời Đoàn gia đến, biểu tình có chút vi diệu.

Cô nhìn về phía Bùi Dịch đang ngồi ở trước bàn làm việc phê duyệt văn kiện. Mặc dù mọi người đều đã đoán được thân phận của Đồng Đồng, nhưng bây giờ còn không thích hợp chính thức thừa nhận, Đoàn gia có phải đã quá nóng vội rồi hay không?

Nhưng lại chỉ đích danh yêu cầu cô đưa Đoàn Tĩnh Đồng về tham gia vũ hội… Điểm nghi vấn này Tô Thi Thi cũng không hỏi ra, cô tin tưởng Bùi Dịch khẳng định cũng nghĩ tới rồi.

Lúc này Bùi Dịch sắc mặt thật bình tĩnh, nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô một cái nói: "Em cứ an tâm đi đến đó là được rồi."

"A……" Tô Thi Thi vẻ đăm chiêu gật gật đầu. Nếu như vậy, cô cũng không cần xoắn lên rồi.

Xem dáng vẻ của Bùi Dịch, hẳn là muốn chuẩn bị đi cạnh tranh đấu thầu cái công trình thôn Thành Trung kia rồi. Cô chỉ là một Thiết Kế Sư, đối với bất động sản không hiểu rõ lắm, cho nên đem tất cả tâm tư đều đã đặt ở công ty của mình.

Công ty Sunshine đã chính thức kinh doanh, nhờ lúc trước Hỗ Sĩ Minh giúp cô làm quảng cáo hình ảnh miễn phí, bọn họ liên tục nhận được đơn đặt hàng, để cho mỗi người đều vô cùng bận rộn hận không thể có ba đầu sáu tay.

Mà tin tức Đoàn thị xuất hiện người thừa kế mới, rất nhanh lan truyền khắp Bắc Kinh.

Bệnh viện thành phố trong phòng bệnh VIP, Đoàn Chấn Ba ngồi ở trên ghế sofa đang xem tin tức, khi ông ta nhìn đến tin tức kia, sắc mặt xanh mét, bốp một phen đem máy tính ném xuống đất bể tan nát.

"Xảy ra chuyện gì?" Nghe được tiếng động lớn Phương Thanh Hoa lập tức chạy ra, nhìn thấy chồng mình sắc mặt hung dữ, hoảng sợ, không dám đến gần thêm bước nữa.

"Như thế nào? Sợ hãi rồi hả?" Đoàn Chấn Ba, quay đầu lạnh lùng hướng tới Phương Thanh Hoa nói vọng qua, nghiến răng nghiến lợi nói, "Nếu không phải bà sinh ra hai đứa con vô dụng như phế vật kia, bản thân tôi rơi vào hoàn cảnh này sao?"

"Được lắm, lão già kia quả nhiên có đứa con riêng, bây giờ lại còn công khai nó là người thừa kế Đoàn gia!"

"Được lắm, để cho thằng nhóc kia làm người thừa kế! Ông thật đúng là coi tôi như đã chết!"

Ông ta nói xong run run rẩy rẩy đứng thẳng hai chân, tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng mà đã có thể từ từ đi một chút.

Phương Thanh Hoa trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn lại là kiên trì đi lên đỡ cánh tay Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba cùng lúc bắt được cánh tay của bà ta, dơ tay liền cấp cho bà ta một cái tát, vẫn cảm giác được chưa hết giận, hung tợn nói: "Đồ dàn bà vô dụng!"

"Ông..." Phương Thanh Hoa bụm mặt, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Nhưng mà bà ta không dám khóc, bà ta nếu khóc chắc chắn sẽ còn thảm hại hơn.Thời gian này bà ta luôn bên cạnh ngày đêm chăm sóc Đoàn Chấn Ba, vẫn còn mỗi ngày bị đánh đập tàn nhẫn, cũng sớm đã không còn giống như ngày xưa là một quý phụ nhân, bị ông ta hành hạ đều đã sắp điên rồi.

"Bà muốn tạo phản sao?" Đoàn Chấn Ba nhìn đến Phương Thanh Hoa trừng mắt ánh mắt mình, mâu quang lạnh lùng, dơ tay lại cấp cho bà ta một cái tát, "Đi đem Ngọc Tường gọi đến đây, Đoàn gia muốn cử hành vũ hội, nó tất phải trà trộn vào được cho tôi, tôi phải biết cụ thể tình hình trong đó!"

Đoàn Chấn Ba hiện tại nghèo túng, sinh hoạt thường ngày hay phòng bệnh cũng đều là dựa vào Tô Thi Thi. Trước kia những người thấy ông ta đều vẫy đuôi như chó, hiện tại cả đám đều trốn tránh ông ta, từ đầu không trông cậy được vào, chỉ có thể dựa vào đứa con gái lớn này rồi.

"Tường Tường còn đang làm việc, chờ con bé tan tầm trở về..."

"Thứ bỏ đi đó mà làm việc cái gì, gọi nó lập tức tới ngay!" Đoàn Chấn Ba dơ tay vừa muốn đánh Phương Thanh Hoa.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức vội vàng né sang bên cạnh, nơm nớp lo sợ nói: "Tôi lập tức đi gọi nó trở về."

Trong lòng bà ta tức giận cực kỳ, hiện tại bọn họ chi tiêu trừ bỏ phí trị liệu ra, toàn bộ đều chỉ có thể dựa vào tiền Đoàn Ngọc Tường kiếm về.

Đoàn Ngọc Tường hiện tại một ngày làm đến ba công việc. Nhưng mà Đoàn Chấn Ba mỗi một lần một có chút việc liền kêu cô trở về, đã để cho cô ta mất đi nhiều công việc.

Phương Thanh Hoa trong lòng thầm hận, có cơ hội bà ta nhất định phải cùng con gái mình rời khỏi cái người đàn ông đáng hận này!

"Nói tôi vô dụng, ông không phải càng vô dụng hơn sao!" Phương Thanh Hoa lúc đi ra ngoài trừng mắt một cái Đoàn Chấn Ba trong phòng bệnh. Nếu khả dĩ, nàng chỉ mong sao hắn chết!

Tin tứcĐoàn gia tổ chức vũ hội thông báo người thừa kế mới rất nhanh liền truyền khắp Bắc Kinh, thời gian tổ chức vũ hội là tối thứ bảy.

Bây giờ, Bùi tiên sinh thay Tô tiểu thư chuẩn bị lễ phục để tham dự vũ hội kia

Bộ lễ phục màu tím có thắt lưng ngang eo, trước ngực có một lớp vải ren che phủ, vừa lúc đem khe rãnh cao ngất của cô che phủ lại như ẩn như hiện.

Chỉ là lúc Bùi tiên sinh nhìn đến Tô Thi Thi mặc lễ phục xuất hiện, đôi mắt mạnh lạnh lùng, trong lòng có chút ảo não.

Anh nghĩ phải băt cô mặt áo tay dài, che kính người từ trên xuống dưới mới đúng! Sai lầm, quá sai lầm rồi!

Vì thế, Tô Thi Thi sau cùng khi đi đến Đoàn gia, bị ép choàng lên người một cái áo choàng rất dầy, đem nửa người trên của cô che kính.

Bởi vì Nhậm Tiếu Vi đặc biệt yêu cầu, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng đi trước về Đoàn gia.

Đến chỗ nhà chính của Đoàn gia, lúc sắp xuống xe, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên túm chặt cánh tay Tô Thi Thi, không được tự nhiên nhìn cô.

"Chị… Chị cũng ở lại đúng không? Không có bỏ em lại đúng không?"

"Ách…" Tô Thi Thi sửng sốt, khó trách tiểu gia hỏa này dọc theo đường đi đều đã không nói lời nào, thì ra là đang lo lắng cái này.

Cô vốn định chỉ đùa cậu một chút, đúng là nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng mím môi, mắt thật to chớp chớp, đáy mắt tựa hồ có chút sợ hãi.

Tô Thi Thi trong lòng mềm nhũn, đưa tay lên xoa xoa tóc của cậu, nhỏ giọng nói: "Rất không dễ dàng mới đem em bắt đi, làm sao có thể không mang theo em trở về?"

"Ha, em đây yên tâm, " Đoàn Tĩnh Đồng mặt trắng không còn chút máu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nói thầm, "Không nói sớm."

Tô Thi Thi: "…"

Cô thật muốn đánh người mà!

Được Tô Thi Thi khẳng định dắt mình về, Đoàn Tĩnh Đồng lập tức nhảy xuống xe, chạy đi tìm mẹ rồi.

Tuy cậu không thích bị nhốt trong trang viên Đoàn gia, nhưng dù sao chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, vẫn lại là nghĩ muốn ở bên cạnh mẹ mình. Trước đây mỗi ngày đều đã cùng mẹ gọi điện thoại, có đôi khi hai người còn có thể hẹn ở bên ngoài gặp mặt, nhưng đây là cậu lần đầu tiên sau hơn một tháng qua về đến Đoàn gia.

Nhậm Tiếu Vi đã sớm ở bên trong chờ, nhìn thấy con trai nhỏ của mình trở về, vui sướng dị thường, vậy mà cũng không làm khó Tô Thi Thi. Tô Thi Thi im lặng mừng rỡ, chính mình một mình ở trong đình viện đi dạo.

Sắc trời dần dần tối xuống, những khách khứa đã bắt đầu lục tục đến đây.

Tô Thi Thi ở trong đình đợi rất lâu, mãi đến khi có giọng người nói chuyện với nhau truyền tới.

"Bùi Dịch, tôi vì những hành động trước đây của anh trai tôi nhận lỗi với anh."

Hỗ Minh Phỉ?

Tô Thi Thi sắc mặt rùng mình, theo tiếng nhìn đi qua, quả nhiên thấy là Hỗ Minh Phỉ.

Ở trước mặt cô ta có một người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng, cho dù cách xa như vậy, vẫn như cũ có thể cảm nhận được khí chất hơn người của người đó.

Bùi Dịch.

Tô Thi Thi từ trên ghế dài đứng lên, đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn đôi nam nữ bên kia.

"Khó trách dặn đi dặn lại để cho mình đưa Đoàn Tĩnh Đồng trở về trước. Mẹ chồng tương lai, đây là mục đích của người sao?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, biểu tình lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc của cô.

Rất kỳ quái, Tô Thi Thi tim ở một khắc này vậy mà cực kỳ an tĩnh, không có phẫn nộ, không có ghen tị, càng không có hoảng hốt.

Cô cũng chỉ là như thế này lẳng lặng đứng nhìn về phía trước, cô đang đợi Bùi Dịch đáp lại.

"Bùi tiên sinh, anh cũng đừng làm cho em thất vọng a!"

Tô Thi Thi nhìn chằm chằm vào Bùi Dịch, ở trong lòng thì thào nói.

Không biết có phải hay không có cảm ứng, đúng lúc này, Bùi Dịch mạnh hướng tới Tô Thi Thi bên này nhìn qua

Bùi Dịch đang nhìn đến Tô Thi Thi khi đó, đôi mắt trầm xuống, lập tức mặc kệ Hỗ Minh Phỉ, nhanh hướng tới Tô Thi Thi bên này đi tới.

Tô Thi Thi trên mặt lạnh nhạt, lạnh như muốn đóng băng, mặt có chút đen.

Anh không sợ người ta mát mặt à, đến chỗ cô để làm chi!

Cô hiện tại quay đầu bỏ chạy, có còn kịp hay không?

Xém xíu quên đăng truyên đi ngủ lun rồi. Mọi người ngủ ngon

312. Chương 312

"Tô Thi Thi, đến đây."

Ngay tại lúc Tô Thi Thi muốn chạy trốn, phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi bước chân lập tức ngừng lại, quay đầu trợn mắt nhìn anh, đành phải kéo chặt lại áo choàng, hướng về phía anh đi qua.

"Bên ngoài gió lớn, tại sao lại chạy đến chỗ này?" Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, cởi áo khoác choàng lên trên người Tô Thi Thi, trong giọng nói chứa đầy ôn nhu trước giờ chưa có, "Chúng ta đi vào trước, vũ hội lập tức liền muốn bắt đầu rồi."

"A…." Tô Thi Thi có chút thất vọng. Cô vốn dĩ muốn nghe xem Bùi Dịch sẽ đáp lại Hỗ Minh Phỉ như thế nào, không nghĩ tới cứ như vậy bị anh bao lại kéo đi rồi.

"Nghĩ cái gì? Muốn anh ôm em vào? Hay là ẳm kiểu công chúa?" Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi chậm chạp không chịu đi, cúi đầu để sát vào bên tai cô hỏi.

Tô Thi Thi thân thể lập tức như quả bóng được bơm căng, vội vàng nắm lấy cổ tay anh, kéo anh liền đi về phía trước: "Mau đi đi, Đồng Đồng khả năng đang đi tìm chúng ta rồi."

Mà động tác của hai người lúc này người ở bên ngoài nhìn vào, giống như là Thi Thi đang tựa vào trong lòng Bùi Dịch vậy.

Hỗ Minh Phỉ nhìn hai người rời đi, quả đấm gắt gao xiết chặt, móng tay đâm vào trong thịt, in thành nhiều dấu đỏ ửng trong lòng bàn tay.

"Bùi Dịch, anh quá không coi ai ra gì rồi!" Hỗ Minh Phỉ tức giận rồi.

Coo ta nói với Bùi Dịch nhiều câu như vậy, Bùi Dịch một chút cũng chưa để ý đến, nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia, hắn lập tức liền đi tới, xem cô ta như không khí.

"Buồn cười!" Hỗ Minh Phỉ nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống tia lạnh lẽo.

Dù là cô ta có tự tin cao ngạo đến đâu, bị một người đàn ông coi không ra gì nhiều lần như vậy, cô ta không thể bình tĩnh nữa rồi.

Nhưng cô ta không phải Lâm Tâm Như, lại càng không phải là Đoàn Ngọc Lộ cái loại phụ nữ không đầu óckia. Cô ta có cao ngạo cùng thủ đoạn của riêng mình.

"Tô Thi Thi, chờ coi đi! Người đàn ông này nhất định là của tôi!" Hỗ Minh Phỉ ở trong lòng oán hận nói.

Cô ta ngay từ đầu đối Bùi Dịch quả thật không mấy cảm thấy hứng thú. Nhưng mà trải qua khoảng thời gian tiếp xúc tới nay, cô ta nơi chốn vấp phải trắc trở, lại càng khơi dậy ý chí chinh phục trong lòng cô ta!

"Bùi Dịch, tôi nhất định làm cho anh thần phục dưới chân tôi!" Hỗ Minh Phỉ hít sâu một hơi, sửa sang quần áo của mình lại một chút, mới chậm rãi hướng tới nhà chính đi đến.

Cô ta biết Nhậm Tiểu Vi tại thay cô ta tìm cơ hội cùng Bùi Dịch tiếp xúc. Ngay từ đầu có chút khinh thường, nhưng mà cô ta hiện tại đột nhiên thích loại cơ hội này rồi!

Yến hội lập tức mà bắt đầu, điều làm Tô Thi Thi ngạc nhiên chính là, bữa tiệc này hầu như quy tụ tất cả nhân vật có địa vị ở Bắc Kinh này rồi

Cho dù có một số nhân vật còn chưa có tới, cũng phái đại diện đến đây. Bởi vậy nếu nói đây là một vũ hội thì không đúng lắm, này đúng hơn là một bữa tiệc rượu của đám doanh nhân trong thương trường, đến đây bàn chuyện làm ăn thì hơn."Nãy giờ chị chạy đi đâu vậy hả?" Đoàn Tĩnh Đồng thấy Tô Thi Thi trở về, lập tức chạy tới bên cạnh cô, nhỏ giọng nói, "Có rất nhiều hồ ly tinh để ý đến anh trai em rồi, chị nên giữ chặt lấy."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi dở khóc dở cười, thằng nhóc này mới ngày nào nhìn thấy cô là chướng tai gai mắt, bây giờ lại giúp đỡ cô đánh hồ ly tinh rồi sao?

Cô còn không kịp vui mừng một giây, liền nghe Đoàn Tĩnh Đồng chu mỏ nói: "Những cái cô gái này dáng vẻ quá đẹp, không an toàn. Cũng là chị loại dáng vẻ xấu xí như thế này mới an toàn, sẽ không cho anh trai em đội nón xanh."

"Đồ nhópc con!" Tô Thi Thi cắn răng, trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói, "Em còn dám nói một câu có tin chị đánh mông em hay không?"

"Chị... Chị!" Đoàn Tĩnh Đồng tức giận đến nói không ra lời, lườm cô một cái, quay đầu bỏ chạy rồi.

Mà còn cậu chạy đi mất, không biết chạy tới nơi nào, tất cả mọi người tìm không thấy cậu đâu nữa.

Tô Thi Thi nghe được tin tức thời điểm, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Có cần đến vậy không chứ? Chỉ như vậy đã bị hù?

Cô vốn dĩ chỉ là muốn để cho Đoàn Tĩnh Đồng dỗi đừng đi tìm người khác gây chuyện, ai ngờ đến cậu trực tiếp tức giận đến trốn đi rồi.

Như vậy cũng tốt, cô không hề tán thành một đứa trẻ như Đoàn Tĩnh Đồng đến tham dự loại vũ hội này, cô vẫn lại là hi vọng thế giới của cậu an tĩnh một chút.

"Tạm thời không ai tìm được nó." Bùi Dịch không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh Tô Thi Thi, ở bên tai cô thấp giọng nói.

Tô Thi Thi sửng sốt, lập tức hiểu rõ ra, nhỏ giọng nói: "Em còn tưởng rằng là chính thằng bé trốn đi."

"Nó có thể thông minh như vậy sao?" Bùi Dịch nhìn cô liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi bị nói làm cho nghẹn họng. Được rồi, nếu bàn về chỉ số thông minh, người nào so với được với Bùi tiên sinh anh chứ.

Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi tìm không thấy con trai nhỏ, đều đã có chút tức giận. Nhưng mà còn có khách khứa đang ở nơi này, bọn họ lại không thể phát tác. Bùi Dịch rất nhanh cũng vội vàng đi chào hỏi khách khứa, Tô Thi Thi trốn vào một góc yên tĩnh, cô cũng không thích loại yến hội thế này.

Chỉ là cô nghĩ muốn tránh đi để được thanh tĩnh, cũng không có nghĩa là người khác sẽ xem nhẹ cô.

"Tô tiểu thư, phu nhân gọi cô đi qua bên kia một lát." Hồng Cầm đi đến trước mặt Tô Thi Thi, trên cao nhìn xuống liếc cô một cái, nói xong liền đi.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, người hầu tính tình to gan như vậy cô vẫn lại là lần đầu gặp.

Cô đặt ly rượu xuống, chỉnh lại quần áo một chút, lúc đi đến chỗ Nhậm Tiếu Vi đã có chút sửng sốt.

Lúc này, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiếu Vi kề vai đứng ở sân khấu trung tâm củavũ hội, như vậy như là muốn tuyên bố chuyện gì.

Tô Thi Thi trong lòng đột nhiên hiện lên một cái ý nghĩ không tốt lắm, xoay người muốn đi. Nhưng cô còn chưa đi được một bước, liền nghe Nhậm Tiếu Vi đối với cô nói: "Thi Thi, cô đến đây."

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, nhưng lúc xoay người lại đã khôi phục bình tĩnh.

"Thi Thi, tới đứng ở bên cạnh ông nội đi." Đoàn Kế Hùng đột nhiên hướng tới Tô Thi Thi vẫy vẫy tay.

Tô Thi Thi dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa không ngã sấp xuống.

Ông nội? Cô có nghe lầm hay không?

Đoàn Kế Hùng điên rồi sao? Ông ta hận cô như thế, cô cùng ông ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, khi nào thì lại biến thành ông nội cô rồi hả?

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nhìn sang bên cạnh, ánh mắt tiếp xúc với Bùi Dịch.

Bùi Dịch cũng đang nhìn cô, thấy cô nhìn qua, đối với cô âm thầm gật gật đầu.

Tô Thi Thi có chút bối rối tim ở một khắc này lập tức bình tĩnh lại.

Cô hất cằm, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng phía trước đi đến.

Cô cũng thật muốn nhìn Đoàn Kế Hùng tới cùng tính toán làm cái gì!

Đến nơi, Đoàn Kế Hùng thường ngày đối với Tô Thi Thi luôn luôn là thái độ lạnh lùng, lúc này dị thường hòa ái dễ gần.

Mãi đến khi Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh ông ta, ông ta mới hướng mọi người ở đây nói: "Mọi người hẳn là đều đã nghe nói, Thi Thi là cháu gái Đoàn gia tôi. Lúc trước bởi vì có chút nguyên nhân, Thi Thi rời khỏi Đoàn gia."

Ông ta nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, trong giọng nói có chút đau lòng, lại có chút hối hận: "Cháu ngoan, cho con chịu khổ, ông nội trước đều đã hiểu lầm con, mãi đến khi con lần trước trên sóng truyền hình nói những lời này, ông nội mới hiểu được tâm tư của con"

"Con đã nghĩ muốn trở về như thế, hôm nay vừa lúc thừa dịp tất cả mọi người ở đây, ông liền tuyên bố, từ nay về sau con chính là cháu gái duy nhất của Đoàn Kế Hùng ta!"

Đây là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi có chút lờ mờ. Thế giới này như thế nào đột nhiên huyền ảo rồi hả? Đoàn Kế Hùng là uống nhầm thuốc sao? Vậy mà để cho cô trở về Đoàn gia, mà còn đối với cô cười hiền lành như thế?

Không bình thường! Lão già này tuyệt đối không thật tâm gọi cô về. Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, cô mới không tin, Đoàn Kế Hùng hội đột nhiên đổi tính.

Giữa bọn họ có bế tắc không cởi bỏ, Đoàn Kế Hùng đối với cô hận thấu xương, làm sao có thể để cho cô trở về Đoàn gia?

"Cháu ngoan lúc trước để cho cháu phải chịu uất ức rồi, con có phải không chịu tha thứ cho ông nội hay không?" Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, ngữ khí trầm trọng nói.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám thêm vài phần, trong lòng xuất hiện raát nhiều ý nghĩ. Cô không có nhìn phản ứng của Bùi Dịch, cũng không có nhìn mọi người ở đây.

Trước mắt chỉ hiện ra hình ảnh mẹ cô cùng bà nội, còn có khuôn mặt của bà ngoại cô. Tất cả những hình ảnh trước kia đủ loại ở trong đầu cô hiện lên như sương mờ

Muốn cô cùng ông ta diễn trò sao? Vẫn còn muốn cô phối hợp?

Tô Thi Thi khóe miệng cong lên, đi về phía trước một bước, đối với Đoàn Kế Hùng chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Ông nội còn nhớ rõ trước kia đồng ý với mẹ con chuyện kia không?"

Lời này vừa nói ra, Đoàn Kế Hùng trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng ngắt, đáy mắt tức giận một phen bạo phát ra.

Cái tiện nha đầu tạp chủng!

Cả nhà sớm an!

313. Chương 313

"Ông nội quên rồi sao?" Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng trong mắt tức giận cùng hận ý, cô nhìn sâu vào trong đáy mắt của ông ta, trong lòng cười lạnh: "Lão hồ ly, muốn để cho tôi cùng ông diễn trò, như thế thì tôi đây trước phải cho ông tức đến thổ huyết luôn!"

Đoàn Kế Hùng ngầm cắn răng, nhưng trên mặt lại vẫn như cũ duy trì vẻ mặt hiền lành, nghe vậy đối với Tô Thi Thi cười gật gật đầu: "Ông nội đương nhiên nhớ rõ."

Ông ta dừng một chút, không cam lòng. Nhưng mà lúc này đã không có đường lui, đành phải kiên trì nói: "Hiện tại con đã trưởng thành, là thời điểm đem những thứ thuộc về con trả lại cho con. Ông sẽ để cho luật sư chuẩn bị, đem phần tài sản năm đó mẹ con được kế thừa kia chuyển qua tên con."

Lời này vừa nói ra, tất người Đoàn gia cả đám đều trừng lớn mắt, giống như nghe được đầm rồng hang hổ một dạng.

Lão gia vậy mà muốn đem tài sản cho Tô Thi Thi, điên rồi sao?

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng lúc này biểu tình lại đặc biệt chân thật, không có chút nào nói đùa.

Tô Thi Thi nheo mắt lại, không có đặc biệt vui sướng, nhưng trong lòng tự nói thầm

"Mẹ? Người có nghe được không? Ông ta rốt cục chủ động trả nợ rồi."

Tuy Tô Thi Thi biết Đoàn Kế Hùng làm như vậy là có mục đích riêng, nhưng mà cô không cần. Cô từng nói qua, một ngày nào đó cô sẽ giống như cách ông ta từng làm đem tất cả những gì của mình đòi lại

Hiện tại mới là bước đầu tiên mà thôi!

Tô Thi Thi cười nhạt nói, thanh âm đặc biệt ngọt ngào: "Cảm ơn ông nội. Nói như vậy, con có phải có được 10% cổ phần công ty Đoàn thị hay không?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt cứng đờ, thiếu chút nữa thổ huyết

Cái này tiện nha đầu, thật đúng là còn dám nói!

Đúng là năm đó ông ta từng hứa cho đứa con dâu dã chết kia kế thừa tài sản, quả thật trong đó có 10% cổ phần công ty Đoàn thị.

"Không sai." Đoàn Kế Hùng trầm giọng nói, đem quả đấm đang nắm chặt xuống để không ai phát hiện ông ta dang rất tức giận

Đứng ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi mày cũng là mấy không thể nhịn được nhíu, trong mắt không vui chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Kế Hùng khẳng định, tiện ngẩng đầu nhìn về phía trước, đối với mọi người nói: "Hôm nay là ngày Đồng Đồng trở về Đoàn thị, tôi liền thay nó làm chuyện tốt để tạo phúc."

Tô Thi Thi lúc nói trên khuôn mặt tươi cười càng thêm rực rỡ, giống như là một cô gái ngây thơi trong sáng, khẽ cười nói: "Tôi quyết định đem 10% cổ phần công ty quyên cho công trình Hy Vọng."

Cái gì?

Mọi người nghe được lời Tô Thi Thi nói, cả đám đều u mê.

Bọn họ không nghe lầm chứ? 10% cổ phần công ty Đoàn thị, kia được bao nhiêu tiền? Vậy mà Tô Thi Thi cứ như vậy đem đi quyên góp từ thiện¡'Tô Thi Thi!" Đoàn Kế Hùng thân thể lảo đảo, thiếu chút nữa giận đến ngất.

Đúng là thứ phá gia chi tử!

Ông ta muốn tức chết rồi! Đoàn thị thực lực hiện tại vốn là không được như xưa, mà cái đứa tiện nha đầu này vậy mà đem 10% cổ phầncông ty cho từ thiện!

Đùa giỡn cái gì!

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Kế Hùng kêu chính mình, quay đầu cực kỳ vô tội nhìn ông ta: "Không thể sao? Ông nội nói muốn trả cổ phần cho con, con đây nên là có quyền sử dụng tài sản của mình không phải sao?"

"Mày…" Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi là cố ý, tuyệt đối là cố ý! Cô chính là muốn phá đổ Đoàn thị!

"Nếu ông nội không đáp ứng, con đây liền…" Tô Thi Thi cố ý gục đầu xuống, đáng thương tội nghiệp nói. Nhưng mà cô lại không nói hết lời, khiến người khác không nghe được, bắt đầu suy đoán.

Đoàn Kế Hùng bị cô bức hoàn toàn không có đường lui. Hôm nay mời đến đều là gia tộc nổi danh ở Bắc Kinh này, một đám có uy tín danh dự. Đoàn Kế Hùng ông xấu mặt không nổi!

Nếu nói muốn đem cổ phần công ty tặng người, ông ta đâu thể nào nuốt lời. Nhưng mà cô còn muốn đem cổ phần quyên cho công trình Hy Vọng, đó là sự nghiệp từ thiện, Đoàn Kế Hùng phản đối mà nói, chẳng phải là có vẻ ông ta không phóng khoáng?

"Con… Làm rất khá!" Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi.

Năm nay là một năm, ông ta đã vứt bỏ con cháu trong nhà đã đủ nhiều, hiện tại ông ta rốt cuộc xấu mặt không nổi!

"Thật sao?" Tô Thi Thi đôi mắt lanh lợi sáng lên, cười hì hì nhìn Đoàn Kế Hùng, ngọt ngào nói, "Ông nội, người thật tốt!"

"Khụ khụ…" Đoàn Kế Hùng một hơi kìm nén ở trong lồng ngực, tức giận đến ho khan.

Ông ta khoát tay, hận không thể khiến Tô Thi Thi lập tức biến mất khỏi tầm mắt: "Con không thường tham gia loại tụ hội này, nhân cơ hội này theo ta quen biết nhiều người một chút."

Đoàn Kế Hùng nói xong, tiện do Nhậm Tiểu Vi đơ mình, hướng tới khu nghỉ ngơi ở bên kia đi đến.

Tô Thi Thi trên mặt thủy chung vẫn duy trì cười nhạt, giống như là một cô bé ngốc không hiểu chuyện vậy

Thuận miệng liền đem tài sản hơn trăm triệu quyên góp cho công trình Hy Vọng, không phải ngốc tử là cái gì?

Tô Thi Thi giờ phút này sau đầu còn thiếu mỗi việc dán lên mấy chữ: Phá gia chi tử!

Những người khác thấy Tô Thi Thi biểu tình đều đã cực kỳ vi diệu. Mọi người ở đây người không phải người tinh khôn chứ, tự nhiên nhìn ra được vừa rồi Đoàn Kế Hùng bị chọc giận đến nội thương.

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng cũng không có phát hỏa, vậy mà do cháu gái làm càn. Có lẽ tin đồn là giả, Đoàn Kế Hùng cực kỳ coi trọng đứa cháu gái này.

Đám thanh niên độc thân ở đây, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt nhất thời càng thêm nóng rực.

Bọn họ tham gia tụ hội này phần lớn đều đã mang theo mục đích buôn bán. Tô Thi Thi tuy hiện tại cùng Bùi Dịch qua lại, nhưng mà dù sao còn chưa kết hôn, bọn họ đều có thể theo đuổi cô vì lợi íchVì thế - -

Sau khi Tô Thi Thi đem Đoàn Kế Hùng chọc giận gần chết, liền đến mình thiếu chút nữa bị tức chết.

"Mình từ khi nào thì nổi tiếng như vậy rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn đám tinh anh xã hội đang đến vây quanh mình, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Cô vừa rồi tự chủ đem cổ phần công ty quyên góp từ thiện, lại vẫn chưa kịp đi tìm Bùi Dịch, liền bị một đám đàn ông vây quanh rồi. Tô Thi Thi đã không dám nghĩ đến sắc mặt Bùi Dịch, cái người dàn ông bụng dạ keo kiệt lại thích ăn giấm chua kia phỏng chừng đang rất tức giận

"Tô tiểu thư, nghe nói cô là Thiết Kế Sư? Công ty tôi vừa lúc có cái hạng mục, không biết cô có hứng thú hay không?" Một vị suất camặc tây trang màu xám, hướng Tô Thi Thi nâng cốc, cười hỏi.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, nói cũng không phải cực kỳ khách khí: "Thật có lỗi, hôm nay tôi không nói chuyện công việc"

Cô vừa dứt lời, bên cạnh liền có người tiếp lời nói: "Không sai, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, nói chuyện công việc quá phá hoại không khí." Người nọ đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười hỏi, "Thi Thi tiểu thư bình thường thích làm gì?"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình cười đến mặt đều nhanh cương cứng, hơi hơi lui về sau một bước, nói: "Tôi bình thường thích…"

Cô nói xong nhìn phía xa ánh mắt liền ngưng lại, lời nói cũng ngừng lại. Ở nơi đó, bóng dáng của một người đàn ông nổi bậc đang bị một đám con gái vây quanh, đứng ở trước mặt người kia chính là một cô gái mặc lễ phục màu trắng.

"Hỗ Minh Phỉ." Tô Thi Thi tay cầm ly rượu căng thẳng, trong lòng có chút không thoải mái.

Cô liền thay đổi lời nói, đối với mấy người đàn ông bên cạnh nói: "Tôi thích - - bảo hộ Bùi tiên sinh."

Cô nói xong vẻ mặt đáng tiếc thở dài: "Các vị cũng biết Bùi tiên sinh không thích cô gái khác."

Mấy người đàn ông bên cạnh thân thể cứng đờ, theo bản năng hướng theo ánh mắt Tô Thi Thi nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, Bùi Dịch sắc mặt xanh mét bị một đám mỹ nữ vây quanh, bộ dáng hiển nhiên đã không kiên nhẫn tới cực điểm.

Đứng ở trước mặt anh là nữ thần hoàn hảo trong lòng của đám đàn ông ở đây Hỗ Minh Phỉ, nhưng mà Bùi Dịch vậy mà đối với cô ta cũng không chút hứng thú…

Mấy người đàn ông bên này sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái hẳn lên. Lúc trước chuyện Hỗ Sĩ Minh đi ngăn cản Bùi Dịch cầu hôn bọn họ đều có nghe qua, chẳng lẽ hai người đó thật sự có quan hệ mờ ám gì sao?

Nghĩ tới đây, vài vị thanh niên anh tuấn tài năng chỉ cảm thấy cả người cũng không tốt.

Không thể trách bọn họ hiểu sai, thật sự là cái tin tức trước kia quá kinh động rồi!

Mà đúng lúc này, Bùi Dịch vù một phen hướng tới bọn họ nhìn vọng qua, sắc mặt của anh vẫn như cũ nhìn thật không tốt.

Từ lúc bắt đầu, anh liền nhìn thấy Tô Thi Thi bị một đám đàn ông vây quanh. Nếu không phải mẹ anh lúc trước đặc biệt dặn qua anh, để cho anh nể mặt một tí, anh đã sớm đẩy đám phụ nữ huyên náo phiền phức này ra rồi.

"Anh đang lo lắng cho Tô tiểu thư sao?" Hỗ Minh Phỉ nhìn thấy sắc mặt của Bùi Dịch, giả vờ làm người tốt nở nụ cười, "Anh hiện tại hẳn là không tiện qua đó, tôi thay anh đi xem một chút."

Cô ta nói xong không đợi Bùi Dịch trả lời, tiện xoay người hướng Tô Thi Thi đi tới.

Bùi Dịch nhướng mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, thu hồi lại ý định muốn đi theo cô ta, liền nhanh hướng tới bên kia đi đến.

Tô Thi Thi vốn dĩ đang muốn đi qua, thấy vậy sửng sốt một hồi.

Cô ta tới đây làm gì?

Tô Thi Thi nhìn đi về phía Hỗ Minh Phỉ đang hướng qua chỗ mình đi đến, ánh mắt hơi trầm xuống.

Người phụ nữ này tự mình đi qua đây thì tốt rồi, vậy mà còn mang theo một đám phụ nữ kéo qua đây!

Như thế nào, nghĩ muốn cãi nhau sao?

314. Chương 314

"Các vị, tôi có chút việc tìm Tô tiểu thư." Hỗ Minh Phỉ đi tới trước mặt Tô Thi Thi, liền đối với mấy người đàn ông đang vây quanh ở bên cạnh cô nói

"Không quấy rầy, các vị cứ từ từ nói chuyện." Mấy người đàn ông thấy thế lập tức cười cười rời đi. Một đám lúc rời đi, đều vẫn lưu luyến nhìn Hỗ Minh Phỉ

Đây là là cô gái mà toàn bộ đàn ông ở Bắc Kinh này tôn sùng là nữ thần, mặc dù mọi người đều đã rất muốn kết giao với cô ta, nhưng mà Hỗ Minh Phỉ cao ngạo có tiếng, bọn họ cũng không nghĩ muốn bị cô ta chửi mắng một trận té tát.

Rất nhanh, nơi này tiện chỉ còn lại có Tô Thi Thi các cô cùng một đám con gái.

"Hỗ tiểu thư có việc gì?" Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Hỗ Minh Phỉ.

Cô không tin Hỗ Minh Phỉ sẽ tốt như vậy có lòng giúp cô giải vây, vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng Hỗ Minh Phỉ nói gì với Bùi Dịch rồi mới chạy đến đây.

Nghĩ tới cái này, cô không biết như thế nào nữa, trong lòng lại có chút chua xót.

Dù rằng cô vẫn luôn một mực an ủi chính mình, không cần đi để ý Hỗ Minh Phỉ. Nhưng mà sự tồn tại của cô ta, nhất là lúc nhìn đến cô ta ở cùng một chỗ với Bùi Dịch, ghen tị vốn có trong lòng của cô vẫn lại là khống chế không nổi.

"Thôi, cũng không phải chuyện dọa người gì cho cam, ghen tị liền ghen tị." Tô Thi Thi ở trong lòng đối với chính mình yên lặng nói.

"Tô tiểu thư?" Hỗ Minh Phỉ nói một câu nói, nhưng Tô Thi Thi vậy mà tại ngẩn người, cô không khỏi có chút không vui.

Cô gái này cũng quá không nể mặt cô rồi!

"À ha?" Tô Thi Thi trừng mắt lên, trên mặt nặn ra một nụ cười chuyện nghiệp, "Vừa rồi cám ơn cô giúp tôi giải vây."

"Không cần khách khí, tôi không phải vì cô." Hỗ Minh Phỉ cao ngạo nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không chút để ý nói, "Tôi là vì Bùi Dịch. Dù sao trước đây anh ấy cầu hôn cô, cô công khai địa cho anh ấy đội nón xanh như vậy, thật làm cho anh ấy rất mất mặt."

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà chửi mắng người.

Người phụ nữ này có cái tư cách gì mà tới đây nói với cô những thứ này? Thật đúng là nghĩ mình là nữ chính rồi hả? Bùi Dịch từ đầu không để ý tới cô đó không biết sao!

"Hỗ tiểu thư, người ta là đáng yêu dễ gần nên có nhiều người theo đuổi thôi, như cô muốn để cho người ta theo đuổi cũng chưa cơ hội đi?" Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nhìn chằm chằm ánh mắt Hỗ Minh Phỉ.

Quả nhiên, Hỗ Minh Phỉ sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm xuống.

Vị Hỗ đại tiểu thư này tại phương diện khác cực kỳ có năng lực, nhưng mà tính tình cũng không tốt, cao ngạo quen thói đâu nào chịu được loại vũ nhục này.

Mấy vị mỹ nữ khác thấy không khí giữa hai người không tốt lắm, khẩn trương xem vào giảng hòa.

Một cô gái nhìn thấy Tô Thi Thi trên cổ treo một chuỗi Ngọc Thạch, đột nhiên ồ lên một tiếng: "Tô tiểu thư, cái vòng cổ này của cô nhìn sao lại lai có chút kỳ quái? Đây là bảo thạch gì vậy?"Cô ta nói xong không khỏi tới gần phía trước gần một chút, nghĩ muốn thấy rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng lui về sau một bước, nhìn cô ta không nói gì.

"Vòng cổ bảo thạch này sáng bóng xem ra rất kỳ quái, nhìn giống mã não, nhưng mà nhìn lại không giống." Một vị mỹ nữ khác nhíu mày nói.

Vừa rồi vị mỹ nữ mới mở miệng trước kia vị lập tức nói: "Thiên Thiên, nhà ngươi là mở công ty bảo thạch mà, lại là nhà thiết kế đá quý, ánh mắt của cô khẳng định sẽ không sai."

Mấy người khác sắc mặt nhất thời có chút vi diệu hẳn lên, nhìn về phía Tô Thi Thi trong ánh mắt hơn một tia đồng tình cùng khinh thường.

Vị mỹ nữ kia lại đối với Tô Thi Thi nói: "Tô tiểu thư, chuỗi dây chuyền này là cô mua ở nơi nào? Hẳn không là bị người ta lừa rồi chứ? Bán hàng giả cho cô, chủ quán này cũng thật quá đáng."

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên.

Giả à?

Cô dơ tay sờ sờ vòng cổ, lại lộ ra vẻ mặt hồn nhiên giống vừa rồi đem cổ phần công ty đi quyên góp, chậm rãi nói: "Đây là Bùi Dịch tặng."

"Bùi tiên sinh tặng?" Mấy người cả kinh, cả đám đều không thể tin được.

Vị mỹ nữ nhà mở công ty đá quý kia nói: "Cha tôi cùng Bùi tiên sinh rất thân, ông ấy còn khen Bùi tiên sinh ánh mắt rất tốt, làm sao có thể mua hàng giả tặng cô?"

"Hay là, mấy thứ này không phải Bùi tiên sinh tặng, là chính cô tự đeo mấy thứ hàng giả mua trên vỉa hè về?" Một vị tiểu thư khinh thường liếc Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thầm mến Bùi Dịch, lúc trước biết Bùi Dịch hướng Tô Thi Thi cầu hôn khi đó đặc biệt mất mác, giờ phút này gặp Tô Thi Thi mang hàng giả, trong lòng lại càng khó chịu, lời nói ra cũng cực kỳ không khách khí.

Tô Thi Thi lại nhất định bảo trì nụ cười hoàn mỹ, giống như bọn họ không phải đang nói cô một dạng, giống như là người bàng quan.

Lúc này vị mỹ nữ đầu tiên mở miệng trước kiathấy được Tô Thi Thi trên cổ tay kia đeo chuỗi lắc tay đồng phiến, lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc nói: "Cái lắc trên tay cô hẳn là cùng do một thợ làm ra đều là hàng giả, cô cũng không biết xấu hổ đeo đi khắp nơi?"

Tô Thi Thi vẫn như cũ vẻ mặt ngây ngô, chậm rãi nói: "Này cũng là Bùi Dịch tặng."

Nơi xa Bùi tiên sinh đang ở cùng mấy cái người quen hàn huyên, đột nhiên cảm thấy được cái mũi có chút ngứa, nghĩ muốn hắt xì hơi.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Tô Thi Thi đang đứng, đôi mắt có chút trầm.

Cô bé này phỏng chừng không an phận như thế!

Tô Thi Thi đương nhiên sẽ không an phận như thế, cả đám tình địch đều đã đến đây muốn leo lên đầu cô mà ức hiếp cô, cô làm sao có thể thờ ơ.

Chỉ là trong quá trình này, Hỗ Minh Phỉ vẫn đều không nói chuyện, Tô Thi Thi cũng án binh bất động.

Cô trái lại muốn nhìn Hỗ Minh Phỉ muốn làm gì!Tô Thi Thi không có nhìn Hỗ Minh Phỉ, nhưng mà Hỗ Minh Phỉ trái lại một mực quan sát Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thấy được Tô Thi Thi trên người mang theo trang sức, chỉ là sắc mặt của cô ta hơi có chút ngưng trọng.

"Bùi Dịch vậy mà đem chuỗi vòng tay kia đưa cho cô rồi!"Hỗ Minh Phỉ âm thầm nắm chặt quả đấm, trong lòng không cam lòng càng ngày càng lớn.

Ánh mắt của cô ta nhàn nhạt đảo qua bên cạnh mấy người phụ nữ đang vây quanh Tô Thi Thi kia, trong mắt khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

Mấy người này đều là một đám có mắt không tròng nhân, nói lắc tay này là giả?

Cô ta quay đầu hướng bốn phía nhìn xem, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch đang ở hướng các cô bên này nhìn.

Cô ta im lặng quay đầu lại, đi về phía trước một bước, đối với mấy vị mỹ nữ kia nói: "Bùi tiên sinh đương nhiên không có khả năng đưa hàng giả, chuỗi vòng tay này tôi đã từng ở buổi đấu giá thấy qua, mặt trên chuỗi vòng Đồng phiến đời Thanh, có mấy ngàn năm lịch sử, là đồ cổ, giá trị lịch sử."

Cô ta dừng một chút, nói: "Lúc trước chuỗi vòng tay này được người ta ra giá năm trăm vạn mua được, không nghĩ tới người kia thực ra là Bùi tiên sinh."

"Không phải chứ?" Mấy vị mỹ nữ kia sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi, một đám xấu hổ thiếu chút nữa đào cái động chui vào.

Tô Thi Thi cũng ngẩn ngơ.

Lần này cũng thật là tốt chơi, Hỗ Minh Phỉ vậy mà giúp đỡ cô nói chuyện?

Mà khi cô quay đầu nhìn đến Bùi Dịch cách bọn họkhông xa khi đó, mâu sắc trầm xuống.

Thì ra là thế, Hỗ Minh Phỉ sợ không phải vì giúp cô, mà là có dụng ý khác!

"Tôi vừa nhìn thấy người quen đi trước vậy." Vị mỹ nữ lúc nãy mở miệng nói cô đeo hàng giả mặt đỏ lên, liền tìm cớ đi mất, mấy vị khác thấy thế cũng đều nhao nhao kiếm cớ rời khỏi nơi này.

Chỉ vài giây sau, cũng chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Hỗ Minh Phỉ ở chỗ này.

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, thu hồi tươi cười giả tạo vừa rồi, đi lên phía trước, ngẩng lên cằm, nhìn chằm chằm Hỗ Minh Phỉ nói: "Cô cảm thấy được cô vừa rồi giúp tôi như vậy, Bùi Dịch sẽ cảm kích cô không?"

Hỗ Minh Phỉ mâu sắc trầm xuống, Tô Thi Thi không thèm giả vờ trước mặt cô ta sao?

Vừa lúc cô ta cũng chẳng muốn cùng cô diễn trò.

Cô ta nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ làm chuyện đối với tôi có lợi, giúp cô chẳng qua là tiện thể thôi."

"A…." Tô Thi Thi có vẻ đăm chiêu gật đầu, đột nhiên hỏi, "Anh trai cô hôm nay sao lại không đến?"

Cô nói xong, ánh mắt cong lên như cây cung, cười tít mắt hỏi han: "Có phải hay không bị chúng tôi dọa sợ rồi hả? Dù sao thời gian này Hỗ gia các người mất mặt thật sự là nhiều lắm!"

"Cô!" Hỗ Minh Phỉ ánh mắt mạnh lạnh xuống.

Anh trai cô ta vốn là muốn tới, nhưng mà ông nội cô ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không để cho anh ta đến đây, chỉ là để cô ta đến đây cùng Bùi Dịch xiét chặt quan hệ.

"Xem ra bị tôi đoán trúng rồi." Tô Thi Thi cười lui về sau một bước.

"Tô tiểu thư!" Hỗ Minh Phỉ hít sâu một hơi, vẫn cứ đem tính tình đè ép tiếp xuống, đối với Tô Thi Thi lạnh giọng nói, "Bùi Dịch không phải là của cô, cô sớm nên buông tay đi!"

Nói xong tiện xoay người hướng tới một bên đi đến.

"Nằm mơ!" Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng Hỗ Minh Phỉ rời đi, âm thầm hít vào một hơi, cũng không đi tìm Bùi Dịch, xoay người hướng tới cửa ra đi đến.

Ở trong này đợi lại bị một đám đàn ông vây quanh, như vậy sau khi trở về, phỏng chừng Bùi tiên sinh thật sự muốn bão nổi rồi.

Bùi Dịch chỉ là cùng mấy người xung quanh nói hai câu nói, quay đầu liền phát hiện Tô Thi Thi không thấy nữa.

Sắc mặt anh trầm xuống, ở xung quanh tìm một vòng không phát hiện Tô Thi Thi, qủa quyết đi ra bên ngoài.

Anh không thấy được, Hỗ Minh Phỉ nhìn thấy anh ra ngoài cũng theo đi ra.

Mà sau khi bọn họ vừa đi ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi tìm tới Hồng Cầm, thấp giọng hỏi: "Đều đã an bài tốt?"

Hồng Cầm gật đầu: "Phu nhân yên tâm, tôi đã đều đã nói cho Hỗ tiểu thư, tuyệt đối không thể sai sót."

Viết đơn xin phép nghỉ từ 2 tuần trước để đi đám cưới ngta. Sắm sửa đồ đạc xong hết. Cuối cùng công ty kiểm tra sổ sách, khỏi nghỉ

315. Chương 315

Đoàn gia nơi ở hậu viện có một tòa hai tầng lâu nhỏ, bình thường là dùng để làm phòng nghỉ ngơi cho khách.

Bùi Dịch tìm kiếm bóng dángTô Thi Thi đến nơi này, chỉ là ngay tại lúc anh đang muốn vào đi, sau lưng truyền đến một giọng nói gọi anh lại.

"Bùi Dịch." Hỗ Minh Phỉ đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nhàn nhạt nở nụ cười một phen, "Tôi có việc tìm anh."

Bùi Dịch nhướng mày, không hề nghĩ ngợi, đã nói: "Không rảnh."

Nói xong tiện hướng tới phía trước đi đến.

Hỗ Minh Phỉ quả đấm nắm chặt, trong mắt hiện lên quét xuống tức giận.

Người đàn ông này thật đúng là không coi ai ra gì!

"Anh nên là biết tôi xuất hiện ở nơi này, là ý của bác gái!" Hỗ Minh Phỉ đứng tại chỗ, lạnh giọng nói.

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, nghĩ muốn muốn tiếp tục đi về phía trước, lại nghe Hỗ Minh Phỉ nói.

"Tính tình đứa con lớn thường rất hiếu thuận, nghe lời cha mẹ. Tôi nghe nói mẹ con các người sống nương tựa lẫn nhau, anh cũng không muốn để cho mẹ mình vì anh mà bênh đau đầu tái phát chứ?"

Cô ta nói xong giọng nhẹ một chút: "Tôi nghe nói bác gái thời gian này đều phải dùng đến nha phiến mới có thể giảm bớt đau đầu, bà một mực vì anh mà lo lắng."

Bùi Dịch bước chân thu trở về, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất. Anh đứng thẳng thân thể, chậm rãi xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Hỗ Minh Phỉ: "Có cái gì nói nói thẳng."

Hỗ Minh Phỉ nhìn thấy Bùi Dịch quay người lại, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Cô ta đã sớm nghe nói Bùi Dịch hiếu thuận, đây là nhược điểm lớn nhất của anh, mà cô ta giỏi nhất là việc bắt lấy nhược điểm của người khác.

Cô ta cũng không tin, Bùi Dịch thật sự sẽ mặc kệ Nhậm Tiểu Vi.

Cô ta đi về phía trước hai bước, cách Bùi Dịch hơn một mét mới dừng lại, ngẩng đầu, trong giọng nói đều là tự tin.

"Tôi muốn anh làm chồng của tôi."

"Nằm mơ." Bùi Dịch liếc cô ta một cái, ánh mắt giống như là đang nhìn một kẻ ngu ngốc một dạng.

Hỗ Minh Phỉ hít sâu một hơi, cô ta không thể tức giận, tức giận liền thua.

Cô ta chậm rãi nói: "Anh không thích tôi không quan trọng, tôi cũng như thế không thích anh. Nhưng mà gia đìnhchúng ta đều như vậy, hôn nhân chưa bao giờ là do chính mình quyết định. Hai nhà chúng ta đều hi vọng chúng ta cùng một chỗ, như vậy đủ rồi."

"Vậy sao?" Bùi Dịch cúi đầu hỏi một tiếng, lập tức chỉ thấy khóe miệng của anh hơi hơi nhếch lên, nhìn thẳng vào mắt Hỗ Minh Phỉ, trào phúng nói, "Cô đã đối tôi cảm thấy hứng thú, hơn nữa đối tôi càng ngày càng để ý, vậy mà dám nói không thích tôi?"

"Anh!" Hỗ Minh Phỉ biến sắc, kiêu ngạo thiếu chút nữa bị anh đánh nát.

Cô ta biết Bùi Dịch đối với cô ta khinh thường, cho nên cô ta ở trước mặt anh làm sao có thể cúi đầu trước.Nhưng mà hiện tại bị anh công khai chọc thủng tâm tư như vậy, cô ta có chút không nhịn được.

Nhưng cô đường đường là đại tiểu thư Hỗ gia, có chuyện gì chưa thấy qua? Lúc này liền kiềm chế cảm xúc, vẫn như cũ biểu tình nhàn nhạt nói: "Có thể là anh đúng, tôi đối với anh quả thật so với ban đầu cảm thấy hứng thú rất nhiều. Vậy không phải rất tốt sao? Dù sao hôn nhân không có tình cảm có vẻ thống khổ."

"Nếu Hỗ tiểu thư chính mình cũng nói, hôn nhân không có tình cảm sẽ thống khổ, như thế tôi vì cái gì muốn cho chính mình thống khổ?" Bùi Dịch nói xong không muốn lại để ý Hỗ Minh Phỉ xoay người rời đi.

"Anh!" Hỗ Minh Phỉ quả đấm nắm chặt, móng tay thâm sâu vào trong da thịt, đau đớn từng đợt truyền đến, mới không còn để cho cô ta bộc phát tại chỗ.

Cô ta lại bị cự tuyệt rồi! Mà còn bị cự tuyệt thảm hại như thế!

Bùi Dịch vậy mà nói cùng cô ta kết hôn sẽ làm cho anh thống khổ!

Hỗ Minh Phỉ sắp tức điên, tất cả Bắc Kinh này ai không muốn kết hôn cô ta? Mà người đàn ông này cứ như vậy vũ nhục cô ta!

"Bùi Dịch!" Hỗ Minh Phỉ tính tình rốt cuộc kiềm chế không được rồi.

Anh dựa vào cái gì để cô ta sẽ đối với anh ăn nói khép nép? Cô ta cho tới bây giờ liền là có hỏa liền phát, không xem sắc mặt người khác!

Bùi Dịch không có dừng bước, giống như là không có nghe đến Hỗ Minh Phỉ nói một dạng.

Tô Thi Thi hẳn là đến nơi này, cũng không biết trốn đi nơi nào, vừa rồi người nhiều như vậy vây quanh cô, anh chỉ sợ có kẻ không sợ chết vụng trộm chuồn ra tìm Tô Thi Thi!

Nghĩ tới loại khả năng này, Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong lòng có cổ tức giận muốn bạo phát!

Người phụ nữ của anh, ai dám động một phen thử xem!

"Bùi Dịch!" Hỗ Minh Phỉ thấy Bùi Dịch một chút mặt mũi cũng không cho cô ta, lập tức cái gì cũng không để ý, đối với anh hô, "Anh âm thầm khơi mào mâu thuẫn giữa bốn gia tộc, không phải là muốn biết năm đó cha anh chết như thế nào sao?"

Trong phút chốc, thời gian giống như dừng lại. Bùi Dịch thân thể cứng đờ, chân đã nâng lên lại không hề bước đi nữa

Anh thu hồi chân, thân thể đứng thẳng tắp, chậm rãi xoay người, ánh mắt đáng sợ.

"Cô lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Hỗ Minh Phỉ, phảng phất muốn ở trên người cô ta khoét ra một cái động.

Hỗ Minh Phỉ thấy lời mình vừa nói có tác dụng, trong lòng vui vẻ, lấy lại bình tĩnh nói: "Tôi có thể biết được một chút tin tức, nhưng mà anh phải biết anh phải trả giá thật nhiều."

"Nói." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Anh âm thầm chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng là muốn tra ra chứng cứ năm đó những người đó hại cha hắn.

Đây là anh lần đầu tiên từ người trong Tứ Đại Gia Tộc biết chuyện gì năm xưa, Hỗ Minh Phỉ nếu có thể nói ra, như thế thật sự có khả năng biết ẩn tình trong đó.Cơ hội này, Bùi Dịch không có khả năng buông tha!

Hỗ Minh Phỉ đi về phía trước một bước, nhìn thẳng ánh mắt Bùi Dịch nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi trên lầu."

Cô ta nói xong trực tiếp thẳng hướng tới trong phòng đi đến.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, suy nghĩ một chút liền đi theo.

Ngay khi bọ họ đi không lâu sau, từ trong một cái góc khuất xuất hiện một người, chính là Hồng Cầm.

Bà ta hướng tới căn phòng trên lầu kia nhìn một phen, liền xoay người trở về nơi cử hành vũ hội, tìm đến Nhậm Tiếu Vi đối với bà nhỏ giọng nói: "Bọn họ đã lên lầu hai, Hỗ tiểu thư hẳn là thành công rồi."

"Được." Nhậm Tiếu Vi trên mặt lúc này mới có mỉm cười, đối với bà ta nói, "Đi chuẩn bị những chuyện tiếp theo đi, chú ý nắm chắc tốt thời gian."

"Tôi hiểu rõ." Hồng Cầm nói xong vội vàng lui ra ngoài.

Mà ở hai tầng trong phòng nhỏ, Tô Thi Thi vốn muốn tìm căn phòng thanh tĩnh để trốn, nhưng mà vô tình lại nghe được giọng nói của Bùi Dịch cùng Hỗ Minh Phỉ, cô nghi hoặc đi tới.

Chỉ là lúc cô đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch cùng Hỗ Minh Phỉ đi tới lầu hai.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, im lặng không tiếng động đi theo, chỉ là trái tim không biết như thế nào, đập càng lúc càng nhanh

Cô nhìn nhìn bốn phía, nơi này một dạng không ngoại nhân tới, cực kỳ an tĩnh, cho dù là ở bên trong la to, bên ngoài đều đã không có thể có thể nghe được đến.

Quả nhiên là - - nơi tốt để yêu đương vụng trộm!

Tô Thi Thi xoa xoa mặt, thầm than cô đến lúc này vậy mà lại vẫn bảo trì bình thản, mà còn cũng không giống như là lo lắng.

"Tô Thi Thi, mày đối với anh ấy cũng thật quá in tưởng!" Tô Thi Thi tự giễu cười cười.

Nhưng mà làm sao bây giờ? Đáy lòng cô vẫn lại là có chút tức giận muốn xông lên.

Có thể không tức giận sao?!

Vị hôn phu của mình vậy mà lén lút cùng người phụ nữ khác chạy đến nơi này ha, không có người nào khác ở trong phòng nhỏ kia! Người phụ nữ này rõ ràng có rắp tâm, cô không tức giận mới là lạ!

"Bùi Dịch, bị em tóm được anh nhất định phải chết!" Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, cởi giày cao gót, lặng không tiếng động hướng tới trên lầu đi đến.

Mà bên kia, Hỗ Minh Phỉ giống như đối với nơi này rất quen thuộc, quen thuộc mà dẫn dắt Bùi Dịch rẽ vào một cái phòng.

Lúc Bùi Dịch biết tình hình bên trong, ánh mắt mạnh tối sầm lại.

Trong gian phòng đó bố trí vô cùng hoàn hảo, trên khăn trải giường màu đen vậy mà rãi đầy hoa hồng đỏ thẫm, tất cả vây tại một chỗ, bày ra một hình trái tim, đèn bật sang mờ như lửa nhiệt liệt được thiêu đốt, kích thích người ta huyết dịch sôi trào.

Trong không khí thoang thoảng một mùi hương cỗ ngọt ngấy, mà mùi hương này còn càng ngày càng đậm, không hiểu sao làm cho thân thể người ta nóng lên.

Mùi hương trong căn phòng đó không đúng!

Bùi Dịch nhướng mày, theo bản năng liền muốn xoay người rời đi.

"Bùi Dịch, anh hẳn là phải biết nên giả giá thế nào. Rời khỏi nơi này, anh nếu như muốn biết đáp án nghĩ cũng đừng nghĩ đến" Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lùng của Hỗ Minh Phỉ.

Chuyện mục rắc thính của bạn đến rồi, ai muốn biết kô nè????

Trên giường lớn màu đen kia, chăn đệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

CLGT, tui đang nhìn thấy cái gì đây????

316. Chương 316

Trên giường lớn màu đen kia, chăn đệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

Đúng lúc này, bên ngoài căn phòng mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, người tới không ít.

Động tác của bọn họ thật sự rất nhẹ, nhưng bởi vì người quá nhiều, vẫn như cũ phát ra tiếng động.

"Chính là căn phòng này, mọi người nhẹ một chút." Một người dàn ông dẫn đầu đối với mấy người đang đi theo sau lưng mình nhỏ giọng nói.

"Đội trưởng, phải đi vào thật sao?" ngay lúc người đàn ông dẫn đầu đang muốn đưa tay chạm vào cửa phòng, một người tuổi còn trẻ đứng sau lưng hắn kéo kéo tay áo của hắn.

Động tác cảu người dàn ông kia ngừng một trận, trong mắt có một tia do dự, nhưng lập tức cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: "Hồng Cầm nói, rất có khả năng chính là ý của lão gia cùng phu nhân, dám không nghe sao?"

Hắn vừa dứt lời, mấy người khác toàn bộ đều đã không dám nói thêm nữa.

Chỉ là không nghĩ tới, làm bảo an cũng phải làm luôn mấy chuyện này, mấy người cũng cực kỳ xấu hổ.

Những người này đều là bảo an Đoàn gia, là Hồng Cầm gọi bọn họ đến đây. Đến để làm cái gì, trong lòng mỗi người đều đã rất rõ ràng. Suy nghĩ đến người ở bên trong là Bùi Dịch, bọn hắn đều có điểm hồn bay phách lạc.

"Đi." Cầm đầu là đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa, chỉ nghe rất nhỏ một tiếng "Rắc rắc", cửa lặng yên mở ra.

Một đám người lục tục theo đuôi mà vào, cả đám đều khẩn trương muốn chết.

Trong phòng kéo rèm che, ánh sáng cực u ám. Đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng mà đi đến bên tường, âm thầm mò mẫn mở chốt đèn điện.

Hắn âm thầm hít vào một hơi, lập tức ấn mạnh, cắn răng một cái, trùng điệp đè xuống.

Một tiếng rất nhỏ tiếng răng rắc, chỉ thấy trước mắt ánh sáng chớp lóe, căn phòng u ám nhất thời sáng như ban ngày.

"Người nào?" Nằm ở trên giường Bùi Dịch đã bị kinh tỉnh trước tiên rồi.

Cơ hồ là nháy mắt, anh kéo chăn che đậy người bên cạnh, chính mình từ trên giường ngồi dậy, chăn trợt xuống, che đậy nửa người dưới của anh.

"Bùi thiếu gia? Cậu như thế nào lại ở chỗ này?" Cầm đầu đội bảo an đội trưởng tiến lên một bước, như là hoàn toàn không biết Bùi Dịch ở trong này, ra vẻ kinh ngạc nhìn anh.

Bùi Dịch nhướng mày, thờ ơ quét một vòng bốn phía, trí nhớ lúc trước từ từ ùa về.

Hai mắt cảu anh nguy hiểm nheo lại, mặt không chút thay đổi nhìn về phía mấy người bảo an đột nhiên xuất hiện này."Cút!" Anh lãnh khốc nói.

"Bùi thiếu gia, cái này… Cậu… Cậu không phải cùng Tô tiểu thư có hôn ước sao? Cô ấy dầu gì cũng là tiểu thư Đoàn gia, cậu làm như vậy có phải rất có lỗi với cô ấy rồi hay không?" Đội trưởng đội bảo an chấn kinh nhìn Bùi Dịch, như là vì Tô Thi Thi mà đau lòng.

"Vậy sao?" Bùi Dịch lườm mắt nhìn người phụ nữ ngủ ở bên cạnh kia một phen. Thấy cánh tay của cô lộ ở bên ngoài, con ngươi tối sầm lại, vươn qua kéo tay cô nhét đến trong chăn, động tác vậy mà thần kỳ ôn nhu.

Đội trưởng đội bảo an nhìn đến đây cũng sửng sốt.

Hắn vốn cho là Bùi Dịch sẽ tức giận thậm chí trực tiếp động thủ đánh người, nhưng lại không nghĩ tới, anh vậy mà đối với Hỗ Minh Phỉ ôn nhu như thế.

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau. Hỗ gia đại tiểu thư bộ dáng xinh đẹp như thế, khí chất lại tốt, năng lực lại càng giỏi, có người đàn ông nào mà không thích?

"Gạo nấu thành cơm." Đội trưởng đội bảo an trong đầu nhớ tới lời vừa rồi Hồng Cầm nói với hắn, âm thầm liễm liễm thần sắc, đối với Bùi Dịch nói: "Bùi thiếu gia, người yên tâm, chuyện hôm nay chúng ta đều sẽ không nói ra, chỉ là…"

Hắn nói xong ánh mắt chuyển qua người phụ nữ bị chăn che đậy kia, có chút khó xử nói: "Cô ấy dù sao cũng không phải con gái nhà bình thường, Bùi thiếu gia tính làm như thế nào?"

Bùi Dịch nhướng mày, sắc mặt lạnh xuống vài phần, như là rất ảo não.

Anh lạnh giọng nói: "Các người từ khi nào có tư cách tới chất vấn tôi? Người nào cho các người tới!"

"Cái này…" Đội trưởng đội bảo an nhất thời ngẩn ra, vội vàng nói, "Chúng tôi vừa rồi là nghe được một người hầu nói nhìn cậu cùng Hỗ đại tiểu thư cùng một chỗ, cho nên đến xem."

"Vậy sao?" Bùi Dịch lạnh lùng hỏi han, khóe miệng hơi hơi hơi nhếch lên, rõ ràng không có làm cái động tác gì, lại để chomột đám người ở đây mọi trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Bùi thiếu gia, hôm nay trưởng bối Hỗ gia cũng có tới tham gia vũ hội. Cậu bây giờ đối với Hỗ tiểu thư làm ra loại chuyện này, tóm lại là không tốt." Đội trưởng đội bảo an thấy Bùi Dịch cảm xúc so với bọn hắn dự đoán bình tĩnh rất nhiều, lá gan lớn một chút, chỉ hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ, bức Bùi Dịch đồng ý.

"Lá gan cũng rất lớn." Bùi Dịch ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng đội trưởng đội bảo an.

Đội trưởng đội bảo an trong lòng khẽ run rẩy, cùng mấy người ở phía sau liếc nhau một cái, trong lòng thống nhất, bất chấp tất cả nói: "Phỏng chừng mọi chuyện ở đây lão gia bọn họ cũng đã biết, lập tức sẽ mang theo người đến đay. Bùi thiếu gia, vẫn lại là sớm một chút ra quyết định, miễn cho khó coi như thế này."

Giống như muốn xác minh lời của hắn nói, bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền đến.

Các nhân viên an ninh trong lòng vui vẻ, cuối cùng có người đến đây, bọn hắn thật sự không dám tái tiếp tục đối mặt Bùi Dịch.Nhưng đúng lúc này, người phụ nữ ngủ trên giường kia đột nhiên động đạy, bị bọn hắn đánh thức rồi.

Từ trong chăn vươn ramột cánh tay trắng non mềm mại, người phụ nữ kia phát ra một tiếng nói thầm: "Thật ồn ào."

"Bùi Dịch, làm cho bọn họ ra ngoài!"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, bắt lấy tay cô, lặng không tiếng động một lần nữa nhét về vào trong mền.

Âm thanh này?

Người phụ nữ kia vừa nói, mấy người bảo an sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi

Giọng nói này như thế nào nghe không thích hợp lắm?

Không đúng, làm xong xong chuyện đó hẳn là không còn khí lực, giọng nói lười biếng một chút cũng có khả năng.

Mấy người bảo an nhìn thoáng qua nhau, mỗi người tự an ủi nhau.

"Bùi thiếu gia, người xem Hỗ tiểu thư cũng thế rồi. Như thế này trưởng bối Hỗ gia đến đây nhìn đến cô ấy thành cái dạng này…"

"Còn không có đem Hỗ tiểu thư bắt đi a?" Đúng lúc này, cánh tay trắng noãn kia lại duỗi ra, chả nhân của cánh tay kia xoa đầu tóc lộn xộn của mình rồi từ từ vươn ra, vẻ mặt đầy oán khí, "Ầm ĩ muốn chết, có muốn để cho người ta ngủ hay không đây!"

"Tô… Tô Thi Thi?" Các nhân viên an ninh vừa thấy đến bộ dáng của người phụ nữ kia, sợ tới mức tròng mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Bọn hắn có nhìn lầm hay không? Vì cái gì cô gái kia không phải Hỗ Minh Phỉ, mà là Tô Thi Thi?

Mà cùng lúc đó, bên ngoài tiếng bước chân càng gần hơn, lập tức một đám người vọt tiến vào.

Người trong phòng còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một trận chói mắt đèn flash.

Phóng viên?

Các nhân viên an ninh nhìn đến những người này khi đó, sắc mặt một đám thoắt trắng bệch rồi.

Phóng viên làm sao có thể tới?

Ngay khi bọn hắn vẫn còn đang lờ mờ chưa hiểu mô tê gì, các phóng viên đã vọt lên, đối với Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi dang ở trên giườnghỏi.

"Bùi tiên sinh, người cùng Tô tiểu thư có phải hay không sắp có chuyện tốt rồi hả?"

"Các vị là tính toán muốn có em bé sao?"

"Muốn có con trước khi cử hành hôn lễ sao?"

Liên tiếp nhiều vấn đề đổ ập xuống.

Phóng viên như là sớm liền biết người ở trên giường chính là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, vấn đề hỏi cực kỳ rõ ràng xoay quanh hai người.

"Các người… Các người mau ra ngoài, nơi này không thể phỏng vấn!" Các nhân viên an ninh phản lúc này mới ứng kịp, vội vàng chạy đến ngăn đón phóng viên.

"Cái tình huống gì đây?" Tô Thi Thi sững sờ nhìn phóng viên cùng các nhân viên an ninh đột nhiên xuất hiện.

Cô không phải ngủ một giấc thôi sao, lại xảy ra chuyện gì rồi hả?

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch, chỉ thấy anh ôn nhu xoa xoa tóc của cô, đối với cô dịu dàng nói: "Em ngủ thêm một chút, anh sẽ xử lý."

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Bùi Dịch nhanh khoát áo ngủ mặc lên người.

Sau đó, cô trơ mắt nhìn Bùi tiên sinh để lộ một đôi chân thẳng tắp thon dài, một bên cột lại dây lưng áo ngủ, một bên đi ra bên ngoài, toàn thân lộ ra một cỗ khí tứcđộc đáo lười biếng.

"Ách…" Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, nhớ tới toàn bộ mội chuyện xảy ra vừa rồi, sắc mặt càng thêm đỏ.

"Hí… Thắt lưng đều nhanh chặt đứt!" Tô Thi Thi xoa xoa mặt, đang muốn nằm xuống, chỉ nghe bên ngoài truyền đến giọng nói trầm tĩnh của Bùi Dịch.

"Tôi cùng Tô Thi Thi sẽ chọn một cái ngày hoàng đạo đi đăng ký kết hôn, hôn lễ đem qua sang năm cử hành, đến lúc đó sẽ mời các vị bằng hữu truyền thông."

Tô Thi Thi trên mặt biểu tình cứng đờ.

Cái tình huống gì đây?

Chết tiệt, Bùi Dịch cũng dám tiền trảm hậu tấu!

Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng tới tủ quần áo trong phòng nhìn lại.

Ở trong ngăn tủ kia, bị trói chặt tay chân bịt kính miệng Hỗ Minh Phỉ khuất nhục bị nhốt ở trong ngăn tủ, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nhô cả nhà. Tuần mới vui vẻ.

Dạo gần đây bạn hơi bận cũng hơi lười, mà cũng chả ai phụ nên tốc độ ra hơi chậm, mọi người đừng bỏ rơi bạn nhé. (Chắc dư âm đi chơi về chưa hết, nên còn lười đó, hy vọng qua tháng siêng hơn)

Mọi người đọc truyện vui vẻ =)

317. Chương 317

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, tôi muốn giết các người!" Trong ngăn tủ nhỏ hẹp, Hỗ Minh Phỉ bị trói lại tay chân quỳ ở bên trong.

Thân thể của cô ta co quắp, không biết là vì tức giận hay vẫn lại là đau đớn, cả người đều đã run nhè nhẹ.

Mặt của cô ta đều đã sưng lên, trên người cục xanh cục tím, cực kỳ hiển nhiên là bị người ta đánh.

"Tô Thi Thi, cô cũng dám đánh tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!" Hỗ Minh Phỉ hai mắt đỏ bừng, trong mắt lóe sáng tia khuất nhục, thật sự sắp tức chết rồi.

Mọi chuyện vừa xảy ra toàn bộ đối với cô ta mà nói giống như là ác mộng vậy…

Nghĩ tới những thứ này, Hỗ Minh Phỉ gắt gao cắn răng, nhưng là một chút âm thanh cũng không dám phát ra tới.

Bọn họ vốn muốn làm cho Bùi Dịch hạ bộ, kết quả lại bị Tô Thi Thi bắt lại nhốt ở trong ngăn tủ, nghe xong gần hai giờ "Diễn trò" của hai người bọn họ!

Chuyện nhục nhã như vậy, cô ta làm sao có thể để cho người khác biết được!

Hỗ Minh Phỉ gắt gao nắm chặt quả đấm, móng tay thật dài cũng sớm đã đem lòng bàn tay của cô ta khắc sâu vết móng tay ra từng vết máu, nhưng cô ta lại không cảm giác được đau đớn, chỉ có vô tận phẫn nộ.

Đây là nhục nhã trắng trợn! Tức chết cô ta rồi!

Mà bên ngoài, Bùi Dịch sau khi đối với các phóng viên tuyên bố xong chuyện tình cảm của mình, liền đi vào trong phòng, đồng thời khóa cửa lại.

Tô Thi Thi ngồi ở trên giường quấn chăn, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lười biếng liếc anh một cái: "Anh lại tính kế với em?"

Bùi Dịch nhíu mày, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, hướng tới bên cạnh giường vừa đi vừa nói chuyện: "Cực kỳ rõ ràng, là hai chúng ta bị người khác tính kế."

Lúc anh nói đến hai chữ "Tính kế" dừng một chút, có thâm ý khác.

Bị nhốt ở trong tủ Hỗ Minh Phỉ nghe được lời của anh nói, thân thể kìm lòng không đậu run lẩy bẩy.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hoàn toàn là hai người điên, cô ta thật không biết bọn họ còn có thể làm ra cái chuyện điên khùng gì nữa!

Tô Thi Thi hiển nhiên cũng biết ý tứ Bùi Dịch, nghe vậy hướng tới ngăn tủ nhìn thoáng qua, trong giọng nói có chút lạnh lùng: "Đó không phải anh cam tâm tình nguyện mắc câu sao?"

"Giận rồi?" Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đi tới giữ lấy bả vai Tô Thi Thi, để sát vào bên tai cô, thấp giọng nói, "Nghĩ tình anh vừa rồi ra sức hầu hạ em như thế, tha thứ anh một lần được không?"

"Anh… Anh…" Tô Thi Thi sắc mặt lập tức đỏ bừng, căm giận trợn mắt nhìn anh, "Sắc ma!"

Người đàn ông này cái gì cũng dám nói! Quá không biết xấu hổ rồi!

Tô Thi Thi cũng không muốn để cho Hỗ Minh Phỉ chế giễu, ghé sát vào bên tai Bùi Dịch, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: "Về nhà sẽ tính sổ với anh sau!"Bùi Dịch con ngươi giảo hoạt ở trên người cô đánh giá một phen, trong mắt hiện lên quét xuống nụ cười thản nhiên, có điều ngụ ý nói: "Anh đây rất sẵng lòng chờ vợ yêu của anh đến tính sổ."

"Anh…" Tô Thi Thi sắc mặt càng đỏ.

Bùi tiên sinh ở phương diện này thực lực quá giỏi đi, Tô Thi Thi từ đầu không phải là đối thủ của anh.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vươn tay đẩy: "Tránh ra, không muốn về nhà sao? Hay còn muốn tiếp tục ở đây"

Cô nghĩ tới nơi này vốn là Đoàn gia vì Bùi Dịch cùng Hỗ Minh Phỉ chuẩn bị, trong lòng liền không thoải mái.

Lúc trước cô theo đuôi Bùi Dịch bọn họ lên lầu, nhưng lại không tìm được bọn họ, liền nhìn thấy Bùi Dịch từ trong một cái phòng ở cuối hành lang ra đi ra ngoài.

Sau đó - -

Cô đã bị Bùi tiên sinh một lần nữa kéo trở về bên trong phòng. Tô Thi Thi vừa vào thấy tình hình trong phòng, lúc này liền nổi giận, lại nghe trong không khí kia có hương vị kỳ quái, nhất thời hiểu rõ ra.

"Hừ! Đánh cô một trận coi như còn nhẹ!" Tô Thi Thi một bên mặc quần áo một bên ở trong lòng căm giận mắng.

Cô lúc ấy giết người tâm đều có rồi, chứ đừng nói chỉ là đánh Hỗ Minh Phỉ một trận.

Tô Thi Thi lại vẫn thật không nghĩ tới, cô lần đầu tiên ra tay với người phụ nữ kia, lại là dưới loại tình huống này.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ thở phì phì của cô gái nhỏ của mình, ánh mắt mềm xuống đến rối tinh rối mù.

Bây giờ, quả thật là anh sơ suất rồi!

Anh chẳng thể nghĩ tới, Đoàn gia vì ép buộc anh cưới Hỗ Minh Phỉ, sẽ làm ra loại chuyện này! Mà anh càng không nghĩ tới, Hỗ Minh Phỉ tự cao tự đại, cao ngạo lạnh lùng kia vậy mà liền đồng ý loại chủ ý ngu ngốc này.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua tủ quần áo đang đóng chạt kia, ánh mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

“Thật quá ngu xuẩn!”

“Anh mắng người nào?” Tô Thi Thi mặc quần áo tử tế, nghe được lời Bùi Dịch nói, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Bùi Dịch tiến lên, giữ lấy thắt lưng của cô bế lên, một bên đi ra ngoài một bên nhàn nhạt nói: “Mắng một số người ngu ngốc như lợn thôi!”

“Các người!” Trong ngăn tủ Hỗ Minh Phỉ nghe được, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Vô cùng nhục nhã!

Quả thực là một lần sảy chân để hận nghìn đời, Hỗ đại tiểu thư hối hận đến ruột đều xanh rồi!

Mấy ngày này tiếp xúc, cô ta đối với Bùi Dịch quả thật càng ngày càng có cảm tình. Đúng là, cô ta trước đó cũng thật không ngờ đi đến một bước này, mà toàn bộ chuyện này đều là Nhậm Tiếu Vi thay cô ta an bài!

Chết tiệt, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không có lần sau. Hỗ Minh Phỉ trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, đồng thời có chút ảo não.Vũ hội lúc này hẳn là đã kết thúc, cô ta không biết trưởng bối nhà cô ta đã trở về hết chưa, nếu để cho bọn họ biết…

Hỗ Minh Phỉ không dám nghĩ tiếp, nếu để cho ông nội cô ta biết, cô ta làm loạichuyện ngu xuẩn này, khẳng định sẽ vô cùng tức giận.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi trang viên Đoàn gia. Anh cũng không có đi tìm Nhậm Tiếu Vi bên kia chất vấn, cũng không có làm chuyện khác.

“Lão hồ ly!”

Ngồi ở trong xe trở về biệt thự “Thi Dịch”, Tô Thi Thi nhìn người đàn ông bên cạnh sắc mặt trầm tĩnh, nhịn không được nói thầm.

Vừa rồi những phóng viên này, cô nhìn liền biết, cực kỳ rõ ràng cho thấy Bùi Dịch chính mình an bài.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Phỏng chừng mẹn của Bùi Dịch bệnh đau đầu lại tái phát rồi.

Tô Thi Thi đoán không lầm, Hồng Cầm đang hướng Nhậm Tiếu Vi giải thích chuyện đã xảy ra.

Nhậm Tiếu Vi sắc mặt trắng bệch, tức giận đến lung lay sắp đổ.

Hồng Cầm thấy thế, vội vàng qua đi đỡ lấy bà, ngồi vào trên vị trí, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, người đừng nóng giận, chuyện này là ngoài ý muốn, người nào cũng không biết Tô tiểu thư làm sao có thể xuất hiện tại nơi đó.”

Nhậm Tiếu Vi hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi: “Hỗ tiểu thư đâu?”

“Cái này… Không tìm được, “ Hồng Cầm khó xử nói, “Hỗ tiểu thư có thể đã trở về rồi hay không?”

“Không có khả năng, cô ta nếu là đã trở về khẳng định sẽ nói cho tôi biết một tiếng,“ Nhậm Tiếu Vi lắc đầu, đối với Hồng Cầm nói, “Bà lập tức cho người đi tìm. Nhớ kỹ, đừng cho bất luận kẻ nào biết.”

Nếu người ở trong phòng là Tô Thi Thi, như thế Hỗ Minh Phỉ khẳng định sẽ tới chất vấn bà chuyện đã xảy ra, không có khả năng liền như vậy không nói một tiếng đã rời khỏi, chuyện này không phải tác phong của đại tiểu thư Hỗ gia.

“Bùi Dịch, con vì cái gì không thể nghe mẹ một lần?” Nhậm Tiếu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đau xót.

“Mẹ hẳn không hại con. Như vậy đối với hai anh em các con mới có lợi, vì cái gì liền không thể nghe mẹ một lần chứ?” Nhậm Tiếu Vi ở trong lòng yên lặng nói.

Vì ngày này, bà đã nhẫn nhịn ẩn mình nhiều năm như vậy, nhưng mà con trai bà vậy mà một chút cũng không phối hợp.

Chứng đau đầu của Nhậm Tiếu Vi đỡ hơn một chút, mới đứng lên đi đến thư phòng.

Đoàn Kế Hùng biết chuyện đã trải qua, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh bóc khói, chỉ vào mặt Nhậm Tiếu Vi mắng: "Không phải đã nói qua với và nhất định phải cẩn thận, như thế nào lại bị cái con Tiểu Tiện chủng kia bắt được sơ hở!"

Đoàn Kế Hùng vì chia rẽ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, không tiếc trước mặt mọi người nhận lại Tô Thi Thi, lại còn hy sinh 10% cổ phần công ty, chính là nghĩ muốn khiến người khác theo đuổi Tô Thi Thi. Đồng thời ông ta muốn cho tất cả mọi người biết ông ta yêu thương đứa cháu gái này như thế nào, đối với hôn sự của cô tự nhiên có quyền lực can thiệp.

Nhưng mà không nghĩ tới, vậy mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này!

"Những phóng viên này cũng là bà sắp xếp?" Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hỏi

Nhậm Tiếu Vi sắc mặt rất khó coi, chậm rãi lắc đầu: "Hẳn là Bùi Dịch chính mình an bài, nó đã đối với mọi người bên ngoài tuyên bố, muốn cùng Tô Thi Thi kết hôn."

"Bà!" Đoàn Kế Hùng vung tay lên, hận không thể một tát đánh xuống.

Nhậm Tiếu Vi lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không có lùi bước. Đoàn Kế Hùng cũng không phải chưa từng đánh bà, nhưng mà bà cũng sớm đã vô cảm rồi.

Thật lâu sau, Đoàn Kế Hùng từ từ hạ tay xuống, cũng không có thật sự đánh xuống.

Ông ta bây giờ vẫn còn cần dùng tới mẹ con bà, không nghĩ muốn trở mặt!

"Tôi biết bà hẳn là vẫn có biện pháp, bây giờ tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Đoàn Kế Hùng nhìn Nhậm Tiếu Vi liếc mắt một cái, giọng nói lạnh lùng

Nhậm Tiếu Vi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống. Đoàn Kế Hùng thấy thế, cười lạnh nói: "Năm đó bà có thể bức Trạm Dẫn Lan rời đi, hiện tại sao lại không đối phó được cái nha đầu Tiểu Tiện chủng kia sao?"

318. Chương 318

Trạm Dẫn Lan…

Ba chữ kia không riêng gì Bùi Dịch cấm kỵ, mà ngay cả Nhậm Tiếu Vi cũng là điều cấm kỵ.

Nhậm Tiếu Vi lạnh lùng nhìn Đoàn Kế Hùng, trên mặt không hề có chút dịu dàng thường ngày. Bà gắt gao cắn môi, có chút bối rối.

Thật lâu sau, bà mới chậm rãi nói: "Tô Thi Thi không phải Trạm Dẫn Lan."

"Hừ, tôi mặc kệ bà dùng biện pháp gì. Tóm lại, Bùi Dịch tất phải cưới Hỗ Minh Phỉ." Đoàn Kế Hùng tàn khốc bỏ lại một câu, lãnh nghiêm mặt đi ra khỏi thư phòng.

Nhậm Tiếu Vi sững sờ nhìn bóng lưng Đoàn Kế Hùng rời đi, thống khổ nhắm nghiền mắt.

"Bùi Dịch, mẹ cũng không nghĩ muốn như vậy, nhưng mà vì cái gì người con chọn lựa mỗi lần đều là như thế, đều khiến mẹ không vừa lòng!" Nhậm Tiếu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đã có quyết định.

Nếu Bùi Dịch đã muốn cưới Tô Thi Thi, như thế bà cũng chỉ có thể để cho Tô Thi Thi chủ động rời đi.

Giống năm đó bà đối với Trạm Dẫn Lan làm những chuyện kia. Chỉ là, hiển nhiên Tô Thi Thi so với Trạm Dẫn Lan khó đối phó hơn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết những chuyện mà Nhậm Tiếu Vi đang suy tính, hai người lúc trở lại "Thi Dịch" đã hơn 10 giờ, tắm rửa một cái liền ngủ.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Bùi Dịch đã đi công ty, Tô Thi Thi là bị Đoàn Tĩnh Đồng đánh thức.

Đoàn Tĩnh Đồng ngồi xổm bên giường Tô Thi Thi, thở phì phì trừng mắt nhìn cô: "Các người ngày hôm qua vậy mà bỏ em lại chạy mất, quá không nghĩa khí rồi!"

Tô Thi Thi yên lặng, bọc chăn chỉ lộ ra một cái đầu, hướng tới Đoàn Tĩnh Đồng áy náy cười cười: "Là chính em ngày hôm qua chạy không thấy bóng dáng nha."

"Hừ! Đừng cho là em không biết, chị theo anh trai em vụng trộm chạy đi chơi, cố ý không mang theo em chứ gì." Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

"Vậy em làm sao trở về?" Tô Thi Thi hỏi.

Nào biết cô vừa hỏi, Đoàn Tĩnh Đồng hốc mắt nhất thời liền đỏ, vẻ mặt ủy khuất, hướng về phía Tô Thi Thi quát: "Em tự mình trở về!"

Nói xong cậu oa lên một phen liền khóc.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, nhìn thấy cậu khóc liền vô cùng đau lòng, vội vàng dỗ dành nói: "Được rồi, là chúng ta sai."

Là bọn họ không đúng, ngày hôm qua hoàn toàn quên mất nhóc con này rồi.

Chỉ nghĩ đến cậu ở Đoàn gia sẽ không gặp chuyện không may, cho nên cũng không có đi bận tâm đến cậu, đâu nào nghĩ đến cậu vậy mà chỉ muốn trở về đây.

Từ trang viên Đoàn gia đến "Thi Dịch", lái xe phải hơn một giờ, đi đường mà nói, một đứa bé phỏng chừng phải đi một buổi tối rồi? Đoàn Tĩnh Đồng phỏng chừng từ nhỏ đến giờ cũng chưa nếm qua loại khổ cực này.

"Em mau đi nghỉ ngơi một phen." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

"Em không cần!" Đoàn Tĩnh Đồng khóc hô, tính tình tiểu thiếu gia triệt để bạo phát rồi.Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ, đành phải dụ dỗ bằng cách khác: "Từ hôm nay trở đi, cho em ăn thêm cơm. Đừng khóc có được hay không?"

Đoàn Tĩnh Đồng tiếng khóc dừng một chút, lập tức một bên khóc vừa nói: "Em muốn ăn thịt! Mỗi bữa đều phải có!"

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Không được, chỉ có thể mỗi ngày ăn một phần thịt bò!"

"Oa…" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, khóc đến càng hăng say rồi.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ. Cô đã dỗ tên nhóc này đến như vậy rồi mà còn chưa hài lòng sao, đành phải thật kiên nhẫn nói: "Ăn một phần thịt bò, đã là cực hạn rồi. Chẳng thế thì, chị liền nói cho anh trai em biết, anh ấy khẳng định một phần cũng không cho em."

"Em không nghe!" Đoàn Tĩnh Đồng bịt lấy lỗ tai, thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất rồi.

Con ngươi Tô Thi Thi xoay một vòng, ở trong lòng tính toán, cũng không tiếp tục dụ cậu, cố ý trầm giọng nói: "Em mới mười tuổi, đã nặng hơn 50 cân (bản gốc ghi 120 cân, ta ko hiểu là ta có đọc nhầm ko, cơ mà 120 cân chắc có nước lăn lun rồi

319. Chương 319

Ngày hôm đó lúc giờ nghỉ ngơi, trong văn của Tô Thi Thi phòng công ty Sunshine, Ôn Ngọc đang cùng Tô Thi Thi tám chuyện.

Nghe được một chút tin tức khi đó, Tô Thi Thi chấn kinh đến tột đỉnh.

"Cô là nói, cái công trình thôn Thành Trung kia sau khi hoàn thành sẽ trở thành điểm du lịch mang đến ích lợi to lớn cho những nhà đầu tư, lợi ích còn chia đều nữa sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Cái thôn Thành Trung này sẽ làm một cái công trình mẫu, là thôn đầu tiên trên cả nước phát triển mô hình du lịch kiểu mẫu, cơ hồ bao quát sự thay đổi của các quốc gia trên thế giới qua mấy ngàn năm lịch sử, có khắc sâu giá trị du lịch. Có thể nói tiền đồ vô lượng.

Ôn Ngọc gật đầu, giọng nói mềm mềm dẻo dẻo, nhưng mà ánh mắt lại lóe sáng lấp lánh, có chút kích động nói: "Chao ôi, cho nên mới có người nhiều muốn đi giành lấy được một chén canh trong dự án này như vậy."

"Trời ạ, chuyện này đâu chỉ là một chén canh, quả thực là khối thịt lớn béo bở." Tô Thi Thi chậc chậc thở dài.

Cô có vẻ đăm chiêu nói: "Tôi giống như nhìn thấy Bùi Dịch đối với cái công trình này cũng cực kỳ cảm thấy hứng thú."

"Vậy sao, đến Tần Phong cũng đều phải đi tham gia cạnh tranh đấu thầu đó." Ôn Ngọc nói.

"Tần Phong?" Tô Thi Thi nhíu mày, hướng tới Ôn Ngọc tiếp sát, "Tôi nhớ rõ cô trước kia gọi anh ấy là Tần tổng nha. Từ khi nào thì quan hệ hai người lại tốt như vậy rồi hả?"

"Thi Thi!" Ôn Ngọc mặt trắng xanh một phen liền hồng y hệt táo đỏ, cúi đầu cũng không dám nhìn cô, ấp úng nói, "Tôi không thèm nói chuyện với cô nữa."

Sau đó co cẳng chạy.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Xem ra Ôn Ngọc cùng Tần Phong tình cảm gần đây cũng không tệ.

Đúng lúc này, cửa văn phòng của cô được mở ra, Đổng Tiêu Tiêu lanh chanh láu táu chạy tiến vào, người còn chưa tới, đã nghe thấy tiếng: "Thi Thi, đoán xem tôi vừa nhìn thấy ai nè!"

Tô Thi Thi nhíu mày, đứng lên rót ly nước, uống một ngụm, bình tĩnh phun ra hai chữ: "Bùi Dịch."

Đổng Tiêu Tiêu trừng mắt: "Cô làm sao có thể đoán được?"

Tô Thi Thi cười nói: "Chuyện này rất khó đoán sao? Mỗi lần Bùi Dịch đến đây, cô đều giống như gặp quỷ một dạng."

"Ách…" Đổng Tiêu Tiêu xấu hổ gãi gãi đầu. Cô thật sự biểu hiện có khoa trương như thế sao? Bất quá cô quả thật rất sợ Bùi Dịch

Không đúng, chuyện này không phải trọng điểm!

Đổng Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt Tô Thi Thi, lôi kéo tay cô nói: "Cô không cảm thấy lạ khi Bùi tổng đến chỗ này, vậy mà không tới tìm cô sao?"

"Cô nói đi, anh ấy đi nơi nào?" Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ nói, nha đầu kia còn ra vẻ bí hiểm.

Nào biết Đổng Tiêu tiêu sắc mặt nhất thời trở nên có chút cổ quái, cô chỉ chỉ bên ngoài, ấp úng nói: "Bùi tổng… Đến văn phòng Tống tổng.""Đến văn phòng của sư huynh?" Lần này đến phiên Tô Thi Thi cũng kinh ngạc, chân mày không cảm giác nhíu một phen, lập tức đặt cái ly xuống, đi nhanh ra bên ngoài.

Anh hẳn không lại đi ăn hiếp sư huynh cô rồi chứ?

Không đúng, sư huynh cô gần đây cực kỳ an phận, hẳn là không trêu chọc đến Bùi Dịch đi?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đi đến cửa văn phòng Tống Trọng Hạo, cửa đột nhiên mở ra, Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn thấy Bùi Dịch đứng ở trước mặt.

"Ách…" Tô Thi Thi vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Bùi tiên sinh cười cười đầy vẻ háo sắc, "Thật khéo, anh đến đây lúc nào?"

"Không khéo, anh là đặc biệt đến đây." Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, khi nói chuyện giữ chặt cổ tay cô, đi ra ngoài.

"Cái kia…" Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, muốn nhìn thử tình hình trong văn phòng một chút.

Chỉ là cô còn chưa nói được gì, liền nhìn đến sư huynh cô bay như điên chạy ra, hướng về phía Tô Thi Thi hớn hở khoát tay, nói với theo: "Sư muội, trở về mua trà chiều giúp anh."

Trà chiều? Trở về?

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch: "Chúng ta muốn đi đâu?"

Sư huynh cô xem ra giống như rất vui vẻ?

"Dùng trà." Bùi Dịch phun ra hai chữ, lôi kéo Tô Thi Thi trở về văn phòng của cô lấy chút đồ đạc.

Tô Thi Thi kỳ quái liếc anh, một bên cầm lấy điện thoại cùng túi xách, một bên ở trong lòng vẫn lầu bầu.

Bùi Dịch tựa hồ đang vội, vừa thấy Tô Thi Thi lấy xong đồ, liền lôi kéo cô rời khỏi văn phòng.

Hai người trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, chú Lý đã sớm chờ ở đó rồi. Hai người vừa lên xe, chú Lý dùng kỹ năng đua xe của mình lập tức phát huy đến chỗ cực hạn, xe nhanh như chớp liền rời khỏi bãi đỗ xe.

Tô Thi Thi đợi cho xe đến bên ngoài, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Mỗi lần chú Lý nổ máy xe, luôn luôn làm cho cô có cảm giác ngồi trên đỉnh núi.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Anh vừa rồi đối với sư huynh em làm cái gì?"

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt có chút nguy hiểm: "Em cảm thấy được anh sẽ đối với anh ta làm cái gì?"

"Ách…"

Tô Thi Thi mà lại không phản bác được, cô yên lặng ngồi thẳng người, lặng lẽ lấy điện thoại ra.

Hay là hỏi qua sư huynh đi, không có gì cô mới yên tâm được!

Cô hướng Tống Trọng Hạo gửi một tin nhắn.

"Vừa rồi Bùi Dịch đã nói gì với anh rồi hả?"

Tống Trọng Hạo cực kỳ nhanh liền trả lại tin nhắn của cô, chỉ có ngắn ngủn một câu: "Thiên cơ bất khả lộ."

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, lại gửi qua một câu: "Anh ấy có ức hiếp anh hay không?"

"Không có.""Nói thật đi, em sẽ bảo vệ anh."

"Thực không có!!!!" Tống Trọng Hạo lập tức gửi lại tin nhắn kèm theo vài cái dấu chấm than.

Tô Thi Thi trước mắt nhất thời hiện ra hình ảnh một người đàn ông thu mình lui ở trong góc, một vẻ "trung trinh bất khuất lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" dáng vẻ vô cùng thương cảm.

"Hí…" Tô Thi Thi run lẩy bẩy, vẫn lại là cảm thấy được có vấn đề, tiếp tục hỏi tới, muốn an ủi tâm hồn đầy tổn thương của sư huynh mình.

Nhưng mà Tống Trọng Hạo một mực chắc chắn không bị Bùi Dịch ức hiếp, lại còn tìm các loại chứng cớ chứng minh chính mình hiện tại cực kỳ vui vẻ.

Anh càng như thế này, lạo càng để cho Tô Thi Thi cảm thấy kỳ quái. Cô đúng là tận mắt thấy qua sư huynh cô bị Bùi Dịch ức hiếp có bao nhiêu thảm.

Lần trước Tô Thi Thi để cho Tống Trọng Hạo vụng trộm lái xe tải đi tiếp ứng bọn cô, về sau bị Bùi Dịch biết, Bùi Dịch không biết đối Tống Trọng Hạo làm chuyện gì, mà liên tục hai tuần lễ sau đó Tống Trọng Hạo vừa thấy đến Bùi Dịch liền trốn.

Tống Trọng Hạo càng không nói, Tô Thi Thi trong lòng lại càng tò mò, trên đường một mực cùng Tống Trọng Hạo nhắn tin hỏi cho bằng được, mãi đến khi cô cảm giác được hơi thở của người đàn ông bên cạnh càng ngày càng thấp thì đã quá muộn.

“Ha ha… Cái kia… Nếu em nói em là cùng Ngọc nhắn tin với nhau anh tin không?”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi, nhưng mà trong lời nói lại lộ ra khí tức nguy hiểm: “Tô tiểu thư, em là đang sĩ nhục chỉ số thông minh của anh sao?”

“Cái kia…” Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, im lặng không tiếng động đưa điện thoại di động nhét vào trong túi xách, nghiêm trang nói, “Em không nhắn tin nữa!”

Vẻ mặt Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, thân thể từ từ hướng tới Tô Thi Thi tiếp sát, phả vào bên tai cô thấp giọng nói: “Tô tiểu thư, anh hẳn là từng nhắc nhở qua em, để cho anh nhìn thấy em vẫn ở trước mặt anh nhắc đến người đàn ông khác, em sẽ cực kỳ thảm!”

Anh dừng một chút, trong mắt có một tia oán khí: “Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi, đổi thành cùng đàn ông nói chuyện phiếm đúng không?”

Cái cô gái ngu ngốc này, từ lúc lên xe không quá một phút đồng hồ đã bắt đầu cùng người ta nói chuyện phiếm, hàn huyên ước chừng 30 phút rồi, trong lúc đó cũng không ngẩng đầu nhìn một chút, xem anh là người chết sao?

Tức chết anh rồi!

Bùi tiên sinh thừa nhận, anh hiện tại đặc biệt không nóng giận, mà toàn thân đều đã tỏa ra chua xót!

“Em… sai rồi.” Tô Thi Thi cúi đầu.

Cô gái nhỏ này luôn biết co dãn tùy lúc, lúc này Bùi tiên sinh tuyệt đối không thể trêu chọc, anh vẫn còn có việc cần nhờ đến cô!

Để cho cô ngạc nhiên hơn cả chính là Bùi Dịch vậy mà không có đối với cô làm ra chuyện gì.

Anh sau khi dọa cô một trận, liền ngồi thẳng thân thể.

Tô Thi Thi chính đang kinh ngạc, chỉ thấy xe đã ngừng lại, chú Lý thay bọn họ mở cửa xe: “Tiên sinh, Tô tiểu thư, đến nơi rồi.”

Tô Thi Thi xuống xe ngẩng đầu vừa thấy, trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ. Chỗ này là trước đây lúc cô tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình gian khách đã tới.

Xung quanh nơi này không có chỗ nào thích hợp để dùng trà. Bùi Dịch mang cô đến đây làm gì?

Không đúng, muốn nói chỗ dùng trà, trong tòa nhà lớn trước mặt này thật sự có một cái.

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới lúc trước cô dùng một bình trà nồng đậm chuốc say Hỗ Quân Nhạc.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi không khỏi cảm thán suy nghĩ quạ đen này của mình.

Vậy mà thật sự đi tới gian phòng u ám lúc trước kia.

Bọn họ vừa mới đi vào không bao lâu, bên trong liền truyền đến một giọng nói sắc nhọn.

“Tô Thi Thi? Như thế nào lại tới nữa?”

Hỗ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, muốn đánh vào miệng mình.

Thật sự là không chỉ là suy nghĩ quạ đen, cô thật đúng là miệng quạ mà!

Mọi người sáng hảo!

320. Chương 320

Trong căn phòng riêng được bao trọn là một vẻ mờ tối, ngọn đèn lờ mờ.

Tô Thi Thi nheo mắt lại, tầm mắt sau khi thích ứng ngẩng đầu vừa thấy, khi nhìn thấy phía trước ngồi trên sofa một đám người khi đó, mày rất nhanh nhăn lại.

Hỗ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi không có nhìn lầm, người đàn ông trẻ tuổi chính đang ở phía trước ngồi bắt chéo hai chân không phải là Hỗ Quân Nhạc nhiều ngày không gặp đó sao? Mà ngồi bên cạnh hẳn là những người bạn của anh ta.

Đều là mấy vị thiếu gia nhà giàu đời thứ hai ở Bắc Kinh này.

Hỗ Quân Nhạc đang cùng mấy người bạn của mình nói chuyện phiếm, khóe mắt cơ hồ cảm nhận được phía trước có người mới bước vào. Hắn tập trung nhìn thử, ánh mắt nhất thời trợn thật lớn, thiếu chút nữa từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

"Tô Thi Thi? Chết tiệt! Cô tại sao lại tới nơi này?"

Bọn hắn vốn dĩ âm thanh lúc nói chuyện cũng không lớn, lúc này Hỗ Quân Nhạc đột nhiên rống to, khiến không khí trong phòng bao riêng này có vẻ đặc biệt ngột ngạt.

Hỗ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, mặt có chút đỏ lên.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp nha!

Mỗi lần nhìn thấy Tô Thi Thi luôn luôn gặp không chuyện tốt, Hỗ Quân Nhạc hiện tại nhìn đến Tô Thi Thi đều sợ rồi!

Tô Thi Thi lúc này so với Hỗ Quân Nhạc còn ngại ngùng hơn.

Cái tên trẻ con này vì cái gì lại kêu hô lớn tiếng như vậy!

"Bùi Dịch đến rồi sao?" Vừa lúc này, bên trong phòng truyền đến một giọng nói mười phần khí thế, làm giảm bớt đi sự xấu hổ của hai người kia.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh.

"Hồng gia?"

Giọng nói này cô nhận ra!

"Ở chỗ này chờ anh." Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, dừng một chút, lại bỏ thêm một câu, "Không cần khách khí."

Anh nói xong tiện xoay người hướng tới phòng trong đi đến, nơi đó ngọn đèn so với gian ngoài muốn sáng tỏ hơn một chút, chính là nơi Hồng gia dùng để tiếp khách.

"Anh đặc biệt đến đây chào hỏi Hồng gia? Vậy dẫn mình theo để làm gì?" Tô Thi Thi có chút khó hiểu.

Bùi Dịch trước đó một chút cũng chưa lộ ra.

"Tô tiểu thư, mời qua bên này ngồi." Lúc này sô pha bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông ôn hòa.

Tô Thi Thi hoàn hồn, lúc này tầm mắt của cô đã thích ứng được ánh sáng u ám trong căn phòng bao riêng này, theo tiếng nói nhìn đi qua, chỉ thấy người nói chuyện với cô chính là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi.

Hồng Hưng Nhiên.

Tô Thi Thi nhận ra hắn là con út của Hồng gia, hiện tại là phó tổng tập đoàn Hồng thị.

Tô Thi Thi gật đầu một cái, hướng tới bọn hắn đi qua.

Tình cảnh này, giống như như là lần đó, cô bị người ta mang tới căn phòng bao riêng này vậy.Khi đó cô cùng Bùi Dịch quan hệ còn không có giống như hiện tại thân mật, đến chỗ này khi đó, trong lòng khó tránh khỏi không yên.

Nhưng rất kỳ quái, hiện giờ cô lại đứng ở chỗ này, chỉ cần có Bùi Dịch ở đây, lòng của cô lại không hiểu sao vô cùng yên ổn.

Tô Thi Thi đi qua, muốn chọn vị trí ngồi xuống. Mà bên kia Hỗ Quân Nhạc đột nhiên thúc giục người bên cạnh, hướng một bên chen lách qua: "Tô Thi Thi, cô đừng tới đây!"

Hỗ Quân Nhạc rốt cục minh bạch hôm nay anh trai hắn vì cái gì không muốn cho hắn đến gặp Hồng gia, thì ra là Tô Thi Thi bọn họ muốn tới, hắn tự nhiên hiểu rõ tâm tư anh trai mình.

Đúng là hắn thật sự không nghĩ muốn gặp Tô Thi Thi nha!

"Hỗ thiếu gia, tôi là hỗ dữ, sẽ ăn thịt anh sao?" Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Hỗ Quân Nhạc liếc mắt một cái. Người nầy có cần phải bày ra vẻ mặt phô trương như vậy không?

"Cô so với hổ dữ vẫn còn khủng bố hơn không phải sao? Còn có hai con chó kia của cô nữa!" Hỗ Quân Nhạc nhớ tới hai con chó điên kia, kìm lòng không đậu run run một phen, có dũng khí nghĩ muốn chạy mất dép rồi.

"Tô tiểu thư, dùng trà. Quân Nhạc chỉ là nói đùa với cô thôi, đừng để ý." Hồng Hưng Nhiên thay Tô Thi Thi rót một chén trà, cười nhẹ nói.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi tiếp nhận trà uống một ngụm, trong lòng trái lại đối vị Hồng tiên sinh có vài phần cảm tình.

Lần trước cô chỉ là có thấy qua anh ta, bọn họ nói thật ra chỉ là người xa lạ. Nhưng mà, biểu hiện đối với cô lại hết sức thân thiện, một chút cũng không có vẻ gì vênh váo hung hăng, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Xem ra việc Bùi Dịch cần phải làm, hẳn là có thể nắm chắc rồi? Tô Thi Thi trong lòng thầm nghĩ.

Cô tự nhiên biết thái độ của Hồng Hưng Nhiên đối với cô rất tốt, hơn phân nửa là nể mặt mũi Bùi Dịch. Nếu hắn hướng chính cô cầu tốt, như thế hiển nhiên là vì cùng Bùi Dịch giao hảo.

Hiện công trình thôn Thành Trung đã chính thức đấu thầu, rất nhiều tập đoàn có thực lực đều đã đang âm thầm qua lại, muốn liên minh. Bùi Dịch lúc này tới gặp Hồng gia, mục đích đã cực kỳ rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng không nói gì uống trà, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện: Để cho cô an tĩnh đợi bọn họ nói chuyện kết thúc đi.

Đúng là có kẻ đầu óc bị cửa kẹp, lại không muốn buông tha cô.

Hỗ Quân Nhạc thấy Tô Thi Thi tự dưng an phận ngồi uống trà, tiểu ác ma trong lòng lại kìm nén không được, nhớ tới những lần trước đều bị Tô Thi Thi hại đến thảm như thế.

Hỗ thiếu gia âm thầm hít vào một hơi, hướng tới chỗ Tô Thi Thi đang ngồi, chỉ vào trà khay trên bàn nói: "Có dám pha một ấm trà hay không?"

Tô Thi Thi nhíu mày, quay đầu nhàn nhạt nhìn hắn: "Anh còn muốn cảm thụ một phen say trà nữa sao?"

"Cô!" Hỗ Quân Nhạc mặt trắng xanh một phen liền đỏ. May mắn nơi này ánh sáng u ám, xem không rõ lắm. Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Không nhắc tới chuyện trà lần trước được không!"

Tô Thi Thi gật đầu: "Được!"

Hỗ Quân Nhạc đang muốn nói chuyện, lại nghe Tô Thi Thi nói: "Tôi không ngại chuốc say anh lần thứ hai!"

"Cô!" Hỗ Quân Nhạc chán nản, gõ gõ lên khay trà, buồn bực nói, "Lần trước là tôi không cẩn thận mắc bẫy của cô. Bây giờ, chúng ta công bằng một chút, xem ai trà đạo lợi hại hơn, như thế nào?"

Hỗ Quân Nhạc yêu thích rất nhiều thứ, nhưng mà thích nhất vẫn lại là trà nghệ, cái này so với tính cách của hắn hoàn toàn trái ngược, nhưng hắn lại vô cùng thích. Lúc này bắt cơ hội, muốn ở trước mặt Tô Thi Thi khoe khoang một phen.

Nhưng Tô Thi Thi lại nhìn hắn, có chút vô tội hỏi han: "Tôi vì cái gì phải so cao thấp với anh? Không rảnh."

"Cô!" Hỗ Quân Nhạc không nói nên lời, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Cô gái này, thật đúng là không nể mặt hắn nha!

Bên cạnh của hắn mấy người kia đều đã ngồi ở một bên, cúi đầu kìm nén cười, người nào cũng không xen mồm.

Vị Tô tiểu thư này cực kỳ dũng mạnh bọn hắn đúng là nghe nói qua, cũng không nghĩ muốn chuốc họa vào thân mình đâu.

"Một đám không nghĩa khí!"

Hỗ Quân Nhạc quay đầu trừng mắt nhìn đám bạn của mình liếc mắt một cái, quay đầu tiếp tục trêu chọc Tô Thi Thi: "Như vậy liền chịu thua rồi hả?"

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, đột nhiên hướng hắn tiếp sát, để sát vào bên tai hắn thấp giọng nói: "Anh không muốn biết bọn họ ở bên trong nói chuyện gì sao?"

Hỗ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, trên mặt biểu tình thiếu chút nữa như quả bóng căng nổ tung.

Biểu tình của anh ta trong nháy mắt biến hóa, Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ. Cô đoán đúng rồi, Hỗ Quân Nhạc đến chỗ này cũng không phải ngẫu nhiên.

Cô vỗ vỗ bả vai Hỗ Quân Nhạc, phun ra hai chữ: "Trật tự."

"Cô... Hừ!" Hỗ Quân Nhạc thâm sâu thở ra một hơi. Cô gái này thật là đáng sợ! Quả thực so với chị gái của hắn còn đáng sợ hơn!

"Tôi uống trà!" Hỗ Quân Nhạc hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tự rót một chén trà uống một mình.

Nơi này rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, mấy người tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với nhau, như là lúc Tô Thi Thi vừa mới vào đây vậy. Chỉ là Tô Thi Thi tâm tư toàn bộ đều đã ở bên trong.

Cũng không biết Bùi Dịch nơi đó thế nào rồi.

Mà lúc này, Bùi Dịch đang cùng Hồng gia ngồi ở trước bàn cờ đánh cờ.

Hồng gia thích cờ vây, chuyện này toàn bộ người ở Bắc Kinh này đều đã biết đến, Bùi Dịch ở phương diện này cũng không phải cao thủ, nhưng mà tài đánh cờ thỉnh thoảng cũng sẽ để cho Hồng gia kinh ngạc.

"Bùi Dịch, tài đánh cờ của cậu lại tiến bộ rồi." Hồng gia hạ xuống một viên cờ đen, đối với Bùi Dịch cười nói.

"Hồng gia quá khen." Bùi Dịch nói xong hạ xuống một viên cờ trắng.

Hồng gia ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhìn người trẻ tuổi trước mặt trầm ổn có độ, không nóng không vội, trong mắt hơn một tia thưởng thức.

Thời gian này chuyện xảy ra ở Bắc Kinh ông ta đều biết. Lão hồ ly trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gặp cờ hạ không sai biệt lắm, dẫn lời mở miệng trước nói: "Cậu là nghĩ muốn cùng ta hợp tác dự án thôn Thành Trung thôn kia sao?"

Lời này vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người sửng sốt một phen.

Lời này cũng thật đầy đủ trực tiếp!

Nhưng mà đây cũng không phải Hồng gia lần đầu tiên nói những lời này.

Bùn tình ghê gớm, cả ngày làm ko đc 3c T.T

321. Chương 321

Vâng một chữ ngắn gọn nói năng có khí phách. Hồng gia trực tiếp, Bùi Dịch vậy mà so với Hồng gia càng trực tiếp hơn.

Bùi Dịch hạ xuống một viên cờ trắng, ngẩng đầu nhìn thẳng Hồng gia nói: "Tôi lấy tôi danh nghĩa cá nhân muốn cùng Hồng gia hợp tác, ích lợi chia đều."

Hồng gia ánh mắt vù một phen nheo lại.

Bùi Dịch lời này trọng lượng cũng không nhẹ. Người thanh niên này thực lực tuyệt đối không giống như những gì trước mắt bọn hắn thấy được đơn giản như vậy. Lúc trước có tin đồn Xây dựng Tiệp Khắc là công ty của Bùi Dịch, nhưng anh hắn là không chỉ có một cái công ty này.

Mà Bùi Dịch nói anh lấy danh nghĩa cá nhân, hiển nhiên liền là ý muốn nói cho Hồng gia, chỉ cần là Bùi Dịch lấy được quyền khai phá thôn Thành Trung, như thế Hồng gia đều đã từ trong được lợi.

"Tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha." Hồng gia khen ngợi một tiếng.

Lòng dạ người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, quả thật làm cho người ta thán phục.

Ông ta hơi suy nghĩ một chút, cần lấy một viên cờ đen, đặt vào trung tâm của một mảnh có đầu quân cờ trắng vây quanh, trầm trầm phun ra hai chữ: "Thành giao."

(Chậc, chậc, chỉ là cờ vây thôi, bạn cũng có nghiên cứu ko làm khó được bạn đâu. hơhơ

322. Chương 322

Tô Thi Thi thề, cô tuyệt đối không phải là vì sợ Bùi Dịch tức giận mới chạy, cô là chịu không nổi sự ồn ào trong căn phòng bao riêng kia, cho nên mới chạy.

Sau lưng cô, Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh điên cuồng theo sát phía sau bọn họ, kéo Đoàn Tĩnh Đồng chạy không kịp thở.

"Tô Thi Thi, chị chậm một chút, đừng chạy, em chạy không nổi nữa rồi!"

"Em không thấy được anh trai của em sao? Không chạy chờ bị đánh à!" Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói.

Nói đùa, vừa rồi Bùi Dịch sắc mặt tệ như thế, nếu ở lại, trở về nhà còn không bị ngược chết à!

"Em chạy không nổi nữa rồi!"

"Chạy không nổi thì đừng nói nửa, giữ chút khí lực đi!" Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, không có thấy bóng dáng của Bùi Dịch, nhưng mà vẫn như cũ lo lắng quay đầu giữ chặt tay Đoàn Tĩnh Đồng, lôi kéo cậu cùng chạy đi.

Đoàn Tĩnh Đồng thiếu chút nữa đều bị cô kéo chạy đến bay lên, chạy đến toàn thân đều nhanh bốc hỏa, thở hổn hển nói: "Chị là người đàn bà xấu xa, muốn hại chết em phải không? Em về sau sẽ không muốn cùng chơi với chị nữa!"

Tô Thi Thi hít vào. Cô làm như cái gì cũng chưa nghe được, bằng không cô thật sự sẽ dừng lại bóp chết tên nhóc con này.

Nếu không phải cậu gây chuyện, sẽ thành ra như vậy sao?

Chỉ là Tô Thi Thi cũng không nghĩ tới khả năng đánh hơi của đám chó nhà cô lại lợi hại như thế, xa như vậy mà cũng có thể tìm đến được!

Xem ra sau này nếu có lén chuồn đi, nhất định phải trước đem mấy con chó này nhốt lại!

Hai người lại chạy thêm vài phút, mãi đến khi chạy cảm thấy đủ xa mới dừng lại tới. Tô Thi Thi vịnh cột điện, thở hổn hển quay đầu lại nhìn nhìn, mày chậm rãi nhíu chặt.

Bùi Dịch vậy mà không có đuổi theo.

Chuyện này quá không giống tác phong của anh rồi!

Tô Thi Thi đẩy đẩy cánh tay Đoàn Tĩnh Đồng: "Anh trai em thật sự không tức giận sao?"

Đoàn Tĩnh Đồng con ngươi giảo hoạt xoay vòng: "Anh khẳng định là đang kỳ giận dữ với chị rồi, chị vừa rồi cùng cái tên Hồng tiên sinh kia biểu hiện thân mật như thế, bình dấm chua của anh trai em khẳng định uống cạn rồi."

"Em… Thực hiểu ha!" Tô Thi Thi thật sự hoài nghi Đoàn Tĩnh Đồng chỉ có mười tuổi sao, như thế nào cái gì đều biết hết vậy nè.

"Không đúng, chị vừa rồi cùng anh ta đứng cách một thước, đâu nào thân mật rồi hả? Hai anh em các người ánh mắt có phải có vấn đề gay không?"

Tô Thi Thi tự nhiên biết vừa rồi Bùi Dịch mặt đen là vì cái gì, cho nên cô mới chạy.

Đúng là cho tới bây giờ Bùi Dịch còn không có xuất hiện, Tô Thi Thi trong lòng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Cô lại đẩy tay Đoàn Tĩnh Đồng một phen: "Gọi điện thoại cho anh trai em đi."

Đoàn Tĩnh Đồng châm biếm liếc cô một cái: "Chị cho rằng em là đò ngốc à?""Em!" Tô Thi Thi chán nản. Cô vất vả như thế lôi kéo cậu cùng chạy đi làm cái gì, nên đem cậu bỏ ở lại nơi đó!

Rơi vào đường cùng, cô đành phải tự bảo toàn bản thân gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia điện thoại có chút ầm ĩ, giống như là có người đang kêu rên. Tô Thi Thi cũng không có tâm tư đi quản những cái này, thấy Bùi Dịch không nói lời nào, thật cẩn thận hỏi han: "Anh chừng nào thì trở về?"

"Không biết." Trong di động truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi buồn bực, xem ra thật sự rất tức giận rồi. Keo kiệt đến như vậy sao?

"Cái kia… Chính tụi em trở về hay vẫn lại là chờ anh cùng trở về?" Tô Thi Thi thăm dò anh hỏi han.

Lúc này đầu bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, Bùi Dịch mới trả lời: "Anh hiện tại có việc."

Tô Thi Thi có chút mất mác, vừa định nói chút gì, lại nghe Bùi Dịch nói: "Anh hiện tại muốn đưa Hỗ thiếu gia đi bệnh viện."

Lập tức điện thoại liền cúp máy rồi.

"Bệnh viện?" Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, mới vừa nghe được tiếng kêu rên hình như là Hỗ Quân Nhạc đang kêu to.

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nhìn ngồi hai con chó vẻ mặt vô tội chồm hổm trên mặt đất.

"Tụi bây thực đem người ta cắn bị thương sao?"

"Chúng nó đâu nào có ngốc như vậy?" Đoàn Tĩnh Đồng trợn trắng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Là tên đần độn kia chính mình từ trên ghế sofa té xuống đất đó."

Tô Thi Thi: "…"

Được rồi, chả trách Hỗ Quân Nhạc nhìn đến cô bài xích như thế. Nếu là cô, phỏng chừng sẽ so với Hỗ Quân Nhạc phản ứng lớn hơn nữa!

Hỗ thiếu gia, thực xin lỗi ha!

Mà lúc này, trong căn phòng bao riêng xa hoa kia, hai người bảo an đang giúp nâng Hỗ Quân Nhạc đi tới ngưỡng cửa.

Bùi Dịch lườm một cái, quay đầu đối với Hồng gia nói: "Để cho người chê cười."

Hồng gia cười nói: "Cô gái kia cực kỳ thú vị, ánh mắt của cậu không tệ."

Nghe được có người khích lệ người phụ nữ của mình, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ôn nhu, đối với Hồng gia gật gật đầu, xoay người tiện đi ra ngoài.

Sau khibọn họ đều đã rời đi, Hồng gia trên mặt tươi cười mới chậm rãi biến mất.

"Cha đã đồng ý cùng cậu ấy hợp tác rồi sao?" Hồng Hưng Nhiên đi đến bên cạnh cha mình, hỏi.

Hồng gia quay đầu nhìn thoáng qua con trai của mình, cười nói: "Cùng cậu ấy hợp tác hẳn không thiệt thòi, cớ sao mà không làm?"

"Vậy còn hai nhà kia…"

"Hưng Nhiên, cha hẳn là đã từng nói qua với con, muốn là chuyện lớn, không nên câu nệ tiểu tiết." Hồng gia sắc mặt tàn nhẫn, xoay người hướng tới căn phòng bên trong đi đến.Hồng Hưng Nhiên trong lòng chấn động, cặp chân mày rậm rất nhanh nhíu lại một phen.

Anh ta đương nhiên biết ý tứ của cha mình, nhưng mà anh ta không hề tán thành cách làm như vậy.

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn cửa phòng bao riêng này một cái, trong mắt hiện lên bóng dáng Bùi Dịch khi đó. Người đàn đông kua lòng dạ thâm sâu như thế, lại không phải dễ đối phó như vậy.

Mà bên này, Bùi Dịch cùng Hỗ Quân Nhạc rời khỏi căn phòng bao riêng ở tầng trên cùng kia, lập tức đi đến garage ở tầng ngầm.

Hỗ Quân Nhạc nhìn đến Bùi Dịch thật sự muốn đưa hắn đi bệnh viện, cả người sợ hãi toát mồ hôi lạnh, sắc mặt có hơi trắng bệch, đối với Bùi Dịch thật cẩn thận nói: "Bùi tiên sinh, anh bận rộn như vậy, nếu không liền không cần…"

"Không vội. Cần phải vậy." Bùi Dịch một câu cắt đứt những lời Hỗ Quân Nhạc nói.

Hỗ Quân Nhạc mặt nhất thời thống khổ thêm vài phần, hối hận đến ruột đều xanh rồi. Hắn đãng lẽ lúc nhìn thấy đến Tô Thi Thi nên rời đi, không có việc gì đi chọc bọn họ làm cái gì?

"Còn có cái tiểu quỷ kia, lần sau đừng nữa để cho tôi gặp được." Hỗ Quân Nhạc trong lòng nghiến răng nghiến lợi nói.

Đoàn Tĩnh Đồng tuổi tuy còn nhỏ, nhưng mà quả đấm đánh người vô cùng có lực, đau muốn chết hắn rồi. Trên người hắn phỏng chừng đều bị thâm tím, nếu không phải vì trốn quả đấm của nhóc con đó, hắn cũng không đến mức từ trên ghế sofa ngã xuống.

Lần này là mặt ngoài mặt trong đều đã vứt sạch sẽ, về sau không biết sẽ bị những người bạn kia của hắn chê cười bao lâu!

Hắn ngồi ở sau xe nhìn thoáng qua Bùi Dịch đang lái xe, suy nghĩ cách như thế nào mới có thể rời đi trước.

"Hỗ thiếu gia, cùng vị hôn thê của tôi rất thân quen?" Lúc này, trong xe an tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

Hỗ Quân Nhạc căng thẳng, cả người vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, đụng đến chỗ miệng vết thương, đau đến hắn nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn lại là vội vàng giải thích nói: "Tôi cùng cô ấy một chút cũng không thân."

Hắn nói xong đợi một hồi, cũng không thấy Bùi Dịch trả lời. Hỗ Quân Nhạc nhìn không ra vẻ mặt của Bùi Dịch, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, trong lòng càng thêm bất an.

Người này ba lần bốn lượt đem anh trai cùng chị gái của hắn làm hại mất hết mặt mũi, hắn từ trong lòng đã vô cùng sợ hãi rồi.

Ngay tại lúc không gian đang rơi vào trầm mặc, Bùi Dịch lại lên tiếng.

"Về sau, Hỗ thiếu gia có thể đến nhà tôi làm khách, em trai tôi dường như cũng cực kỳ thích cậu."

"Không cần!" Hỗ Quân Nhạc cả kinh thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, lập tức phản ứng kịp thấy bản thân hắn đã phản ứng quá kích, vội vàng giải thích nói: "Tôi cái kia… Tôi và Đồng Đồng nhà anh là tôi hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, thật sự không quen…"

"Chó nhà tôi có vẻ như cũng cực kỳ thích cậu."

"Không! Chúng tôi một chút cũng không thân!"

Hỗ Quân Nhạc muốn khóc, vị Bùi tiên sinh này tới cùng muốn làm gì hắn đây? Muốn đánh muốn giết làm ơn một câu rõ ràng, đừng nói những lời hắn nghe không hiểu như vậy được không?

Hỗ Quân Nhạc hoàn toàn đoán không ra tâm tư Bùi Dịch, nhất là lúc Bùi Dịch nói với hắn chủ nhật này mời hắn đến dự tiệc liên hoan trong nhà anh, Hỗ Quân Nhạc tâm tư muốn nhảy khỏi xe đều có rồi.

Hắn thật sự không nghĩ muốn đi nha!

Biết rõ đi sẽ bị ngược cực kỳ thảm, lại vẫn tự đưa lên cửa, tự ngược mình sao?

Hỗ Quân Nhạc thật cẩn thận nhìn cái ót của Bùi Dịch, mạnh nuốt nước miếng.

Thật giận bản thân mình thậm chí ngay cả dũng khí cự tuyệt cũng không có!

Tô Thi Thi còn không biết Bùi tiên sinh nói vài câu đã chút nữa đem Hỗ Quân Nhạc dọa cho gần chết, cô đang theo Đoàn Tĩnh Đồng thương lượng muốn như thế nào trở về, một chiếc Cayenne liền dừng ở trước mặt bọn họ.

"Chú Lý?" Tô Thi Thi ngẩn người, lập tức khóe miệng chậm rãi cong lên

Người đàn ông kia tuy biểu hiện được rất tức giận, nhưng tới cùng vẫn lại là lo lắng cho bọn cô.

"Đừng vui mừng quá sớm, anh trai em hẳn là đang kìm nén đại chiêu đó nha." Đoàn Tĩnh Đồng một câu lập tức dập tắt vui vẻ của Tô Thi Thi.

Tên trẻ con chết tiệt, không nói lời nào sẽ chết à!

Cả nhà sớm an!

323. Chương 323

Mặt trời buổi chiều ngã về tây, hoàng hôn tiến đến, Tô Thi Thi đứng ở trong sân liên tiếp nhìn ra phía cửa.

Đã đến giờ này, Bùi Dịch vậy mà còn chưa có trở lại.

Tô Thi Thi không khỏi có chút vô lực: "Anh hẳn không thật sự giận thật rồi chứ?"

Dù sao Bùi tiên sinh mỗi lần giận dỗi với cô liền đổi tính đi đâu không rõ tung tích, Tô Thi Thi đúng là đã lĩnh giáo qua. Cô hiện tại thậm chí hoài nghi Bùi Dịch có phải hay không đã sớm trở về, chính đang ở một nơi nào đó trong tòa nhà sinh hờn dỗi cũng không biết chừng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xe ô tô. Tô Thi Thi tim đạp mạnh liên hồi, không hề nghĩ ngợi lập tức liền chạy vào trong nhà.

Nơi xa, quản gia nhìn đến hành động của Tô Thi Thi hành động, trong mắt đều là ý cười.

"Chị còn dám mắng em không tiền đồ, chính mình cũng không so với em tốt hơn chỗ nào." Bên cạnh, Đoàn Tĩnh Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, buồn bực nói.

Quản gia cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tĩnh Đồng, cười nói: "Tiểu thiếu gia không phải nói muốn đi xem sách sao? Tiên sinh đúng là lập tức liền muốn vào rồi."

Đoàn Tĩnh Đồng lập tức từ trên mặt đất đứng lên, vừa chạy vừa hướng quản gia nói: "Nhất định phải nói với anh trai tôi, tôi cực kỳ chăm chỉ học tập."

Quản gia bất đắc dĩ bật cười.

Không qua bao lâu, chỉ thấy Bùi Dịch đi đến.

Quản gia lập tức thu hồi tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc tiến lên đối với Bùi Dịch nói: "Tiên sinh, Tô tiểu thư ở trong sân đợi người rất lâu, vừa mới đi vào."

Bùi Dịch sắc mặt lạnh lùng nhất thời nhu hòa thêm một chút, nhưng vẫn như cũ im lặng không nói gì đối với quản gia hơi gật đầu, không vội không chậm hướng tới trong phòng đi đến.

Trong phòng khách, Tô Thi Thi dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân quen thuộc kia càng ngày càng gần, cô không biết như thế nào nữa, lòng vậy mà thần kỳ khẩn trương.

"Tô Thi Thi, mày thật sự là càng ngày càng tiền đồ rồi." Tô Thi Thi ảo não gõ đầu mình một phen đầu.

Cô cũng không biết mình rốt cuộc đang khẩn trương cái gì, vừa rồi không phải là quấy rầy Bùi Dịch cùng Hồng gia bàn chuyện thôi sao, làm gì phải sợ thành như vậy?

Trong đầu cô miên man suy nghĩ, lườm mắt thấy Bùi Dịch tiến vào, trong lòng quýnh lên, thốt ra một câu: "Hỗ Quân Nhạc như thế nào? Anh không ức hiếp hắn đi?"

Bùi tiên sinh trên mặt hơi chút nhu hòa tiếp xuống thần sắc nhất thời lạnh lùng vô cùng, khóe miệng bĩu một cái, toàn thân tản ra một cỗ lãnh ý.

"Xong rồi…" Tô Thi Thi từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, co cẳng chạy.

"Tô Thi Thi, " Bùi Dịch nhìn chằm chằm bóng lưng cô gái nhỏ của mình chạy trốn, nghiến răng nghiến lợi phun ra một câu, "Em dám chạy thử xem?"

"Ha ha… Nói sai, tuyệt đối là nói sai!" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch, "Em là muốn hỏi anh không sao chứ? Hỗ Quân Nhạc đáng đánh đòn, hắn không ăn hiếp anh chứ?"Từ trong miệng cô lần thứ hai nghe được người đàn ông khác, Bùi Dịch sắc mặt càng thêm đen rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Được rồi, cô vẫn lại là không nói lời nào có vẻ an toàn hơn.

"Lại đây." Bùi Dịch nhàn nhạt bỏ lại một câu, một bên cởi cà- vạt ra một bên hướng tới sô pha đi đến.

Tô Thi Thi nhìn ngón tay thon dài của anh cầm lấy cà-vạt màu đỏ sậm, kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Đều nói quần áo hấp dẫn, theo Tô Thi Thi, đàn ông lúc gỡ cà- vạt trong tích tắc đấy so với quần áo lại vẫn hấp dẫn hơn nhiều! Má mê Dịch nhà tui quá rồi

324. Chương 324

"Người nào gọi các ngươi tới?" Tô Thi Thi kéo dài thời gian, bình tĩnh hỏi han.

"Cô biết có ý nghĩa sao?" Người thanh niên tóc dài đi đến trước mặt Tô Thi Thi, xắn tay áo lên, lộ ra một cả một cánh tay hình xăm, ở trước mặt Tô Thi Thi quơ quơ, "Theo chúng tôi đi một chuyến, chẳng thế thì đến cha mẹ cô cũng đều không nhận ra cô nữa rồi!" (Mé, hình xăm vẽ mấy hồi, hù ai vậy >"<>

"Với các ngươi đi nơi nào?" Tô Thi Thi vẻ mặt bình thản hỏi han, đồng thời âm thầm quan sát đến bốn phía.

Cô hiện tại đứng ở vị trí vừa lúc ở một cái góc chết, bên cạnh không có người qua lại, cho dù là kêu cứu, phỏng chừng người khác cũng nghe không được.

Này hai tên côn đồ này hiển nhiên là tính kế tốt từ trước, liền chờ lúc cô đi qua nơi này mới xuất hiện.

Xem bộ dạng này, không biết chừng cũng sớm đi theo cô thời gian dài rồi!

"Cô nếu để cho chúng tôi ra tay mà nói, kết cục sẽ rất khó coi đó." Hai người trẻ tuổi hướng tới Tô Thi Thi vây lại, ánh mắt bì ổi nhìn chằm chằm bộ ngực Tô Thi Thi. (nhìn đi, nhìn đi, Dịch nhà tui hay ăn giấm chua lắm, tui thầu cho ổng 1 container giấm rồi đó, nhìn đi, ổng móc mắt mấy người cho coi =))

Không nghĩ tới, cô gái này mới nhìn qua không có gì đặt biệt, dáng người lại nóng bỏng như vậy! Nhất là ánh mắt kia thật rất được.

Hai người liếc nhau một cái, đều đã hiểu rõ ý tứ đối phương.

"Các ngươi đừng tới đây, bản thân tôi tự đi. Bằng không cứ dằn co như thế này bị người khác nhìn đến, đối với các ngươi cũng không có lợi." Tô Thi Thi vội vàng nói.

Hai người kia không phải người lương thiện, Tô Thi Thi không xác định chính mình có thể đánh thắng được người hai bọn họ hay không, cùng bọn họ chống đối phỏng chừng người chịu thiệt hẳn là cô.

"Sớm như vậy không phải tốt hơn sao, " cái người thanh niên tóc vàng kia hướng phía trước liếc nhìn, "Đi thôi."

Tô Thi Thi kéo chặt áo khoác lên cổ áo, bước nhanh hướng phía trước đi đến, lúc cô vừa đi, âm thầm đưa mắt nhìn về phía sau.

Nhưng hai tên côn đồ kia không có nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, cho rằng cô sợ hãi, đắc ý đứng ở hai bên Tô Thi Thi, cưỡng ép cô leo lên một chiếc MiniBus phía trước cách đó không xa.

Tô Thi Thi lên xe, đã bị bọn hắn dùng miếng vải đen bịt mắt. Dọc theo đường đi, hai người kia đều không có đối với cô động tay động chân.

Xe chạy ước chừng 10 phút liền dừng lại. Tô Thi Thi bị hai người dãn đi tới một con đường rất dài đi bộ thêm một khoảng khá xa, mơ hồ cảm thấy được như là đang vào một tòa nhà, nhưng mà không biết đi đến nơi nào.

Qua thật lâu sau, Tô Thi Thi nghe được phía trước truyền đến một trận tiếng mở cửa, lập tức cô bị một người đẩy một cái vào trong đó: "Đi vào."

Tô Thi Thi bước chân lảo đảo, bị ép buộc không tự giác đi về phía trước. Chỉ là vừa mới bước ra chưa được hai bước, liền cảm giác thân thể lạnh run, phía trước có một cỗ khí lạnh vọt tới trên người cô, làm cô kìm lòng không đậu run run một phen.

Đây là nơi nào chứ? Làm sao có thể lạnh như vậy?

"Người đã đem đến cho các ngươi, mau đem số tiền còn lại cho chúng tôi." Tô Thi Thi nghe ra là tên tóc vàngđang nói chuyện, trong lòng cô rùng mình.

Theo những lời hắn nói hắn bắt cô là do phía sau có người chỉ đạo? Cô thật muốn nhìn là ai, đem cô bắt đến chỗ này.

Là ai hận cô đến như thế, vậy mà bắt cóc cô!

"Tiền bạc sẽ thiếu các người sao? Trước chờ tôi xong việc, lập tức liền đưa cho các người!" Lúc này, phía trước truyền đến một giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Tô Thi Thi lúc nghe được giọng nói kia, thân thể khoảnh khắc cứng đờ, đáy lòng có vô tận tức giận lóe ra.

Đoàn Chấn Ba!

A - -

Tô Thi Thi đáy lòng nổi lên từng đợt hàn ý, so với khí lạnh trong gian phòng đó còn muốn rét lạnh hơn.

Người đứng sau chỉ đạo bắt cóc cô thực ra là người cha thân sinh của cô!

Cũng đúng, Đoàn Chấn Ba hận đứa con gái ruột là cô như thế, sẽ làm ra loại chuyện bắt cóc này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng mà Tô Thi Thi vẫn lại là trái tim băng giá rồi. Cô không khỏi tự giễu, cô tới cùng còn chờ mong cái gì? Chẳng lẽ ngày ông ta hồi tâm chuyển ý hay sao?

Đương nhiên, cô chỉ là cô ngu ngốc nằm mơ giữa ban ngày rồi.

Lúc này, có người tháo khăn bịt mặt của Tô Thi Thi, trước mắt lập tức sáng ngời.

Tô Thi Thi theo bản năng nheo mắt lại, đợi cho thị lực giảm bớt, mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn rõ xung quanh, người đang đứng phía trước đúng là Đoàn Chấn Ba. Phương Thanh Hoa cũng vào lúc này liền đứng ở bên người Đoàn Chấn Ba, chính là dùng vẻ mặt đắc ý nhìn cô.

"Không có biện pháp gặp tôi, cho nên cũng chỉ có thể sử dụng loại thủ đoạn này sao." Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Chấn Ba.

Chữ cha này đối với cô mà nói chung quy là quá nặng rồi, người trước mắt này từ đầu không xứng!

"Tiện nha đầu, dám nói chuyện như vậy với tao à!" Đoàn Chấn Ba vẻ mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, hận không thể một cái tát vung đến

Ông ta một mực chịu đựng cơn giận đang bùng phát của mình, hiện tại rất không dễ dàng mới đem được nha đầu này đến đây, chưa nói xong chuyện quan trọng trước mắt ông ta vẫn không nghĩ muốn động vào cô.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, tự nhiên cũng nhìn ra được Đoàn Chấn Ba là đang kiêng kị, cười lạnh nói: "Có chuyện gì nói thẳng đi."

Ông ta trăm phương nghìn kế bắt cô đến chỗ này, khẳng định là có cái mục đích gì rồi. Ông ta không dám động cô, bằng không vừa rồi đã sớm cho cô ăn một cái tát rồi.

Người cha này của cô, trước kia cũng không phải chưa từng đánh qua cô!

Đoàn Chấn Ba nhìn đến thái độ của con gái mình, đặc biệt nóng giận, nhưng ông ta vẫn lại là cố nén, hít sâu một hơi nói: "Giúp tao về Đoàn gia."

Tô Thi Thi nở nụ cười, giống như nhìn thấy mấy kẻ ngu ngốc một dạng nhìn ông ta: "Giúp ông về Đoàn gia, dựa vào cái gì? Ông không phải rất lợi hại sao, vì cái gì không tự mình trở về đi?"

"Mày!" Đoàn Chấn Ba xiết chặt quả đấm, sắc mặt xanh mét, nghiến răng nghiến lợi nói, "Nếu không phải tiện nha đầu mày từ trong làm khó dễ, tao sẽ bị đuổi đi ra Đoàn gia sao?"

Ông ta nói xong nhìn bốn phía một phen, nguy hiểm nhìn chằm chằm Tô Thi Thi: "Nơi này cho dù bị giết chết đều sẽ không lập tức bị người phát hiện, tao khuyên mày vẫn lại là ngoan ngoãn nghe lời, bằng không mày sẽ hối hận!"

"Không sai. Tô Thi Thi, cô nếu mà không nghe lời, sẽ giống những người chết được đông lạnh ở đây thôi!" Phương Thanh Hoa tiến lên oán hận nhìn Tô Thi Thi, "Cô nói xem chúng tôi đem cô ướp đá ở trong này? Người khác sẽ phát hiện sao?"

"Nơi này là…" Tô Thi Thi lúc này mới chú ý tới nơi này bọn họ đang đứng có gì đó không quá đúng lắm. Bốn phía nơi này nhiệt độ so với bên ngoài lạnh lẻo rất nhiều, mà còn phía trước như là có một cái cái tủ nhỏ.

Nhà xác…

Tô Thi Thi trong đầu hiện lên mấy chữ kia, chỉ cảm thấy da gàtrên người đều đã dâng lên, trong lòng kiềm chế không được tỏa ra hàn ý

Cô bây giờ cùng rất nhiều thi thể ở trong một căn phòng!

Trời ạ, cô nghĩ tới liền lông tơ dựng đứng, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa lại vẫn thật là độc ác!

Đoàn Chấn Ba thấy Tô Thi Thi sợ hãi, lớn tiếng nói: "Tao biết mày nhất định sẽ nghĩ ra cách để cho tao trở về Đoàn gia, hiện tại mày không có những đường ra khác."

Ông ta nói xong chỉ chỉ hai tên côn đồ bên cạnh nói: "Đem anh em của các người vào đây đi, nó nếu không nghe lời, thì thưởng cho anh em các người!"

Cái tên tóc vàng kia nhìn Tô Thi Thi trên dưới đánh giá một phen, bì ổi nói: "Chúng tôi làm cái gì đều được đúng không?"

Đoàn Chấn Ba nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không chút do dự nói: "Tùy ý các người."

"Đúng vậy, tôi đi gọi người vào!" Tên tóc vàng lập tức chạy ra ngoài.

"Các người!" tay Tô Thi Thi bị trói ở sau lưng quả đấm nắm chặt, trong lòng tức giận đến chỗ cực hạn.

Những người này quá đê tiện rồi! Đừng để cho cô chạy ra được, bằng không cô nhất định đánh cho bọn hắn ngay cả cha mẹ đều nhận không ra!

Trong mắt cô hiện lên quét xuống lãnh ý, hơi có chút phát run, như là cực kỳ sợ hãi.

Trời đất chứng giám, cô không phải là vì sợ Đoàn Chấn Ba bọn họ, mà là sợ thi thể khắp phòng này!

Cô yên lặng tính toán thời gian, lúc này Bùi Dịch hẳn là đã nhận được tin tức rồi?

"Tô Thi Thi, tôi biết Bùi Dịch cực kỳ để ý đến cô. Nhưng mà cô nếu như bị người đàn ông khác chạm qua, cô cảm thấy được cậu ta còn có thể muốn cô sao?"

Phương Thanh Hoa hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, "Cô đem một nhà chúng ta làm hại thảm như thế, hiện tại báo ứng đến rồi!"

"Báo ứng?" Tô Thi Thi cười nhạo, nhìn chằm chằm thẳng vào mắt Phương Thanh Hoa nói, "Tôi nhớ rõ bà trước kia rất thương yêu con gái nhỏ của mình? Nhưng mà cô ta hiện tại sống chết không rõ, bà có từng nhớ đến cô ta một lần sao?"

"Cô!" Phương Thanh Hoa biến sắc, bà không nghĩ tới Tô Thi Thi lại đột nhiên nhắc tới Đoàn Ngọc Lộ.

Sắc mặt bà ta lập tức hung dữ hẳn lên, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi nói: "Nếu không phải tại cô, Ngọc Lộ của tôi làm sao có thể chết?"

"Chết?"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, thì ra bọn họ đều đã cho rằng Đoàn Ngọc Lộ đã chết.

Đúng là, nếu lúc trước không là có người hỗ trợ, Đoàn Ngọc Lộ đã sớm bị bán sang Trung Đông những nơi đó, hiện tại hẳn là cũng bị hành hạ chết đi rồi.

"Làm con gái của các người, quả thật rất đáng thương." Tô Thi Thi u u mà nói.

Không biết là vì chính mình nói, hay vẫn lại là vì Đoàn Ngọc Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ nói.

Cô nói xong ngẩng đầu nhìn thẳng quan sát hai vợ chồng điên trước mặt, giọng nói băng lãnh: "Hổ dữ không ăn thịt con, các người ngay cả súc sinh cũng không bằng! Nếu lúc đó các người cứu cô ta, cô ta sẽ có

cái kết cục như vậy sao? Các người chỉ lo lợi ích chính mình, đem con của chính mình đẩy vào trong hố lửa, tôi thấy kẻ gặp báo ứng chính là các người mới đúng!"

"Mày là thứ tiện nha đầu, đến lúc này còn dám mạnh miệng!" Đoàn Chấn Ba xông lên trước, dương tay lên hận không thể quất chết Tô Thi Thi.

Đúng lúc này, cửa nhà xác bị đẩy ra, xông tới một đám người.

Tô Thi Thi đang nhìn đến đám côn đồ này tên khi đó, trong lòng mạnh trầm xuống.

Hẳn không khoa trương như thếđi?

Lại có mười mấy người, như thế nào đánh thắng được đây!

Cả nhà ngủ ngon

325. Chương 325

Mười lăm người hỗn loạn đem Tô Thi Thi bao vây lại.

Tô Thi Thi nhìn những người này người không ra người ngợm không ra ngợm, cà lơ phất phơ tuổi còn nhỏ, mày nhịn không được nhíu lại.

Những người này tuổi còn trẻ, thậm chí đều vẫn nhỏ hơn cô, thật đúng là không sợ chết!

"Tiện nha đầu, không nghĩ muốn chịu khổ mà nói, liền ngoan ngoãn đồng ý yêu cầu của tao. Tao có thể đồng ý với mày, chờ tao trở lại Đoàn gia, tao sẽ đối với bên ngoài tuyên bố mày là con gái duy nhất của Đoàn Chấn Ba tao, về sau mày chính công chúa của Đoàn gia." Đoàn Chấn Ba trong lòng đã có dự định từ trước nói.

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, vị cha thân sinh này của cô có phải mắc chứng vọng tưởng hay không?

Cô chỉ là nhàn nhạt nhìn Đoàn Chấn Ba liếc mắt một cái, sâu xa phun ra một câu: "Cho dù ông chiếm được Đoàn gia, ông giữ được sao?"

Không có năng lực, Đoàn gia sớm hay muộn lụi bại!

"Có ý tứ gì?" Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống.

"Có ý tứ gì?" Tô Thi Thi lắc lắc đầu, xem ra cô trước kia đánh giá cao người cha này của mình rồi.

"Ngu ngốc!" Tô Thi Thi phun ra hai chữ, chẳng muốn tiếp tục cùng ông ta nói lời vô nghĩa, đồng thời ở trong lòng yên lặng chửi thầm.

Đều đã qua thời gian lâu như vậy, chết tiệt còn chưa chịu đến!

Cô sắp đông chết rồi!

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Đoàn Chấn Ba cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tô Thi Thi, tức giận đến trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, đối với đám côn đồ kia vung tay lên, "Giáo huấn cô ta một trận cho tôi! Không được giết chết!"

"Đoàn Chấn Ba, ông dám!" Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm thấy được rất đau xót.

Đây chính là cha ruột của cô, bọn họ trong thân thể chảy cùng một dòng máu. Đúng là hiện tại, cha cô vậy mà để cho một đám lưu manh tới cưỡng hiếp cô!

"Ha ha..." Tô Thi Thi nhắm mắt lại, khóe miệng xẹt qua quét xuống tự giễu, âm thanh phát ra lạnh lùng không khác gì nhiệt độ trong căn phòng băng này vậy.

"Đoàn Chấn Ba, từ nay về sau, chúng ta triệt để Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt!"

“Mẹ, con thật sự tận lực rồi.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, khóe mắt nổi lên một tầng ướt át.

Cô gắt gao đem chua xót kia đè ép trở về.

Không thể khóc!

Như thế này thật không tiền đồ!

“Tiểu Tiện chủng, đều đã đến lúc này còn dám mạnh miệng!” Đoàn Chấn Ba bị Tô Thi Thi nói khích đến nổi trận lôi đình.

Con nha đầu này từ khi quen biết Bùi Dịch đến giờ, liền trở nên càn rỡ như thế. Trước kia cũng không phải cái dạng này.

“Tao hôm nay muốn nhìn xem Bùi Dịch vẫn có thể muốn này nữa hay không!” Đoàn Chấn Ba đối với bọn côn đồ liếc mắt ra hiệu, “Ra tay đi!”“Chúng tôi liền không khách khí rồi. Đoàn tổng, hẳn không tức giận chứ?” Lúc này những tên côn đồ cũng nghe ra được, ômg ta thực ra là cha của Tô Thi Thi, nhưng thật là độc ác!

Tô Thi Thi vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt lại, giống như không đếm xỉa đến một dạng đứng yên tại chỗ.

Hơi thở của những tên côn đồ này càng ngày càng gần, Tô Thi Thi thậm chí có thể ngửi được chút mùi nước hoa rẻ tiền trên người bọn họ truyền đến, gay mũi khó chịu, khiến người ta buồn nôn.

Bọn hắn càng ngày càng gần, tùy thời đều có thể chạm vào cô, nhưng hai tay Tô Thi Thi bị trói tay sau lưng, từ đầu đào thoát không được.

Cô ở trong lòng đếm thầm: Một, hai, ba…

“Ầm!”

Ngay lúc những tên côn đồ kia muốn đến kéo Tô Thi Thi, cửa đột nhiên truyền đến ầm một tiếng, cửa bị đá văng ra, lập tức mọi người chỉ thấy một người đàn ông thân hình cao lớn bước thật nhanh đi đến.

Người nọ mặc toàn thân tây trang màu đen, cơ ngực phồng lên, vóc người đẹp đến nỗi làm cho người ta phún huyết. Sắc mặt anh lạnh lùng, trên trán có một vết sẹo hình mặt trăng để cho dáng vẻ của anh càng hơn tia hung hãn khiến người ta khiếp sợ.

“Đánh hắn đi!” Cái ten tóc vàng kia vừa thấy người đến, liền lập tức cùng hai người anh em hướng tới anh vọt tới, muốn anh đuổi ra.

Lúc bọn hắn tưởng mình đã có thể vọt tới trước mặt người kia khi đó, phịch một tiếng, người nọ nâng lên quả đấm ầm một phen nện vào trên mũi của hắn, nhất thời đưa hắn đánh ngã trên mặt đất.

Mọi người biến sắc, mười mấy người toàn bộ hướng tới người này vây quanh lao vào đánh loạn xa.

“Thình…. bụp…bốp…!”

Quả đấm đập nện vào mặt có người phát lên tiếng kêu rên, có người lại cất lên tiếng thét chói tai, nhất thời vang vọng cả tòa nhà xác.

Tô Thi Thi quay đầu, lạnh lùng một màn trước mắt, càng ngày càng kinh ngạc.

Quá lợi hại rồi?

Đây là 1 chọi 15 nha!

“Dương Dũng?” Đoàn Chấn Ba cũng nhận ra người đàn ông trước mắt này, sắc mặt trắng xanh một phen trở nên trắng bệch, “Cậu ta làm sao có thể tìm tới nơi này?”

“Anh ta vẫn đi theo tôi, đương nhiên sẽ tìm được nơi này.” Bên trong nhà xác vang lên tiếng cười nhạo của Tô Thi Thi.

“Mày!” Đoàn Chấn Ba thân thể lảo đảo, chỉ cảm thấy trời đất sắp sập xuống rồi.

Ông ta run rẩy chỉ vào Tô Thi Thi: “Mày… Mày là cố ý!”

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Chấn Ba: "Nếu không như vậy, làm sao có thể biết người muốn bắt tôi là ai?"

"Mày là cái đồ tiện nha đầu, tao giết mày!" Đoàn Chấn Ba giống như điên rồi một dạng hướng Tô Thi Thi xông đi tới, dơ tay liền muốn bóp cổ Tô Thi Thi.

"Tôi tới giúp ông!" Phương Thanh Hoa cũng xông lên. Bọn họ cái gì cũng đều mất hết rồi, toàn bộ đều đã kết thúc rồi. Bà ta nhất định cũng sẽ không để cho Tô Thi Thi dễ chịu!Tô Thi Thi bị trói hai tay, hành động không tiện, mắt thấy hai người điên kia muốn nhào lên chỗ cô, bên cạnh đột nhiên xông tới một người, một cước tung ra liền đá đến trên người Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba bị đá văng ngược trở lại, va chạm đến Phương Thanh Hoa cạnh ông ta, đồng thời ngã ở trên mặt đất.

"Chân của tôi!" Đoàn Chấn Ba thống khổ băng bó chân của mình chân, đau đớn đến nỗi đầu đầy mồ hôi lạnh.

Chân của ông ta rất không dễ dàng mới lành lại, lúc này phỏng chừng lại bị gãy rồi!

"A! Ông… Ông tránh ra, đè chết tôi rồi!" Phương Thanh Hoa bị Đoàn Chấn Ba áp ở dưới thân, đau giống như ông ta đến sắc mặt trắng bệch, không biết bị đè trúng tới nơi nào.

"Tô tiểu thư." Dương Dũng đi tới thay Tô Thi Thi tháo dây trói. Tô Thi Thi hướng về phía anh cảm kích cười cười, quay đầu vừa thấy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy vốn dĩ mười mấy người, người nào người nấy thập phần hung hãn, giờ phút này toàn bộ đều bị đánh nằm úp sấp ở trên mặt đất, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thảm rồi.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bả vai Dương Dũng, đáy lòng tự cảm thán nói: "Dương Dũng, anh thật sự quá lợi hại rồi!"

Cô chính là vì biết Dương Dũng một mực từ xa bảo vệ cho cô, cho nên mới không lo lắng gì nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân.

Lập tức một người đàn ông mặc tây trang màu xám thủ công mặt trầm xuống hướng tới bọn họ đi tới.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi đang nhìn đến Bùi Dịch khi đó, nhất thời an tâm rồi.

Bùi Dịch không có nhìn đến những người khác, lập tức đi đến trước mặt Tô Thi Thi, dắt tay cô, ôm cô vào trong ngực, xoay người rời đi.

Bộ dạng này của anh, rõ ràng là ở bên ngoài đứng đợi thật lâu rồi!

Chỉ là lúc xoay người rời đi khi đó, Bùi Dịch đột nhiên quay đầu mặt không chút thay đổi lườm Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa đang té ở trên mặt đất một cái.

Cái nhìn kia, nhất thời để cho hai người Đoàn Chấn Ba thân thể mạnh sợ run cả người, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Bùi Dịch vẫn như cũ cái gì cũng chưa nói, anh chỉ là ôm lấy Tô Thi Thi, không nói một lời liền đi ra khỏi nhà xác.

Lúc anh đi tới cửa, Bùi Dịch dừng một chút, đối với Dương Dũng đang đứng phía sau nói: "Cậu ở tại chỗ này."

Lập tức liền dẫn Tô Thi Thi rời đi.

Vâng ạ Dương Dũng gật đầu, xoay người tiện đi trở về.

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này hôm nay trầm mặc lại có chút khủng bố.

Bùi Dịch cúi đầu, đưa tay xoa tóc Tô Thi Thi, đem đầu cô án trên ngực mình, trong mắt thương tiếc chớp lóe rồi biến mất: "Để cho em chịu ủy khuất rồi."

Tô Thi Thi hốc mắt đau xót, lúc trước kìm nén lâu như vậy cũng chưa khóc, đúng là lúc này cũng bởi vì một câu của anh, nước mắt vậy mà khống chế không nổi trào ra.

Cô cuống quít cúi đầu, không dấu vết lau đi nước mắt, cười nói: "Lại không có việc gì, sớm đã thành thói quen."

Bùi Dịch không nói gì, đem cô ôm chặt hơn một chút.

Anh lạnh lùng lườm căn nhà xác lạnh lẽo phía sau một cái, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Những người đó, nên trả giá thật nhiều rồi!

Lúc này, bên trong nhà xác những cái tên côn đồ này chính đang kiêng kị nhìn Dương Dũng, đúng là thấy anh đứng nữa ngày cũng đều không có động tác khác, một đám lá gan đều đã lớn thêm vài phần.

Hôm nay bọn họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, cả đám trong lòng đều đã cực kỳ tức giận. Lúc này, do tên tóc vàng dẫn đầu vây quanh Đoàn Chấn Ba.

"Đem tiền bạc trả cho chúng tôi, còn có tiền thuốc men, một đồng cũng không thể thiếu!"

"Các người..." Đoàn Chấn Ba tâm như tro tàn.

Đây là một trận cuối cùng của ông ta, hiện tại cái gì đều đã kết thúc rồi!

Ông ta là dùng số tiền còn lại sau cùng mới mời những người này nha!

Ông ta rốt cuộc biết Bùi Dịch có bao nhiêu ngoan độc. Để cho Dương Dũng canh giữ tại chỗ này, từ đầu liền là muốn nhìn ông ta như thế nào bị những tên côn đồ này khi dễ, nhìn ông ta như thế nào tán gia bại sản!

326. Chương 326

Bệnh viện thành phố, hành lang thông hướng nhà xác mang theo một cỗ khí tức u ám.

Đoàn Ngọc Tường trốn ở góc phòng nhìn Bùi Dịch công khai mà dắt Tô Thi Thi ra ngoài, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Xong đời...

Trong đầu cô ta hiện lên hai chữ này, trong lòng khủng hoảng vô cùng.

Cô ta biết đây là cha cô ta dùng tất cả tiền bạc còn lại mới mời được mấy tên côn đồ kia, liền là muốn bắt cho Tô Thi Thi giúp bọn họ một lần nữa trở lại Đoàn gia, hiện tại cái gì đều đã kết thúc thật rồi.

"Tô Thi Thi, vì cái gì mạng của cô tốt như vậy!" Đoàn Ngọc Tường răng nanh cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

Cô ta nghe được từ trong nhà xác truyền ra tiếng la khóc của cha mẹ mình, phỏng chừng là đám côn đồ kia đang đánh bọn họ.

Cô ta do dự một chút, sau cùng vẫn lại là không dám đi ra ngoài, lén lút chạy.

"Đừng trách tôi, là các người có lỗi với tôi trước." Đoàn Ngọc Tường ở trong lòng yên lặng nói.

Mà cô ta không biết, một màn này lại bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nhìn thấy tất cả.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang muốn tiến vào thang máy, lại nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường hướng tới cầu thang ở một bên chạy tới.

"Thật sự tận cùng bi ai" Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nói nho nhỏ.

"Những thứ này đều đã không có liên quan gì với em nữa." Bùi Dịch ôm lấy cô, xoay người hướng tới thang máy đi đến.

"Em không cần thiết thay người khác bi ai khổ sở, bọn họ hôm nay toàn bộ đều là gieo gió gặt bão."

Tô Thi Thi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đây là đang an ủi cô sao?

Bùi Dịch chú ý tới ánh mắt của Tô Thi Thi, mặt liền ngẩn ra, lỗ tay thoáng chốc đỏ ửng lên.

"Lại nhìn, tự gánh lấy hậu quả!" Trong thang máy vang lên giọng nói đầy lạnh lùng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cười thầm, cuống quít cúi đầu, không dám lại đi nhìn anh.

Thì ra Bùi Dịch còn có vẻ mặt đáng yêu đến như vậy.

Chỉ là nghĩ tới toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi, trong lòng cô khó tránh khỏi vẫn lại là lại có chút bi thương.

Chuyện này để cho Tô Thi Thi triệt để đối với Đoàn Chấn Ba hết hy vọng rồi. Từ nay về sau, cô không còn có cha.

Mà chuyện này về sau là cô theo Bát Quái nữ vương Ôn Ngọc nơi đó nghe nói.

Ngày hôm đó Ôn Ngọc thừa lúc nghỉ ngơi, ở văn phòng Tô Thi Thi trong cùng cô kề tai nói nhỏ.

"Thi Thi, cô có biết Bùi tổng vậy mà quá ngoan độc rồi. Anh ta vậy mà để cho Dương Dũng canh giữ ở nơi đó, trơ mắt nhìn bác Đoàn bọn họ bị dám côn đồ cướp đi tất cả số tiền còn lại, sau đó liền đợi lúc những tên côn đồ kia ra ngoài chia của, cảnh sát lại vọt tiến vào.""Sau đó số tiền này bị coi làm tiền tham ô tịch bị thu rồi. Bọn hắn đều bị bắt hết."

Tô Thi Thi âm thầm líu lưỡi. Khó trách ngày đó Bùi Dịch bảo Dương Dũng ở lại, lúc ấy cô lại vẫn cảm thấy được kỳ quái, hóa ra là vì chuyện này.

"Đều bị bắt lại sao?" Tô Thi Thi hỏi.

"Ôn Ngọc lắc đầu, chỉ có những tên côn đồ kia bị bắt lại thôi, tội bắt cóc phỏng chừng sẽ bị phạt tù nhiều năm, nhưng mà…"

Cô nói xong nhíu hạ mi, rất nhanh nói tiếp: "Bác Đoàn hai người bọn họ lại được thả ra. Tôi nghe nói là Bùi Dịch mời luật sư giúp bọn họ thoát tội. Những tên côn đồ kia đều đem tất cả tội lỗi đều đã nhận hết, nói cùng bác Đoàn bọn họ không liên quan."

"Ách…" Tô Thi Thi ngây dại, trong lòng trong lúc này không biết là cái cảm xúc gì.

Có cảm động còn có càng nhiều mà kinh sợ!

Bùi Dịch tung ra chiêu này, quả thực giết người không thấy máu nha!

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba chưa tùng phải sống qua những ngày khổ cực qua, bọn họ hiện tại thân không một xu, đến chỗ để ở đều không có, còn không bằng ngồi tù. Ở bên ngoài muốn như thế nào sinh tồn được?

Huống chi ở Bắc Kinh này, bọn họ đã từng là người nổi tiếng, bị người ta nhìn thấy chỉ là mất mặt đến chết!

Lần trước bọn họ sau khi bị đuổi ra khỏi Đoàn gia, là Tô Thi Thi một mực cho người ta chiếu cố bọn họ. Hiện tại Tô Thi Thi đã sớm nói ra triệt để đoạn tuyệt quan hệ, đương nhiên sẽ không lại ngu ngốc đi giúp bọn họ.

"Quá độc ác!" Tô Thi Thi chỉ cần suy nghĩ đến Đoàn Chấn Ba bọn họ có kết cục thê thảm như vây, liền kìm lòng không đậu run run một phen.

Muốn nói phụ nữ, người nào cũng không sánh bằng Bùi Dịch!

Chỉ là Tô Thi Thi nghĩ đến theo hướng khác, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên, chỉ cảm thấy trong lòng hiện lên quét xuống lo lắng.

Bùi Dịch làm như vậy, ở một mặt nào đó ý nghĩa chính là không muốn để cho người bên ngoài biết, Đoàn Chấn Ba bày ra chuyện bắt cóc con gái ruột của chính mình. Là cho Tô Thi Thi giữ lại chút mặt mũi, dù sao việc xấu trong nhà không thể để người ngoài chê cười, loại chuyện này người nào gặp phải cũng đều sẽ không dễ chịu.

"Thi Thi, Cô có hay không nghe thấy lời tôi nói?" Ôn Ngọc nhỏ nhẹ thỏ thẻ nói hồi lâu, thấy Tô Thi Thi lại ngẩn người, nhịn không được đáng thương tội nghiệp kéo kéo tay cô một hồi.

Tô Thi Thi hoàn hồn hướng về phía cô cười nói: "Những chuyện này là Tần Phong nói cho cô biết sao?"

Ôn Ngọc vừa nghe nhắc đến Tần Phong, mặt lập tức liền đỏ, khó xử gật gật đầu.

Đôi mắt gian xảo củaTô Thi Thi sáng lên, lập tức ghé sát vào Ôn Ngọc nhỏ giọng hỏi: "Nói, các người phát triển đến mức độ nào rồi hả?"

"A! Không có, tôi… Còn có việc." Ôn Ngọc xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đứng lên đã nghĩ chạy.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ bỏ qua cho cô, lôi kéo tay cô, liền đưa tay sang cù lét Ôn Ngọc. Hai người lập tức nháo loạn lên, trong văn phòng, đầy rẫy tiếng các cô cười vui.Một lần ngắn ngủi phong ba qua đi, sau đó Tô Thi Thi lại một lần nữa vùi đầu vào công việc.

Thời gian qua thật sự nhanh, dự án đấu thầu công trình thôn Thành Trung lập tức liền muốn bắt đầu.

Bây giờ vì tránh có người dở trò trong đấu thầu, toàn bộ quá trình đều tiến hành trực tiếp, công khai cạnh tranh đấu thầu, đến lúc đó dân chúng đều cũng có thể quan sát toàn bộ diễn biến trong lúc đấu thầu.

Hai ngày trước khi tổ chức đấu thầu, Bắc Kinh loan truyền một tin tức chấn động.

Khi đó Tô Thi Thi đang ở trong văn phòng Tống Trọng Hạo, cùng anh còn có Ôn Ngọc thảo luận một cái bản thiết kế.

Ôn Ngọc trong lúc vô tình lướt qua diễn dàn, lập tức liền kêu lên.

"Trời ạ, Hỗ tổng của xây dựng Minh Đỉnh vậy mà mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cùng nhau hợp tác?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu nghi hoặc nhìn cô, "Cô nói Hỗ Sĩ Minh mời tổng giám đốcXây dựng Tiệp Khắc hợp tác?"

"Đúng vậy đó." Ôn Ngọc chớp đôi mắt to long lanh của mình, nói, "Xây dựng Tiệp Khắc cùng xây dựng Minh Đỉnh không phải luôn đối đầu sao? Khi nào thì quan hệ tốt như vậy rồi hả?"

"Quan hệ đương nhiên không có khả năng tốt như vậy." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Hỗ điên khùng tới cùng muốn làm gì?

Tô Thi Thi trong lòng có loại cảm giác không tốt lắm.

Cô tuy cũng suy đoán, Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc. Nhưng mà Bùi Dịch không có trực tiếp thừa nhận qua, Tô Thi Thi cũng không phải đặc biệt xác định.

Có lẽ Hỗ Sĩ Minh cũng đang hoài nghi, cho nên hắn mới có mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác.

Giống như cũng không quá đúng.

Tô Thi Thi một bên nghĩ một bên lắc lắc đầu, loại giải thích này giống như cũng có chút không thông.

Cô không phát hiện sư huynh cô khi nghe được tin tức này khi đó, trong mắt hiện lên quét xuống hiểu rõ.

"Thì ra là như vậy."

"Sư huynh, anh nói cái gì?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo trong lòng cả kinh, vội vàng lắc đầu, chỉ vào bản thiết kế ngay trước mắt nói: "Sư muội, chúng ta vẫn lại là ít tám chuyện linh tinh đi, tới thảo luận thiết kế thì hơn."

"Anh có phải có chuyện gì gạt em hay không?" Tô Thi Thi nheo lại hai mắt, nghi hoặc nhìn Tống Trọng Hạo. Cô cảm thấy được sư huynh cô giống như thời gian này có phần không giống trước đây.

"Đâu nào có!" Tống Trọng Hạo lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi thấy anh không chịu nói, cũng không có nghĩ nhiều, cùng anh tiếp tục thảo luận bản thiết kế.

Mà lúc này trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong nhìn đến mẩu tin tức kia, vội vội vàng vàng chạy đến tìm Bùi Dịch.

Lúc anh đi vào, Bùi Dịch đang vẽ bản thiết kế.

Tần Phong ghé sát vào vừa thấy, chậc chậc thở dài: "Ai ngờ đến đường đường Bùi tổng lại chính là một kiến trúc sư cao cấp."

Bùi Dịch ngẩng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh: "Có tin tức gì sao?"

Tần Phong sắc mặt ngẩn ra, nghiêm túc nói: "Cái gì đều đã không thể gạt được cậu."

Anh đem tin tức Hỗ Sĩ Minh mời Bùi Dịch hợp tác nói lại nói một lần.

"Cậu thấy thế nào?" Tần Phong sau khi nói xong hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch có chút suy nghĩ, mới chậm rãi nói "Hợp tác là giả, nghĩ muốn bức tôi ra ngoài là thật."

Vào lúc này, Tần Phong di động rung lên hai lần, anh lấy ra vừa thấy, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

"Xem ra lời cậu nói là chính xác. Hỗ Sĩ Minh đã hướng truyền thông tuyên bố, hắn sẽ đích thân tham dự cạnh tranh đấu thầu, " anh nói xong khúc khích nở nụ cười, "Hắn trước mời cậu, sau đó tuyên bố chính mình sẽ tham dự, như thế liền không thể không buộc tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cũng tham dự."

"Uh'm." Bùi Dịch ừ một tiếng. Anh đối với Hỗ Sĩ Minh cái đối thủ cạnh tranh này, vẫn tương đối hiểu biết.

Hỗ Sĩ Minh công khai ngang nhiên mời anh hợp tác, hơn nữa tự mình tham dự, tổng giám đốcXây dựng Tiệp Khắc đương nhiên cũng phải tham dự cạnh tranh đấu thầu, bằng không chẳng phải là nâng ưu thế cho đối thủ diệt chính mình uy phong sao?

"Xem ra, hắn là nghĩ muốn đem thế lực sau lưng cậu đều phải lộ ra hết rồi." Tần Phong lạnh giọng nói.

Anh nói xong bộ dáng nhiều chuyện nhìn Bùi Dịch: "Dự án lần này cậu tới cùng có nắm chắc không?"

Nào biết, Bùi Dịch lại hắt cho anh một chậu nước lạnh: "Xây dựng Tiệp Khắc đối với việc giành dự án lần này không có bất luận lòng tin gì."

"Không phải đâu?" Tần Phong u mê, "Người anh em, cậu sợ cái gì chứ!"

327. Chương 327

Sợ?

Bùi Dịch khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, xem bản thiết kế thôn Thành Trung trước mắt do chính mình thiết kế, trong mắt tất cả đều là tự tin.

Trong từ điển của anh cho tới bây giờ liền không có cái chữ "sợ" này!

Tần Phong tự nhiên cũng không nói thêm gì, đối với cái tên bạn thân này của mình, anh vẫn đều cực kỳ tin tưởng.

Ngày trôi qua thật sự nhanh, một tháng sau, hạng mục đấu thầu dụ án thôn Thành Trung rốt cục toàn diện bắt đầu, đến lúc đó sẽ có mấy chục công ty tham gia còn có truyền thông đến ghi hình trực tiếp.

Cạnh tranh đấu thầu ngày đó, Tô Thi Thi hơn năm giờ liền thức dậy, thật hiếm có tỉnh dậy sớm hơn so với Bùi Dịch.

Cô lặng lẽ rời giường đi đến phòng bếp thay Bùi Dịch làm bữa sáng. Lúc Bùi Dịch đến nhà ăn, nhìn trước mắt bữa sáng phong phú, còn có một cô gái ngồi đối diện với anh bên bàn ăn cười đến ngọt ngào, trong mắt tất cả nhu ý.

“Bùi Dịch, anh không tỏ vẻ chút gì sao?” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chỉ là nhìn chính mình liếc mắt một cái, tiện ngồi xuống bên cạnh bàn ăn bắt đầu ăn bữa sáng, không khỏi có chút mất mác.

Bùi Dịch nghe vậy, uống một ngụm sữa đậu nành, quay đầu nhìn cô một cái, sau đó chỉ chỉ ghế dựa: “Đến đây ăn cơm.”

“Hừ!” Tô Thi Thi mất hứng rồi.

Lúc này, ngồi ở bên kia cúi đầu ăn bữa sáng Đoàn Tĩnh Đồng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Thi Thi: “Bữa sáng này là do chị làm?”

Tô Thi Thi vô tình liếc mắt nhìn cậu: “Nói mau cám ơn!”

Đoàn Tĩnh Đồng tròng mắt hơi híp, một bên uống sữa đậu nành một bên bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là chị muốn để cho anh trai em nói cám ơn, chị đúng là người phụ nữ ham hư vinh.”

“Em!” Tô Thi Thi tức giận đến cắn răng, hung tợn nói, “Đây là tình yêu!”

Đoàn Tĩnh Đồng gãi gãi đầu: “Em chỉ là một đứa trẻ, em mới không hiểu những thứ này.”

“Không hiểu mới là lạ.” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng.

Thằng nhóc này giống tiểu quỷ vậy, có gì mà nó không biết rõ ràng là cố ý đang cười cô.

Tô Thi Thi không phát hiện, Bùi Dịch nghe bọn họ nói chuyện, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên.

Anh liền thích dáng vẻ cô gái nhỏ này giương nanh múa vuốt, như vậy trong nhà mới có sinh khí.

Chỉ là lúc Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, ý cười trên mặt Bù Dịch đã hoàn toàn biến mất, nghiêm trang ăn bữa sáng.

Tô Thi Thi không khỏi cảm thấy thất vọng. Cô hiếm khó có làm một bữa sáng cho anh, lại còn bị cắt vào tay, cho rằng Bùi Dịch sẽ khen ngợi cô hai câu. Kết quả Bùi tiên sinh dáng vẻ một chút cũng đều không thèm để ý!

“Chị dâu, chị có phải ăn không ngon miệng hay không?” Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng dò xét đưa đầu chồm qua, ánh mắt quay tròn nhìn chằm chằm thức ăn trong chén của Tô Thi Thi.Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, tên nhóc này chỉ khi có có việc cần đến cô mới có thể kêu cô là chị dâu.

Cô không khách khí nói: “Đừng có ý đồ với chị, đồ của ai nấy ăn, Tiểu Mập Mạp!”

“Hừ!” Đoàn Tĩnh Đồng thở phì phì trừng mắt nhìn cô, “Không được bảo em là Tiểu Mập Mạp, em có béo chỗ nào đâu!”

“Mười tuổi 50 cân, em còn không mập?” Tô Thi Thi cười nói.

“Chị! Chị!” Đoàn Tĩnh Đồng bị Tô Thi Thi chọc đến chỗ đau.

Cậu từ trước đến nay không cảm thấy được chính mình béo. Nhưng từ khi đến chỗ này, Tô Thi Thi vẫn luôn bắt cậu giảm béo. Cậu mới ý thức đến chính mình có bao nhiêu béo.

Lúc này bị cô nói đến mặt đỏ tai hồng, cậu dưới tình thế cấp bách hét lên: “Chị thực không lễ phép, dựa theo vai vế mà nói, em chính là chú trẻ của chị, chị dám đối đãi với trưởng bối của mình như vậy sao?”

“Hừ!” Tô Thi Thi tức giận đến nặng nề mà thở ra một hơi.

Cô - - không cùng một đứa trẻ so đo!

“Như thế nào, có phải cảm thấy hổ thẹn rồi hay không? Vậy thì đem bữa sáng của chị cho em, dù sao chị cũng không muốn ăn.” Đoàn Tĩnh Đồng đắc ý hả hê nói.

Cậu còn không có vui vẻ được vài giây, chỉ nghe bên cạnh truyền đến tiếng chiếc đũa đặt ở trên bàn.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, giọng nói thật bình tĩnh: “Còn chưa ăn no?”

Đoàn Tĩnh Đồng thân thể cứng đờ, đứng lên bỏ chạy: “Em ăn no rồi!”

"Nó vì cái gì sợ anh như thế?" Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ Đoàn Tĩnh Đồng chạy trốn còn nhanh hơn so với con thỏ, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch.

Tuy có đôi khi cô cũng hiểu được Bùi Dịch khí thế tỏa ra cực kỳ khủng bố, nhưng mà Đoàn Tĩnh Đồng là em trai ruột của anh, không đến mức sợ thành bộ dạng này đi?

Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, nghe vậy nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên: "Muốn biết?"

Tô Thi Thi gật đầu.

Vô nghĩa, không muốn biết cô hỏi anh để làm chi?

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, thân thể đi phía trước hơi chút ghé sát vào người cô, thấp giọng nói: "Lấy lòng anh, anh sẽ nói cho em biết!"

"Anh… Hừ!" Tô Thi Thi quay đầu, người đàn ông này mỗi lần chỉ biết dùng duy nhất một chiêu!

Nhìn thấy dáng vẻ thở phì phì của cô, Bùi Dịch tâm tình càng tốt hơn một chút. Những chuyện như vậy vẫn thường xuyên diễn ra trong tòa nhà này, đột nhiên, Bùi Dịch nhớ tới cái gì, khẽ cau mày

Anh đối với Tô Thi Thi nói: "Em hôm nay không được lên mạng."

"A?" Tô Thi Thi sửng sốt một phen, chuyển đề tài cũng quá nhanh đi?

Không biết có phải hay không sợ cô hỏi tới, Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, bỏ lại một câu "Anh đến công ty đây." Liền đi rồi.Lúc Tô Thi Thi phản ứng kịp, Bùi Dịch đã vào trong viện, rất nhanh liền lên xe rời khỏi tòa nhà.

"Kỳ quái, anh ấy là có ý tứ gì?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Hôm nay có diễn ra cạnh tranh đấu thầu, nghe nói còn có trực tiếp nữa mà?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, Bùi Dịch vì cái gì không cho cô lên mạng?

Nhưng mà cô biết Bùi Dịch làm như vậy, khẳng định có dụng ý của anh. Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định nghe lời anh.

Cô sau khi đến công ty vẫn ở trong phòng làm việc của mình, an tâm vẽ bản thiết kế, không có xem xét tin tức.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, thoáng cái đã qua mười giờ sáng, Tô Thi Thi đang sửa chữa một chỗ chi tiết trên bản vẽ, đột nhiên nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

"Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ? Thật là Bùi tổng?"

"Rất đẹp trai nha! Trước kia tuy cũng từng nhìn thấy trên TV vài lần, đúng là cảm giác không hiểu sao anh ấy hôm nay đặc biệt đẹp trai, cho dù là đứng ở bên cạnh Hỗ tổng, cũng không kém cỏi chút nào!"

"Bọn họ hai người lực lượng ngang nhau, quả thực quá đẹp trai rồi!"

Bên ngoài tiếng nhân viên nói chuyện rất lớn, Tô Thi Thi không có đóng cửa sổ nhìn ra văn phòng, nghĩ muốn không nghe đều đã khó.

"Bùi Dịch? Còn có Hỗ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi tim đập một phen, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Cô nhướng mày, đóng máy tính lại đứng lên, chần chừ một hồi, vẫn lại là đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi văn phòng, liền gặp được một đám người đang vây quanh màn hình TV LCD treo trên tường, một đám hưng phấn cực kỳ.

"Tô tổng!" Có người nhìn thấy Tô Thi Thi, lập tức đứng thẳng người, đồng thời lặng lẽ lôi kéo người bên cạnh.

"Tô tổng… Chúng ta…" Một đám người không nghĩ tới Tô Thi Thi hội đột nhiên sẽ ra ngoài, lười biếng bị nắm vừa vặn, toàn bộ đều đã cực kỳ khẩn trương.

"Đang xem cái gì?" Tô Thi Thi mặt không biến sắc hỏi han.

"A…, chúng tôi đang xem truyền hình trực tiếp buổi đấu thầu dự án thành phố mới thôn Thành Trung. Vừa rồi Bùi tổng cùng Hỗ tổng đến tham dự rồi. Đúng rồi Tô tổng, cô có biết không? Thì ra tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc chính là Bùi tổng!"

"Xây dựng Tiệp Khắc!" Tô Thi Thi lúc nghe được chuyện này, tim đột nhiên nhảy một phen.

"Khụ khụ…"

Người nữ nhân viên kia vừa dứt lời, liền nghe bên cạnh truyền đến một trận tiếng ho khan. Chỉ thấy Tống Trọng Hạo không biết từ lúc nào đi tới đứng sau lưng bọn họ, là do anh ngắt lời người nữ nhân viên kia đang nói.

"Sư huynh…" Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo tiếp xúc đến ánh mắt của Tô Thi Thi, vội vàng dời đi ánh mắt, quay đầu bỏ chạy.

"Thì ra anh đã sớm biết!" Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ, quả đấm chậm rãi xiết chặt.

Được lắm!

Tuy trong lòng sớm đã có suy đoán, nhưng mà xác định cùng suy đoán là hai việc khác nhau.

Tô Thi Thi ngẩng đầu trông đi qua, chỉ thấy trong màn hình TV người chủ trì đang ở giới thiệu tiền tới tham gia cạnh tranh đấu thầu công ty đại biểu thân phận.

"Không nghĩ tới Bùi tổng chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, thật sự là thần long kiến thủ bất kiến vĩ nha."

Người chủ trì nói những lời này cùng lời của nữ nhân viên kia vô cùng giống nhau.

"Vậy sao, thì ra anh thật sự đúng là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc." Tô Thi Thi từ từ nheo lại hai mắt, ánh mắt nhìn qua có chút nguy hiểm.

Miệng cô chậm rãi cong lên, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Những người thân quen với cô nhìn vào liền biết, cô càng tức giận, tươi cười lại càng sáng lạn!

328. Chương 328

Nơi tổ chức đấu thầu dự án thôn Thành Trung là phòng hội nghị cao cấp trong khách sạn bảy sao lớn nhất ở Bắc Kinh này, 20 công ty cùng tiến hành trả giá.

Lúc này, mỗi đại diện của các công ty đã lần lượt trình diện. Cũng có lẽ là bởi lúc trước Hỗ Sĩ Minh tuyên bố muốn đích thân tham dự, cho nên những công ty khác người đại diện tới, đại bộ phận đều là người đứng đầu công ty.

Mà trong đó chói mắt nhất đó là tổng giám đốc Bùi Dịch của xây dựng Tiệp Khắc.

"Bùi tổng, hân hạnh." Hỗ Sĩ Minh đi đến trước mặt Bùi Dịch, đối với anh vươn tay.

"Hỗ tổng, hân hạnh." Bùi Dịch đưa tay cùng hắn lễ phép bắt tay, hai người dáng vẻ giống như là bạn bè cũ nhiều năm không gặp, vừa thấy liền sáp lại trò chuyện một dạng.

Điều này làm cho những người âm thầm suy đoán bọn họ hai người bất hòa, lại là một trận kinh ngạc.

"Bùi tổng." Lúc này, Hỗ Minh Phỉlàm trợ lý của Hỗ Sĩ Minh tới tham dự cũng đi đến trước mặt Bùi Dịch, cười duỗi tay về phía anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc, dơ tay cùng cô ta bắt một cái, chỉ một giây liền buông ra thu tay.

Hỗ Minh Phỉ trên mặt tươi cười lớn hơn một chút. Cô ta vốn là bộ dạng xinh xắn, lúc này lại được trang điểm kỹ lưỡng, nhìn giống như mỹ nhân bước ra từ trong thần thoại đi tới một dạng.

"Vẫn lại là anh tôi có biện pháp, rốt cục đem thân phận của người đàn ông này làm cho bại lộ rồi." Hỗ Minh Phỉ một bên cùng Bùi Dịch trò chuyện một bên oán thầm.

Cô rốt cuộc biết anh trai vì cái gì lại mời Bùi Dịch hợp tác. Bọn họ hai nhà từ đầu không có khả năng hợp tác, bức Bùi Dịch bại lộ thân phận mới là thật!

"Bùi Dịch, bây giờ thân phận của anh đã bại lộ, như thế những con bài khác chưa lật của anh cũng sẽ bị chúng tôi từ từ lật ra hết." Hỗ Minh Phỉ nhìn Bùi Dịch khuôn mặt tuấn tú, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Trên mặt kia đại đại tươi cười, khiến người nào đó nhìn vào muốn mù mắt.

Đứng ở trước TV Tô tiểu thư thấy như vậy một màn, quả đấm càng thêm xiếc chặt, mà trên mặt cô tươi cười cũng là càng ngày càng sáng lạn.

Tống Trọng Hạo trốn ở cửa lén nhìn sư muội mình trên mặt tươi cười, kìm lòng không đậu run run một phen.

"Xong rồi, nên hẳn không là tức giận rồi đi?" Tống Trọng Hạo thì thầm một tiếng, nghĩ nghĩ, cầm ra điện thoại, nhắn cho đồng minh của mình một cái tin nhắn.

"Thi Thi giận rồi!"

Tống Trọng Hạo gửi tin nhắn xong, tại ngực làm dấu thánh giá, mặc niệm nói: "Tôi đã tận lực, Bùi tổng, anh tự cầu nhiều phúc đi!"

Tô Thi Thi cũng không biết Tống Trọng Hạo mờ ám, lúc này, hai mắt của cô gắt gao nhìn chăm chú nhìn người đàn ông trong màn hình TV đẹp trai đến người người oán trách.

Người như Bùi Dịch nói thế nào đi đến nơi đâu, đều là một ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời.

Vóc người trời sinh, khuôn mặt sắc nét, một đôi mắt đào hoa thâm thúy mê người, quả thực là nam nữ già trẻ ăn hết.

Mà lúc này người phụ nữ đang cùng đứng ở bên cạnh anh, xem như thế cũng thấy được rất xứng!

"Xứng!" Tô Thi Thi hít sâu một hơi, rất muốn đánh tỉnh chính mình.

Vậy mà tân bốc người khác diệt uy phong chính mình, Bùi Dịch cùng Hỗ Minh Phỉ xứng chỗ nào chứ? Cái đuôi hồ ly tinh đều nhanh vểnh lên trời rồi!

Lúc này, mọi người đang bắt đầu tiến vào bên trong phòng hội nghị của khách sạn, Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu nhìn về màn ảnh liếc mắt một cái.

Cái nhìn kia, giống như giấu đầy cảm xúc.

"A, tôi muốn bị điện giật hôn mê!" Có nữ nhân viên bụm mặt, hai con mắt đều nhanh tỏa sáng như sao sáng rồi.

"Tô tổng ở nơi đó, chú ý một chút." Bên cạnh có người lập tức lặng lẽ nhắc nhở vị nữ nhân viên này.

Ai chẳng biết Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi là một đôi, Bùi Dịch cũng đã trước mặt mọi người tuyên bố muốn chọn ngày lành tháng tốt cùng Tô Thi Thi đăng ký kết hôn, cũng không phải là các cô nghĩ muốn nói đùa thì nói.

Tô Thi Thi đối với việc nhân viên của mình nói đùa tự nhiên cũng không để ý, mà cô để ý chính là ánh mắt vừa rồi Bùi Dịch nhìn qua kia!

"Hừ, chột dạ sao?"

Tô Thi Thi nghiến răng. Bất quá vừa rồi cái nhìn kia, giống như là xuyên thấu qua màn ảnh nhìn cô một dạng.

“Hôm nay không cần lên mạng.”

Tô Thi Thi nhớ tới buổi sáng những lời Bùi Dịch nói với cô, quả đấm càng xiết càng chặt, có cỗ khí nhắm thẳng trên đỉnh đầu xông lên.

Cô vốn không tức giận! Thật sự không tức giận!

Mà lúc này tính chất thay đổi!

Bùi Dịch rõ ràng là sợ Tô Thi Thi biết anh là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc, cho nên mới không cho cô lên mạng. Đáng tiết là, anh lại không nghĩ đến lần cạnh tranh đấu thầu này lại được truyền hình trực tiếp!

Buồn cười, cô vậy mà nghe lời như thế, thật sự không có lên mạng!

Phỏng chừng Bùi Dịch cũng không suy xét đến, trong công tyTô Thi Thi còn có TV!

“Được lắm! Lại vẫn muốn gạt tôi đúng không?” Tô Thi Thi lại nghĩ tới việc cô ngay từ đầu bị Bùi Dịch lừa dối đi Xây dựng Tiệp Khắc làm việc, khi đó Bùi tiên sinh là nói như thế nào?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, tức giận đến răng đều nhanh nghiến lại phát ra tiếng.

“Tên kia, ngay từ đầu liền tính kế chu toàn. Anh từ đầu liền không nói qua chính mình không có quan hệ gì với Xây dựng Tiệp Khắc, nhưng mà cũng không nói cho mình biết anh ấy chính là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc!”

“Hừ, muốn cho chính mình đường lui đúng không? Coi tôi như khỉ con đùa giỡn đúng không?” Tô Thi Thi tức chết rồi.

Cô ghét nhất bị Bùi Dịch trêu đùa chỉ số thông minh của mình, mỗi lần đều là lời nói chứa đầy hàm ý.

“Anh chết chắc rồi!”

Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, lập tức quay đầu liền hướng tới trong văn phòng đi đến, nhắm mắt làm ngơ.

Ngay lúc cô liền đi đến cửa văn phòng, đột nhiên bị một bóng dáng ngăn cản.

“Ngọc, làm sao vậy?” Tô Thi Thi cúi đầu vừa thấy, phát hiện Ôn Ngọc vậy mà hốc mắt đỏ bừng, không khỏi hoảng sợ.

Ôn Ngọc nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, đặc biệt ủy khuất nói: “Anh ấy gạt tôi.”

“Người nào gạt cô?” Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

“Tần Phong!” Ôn Ngọc đang nói khởi Tần Phong thời điểm, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi, chẳng qua đỏ bừng hốc mắt để cho của nàng tức giận đánh gảy rồi.

“Sao lại thế này?” Tô Thi Thi nóng nảy.

“Anh ấy nói anh ấy không đi tham gia cạnh tranh hạng mục lần này, nhưng mà tôi mới vừa mới nhìn thấy xây dựng Hỗ Thâm cũng đến rồi.”

“Hả?” Tô Thi Thi ngẩn ngơ, không rõ Tần Phong vì cái gì lại gạt Ôn Ngọc.

“Đàn ông đều là kẻ lừa đảo, anh ấy lừa tôi không chỉ một lần rồi.” Ôn Ngọc lau nước mắt, thở phì phì nói.

Tô Thi Thi lập tức tìm được đồng minh, đối với Ôn Ngọc trịnh trọng nói: “Không sai, đám đàn ông liền là kẻ lừa đảo!”

“Đi! Không để ý tới bọn họ nữa!”

Tô Thi Thi đẩy cửa văn phòng ra, vào bên trong cầm lấy giỏ xách đi ra, lôi kéo Ôn Ngọc quân liền chạy lấy người.

“Đi đâu?” Ôn Ngọc chậm chạp bắt kịp, trên mặt lại vẫn còn đọng nước mắt, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thương cảm rồi.

Tô Thi Thi quay đầu liếc cô một cái, thở phì phì nói: "Trốn việc, đi chơi!"

Cô hiện tại cần phát tiết!

"Nhưng mà, chúng ta đi như vậy có tốt không?" Ôn Ngọc sợ hãi nhìn Tô Thi Thi.

Cô từ trước đến nay là một cô gái ngoan ngoãn, làm việc cho tới bây giờ đều là theo khuôn phép quy cũ. Trong lúc làm việc, cô là lần đầu tiên dám bắt chước theo người xin từ chức ở Xây dựng Tiệp Khắc. Trốn việc loại chuyện này, cô là chưa từng làm qua.

Tô Thi Thi giữ lấy bờ vai cô, cười nói: "Chúng ta thời gian trước mệt sống mệt chết liều mạng lâu như vậy, hiện tại nên thả lỏng chút rồi."

Tô Thi Thi nói xong chạy tới chỗ nhân viên lễ tân, Tô Thi Thi đối với nhân viên lễ tân Tiểu Hồng nói: "Nói với mọi người hôm nay công ty nghỉ sớm."

Tiểu Hồng đang dùng Computer xemtrực tiếp đấu thầu dự án thôn Thành Trung, nghe được những lời Tô Thi Thi vừa nói, nhất thời không phản ứng kịp. Mãi đến khi Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc vào thang máy, cô mới hiểu được, lập tức hướng về phía bên trong công ty hô: "Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!"

"Yeah!" Bên trong truyền đến một trận tiếng hoan hô.

Tống Trọng Hạo nghe được động tĩnh, vội vàng kéo cửa ra chạy đến, sốt ruột hỏi han: "Sao lại thế này?"

"Tống Tổng, Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!"

"Cái gì?" Tống Trọng Hạo ngây dại, sắc mặt đều đã trắng thêm vài phần.

"Xong rồi, xong rồi, sư muội muốn tạo phản rồi!" Anh khẩn trương chạy về phòng tiếp tục lấy điện thoại nhắn tin cho Bùi Dịch.

Lần trước không mật báo cho Bùi Dịch, Bùi Dịch tuy không nói cái gì, nhưng vẫn lại là đem anh dọa sợ quá mức. Bây giờ anh cũng không dám rồi.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc tắt điện thoại, trực tiếp ngoạn chơi đến điên rồi, người nào cũng không biết các cô đi đâu

Mà lúc Bùi Dịch cùng Tần Phong sau tham gia cạnh tranh đấu thầu xong đi ra ngoài, Bùi Dịch lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tô Thi Thi, lại đột nhiên phát hiện Tống Trọng Hạo gửi đến anh hơn mười cái tin nhắn.

Một phút đồng hồ sau, Bùi Dịch xem xong toàn bộ tin nhắn, sắc mặt đã không thể dùng tối đen để hình dung.

"Sao lại thế này?" Tần Phong cũng ghé đầu nhìn sang, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, vươn tay túm lấy điện thoại di động. Chỉ là khi anh vừa thấy, mặt chải quét địa một phen liền tái rồi.

"Chết tiệt, Thi Thi nhà cậu chính mình chạy liền thôi đi, tại sao lại lôi kéo Ngọc nhà tôi cùng chạy theo rồi!"

Hai cô gái này lên cơn điên chạy đi nơi đâu không rõ, vậy mà để cho Dương Dũng cũng đều đã bỏ lại!

329. Chương 329

Đèn rực rỡ mới lên, cuối mùa thu nhiệt độ không khí đã rất thấp. Hàng vạn ngôi nhà đã bắt đầu lên đèn, là cả thành này tựa hồ đều đã che đậy một tầng nhàn nhạt ánh sáng ấm áp.

Sự yên lặng, bình yên.

Trong thành phố này lại có một nơi nào đó lại phi thường náo nhiệt, ban đêm mới đúng là lúc nó sáng rực rỡ nhất.

"Thi Thi, chúng ta thật sự phải vào bên trong sao?" bên ngoàiÁm Nhữ, Ôn Ngọc thật cẩn thận lôi kéo ống tay áo Tô Thi Thi, chần chừ không dám tiến lên.

Tô Thi Thi quay đầu vỗ vỗ tay cô, cười tít mắt nói: "Không sợ. Tần Phong không phải nói đây là chỗ bạn anh ta mở sao? Không có việc gì."

Vừa nhắc tới Tần Phong, Ôn Ngọc mặt lập tức suy sụp xuống.

Biết Ám Nhữ là là quán bar do một người bạn của Tần Phong mở, là do lần đó Ôn Ngọc phát hiện Tần Phong tới hộp đêm ngoạn chơi, Tần Phong vì biện trong sạch mới nói cho cô biết. Lại cho cô một cái thẻ VIP, bằng không hôm nay hai người bọn họ từ đầu cũng không cách nào đặt chân đến nơi này.

"Đi!" Ôn Ngọc hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm thật lớn, lôi kéo Tô Thi Thi đi nhanh về phía trước.

Khuôn mặt thanh thuần kia lại mang theo một cỗ quyết tuyệt, mà lại không hiểu sao sinh ra một cỗ khí thế bi tráng

Tô Thi Thi không khỏi mỉm cười. Nha đầu kia không đến mức phát điên lên, mà các cô cũng không phải tới nơi này thác loạn.

Cô ngẩng đầu nhìn quán bar trước mặt lộng lẫy huy hoàng, trong lòng lại vẫn là có chút khẩn trương.

Người giàu có thường thích đốt tiền, bên trong nơi này mỗi ngày đều xảy ra một chuyện vượt qua sự tưởng tượng của các cô, nguy hiểm cực kỳ. Nhưng hôm nay, hai cô gái này lại đánh bạo nghĩ muốn xông vào đây một lần.

"Hừ! Tốt nhất có thể tức chết bọn họ luôn đi!" Tô Thi Thi ở trong lòng căm giận nói.

Ám Nhữ vẫn như cũ giống như trong trí nhớ cô vậy, thần bí huy hoàng, như là một thế giới khác.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi vào căn phòng quen thuộc. Cô không phải lần đầu tiên tới nơi này, lại còn nhớ rõ lần trước cô là bị Dương Dũng mang đến đây.

Khi đó cô đối với sự bá đạo của Bùi Dịch rất không hảo cảm, còn mang theo Đại Cẩu Tử xông vào căn phòng bao riêng - -

"Hí…" Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó, Tô Thi Thi vẫn lại là nhịn không được run run một phen, trong lòng thậm chí có chút đồng tình Tần Phong.

Ngày đó Tần Phong bị Đại Cẩu Tử ức hiếp cực kỳ thê thảm, Tô Thi Thi vừa đi một bên cùng Ôn Ngọc kể những chuyện xảy ra ngày đó.

Ôn Ngọc sau khi nghe được chuyện này trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng mới lúng ta lúng túng phun ra hai chữ: "Cầm thú!"

Cô nói xong nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, đáng thương nói: "Anh ấy thậm chí ngay cả con chó đều đã không buông tha! Lại còn cho dùng thuốc!"

"Ách…" Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên có cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy

Tần tổng, thực thực xin lỗi, tôi giống như lại nói bậy rồi…

May mà hai người rất nhanh liền đến phòng bao riêng, người phục vụ dẫn các cô đến căn phòng bao riêng xong liền đi ra ngoài, các cô có cần gì liền có thể trực tiếp rung chuông.

"Gọi chút đồ ăn đi." Tô Thi Thi đem tất cả đèn mờ trong căn phòng này bật sáng lên, tựa vào sofa bằng damàu đỏ sậm, giống như một vị đại gia dường như hướng về phía Ôn Ngọc nâng nâng cằm, "Lấy loại rượu mắc nhất ở đây!"

"Được!" Ôn Ngọc trịnh trọng gật đầu, trực tiếp lật đến trang sau cùng của menu, giá mỗi bình rượu kia đều khiến người ta tắc lưỡi.

Nếu Tần Phong là kách VIP ở nơi này khách, vậy thì dùng danh nghĩa của anh ghi sổ. Hai cô mới không thèm khách khí với anh, cho anh trả tiền chết luôn. (Chị ơi, nơi này của chồng chị đó, chị tiêu hoang như vậy anh Dịch ko xót đâu, nhưng mà chị biết của anh rồi thì chị có xót ko?)

Mà các cô không biết, bởi vì hai người các cô tự dưng biến mất, Bùi Dịch cùng Tần Phong thiếu chút nữa đem toàn bộ Bắc Kinh này lật tung lên rồi.

Thi Dịch, ngày thường phòng khách vô cùng - náo nhiệt, lúc này đặc biệt an tĩnh không khí có chút áp lực.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa sắc lạnh lùng, Tần Phong ngồi ở ghế tựa bên kia, sắc mặt cũng lạnh lùng vô cùng.

Quản gia ở bên cạnh thấy vậy người đổ mồ hôi lạnh.

Bùi Dịch trước mặt người ở bên ngoài vẫn lạnh như băng, ông vốn đã thành thói quen, nhưng mà đây là lần đầu tiên ông nhìn đến Tần thiếu gia sắc mặt đáng sợ như vậy.

"Tô tiểu thư, Ôn tiểu thư, bảo trọng." Quản gia ở trong lòng yên lặng nói. Ông cơ hồ có thể đoán được tình cảnh Tô Thi Thi các cô sau khi bị tìm được sẽ thế nào.

"Bùi tiên sinh."

Lúc này, thư ký của Bùi Dịch từ bên ngoài đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nói: "Tìm được rồi."

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, lại vẫn không nói chuyện, bên cạnh Tần Phong roạt một phen từ trên chỗ ngồi đã bật lên, nhìn thẳng thư ký Vương hỏi: "Ôn tiểu thư có còn ở đó hay không?"

"Hai người họ ở cùng một chỗ." thư ký Vương nói xong, thật cẩn thận nhìn hai vị tổng giám đốc khủng bố liếc mắt một cái, ấp úng nói, "Bọn họ hiện tại ở trong Ám Nhữ."

"Ám Nhữ?" Bùi Dịch cùng Tần Phong sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Bùi Dịch hai mắt không thể nhận ra nheo một phen, trong mắt lộ ra quét xuống nguy hiểm.

Tô Thi Thi, giỏi lắm! Lá gan em rất lớn!

"Chuyện này nhất định là chủ ý Tô Thi Thi, đem Ngọc nhà tôi dạy hư rồi!"

Tần Phong chém đinh chặt sắt nói.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc anh một cái, đứng lên, một bên đi ra ngoài, một bên lạnh lùng nói: "Cậu không chưa cho Ôn tiểu thư thẻ VIP, các cô ấy có thể đi vào sao?"

Tần Phong bị lời này làm cho nghẹn họng.

Bùi Dịch đầu óc vận động thật là nhanh, anh cái gì cũng chưa nói, đã bị đoán được. Đúng là, nếu không phải anh cho Ôn Ngọc thẻ VIP, các cô từ đầu đến cửa Ám Nhữ cũng đều đã vào không được.

"Cậu nói dễ nghe quá ha, Ngọc nhà tôi hẳn là đi theo xem náo nhiệt rồi? Nhất định là Thi Thi xúi giục cô ấy." Tần Phong một bên đi ra ngoài, một bên nói thầm,.

Lúc này người tìm được, vẻ mặt khó coi vừa nãy đã hoàn toàn biến mất, lại khôi phục dáng vẻ thường ngày lúc trước.

Bùi Dịch nghe được lời anh nói, quay đầu lại lạnh lùng nhìn qua: "Không phải do người phụ nữ của cậu ồn ào, vợ yêu của của tôi sẽ lớn mật như vậy sao? Cậu vẫn lại là trước hết nghĩ thử xem bản thân mình đã đắc tội gì với cô ngốc nhà cậu đi."

"Tôi không trêu chọc Ngọc tức giận gì nha." Tần Phong nhíu mày, đến chính anh đều đã có chút không dám xác định, anh hẳn không thật sự chọc tới nha đầu kia chỗ nào rồi chứ?

Hai người, người nào đều đã nói không lại người nào, đến sau cùng toàn bộ đều đã trầm mặc, lái xe nhắm thẳng Ám Nhữ đi đến.

"Nha đầu thối, bị anh tóm được, em chết chắc rồi!" Hai người nghiến răng nói thầm.

Mà lúc này, trong phòng VIP của Ám Nhữ, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc ăn qua loa vài món, sau cùng chỉ còn lại có một chai Lafite*.

Rượu Lafite: Là một loại rượu vang đỏ được làm từ nho trong trong lâu đài Lafite. Loại rượu này được xem là ông hoàng trong các loại rượu, nằm trong top 10 chai rượu có giá cắt cổ nhất thế giới. Giá một chai rượu của nó vào khoảng 5 tỷ đồng, riêng vỏ chai cũng có giá khoảng 500tr

Hai cô gái ngoạn chơi cả một ngày, đã sớm bụng đói kêu vang, lúc này chính đang ăn ngấu ăn nghiến, đợi cho lúc các cô ăn cũng bắt đầu nó bụng, cửa phòng VIP liền mở ra, có người đi vào.

"Các vị khách quý, đây là rượu các vị đã gọi." Một vị tiểu thư tiếp rượu bưng một cái khay, thướt tha duyên dáng đi tới.

"Giọng nói này..." Tô Thi Thi động tác dang cắt miếng bít tết ngừng lại, theo bản năng ngẩng đầu.

Lúc vừa thấy, thiếu chút nữa tưởng mắt mình mù rồi!

"Tô Thi Thi?" Hiển nhiên người nọ cũng thấy được Tô Thi Thi, cô ta cả kinh thiếu chút nữa ném cái mâm trong tay xuống, "Làm sao có thể là cô!"

"Oan gia ngõ hẹp."

Tô Thi Thi trong đầu chỉ hiện lên một câu này.

Cô không nghĩ tới ở nơi này vậy mà lại đụng mặt Đoàn Ngọc Tường, không nghĩ tới cô ta vậy mà ở trong này là tiểu thư tiếp rượu!

Đây chính là đại tiểu thư Đoàn gia ngày xưa cao cao tại thượng kia sao, chuyện này quá đặc biệt quá huyền ảo rồi!

"Đoàn tiểu thư?" Ôn Ngọc chớp mắt, trên tay cắm một miếng bò bít tết, giống như chịu được thật lớn kinh hách, "Cô như thế nào lại mặt quần áo như vậy? Ngực đều đã lộ ra hết rồi."

"Phụt..." Tô Thi Thi nhịn không được, trực tiếp phun ra.

Ôn Ngọc, Cô không hổ là bạn tốt của tôi!

"Các người..." Đoàn Ngọc Tường trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, cúi đầu nhìn đến trên thân mình mặc bộ đồ màu đen cúp ngực, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

Cô ta đời này không nguyện ý nhất chính là bị Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng này của mình. Đúng là không nghĩ tới, cô ta mới đến nơi đây đi làm chưa được một tuần, đã bị Tô Thi Thi vừa vặn đụng mặt!

"Tôi đi nhầm chỗ rồi." Đoàn Ngọc Tường hít một hơi thật sâu. Cô ta không thể hất bàn mà đi ra ngoài, cô ta cần phải kiếm tiền, cô ta chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Nhưng mà cô ta cũng tuyệt đối chịu không nổi tiếp tục đợi ở chỗ này, cô ta tất phải đi.

Nhưng mà cứ như vậy rời đi, cô ta làm sao có thể cam tâm!

330. Chương 330

"Rượu của các vị, có cần mở ra không?" Đoàn Ngọc Tường bưng mâm hít sâu một hơi, lập tức đi đến trước bàn trà, đem khay rượu đặt lên trên.

Tô Thi Thi sửng sốt: "Vậy mà không nổi giận?"

"Đoàn Ngọc Tường từ khi nào thì biết cách bảo trì bình thản như thế rồi hả?" Tô Thi Thi quả thực đối với Đoàn Ngọc Tường nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.

Vừa rồi cô nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường sắc mặt hận không thể xông lên đánh cho cô một trận, không nghĩ tới cô ta vậy mà còn có thể nhớ việc tiếp rượu của mình!

“Mở ra.” Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể, mặt không đổi sắc nói. Chậc chậc giọng điệu của chụy giống anh y xì

Đoàn Ngọc Tường âm thầm bóp bóp nắm tay.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện tại Tô Thi Thi là khách. Cô ta rất không dễ dàng mới tìm được một công việc kiếm nhiều tiền như vậy, tuyệt đối không thể bỏ đi.

Cô ta thuần thục đem rượu đỏ rót ra ly, nhất thời một mùi thơm ngát từ trong chai rượu quý bay ra.

Đoàn Ngọc Tường rót rượu vào ly xong, dọn dẹp một số bát đĩa các cô đã dùng xong liền muốn đứng lên.

Mà cả quá trình này Tô Thi Thi vẫn lẳng lặng nhìn cô ta, cũng không làm ra chuyện gì hay nói gì khác.

Cô an tĩnh như vậy, để cho trong lòng Đoàn Ngọc Tường càng thêm khó chịu.

“Cô hiện tại rất đắc ý phải không?” Đoàn Ngọc Tường cúi đầu lạnh giọng nói.

Tô Thi Thi không có nhìn cô ta, chỉ là cầm lấy ly rượu ưu nhã nâng ly lắc nhẹ làm rượu trong ly hơi chao đảo dậy lên mùi thơm nồng, đem một ly trong đó đưa cho Ôn Ngọc, chính mình cũng cầm lấy một ly đảo nhẹ hai lần, rồi để sát vào chóp mũi khẽ ngửi.

“Rượu ngon.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

“Cô!” Đoàn Ngọc Tường mười ngón gắt gao nắm chặt cái mâm, trong lòng hận vô cùng.

Tô Thi Thi đây là đối với cô ta sĩ nhục một cách trắng trợn!

“Nhìn thấy tôi hiện tại thảm như thế, Cô bây giờ nhất định rất đắc ý!” Đoàn Ngọc Tường quay đầu, lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi, nghiến răng nghiến lợi nói, “Tôi có ngày hôm nay, đều là do cô làm hại!”

Tô Thi Thi khẽ nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu hơi hơi liếc cô ta một cái, khẽ cười nói: “Nghề nghiệp không phân biệt được địa vị. Cô hiện tại thu nhập hẳn là so với thành phần tri thức phổ thông còn muốn cao hơn đi, đáng tiếc chính cô vẫn luôn khinh thường công việc này.”

“Cô…”

“Huống hồ…” Tô Thi Thi cắt ngang lời Đoàn Ngọc Tường muốn nói, ngữ khí tăng thêm vài phần: “Cô như thế nào, cùng tôi có quan hệ sao? Đừng nghĩ chính mình quan trọng như thế, tôi không chút nào quan tâm!”

“Cô!” Đoàn Ngọc Tường cắn răng. Cô ta là điên rồi mới cùng Tô Thi Thi cãi nhau, cô ta trước giờ ầm ĩ đã thắng qua lần nào sao?

Cô ta hổn hển nói: “Tôi không cần cô quan tâm, nhưng mà cha thì sao? Cô cũng không quan tâm đến ông sao? Nói như thế nào ông cũng là cha ruột của cô!”

“Một người bắt cóc con ruột của chính mình, để cho một đám côn đồ tới cưỡng hiếp con gái của mình thì đáng mặt làm cha sao?” Tô Thi Thi cười lạnh.

Đối với Đoàn Chấn Ba cô cũng sớm đã hết hy vọng, mà đã hy vọng, cô đối với những chuyện đáng hận này của ông ta cũng sớm chầm chậm phai nhạt rồi.

Bi thương im lặng lớn dần, hận ông ta là vì đối với ông còn có chờ mong, hiện tại cô một chút tình cảm đều không có rồi.

“Cô…tôi không biết cô đang nói cái gì.” Đoàn Ngọc Tường ánh mắt lóe ra, không dám nhìn thẳng ánh mắt Tô Thi Thi.

“À…” Tô Thi Thi chậm rãi lắc đầu, Đoàn Ngọc Tường còn không biết, ngày đó cô cùng Bùi Dịch đều đã nhìn thấy cô ta vụng trộm chạy trốn à?

Đoàn Ngọc Tường bị thái độ của cô làm cho toàn thân không thoải mái, không cam lòng nói: “Cô dù thế nào cũng là con gái của ông, ông hiện tại lưu lạc đầu đường xó chợ, giống như mấy kẻ ăn xin vậy, cô dù thế nào cũng cần phải có trách nhiệm cùng nghĩa vụ phụng dưỡng ông chứ?”

“Những người này thật đúng là…” Tô Thi Thi âm thầm bóp bóp nắm tay, “Vô sỉ!”

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng Đoàn Ngọc Tường, lạnh giọng nói: "Tôi phụng dưỡng ông ta, sau đó để cho ông ta trở lại làm hại tôi sao? Cô yên tâm, tôi vẫn phái người âm thầm đi theo ông ta, chỉ cần là ông ta không chết, tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của ông ta!"

"Cô! Cô!" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng xanh một phen liền không còn chút máu. Cô ta rốt cục hiểu rõ tại sao trước đó Bùi Dịch phái luật sư cứu Đoàn Chấn Ba ra, từ đầu chính là vì hành hạ bọn họ!

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba lưu lạc đầu đường, tìm được Đoàn Ngọc Tường. Đoàn Ngọc Tường không nghĩ muốn quản bọn họ, bọn họ liền uy hiếp cô ta muốn hủy đi thanh danh của cô ta, để cho cô ta đời này đều không thể gả đi được.

Cô ta đành phải là đứa con có hiếu, hiện tại những công ty khác đều không chịu nhận cô ta làm việc, cô ta đành phải đến những nơi thế này làm loại nữ tiếp viên mời rượu khách.

"Tô Thi Thi, Cô không chết tử tế được!" Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô ta thảm như thế, đều là Tô Thi Thi làm hại!

"Cô tại sao lại không phân rõ phải trái như vậy, Thi Thi bất kể cái gì cũng chưa đối với các người gây chuyện, vẫn là các người tại hãm hại cô ấy!" Ôn Ngọc nhịn không được, đỏ mặt thở phì phì trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

"Nơi này đến phiên cô nói chuyện sao?" Đoàn Ngọc Tường không dám đối với Tô Thi Thi gây chuyện, nhưng mà ức hiếp Ôn Ngọc yếu đuối vẫn rất dễ dàng.

Tô Thi Thi sắc mặt tàn ác, bốp một phen cầm ly rượu trong tay hướng tới Đoàn Ngọc Tường ném qua: "Cút ra ngoài cho tôi!"

"Tô Thi Thi cô đừng quá đáng!" Đoàn Ngọc Tường oán hận nói.

"Một người phục vụ cũng dám đối với khách lớn tiếng sao?" Tô Thi Thi mặt trầm xuống, lúc này giống như là biến thành một người khác một dạng. Bóng dáng Dịch ca đâu đây, quả là vợ chồng ko giống lông cũng giống cánh

Đoàn Ngọc Tường bị cô làm cho hoảng sợ, trong đầu không tự giác hiện ra hình ảnh Bùi Dịch.

"Xem như cô lợi hại!" Đoàn Ngọc Tường không dám tiếp tục ở lại đây chọc giận cô, dọn xong đồ đạc liền hướng tới cửa đi đến.

Trong phòng VIP rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, nhưng mà Tô Thi Thi lại như là bị rút đi hết khí lực vậy, vô lực tựa vào ghế sofa.

Vui vẻ sao?

Nhìn đến Đoàn Ngọc Tường bọn họ thảm như thế, cô đáng ra nên vui vẻ. Tô Thi Thi đè ngực của chính mình, đúng là trên thực tế cô một chút cũng vui vẻ không nổi

"Thì ra trả thù cũng không thể làm cho người ta vui vẻ, bà ngoại, mẹ, các người nói rất đúng." Tô Thi Thi thì thào tự nói.

Bên cạnh Ôn Ngọc lo lắng nhìn Tô Thi Thi, thấy cô giống như cực kỳ thương tâm, liền đến gần lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Thi Thi chúng ta đi ra bên ngoài ngoạn chơi đi, nơi này quá ngột ngạt rồi."

Tô Thi Thi sửng sốt, ánh mắt từ từ cong lên: "Được!"

Trong sảnh chính lầu một ở Ám Nhữ, lúc này trên sân đang ở biểu diễn tiết mục, có một đám con gái nhảy múa xung quanh cột, toàn cảnh phi thường náo nhiệt.

Dưới ánh đèn lấp lánh, Tô Thi Thi gắt gao lôi kéo tay Ôn Ngọc, vừa đi một bên hướng vừa về phía bên tai cô la lớn: "Theo sát tôi, chớ bỏ đi!"

"Ừ!" Ôn Ngọc dùng lực gật đầu, mắt thật to có chút sợ hãi, lại có hưng phấn.

Cô là lần đầu tiên đến những chỗ như thế này, đối với bốn phía toàn bộ đều rất tò mò.

Hai người chọn một chỗ tương đối an tĩnh ngồi xuống, nhưng ngay cả như vậy, bốn phía tiếng động vẫn rất lớn ầm ĩ đến đinh tai nhức óc.

Tô Thi Thi thả lỏng thân thể, ánh mắt quay tròn hướng tới bốn phía nhìn nhìn, mày chậm rãi nhíu lại: Tên kia như thế nào còn chưa đến!

Bùi tiên sinh cũng quá vô dụng, đã cả ngày mà vẫn không tìm được cô!

"Thi Thi, bọn họ nói những chỗ này rất nguy hiểm, chúng ta muốn làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, nhíu mày hỏi.

Tô Thi Thi cũng nhíu mi, buồn bực nói: "Đúng vậy, nơi này mọi người đều không đơn giản, bị để mắt đến liền xong đời rồi."

Các cô vừa rồi lúc đi tới đây, cũng đã có người ở hướng tới các cô nhìn qua, ánh mắt đều đã không có ý tốt.

Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc tuy nhiên không tính là mỹ nữ xinh đẹp người gặp người yêu, nhưng mà khuôn mặt cũng không tệ, nhất là dáng người lại chuẩn, là loại người luôn thu hút chú ý của mọi người xung quanh, vừa nhìn đã thích.

Có vài kẻ ngu ngốc, tự cho là bản thân suất khí hướng chỗ các cô đi đến trêu ghẹo: "Mỹ nữ, cùng nhau uống một ly đi?"

Ôn Ngọc vừa thấy, trực tiếp bị dọa khóc, nước mắt chậc chậc rơi xuống.

Người kia liền u mê, cho rằng hai người các cô có bệnh, quay đầu bỏ chạy.

Nơi này tới cũng không phải là người bình thường, ai lại muốn chọc đến hai người đầu óc có bệnh.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng người đàn ông kia chạy trốn, yên lặng quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc: "Không nghĩ tới nước mắt của cô lực sát thương lớn như vậy."

"Thi Thi!" Ôn Ngọc hấp cái mũi, mặt càng đỏ hơn.

Các cô đến chỗ này tuy là muốn tới phát tiết, nhưng mà cũng không dám làm chuyện gì quá giới hạn. Tô Thi Thi cho người đi đến căn phòng VIP lúc nãy lấy chai Laffey đến, quyết định cùng Ôn Ngọc hai người trước uống chút rượu, chậm rãi chờ!

Chờ ai?

Đương nhiên là hai tên lừa gạt kia!

Mười phút sau, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đem một chai rượu kia đều đã uống cạn, lại gọi thêm mấy chai bia.

Mãi đến uống đến đầu có chút choáng váng, Tô Thi Thi ánh mắt quét đến nơi xa có hai người đàn ông thân hình cao lớn đi tới.

Ánh mắt cô nhất thời sáng lên, rốt cục đến đây!

Cô đẩy đẩy Ôn Ngọc đang buồn ngủ kia, đem cô kéo dậy: "Đi, chúng ta lên sàn nhảy đi!"

Ôn Ngọc uống có chút nhiều, ngốc ngốc mơ hồ gật đầu, trong miệng bắn ra một câu kinh thiên lời lẽ hùng hồn: "Thi Thi, đi! Chúng ta ngoạn chơi đàn ông đi!"

"Được đi thôi!" Tô Thi Thi dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa bị cô hù chết.

Nơi xa đi tới hai người đàn ông, mặt trắng xanh một phen liền đen.

331. Chương 331

Ngọn đèn rực rỡ không ngừng chớp lóe, khiến người nhìn hoa mắt. Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc, giống như hai người điên lao lên sàn nhảy, theo âm nhạc vặn vẹo thân thể.

Quần Ma Loạn Vũ!

Trên sàn nhảy đều là người ngoạn chơi đến điên cuồng, có mấy người đàn ông nhìn thấy hai cô gái đeo mặt nạ liền im lặng tiếp cận.

Nơi xa Bùi Dịch cùng Tần Phong chậm một bước, đã thấy Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc chạy vào sàn nhảy, hai người sắc mặt đều đã nhìn thật không tốt.

Tần Phong nghiêng người nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, buồn bực hỏi han: "Làm sao bây giờ? Đều đã đeo mặt nạ, dựa theotính tình của Thi Thi, hẳn là không muốn quậy cho lớn chuyện chứ?"

Bùi Dịch lành lạnh liếc mắt nhìn anh: "Theo cậu thì sao?"

"Tôi nếu có thể nắm chắc sẽ hỏi cậu sao?" Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Anh dám cá, anh hiện dám lên kéo hai cô vợ này trở về, Tô Thi Thi liền dám quay lại cấp cho anh một cái tát.

Đến nơi đây Tần Phong oán khí liền dừng không được sôi trào, lải nhải nói: "Tôi đã sớm nói qua cho cậu thẳng thắn một chút, cậu không chịu tin tưởng em ấy, hiện tại tốt rồi, em ấy chắc vô cùng tức giận."

Anh nói xong không khỏi lắc đầu, nghĩ mãi không xong: "Theo lý mà nói Thi Thi thông minh như thế, sớm đã đoán được mới đúng. Nhưng mà lần này làm sao có thể tức giận như vậy, vậy mà rời nhà trốn đi!"

Anh không phát hiện Bùi Dịch nghe được lời của anh nói xong thân thể liền cứng đờ, trên mặt đáng ngờ hiện lên quét xuống xấu hổ.

Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh hôm nay vẽ rắn thêm chân, lộng xảo thành chuyên rồi!

Anh là đầu óc úng nước rồi mới có thể đặc biệt đi nhắc nhở Tô Thi Thi hôm nay đừng lên mạng. Lần này tốt rồi, một bước sa cơ hối hận ngàn đời, bị cô gái nhỏ của mình ghi hận rồi!

Bùi Dịch tự nhiên biết Tô Thi Thi nghĩ gì trong lòng, phỏng chừng chính là vì điểm ấy mới khiến cho cô tức giận như thế.

"Chết tiệt, mấy tên mù kia, cũng dám ghé vào sát như thế." Lúc này Tần Phong đột nhiên nhìn chằm chằm hai người đàn ông đang vây quanhbên cạnh Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc, nghiến răng nghiến lợi mắng.

"Muốn chết!" Bùi Dịch cũng tương tự nhìn chằm chằm hai người đàn ông kia, trong mắt hiện lên quét xuống tia giận đáng sợ.

Dám đụng chạm người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Lúc này nơi xa đã chạy tới một đám người, cầm đầu người nọ thần sắc lo lắng, chạy đến đặc biệt nhanh, đúng là quản lí Ám Nhữ.

"Bùi tổng, Tần tổng, các người sao lại đến đây?" Quản lí lập tức chạy đến trước mặt Bùi Dịch, khẩn trương hỏi han.

"Quản lý Vương, đem mấy kẻ chướng mắt kia xử lý gọn đi!" Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chằm chằm sàn nhảy ở trung tâm kia, cũng không quay đầu lại nói.

Quản lý Vương sửng sốt, theo ánh mắt Bùi Dịch hướng qua phía trước vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã.

Tô tiểu thư như thế nào lại ở chỗ này?

Xong rồi, ông chết chắc rồi!

Quản lý Vương vội vàng quay đầu gọi người đến xử lý

Rất nhanh sàn nhảy ở trung tâm chen vào đi một đống bảo an, hai người đàn ông đang tiếp cận Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc rất nhanh bị bảo an bắt được cánh tay che miệng, không hiểu chuyện gì đã bị kéo xuống sân nhảy, phản kháng cũng không kịp.

"Bùi tổng, tôi… Tôi thật sự không biết Tô tiểu thư đến chỗ này"Quản lý Vương xoa mồ hôi lạnh, khẩn trương giải thích.

Bùi Dịch lạnh lùng đứng yên tại chỗ không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Tô Thi Thi trong sàn nhảy.

"Nha đầu chết tiệt, ngoạn chơi thật sự vui vẻ quá rồi!"

Mà lúc này Tô Thi Thi đã phát hiện mấy người dàn ông vừa rồi vây quanh ở bên cạnh các cô đã không thấy nữa.

"Hừ!" Cô không cần nghĩ cũng thừa biết là do ai làm.

Cô nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, nha đầu kia đã say.

Cô nhìn một phen bốn phía, kéo Ôn Ngọc hướng tới sân khấu đi đến.

"Em ấy lại muốn làm chi?" Tần Phong nhìn thấy hành động Tô Thi Thi, thiếu chút nữa trực tiếp xông lên cướp người.

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch mặt tối đen vô cùng, quả đấm gắt gao nắm bắt, có chút tức giận rồi.

Cái cô gái nhỏ này cũng dám chạy đến trên sân khấu chính để quậy! Quả thực vô pháp vô thiên rồi!

"Thi Thi, nơi này có cây cột! A, lành lạnh, thật thoải mái!" Ôn Ngọc đã uống đến có phần phân không rõ Đông Tây Nam Bắc rồi. Nhìn thấy có cây cột mát lạnh vừa tay liền quấn chặt lấy nó, đem khuôn mặt nóng bỏng của mình áp ở trên cây gậy, thích ý cực kỳ.

"Múa cột…" Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đi đến một câycột khác biên cạnh hai tay hướng lên trên đỡ lấy, di chuyển bộ ngực ngão nghễ của mình đưa lên đưa xuống áp sát vào thân cột, rồi lại dựa vào cột từ từ trượt xuống, hai mắt mê ly nhìn đám người dưới sân nhảy.

Nâng mông, ngực áp vào cột, giống như là rắn nước một dạng quấn ở trên cây cột. Cô chậm rãi đưa ngón tay trỏ ra ngoắc ngoắc, hướng về phía cửa hô: "comeonbaby!" (trời địu, chị chết chắc rồi, tự cầu nhiều phước đi)

"Oa!" Trong sân nhảy nhất thời truyền đến một trận tiếng hoan hô, mọi người thấy hai vị mỹ nữ mang theo mặt nạ bươm bướm, cảm xúc bị triệt để bị thiêu đốt rồi.

Tại những nơi phúc tạp như vậy, cảm xúc của người ta vốn là là tăng vọt, đâu nào chống lại trêu chọc? Lập tức có mấy người đàn ông kìm nén không được chạy lên sân khấu.

"Thi Thi, tôi không nhảy đâu!" Bên cạnh Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia ôm lấy cây cột uốn éo, có chút sốt ruột.

Tô Thi Thi lúc này rượu mạnh mẽ xông lên não, đầu óc hỗn hỗn độn độn không được rõ ràng lắm, chỉ thấy cô ngẩng đầu, dũng cảm hô: "Không sao cả, tôi cũng sẽ không nhảy, ra sức hướng lên trên cọ là được!"

"Mỹ nữ, tôi dạy cho em!" Bên cạnh một người đàn ông đang vây quanh thấy thế, lập tức hưng phấn mà hô.

"Nóng!" Gương mặt đỏ bừng hướng đến thân cột mắt lạnh cọ cọ một phen, cảm thấy được không thoải mái, bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Nơi này không khí ngột ngạt, cô chỉ cảm thấy toàn thân nóng bức vô cùng.

"Chết tiệt, Bùi Dịch, chuyện xảy ra hôm nay tôi không để yên cho cậu đâu!" Tần Phong nổi giận, một cái bước xa vọt vào sân nhảy, đi nhanh hướng tới trên sân khấu chạy tới.

Ôn Ngọc đều đã đã cởi bỏ ba cái nút thắt rồi!

"Ngọc, đừng cởi quần áo, sẽ bị người ta nhìn thấy hết!" Tô Thi Thi cố gắng giữ lại chút bình tĩnh, quay đầu nhìn đến Ôn Ngọc vậy mà lại cởi quần áo, vội vàng hướng tới cô ấy chạy tới.

Cô còn không có đến gần, liền nhìn đến một bóng người lao tới, người nọ rất nhanh ôm lấy Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nhìn đến người tới liền vui vẻ, chỉ vào Tần Phong cười nói: "Anh còn không tới sẽ cho anh đội nón xanh rồi!"

Tần Phong thân thể cứng đờ. Anh hiện tại thật sự rất nghĩ muốn bóp chết cô gái này!

"Em tự lo cho bản thân mình đi, người nào đó cũng đến đây!" Tần Phong trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó cởi áo khoác đem Ôn Ngọc nửa người trên tất cả bao lấy, khom lưng ôm lấy cô, xoay người rời đi.

"Này, chớ đi! Tôi cho cô quần áo!" Tô Thi Thi chỉ nhớ rõ Ôn Ngọc vừa rồi đang cởi quần áo, dưới tình thế cấp bách liền đưa tay bắt lấy một người đàn ông đang vây bên cạnh mình.

Đúng lúc này, tên còn lại đi lên sân khấu.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt nhất thời liền tái rồi, chỉ vào anh mắng: "Kẻ lừa đảo, anh tới làm gì!"

"Bùi… Bùi…" Cái người đàn ông bị Tô Thi Thi kéo quần áo vừa thấy Bùi Dịch đến, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt liền hướng đến trên người Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đánh giá, trong lòng có cái suy đoán không tốt lắm. Cô gái này? Hẳn không phải là người của Bùi Dịch đi?

"Hiểu… Hiểu lầm…" Người nọ quay đầu bỏ chạy.

"Chớ đi, quần áo cho tôi mượn!" Tô Thi Thi sốt ruột tiện tay kéo lại, sống chết bắt được quần của hắn.

Người nọ có vẻ xui xẻo, hôm nay vừa lúc mặc qua một cái quần bình thường không cài dây lưng, bị cô kéo một cái, trực tiếp làm quần của hắn kéo xuống.

"Ách…" Tô Thi Thi uống nhiều rượu, trong lòng khó chịu hai mắt trợn ngược, ọe một tiếng liền phun ra, phun lên trên đùi người nọ.

Cả quán bar nhất thời rơi vào trạng thái im lặng quỷ dị, tất cả mọi người nhìn chằm chằm chuyện xảy ra trên sân khấu, một đám mắt chữ A miệng chữ O, trợn mắt há mồm nhìn, nhất thời nói không nên lời.

"A!" Cái người đàn ông xui xẻo kia hét lên một tiếng, không biết nên kéo quần hay là nên che đậy mặt.

"Tôi… Tôi không phải cố ý!" Tô Thi Thi cảm giác say nhất thời tỉnh lại đôi chút.

Xong rồi xong rồi, tại sao có thể như vậy! Cô thật sự không phải muốn vậy mà!

"Bùi Dịch, cứu mạng!" Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, xoay người liền hướng tới Bùi Dịch lao qua ôm chầm lấy anh.

Bùi tiên sinh sắc mặt nghiêm nghị, vừa định ngăn cản, Tô Thi Thi đã chạy tới, kéo tay anh bỏ chạy, cô vừa chạy một bên hô.

"Bùi Dịch, chuyện này không thể trách em! Hắn… Hắn… Là hắn mất lịch sự trước!"

Bùi Dịch thân hình bị kiềm hãm, quả đấm xiếc chặt đến nỗi nghe được khách khách vang lên tiếng khớp xương va chạm vào nhau.

Tô Thi Thi em lại ô uế trong sạch của tôi!

Em chết chắc rồi!

332. Chương 332

Ưm…" Tô Thi Thi lúc tỉnh lại đầu đau muốn nứt, say rượu làm mặt cô trắng bệch, thống khổ không chịu nổi.

"Dậy rồi sao?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói lành lạnh.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tối hôm qua trí nhớ từ từ trở lại…

"Xong đời rồi!" Tô Thi Thi trong đầu chỉ còn lại có ba chữ kia.

Trí nhớ của cô chỉ dừng lại lúc cô cầm lấy tay Bùi Dịch kéo đi chạy trốn một màn kia, sau đó lại xảy ra chuyện gì cô đã nhớ không rõ rồi. Nhưng cho dù như vậy, những chuyện cô nhớ lại đã đủ để cho cô kinh hoảng rồi.

Uống rượu hỏng việc mà. Tô Thi Thi gõ gõ đầu mình, biết vậy chẳng làm.

Sớm biết rằng thế sẽ không uống rượu rồi, tác dụng chậm quá khủng bố rồi!

Bùi Dịch vẫn ngồi ở bên giường, lúc này thấy đến dáng vẻ cô gái nhỏ của mình vẻ mặt xoắn xuýt, trên mặt vẫn như cũ không có cảm xúc dao động gì, chỉ nhàn nhạt hỏi han: "Em còn có cái gì muốn nói?"

"Ách…" Tô Thi Thi chột dạ không thôi, ngày hôm qua lúc sau cùng cô nói ra câu nói kia, đã đủ làm cho cô bị ngược vài lần đi?

Trời đất chứng giám, cô lúc ấy chỉ là nghĩ muốn lấy lòng Bùi tiên sinh một phen, nhưng mà hiển nhiên vỗ mông ngựa ở trên đùi ngựa, không bị đá chết đã tính mạng cô rất lớn.

Không đúng, tại sao cô phải chột dạ nhận sai? Tô Thi Thi suy nghĩ lại, cô rõ ràng là đang tức giận!

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, xốc lên chăn leo xuống giường, nhìn cũng không nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Thiếu chút nữa bị anh lừa cho qua chuyện rồi, chuyện anh là tổng giám đốcXây dựng Tiệp Khắc còn không có xủ anh nha, người đàn ông này vậy mà còn giám tức giận với cô!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng tức giận, xoay người bò xuống giường, không nói một tiếng hướng tới phòng tắm đi đến.

"Haizz!" Ngồi ở bên giường Bùi tiên sinh vẫn như cũ bất động, chỉ là trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Chiến lược thất bại, xem ra phải nghĩ biện pháp khác rồi.

Bùi Dịch vốn dĩ muốn thừa dịp chuyện ngày hôm qua Tô Thi Thi uống rượu làm loạn, đem cô lừa gạt quên chuyện của anh cho qua lấy lệ, nào biết đâu rằng cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi như thế.

Được rồi, Tô Thi Thi cơn giận còn chưa tan, Bùi tiên sinh nào dám lại cùng sinh sự? Ngày hôm qua âm thầm chịu đựng chỉ có thể hướng trong bụng nuốt xuống rồi.

Lúc này di động của anh vang lên, Bùi Dịch nhìn đến điện báo biểu hiện, khóe miệng co rút.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến Tần Phong đầy nghiêm trọng: "Cậu đối phó được không?"

"Cũng giống cậu." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Giống tôi?" Tần Phong sửng sốt một phen.

Bùi Dịch mơ hồ nghe được đầu bên kia điện thoại có ting con gái đang khóc thút thít, dừng một chút lại bổ thêm một câu: "Hẳn là vẫn tốt hơn cậu."

"Chết tiệt!" Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Xem ra Bùi Dịch không đối phó được Tô Thi Thi, nhưng mà hiển nhiên so với anh vẫn tốt hơn nhiều. Ít nhất Tô Thi Thi không khóc, mà người phụ nữ của anh từ buổi sáng vừa tỉnh dậy mà bắt đầu khóc, đã khóc hai giờ rồi.

“Tôi đều đã sắp điên rồi, ” Tần Phong không còn chút sức lực nói, “Cậu có thể bảo Thi Thi đến đây khuyên một Ngọc một tiếng giúp tôi hay không? Tôi thật sự khuyên không được rồi.”

“Cậu làM gì người ta rồi hả?” Bùi Dịch đột nhiên dâng lên một tia Bát Quái, có chút tò mò.

Tần Phong trầm mặc một phen, nửa ngày mới có chút xấu hổ nói: “Tối hôm qua không mang bao.”

Bùi Dịch: “…”

Tần Phong không cần nghĩ cũng biết lúc này Bùi Dịch biểu tình khẳng định đang châm biếm anh, anh không phục nói: “Ít nhất tôi so với cậu vẫn tiến bộ hơn, có lẽ lúc này tôi đã có bảo bảo, cậu lại vẫn không bao giờ!”

Bùi Dịch sắc mặt cũng đen lại, bốp một phen cúp điện thoại.

Bây giờ thật đúng là chọc đến chỗ đau của anh, anh dùng hết biện pháp, vẫn lại là không cách nào để cho Tô Thi Thi đồng ý có bảo bảo!

Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên kia, mơ hồ nghe đến bên trong có tiếng nước truyền đến, ánh mắt tối sầm lại, nâng bước hướng tới bên kia đi qua.

Anh muốn có bảo bảo, có cái gì khó!

Nhưng mà 3 phút sau, Bùi Dịch mặt xám mày tro bị đuổi chạy ra ngoài.

“Anh còn dám trở lại chọc tôi sẽ hối hận!” Bên trong truyền đến tiếng Tô Thi Thi đầy phẫn nộ.

Bùi Dịch đau đầu xoa xoa trán, anh đáng ra nên nắm chặt cơ hội tối hôm qua!

Sai lầm!

Mà hai ngày sau đó Tô Thi Thi một mực sinh hờn dỗi, không muốn tha thứ cho Bùi Dịch nhanh như vậy, Bùi Dịch cũng không có nhắc lại chuyện Tô Thi Thi rời nhà trốn đi kia nữa. Chẳng qua trở nên so với trước đây càng bám người một chút, một ngày 24 giờ đều đã theo sát bên người Tô Thi Thi.

Công ty Sunshine Trong văn phòng của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, khóe miệng không thể nhận ra rút rút.

Người đàn ông này quá không biết xấu hổ rồi!

Bùi Dịch khẳng định cùng Tần Phong thương lượng từ trước rồi, Bùi Dịch đến đây chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, sau đó Tần Phong nhân cơ hội đem Ôn Ngọc tới phòng làm việc của mình. Lần này tốt rồi, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc một ngày 24 giờ đều bị hai người bọn họ giám sát, một chút tự do đều không có.

“Hừ, anh nghĩ rằng như vậy thì em sẽ thỏa hiệp sao?” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, cô liền xem thử ai chịu đựng được lâu hơn!

Nhưng tình hình như vậy chỉ duy trì được hai ngày. Đến ngày thứ ba, Bùi Dịch vậy mà bỏ cuộc rồi.

Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc cuối cùng cũng trở về được chỗ của mình, không biết như thế nào nữa, trong lòng có chút mất mác.

“Đồ đàn ông bụng dạ hẹp hòi, chết tiệt! Không phải chỉ cần nói lời xin lỗi thôi sao, khó như thế à?”Tô Thi Thi nói thầm.

Cô bởi vì Bùi Dịch gạt mình nên mới tức giận, mà Bùi Dịch hiển nhiên cũng tại vì cô ngày đó rời nhà trốn đi làm loạn một trận nên tức giận, hai người người nào cũng đều không muốn cúi đầu.

Vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Ôn Ngọc: “Thi Thi! Cô, Cô mau đến xem!”

“Làm sao vậy?” Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy tới.

Ôn Ngọc chỉ vào màn hình máy tính nói, nói: “Vòng thứ nhất cạnh tranh đấu thầu kết quả có rồi, Xây dựng Tiệp Khắc… không được chọn rồi.”

“Không được chọn?” Tô Thi Thi ngây dại.

Bùi Dịch thua?

“Điều này sao có thể!” Cô khẩn trương xem một phen danh sách trúng cử vòng thứ nhất, phát hiện xây dựng Minh Đỉnh vào vòng trong rồi.

“Điều này sao có thể? Bùi Dịch làm sao có thể bại bởi người điên kia?” Tô Thi Thi không tin.

Tuy cô không thấy qua thiết kế của Bùi Dịch, nhưng mà cô tin tưởng Xây dựng Tiệp Khắc thực lực đứng đầu, làm sao có thể dễ dàng như vậy liền thua?

Huống chi, Bùi Dịch là một người tự tin như thế, anh nếu đã tự mình ra mặt, làm sao có thể sẽ đi cạnh tranh đấu thầu thất bại, tự mình đánh mình mặt!

Tô Thi Thi trước mắt hiện ra hình ảnh Bùi Dịch vì dự án lần này hết ngày dài lại đêm thâu cố gắng. Thời gian trước, Bùi Dịch mỗi ngày đều đã đem công việc mang về nhà làm, có nhiều lần thậm chí làm đến rạng sáng vẫn chưa xong việc

Anh cố gắng như thế quả quyết, tự tin như thế, làm sao có thể thất bại?

“Thi Thi, nói xem có lầm lẫn gì không? Đến xây dựng Hỗ Thâm cũng được vào vòng trong rồi, Xây dựng Tiệp Khắc làm sao có thể thất bại?” Ôn Ngọc cũng không tin.

Các cô đều là xuất thân từ Xây dựng Tiệp Khắc, tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc.

Cho dù Tô Thi Thi tin tưởng thực lực Bùi Dịch, Ôn Ngọc tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc, các cô đều đã không tin thất bại.

“Tôi đi tìm hiểu một phen.” Tô Thi Thi gọi đánh cấp cho Tần Phong, nhưng mà nhận được tin tức lại để cho cô lòng thêm lạnh.

“Xây dựng Tiệp Khắc thật sự thua, đến vòng thứ nhất cũng không vượt qua được.” (Cái này gọi rớt từ vòng giữ xe nè =))

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng bị đào rỗng một phần, rầu rĩ khó chịu, hốc mắt chậm rãi ẩm ướt rồi.

Anh kiêu ngạo như thế, làm sao có thể chịu đựng được chuyện như vậy rồi!

Tô Thi Thi khó chịu cực kỳ.

Bùi Dịch lúc này ở đâu? Cô muốn làm sao bây giờ? Như vậy đi qua tìm anh, có thể quá rõ ràng rồi hay không?

Bùi Dịch ở nơi nào người nào cũng không biết. Mà lúc này ở xây dựng Minh Đỉnh trong văn phòng tổng giám đốc, Hỗ Sĩ Minh cùng Hỗ Minh Phỉ sắc mặt đều có chút nghiêm trọng.

“Anh ta như thế nào lại dễ dàng thua như vậy? Chuyện này quá không giống tác phong rồi của anh ta!” Hỗ Minh Phỉ trầm giọng nói.

Một người đàn ông cao ngạo như vậy, ở trên mặt dán hai chữ tự tin, người như vậy làm sao có thể dễ dàng thua như vậy!

“Anh, anh thấy thế nào?” Hỗ Minh Phỉ nhìn về phía Hỗ Sĩ Minh đang ngồi ở bên bàn làm việc vẫn không nói gì.

“Bây giờ cạnh tranh công bằng, thực lực của anh ta không đủ là sự thật,” Hỗ Sĩ Minh có vẻ đăm chiêu nói, “Nhưng mà anh cũng không tin anh ta dễ dàng sẽ thua như vậy.”

Hắn còn không có chân chính đánh bại Bùi Dịch, đối thủ như vậy dễ dàng liền rời khỏi võ đài, chuyện này thật sự tức chết người mà!

“Ý của anh là nói, có ẩn tình?” Hỗ Minh Phỉ sắc mặt liền ngưng lại, “Anh nói anh ta có thể cùng Hồng gia đã làm loại hiệp nghị nào đó hay không, cho nên mới ở vòng thứ nhất đã bị đánh bại rồi?”

Hỗ Sĩ Minh ngón tay khẽ gõ gõ mặt bàn, nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu: "Không quá giống."

Hắn nói xong ngồi thẳng người, gọi số nội bộ, thông báo cho trợ lý của mình: "Nghĩ biện pháp để lấy bản thiết kế mà Xây dựng Tiệp Khắc tham gia cạnh tranh đấu thầu"

Mà khi hắn nhìn đến bản thiết kế Xây dựng Tiệp Khắc dùng tham cạnh tranh đấu thầu khi đó, đã có chút kinh ngạc.

333. Chương 333

Xây dựng Minh đỉnh, trong văn phòng tổng giám đốc, Hỗ Sĩ Minh đang nghiên cứu bản thiết kế kia của xây dựng Tiệp Khắc còn có bạn giới thiệu bản thiết kế tham gia cạnh tranh đấu thầu của bọn họ, mày hắn chậm rãi nhíu lại.

"Bản thiết kế cùng giới thiệu cạnh tranh đấu thầu ở bên ngoài nhìn không ra cái vấn đề gì, ngược lại giống như là bọn họ đã tận lực, nhưng mà tồn tại rõ ràng nhiều chỗ thiếu hụt, cho nên mới bị loại." Hỗ Sĩ Minh có vẻ đăm chiêu nói.

"Bọn họ không phải cố ý thua?" Hỗ Minh Phỉ kinh ngạc nói.

Hỗ Sĩ Minh có vẻ đăm chiêu nói: "Trực giác của anh nói cho anh biết, không đơn giản như vậy."

Nhưng hắn cũng không thể xác định, Bùi Dịch có phải cố ý hay không.

Hắn lật xem bản thiết kế cùng bản giới thiệu cạnh tranh đấu thầu, chậm rãi nói: "Thiết kế của bọn họ không tệ, nhưng mà so với chúng ta vẫn còn thua một chút, đây có thể xem là nguyên nhân trước mắt mà bọn họn bị loại."

Hắn nói xong ngẩng đầu nhìn Hỗ Minh Phỉ: "Em cảm thấy được Bùi Dịch trình độ cũng chỉ có nhiêu đây sao?"

Hỗ Minh Phỉ lắc đầu: "Em không tin."

Cô ta híp mắt, khó hiểu hỏi han: "Anh ta làm như vậy đến cùng có ý tứ gì? Có thể là có liên quan đến việc cùng Hồng gia đạt thành hiệp nghị hay không?"

Hỗ Sĩ Minh nghe vậy cười nhạo nói: "Em cho là cái lão hồ ly kia chỉ cùng một mình anh ta hợp tác sao?"

"Anh ý anh là chúng ta cũng cùng Hồng gia hợp tác rồi?" Hỗ Minh Phỉ hai mắt vèo nheo lại: "Nói như vậy xem ra, Hồng gia hẳn là không có khả năng để cho Bùi Dịch cố ý rời khỏi cạnh tranh đấu thầu, dù sao quyền chủ đạo của cái công trình thôn Thành Trung kia hấp dẫn quá lớn."

"Hừ, lão hồ li kia trái lại rất biết tính kế, không phải chúng ta hiện tại không thích hợp làm quá mức, mới không nghĩ muốn cùng hắn hợp tác." Hỗ Sĩ Minh vẻ mặt lạnh lùng cười nhạo nói.

Hỗ Sĩ Minh không có nói nữa, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn bản thiết kế trước mắt này, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn cùng Hồng gia có hợp tác, dựa theo hiểu biết của hắn đối Hồng gia, hắn cũng tuyệt đối tin tưởng Hồng gia cùng Bùi Dịch còn có Đoàn gia đều có hợp tác.

"Muốn ăn hết sao?" Hỗ Sĩ Minh khóe miệng lạnh lùng nhếch lênh, "Tôi ngược lại muốn nhìn thử ông tới cùng có tiêu hóa được hay không!"

Mà lúc này trong phòng Hồng gia, Hồng Hưng Nhiên đang cùng cha mình chuyện cạnh tranh đấu thầu ở thôn Thành Trung.

"Xây dựng Tiệp Khắc bị đào thải rồi." Hồng gia nhíu mày, kết quả này trái lại ngoài dự kiến của ông ta.

"Không sai, vòng thứ nhất cũng không có tiến vào." Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nói, "Bùi Dịch thực lực yếu kém như thế sao? Xây dựng Tiệp Khắc tuy xuất sắc nhất chính là thiết kế nội thất, nhưng mà phương diện thiết kế kiến trúc không hề yếu, mà còn tổng hợp lại thực lực cũng rất mạnh, kết quả này quả thật khiến người ta rất ngjac nhiên."

"Bùi Dịch hắn tới cùng muốn làm gì?" Hồng gia bưng ấm tử sa nhẹ nhàng uống một hớp, có vẻ đăm chiêu nói.

Hồng Hưng Nhiên cả kinh, nhìn cha mình hỏi: "ha ý của người là Bùi Dịch là cố ý?"

Hồng gia lắc đầu: "Bây giờ còn chưa nói trước được."

Ông ta nói xong ngẩng đầu nhìn con trai của chính mình, cười nói: "Con đừng xem thường Bùi Dịch, cậu ta tuy so với con nhỏ hơn hai tuổi, nhưng tuyệt đối không thể bởi vậy xem nhẹ được."

"Chẳng thế thì chúng ta sẽ chịu thiệt!" Hồng gia nói xong lời cuối cùng tăng thêm ngữ khí, trong mắt hiện lên quét xuống lành lạnh.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng căng thẳng, anh tin tưởng ánh mắt của cha mình. Từ vài lần cùng Bùi Dịch tiếp xúc đến giờ, anh quả thật nhìn không thấu Bùi Dịch, mà còn Xây dựng Tiệp Khắc vòng thứ nhất đã bị đào thải, chuyện này thật sự làm cho người ta khó hiểu rồi.

"Hi vọng cậu ta có thể cho chúng ta kinh hỉ đi." Hồng Hưng Nhiên nói.

Anh biết cha mình cùng mấy đại gia tộc đều đã hợp tác rồi, mà gia tộc của bọn họ làm ăn không phải trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, cho nên cũng không có trực tiếp tham gia cạnh tranh đấu thầu, mà là đứng ở phía sau màn che muốn làm cái người nắm quyền chủ đạo.

Nếu Bùi Dịch cứ như vậy bị loại, vậy quả thật làm cho người ta có chút tiếc nuối.

So sánh giữ Hỗ gia cùng Đoàn gia, Hồng Hưng Nhiên trái lại càng muốn cùng Bùi Dịch hợp tác.

"Hưng Nhiên, con nếu là có tâm có thể cùng cậu ta qua lại nhiều một chút." Hồng gia là ai chứ, liếc qua đã nhìn thấu cách nghĩ của con trai mình, cũng không ngăn cản anh đi cùng Bùi Dịch thân thiết.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng vui vẻ, đối với cha mình cười nói: "Con hiểu rõ."

Mà ngược lại với bọn họ, Tô Thi Thi là thật tâm quan tâm Bùi Dịch.

Trong văn phòng phó tổng Sunshine, Tô Thi Thi ở trong phòng làm việc đi tới đi lui, trong lòng có chút phiền não.

"Muốn gọi điện thoại hay không đây?" Tô Thi Thi nhíu mày nhớ lại. Từ khi biết Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại đến bây giờ đã được ba giờ, Tô Thi Thi một mực do dự có nên đi an ủi Bùi Dịch hay không, mà Bùi Dịch cũng không có chủ động liên lạc với cô.

Càng là người thân thiết nhất vào những lúc như thế này càng phải suy nghĩ trước khi làm, Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ.

Anh vì cái công trình này trả giá nhiều như vậy, hiện ở trong lòng khẳng định không dễ chịu.

Tô Thi Thi càng nghĩ càng khổ sở, không ai so với cô hiểu rõ Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng thế nào.

Huống chi vì cái công trình này, Bùi Dịch vậy mà tự mình đi chào hỏi Hồng gia muốn cùng ông ta hợp tác, chuyện này đối với Bùi Dịch mà nói tuyệt đối là đã kích rất lớn.

"Anh hẳn là muốn thông qua cái công trình này chứng minh chuyện gì đó, hoặc là nghĩ muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi suy nghĩ, cô cảm thấy được Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng như vậy hẳn là không đơn giản.

"Thôi, trực tiếp đi thôi." Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng lấy túi xách, tính toán trực tiếp đi đến xây dựng Tiệp Khắc tìm Bùi Dịch.

Mà hiện tại trước kia rất nhiều chuyện nghĩ không rõ ràng, cô cũng sớm đã triệt để nghĩ thông suốt. Cô lúc còn ở xây dựng Tiệp Khắc đi làm khi đó, Bùi Dịch mỗi ngày đều đưa rước cô, hơn nữa luôn luôn có thể cực kỳ đúng lúc xuất hiện ở bên cạnh cô, cũng không phải bởi vì Bùi Dịch vẫn đến xây dựng Hỗ Thâm tìm Tần Phong, mà là anh từ đầu vãn ở ngay tại Xây dựng Tiệp Khắc tầng 20 trong văn phòng tổng giám đốc!

"Hừ, trước không so đo với anh những thứ này nữa." Tô Thi Thi nhớ tới chuyện Bùi Dịch giấu diếm lại vẫn là có chút tức giận, nhưng so với việc Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại kia, những thứ này cũng sớm đã không có nghĩa lý gì nữa.

Sunshine cách Xây dựng Tiệp Khắc chỉ có năm phút đồng hồ xe chạy, Tô Thi Thi không để cho chú Lý tới đón, trực tiếp ngoắc một chiếc xe taxi liền đi rồi.

ĐI đến cửa, Tô Thi Thi nhìn quang cảnh trước mắt kiến trúc thủy tinh màu xanh đậm kia quen thuộc lại có chút xa lạ, trong lúc này có chút hoảng hốt.

Không nghĩ tới rời khỏi nơi này đã được mấy tháng rồi, mà còn rất nhiều chuyện cũng đều thay đổi.

Để cho Tô Thi Thi không nghĩ tới chính là, lúc cô đi vào, tiểu thư lễ tân nhìn đến cô vậy mà phi thường khách khí.

"Thật là, phỏng chừng hiện tại toàn bộ Bắc Kinh này đều biết quan hệ của mình và anh ấy rồi." Tô Thi Thi bất đắc dĩ nở nụ cười, không để cho tiểu thư ở đại sảnh thông báo, chính mình trực tiếp vào thang máy VIP thẳng lên tầng cao nhất.

Lúc cô lên đến tầng cao nhất, vừa lúc đụng mắt thư ký Vương của Bùi Dịch từ trong văn phòng tổng giám đốc ra ngoài.

"Tô tiểu thư?" thư ký Vương nhìn thấy Tô Thi Thi cực kỳ kinh ngạc.

Nhưng anh vừa mới muốn nói, Tô Thi Thi lập tức làm cái động tác im lặng, cô nhìn bên trong một phen, nhỏ giọng hỏi: "Anh ấy có ở đây không?"

Thư ký Vương gật đầu, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, âm thầm chỉ chỉ bên trong, sau đó mở cửa giúp cô.

Tô Thi Thi cảm kích hướng anh ta cười cười, nhẹ nhàng không tiếng động đi vào trong văn phòng, từ từ đóng cửa lại, không có phát ra chút động tĩnh nào.

Thư ký Vương đứng ở cửa nhìn cánh cửa bằng gỗ tử đàn đang nhẹ nhàng khép lại, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

"Tô tiểu thư là tới an ủi tổng giám đốc đi? Xem ra cô ấy đối với tổng giám đốc cực kỳ để tâm."

Thư ký Vương tự nhiên vui mừng thấy sự thành công, cũng không nghĩ nhiều, xoay người liền đi vội vàng đi làm việc của chính mình.

Mà trong văn phòng Tô Thi Thi sau khi tiến vào mới phát hiện gian phòng làm việc này lại rộng hơn hai trăm mét vuông, nhưng lại cực kỳ trống trải, trong phòng đặt rất nhiều đồ vật làm từ gỗ tử đàn, trong không khí tản ra một mùi hương nhàng nhạt của cây tử đàn.

Bùi Dịch tựa hồ rất yêu thích những thứ đồ vậy cổ này.

Tô Thi Thi nhìn qua, chỉ thấy một cái bàn làm việc rất to cũng làm từ gỗ tử đàn, Bùi Dịch đang ngồi trên ghế làm việc, mở ra máy tính.

Tô Thi Thi cẩn thận nhìn một chút, phát hiện Bùi Dịch sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, thật nhìn không ra anh là khó chịu hay vẫn lại là tức giận, càng không cần phải nói mất mác rồi.

"Cho dù có khó chịu, chắc chắn cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thầm nghĩ, đồng thời nhẹ nhàng đi qua.

Tô Thi Thi luẩn quẩn đường xa, dọc theo góc tường rồi mới từ từ đến gần phía sau lưng Bùi Dịch. Cả sự chú ý của Bùi Dịch đều đã ném ở trên máy tính, không phát hiện có người đang đến gần, có lẽ là phát hiện, cũng không có để ý nhiều.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt, nghĩ tới đi đến dọa anh nhảy dựng. Đang lúc cô tiếp cận nhìn đến trên màn hình máy tính xuất hiện gì đó, mạnh sửng sốt một phen.

"Mã hóa?" Tô Thi Thi tim đạp mạnh liên hồi, Bùi Dịch lúc này đang mã hóa só liệu.

Tô Thi Thi ánh mắt vù một phen phát sáng lên, trong đầu hiện lên hai chữ: Hacker!

Cô đây là lần đầu tiên trực tiếp tận mắt thấy kỹ thuật hacker của Bùi Dịch

Tô Thi Thi có chút hưng phấn, đứng ở sau lưng Bùi Dịch lặng không tiếng động nhìn, chỉ là một phút đồng hồ sau, lúc cô nhìn đến trong màn hình máy tính đột nhiên dần hiện ra hình ảnh khi đó, thân thể cứng lại rồi.

Trên màn hình máy tính xuất hiện một gian phòng làm việc, bố trí được cực kỳ thanh nhã, nhìn rất quen thuộc.

Này không phải là văn phòng làm việc của cô ở Sunshine sao!

"Được lắm!" Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, ẩn ẩn có tức giận sắp sửa bạo phát.

334. Chương 334

Trong màn hình to như vậy, lúc này đang lẳng lặng hiện thị ra tình cảnh văn phòng Tô Thi Thi lúc này.

Bùi Dịch đã ngừng việc gõ bàn phím, khi anh nhìn đến trong văn phòng khi không có ai, chân mày khẽ nhíu lại.

Tô Thi Thi nhìn màn hình máy tính, lại nhìn Bùi Dịch, nắm quả đấm buông lỏng lại xiết chặt, xiế chặt lại buông, yên lặng hít vào một hơi.

Bình tĩnh!

Tô Thi Thi, mày phải bình tĩnh!

Cô chậm rãi thử hắt ra, lén lút đi về phía trước một bước, nhưng bây giờ lực đạo không khống chế tốt, để cho Bùi Dịch phát hiện rồi.

Lúc này Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nhìn thấy có người đến gần, tưởng rằng thư ký Vương còn không có rời đi, liền đối với anh ta nói: "Đi thăm dò một phen Tô tiểu thư đi nơi nào rồi."

"Tô Thi Thi, bình tĩnh!"

Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, móng tay kết vào trong thịt, kích thích thần kinh của cô.

Chỉ là phát hiện người đàn ông của cô âm thầm theo dõi cô, đây là biểu hiện quá quan tâm của anh với cô sao?

Cô tự an ủi chính mình.

Nhưng mà "CLGT", người nào sẽ thích mỗi ngày bị người ta rình trộm như vậy!

Bùi Dịch hơi quá đáng!

Tô Thi Thi ra sức hít sâu, cô hôm nay là tới an ủi Bùi Dịch, không phải tới tính sổ!

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy Bùi Dịch đem tất cả hình ảnh theo dõi đều mở ra hết, một đống hình ảnh theo dõi rất nhiều thời điểm, rất nhiều nơi, thậm chí nhìn đến hình ảnh của cô từ khi đến Cao ốc Ngôi sao mở công ty, lửa giận chôn dấu trong lòng kia, cuối cùng đã không khống chế nổi rồi

Vào lúc này, Bùi Dịch phát hiện thư ký Vương bên cạnh không nói chuyện, trong lòng đột nhiên nhảy một phen, mạnh quay đầu đi. Lúc vừa thấy, để cho Bùi tiên sinh luôn trấn định vào khoảnh khắc này liền thay đổi sắc mặt.

"Sao em lại tới đây?" Anh hoảng loạn từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại có chút chân tay luống cuống.

Tô Thi Thi ánh mắt từ trên mặt anh dời đến trên máy vi tính, khóe miệng cong lên, cười lạnh nói: "Kỹ thuật máy tính của anh thật không tệ, ha…?"

Sau cùng một chữ ha…âm cuối ngân ra cao chót vót, khiến ai đó thấy lạnh cả người.

Bùi Dịch trong lòng một hồi hộp.

Xong rồi, bị phát hiện rồi…

Giải thích hữu dụng sao? Hiển nhiên vô dụng.

Bùi Dịch mím môi, đứng ở một bên không nói lời nào.

"Hừ!" Tô Thi Thi nặng nề mà hừ lạnh, lại một lần nữanhắc nhở chính mình, cô hôm nay đến đây là an ủi anh, không phải tới tính sổ.

Nhưng mà người đàn ông này thậm chí ngay cả giải thích đều không giải thích một câu! Anh như vậy là cho rằng chính mình không có làm sai sao? Hơi quá đáng rồi!

Tô Thi Thi rốt cục vẫn lại là nhịn không được, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

"Thi Thi!" Bùi Dịch lúc này mới nóng nảy, vội vàng bước ra một bước bắt lấy tay cô, kéo cô trở về, cầu xin tha thứ nói, "Dừng kìm nén, dù thế nào đều được."

Dù thế nào đều được!

Tô Thi Thi vốn dĩ đang rất tức giận, nghe thế một câu, tức giận đến thiếu chút nữa lập tức bạo phát.

Người đàn ông này bình thường luôn suy nghĩ thấu đáo như vậy, không biết phụ nữ lúc đang tức giận ghét nhất bị nghe mấy câu này sao!

Chuyện này còn không bằng trực tiếp quỳ ván giặt nha!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nghiến răng nghiến lợi, ngầm thở dài.

Lúc phụ nữ đang tức giận, giải thích cũng không đúng, không giải thích cũng không xong, dù sao làm cái gì đều là sai. Anh âm thầm quyết định, về sau ở trong phòng làm việc cũng phòng bị một cái ván giặt.

"Dù thế nào đều được đúng không?" Tô Thi Thi mạnh mẽ đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, buồn bực nhìn chằm chằm Bùi Dịch.

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức gật đầu.

Tô Thi Thi gật gật đầu, chỉ vào máy tính của anh nói: "Nói một chút đi, này sao lại thế này?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhưng mà đối với tình huống trước mắt mà nói, Tô Thi Thi nguyện ý nghe xem như kết quả tốt nhất rồi.

Anh lôi kéo cô, muốn để cho cô ngồi vào trên chân mình, từ từ cùng cô giải thích.

Tô Thi Thi lại hất tay anh ra, ấp úng nói: "Tôi đứng, anh nói."

Bùi Dịch lúc này nào dám trêu chọc cô, chỉ là bản thân đến ngồi trên ghế dựa, cũng không nói nói, chỉ yên lặng ở trên máy tính diễn luyện.

Rất nhanh, Tô Thi Thi liền thấy được thứ khiến cô nghẹn họng

Chỉ thấy trên màn hình máy tính nhảy ra một file tài liệu, bên trong chứa rất nhiều video clip, Tô Thi Thi đột nhiên phát hiện cái video clip thứ nhất thực ra là lúc cô lần đầu tiên bước vào Xây dựng Tiệp Khắc tham gia phỏng vấn!

Quả nhiên, từ lúc bắt đầu mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh! Nắm chặt quả đấm, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lùng.

Được lắm!

Tiếp tục nhìn xuống!

Bùi Dịch tính toán một cái thời gian biết Tô Thi Thi xem không sai biệt lắm, lại mở một file khác. Cái file này, vẫn như cũ chứa rất nhiều video clip, là hình ảnh của Tô Thi Thi tại sunshine khi đó.

Tô Thi Thi quả đấm càng ngày càng xiết chặt.

Được lắm, nhất cử nhất động của cô đều đã bị Bùi tiên sinh nắm trong tay!

Cô không tức giận, một chút cũng không tức giận, Bùi tiên sinh đây là quá để ý cô rồi!

Nhưng mà Tô Thi Thi vẫn lại là máu không kịp thông lên não giận đến choáng váng đầu.

Cô có thể không tức giận sao?

"Bùi Dịch, anh bị chứng cuồng theo dõi à!"

Tô Thi Thi hiện tại hận không thể xông lên đánh Bùi Dịch tơi bời một trận, thật quá đáng!

Nhưng như vậy còn chưa liền kết thúc? Bùi Dịch tiếp tục mở thêm vài file nữa, để cho Tô Thi Thi càng xem càng vô cảm.

Cô tại Xây dựng Tiệp Khắc cùng công ty mới của mình nhất cử nhất động đều bị Bùi Dịch nắm trong tay, ngay cả hình ảnh cô ở biệt thự của Đoàn gia đều có. Còn có ảnh chụp cô vài lần đơn độc ra ngoài, ảnh chụp cùng bạn bè gặp nhau cái gì cần có đều có.

Tóm lại, toàn bộ hình ảnh của cô đều bị Bùi Dịch thu lại lưu trong máy!

"Hết chưa?" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch ngừng lại, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, lẳng lặng nhìn anh.

Giận quá mà cười, phỏng chừng liền là loạidáng vẻ này.

Bùi Dịch ở trong lòng nặng nề mà thở dài, thẳng thắn là chết, không thẳng thắn cũng là chết, thẳng thắn triệt để như vậy, phỏng chừng chết càng thảm hại hơn, nhưng mà không thẳng thắn triệt để, phỏng chừng chết không chỗ chôn rồi.

Dù sao đều là chết, không bằng tới nhanh một lần!

Bùi tiên sinh cực kỳ ngoan ngoãn giải thích cho Tô Thi Thi rất nhiều trước đây cô vẫn muốn biết.

"Chúng ta lần đầu tiên đi đến xây dựng Minh Đỉnh, khi đó xâm nhập vào hệ thống máy tính của bọn họ cần một khoảng cách cố định. Rồi sau đó một lần em đi đến đó, anh khởi động hệ thống phòng cháy của bọn họ, dùng máy tính của em làm máy phát tính hiệu"

Quả nhiên như thế, Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, lẳng lặng chờ Bùi Dịch tiếp tục nói.

Bùi Dịch tiếp tục nói: "Lần thứ ba xâm nhập hệ thống của bọ họ xóa bỏ phần văn kiện của em, là vì đem tín hiệu gắn vào vòng cổ của em."

"Cho nên nói trong vòng cổ của tôi máy theo dõi đúng không?" Tay Tô Thi Thi với lên trên cổ chạm vào chuỗi Ngọc Thạch kia, muốn kéo xuống tới.

Bùi Dịch lập tức bắt lấy tay cô: "Là thiết bị định vị được cải tiến qua."

"A…, đã cải tiến qua đúng không?" Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lớn hơn nữa một chút, trong lòng thầm suy nghĩ, may mắn ngày đó cô cùng Ôn Ngọc trốn việc lúc đi không có mang trang sức, bằng không không lập tức đã bị anh tìm đến?

Cô cũng không vội vả kéo vòng cổ nữa, vẫn như cũ cười hì hì nhìn Bùi Dịch, chờ anh tiếp tục nói.

Bùi Dịch sắc mặt bỗng nhiên có chút đỏ lên, đến lúc này, có chút nói không nên lời, phỏng chừng sẽ chết thảm hại hơn.

"Trước đây, " Bùi tiên sinh nghiêm trang nói, "lần đó tại xây dựng Minh Đỉnh xóa sạch phần văn kiện kia của em là vì nhìn đến em đối với Hỗ Sĩ Minh cười cực kỳ rạng rỡ."

Anh dừng một chút, xấu hổ nói: "Anh ghen tị."

Tô Thi Thi sửng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Chuyện này nếu là trước đây cô nghe được Bùi Dịch nói ra những lời này khẳng định sẽ cực kỳ kích động, nhưng mà hiện tại cô rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

"Còn có sao?" Tô Thi Thi tiến lên kéo cà- vạt của anh, thân thể từ từ tiếp sát, nhìn chằm chằm ánh mắt anh nói: "Bùi tiên sinh, anh tốt nhất nói xong một lần."

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, sau đó chém đinh chặt sắt nói: "Đã không hết rồi."

"Anh xác định?" Tô Thi Thi sắc mặt trầm tiếp xuống, người nầy hiển nhiên còn có một đống chuyện lớn không nói cho cô biết, giải thích không triệt để, là vấn đề thái độ!

Đúng lúc này, Bùi Dịch đột nhiên sắc mặt tối sầm lại, sau đó ôm cổ cô, một cái xoay người đè cô ở trên chiếc ghế.

Bùi tiên sinh híp mắt tại đánh giá trên người Tô Thi Thi một phen, sau cùng ánh mắt dừng lại nơi ngực của cô, u ám nói: "Bộ quần áo hôm nay em mặc, anh cực kỳ thích!"

"Anh!" Tô Thi Thi nổi giận, vội vàng che khuất ngực, "Bùi Dịch, anh đừng hòng nói sang chuyện khác!"

Bùi Dịch híp mắt, cúi đầu phủ lên ngực của cô, trầm giọng nói: "Vợ yêu, em không thấy được anh đã chủ động nhận sai sao?"

"Vì trừng phạt bản thân anh, anh quyết định hầu hạ em thật tốt!"

"Đem trâu! Làm ngựa!"

335. Chương 335

"Em mới không cần đem trâu, em mới không cần làm ngựa!" Trong văn phòng vang vọng tiếng kêu khóc của Tô Thi Thi, chỉ là tiếng khóc này hơn một tia kiều mỵ, nghe qua khiến cho xương người mềm mại.

Tô Thi Thi hung hăng cắn lấy trên vai Bùi Dịch một cái, hận không thể đem bờ vai của anh cắn ra mấy cái động tới.

Thật quá đáng!

"A! Em không muốn tư thế này! Không muốn cưỡi ngựa mà!" Tô Thi Thi nổi giận, đạp chân nghĩ muốn đem Bùi Dịch đá xuống đất.

"Ngoan!" Bùi Dịch một chữ ngăn chặn miệng Tô Thi Thi, hầu hạ càng thêm ra sức rồi.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi không còn chút sức lực nằm ở trên ghế sofa. Bùi Dịch từ trong phòng nghỉ lấy ra một tấm thảm mỏng, nhẹ nhàng mà che trên người cô.

Tô Thi Thi ai oán trợn mắt nhìn anh, bây giờ đến khí lực mắng chửi người đều không có rồi.

Cầm thú!

Bùi tiên sinh thực hiện đúng như lời nói, bây giờ hầu hạ được đặc biệt ra sức. Tô Thi Thi cảm thấy được nếu còn làm thêm một hai giờ nữa, cô tuyệt đối không còn khí lực đứng lên.

Ăn no thoả mãn Bùi tiên sinh lười biếng tựa vào trên ghế sofa, dời đầu Tô Thi Thi đặt ở trên chân mình, giống vuốt ve cún con một dạng vuốt ve đầu cô.

Tô Thi Thi run rẩy vương cánh tay, bắt lấy tay anh hung hăng quăng phất qua một bên, không còn chút sức lực phun ra hai chữ: "Tránh ra!"

Bùi Dịch cũng không quậy nữa, chờ thêm một phút đồng hồ, lại tiếp tục vuốt ve.

Tô Thi Thi thật sự không còn khí lực cùng anh náo loạn, chỉ cảm thấy mắt hai mí càng ngày càng nặng, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô lần nữa tĩnh lại, phát hiện trên thân mình đã rửa ráy sạch sẽ, mặc vào một bộ quần áo mới, trong văn phòng cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Tô Thi Thi nghĩ đến bộ quần áo vừa rồi kia bị xé nát, mạnh bưng kín mặt.

Lúc đi vào và đi ra mặt quần áo khác nhau, dù là kẻ ngu ngốc cũng đều hiểu cô ở trong này làm cái gì rồi? Tô Thi Thi kêu rên.

Cô không mặt mũi đi ra ngoài!

Như là biết cô suy nghĩ cái gì, Bùi tiên sinh nhàn nhạt nói: "Nơi này có thang máy trực tiếp thông hướng garage tầng ngầm, không sợ."

"Người nào sợ?" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh.

Lúc này ngủ một giấc, đã tỉnh táo mười phần, đầy đủ sức lực cùng anh ầm ĩ một trận rồi.

Nhưng hiển nhiên, Bùi Dịch sẽ không ngốc như thế cùng cô cãi nhau, nhìn thấy dáng vẻ Tô Thi Thi thở phì phì, Bùi tiên sinh đứng lên một bên hướng cô đi đến, một bên buông cà- vạt, như vậy lại bao trùm lên một cỗ khí tức không đứng đắn.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, thân thể kìm lòng không đậu rụt rụt ra phía sau, trừng mắt nhìn anh nói: "Anh đừng tới đây, chẳng thế thì em thật sự tức giận!"

Bước chân Bùi Dịch lập tức ngừng lại, sau đó nghiêm trang nói: "Chỉ cần vợ yêu của anh không tức giận là được."

"Anh!" Tô Thi Thi chán nản, thế mới biết bị anh lừa dối nữa rồi.

Nhớ tới chuyện anh rình lén theo dõi cô, Tô Thi Thi đột nhiên ngẩng đầu nhìn gian phòng làm việc này, khẩn trương hỏi han: "Anh không biến thái đến độ trong văn phòng chính mình cũng gắn thiết bị theo dõi chứ?"

Bùi Dịch sửng sốt, lập tức chân thành nói: "Chỉ ở cửa và hành lang có gắn máy theo dõi, trong văn phòng không có. Vợ yêu yên tâm, anh còn không nghĩ bản thân bị người khác nắm được điểm yếu."

"Anh… Đầy đủ ngoan độc!" Tô Thi Thi chịu đựng kích động muốn trợn mắt nhìn anh, không nghĩ muốn lại đi nói chuyện với anh.

Cô tuy nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp phải Bùi tiên sinh từ đầu liền không có phần thắng.

Nhưng trải qua một trận ầm ĩ như vậy, Tô Thi Thi vốn dĩ lo lắng cho Bùi Dịch trái lại ít đi rất nhiều, cô nhớ tới chính mình rõ ràng là tới an ủi anh, kết quả vậy mà biến thành cái dạng này.

Nghĩ tới đây, Tô Thi Thi ngẩng đầu lén lút nhìn Bùi Dịch một phen, thấy Bùi Dịch sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có dáng vẻ giống như bị đả kích.

Tô Thi Thi buồn bực, chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều?

Nhưng mà cô lại vẫn là có chút lo lắng, đứng lên sửa sang lại quần áo, đi đến bên cạnh Bùi Dịch, ngửa đầu nhẹ giọng hỏi: "Chuyện cạnh tranh đấu thầu, anh thấy thế nào?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, nếu như nhìn kỹ, có nhìn đến trong mắt anh hiện lên quét xuống ánh sáng.

Thì ra cô gái nhỏ của anh đột nhiên đến tìm anh, là vì chuyện này.

Trong lòng anh chảy qua một dòng nước ấm, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra nửa phần, ngược lại là có vẻ có chút cô đơn, nhàn nhạt nói: "Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, xem nhạt liền tốt rồi."

Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận rồi.

Nếu để cho Tô Thi Thi hiểu lầm anh tại vì thất bại mà thương tâm, như thế sau này chẳng phải là...

Bùi Dịch có chút ảo não. Tô Thi Thi yêu anh nên mới để tâm vào những chuyện vụn vặt này, nếu để cho cô về sau biết chuyện này hoàn toàn không phải như thế, phỏng chừng lại tức giận!

Nghĩ tới đây, Bùi tiên sinh cực kỳ không sợ mất mặt lật lọng nói: "Loại thất lbại này anh không để vào mắt, chỉ là tìm hiểu trước khi hành động mà thôi."

Anh nói cực kỳ mịt mờ, ẩn ẩn có một tầng ý tứ khác, nhưng mà Tô Thi Thi không có nghe ra ý trong lời nói của anh còn mang một tầng hàm nghĩa khác.

Cô vốn dĩ chuẩn bị tốt một đống lời để an ủi anh, đột nhiên nghe được anh nói như vậy, lại có chút thấy mình là chuyện thừa rồi.

"Anh thật sự không thèm để ý?" Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn Bùi Dịch, chẳng lẽ thật là cô suy nghĩ nhiều?

Bùi Dịch vẻ mặt nghiêm túc, xoay người nhẹ nhàng mà vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi, khẽ cười nói: "Cảm ơn em."

"Ưm..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, anh nghiêm trang như vậy nói cảm ơn, để cho cô càng thêm không biết phải làm sao rồi.

Người đàn ông này nói lời cảm ơn thôi mà, để làm chi nói ái muội như thế, còn dùng cái loại ánh mắt này câu dẫn cô! Không biết cô hiện tại sức chống cự rất yếu sao?

Tô Thi Thi bị ánh mắt nhu tình của Bùi tiên sinh công hạ, cực kỳ không cốt khí dời đi ánh mắt, lúng ta lúng túng nói: "Anh không có việc gì thì tốt rồi."

Nhưng mà trong lòng cô lại vẫn có chút lo lắng, dù sao cô nhìn thấy Bùi Dịch vì sự kiện công trình này cố gắng đến như vậy. Một đám ngày ngày đêm đêm, Bùi Dịch đều luôn vội vàng với bản thiết kế. Tuy cô cũng không có gần gũi quan sát qua, nhưng mà từ vẻ mặt Bùi Dịch có thể thấy được, anh đối với thiết kế của chính mình cực kỳ hài lòng.

Hiện tại đạt được kết quả này, nói không có gì làm sao yên tâm được đây?

Nhưng Tô Thi Thi cẩn thận quan sát Bùi Dịch một hồi, lại thật sự thấy anh không có chút nào để ý.

Thật sự xem không hiểu rồi.

Tô Thi Thi bỉu môi, cô cùng Bùi Dịch tiếp xúc tới nay, tuy vẫn cảm thấy Bùi Dịch rất thần bí, cũng biết anh có rất nhiều chuyện bất tiện nói ra, nhưng đây là lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác mờ mịt này.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì, híp mắt nhìn Bùi Dịch: "Nói, Anh có phải hay không đã có kế hoạch khác?"

Kỳ thật từ trên tâm lý mà nói, cô vẫn lại là không tin Bùi Dịch dễ dàng liền bị đánh bại như thế.

Hỗ Sĩ Minh cũng chưa bại, Bùi Dịch làm sao có thể bại!

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cô gái này có đôi khi thông minh thực làm người ta đau đầu.

Anh không dám giải thích, nếu càng giải thích, về sau Tô Thi Thi càng tức giận, anh cũng không nghĩ muốn đến lúc đó Tô Thi Thi lại biến mất lần nữa.

Nếu giải thích không được, vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai thôi. Mà phương thức Bùi tiên sinh nhận sai đó là - - trực tiếp để cho Tô Thi Thi không rảnh nghĩ đến việc này!

Tô Thi Thi là khóc lóc rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, đương nhiên là tức đến phát khóc.

Mà ở trong phòng làm việc Bùi tiên sinh trên mặt lưu lại một đường màu đỏ móng vuốt, nhìn qua có chút thương cảm.

"Nha đầu thối xuống tay cũng thật độc ác." Bùi Dịch đụng miệng vết thương một cái, có chút buồn bực.

Anh không phải không nghĩ muốn đuổi theo, đúng là Tô Thi Thi nói anh dám đuổi theo, cô liền rời nhà trốn đi!

Đau đầu!

Bùi Dịch nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi đột nhiên xuất hiện ở trong phòng làm việc, nhướng mày, ấn điện thoại nội bộ kêu thư ký Vương vào.

Thư ký Vương còn đang suy nghĩ Tô Thi Thi đến thăm, tổng giám đốc tâm tình khẳng định rất tốt, rất là vui vẻ liền chạy tiến vào, đúng là vừa vào, liền nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch âm trầm nhìn anh.

"Sao… Làm sao vậy?" Thư ký Vương run lẩy bẩy, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát rồi.

" Thư ký Vương." Bùi Dịch mặt không chút thay đổinhìn thư ký Vương, nói từng chữ từng câu, "Tần tổng gần đây gặp được một khách hàng cái rất khó ứng phó, cậu đi giúp một tay đi."

"Là Ngô tổng kia?" Thư ký Vương vừa nghe mặt liền suy sụp xuống.

Cái Ngô tổng kia thích rượu như mạng, ngàn chén không say, đây là muốn cho anh ta đi oong ta uống rượu đến chết mà!

"Bùi tổng, tôi sai rồi, tôi lần sau nhất định thông báo!" Thư ký Vương là kinh nghiệm đầy mình có thể nói tu luyện thành tinh rồi, lập tức liền đoán được nguyên nhân, còn kém quỳ xuống để xin tha rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ mặt không chút thay đổi khoát tay: "Mau đi đi."

Nhưng anh vừa dứt lời, cửa liền truyền đến một giọng nói. Tần Phong vô cùng vui vẻ đi đến: "Bùi Dịch, tôi mới vừa giống như nhìn thấy Thi Thi ở bên ngoài công ty, em ấy tới tìm cậu rồi sao?"

Tần Phong đi tới, ngẩng đầu liền nhìn đến trên mặt Bùi Dịch có vết cào kia, lập tức liền lạnh run: "Bị đánh?"

Nhưng anh ta sau khi nói xong, liền phát hiện không khí không đúng, quay đầu bỏ chạy.

"Cậu cảm thấy được chạy liền không sao rồi hả?" Sau lưng truyền đến giọng nói lành lạnh.

336. Chương 336

Giọng nói lạnh lẽo như là muốn đem không khí đông cứng một dạng, Tần Phong thân thể lập tức cứng đờ, chậm rãi quay đầu, cầu xin tha thứ nhìn Bùi Dịch: "Tôi sai rồi, anh trai. Tôi còn có việc bận, thả tôi đi đi!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn anh: "Tôi mới vừa để cho thư ký Vương qua đó giúp cậu, Ngô tổng cậu nên nắm chắc."

Tần Phong vừa nghe, sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi, vẻ mặt đau khổ nói: "Vốn tưởng dự án kia đã giành chắc trong tay, ai ngờ cùng cái tên biến thái kia có liên quan."

Nào biết Bùi Dịch câu tiếp theo, lại để cho anh muốn khóc.

Bùi Dịch nói: "Mặt khác tôi nghĩ muốn đem cái mỏ quặng ở Châu Phi kia cho cậu, đã là anh em, đương nhiên không thể để cậu chịu thiệt thòi rồi. Cậu chuẩn bị một phen, tự mình qua đó kết giao đi."

"Anh trai à! Tôi thật sự sai rồi!" Tần Phong khóc. Anh mấy ngày nay đang cầu Ôn Ngọc tha thứ, nào có tâm tình đi Châu Phi? Chuyện này không phải là cố tình chơi anh sao?

Tần Phong u oán trừng mắt nhìn thư ký Vương liếc mắt một cái. Bùi Dịch tâm tình khó chịu cũng không sớm chút thông báo anh, hại chết anh rồi!

Thư ký Vương so với anh càng đáng thương hơn, anh ta tới cùng trêu ai chọc ai rồi hả? Anh ta kìm lòng không đậu xoa xoa bụng mình một hồi, phỏng chừng phải vào bệnh viện uống thuốc rồi, làm không tốt còn bị ngộ độc rượu nữa, quá khủng bố rồi.

Nhưng bọn họ không có cơ hội phản bác, Bùi Dịch trực tiếp đem hai người bọn họ đuổi ra ngoài.

Ngày hôm sau lúc Tô Thi Thi đến công ty, nhìn đến Tần Phong đáng thương tội nghiệp đứng ở văn phòng cửa chờ cô.

"Thi Thi bà cô của tôi, Bùi Dịch nhà em thật quá đáng, anh vậy mà muốn đem anh đày đi Châu Phi!"

Tô Thi Thi nhíu mày, nhàn nhạt nhìn anh: "Tôi nghe nói cái mỏ quặng kia đặc biệt kiếm được nhiều tiền, Tần thiếu có phải bản thân ở trong phúc không biết phúc rồi hay không."

Tần Phong khóe miệng giật giật, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà cùng Tô Thi Thi nói chuyện này, đây là chặn đường lui của anh luôn rồi!

Tần Phong điều chỉnh sắc mặt, nghiêm trang nói: "Nhưng mà anh cùng Ôn Ngọc nhà anh hiện tại ở vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, như keo như sơn, làm sao có thể tách ra! Anh kiên quyết dù giàu sang cũng không thể tách rời!"

Tô Thi Thi một bên mở cửa văn phòng ra, một bên cười nói: "Vậy anh có thể mang cô ấy cùng đi mà."

Cô nói xong, quay đầu cười như không cười nhìn Tần Phong: "Bất quá xem ra, hẳn là cô ấy không muốn đi theo anh rồi?"

Tần Phong bị cô nói trúng tâm tư, lắc lắc mặt nói: "Em giúp anh khuyên nhủ đi."

Đây mới là mục đích tới đây của anh, Châu Phi anh tất phải đi một chuyến, nhưng mà Ôn Ngọc chết sống không muốn cùng anh đi, anh lại không nỡ bỏ cô một mình ở lại, đành phải tới nhờ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đi vào trong văn phòng đặt túi xách xuống, rót ly nước, quay đầu ánh mắt sâu xa nhìn anh: "Giúp anh được lợi ích gì?"

Tần Phong dưới chân lảo đảo, tức giận đến nghiến răng ngứa, liền biết tiểu hồ li này cũng sẽ không dễ dàng như vậy giúp anh.

Anh trong lòng hạ quyết định, cắn răng nói: "Em nói đi, điều kiện gì."

Tô Thi Thi uống một hớp, tròng mắt quay tròn dạo qua một vòng, cười như không cười nói: "Nói cho tôi biết kế hoạch của Bùi Dịch về công trình thôn Thành Trung."

"Cái này..." Tần Phong biến sắc, xấu hổ nói, "Cũng không thể được đổi một cái khác à?"

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, xoay người hướng tới bàn làm việc đi đến: "Chỉ có một cái điều kiện này, không nghĩ muốn trao đổi liền lập tức ra ngoài."

Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, nội tâm giằng co một hồi, ở trong lòng yên lặng nói: "Anh em à, vì tình yêu, xin lỗi rồi!"

Đối với người khác Tần Phong đương nhiên sẽ không nói, nhưng mà Tô Thi Thi lại khác, anh sẽ không hoài nghi Tô Thi Thi.

Anh ngồi vào cái ghế trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, nghĩ nghĩ nói: "Anh chỉ biết một số chuyện thôi, còn kế hoạch cụ thể anh cũng không biết. Không để người khác hoài nghi, anh chuyên tâm phụ trách xây dựng Hỗ Thâm, mà những cái khác đều là Bùi Dịch chính mình tự quyết định."

Tô Thi Thi lẳng lặng nhìn anh, không nói gì.

Tần Phong tiếp tục nói: "Anh chỉ có thể nói cho em biết, cậu ấy quả thật có kế hoạch, mà còn tin tưởng mười phần, còn kế hoạch là gì, anh cảm thấy được em vẫn lại là không cần đi tìm hiểu, như vậy đối với cậu ấy không có lợi."

Tô Thi Thi sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, thật lâu sau, cô chậm rãi gật đầu, đối với Tần Phong nói: "Cảm ơn."

Lúc Tần Phong đứng lên rời đi lại nhịn không được quay đầu lại hỏi: "Em vì cái gì không chính mình hỏi cậu ấy, nếu em thật sự hỏi, cậu ấy khẳng định sẽ nói cho em biết"

Tô Thi Thi trên mặt lộ ra một nụ cười nhu hòa, nói: "Anh ấy nghĩ không muốn tôi bị liên lụy vào, em hà tất phải để cho anh ấy phải lo lắng chứ?"

"Vậy em…"

"Tôi đây tại sao còn muốn hỏi anh đúng không?" Tô Thi Thi khẽ cười nói, "Đúng là tôi lo lắng cho anh ấy"

Tần Phong ngẩn người, lập tức lộ ra một nụ cười tự đáy lòng, đối với Tô Thi Thi nói: "Bùi Dịch có em, thật sự cực kỳ may mắn."

Sau đó anh xoay người ra khỏi văn phòng.

Tô Thi Thi nhìn cửa văn phòng đóng lại, ánh mắt có chút hoảng hốt, thì thào lẩm bẩm: "Thật là may mắn sao? Tôi giống như trở thành vật cản khiến anh ấy vướn tay vướn chân hơn rồi"

Tình cảm đối với Bùi Dịch càng thêm sâu sắc, Tô Thi Thi càng đặc biệt hiểu thêm nhiều chuyện về Bùi Dịch. Từ khi Bùi Dịch dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến giờ, trên cơ bản liền không có thất bại qua. Đây là một người đàn ông rất quyết đoán, mỗi khi anh làm bất kỳ chuyện gì trước đều là nghĩ tường tận.

Tô Thi Thi tin tưởng nếu không có sự xuất hiện của cô, Bùi Dịch bây giờ cạnh tranh đấu thầu tuyệt đối hẳn không "Tìm hiểu trước khi hành động", mà là trực tiếp trổ hết tài năng.

Không sai, Bùi Dịch ngày hôm qua câu nói kia hẳn là nói ra có ngụ ý, Tô Thi Thi lúc ấy không chú ý. Nhưng mà về sau lúc nghĩ lại, lại thêm chuyện hôm nay Tần Phong nói, cô đã cơ bản có thể khẳng định, Bùi Dịch có tính toán khác.

"Nếu em tìm hiểu sẽ mang đến không tiện cho anh, như thế em coi như cái gì cũng không biết đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Vài ngày sau, Tô Thi Thi tiếp tục bận rộn với công việc của chính mình. Cô cùng Bùi Dịch trong lúc đó cũng có hiểu ngầm giữa bọn họ, người nào cũng không nhắc đến chuyên của xây dựng Tiệp Khắc, cũng không có nhắc đến chuyện theo dõi kia nữa.

Tô Thi Thi quả thật không thích có người nhòm ngó chính mình, nhưng mà cô vĩnh viễn quên không được ngày hôm qua ánh mắt Bùi Dịch nhìn chằm chằm màn hình máy tính khi đó.

Chuyên chú như thế, nhiệt liệt như thế, anh là vì nghĩ đến cô, cho nên mới muốn nhìn cô.

Tô Thi Thi bụm mặt, trong lòng có nhiều hơn một tia ngọt ngào. Tuy nhiên loại cảm giác này có chút biến thái, nhưng mà có một người đàn ông cố chấp yêu chính mình như thế, cô gái nào không tâm động chứ.

Đương nhiên, Tô Thi Thi cũng cùng Bùi Dịch làm hiệp ước ba điều, lúc muốn nhìn cô trước hết thông báo cho cô một tiếng, bằng không cô một chút riêng tư đều không có.

Bùi Dịch cũng đã hứa, Tô Thi Thi tin tưởng anh.

Mà một ngày sau, Ôn Ngọc đi theo Tần Phong đi Châu Phi, một tuần sau mới trở về.

Lúc này trời đã càng ngày càng lạnh, trong nháy mắt đã đến mùa đông, qua hơn một tháng nữa liền qua năm mới rồi.

Tô Thi Thi nhìn thời tiết ngoài cửa sổ lạnh thấu xương, trong lòng hơn một tia chờ mong.

"Tết năm nay không hề lạnh như trước rồi." Tô Thi Thi nhớ tới cô trước kia ở Đoàn gia những ngày này dường như thật sự không có bao nhiêu hồi ức ấm áp.

Chỉ là hai ngày sau đó, cô đột nhiên phát hiện mọt chuyện không bình thường.

Sư huynh cô hai ngày này vậy mà thường xuyên xin phép, càng đến thời điểm cuối năm càng bận rộn, lại thêm việc Ôn Ngọc đi Châu Phi rất nhiều chuyện đều do Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo hai người làm. Nhưng mà trong lúc mấu chốt này, Tống Trọng Hạo vậy mà ba ngày hai bữa xin phép.

Có đôi khi là một giờ, có đôi khi hai giờ, có đôi khi thậm chí cả ngày đều không thấy mặt mũi người đâu!

Hôm nay, Tô Thi Thi rốt cục bắt được Tống Trọng Hạo vụng trộm muốn chuồn đi.

Ở phía trước sảnh, hai người đụng mặt, Tống Trọng Hạo giống như là đứa trẻ đi trộm bị bắt gặp, khẩn trương nhìn Tô Thi Thi: "Sư muội, thật khéo ha."

"Không khéo, em cố tình ở chỗ này chờ anh." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Tống Trọng Hạo trong lòng một hồi hộp, ấp úng nói: "Anh có việc phải đi ra ngoài một lát."

"Hoặc là mang em đi theo, hoặc là ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, hoặc là nói cho em biết là chuyện gì!" Tô Thi Thi hai mắt nheo lại, cô thề Tống Trọng Hạo tuyệt đối có việc gạt cô, mà còn việc này cùng cô hẳn là có liên quan!

Tống Trọng Hạo vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng lắc đầu nói: "Không được, Bùi tiên sinh…"

"Xong rồi!" Tống Trọng Hạo vội vàng che miệng, sợ hãi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống hào quang.

Cô quả nhiên đoán không sai!

Chạy? Chạy trốn sao?

Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo chạy đến cửa thang máy, chính xác mà nói, là nhìn anh cầm cặp công văn trên tay. Chính là trước đây không lâu, cô vụng trộm đem sợi dây chuyền kia nhét vào trong cặp công văn của sư huynh.

Tô Thi Thi vui vẻ đi trở về đến trong văn phòng, lấy điện thoại ra gọi cho Bùi Dịch, ngữ khí ngọt đến phát ngấy: "Anh yêu, giúp em kiểm tra một chút vòng cổ của em đang ở chỗ nào đi."

337. Chương 337: Lại Háo Sắc

"Trang viên rượu Đông Thành, số 88 đường Phong Khang."

Tô Thi Thi yên lặng nhìn địa chỉ Bùi Dịch gửi đến, con ngươi lóe sáng, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"Sư huynh đi đến trang viên rượu?"

Trong ấn tượng của Tô Thi Thi, Tống Trọng Hạo hình như không uống rượu. Vậy mà trong khi làm việc lại chạy đến trang viên rượu, nhất định không đơn giản như vậy!Tô Thi Thi dọn dẹp đồ đạc một phen, cầm lấy túi xách đi ra cửa văn phòng.

"Em ngược lại muốn nhìn thử sư huynh anh tới cùng đang muốn làm cái trò quỷ gì!" Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm.

Sư huynh cô không làm việc đàng hoàng, làm sư muội như cô đương nhiên phải giám sát anh!

Tô Thi Thi lúc xuống lầu, liền nhìn thấy chú Lý đã ở bên ngoài chờ rồi. Trên mặt ông còn hiện lên một nụ cười tươi tắn.

"Tên kia thật đúng là bá đạo." Tô Thi Thi có chút đau đầu, vừa thấy liền biết là Bùi Dịch bày mưu kế chú Lý tới.

Cô cũng không cự tuyệt, trực tiếp nói ra địa chỉ. Với kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới 10 phút liền đến nơi.

"Tô tiểu thư, ở chỗ này chờ, hay vẫn lại là?"

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, khoát tay: "Chú Lý cứ đi về trước đi, có gì cháu sẽ gọi."

"Được." Chú Lý không có nói vô nghĩa, nổ máy xe liền đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn chiếc xe kia băng băng chạy mất, yên lặng thở dài.

Không biết Bùi tiên sinh lần này cần thông qua cách thức như thế nào để biết hành tung của cô.

Dựa vào hiểu biết của cô đối với Bùi Dịch, cô để cho Bùi Dịch đi thăm dò địa chỉ, Bùi Dịch khẳng định liền biết rõ mọi chuyện.

"Thôi, mặc kệ, trước đi xem sư huynh đang làm gì đã." Tô Thi Thi lắc đầu, xoay người hướng tới bên trong trang viên rượu đi đến.

Đây là một tòa nhà nằm ẩn sâu trong mộtkhu phố nhộn nhịp, nơi đây cực kỳ yên tĩnh, kiến trúc mang theo hơi hướng lịch sử, là phong cách Âu châu cổ điển, lộ ra một cỗ khí tức phong cách cổ xưa.

Trang viên rượu chiếm diện tích rất lớn, chỉ có một tòa kiến trúc phía ngoài là buôn bán rượu, cái khác đều là các hầm rượu bên trong trang viên.

"Thì ra là nơi này." Tô Thi Thi nhìn "Trang viên rượu Đông Thành" năm chữ, có chút kinh ngạc.

Cô trước kia ở trong TV từng nhìn thấy giới thiệu qua trang viên rượu này, nghe nói ông chủ của trang viên rượu này là người rất có gia thế, bên trong đều là nhân vật VIP mới có thể vào, người bình thường từ đầu vào không được.

"Sư huynh tại sao lại tới nơi này?" Tô Thi Thi nhíu mày, có suy nghĩ không thông.

Sư huynh cô là một kiến trúc sư nổi tiếng, tuy cũng là rất có tiền, nhưng mà anh lại không thích rượu, làm sao có thể trở thành khách VIP ở đây?

"Xong đời, hẳn không bị ném ra ngoài chứ?" Tô Thi Thi có chút khó nghĩ rồi.

Cô không phải khách VIP, chưa biết chừng vào không được. Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn lãng phí thời gian, tính toán trước cứ đi vàp xem tình hình.

"Người là Tô tiểu thư?" Đang lúc Tô Thi Thi đi đến trước đại sảnh, tiểu thư lễ tân vừa thấy đến Tô Thi Thi, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

"Cô… Cô biết tôi sao?" Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn vị tiểu thư kia.

Mỹ nữ lễ tân kia cười nói: " Vị hôn thê của Bùi tiên sinh, hiện tại toàn bộ người ở Bắc Kinh người nào không biết người chứ."

"Ách…" Tô Thi Thi ngẩn người.

Cô đây là nhờ phúc của Bùi Dịch sao?

Bùi Dịch mặt mũi rất lớn, Tô Thi Thi không biết có phải Bùi Dịch trước đó đã nói quahay không. Tóm lại, cô cso thể dễ dàng đi vào, mà còn rất nhanh biết rõ sư huynh cô đang ở đâu.

Lúc này, Xây dựng Tiệp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký Vương nơm nớp lo sợ báo cáo vị trí của Tô Thi Thi

"Tô tiểu thư đã đi vào, muốn để cho Dương Dũng theo vào hay không?" thư ký Vương thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch đặt văn kiện xuống, ngẩng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, sau đó đứng lên đi tới cửa.

Thư ký Vương cả kinh.

Tổng giám đốc đây là nghĩ muốn tự mình đi?

Anh ta khẩn trương chạy đến một bên giá áo, thay anh lấy áo khoác tây trang, lúc đưa áo cho anh muốn nói lại thôi.

Lát nữa còn có một cái hội nghị quốc tế đó tổng giám đốc! Không thể họp mà không có tổng giám đốc được đâu! Anh ta sẽ bị một thành viên ban quản trị giết chết đó tổng giám đốc!

Nhưng mà Bùi Dịch hiển nhiên đã hạ quyết tâm, đưa tay tiếp nhận áo khoác vắt ở trên cổ tay, cũng không quay đầu lại nói: "Đừng để cho người khác đã quấy rầy cô ấy."

Dứt lời liền mở cửa bước ra khỏi văn phòng.

Thư ký Vương nhìn cửa văn phòng mở ra, hồn lìa khỏi xác rồi

Người trái lại trước tiên nên nói muốn đi đâu mới đúng!

Anh ta làm thế nào cùng một đám thành viên ban quản trị chờ họp giải thích đây? Thư ký Vương khóc không ra nước mắt. (Chuyện này dễ ẹc, ông chỉ cần bảo sếp đi tìm vợ rồi, mấy người ý kiến cái gì, ai dám lên tiếng chứ?)

Ai cũng không biết Bùi Dịch đi nơi nào, Tô Thi Thi tự nhiên càng không biết.

Cô được người phục vụ dẫn đường, rất nhanh liền tìm được Tống Trọng Hạo.

"Quả nhiên là theo người ta hẹ gặp!" Tô Thi Thi nhìn đến Tống Trọng Hạo, đối diện anh có một người đang ngồi, con ngươi tối sầm ám.

Chỉ là đối tượng sư huynh cô hẹn gặp…

Tô Thi Thi yên lặng đánh giá soái can ngồi ở đối diện Tống Trọng Hạo một phe. Riêng về khuôn mặt thôi quả thật rất tuấn tú, nhìn qua không tới 30, là mộtsuất ca ngoại quốc.

Chỉ là suất ca này trên đầu tóc trắng! Bọn họ đang ngồi ở cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, rơi vào trên tóc của vị suất ca kia, tạo nên một mảnh ánh sánglấp lánh

Tạo hình này cũng thật phong cách!

Tô Thi Thi sực nhớ tới hai năm nay trong Làng Giải Trí xuất hiện một vị suất ca họ Ngô, tạo hình của vị suất ca kia rất giống như người này.

Mà lúc này vị suất ca ngoại quốc kia đang cùng sư huynh cô ở bên kia phẩm rượu, nước da trắng nõn kia hòa với dáng vẻ của anh ta, thật là có chút giống tiểu thịt tươi.

"Không đúng, Tô Thi Thi mày sao lại háo sắc rồi!"

Tô Thi Thi mạnh mẽ xoa nhẹ mặt mình, cô vậy mà ở trong này nhìn đến ngây người.

"Khụ khụ, Tô tiểu thư, tôi đây trước đi xuống rồi." Bên cạnh người phục vụ vụng trộm nở nụ cười một phen, xoay người rời đi.

Tô Thi Thi vẻ mặt xấu hổ. Không tồi Bùi Dịch không ở trong này, bằng không cô chết chắc rồi!

Lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, cô chỉ là một người bình thường, nhìn đến suất ca đươog nhiên nhịn không được nhìn nhiều vài lần.

Tống Trọng Hạo còn không biết chính mình bị theo dõi, lúc này đang cùng vị suất ca trò chuyện, nhìn qua cực kỳ hưng phấn.

Mà người ngồi đối diện kia lại chỉ nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, thỉnh thoảng hướng về phía Tống Trọng Hạo nâng ly lên: "Cạn một ly?"

Tống Trọng Hạo lập tức lắc đầu: "Tôi không uống rượu."

Suất ca liếc anh một cái, phun ra một chữ: "Tệ."

Tô Thi Thi nhíu mày, vị suất cangoại quốc này quốc ngữ trái lại nói không tệ.

Cô im lặng không tiếng động đi qua, ngay lúc cô muốn tới gần bọn họ thêm chút nữa, Tống Trọng Hạo vừa lúc quay đầu lại.

"Sư muội?" Tống Trọng Hạo sắc mặt trong phút chốc liền thay đổi, roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, giống như là nhìn thấy quỷ một dạng.

"Choang!" Vị suất ca ngồi đối diện kia bị hành động của anh làm cho hoảng sợ, cái ly từ trong tay rơi xuống mặt đất, nát tan.

"Rượu của tôi!" Suất ca mặt lập tức suy sụp thêm vài phần, siêu cấp ủy khuất trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo, "Anh mau đền rượu cho tôi!"

"Tôi..." Tống Trọng Hạo muốn khóc, nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn suất ca, vẻ mặt đau khổ nói, "Hai vạn tám một chai, Anh tha cho tôi đi."

"Không bồi thường? Từ giờ trở đi, tôi không muốn thấy anh nữa!" Suất ca thở phì phì ngồi trở lại chỗ của mình.

"Đức An, đừng keo kiệt như vậy, không phải chỉ là một bình rượu thôi sao!" Tốn Trọng Hạo lập tức qua đi dỗ anh ta, thậm chí ngay cả Tô Thi Thi đều đã chẳng quan tâm rồi.

Tô Thi Thi thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, khóe miệng ẩn ẩn giật giật.

Sư huynh cô... Hẳn không là cái loại này đi?

Nhưng mà một màn này trước mắt, thấy thế nào đều giống như là cặp tình nhân đang cãi nhau!

"Sư muội, anh trước dẫn hắn đi hầm rượu, hẹn gặp lại." Ngay tại lúc Tô Thi Thi sững sờ, Tống Trọng Hạo không biết cùng vị suất ca Đức An kia dã thỏa hiệp xong chuyện gì, lúc này muốn dẫn hắn đi.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, nhìn bóng lưng sư huynh cô khẩn cấp thoát đi, ngầm khinh bỉ nở nụ cười.

"Muốn chạy trốn?"

Tô Thi Thi đuổi theo, vươn tay giữ lấy cổ tay sư huynh cô, cười nói: "Em khoảng thời gian trước đối với rượu đỏ có chút nghiên cứu, sư huynh anh lại không hiểu rượu, vẫn lại là để cho em tới giúp anh giới thiệu cho vị suất ca này đi."

"Sư muội..." Tống Trọng Hạo thân thể cứng lại rồi, đang muốn kiếm cớ cự tuyệt, Đức An đột nhiên xông lên giữ chặt tay Tô Thi Thi, kích động nói: "Cô biết rượu, nhanh lên mang tôi đi tìm rượu, tôi chỉ hội uống hẳn không xem!"

Chỉ biết uống hẳn không xem? Nào có loại si mê rượu như này!

Tô Thi Thi buồn bực nhìn Đức An cầm lấy tay mình, thử hai lần cũng chưa bỏ ra được.

Tống Trọng Hạo thấy thế cũng nóng nảy, tiến đến bên cạnhTô Thi Thi nhỏ giọng hỏi: "Sư muội, Bùi tổng hẳn không có tới chứ?"

Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

Dựa theo tính tình Bùi Dịch, sẽ không đến sao?

Chết tiệt Bạch Mao sắc lang, lại vẫn không buông tay!

338. Chương 338: Quậy Lớn

"Đức An, tôi đưa anh đi. Sư muội tôi thân thể yếu, anh đem tay em ấy nắm đến đau luôn rồi." Tống Trọng Hạo nhào lên giữ chặt tay Đức An, sử xuất toàn bộ sức mạnh mới kéo anh ta buông ra, sau đó liều mình dùng thân thể của chính mình thay thế Tô Thi Thi.

Đức An người này là một kiến trúc sư, bình thường thường xuyên chạy công trường, thân thể rèn luyện cực kỳ cường tráng.

Tống Trọng Hạo ở trước mặt anh ta, tuy nhiên hai người mỗi người đều đã không thua kém nhiều, nhưng mà tự dưng sinh ra một cảm giác yếu đuối.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn sư huynh mình thay cô bị nắm đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Sư huynh, làm khó anh rồi!"

Tống Trọng Hạo vì an ủi Đức An, quyết định trực tiếp dẫn anh ta đi hầm rượu, khiến Tô Thi Thi rất ngạc nhiên chính là. Sư huynh cô ở trong này làm sao lại có quyền lực lớn như vậy?

Bọn họ không biết, lúc này quản lí trang viên rượu đang vội vã triệu tập đám người phục vụ mở cuộc họp đột xuất.

"Đi hầm rượu rồi hả?"

Vừa rồi đón tiếp Tô Thi Thi vị phục vụ kia nói, "Không sai, Tô tiểu thư cùng đi theo một lúc. Quản lí, chúng ta có cần đặc biệt chiêu đãi một phen hay không?"

Quản lí nhíu mày nghĩ nghĩ, do dự nói: "Chúng ta trước hết bày tỏ tấm lòng của Tần thiếu, ngài ấy cùng Bùi tiên sinh là bạn tốt, hẳn là không phản đối. Người nào cũng biết vị Tô tiểu thư này khó hầu hạ, nếu như làm không tốt chúng ta chuẩn bị mất việc là vừa."

"Đúng, hay là hỏi ý kiếnTần thiếu một phen." Đám người phục vụ lập tức gật đầu.

Nếu để cho Tô Thi Thi biết cô hiện tại ở Bắc Kinh này hình tượng trong lòng mọi người là đại tiểu thư khó hầu hạ, phỏng chừng muốn buồn bực chết.

Mấy chuyện trước kia đều là đỗ do cô làm, Bùi Dịch có thể nói là vì hồng nhan mà trả thù, mọi người nghĩ như vậy về tình có thể tha thứ.

Chỉ là quản lí gọi điện thoại qua, Tần Phong đang ở Châu Phi xa xôi kia cũng không có nhận được điện thoại.

Quản lí đành phải tự lực cánh sinh, đối với người phục vụ nói: "Vẫn lại là đừng làm những chuyện quá đặc biệt như vậy, đến lúc đó để cho Tô tiểu thư lúng túng. Chỉ cần cô ấy cần gì đều làm hài lòng là được, mặt khác đừng cho người đi quấy rầy bọn họ."

Đám người phục vụ gật đầu, lập tức đi hầu hạ vị " Đại tiểu thư khó hầu hạ"này rồi.

Vì thế Tô Thi Thi bọn họ cực kỳ thuận lợi tiến vào hầm rượu lớn nhất trong trang viên rượu này.

"Tình yêu của tôi, quá tuyệt vời rồi!" Đức An vừa vào hầm rượu, ánh mắt liền giống như biết phát sáng, cả chính mình họ gì phỏng chừng đều đã không biết nữa rồi.

Tô Thi Thi trong lòng cũng cực kỳ rung động, chỉ thấy hầm rượunày ước chừng hơn năm trăm mét vuông. Bên trong một cái không gian lớn như vậy đứng sừng sững từng dãy từng dãy rượu, bên trong đều cất các loại rượu nổi tiếng.

"Vô giá!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến Tống Trọng Hạo kháng nghị nói: "Rượu ở đây đều rất quý, muốn lấy thì phải có điều kiện!"

"Không được, anh đã nói muốn thỏa mãn tôi, như thế nào lật lọng?" Đức An ôm một bình rượu, chết sống không chịu buông tay.

Tô Thi Thi yên lặng nâng trán, vụng trộm nhìn thoáng qua người phục vụ đi theo bên cạnh, vô tình nhìn thấy người phục vụ kia có vẻ mặt chấn kinh cùng ngại ngùng

Cô thở dài, đối với người phục vụ nói: "Cô ở bên ngoài chờ chúng tôi đi, đóng cửa lại, đừng để người khác tiến vào."

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua hai người đàn ông phía trước giống như cặp vợ chồng đang cãi nhau, thật sự là cảm thấy được có chút mất mặt!

Cãi nhau vui vẻ thì không sao, nhưng mà đừng giống hai người đàn bà ở bên kia cãi nhau được chưa!

Tống Trọng Hạo khí lực không lớn bằng Đức An, rất nhanh Đức An liền chiếm thượng phong.

Đức An trên tay mang theo một chai rượu Laffey 280 năm, trong lòng cũng ôm một chai giống như vậy. Mắt sắc phát hiện phía trước lại càng có nhiều loại rượu ngon hơn, lập tức chạy tới.

Tống Trọng Hạo ở phía sau cuống quít đuổi theo, sốt ruột hô: "Hai chai đủ rồi, anh không thể tham lam như vậy, tuy tiền bạc người khác cũng không thể phung phí như vậy!"

Đức An xem nhẹ hừ một tiếng: "Cũng không phải tiền bạc của anh, anh đau lòng cái gì?"

"Nhưng cũng không thể không biết tiết chế như vậy, tôi làm sao ăn nói với người ta đây." Tống Trọng Hạo khóc không ra nước mắt nói.

"Xài tiền bạc của người khác?" Tô Thi Thi sửng sốt, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời lúc trước sư huynh cô trong lúc vô ý nói ra.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi ánh mắt vèo nheo lại. Tống Trọng Hạo trốn việc ra ngoài theo người ta mua rượu rất có khả năng là do Bùi Dịch bày mưu đặt kế, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ tới cùng muốn làm cái gì.

Đúng là cực kỳ hiển nhiên cái vịsuất ca ngoại quốc này chi tiêu là do Bùi Dịch thanh toán!

Kia đều là tiền bạc nha!

Tô Thi Thi nổi giận!

"Tiền bạc của anh ấy cũng không phải từ trên trời rơi xuống, để cho các người tiêu xài phun phí như vậy." Tô Thi Thi xắn tay áo lên, roạt roạt roạt chạy lên, vươn tay túm chặt một chai rượu đỏ trên tay Đức An, trên mặt cười lạnh đáng sợ, cười như không cười nói, "Uống nhiều rượu hại thân, hai chai là đủ rồi."

Tống Trọng Hạo nhìn đến Tô Thi Thi trên mặt tươi cười, thân thể kìm lòng không đậu run run một phen, nhưng mà anh rất nhanh phản ứng lại, vội vàng đối với Đức An nói: "Sư muội nói rất đúng, uống nhiều hại thân, chúng ta lấy hai chai đi."

"Không được, anh nói nơi này có rất nhiều rượu đỏ trân quý, tôi mới không ngại đường xa vạn dặm chạy tới, anh cho bây giờ lại không cho tôi uống đã! Tôi không thuận theo!" Đức An nói xong liền quay qua Tô Thi Thi giành lại

Tô Thi Thi nghe được sau cùng một câu của anh ta, toàn thân da gà đều đã dâng lên, không nói gì trừng mắt nhìn sư huynh cô liếc mắt một cái, dùng ánh mắt hỏi anh: "Người ẻo lả này là từ đâu tìm tới?"

Tống Trọng Hạo trở về vẻ mặt nghiêm túc: "Anh ta là giả heo xơi tái cọp già, là một người đàn ông đích thực!"

Tô Thi Thi nghe xong muốn trợn trắng mắt, cô tuyệt đối tin tưởng Đức An là một người đàn ông thật, bằng không khí lực của anh ta làm sao có thể lớn như vậy!

Tô Thi Thi tự nhận là chính mình khí lực đã lớn, đánh bất ngờ có thể thoải mái khống chế được một người đàn ông bình thường, nhung mà cô bây giờ lại cướp rượu không lại Đức An!

"Người quái dị này từ nơi này chạy đến? Đừng tưởng rằng mình là sư muội của Hạo Hạo, tôi không dám làm gì đối với cô, cô buông tay cho tôi!"

"Người quái dị?"

Tô Thi Thi lửa giận tuông trào, hiện tại đã không phải vấn đề mấy bình rượu nữa rồi, cũng không phải vấn đề tiền bạc rồi!

"Rượunày anh một chai cũng không được lấy!" Tô Thi Thi nổi giận, anh ta thích rượu đến như vậy, cô sẽ khiến cho anh một chai đều đã uống không được, cũng dám mắng cô là người quái dị!

"Dựa vào cái gì?" Đức An cũng nổi giận, cùng Tô Thi Thi tranh cãi, hiện tại đã không phải vấn đề về rượu nữa, mà là vấn đề mặt mũi!

Anh ta vậy mà đấu không lại một cô gái!

"Sư muội, anh ta uống say..." Tống Trọng Hạo nhìn thấy tình hình thì u mê, hoàn toàn không rõ hai người này như thế nào đột nhiên liền đánh nhau rồi.

Tô Thi Thi nghe xong Tống Trọng Hạo nói, liếc mắt nhìn anh một cái: "Anh có thấy con ma men nào nói chuyện trật tự rõ ràng như thế sao?"

"Đúng vậy, tôi mới không say rượu!" Đức An lập tức gật đầu. Sau đó cùng Tô Thi Thi liều mạng giành lại bình rượu trên tay.

Tô Thi Thi ánh mắt một lệ, nâng lên giày cao gót liền hướng tới trên chân anh ta giẫm xuống, Đức An bị giẫm đau, không chú ý một cái đã bị Tô Thi Thi vươn tay đoạt loại bình rượu rồi.

"Cô! Hừ!" Đức An quay đầu liền đi đến tủ rượu ở góc tường.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ để anh ta được như ý, anh ta chỉ dám lấy rượu, cô liền lập tức chém giết.

Tống Trọng Hạo tim đập thùm thùm, quay đầu nhìn một phen bốn phía, lập tức rất nhanh hướng tới cửa ra chạy tới, vừa chạy một bên cởi áo khoác.

Chỉ thấy anh chạy tới cửa cởi áo khoác, rất nhanh liền hướng tới góc tường nhảy lên trên, y phục vừa lúc che đi một cái camera ở góc tường.

Mà khi anh làm xong toàn bộ chuyện này khi đó, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận vĩ đại rầm thanh âm, lập tức có âm thanh bình thủy tinh đập nát.

Tống Trọng Hạo lập tức đầu, trực tiếp ngây dại.

Chỉ thấy một cái kệ rượu cao hơn hai thước nặng nề mà ngã đè lên một kệ rượu khác ở phía trước anh, bị đè ngã kệ rượu phía trước lại ngã đè hướng tới kệ rượu phía trước ngã tới, hàng loạt kệ rượu giống như là quân bài Domino một dạng rầm rầm ngã xuống đất.

Toàn bộ rượu đặt trên kệ đều rơi trên mặt đất bể nát, trong hầm rượu nhất thời tràn ngập ra nhất điều con sông màu đỏ, trong không khí nơi nơi đều là mùi rượu thơm ngát.

"Xong đời rồi..."Đứng giữa những cái kệ rượu kia Tô Thi Thi cũng ngây dại, yên lặng nhìn thoáng qua Đức An đứng ở bên cạnh cô, tay anh ta còn đang giơ trên không.

Đức An lúc này cũng tỉnh táo lại rất nhiều, gian nan quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nuốt nuốt nước miếng: "Vừa rồi là cô đẩy tôi."

Tô Thi Thi: "Là anh tự ngã."

"Sư muội..." Tống Trọng Hạo chạy tới nhìn trên đất bừa bãi, thật sự muốn khóc.

Anh nhìn Tô Thi Thi đánh nhau đến đầu đầy mồ hôi, siêu cấp bất đắc dĩ hỏi han: "Sư muội, em dễ chịu chưa?"

Tô Thi Thi nxoa xoa cái mũi, nhỏ giọng nói: "Dễ chịu rồi."

"Vậy trong này làm sao bây giờ?" Tống Trọng Hạo rất nghĩ muốn đánh cho Tô Thi Thi một trận.

Không phải là chỉ là cùng Bùi Dịch gạt cô một chút chuyện thôi sao, có tất yếu đem hầm rượu quý nhà người ta đều đã hủy luôn không?

Lúc này Đức An cũng nhìn qua, như tên trộm hỏi han: "Tiền bạc của các người đủ bồi đền sao? Nơi này ít nhất được với trăm vạn đi?"

Tống Trọng Hạo hận không thể bóp chết anh ta: "Tôi cùng sư muội tiền bạc đều đã đầu tư mở công ty, anh nói xem?"

Đức An lui lui cổ: "Tôi là Nguyệt Quang tộc, các người đừng nhìn tôi."

"Nếu không, chạy?" Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng hỏi.

Tống Trọng Hạo khóe miệng giật giật: "Chúng ta có thể chạy thoát chứ?"

Anh nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi: "Bùi tiên sinh sẽ đến đúng không?"

Tô Thi Thi: "Đại khái… Đến."

339. Chương 339: Bồi Đền Không Dậy Nổi

Ngọn đèn u ám trong hầm rượu nơi nơi đều đã tràn ngập nồng đậm mùi hương của rượu, nhưng mà không khí lại có vẻ càng ngày càng lạnh.

Tô Thi Thi ôm lại ôm ấp cánh tay, nhìn vẻ mặt khuôn mặt u sầu Tống Trọng Hạo cùng Đức An, nói: "Bảo toàn tính mạng, vẫn lại là trước chạy đi."

Tống Trọng Hạo thận trọng gật đầu: "Không sai, để cho Bùi tiên sinh nhìn đến phỏng chừng chết càng thảm hơn."

"Chạy!" Ba người co cẳng chạy.

May mắn lúc trước để cho người phục vụ đi ra ngoài, bằng không lúc này phỏng chừng tất cả bảo an trong trang viên rượu này đều đã đuổi đến nơi rồi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc đi tới cửa, một đám âm thầm điều chỉnh một phen sắc mặt. Sau đó giống như là cái gì cũng chưa xảy ra vậy, mở cửa đường hoàng đi ra ngoài.

Cửa có hai người phục vụ đang chờ, nhìn thấy bọn họ đi ra, thái độ đặc biệt cung kính.

"Tô tiểu thư không có nhìn trúng loại rượu nào sao?" Người phục vụ thấy Tô Thi Thi bọn họ tay không đi ra, lễ phép tính hỏi han.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, đối với người phục vụ cười cười, nhưng mà không nói chuyện, bước chân không nhanh không chậm đi về phía trước.

Cô không nói lời nào, Tống Trọng Hạo cùng Đức An tự nhiên càng không chủ động nói chuyện. May mà người phục vụ toàn bộ chú ý đều đạt trên người Tô Thi Thi, cũng không có đi đến hỏi bọn họ.

Tô Thi Thi bọn họ đi ra khỏi hầm rượu, liền không ngừng nhanh chóng rời khỏi trang viên rượu.

Người phục vụ thấy bọn họ không chọn được loại rượu nào, cũng không có cảm thấy được rất kỳ quái.

"Hô… Nguy hiểm thật." Đến bên ngoài trang viên rượu, Tống Trọng Hạo rất lớn nhẹ nhàng thở ra, thoát được họa lớn như vậy, sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã túa ra rồi

Anh thấy Tô Thi Thi ở bên kia xoa xát mồ hôi trên trán, đột nhiên liền cảm thấy nóng rồi. Đi qua vỗ vỗ vai Tô Thi Thi an ủi: "Sư muội, em yên tâm, anh vừa rồi đã che camera quan sát lại rồi, nên hẳn không bị nhìn đến."

Tô Thi Thi ngẩn người, dơ tay cũng vỗ vỗ bờ vai của anh, tự đáy lòng nói: "Sư huynh, anh cũng học xấu rồi!"

"Sư muội!" Tống Trọng Hạo sắc mặt trầm xuống, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người đang nhìn anh. Thân thể anh liền căng thẳng, đột nhiên quay đầu, sau đó cả người đều đã cứng lại rồi.

Chỉ thấy cách đó không xa một chiếc xe Lincoln màu bạc đang đậu, sau đó cửa sổ xe từ từ hạ xuống lộ ra một khuôn mặt anh tuấn quay mặt. Giờ phút này chủ nhân của gương mặt tuấn tú kia, chính đang mặt không chút thay đổi nhìn anh.

“Bùi tổng!” tay Tống Trọng Hạo giống như là chạm phải kim treen người Tô Thi Thi lập tức rụt lại, cơ hồ là cùng một thời gian, lập tức kéo Đức An bên cạnh còn đang lơ ngơ chưa hiểu chuyện gì, co cẳng chạy, giống như là phía sau có sói dữ đang đuổi theo anh vậy.

“Này!” Tô Thi Thi sửng sốt, nhìn theo hướng Tống Trọng Hạo vừa rồi trông đi qua, như gặp phải sét đánh.

“Em dám chạy thử xem?” Phía trước truyền đến giọng nói của Bùi Dịch không mang theo cảm tình.

Tô Thi Thi thân thể cứng lại rồi, gian nan xoay người hướng về phía Bùi Dịch cười khan nói: “Bùi tiên sinh, thật khéo ha, sao anh lại tới đây?”

Bùi Dịch mở cửa xe, hai chân thon dài rơi trên mặt đất vững vàng đứng lên, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông cao lớn rắn rỏi cách chính mình càng ngày càng gần, đột nhiên cảm thấy được chính mình thật nhỏ bé, vừa rồi cùng Đức An cướp đoạt đông tây khí thế đã sớm tiêu tan không còn một mảnh.

“Hắn không thể nhanh như vậy liền biết rồi chứ?” Tô Thi Thi nhớ tới bị bọn họ vừa rồi khiến cho cái hầm rượu kia long trời lở đất, trong lòng hoang mang.

Thật quá dọa người, cô vừa rồi quả thật là nhân cơ hội lừa sư huynh mình một phen, để cho anh ta chủ động giải thích một chút với cô, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới sẽ quậy thành nghiêm trọng như thế!

Những thứ đó đều là rượu trân quý của trang viên người ta, hiện tại đều bị bọn họ phá hủy rồi.

“Tô Thi Thi, emsuy nghĩ đến người nào?” Bùi Dịch đã đi tới trước mặt Tô Thi Thi, cúi đầu nhìn đến cô gái nhỏ này vậy mà tại ở trước mặt anh ngẩn người, sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt: “Anh yêu, anh trước đưa em về công ty đi, ta chỉ em trốn ra ngoài một giờ rồi!”

Một tiếng anh yêu này để cho tức giận của Bùi tiên sinh nhất thời tan thành mây khói.

Bùi Dịch yên lặng nhìn hai mắt Tô Thi Thi, ánh mắt thu lại, mặt không đổi sắc ôm lấy cô, hướng tới xe đi đến.

Lúc ở trên xe, Tô Thi Thi bắt ngờ nhu thuận, cũng không cùng Bùi Dịch cáu kỉnh, cũng không truy vấn chuyện Tống Trọng Hạo.

Bùi Dịch nhìn bộ dáng cô gái nhỏ của mình cực kỳ an tĩnh, nhíu mày.

Này không giống tính cách của cô rồi, nhất định có vấn đề.

Bùi Dịch ngay từ đầu cũng không biết vòng cổ Tô Thi Thi ở trên người Tống Trọng Hạo, anh cũng không có để cho thư ký Vương đi thăm dò. Mãi đến mới vừa rồi nhìn đến Tống Trọng Hạo bọn họ đều đã ở đây, mới biết được Tô Thi Thi lại nghĩ ra cái chủ ý gì nữa rồi.

Đúng là hiện tại cô gái nhỏ này vậy mà an tĩnh như thế, nếu là dựa theo tính cách trước đây của cô, đã sớm làm loạn hỏi đến cùng rồi.

“Có vấn đề.” Bùi Dịch nhíu mày, lấy điện thoại ra, yên lặng nhắn cho thư ký Vương.

“Tra rõ ràng vừa rồi trong trang viên rượu đã xảy ra chuyện gì.”

Mà lúc này trong hầm rượu trang viên rượu Đông Thành, một người phục vụ đang mang một vị khách quý đi vào hầm rượu, đúng là mở cửa đi đến bên trong, hai người đều đã u mê.

“Tách tách tách…” tiếng cảnh báo trong trang viên rượu vang lên, các nhân viên an ninh toàn bộ đều đã hướng tới hầm rượu chạy đến.

Lúc quản lí trang viên rượu chạy tới hầm rượu, nhìn đến mặt đất bừa bãi, mặt trắng xanh một phen liền tái, thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

“Tại sao có thể như vậy? Là ai làm?” Quản lí trừng mắt nhìn người phục vụvừa rồi gọi điện thoại cho ông ta, vừa tức lại sốt ruột.

Trong hầm rượu này toàn cất giữ những loại rượu quý giá nhất, mỗi một bình đều có giá trị xa xỉ, hiện tại bị đập bể tanh bành hơn 100 bình, bọn họ táng gia bại sản đều đã bồi đền không nổi!

“Tôi… Tôi cũng không biết, vừa rồi tiến vào liền nhìn đến rượu đều bị phá rồi.” Người phục vụ run giọng nói.

“Trước đó ai tới nơi này?” Quản lí lạnh giọng hỏi.

Đám người phục vụ nghĩ nghĩ, lập tức có chút khó xử nói: “Trước đó chỉ có Tô tiểu thư bọn họ từng vào qua.”

“Tô tiểu thư…” Quản lí tim đập liên hồi, nghĩ nghĩ, đối với bảo an nói, “Đi kiểm tra máy theo dõi.”

Đúng là lúc ông ta quay đầu lại liền nhìn đến hệ thốngcameras theo dõi bị che phủ bởi một cái áo!

“Kia hình như là là quần áo trên người của bạn Tô tiểu thư!” Một vị phục vụ lập tức nói.

Toàn bộ đã không cần nói cũng biết, quản lí nghe xong nhịp tim đập loạn cào cào, còn kém không khóc ra nữa rồi.

Tô tiểu thư quả nhiên khó hầu hạ, bọn họ đây là trêu ai chọc ai rồi!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lí không làm chủ được, đành phải tiếp tục gọi điện thoại cho Tần Phong.

Mà bên kia, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ nhanh như vậy liền bại lộ rồi.

Phá hoại tài sản gì đó của người ta, Tô Thi Thi cũng không tính toán trốn tránh. Chẳng qua vừa rồi chuyện xả ra quá nhanh, cô thật sự không mặt mũi tiếp tục ở lại nơi đó.

Lúc này trở lại công ty, cô liền cùng Tống Trọng Hạo thương lượng muốn như thế nào bồi thường.

“Bùi tiên sinh thật sự không tức giận?” Tống Trọng Hạo lại là có chút lo lắng thái độ Bùi Dịch.

Tô Thi Thi trực tiếp một cái tát đánh lên trên đầu anh, thở phì phì nói: “Sư huynh, người kia là anh tìm tới, anh đừng nghĩ muốn trốn tránh trách nhiệm, tiền bạc cho em mượn!”

“Anh còn có mười vạn tiền tiêu vặt, em trước lấy dùng đi.” Tống Trọng Hạo vội vàng nói.

Tô Thi Thi vẻ mặt đau khổ, tính tính nói: “Em còn không tới năm vạn, cộng lại cũng mới mười lăm vạn, Đức An là Nguyệt Quang tộc, không trông cậy được vào, không đủ tiền rồi!”

“Nếu không, tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ?” Tống Trọng Hạo thật cẩn thận đề nghị.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh: “Không được!”

Tống Trọng Hạo liền biết cô sẽ nói như vậy, vị sư muội này của anh có đôi khi liền là bướng bỉnh như vậy, anh nghĩ nghĩ, đột nhiên ghé sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: “Em còn không biết chủ nhân của trang viên rượu kia là Tần tổng đi?”

“Tần tổng? Tần Phong?” Tô Thi Thi ngây dại, thật lâu sau, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra: “Em đi tìm Ngọc hỗ trợ!”

“Anh cảm thấy được em hãy tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ có vẻ sáng suốt hơn, anh ta khẳng định đã biết chuyện này rồi. Em không tìm anh ta giúp đỡ lại đi tìm người khác, không phải lại đi theo vết xe đổ trước kia sao? Em tự ngẫm lại hậu quả đi.”

“Ách…” Tô Thi Thi buồn bực, nhưng cô không có cách nào phản bác.

Bùi Dịch kia bụng dạ hẹp hòi thủ đoạn trừng phạt…

“Hí…”

Tô Thi Thi run run một phen, không dám nghĩ tiếp.

Nhưng mà cô phải như thế nào ung dung thản nhiên như không có gì đi tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ đây?

Đó là mộtvấn đề nghiêm túc!

340. Chương 340: Trước Thu Chút Lợi Ích

"Bùi Dịch, tôi không có ở nhà cậu liền để cho người phụ nữ của cậu đi phá hầm rượu của tôi, thật quá đáng!" Đầu bên kia điện thoại Tần Phong gầm thét.

Tô Thi Thi kia vậy mà đem cả hầm rượu trân quý của anh đập bể tanh bành rồi! Đó là rượu quý anh hứa để cho Ôn Ngọc uống!

Hiện tại không có, Ôn Ngọc khẳng định sẽ cho rằng anh gạt người. Nghĩ đến việc phải sử tất cả biện pháp đi dỗ cô, Tần Phong nghĩ đến thôi đã muốn khóc.

"Bùi Dịch, cậu tới cùng có đang nghe tôi nói chuyện hay không, làm sao bây giờ? Cậu nói một câu đi!" Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại nghiêm túc nói.

Bùi Dịch trầm mặc nửa ngày, thật lâu sau, không nhanh không chậm phun ra một câu: "Cậu nói cái gì tôi không biết."

"Cậu… Tôi nói cho cậu biết, tôi đây chính là có hình ảnh theo dõi từ camera đã ghi lại được làm bằng chứng," Tần Phong nói xong đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức nói, "Cậu đừng nói muốn đem đoạn phim theo dõi kia của tôi xóa đi!"

"Uh"m," Bùi Dịch nói, "Ý kiến hay."

"Chết tiệt!" Tần Phong bị anh nói đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói rồi. Anh đâu nào nói thắng được Bùi Dịch.

Nếu cứng rắn không được, vậy cũng chỉ có thể mềm rồi.

Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại đáng thương tội nghiệp nói: "Cậu cũng biết Ngọc nhà của chúng tôi có bao nhiêu khó dụ, mấy chai rượu kia tôi vốn định cho cô ấy uống, hiện tại không có, cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?"

Anh thao thao bất tuyệt nhắc đi nhắc lại ước chừng đã năm phút đồng hồ, bây giờ Bùi Dịch vậy mà rất có kiên nhẫn ở đầu bên này điện thoại yên lặng nghe, mãi đến khi Tần Phong nói đến miệng khô lưỡi hanh, không còn khí lực nói nữa, Bùi Dịch mới chậm rãi mở miệng.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu giáo huấn Thi Thi thật tốt." Nói xong bốp một tiếng liền cúp điện thoại.

Tần Phong ngơ ngác xem màn hình điện thoại di động hiển thị bốn chữ "Trò chuyện kết thúc", thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tỉnh.

Nửa ngày, anh mới phản ứng kịp, thiếu chút nữa đem di động đập bể rồi.

Giáo huấn? Cái này hữu dụng sao? Chẳng lẽ không nên bồi đền anh vài bình rượu?

"Đừng cho là tôi không biết, chỗ của cậu cất giấu rất nhiều rượu ngon." Tần Phong ngầm tốn hơi thừa lời. Anh quyết định nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Tô Thi Thi tìm giúp, người đàn ông kia của cô ở trong nhà giấu quá nhiều bảo bối!

Cũng phải cho Bùi Dịch chịu chút thiệt thòi!

Bùi Dịch đương nhiên không sợ Tần Phong ở sau lưng anh giở thủ đoạn, ngay cả người phụ nữ của anh còn làm không được, Tần Phong tính là gì.

Bùi Dịch đối với tính tình Tô Thi Thi, trược còn đắn đo nhưng hiện tại thật sự đã nắm chắc rồi.

Chỉ thấy anh sau khi tan tầm về nhà, không hề đề cập tới chuyện đã xảy ra hôm nay, đối với Tô Thi Thi trước sau như một săn sóc, hễ hỏi thì đáp.

Anh càng như thế này, Tô Thi Thi cũng không bình tĩnh rồi.

Yên tĩnh trước cơn bão sao?

Tô Thi Thi trong lòng hoang mang, cảm thấy được Bùi Dịch lại kìm nén đại chiêu.

Tô Thi Thi cũng đã chạy tới cùng Đoàn Tĩnh Đồng thương lượng đối sách, kết quả thằng nhóc kia cực kỳ khinh bỉ tặng cho cô một câu: "Chết sớm siêu sinh sớm."

Tô Thi Thi giận.

Đúng là Bùi Dịch thật sự quá an tĩnh, an tĩnh đến quỷ dị.

"Không được, anh ấy phỏng chừng biết mình muốn làm chi, cho nên cố ý như vậy." Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỉ có loại khả năng này.

Đến tầm 8 giờ tối, Bùi Dịch rốt cục từ thư phòng đi ra trở về phòng nghỉ ngơi rồi.

Tô Thi Thi khẩn trương từ trên giường nhảy xuống, cúi đầu nhìn nhìn trên thân mình mặc áo ngủ màu đen gợi cảm, ngầm thở dài.

Thật là tiền đồ!

Nhưng cô quay đầu nhìn nhìn bên giường, xác định chắc chắn, mới hướng tới cửa tới nghênh tiếp.

Bùi Dịch vừa tiến đến liền nhìn đến cô gái nhỏ kia mặc áo ngủ gợi cảm, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt.

"Anh có muốn đi tắm bồn hay không? Em đi pha nước tắm cho anh." Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn cô, nghe vậy cũng chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu: "Vất vả."

Lập tức tiện hướng tới phòng tắm đi đến.

Tô Thi Thi cùng đi qua giúp anh pha nước tắm, giúp anh cởi hết quần áo xuống, sau đó yên lặng chờ.

Nhưng là - - Bùi Dịch vậy mà thật sự chỉ ở bên kia an tĩnh tắm bồn, một chút động tác khác đều không có!

Tô Thi Thi buồn bực, thế này quá khác thường thôi?

Trước kia Bùi tiên sinh thích nhất tắm uyên ương nha, anh vậy mà không có hứng thú rồi hả?

"Không đúng, nhất định lại lừa dối mình mà."

Bùi Dịch hiểu Tô Thi Thi, Tô Thi Thi lại làm sao không hiểu anh. Nếu anh nghĩ muốn cùng cô tiêu hao tính nhẫn nại, Tô Thi Thi tự nhiên chiều theo.

Lúc Bùi Dịch ngâm mình tắm xong ra ngoài, vừa nhìn đến Tô Thi Thi đã nằm vào trong chăn, chính đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Bùi Dịch nhìn đến trên tay cô cầm "Tố Nữ Kinh" khi đó, ánh mắt tối sầm ám.

Đó là cuốn sách trước đây Tô Thi Thi đặc biệt ghét bỏ, người phụ nữ này hôm nay vậy mà chủ động đọc.

Xem ra quyết tâm không nhỏ.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng mà lúc đi qua, trên mặt đã khôi phục vẻ không chút thay đổi.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh của anh đang đi qua, nhưng mà không có ngẩng đầu, lập tức không qua bao lâu, liền cảm giác được bên cạnh giường trầm xuống, Bùi Dịch cũng nằm vào trong chăn.

Nhưng mà - - Bùi tiên sinh vậy mà liền như vậy an tĩnh nằm, cũng lấy ra một quyển sách lật xem, hoàn toàn không có động tác khác!

Tô Thi Thi ngầm cắn răng. Được, tiếp tục dây dưa!

Mười phút sau, Bùi Dịch đặt sách đến chỗ trên tủ đầu giường, xoạch một tiếng tắt đèn đầu giường.

Bên trong phòng ngủ lập tức u ám rất nhiều, chỉ còn lại ánh đèn bên giường Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi có chút thiếu kiên nhẫn rồi!

"Bùi Dịch, xem như anh lợi hại!" Tô Thi Thi ngầm tốn hơi thừa lời.

Cô đem sách đặt lên trên tủ đầu giường, xoay người hướng tới Bùi Dịch ôm cổ anh, ở bên tai anh nhẹ giọng nói: "Em vừa mới nhìn đến một cái tư thế rất thú vị, muốn thử một lần hay không?"

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng mà cực kỳ nể tình gật gật đầu: "Có thể."

Tô Thi Thi bĩu môi. Bùi Dịch hôm nay cũng thật bảo trì bình thản!

Cô đột nhiên có chút nổi giận, trợn mắt nhìn anh, buông tay ra xoay người liền nằm trở về vị trí chính mình.

Lần này đến phiên Bùi Dịch sửng sốt, như vậy liền buông tha rồi hả?

Bùi Dịch nhướng mày, nhàn nhạt nói: "Tô tiểu thư, cầu người là loại thái độ này?"

"Anh!" Tô Thi Thi cắn răng, cô liền biết Bùi Dịch là cố ý.

Cô hít vào một hơi, dứt khoát mặt kệ, cái gì mặt ngoài mặt trong cũng không được rồi. Tần Phong đều đã khóc lóc kể lể điện thoại cho cô rồi, cô dù sao mặt mũi đều đã vứt sạch sẽ rồi.

Cô xoay người nhào vào trên người Bùi Dịch, nhìn chằm chằm ánh mắt anh nói: "Trang viên rượu là của Tần Phong đúng không?"

"Anh là anh em tốt của anh ta đúng không?"

"Vậy…" Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói, "Anh có thể hay không để cho anh ta nể mặt một chút? Tính cái giá xuất xưởng gì gì đó không?"

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng nhìn Tô Thi Thi khi đó sắc mặt cũng rất nghiêm túc, nghiêm trang nói: "Tổn thất giá trị 215 vạn, anh em cũng phải tính."

"215 vạn? Anh ta là ăn cướp à? Em không đập vỡ nhiều như vậy đi?" Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ nghiêm trang nói: "Anh có thể cho em mượn."

Tô Thi Thi tới đó, rầu rĩ nói: "Không cần!"

"Anh dám đảm bảo người khác không ai dám cho em mượn." Tay Bùi Dịch từ từ lướt lên eo của cô, trầm giọng nói.

"Anh!" Tô Thi Thi trừng mắt, hận không thể đi lên cắn anh một cái.

Bùi Dịch tay phải dày rộng từ thắt lưng của cô chậm rãi ở trên người cô trượt xuống, thanh âm mang theo từ tính, tự dưng hơn một tia hấp dẫn.

Anh đột nhiên xoay người đem Tô Thi Thi áp ở dưới thân, phụ vào bên tai cô ôn nhu nói: "Em có thể vay thế chấp, từ từ trả!"

"Em… Ưm…" Tô Thi Thi còn chưa kịp phản bác, đã bị Bùi Dịch ngăn chặn miệng

Bùi Dịch khẽ cạy môi cô, thấp giọng nói: "Anh hiện tại trước thu chút lợi ít, em vừa rồi nói có tư thế mới mà!"

Tô Thi Thi hôn mê: "Em còn chưa nói là cái tư thế gì nha!"

"Không sao cả, anh đã thấy rồi." Bùi Dịch nói xong tiện đem Tô Thi Thi bế lên.

Vừa rồi Tô Thi Thi ở một trang ảnh để lại rất lâu, Bùi Dịch cũng ở bên cạnh yên lặng nhìn rất lâu

Tô Thi Thi bực mình không thôi, vì cái gì cô cảm giác chính mình bị lừa gạt?

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, ôm cổ Bùi Dịch hỏi: "Cái tên Đức An kia là kiến trúc sư đi? Sư huynh em vì cái gì cùng hắn tiếp xúc? Là anh bày mưu đặt kế đúng không?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Lật thuyền trong mương, lại bị cô gái nhỏ này cắn ngược lại một cái, xem ra anh còn phải tiếp tục cố gắng, để cho cô không cơ hội suy nghĩ vấn đề này!

Đêm, cực kỳ dài lâu.

341. Chương 341: Thu Thập Cục Diện Rối Rắm Chuyên Nghiệp

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp, chuyện xảy ra ở trang viên rượu Đông Thành giống như là cho tới bây giờ chưa từng có phát sinh qua vậy.

Tô Thi Thi chính đang vay mượn tiền bạc muốn đi bồi thường, quản lí trang viên rượu đột nhiên gọi điện thoại đến nói chuyện này đã giải quyết rồi.

Bùi tiên sinh tuy ngoài miệng không nói, nhưng mà quả thật là một vị xứng chức thu thập cục diện rối rắm chuyên nghiệp.

Sau sự việc lần này, Tô Thi Thi đạt được bài học nhớ đời đó là, Bùi Dịch lại thành chủ nợ của cô, phương thức trả nợ thì thật là khiến người ta mơ màng.

"Hừ!" Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, bụm mặt nặng nề mà thở ra một hơi. Nghĩ tới phương thức Bùi Dịch đòi nợ đặc biệt kia, cô liền mặt đỏ.

Mà Tô Thi Thi không biết là, chuyện cô đi tìm Tống Trọng Hạo cùng Đức An, vẫn như cũ bị người ta để ý đến.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đỉnh, trợ lý đang cùng Hỗ Sĩ Minh hồi báo chuyện đã xảy ra ngày hôm qua của Tô Thi Thi.

"Hỗ tổng, Thiết Kế Sư Tống cùng Đức An tiên sinh lúc ở nước ngoài là bạn chí cốt, vốn Đức An về nước tìm Thiết Kế Sư Tống cực kỳ bình thường. Nhưng mà ngày hôm qua Tô tiểu thư cũng đi cùng họ, có thể là Bùi tổng bày mưu đặt kế hay không?" Trợ lý có vẻ đăm chiêu hỏi han.

Hỗ Sĩ Minh khẽ cau mày, ngón tay khẽ gõ gõ lên mặt bàn làm việc, trầm ngâm một chút nói: "Bùi Dịch hẳn là không để cho người phụ nữ của mình liên lụy vào những chuyện này."

"Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?"

"Không thể loại trừ bất cứ khả năng gì." Hỗ Sĩ Minh trầm giọng nói, "Tiếp tục đi quan sát bọn họ, Hồng gia bên kia cũng không thể phớt lờ."

Vâng ạ trợ lý gật đầu, lập tức thối lui ra ngoài. Mà khi hắn đi tới cửa, Hỗ Minh Phỉ vừa lúc tiến vào.

"Hỗ tiểu thư."

"Uh"m." Hỗ Minh Phỉ nhàn nhạt gật gật đầu, lập tức hướng tới trong văn phòng đi tới, đối với Hỗ Sĩ Minh nói, "Em nghe nói Đức An về nước rồi hả?"

Hỗ Sĩ Minh gật đầu: "Đã điều tra được, hắn là Thiết Kế Sư của xây dựng Phi Tầm, bây giờ tất cả thiết kế của xây dựng Phi Tầm đều là dùng thiết kế của hắn."

"Xây dựng Phi Tầm? Kia chẳng phải là công ty nước ngoài sao? Lần trước bọn hắn tới là phó Thiết Kế Sư, Đức An cũng không có xuất hiện." Hỗ Minh Phỉ mày vèo một phen nhíu lại, trầm giọng nói, "Bọn hắn là một công ty nước ngoài cũng tới cạnh tranh đấu thầu, lòng tham có phải hay không quá lớn?"

Ví như nói những Thành phố khác ngược lại còn có thể chấp nhận được đi, nhưng nơi này là Bắc Kinh, những công ty tham gia canh tranh đấu thầu lần này đều là những công ty có thế lực hùng hậu, đâu nào đến phiên mấy công ty nước ngoài nhúng tay.

Hỗ Sĩ Minh trầm giọng nói: "Phi Tầm này một hai năm nay một mực khuếch trương thực lực, rất nhiều quốc gia đều có trụ sở công ty của bọn họ, tới tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình thôn Thành Trung này cũng không hề kỳ quái. Nhưng có một điểm rất kỳ quái…"

Hỗ Sĩ Minh dừng một chút: "Đức An hai tháng trước mới vào làm cho xây dựng Phi Tầm."

"Hai tháng trước?" Hỗ Minh Phỉ mở to mắt, có chút không dám tin tưởng, "Hắn trong vòng hai tháng vẽ ra hoàn chỉnh bản thiết kế? Liền tính hắn là thiết kế chính cũng không thể hoàn thành được, mà còn lượng công việc của hắn rất nhiều, làm sao có thể trong hai tháng hoàn thành?"

Tuy việc cải tạo thôn Thành Trung gần đây mới chính thức đưa tin, nhưng kỳ thật Tứ Đại Gia Tộc cũng sớm đã nhận được tin tức, cũng đã yên lặng chuẩn bị từ lâu. Công trình thiết kế lớn như vậy cũng không phải là một hai tháng có thể hoàn thành.

"Anh đã nghiên cứu quá thiết kế của bọn họ, quả thật có vẻ thô ráp, xem ra giống như là đẩy nhanh tốc độ để kịp thời gian thôi." Hỗ Sĩ Minh nói.

Hỗ Minh Phỉ nhíu mày: "Em lần trước cũng có để ý qua tác phẩm thiết kế của bọn họ, tuy làm cho người ta mới nhìn rất lát mắt, nhưng mà so với Xây dựng Tiệp Khắc thiết kế thô ráp hơn, muốn vào vòng trong mà nói cũng là Xây dựng Tiệp Khắc được chọn mới đúng."

Hỗ Sĩ Minh cười lắc đầu, em gái của anh ta đối với phương diện thiết kế quả thật rất có thiên phú, nhưng tới cùng vẫn là thiếu kinh nghiệm, có vài thứ Hỗ Minh Phỉ nhìn không ra, nhưng mà hắn lại nhìn ra được.

Bây giờ công trình thôn Thành Trung, trước hết suy xét liền là ý nghĩa. Thiết kế của xây dựng Phi Tầm so với Xây dựng Tiệp Khắc tiên tiến rất nhiều, đây mới là mấu chốt để bọn họ được chọn.

"Là đối thủ cạnh tranh có thực lực, không thể phớt lờ. Mặt khác còn một chuyện anh đến bây giờ còn không thể xác định, chúng ta luôn bị xung quanh chú ý." Hỗ Sĩ Minh nói một câu lập lờ nước đôi.

Hỗ Minh Phỉ nhìn đến anh trai của chính mình sắc mặt nghiêm trọng, cũng không có tiếp tục nói cái gì.

Mà không chỉ Hỗ Sĩ Minh đối Đức An có hoài nghi, ngay cả Đoàn gia cùng Hồng gia đều đã đối với vị Thiết Kế Sư đột nhiên xuất hiện này cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Chẳng qua Đoàn Kế Hùng đối với sự xuất hiện của Đức An, càng tức giận hơn là tò mò.

"Cùng cái Tiểu Tiện chủng Tô Thi Thi kia quen biết sao?" Đoàn Kế Hùng nhìn Đoàn Hòa Dự, lạnh giọng hỏi.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, đem chuyện mình vừa điều tra nói rõ ràng, sau cùng nói: " Sư huynhTô tiểu thư cùng Đức An là bạn bè, nhưng chuyện này cũng không thể chứng minh Tô tiểu thư có liên đến công trình thôn Thành Trung."

"Tôi mặc kệ nó có liên quan hay không, tóm lại tôi muốndiệt trừ toàn bộ hậu hoạ. Ông phái người theo sát bọn chúng, nếu Tô Thi Thi cái con nha đầu tạp chủng kia thật sự có liên quan đến cái công trình này, như thế cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đặt biệt rồi." Đoàn Kế Hùng nói ra những lời này trong mắt hiện lên ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Hòa Dự thân thể cứng đờ, đáy lòng dâng lên một cảnh giác lạnh lẽo.

Xem ra bây giờ lão già họ Đoàn này vì cái công trình thôn Thành Trung đã bất chấp tất cả rồi. Ông ta biết rõ thủ đoạn lão gia nhà mình, đến lúc đó nếu là Tô tiểu thư tiếp tục quấy rối mà nói, phỏng chừng thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Nhưng mà Đoàn Hòa Dự trên mặt lại cái gì cũng chưa biểu hiện ra ngoài, chỉ là ở trong lòng cân nhắc muốn hay không đi thông báo cho Tô Thi Thi một phen. Dù sao ông ta có nhược điểm bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nắm rõ, cũng nên cho chính mình một con đường lui.

Hồng gia cũng giống như vậy, chú ý vị kiến trúc sư Đức An này.

Trong lúc này, Đức An trở thành con ngựa đen thu hút sự chú ý của Tứ Đại Gia Tộc ở Bắc Kinh. Lan gia tuy bày tỏ rõ ràng không tham gia cạnh tranh, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không chú ý đến.

Chỉ là vị suất ca đầu bạc kia lại không thèm để ý đến, vẫn như cũ mỗi ngày lôi kéo Tống Trọng Hạo đi các nơi có thể uống rượu để thử rượu, hoàn toàn một kẻ mê luyến rượu, mà còn tửu lượng kỳ tệ, vừa uống liền say.

Kết thúc một vòng, công trình thôn Thành Trung cũng đã bắt đầu tiến hành cạnh tranh đấu thầu đợt thứ hai, bây giờ bản thiết kế so với vòng một tinh xảo rất nhiều.

Tô Thi Thi đứng trước màn hình TV đang trực tiếp buổi đấu thầu kia, khi nhìn đến một người đầu bạc chói mắt khiến người ta không để cho bỏ qua, ánh mắt vèo nheo lại.

"Hắn quả nhiên tham gia công trình thôn Thành Trung lần này rồi." Tô Thi Thi quả đấm hơi hơi nắm chặt, nhớ tới Tống Trọng Hạo cùng hắn thường xuyên tiếp xúc, cùng với lần trước lúc vô tình nhắc tới Bùi Dịch, càng nghĩ càng cảm thấy được mọi chuyện không quá đúng lắm.

"Bùi Dịch, anh tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Mà để cho cô càng thêm không nghĩ ra chính là, thời gian này Bùi Dịch giống như là chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, mỗi ngày lại đưa đón cô đi làm. Về nhà mỗi đêm đúng giờ thu lợi tức, một chút đều đã nhìn không ra bộ dáng khó chịu vì tham gia cạnh tranh đấu thầu thất bại.

"Bùi tiên sinh vó phần quá kiên cường rồi!" Tô Thi Thi yên lặng thở dài, muốn từ Bùi Dịch trong miệng tìm hiểu tin tức thật sự là quá khó khăn rồi. Mà cô lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, không chừng sẽ để cho anh gặp phải chuyện phiền toái gì nữa.

Chỉ là cô không nghĩ muốn tìm phiền toái dây vào mình, nhưng phiền toái vẫn sẽ tìm tới cửa.

Đợt cạnh tranh đấu thầu thứ hai kết thúc, một ngày nào đó, buổi tối lúc hơn tám giờ, Tô Thi Thi nhận được điện thoại của Tống Trọng Hạo.

"Sư muội, mau đến cứu mạng! Anh bị cái tên đáng chết này uống cạn máu rồi, mau lại đây cứu anh, mang theo tiền bạc!

"Các người lại đi uống rượu rồi hả?" Tô Thi Thi vừa nghe liền nổi giận.

Sư huynh cô trước đúng là không uống rượu, thời gian này sắp biến thành ma mem rồi.

Tống Trọng Hạo ở bên kia ủy khuất nói: "Mau đến đây quán bar Hồng Đức, anh cũng có chút uống hơi nhiều. Em nhất định phải nhanh lên, chẳng thế thì liền không thấy được chúng tôi rồi."

Tô Thi Thi:…

Cô đây là gây ra cái nghiệt gì? Buổi tối khuya vậy mà bảo cô đi cứu hai người đàn ông.

Cô đi ra phòng ngủ, lặng lẽ đi đến trong thư phòng, trong thư phòng đèn còn sáng, Bùi Dịch còn đang bận rộn

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, trong lòng có chút sợ sệt.

Lén đi ra ngoài, có thể tử cực kỳ thảmhay không?

Đúng lúc này, trong thư phòng hình như có động tĩnh. Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, co cẳng chạy trở về trong phòng ngủ. Lấy giấy bút, để lại tờ giấy cho Bùi Dịch, lập tức chạy đi.

Chết thì chết đi, trước đem hai người phiền toái kia mang về rồi tính tiếp!

342. Chương 342: Quấy Rối

Quán bar Hồng Đức ở Bắc Kinh là một trong những quán bar nổi tiếng nhất. Tô Thi Thi cũng không phải lần đầu tiên đến quán bar này, khi đó cô buổi tối cưỡi ngựa chạy đến, ở trong này gặp qua Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường.

Lúc này lại đến nơi đây, Tô Thi Thi bỗng nhiên có cảm giác chân quen lối cũ người xưa đâu rồi.

Cái cô em gái kia hận cô đến tận xương tủy, thề muốn đem tất cả những thứ thuộc về cô bất kể đó là gì đều cướp sạch không biết ở trong núi thế nào rồi.

Tô Thi Thi gõ gõ đầu, cố bỏ đi những cái cảm xúc này. Có một số việc cô thật sự bất lực, nghĩ nhiều chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Cô rất nhanh liền tìm được quán bar Hồng Đúc, nơi này không hề giống Ám Nhữ cái loại quán bar nhưng lại giống như phòng trà cao cấp, chướng khí mù mịt, Tô Thi Thi đi vào liền nhíu mày.

Ngọn đèn lóng lánh khiến người vừa bước vào từ đầu mắt mở không ra, Tô Thi Thi đưa tay che ở trên đôi con ngươi xinh đẹp của mình, nheo mắt lại gian nan tìm người.

May mà sư huynh cô coi như thông minh, ngồi ngay chỗ ra cách cửa ra vào không xa chờ cô.

Tống Trọng Hạo lúc này đã say ngà ngà, rượu mạnh mẽ triệt để lấn áp tỉnh táo, nói chuyện lớn miệng, nhìn đến Tô Thi Thi đang đi đến, hướng về phía cô cười đến đặc biệt nịnh nọt: "Sư muội ag, em rốt cục đến đây rồi, chúng ta không cần bị giữ ở trong này nữa rồi."

Anh nói xong vỗ vỗ vào trên lưng Đức An, an ủi: "Tiểu An An, chúng ta rốt cục có thể về nhà rồi."

"Clgt…" Tô Thi Thi chịu không nổi chà xát da gà đang nổi trên mu bàn tay, thật sự là cạn nhời với bọn họ rồi.

Người phục vụ quán bar sợ bọn họ chạy mất, một mực ở bên cạnh canh chừng. Tô Thi Thi đi theo người phục vụ đi thanh toán, nhưng mà vừa quay đầu, lại phát hiện sư huynh cô cùng Đức An kia hai người không thấy nữa!

"Mỹ nữ, anh trai nhà bỏ lại chạy mất rồi, đến cùng anh đây uống một ly đi." Bên cạnh một ngươ đàn ông ăn mặc như lưu manh, tay cầm một chia Rio cười quỷ dị hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn hắn liếc mắt một cái, liền chạy tới cửa ra vào.

"Người đẹp, chớ đi à!" Người đàn ông kia cũng có chút uống hơn nhiều, nhìn đến Tô Thi Thi chạy đi vậy mà ở phía sau đuổi theo.

Nhưng tốc độ của hắn không có nhanh bằng Tô Thi Thi. Tô Thi Thi chỉ chớp mắt bỏ đã chạy ra khỏi quán bar. Quả nhiên thấy sư huynh cô cùng Đức An hai người đang ôm nhau, tập tễnh đi về phía trước.

Tô Thi Thi chịu đựng cảm giác kích động muốn đi lên bóp chết bọn họ, chạy tới đẩy đẩy Tống Trọng Hạo: "Sư huynh, nhà anh ở đâu?"

"Anh… Ở trong, " Tống Trọng Hạo say rượu bị nắc, vừa thấy Tô Thi Thi, liền lộ ra nụ cười cực kỳ nịnh nọt, "Sư muội, cám ơn em."

Tô Thi Thi nâng trán, quay đầu nhìn nhìn Đức An đang ở bên cạnh, phát hiện người này so với h

sư huynh cô uống say hơn nhiều, từ đầu hỏi không ra cái gì.

"Để em mướn phòng khác sạn cho hai người." Tô Thi Thi qua đi đỡ lấy tay Tống Trọng Hạo, nhưng mà Tống Trọng Hạo lại giống như là chịu được kinh hách một dạng, mạnh hất tay cô ra, sợ hãi nhìn cô: "Em cũng đừng đụng vào anh, bị Bùi tiên sinh biết được anh chết chắc rồi!"

"Em…" Tô Thi Thi thiếu chút nữa tức học máu.

Bùi Dịch đối với Tống Trọng Hạo thương tổn là có bao lớn? Vậy mà để cho anh uống rượu say rồi, vẫn còn đối với anh kiêng kị.

Tô Thi Thi cắn răng một cái, hướng về phía Tống Trọng Hạo lộ ra dáng vẻ hung tợn: "Anh còn tiếp làm loạn, em liền đem anh cởi hết quần áo, cột vào cột điện!"

"Sư muội..." Tống Trọng Hạo lộ ra vẻ mặt ủy khuất, lập tức không dám nói tiếp nữa.

"Sư muội, em làm sao có thể nói chuyện như vậy với sư huynh, thật không lễ phép!" Bên cạnh Đức An không rõ sự tình, câu được câu mất, đột nhiên hướng về phía Tô Thi Thi đánh tới.

Tô Thi Thi không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên ra tay, một cái không chú ý, lại bị hắn ôm vào trong lòng.

"Thơm quá!" Đức An lộ ra một vẻ mặt say mê, hoàn toàn quên vừa rồi còn đang vì Tống Trọng Hạo đòi lại công bằng, đưa tay ở trên người Tô Thi Thi bắt đầu mò mẫn.

"Chết tiệt! Đồ hảo sắc!" Tô Thi Thi mặt lập tức liền tái rồi, lập tiwsc vung tay giữ lại cánh tay phải đang sờ soạng lung tung kia của hắn.

"Vóc người đẹp hảo." Đức An ợ một cái toàn là hơi rượu, một cái đầu bạc lấp lánh cùng gương mặt trắng trẻo hai má đỏ hồng, không biết là vì uống rượu hay vẫn lại là thẹn thùng.

Tô Thi Thi nghe được lời của hắn nói, ánh mắt tối sầm lại, vươn móng tay liền bấu vào mu bàn tay hắn.

Đồ hảo sắc!

Nhưng Đức An uống rượu, thần kinh hoàn toàn không còn cảm giác được đau đớn. Một cánh tay còn lại kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mò lên cái mông của Tô Thi Thi.

"A! Đồ sắc lang!"

Tô Thi Thi roạt một phen, giống như là bị giẫm lên than hồng giật mình, liền giữ chặt tay của Đức An, lập tức quay người liền muốn làm tư thế cái người qua vai. Nhưng mà Tô Thi Thi còn không có đưa hắn quẳng ngã ra ngoài, bên cạnh đột nhiên xông đi tới một cái bóng, lập tức một quả đấm ầm một phen nện ở trên mặt Đức An.

"Ưm..." Đức An kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị nện liền hướng bên cạnh lảo đảo hai lần, ngã vào trên người Tống Trọng Hạo. Tống Trọng Hạo không đứng vững, hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, liền nhìn đến Đức An cùng người ta đánh nhau rồi.

Chính xác mà nói là có người kia áp đảo hành hung Đức An.

"Bùi... Bùi... Bùi Dịch?" Lúc Tô Thi Thi thấy rõ người đàn ông kia là ai khi đó, sợ tới mức tóc tai đều nhanh dựng thẳng lên.

Xong rồi, cô hiện tại chạy trốn còn kịp hay không?

Tô Thi Thi tâm bùm bùm nhảy dựng, bây giờ thật sự cảm thấy được bi kịch rồi.

Bùi Dịch nhất định là nhìn đến chuyện xảy ra vừa rồi, giờ phút này sắc mặt khủng bố dị thường, hiển nhiên là cực kỳ tức giận.

"Chạy!" Tô Thi Thi cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

Quá khủng bố rồi! Bùi Dịch như thế nào tới nhanh như vậy!

"Sư huynh, Đức An, các người tự cầu nhiều phúc đi!"

Tô Thi Thi dù sao là quản không xong.

Mà càng làm cho Tô Thi Thi hoảng sợ chính là, Bùi Dịch vậy mà không đuổi theo, anh cứ như vậy ở chỗ này đánh người.

Xong đời rồi!

Tô Thi Thi do dự nghĩ muốn quay lại cứu người hay không, một chiếc xe liền dừng ở bên cạnh cô.

ChúLý từ trên xe bước xuống, thay Tô Thi Thi mở cửa xe, cung kính nói: "Tô tiểu thư, tiên sinh để cho tôi trước đưa cô trở về."

"Ách…" Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn nhìn phía kia còn đang bận rộn đánh người Bùi Dịch, yếu kém yếu kém hỏi chú Lý thúc, "Anh ấy nói từ khi nào?"

ChúLý nhìn Bùi Dịch đang ở bên kia đánh nhau liếc mắt một cái: "Tiên sinh là lúc xuống xe đi đánh người đã nói."

"Chú Lý…" Tô Thi Thi thân thể khẽ run rẩy, đáng thương tội nghiệp địa nhìn chú Lý, "Chúng ta hai người đến đó ngăn cản anh ấy lại được không?"

"Tô tiểu thư, cho dù là thêm mười người nhưng chúng ta đều đã; ngăn không được, cô chết tâm đi." Chú Lý nghiêm trang nói.

Tô Thi Thi thở dài: "Vậy đi về thôi."

Cô đã tận lực rồi.

"Không được, như vậy trở về mình khẳng định chết chắc rồi." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lại từ trên xe nhảy xuống, đối với chú Lý nói: "Chú Lý, chú đi về trước đi, tôi lái xe về sau."

Sau đó cô liền lái xe đến chỗ bên cạnh Bùi Dịch, hạ cửa kính xe xuống, lấy lòng nhìn Bùi tiên sinh đang nổi giận kia.

"Anh yêu, đánh đã rồi chúng ta trở về nhà đi."

Bùi Dịch nghe được giọng nói của Tô Thi Thi, thân thể cứng đờ, nhìn Đức An cùng Tống Trọng Hạo ôm chân anh cầu xin tha thứ, một quyền nện ở trên mặt Đức An. Sau đó rút chân ra yên lặng xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía anh lộ ra mọt nụ cười rực rỡ: "Bùi tiên sinh, thì ra lúc ang đánh người cũng đẹp trai như thế, quả thực đẹp trai khiến em không thể rời mắt!"

Cô gái này…

Bùi Dịch trên mặt băng lãnh thiếu chút nữa nứt ra, cô gái này luôn luôn biết nói sao để đối phó anb.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua hai người Tống Trọng Hạo bọn họ, sau đó đi qua một tay một cái kéo hai người bọn họ dẫn đi.

Tô Thi Thi thấy thế vội vàng nhảy xuống xe, mở cửa xe.

Bùi Dịch không chút khách khí mà đem hai người nhét vào phía sau xe, phịch một tiếng đóng cửa lại.

"Xem ra giận cơn giận còn chưa tan."Tô Thi Thi yên lặng nói thầm

Lúc này ngàn vạn lần không thể trêu chọc Bùi tiên sinh.

Sau đó Bùi Dịch cũng không có để cho cô tìm một khách sạn cho hai người kia nghỉ ngơi, cũng không có trực tiếp ném họ xuống đường, mà là nói ra một địa chỉ.

Tô Thi Thi nghe được địa chỉ khi đó, khóe miệng giật giật, quay đầu vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh: "Anh có phải lầm lẫn gì rồi hay không… Không đúng, Bùi tiên sinh, Anh tuyệt đối không có sai, em lập tức liền lái xe!"

Tô Thi Thi nói xong tiện quay đầu nghiêm trang nhìn về phía trước, một bên lái xe vừa nói: "Ang đánh lâu như vậy tay có bị đau ở đâu hay không? Em trở về liền xoa bóp cho anh nha."

Bùi Dịch ngồ ở ghế lái phụ, nhàn nhạt nhìn về phía trước không nói một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi đều nhanh muốn khóc. Vuốt mông ngựa không được, lấy lòng cũng không được.

Bùi tiên sinh, anh trái lại nói một câu nha! Trễ như vậy lái xe đến nhà Hỗ Sĩ Minh là muốn làm cái gì!

Chẳng lẽ đánh còn không đã còn muốn đi đánh tiếp một trận?

343. Chương 343: Đây Là, Lỗ Chó?

Đêm chậm rãi sâu, trên đường phố đã cực kỳ an tĩnh, nhưng mà tim Tô Thi Thi lại thùng thùng thùng nhảy cực kỳ nhanh.

Bên trong chiếc Mercedes, Bùi Dịch ngồi bên cạnh cô, nhưng mà từ khi Bùi tiên sinh theo lên xe sau đó nói ra địa chỉ cần đến, cũng không có nói thêm một câu nào nữa. Tô Thi Thi trong lòng không yên, nhưng vẫn lại là lái xe đến chỗ nhà Hỗ Sĩ Minh cái tòa vương phủ kia.

Nơi Hỗ Sĩ Minh ở được xem là mảnh đất vàng ở Bắc Kinh này, mà Hỗ Minh Phỉ cũng ở nơi này.

"Cửa sau." Ngay lúc Tô Thi Thi tính toán dừng ở cửa chính, Bùi Dịch đột nhiên phun ra hai chữ.

Đôi con ngươi giảo hoạt của Tô Thi Thi sáng lên, trong đầu như có một tia sáng xét qua. Lập tức nhấn ga, xe nghênh ngang mà đi, rất nhanh liền chạy đến phía sau của tòa vương phủ này.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, bốn phía đều đã im ắng. Ngoại trừ đèn đường, liền không có ánh sáng khác rồi.

Tô Thi Thi xuống xe, kìm lòng không đậu ôm ấp cánh tay mình, tháng Mười Hai buổi tối đã rất lạnh rồi.

Bùi Dịch xuống xe, nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, ánh mắt tối sầm lại, lập tức đi tới cởi áo khoác ra, không nói một tiếng choàng lên trên ngườiTô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, vừa định nói không cần, ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch vẻ mặt nhăn nhó, yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Dương Dũng luôn âm thầm đi theo bảo vệ Tô Thi Thi hướng tới bọn họ bên này đi tới.

"Các người…" Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay cả Dương Dũng cũng đều đã đến đây, hẳn không phải là thật sự muốn xông vào trong nhà người ta đánh nhau chứ? Chẳng lẽ Hỗ Sĩ Minh gần đây lại chọc tới anh rồi?

Tô Thi Thi thật sự buồn bực, thời gian này Bùi Dịch vẫn luôn thật bình tĩnh, cô còn tưởng rằng anh không có việc gì, thì ra anh đang kìm nén.

Nhưng đúng lúc này, Dương Dũng đột nhiên đi tới góc tường bên cạnh. Sau đó không biết đụng vào nơi nào đó ấn xuống một cái, chỉ nghe rầm một tiếng vang nhỏ, trên tường vậy mà xuất hiện một cánh cửa.

Tô Thi Thi thấy cảnh tượng vừa rồi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, quay đầu lại nhìn về hướng Bùi Dịch, ngón tay chỉ đến cánh cửa kia: "Đây là… Lỗ chó?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Em nhìn thấy qua cái lỗ chó nào lớn như vậy à?"

Tô Thi Thi xấu hổ cười cười, quả thật không có cái lỗ chó nào lại cao hơn một thước, cái cửa này chỉ cần hơi khom người là có thể đi vào.

Sau đó cô liền nhìn thấy Dương Dũng quay trở lại, mở cửa xe, bắt đầu từ trong xe lôi hai người đàn ông đã say khướt kia xuống.

"Anh… Thật quá ác độc!" Tô Thi Thi lúc này chẳng lẽ còn không rõ ý định của Bùi Dịch.

Đây là muốn đem hai con ma men kia ném vào trong nhà cho Hỗ Sĩ Minh!

Mà còn, Bùi Dịch vậy mà ở cửa sau nhà người ta thần không biết quỷ không hay tạo ra một cánh của bía mật, chuyện này thật sự là quá độc ác!

Không đúng, chuyện này rõ ràng cho thấy có âm mưu từ trước.

"Anh chẳng lẽ từ sớm đã biết hai người bọn họ sẽ uống rượu?" Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn Bùi Dịch, sắc mặt chậm rãi trầm tiếp xuống.

"Nói, anh tạo ra cái cửa bí mật này làm gì? Để đến đây vụng trộm cùng người nào đó hẹn hò sao?"

Tô Thi Thi biết đươjc, Hỗ Minh Phỉ cũng ở nơi này. Bùi Dịch vô duyên vô vớ tạo ra một cái cửa bí mật này làm cái gì!

Bùi Dịch có chút lờ mờ, hoàn toàn theo không kịp ý nghĩ Tô Thi Thi rồi.

Làm gì có ai suy diễn lung tung nhanh đến như vậy, như thế nào mới hai ba câu nói cô liền suy diễn anh tới cùng Hỗ Minh Phỉ lén lút hẹn hò rồi?

"Cô gái ngốc này, em tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi nói!" Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

"Anh lại còn hung dữ với em!" Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền chạy tới xe. Lúc này Dương Dũng vừa lúc đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An từ trên xe kéo xuống, Tô Thi Thi chạy tới, bang bang ầm đóng cửa lại. Lập tức chuyển tới chỗ tay lái rất nhanh nổ máy xe, hướng về phía Bùi Dịch thở phì phì nói: "Anh liền tự mình trở về đi!"

"Oanh…" Xe khởi động nghênh ngang mà đi, quá trình không tới 30 giây.

Bùi Dịch đứng tại chỗ yên lặng nhìn chiếc xe kia đang rời đi, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc. Chỉ là bàn tay vốn đang buông xuống bên người nhưng mà giờ đã chậm rãi nắm lại.

Tô Thi Thi, em ngứa da rồi!

Anh lại bị vứt bỏ ở nơi đây!

Bùi tiên sinh nổi giận!

Dương Dũng chỉ cảm thấy chính mình mồ hôi lạnh đều đã toát ra, trong lòng điên cuồng gào thét bà cô Tô Thi Thi kia, đang êm đẹp, như thế nào lại làm loạn rồi!

Anh đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch, yên lặng mà đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An lần lượt khiên lên lưng mình, lại nhanh tay nhẹ chân khiên bọn họ đem vào trong nhà Hỗ Sĩ Minh.

Chờ anh xong việc đi ra ngoài, Bùi Dịch đã không thấy nữa.

Dương Dũng nhẹ nhàng thở ra.

Bên kia Tô Thi Thi lái xe, chạy đi ra ngoài hơn một ngàn mét, mới giống như không còn chút khí lực tựa vào trên vị trí, vỗ bộ ngực, vẻ mặt nghĩ lại mà sợ.

"Quá khủng bố rồi." Cô hướng tới trong kính chiếu hậu nhìn, phát hiện Bùi Dịch không có đuổi theo, trong lòng lại có chút không yên.

Vừa rồi phát hỏa có phải quá mức rồi hay không? Nếu lỡ như anh thật sự tức giận thì làm sao bây giờ? Tô Thi Thi có chút buồn rầu, cô vừa rồi chỉ là mượn đề tài để nói cho anh quên chuyện kia, trong lòng đương nhiên là tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng mà nếu chẳng làm như vậy, lỡ như Bùi tiên sinh bởi vì cô vụng trộm chạy đến quán bar, lại bị người ta quấy rối về nhà liền tình trừng phạt cô thì làm sao bây giờ?

Tô Thi Thi thừa hiểu bụng dạ keo kiết của Bùi tiên sinh.

Chỉ là để cho cô không ngờ tới chín là, lúc cô lái xe trở lại Thi Dịch, Bùi Dịch vậy mà đã về rồi!

"Anh… Bay trở về à?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đứng ở trong phòng khách, tròng mắt trợn to như muốn rớt ra ngoài.

Bùi Dịch nghe vậy, khóe miệng nhếch lên: "Em bay một cái cho tôi xem."

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: "Em cũng không cái năng lực kia."

Lúc này chú Lý từ bên ngoài đi tới, đối với Bùi Dịch nói: "Tiên sinh, di động của người để quên trên xe rồi."

Thì ra là thế.

Tô Thi Thi nhất thời hiểu rõ, phỏng chừng là chú Lý đi đón Bùi Dịch. Dựa theo khả năng lái xe của chú Lý so với Tô Thi Thi về sớm hơn, một chút cũng không kỳ quái.

"Có bản lĩnh thì chính mình tự trở về đi, để cho người ta tới đón thì tính cái gì?" Tô Thi Thi nói thầm.

Cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm lại. Ngay cả điện thoại cũng chưa lấy, hướng Tô Thi Thi lập tức đi tới.

Tô Thi Thi trong lòng một hồi hộp, co cẳng chạy: "Em sai rồi!"

"Em cảm thấy được cầu xin tha thứ hữu dụng sao?" Bùi Dịch đột nhiên cũng chạy theo, hai ba bước liền bắt được cô, nhanh nhẹn đem cô vác lên vai đi tới.

"Anh mau bỏ em xuống!" Tô Thi Thi vùng vẫy.

"Bốp!" Đêm khuya thanh tĩnh trong vương phủ phát ra âm thanh vang vọng. Cái bàn tay người nào đó vừa mới đánh vào mông Tô Thi Thi, bây giờ đánh xong cũng không có lập tức thu tay về, mà là vẫn đặt trên bờ mông của cô nặng nề mà xoa nắn.

Tô Thi Thi bị đánh đau đang muốn kêu to, liền nghe bên cạnh truyền đến giọng nói Bùi Dịch to rõ: "Lá gan lớn rồi, đêm hôm khuya khoắt dám chạy tới quán bar đúng không?"

"Em sai rồi!" Tô Thi Thi vội vàng nhận sai.

Cô liền biết Bùi tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô mà.

"Sư huynh, tôi không để yên cho anh!"

Mà ngày hôm sau ở vườn sau trang viên Hỗ gia, đột nhiên bộc phát ra một tiếng khủng bố thét chói tai: "Mặt tôi làm sao vậy?"

"Đức An, anh như thế nào biến thành đầu heo rồi hả?" Trong một gian phòng nào đó ở gian nhà sau của Hỗ gia, một giọng nói hoảng sợ vang lên.

"Đau quá, là ai đánh tôi? Con bà nó, lăn ra đây cho tôi." Đức An nổi quạu rồi, đối với chuyện ngày hôm qua, hắn sau khi uống rượu say hoàn toàn không nhớ được. Giờ phút này hắn toàn thân trên dưới đều đã sưng lên, nhất là mặt hắn, sưng lên liền giống như một cái đầu heo, chỗ xanh chỗ tím, Đức An này từ trước đến nay đều đặc biệt chú ý dung mạo, vừa nhìn thấy mặt mình như vậy, đối với hắn quả thực là giống như tận thế vậy.

"Tống Trọng Hạo, có phải anh làm hay không?" Đức An tìm một vòng, phát hiện bên cạnh từ đầu không có ai. Mà còn, hắn vậy mà cùng Tống Trọng Hạo ngủ ở trên một cái giường, hai người trên người cũng không mặc quần áo.

"Anh đối tôi làm cái gì?" Đức An mạnh ôm lấy cánh tay, hoảng sợ trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo.

Lúc này Tống Trọng Hạo sắc mặt trắng bệch, anh tối hôm qua tuy nhiên say, nhưng mà chết tiệt, vậy mà loáng thoáng nhớ rõ chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

"Tôi… Tôi giống như…" Tống Trọng Hạo run rẩy, có cảm giác thật sự đã đến Ngày Tận Thế.

Anh nhớ không lầm mà nói, ngày hôm qua giống như nhìn thấy Bùi Dịch đến. Anh ngẩng đầu yên lặng nhìn Đức An liếc mắt một cái, người nầy trên người bị đánh đến như vậy hẳn là đều do Bùi Dịch gây ra đi.

Xong đời rồi!

Mà đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân. Lập tức Tống Trọng Hạo bọn họ còn chưa có phản ứng kịp khi đó, cửa đã bị phá rồi.

344. Chương 344: Không Nghĩ Anh Phá Đám Đến Như Vậy

"CLGT!"

Dẫn đầu xông tới chính là một nữ giúp việc của Hỗ gia, vừa tiến đến nhìn đến hai người đàn ông không mặc quần áo, sợ tới mức vội vàng bưng kín ánh mắt.

"Các người là ai? Ai cho các người vào, ra ngoài!" Đức An vừa quay đầu nhìn đến người nhiều tiến vào như vậy, mặt lập tức liền tái rồi.

Hắn hiện tại không mặt mũi gặp người nha!

"Bảo chúng tôi ra ngoài?" Cầm đầu đám người hầu là một lão già vừa nghe hắn nói lời này, mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống, cũng bất chấp bọn hắn hai người không mặc quần áo, chỉ vào mặt hắn mắng, "Các người là ai? Làm sao có thể vào Hỗ gia chúng tôi?"

"Các người là Hỗ gia?" Đức An cùng Tống Trọng Hạo đưa mắt nhìn nhau.

Nơi này không phải khách sạn?

Căn phòng này cổ kính, quả thật không giống một khách sạn.

Đức An không rõ lắm cái Hỗ gia trong miệng đám người trước mặt kia là ai, sững sờ nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh quen sao?"

Tống Trọng Hạo lắc đầu một cái, trong đầu rất nhanh hiện lên rất nhiều ý nghĩ, con ngươi sáng lên, như là suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bọn họ ngày hôm qua người nhìn thấy sau cùng là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch. Sư muội anh tuyệt đối sẽ không mặc kệ anh, như thế bọn họ hiện tại lại ở nơi này, khẳng định là Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi an bài.

Hỗ gia, toàn bộ Bắc Kinh này theo chân bọn họ có tiếp xúc qua có mấy người Hỗ gia?

"Tôi và bạn của mình ngủ ở đây thì liên quan gì đến các người?" Tống Trọng Hạo giống như thể liên quan gì nhau, chỉ vào cái người hầu kia nói.

"Liên quan gì đến chúng tôi?" Người hầu kia cũng lờ mờ, rồi sau đó hổn hển mắng, "Tôi còn muốn hỏi các người làm sao có thể chạy đến nơi đây đi ngủ! Người nào cho các người vào? Các người vào bằng cách nào?"

"Nực cười, chúng tôi làm sao có thể chính mình chạy vào? Đừng tưởng chúng tôi uống rượu say, cái gì đều đã không nhớ rõ. Bạn của tôi bị các người đánh thành như vậy, không thể liền như vậy bỏ qua được!" Tống Trọng Hạo ngạnh cổ, thở phì phì trừng mắt người trước mắt.

Bên cạnh, Đức An còn có chút không hiểu rõ tình hình, chỉ là sững sờ nhìnTống Trọng Hạo đang bão nổi, nửa ngày kìm nén ra một câu: "Thì ra tính tình anh kém như vậy!"

"Anh… Ngậm miệng!" Tống Trọng Hạo thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Này anh em, không nghĩ tới anh ngốc đến phá hoại chuyện tốt như vậy!

Mà mấy người hầu kia cũng bị dáng vẻ cường thế của Tống Trọng Hạo hù sợ, người hầu cầm đầu kia nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn các nhân viên an ninh nói: "Thông báo cho thiếu gia chưa?"

"Đã thông báo. Thiếu gia hẳn là lập tức sẽ phái người đến đây xử lý." Bảo an nói.

Có người vừa nghe, lập tức lo lắng, đối với Tống Trọng Hạo nói: "Có chuyện gì đợi gặp thiếu gia nhà chúng tôi nói đi."

Thiếu gia? Hỗ tổng?

Tống Trọng Hạo nuốt một ngụm nước bọt.

Đánh chết anh cũng không dám cùng Hỗ Sĩ Minh tiếp xúc! Trước kia không biết thân phận thật của hắn, anh còn dám cùng hắn bàn giao kèo này nọ. Hiện tại biết rõ, có thể tránh bao xa liền tránh xa.

Tống Trọng Hạo rất nhanh suy nghĩ, bỗng nhiên vươn tay giữ chặt tay Đức An nói: "Đi, tôi trước đưa anh đi bệnh viện."

"Tôi buồn ngủ quá, ngủ tiếp…" Đức An còn chưa nói xong, đã bị Tống Trọng Hạo hung hăng bấm một cái, Tống Trọng Hạo trừng mắt nhìn, Đức An lập tức phản ứng kịp, đối với anh gật đầu nói: "Không sai, tôi muốn đi bệnh viện nghiệm thương tổn!"

"Các người muốn chạy? Tôi nói cho các người, trước giải thích rõ ràng các người vì cái gì lại xuất hiện tại nơi này, chẳng thế thì đừng nghĩ đi!" người hầu cầm đầu kia lập tức kêu hô các nhân viên an ninh lập tức vây quanh hai người bọn họ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: "Sao lại thế này?"

Người hầu vừa nghe, lập tức đi ra ngoài.

Người tới đúng là Hỗ Minh Phỉ. Lúc này cô ta cau mày, hiển nhiên là đã nhận được tin tức. Đúng là lúc cô ta đi tới nhìn đến hai người đàn ông không mặt quần áo, sắc mặt cứng đờ, vội vàng xoay người lại, nhíu mày nói: "Bọn họ là ai?"

Cô ta như thế nào cũng đến đây?

Tống Trọng Hạo vừa thấy Hỗ Minh Phỉ đến, sắc mặt liền trầm xuống, cùng Đức An liếc mắt ra hiệu, khẽ cắn môi, bất chấp tất cả rồi.

"Hỗ tiểu thư cô tới được vừa lúc, cô mau đến xem các người đem bạn của tôi đánh thành bộ dáng gì rồi hả? Còn có hai người chúng tôi vì cái gì lại xuất hiện ở trong nhà các người, dù sao cũng phải cho chúng tôi lời giải thích đi?"

"Cậu như thế nào trợn mắt nói lời bịa đặt, toàn là nói bừa?" người hầu cầm đầu kia vừa nghe, thiếu chút nữa bị chọc tức, đối với Hỗ Minh Phỉ nói, "Đại tiểu thư, chúng tôi từ đầu không biết hắn là vào bằng cách nào…"

"Hỗ gia các người là dễ dàng vào như vậy sao?" Lúc này Đức An đánh giá một phen bốn phía, chen miệng nói, "Nhà các người không phải có bố trí bảo an canh gác sao? Nếu không phải là các người bày mưu đặt kế, chúng tôi làm sao có thể đi vào được."

"Đúng, dù sao hiện tại hai người chúng tôi đối với chuyện ngày hôm qua hoàn toàn không nhớ rõ, các người nói như thế nào thì ai mà biết được." Tống Trọng Hạo phụ họa nói.

"Các người…" Người hầu cầm đầu kia bị bọn họ nói đến á khẩu không trả lời được, tức giận muốn bốc khói

"Im đi." Hỗ Minh Phỉ cắt ngang lời, nhíu mày nhìn thoáng qua hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong nhà mình, khi thấy Tống Trọng Hạo khi đó, rõ ràng sửng sốt một phen

Thực ra là anh! Hỗ Minh Phỉ ánh mắt lập tức lạnh xuống. Cô ta nhận ra Tống Trọng Hạo, là Sư huynh của Tô Thi Thi.

Nghĩ tới Tô Thi Thi, Hỗ Minh Phỉ chỉ cảm thấy đáy lòng kia cổ tức giận không ngừng mà dâng trào trên.

Thù hận lu mờ lý trí, nếu là Sư huynh cô đã rơi vào trên tay cô ta, cô ta đâu nào sẽ dễ dàng buông tha anh như thế!

Ngay lúc cô muốn hạ lệnh cho người ta đem hai người Tống Trọng Hạo bọn họ trói lại, điện thoại đột nhiên vang lên, Hỗ Minh Phỉ cúi đầu vừa thấy mà hình báo biểu hiện, hai mắt mạnh nhíu lại, lập tức hướng bên ngoài.

"Anh?"

"Phái người đem hai người bọn họ đưa trở về." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Hỗ Sĩ Minh.

"Đưa trở về?" Hỗ Minh Phỉ sửng sốt, "Anh, anh nếu biết rõ, người đó cùng Tô Thi Thi quan hệ…"

"Anh có tính toán khác." Hỗ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Hỗ Minh Phỉ nắm di động, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn lại là quyết định nghe theo anh trai mình, đối với người hầu bên cạnh nói: "Phái người đưa hai người về đi."

"Đại tiểu thư?" Người hầu cũng cực kỳ kinh ngạc, đúng là Hỗ Minh Phỉ đã đi mất.

Người hầu quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo cùng Đức An liếc mắt một cái, đối với bảo an nói: "Đưa bọn họ đi!"

Như vậy liền xong rồi? Lần này đến phiên Tống Trọng Hạo ngây dại.

ANh thật sự đã chuẩn bị tinh thần cùng bọn họ ăn thua đủ rồi, kết quả vậy mà cứ dễ dàng như vậy, đem hai người bọn họ cho rời đi, sao lại thế này!

Người của Hỗ gia hành động cực kỳ lợi hại, không tới năm phút đồng hồ liền đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An đem lên xe, đem hai người bọn họ cung kính đưa đi bệnh viện.

Đi bệnh viện là Tống Trọng Hạo yêu cầu, anh vẫn lại là mang theo Đức An đi nghiệm thương.

Trên đường Đức An không chỉ một lần nhìnTống Trọng Hạo, có người ngoài ở đây, không dễ nói chuyện. Đợi đến bệnh viện, Đức An mặt lập tức trầm tiếp xuống, phẫn nộ trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh có phải biết tôi bị ai đánh hay không?"

Tống Trọng Hạo ánh mắt lóe ra, đối với hắn nói: "Chúng ta trước đi kiểm tra đi."

"Xem ra tôi đoán đúng rồi! Chúng ta ngày hôm qua gặp được người nào rồi hả? Chết tiệt, ra tay cũng thật nặng! Chỉ đánh lên mặt. Còn có tay của tôi, hí… Tên khốn kiếp này, chớ có đụng vào tôi, đau chết rồi!"

Tống Trọng Hạo lập tức ngượng ngùng thu tay, im lặng, không nói được một lời.

Chết tiệt, vì cái gì không cho anh quên đi toàn bộ chuyện hôm qua, anh thật đúng là nhớ rõ ngày hôm qua Bùi Dịch đánh người một màn kia!

Nhưng đánh chết anh cũng không dám nói.

Mà bọn họ không biết, chuyện bọn họ tối hôm qua gây ra, cũng sớm đã bị những người khác biết được.

Tô Thi Thi tối hôm qua bị Bùi tiên sinh hung hăng trừng phạt một lần, buổi sáng thức dậy liền eo mỏi lưng đau, từ đầu chẳng quan tâm sư huynh cô bên kia thế nào.

Ngay lúc cô chuẩn bị đồ đạc xong muốn đi làm, Bùi Dịch đột nhiên giữ cô lại, đối với cô ôn nhu nói: "Hôm nay anh đưa em đi."

"Hử?" Tô Thi Thi quay đầu kỳ quái nhìn anh, "Anh gần đây không phải bề bộn nhiều việc sao?"

Bùi Dịch kéo tay cô đi ra ngoài, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Tiện đường."

"Ách…" Tô Thi Thi bĩu môi, vừa rồi cảm động nhất thời tan thành mây khói.

Cô đi chưa được hai bước, vẻ mặt rùng mình. Không đúng!

Cô bỗng nhiên bắt lấy tay Bùi Dịch, khẩn trương nhìn anh: "Anh hẳn không phải là vì ngày hôm qua không đánh đã, hôm nay muốn tới đem sư huynh em cũng đánh một trận nữa chứ?"

Lời của cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tối đen một mảnh!

345. Chương 345: Anh Gần Đây Có Phải Quá Dung Túng Em Hay Không

"Tô tiểu thư, " Bùi Dịch đen mặt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, "Anh gần đây có phải quá dung túng em rồi hay không?"

"Ách… Anh… Bùi Dịch, đàn ông mà đánh phụ nữ thì không đáng làm đàn ông!" Tô Thi Thi nuốt nước miếng lặng lẽ lui về sau.

Cô hận không thể tát mình một cái, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!?

Bùi Dịch híp mắt, từng bước một hướng đến gần cô, thân vươn tay một cái liền bắt được tay của cô, kéo cô áp sát vào trong lồng ngực mình: "Tô tiểu thư, xem ra tối hôm qua anh còn không có giáo huấn em thật tốt, hiện tại muốn anh cho em thêm một bài học nữa!?"

Bùi Dịch nói xong ánh mắt nghiêm túc, cúi đầu phủ lên môi Tô Thi Thi, tại môi cô độc địa cắn một ngụm.

"Ưm…" Tô Thi Thi đau đến nước mắt thiếu chút nữa đều đã chảy xuống rồi.?

Cầm tinh con chó à!?

Đau chết cô rồi, hẳn đã rách da rồi!?

Bùi Dịch đứng thẳng, mãn ý nhìn ấn ký chính mình lưu lại trên môi Tô Thi Thi, ánh mắt ở trên người cô đánh giá một phen, nhàn nhạt nói, "Về sau còn dám để cho người ta động vào chỗ nào, anh liền cắn chỗ đó!"

"Anh!" Tô Thi Thi theo bản năng che lên mông, suy nghĩ đến hình ảnh Bùi Dịch cắn người, sợ tới mức mạnh run run một phen.

Quá đáng sợ mà!

Nhưng Bùi Dịch lại giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh một dạng, đứng thẳng thân thể, sửa sang lại áo khoác tây trang, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tiện xoay người đi ra ngoài.

Đi ra không xa, bước chân của anh ngừng một trận, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Còn chuyện anh có phải là đàn ông hay không, anh sẽ cho em từ! từ! Hiểu rõ!"

Tô Thi Thi chán nản, thở phì phì nghiêm mặt, trên ót còn kém viết hai chữ: Bực tức!

Cô buổi tối khuya lén đi ra ngoài là không đúng, nhưng mà bị người ta sờ mò cũng không phải do cô nguyện ý!?

Huống hồ ngày hôm qua nếu Bùi Dịch không xuất hiện, cô đã sớm đánh cho cái tên Đức An kia răng rơi đầy đất rồi!

Tóm lại cực kỳ bực tức, lại còn không có thể oán giận!

Tô tiểu thư bày tỏ, Bùi tiên sinh ghen tuyệt đối không thể trêu chọc!

"Còn không đi, để cho anh đến khiêng em qua sao?" Phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, thở phì phì trợn mắt nhìn anh, khẩn trương chạy qua. Cô tin tưởng Bùi tiên sinh tuyệt đối làm được.

Hiện ở bên cạnh có nhiều người hầu ở đây như vậy, bị nhìn đến không phải bị cười chết rồi à!

Cô không biết vừa rồi một màn này của bọn họ, đã sớm bị dám người Tiểu Ưu nhìn thấy hết. Lúc này, mấy người nhiều chiện kia chính đang ở trong góc cười trộm.

"Thật là, cũng không suy xét một phen trong nhà có trẻ con ở đây, mắt người ta muốn mù luôn rồi này." Đoàn Tĩnh Đồng cũng từ trong góc đi ra, khuôn mặt béo ụt ịt nhỏ nhắn đều đã thành một cái bánh bao phúng phính, đáng thương tội nghiệp nhìn Tiểu Ưu, "Chị xinh đẹp, em đói bụng."

"Tiểu thiếu gia, cậu không phải mới vừa ăn xong sao?" Tiểu Ưu mặt lập tức suy sụp xuống. Tiểu Tổ Tông này còn có thể ăn nữa sao!

"Chị, em đói đến nỗi không còn chút sức lực rồi." Đoàn Tĩnh Đồng lắc lắc cánh tay Tiểu Ưu, dáng vẻ kia giống như sắp muốn khóc đến nơi rồi.

Tiểu Ưu vừa mềm lòng lại lo lắng, nhìn xem bên ngoài nhỏ giọng nói: "Bị tiên sinh biết cậu lén đòi ăn thêm, sẽ tức giận!"

"Chúng ta vụng trộm, anh sẽ không biết. Chị yên tâm, em ăn xong liền giảm béo!"

Tiểu Ưu thấy Đoàn Tĩnh Đồng dáng vẻ của tiểu quỷ, dở khóc dở cười.

Nhưng mà đúng lúc này, điện thoại cố định trong nhà vang lên. Bên kia quản gia đã chạy tới nhận điện thoại rồi.

Rất nhanh liềnn truyền đến giọng nói của quản gia: "Vâng, tiên sinh. Tôi biết rõ, nhất định khống chế việc ăn uống của tiểu thiếu gia."

"A! Quá âm hiểm rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, thiếu chút nữa tức đến phát khóc, "Anh cùng Tô Thi Thi cãi nhau, sao lại trút giận lên người em? Muốn em chết đói mà!?"

"Phụt…" Đám người hầu trong nhà nghe được, lập tức cười lăn cười bò.

Mà bên kia, Bùi Dịch thật sự đưa Tô Thi Thi đến công ty, hơn nữa còn đưa cô đến văn phòng, ở bên trong dây dưa hơn mười phút mới chịu rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, nghĩ mãi không xong.

Người này hôm sao lại khác thường như thế?

Mà cô không biết, Bùi Dịch lúc rời khỏi cao ốc Ngôi Sao, vừa lúc đụng phải Tống Trọng Hạo đang đến làm.

Tống Trọng Hạo vừa nhìn thấy Bùi Dịch, sợ tới mức lông tơ đều đã dựng thẳng lên, cả người căng thẳng nhìn anh: "Bùi… Bùi tiên sinh sớm an!"

Nhưng mà Bùi Dịch lại như là không thấy được anh ta một dạng, lập tức từ bên cạnh anh ta đi qua, vẻ mặt lạnh thấu xương.

"Phù…" Tống Trọng Hạo vỗ bộ ngực nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều đã mau xuống đây rồi. Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, anh liền chột dạ không thôi.

Mà một màn này, bị mấy người đang âm thầm theo dõi bọn họ nhìn thấy không sót một chút.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đỉnh, trợ lý đang cùng Hỗ Sĩ Minh báo cáo tin tức mới nhất.

"Bùi Dịch coi như không có Tống Trọng Hạo?" Hỗ Sĩ Minh nhíu mày hỏi.

Trợ lý lập tức gật đầu nói: "Không sai. Mà còn xem ra, Bùi tổng giống như đối với Thiết Kế Sư Tống không vừa ý rất lớn, mà Thiết Kế Sư Tống cũng hình như rất sợ Bùi tổng. Dựa vào những chuyện đã xảy ra đêm qua, bạn của Thiết Kế Sư Tống trêu chọc Tô tiểu thư, dựa theo tính cách Bùi tổng, phỏng chừng giận chó đánh mèo đến trên đầ Thiết Kế Sư Tốngu rồi."

Hỗ Sĩ Minh có vẻ đăm chiêu tựa vào trên ghế, ngón tay không theo theo thiết tấu gõ gõ mặt bàn, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Ngày hôm qua nhận được tin tức, Tô Thi Thi buổi tối đi đến chỗ Tống Trọng Hạo bên kia, về sau bị Đức An sờ mó, Bùi Dịch đi lên liền đem Đức An đánh một trận.

"Hỗ tổng, chúng ta trước dây có phải lo lắng quá nhiều rồi hay không? Dựa theo tình huống hiện tại tho thấy, Đức An không giống như là người của Bùi tổng." Trợ lý nói.

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt vẫn như cũ cực kỳ ngưng trọng, cũng nghĩ đến chuyện này.

Nếu nói hắn lúc trước còn có hoài nghi, nhưng mà hai lần vừa qua thái độ của Bùi Dịch đối với Tống Trọng Hạo bọn họ, quả thật không giống như là đối với người có quan hệ hợp tác.

Nhất là đối với Đức An. Bùi Dịch ra tay nặng như thế, nghe nói đem tay hắn đều đã đánh gảy, càng không giống như là người hợp tác.

Bằng không người nào bị coi thường như thế, lại muốn hợp tác cùng một người đem chính mình đánh cho tàn phế!

"Tiếp tục theo dõi bọn họ." Hỗ Sĩ Minh trời sinh tính cẩn thận, nghĩ nghĩ, vẫn lại là không dám xem thường.

Vâng ạ trợ lý lại vẫn muốn nói cái gì, nhưng mà thấy tổng giám đốc nhà mình vẻ mặt nghiêm trọng, vẫn lại là đem lời đều đã nuốt trở vào.

Mà sau khi hắn ra ngoài, Hỗ Sĩ Minh sắc mặt so với vừa rồi trầm một chút.

"Bùi Dịch, anh cho là làm như vậy tôi sẽ đối với anh thả lỏng cảnh giác?" Hỗ Sĩ Minh híp mắt, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, "Tôi thật muốn biết anh đến cùng có phải đang diễn trò hay không!?"

Hắn nghĩ nghĩ, liền gọi điện thoại cho em gái mình.

Hai giờ hậu, công ty Sunshine nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Điện thoại nội bộ trong phòng Tô Thi Thi vang lên. CÔ vừa bắt máy, còn chưa nói lời nào, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng thét chói tai của Tống Trọng Hạo: "Sư muội mau đến cứu mạng, cái con chim công kia đến đây rồi!"

"Chim công? Hỗ Minh Phỉ?" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới Tống Trọng Hạo đã đặt cho Hỗ Minh Phỉ một cái biệt danh, nhướng mày, "Cô ta tới làm cái gì?"

Tống Trọng Hạo nhỏ giọng nói: "Hẳn không phải là đến báo thù đi? Buổi sáng hôm nay lúc bọn anh rời khỏi Hỗ gia, đem cô ta chửi rửa một trận."

Tô Thi Thi hì hì một tiếng liền vui vẻ.

Sư huynh, anh thực biết mắng người!

Tô Thi Thi hắng giọng một cái nói: "Yên tâm, sư muội đây liền giúp anh, mở cửa, đón khách!"

Cô nói xong cúp điện thoại, đứng lên chỉnh lý lại quần áo trên người, hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Mà lúc này, Hỗ Minh Phỉ đã đi vào khu làm việc của công ty Sunshine.

Bên kia Tống Trọng Hạo mở cửa ra đón, vừa thấy Hỗ Minh Phỉ đến liền cười tít mắt nói: "Hỗ tiểu thư là đặt biệt tới tìm tôi sao?"

Hỗ Minh Phỉ đem Tống Trọng Hạo trên dưới đánh giá một phen, trong lòng có chút khinh thường.

Nếu không phải anh trai cô bắt co tự mình đi đến đây một chuyến, cô ta còn lâu mới tới.

Cô ta khẽ nâng cằm, cao ngạo nhìn Tống Trọng Hạo nói: "Buổi sáng hôm nay để cho Thiết Kế Tống chịu ức hếp, tôi đặc biệt đến đây nhận lỗi"

"Nhận tội?" Tống Trọng Hạo ngẩn ngơ, trái tim nhỏ bé liền bùm bùm nhảy dựng.

Hỗ gia đại tiểu thư tự mình đến đây nhận tội, bắt anh làm sao nhận đây?

Ngay lúc Tống Trọng Hạo muốn đồng ý cho rồi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tô Thi Thi.

"Hỗ tiểu thư sao lại đi ức hiếp sư huynh nhà tôi rồi hả? Còn muốn đích thân đến đây nhận tội nghiêm trọng như vậy sao?"

Hỗ Minh Phỉ vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Cô ra đây làm cái gì!

Tìm tai vạ!

Mà lúc này, trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, đột nhiên vang lên một trận tiếng cảnh báo, Bùi Dịchđang xem văn kiện nhướng mày, lập tức mở ra máy tính, gõ lên số hiệu.

Một lát sau, trong máy tính xuất hiện một bức hình, đúng là trong văn phòng Sunshine không hình ảnh.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn hình ảnh theo dõi chỗ Hỗ Minh Phỉ, không biết suy nghĩ cái gì.

346. Chương 346: Bá Đạo Như Vậy

Trong văn phòng công ty Sunshine không khí lập tức trở nên có chút ngưng trọng, giữa hai cô gái hình như có ngọn lửa vô hình không ngừng bùng cháy.

Tống Trọng Hạo xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, hận không thể lấy cái động chui vào.

Nhưng mà Tô Thi Thi thản nhiên nhìn Hỗ Minh Phỉ, ánh mắt bình tĩnh: "Hỗ tiểu thư như thế nào không nói? Đây là thái độ mà người đến nhận tội như cô nên có sao?"

Hỗ Minh Phỉ sắc mặt rùng mình, lạnh giọng nói: "Xin hỏi chuyện này cùng coi có liên quan sao?"

"A…?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tống Trọng Hạo, cũng không nói, chỉ nháy một đôi đôi mắt to sáng ngời nhìn anh.

Tống Trọng Hạo giật mình, lập tức gật đầu nói: "Chuyện của tôi chính là chuyện của sư muội, em ấy là người phát ngôn của tôi. Hỗ tiểu thư, có chuyện gì cứ tìm sư muội tôi nói đi, tôi đang bận vẽ bản thiết kế, đi trước đây!"

Tống Trọng Hạo nói xong xoay người co cẳng chạy, bảy con ngựa đều đã kéo không trở lại.

Tô Thi Thi:…

Sư huynh, anh chạy cái gì!

Hỗ Minh Phỉ trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, tức giận đến thiếu chút nữa quay đầu rời đi.

Cô ta hít sâu một hơi, mỗi thời khắc đều luôn ghi nhớ anh trai cô ta có nhiệm vụ giao cho cô ta.

"Nếu như vậy, tôi đây liền cùng Tô tiểu thư thương lượng, " Hỗ Minh Phỉ vẫn bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói, "Tôi hôm nay là thành ý đến đây nghĩ muốn đối với Thiết Kế Sư Tống nhận tội, còn có Đức An tiên sinh. Như vậy đi, giữa trưa tôi làm chủ, Tô tiểu thư giúp tôi mời hai người bọn họ, tôi sẽ tự mình hướng bọn họ giải thích."

Tô Thi Thi cười tít mắt cong cong ánh mắt, đối với Hỗ Minh Phỉ nghiêm trang nói: "Hỗ tiểu thư cô thật sự là quá khách khí. Sư huynh tôi vừa rồi nói với tôi rồi. Anh ấy không phải chỉ là bị cô nhìn thấy hết nửa người trên thôi sao? Hiện tại đều đã là thời đại nào, cô không cần để ý như vậy."

"Anh… Anh ta nói như vậy?" Hỗ Minh Phỉ thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Cái tên Tống Trọng Hạo chết tiệc kia, tới cùng lại nói lung tung cái gì rồi!

"Tô tiểu thư, tôi nghĩ trong chuyên này hẳn có phần hiểu lầm…" Hỗ Minh Phỉ hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

"Có hiểu lầm hay không giống như không có quan hệ gì với tôi thì phải?" Tô Thi Thi vẫn như cũ cười tít mắt, trong giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại gióng như có gai nhọn.

Vừa rồi Hỗ Minh Phỉ nghi ngờ cô không có tư cách quản, hiện tại cô lập tức đem những lời cô ta đã nói đem hoàn trả trở về.

Hỗ Minh Phỉ tức giận đến xiết chặt quả đấm, nếu không sợ ảnh hưởng hình tượng, thật muốn đánh cho cô gái trước mặt này một cái tát.

Mỗi lần đều là như vậy, ở trên miệng chiếm tiện nghi!

Cô quả thật không giỏi cãi nhau, ở phương diện này từ đầu không phải là đối thủ của Tô Thi Thi.

Cô ta ngầm cắn răng, vẫn cứ đem tức giận đè ép xuống, đối với Tô Thi Thi nói: "Nếu như vậy, tôi tự mình đi cùng Tống Thiết Kế Sư nói…?"

"Hỗ tiểu thư?" Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói kinh ngạc, một cô gái thần tốc chạy tới, tay dang ôm hồ sơ chạy đến trước mặt Tô Thi Thi.

"Ngọc? Cô trở về rồi?" Tô Thi Thi vừa thấy người đến kia, ánh mắt lập tức sáng tỏ.

Ôn Ngọc quay đầu hướng về phía cô cười cười, đúng là suy nghĩ đến cái gì, khẩn trương nói: "Cô ta sao lại đến đây?"

Cô nói xong lo lắng đem Tô Thi Thi kéo đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Thi Thi, người này rất nguy hiểm, vừa thấy liền không phải là cô gái tốt. Cô không nên cùng cô ta tiếp xúc nhiều quá, bằng không bị ăn hiếp thì làm sao bây giờ?"

"Ách…?"

Tô Thi Thi nghĩ muốn che đậy mặt.

Ôn tiểu thư, kỳ thật giọng cô lúc nói chuyện không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe được!

Cô vụng trộm lườm Hỗ Minh Phỉ bên cạnh môkt cái, người phía sau tức giận đến mặt đều đã xanh rồi.

Tô Thi Thi trịnh trọng vỗ vỗ bae vai Ôn Ngọc, bắt chước nhỏ giọng nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt chính mình. Cô có mang quà về cho tôi hay không?"

"Có! Tôi đem về một viên kim cương cho cô này, là từ mỏ quạng của Tần Phong đó." Ôn Ngọc nói xong, tiện kéo ra rương hành lí lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lòng nhảy một phen, kích động cực kỳ, còn không kích động một giây, chỉ thấy Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

"Cái kia… Hắn nói, chỉ cho cô xem một chút, sau đó còn phải trả trở về…"

Tô Thi Thi dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Tần Phong đúng là cái tên đàn ông keo kiệt! Quá chấp nhặt rồi! (Cái mỏ đó của anh Dịch cho ông Phong đó chị, chị về méc anh đi ông Phong khóc liền. Chị còn đc cả mỏ kim cương)

Mà lúc cô mở hộp ra, nhìn đến viên kim cương to bằng nửa ngón cái của cô khi đó, ánh mắt đều nhanh tái rồi.

Một viên kim cương lớn như thế, vậy mà muốn trả trở về!

Tần Phong, Xem như anh lợi hại!

Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi, có chút sốt ruột nói: "Thi Thi, chờ công ty chúng ta kiếm được tiền chính mình mua, mới không cần đồ của đám đàn ông thối đó!"

Tô Thi Thi hít sâu: "Cô nói đúng!"

Mà cách đó không xa, hoàn toàn bị hai người không coi ai ra gì nói chuyện phiếm, bị xem nhẹ như vậy Hỗ Minh Phỉ, tức giận đến răng đều nhanh cắn rồi.

"Tô Thi Thi cô là cố ý đi? Hôm nay tôi chịu vũ nhục như vậy, tôi nhất định sẽ trả lại đủ!" Hỗ Minh Phỉ ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi nói.

"Tô tiểu thư, đến lúc đó tôi sẽ thông báo địa chỉ cho cô, hi vọng các người không đến muộn." Hỗ Minh Phỉ miễn cưỡng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tính toán rời khỏi cái nơi chán ghét mày.

Tô Thi Thi nhíu mày.

Đây là thái độ Hỗ đại tiểu thư đến nhận tội?

Cô đang muốn nói chuyện, đột nhiên phát hiện Hỗ Minh vốn đang muốn ra ngoài đột nhiên dừng bước.

"Bùi Dịch." Hỗ Minh Phỉ tại cửa nhìn thấy Bùi Dịch đang muốn vào, ánh mắt lập tức phát sáng lên.

Không biết có phải hay không bởi vì bị Bùi Dịch liên tiếp từ chối không tiếp, Hỗ Minh Phỉ đối với anh là thật sự để tâm, vừa thấy đến anh liền cảm giác cực kỳ hạnh phúc. (Mơ mộng, cô đang mơ tuổng à? 500 ce xông lên đánh nó, dáng giành anh Dịch của bà Thi, chán sống rồi.)

Đúng là Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái, lập tức từ bên cạnh cô ta lướt qua nhau, hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, đã bị Bùi Dịch kéo tay lại.

Bùi Dịch cúi đầu vuốt cái mũi Tô Thi Thi một cái, ôn nhu nói: "Hôm nay không bận?"

Tô Thi Thi nhãn cầu xoay một vòng, ôm lấy cánh tay của anh, oán giận nói: "Một đống lớn chuyện cần phải làm bận muốn chết. Nhưng mà Hỗ đại tiểu thư tự mình đến đâu nhận tội, em thân làm phó tổng, đương nhiên phải ra ngoài tiếp đãi một phen."

"Tô tiểu thư, tôi cũng không yêu cầu cô đến đây tiếp đãi tôi." Hỗ Minh Phỉ vừa nghe, vội vàng lạnh giọng nói.

Vừa rồi Bùi Dịch nhìn cũng chưa nhìn cô ta, để cho mặt mũi cô ta còn không bằng đống rác, lúc này lại nghe đến Tô Thi Thi nói như vậy, thật sự sắp tức chết cô ta rồi.

"Nhận tội?" Bùi Dịch lông mày nhíu lại, không có nhìn Hỗ Minh Phỉ, mà là đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi cười hì hì nói: "Đúng vậy, không biết Hỗ tiểu thư vì cái gì muốn hướng sư huynh và bạn anh ấy nhận tội, nói muốn mời ăn cơm."

Bùi Dịch gật đầu, xoay người, nhìn Hỗ Minh Phỉ một cái, chỉ là sắc mặt trong phút chốc liền nghiêm túc: "Nếu Hỗ tiểu thư muốn nhận tội, vậy địa điểm đương nhiên là chúng ta chọn."

Hỗ Minh Phỉ trong mắt hiện lên quét xuống kỳ quái, không nghĩ tới mọi chuyện tiến triển được thuận lợi vậy. Bùi Dịch vậy mà chủ động dãn xác đưa đến cửa!

Cô ta cười nói: "Chuyện đó là đương nhiên, Bùi Dịch, anh nếu là có thời gian cũng có thể cùng đi."

Nhưng mà Bùi Dịch nói xong câu nói kia, lại không tiếp tục liếc nhìn cô ta một cái, mà là quay đầu đối với Tô Thi Thi nói: "Địa điểm em chọn đi."

Tô Thi Thi tròng mắt giảo hoạt quay tròn xoay xoay, nghĩ nghĩ nói: "Hỗ gia vừa mở một nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc, liền đi quán đó đi."?

"Được. Đi thôi." Bùi Dịch nói xong liền ôm lấy Tô Thi Thi đi ra ngoài.

"Bùi Dịch…" Hỗ Minh Phỉ thân thể cứng đờ.

Bùi Dịch cũng hơi quá đáng, vậy mà một chút cũng không hỏi ý của cô ta, hoàn toàn coi cô ta như trong suốt rồi.

"Đây là thái độ đến nhận tội của Hỗ tiểu thư?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Hỗ Minh Phỉ liếc mắt một cái, "Nếu không nghĩ muốn nhận tội, có thể nói thẳng. Một bữa cơm, Bùi mỗ tự mình vẫn ăn được."

"Tôi không phải có ý đó." Hỗ Minh Phỉ trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe, đâu nào nghe không hiểu Bùi Dịch chính là đang nhằm vào mình.

Nhưng là vì anh trai cô ta giao nhiệm vụ cho cô ta, cô ta chỉ có thể âm thầm nhịn cơn tức này rồi.

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi đi tới, lúc đi qua Hỗ Minh Phỉ dừng một chút, quay đầu đối với cô ta nói: "Tôi cực kỳ muốn biết Hỗ tiểu thư muốn nhận tội như thế nào."

Anh nói xong quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc đang ở một bên ngây người, lạnh giọng nói: "Đi vào nói cho Thiết Kế Sư Tống, anh ta nếu là có đảm liền đến."

"A…, lập tức đi." Ôn Ngọc vừa nghe, vội vàng hướng văn phòng Tống Trọng Hạo chạy tới.

Tô Thi Thi bọn họ còn chưa ra khỏi cửa, liền nghe đến bên trong truyền đến giọng nói khẩn trương của Ôn Ngọc: "Tống đại ca, anh có phải lại đắc tội Bùi tiên sinh rồi hay không? Anh ấy cho anh đi ăn Hồng Môn Yến nè! "

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi cạn nhời rồi!

Ôn tiểu thư, cô thật sự cực kỳ trí tuệ!

Tô Thi Thi lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái, lại nhìn nhìn Hỗ Minh Phỉ, cảm thấy được bữa cơm này như là Hỗ Minh Phỉ đặc biệt hướng Bùi Dịch tới.

"Có phải thật sự giống như mình nghĩ như vậy?" Tô Thi Thi ở trong lòng thầm suy nghĩ.

Không biết bữa cơm này có thể ăn được hay không, sợ là tiêu hóa không được.

347. Chương 347: Tôi Có Chứng Cớ

Nửa giờ sau, một đám người toàn bộ đều đã đến sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc mà Hỗ gia mới khai trương.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, một bên đi vào trong, một bên thưởng thức cách trang hoàng cổ kính của nơi này .

Cô chuyên về thiết kế nội thất, ở phương diện này đặc biệt mẫn cảm. Bình tĩnh mà xem xét, sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc của Hỗ gia trang hoàng theo một phong cách riêng, quả thật không tệ.

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ của mình trong mắt đều là tán thưởng, cúi đầu phụ vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Thích?"

Tô Thi Thi nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: "Em tin tưởng nhất định không sánh bằng thiết kế của anh."

"Thông minh." Bùi Dịch bị một câu của cô gái nhỏ này làm cho lông mao vốn đang dựng đứng đều đã thuận rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của anh, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Có đôi khi cùng người đàn ông này ở chung kỳ thật rất đơn giản. Một câu, một ánh mắt, có thể làm cho anh lòng tràn đầy vui sướng.

Nhưng ngay cả như vậy trong lòng cô lại vẫn là có chút lo lắng. Tuy Bùi Dịch cũng không nói gì, nhưng mà cô mơ hồ cảm thấy được hiện tại Bùi Dịch cùng Hỗ gia bên kia quan hệ đặc biệt khẩn trương.

Cái công trình thôn Thành Trung kia hình như đem tất cả lợi ích cùng quan hệ đều đã liên lụy kéo vào, tất cả mọi người đang âm thầm đánh giá. Cô không biết Bùi Dịch ở trong đó sắm cái nhân vật gì.

Bùi Dịch phỏng chừng cũng là sợ liên lụy đến cô, cho nên không có cùng cô lộ ra chút tin tức gì.

Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn cho anh áp lực, vẫn luôn ở bên cạnh săn sóc nhưng chưa từng có hỏi tới, nhưng mà trong lòng tới cùng vẫn lại là có rất nhiều nghi hoặc.

Nhất là hôm nay Bùi Dịch đột nhiên chạy tới công ty cô, hiển nhiên là có liên quan đến việc Hỗ Minh Phỉ tới.

Mà bữa ăn Hồng Môn Yến này, không biết mục đích cuối cùng là gì?

"Sư muội..." Lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói yếu kém.

Tống Trọng Hạo như là sợ Bùi Dịch nghe được, đang ở phía sau nhỏ giọng kêu Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nâng trán: "Sư huynh, anh có phải bị Ngọc lây bệnh rồi hay không? Đều nghĩ người khác là kẻ điếc sao?"

Tô Thi Thi còn không có phản ứng, Bùi Dịch ánh mắt lạnh như băng vù một phen liền hướng tới Tống Trọng Hạo bắn qua.

Tống Trọng Hạo sợ tới mức giật mình, vội vàng cầm tay Đức An bên cạnh.

"Tránh ra!" Đức An nhướng mày, dùng lực hất tay anh ta ra, thở phì phì nói, "Anh không biết hiện tại tất cả mọi người đều tưởng tôi là đồng tính luyến ái, như vậy tôi làm sao có thể tìm được bạn gái!"

Tống Trọng Hạo vừa nghe liền phát hỏa, quay đầu trừng hắn: "Ở nước các người phụ nữ rất cởi mở mà, sẽ không ngại anh song tính luyến đâu!"

"Nói bậy, tôi muốn tìm vợ ở đây."

"Chết tiệt, anh còn dám nói!" Tống Trọng Hạo vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, hận không thể bóp chết tên đần độn này.

Người này ngày hôm qua mò mẫn Tô Thi Thi, hiện tại còn công khai ở ngay trước mặt Bùi Dịch nói hắn muốn tìm vợ ở nơi đây, để cho Bùi Dịch nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào?

Anh đã không cần nhìn vẻ mặt của Bùi Dịch, đều biết rõ hiện tại Bùi tiên sinh sắc mặt có bao nhiêu khủng bố rồi.

Tô Thi Thi cũng cảm giác được người đàn ông bên cạnh tức giận.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lấy lòng ghé sát bên cạnh Bùi Dịch: "Chúng ta đợi lát nữa gọi nhiều thức ăn một chút, hóa bi phẫn vi thành thức ăn."

Vù!

Một ánh mắt lạnh thấu xương vù một phen bắn qua. Nếu ánh mắt có thể giết người mà nói, Tô Thi Thi hiện tại phỏng chừng đã sớm bị ánh mắt của Bùi tiên sinh khắc ra hai cái động rồi.

Được rồi, cô vẫn lại là ít nói thì tốt hơn!

Nơi xa, Hỗ Minh Phỉ nhìn những người này hoàn toàn coi cô ta như trong suốt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đợi cho vào trong phòng bao, Hỗ Minh Phỉ rốt cục tìm được cơ hội. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sau khi ngồi xuống, cô ta liền đi tới một bên khác của Bùi Dịch, thoải mái ngồi xuống. (Địu, con mụ này ko biết chai mặt là gì, mặt còn dày hơn cả bê tông)

Bên kia Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người đang ở chơi đoán số, người nào thua thì phải tới ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch, đúng là vừa quay đầu, liền nhìn đến vị trí bị đoạt đi rồi.

Tống Trọng Hạo mặt trắng xanh một phen liền trắng vài phần, buồn bực trừng mắt nhìn Đức An liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: "Chết chắc rồi!"

Đức An đưa tay xoa xoa cái đầu bạc của mình đến tán loạn, liếc anh ta một cái: "Lỗi tại anh!"

"Hừ!" Tống Trọng Hạo quay đầu, không nghĩ tiếp tục để ý người này.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ hai người này giống vợ chồng son cãi nhau, yên lặng thở dài, lên tiếng nói: "Sư huynh, lại đây ngồi đi."

"Vẫn lại là sư muội của anh tốt nhất." Tống Trọng Hạo vừa nghe, lập tức chạy tới ngồi xuống bên cạnh Tô Thi Thi, Đức An so với anh chậm một bước, đành phải ngồi ở giữa Tống Trọng Hạo cùng Hỗ Minh Phỉ.

Trong lúc này, không khí thậm chí có chút xấu hổ, tất cả mọi người không nói chuyện.

Lúc này người phục vụ vừa lúc tiến vào, Tô Thi Thi cầm thực đơn, cùng Bùi Dịch bắt đầu gọi món ăn.

Hai người giống như là những cặp đôi yêu nhau bình thường, ở bên kia nhỏ giọng thảo luận nên gọi món ngon nào, bình thường lại mang theo ti tỉ ngọt ngào.

Tống Trọng Hạo ở bên cạnh nâng má, vẻ mặt hâm mộ nói: "Sư muội, em cùng Bùi tiên sinh thật là trời sinh một cặp. Anh ta vậy mà nguyện ý cùng với em làm chuyện mất mặt như vậy!"

Tô Thi Thi động tác đang lật thực đơn ngừng một trận, quay đầu âm trầm nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái, lập tức quay đầu hướng người phục vụ nói: "Mỗi món ăn đều thêm đường, Bùi tiên sinh thích ăn ngọt!"

"Sư muội, anh vừa rồi nói sai rồi, em đây là chỉ quan tâm đến Bùi tiên sinh, thật sự là không được… "

Xong rồi, lần này đem Bùi Dịch cũng đắc tội rồi…

Tống Trọng Hạo cuống quít bụm miệng.

Anh ta vẫn lại là đem miệng khóa lại mới đúng.

"Xin hỏi các vị còn cần gọi thêm gì không?" Lúc này người phục vụ hỏi.

"Cho vị Tống tiên sinh đây một phần đầu cá chưng tiêu, canh thịt bò," Bùi Dịch nói xong dừng ánh mắt một chút, như có như không rơi vào trên người Tống Trọng Hạo, bỏ thêm một câu, "Mỗi món cho thêm một cân ớt."

"Cái này… " Vâng dạ người phục vụ lập tức thêm ghi chú vào món ăn, lại nhìn nhìn Hỗ đại tiểu thư một mực bên cạnh không nói gì.

Đây chính là tiểu thư nhà bọn họ, thất lễ không tốt

Đúng là Hỗ Minh Phỉ đâu nào có tâm tư đến chuyện ăn uống? Nhìn cũng chưa từng nhìn phục vụ, ngồi ở bên kia sinh hờn dỗi.

Bùi Dịch bọn họ từ đầu liền là cố ý lơ cô ta ra, người nào cũng xem cô ta như người vô hình.

Hỗ Minh Phỉ ngầm cắn răng. Được, cho các người đắc ý một hồi!

Cô ta ngầm đánh giá Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo, xem thái độ này của bọn họ quả thật quan hệ cực kỳ khẩn trương. Bùi Dịch vừa rồi rõ ràng cho thấy nhằm vào Tống Trọng Hạo, Tống Trọng Hạo vừa nghe đến một cân ớt, tức giận đến cái mũi đều muốn xì khói rồi.

Lúc này Tô Thi Thi nhẹ nhàng lôi kéo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Sư huynh em không ăn cay, nếu ăn vào sẽ đem tràng vị lộng hư. Anh cũng đừng tức giận với anh ấy làm gì."

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô, uống ngụm trà, lạnh giọng nói: "Dựa vào cái gì?"

Anh nói xong quay đầu, bình tĩnh nhìn Tống Trọng Hạo: "Thiết Kế Sư Tống có thể không ăn."

"Tôi…" Tống Trọng Hạo hít sâu, dáng vẻ như là nén giận, vừa tức phẫn không thôi.

Anh ta dám không ăn sao?

Hỗ Minh Phỉ trong mắt hiện lên quét xuống có vẻ đăm chiêu, xem ra vừa rồi cô ta suy đoán đúng, Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo quan hệ quả thật không tốt.

Nhiệm vụ anh trai gia cho cô ta đã hoàn thành một nửa.

Hôm nay, Hỗ Sĩ Minh gọi điện thoại cho cô ta, để cho cô ta đến chỗ Tống Trọng Hạo nhận tội, chính là muốn nhân cơ hội tìm hiểu một phen quan hệ của Tống Trọng Hạo cùng Bùi Dịch.

Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, như thế liền có thể tiến hành bước tiếp theo rồi.

Hỗ Minh Phỉ yên lặng hít vào một hơi, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Cô ta nhìn lướt qua vài người đang ngồi kia, nhàn nhạt mở miệng: "Nếu tất cả mọi người đã ở trong này, có chút lời nói tôi trước nói một chút."

Cô ta nói xong, ánh mắt nhìn thẳng Tống Trọng Hạo nói: "Thiết Kế Sư Tống cùng Đức An tiên sinh tối hôm qua đột nhiên xuất hiện tại Hỗ gia, lại vẫn vu hãm là người của Hỗ gia đem Đức An tiên sinh đả thương, chuyện này, Thiết Kế Sư Tống có phải hay không nên là trước giải thích một phen?"

Tống Trọng Hạo lông mày nhíu lại, quả nhiên là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Anh ta còn tưởng rằng giấu diếm cho qua, không nghĩ tới Hỗ Minh Phỉ bây giờ lại trở mặt.

Tống Trọng Hạo tăng thêm can đảm nói: "Chúng tôi tối hôm qua đều đã uống rượu, sau đó lúc tỉnh lại đã ở ngay tại Hỗ gia, Đức An cũng bị người ta đả thương, cô bắt tôi giải thích cái gì?"

Hỗ Minh Phỉ liếc mắt nhìn anh ta, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, cười nói: "Có lẽ, tôi nên là trực tiếp giải thích cho anh đi?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, lạnh giọng nói: "Không cần quanh co lòng vòng, có chuyện nói thẳng."

Hỗ Minh Phỉ hừ lạnh nói: "Là anh cho người ta đem Thiết Kế Sư Tống và bạn anh ta đưa đến Hỗ gia đúng không? Anh tính toán ở trong này giả vờ như cái gì cũng không biết sao?"

Tô Thi Thi đang ở bên cạnh dùng trà động tác ngừng một trận, tim nhịn không được đập mạnh liên hồi.

Chỉ nghe Hỗ Minh Phỉ nói: "Bùi Dịch, tôi có chứng cớ! Anh hẳn không nghĩ tới đi, chúng tôi cũng mời hacker lợi hại, virut của anh cũng hack không được hệ thống theo dõi của Hỗ gia!"

Hôm nay là thứ 2…..

348. Chương 348: Cô Thích Tôi?

"Bùi Dịch, anh chắc là không nghĩ tới toàn bộ hành vi của các người đều bị quay lại đi?" Hỗ Minh Phỉ cười như không cười nhìn Bùi Dịch, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Cô ta là đang chờ cơ hội này, muốn nhìn tự tin trên mặt người đàn ông này bị đánh nát.

Ánh mắt của cô ta thản nhiên hướng Tô Thi Thi đang ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch.

Cô ta muốn nhìn thử cô gái này có thể cười tới khi nào.

Nhưng mà để cho cô ta bất ngời rồi. Bùi Dịch trên mặt một chút thay đổi đều đã nhìn không ra, giống như là không có nghe đến lời của cô ta một dạng.

Mà Tô Thi Thi thì đang nhìn Bùi Dịch, trong ánh mắt lộ ra tò mò, như vậy hoàn toàn không giống như là đang lo lắng!

Một bên khác, Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người còn lại là đang tò mò nhìn Hỗ Minh Phỉ.

Hỗ Minh Phỉ tiếp xúc đến ánh mắt của hai người bọn họ, ánh mắt tối sầm lại, muốn mắng người.

Bọn họ đây là cái ánh mắt gì? Cô ta ở trong mắt bọn họ thật giống như là một món hàng hóa, phỏng chừng lúc này bọn họ đang ở đó dùng ánh mắt xuyên thấu qua phá gỡ hàng hóa đóng hộp là cô ta!

"Quá đáng!" Hỗ Minh Phỉ ngầm cắn răng, cô ta không thể tự loạn đầu trận tuyến, hiện tại rõ ràng là cô ta chiếm thượng phong.

Cô ta ngồi thẳng người, ánh mắt từ từ chuyển hướng sang Bùi Dịch, có chút thương cảm nói: "Tôi không biết anh làm như vậy là vì cái gì, nhưng mà hai người bọn họ dù gì cũng là bạn của Tô tiểu thư, anh xuống tay hà tất nặng như thế?"

"Không có nặng hay không, chúng tôi cam tâm tình nguyện - -" cô ta nói còn chưa nói xong, Tống Trọng Hạo liền vội vàng cướp lời. Nhưng mà anh ta nói đến một nửa mạnh mẽ nhớ tới, anh ta vừa nói như vậy chẳng phải là tự mình chứng thực việc đó là do Bùi Dịch làm sao?

Anh ta lập tức sửa lời nói: "Chúng tôi cam tâm tình nguyện bị đánh, dù sao cũng là chúng tôi sai trước."

Tống Trọng Hạo nói xong rót một chén rượu đỏ, hướng tới Bùi Dịch nâng chén nói, "Bùi tổng, chuyện tối ngày hôm qua xin lỗi rồi. Người đại nhân đại lượng, đừng để ý, tôi tự phạt một ly."

Tống Trọng Hạo nói xong, lập tức liền đem rượu uống cạn.

Toàn bộ quá trình trước sau chưa tới mười mấy giây đồng hồ, nhanh đến nỗi Hỗ Minh Phỉ hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Sư huynh, anh đừng uống rượu." Tô Thi Thi vội vàng đi đoạt chén rượu của anh ta, oán trách nói, "Cũng không phải chuyện gì đáng ngại, đừng nghe người ta châm ngòi ly gián."

"Tô tiểu thư, lời này là có ý tứ gì?" Hỗ Minh Phỉ sắc mặt trầm xuống.

Bọn họ phối hợp cũng thật tốt!

Cô ta rất nhanh lườm Bùi Dịch một cái, chỉ thấy anh sắc mặt bình tĩnh, như là không có nghe đến lời nói của bọn họ một dạng.

"Bùi Dịch, chuyện cho tới bây giờ, anh chẳng lẽ không có lời muốn nói sao?" Hỗ Minh Phỉ giọng nói nghiêm túc.

Người đàn ông này ở trước mặt cô ta vẫn cao cao tại thượng, hiện tại rất không dễ dàng bắt lấy cơ hội, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Cô ta chính là muốn để cho anh thỏa hiệp!

Bùi Dịch nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hỗ Minh Phỉ liếc mắt một cái, không quan tâm nói: "Vậy thì đem chứng cớ ra đi."

"Anh..." Hỗ Minh Phỉ bị nói làm cho nghẹn họng một câu đều đã nói không nên lời, anh đây là cái thái độ gì!

Cô ta liên xưng hô đều đã thay đổi, cường ngạnh nói: "Bùi tổng đây là hoàn toàn không cần mặt mũi nữa, đúng không?"

"Mặt mũi là dựa vào chính mình tự biết giữ, Hỗ tiểu thư hôm nay làm chuyện như vậy, gậy ông đập lưng ông, chẳng lẽ đáng để tôi nể mặt cô?" Giọng nói của Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng lại lộ ra một cỗ sắc bén.

Hỗ Minh Phỉ tâm bá một phen liền trầm xuống, xem ra anh trai cô ta nói rất đúng, cho dù là có chứng cớ Bùi Dịch cũng sẽ không thừa nhận.

"Tôi cũng muốn biết video clip của các vị quay có cái gì hay không nữa. Bùi Dịch trèo tường sao? Quay lại có đẹp trai hay không?" Lúc này Tô Thi Thi bỗng nhiên nói.

Cô vừa nói một bên tiếp sát Bùi Dịch lôi kéo cánh tay của anh, cười nói, "Nếu như quay không đẹp trai, anh có thể hủy thi diệt tích hay không?"

Bùi Dịch quay đầu xoa nhẹ tóc của cô, sủng nịch nói: "Nếu là như vậy, Bùi phu nhân sẽ ghét bỏ anh sao?"

"Hứ!" Tô Thi Thi mạnh cúi đầu, một tiếng Bùi phu nhân này làm cho mặt cô đều đã đỏ.

"Thật quá đáng!" Hỗ Minh Phỉ đem răng đều nhanh cắn, ở trong lòng hung hăng mắng.

Chết tiệt, anh có phải biết camera theo dõi video clip chỉ quay được hình ảnh vệ sĩ của anh hay không, bằng không tại sao có thể không có sợ hãi như vậy? Hỗ Minh Phỉ ngầm suy nghĩ.

Hệ thống theo dõi của bọn họ quả thật có phòng ngự, người của Bùi Dịch cũng không có hack hệ thống theo dõi của bọn họ, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là lấy được hình ảnh trong viện.

Đúng là thuộc hạ của Bùi Dịch khiêng Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người đặt trong phòng khách của Hỗ gia. Nhưng nếu Bùi Dịch thề thốt phủ nhận, chuyện này không có quan hệ gì với anh. Hỗ Minh Phỉ bọn họ từ đầu không làm gì được anh.

"Hỗ tiểu thư hẳn không phải là không có chứng cớ chỉ là nói bừa lừa dối chúng tôi đi?" Tống Trọng Hạo đột nhiên nói.

Ngày hôm qua anh ta làm hại Tô Thi Thi bị mò mẫn, Bùi Dịch không biết muốn như thế nào chỉnh bọn họ đây! Lúc này khẳng định là bán mạng nghĩ muốn vãn hồi hình tượng, cho nên đem mũi dùi toàn bộ nhắm ngay Hỗ Minh Phỉ.

Hỗ Minh Phỉ vừa nghe sắc mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nhìn anh ta nói: "Thiết Kế Tống, cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung!"

"Vậy cô trái lại lấy chứng cứ ra đây đi?" Tống Trọng Hạo cực kỳ vô tội nói, "Chưa biết chừng là Hỗ gia các người chính mình đem chúng tôi đánh, sau đó hắt nước bẩn đến trên thân người khác?"

"Anh…" Hỗ Minh Phỉ tức giận nói, "Các người là bên ngoài quán rượu đụng mặt Bùi Dịch có rất nhiều người đều đã thấy được, camera đầu đường đều có ghi lại."

"A?" Tống Trọng Hạo làm bộ như vẻ mặt mê mang nhìn cô ta, "Cô làm sao mà biết được?"

"Anh!" Hỗ Minh Phỉ hít sâu, cao giọng nói, "Tôi không muốn tiếp tục nói lời vô nghĩa với anh."

Cô ta xem như hiểu rõ, bọn họ nhiều người như vậy há mồm, cô ta một người từ đầu không phải đối thủ. Huống chi cô ta quả thật không có chứng cứ trực tiếp, chứng minh là Bùi Dịch làm. Hôm nay tới chẳng qua là muốn xem xem Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo có quan hệ gì không.

Tuy chuyện ngày hôm qua cho thấy Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo bọn hắn quan hệ không tốt lắm, Tống Trọng Hạo rất sợ Bùi Dịch. Nhưng mà anh trai Hỗ Sĩ Minh của cô ta vẫn lại là lo lắng, cho nên phái cô ta đến tìm hiểu.

Hỗ Minh Phỉ đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, đột nhiên đối với Bùi Dịch nở nụ cười một phen, ngữ khí thây đổi 180 độ: "Kỳ thật tôi không đem chứng cứ tới, là vì suy nghĩ cho mọi người mặt mũi. Dù sao Hỗ gia cùng Bùi Dịch anh, ở Bắc Kinh cũng không phải là Nhân Vật nhỏ, nếu là để chuyện xấu truyền ra…"

"Chỉ cần không phải cùng Hỗ tiểu thư truyền chuyện xấu, cái khác Bùi mỗ đều đã không thèm để ý." Bùi Dịch không chút khách khí ngắt lời của Hỗ Minh Phỉ đang nói.

Hỗ Minh Phỉ sắc mặt cứng đờ, trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, bên cạnh Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo ba người cúi đầu trộm cười.

Khả năng chặn họng người khác của Bùi tiên sinh thật sự là càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi!

Chỉ nghe Bùi Dịch lại nói thêm: "Vị hôn thê của tôi là cái bình dấm chua, tôi không nghĩ muốn để cho cô ấy hiểu lầm." (Anh có nói lộn ko? giấm chua toàn anh ăn thôi, anh ăn của tui hết vài công tơ nơ rồi đó =_=)

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình làm sặc chết.

Cô không phải là ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa sao? Người đàn ông này nhanh như vậy liền trả thù cô rồi, thật sự là quá khủng bố rồi!

Vừa lúc này, đám người phục vụ tiến vào mang thức ăn lên, dịu đi một phen không khí ngại ngùng kia.

Đồ ăn vừa lên tới, Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo mấy người liền bắt đầu ăn cơm.

Đối phó người phụ nữ kia, Bùi tiên sinh một người là đủ rồi!

Hỗ Minh Phỉ bị lời nói vừa rồi của Bùi Dịch chọc đến nỗi đã no rồi hoàn toàn không có tâm tư ăn cơm.

Cô ta lườm Tô Thi Thi đang cúi đầu ăn cái gì một cái, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch nói: "Tôi biết anh đối với tôi có hiểu lầm, bất luận tôi nói cái gì anh đều sẽ không tin tưởng tôi phải hay không? Tôi kỳ thật…"

"Hỗ tiểu thư nếu biết, hà tất phải nhiều lời hỏi tới?" Bùi Dịch lại ngắt lời cô ta.

"Anh!" Hỗ Minh Phỉ tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người đàn ông này nói chuyện quá không khách khí rồi!

Tô Thi Thi ở bên cạnh vừa ăn, một bên âm thầm quan sát đến vẻ mặt của Hỗ Minh Phỉ, thấy cô ta bị tức thành như vậy, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Vui vẻ đến phát điên, quên nơi này là nơi nào, cô theo quán tính gắp một miếng thịt kho tàu đưa tới trong bát của Tống Trọng Hạo bên cạnh: "Sư huynh, anh thích nhất là ăn thịt kho tàu ăn nhiều chút."

"Sư muội…" Tống Trọng Hạo trong miệng chính đang nhét một miếng rau xanh, nhìn đến đột nhiên xuất hiện thịt kho tàu, thiếu chút nữa liền khóc.

"Xong rồi…" Tô Thi Thi cũng muốn khóc, hận không thể chặt tay mình.

Cô như thế nào lại quên Bùi Dịch cũng đang ở bên cạnh!

Này không phải muốn chết sao!

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, vừa hay nhìn thấy ánh mắt Bùi Dịch mặt không chút thay đổi từ trên người cô dời đi.

Bùi Dịch nhìn xuống Hỗ Minh Phỉ, trên mặt nhìn không ra cảm xúc. Đột nhiên khóe miệng anh nhếch lên, nói: "Hỗ tiểu thư thích tôi?"

349. Chương 349: Trước Mặt Cô Vén Muội

Trong phòng ăn không khí lập tức trở nên quỷ dị hẳn lên, chỉ có mùi hương của thức ăn kia phiêu tán ở trong không khí, tỉ tỉ kích thích dây thần kinh người ngồi.

Loại hấp dẫn này, giống như mang theo độc, từ từ chui vào toàn thân.

Tô Thi Thi không biết là mùi đồ ăn này vị quá mê người, hay vẫn lại là vừa rồi Bùi Dịch câu nói kia quá độc, tay cô cầm lấy chiếc đũa càng thêm xiết chặt, hận không thể đem chiếc đũa bẻ gẫy.

Cô có nghe lầm hay không? Bùi Dịch đây là ở trước mặt cô vén muội sao?

Bên cạnh Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người cực kỳ hiểu ngầm liền cúi đầu, ra sức dùng bửa, đem chính mình hoàn toàn trong suốt.

Hỗ Minh Phỉ hiển nhiên cũng bị những lời này của Bùi Dịch dọa đến chỗ, sửng sốt vài giây mới phản ứng kịp.

Trong đầu cô ta rất nhanh suy nghĩ, lòng không biết như thế nào, thậm chí có chút khẩn trương, nhưng vẫn lại là gọn gàng dứt khoát nói: "Không sai, tôi thích anh."

"À…?" Bùi Dịch trên mặt biểu tình tựa hồ nhu hòa một chút, nhàn nhạt hỏi, "Có bao nhiêu thích?"

Hỗ Minh Phỉ trong lòng vui vẻ, Bùi Dịch đây là đang hướng cô biểu đạt cái gì sao?

Hỗ Minh Phỉ trên mặt lộ ra tươi cười mê người, nói: "Có bao nhiêu thích tôi không biết, nhưng mà tôi tin tưởng tôi tuyệt đối là người thích hợp nhất của anh."

"A…" Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Nơi này hương vị thức ăn thật không tệ, xem ra nhà hàng này của Hỗ gia đã mời được một đầu bếp giỏi.

Bùi Dịch tuy đang nhìn Hỗ Minh Phỉ, nhưng mà khóe mắt dư quang nhưng vẫn rơi vào trên người Tô Thi Thi. Nhìn đến cô gái nhỏ của mình đang tức giận lại vừa muốn làm bộ như không thèm để ý, khóe miệng của anh chậm rãi cong lên.

Mà một màn này ở trong mắt Hỗ Minh Phỉ, giống như là Bùi Dịch nghe được lời của cô ta cực kỳ mãn ý. (Chúc mừng thím hốt giúp ta mấy kg dưa bở bị ế)

"Bùi Dịch…" Hỗ Minh Phỉ đang muốn nói chuyện, lại một lần nữa bị Bùi Dịch ngắt lời.

Bùi Dịch khóe miệng vẫn như cũ chứa quét xuống nhàn nhạt tươi cười, mâu quang nhàn nhạt đánh giá Hỗ Minh Phỉ, nói: "Không biết Hỗ tiểu thư từ đâu mà có được tự tin tới như thế, vậy mà tự nghĩ mình là người thích hợp nhất của tôi?"

Hỗ Minh Phỉ trên mặt tươi cười mở rộng kiêu ngạo nói: "Hai người chúng ta đều là cùng một loại người, tôi đương nhiên là người thích hợp nhất của anh."

Cô ta nói xong lườm Tô Thi Thi đang cúi đầu ăn cơm bên kia một cái, khinh thường nói: "Giống Tô tiểu thư đây loại người này sinh ra thấp kém như thế làm sao xứng với anh?"

"Chậc chậc…" Tô Thi Thi nuốt vào một miếng sườn xào chua ngọt, ánh mắt híp híp.

"Hỗ tiểu thư cho rằng chính mình tài trí hơn người?" Bùi Dịch đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng càng ngày càng cong lên, giống như dẫn theo ánh sáng mê người, lập tức để cho Hỗ Minh Phỉ nhìn đến ngây người.

Đây là cô ta lần đầu tiên nhìn đến Bùi Dịch cười, giống như là mang theo ma lực một dạng. Nhưng nháy mắt tiếp theo lời Bùi Dịch nói ra lại để cho cô ta như bị đẩy rơi xuống vách núi, trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng ngắc.

Bùi Dịch nói: "Ở trong mắt tôi, Tô Thi Thi so với bất luận kẻ nào đều không trân quý bằng! Mà Hỗ tiểu thư cô ở trong mắt tôi so với cứt chó cũng không bằng. Mà cái gọi là tài trí hơn người phân chó đó của cô đã không đáng giá gì, cô ấy xứng với tôi hay không, cần cô tới bình luận sao?" (Cõi lòng giông tố, anh Dịch cũng biết chửi bậy cơ. Nhưng mà ta thích)

"Người đàn ông này…" Tô Thi Thi đang ăn sườn lợn động tác ngừng một trận, thiếu chút nữa bị nghẹn. Nhưng mà trong lòng lại như là đột nhiên bị lấp đổ đầy đường mật, ngọt có thể ngán chết người. (anh chửi người nhưng cũng đầy đường chị ạ. cái này gọi là mật ngọt chết ruồi)

"Bùi Dịch…" Hỗ Minh Phỉ sững sờ nhìn Bùi Dịch, hoàn toàn không nghĩ tới anh vậy mà sẽ đột nhiên trở mặt.

Nhưng trên mặt anh tươi cười rõ ràng là chân thật như thế, nói chuyện ngữ khí cũng là ôn nhu như thế, vì cái gì những lời này lại lại ngoan độc như thế?

Hỗ Minh Phỉ cả kinh đến tức giận đều đã quên, nửa ngày cô ta mới phản ứng kịp, mặt hết đỏ lại xanh, xanh lại trắng, thẹn quá thành giận nói: "Anh đang đùa giỡn tôi?"

Bùi Dịch cười lạnh: "Cô đáng để tôi đùa giỡn sao? Hỗ tiểu thư, dán vàng lên mặt mình, bị người như vậy thích, là sỉ nhục với tôi!"

"Anh… Anh thật quá đáng, anh có biết chính mình đang nói cái gì không?" Hỗ Minh Phỉ triệt để xù lông, "Anh đường đường tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, vậy mà đối một người có tiếng tăm như tôi nói ra những lời không lễ phép như vậy! Giáo dưỡng của anh là thế sao?" =_= đệt cái tiếng tăm

"Bùi mỗ chỉ là gậy ông đập lưng ông. Đối với loại người trong đầu cả ngày chỉ biết đi theo giành đàn ông của người khác, học người khác làm Tiểu Tam, tôi cần khách khí với cô sao?"

Anh nói cô ta cái gì? Tiểu Tam? Hỗ Minh Phỉ thiếu chút nữa xỉu vì tức, cô ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng nghe được những lời chỉ trích nặng như vậy!

Cô ta muốn làm Tiểu Tam?

Bùi Dịch đây là điên rồi sao?

"Bùi Dịch, anh đều đã rõ ràng hôn nhân của hai người chúng ta là có ý nghĩ như thế nào?" Cô ta nói xong chỉ vào Tô Thi Thi nói, "Anh cảm thấy được cô ta có tư cách làm đối thủ cạnh tranh của tôi sao? Ở trong thế giới của chúng ta, chỉ cần là người đối với chúng ta có lợi, từ đầu liền không có cách nói Tiểu Tam loại này!"

Cô ta nói xong, sắc mặt nhu hòa một chút, "Bùi Dịch, anh vì cái gì muốn bài xích tôi như vậy? Nếu hiện tại đem lời đều đã nói đến mức này, tôi liền nói rõ với anh. Mẹ anh nghĩ muốn chúng ta cùng một chỗ, mà Hỗ gia cũng đồng ý. Đây là hôn nhân thương mại, anh hẳn là biết những chuyện này đối với chúng ta mà nói cực kỳ bình thường."

"Được, hiện tại vừa lúc, tôi thích anh. Cái này không đơn thuần là hôn nhân thương mại lạnh như băng bình thường. Chúng ta có thể có nền móng tình cảm, có thể thật sự hạnh phúc." Hỗ Minh Phỉ nói xong nhìn Bùi Dịch trong mắt lại hơn một tia chờ mong.

Ngay từ đầu cô ta quả thật cực kỳ bài xích, nhưng mà mấy ngày này ở chung tới nay, người đàn ông này để cho cô ta nổi lên tâm tư muốn chinh phục.

Một khi một cô gái đối một người đàn ông cảm thấy hứng thú, rất nhiều cảm tình đều đã thay đổi. Cô ta đã sớm trong lúc bất tri bất giác thật sự thích người đàn ông này.

Bùi Dịch lẳng lặng chờ cô ta nói xong, sau đó hỏi: "Còn gì nữa không?"

Hỗ Minh Phỉ cắn môi, hai mắt nhìn chằm chằm Bùi Dịch, không nói gì.

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi: "Vị hôn thê của anh có cái gì muốn nói không?"

Tô Thi Thi đem miếng cá vừa rồi gắp vào trong bát đưa vào trong miệng ăn, ngẩng đầu hướng về phía anh lấy lòng cười nói: "Vị hôn phu của em, anh quyết định là được rồi. Không cần khách khí, tất cả mọi người là người mình, sẽ không nói ra ngoài."

"Khụ khụ…" Bên cạnh Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người, nén cười đến mức mặt đều đã đỏ.

Nhất là Đức An, trên mặt sưng vù như đầu heo, một bàn tay lại vẫn quấn băng vải treo ở trên cổ, như vậy miễn bàn có bao nhiêu khôi hài rồi.

Mà Bùi Dịch lặng không tiếng động nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó một lần nữa nhìn về phía Hỗ Minh Phỉ.

Khóe miệng của anh hơi vạch, đối với Hỗ Minh Phỉ nói: "Tôi nghĩ, đến vị hôn thê của tôi đều đã nhìn không được Hỗ tiểu thư mơ mộng hảo huyền rồi. Hôm nay Bùi mỗ tặng cô một câu, làm người nên biết đối mặt hiện thực, đừng mơ mộng hão huyền!"

"Phụt… Khụ khụ…" Tô Thi Thi ba người một hơi không đình chỉ, trực tiếp văng lên, ba người sặc đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Bùi Dịch, các người thật quá đáng!" Hỗ Minh Phỉ bốp một cái đánh ở trên bàn, phẫn nộ đứng lên.

Cô ta cuối cùng cũng hiểu rõ vì cái gì vừa rồi thấy Tô Thi Thi bọn họ biểu tình kỳ quái như thế! Lúc cô ta nói ra có chứng cớ khi đó, bọn họ một chút cũng không lo lắng, ngược lại rất tò mò.

"Tô Thi Thi, cô liền tin tưởng Bùi Dịch như vậy sao?" Hỗ Minh Phỉ đâu nào còn không rõ, Tô Thi Thi phỏng chừng đã sớm nghĩ tới kết quả này, liền chờ xem truyện cười của cô ta!

"Bùi Dịch, anh đối với tôi như vậy đối với mọi người người nào đều đã không có lợi, cần gì phải trở mặt?" Hỗ Minh Phỉ đè nén tức giận, vẫn lại là không nghĩ muốn đem mọi chuyện làm cho càng thêm căng thẳng.

Đúng là Bùi tiên sinh lại hoàn toàn cảm thụ không tới cầu hòa của cô ta, thản nhiên nói: "Vốn đã trở mặt, hà tất phải giả tạo thái bình? Hỗ tiểu thư, Bùi mỗ tôi cũng không thèm để ý đâu!"

"Anh…" Hỗ Minh Phỉ dưới chân lảo đảo, tức giận đến đại não từng đợt choáng quáng.

Cô ta hôm nay xem như hiểu rõ hoàn toàn, Bùi Dịch vậy mà có thể lạnh lùng đến mức này!

Anh thật đúng là cái gì cũng dám nói, người này điên rồi!

Lúc này, Đức An lặng lẽ ghét sát vào Tống Trọng Hạo nhỏ giọng nói: "Thì ra bọn họ là quan hệ tam giác tình địch ha! Nếu như vậy, vì cái gì đem chúng ta ném tới Hỗ gia?"

"Ngậm miệng!" Tống Trọng Hạo vừa nghe mặt liền tái rồi, người này tưởng người khác là kẻ điếc sao?

Hiển nhiên mấy người ở đây đều đã nghe được, Tô Thi Thi ánh mắt lóe ra, có thứ gì đó đột nhiên suy nghĩ cẩn thận rồi.

Cô ban đầu không nghĩ ra, Bùi Dịch vì cái gì lại đem sư huynh bọn họ ném tới Hỗ gia. Nếu chỉ là vì tức giận, có thiếu gì nơi để ném người, ném bừa giữa đường là được rồi. Hiện tại xem ra, khẳng định không đơn giản như vậy.

Tô Thi Thi âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, chỉ sợ sư huynh cô cùng Đức An hai người cùng Hỗ gia, đều bị Bùi Dịch tính kế.

Trận này Hồng Môn Yến, nếu nói là Hỗ Minh Phỉ tìm tới bọn họ, không bằng nói là Bùi Dịch từng bước, chờ bọn họ tới mời!

"Âm hiểm!" Tô Thi Thi yên lặng cúi đầu, cô vẫn lại là ít nói thì tốt nhất.

Mà Bùi Dịch nghe được lời Đức An nói, mắt như dao găm vù một phen liền bắn qua.

Đức An nhất thời như đứng đống lửa, như ngồi đống than, nếu không phải Tống Trọng Hạo bắt lấy tay hắn không cho hắn chạy, hắn phỏng chừng nhấc chân liền chạy ra ngoài cửa rồi.

Xấu hổ cuối đầu, hắn lấy ra điếu thuốc ngậm ở trong miệng, một tay lấy ra cái bật lửa.

"Anh bị thương còn không có lành, hút thuốc làm gì!" Tống Trọng Hạo vừa thấy, vội vàng vươn người qua cướp đoạt cái bật lửa của hắn. Sao mỗi lần 2 người này mở miệng tui lại thấy mùi đam mẽo đâu đây

Anh ta quên trên tay mình đang cầm một chai rượu mới vừa mở ra, mà Đức An thấy anh ta đột nhiên bổ nhào qua, hoảng sợ. Dưới tình thế cấp bách dơ tay đón đỡ một phen, bình rượu trên tay Tống Trọng Hạo không cầm chắc, phịch một tiếng rơi xuống đất.

Mà Đức An tay bị thương bị Tống Trọng Hạo đụng phải một phen, đau đếnn mặt mũi hắ trắng bệch. Tay khẽ run rẩy, mới vừa đánh cái bật lửa rớt xuống.

Tô Thi Thi đang ở một bên uống chén canh hải sâm, nghe bên cạnh đột nhiên truyền đến phịch một tiếng, lập tức liền nghe đến một trận thét chói tai.

"Cháy rồi!"

350. Chương 350: Cười Nghiêng Ngã

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

Tức giận ngùn ngụt như sét đánh lan tỏa tới, nóng nảy vì sai lầm, Đức An và Tống Trọng Hạo nhìn khăn trải bàn bị đốt cháy, vội vàng nhảy dựng lên.

Vội vàng hỏng việc, liền đem một bình rượu khác để trên mặt bàn cũng bị đánh rơi rồi.

Lần này, lửa cháy càng lớn hơn lan tỏa với tốc độ nhanh rồi.

"Đến đây." Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, đã bị Bùi Dịch kéo vào trong ngực.

Tô Thi Thi chỉ ngây ngốc nhìn mặt bàn bị lửa thiêu đốt, nhìn sư huynh cô, lại nhìn Bùi Dịch, lúng ta lúng túng hỏi han: "Bọn họ làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch cúi đầu, nói như không nói:" Ăn no không?"

Tô Thi Thi gật đầu: "No rồi "

Vừa rồi bọn họ ở bên kia chặt chém lẫn nhau, mà cô ở bên này an tâm ăn uống, lúc này ăn cũng được bảy tám phần no, vừa vặn tốt.

Bùi Dịch lập tức tiện tay ôm lấy bờ vai cô, liền xoay người đi ra ngoài: "Vừa lúc, anh đối với những thứ kia không có hứng thú. Cùng anh đổi một chỗ khác, em theo giúp anh ăn."

"Khụ khụ…" Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Bùi tiên sinh thật là giết người không đền mạng nha, cô cũng không cần nhìn sắc mặt của Hỗ Minh Phỉ, không chừng sắp tức điên lên thôi.

Hỗ Minh Phỉ quả thật sắp tức điên, nếu không phải nhiều năm qua tu tâm dưỡng tính là thục nữ như vậy, chỉ e rằng cũng sớm nổi trận lôi đình rồi.

Cô ta nhìn thấy lửa cháy càng lúc càng lớn kia, lại thấy Bùi Dịch nắm vai Tô Thi Thi không coi ai ra gì đi ra, mắt vì tức giận mà đã đỏ bừng.

"Khinh người quá đáng!" Hỗ Minh Phỉ bấm chặt móng tay đỏ sẫm của mình vào trong thịt, đau đớn đến thần kinh mất cảm giác, nhưng phẫn nộ trong lòng vẫn không có tí giảm bớt.

"Hỗ tiểu thư, sẽ không nói ra ngoài chứ?" Tống Trọng Hạo cẩn thận nhìn Hỗ Minh Phỉ nói: "Dù sao chuyện mới vừa xảy ra kia, đối với cô mà nói cũng không phải đẹp mặt gì…"

"Cút!" Hỗ Minh Phỉ thét lên," Lập tức cút cho tôi!"

Không hổ danh là sư huynh của Tô Thi Thi, cũng dám uy hiếp cô ta!

Vừa rồi Tống Trọng Hạo nói hiển nhiên là có ý nếu Hỗ Minh Phỉ đem chuyện bị cháy này đổ trên đầu Tống Trọng Hạo bọn họ, như thế bọn họ sẽ đem chuyện vừa rồi cô chịu nhục nói ra hết!

Tống Trọng Hạo đưa mắt qua Đức An vẫn đang ngẩn người nhìn lửa cháy, co cẳng chạy.

"Không dập lửa sao?" Đức An Kỳ quái nhìn Tống Trọng Hạo một cái, miệng nói thầm, "Lửa này sao lại lan nhanh như vậy? Chúng ta vừa rồi uống rượu gì vậy?"

"Đừng nói nữa, khẩn trương đi thôi! Không đi sẽ…" Tống Trọng Hạo còn chưa nói xong, chỉ nghe sau lưng truyền đến âm thanh rầm rầm một trận tiếng nước.

Hệ thống phòng cháy trên trần nhà đã khởi động, cả căn phòng lập tức bị nước bao phủ.

Hỗ Minh Phỉ đứng ở bên cạnh bàn, mặt không chút biến sắc nhìn hết thảy sự việc trước mắt. Nước rơi xuống ở trên người cô ta, lộ ra nho nhỏ hơi lạnh, nhưng cô ta như bị đóng băng một chỗ, hoàn toàn không có phản ứng.

Lúc Tống Trọng Hạo lôi kéo Đức An chạy tới cửa ra quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn đến bộ dáng mạnh mẽ khẽ run rẩy của Hỗ Minh Phỉ, vội kéo kéo Đức An:" Khẩn trương đi!"

Hôm nay Hỗ tiểu thư thật sự quá thảm rồi!

"Tôi nói anh nghe, về sau ngàn vạn lần chớ chọc tới Bùi tiên sinh, bằng không chết như thế nào cũng không biết được." Tống Trọng Hạo vừa chạy vừa ở bên cạnh Đức An nhỏ giọng nói.

Điểm này Đức An thấu hiểu rất rõ: "Không sai, mặc cho ai cũng không được chọc người kia điên lên, quá kinh khủng rồi! Vừa rồi vị Hỗ tiểu thưtức đến muốn khóc."

"Nói cho anh biết, anh ta cũng có thể làm cho anh khóc!" Tống Trọng Hạo nói xong cũng mạnh mẽ khẻ run rẫy, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi nhà hàng, mà sự việc vừa rồi xảy ra ở phòng bao riêng kia, giống như là một điều bí ẩn, ngoại trừ mấy người họ ra không một người nào biết.

Mà nhân viên làm việc ở nhà hàng cũng chỉ biết là môkt vị cổ đông lớn của bọn họ bao phòng riêng để dùng cơm. Đột nhiên bốc cháy, mà người đó một người ở bên trong bị nước phun trở nên ướt sũng.

"Ha ha ha…" Trở lại xe, Tô Thi Thi ghé sát vào trên người Bùi Dịch, cười đến không đứng thẳng lên được, "Anh cũng quá cay độc rồi, nói như thế nào cô ta cũng là phận con gái, nói chuyện như anh có phải là quá độc ác rồi hay không? Lỡ như làm cho cô ta bị bóng ma tâm lý thì làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, nâng cằm cô lên lạnh giọng nói: "Cảm tình của em rất nhiều sao? Dám đi đồng tình với cô ta?"

Tô Thi Thi cuối đầu mở miệng cắn ở trên tay anh một cái, căm giận nói: "Em sợ là anh nói nhiều như vậy, coi chừng cắn trúng đầu lưỡi của mình!"

Hừ, vừa rồi Bùi Dịch cùng Hỗ Minh Phỉ nói chuyện lâu vậy mà. Anh cùng cô nói chuyện đều không có lần nào nhiều như vậy, Tô Thi Thi thừa nhận là ghen tị rồi!

Bùi Dịch nhìn người con gái nhỏ của mình bộ dạng thở phì phì, đột nhiên ngón tay anh duỗi ra làm loạn trong miệng cô, kích thích đến lạ thường, áp sát đến bên cạnh cô nói:" Cô bé, đây là em chọc anh trước!"

"Ưm..." Mặt Tô Thi Thi liền đỏ bừng, cô thật sự rất muốn nói vừa rồi cô ăn cực kì no, không thích hợp vận động!

May mà bây giờ Bùi Dịch cũng không có hứng thú, mà thật sự là dắt Tô Thi Thi đi đến nhà hàng khác dùng cơm, toàn bộ quá trình ăn cơm anh để cho Tô Thi Thi nhìn mình, lại không cho cô động một chiếc đũa.

"Trả thù, trả thù trắng trợn mà!" Tô Thi Thi hung hăng ở trong lòng chửi thầm.

Hiển nhiên là Bùi Dịch trả thù vì cô vừa rồi ở bên cạnh xem kịch vui!

Cái này gọi là Hồng Môn Yến, mọi người đều xem như không có gì đáng để trong lòng. Nhưng Tô Thi Thi biết, rất nhiều chuyện đang dần thay đổi.

Hỗ Minh Phỉ dọn dẹp sạch sẽ hậu quả, thở phì phì đi thẳng tới văn phòng Hỗ Sĩ Minh, uất ức nói: "Về sau loại chuyện vô tích sự này đừng bao giờ tìm em, anh ta rất quá đáng! Anh ta là người điên, biến thái, đồ tiểu nhân vô sỉ!"

Hỗ Sĩ Minh đang gọi điện thoại, nghe được em gái mình nói vậy, tắt điện thoại cái rụp. Đứng lên đi qua, nâng mặt cô lên, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy? Bị bọn họ khi dễ rồi hả?"

"Anh, người ta lớn như vầy cho tới bây giờ không chịu qua nổi sỉ nhục này!" Hỗ Minh Phỉ ôm lấy Hỗ Sĩ Minh, liền khóc nức nở.

Kìm nén tức giận lâu như vậy, cũng chỉ có trước mặt anh trai mới có thể không kiêng nể gì mà bộc phát ra ngoài.

"Bùi Dịch!" Hỗ Sĩ Minh mặt trắng xanh một phen liền lạnh xuống, âm trầm giống như sắp có giông bão kéo đến, "Nói cho anh biết, anh ta đã làm gì em?"

"Em không còn mặt mũi nào để nói!" Hỗ Minh Phỉ nghiến răng nghiến lợi nói, "Em nhất định sẽ cho bọn họ trả giá thật nhiều!"

Hỗ Sĩ Minh biết tính cách em gái mình, có thể làm cho cô ta thành như vậy, khẳng định là Bùi Dịch đã đặc biệt làm chuyện quá đáng rồi.

Hắn cũng không muốn để cho em gái mình không vui, không có tiếp tục truy vấn nữa, chờ cô khôi phục bình tĩnh lại, liền hỏi chuyện mà hắn đã giao cho cô.

Hỗ Minh Phỉ nói:" Nhìn bộ dạng Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo, giữa bọn họ quan hệ cũng không tốt là mấy. Nhưng mấu chốt quan hệ này là do Tô Thi Thi, anh ta đối với bọn họ cũng không phải thân gì mấy, nhưng vẫn nhìn không ra là họ có hợp tác với nhau."

Hỗ Sĩ Minh mắt hơi híp lại: "Vậy bây giờ em có cảm thấy được mọi chuyện là do anh ta sắp xếp quá hoàn hảo hay không?"

Hỗ Minh Phỉ lo nghĩ, ngưng trọng lắc đầu: "Cái này không thể nào nói được, anh để em qua đó giải thích, thuần túy nhất thời nảy lòng tham. Cộng thêm em muốn đi tìm hiểu tình huống, kỳ thật sẽ có biện pháp khác. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần muốn làm em cảm thấy ghê sợ một phen thôi."

Hỗ Minh Phỉ nghĩ tới chuyện này, tức giận liền khiến cô ta nghiến răng keng két.

Hỗ Sĩ Minh vẻ đăm chiêu, một lúc sau, nói với Hỗ Minh Phỉ: "Chuyện kia cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành đi, cho người đi điều tra xây dựng Phi Tầm một chút, chẳng thế thì thời gian sắp không còn kịp rồi."

Hiện tại, còn không đầy một tháng nữa là sang năm mới, trước khi qua năm sẽ có kết quả, quả thật sắp không còn kịp rồi, Hỗ Minh Phỉ điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh trở lại, rất nhanh đi ra ngoài tiếp tục công việc.

Đối với bọn họ mà nói như vậy là hoàn toàn không có nhiều thời gian.

Hỗ Minh Phỉ đoán không lầm là giữa bọn họ có gì đó, ban đầu Bùi Dịch đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An tới Hỗ gia là vì muốn thuần túy ghê sợ bọn họ.

Chẳng qua phía sau sự thật này đều là anh sắp xếp trong đó, đương nhiên những điều này ngoài anh ra chẳng ai biết cả, nhưng vẫn có một người biết được chuyện này.

Người này chính là Tần Phong, anh ta nghe nói nhà hàng của Hỗ gia khai trương bị cháy, chạy như bay đến xây dựng Tiệp Khắc

Tần Phong vừa vào cửa liền hướng về phía Bùi Dịch quát: "Cậu điên rồi phải không! Lúc này mà còn dám bức dây động rừng!"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chu-a-dung-nen-the